

Người tình mới của Quan ngoại Giáo

Cầm
Tổ
Lưu
Niên

NGƯỜI TÌNH MỚI CỦA QUAN NGOẠI GIAO

Cẩm Tố Lưu Niên

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Sắc

Truyện Người Tình Mới Của Quan Ngoại Giao là tác phẩm ngôn tình được xem là hay nhất của tác giả Cẩm Tố Lưu Niên. Đến với truyện ta sẽ bắt gặp những tình huống rất thực tế, chuyện hôn nhân đổ vỡ, chuyện hàn gắn tình cảm, chuyện “lái máy bay”...

Tô Noãn là người phụ nữ từng là thiên kim tiểu thư cảnh vàng lá ngọc, nhưng gia đình thế bị thất thế nên bị chính người chống mình ruồng bỏ. Lục Cảnh Hoàng là anh chàng trai trẻ làm trong bộ ngoại giao, tính tình lạnh lùng, và đặc biệt anh lại thích Tô Noãn, người phụ nữ hơn tuổi mình.

Khi mà hai con tim đang rung cùng một nhịp thì lại bị chồng cũ của Tô Noãn phá đám. Hai người họ có đến được với nhau danh chính ngôn thuận? Hay lại là cuộc tình dang dở? Mời các bạn cùng chúng tôi đón xem.

Mục lục

- Chương 1: Bỏ lỡ cuộc gặp gỡ
- Chương 2: Xa lạ lẫn nhau
- Chương 3: Dư vị của cappuccino
- Chương 4: “Chết vì tình” và “Muru sát”
- Chương 5: Đối chọi gay gắt
- Chương 6: Nỗi khổ sinh mạng
- Chương 7: Người đàn ông không thú vị
- Chương 8: Ai tàn nhẫn nhất
- Chương 9: Chú hôn qua chưa?
- Chương 10: Cô cố ý phải không?
- Chương 11: Ai là Venus?
- Chương 12: Quan hệ của chúng
- Chương 13: Mặt trời tuyết
- Chương 14: Người đàn ông miệng lưỡi cay độc
- Chương 15: Người đàn ông ấu trĩ
- Chương 16: Bắt đầu tình yêu
- Chương 17: Mỹ nhân ngư
- Chương 18: Công chúa Trung Quốc
- Chương 19: Điều kiện của tình yêu
- Chương 20: Xiềng xích trong tim
- Chương 21: Em thích tôi phải không?
- Chương 22: Cảm ơn anh yêu em
- Chương 23: Đau lòng
- Chương 24: Cùng nhau đi xem khi
- Chương 25: Mẹ
- Chương 26: Chuyện cũ như khói
- Chương 27: Cửa Thanh Nham
- Chương 28: Tôi có chút thích anh
- Chương 29: Tầm ảnh hưởng của Lục Cảnh Hoằng
- Chương 30: Hội bán sách
- Chương 31: Bí mật không thể nói ra

Chương 32: Hôn
Chương 33: Người đàn ông đáng sợ
Chương 34: Đáp án tình yêu
Chương 35: Tình thương con tàn nhẫn của mẹ
Chương 36: Em thích anh
Chương 37: Mẹ con
Chương 38: Ba
Chương 39: Cổ tích
Chương 40: Noãn Noãn của con
Chương 41: Bữa cơm gia đình
Chương 42: Mau cưới vào cửa
Chương 43: Kem
Chương 44: Mặt người dạ thú
Chương 45: Anh muốn em chịu trách nhiệm
Chương 46: Mang thai hộ
Chương 47: Tại thủy nhất phương
Chương 48: Tình yêu tới quá nhanh
Chương 49: Giở trò lưu manh
Chương 50: Lột xác đàn ông
Chương 51: Nói lời đường mật
Chương 52: Tôi thích anh ấy thì sao?
Chương 53: Cù Dịch Minh đến
Chương 54: Vô lại là như thế này luyện thành
Chương 55: Ở lại bên cạnh anh
Chương 56: Anh yêu em
Chương 57: Chỉ cần em nguyện ý
Chương 58: Con dâu Lục gia
Chương 59
Chương 60: Tình cảm chân thành cả đời
Chương 61: Tình yêu, tình yêu
Chương 62: Tôi sẽ không đẩy anh ấy ra
Chương 63: 7x và 8x
Chương 64: Buổi tiệc sinh nhật

Chương 65: Cùng nắm tay khiêu vũ
Chương 66: Lòng dạ hẹp hòi của đàn ông
Chương 67: Anh Cảnh Hoằng
Chương 68: Trộm gà không được còn mất thêm nắm gạo
Chương 69: Cầu hôn ngoài dự đoán
Chương 70: Phần thưởng của công chúa
Chương 71: Lão già cổ quái
Chương 72: Lục tham mưu trưởng?!

Chương 73: Lão già dở hơi
Chương 74: Con dâu nhà lão yêu
Chương 75: Cha con đối đầu
Chương 76: Chuột hoa cũng cắn người
Chương 77: Tự làm tự chịu
Chương 78: Đại chiến con dâu mẹ chồng
Chương 79: Ai là thế thân?
Chương 80: Giấy kết hôn?
Chương 81: Bản hộ khẩu phiên toái
Chương 82: Sống chung (hài hòa)
Chương 83: Loving Kiss
Chương 84: Yêu...

Chương 85: Nếp nhăn nơi khóe mắt của Lục bộ
Chương 86: Hoằng, em yêu anh
Chương 87: Tôi tin anh ấy!
Chương 88: Bà...xã
Chương 89: Tiramisu: Dẫn em đi
Chương 90: Cho anh già bộ
Chương 91: Em muốn chụp ảnh nude cho anh
Chương 92: Mãi mãi ở bên nhau
Chương 93: Em vẫn luôn ở đây
Chương 94: Áo cưới và Bobby
Chương 95: Thủ đoạn của lão thái bà
Chương 96: Thật sự kết hôn rồi
Chương 97: Đời người nơi đâu không gặp lại

Chương 98: Tăng kinh thương hải nan vi thủy
Chương 99: Bí mật không nói nên lời
Chương 100: Giấc mộng Nam Kha
Chương 101: Niết Bàn trọng sinh
Chương 102: Marry * me
Chương 103: Thiên sứ ngã xuống
Chương 104: Quỷ xuống cầu xin tha thứ
Chương 105: Nụ cười xinh đẹp
Chương 106: Lục Cảnh Hoằng, anh quỷ xuống
Chương 107: Tự làm bậy không thể sống
Chương 108: Lục Cảnh Hoằng tức giận
Chương 109: Thật sự thoải mái
Chương 110: Đại kết cục
Chương 111: Đại kết cục 2
Chương 112: Đại kết cục 3
Chương 113: Đại kết cục 4
Chương 114: Đại kết cục 5
Chương 115: Đại kết cục 6

Chương 1: Bỏ lỡ cuộc gặp gỡ

Phản bội, đổ kỵ, sợ hãi, tội ác ra sao mới có thể từ trong khối trái tim lạnh giá này gạt đi, hay phải chờ một ngày nào đó tận thế đến, mới có thể từ nơi thượng đế, có được sự cứu rỗi cuối cùng?

— Tô Noãn

Trong hành lang sâu thẳm, vang lên tiếng gót giày chạm đất, từng bước, từng bước, giống như mặt nước yên tĩnh, chìm vào từng viên thạch đá một, dần dần mà, biến mất nơi tối tăm cuối cùng tràn ngập hơi thở âm trầm kia.

“Lạch cạch.....”

Trên hàng rào lạnh lẽo, gông xiềng cũ kỹ mở ra, cửa sắt từ bên ngoài bị đẩy ra, ánh mặt trời lành lạnh chiếu vào trên sàn nhà, cũng đem thân hình cao lớn của giám ngục chiếu rọi thành bóng râm thật lớn, giống như ác ma khủng bố cắn nuốt ánh sáng thừa thớt.

Góc âm u, từng chút u ám bị chiếu sáng, thân thể cuộn tròn chậm rãi mở ra, cô ngẩng đầu, mái tóc màu nâu che khuất ánh mắt của cô, phấn lót dày đặc không che giấu được máu ứ đọng trên khóe môi, dung nhan trang điểm hoa hồng nhếch nhác mà dữ tợn.

“Có người tới bảo lãnh cô, ra ngoài đi!”

—————

Tình yêu là cái gì? Tôi không muốn biết, cũng không cần thiết phải

biết, trong cuộc đời ba mươi hai năm của tôi, chưa bao giờ có cái đầu đề này, tôi nghĩ sau này cũng không cần;

Học được một loại ngôn ngữ, tôi chỉ cần mất thời gian một năm, mà cái gọi là tình yêu, lại muốn dùng cả đời để thực hiện, mà, tôi không có cách nào nắm chắc được kết cục của nó; nếu như thế, tôi hà tất phải vì tình yêu hư vô lãng phí thời gian?

Chỉ là khi tôi gặp được cô ấy, lòng tin giữ vững trước kia của tôi đã bắt đầu lung lay sụp đổ.....

— Lục Cảnh Hoảng

Trên đường cao tốc, bên trong chiếc Ferrari màu xanh ngọc chạy băng băng, thanh niên cao quý lạnh lùng một thân âu phục màu đen cắt xén vừa vặn, cổ áo sơ mi màu trắng khế mở, lộ ra xương quai xanh trắng nõn đẹp mắt, một đôi mày rậm như mi bút họa ra xinh đẹp tuyệt trần mà không mất đi khí khái anh hùng.

Bên trong tai phải là tai nghe lam nha chế tạo từ thủy tinh thuần khiết, chân mày đang nghe sau lời nói truyền ra từ tai nghe có chút che giấu, con ngươi màu hổ phách ẩn giấu sau mắt kính chỉ là yên tĩnh mà chăm chú nhìn đoạn đường phía trước.

“Lục phó bộ, tôi đã dựa trên căn dặn của anh, làm xong công tác bảo lãnh, cô ta bây giờ ắt hẳn đã ra ngoài rồi.”

Ánh mắt mạc sắc nhìn đường xe chạy phía trước, cổ tay tuyệt đẹp như thần khê chuyển động, chiếc xe thể thao vốn chạy nhanh trong nháy mắt đánh khúc cong, trực tiếp lái ra khỏi đầu đường cao tốc, hội tụ vào trong dòng xe cộ.

Vòi nước tự động lệch dòng nước ào ra, giọt nước văng khắp nơi

trên bồn rửa mặt dưới ánh mặt trời, phản xạ lóng lánh rực rỡ, chói lọi ánh mắt người.

Đôi tay nhỏ gầy xuyên qua cột nước chảy xiết, hai tay bùng nước lạnh, tát tới mái tóc dài bị che dấu trên mặt, cảm giác lạnh lẽo xuyên thấu da thịt đông tụ máu, nhưng cô không chút cảm giác nào, trên gương mặt gầy gò có vẻ tái nhợt, chỉ có bình tĩnh đậm đặc.

Ngẩng đầu nhìn gương trên vách tường, ở trong đó, là một gương mặt khiến cô quen thuộc đến tận xương tủy, nhưng cũng khiến cô căm hận đến tận trong máu, trên môi sau khi rửa bằng nước sạch còn đọng giọt nước, cô tự giễu mà phát họa lên khóe miệng.

Tô Noãn, vốn dĩ cuộc đời mày vạ kiếp bất phục, cuối cùng vẫn phải trở về trong cái thế giới dơ bẩn xấu xí kia, vĩnh viễn đừng nghĩ đến giải thoát, cho dù là chết, mày cũng không xứng.

Hơi nước bốc lên làm mịt mù mặt kính trong suốt, dòng nước vẫn đang chảy ào ào vào ống nước, cô không có đưa tay siết chặt van lại, cô thích nghe tiếng nước chảy, chỉ có lúc này, cô mới có thể rất tốt mà che dấu nỗi sợ hãi và bất an trong lòng mình.

Giọt nước lạnh lẽo từ hình dáng gương mặt chảy xuống trên bộ quần áo màu sắc sặc sỡ, thoáng nhuộm một mảnh lạnh lẽo ướt át, cô lại giật mình chưa tỉnh, chỉ là lẳng lặng nhìn chính mình mơ hồ không rõ trong gương, nụ cười trên mặt cũng như bao phủ một tầng sa, không thấy rõ, đoán không ra.

Cô tiêu sái mà quay người, tóc dài ẩm ướt trong không khí, xẹt qua đường cong trong trẻo đẹp đẽ, dừng ở trên mặt đất bằng phẳng, ẩm ướt một chút bụi bặm, cũng là cô gái hai mươi ba tuổi này, ở cái trại tạm giam này lưu lại dấu vết cuối cùng.

“Ồi!”

Cửa chính của trại tạm giam chậm rãi mở ra, kèm theo tiếng mở cửa “Ken két”, là một tia bất đắc dĩ thờ dài, ánh mặt trời lành lạnh, bóng dáng gầy yếu kia dần dần từ đằng xa đi đến.

Mái tóc dài màu nâu rối tung cơ hồ che hết ngũ quan của cô, dưới quần áo màu sắc tươi sáng, là một cái quần bò màu đen, cô giẫm lên giày quân nhân màu đen, đi qua cửa sắt cũ kỹ, cũng đi qua giám ngục mở cửa về mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành.

Bước chân của cô không nhanh lắm, cùng với những người vội vã rời khỏi nơi xúi quẩy này khác nhau, cô hình như có loại tình cảm lưu luyến với nơi này, đây là người gác cổng, là kết luận sau hai năm vô số lần đưa Tô Noãn đi tổng kết ra, nhưng đây cũng là cách nghĩ chân thực trong nội tâm của Tô Noãn.

“Cô gái nhỏ, tôi nói cô làm gì cả ngày chạy vào nơi này, người khác trốn còn không kịp, cô lại ngược lại, ba ngày hai bữa lại vào, sau này, đừng có đến nữa!”

Cánh cửa phía sau nặng nề đóng lại, tiếng đóng cửa kịch liệt ở trong không gian bao la, vang vọng từng hồi âm thanh.

Ngước đầu lên nhìn bầu trời xanh, bàn tay thon gầy gò chặn lại ánh mặt trời chói mắt, chiếc nhẫn trên tay trái ngón áp út ở trên bầu trời lóe ra ánh sáng rực rỡ, mê ly tầm mắt của cô, cũng làm cho lòng cô bỗng dưng đau nhói.

“Em bây giờ quên không được anh ta cũng không sao, đợi khi nào em đồng ý, thì đeo nó lên, để anh biết em đã chuẩn bị tốt rồi, được chứ?”

Đôi mắt của Tô Noãn có chút chua xót, nhưng thủy chung không có nước mắt đầm đìa nơi khóe mắt, hai năm rồi, cô cũng đã quên mất tư vị của nước mắt, lòng cũng học được sự tê liệt, cô không quay trở về được ngây thơ hồn nhiên của tuổi hai mươi mốt, cũng không tìm được bóng dáng nhạt nhòa kia.

Gió nhẹ của tháng mười một thổi qua gương mặt, nước đọng cũng chưa khô, kích thích da thịt cô một hồi run rẩy, Tô Noãn miễn cưỡng nheo lại tròng mắt, miệng to hô hấp không khí khô khan, cố gắng cứu vớt lại tâm trạng tụt dốc.

Sắc trời như lúc cô bình thường tới đây, trời quang rất xa, bóng cây trên đường tiêu điều, lá khô tàn lụi, giày quân nhân của cô giẫm lên lá cây, phát ra tiếng vỡ vụn giòn vang, từ nơi này đi tới bằng xe bus, không nhiều không ít, vừa đúng sáu phút bốn mươi tám giây.

Trại tạm giam phía sau ngày càng xa, cũng không đủ để trở thành một vết nhơ trong tầm nhìn của cô, Tô Noãn bỗng nhiên ngừng bước chân lại, quay đầu nhìn nơi trang nghiêm vắng lặng kia.

Bảo lãnh.....

Trong hai năm nay, người quen biết đều né cô như né rắn, ai sẽ đồng ý đi cứu tế con gái tham quan, nhất là một đại tham quan tham ô khoản tiền tạo thành rủi ro công trình, hại chết vô số dân chúng?

Trừ phi người đó là kẻ ngốc, một kẻ ngốc không biết xem xét thời thế!

Khóe môi của Tô Noãn là ý cười trào phúng, đáy mắt khó hiểu cũng là thấp thỏm bi thương, đã từng có một kẻ ngốc như vậy, chỉ là anh vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trong thế giới của cô.....

Thần thờ đi về phía trước, khi mũi chân chạm cứng rần chạm vào lá rụng bao phủ phía dưới, Tô Noãn không thể ngăn mình ngã về phía trước, xương cốt cả người cũng truyền đến đau đớn bứt rứt, lòng bàn tay cọ xát bị xước da rỉ ra tia máu mờ mờ.

Cô giống như đứa ngốc, cúi đầu si ngốc mà cười, ít nhất còn biết đau, trải qua cuộc sống cái xác không hồn lâu như vậy, thì ra cô còn biết cảm giác đau đớn giống như người bình thường.

Một cơn gió mạnh ở quanh mình thổi lên, Tô Noãn đột nhiên hoàn hồn, ngược mắt, trước mắt chỉ là thoáng qua một đường màu xanh ngọc xinh đẹp, tiếng vang của động cơ quanh quẩn ở giữa đường mòn, bánh xe cuồn cuộn nổi lên lá rụng khô héo, giống như lá rụng nhẹ nhàng tung bay trong không khí, vũng vàng rơi vào tóc cô, quần áo của cô, cũng rơi trên mặt đất.

Nhìn bóng xe đi xa, Tô Noãn thoáng sửng sốt sau đó, trên khuôn mặt mộc mạc cũng không có chút tức giận nào, chỉ là thần nhiên mà cười một tiếng, hai tay chống trên mặt đất, chậm rãi đứng lên, chân khập khiễng, tiếp tục đi về phía trước.

Dưới tình huống bình thường, cô nên cực kỳ tức giận, nên hướng về phía chiếc xe thể thao bánh bao kia chửi ầm lên, càng trực tiếp hơn, giống như là cái kiểu trong phim thần tượng diễn, đuổi theo cùng chủ xe lý luận một phen, còn có thể gặp phải tiết mục cô bé lọ lem và bạch mã vương tử!

Đáng tiếc chính là, tinh thần trọng nghĩa này khoảng hai năm trước đã biến mất hầu như không còn, chuyện trải qua hai năm qua, đủ để cho cô trở nên ích kỷ, có lẽ thích hợp hơn mà nói, hẳn là mất cảm giác.

Bởi vì, thực tế tàn nhẫn, đã đem tinh thần trọng nghĩa ngu ngốc của

cô sinh sôi rồi bóp chết đi, thuận tiện cũng đem thi thể chôn vùi ở trong dòng cát chảy của thời gian.

Cô sẽ không cố ý mà đuổi theo chiếc xe thể thao đắt tiền kia tính sổ, nhưng nếu trong lúc vô tình gặp phải, cô sẽ không ngại trên chiếc xe màu xanh ngọc chói lọi vẽ một vết đúng lúc.

Đây chính là Tô Noãn của hiện tại, là tiểu nhân bỉ ổi, cũng là phụ nữ con buôn.

Chiếc Ferrari chói lọi dừng ở cửa trại tạm giam, màu xanh ngọc dưới ánh mặt trời, phản xạ ra hào quang rực rỡ, lúc người gác cổng tò mò nhô đầu ra thì cửa xe “Lạch cạch” một tiếng mở ra, bên trong xe đi ra chính là một người đàn ông quý phái anh tuấn.

Dáng người thon dài ưu nhã, như người mẫu trong tạp chí thời thượng đi ra, anh mặc âu phục thủ công màu đen, áo sơ mi màu trắng, một khấc miệng áo sơ mi màu trắng lộ ra ở ống tay áo, một cúc áo màu bạc lóe lên hào quang chói mắt, giống như hướng về phía người đời tuyên bố thân phận của anh. [BTL: Haha, miêu tả mà ta cũng choáng, thật sự quá soái ^^]

Tiếng thán phục và nghị luận truyền ra từ trong phòng gác cổng, khiến cho chân mày xinh đẹp của Lục Cảnh Hoảng nhíu lại, trong khoảng khắc bằng phẳng như lúc đầu, nước da trắng nõn bởi vì ánh mặt trời nóng bỏng giữa trưa mà có vẻ hơi trong suốt, sóng mũi cao, đôi môi màu đỏ mím chặt, như chờ đợi hoa anh đào nở rộ.

Cửa sắt nặng nề chớp mắt mở ra, đôi mắt sắc bén sau mắt kính của anh quét một vòng, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở trên tầng trệt làm việc duy nhất của trại tạm giam.

Lục Cảnh Hoảng tiện tay đóng cửa xe, ngược sáng, bước đi trầm ổn

đi vào bên trong, hơi thở lạnh lùng tỏa ra khắp người khiến người ta nghi ngờ ý đồ tới đây của anh.

Người gác cổng làm việc ở chỗ này hai mươi mấy năm, nhìn quen đủ loại người, cũng bị người đàn ông đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt giật mình, lúc quay đầu nhìn thấy bóng lưng mảnh khảnh lao đảo phía xa, không khỏi cảm khái, có người mỗi lần từ nơi này ra ngoài, đều là cô đơn chiếc bóng, có người hiếm khi đến một lần, lúc đi ra ngoài thì có xe sang trọng trai đẹp đến đón, đây chính là chênh lệch xã hội!

“Lục tiên sinh, Tô Noãn mới vừa đi, chẳng lẽ anh không nhìn thấy cô ấy ở cửa sao?”

Mi tâm ở dưới mái tóc ngắn của Lục Cảnh Hoằng nhăn đến có thể so với gò núi, tròng mắt màu hổ phách nhìn xuống bức ảnh trong tay, đó là vì để cho anh tiện nhận ra người đặc biệt đem tới, cũng là bức ảnh duy nhất đưa cháu trai trước lúc sống đưa anh xem qua.

Trong bức ảnh là khuôn mặt nhỏ nhắn khoan khoái sạch sẽ, thoáng nhìn không có dung mạo tuyệt sắc kinh hồng, nhưng lại khiến ta càng xem càng có mùi vị vẻ đẹp diễm tĩnh, từ góc độ chụp ảnh nhìn ra, lúc ấy chỉ sợ là nhiếp ảnh gia lén lút mà chụp, đương sự vốn cũng không biết.

Đôi mắt sau tròng kính hơi nheo lại, Lục Cảnh Hoằng không nói tiếp nữa, lập tức xoay người ra khỏi phòng làm việc, không để lại một áng mây, cũng không để ý phía sau.

Phụ nữ có thể đi vào trại tạm giam, thật sự là tiên nữ đơn thuần tốt bụng trong miệng cháu trai mình? Anh không xác định, nhưng ít nhất trong mắt Lục Cảnh Hoằng, là một người phụ nữ mắt trắng lồi thoi lếch thếch, không chịu suy nghĩ vươn lên!

Âm thanh khởi động của xe thể thao vang vọng ở cửa lớn của trại tạm giam tĩnh mịch, bóng xe lao vùn vụt mà đi vung lên bụi bặm đầy đất, trong một mảng mờ lung màu xám, màu xanh ngọc chói lọi kia cuối cùng trở nên nhỏ dần đi, cho đến khi nhìn không thấy.....

“Tô Noãn tiểu thư, đây là cửa hàng Lạc Mỹ, nếu cô có rảnh, mời cô buổi chiều đến một chuyến, thanh toán tiền lương một chút!”

Trong điện thoại, thanh âm lạnh lùng vang vào trong tai cô, cũng không nói cô có bao nhiêu xúc động, cúp điện thoại, đem di động cất vào trong túi, tiếp tục nghiêng đầu, dựa vào cửa sổ xe mệt mỏi muốn ngủ.

Sau giữa trưa ánh mặt trời sáng lạng rọi xuống khuôn mặt tái nhợt của cô, cũng rọi thẳng vào khuôn mặt đầy vết thương của cô, vết máu ứ đọng ở khóe môi làm trôi hết lớp phấn son dày đặc càng lộ ra màu tím đỏ, cũng làm cho người đứng chung quanh cô không tự chủ lui về phía sau một bước, duy trì một khoảng cách nhất định với cô.

Cả chiếc xe buýt chật chội hành khách đứng chen chúc vào nhau, nhưng duy chỉ có xung quanh chỗ cô là hoàn toàn yên tĩnh, quỹ dị trầm mặc cũng cũng từng chút mà thấm vào lan ra, nhưng cô lại giật mình không tỉnh, cho dù xe kịch liệt chấn động, trán va đập mạnh trên cửa kính, cô vẫn duy trì tư thế ngủ yên ổn, không bị bất cứ sự quấy nhiễu nào.

“Vừa nhìn là biết không phải con gái nhà đảng hoàng, bày đặt học người ta đánh nhau...”

“Người trẻ tuổi bây giờ đều không lo học hành, không biết cha mẹ dạy dỗ thế nào nữa”

Tiếng thì thầm thì thảo quanh mình, mi tâm Tô Noãn nhúu lại, đầu lệch qua một góc, lông mi đen nhánh dính chặt khế run, kèm theo một động tác thật nhỏ của cô, âm thanh sục sục bốn phía trong nháy mắt biến mất hầu như không còn nữa.

Khóe mắt khế động, Tô Noãn chung quy không mở mắt lên, lười biếng dựa trở lại vào cửa sổ, khuôn mặt yên tĩnh tựa như mặt nước phẳng lặng, chỉ là đường cong giễu cợt nơi khóe miệng cho thấy là cô đã tỉnh.

Cô không có ngủ, so với lòng người xấu xa ở đối diện, cô càng muốn nhắm mắt lại để linh hồn trầm luân trong vực sâu của bóng tối, cũng không muốn ở đây cả đời quang minh lỗi lạc, chịu đựng những lời lẽ khinh thường cùng châm chọc.

Xe buýt chạy một vòng rồi lại một vòng quanh thành phố, từng đợt hành khách luân phiên thay đổi, mỗi khi tới trạm có một giọng nữ ngọt ngào từ trong loa phát ra, cửa xe trước sau khép mở liên tục.

Tô Noãn chẳng biết lúc nào đã mở mắt ra, lười nhác dựa vào thành ghế lạnh như băng, mắt nheo lại đón ánh mặt trời chói mắt, tùy ý ngắm nhìn cảnh phố ngoài cửa xe.

Trên đường dành cho người đi bộ, dòng người tấp nập ngược xuôi, hoặc là cô nàng thời thượng mang theo túi mua sắm lớn nhỏ, trên khuôn mặt tràn đầy nét mặt vui cười thỏa mãn; hoặc là thành phần tri thức đô thị tay cầm cặp công văn, một bên thì nhìn vào cổ tay đang đeo đồng hồ.

Tô Noãn đem tầm mắt ngoài cửa sổ thu hồi, lông mi rũ xuống, che dấu ánh mắt tự giễu, nhìn tay phải trắng nõn lại bị một vết chai mỏng của chính mình, đáy mắt thấp thỏm là sự ưu thương ảm đạm.

Rốt cục phải làm sao đây, mới có thể thích ứng được cách sinh tồn của cái thế giới này, hoặc là nói, cô nên làm như thế nào, mới có thể phớt lờ cái xã hội đầy quang minh lỗi lạc này nhưng sau lưng lại ẩn nấp các thế lực vô hình?

Khi xe buýt lần thứ ba trở về trạm ban đầu, thì một người tài xế trung niên khuôn mặt thật thà rốt cục nhìn không được quay đầu, nhìn vị trí gần cửa sổ, hiện ra cô gái trẻ chán chường không một tiếng động nào, tiếng ồn của động cơ bị tắt kéo cũng không làm cho cô có bất kỳ cử động nào, điều này làm cho ông ta không khỏi lo lắng mà đứng lên.

“Cô gái trẻ, cô gái trẻ, cô không sao chứ?”

Thanh âm thô lỗ xen lẫn giọng điệu Bắc Phương trầm thấp, vang bên tai cô từng hồi rồi quay lại, mi tâm Tô Noãn hơi thu lại, không muốn mở mắt ra, mái tóc quá dài che khuất sự lạnh lùng của cô nhưng đôi mắt lại vô cùng trong vắt, cô chính là liếc mắt nhìn sơ khuôn mặt lo lắng của tài xế, liền đem tầm nhìn chuyển hướng ra ngoài cửa sổ.

Tài xế thấy Tô Noãn không để ý tới ý tứ của ông, im lặng như cũ mà ngồi ở chỗ đó, cũng không muốn tự tìm mất mặt lần nữa, lúng túng mà sờ mũi, lại khởi động động cơ lần nữa, đạp chân ga dưới chân.

Xe buýt vắng khách chậm rãi đi về phía trước, phong cảnh ngoài cửa sổ cũng từ từ lướt qua nhanh, từ trong tầm nhìn của cô lui nhanh về phía sau, cửa sổ xe khép chặt bị cô đẩy ra, cô khó có được cảm giác thoải mái mà nheo mắt lại, đầu hơi ngước lên, gió phong mát mẻ tùy ý phớt nhẹ qua hai má mộc mạc.

Giống như mỗi người đều có một thói quen cổ quái thuộc về mình, Tô Noãn cũng không ngoại lệ, mỗi khi tâm tình cô phiền não hay không vui, thì đều sẽ bước lên xe buýt đi không biết phương hướng,

lựa một góc nhỏ ngồi xuống chỗ đó, nhắm hai mắt để bản thân chôn vùi trong chốn huyền ảo chật chội.

Chỉ là lúc nào cô đã nuôi dưỡng thành thói quen này, Tô Noãn đã không nhớ rõ thời gian cụ thể, nhưng cô biết, trong những ngày đó, cô đã mất đi rất nhiều, bao gồm cả người cô yêu thương nhất và kiêu ngạo cao cao tại thượng trên thế giới này.

Phải, cô không nên quên, những giấc mộng đêm khuya ấy quay về, quá khứ khiến cô thống khổ mà điên cuồng, cô không có cách nào nhẹ nhõm quên đi, cũng không dám quên đi.

Mỗi người đều phải vì sai lầm của chính mình trả cái giá thật lớn, cô cũng không ngoại lệ, lúc người yêu của cô cùng với dáng vẻ biến mất rời khỏi thế giới của cô, trong cuộc đời cô chỉ còn dư lại sự hối hận, ngay cả chết đi cô cũng không có tư cách, không có tư cách!

Đầu ngón tay lạnh lẽo chạm vào cổ tay trái, tỉ mỉ và vuốt nhẹ, mang theo hơi hừng và tàn nhẫn của lạnh tri, nơi rải rác vết đao phức tạp đan chéo nhau, dữ tợn mà khó coi chiếm lấy cổ tay trắng nõn, tựa như ấy náy cùng tự trách chiếm cứ trái tim của cô, khiến cô thờ không nổi.

“Noãn Noãn, nếu sống là một loại thù hận, vậy thì mày hãy chết đi!”

Gió bầu bạn lạnh lẽo xẹt qua khóe mắt khô khốc, mí mắt truyền ra tối tăm khó hiểu, dần dần, lan tràn đến khóe miệng nhếch lên của cô, nụ cười nhuộm đẫm đau thương.

Tô Noãn, mày thật là một quái vật không hơn không kém, giết hại tất cả người yêu thương bên cạnh mày, nhưng chính mày, vẫn sống rất tốt, sống tốt hơn so với ai khác!

Đây phải là sự hài hước tức cười đến cỡ nào!

Có lẽ, cô nên thử từ trong xe buýt chạy nhanh này, nhảy xuống.....

Giọng nữ báo đến trạm truyền ra cắt đứt suy nghĩ mê mang của cô, cũng tiêu tan trước xúc động phúc chốc của cô.

Cô rút cuộc không thật sự từ nơi này phá cửa sổ mà ra, lúc đôi tay cô nắm chặt lưng ghế dựa, chân của cô lại nặng nề bước không đi, cô khiếp sợ lui lại, đối mặt với dòng xe cộ chạy như bay ngoài cửa sổ, cô lựa chọn an phận mà ngồi yên tại chỗ.

Vuốt ve trái tim đập theo quy luật trước ngực, tất cả tế bào trong cơ thể phúc chốc trở nên bối rối mà bi ai, chưa sót mà nâng đôi môi tái nhợt, trong mắt là sương mù dày đặc không đi.

Thiếu Thần, thì ra em không có cách nào không sợ, vẫn là không nỡ làm cho trái tim của anh lần nữa mất đi tiết tấu của nhịp đập, hay là.....Muốn trông coi anh như vậy mà sống tiếp, dù cho thống khổ mà ti tiện!

Giấy giẫm lên bóng cây loang lổ trên mặt đất, không khí trong lành ngoài xe cũng đủ cho Tô Noãn hít thở, thông thả mà xoay người, xe buýt trước mắt cô chậm rãi đi qua, đập vào trước mắt cô là cửa hàng khổng lồ đối diện đường sá.

Đứng ở ngã tư đèn xanh đèn đỏ, Tô Noãn ngẩng đầu ngắm nhìn kiểu chữ cực lớn trên cửa hàng, khóe môi nhợt nhạt nâng lên, cười đến gió nhẹ nước chảy, lại không khỏi xen lẫn ý giễu cợt.

Lúc đèn xanh sáng lên, cô theo dòng người tuôn về phía đường kẻ dành cho người đi bộ, bước nhanh không dồn dập, nhưng cũng

không phải nhàn nhã mà bước chậm, trong lòng suy nghĩ, nhưng mà tình huống mà cô lập tức cần phải đối mặt, cô rất hiếu kì lần này có thể lấy được bao nhiêu tiền!

Dòng xe cộ chán chường lui thủi đi trên đường, đèn xanh đèn đỏ không ngừng thay đổi đã sớm không làm nên chuyện gì, chiếc xe thể thao màu xanh ngọc đâm vào một mảnh màu đen có vẻ dễ dàng thấy được.

Trong xe yên tĩnh, ánh mắt bình thản của Lục Cảnh Hoảng nhìn thẳng về phía trước, ngón tay khẽ gõ vào vô lăng để lộ cảm xúc lúc này của anh.

Điện thoại không ngừng rung lên khiến cho lông mày anh nheo lại, đồng thời nhấn xuống phím tai nghe, đeo tai nghe vào trên tai của anh.

“Kiều, chỗ tôi kẹt xe, tất cả hành trình đã sắp xếp đều lùi lại sau nửa giờ nữa,” cúi đầu, mắt trong veo không gợn sóng liếc nhìn đồng hồ đeo tay, “Ba giờ rưỡi, tôi hy vọng có thể nhìn thấy hạn chót chỉ số báo cáo thị trường chứng khoán nước Pháp lúc ba giờ chiều hôm nay.”

“Vâng, tôi sẽ đem ý của anh truyền đạt đến Thái Luân Tư, vừa nãy Lý Tư Đặc gọi điện đến nói, anh ta sợ chỉ làm phụ lòng mong muốn của anh, những tư liệu mà anh muốn trước mắt, anh ta khó có được, vì thế.....”

Báo cáo máy móc của đầu điện thoại bên kia có vẻ hơi chần chờ, tựa hồ đang nổi lên tâm tình, hoặc là nói, lời thích hợp để cho cấp trên một lý do hài lòng, chỉ là người đàn ông này vẫn chưa cho anh cơ hội mở miệng.

“Tôi không cần giải thích, nói với anh ta, không lấy được tin tức văn kiện, vé máy bay trở về cũng không cần phải mua nữa, hử?”

Giọng nói trong treo lạnh lùng của Lục Cảnh Hoằng không có chút độ ấm nào, nhưng lại êm tai thấu vào lòng người, khiến người hận không thể bị lạc vào âm thanh của anh, nhất là chữ cuối cùng, nghiêng rất nhẹ, rất nhẹ, nhưng đủ để hình thành loại nguy hiểm mê người cực hạn.

Lúc đối phương hết sức nơm nớp lo sợ mèm rớt điện thoại, tầm mắt lạnh nhạt của Lục Cảnh Hoằng liếc sơ qua chỗ ngồi chính mình trong chiếc Ferrari xa hoa, giọng nói rét lạnh lại vang lên lần nữa:

“Gần năm giờ chiều, cử lái xe đến số 237 đường Mục Nam đón tôi, thuận tiện giúp tôi hoãn lại bữa tiệc.”

“Vâng, phó bộ!”

Lục Cảnh Hoằng anh chính là dạng người mâu thuẫn như vậy, vừa khắc chế ưu nhã, nhưng vừa khó mà cố tình làm vậy, trên thế giới này, chỉ có anh muốn hay không, vĩnh viễn sẽ không có anh dám hay không.

Chỉ cần thứ anh muốn, lúc không biến sắc, lại bỏ vào trong túi, danh lợi tiền bạc bẩm sinh, nhưng phụ nữ.....cũng chỉ xì mũi khinh thường!

Liếc mắt nhìn người đến người đi ngoài xe, lúc nhìn thấy cửa hàng trang hoàng lộng lẫy bên cạnh kia, lông mày nhú lại, giống như nhớ ra cái gì đó, qua đến ngã tư đường, đột nhiên thay đổi một cái, đem xe thể thao chói lọi chạy nhanh vào dưới bãi đỗ xe của cửa hàng.

Đi vào cửa hàng, Tô Noãn rất dễ dàng tìm thấy chủ quản, đang ở

bên quầy cửa vào, khi cô vừa mới đi qua máy báo động, đi đến trước mặt là một cái mặt không chút thay đổi, phụ nữ trung niên mặc đồng phục làm việc của cửa hàng.

Có một khắc như thế (BTL: 1 khắc = 15p), Tô Noãn cảm thấy chính mình là danh môn khuê tú ở trong nơi ở rộng lớn, chờ lão ma ma đến đây dìu, chỉ là, trên thực tế, cũng không phải là như thế, khi nữ chủ quản mang gọng kính đen, giọng nói nghiêm lãnh mà nói: “Đi theo tôi” thì Tô Noãn mới hiểu được, mình sớm đã không còn là thiên kim tiểu thư, mà là nha hoàn sắp bị xử phạt, không sai, chính là nô tỳ thuộc tầng lớp thấp nhất của xã hội phong kiến.

Cửa phòng làm việc nhẹ nhàng đóng lại, lại giống như một vết thương cuối cùng trên khe hở trong lòng cô, khiến cô cảm thấy nặng nề khác thường, cho đến khi trong căn phòng tối tăm, bị ánh đèn trắng sáng chiếu rọi mọi góc, cô mới phát giác mình lại quay lại cái thế giới này lần nữa.

Tô Noãn mắt màu nhạt mà nhìn xuống chủ quản giả bộ trầm tư trước bàn làm việc, trước cái người phụ nữ trung niên tâm tư thâm trầm làm ra bất kỳ biểu hiện gì, cô cũng lựa chọn trầm mặc.

Giường co không tiếng động như vậy, hai năm nay, cô đã trải qua quá nhiều lần, cuối cùng cũng học xong sự chết lặng, mà không phải luống cuống khẩn trương, lo sợ bất an, bởi vì phản ứng này không thích hợp cho một người ba ngày hai bữa thất nghiệp.

Chủ quản của cửa hàng suy nghĩ chốc lát, ngẩng đầu quan sát Tô Noãn lạnh nhạt giống như tờ giấy trắng, khuôn mặt không có sắc thái, tựa hồ cũng không đoán được Tô Noãn sẽ có định lực mạnh mẽ như vậy.

Trên khuôn mặt trẻ tuổi che giấu bởi mái tóc dài màu nâu, quá mức

bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến bà người lẫn lộn chức vụ này hai mươi mấy năm cũng có chút không hiểu.

Mái tóc quá dài phía sau, ẩn sau hai tròng mắt như vậy, bà không thể nào thăm dò, nhưng bà có thể cảm thấy cô gái trẻ trước mắt này giống như sương mù vậy, đang lạnh lùng mà nhìn chăm chú vào mình, giống như là một tín đồ chờ đợi tử thần tuyên án, chỉ là trong ánh mắt của cô thiếu đi thành kính, nhiều tĩnh lặng thương tang hơn.

“Đây là thù lao bảy ngày của cô, đếm thử xem, có sai không?”

Chủ quản dưới ánh mắt hờ hững của Tô Noãn, trước tiên lựa chọn thỏa hiệp, thu lại tư thế vốn định dạy bảo người, từ ngăn kéo lấy ra một phong thư màu trắng, bỏ lại trên bàn, chậm rãi mà đẩy lên trước mặt Tô Noãn.

Trước mặt một người lãnh tình trầm mặc như vậy, sợ rằng bất cứ kẻ nào cũng không có cách nào nói ra lời quá đáng, bởi vì bản thân cô, giống như một cá thể tự mình trừng phạt, bà không có cách nào tăng thêm hình phạt cho cô, như vậy chỉ là gia tăng cảm giác áy náy của chính mình.

Tô Noãn cúi đầu nhìn phong thư kia, cô có thể đoán trước được số tờ tiền nhuận bên trong, không vượt quá năm tờ, nhưng tuyệt đối thừa ra một tờ, điểm này, cô chắc chắn.

Ngón tay nhỏ gầy tái nhợt kẹp phong thư, Tô Noãn trực tiếp mở ngay chỗ miệng dán kín ra, rút ra tiền nhuận bên trong, vừa xem hiểu ngay, vừa đúng năm tờ, không nhiều không ít.

Chủ quản cửa hàng luôn quan sát phản ứng của Tô Noãn, chỉ là thần thái của Tô Noãn cũng không giống như cái loại ủy khuất hay vui mừng giống như mong đợi của bà, ủy khuất lúc cầm lấy tiền lương

thiếu mất đi một trăm đồng, vui mừng là sau tai họa cô xông xáo lớn như vậy, vẫn có thể có được năm trăm đồng tiền.

“Ngày cuối cùng xảy ra chuyện tranh chấp đánh nhau giữa nhân viên tiếp thị và khách hàng, chúng tôi không thể nào xem như chưa có việc gì xảy ra, cho nên khấu trừ tiền lương ngày đó của cô coi như trừng phạt, còn tiền thưởng lúc ban đầu nói, chúng tôi không thể nào lại đưa cho cô.”

Tô Noãn máy móc gật đầu một cái, không có tức giận không cam lòng, đem phong thư tùy ý nhét vào túi quần bò, cùng chủ quản nhẹ giọng nói lời tạm biệt, nhân lúc chủ quản nhìn chăm chú kinh ngạc, xoay người đi ra ngoài cửa.

Thoát khỏi không khí làm việc áp lực, Tô Noãn thích ứng mua đồ trên ánh đèn sáng ngời mãnh liệt của cửa hàng, hơi nheo mắt lại, bắt đầu thông thạo mà xuyên qua từng kệ hàng, tìm kiếm mục tiêu của cô.

Trên nền gạch vàng nhạt trơn bóng, giày da màu đen lạng lế xuất hiện, Lục Cảnh Hoằng không hề báo trước mà đứng ngay lối vào của cửa hàng, dẫn đến vô số ánh mắt liếc nhìn.

Âu phục thủ công màu đen, áo sơ mi màu trắng, bao phủ lấy thân thể thon dài của anh, cho dù là ăn mặc cũ kỹ nhất, trên người của anh, lại giống như mặc đẹp nhất trên thế giới này, chỉ cần chủ nhân của quần áo là Lục Cảnh Hoằng anh.

Anh ưu nhã kiềm chế bước đi, vững vàng mà giẫm ở trên mặt đất, mỗi một bước giống như giẫm trên phím đàn dương cầm, vì âm nhạc cửa hàng khẽ đọng đưa thêm vào một giai điệu tuyệt đẹp mà mê say.

Tất cả mọi người cùng của cải đứng hình trong nháy mắt, cả toàn cửa hàng rộng lớn xuất hiện xuất hiện sự yên lặng ngán ngùi, trong

trống trải an tĩnh tựa hồ chỉ có tiếng bước chân lặng lẽ của anh, cho dù là âm nhạc, cũng không có cách nào che giấu cảm giác hiện hữu của anh.

Sẽ không có ai đi trách cứ sự yên lặng này, cũng sẽ không có ai đi trách tội sự bàng hoàng mê say này, lòng yêu thích cái đẹp, mọi người đều có, bất cứ ai cũng không thể ngoại lệ.

Cho nên, những ánh mắt mê luyến kia có đầy đủ lý do thuyết phục chính mình và người xung quanh, người xinh đẹp như vậy, ở trước mặt anh, tất cả kiêu ngạo hoặc là chẳng thêm ngó tới đều chỉ lộ rõ điệu bộ dối trá của chính mình, chẳng thà nhìn anh mấy lần, lấy nó biểu hiện cho tâm lý bình thường của mình.

Đẹp đến không thể dùng ngôn từ gì hình dung người đàn ông, không thích hợp trước mặt mọi người đi trên đường lớn, vậy sẽ dẫn tới những náo động không đáng, đây là phản ứng đầu tiên lúc mọi người nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng.

Có lẽ theo bọn họ nghĩ, người đàn ông hoàn mỹ như thiên thần như vậy, nên đặt trong viện bảo tàng, thật cẩn thận mà trân quý, để cho người chiêm ngưỡng, tiếp nhận đủ loại ánh mắt tôn thờ ngưỡng mộ.

Nhưng, trên thực tế, anh xuất hiện ở trong cửa hàng, mà phương hướng anh đi tới chính là khu bán hải sản bản nhất cửa hàng, cùng một thân ăn mặc quý tộc sạch sẽ của anh tạo thành sự đối lập, làm cho người nghi ngờ mà tò mò.

Cánh tay mảnh khảnh của Tô Noãn chứa không nổi nhiều hơn một bao mì ăn liền nữa, tùy tính mang đi một nửa mì phở trên kệ hàng, mà không muốn đi tới quầy thu ngân lấy một cái rổ, ở đó cô thấy, chỉ là vô vị mà lãng phí thời gian.

Nhân viên làm việc cửa hàng bên cạnh đi qua, nhìn quen mắt lại gọi không ra tên, đối mặt với ánh mắt quái dị của bọn họ, Tô Noãn không để ý đến, chỉ là ôm lấy thức ăn của chính mình đi đến phía quầy thu ngân.

Khoảng thời gian này, khách hàng mua đồ cũng không nhiều, cho nên, cô cũng không cần phải đi thử thách kiên nhẫn nghị lực chính mình xếp hàng trong đội ngũ dài dòng.

Đi ngang qua khu bán hải sản, Tô Noãn chỉ là quên mất bảng hướng dẫn cực lớn kia, bước chân phía dưới cũng chậm lại trong nháy mắt, cô thích ăn hải sản, chỉ là dựa vào năng lực kinh tế trước mắt của cô, mua nổi sao?

Tô Noãn cười khổ mà bụng chật mì ăn liền trong tay, mới vừa nhắc chân đi tới quầy thu ngân không tới ba bước, một vật thể không rõ lại bên trên không mà đến, không nghiêng lệch, đứng ngay vị trí của cô!

Kèm theo một tràng tiếng thốt lên, Tô Noãn chỉ cảm thấy đỉnh đầu đau nhói, ngay sau đó liền cảm thấy có chất lỏng lạnh lẽo lướt qua mái tóc dài, nhỏ xuống trên gương mặt của cô, khứu giác nhạy bén nói cho cô biết, đó là mùi cá tanh, hương vị đặc trưng khiến cô buồn nôn.

Khi một hồi mát mẻ trượt vào trong vạt áo của cô, Tô Noãn rốt cuộc không khống chế được mà âm thầm mắng chửi một tiếng, vừa cúi đầu, cái vật thể không rõ đó từ đỉnh đầu của cô rơi xuống, không tức giận mà đập xuống đất.

Cá hồi bị đóng băng nằm ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích, Tô Noãn trong lòng căm tức, nhưng không có tức giận ngay tại chỗ, chỉ là neho chặt mi tâm, bực mình mà nhìn về hướng cá hồi ném tới.

Trước quầy cá hồi, một thân hình đứng thẳng tắp, giống như một gốc cây dày đặc sương mù, cao sừng sững mà đứng ở chỗ đó, đối với cảnh tượng hỗn loạn xuất hiện lúc này, anh cũng không nhúc nhích tí nào, chỉ là không biết khi nào, trong tay của anh thêm một chiếc khăn mùi soa được làm tinh xảo.

Tô Noãn không có thời gian rảnh rồi đi chú ý người đàn ông xa lạ này, qua loa mà liếc nhìn một cái, lúc tiếp nhận ánh mắt áy náy của đại thẩm bán cá, tất cả lửa giận cũng dần dần mà tiêu tan.

Chính cô cũng từng là nhân viên tiếp thị trong cửa hàng, tự nhiên hiểu hậu quả đắc tội khách hàng, đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà ngẫm lại, cô không nên vì nhất thời tức giận, mà làm cho đối phương mất đi một công việc.

Cho nên, tức giận không vui cuối cùng, cô lựa chọn trầm mặc, tha thứ cho đại thẩm lỗ mãng kia, mà không phải tiến lên chửi một phen, phát tiết cơn giận chất chứa của chính mình.

Ánh mắt xung quanh cô không rảnh đi bắn khoắn, cô hiện tại chỉ muốn đi tìm một khăn lông sạch sẽ đem mình lau chùi từ đầu đến chân một lần, đem tư vị ghê tởm này triệt để loại bỏ trên người cô, nhưng mì ăn liền trong tay cô lại cản trở mọi hành động tính toán của cô.

“Tiên sinh, con cá này tôi giúp cậu đi nhặt lên, đóng lại đi!”

Trong lúc Tô Noãn thẩm đạc một thân mình dơ dáy bẩn thỉu, thì nghe được đại thẩm bán cá hỏi thăm lấy lòng, giương mắt, thì thấy bà đang từ quầy hàng bên trong đi ra, lướt qua bóng đèn thon dài kia, muốn tới nhặt con cá hồi bên chân Tô Noãn.

“Không cần.”

Giọng nói của người đàn ông kia rất bình thản, nhưng lại cực kỳ có lực xuyên thấu, giống như là tuyết trong suốt trong ngày mùa đông, lạnh lẽo lại khiến người cảm thấy thoải mái.

Đại thẩm bán cá nghe lời của anh, tiến cũng không được mà lùi cũng không xong, hai tay xoa tạt dề trước ngực, có chút xấu hổ mà đứng ngay chỗ đó, ánh mắt thành khẩn mà thỉnh cầu nhìn về phía người đàn ông phía sau lưng bà.

Tô Noãn không biết tầm mắt mình bị cái gì hấp dẫn, hai năm qua lần đầu tiên, không hề thờ ơ lạnh nhạt sau đó hờ hững xoay người như thường nữa, cặp mắt không khống chế mà chuyển hướng sang người đàn ông nói chuyện lạnh lùng ấy.

Hoặc là bởi vì đồng bệnh tương liên, đối với lúng túng của người phụ nữ trung niên này cảm thấy đồng tình.

Có lẽ là một loại sức hút của trái đất, khiến tầm mắt tuân theo bản năng của cô, cao hơn ý thức của cô tạo ra phản ứng, trước khi cô dờn bước chân đi.

“Lại chọn một con nữa đi!”

Người đàn ông kia thản nhiên mà bổ sung, lại nghiêng người, lại đem lực chú ý đặt trên quầy cá.

Cho dù anh biểu hiện lạnh nhạt như thế nào, lại đủ để cho đại thẩm bán cá cảm kích mà quý bái đối với anh, bởi vì một câu của anh, cũng quyết định đi hay ở của người phụ nữ trung niên này.

Chỉ là, đại thẩm hưng phấn mà trở lại quầy chọn cá, còn người đàn ông xoay người kia, giống như đã quên mất người bị hại lớn nhất,

đầu đầy vết bẩn mà đứng ở chỗ kia.

Tầm mắt của Tô Noãn cũng không bắt đầu rơi vào trên mặt người đàn ông kia, cô nhìn hai chân anh tách ra 90 độ trước khi xoay người lại, ngẩng đầu thì nhìn thấy động tác anh đem khăn mùi soa bỏ vào trong túi quần, lãnh trào mà phát họa nơi khóe miệng.

Cô không có bỏ qua động tác nhỏ nhặt anh mới vừa lấy nó che miệng, ngay cả khi những người khác đều đem lực chú ý lên trên chính mình và vị đại thẩm kia, nhưng cô lại không để ý mà lơ đãng thấy sự chán ghét và không vui của người đàn ông kia biểu hiện ra ngoài.

Tô Noãn lạnh lùng mà nhìn đến vị trí mà người đàn ông kia đứng, cô có thể tưởng tượng được, nếu vừa rồi anh ta không di chuyển hai chân, vẫn duy trì động tác như vậy, vậy thì, liệu con cá kia sẽ không rớt trên đầu cô?!

Chết tiệt, thua thiệt cô tại một khắc nào đó còn nghĩ rằng người đàn ông vì tư lợi này, là muốn đem khăn mùi soa đưa cho cô, thua thiệt cho cô còn cố gắng áp chế lửa giận muốn phun trào ra của chính mình, thua thiệt cô còn đơn phương tự mình đa tình!

Cánh tay cầm mì ăn liền bởi vì tức giận mà siết chặt, vô cùng chuyên chú chính mình không cam lòng, cô không có nghe thấy tiếng vang của một bao mì ăn liền rớt xuống, chỉ là phần uất lạnh lùng mà nhìn chằm chằm bóng dáng ánh tuấn kia.

Phần uất không chỉ là người đàn ông che mặt này, cũng đối với chính cô, cô không thể tha thứ cho chính mình, sau bài học khắc cốt ghi tâm như vậy, cô vẫn yêu cầu xa vời làm một người tốt bụng vì người khác suy nghĩ!

Cô không đáng so đo kết quả, thê thảm không người nào hỏi thăm, không có ai nguyện ý đưa cho cô một chiếc khăn tay, hoặc là quan tâm hỏi một tiếng, chỉ có một thân mùi hôi thối, còn có lạnh lẽo thấm vào trong quần áo.

Tự giễu cười khẽ một tiếng, Tô Noãn cúi đầu nhìn mục đích của chính mình, hai tay buộc chặt, tính toán rời đi khỏi nơi có thể đủ để cô bộc phát ra tức giận, khi cô mới vừa bước đi một bước, người đàn ông kia vẫn còn đang mua cá, lại trùng hợp mà quay đầu lại, dường như nhận thấy được Tô Noãn mới vừa đâm ánh mắt thấu xương trên người anh.

Tô Noãn không ngờ trước được anh sẽ nhìn về phía mình, bước chân hơi dừng lại, tóc dài màu nâu, hai con ngươi màu nâu cũng không tự chủ mà nhìn về phía anh, nhìn vào trong con ngươi phía sau mắt kính của anh.

Dường như một khắc ở sâu trong trí nhớ quay về, cảm xúc chứa đựng trong đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp kia khiến lòng cô cảm thấy thở dốc hít thở không thông, dạ dày cũng bắt đầu co rút đau.

“Mỗi một cô gái đều là một thiên sứ, em nên học làm thế nào để giữ gìn vẻ đẹp của em!”

Cô không có quên sau buổi trưa ấy, Thiếu Thần cầm khăn tay, sủng nịch mà lau đi bùn đất trên mặt cô, nụ cười trên mặt anh sáng ngời như vậy, giống như một đóa hoa Thái Dương nở rộ sáng ngời đến mức tận cùng.

Cặp mắt trong suốt kia, trên mặt hồ màu hổ phách, gợn sóng nổi lên, là thâm tình và che chở quyền luyến.

Tô Noãn vội vàng dịch chuyển ánh mắt, không dám nhìn chăm chú

cặp mắt quen thuộc kia nữa, cô lo lắng nhìn nhiều hơn một giây, tất cả nguy trang cùng lạnh lùng của cô sẽ tan rã trong nháy mắt.

Đó là cô không cho phép, ở trước mặt người lạ, để lộ sự yếu ớt của mình, cho dù, người kia, có một đôi mắt tương tự với Thiếu Thần.

Nhưng, anh ta chung quy cũng không phải là người kia, không có ai sẽ giống như Thiếu Thần, nguyện ý dùng tính mạng bảo vệ cô.

Rủ thấp đầu xuống, mặc cho tóc dài rối tung ngăn lại mặt của cô, cô biết lúc này mình rất khó coi, cho nên muốn lập tức né ra, dáng vẻ xốc xếch bẩn thỉu của cô, không nên ô nhiễm cặp mắt xinh đẹp kia, cho dù nó không phải là cặp mắt của Thiếu Thần đi chăng nữa.

Lục Cảnh Hoảng cho tới bây giờ cũng biết, lực ảnh hưởng của chính mình đối với phụ nữ, thói quen vô số ánh mắt nhìn chăm chú, anh sẽ không lại vì một hai ánh mắt kinh ngạc ái mộ, mà dừng bước chân của mình lại, hoặc là phân tán sự chú ý của anh.

Khi một đôi mắt tức giận theo dõi phía sau lưng anh, anh không có cách nào bỏ mặc như mọi khi như vậy, quay người lại, ánh mắt sắc bén tinh nhuệ của anh đọng vào một mảng âm u dưới mái tóc dài nặng nề kia, anh nhìn không rõ ánh mắt của cô, nhưng lại hoàn toàn cảm nhận được sự khó chịu và kiềm nén của cô.

Khi anh không rõ kiềm nén này từ đâu mà đến, cô đã luống cuống mà trốn khỏi tầm mắt của anh, một cô gái cả người nhếch nhác như vậy, anh không có cách nào dùng từ ngữ cao nhã để hình dung.

“Tiên sinh, cá của cậu!”

Lục Cảnh Hoảng nhìn cá hồi được đại thẩm gói lại rất chặt, khéo môi đỏ tự nhiên, là một chút cười yếu ớt của hài lòng, xách cái túi sạch

sẽ, giọng nói thản nhiên như trước, nói tiếng cảm ơn rồi đi về phía quầy thu ngân.

Điện thoại trong túi âu phục “Ong ong” rung lên, Lục Cảnh Hoằng một tay giơ cá lên, một tay cầm điện thoại ra, còn chưa kịp đề xuống nút nghe, dưới chân bỗng nhiên vừa trượt, lão đảo một cái, dáng người cao lớn nghiêng về phía trước.

“Bịch!”

Bàn tay to xinh đẹp thon dài đề lại kệ hàng bên cạnh, khổng chế thân thể lão đảo muốn ngã, nhưng không có cách nào tránh khỏi đụng vào khung sắt cứng rắn, trên bả vai đau đớn một hồi, trên âu phục sạch sẽ không nếp nhăn, đã dính một lớp bụi bặm.

Bất ngờ này không trong khổng chế của anh, cũng khiến anh hiếm khi luống cuống trước mặt mọi người, sai lầm như vậy đủ để anh canh cánh trong lòng một khoảng thời gian, làm một người quan ngoại giao ưu tú, ngôn hành của anh đều thể hiện ưu nhã thông dong, mà không phải chật vật như vậy!

Không vui từ từ ở giữa hai lông mày hiện lên, ánh mắt của Lục Cảnh Hoằng rơi xuống đất, tìm kiếm đầu sỏ gây nên, nghiễm nhiên lọt vào tầm mắt là con cá hồi vẫn không nhúc nhích nằm ở trên mặt đất kia.

Chương 2: Xa lạ lẫn nhau

Hương cà phê nồng đậm hòa trộn với lối kiến trúc cổ điển, số 27 đường Mục Nam, hương vị tinh khiết truyền thống của Trung Quốc cùng với kiểu dáng phương Tây hòa hợp lẫn nhau trong căn phòng này, tiếng cánh cửa của quán cà phê lười biếng va chạm nhau, đột nhiên một đôi mắt sáng dừng ở chiếc xe thể thao màu xanh ngọc.

Trong căn hẻm hẻo lánh, theo dòng thời gian, tòa nhà cổ xưa những năm 70 cơ hồ suy thoái, được lá cây xanh um bao phủ, cho dù gặp phải cuối mùa thu cũng chưa từng có dấu hiệu điêu tàn, khắp nơi lộ ra nội liễm xa hoa cùng âm điệu trương dương, mâu thuẫn mà không xung đột.

Cầu thang bằng gỗ cũ kỹ, bởi vì con người giẫm đạp nên phát ra tiếng ken két, người đàn ông tuấn tú vốn an tĩnh ngồi trên chiếc ghế dài, ánh mắt xa xăm từ ngoài cửa sổ thu hồi, ngay sau đó liền khôi phục lại bình tĩnh trước đó.

Ly cà phê Cappuccino mang phong cách Anh quốc tỏa hương thơm nồng nàn khắp nơi, Lục Cảnh Hoảng khẽ nhấp một cái, khi anh đem ly để lại lên bàn, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy có một người đàn ông cao lớn, một thân âu phục màu nâu, hơi thở hỗn hển, chiếc cà vạt vốn thẳng nếp cũng bởi vì hô hấp dồn dập mà bị anh ta ra sức kéo căng.

“Ba giờ rưỡi, không hơn không kém, vừa đúng lúc.”

Lòng ngực lên xuống kịch liệt của anh phục hồi lại, vừa hướng vị trí Lục Cảnh Hoảng đi tới, bước chân không nhanh không chậm, cầm

trong tay là tài liệu báo cáo cuối ngày liên quan tới chỉ số thị trường chứng khoán của Pháp do Lục Cảnh Hoằng quy định thời gian và địa điểm.

Lục Cảnh Hoằng sắc mặt bình thản, không xuất hiện bất kỳ sự mừng rỡ cùng tán thưởng nào, hình như kết quả như thế chỉ là vừa khéo đạt được yêu cầu ở mức thấp nhất của anh, cho nên cũng không đáng để khoe khoang hay tán thưởng.

Đối với Lục Cảnh Hoằng rất ít khi khen ngợi hành động gì, người đàn ông đó cũng không có chút nào bất mãn, anh ta trực tiếp ngồi xuống phía đối diện, liền đem tài liệu đẩy tới trước mặt Lục Cảnh Hoằng.

“Cậu như vậy là đòi mạng sao? Ngày thứ hai về nước cứ như vậy bắt mình nô dịch, còn không được tiền thưởng cuối năm nữa chứ!”

“Tôi còn nghĩ tôi đã đưa cho cậu, đủ để cậu tiêu xài một lần đến cuối năm.”

Người đàn ông bị Lục Cảnh Hoằng cắt ngang trả lời đành phải ngại ngùng ngửa mặt lên trời tựa vào ghế dài sau lưng, hai chân thon dài tùy ý giao nhau, tiện tay đem caravat ném sang bên, thuận tay cởi hai nút áo, gọi người bồi bàn mang cho ly cà phê, sau đó liền tự nhiên nhắm mắt nghỉ ngơi dưỡng sức.

Ánh mặt trời rực rỡ, tinh tế chiếu xuyên qua cửa sổ lổm đổm, rơi xuống vài chấm trên làn da trắng nõn của Lục Cảnh Hoằng, anh cúi đầu nhìn tài liệu trong tay, dáng vẻ chuyên chú, để cho anh nhìn qua giống như một tòa điêu khắc nhưng không thiếu phần ưu nhã nghiêm túc.

Người đàn ông nhàm chán ngáp một cái, ánh mắt lười biếng trong lúc vô tình nghiêng mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng trước mặt ly cà phê,

đôi mày kiếm dày khẽ nhíu lại, sóng mũi cao thẳng, môi mỏng vô lại cười gợn lên:

“Ansel, có rất ít đàn ông sẽ như vậy chung tình với Cappuccino, đều nói nó là tư vị của tình yêu, cậu có phải hay không thời khắc ở đây cũng thưởng thức Cappuccino, chờ đợi tình yêu tới?”

Lục Cảnh Hoằng ánh mắt xem tài liệu, yếu ớt nâng lên, liếc mắt nhìn về mặt bát quái của người đàn ông, lại cúi đầu, không nói bất kỳ câu nào.

Người đàn ông tên Thái Luân Tư này chưa từ bỏ ý đồ, đôi mắt mở to đem cơ thể tiến về phía trước, ánh mắt nhìn khắp nơi một vòng, mới cố ý đè thấp thanh âm, tha thiết nhìn chăm chăm Lục Cảnh Hoằng anh tuấn đẹp trai, vụng trộm hỏi:

“Thành thật khai báo, mấy năm nay ở Na Uy, cậu có bị thất thân chưa hả?”

Lục Cảnh Hoằng lật qua lật lại một trang, ánh mắt vẫn như cũ nhìn vào từng số liệu được phân bố, giọng nói lạnh lùng báo trước một loại đề tài cấm kỵ.

“Thái Luân Tư, cậu càng ngày càng nhiều lời quá đấy”.

Thái Luân Tư vô vị tự giác sờ sờ chóp mũi, cho tới khi cà phê của anh được bung lên, không quên lịch sự hướng người bồi bàn trẻ tuổi nháy mắt mấy cái, nhìn người bồi bàn đỏ bừng mặt chạy trốn, mới hài lòng cầm lấy ly cà phê, vừa rầu rầu uống ly cà phê Ireland, vừa quan sát người đàn ông đối diện đang chú tâm vào công việc.

Anh đối với bản thân diện mạo luôn luôn tự tin, đường nét ngũ quan như con lai, làm cho anh trông giống như người đàn ông Phương

Đông thân thể không những cường tráng cùng tuấn mỹ, chỉ là sau khi gặp gỡ Lục Cảnh Hoằng cao ngạo, liền trở nên tràn đầy nguy cơ.

Hơn nữa chứng kiến người đàn ông lạnh lùng này, một lần lại một lần cự tuyệt mỹ nữ thuộc tầng lớp thượng lưu qua một bên, đem cuộc sống phóng túng không kiềm chế được cùng mình tạo thành mảng đối lập rõ rệt, cũng gián tiếp làm cho thanh danh của mình không được biết đến như lúc trước.

Danh môn thiên kim nhắc tới Lục Cảnh Hoằng, một cách tự nhiên liền liên tưởng đến vị Quan ngoại giao cao quý phong độ, mà nhắc tới Thái Luân Tư anh, cũng là một trời một vực, đã từng là thương nhân hài hước nhất phố Wall, bởi vì có Lục Cảnh Hoằng, mà trong nháy mắt bị hạ thấp thảm thương.

Đãi ngộ khác biệt như vậy, làm cho anh phát điên hai năm, lại biết được đằng sau Lục Cảnh Hoằng có bí mật, dù không phục nhưng cũng tan thành mây khói.

Ba mươi hay tuổi, vẫn còn thủ thân trong sạch, Lục Cảnh Hoằng như thế, chẳng lẽ không đáng cho anh bội phục sao?

Phía đối diện truyền tới một tiếng cười trộm, Lục Cảnh Hoằng không thể không nghe, chỉ là tiếng cười chấn động đó nghe được nhiều lần rồi, anh đã sớm có thể ngoảnh mặt làm ngơ, chuyên tâm lo liệu công việc của mình.

Thấy Lục Cảnh Hoằng vẫn không hòa theo anh đùa giỡn, Thái Luân Tư cũng sẽ không tiếp tục, uống cà phê của mình, tựa lưng vào trên ghế sofa dài, nghe tiếng hát Đặng Lệ Quân phát ra từ bên trong quán, khó được hưởng thụ một chút tình cảm tại nơi này.

Lục Cảnh Hoằng không tốn nhiều thời gian, liền xem xong mấy thứ

kế hoạch K phức tạp kia, khép lại tài liệu, lần nữa đưa trả lại cho Thái Luân Tư, mà Thái Luân Tư trước hết cũng vừa mở mắt ra, cười tủm tỉm nhìn Lục Cảnh Hoằng:

“Vị anh hùng dân tộc, nhìn hiểu chứ? Có cần mình vì cậu giảng một lần không?”.

Đối với Thái Luân Tư phong cho danh xưng này, Lục Cảnh Hoằng từ chối cho ý kiến, quan hệ giữa bọn họ, đã sớm vượt trên vai trò cấp trên cấp dưới, mặc dù tính tình khác xa nhau, cũng là bằng hữu tốt nhất.

Cho nên khi Thái Luân Tư gọi “Vị anh hùng dân tộc” thì Lục Cảnh Hoằng hoàn toàn có thể tin tưởng, trong giọng nói của cậu ấy có ý đùa giỡn, không có ý vị châm chọc, nghe vào trong tai, khóe miệng cũng chỉ là hơi nhếch lên.

Nghiêng đầu nhìn mặt trời chiều ngã về tây ngoài cửa sổ, trông mắt thâm thúy híp lại, khiến cho khí chất sạch sẽ bên trong của anh càng rõ ràng hơn, vầng sương mù nhuộm lên vẻ xinh đẹp, xinh đẹp như vậy, cho dù là nam nhân, cũng sẽ bị anh mê hoặc mất hồn.

Thái Luân Tư vì mình không có tiền đồ cảm thấy buồn nản, nhưng lại không thể không thừa nhận, Lục Cảnh Hoằng người này tuyệt đối có tiềm chất nam nữ đều ăn hết, kéo về suy nghĩ thất thần của mình, vội ho một tiếng, chuyển đề tài nói:

“Nghe nói cậu đi tìm cô gái kia rồi hả?”.

Lục Cảnh Hoằng liếc nhìn Thái Luân Tư tò mò, bưng Cappuccino lên khẽ liếm môi, giữa lúc im lặng, cũng là cho ra một câu trả lời khẳng định.

Cậu ấy hẳn là đi tìm cô gái kia rồi, tiếc là, không tìm thấy.

Đây là ý tứ biểu đạt của Lục Cảnh Hoằng, Thái Luân Tư hiểu rõ gật đầu, cũng học bộ dạng của Lục Cảnh Hoằng, từ từ thưởng thức vị cà phê đắng, hai hàng lông mày nhú lại, buồn bực đem ly cà phê bên cạnh đẩy một cái, mới nói tiếp:

“Cậu kêu mình mỗi tháng bỏ vào tấm thẻ kia 2000 đồng, kết quả tháng trước mình rảnh rồi không việc gì làm, đi thăm dò thử, cậu đoán xem mình tra được cái gì?”

“Cô ấy một phen tiền cũng không động tới”.

Thái Luân Tư kinh ngạc trợn to mắt, nghe Lục Cảnh Hoằng bình thản tự thuật, sau khi kịp phản ứng, cũng là căm giận bất mãn, tố cáo mà nhìn Lục Cảnh Hoằng:

“Cậu nếu đoán được cô ấy sẽ không động tới số tiền kia, tại sao mỗi tháng còn để cho mình chạy đi ngân hàng gửi tiền?”.

Lục Cảnh Hoằng không nhìn tới oán giận của Thái Luân Tư, từ trên ghế dài đứng dậy, sửa sang lại nếp uốn trên âu phục, từ trên cao nhìn xuống Thái Luân Tư, cho ra một lý do khiến Thái Luân Tư bùng nổ:

“Không phải cậu nói là cậu trong lúc rảnh rồi sao?”

Ý tại ngôn ngoại: Cho nên, tôi liền tìm một chút chuyện cho cậu làm.

Thái Luân Tư tuần lãng giận quá mà cười khế, giống như nhớ ra cái gì đó, bình ổn phần uất, lắc cái chân dài, lần nữa bùng ly cà phê lên, ưu nhã kê vô chớp mũi, ngửi một cái, lại không uống.

Sau đó, khoe miệng xấu xa cong lên, ngược đầu nhìn lên hướng người đàn ông đối diện đang đứng, trên khuôn mặt tuần lã hẻ vui sướng khi người gặp nạn.

“Lần này ông già an bài cho cậu mấy lần xem mắt, nói ra để bạn bè vui mừng dùm cậu coi nào!”.

Quả nhiên, bị Thái Luân Tư nhắc tới như vậy, Lục Cảnh Hoằng sắc mặt thản nhiên, xuất hiện thảng thốt không kiên nhẫn, thậm chí có chút lúng túng thoáng qua, vẫn là bị cái nhìn chết đứng của Thái Luân Tư bắt được.

“Nếu không phải là cậu thời khắc then chốt xe bị tuột xích, thì bây giờ con của cậu cũng cao như vậy rồi!”

Thái Luân Tư đắc ý đưa tay khoa tay múa chân, hoàn toàn không để ý tới lông mày của Lục Cảnh Hoằng nheo lại, ánh mắt sững sờ khi nhìn đến một chuỗi chìa khóa xe để trên bàn, mà Lục Cảnh Hoằng đã đi tới chân cầu thang, bước chân từ đầu tới cuối ưu nhã mà kiềm chế.

“Sao mới có hai ngày đã trả cho mình rồi, cậu mới mua xe ở thành phố A?”

Thái Luân Tư cầm chìa khóa xe thể thao của mình lên, hướng bóng lưng Lục Cảnh Hoằng lắc lắc trang sức của chìa khóa, mê mẩn mà không quên nghĩ lại mình, chẳng lẽ là xe mình không có phong cách, cậu ta nhìn chướng mắt?

Lục Cảnh Hoằng bước xuống cầu thang, quay đầu lại, liếc nhìn về mặt rối rắm của Thái Luân Tư, nhàn nhạt hỏi ngược lại:

“Cậu không biết việc tự mình lái xe là một hành vi lãng phí thời gian

sao?”

Thái Luân Tư u mê nháy mắt mấy cái, trên gương mặt tuần tú là một mảnh khó hiểu, bên trong con người màu xám xanh, chiếu ra chính là thân ảnh Lục Cảnh Hoảng đi xuống lầu.

Thò người ra cửa sổ quan sát, anh liền nhìn thấy bên ngoài quán cà phê có một chiếc xe Mercedes màu đen từ từ dừng lại, tài xế xuống xe, nhanh chóng vòng qua đầu xe, kính cẩn lễ phép mở cửa chỗ ngồi phía ngoài sau ra.

Thì ra là có tài xế riêng tới đón!

Thái Luân Tư khẽ giương cánh môi khêu gợi, liền nhìn đến Lục Cảnh Hoảng từ quán cà phê đi ra ngoài, ngồi vào xe hơi, sau đó người tài xế đóng cửa lại, lại vào quán cà phê, chưa tới một phút liền đi ra, trong tay cầm nhiều gói to, sau đó vội vã lên xe.

Đưa mắt nhìn xe hơi rời đi, Thái Luân Tư mới đặt ly cà phê xuống, xếp lại đồng tài liệu mình mang tới, liền đứng dậy xuống lầu tính rời đi, chỉ là, khi anh vừa định bước ra cửa thì bị một người bồi bàn ngăn lại.

“Tiên sinh, anh còn chưa có tính tiền!”.

Thái Luân Tư chú ý tới ánh mắt khác thường quanh mình, mặt căng thẳng kèm không vui, cũng đang thấy bồi bàn đưa tờ giấy tới thì không thể không móc ví ra trả tiền, cắn răng nghiêng lợi trong lòng phát điên: Cậu ta thật tiểu nhân!

—————

Xe chạy nhanh trên cầu vượt, chạy như bay trên con đường bằng

phẳng, Lục Cảnh Hoằng một mình ngồi ở đằng sau, trên đôi tay thon dài ưu mỹ kia, cầm một phần tài liệu, rất rõ ràng, anh đang làm việc.

Tài xế nghiêm túc lái xe, cạnh chỗ tài xế ngồi có một người đàn ông vận bộ âu phục, chính là thư ký riêng của Lục Cảnh Hoằng – Tên Kiều, giờ phút này đối diện trên tay đang cầm hai con cá hồi không biết làm sao, lại không dám đi quấy rầy cấp trên đang tập trung vào công việc.

Kiều xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thấy người đàn ông cao quý mà lạnh lùng, trong mắt không che dấu chút nào một phần tình cảm sùng bái, theo anh ấy đến học đại học ở trường Oxford, nghe theo Ansel. Đằng sau sự tích truyền kỳ của Lục gia, được đi theo Lục Cảnh Hoằng là lý tưởng của anh.

Cho dù sau nhiều năm, anh vẫn như cũ chỉ là thuộc hạ của Lục Cảnh Hoằng, thế nhưng anh lại tin tưởng, đi theo một người đàn ông như vậy, anh hài lòng học được nhiều thứ từ các bậc thiếu niên tinh anh trong xã hội.

Khi Kiều chăm chú nhìn Lục Cảnh Hoằng thì thấy anh ngẩng đầu lên vội cung kính quay đầu, không chờ anh ta mở miệng hỏi thăm hai con cá hồi này xử lý như thế nào, Lục Cảnh Hoằng đã lên tiếng trước anh ta một bước, từ trong cặp hồ sơ, rút ra một túi nylon xếp lại đưa cho anh ta.

“Trước khi xuống xe, mang cá bỏ vào, Kiều”.

Lục Cảnh Hoằng nhàn nhạt khẽ cong khóe môi, vẻ rực rỡ lộng lầy phần hoa tan mất này, cho dù cộng sự ba năm, Kiều vẫn không cách nào phủ định, Lục Cảnh Hoằng đối với người khác lực ảnh hưởng là không thể nghi ngờ.

Một người đàn ông có khuôn mặt đẹp lãnh huyết không gì sánh được cùng với lý trí nhìn xa trông rộng, đó là do tạo hóa đãi ngộ, chỉ là điều này gần như là hoàn mỹ cao quý, nhưng cũng đủ để cho anh bởi vì như thế mà khó nắm bắt, một nét rất riêng.

Rất nhiều người con gái muốn chinh phục người đàn ông thần bí như sương mù này, cuối cùng, chỉ đổi lấy mất mát cùng thất bại như cánh hoa rơi trong mộng.

Sau đó, họ mới có thể giết mình, người đàn ông như vậy, chỉ thích hợp thưởng thức từ xa, mà không phải dùng tới biện pháp theo đuổi, một phần không tôn trọng vẻ đẹp cao cao tại thượng này.

Kiều mở túi nylon ra, liền nhìn đến mặt trên in văn tự Na Uy, đó là túi dành riêng trong thương trường Na Uy, ý tưởng lóe lên trong đại não, nhìn Lục Cảnh Hoằng với ánh mắt càng thêm khâm phục.

Anh chợt nhớ tới trước khi về nước, Lục Cảnh Hoằng nhận được một cú điện thoại, người đứng đầu trong Lục gia tức Lục lão tham mưu trưởng gọi điện tới cố ý dẫn dò Lục Cảnh Hoằng mua hai con cá hồi Na Uy mang về nước, ông cụ nói rồi, không phải đưa con nhà mình tự mình mang về thì nhất định sẽ không nhận.

Nhưng là cho dù lúc phút chốc Lục Cảnh Hoằng đi lên máy bay kia, anh đều không thấy bóng dáng cá hồi đâu, cũng không ngửi thấy được mùi cá, chứ đừng nói sự khác thường ở chỗ kiểm an, anh cho là Lục Cảnh Hoằng bí mật dấu đi, không ngờ là Lục Cảnh Hoằng căn bản là không có mang về.

Vậy hai con cá này trong tay anh...

Kiều rất thức thời im lặng, không có nói một câu thắc mắc, bắt đầu bắt tay vào hoàn thành việc Lục Cảnh Hoằng giao cho anh sau đó,

đem cá hồi Na Uy giả cất vào trong túi mua hàng thương hiệu Na Uy, xác định không có sơ hở gì phía sau, mới yên tâm mà đem túi để vào trong hộp.

“Phó bộ, về vị Tô Noãn tiểu thư kia, tôi sẽ mau chóng tìm được cô ấy”.

Xe hơi chạy nhanh vào con đường mòn vắng vẻ, bóng cây lay động lướt qua, Lục Cảnh Hoằng để tài liệu trong tay qua một bên, ngược mắt ngắm nhìn ngoài cửa xe, màu hổ phách lạnh nhạt chìm vào trong sương mù.

“Không có cần thiết vì thế mà lãng phí nhân lực”.

Kiều không hiểu nhìn vẻ mặt bình tĩnh của người đàn ông trong kính chiếu hậu, trong hai năm này, Lục Cảnh Hoằng không có cố ý đi tìm Tô Noãn, nhưng cũng chưa từng quên đi cứu giúp cuộc sống có thể túng quẫn của người phụ nữ này, đây là cam kết của anh ta với người cháu đã mất của mình, hẳn cũng đã trở thành một trách nhiệm trong cuộc sống của anh ta.

Kiều cho là, Lục Cảnh Hoằng lần này trở về nước báo cáo công tác, thậm chí đi trại tạm giam bí mật tiếp cận người phụ nữ này, là muốn tự mình chăm sóc cô ấy, kết quả Lục Cảnh Hoằng ra lệnh lại nói cho anh biết, anh ta vẫn như cũ tính toán cùng người con gái có tên gọi Tô Noãn giữ vững mối quan hệ là người xa lạ.

Anh là thủ hạ của Lục Cảnh Hoằng, đương nhiên phải nghe lệnh cấp trên của mình, trong lòng cho dù có nghi ngờ, cũng chỉ có thể buồn bực ở trong lòng, một mình nghiền ngẫm tự hỏi, tuyệt đối sẽ không thể làm cho Lục Cảnh Hoằng vì anh mà giải đáp.

Nếu như anh thật làm như vậy, chỉ sợ ngày mai anh cũng sẽ mất đi

phần công việc này, Lục Cảnh Hoàng sẽ không cho phép một người không biết tiến lùi ở bên cạnh anh ta.

“Tôi hiểu, phó bộ.”

Khu nội thành cũ kỹ vắng vẻ, những dãy nhà cao tầng so le không đồng nhất đứng sừng sững ở hai bên đường cái chật chội, xa xa truyền đến âm thanh của tiếng kèn xe buýt, làm cho hình ảnh cũ kỹ u tối này có thêm một tia sức sống.

Tại một bảng hiệu cho biết trạm dừng phía trước, xe buýt chậm rãi dừng lại, một bóng dáng mảnh mai yếu ớt từ trên xe đi xuống, trên người cô khoát bộ quần áo trông hơi buồn cười mà dơ dáy lộn xộn, như thể tạo thành màu sắc sặc sỡ. trên người đều không phải là bộ đồ thời trang xa hoa được trưng bày trong tủ kính ở các cửa hàng, mà trên tay cô xách theo một túi đầy mì ăn liền.

Đây là chuyến xe buýt cuối cùng của ngày hôm nay, xe từ nơi này đi nội thành không nhiều lắm, sau sáu giờ tối, con đường cái không tính là rộng lớn này sẽ trở nên yên ắng, trừ vài chiếc xe máy cùng xe đạp còn có thể xuất hiện.

Tô Noãn cảm thấy mình rất may mắn vì đã bắt kịp chuyến xe buýt này, như vậy, cô có thể tiết kiệm được một ít tiền xe.

Cuộc sống ở khu nội thành cổ kính này điều kiện không phải rất tốt, cho nên rất nhiều cư dân nơi này lựa chọn đến khu đô thị mới, mà đem các phòng cũ kỹ cho thuê lại, tiền thuê phòng không mắc nhưng cũng không rẻ, tối thiểu tiền Tô Noãn kiếm được trong một tháng, một nửa đã phải chi vào mặt này.

Tô Noãn không phải ở một mình, phòng ốc có hai phòng ngủ một phòng khách, cô thực dễ dàng tìm được người mượn chung, cô bạn

cùng phòng là một cô gái Tứ Xuyên, lớn hơn cô 2 tuổi, sau khi tốt nghiệp đại học hai lần thi nghiên cứu sinh không thành công, lại không muốn về với ông bà, liền thuê phòng ở thành phố A vừa tìm việc làm, vừa chuẩn bị thi nghiên cứu sinh lần ba.

“Tiểu Noãn, cậu trở về rồi à!”

Tô Noãn vừa mới mở cửa chống trộm ra kéo theo một mảng lớn nước sơn rớt xuống, liền nghe thấy giọng mừng rỡ của một người con gái, tiếng phổ thông không lưu loát lắm, mang theo đậm chất giọng địa phương đặc sắc, khiến cho con người ta cảm thấy không khỏi thân thiết.

Rèm cửa sổ dày nặng trong phòng khách lôi kéo thật chặt, trong tầm mắt mờ mịt, Tô Noãn chỉ nhìn thấy trên ghế sofa một sinh vật tròn trịa ngồi đó, xộc vào mũi là mùi thơm của đồ ăn vặt, bên tai vang lên tiếng khoai tây chiên bị hàm răng cắn nát cùng với âm thanh lầm bầm thỏa mãn.

Ti vi 21 in, đang chiếu bộ phim kinh dị, âm thanh u ám vang vọng trong căn phòng kín mít, Tô Noãn chỉ là liếc mắt, liền không nhìn lâu nữa, hướng gian phòng của mình đi tới.

Cô không thích xem phim kinh dị, có lẽ bởi vì nguyên nhân nào đó đã từng thích qua, nhưng kết quả cuối cùng vẫn không làm thay đổi, nhìn phim kinh dị sẽ làm cô có chút không vui nhớ lại.

Lúc Tô Noãn đem túi ném vào một góc nào đấy thì cô gái vốn nên đang xem phim đã xuất hiện ở cửa phòng của Tô Noãn, dáng người mượt mà cùng váy ngủ đáng yêu, làm cho cô nhìn qua càng giống một con gấu Teddy đáng yêu.

“Tiểu Noãn, mấy ngày nay cậu đi đâu, mình không thấy cậu trở về!”

Tô Noãn dừng động tác dọn dẹp căn phòng lộn xộn lại, mái tóc dài xoắn xuống rối tung, không thể nhận ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt khế mỉm cười, không trả lời vấn đề mà cô gái quan tâm, mà là chuyển đề tài:

“Gia Gia, còn chưa tới hơn một tháng nữa là đến thi nghiên cứu sinh, cậu chuẩn bị như thế nào rồi?”.

Gia Gia miệng hưởng thụ nhai đồ ăn vặt dừng lại, ngượng ngùng sờ đầu, mũi hơi chun lại, miệng a một cái liền chạy ra ngoài

“Mình quên còn có một bài tập phải làm, vậy mình về phòng trước đây!”.

Ngay sau đó phòng khách vang lên tiếng va chạm sột soạt, Tô Noãn hé miệng mà cười, tiếp tục động tác trên tay, chỉ là chưa tới hai phút, cô gái tên Gia Gia lại xuất hiện trước mặt cô, trong tay cầm đủ các loại khoai tây chiên đầy mùi vị.

“Tiểu Noãn, đừng cứ cả ngày ăn mì ăn liền, đối với thân thể không có tốt!”.

Tô Noãn nhìn Gia Gia cẩn thận từng li từng tí để phòng mấy gói khoai tây chiên vụng về rơi xuống, từ nội tâm bật ra tiếng cười ấm áp, làm cho trên khuôn mặt lạnh lùng của cô có chút sinh khí.

“Cám ơn cậu, Gia Gia”.

Gia Gia cười hắc hắc, trên khuôn mặt béo phì là biểu tình ngây thơ, trước khi quay trở về phòng, không quên dặn dò Tô Noãn:

“Tiểu Noãn, cái đó... Vết thương nơi khoe miệng bôi tí thuốc đi, nếu

không rất khó giảm sưng”.

Tô Noãn giơ tay lên chạm nơi khóe miệng có cảm giác đau đớn âm ỷ, quay đầu nhìn về phía cửa kính tủ quần áo cạnh cửa sổ quan sát, máu ứ đọng nơi khóe miệng bởi vì khuôn mặt trắng nõn của cô càng thêm rõ ràng, đưa một ngón tay ra, nhẹ nhàng ấn một cái, lập tức có cảm giác nhoi nhói, cô lại lộ ra một nụ cười trong vắt.

Cô khinh thường việc nói láo lừa gạt, nhưng cũng không muốn đem bí mật của chính mình nói cho bất kỳ người nào nghe, cô gái Lâm Gia Gia này nhìn như cầu thả, nhìn thấu che dấu của cô, lại không phớt bầy mà lựa chọn lặng lẽ quan tâm.

Lâm Gia Gia hiểu được, việc cơ bản nhất cất giữ tôn nghiêm vì người khác là như thế nào, cũng vì vậy, cô mới có thể cùng Tô Noãn vẫn duy trì tốt quan hệ cùng phòng.

Ngắm nhìn vẻ mặt hờ hững của mình trong gương, Tô Noãn hoảng hốt trong chốc lát, tính tình cô vốn không phải lạnh lùng cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, chỉ là đã trải qua quá nhiều, làm cho cô không thể không dựng thẳng lên lá chắn bén nhọn quanh mình, ngăn cản bất luận người nào đến gần.

“Người càng đáng để tin nhiệm, đến cuối cùng, cũng càng có thể trở thành người phản bội em sâu sắc nhất, Noãn, em hẳn nên cảm ơn anh vì đã cho em bài học quý báu nhất trong đời”.

Đây là hai năm trước, khi giấy thỏa thuận ly hôn được đưa tới tay cô, trước khi người đàn ông xách hành lí xoay người rời đi, đã để lại duy nhất một câu nói, cũng là tàn nhẫn nhất của anh ta!

Cố Lăng Thành, không chỉ hủy diệt hạnh phúc của cô, còn hủy hoại toàn bộ thế giới của cô.

Tô Noãn nhìn bộ dáng thảm hại của mình, mỉm cười tái nhợt, tâm tình nặng nề trong lòng lại trào dâng như sóng biển, ngay sau đó khôi phục lại một mảnh yên tĩnh.

Thiếu Thần nói, Tô Tô, không nên hận, không cần lấy sai lầm của người khác mà trừng phạt mình!

Nhưng mà, thật có thể không hận được sao?

Ánh mắt âm trầm nhìn chung quanh căn phòng cũ kỹ, cuối cùng rơi vào tấm hình kia ngay trước tủ đầu giường, hơi thở ngưng đọng căng mắt nhìn khuôn mặt anh tuần tràn đầy ánh mặt trời kia, tâm cũng vì thế mà nhẹ nhàng co rút đau đớn.

Trên thế giới này, chỉ có Thiếu Thần sẽ dịu dàng gọi cô là “Tô Tô”, từ trước chưa từng có, về sau cũng sẽ không có.

Góc tường chất đống một cái hộp lớn, bị miếng vải đen che phủ phía trên, bụi bặm bám một tầng dày cộm nặng nề, Tô Noãn ngồi xổm người xuống, vén lên một góc, lẳng lẳng nằm trong hộp là một bộ đồ nghề máy chụp hình, sạch sẽ mà mới tinh.

Đối với mỗi nhiếp ảnh gia thì bộ máy chụp hình luôn là điều thiết yếu nhất, đây là một căn bệnh chung, không có người nào muốn đi sửa nó, bởi vì bản thân nó chính là người làm nghệ thuật thậm chí là nơi lãng mạn của người nghệ sĩ.

Tô Noãn chạm tới thân máy, nhưng không đem nó nâng vào lòng bàn tay, lông mi dày rủ xuống, khóe môi chứa đựng nụ cười dịu dàng yếu ớt, mang theo hạnh phúc hướng về nơi nào.

Chờ em kiếm đủ tiền rồi, liền đi Provence, anh luôn luôn ở nơi đó

đúng không?

Thiếu Thần...

Tô Noãn không biết là mình ngủ bao lâu, có lẽ là một ngày một đêm, cũng có khả năng chỉ là vài tiếng, khi cô mở mắt ra, rọi vào trong tầm mắt chính là khuôn mặt tròn trịa phóng đại của Lâm Gia Gia, lan vào giữa hô hấp là bánh Tiramisu thơm ngon mà cô ấy đang cầm trong tay.

“Tiểu Noãn, muốn ăn bánh ngọt không?”

Cơn buồn ngủ còn lưu lại trong đại não di tán ra, Tô Noãn nhìn dáng điệu siểm nịnh của Lâm Gia Gia, cười khế đem cái bánh ngọt kia đẩy sang bên, vén chăn lên, hai cái chân trắng nõn rơi xuống giường, mang dép đi vào phòng vệ sinh.

Không có chuyện gì mà ân cần, thì không phải gian xảo cũng là đạo tặc, mỗi lần Lâm Gia Gia như vậy đối với cô thì Tô Noãn có dự cảm, mặc dù Lâm Gia Gia không phải là gian xảo trộm cướp, nhưng nhất định có chuyện muốn xin cô giúp một tay, vẫn là không thể tự mình giải quyết được vấn đề.

“Tiểu Noãn, cái này hôm nay mình mua đấy, ăn một miếng đi.”

Tô Noãn giống như không nhìn thấy ở cửa toilet, Lâm Gia Gia đang cầm Tiramisu tinh xảo mong chờ nhìn chăm chăm cô, đánh răng, rửa mặt, tẩy mỹ phẩm dưỡng da, trang điểm, động tác lưu loát nối tiếp nhau.

“Tiểu Noãn...”.

Lâm Gia Gia ánh mắt ưu buồn nhìn vào gương, hiện ra khuôn mặt

nhỏ nhắn trang điểm lòe loẹt tựa như bức tranh mê hoặc, chu đôi môi mềm mại, đứng sau lưng Tô Noãn, giống như là một âm hồn to lớn, đi theo bước chân Tô Noãn.

Tô Noãn trở lại phòng của mình, thay áo ngủ, từ trong tủ quần áo tiện tay lấy ra một cái quần jean cùng một cái áo ngực màu trắng, chờ tới khi Lâm Gia Gia đuổi tới thì chỉ thấy Tô Noãn đang đem một cái áo sơ mi màu trắng xanh mặc vào.

Tô Noãn ăn mặc một cách tinh xảo tao nhã, quần jean màu nhạt, áo sơ mi rộng thùng thình bên ngoài được cô cột lại ở ngang eo, dưới ánh mắt thỉnh cầu của Lâm Gia Gia, cúi thấp người luồn chân vào đôi giày quân nhân màu cà phê.

Mái tóc nâu dài hơi xoắn, được cô xõa tự nhiên phía sau lưng, lọn tóc chạm đến ngang hông, lại không được xử lý, cộng thêm dáng người cô gầy gò đơn bạc, vẻ đẹp làm tăng thêm vài phần chán chường.

Điều kiện tiên quyết là, che đi khuôn mặt lem luốt kia của cô.

Tô Noãn liếc mắt nhìn quần áo trong gương, liền đi ra khỏi cửa, Lâm Gia Gia thất bại rũ nhẹ hai vai, ủ rũ cúi đầu mang theo vật phẩm hối lộ của mình chuẩn bị rút lui thì một đôi tay thon nhỏ nhẹ nhàng linh hoạt bung đi Tiramisu của cô.

Tô Noãn lười biếng dựa vào bên khung cửa, hai chân giao nhau, cửa sổ phòng khách rọi vào ánh chiều tà, nghiêng xuống nửa khuôn mặt của cô, trông có vẻ an bình và ấm áp, cũng làm cho khuôn mặt trang điểm lòe loẹt của cô không đến mức khủng bố như vậy.

Đem Tiramisu ngọt liếm từng muỗng từng muỗng đưa vào miệng, Tô Noãn nheo mắt hưởng thụ, sau đó, quay đầu, sững sờ nhìn Lâm Gia

Gia cười khế:

“Nói đi, chuyện gì?”

Ngước nhìn khách sạn xa hoa cách mười mét phía trên, bước chân Tô Noãn không tự chủ được dừng lại, sắc trời dần tối, thành thị vốn huyền ảo từ từ trở nên yên tĩnh, mà ở đây, lại là một bức tranh phong cảnh phồn hoa dưới ánh đèn rực rỡ.

Cô đứng ở cửa sổ sát đất nhìn bộ dáng của chính mình, toàn thân trên dưới, không có chỗ nào là biểu hiện cao quý, ánh mắt chuyển động, vật kia rơi vào trên ly thủy tinh trong suốt, Tô Noãn nhàn nhạt khẽ nhếch khóe môi, chiếc nhẫn này có thể cho cô đi vào nơi này mà không gặp trở ngại nào, bởi vì giá trị của nó, vậy là đủ rồi.

“Tiểu Noãn, mình đã nói chuyện cùng quản lý nơi này, chúng ta vào thôi!”.

Cửa chính của quán rượu sang trọng xoay chuyển, Tô Noãn liền nghe thấy âm thanh hưng phấn của Lâm Gia Gia, khuôn mặt tròn trịa ửng hồng, một đôi mắt hẹp dài tràn đầy vui vẻ, đang mừng rỡ chạy về phía cô.

Chuyện mà Lâm Gia Gia nhờ cô giúp, cũng không phải quá khó, đối với Tô Noãn mà nói, loại chuyện như vậy, bởi vì hoàn toàn phù hợp với cô, cho nên những thứ cho là yêu cầu quá nghiêm khắc đều không gây khó khăn.

“Tiểu Noãn, mình biết rõ như vậy có thể làm khó dễ cậu, nhưng mình thực sự không quen ai khác biết tiếng Pháp, cho nên chỉ có thể đành làm phiền cậu”.

Chị họ Lâm Gia Gia tốt nghiệp chuyên ngành tiếng Pháp, làm nhân

viên phục vụ ở khách sạn cao cấp năm sao này, chuyên môn đi tiếp đãi khách khứa người Pháp, tối nay cô ấy phụ trách trong phòng, có một bữa tiệc, cô ấy lại đột nhiên bị trượt chân.

Xã hội này là vật cạnh tranh với trời (vật đua trời lạy) người thích hợp để sinh tồn, trặc chân là ngoài ý muốn, nhưng cũng có lý do để cô ấy mất đi công việc một đêm này, cho nên cô ấy mới có thể bí quá hóa liều, tìm người thay thế để bảo toàn công việc này.

Tô Noãn có thể thông cảm phần khó khăn này, giống như cô chạy khắp cả các thành phố vẫn bị nhà xuất bản cùng nhiếp ảnh gia chặn lại ngoài cửa, liên quan đến lợi ích thì ai không rõ cũng sẽ bỏ ra một phần tình cảm, đưa ra phán đoán ngu xuẩn.

Huống chi chị họ Lâm Gia Gia cũng sẽ cho cô một phần thù lao tương xứng, so với việc cô làm tiếp thị ở cửa hàng thì tiền lương cô cao hơn gấp đôi.

“Chúng ta đi vào thôi!”.

Trước cửa quán rượu, một chiếc xe hơi sang trọng lịch sự tao nhã chạy qua, Tô Noãn liếc thoáng qua, liền nhìn tới khuôn mặt tròn trịa của Lâm Gia Gia hiện đầy áy náy cười an ủi một tiếng, xoay người hướng lối đi dành cho nhân viên khách sạn đi tới.

Tô Noãn vừa đi mấy bước, liền nhìn đến một chiếc Volvo S80L màu xám bạc vững vàng dừng cạnh cửa xoay của khách sạn, đứa bé giữ cửa lạnh trí lập tức tiến lên, cung kính mở cửa xe, có thể ngồi ở loại xe sang trọng này, cũng chỉ là những người đàn ông thành đạt trong sự nghiệp.

Giày da bóng loáng của người quân nhân giẫm lên nền đá cẩm thạch, phảng phất có một loại ý thức xúc động dâng lên, Tô Noãn vốn

bước đi nhàn tản tự nhiên dần trở nên nặng nề, cô không biết tại sao mình lại như vậy, chỉ biết lồng ngực chột như bị tảng đá ngàn cân hung hăng áp chế, làm cho cô thở gấp không ra một ngụm khí lớn.

Đây là một cảm giác gì đó, rất quen thuộc, nhưng dường như lại cảm thấy xa lạ, tâm tình nào đó chôn sâu tận đáy lòng, chứng kiến người đàn ông từ trong xe bước ra ngoài thì huyết mạch bắt đầu điên cuồng trào ra.

Anh ta mặc một thân tây trang màu đen, lộ ra cổ áo sơ mi màu Violet, không hề có một chút dáng vẻ thấp hèn, ngược lại trên người anh ta nổi bật phong thái thành thục chững chạc, anh ta hướng cửa xe xoay người lại, hơi nghiêng người, trên mặt là nụ cười triu mến phong độ.

Anh ta đưa cánh tay thon dài bế một đứa bé, đang kêu bi bi bô bô, nụ cười trên mặt anh ta càng sâu, một tay ôm đứa bé, một cánh tay khác, ưu nhã lễ độ đưa ra, bên trong xe một cánh tay trắng nõn mềm mại đồng thời nâng lên, đặt vào lòng bàn tay của anh ta, sau đó nắm chặt.

Ánh sáng lung linh chiếu rọi giày cao gót cao quý mà trang nhã, cho dù không thấy rõ dung mạo cô ấy, nhưng Tô Noãn cũng có thể tưởng tượng ra, đó là một người con gái xinh đẹp dịu dàng, cùng anh ta đứng cùng một chỗ lại càng thêm tỏa sáng, có lẽ nên nói là ông trời tác hợp cho.

“Tiểu Noãn...”

Thân hình cứng ngắc vừa bị Lâm Gia Gia chạm vào, Tô Noãn thành linh run rẩy co rúm người, muốn kháng cự, nhưng thấy ánh mắt Lâm Gia Gia cũng đang lo lắng thì khuôn mặt nhỏ nhắn đầy son phấn lộ ra mím cười.

Cô biết nụ cười của mình rất vắn vẹo, giống như là khuôn mặt cương thi vậy, bắt buộc phải trưng ra cái biểu tình tình nghịch, trông buồn cười mà khó coi, nhưng là, đây đã là giới hạn lớn nhất của cô, duy trì mỉm cười cực hạn.

“Tiểu Noãn, cậu biết bọn họ ư?”.

Tiểu Noãn đưa ánh mắt về phía một nhà ba người đã đi vào cửa xoay, khóe miệng khô khốc khẽ động, âm thanh tĩnh mịch nhẹ phiêu tán trong bóng đêm mờ ảo.

“Không, không biết.”

Chương 3: Dư vị của cappuccino

Cappuccino, giống như mùi vị của tình yêu ban đầu, tỉ mỉ quấy, hưởng thụ hương thơm tinh khiết ngọt ngào, cho đến khi vào cửa, mới phát giác, nó đã là dư vị của tình yêu, chua sót khiến người ta rơi lệ.

Hôm nay, tôi lại nhìn thấy cặp mắt xinh đẹp kia, nó không lên tiếng nói với tôi rằng: Ngu ngốc.

—-Tô Noãn

“Bộ dạng cô ta thế này, đứng ngay cửa phòng, còn có thể trấn tà hơn so với thần giữ cửa, không được, tuyệt đối không được!”

Trưởng ca đánh giá Tô Noãn cả người tản ra khí chất chán chường trên dưới một lần, cuối cùng ra một cái tổng kết bác bỏ, liên tục xua tay, sau đó từ bên trong tủ quần áo lấy ra một bộ đồng phục lao động mới tinh, nhìn dáng người của Tô Noãn, đem quần áo đưa cho Lâm Gia Gia cả mặt khẩn trương.

“Hoặc là thay nó trang điểm nhẹ, hoặc là tìm người khác, các cô tự chọn đi!”

Nếu chính là bản thân Tô Noãn, e là đối mặt với sự lựa chọn như vậy, cô sẽ không chút do dự nào mà lựa chọn xoay người, nhưng, khi cô liếc mắt nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của Lâm Gia Gia vẫn là thỏa hiệp, vẻ mặt lạnh nhạt cầm lấy quần áo, vào phòng thay đồ bên cạnh.

“Đừng quên đem bộ mặt trang điểm đậm tẩy đi, tôi gọi người đến giúp cô trang điểm.”

Tô Noãn yên lặng ngồi trước bàn trang điểm, nhìn khuôn mặt trang điểm tinh xảo trong gương kia có chút xa lạ không quen, mái tóc màu nâu được một đôi tay linh hoạt kéo lên, cô có thể ngửi được hương thơm của nước Jelly, còn có mùi nước hoa nhẹ thoa ngay vành tai cô.

Trong căn phòng nhỏ hẹp ẩm áp, bị mùi thơm ngất ngây bao quanh, đầu của Tô Noãn có hơi choáng váng, lúc cô bị yêu cầu mang một đôi giày cao gót màu vàng mạ, thì bị bắt đi đến trước gương thử.

Lúc cô mang giày bata, thì cô sẽ nhớ đến cái lần đi bộ đường xa vui vẻ trong kí ức, cầm máy ảnh chụp phong cảnh trên đường mà cô vừa ý.

Nhưng khi cô mang giày cao gót, cô chỉ biết nghĩ đến Cố Lăng Thành, người đàn ông kia đã một tay huấn luyện cô trở thành một thiên kim danh môn tao nhã.

Những thứ vui vẻ đã từng kia, sớm đã không còn ngọt ngào nữa, giống như dư vị của Cappuccino, chỉ còn sót lại cay đắng thản nhiên, giống như khó chịu ngay mắt cá chân, là cảm giác mà cô muốn cố gắng quên đi.

“Tiểu Noãn, cậu thật đẹp!”

Lâm Gia Gia kinh diễm há to mồm, dường như không nghĩ đến, Tô Noãn dưới lớp trang điểm là một mỹ nhân không hơn không kém, kích động lượn vòng quanh Tô Noãn, hai tay không biết làm sao quơ qua quơ lại, muốn nói gì đó, nhưng lại phát hiện không tìm được tính

từ thích hợp, cuối cùng chỉ vào cái bóng trong gương, dùng lời lẽ hoa văn trắng trợn nhất để biểu đạt ca ngợi của chính mình.

Tô Noãn thản nhiên giơ khoe môi lên, dưới lớp trang điểm, không thể nhận ra tươi cười, bây giờ, lại có vẻ lịch sự nhã nhặn.

Phấn lót che lại vết máu ứ đọng nơi khoe miệng, ngũ quan sạch sẽ tinh khiết, bởi vì gầy yếu của cô lộ ra dáng người rõ ràng, môi mọng nước, ánh mắt màu nâu nhạt, má hồng nhạt, đủ để bù lại đường cong dịu dàng trên khuôn mặt.

Tóc dài kéo cao ở sau ót, không mang theo bất kì trang sức nào, Tô Noãn nhìn sườn xám màu xanh nhạt trên người mình, phía trên là hoa tường vi màu trắng, thuần khiết mà lẳng lơ đua nở, thật giống như một album mà cô đã từng chụp.

Tô Noãn thì cao gầy, mặc sườn xám vào, không khác gì tư thế yếu đuối của cô gái có vóc người đầy đà thon thả, nhưng lại có một hàm súc khác, xương hơi lớn, có một loại thị giác đánh sâu vào người ta, kinh tâm động phách khiến người ta mơ hồ đau lòng.

Muốn đi che chở cô như vậy, nhưng lại sợ còn chưa kịp chạm đến, thì phá đi phần tinh khiết này.

“Khách của bữa tiệc đêm nay rất quan trọng, vì thế không thể phạm lỗi, tôi sắp xếp một người phục vụ biết tiếng Pháp đến giúp cô, khi đó cô ta sẽ phụ trách đón khách, cô thì phụ trách gấp thức ăn cho khách là được.”

Lâm Gia Gia đã về nhà trước, Tô Noãn không có quên bộ dạng vui vẻ trên khuôn mặt khi rời khỏi của cô, đó cũng là một loại tín nhiệm đối với chính mình.

Tô Noãn thân nhiên cong khoe môi, trong hai năm qua, Lâm Gia Gia là người đầu tiên tin tưởng cô như thế, không hề giữ lại mà đem niềm tin này dùng trên người cô.

“Sao lại chưa đi? Khách bên trong vẫn đang chờ dùng cơm đó!”

Âm thanh thúc giục của trưởng ca bị ngăn cách bởi suy nghĩ rối loạn bên ngoài của Tô Noãn, có một khi một khắc, Tô Noãn chỉ muốn xoay người, sau đó rời khỏi, hoàn toàn bỏ lại người đàn ông trong phòng này, trên thực tế, cô chính là làm như thế.

Xoay người, chỉ là cô còn chưa kịp bước, đã bị trưởng ca nhanh tay lẹ mắt giữ lại, bất mãn trách cứ:

“Chuyện lâm trận lùi bước này cô không thể làm, bữa tiệc này mà bế tắc, Lâm Lệ Lệ đừng mong ở lại đây nữa.”

Lâm Lệ Lệ là chị của Lâm Gia Gia, đây là Tô Noãn lúc gần tối mới biết được.

Lại quay người lại, trên hành lang đã không còn thân ảnh thon dài cao ngất kia nữa, Tô Noãn lặng lẽ dời đi ánh mắt, cùng trưởng ca đến phòng mà Lâm Lệ Lệ phụ trách, trong phòng trà, có một người phục vụ khác đang đợi cô.

“Món ăn đã đưa lên rồi, cô bắt đầu gấp thức ăn cho khách đi!”

Người phục vụ xinh đẹp kia dặn dò vài câu, chính mình liền đi vào phòng, Tô Noãn nhìn món ăn đầy trên bàn ăn, thoáng sửng sốt, liền bung một mâm rau trộn đem ra ngoài.

Trong căn phòng yên tĩnh xa hoa, ánh đèn màu vàng hòa hợp, không khí tràn đầy sự vui vẻ, lúc Tô Noãn đẩy cửa vào thì nghe thấy tiếng

Pháp lưu loát và tiếng cười khanh khách của đứa bé.

Thức ăn trong tay vụt qua, nhưng không có rớt xuống đất, Tô Noãn không ngờ đến vị khách tôn quý trong căn phòng này lại là Cố Lăng Thành, càng không nghĩ đến có một ngày, cô ở trước mặt Cố Lăng Thành, sẽ là cái bộ dạng khúm núm nịnh bợ kia.

Tô Noãn thất thần dẫn đến vài ánh mắt nghi hoặc, chỉ là một giây sau, cô liền khôi phục lại bình thường, thẳng lưng, bước chân tao nhã thong dong đi đến bàn ăn, trên khuôn mặt mang theo mỉm cười rõ ràng.

Có lẽ bởi vì sau đó cô không bị phân tâm, quá trình gấp thức ăn cho khách rất thuận lợi, tiếng cười trong phòng không ngừng, khi cô cất xong món ăn cuối cùng, tính rời đi thì thoáng xoay người vừa hay nhìn thấy Cố Lăng Thành ở đối diện.

Anh đang gấp một miếng thịt cua để vào bát của người phụ nữ bên cạnh, nhưng tầm mắt của anh ta lại dừng ở trên người Tô Noãn, tĩnh mịch nhìn, ánh mắt thâm thúy mà vô tri, tuy nhiên vì âm thanh bi bô của đứa bé, anh ta mỉm cười dời đi ánh mắt, Tô Noãn nghiêng người, dường như còn có thể cảm thấy được gai nhọn ở sau lưng.

Lúc cô sắp rời khỏi phòng thì sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nam nòng đậm trầm thấp, nhưng cũng khiến cho thân thể nhỏ gầy của cô giật mình một cái, dáng người cứng ngắt.

“Giúp chúng tôi lấy một bình Hennessy Richard đến, cảm ơn.”

Tô Noãn cảm thấy chính mình giống như một con mèo hoang bị làm cho tức điên, muốn phát tiết lửa giận của chính mình, nhưng cuối cùng bị thực tế ép thỏa hiệp, chỉ có thể kìm chế cơn giận, xoay người hướng khách khứa đang đợi ở bàn lễ phép nói:

“Xin chờ một chút.”

Trong phòng không có loại rượu này, phải đi đến quán bar lấy, một người phục vụ khác trên mặt mừng rỡ, Tô Noãn không phải không nhìn thấy, Hennessy giá xa xỉ, khách uống một bình, coi như tích phần trăm cho nhân viên phục vụ phòng này.

Móng tay găm sâu vào lòng bàn tay truyền đến cảm giác đau đớn, cô không biết Cố Lăng Thành muốn làm gì, cũng không muốn đi thăm dò, lại càng sẽ không sau khi biết cái gì đó sẽ cảm kích.

Bởi vì Cố Lăng Thành, vĩnh viễn không đáng để cô cảm kích!

Màu vàng sáng rực ấm áp trong ly rượu, trào thành từng cơn sóng, hương thơm ngát vẫn còn quanh quẩn bên cánh mũi, Tô Noãn đem ly rượu đã được rót đầy để trên bàn, im lặng cất đi chai rượu, dùng sức xoay người, chỉ nghe thấy âm thanh của đầu ngón tay gõ nhẹ trên ly.

Âm thanh “leng keng” xuyên qua người cô, dường như đến tận nơi sâu thẳm của tâm hồn cô, cùng cô dây dưa không rõ, không muốn để cho thế giới của cô có được khát vọng bình yên.

15 tuổi cô gặp được Cố Lăng Thành, cô từ trên cao của biệt thự rơi xuống, lão đạo ngăn lại chiếc xe đang chạy xuống núi, vô vàng tiến vào trong xe, nhìn ngoài cửa sổ xe lo lắng khẩn cầu:

“Xin anh hãy giúp tôi, tôi muốn đi sân bay, tôi muốn đi tìm mẹ!”

“Bạn nhỏ, anh không phải tài xế lái taxi!”

Cô vì cái xung hô kì quái này quay đầu lại, nhìn thấy một khuôn mặt

anh tuấn, đường cong góc cạnh rõ ràng, khóe miệng của anh chứa đựng nụ cười thản nhiên.

“Nhưng tôi có thể đưa anh đi.”

Cô ngẩng đầu đón lấy ánh mắt màu nâu của anh, chỉ ngấm nhìn trong cái màu thu thủy thâm thúy kia, nhìn không thấy đáy, nhưng lại khiến người khác mê muội, muốn thăm dò sự thần bí trong cái yên lặng kia.

Khi xe dừng ở trước một tòa nhà cao to, nhìn thấy ba sắc mặt nghiêm túc lạnh lùng đứng ở ngoài xe thì cô tức giận muốn nổi đóa, muốn đập cửa mà đi, lại bị bảo vệ ngăn cản lại.

“Thư ký Tô, rất xin lỗi vì đã không đem vài kiện của cô cần đưa đến đây.”

Khi đó Cố Lăng Thành vẫn chỉ là thư ký của ba.

Hơi ẩm lướt qua gò má, Tô Noãn cảm thấy làn da khô ráo của mình sắp bị nứt ra, tay nắm lấy cổ chai lạnh buốt, cô đột ngột kích động suy nghĩ dùng nước tưới lên chính mình.

“Tôi đi ra ngoài hít thở không khí, chút nữa về.”

Tô Noãn không đợi người phục vụ khác trả lời, xoay người cúi thấp đầu, kéo cửa phòng ra, một hồi khí lạnh ở bên trong ra khỏi phòng ấm áp như mùa xuân.

Gót cao nhẹ nhàng rơi trên mặt thảm, hai tay mảnh khảnh của Tô Noãn không tự chủ ôm lấy mình, mở miệng hít lấy không khí mát mẻ trong lành, muốn đuổi đi ác ma sâu thẳm trong lòng.

Rất nhiều chuyện, cũng không còn đáng để nhớ lại, cho dù muốn nhớ lại, cũng sẽ không khiến cô rơi lệ nữa, bởi vì đã nghĩ quá nhiều lần, từ ngọt đến khổ, cho đến bình thản, cũng sẽ không khiến cô nếm ra được mùi vị gì nữa.

Tầm mắt bỗng nhiên chao đảo một hồi, sau ảo giác choáng váng, Tô Noãn treo chân một cái, nhất thời thất thần, vốn không nhìn thấy người đàn ông vội vã đâm đầu vào, cuối cùng không giữ vững mà ngã xuống bên cạnh.

“Cẩn thận!”

Một lực bên hông, Tô Noãn chỉ cảm thấy một sức lực mạnh mẽ kìm chặt eo nhỏ của cô, thấp thỏm không yên dời đi tầm mắt, thì nhìn thấy vẻ khẩn trương và xin lỗi của người đàn ông, một con người màu lam đang lo cho sự sợ hãi của cô.

“Sorry, tôi nhất thời không chú ý, có làm cô bị thương không?”

Người đàn ông này, là một con lại, từ quần áo cho thấy, chính là một con lại tuần lãng nhiều tiền, Tô Noãn tránh ra khỏi tay của anh ta, bản thân thì dựa tường mà đứng vững, đối mặt với lời xin lỗi của anh ta, cười nhẹ quay về:

“Không liên quan đến anh, là tôi không nhìn đường.”

Tô Noãn không hề nhìn người đàn ông kia nữa, trực tiếp bám vách tường ráng lấy lại thăng bằng, đi về phía trước, lại bị người đàn ông đuổi theo sát gọi:

“Mỹ nữ, có thể giúp tôi bùng một ly cappuccino đến không.”

Tô Noãn ngược nhìn người đàn ông nụ cười du côn trên mặt như có

như không, một tiếng “mỹ nữ” kia, vốn không khiến cô cảm nhận được ý khinh bạc, vì thế, yêu cầu của anh ta, cô ngằm chịu rồi gật đầu đáp ứng.

“Cảm ơn trước nha, mỹ nữ, chút nữa giúp tôi mang đến Thiên Thụy Các, tôi dùng cơm ở đó.”

Nhìn theo hướng ngón tay thon dài, lọt vào tầm mắt cô là cô phụ trách phòng bên cạnh, Tô Noãn hiểu ý tròng mắt rũ xuống, lông mi rậm thon dài hơi run rẩy lay động, giống như bướm bướm nhẹ nhàng bay lượn trên không trung, dưới ánh vàng mờ tối, xinh đẹp có khác.

“Tôi sẽ đưa qua dùm anh.”

Tô Noãn không nói thêm nữa, cứ theo trí nhớ của mình, hướng khu pha chế cà phê đi tới, tự động xem nhẹ người đàn ông đang vuốt cái cằm kiên nghị kia của mình, ánh mắt hứng thú dõi theo bóng lưng của cô mà suy nghĩ.

Cà phê tình yêu Ireland, một thoáng choáng váng cùng huy hoàng, rồi lại cứ tuyệt vọng như vậy; Cappuccino, là hương vị mà chúng ta mãi mãi không thể tưởng tượng ra được, tươi đẹp quyến rũ, đủ để trí mạng.

“Xong rồi đó, bùng đi đi!”

Thanh âm của người pha chế cà phê vang lên khiến Tô Noãn hoảng hốt tinh thần, nghe thấy thế con mắt liền chuyển, nhìn cappuccino trong chiếc ly bằng gốm sứ tinh xảo kia, bên ngoài những bọt sữa chìm nổi trông có vẻ cao quý mà mỹ lệ.

Tô Noãn vứt bỏ suy nghĩ rối loạn, đem ly để vào trong khay, rồi nói cảm ơn với người pha chế cà phê, liền cẩn thận bùng đi.

Trong quán cà phê, sau khi Tô Noãn đi không bao lâu, liền có một phục vụ nam đi tới, đến trước mặt người pha chế, bưng ly cà phê trên bàn lên, định mang đi, liền nghe thấy được mùi sữa ngọt ngấy thì sửng sốt:

“Cà phê Ireland của tôi sao không thấy đâu, ly này là Cappuccino mà!”

Người pha chế buông bình cà phê trong tay ra, nhìn một chút về mặt kinh ngạc của nhân viên phục vụ, lại nhìn Cappuccino ở trong tay anh ta, sau đó liền trầm mặc chốc lát, nhìn chăm chăm về phía cửa, nuốt nước miếng một hơi, kinh ngạc nói:

“Tiêu rồi.”

Cửa phòng của Thiên Thụy Các tao nhã tráng lệ bị mở ra, một bóng dáng cao lớn rắn rỏi nhàn nhã bước vào, cũng thu hút người đàn ông ngồi trên ghế sofa, đang trầm ngâm nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

“A, Hà tiểu thư đâu rồi, mình mới ra ngoài một lát sao lại không thấy đâu rồi?”

Thái Luân Tư nét mặt như xem kịch vui, nghiền ngẫm nhìn quanh phòng một lần, cuối cùng đưa mắt nhìn vào vẻ mặt vân đạm phong khinh của Lục Cảnh Hoằng, không thú vị nhếch miệng, ngồi xuống bên cạnh cậu ta, bưng cái ly để cao lên, lắc lắc sâm banh bên trong, chất lỏng dồn dập dưới ánh đèn màu vàng mờ ảo.

“Hôm nay cậu lại nói gì với vị Hà tiểu thư, làm cho con nhà người ta bị sợ đến nỗi cơm cũng không kịp ăn mà bỏ chạy, tiếp tục như vậy nữa, báng súng lão Lục cũng không bỏ qua cho cậu đâu!”

Lục Cảnh Hoằng liếc mắt nhìn Thái Luân Tư, hiếm khi nâng lên khóe miệng, nhàn nhạt cười, nhìn thức ăn trên bàn cũng chưa hề đụng tới, hỏi ngược lại:

“Cậu cảm thấy tôi cùng cô ta nên nói gì, nếu cậu đã trở lại, vậy Capuccino đâu?”

“Đã để cho một cô gái xinh đẹp đi lấy rồi, lập tức sẽ đưa tới liền.”

Thái Luân Tư dựa vào lưng ghế sofa, một tay khoác lên ghế sofa, một tay bưng ly rượu, hai chân đan chéo nhau, thần thái lười biếng nhìn người phục vụ mặc sườn xám bên trong, mặc cho hứng thú lại quay đầu nhìn người đàn ông từ đầu đến cuối kiểm chế tao nhã nói:

“Nếu như cậu gặp phải một cô gái, xinh đẹp thuần túy giống như tượng mỹ nữ bằng men sứ, thuần túy mà sạch sẽ, cậu sẽ theo đuổi cô ấy không?”

Lục Cảnh Hoằng giống như không trông thấy sắc mặt mong đợi của Thái Luân Tư, cầm lấy một quyển tạp chí, từ từ lật xem, yên lặng ngồi ở chỗ đó, tự mình tạo thành một đạo phong cách, vui tai vui mắt.

“Cậu sẽ ôm máy cắt kim loại đi tìm tượng nữ thần tự do mà cắt, sau đó vượt biên đem về nước sao?”

Thái Luân Tư nhú mày nhìn Lục Cảnh Hoằng nói chuyện không chút để ý, hừ hừ mà nói:

“Cậu đang nằm mơ sao?”

Lục Cảnh Hoằng ngẩng đầu, đem ánh mắt trầm tĩnh dừng lại trên người Thái Luân Tư ba giây, lại cúi đầu, nhìn hình ảnh trên tạp chí:

“Thì ra là cậu còn biết mình đang nằm mơ.”

Thái Luân Tư nụ cười cứng đờ, nghe được câu trả lời không chút nghĩ ngợi liền bật thốt ra của Lục Cảnh Hoằng, trên khuôn mặt tuần tú đều là ngỡ ngàng ngừng mà lúng túng, liếc mắt nhìn nhân viên phục vụ bên cạnh, chỉ hy vọng cô ta không nghe thấy.

Dường như chỉ cần gặp phải Lục Cảnh Hoằng, anh luôn ở thế hạ phong, chỉ cần một câu nói nhẹ nhàng của Lục Cảnh Hoằng, cũng có thể đè chết anh!

Nhận thức được điều này, làm cho anh vừa nổi giận vừa uất ức, rồi lại luôn bất lực, ai bảo người ta là Boss của anh!

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng phá vỡ bầu không khí ngọt ngào, Lục Cảnh Hoằng hơi ngước mắt lên, thì thấy người phục vụ trong phòng đã đi ra ngoài, lúc đi vào thì trong tay bưng một ly cà phê.

“Người đẹp đưa Cappuccino tới đâu rồi, sao lại không đi vào?”

Lục Cảnh Hoằng từ chối cho ý kiến, xem tạp chí, vừa cầm lấy Cappuccino mà người phục vụ để trên bàn, không nhìn nhiều, liền đưa lên khóe miệng.

Thái Luân Tư không thấy giai nhân trong lòng đến, trên mặt không khỏi một hồi mất mát, than nhẹ một tiếng, từ trên ghế sofa đứng dậy, chỉnh sửa quần áo, hướng Lục Cảnh Hoằng chớp mắt một cái quyến rũ:

“Mình đi nói cảm ơn người ta đây!”

Nói xong, không đợi Lục Cảnh Hoằng trả lời, liền di chuyển hai chân

thon dài, bước nhanh đến trước cửa, nhưng lúc nghe thấy một tiếng “Phụt” thì bước chân dừng lại, tay cầm nắm cửa cũng đứng lúc dừng lại.

Toàn bộ ở trong phòng, dường như chỉ có ba người, anh và cậu ta, còn có cô ấy.

Thái Luân Tư nghiêng đầu đứng ở nơi đó nhìn, sắc mặt nhân viên phục vụ khẩn trương, trong đầu thoáng qua tia sáng, vì ý nghĩ nào đó của mình mà ngẩn ra, lúc thật sự quay đầu nhìn lại, quả nhiên, sắc mặt âm trầm của Lục Cảnh Hoằng đang nhìn cái ly “Cappuccino” trong tay anh ta, mà trên quần áo anh ta, dính không ít cà phê nhếch nhác mà khó chịu.

Nhẹ nhàng đóng cửa Thiên Thụy Các lại, Tô Noãn không có đi vào, cô biết người đàn ông vừa rời không giàu cũng quý, nếu cô bước vào đây, tuyệt đối không chỉ nhận được một tiếng cảm ơn.

Ánh mắt của đàn ông nhìn phụ nữ, vĩnh viễn sẽ không bao giờ là thương thức đơn thuần, cho nên, trước khi gõ cửa, cô lựa chọn bỏ qua hứng thú đối với đôi mắt màu lam xám kia, sau khi đưa ly Cappuccino ra, xoay người rời đi.

Bâng quơ dạo bước trên hành lang, Tô Noãn biết, mình cần phải trở về, trở lại căn phòng nơi Cố Lăng Thành ở, sau đó coi như không có việc gì lộ ra nụ cười, lễ phép chiêu đãi mấy vị thượng khách.

Cho dù rất khó, cô chỉ có thể đối mặt, Thượng Đế cũng không cho cô lựa chọn nào khác, hai năm trước không có, hai năm sau như thế nào lại có?

Trên hành lang yên tĩnh, vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, Tô Noãn vừa ngẩng đầu, liền thấy người mà cô không muốn gặp nhất, tim như

có ngàn mũi nhọn xuyên thấu, muốn nhanh chóng xoay người, lại phát hiện hai chân như bị khống chế không thể tiến lên phía trước được.

Thì ra ý thức đã sớm nhanh hơn thân thể đưa ra quyết định, quyết định để cô làm nữ đấu sĩ dũng cảm, mà không phải là một đào binh nghèo túng khiếp đảm.

Khoảnh khắc gặp thoáng qua, một bàn tay mạnh mẽ đột nhiên đưa ra, kéo lấy cổ tay gầy gò của cô, cũng che kín đi vết thương trên cổ tay cô.

Khi đầu ngón tay ấm áp của anh ta chạm vào vết dao lạnh lẽo của cô, Tô Noãn đột nhiên run lên, cô nghe thấy nhịp tim của mình động lại một chút trên thành tảng đá cứng rắn, muốn thoát khỏi trói buộc, chỉ nghe thấy tiếng cười khế vui mừng.

Tô Noãn chỉ cảm giác mình ở trong tiếng cười này, biến thành loại tôm tép nhãi nhép, nhận thức như vậy khiến cô tức giận và nóng nảy, ở trước mặt Cố Lăng Thành, cô không cho phép mình khúm núm, nhưng, trên thực tế không phải như vậy sao?

Anh ta là Phó thị trưởng cao cao tại thượng, là rể hiền của tập đoàn Doãn thị, mà cô, chỉ là một công chúa gặp rủi ro, hoặc nói chính xác hơn, ai ai cũng gọi là con gái của một tham quan, chuột chạy qua đường.

“Tại sao lại ở chỗ này, lần này định chơi bao lâu?”

Khóe miệng của Cố Lăng Thành thoáng hiện nét cười nhàn nhạt, tây trang màu đen, áo sơ mi màu tím, ở dưới ánh đèn màu vàng nhạt của hành lang, sự ưu nhã cao quý chảy xuôi theo ánh đèn màu.

Vô luận cô làm cái gì, ở trong mắt Cố Lăng Thành, cũng chỉ là một trò làm xiếc, cô ở trên đài liều mạng biểu diễn, mà anh vẫn ngồi ở dưới, cười nhạt mà nhìn cô chật vật, vui mừng mà thoải mái.

Tô Noãn khôi phục lại dòng suy nghĩ của mình, ngẩng đầu lên, hướng về Cố Lăng Thành dù bận rộn mà vẫn ung dung nhìn mình, khẽ mỉm cười, dịu dàng mà lễ độ, nhưng cũng là xa cách lạnh lùng.

“Tiên sinh, tuy anh là khách, nhưng xin hãy tự trọng, bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt.”

Khóe miệng của Cố Lăng Thành thoáng hiện một nụ cười thản nhiên, cười mỉm nhìn sự lạnh lùng của cô, dường như nhìn thấu vẻ lạnh lùng ngụy trang đang dâng trào trong cô, biết trước sự sợ hãi trong đáy lòng của cô.

“Noãn Noãn, hai năm không gặp, sao vẫn còn làm theo ý mình, không phải là anh đã dạy em, như vậy rất dễ đắc tội người ta sao?”

Tô Noãn trầm mặc quay mặt, cố gắng khắc chế phần nộ của mình, cho đến khi có một bàn tay to chạm lên gò má cô, lý trí của cô mạnh mẽ quay lại, tay phải ra sức nâng lên, mạnh mẽ hất văng bàn tay anh ta đang vuốt ve da thịt cô.

“Không biết anh muốn làm gì, nhưng xin hãy hiểu cho, tới đây đều là nhân vật nổi tiếng quyền quý.”

Ý ở ngoài lời, Cố Lăng Thành anh vẫn cứ nắm tay tôi như vậy, không sợ bị người khác thấy, gây tổn hại danh dự cao quý yêu vợ như mạng kia của anh sao?

Tô Noãn có thể tưởng tượng ra mình phần nộ ra sao, nhưng đối với con người màu đen mỉm cười của Cố Lăng Thành thì cô vẫn dịu

dàng cười yếu ớt như cũ.

Cho dù hiện tại cô mỉm cười cứng ngắc mà vận vẹo, hết sức khó coi, cô cũng không muốn ở trước mặt Cố Lăng Thành, để lộ sự lo lắng và nhu nhược của cô.

Cố Lăng Thành nhướn mày gật đầu, mỉm cười thu hồi cánh tay, ánh mắt thâm sâu lại nhìn theo khuôn mặt tinh xảo dờn đi của Tô Noãn:

“Ngay cả khi sống ở khu ở chuột nghèo túng nhất, Noãn Noãn, em như cũ vẫn giống như thiên sứ, khiến cho người ta không thể dời mắt được.”

Như vậy rốt cuộc là ca ngợi hay là châm biếm, nào có ai biết!

“Đó cũng là do anh ban tặng!”

Tô Noãn cảm giận mà cười, trời mới biết cô có bao nhiêu thống hận Cố Lăng Thành, nhưng cô phải mỉm cười, bỏ qua đối mặt với ánh mắt của anh ta, xoay thân thể gầy yếu, lúc nhìn thấy thân ảnh yếu điệu chẳng biết lúc nào đã xuất hiện trên hành lang, nụ cười có hơi gượng không nổi.

— — — — —

“Lục tiên sinh, tôi xin đại diện cho khách sạn của chúng tôi bày tỏ xin lỗi chân thành với ngài, xin ngài tha thứ cho sai lầm lần này của chúng tôi!”

Bên trong Thiên Thụy Các, bộ phận quản lý ăn uống đứng nom nóp lo sợ, hướng tới sắc mặt không biểu cảm của Lục Cảnh Hoảng không ngừng nói xin lỗi, sau khi biết nhân viên phục vụ đưa lộn cà

phê, anh ta liền vội vàng chạy tới.

Khi anh ta vừa mới chạy vào phòng thì thấy hai vị khách nam không dễ chọc vào, một người trong đó đang dùng khăn tay lau vết bẩn trên áo sơ mi, sắc mặt tuyệt đối khó coi, mặc dù nhếch nhác nhưng không cách nào che dấu vẻ lạnh lùng tức giận tỏa ra từ anh ta.

Thái Luân Tư nhàn nhã ngồi trên ghế đệm, nhưng trên khuôn mặt lại không thấy nụ cười du côn, nhìn về mặt khẩn trương của quản lý bộ phận ăn uống cười lạnh:

“Tôi rất hiếu kỳ khách sạn các anh làm sao lấy được bằng hiệu 5 sao, ngay cả loại sai lầm cấp thấp này cũng để xảy ra.”

Quản lý bộ phận ăn uống mặt liền biến sắc, vừa định giải thích cái gì, thì Lục Cảnh Hoảng đứng dậy, liếc nhìn Thái Luân Tư, phía sau lập tức ản ý lấy điện thoại di động ra, bấm một số điện thoại rồi đi ra ngoài.

“Tôi không biết quản lý bộ phận ăn uống vì sao vào lúc này lại xuất hiện ở chỗ này, nhưng tôi có thể khẳng định một điều là, khách sạn các người am hiểu nhất là bù lỗi chuyện sau đó mà không phải là ngăn ngừa chuyện trước khi xảy ra.”

Trên khuôn mặt anh tuấn của Lục Cảnh Hoảng, âm trầm không thay đổi, ánh mắt mát lạnh lướt qua nhân viên phục vụ một bên cúi đầu tạ lỗi, không nói thêm gì nữa, trực tiếp đi ra ngoài.

Bất cứ chuyện gì anh cũng không cần giải thích, sai lầm rồi chính là sai lầm, có gì phải che dấu rồi làm chuyện vô nghĩa?

“Ansel, quần áo đã được đưa đến phòng, tôi đi thanh toán một chút, rồi trở lại tìm cậu.”

Thái Luân Tư đem thẻ mở cửa phòng đưa cho Lục Cảnh Hoằng rồi đi ra, mắt liếc nhân viên đang lo sợ bất an trong phòng, lại đem tầm mắt nhìn lại Lục Cảnh Hoằng không bao giờ thay đổi sắc mặt xuất hiện vết nứt, sóng mũi cao cười khịt khịt, đối với những người đó vừa đồng tình lại cảm thấy hả hê.

Lục Cảnh Hoằng từ khi ra đời cho đến bây giờ, sợ rằng cũng chưa bao giờ chột vệt như vậy, nhìn chút vệt cà phê lưu lại trên cổ áo cậu ta, Thái Luân Tư bất đắc dĩ cảm thán, một người đàn ông xưa nay ưu nhã tự cao, để ý nhất chính là cái gì, không phải là trước mặt mọi người bêu xấu, phá hư hình tượng ưu nhã trầm ổn của cậu ta hay sao.

Nhìn bóng lưng Lục Cảnh Hoằng, Thái Luân Tư vui vẻ mím môi, mặc dù là muốn cậu ta tới thu thập tàn cuộc, nhưng anh vui mừng, sau đó trong lòng hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất đi vào phòng, bắt đầu an ủi nhân viên bị kinh hãi.

—————

“Lăng Thành, sao lại không vào, vợ chồng Roux còn ở bên trong!”

Tô Noãn sững sờ đứng tại chỗ, nhìn người phụ nữ đi tới bên này, khi thấy rõ khuôn mặt xinh đẹp thì thân hình ngẩn ra, nhưng vẫn là cực nhanh dời đi ánh mắt, lễ độ khom người, cúi cong khoảng 15 độ, đây là công việc của cô.

Doãn Thụy Hàm, thiên kim lưu lạc bên ngoài 25 năm của tập đoàn Doãn thị, khoảng hai năm trước nhận tổ quy tông, chính thức trở về xã hội thượng lưu, cũng vào một năm kia, cô không để ý áp lực bên ngoài, ủy khuất gã cho Cố Lăng Thành vừa ly hôn, thúc đẩy một cuộc hôn nhân thương nghiệp.

Doãn Thụy Hàm cười nhạt dừng lại cách một thước, không phải cô không muốn đến gần, mà Cố Lăng Thành đã đi đến đây, cánh tay dài vòng ở thắt lưng Doãn Thụy Hàm, nghiêng người hạ xuống thái dương cô một nụ hôn, dịu dàng cưng chiều nói:

“Anh chỉ là ra ngoài hóng mát một chút, thân thể em không khỏe, chúng ta trở về thôi!”

Cố Lăng Thành thương tiếc vuốt ve gò má của Doãn Thụy Hàm, dịu dàng mà thâm tình, Doãn Thụy Hàm dịu dàng mím môi cười, nhẹ nhàng lắc đầu, kéo cánh tay Cố Lăng Thành, hai người cùng nhau đi, giống như không thấy Tô Noãn còn đứng nơi đó.

Tô Noãn giấu cọt xoay người, trong lòng cảm thấy quý dị khác thường, cô không cách nào khống chế được sự vắng vẻ, giống như một cái động đen, muốn đem sự trấn định của cô cắn nuốt hầu như không còn.

Thì ra cô của tối nay, thật sự là một chuyện vô cùng buồn cười, không có quay trở về phòng, Tô Noãn chậm rãi đi về phía thang máy, trong phút chốc đi vào thang máy, đầu óc cô còn hiện lên gương mặt Doãn Thụy Hàm, còn có đứa bé bên trong phòng kia.

Đứa bé kia, chắc là hai tuổi rồi nhỉ?

A!

Tô Noãn lạnh lùng tự giễu, thoáng qua trong đáy mắt lại là vẻ thâm lương khác biệt, thực tế cuối cùng một lần lại một lần khảo nghiệm nghị lực cô, đem cô ép trên vách đá, buồn cười nhất chính là, cô chưa bao giờ trượt chân rơi xuống.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, đột nhiên lần nữa bị mở ra, Tô Noãn mờ mịt ngẩng đầu, trong mắt có thể là dùng xinh đẹp để hình dung khuôn mặt của người đàn ông, còn có đôi mắt xinh đẹp quen thuộc kia.

Tô Noãn sững sờ chống lại đôi mắt màu hổ phách kia, phút chốc như vậy, cô cho là cô đã nhìn thấy Lục Thiếu Thần, tinh thần lay động chốc lát, rơi vào tầm mắt cô là một mảng tối đen như mực, đó là âu phục của người đàn ông.

Thiếu Thần chưa bao giờ mặc âu phục, là nhiếp ảnh gia ôm ấp tình cảm lãng mạn, anh luôn mặc quần jean màu nhạt với áo sơ mi kẻ sọc vuông, anh luôn giơ máy chụp hình, cười khế về phía cô, giống như hoa Thái Dương nở rộ ở lúc đẹp nhất.

Tô Noãn khẽ nhếch khóe miệng, đợi cô lấy lại tinh thần, cửa thang máy đã khép lại, mà người đàn ông phía sau đã đứng trước mặt cô, dáng người anh tuấn thon dài, giống như một bức tường nhỏ, làm cho trong tầm mắt cô chỉ có bóng lưng màu đen của anh ta.

Bên trong không gian yên tĩnh, cũng không có ai lên tiếng, Tô Noãn cảm thấy không khí quý dị, âm thầm hít thở sâu, muốn làm dịu đi cái cảm giác đè nén không giải thích được này.

Kết quả, cô ngửi thấy hương vị của tuyết, giống như tuyết mùa đông rơi dày khắp nơi vào lúc sáng sớm, lạnh lẽo mà sạch sẽ, làm cho thần trí cô thanh thản dị thường.

Cô rất rõ mùi hương tươi mát này đến từ nơi nào, cho nên theo bản năng ngẩng đầu nhìn anh ta, lại chỉ thấy cái ót của người đàn ông.

Anh ta rất cao, mà cô chỉ đến đầu vai anh ta, cô bị vây ở giữa anh ta và bức tường trong thang máy, càng nhìn càng trông có vẻ nhỏ bé

mà nhu nhược, mặc dù sự thật không phải như thế, nhưng cô không thể không thừa nhận người đàn ông này khí thế rất cường đại, cường đại đến hết sức bình tĩnh, đã có thể làm cho những người khác đối với anh ta sinh ra kính sợ.

Cho nên, chưa tới 1 giây, Tô Noãn liền cho ra một kết luận: không phải cô nhỏ yếu, mà là anh ta mạnh mẽ quá đáng!

Quay đầu, Tô Noãn liền thấy, phía bên trong tấm gương sáng bóng, phản chiếu rọi rõ hình dáng anh ta, một đầu tóc đen được cắt ngắn gọn, lông mày thon dài mà anh tuấn, giống như lông mày người con gái được vẽ ra từ nét bút, đôi môi anh đào hoàn mỹ, cộng thêm mắt kính trên mũi anh ta làm hiện ra đôi mắt dịu dàng.

Nhưng Tô Noãn có thể khẳng định, người đàn ông trước mặt này tuyệt đối không phải là loại cặn bã tốt đẹp gì, vì sao gọi là “cặn bã”, bởi vì Tô Noãn nhận ra, người đàn ông phong cách nhanh nhẹn này cùng với cái người hại cô ngày đó ở cửa hàng bị cá đập vào là một!

Có lẽ do ánh mắt Tô Noãn chuyển hóa quá nhanh, từ kinh ngạc đến thất thần, lại từ khẩn trương kinh diễm, cuối cùng không hề đoán trước, trong nháy mắt đã hạ thấp vì khinh bỉ, người đàn ông kia đột nhiên nghiêng mặt sang một bên, ánh mắt mát lạnh xuyên thấu qua vách tường thang máy cùng Tô Noãn bốn mắt giao nhau.

Tô Noãn bị ánh mắt tinh nhuệ kia nhìn đến không được tự nhiên mà nhắm mắt lại, mặc dù cô có thể cảm thấy ánh mắt cay độc kia dừng ở trên người cô ít nhất ba giây, nhưng cô cũng không nhìn đến anh ta một cái, chỉ là an tĩnh chờ thang máy tới tầng lầu của mình.

Phu nhân tao nhã, sẽ không cùng với tên đàn ông lòng dạ hẹp hòi tính toán chi li!

Lục Cảnh Hoằng nhìn Tô Noãn khinh thường quay mặt đi, đôi mắt khẽ nhú lại, giữa hai hàng lông mày biểu lộ thần nhiên không vui, nhưng cũng không nhiều lời, trực tiếp thu hồi tầm mắt, thu lại tầm mắt tiếp tục nhìn vào con số đang nhảy.

Khóe mắt bị màu cà phê trên cổ áo hấp dẫn, cảm nhận được bầu không khí trong thang máy nặng nề, Lục Cảnh Hoằng tâm tình bắt đầu phiền não, mắt thấy thang máy sắp đến tầng lầu của mình, chân dài còn chưa kịp bước ra, liền cảm thấy thang máy đột nhiên rung chuyển.

Tô Noãn bởi vì thang máy đột nhiên rung chuyển mà thân hình thoát một cái, một ý niệm không tốt trong đầu vừa sinh ra, cô liền nghe được tiếng kim loại ma sát, trong yên ắng làm cho người ta nghe cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Đoán được ý nghĩa của cái âm thanh phía sau lưng, Tô Noãn không thể nén lại hô hấp, sau đó, tinh thần cô thấp thỏm suy đoán bên trong, thang máy “cạch” một tiếng, nặng nề mà đi xuống chậm lại, rồi dừng lại, không còn chút phản ứng nào.

Ánh đèn duy nhất bên trong thang máy cũng bị tắt theo, cả không gian bị phong kín, bên trong lâm vào yên tĩnh như chết, Tô Noãn thậm chí có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề, không chỉ là cô, còn có người đàn ông phía trước kia nữa.

Tô Noãn nhìn người đàn ông trước mắt này giống như thân cây đứng thẳng bất động, mi tâm nheo một cái, cố đè xuống hoảng sợ khẩn trương trong lòng, mắt nhìn đến cái nút khẩn cấp màu vàng bên cạnh trên thang máy, liền run rẩy hai chân, đi tới dùng sức ấn xuống,

Nơi này là khách sạn hạng sang, cho dù xảy ra bất trắc cũng rất mau được giải quyết, về điểm này, Tô Noãn có đầy đủ tự tin, cho nên, cô

mặc dù sợ, cũng không hoàn toàn vì sợ hãi che mất đi lý trí, có thể ở trong thời gian ngắn nhất đưa ra phán đoán chính xác nhất – thỉnh cầu cứu viện.

Khôi phục tâm trạng lo lắng của mình, Tô Noãn buông cái nút ra, xoay người, liền thấy một mảng mờ tối trong thang máy, một bóng đen đột nhiên hướng cô vọt tới.

Tô Noãn trong lòng căng thẳng, bóng đen ấy bao phủ phía trước cô, vừa định tránh sang bên trái, một cánh tay thon dài liền chặn lại đường đi của cô, kìm chặt cô về phía trái của vách thang máy.

Hô hấp của người đàn ông càng ngày càng gần, Tô Noãn sắc mặt tái nhợt, cô không biết người đàn ông này muốn làm gì, nhưng cũng không ngăn cản được, ở trong không gian chật hẹp này, phản kháng của cô hình như không đem lại tác dụng gì.

Nhận thức được sự nguy hiểm như vậy khiến lòng Tô Noãn như rơi xuống vực sâu vạn trượng, vội vã nghiêng thân mình, lại chỉ thấy một cánh tay khác của người đàn ông đã phá tan ý đồ tránh né của cô, hai cánh tay của anh ta cứ như vậy mà vây cô lại hai bên, đem cô vây thật chặt giữa anh ta và vách thang máy.

Tô Noãn cố gắng trấn định to gan nhìn về phía người đàn ông này, lại chỉ thấy một bóng mờ to lớn, anh ta và cô rất gần nhau, gần đến nỗi hơi thở của anh ta nhàn nhạt phả lên mặt cô, hương cà phê như có như không bay vào cánh mũi cô.

Hơi thở càng ngày càng nặng nề làm cho tâm tình cô bộc phát trầm trọng, khi anh ta tiến lên một bước thì Tô Noãn sợ hãi lui về phía sau, sau lưng không vững dựa vào vách thang máy cứng ngắt, cả người giống như là dính vào ở đó, cứng đờ không nhúc nhích được, giống như là một bức ảnh chụp buồn cười.

“Anh... Anh muốn làm gì, buông tôi ra!”

Tô Noãn đang sợ cùng chán ghét, cô chán ghét người đàn ông đung vào, cho nên cảm giác được anh ta dường như tiến tới sát bên người, hai tay cô bắt đầu giãy giụa, chống lại lồng ngực anh ta, muốn đẩy anh ta ra.

“Shut-up!” (Câm miệng!)

Tô Noãn không dám tin nhìn người đàn ông bá đạo này, rõ ràng là anh ta có hành động vô lễ với cô, tại sao cuối cùng cũng là anh ta ra lệnh cho cô câm miệng, mà không phải anh ta ngoan ngoãn buông cô ra!

Bất mãn và tức giận của Tô Noãn không duy trì được bao lâu thì bị xấu hổ thay thế, người đàn ông này, thế nhưng được voi đòi tiên, vốn hai tay kìm ở hai bên đột nhiên co lại thành một vòng, đem lấy cô trực tiếp ôm vào trong ngực, Tô Noãn gắt gao dán vào lồng ngực anh ta, có thể cảm nhận được nhịp tim rối loạn của anh ta, mà nhịp tim của cô, cũng đi theo tiết tấu rối loạn.

“Anh buông tôi ra, nếu như anh còn như vậy, tôi sẽ kiện anh vô lễ với tôi!”

“Đừng động đây...”

Người đàn ông khắc chế giọng nói khàn khàn, để lộ một tia run rẩy, nhưng trong lúc tức giận Tô Noãn vốn không nghe thấy, chỉ muốn rời khỏi lồng ngực của người đàn ông xa lạ, hai người đẩy tới đẩy lui, mất thăng bằng, liền ngã xuống đất.

Sức của đàn ông thì lớn hơn so với phụ nữ, nhất là sau khi té xuống

đất, Tô Noãn muốn dùng dằng, lại phát hiện người đàn ông bị cô đè ở dưới, hai tay gắt gao giữ lấy hai bên eo của cô, hai người mặt đối mặt, tư thế mập mờ làm cho người khác suy nghĩ xa xôi.

Khi lồng ngực của cô vùi sâu vào một mái đầu màu đen thì khóe miệng Tô Noãn co rút, mà ở thời khắc này, cửa thang máy đóng chặt đột nhiên mở ra, ánh sáng tràn ngập thang máy nhỏ hẹp, kèm theo tiếng bước chân lộn xộn cùng huyền ảo.

“Trời ạ!”

“Sao lại thế này, cũng quá lạ quan rồi nhỉ?”

Thanh âm thét lên của người phụ nữ vang đến chói tai, Tô Noãn giật mình một cái, muốn vùng ra, lại phát hiện người đàn ông bên dưới đã sớm nhanh hơn cô một bước, hai tay giam cầm hai bên eo đột nhiên đem cô đẩy ra.

Tô Noãn lao đảo một cái, ngã ngồi trên mặt đất lạnh lẽo, mà người đàn ông mới vừa rồi ôm cô chết cũng không buông đã đứng dậy, ưu nhã sửa sang lại nếp gấp quần áo của mình, trên mặt là thần sắc thản nhiên, không vui không giận.

Bên ngoài thang máy, nhân viên làm việc chỉ chỉ chỗ chỗ, làm cho cô khó chịu rồi không thể không đối mặt, đôi tay vịn xuống mặt đất, đi giày cao gót, khó khăn đứng dậy, sườn xám trên người sau một cuộc giày xéo trở nên xốc xệch mà nhếch nhác.

“Sao lại có người như vậy, tới đây làm việc còn quyến rũ đàn ông, không biết xấu hổ ở trong thang máy.”

“Không biết chừng cô ta làm hư thang máy, ngủ ở trong đó với đàn ông!”

Tô Noãn bởi vì hai tay nắm chặt mà khớp xương trắng bệch, cô muốn giải thích, ngẩng đầu lên, đối mặt với những ánh mắt khinh miệt giễu cợt kia, mới phát hiện, cổ họng không phát ra được bất kỳ âm thanh nào, chỉ còn buồn cười yên lặng.

Người đàn ông kia, Tô Noãn quay mặt sang, liền chứng kiến anh ta mặt lạnh căng thẳng, anh ta chú ý đến ánh mắt Tô Noãn, vừa cúi đầu, đón nhận ánh mắt hoảng hốt ảm đạm của cô, chỉ hơi hơi nhúu lại mi tâm.

Anh ta không có nói xin lỗi, cũng không có vì mấy lời vu oan kia mà giải thích, liếc nhìn sắc mặt tái nhợt của Tô Noãn, sự không kiên nhẫn ở mi tâm cũng hiện ra rõ ràng liền cất bước ra ngoài.

“Ba!”

Giữa ánh đèn đất, ai cũng không thấy rõ Tô Noãn ra tay như thế nào, mọi người vây xem, đều chỉ thấy người đàn ông anh tuấn kia có thể là dùng từ xinh đẹp để hình dung bị một cái tát.

Gò má gầy gò trắng nõn của Lục Cảnh Hoảng nhanh chóng xuất hiện dấu tay màu đỏ, mắt kính rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh thanh thúy.

“Nếu anh không hiểu được cách tôn trọng người khác, vậy thì tôi sẽ dạy cho anh, đồ cầm thú!”

Âm thanh của cô có chút run run, anh ta không biết bởi vì khiếp đảm còn là tức giận, lúc anh ta ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy khóe mắt cô lộ ra bi thương, cô vội vã rời đi, không để ý tới những lời đồn đãi nhảm nhí kia, biến mất ở cửa quẹo.

Lục Cảnh Hoằng chỉ cảm thấy trên mặt nóng rất đau nhức, anh thật tò mò, một tát này, cô gái kia có phải hay không đã dùng hết sức lực của cô.

Lạnh lùng quét mắt qua những người vây xem, thành công xua tan hơn phân nửa người, Lục Cảnh Hoằng khom lưng nhặt mắt kính lên, thấy hoàn toàn không có hư hại gì, lại lần nữa đeo lên, môi đỏ mím chặt, mới tiến lên trước một bước, liền nghe thấy tiếng “két két”, âm thanh phát ra từ giày của anh.

Lùi chân lại, Lục Cảnh Hoằng cúi đầu liền thấy tròng kính bị chính mình một cước giẫm đến chia năm xẻ bảy, gọng kính không còn lấy một tròng kính.

Lục Cảnh Hoằng đứng nguyên tại chỗ, nhìn gọng kính trống không, hồi lâu sau, lạnh lạnh nở nụ cười, chỉ là khẽ động gương mặt đau đớn, lần nữa khiến cho nụ cười của anh bao phủ lạnh lẽo.

Cầm thú, được lắm.....

Giọt nước lạnh băng lướt từ trán qua hai má, đọng lại trên cằm của cô, tí tách một tiếng, nhỏ giọt xuống chậu rửa mặt, nhìn khuôn mặt tái nhợt trong gương, Tô Noãn chết lặng cười một tiếng.

Khuất nhục như vậy cô nên sớm luyện thành thói quen, lại không ngờ đến tâm sẽ đau đớn, che lại nhịp tim đập, trong nụ cười của Tô Noãn nhuộm đậm ưu thương nhàn nhạt:

“Thiếu Thần, là anh đang vì em đau lòng phải không?”

Bên trong phòng, nhân viên phục vụ xinh đẹp kia đang cầm tờ giấy trộm cười vui mừng, thấy Tô Noãn trở lại, lập tức kích động lôi kéo Tô Noãn, cũng không quản có quen hay không, vui vẻ nói:

“Hôm nay bàn này kiếm lời to rồi, đoán chừng cầm thành tích này thì có thể chống đỡ cho chúng ta một tuần tiền lương rồi!”

Trong phòng người đi bàn trống không, Tô Noãn nhìn cô ta cười nhạt một chút, cũng không có giống như cô ta, cao hứng muốn nhảy dựng lên, chỉ là bình tĩnh hỏi:

“Vậy tôi có thể tan ca chưa?”

Nhân viên phục vụ sững sờ, nhưng vẫn cười gật đầu một cái, ánh mắt mừng rỡ vẫn dừng lại trên tờ giấy:

“Dĩ nhiên!”

Tô Noãn cũng cười cười, vẻ mặt trắng khiến cho nụ cười của cô có vẻ suy yếu mà tái nhợt, nhưng không ai chú ý tới điểm ấy, khi người bán hàng kia còn đắm chìm trong vui sướng thì Tô Noãn đã đi tới phòng thay đồ.

Ra khỏi cửa xoay khách sạn, Tô Noãn hít thở không khí trong lành, nhìn quanh con đường phía trước một lần, cô liền bước đến ngã tư đường cách đó không xa, Lâm Gia Gia có nói qua, sau khi qua ngã tư đường, sẽ có một trạm biển báo, mặc dù chiếc xe kia không đến chỗ cô ở, nhưng tuyến đường cũng chỉ cách có vài trăm mét.

Ngã tư đường dòng xe chạy thưa thớt, đèn đường sáng mờ mờ, đèn xanh đèn đỏ hoạt động 24 giờ không ngừng nghỉ, Tô Noãn thấy đèn xanh liền đi vào làn đường cho người đi bộ, dựa theo tuyến đường trong trí nhớ, đi thẳng về phía trước, tìm cái nơi gọi là trạm.

Khi chú ý tới ánh đèn phía trước thì hớn hờ bất an, Tô Noãn vui mừng vỗ ngực một cái, lạnh lùng thường xuyên trên mặt cũng xuất

hiện nét mặt sinh động hiếm có, bởi vì cuối cùng cô cũng tìm được rồi.

Song, cái may mắn này làm cô phát hiện mình chạy một vòng, lại đi trở về chỗ cũ thì tan thành mây khói.

Tô Noãn sững sờ ngược nhìn ánh đèn leo lét của khách sạn, lúng túng nhếch miệng, nhưng vẫn nhắm mắt đi hỏi bảo vệ gác cửa, cô không hy vọng tối nay cô vẫn quanh quẩn ở ngã tư đường này.

Khi Tô Noãn lần thứ hai lại vẫn ở cùng một ngã tư đường thì cô thật nghĩ muốn gõ vào đầu óc quả dưa của mình, nhìn xem lúc Thượng Đế tạo ra cái đầu quả dưa này của cô, có phải hay không đã bị ăn bớt xén nguyên liệu!

Cho dù có người vì mi mà chỉ đường, Tô Noãn mi chính là dân mù đường, mặc dù đây là sự thật mà từ trước đến giờ mi không chịu thừa nhận!

Tô Noãn âm thầm phỉ nhổ mình, đứng ở ngã tư đường vắng vẻ, từ từ xoay tròn, nhìn quanh bốn phía tòa nhà, nếu như bây giờ có người nhìn thấy, nhất định sẽ ngửa đầu cười nhạo, về phương diện cảm nhận này kém đến nỗi ngu ngốc cực hạn.

— — — — —

Ngã tư đường, một chiếc xe Ferrari màu xanh bảo thạch, từ từ dừng lại, thoải mái bên trong xe, Thái Luân Tư tư thế lười biếng ngồi dựa vào lưng ghế lái phụ, một tay vuốt ve đôi môi mỏng khêu gợi, ánh mắt đùa giỡn nhìn về thân ảnh đi tới đi lui trên làn đường cho người đi bộ phía trước.

“Ansel, chúng ta đánh cuộc thế nào?”

Lục Cảnh Hoằng thản nhiên nhìn Thái Luân Tư tính cách đùa bỡn, không nói gì, mà tiếp tục chăm chú nhìn về ngã tư đường phía trước, nhìn thấy cô gái nhỏ nhắn gầy yếu kia cứ lắc lư trên làn đường cho người đi bộ thì đôi chân mày đẹp không khỏi nhíu lên.

Nếu cô ta vẫn cứ qua lại như thế, thì xe của bọn họ phải cùng với cô đậu ở chỗ này, hoặc là cũng có thể lựa chọn quay đầu xe tránh xa làn đường.

“Mình cá là mười lăm phút sau, chúng ta còn ở nơi này.”

Thái Luân Tư thấy Lục Cảnh Hoằng ngáy cả nhìn cũng không nhìn anh một cái, thất bại bĩu môi, mắt liếc nhìn bóng người vẫn còn đứng đưa trên làn đường, kẻ sát Lục Cảnh Hoằng cợt nhả:

“Nếu như cậu thắng, mình đem cái nhà ở Thiên Hương Hoa đưa cho cậu, nếu như cậu thua...”

Thái Luân Tư ngón tay thon dài mập mờ đến gần dấu tay đỏ trên má phải Lục Cảnh Hoằng, còn chưa có sờ tới, thì bị Lục Cảnh Hoằng một phát bắt được, ngăn lại động tác nhỏ của anh, ánh sáng lạnh bén như dao thẳng tắp chiếu xuống khuôn mặt cười đùa của anh, nhưng lại không làm cho anh sợ hãi.

“Nói cho mình biết cái tát này là của ai, sao thế?”

“Không có gì cả, Thái Luân Tư, cậu ba mươi tuổi rồi, không phải mười ba.”

Lục Cảnh Hoằng buông bàn tay thô của Thái Luân Tư ra, lần nữa nổ máy xe, sau đó chỉ trong thời gian một giây, xe thể thao lại đột nhiên dừng lại, hai người bên trong xe không thể ngăn chú ý người về phía

trước, sau đó lại đổ sập về chỗ ngồi.

“Thượng Đế à, cô ấy thật sự lại quay lại chỗ cũ rồi!”

Thái Luân Tư cơ hồ dùng một loại ánh mắt bài phục nhìn về phía đường cho người đi bộ, bóng dáng lại xuất hiện lần nữa, rốt cuộc chịu không nổi nữa cười phá lên, không để ý hình tượng ôm bụng, anh chưa từng gặp qua dân mù đường như vậy.

“Cô ấy chẳng lẽ không tìm người hỏi một chút ư, thật sự là quá đơn thuần!”

Đơn thuần, nói thẳng ra là ngu ngốc đúng hơn, không biết Thái Luân Tư rốt cuộc có phải là ý này hay không, nhưng Lục Cảnh Hoàng anh tuyệt đối suy nghĩ như vậy, đó là chuyện không thể nghi ngờ.

Cũng thuộc loại hết sức đơn thuần, khiến người kia nhìn không nổi rồi, mặc kệ tiếng cười của Thái Luân Tư, Lục Cảnh Hoàng mở cửa xe, đi xuống, hướng đường cho người đi bộ đi tới.

Trong bóng đêm như mực, chỉ có ánh đèn của chiếc xe cách đó không xa chiếu sáng chung quanh con đường cô đứng, Tô Noãn lo âu mà nghĩ phải tìm cho được phương hướng chính xác, lại phát hiện, bất luận cô đi đâu, cuối cùng lại trở về chỗ cũ, vẫn là con đường chết tiệt này!

Cảm thấy có người đi về phía bên này, Tô Noãn dừng lại bước chân rối loạn, quay đầu nhìn lại, thì nhìn thấy một bóng dáng cao to đi về phía cô, bước chân khắc chế mà ưu nhã.

Đó là thân hình một người đàn ông, khi anh ta từ từ đến gần, Tô Noãn mới nhìn rõ, trên người anh ta mặc một thân tây trang màu xám bạc, sau đó, chờ anh ta đến gần thêm chút nữa, trên mặt Tô

Noãn vụt trở nên lo lắng, cảnh giác nhú mào, thân thể không nhin được lùi phía sau một bước.

Màn đêm yên tĩnh, Tô Noãn có thể nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của mình, không phải là bởi vì thềm thường sắc đẹp, mà là tâm thần thấp thỏm, thuận theo anh ta tới gần, một màn trong thang máy lần nữa hiện ra trước mắt.

Xẹt qua thân thể của anh ta, Tô Noãn thấy chiếc xe thể thao hạng sang kia, thân thể của cô cứng đờ, ánh mắt nhìn Lục Cảnh Hoảng càng thêm cảnh giác.

Cô đã từng thấy qua không ít tin tức, thời điểm đêm khuya yên tĩnh, có thiếu nữ bị bắt vào xe hơi cướp sắc, không phải cô đối với diện mạo của mình rất tự tin, mà là người đàn ông này có tiền án, cô sẽ không khờ khạo cho rằng anh ta tới là chỉ đường cô.

Lúc này cô nên xoay người chạy mau, trước khi người đàn ông kia đi tới trước mặt cô, trên thực tế, cô làm như vậy, nhưng còn chưa chạy được hai bước, liền bị một đôi tay đẹp xách lấy cổ áo phía sau, sau đó bộ dạng giống như một con gà con đáng thương, bị anh ta nắm chặt bả vai cô kéo về hướng bên cạnh.

“Anh làm gì đấy!”

Tô Noãn tức giận quay đầu lại hướng người đàn ông vô lễ này rống to, thân thể bởi vì anh ta đụng vào mà run rẩy, dùng sức giãy giụa, lại không thoát khỏi sự kiềm chế của anh ta.

Lục Cảnh Hoảng nhìn người phụ nữ trong tay mình phát điên, anh biết cô nhận ra anh, bởi vì giống nhau, thật đáng tiếc, anh cũng nhận ra cô, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tức giận, anh chỉ cảm thấy hai má dường như bị đau.

“Đứng ở chỗ này, đừng động đây!”

Khi Tô Noãn bị bắt đến điểm đầu của vạch cho người đi bộ thì đôi tay mảnh khảnh kia lại có lực kia buông lỏng giam cầm cô, đối mặt với ánh mắt phần nộ của cô, người đàn ông kia chỉ lạnh giọng ra lệnh, lạnh lùng liếc xéo cô một cái.

Đôi mắt màu hổ phách kia, bởi vì không có mắt kính ngăn cản, dưới ngọn đèn mờ tối, càng thêm xinh đẹp, nhưng mà lại không tiếng động mà nói với cô: ngu ngốc.

Anh ưu nhã xoay người, giống như không nhanh không chậm rời đi chỉ để lại cho cô một bóng lưng cao quý.

Tô Noãn đối với loại tình hình này có chút mờ mịt, không hiểu anh ta làm như thế có ý đồ gì, ngây ngốc đứng yên tại nơi đó, trong lúc nhất thời quên phản ứng, đợi cô lấy lại tinh thần thì chỉ thấy một chiếc xe thể thao màu xanh ngọc phía trước mặt chợt lóe lên.

Tiếp sau đó, Tô Noãn thất thanh sợ hãi kêu lên, hoảng hốt ngã lui phía sau, lại như cũ không tránh thoát được một vũng nước trên mặt đất, bởi vì bánh xe tăng tốc chạy qua, xui xẻo bắn lên quần áo sạch sẽ của cô.

Xe thể thao chạy như bay trên đường cái, Lục Cảnh Hoằng nhìn thẳng con đường phía trước, nhìn Thái Luân Tư bên cạnh vẫn còn trong trạng thái sững sờ nói:

“Ngày mai đem chìa khóa nhà mang tới đây.”

Mặc dù anh không có đáp ứng trò chơi của Thái Luân Tư, nhưng cái nhà kia, anh chắc chắn muốn, nếu anh trong vòng mười lăm phút rời

khỏi cái ngã tư đường đó.

Đưa mắt nhìn xe thể thao đi xa, Tô Noãn cúi đầu nhìn một thân nhếch nhác của mình dưới ánh đèn, tức miệng muốn mắng to, lại phát hiện, dùng hết tất cả từ ngữ, đều không thể biểu đạt tâm tình của cô.

Điện thoại trong túi quần phát ra tiếng kêu ong ong, đồng thời dập tắt lửa giận của Tô Noãn, lấy điện thoại ra, phía trên hiện ra dãy số cô quen thuộc nhất hai năm qua.

“Tô tiểu thư, cô nên tới bệnh viện làm kiểm tra tim.”

Thanh âm của người cộng sự theo ống nghe truyền đến, Tô Noãn đưa tay lau đi bùn đất dơ bẩn trên mặt, lại phát hiện tay bẩn không sót chỗ nào.

Bên kia điện thoại trầm mặc chờ đợi, Tô Noãn ngửa đầu thở sâu một chút, trên mặt dơ dáy bẩn thỉu cố gắng nặn ra nụ cười, chỉ trong chốc lát, mở miệng ra muốn nói gì, nhưng thật sự đáp lại đầu điện thoại bên kia vẫn là câu trả lời không đổi trong hai năm qua.

Cô nói: “Ngày mai tôi sẽ tới.”

Chương 4: “Chết vì tình” và “Mưu sát”

Tim rất tốt, cũng không còn xuất hiện dấu hiệu kỳ lạ, nhưng mà phải nhớ mỗi tháng tới bệnh viện một lần, để làm kiểm tra cố định.”

Ngồi ở trong phòng tràn đầy mùi thuốc khử trùng, hai năm nay Tô Noãn nghe bác sĩ khám bệnh, lời nói cũng không chút thay đổi, phổi hợp gật đầu, cầm tâm điện đồ mỉm cười nhìn sang bác sĩ.

“Tôi biết rồi, bác sĩ Lý.”

Lý Nham Dung quay đầu, đối diện nụ cười đậm mạc ấm áp của Tô Noãn thì trái tim như dừng lại, ánh mắt âm trầm cũng theo đó mà ôn hòa mấy phần, ngồi trở lại trên ghế, bắt đầu gõ lên bàn phím, tên thuốc liên tục xuất hiện trên màn hình máy vi tính.

“Thật ra thì, cô có thể giống như Thiếu Thần, gọi tôi là học trưởng, dù sao...”

Ánh mắt Lý Nham Dung dán vào màn hình máy tính, tùy ý mở miệng, lời nói đến một nửa, mới phát giác mình nói sai, miễn cưỡng ngưng lại, có chút lo lắng nhìn về phía Tô Noãn, vẫn như cũ đập vào mắt là nụ cười bình tĩnh.

Hai năm sau, lần nữa nhắc tới Thiếu Thần, cô đã không lệ rơi đầy mặt, chỉ là an tĩnh mỉm cười, giống như tất cả bất hạnh đều chưa từng xảy ra trên người cô.

Cũng không bao lâu, cửa phòng làm việc của bác sĩ khoa tim mạch

bị gõ, Tô Noãn thu lại nụ cười nhạt, quay đầu lại thì thấy một y tá xách một cái bao thuốc đi vào.

“Bác sĩ Lý, đây là thuốc anh cần.”

Lý Nham Dung nhận lấy bao thuốc, nói tiếng cảm ơn với y tá, liền bắt đầu kiểm tra bao thuốc men, xác định không có lầm lẫn, mới yên tâm đưa cho Tô Noãn:

“Cách thức uống thuốc, là xé chiều uống một lần, nếu cô vẫn không hiểu, thì cứ gọi điện cho tôi.”

Mặc dù anh biết, câu dặn dò cuối cùng cũng xem như là vô ích, nhưng anh vẫn nói rồi, nếu không phải mỗi tháng anh đốc thúc cô mau tới bệnh viện kiểm tra, đoán không chừng trong hai năm qua anh đều không thấy được cô mấy lần.

“Cảm ơn bác sĩ, tôi đi đây.”

Tô Noãn cười đến có chút không để ý, cho dù trông mắt xinh đẹp kia nhìn anh, Lý Nham Dung vẫn không cảm nhận được bất kỳ tâm tình gì của cô, xa cách mà ngơ ngẩn, làm cho người ta khó có thể nhìn thấu cô đang suy nghĩ cái gì.

Khi bóng dáng mỏng manh của Tô Noãn biến mất ở cửa, y tá một bên mới thừ mở miệng dò xét:

“Bác sĩ Lý, tiền thuốc này...”

“Ghi tên của tôi, cuối tháng tôi sẽ thanh toán.”

Lý Nham Dung cúi đầu bắt đầu công việc, đối với hành động khám bệnh không trả tiền của Tô Noãn không thèm để ý, làm cho vị y tá

đứng một bên ngưỡng ngừng gật đầu, không hỏi thêm gì nữa, lui ra khỏi phòng bệnh.

Tô Noãn đi tới trạm xe buýt cách bệnh viện không xa, bên lề đường, một chiếc Cadillac màu đen vững vàng dừng bên cạnh cô, cửa sổ xe từ từ hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp ôn nhàn.

Tô Noãn dừng bước chân, nhìn trong xe thấy Doãn Thụy Hàm, chẳng qua là thoáng giật mình, trong đại não hiện lên một câu:

30 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây.

Bên trong nhà hàng Italy, đèn thủy tinh hoa lệ tỏa vàng sáng nhàn nhạt, có vẻ tao nhã mà yên tĩnh, một khúc dân ca “Santa Lucia” của Ý dịu dàng thanh nhã vang khắp phòng ăn, làm cho khách dùng cơm cảm thấy tâm hồn buông lỏng cùng thư thái.

Doãn Thụy Hàm mặc một chiếc váy hoa nhỏ màu tím nhạt cùng một đôi giày cao đến gối, bên ngoài khoát một chiếc áo da màu đen, mái tóc dài đen nhánh mềm mại, làm nổi bật ngũ quan xinh đẹp đậm chất Đông Phương cổ điển của cô, làm cho cô càng nhìn càng thêm phần cao quý.

Giờ phút này, cô giống như một đóa hoa bách hợp nhã nhặn lịch sự ngồi trên ghế salon, hai chân khép lại, khẽ nghiêng, khi giơ tay nhắc chân, thể hiện rõ phong cách mỹ nữ thuộc giới xã hội thượng lưu.

“Không ngờ, chúng ta sẽ còn gặp lại, Tô tiểu thư.”

Tô Noãn ngược mắt nhìn Doãn Thụy Hàm bằng con ngươi dịu dàng như nước, ở nơi nào đó, rõ ràng nhìn thấy chính bộ dáng của mình, trang điểm đậm, áo sơ mi và quần jean giá rẻ, cô ăn mặc như vậy, ngồi ở nhà hàng hạng sang này, trông có vẻ lồi thối lếch thếch.

Hoa cấm chướng trên bàn ăn nở rộ tới điểm lệ, nhàn nhạt xông thẳng vào khứu giác cô, làm cho cô có loại cảm giác khó chịu muốn ngất xỉu.

Cũng tại nhà hàng này, cũng tại vị trí này, cô ngồi bên cạnh, Doãn Thụy Hàm ngồi ở đầu bàn bên kia, bên tai các cô như cũ vẫn là giai điệu “Santa Lucia” vui vẻ, trong hai năm nay, không có gì thay đổi, điều duy nhất thay đổi chính là, thân phận của các cô.

Hai năm trước, khi cô còn là thiên kim bí thư thành ủy, cô an vị ở vị trí là vợ Cố Lăng Thành, ánh mắt sắc bén nhìn người phụ nữ mang thai đứa con của chồng cô.

Khi đó, trên bàn ăn trưng bày không phải là hoa cấm chướng, mà là một cái hộp, bên trong là một trăm ngàn.

“Tôi không cần đứa bé này, cô tốt nhất đi phá đi, cho dù cô không muốn, tôi cũng có biện pháp làm cho cô mất đi đứa bé này.”

“Chẳng lẽ vì Tô tiểu thư có lòng riêng, mà khiến Lăng Thành cả đời không có con sao?”

Khi đó, người phụ nữ nhu nhược này, lệ rơi đầy mặt mà nhìn cô, đáy mắt rõ ràng là tuyệt vọng, nhưng, cô không mềm lòng, cô chỉ biết tức giận vì bị phản bội.

“Ban đầu Cố Lăng Thành nói nguyện ý chăm sóc tôi một đời một kiếp, cũng không nói kiểu tình yêu Plato có gì là không tốt, cho tới sáng hôm nay, anh ấy còn nói yêu tôi, Doãn tiểu thư, cô thật cho là Cố Lăng Thành nguyện ý vì cô ly hôn với tôi sao?”

“Cho dù tôi không sinh con, tôi cũng sẽ không thay người khác nuôi

con!”

Cô không để ý tới người phụ nữ đau khổ quỳ gối cạnh chân cô cầu xin, cầm túi lên, đứng dậy rời đi, giống như một con khổng tước kiêu ngạo, không muốn ở nơi đây lộ ra vẻ yếu ớt của cô trước mặt người phụ nữ phá hư hôn nhân của cô.

Cô bị bệnh tim, nhất định không thể thứ khác hơn cả nộ hôn, cho dù là rằng môi triền miên hôn sâu, cũng có thể làm cho bệnh cô tái phát.

Vì bảo vệ cô, cho nên đi tìm nữ nhân khác phóng túng, thậm chí không ngần ngại gieo mầm móng, cuối cùng, để cho cô phải nuôi con của anh và người phụ nữ khác hay sao?

Lấy danh nghĩa tình yêu, thực sự bị tổn thương, đây là chỗ cao minh của Cố Lăng Thành, vẫn là do cô ngu xuẩn, nói rõ được sao?

Ngày này giờ này, Doãn Thụy Hàm đã là thiên kim tập đoàn Doãn thị, mà cô, cái gì cũng không còn, lần nữa ngồi cùng một vị trí, ý muốn như thế nào, Tô Noãn cười lạnh đem tầm mắt dờ về phía phong cảnh ngoài cửa sổ.

Doãn Thụy Hàm thấy Tô Noãn nhú lại mi tâm thì tròn mắt thán nhiên mỉm cười, lại nhìn về phía Tô Noãn bằng ánh mắt thương tiếc áy náy, mà trong tay cô, đang cầm vài tấm chi phiếu.

“Tô tiểu thư, đây là một chút thành ý của tôi, mong cô nhận lấy.”

Tô Noãn thu hồi ánh mắt nhìn xa xăm, tròn mắt như sương như khói dâng lên một hồi lạnh nhạt, đón nhận ánh mắt thân thiết của Doãn Thụy Hàm, khóe môi lạnh lùng nâng lên.

Châm chọc khiêu khích sắc bén cũng không đáng sợ, điều đáng sợ

là, đối thủ của mi dùng một tư thái như là trách trời thương dân* thương cảm cho vẻ hèn mọn của mi, để cho mi dày dò bởi tâm hồn.

*Ngày tận thế

Doãn Thụy Hàm, rốt cuộc thật sự là người dịu dàng thiện lương hay còn có tâm cơ khác, nào ai biết được?

“Đây chính là mục đích cô gọi tôi tới đây?”

Đối mặt với chất vấn của Tô Noãn, Doãn Thụy Hàm kinh ngạc trong chốc lát, nhưng vẫn cười cười quan tâm, không dấu vết đem tấm chi phiếu đặt lên bàn trước mặt Tô Noãn.

Tô Noãn liếc nhìn con số trên tấm chi phiếu, thật làm cho người khác hài lòng, lấy địa vị của Doãn Thụy Hàm ngày hôm nay, chút tiền này có thấm vào đâu, nhưng đối với Tô Noãn mà nói, cũng là một số tiền lớn, phải cần cù tiết kiệm trong lời nói, đoán chừng cả đời này cô không cần phải lo âu nữa.

“Đây cũng là tâm ý của Lăng Thành, anh ấy vẫn hy vọng Tô tiểu thư có thể sống vui vẻ.”

Doãn Thụy Hàm nhẹ nhàng thuyết phục, lại giống như cây kim nhọn sắc bén, hung hăng đâm vào ngực cô, làm cho trái tim rỉ ra giọt máu tươi xinh đẹp, đem toàn bộ thế giới tàn khốc của cô lộ ra dưới ánh mặt trời.

Thì ra bọn họ cho là đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cô còn có thể vô ưu vô lo mà sống, hai bàn tay dưới bàn hung hăng nắm chặt, Tô Noãn khinh xuất giễu cợt, vô luận là Cố Lăng Thành hay là Doãn Thụy Hàm, đều là cao thủ bày trò.

Doãn Thụy Hàm nhìn Tô Noãn giấu cọt, bắt đắ dĩ than nhẹ một tiếng, nhưng không có tức giận đứng dậy rời đi, mà là cầm lấy thực đơn bên cạnh, vừa mở ra vừa hướng Tô Noãn dịu dàng nói:

“Tô tiểu thư, gần trưa rồi, chúng ta chọn món ăn trước đi.”

Bàn tay trắng nõn thon dài xinh đẹp của Doãn Thụy Hàm khẽ nhắc, liền có người hầu bàn cung kính đi tới, lời nói nhỏ nhẹ đọc ra một loạt tên thức ăn Italy, ngữ điệu lưu loát cùng thuần túy so với người gốc Ý không khác gì mấy.

Tô Noãn tựa người trên sofa, thường thức khí khái cao quý trong lời nói của Doãn Thụy Hàm, nhẹ mím môi cười một tiếng, không rõ là vui hay là giận, thấy Doãn Thụy Hàm nhìn sang trưng cầu ý kiến thì cô chỉ lạnh nhạt nói:

“Tôi không biết tiếng Ý, nên không hiểu được trên thực đơn viết gì.”

Sau đó Doãn Thụy Hàm có hơi chút sững sốt, trên khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười yếu ớt, khiến người hầu bàn ở một bên chờ đợi, chính mình cầm thực đơn cùng một cây bút đưa cho Tô Noãn vẽ mặt lạnh nhạt, nói:

“Tô tiểu thư, nếu như cô không ngại, tôi đọc cho cô nghe, cô đánh dấu món mình thích, được chứ?”

Tô Noãn quét mắt nhìn tờ thực đơn tràn ngập chẳng chịt tiếng Ý, không nhận lấy càn ô liu của Doãn Thụy Hàm, chỉ là ngẩng đầu hướng người bồi bàn đang im lặng chờ phân phó nói:

“Tôi muốn ăn cháo, anh lấy cho tôi một tô đi”.

Giọng nói Tô Noãn không nặng không nhẹ, lại đủ để cho người dùng

cơm chung quanh nghe được cô không gọi món ăn, cũng kinh ngạc quay đầu, đem tầm mắt đưa tới.

Người bồi bàn có chút sững sốt áy ngại, nhưng vẫn tốt bụng nhắc nhở:

“Tiểu thư, nhà hàng chúng tôi chỉ có món Ý, không có món ăn bình dân mang hương vị Trung Quốc.”

Có thể đem cháo nói thành món ăn bình dân đặc sắc Trung Quốc, đã giữ mặt mũi cho cô, Tô Noãn liếc nhìn thái độ cung kính của người bồi bàn, nhưng không vì vậy mà cảm kích, ngược lại cau mày, âm thanh cũng tăng cao vài phần dB (deciben) nói:

“Tôi chính là muốn ăn cháo, tên mấy món ăn ở đây tôi đều xem không hiểu, hơn nữa thức ăn còn ít như vậy, làm sao mà ăn đủ no, nếu như các người nói nơi này không có, thì phải đi ra ngoài quán cóc mua cho tôi!”

“Tiểu thư, tôi rất xin lỗi, trên cả con đường này đều là nhà hàng hạng sang, không tìm được món cháo cô muốn.”

Bồi bàn khó xử nhìn Tô Noãn một chút, lại đem ánh mắt cầu cứu về phía Doãn Thụy Hàm vẫn an tĩnh ngồi ở đó, mà ánh mắt chung quanh cũng đều trở nên xét nét khinh bỉ.

Tô Noãn giống như không thấy những ánh mắt châm chích kia, bùng ly thủy tinh lên, nuốt xuống ngụm nước đã nguội lạnh, lông mày cũng không còn nhíu lại nữa:

“Nếu không có cháo, thì lấy một phần cơm cùng nước tương đi!”

“Chuyện này...”

Tô Noãn thậm chí còn nghe thấy tiếng bàn luận xôn xao chung quanh, những ánh mắt khinh miệt khi dễ kia, toàn bộ rơi vào khuôn mặt trang điểm đậm của cô, nhưng cô chỉ nhẹ cười một tiếng, đem ly nước để lại mặt bàn.

“Muốn ăn gì các người đều không có, vậy thì tôi cũng không cần thiết phải ở lại”.

Tô Noãn không để ý người bồi bàn nói xin lỗi, đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Doãn Thụy Hàm đối diện từ đầu đến giờ vẫn giữ im lặng.

“Năm đó cô ở nơi này chịu sỉ nhục, hôm nay coi như tôi trả cho cô, về sau đừng đến tìm tôi nữa, bằng không tôi không biết tôi còn có thể hay không như vậy phối hợp với cô!”

“Tôi tiểu thư, cô hiểu lầm...”.

Doãn Thụy Hàm ngược nhìn Tô Noãn lạnh lùng, vẻ mặt ôn nhu, là nhàn nhạt áy náy cùng thương hại, muốn mở miệng giải thích, Tô Noãn lại không cho cô cơ hội, trực tiếp xoay người.

Cầm lên mấy bao đầy đủ các loại thuốc, trước những ánh nhìn soi mói quái dị kia, Tô Noãn không nhanh không chậm đi ra khỏi nhà ăn sang trọng hoa lệ, tờ chi phiếu trên bàn ăn, vẫn như trước im lặng nằm ở chỗ cũ.

Sau lưng cửa nhà hàng tự động khép lại, Tô Noãn đứng ở dưới ánh mặt trời, trông mắt nhàn nhạt chuyển động, nhìn thấy khu phố đối diện, một nhiếp ảnh gia trẻ tuổi đang đứng trong một đám người cầm máy chụp ảnh, hướng nhà hàng kiến trúc đối diện tiến hành chụp hình.

Nhìn người thiếu niên trẻ tuổi cách đó không xa một chân quỳ xuống đất, giơ máy chụp ảnh lên, Tô Noãn nhớ lại Lục Thiếu Thần, anh cũng thích dùng tư thế này để chụp ảnh, anh nói, ngẩng mặt chụp góc 45 độ, là góc chụp có tính khiêu chiến nhất đối với nhiếp ảnh gia.

Anh khi đó, rất thích dùng đôi tay khéo léo kia, xoay tiêu cự, tìm kiếm góc độ ánh sáng tốt nhất.

Ngón tay chạm đến trên ngón áp út lạnh lẽo cứng rắn, Tô Noãn quay đầu, thấy đám hoa hải dụ màu trắng bên cạnh trong cửa hàng, thần nhiên đặc ý nở rộ, giống như một đứa bé đang ngủ mê, tinh khiết mà an bình.

— — — — —

Sắc trời mờ mịt, biển Tram Lam vô cùng mênh mông, từng đợt sóng biển vỗ vào vách đá nhám thạch, bọt biển trắng xóa văng tung tóe, phát ra tiếng gầm thét giống như tiếng hô to.

Bất ngờ Tô Noãn đứng trên vách đá dựng đứng, gió biển thổi bay mái tóc dài màu nâu của cô, hỗn loạn bay lượn trên không trung, trong tay đang cầm một bó hoa hải dụ trắng noãn, tròn mắt nheo lại, ngăm nhìn đường chân trời xanh thẳm nơi xa kia.

Linh hồn Thiếu Thần được an táng nơi này, đồng thời cũng an táng đi mảnh tình cảm u buồn nhất trong đời cô, ở cái thế giới này, nơi sâu nhất, yên tĩnh nhất, cứ thế ngủ yên.

Thiếu Thần...

Cô hướng về phía biển rộng mênh mông cuồn cuộn mãnh liệt, thác loạn gào thét, thân hình gầy gò, có chút yếu đuối, hình như chỉ cần một trận cuồng phong cuộn tới, là có thể cuốn cô vào biển rộng.

Người đàn ông đẹp giống như thiên sứ này, không nên sớm như vậy mà biến mất trên cõi đời này, người vốn nên chết là cô mới đúng!

Thân hình đơn bạc thoát một cái, giống như một con bướm bướm sắp chết chao đảo sắp té, dưới chân Tô Noãn vừa động, lập tức một viên đá rớt xuống vách đá, bị sóng biển quay cuồng cuốn vào trong.

Hai năm trước cô ở nơi này muốn nhảy xuống, nhưng bởi vì một lòng mà dừng lại bước chân, vuốt ve trái tim đập, hai năm sau, cô như cũ vẫn không đối diện được cái chết.

Thiếu Thần, nếu như đây là nguyện vọng của anh, em sẽ tiếp tục sống tốt, cho dù có một mối thế nào, em cũng vậy sẽ cố gắng sinh tồn.

Gió biển chà xát làm đau khuôn mặt, cô có thể cảm nhận được cái lạnh trên gương mặt, chậm rãi di chuyển hai chân, viên đá sỏi dưới chân rơi là tả xuống vách đá, lúc cô sắp quay người lại, trên cánh tay nhỏ bé đột nhiên xuất hiện một lực đạo mạnh mẽ.

Tô Noãn kinh ngạc quay đầu, đôi mắt đắm lệ chớp nhẹ tầm nhìn, chiếu rọi rõ nét khuôn mặt tuần mỹ trắng nõn, còn có đôi mắt xinh đẹp phía sau cặp kính.

“Cô lại muốn làm gì đấy!”

Tô Noãn nổi giận không kiềm được rống to, tiếng gầm gừ bị bao phủ bởi tiếng sóng biển, nước mắt thấm trên khuôn mặt nhỏ nhắn, sau đó khuôn mặt trang điểm hóa thành màu đen sì, bởi vì sau lưng người đàn ông này, mà không khống chế được giằng co.

“Vậy còn anh lại muốn làm gì!”

Người đàn ông nắm lấy cánh tay cô, không có xả hơi, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lộ ra phiến não mơ hồ, còn có vài chỗ khó hiểu, một đôi con ngươi lạnh lùng, thẳng tắp nhìn chăm chăm khuôn mặt đang khóc của cô.

“Anh buông tôi ra!”

Tô Noãn nhớ tới mình gặp phải người đàn ông này, mỗi lần đều gặp bất hạnh, loạn xạ lau đi nước mắt trên má, bắt đầu liều mạng muốn đẩy người đàn ông đang giam cầm mình, biết rõ dưới chân vừa trượt, cả người lui về phía sau té xuống.

Chuyện xảy ra kế tiếp, mặc kệ là Tô Noãn, còn có Lục Cảnh Hoảng vẫn không ngờ tới, chờ khi bọn họ kịp phản ứng lại, hai người đã trở thành vật rơi tự do, gió biển lạnh thấu xương quét qua da thịt bọn họ, tiếp theo là một tiếng “Bùm” lớn, bọt sóng bắn tung tóe khắp nơi.

Khi mặt biển khôi phục một mảnh yên tĩnh thì thì trên vách đá đột nhiên phát ra tiếng kêu ầm ĩ:

“Người đâu mau tới, cứu mạng đi, có người vì tình tự tử nhảy xuống biển rồi!”

“Lúc gần tối hôm qua, xảy ra sự kiện nhảy xuống vực ở bờ biển thành phố, đặc biệt là phóng viên đài chúng tôi vội vã đến hiện trường, tiếp đó, mời nhân viên làm việc hãy đem màn ảnh chuyển sang cho phóng viên đài chúng tôi!”

Hình ảnh đột nhiên chuyển từ đài phát thanh sang bờ biển ngoài trời, một tên phóng viên đầu tóc hỗn loạn, đưa micro đến trước mặt một người dân mặt mũi chất phác hiền hậu:

“Bác à, bác có thể kể cho chúng tôi nghe tình cảnh lúc đó không?”

“Lúc ấy à, cô gái kia tay cầm một bó hoa, đứng trên kia la lên, tội tôi làm việc bên dưới, cũng nghe được tiếng khóc thê thảm đó, sau đó bên dưới vách núi, có một chiếc xe đẹp chạy tới, một người đàn ông từ bên trong bước xuống, cách ăn mặc, nhìn một cái cũng biết là người có tiền, hơn nữa, người đàn ông to lớn kia giống như một đóa hoa nhỏ đẹp mắt, lịch sự, đeo mắt kính...”

Khóe mắt tên phóng viên giật giật, lấy lại micro, bắt chấp gió biển mãnh liệt, hướng về phía ống kính lớn tiếng nói:

“Lần này chúng ta đại khái đã hiểu được vụ án người nhảy xuống núi, tiếp đó, mời vị bên cạnh tôi người đã chứng kiến sơ lược tường thuật lại quá trình xảy ra vụ án...”

“Người đàn ông kia vừa đi lên, cùng cô gái kia xảy ra tranh chấp, hai người đẩy tới đẩy lui, sau đó, không biết chuyện gì xảy ra, cô gái kia liền ngã về phía sau, té xuống trước, thuận tiện còn kéo theo người đàn ông kia một cái, sau đó hai người cùng té xuống luôn!”

“Bọn tôi mới vừa rồi còn đang nói chuyện này, có lẽ hai người bọn họ là một đôi tình nhân, có thể nhà trai không đồng ý anh ta cùng cô gái nghèo khổ ở chung một chỗ, cho nên hai người liền hẹn tới nơi này tự tử vì tình...”

Tô Noãn nằm trên giường bệnh, lạnh lùng xem chương trình giảng đạo lý sinh động như thật trên ti vi, đang nghe “Hào môn ân oán tình cừ” thì cái điều khiển từ xa trong tay bị cô cầm tức nhét vào trên tủ đầu giường.

Đây đã là ngày thứ 2 kể từ lúc cô rơi xuống biển được cứu lên, cô không biết bơi, té xuống mà không chết đuối thì cũng coi như là kỳ

tích lăm rồi, chỉ có vết thương trên mặt bị đá biển làm trầy xước, sau đó ngủ mê man một ngày một đêm, tỉnh lại nhìn thấy loại tin tức sai sự thật này.

Tự tử vì tình? Tô Noãn vừa nghĩ tới người đàn ông so đo từng li từng tí kia, cười lạnh mĩa mai, cô hận không vu khống được người đàn ông đó tội mưu sát, điều kiện trước hết là, cho cô mời luật sư có năng lực.

Cửa phòng bệnh bị mở ra, Tô Noãn vừa quay đầu, liền thấy Cố Lăng Thành đứng ở ngoài cửa, môi mỏng cong lên cười mà như không cười, ánh mắt vô tư dịu dàng mỉm cười, nháy mắt dừng trên khuôn mặt lạnh lùng của cô.

Tây trang phẳng phiu màu đen, hoa hồng đỏ rực xinh đẹp, ở trên người Cố Lăng Thành, không nhìn thấy được dấu hiệu đi thăm bệnh nhân, chỉ có hện hò trên choker gai nhọn.

Mà cô thật vinh hạnh và may mắn, trở thành loại gai nhọn này, khi họ ly hôn sau 2 năm.

Tô Noãn nhìn con người đen tràn đầy ý cười của Cố Lăng Thành, chỉ dừng lại một giây, thì hoàn toàn dời đi tầm mắt của mình, cô không hề nhìn tới vẻ nuông chiều của người đàn ông.

“Giữa chúng ta, tôi cho em ngoại trừ cưng chiều, không còn gì nữa cả, Noãn Noãn, chẳng lẽ em còn không hiểu rõ sao?”

Những lời này tựa như ngực bị đâm, cô cho là cô đã dùng 2 năm thời gian để quên đi, không ngờ, khi tay cô nhẹ nhàng phất qua, còn có thể làm cho lòng dạ tan nát đau đớn.

Giữa sáu năm vô cùng cưng chiều, đến cuối cùng, lại là cái có tốt

nhất để anh ta phản bội cô.

Tô Noãn ánh mắt thâm thúy liếc về hướng trời xanh xa xa ngoài cửa sổ, đôi môi có chút tái nhợt hơi nhếch lên thành một đường vòng cung, cái thế giới này không lớn cũng không nhỏ, chỉ là vừa vặn làm cho cô có thể đảo một vòng, rồi quay trở lại tại chỗ.

Giường bệnh nhỏ hẹp đột nhiên trầm xuống, Tô Noãn đột nhiên quay đầu lại, liền thấy một bóng dáng gần trong gang tấc, Cố Lăng Thành cứ như vậy, ngồi bên cạnh cô, hai chân thon dài giao nhau, di chuyển bó hồng trong tay cắm vào cái bình trên tủ đầu giường.

Giữa bọn họ chưa tới một mét, khoảng cách như vậy khiến cho cô không thở nổi, do hít thở không thông mà khó chịu, cô có thể nhìn thấy ý cười bên trong mắt Cố Lăng Thành, nhìn thấy khuôn mặt kiềm chế cảm xúc của chính mình, vô cùng bình tĩnh cứng ngắc.

“Nghe nói em học theo mấy cái tình tiết trên phim truyền hình kia, vì tình chạy đi nhảy xuống biển tự tử?”

Trên người anh ta phảng phất mùi thuốc lá, từ từ chui vào cánh mũi cô, quanh quẩn suy nghĩ của cô, thanh âm trầm thấp ôn hòa hiền hậu phảng phất như là một loại mê hoặc, muốn làm lung lay ý chí của cô.

Khi Cố Lăng Thành vẫn chỉ là một thư ký nho nhỏ thì cũng đã có mị lực phi phàm, oanh oanh yến yến lúc nào cũng vây quanh anh ta, xum xoe nhiều không biết bao nhiêu mà kể.

Cho đến ngày hôm nay, qua năm tháng chạm khắc trên người anh ta không phải là tan thương, mà là một người đàn ông thành thực thành công mê người, khiến cho nữ nhân vì anh ta mà sinh ra dục niệm điên cuồng giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Mà anh ta giờ phút này, sẽ dùng loại ánh mắt sâu thăm thăm như đáy hồ kia, cẩn thận lướt qua ngũ quan của cô, cuối cùng dừng lại ở cánh môi nhếch lên của cô, nụ cười trên gương mặt tuần tú càng đậm.

“Tôi nhớ em ngay tại thời điểm đó, không chịu nổi một chút kích thích và vận động, bây giờ nhìn lại, ngược lại khá hơn nhiều.”

Tô Noãn bờ môi căng thẳng, không cách nào chịu được ánh mắt mập mờ của anh ta được nữa, một tay vén chần lên, vừa định xuống giường, cánh tay mảnh khảnh liền bị Cố Lăng Thành bắt được, mặc kệ cái tròng mắt oán hận, nhìn qua thấy một cái đầu tóc màu đen rối tung của anh ta.

Anh ta cúi thấp đầu, tầm mắt dừng lại ở ngón tay áp út của cô, dừng lại ở mặt trên chiếc nhẫn kim cương, sau đó, ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt lạnh nhạt của cô, thương tiếc cười cười:

“Hai năm trước em không đáp ứng anh ta, hiện tại lại đeo nó, có ý gì sao?”

Lục Thiếu Thần đã chết, cô còn giả bộ, có ai đến xem, nếu cô nguyện ý, ngay từ lúc hai năm trước anh ta trở lại tìm cô thì nên cùng anh ta trở về Provence, Cố Lăng Thành, anh là ý này chứ gì?

Tô Noãn lạnh lùng quay đầu, đôi mắt cũng đã chua xót phấp phỏng, Cố Lăng Thành biết rõ nhược điểm của cô, cho nên anh ta đã kích cô, thường thường có thể để cho cô mất khống chế, tâm tĩnh lặng mơ hồ dâng lên ba đào mãnh liệt.

Mà anh ta, như trước vẫn cứ hờ hững, giống như đấng Chúa cứu thế, thương hại nhìn cô.

Trước lúc cô làm ra bất kỳ hành vi mất lý trí, cửa phòng bệnh vang lên tiếng la kích động của Lâm Gia Gia, cũng làm cho Cố Lăng Thành buông cái kìm chặt đối với cô, sau đó chậm rãi đứng dậy, ưu nhã xoay người lại, không hề nhìn lấy Tô Noãn lần nào nữa, đi ra cửa.

“Tiểu Noãn, anh chàng đẹp trai này là ai, bạn trai cậu hả?”

Lâm Gia Gia cầm bình thủy trong tay, tò mò quan sát Cố Lăng Thành đi ngang qua người cô, sao đó, háo hức chạy đến trước giường bệnh, bắt đầu bà tám.

Tô Noãn chính là cố gắng cười cười, vuốt ve chiếc nhẫn đeo trên ngón tay, nhìn bóng dáng ngoài cửa, trả lời:

“Không biết, có lẽ là đi nhầm phòng bệnh.”

Cố Lăng Thành bước chân chậm lại đến mức khó phát hiện ra, nhưng không phản bác cách nói của Tô Noãn, đóng cửa lại, đi ra ngoài.

Lâm Gia Gia ngó bó hoa hồng trên tủ giường, đối với câu trả lời của Tô Noãn nửa tin nửa ngờ, nào có người đi nhầm phòng bệnh, còn tặng kèm một bó hoa hồng to, nói không biết, 89% là giả.

Nhìn Tô Noãn mệt mỏi nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt tiều tụy hiển thị rõ, Lâm Gia Gia không nỡ bức cung nữa, buồn bã ỉu xìu thở dài, bắt đầu chuẩn bị bữa ăn tối cho Tô Noãn.

Sau khi Tô Noãn từ trong biển được cứu vớt lên, được đưa tới bệnh viện cấp cứu, Lâm Gia Gia xuất hiện tại bệnh viện, là do Lý Nham Dung thông báo, khi anh vừa mới hết giờ làm việc đi ra cửa, thì nhìn thấy Tô Noãn nằm trên băng ca được đưa tới, cho nên trước tiên,

tìm được bạn cùng phòng của Tô Noãn là cô.

“Gia Gia, không phải cậu nói chiều hôm nay ở trường có buổi thuyết giảng quan trọng, cậu nhất định phải tham gia sao?”

Xới một chén cơm ngon, đem bát đũa đưa cho Tô Noãn:

“Ừ...không, bạn học mình vừa gọi điện thoại cho mình, nói buổi thuyết giảng chính của vị quan ngoại giao kia có chuyện nên tạm thời không đi, kết quả là thư ký của anh ta làm báo cáo, cho nên, cũng không tính là lấy làm tiếc nuôi!”

“Quan ngoại giao?”

Đúng vậy, anh ta mới từ Na Uy về nước báo cáo công tác, gần đây đang nghỉ phép, cùng lúc chủ nhiệm của tụi mình và anh ta hồi đại học cùng học chung một thầy, nên mời anh ta đến thuyết giảng cho tụi mình, nghe nói, chủ nhiệm khoa tụi mình ba lần đến mời cũng không mời được anh ta, cuối cùng vẫn là cầu xin thầy giáo bọn họ ra mặt, mới giải quyết xong chuyện này, mình có xem qua hình anh ta, là một người đàn ông rất đẹp trai!”

Tô Noãn đối với vị chủ nhiệm khoa kia của Lâm Gia Gia có ấn tượng, người đàn ông tuổi trung niên có bụng bia, tóc thưa thớt, đeo một cái kính lão đen cũ kỹ, tự nhiên cũng đem loại ấn tượng này gán lên trên người vị Quan Ngoại Giao kia, thấy ánh mắt sùng bái của Lâm Gia Gia, chỉ là phối hợp cười cười, nói không ngừng.

Lâm Gia Gia thấy thái độ Tô Noãn qua loa như vậy, lúc này cũng không vui mừng, nhú mày, đoạt lấy chiếc đũa của Tô Noãn, nhìn chằm chằm vào động tác cản trở của Tô Noãn, vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Tiểu Noãn, mình không lừa cậu đâu, anh ta thật sự rất lợi hại, lúc đi học đều là học nhảy lớp, mười tám tuổi đã lấy được học bổng Lord của đại học Oxford, được cử ra nước ngoài du học thạc sĩ, năm hai mươi tuổi liền tinh thông mười loại ngôn ngữ khó học nhất trên thế giới...”

Tô Noãn gật đầu một cái, trên mặt hiện vẻ không tin khiến Lâm Gia Gia ảo não, lúc Tô Noãn đưa tay định lấy đĩa thì nhân tiện cũng đem chén trong tay Tô Noãn đoạt đi.

“Mình xem cậu cũng ăn no rồi, còn lại không cần ăn nữa.”

Tô Noãn kinh ngạc nhìn nhìn Lâm Gia Gia thao tác nhanh nhẹn dọn dẹp bát đĩa, vẻ mặt hắc tuyến, vuốt cái bụng trống trơn, sau đó làm sơ tư tưởng tranh đấu, hay là đem Lâm Gia Gia ra thị uy, lựa chọn thỏa hiệp:

“Oa, anh ta lợi hại như vậy, nhất định là mặc quần lót bên ngoài...”

“Tô Noãn, không cho phép cậu nói như vậy về thần tượng của mình!”

Tô Noãn thức thời ngậm miệng lại, ngoan ngoãn gật đầu, nhưng mà trong nội tâm lại đối với cái vị Quan Ngoại Giao không quen biết kia tiến hành một phen khi dễ, phát giác Lâm Gia Gia như Tiểu Bạch Thỏ ánh mắt vô tội ai oán thì Tô Noãn vội mỉm cười giải thích:

“Gia Gia, mình đây không phải khen anh ta ư, mặc quần tam giác bên ngoài trông như siêu nhân a, siêu nhân thật lợi hại, không phải cậu không biết chứ?”

Lâm Gia Gia nghi ngờ đánh giá nụ cười giả tạo trên khuôn mặt Tô Noãn, bĩu môi, đem bát đĩa nhét trả lại cho Tô Noãn, nói lảm nhảm một mình:

“Đừng tưởng là mình không biết, cậu gạt mình!”

Tô Noãn cúi đầu nhai cơm, khóe miệng là nụ cười vui vẻ, cô cho rằng Lâm Gia Gia đã mềm lòng, mới có thể như vậy cùng cô nói đùa hay sao?

— — — — —

Cửa phòng bệnh của bệnh viện VIP lặng lẽ mở ra, Kiều thả nhẹ bước, chậm rãi đi vào, cầm trong tay một sấp tài liệu, bên trong là tin tức mà sáng sớm hôm nay anh vừa thu thập được, về cô gái có tên gọi là Tô Noãn.

Bên trong gian phòng ấm áp nhá nhem, bóng đêm lượn lờ bao vây, phía trước cửa sổ, một đạo bóng dáng cao lớn an tĩnh đứng thẳng, ngắm nhìn sắc trời mờ tối bên ngoài, nghe thấy giọng nói của Kiều mới xoay người lại, trong tay của anh, cũng cầm một phần tài liệu.

“Phó bộ, đây là tư liệu Lý Tư Đặc đưa đến, xin ngài xem qua”.

Kiều theo tập văn kiện lấy tài liệu ra, cung kính đưa cho Lục Cảnh Hoằng, thuận tiện nhận lấy tài liệu trong tay Lục Cảnh Hoằng, chờ đợi chỉ thị của Lục Cảnh Hoằng.

Lục Cảnh Hoằng dùng khóe mắt dư quang liếc nhìn văn kiện, khớp xương hai ngón tay xinh xắn kẹp lấy tập tài liệu, đem nó hướng trên khay trà vừa để xuống, không lập tức mở ra xem liền, mà xoay người trở về hướng cửa sổ.

Kiều nhìn theo bóng lưng người đàn ông, lại nhìn một chút tài liệu trên khay trà còn nguyên, do dự liên tục, vẫn là mở miệng nói:

“Phó bộ, Tô tiểu thư hai năm qua quả thật rất vất vả, cùng người khác thuê nhà ở chung, ở tại khu nội thành cũ của vùng ngoại ô, việc bị thương lần trước khi vào trại tạm giam làm cho cô ấy bị cửa hàng sa thải rồi”.

Lục Cảnh Hoằng chỉ nhàn nhạt nhìn Kiều, ánh mắt ý vị không rõ như vậy khiến Kiều thân thể không khỏi cứng ngắc, nhưng không giải thích gì nhiều, bởi vì anh biết cấp trên không thích viện cớ.

“Kiều, cậu là đồng tình với cô ấy?”

Kiều nhất thời cứng họng, cuối cùng bày ra điệu bộ thừa nhận, biết sai cúi đầu, anh biết, anh vượt quá giới hạn.

“Năm giờ, cậu có thể tan việc.”

“Anh nghỉ ngơi cho tốt, tôi xin phép.”

Trước khi Kiều rời đi, vẫn đưa ánh mắt quan tâm nhìn bóng dáng đứng yên thẳng tắp thả lỏng của Lục Cảnh Hoằng, ánh mắt dừng trên cần cổ trắng nõn của Lục Cảnh Hoằng:

“Phó bộ, cổ anh...có cần gọi bác sĩ tới xem cái cổ của anh thế nào không?”

Lục Cảnh Hoằng lặng lẽ quay người lại, trên gò má trắng nõn gầy gò, còn lưu lại năm dấu tay nhàn nhạt, ở dưới ánh đèn, hết sức rõ ràng, phải cẩn thận nhìn, mới phát hiện được, anh cứng ngắc quay đầu.

Đây là kết quả Lục Cảnh Hoằng rơi vào trong biển, uống một bụng nước biển, và bị trật cổ luôn.

Nghe thấy Kiều hỏi thăm, chân mày Lục Cảnh Hoằng nhíu lại, lạnh

lòng nói:

“Kiều, cậu tiếp tục làm thêm giờ, tôi cũng sẽ không trả tiền làm thêm cho cậu.”

Lục Cảnh Hoảng luôn dùng thanh âm ưu nhã nhất, trực tiếp nói ra ý tứ, Kiều ngượng ngập gật đầu, liền không nói thêm lời nào nữa, khẽ đóng cửa, ra khỏi phòng bệnh.

Ngày hôm sau, Tô Noãn liền thu xếp ra viện, đi đóng tiền thuốc thì được cho biết là đã đóng xong hết, Lâm Gia Gia giật mình nháy mắt mấy cái, Tô Noãn chỉ nhàn nhạt mỉm cười, xoay người trở lại phòng bệnh.

Lâm Gia Gia nhìn dáng vẻ bình đạm của Tô Noãn, cũng không có hỏi nhiều, Tô Noãn sắp xếp lại hành lý cũng không nhiều, chỉ có bộ quần áo cô mặc khi rơi vào trong biển, còn có bó hoa hồng xinh đẹp nở rộ trên tủ đầu giường.

Đột nhiên cửa phòng bệnh vang lên tiếng gõ, Tô Noãn đứng thẳng lên, tay rút vào trong túi quần, quay đầu lại, thì thấy Lâm Gia Gia đã chạy đi mở cửa.

Một làn gió lạnh theo cửa phòng mở ra, thổi vào căn phòng ấm áp, xuất hiện ở cửa là hai người đàn ông, thân thể mượt mà của Lâm Gia Gia ngăn trước mặt bọn họ, đối lập với thân hình thon dài cao ngất của bọn họ, có vẻ có chút khôi hài.

Tầm mắt Tô Noãn quay lại, thì lại va chạm với một người đàn ông trong đó, cô liếc mắt một cái liền nhận ra, chính là anh ta hại cô rớt xuống biển, người đàn ông có thù tất báo!

Hình như người đàn ông này, lúc nào cũng là âu phục giày da, tựa như giờ phút này, anh ta đeo mắt kính, áo mũ chỉnh tề bộ dáng khiến Tô Noãn lập tức nghĩ đến một thành ngữ Tư văn bại loại *, hay nên nói là mặt người dạ thú.

*Hình dung người bộ dạng văn chất nho nhã nhưng làm việc âm hiểm, thương thiên hại lý hoặc là người có phẩm chất bại hoại.

Anh ta hẳn là người quyết định, ít nhất trước mặt người đàn ông phía sau anh ta, cô có thể cảm nhận được, khi anh ta hơi nhíu mày thì người đàn ông phía sau anh ta khấn trương.

Người đàn ông này, cho dù thanh tịnh cao quý, thế nhưng một thân khí thế khí phách mạnh mẽ tuyệt đối không thua bởi bất kỳ một người thành công nào khác, vẻ lạnh lùng làm cho người khác cảm thấy kính nể, dĩ nhiên, trừ Tô Noãn cô.

Tô Noãn liếc nhìn Lâm Gia Gia bị thân hình cao lớn của hai người ngăn ở cửa, tùy ý cong môi cười một tiếng, liền không chú ý tới nữa, cúi đầu tiếp tục dọn dẹp lại đồ đạc của mình.

Bầu không khí vốn im lặng quỷ dị bị Lâm Gia Gia, bất chợt chìa ngón tay mũm mĩm ra, chỉ vào người đàn ông xinh đẹp giống như ánh trăng như làn gió mát ngoài cửa, gương mặt vui mừng hét chói tai:

“A! Tôi biết anh... anh chính là Tiểu Noãn nói gì kia, đúng, Quan Ngoại Giao mặc quần lót bên ngoài!”

Tô Noãn:

Lục Cảnh Hoảng:

Chương 5: Đối chọi gay gắt

Tô Noãn đồng thời trầm mặc, tầm mắt theo bản năng liếc đến cái quần của Lục Cảnh Hoảng, trong đầu tự nhiên hiện ra hình dáng người đàn ông nào đó mặc quần lót bên ngoài, khuôn mặt đầy hắc tuyến.

Cô không biết Lâm Gia Gia lại thành thực như vậy, nhất là ở trước mặt một tên đàn ông tính toán chi li, lại thẳng thắn nói ra câu nói kia, vẫn không quên chêm thêm một từ “Tiểu Noãn nói”.

Lục Cảnh Hoảng trên mặt lãnh đạm hiện lên nét lo lắng trải dài, dáng người thon dài dừng lại chốc lát, liền xoay người, không một tiếng động rời đi, bước chân trước sau như kiểm chế mà ưu nhã, Joe theo sát phía sau anh.

Loại đàn ông này, cho dù có tức giận căm tức, đoán chừng cũng sẽ không biểu lộ ra trên mặt, sẽ chỉ ở trong lòng phát điên, sau đó dùng chút kỹ xảo âm hiểm đùa bỡn.

Tô Noãn nghĩ đến đây, lông mi dài hình trăng lưỡi liềm khẽ nhếch, coi như anh ta đối phó cô thì thế nào, trên thế giới này, còn có cái gì có thể trở thành nhược điểm của cô?

Cầm quần áo nhét vào túi hành lý, Tô Noãn bất đắc dĩ nhìn bộ dạng hốt hoảng ý thức mơ hồ của cô, kêu tới mấy lần mới đưa được hồn cô từ việc sùng bái người ta trở về, sau đó xách theo hành lý xuất viện.

“Ai, Tiểu Noãn, bó hoa này tính sao đây?”

“Ném!”

“Cậu cũng quá lãng phí đi, hoa nở đẹp như vậy, hoa nở trong bình còn có thể sống mấy ngày!”

Tô Noãn không muốn nghe sự tiếc nuối của Lâm Gia Gia, dừng bước lại, đoạt lấy bó hoa trong tay cô ấy, hướng thùng rác trong hành lang ném tới.

Trong lúc bó hoa hồng rơi vào thùng rác kia, cánh hoa phát ra âm thanh vỡ vụn, tuyệt đẹp rồi lại yên tĩnh.

Tô Noãn nghiêng người sang, đang định đi tới phía Lâm Gia Gia còn chưa hồi hồn, lại ngoài ý muốn thấy trên hành lang, người đàn ông ngồi trên ghế dài ở nơi công cộng.

Bộ tây trang sang trọng màu đen được cắt may vừa vặn, áo sơ mi trắng tinh, không nhiễm một hạt bụi, cuối hành lang, một tia nắng chiếu vào, chiếu vào trên đầu vai anh, đường nét trên nửa khuôn mặt tuyệt đẹp mô tả sự sắc sảo của anh ta.

Anh ta tựa hồ như đang nhìn tài liệu nào đó, mà người đàn ông vừa rồi đi theo phía sau anh ta, đang đứng trước cửa chắn trả tiền, Tô Noãn mới nhớ ra rơi vào trong biển không chỉ có mình cô.

Phần bưng tỉnh này cũng làm cho cô cảm thấy buồn bực và tức giận, người đàn ông này, luôn có thể không ngừng làm cho cô lâm vào phiền toái, khổ quay đầu, Tô Noãn liền thấy trên hành lang một y tá đang đi tới, nhất thời trong lòng nảy sinh mưu kế, cô khẽ nâng lên khóe môi xấu xa, mắt nhìn về phía hoa hồng trong thùng rác.

—————

Dung mạo Lục Cảnh Hoằng giống như một tòa điêu khắc đẹp đẽ, an tĩnh ngồi ở trên ghế, cầm trong tay chính là xấp tài liệu tối hôm qua Kiều đưa cho anh, nhớ tới người con gái mũm mĩm khôi hài kia vừa ban nãy nói lời kinh người, sắc mặt của anh cũng không khá hơn chút nào.

Cảm thấy có người đến gần, anh nhạy bén ngẩng đầu lên, liền thấy một người cầm hoa hồng, nữ y tá cười đến then thẹn cũng không thiếu đăm đối đưa tình, một đôi bóng điện quang càng không ngừng hướng anh nhìn trộm.

Lục Cảnh Hoằng đóng tài liệu lại, trên khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, một tia chán ghét vụt qua rồi nhanh chóng biến mất, không chờ cho nữ y tá mở miệng, liền đứng lên, muốn rời khỏi hai tầm mắt triền miên kia, lại bị nữ y tá kia nhanh chóng chặn lại.

Lục Cảnh Hoằng hướng bên cạnh rời đi, phát hiện vị y tá này cứ đuổi theo anh không rời, chân mày không khỏi che giấu, dùng giọng lễ độ lại khó nén xa cách nói:

“Tiểu thư, mời tránh ra.”

Nữ y tá không ngờ Lục Cảnh Hoằng tỏ thái độ như vậy, mặt liền biến sắc, khi Lục Cảnh Hoằng cùng cô ta lướt qua nhau thì đột ngột vươn tay, chỉ là còn chưa chạm được ống tay áo của anh, liền bị anh lạnh lùng hất ra, bên tai là giọng nói lạnh lùng của anh:

“Tiểu thư, mời cô biết tự trọng, không cần làm ra chuyện thiếu chừng mực”.

“Không phải anh nói muốn mời tôi ăn cơm sao, tôi mới đến tìm anh, hiện tại nói tôi không tự trọng là sao?”

Nữ y tá nghe Lục Cảnh Hoằng không khách khí chỉ trích, sắc mặt xụ xuống, hoa hồng đỏ trong tay lắc lư, nhìn chăm chăm Lục Cảnh Hoằng tố cáo nói:

“Anh dám nói hoa này không phải anh kêu em gái anh đưa cho tôi!”

Lục Cảnh Hoằng nhìn theo hướng y tá nói, lại không thấy bất cứ ai trên hành lang, ánh mắt dừng lại ở bó hoa hồng, trước mắt chớp tắt trôi qua là vừa rồi thoáng nhìn trong phòng bệnh kia, nơi đó cũng có một bó hồng.

Y tá thấy Lục Cảnh Hoằng càng nghĩ càng nhúu chặt mi tâm, giận vô cùng, không nói hai lời, liền đem hoa hồng hướng lên người Lục Cảnh Hoằng mà đập, Lục Cảnh Hoằng tránh không kịp, vừa vặn bị đập.

Nhìn thấy trên bộ y phục cắt may tinh xảo của Lục Cảnh Hoằng, lưu lại bừa bãi cánh hoa, nữ y tá mới vừa lòng hừ một tiếng, xoay người rời đi, không quên cùng y tá cách đó không xa đang nhìn lên oán trách:

“Trên thế giới này tại sao có loại đàn ông tồi tệ như vậy, từng thấy đùa bốn người, nhưng chưa từng thấy qua vũ nhục người như vậy, thật là một người đàn ông không có phong độ.”

“Phó bộ, anh làm sao vậy?”

Kiều cầm hóa đơn nộp phí trở lại hành lang, liền thấy sắc mặt Lục Cảnh Hoằng âm trầm, đôi môi đỏ mím chặt, dưới chân của anh là một bó hồng kiều diễm, không khỏi ân cần hỏi thăm.

Lục Cảnh Hoằng nhàn nhạt quét mắt nhìn Kiều và mớ hỗn độn của

nữ y tá, giày da dưới chân thay đổi phương hướng, đi ra cửa.

“Tôi không biết tình cảm trắc ẩn này của cậu xuất phát từ đâu, nếu như còn muốn ở lại bên cạnh tôi, xin mời cậu vứt bỏ những thứ tình cảm không đáng kia!”

Kiều không biết khi anh rời đi ở đây đã xảy ra chuyện gì, trực giác của anh mách bảo, nhất định là không phải chuyện gì tốt đẹp, hơn nữa, sợ rằng có liên quan đến vị Tô tiểu thư kia, sáng nay Phó bộ thật vất vả lắm mới quyết định đi xem Tô tiểu thư, kết quả vừa tới cửa, liền bị một câu nói buộc phải quay về.

Ánh mắt quý dị của Kiều rơi vào trên quần Lục Cảnh Hoảng, liền liên tưởng tới câu nói kia “Mặc quần lót bên ngoài”, liền nghe được âm thanh lạnh lùng cảnh cáo của Lục Cảnh Hoảng:

“Kiều, nếu như cậu không biết phải đem ánh mắt của cậu để ở đâu, tôi không ngại giúp cậu an bài một công việc khảo sát, đi Seberia thế nào?”

“Thật xin lỗi, Phó bộ, tôi không có ý gì khác, chỉ là...”

Tài xế đã sớm chờ ở cửa ra vào, thấy Lục Cảnh Hoảng đi ra, lập tức kính cẩn lễ phép mở cửa xe ra, Kiều còn chưa thoát ra lời giải thích, Lục Cảnh Hoảng liền ngồi xuống, cửa xe nhẹ nhàng đóng lại.

Kiều nhìn vẻ mặt yên tĩnh của người đàn ông ngồi phía sau, im lặng chờ dài một tiếng, mở cửa ghế lái phụ, lên xe.

“Phó bộ, sáng nay chủ nhiệm gọi tới hỏi thăm, anh xem có phải hay không tự mình trả lời cuộc điện thoại đó?”

Sau khi Lục Cảnh Hoảng liếc mắt nhìn Kiều, lần nữa đưa mắt hướng

ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy trên đường đi lại bóng dáng một mập một gầy thì tuần mi vừa nhú, thu hồi ánh mắt, trả lời:

“Không cần, chiều nay tôi sẽ đến trường tìm anh ta, về phần chuyện diễn thuyết, tôi sẽ tự mình giải thích với anh ta.”

“Vâng!”

Chiếc Mercedes màu đen bên đường lướt nhanh qua, Tô Noãn vén mái tóc mai đang bay rối bời ra phía sau tai, Lâm Gia Gia bên cạnh lôi kéo cánh tay Tô Noãn, vừa đi vừa nhảy, tâm tình cực kỳ vui vẻ.

“Tiểu Noãn, ngày mai trường của chúng ta có giờ giảng dạy ngoại ngữ của một giáo sư nổi tiếng, mình định đi dự thính, trước kia học không giỏi, lần này mình muốn bù lại thật tốt, lần thi này nếu thật không thành công, mình thực sự chỉ còn nước quay về với ông già!”

Tô Noãn nhìn về mặt từ lạc quan của Lâm Gia Gia, rồi tới lo lắng, vỗ vỗ đôi vai dày rộng của cô ấy khích lệ:

“Mình tin tưởng cậu, sẽ thành công!”

Cái gọi là trời có gió thổi mây tan chẳng lẽ chính là loại tình huống này?

Tô Noãn nhìn thấy Lâm Gia Gia “thở yếu ớt” nằm trên giường, không biết nên làm sao, muốn đưa cô ấy đi bệnh viện, lại bị cô ấy dùng lời nói cự tuyệt.

“Tiểu Noãn, mình chỉ bị sốt thôi, không có việc gì, cậu đừng lo lắng.”

Tô Noãn nhớ lại lúc mình nằm viện Lâm Gia Gia chăm sóc, lặng lẽ gặt đầu, cho Lâm Gia Gia uống thuốc, đứng dậy định vào phòng vệ

sinh vắt một cái khăn lông ướt, cánh tay bị Lâm Gia Gia giữ chặt, âm thanh yếu ớt thỉnh cầu bên tai cô:

“Tiểu Noãn, mình không thể đi nghe giáo sư giảng bài rồi, thế nhưng giờ giảng của giáo sư đối với mình rất quan trọng, cậu có thể thay mình đi dự thính một lần được không?”

Lâm Gia Gia biết trình độ học vấn của Tô Noãn không thấp, biết tiếng Pháp chắc chắn cô ấy cũng biết tiếng Anh, chỉ cần Tô Noãn đồng ý, cô cũng không lo lắng Tô Noãn sẽ không cho cô thỏa mãn một phần bài ghi chép tại lớp.

Tô Noãn có chút chống cự Lâm Gia Gia đeo bám dai dẳng, cuối cùng vẫn là đồng ý, trước cái nhìn soi mói tha thiết của Lâm Gia Gia, đi ra khỏi phòng thuê của bọn họ.

Tô Noãn đã từng tới trường học của Lâm Gia Gia, cho nên lúc trở lại cũng không cảm thấy xa lạ nhiều, căn cứ vào tin tức Lâm Gia Gia đưa, cộng thêm hỏi thăm người đi đường, rất dễ dàng tìm được phòng học.

Cô đi vào phòng học thì thấy học sinh bên trong cũng không phải rất nhiều, nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, cách giờ vào học cũng chỉ có hai ba phút, lại chỉ có hai phần ba học sinh, cho thấy vấn đề chỉ có một: một phần ba học sinh cúp cua rồi.

Tô Noãn chọn một góc cuối bàn ngồi xuống, lấy ra laptop cùng bút ký tên, cũng không lâu lắm, giáo sư đến, là một người đàn ông trung niên gầy gò, con mắt to nhìn quét một lượt phòng học không đầy học sinh, liền bắt đầu giảng bài.

Những khóa học này lúc còn đại học cô cũng từng học qua, cũng không phải rất khó nghe, bởi vì đồng ý với Lâm Gia Gia, cho dù là

không nguyện ý nghe, cô cũng không thể không chép một phần ghi chép mang về.

Bên trong phòng học yên tĩnh, chỉ có âm thanh giảng bài của giáo sư chuyên Anh, Tô Noãn dùng bút, ngẩng đầu lên, thấy bên trong phòng học sinh buồn ngủ, chỉ có vài người ghi chép giống như cô.

Cuộc sống đại học là thoải mái nhất, cô cũng có thời gian trải qua loại thoải mái này, Tô Noãn khoe miệng mang theo nụ cười thản nhiên, cúi đầu.

Cũng là ở đại học, cô quen biết Thiếu Thần, một năm kia, cô là sinh viên đại học năm nhất, mà anh là học trưởng năm tư nổi tiếng, cũng là hội trưởng hội nhiếp ảnh.

Bên ngoài phòng học xếp theo hình bậc thang, có một bóng dáng cao to đang di chuyển, chiếu lên vách tường màu trắng, Lục Cảnh Hoằng nhìn vào bên trong cửa sổ thấy Tô Noãn đang nghiêm túc ghi chép, tuấn mỹ nhíu lại, tròng mắt sau mắt kính thoáng hiện qua tia sáng không tên.

“Ansel, đang nhìn cái gì đấy?”

Vốn cùng Lục Cảnh Hoằng sánh đôi đến khoa chủ nhiệm, phát hiện Lục Cảnh Hoằng dừng lại trước một phòng học, liền quay trở lại, tò mò nhìn theo tầm mắt Lục Cảnh Hoằng, nhìn vào phía bên trong, bên tai lại vang lên thanh âm trong trẻo của Lục Cảnh Hoằng:

“Học trưởng, lần trước chuyện diễn giảng, tôi rất xin lỗi tạm thời lỡ hẹn, không biết anh có thể hay không cho tôi một cơ hội?”

Không hiểu mà quay đầu lại, tựa như thấy khoe môi Lục Cảnh Hoằng như có như không độ cong, nhưng lúc anh nhìn kỹ lại thì chỉ thấy hé

ra khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng an tĩnh, dưới ánh mặt trời, ánh mắt có chút mê người, cũng làm cho anh không giải thích được liền đáp ứng ngay.

“Ansel, giữa chúng ta còn khách khí làm gì, anh muốn tôi làm cái gì, cứ nói thẳng đi!”

Sau khi kết thúc hai giờ học, Tô Noãn liền sửa sang xong đồ đạc của mình, chuẩn bị đi, lại bị động tĩnh ở cửa ngăn cản bước chân rồi đi, một tiếng thốn thức, Tô Noãn tò mò nhìn, thì thấy chủ nhiệm khoa, nụ cười trên mặt ông ta tràn ngập vui vẻ.

“Các bạn học sinh, đừng vội đi, tôi muốn hỏi mọi người còn nhớ rõ cách đây không lâu có hẹn vị Quan Ngoại Giao tới viện chúng ta diễn giảng chứ?”

Bị thầy như vậy nhắc tới, đám học sinh cầm túi xách muốn đi bên dưới ầm ầm nháo nhào lên, hưng phấn châu đầu kề tai thảo luận, Tô Noãn mắt nhìn xuống chỗ ngồi của nữ học sinh vẻ mặt sùng bái, trong nội tâm liền hiểu rõ, họ sùng bái không chỉ là vì thân phận Quan Ngoại Giao của người đàn ông kia, chỉ sợ vẻ ngoài không chê vào đâu được kia mới là nguyên nhân hàng đầu đi.

“Hôm nay, vừa đúng lúc cậu ấy tới trường chúng ta, cũng đúng lúc đi ngang qua phòng học này, chúng kiến tình hình các bạn ham học, cho nên cảm thấy vì các bạn đang ngồi đây mà muốn lên giảng một tiết!”

Lời tuyên cáo đầy tình cảm của chủ nhiệm khoa bị bỏ lại phía sau, là một tràng vỗ tay nhiệt liệt cùng tiếng hoan hô, Tô Noãn vẻ mặt lạnh nhạt đứng ở hàng cuối, tỉnh táo đặt mình trong không gian điên cuồng này.

Dối trá!

Giờ phút này cô chỉ có thể nghĩ tới từ duy nhất này, liếc nhìn đám học sinh này có dụng ý khác, nhẹ khinh một tiếng, liền cất bước xuống bậc thang, vậy mà cô chưa đi được vài bước, liền thấy bóng dáng xuất hiện ở cửa.

Người đàn ông áo mũ chỉnh tề một tay dứt túi quần tây, không nhanh không chậm hướng bậc giảng đi tới, cách nói chuyện, khó nén được thái độ lịch sự ưu nhã của anh ta.

Cho dù đứng ở hàng cuối cùng, Tô Noãn cũng có thể bị bao quát bởi khí thế cường đại của anh ta, thuận theo sự lim lạng của mọi người, hai cánh cửa trước phòng học “Phanh” một tiếng đóng lại.

“Chết tiệt!”

Tô Noãn ảo não thầm mắng mình bị ma quỷ ám, bởi vì nhất thời mất hồn, bỏ lỡ cơ hội chạy đi.

Nếu hiện tại cô lại bỏ đi, ắt sẽ trở thành tiêu điểm của toàn trường, so sánh với việc gây phiền toái lên mình, cô vẫn là lựa chọn ngoan ngoãn ngồi trở lại ghế, nghe cái người đàn ông bụng dạ hẹp hòi kia giảng dạy.

Chủ nhiệm khoa hài lòng lui qua một bên, đem quyền chủ đạo giao vào trong tay người đàn ông ưu nhã cao quý trên bậc giảng, còn mình tìm một chỗ ngồi xuống, cũng giống những học sinh khác, ánh mắt cũng không nháy mắt hạ xuống, nhìn chăm chăm Lục Cảnh Hoảng.

“Boys and girls, should I speak English or Chinese?” (Các bạn, tôi nên nói tiếng Anh hay tiếng Trung đây?)

Giọng nam trầm thấp lạnh lùng, giống như một giọt suối ngọt, nhẹ nhàng nhỏ vào trong đầm sâu, sóng gợn lăn tăn mờ mịt kiêu diễm, tốt đẹp mà nghiêm nghị.

Tốc độ Anh vẫn lưu loát, còn có giọng điệu Anh quốc thuần túy, nếu như không nhìn đến khuôn mặt kia, khi nghe âm thanh của anh, rất khó tin anh là một người Trung Quốc.

Về điểm này, Tô Noãn phải thừa nhận, người đàn ông này cho dù nhân phẩm không tốt, nhưng anh ta lại học Anh ngữ rất khá, đúng như Lâm Gia Gia từng nói, anh ta là một ngôn ngữ học kỳ tài.

Tô Noãn hết sức bất ngờ, bên trong phòng học đã phát ra tiếng si mê cảm thán, mắt nhìn là thấy, nhìn qua vẻ mặt cùng Lâm Gia Gia ngày hôm qua không khác gì, bất kể nam nữ, đều dùng một loại ánh mắt gần như ngưỡng mộ người đàn ông trên bục giảng.

“Học trưởng, dùng tiếng Trung đi, anh nói tiếng Trung nhất định dễ nghe hơn!”

Bờ môi đỏ mọng của Lục Cảnh Hoằng giờ lên, ngón tay thon dài trắng trẻo cầm lên cây bút nước trên bàn, trên bản đen viết xuống ba chữ màu trắng, chính là tên của anh ta.

“Tôi tên là Lục Cảnh Hoằng, mọi người cũng có thể gọi tôi là Ansel.”

Dưới bàn bởi vì anh lên tiếng, tiếng bàn luận lại vang lên hết đợt này đến đợt khác, chỉ là bên cạnh Tô Noãn, cô nghe thấy mấy nữ sinh mắc cỡ đỏ mặt, mê luyến nhìn người đàn ông xinh đẹp trên bục giảng, tự lẩm bẩm:

“Ansel, Ansel...”

Một đám hoa si...

Tô Noãn khinh thường liếc nhìn người đàn ông trên bục giảng, nói thầm một câu, liền cúi người xuống, trong đầu suy nghĩ đem chính mình chìm đắm trong những thứ liều mạng kia, đội mũ áo lên, cô không biết là nghe người đàn ông này giảng bài, có thể so với ngủ một giấc còn tốt hơn.

“Vị ngồi ở hàng cuối cùng kia, bạn học nữ mái tóc dài màu nâu, tôi thấy em vẫn cúi đầu, có phải là do tôi giảng không hay, cho nên, cảm thấy chán ghét?”

Tô Noãn sau khi ngủ gật nghe được một giọng nói mát lạnh, bỗng chốc ngẩng đầu lên, liền chú ý thấy cả phòng học yên tĩnh, còn có rất nhiều ánh mắt rơi vào trên người cô, hoặc là hả hê, hoặc là tò mò xem xét.

Bên trong phòng học học sinh đều giống như đang chờ câu trả lời của cô, Tô Noãn nhếch miệng, không cam không nguyện đứng lên, bởi vì là phòng học xếp theo hình bậc thang, cô liếc mắt một cái liền thấy người đàn ông trên bục giảng giống như cây Tuyết Tùng đứng sừng sững.

“Tôi đối với anh không có ý kiến nào hết.”

“Rất tốt!”

Trên khuôn mặt xinh đẹp tuần tú của Lục Cảnh Hoằng, vẻ mặt không chút dư thừa, lạnh nhạt mà bình tĩnh, sau khi nhìn thấy Tô Noãn khó chịu đứng dậy, mới hơi nhếch lên khóe môi, lại đánh bại hơn 3000 loại hoa.

Đối mặt với ánh mắt mê luyến dưới bụi giảng, Lục Cảnh Hoằng không thém nhìn một cái, thậm chí ngay cả nụ cười cũng cảm thấy keo kiệt, chỉ là quay lưng lại, ngón tay thon dài, cầm bút lông viết lên bảng đen, bay múa như nước chảy mây trôi.

Chờ đến khi Lục Cảnh Hoằng ưu nhã xoay người, trên bảng đen chỉ có hai từ đơn: ML, khiến cho người ta sinh ra vô hạn ảo tưởng của từ tiếng Anh viết tắt.

“Em đã không có ý kiến gì, vậy thì mời em thay chúng tôi giải đáp ý nghĩa của từ này.”

Trong phòng học vang lên tiếng “Ồn ào” nháy mắt vỡ tung, tiếng bàn luận xôn xao liên tiếp, còn có nam sinh hưng phấn huýt gió, lại nhìn thấy ánh mắt lạnh thấu xương của Lục Cảnh Hoằng thì đều im lặng, chỉ chờ bạn nữ sinh mái tóc hạt dẻ đó trả lời.

Lục Cảnh Hoằng thân thể cao to, thoáng nhích ra dựa vào cái bàn trên bụi giảng, vẻ mặt nhàn nhạt, ánh mắt màu hổ phách thâm sâu nhìn cô gái đứng hàng cuối cùng.

“Tôi chỉ là muốn thử tài một sinh viên ngoại ngữ giỏi, giải thích một từ đơn, đối với em mà nói không phải dễ như trở bàn tay sao?”

Tô Noãn lúng túng đứng yên chỗ, mắt nhìn thẳng vào con ngươi màu nhạt bên trong mắt của Lục Cảnh Hoằng, đầu óc chập mạch một trận, trắng xóa một mảnh, trong lòng có tức giận cũng có giấu cợt, xem ra người đàn ông này thù rất dai, hiện tại rõ ràng là bêu xấu cô.

Vậy mà trước tiên đại não cô hiện lên từ ngữ, càng làm cho mi tâm của chính cô nhúu lại một cái:

ML – Make love (Làm tình)?

Mặc dù cô không phải là một người biện hộ, nhưng không có nghĩa là cô hào phóng đến nỗi mặt không đổi sắc đến mức nói ra hai chữ kia, nghĩ tới người đàn ông trên bục giảng kia gây khó khăn cho mình, hai tay cô không tự chủ được nắm chặt thành quyền.

Tô Noãn ánh mắt chuyển động, vẫn nhìn chung quanh một bộ dáng xem kịch vui của học sinh, nhướn mày, thu hồi ánh mắt, cố gắng để mình không nổi giận, hít sâu một cái, đón nhận tầm mắt Lục Cảnh Hoảng:

“Thật xin lỗi, ý nghĩa của từ này cần phải chờ xem xét lại, nếu như anh nguyện ý cho tôi chút thời gian, tôi tin tưởng sẽ cho anh một đáp án chính xác.”

“Ý em là muốn nói cho tôi biết, bây giờ em không biết ý nghĩa của từ đơn này, thật sao?”

Cặp mắt xinh đẹp kia, nhàn nhạt rơi trên vẻ mặt không được tự nhiên của cô, Tô Noãn không giải thích, gật đầu một cái:

“Có thể nói là như vậy...”

Những ánh mắt bên trong phòng học, cũng toát ra tia không thú vị, Tô Noãn nhìn thẳng ánh mắt mông lung của Lục Cảnh Hoảng, không bởi vì anh ta nhìn chăm chăm một hồi lâu mà có chút khiếp sợ, dáng người gầy yếu cố có thể đứng thẳng bao nhiêu thì đứng thẳng bấy nhiêu.

Lục Cảnh Hoảng đột nhiên mỉm cười, từ từ đứng thẳng lên, nhìn Tô Noãn không chịu thua, ra vẻ tiếc nuối gật đầu nói:

“Xem ra vị bạn học này lúc học tiểu học nhất định không học giỏi môn

số học, nếu không thì đơn vị đo lường “milliliter” căn bản này lại cũng không biết, tôi không biết là nên vì em cảm thấy bị ai, hay là nên đồng tình cho thầy giáo dạy số học của em.”

Lục Cảnh Hoằng bày ra lời nói ngắn gọn trầm mặc, đợi bọn học sinh hiểu được, thì cả lớp đều cười ầm lên, cùng Lục Cảnh Hoằng lãnh đạm tự nhiên bốc đồng, bọn họ cười hì hì chỉ về Tô Noãn sắc mặt khó coi phía sau, giống như đang xem một chuyện hết sức buồn cười.

Như vậy sau khi quang minh chính đại đem người nhục nhã, nhưng vẫn có thể duy trì phần tự phụ cao nhã này, không biến sắc tiếp tục giảng bài, chỉ sợ cũng chỉ có loại đàn ông này làm ra vẻ đạo mạo đi?

Tô Noãn chế giễu nhìn người đàn ông nói tiếng Anh lưu loát trên bục giảng, sau đó, ngay trong những ánh mắt cười nhạo kia, ngồi trở lại ghế, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra.

“Học trưởng, tụi em nghe nói khi anh làm Quan Ngoại Giao ở Na Uy thì có công chúa vương thất cầu hôn anh, có phải có việc đó hay không?”

Ngay lúc Lục Cảnh Hoằng đưa ra lời biện hộ thì dưới bục giảng một mảnh náo loạn, không biết là người nào lớn gan hô lên một tiếng, sau đó là toàn trường phụ họa, cũng khấn trương tò mò nhìn về mặt bình tĩnh của người đàn ông trên bục giảng.

Lục Cảnh Hoằng khẽ nhếch chân mày tuần tú, sau đó chìm vào suy nghĩ, khóe miệng chứa đựng nụ cười bình thản cực kỳ yếu ớt, hướng micro, dùng ngôn ngữ nước khác nói ra đáp án ý vị sâu xa:

“Hvis*jeg*sa*ikke*har,bereg-net*kon-topas-sord*be-folk-nin-gen?”
(Nếu tôi nói không có, có phải hay không rất xin lỗi các bạn đang

ngồi?)

Cả phòng học tựa như bùng nổ náo nhiệt, khắp nơi sôi nổi tiếng bàn luận, ngay cả đứa bé học Anh ngữ, cũng nghe không hiểu lời nói của người đàn ông cao quý ưu nhã này, nó không phải là tiếng Anh, cũng không phải là tiếng Pháp, thậm chí cũng không phải là tiếng Ý.

Tô Noãn ngồi chỗ đó chán đến chết, nữ sinh bên cạnh chột nứu ống tay áo cô, hưng phấn lắc lắc cô hỏi đi hỏi lại:

“Anh ấy nói cái gì, nói cái gì!”

Tô Noãn bị lôi kéo có chút không nhịn được, dùng sức kéo tay áo mình về, liếc nhìn nữ sinh kích động này, không chút để ý nói:

“Anh ta nói anh ta được cái vị công chúa đó bao nuôi rồi, cô nói xem đây không phải là cầu hôn sao?”

“À? Anh ấy thật nói như vậy?”

Nữ sinh viên rõ ràng bị Tô Noãn phiên dịch cho tới kinh hoàng, quan sát chất vấn Tô Noãn, nhưng trong ánh mắt lộ ra hơn nữa là thất vọng đối với Lục Cảnh Hoàng, Tô Noãn bĩu môi, tức giận trả lời:

“Có tin hay không là tùy cô!”

“Tại sao anh ấy là người như thế, thiệt thòi cho tôi còn sùng bái anh ta như vậy, khinh bỉ tiểu bạch kiểm!”

Nữ sinh viên bên cạnh rất nhanh liền đem “phiên dịch chính xác” của Tô Noãn truyền đạt cho các bạn học chung quanh, sau đó thông qua nghe đồn bầy bọ, tin tức xấu này nhanh chóng lan truyền rộng rãi lên phía trước.

Đối mặt phòng học đang dậy lên làn sóng âm thanh, Lục Cảnh Hoằng cũng không để ý, chỉ nói là mấy năm nay rất ít sinh viên hiếu kỳ với tiếng Na Uy.

“Tiếp đó, chúng ta có thể thảo luận một chút...”

Phòng học khôi phục an tĩnh có chút quỷ dị, Lục Cảnh Hoằng giọng điệu cứng rắn nói đến một nửa, liền bị âm thanh thật lớn phát ra từ ghế cắt đứt, mi tâm hơi nhíu lại, giống như toàn bộ học sinh, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh nhỏ nhắn ở hàng ghế phía sau đứng vững vàng.

Cô bình tĩnh rời khỏi vị trí, trước mắt bao người, đôi giày quân nhân màu đen từng bước từng bước xuống bậc thang, đi ra cửa, ngay cả khóe mắt cũng không liếc nhìn người đàn ông trên bục giảng.

“Đứng lại, ai cho em đi như vậy!”

Một tiếng quát khế tức giận, Tô Noãn dừng bước lại, quay đầu, liền thấy chủ nhiệm khoa nổi giận đùng đùng đứng lên, vọt tới trước mặt cô, một tay chống nạnh một tay chỉ thẳng vào chóp mũi mình:

“Chẳng lẽ em không muốn vượt qua khóa học này sao?”

Trong đại học “Qua” chính là cam đoan người có thể lấy được bằng tốt nghiệp cùng giấy chứng nhận học vị, sinh viên bình thường cuộc sống thoải mái, nhưng cũng có thời điểm khổ sở, chính là biết mình một môn khóa chưa đạt yêu cầu, mà cái mức đạt yêu cầu, thông thường đều nằm trong tay giáo sư chủ nhiệm khoa.

Tô Noãn liếc xéo về mặt đằng đằng sát khí kia, đem tập sách của

Lâm Gia Gia khoát lên vai cô, hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt chuyển động, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt Lục Cảnh Hoằng, khiêu khích nâng lên khóe môi:

“Một người ngay cả số học tiểu học cũng không học giỏi, cô ấy có thể qua được cũng không phải là môn sâu xa gì!”

Đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp kia hơi nheo lại, vẻ mặt như cũ lạnh nhạt, cô lại cảm nhận được luồng khí hít thở không thông chung quanh anh ta bắt đầu bộc phát, khi đem tất cả lực chú ý ném trên người cô thì Tô Noãn không khỏi khấn trương.

Bề ngoài xinh đẹp của anh ta giống như là một góc của tảng băng chìm, anh ta chân thật thế nhưng lại tiềm ẩn sâu xa trong đại dương, một khi anh ta có một chút không vui, trên người anh ta sẽ tỏa ra hơi thở tràn ngập nguy hiểm, tựa như hiện tại, cô cảm nhận được hết thảy.

Nhưng cô cũng đoán được, người đàn ông này cho dù tức giận đến chết, cũng sẽ duy trì thói quen phong độ, có lẽ là từ nhỏ anh ta đã được gia đình giáo dục nghiêm túc biến anh ta thành một người có phong thái cử chỉ quý tộc, cũng có thể là vì lễ nghi của Quan Ngoại Giao tôi luyện, để cho anh ta tu dưỡng thành tư thái thông dong đến mức gặp chuyện gì cũng không kinh sợ.

Tô Noãn vì trong đại não của chính mình đột nhiên toát ra những ý nghĩ này mà khiếp sợ, cô chưa bao giờ ngờ tới có một ngày, mình sẽ như vậy mà hiểu rõ một người đàn ông xa lạ, cứ như vậy trong chớp mắt, cô mê mẩn, chỉ là ngay sau đó, liền bị âm thanh của chủ nhiệm khoa chỉ tiếc rèn sắc không thành thép lay tỉnh:

“Em học ban nào, tên gì!”

Tô Noãn liếc mắt nhìn Lục Cảnh Hoảng, tầm mắt liếc qua những người kia cười nhạo cô, tròng mắt rũ xuống cười một cái, tay trái cắm trong túi quần jean, nhấc chân đi ra ngoài, đến cửa phòng học cô không chút để ý lưu lại lời nói:

“Thầy điểm danh chẳng phải sẽ biết sao!”

Tiếp đó, bên trong phòng học chốc lát yên tĩnh, sau đó “Ầm” vang một tiếng, loạn thành một đoàn, tùy ý có thể thấy được chính là học sinh liều mạng cầm điện thoại di động gọi.

Đầu sỏ gây nên tội dẫn đến rắc rối bước chân thong thả đi dưới bóng cây bên đường, nhìn một đám đeo tập sách vội vàng hấp tấp xẹt qua bên người cô, chạy về hướng lớp học, thì thào tự nói:

“Sinh viên đại học bây giờ sao đều vội vàng liều lĩnh.....”

“Noãn Noãn, em vẫn cứ không muốn chịu thiệt như vậy.”

Nụ cười hài lòng trên mặt Tô Noãn biến mất trong nháy mắt, âm thanh trầm thấp mà đầy từ tính sau lưng cô như ma yểm xông vào màng nhĩ, thân hình gầy yếu của cô dưới ánh mặt trời cứng ngắc, cô có thể nghe thấy được linh hồn chính mình vỡ vụn theo âm thanh đó, theo gió nhẹ lướt qua, ngay cả đám tro bụi cũng không lưu lại.

Chương 6: Nỗi khổ sinh mạng

Hai năm sau, khi Cố Lăng Thành thường xuyên xuất hiện trong cuộc sống của cô thì Tô Noãn cảm thấy, Thượng Đế vẫn không buông tha cô, lại tiếp tục trò đùa 2 năm trước.

Trên đường mòn rợp bóng cây của trường đại học, có hai người bất động đứng đó, tựa như một bức tranh đen trắng tĩnh lặng.

“Trưởng thành tra thành phố đến đây thị sát, không ngờ khéo như vậy...”

Giọng nói trầm thấp mang theo ý cười của Cố Lăng Thành tiến lại ngày càng gần, khí thế của anh ta làm cho cô không thể chống cự lại, dù cho ý thức đã bắt đầu hoảng loạn, cô muốn cố gắng chạy trốn, muốn thoát khỏi cái khí thế cường đại của anh ta.

Cô không muốn gặp Cố Lăng Thành, thậm chí là có một chút liên quan đến anh ta, không phải vì cô sợ, nhưng có những chuyện đã trôi qua cùng năm tháng, nghĩ lại chỉ để thêm đau lòng, cho dù là tốt hay xấu.

Khi nhìn thấy một người làm cho bạn không ngừng nhớ tới cái quá khứ vốn đã được chôn sâu trong bóng tối, thế thì, quyết định không nhìn thấy hẳn nữa, sẽ là quyết định sáng suốt nhất.

Tô Noãn có thể cảm giác được từng cơn gió lạnh thấu xương thổi qua hai gò má cô, bên tai vang vọng tiếng ong ong của gió, cô chạy, không có đích đến, cô vẫn chạy, không có dũng khí để dừng lại.

Chỉ cần có thể chạy khỏi Cố Lăng Thành, nơi nào cũng đều được, cho dù có phải xuống Địa Ngục, cô cũng không sợ hãi, bởi vì cô sống nhưng so với Địa Ngục còn đau khổ hơn...

Mũi chân chạm phải tảng đá, đầu gối nặng nề khụy xuống, cô chặt vật té nhào, những suy nghĩ trong đầu muốn tuôn ra như cơn lũ, muốn nhấn chìm cô trong sự tuyệt vọng.

Sau lưng dồn dập tiếng bước chân đuổi theo, Tô Noãn sắc mặt tái nhợt, lòng bàn tay chịu đau đớn, cô nhanh chóng từ mặt đất bò dậy, tiếp tục liều lĩnh bỏ chạy.

Cho dù có nhất thiết một ngày phải đối mặt với Cố Lăng Thành, cô cũng quyết không phải là hôm nay. Vốn nghĩ rằng đã quên, đã cho rằng mình bị tê liệt, nhưng một phút ngã nhào kia, dường như tất cả kí ức lại bắt đầu quay trở lại.

Toàn thân đau đớn dần mất đi tri giác, không biết đã chạy bao lâu, đột nhiên một cánh tay mạnh mẽ chắn trước mặt cô, đem hết tất cả những điên cuồng của cô kéo vào lòng.

Tô Noãn không kịp được run rẩy, vẻ mặt cô mờ mịt hoảng hốt, tựa như một đứa trẻ không có cảm giác an toàn, không tìm được nơi thuộc về mình để dựa vào.

Cô bị giam cầm trong lồng ngực của Cố Lăng Thành, đã từng cho rằng đó là nơi ấm áp nhất trên đời, thế nhưng hôm nay chỉ còn là sự sợ hãi, không có cách nào nhìn được một giây, trái tim dường như không thể thở nổi :

“Buông tôi ra!”

Tô Noãn đau khổ rống to, hai tay điên cuồng nắm cánh tay mạnh

mẽ kia mà hướng tới, chỉ muốn thoát ra khỏi sự đáng ghét và ghê tởm ấy, nhưng kết quả lại bị anh ta đưa vào một nơi xó xỉnh hẻo lánh.

Cố Lăng Thành hô hấp có chút dồn dập, nhưng lại bị áp chế, hắn cố giữ hơi thở bình tĩnh và ổn định, bên tai cô thở dốc thì thầm :

“Hận anh ư, Noãn Noãn, em nhất định là rất hận anh?”

Cô cố gắng giãy giụa nhưng chỉ là phí công, cô yếu ớt rũ hai tay xuống, vô định nhìn vào ánh mặt trời đang đỏ trên phiến lá, khoe miệng nhợt nhạt cười nhạt:

“Hận, anh xứng đáng sao, Cố Lăng Thành?”

Hai tay hắn khóa chặt thắt lưng cô, khiến cô hô hấp cũng trở nên khó khăn, Cố Lăng Thành không có ý định bỏ qua cho cô, tàn nhẫn làm tổn thương cô:

“Hôm nay là kỉ niệm ngày cưới của anh và Thụy Hàm, Noãn Noãn, em biết chứ?”

Giọng điệu hắn có chút sần sảo, lại làm cho cô cảm thấy toàn thân kịch liệt rung động, cô cố gắng đè nén nội tâm của bản thân xuống, nhưng vẫn vô tình thoát ra sự bất lực của chính mình.

Dùng chút sức lực giãy giụa cố thoát khỏi sự trói buộc của Cố Lăng Thành, nhưng một lần nữa hắn lại đem cô chế ngự ở phía trước, bước chân lão đảo lùi lại, cô mong manh không thể ngăn lại những tiếng thút thít, nước mắt còn chưa đọng lại, đã bị cô nhanh chóng xóa đi :

“Tôi không nên quên ngày này, không phải sao?”

Đúng vậy, cô không nên quên, càng không nên cho rằng, chỉ cần cố ý quên đi, cô có thể bình thường vui vẻ nở nụ cười mà sống tiếp.

Hôm nay chính là ngày cô nên gào khóc, nên hối hận vì những tội lỗi mà mình đã gây ra, và trời cao đã phái Cố Lăng Thành xuống để nhắc nhở cô, để nghiêm khắc trừng phạt vì cô đã quên đi.

Tô Noãn ngẩng đầu lên, lạnh lùng nâng khóe môi, nhìn Cố Lăng Thành thoáng nét ưu thương, cô không khỏi khinh thường mà cười nhẹ, nước mắt cũng đã lướt qua đôi má:

“Nếu như không có sự nhắc nhở của anh, tôi thật sự gần như đã quên đi, tôi là người không đáng được tha thứ, thật sự phải cảm ơn anh.”

Nước mắt nhòa đi trong hốc mắt cô, kéo lê một mảng màu đen xấu xí, khi anh sắp giơ tay lên, cô cố nén sự run rẩy, nhanh chóng xoay người đi về phía trước.

Cố Lăng Thành lần này không tiếp tục đuổi theo, cô có thể an tâm bỏ đi, nhưng trong lòng lại hiện lên một khoảng trống rỗng, cô không biết nên đi về nơi nào.

Thế giới của cô, trong thoáng chốc trở nên hư vô mịt mờ, tựa như một chiếc khinh khí cầu, bay mãi giữa không trung, không có cách nào đáp xuống mặt đất. Giờ phút này đây, cô dường như cũng không tìm thấy chính bản thân mình.

Tiếng còi xe chói tai bỗng vang lên, Tô Noãn thần thờ quay đầu, đôi mắt bỗng ánh đèn làm chói khiến cô nhắm chặt lại, một dòng kí ức từ trong sâu thẳm đột nhiên tràn về, xâm chiếm hết tâm trí và cả hơi thở của cô.

Trên lối đi bộ, rít lên tiếng thắng xe phanh lại cùng tiếng gọi ầm ỹ vang lên, cô quay đầu lại, mơ hồ thấy được một thân ảnh xẹt qua, cô nghe được tiếng xe va chạm vào thân thể và cả những tiếng thét chói tai xung quanh, ý thức dần trở nên hỗn độn.

Cô nặng nề té xuống đất, thân thể bị gắt gao ôm chặt trong một vòng tay ấm áp, cô ngẩng đầu lên, cố mở mắt, gắng gượng chút tỉnh táo còn sót lại, dịu dàng tươi cười:

“Đừng sợ, Tô Tô...”

Một dòng máu đỏ tươi hòa cùng nước mắt của cô lặng lẽ chảy xuống, trên mặt đất nhuộm một mảng huyết lạnh ghê người.

Tiếng xe ô tô khẩn cấp phanh lại đem Tô Noãn từ trong kí ức kéo về, cô nhìn chiếc xe đang dần tiến tới, một cách sững sờ, không hốt hoảng, vô cùng bình tĩnh và chết lặng.

Đột nhiên cánh tay bị kéo lại, trước mắt vụt qua một thoáng, rồi lao đảo ngã về phía sau, chiếc ô tô mang theo khói bụi gào thét chạy qua, cô lơ mơ quay lại, nhìn thấy một cặp mắt xinh đẹp màu hổ phách.

Sau một thoáng ngần ngừ, cô chỉnh trang lại chút diện mạo, nở ra một nụ cười khó coi nhưng lại có nét hồn nhiên và tinh khiết, ánh mắt cô lóe lên những tia sáng trong suốt, cô nói:

“Thiếu Thần.....”

Sau đó, đôi mắt khẽ đóng lại thật chặt, thân hình gầy gò như bống chốc bị rút hết sức lực, cô chậm rãi ngã nhào phía trước, khẽ tựa vào một cánh tay thon dài đang dang ra.

Khóe mắt cô, tràn ra chính là một mảng sự ưu thương...

Trên hành lang trống vắng, Lục Cảnh Hoằng bình thản mà ưu nhã bước đến, bóng dáng thanh nhã in trên mặt đất vắng lặng.

Trên giường bệnh, hai tay của Tô Noãn ôm chân cuộn mình lại, yên tĩnh ngồi, ánh mắt cô ngấm nhìn cảnh ngoài cửa sổ, tựa hồ đang thưởng thức cảnh đẹp.

Thế nhưng anh đứng trước cửa hành lang, mặc dù cách xa vậy mà vẫn như cũ nhìn thấy trong ánh mắt cô lấp lánh trong suốt, dưới ánh mặt trời rạng rỡ nhẹ chớp.

Năm phút trước, lời nói của Lý Nham Dung vẫn như cũ vọng lại bên tai.

“Tim của cô ấy không sao, mới vừa rồi chỉ là bị kích động, hơn nữa vì mệt mỏi quá độ mới có thể bị ngất, nói đến cũng thật kì lạ sao lại lại ngày hôm nay?”

Anh khó hiểu nhíu mày, nhìn Lý Nham Dung sắp xếp bệnh án lại, nhàn nhạt hỏi:

“Hôm nay có gì đặc biệt sao?”

Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh tò mò với một chuyện như vậy, anh không cách nào giải thích được lòng hiếu kì này, Lý Nham Dung cũng không cho anh thời gian suy tính.

“Hai năm trước ngày 4 tháng 12, cô ấy cũng nằm ở phòng bệnh kia, lúc ấy cô vừa làm xong phẫu thuật thay tim.”

Lý Nham Dung tạm dừng lại, quan sát anh mắt của anh ta, thấy anh ta không có biểu hiện bất thường mới tiếp tục nói:

“Ngày ngày này, Thiếu Thần xảy ra tai nạn ô tô.”

Anh không lên tiếng, thái độ trầm mặt này làm cho sắc mặt Lý Nham Dung lộ biểu tình kinh ngạc:

“Tôi cho rằng người của Lục gia không oán hận cô ấy cũng sẽ không cùng cô ấy có quan hệ...”

“Cho nên?”

Anh hỏi ngược lại khiến Lý Nham Dung nhất thời cứng họng chỉ đành cười cười rồi xoay người ra khỏi phòng làm việc, bao phủ giữa hành lang là bóng mờ.

Ngày 4 tháng 12, Thiếu Thần xảy ra tai nạn xe qua đời, dựa vào tư liệu Lý Tư Đặc đưa mình, anh biết rõ ngày đó bố của Tô Noãn bị tuyên án tử hình, cũng là...Ngày cưới của chồng trước của cô với thiên kim của Doãn thị.

Trên đường anh đưa cô tới bệnh viện lo lắng thấy những vết sẹo do dao cứa trên cổ tay cô, đó là do người cố ý tạo ra, nếu không sẽ không cứa ở cùng một chỗ, cô thật sự muốn kết thúc sinh mạng một mối này.

Tô Noãn chân trần xuống giường, chậm rãi đi tới bên cửa sổ, cô mở cửa sổ, mặt cho khí lạnh thổi qua gò má mình, thổi tan đỏ ửng trên khuôn mặt cô.

Cô nhẹ nhàng khép lại mi mắt, cắn khế nhếch, môi cong lên cười như có như không, thân hình mỏng manh gầy gò, hơi nước ở phòng

bệnh thổi vào không trung tạo hình ảnh mờ lung mơ hồ.

Một cô gái nói chuyện không đầu, hơi thở nồng ấm, che giấu khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết, cứ tĩnh lặng như vậy, quá mức thuần túy sạch sẽ nhưng một mặt cũng dễ dàng khơi dậy tật xấu của đàn ông.

Có lẽ đàn ông gặp qua Tô Noãn như vậy sợ rằng cả đời cũng khó quên, giờ phút này anh chợt hiểu, tại sao Thiếu Thần có thể nguyện ý vì cô mà buông tha tất cả, bao gồm sinh mạng.

Bởi vì vẻ đẹp tinh khiết này làm cho người ta bất giác muốn bảo vệ....

Mới vừa rồi Kiều gọi điện nói cho anh biết, hôm nay ở trường học cô gặp lại chồng cũ của mình, cũng chính là phó thị trưởng – Cố Lăng Thành, anh biết cái tên này, trong tài liệu viết rất rõ ràng.

Lý Tư Đặc điều tra rất cụ thể, ngay cả nội dung án tham ô hai năm trước cũng rất rõ ràng, người giữ chức bí thư thành uỷ thành phố A Tô Chấn Khôn thất thế là do con rể của mình đưa chứng cứ tham ô cho bộ thanh tra mà con rể của ông ta cũng bởi vì có công mà ngồi lên vị trí phó thị trưởng.

Cố Lăng Thành dù tái hôn cũng không tính bỏ qua cho Tô Noãn, có phải hay không cũng vì vẻ đẹp tinh khiết an tĩnh này.

Chính mình muốn có nhưng lại hận không thể phá huỷ, cho nên mới dây dưa không buông, ở trong cuộc đời sạch sẽ của cô, anh ta muốn mạnh mẽ lưu lại dấu chân, không cho phép cô quên đi anh ta.

Cố Lăng Thành, đây là ý đồ của anh, không biết tôi có đoán sai hay không?

Tô Noãn nghe được tiếng động quay người lại, thấy người đi đến là Lục Cảnh Hoằng thì chậm rãi rời ánh mắt đi, cũng không sợ hãi hay cảm kích, nhưng đúng là cô nhìn anh nói lời cảm ơn.

“Cảm ơn anh đưa tôi đến bệnh viện.”

Lục Cảnh Hoằng đứng ở chỗ tối, nên không cô không thấy rõ vẻ mặt của anh ta, anh ta vẫn giống như cái cây, thẳng tắp mà kiên nghị nhưng cũng lộ ra sự kiêu ngạo và lạnh lùng.

Tô Noãn thấy anh không nói gì, tùy ý mà cười cười chân trần đi trên sàn nhà lạnh lẽo trở lại bên giường, hai lòng bàn tay đều bị trầy xước, lại không băng bó, hộp thuốc yên lặng đặt trên tủ cạnh giường bệnh.

Không phải do y tá không giúp cô mà vì cô cự tuyệt không cho họ băng bó, không cho họ đụng vào vết thương đang rỉ máu ở bàn tay, cô đã hình thành thói quen không thích người khác đụng vào.

Nhưng dưới ánh mắt lạnh lùng soi mói của Lục Cảnh Hoằng khiến cô đột nhiên cảm thấy không tự nhiên, muốn tìm chút chuyện làm phân tán lực chú ý, khi cô ý thức được mình khác thường thì trong tay đã cầm miếng bông băng.

Bông băng dính thuốc khử trùng, cẩn thận từng chút một chạm tới lòng bàn tay, trên mặt cô bình tĩnh không nhìn ra chút biểu tình gì, giống như một đồ vật không có thần kinh cảm giác, tự mình bôi bừa lên vết thương của mình.

Lục Cảnh Hoằng đứng ở nơi đó, thấy tay trái cô cầm băng gạc, muốn quần quanh vết thương bên tay trái, quần mấy lần nhưng không thành, động tác vụng về đến buồn cười, lại làm cho tim mình chậm một nhịp.

“Có thể đi gọi y tá giúp tôi được không?”

Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, giơ băng gạc trong tay, trong tươi cười là ánh mắt mờ mịt sương mù rất nhanh tiêu tán:

“Tự tôi không thể làm được.”

Chẳng qua anh bình tĩnh đứng ở đó, không nhúc nhích, Tô Noãn thấy anh không có ý định gọi y tá giúp mình cũng không nói thêm nữa, chỉ là khoé môi hơi cong lên mang theo vài phần khổ sở tự giễu, cúi đầu tiếp tục hăng hái chiến đấu với băng gạc.

Giường bệnh che phủ bởi một bóng người, động tác Tô Noãn loay hoay có chút cứng ngắc, tròn mắt run lên, bởi vì cô thấy trên băng gạc chột có nhiều hơn một cánh tay.

Tay thon dài tinh khiết, hình dáng cực kì đẹp, trắng như tuyết, khi đầu ngón tay anh chạm được đầu ngón tay cô thì Tô Noãn không nhịn được khẽ run, cô rõ ràng không thích người đàn ông này lại không có cách nào giải thích được sự kính sợ.

Anh ta hiện tại khom người mười lăm độ, đưa ra một bàn tay, nhận lấy băng gạc trong tay cô, tay kia để băng gạc bên đầu vết thương của cô, một vòng lại một vòng quấn quanh, động tác nhẹ nhàng chậm rãi mà chặt khít.

Tô Noãn hơi ngửa đầu liền nhìn thấy gò má của anh, nếu bỏ qua sắc mặt không biểu cảm này không thể phủ nhận anh ta là một người đàn ông rất đẹp mắt, dù là động tác chăm sóc người khác nhưng trên người anh ta toát lên khí chất ưu nhã mà cao quý nhưng không để cho người ta có cách nào để bỏ qua.

Bất luận người nào, đối với những vật đẹp đẽ cũng không có sức

miễn dịch, Tô Noãn vì chính mình thất thần mà tự tìm một lý do, một cái lý do tốt để tha thứ cho chính mình.

Tô Noãn nhìn lòng bàn tay được băng kín, khoé miệng chậm rãi mỉm cười, cô không biết mình cười cái gì, chỉ là xuất phát từ nội tâm muốn mỉm cười.

Cô đã bị đè nén quá lâu, khó có khi ở trước mặt người lạ lộ ra tâm tình.

Bởi vì cô biết ngoại trừ người đàn ông tự cho mình là thanh cao trước mắt sợ rằng trước những người khác không lộ ra tâm tình được.

“Ngày đó ở bờ biển...Không phải là cố ý.”

Thanh âm trầm thấp lạnh lùng vang lên bên tai, Tô Noãn chột hoàn hồn, hơi ngẩng đầu lên, thấy một đôi mắt lạnh nhạt sau mắt kính, mỹ lệ mà thâm thúy nhưng lại chạm vào chỗ sâu nhất trong lòng cô.

Đôi mắt Tô Noãn có chút ửng hồng, chỉ là sau đó cô nhàn nhạt mỉm cười, nhìn cặp mắt màu hổ phách quen thuộc kia, cô nói:

“Tôi có thể ôm anh một lát không, chỉ cần mười phút là được rồi... Hoặc là năm phút đồng hồ cũng được, có thể để tôi ôm một cái được không?”

Tôi có thể ôm anh một chút được không, chỉ cần 10 phút là được.....Hoặc 5 phút thôi cũng được, có thể để tôi ôm không?”

Cô giống như đứa trẻ ngây thơ, ngược lên nhìn anh, giống như đang hỏi anh: Cháu có thể ăn kẹo không, một viên là được, có thể cho cháu ăn một viên không, cầu chú đó!

Gió nhẹ ngoài cửa sổ chậm rãi thổi vào lướt nhẹ qua tóc đen của anh, dưới ánh mặt trời màu vàng, lưu động lộng lẫy, cũng khẽ lướt qua mái tóc dày của cô.

Cô có một đôi mắt rất đẹp, độ cong xinh đẹp của khóe mắt, ánh sáng rực rỡ chói lọi chột hiện, ở trong mắt anh, lại giống như ngọn lửa đốt cháy trong xương, rõ ràng là vây quanh bất ngờ trên mặt cô, thế nhưng lại làm người ta cảm thấy sự kết hợp cực kỳ hoàn mỹ như vậy.

Anh lẳng lặng nhìn xuống cặp mắt kia, nhìn vào sự ưu thương đang dần dần chảy xuôi trong mắt cô, cũng nhìn thấy ở trong mắt cô có một bóng dáng của người khác.

“Một thực nữ sẽ không đề ra một yêu cầu đường đột như vậy.”

Giọng nói của anh tao nhã trầm thấp, tuyên bố của anh giống như một loại lễ nghi xã giao nào đó, khi giọng nói anh bình thản nói ra những lời này thì ánh mắt anh vẫn ngăm nhìn cô như cũ.

Cô nghe được lời cự tuyệt của anh, chỉ là hơi cười, rũ đầu xuống, mái tóc hỗn độn tùy ý che phủ gương mặt cô, nhìn qua đau lòng mà suy sụp tinh thần.

Lục Cảnh Hoằng thản nhiên nhìn sự uể oải của cô, sự yên tĩnh của căn phòng, anh có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của mình, cũng trong tiếng hít thở bình tĩnh của anh, cô đột nhiên ngẩng đầu lên.

“Vậy anh cũng nên biết, một thân sĩ không nên cự tuyệt thỉnh cầu của nữ sĩ chứ!”

Trên gương mặt trắng nõn của cô tràn ngập nụ cười, cố ý nghiêng rằng hai từ “thân sĩ”, dưới đáy mắt của cô có nước mắt đang tuôn ra.

Anh lựa chọn trầm mặc đối mặt.

“Xin lỗi, là tôi đem mọi thứ đều nghĩ là lẽ thường tình.”

Cô thản nhiên cười, vật thể trong suốt lại ướt đầm nơi khoe mắt, vẫn chưa kịp chảy xuống, lại bị cô đưa tay lau đi.

Động tác thuần thục, giống như là biết mình sắp rơi lệ, vì thế cô tùy lấy tay mình chùi nó đi, người dường như thấy nhưng không thể trách được, lại không khỏi làm người ta để ý, trái tim theo nó rung động.

Rốt cuộc phải trải qua những thứ gì, mới có thể khiến cho sinh mạng còn trẻ trở nên đau khổ như vậy?

Tay ở sau lưng Lục Cảnh Hoảng, không biết khi nào nắm lại thành quyền, anh cúi xuống nhìn thân thể mảnh mai ử rũ bên giường, nói không ra cảm giác gì.

Anh thấy qua cuộc sống của dân tị nạn ở Châu Phi, quần áo tả tơi, bụng ăn không no, anh chỉ biết đồng tình, bởi vì anh có thể viện trợ bằng việc bố thí của cải.

Nhưng, khi anh đối mặt trước mắt cô gái này, lại không biết kế tiếp nên làm gì, anh vốn dĩ không phải là một người đàn ông thừa tình cảm, ngoại trừ thương hại, anh phát hiện dường như không thể cho nhiều hơn nữa.

Trầm mặc đè nén bị hai bên phá vỡ, Tô Noãn nhin không được nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng, nhìn thấy nếp nhăn trên vùng trán của anh,

cũng nhìn thấy ánh sáng anh để lại trên người cô, bình thản lại thâm thúy.

Anh chung quy không phải anh ấy, bọn họ chẳng qua chỉ giống nhau ánh mắt, chỉ thế thôi.

Tô Noãn nhếch miệng cong lên khoe môi, lúm đồng tiền trên mặt nở rộ như hoa tuyết, cô không nói gì thêm nữa, từ giường đứng dậy, lại cầm lấy túi xách bên cạnh.

“Cô nên ở trong đây hai ngày.”

Tô Noãn sửng sốt, tay lấy túi vẫn còn đang ngừng ở trên không, cô quay đầu nhìn người đàn ông tích chữ như tích vàng này, nhìn kỹ ánh mắt của anh, dừng lại trên khuôn mặt anh tuấn xinh đẹp kia.

“Anh là đang đồng tình tôi sao?”

Cô nhếch khoe môi, khẽ mỉm cười, nhưng tay cô đã nắm chặt, anh nhìn thấy tơ máu đỏ tươi thấm đẫm băng gạc, rất nhạt, cũng rất chói mắt.

Cô giống như một vật thể sinh mạng ương ngạnh, tràn ngập bi kịch, lại giải thích ý của cái từ lạc quan này, anh không thể không thừa nhận, cô thành công hấp dẫn cảm xúc tiềm ẩn trong anh.

Lục Cảnh Hoàng cảm thấy mình phải tiếp lấy lời của cô, nhưng anh lại phát hiện, anh trở nên nghèo nàn, cùng với năng lực tranh cãi trên mặt ngoại giao của anh hoàn toàn khác biệt, đối với nước mắt lấp lánh trong nụ cười của cô, trong 32 năm của anh chưa từng thấy qua.

Nhìn bóng lưng sắp rời đi của cô, anh bước lên trước một bước nhỏ,

muốn mở miệng, cô đã giành trước một bước, đột nhiên xoay người, đầu tiến vào trong ngực anh.

Mái tóc lông xù cọ vào hàm dưới của anh, mặt cô áp vào lồng ngực anh, thân hình thon dài của anh nhất thời cứng đờ, ôm nhau gần gũi như vậy, khiến anh bản năng muốn chống cự.

“Nếu đã đồng tình tôi, tại sao không chịu thẳng thắn một chút?”

Yết hầu của Lục Cảnh Hoảng hơi buông lỏng xuống, hai tay vốn nâng lên, lúc va chạm vào hai vai run của cô thì có chút do dự, cuối cùng để ra sau lưng.

Hôm nay đối với cô mà nói, là một cuộc sống tối tăm, tất cả tội ác theo ký ức mở ra, hắt vào mặt, giống như đem cô bao phủ, mà anh, giống như cây cột di động, không cần biết anh là ai.

Sự xuất hiện của anh là trước khi cô đang mông lung trong trầm luân, hy vọng cuối cùng, cho nên cô không hề do dự bắt lấy anh, cho dù trước đó một khắc, cô vẫn còn chán ghét anh ta.

“Tôi nói giữ lời, chỉ cần 5 phút!”

Hô hấp nóng hổi của cô phả trên lồng ngực anh, xuyên thấu qua áo sơ mi, thiêu đốt da thịt anh.

Anh cảm giác được nhiệt độ cơ thể của cô, cho dù là cách lớp quần áo, anh cũng có thể cảm giác được rõ ràng, cảm giác xa lạ như vậy, làm cho cổ họng của anh siết chặt, anh chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có một người phụ nữ dám ôm anh như vậy.

Thục nữ trong xã hội thượng lưu, cho dù trong lòng ước ao sự coi trọng của anh thế nào, cũng tuyệt đối không dám chủ động ôm anh

như thế, tổn hại lễ nghi thế tục, bỏ qua sự cao ngạo của các cô ta, họ luôn ảo tưởng, có lẽ một ngày nào đó, anh sẽ đi ôm họ.

Mà anh trời sinh tính tình cao ngạo lạnh lùng, đối nhân xử thế, trước sau như một lễ độ xa cách, tự nhiên cũng không nghĩ đến, có một ngày, tâm huyết dâng trào đi ôm một người phụ nữ xa lạ.

Vì thế, khi ngày này thật sự đến, Lục Cảnh Hoằng có chút chán nản, đối với cái ôm đột ngột này, anh không bức mình, nhưng thay vào đó là sự kinh ngạc, kinh ngạc trên thế giới này, thậm chí có một cô gái có thể ở trong lòng ngực của anh lâu như vậy, mà anh phá lệ, không lập tức đẩy ra.

Có lẽ, là đồng tình đang tác quái đi, anh rất đồng tình cho sinh mạng nhỏ bé đáng thương này, về điểm này, anh phải thừa nhận, cho dù không lâu trước đây anh đối với cô vẫn giữ lại một loại tâm tính phiến chán.

Thắt lưng gầy gò phủ lên hai tay nhỏ bé, tay để sau lưng của Lục Cảnh Hoằng siết lại, thân thể cũng càng thêm cứng ngắc, thân thể phía sau lùi lại một bước, trước khi anh muốn kéo cô ra, thì một đôi tay mềm mại ấm áp đột nhiên bao lấy nắm tay siết chặt của anh.

Cô ở trong ngực anh, đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt sương mù dày đặc nhìn về mặt mãi không thay đổi của anh:

“Nhưng mà.....Tôi là cố ý!”

Cô không đầu không đuôi mà nói, trên gương mặt còn lưu lại nước mắt, nhộn nhạo suy nghĩ đùa cợt, tất cả bi thương đã không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại sự hoài niệm ngay thẳng.

Lục Cảnh Hoằng kinh ngạc nhìn cô, uốn khúc bên tai là câu nói

“Ngày đó bên bờ biển.....Không phải cố ý” vừa nãy của mình, cô lại nói cô cố ý, dù cho rơi xuống biển cũng muốn kéo theo cái đệm lưng?

Lúc anh còn đang suy nghĩ, có nên đẩy người phụ nữ có thù tất báo này ra không, thì Tô Noãn đã buông anh ra trước, cũng nhanh chóng vác túi xách, sau đó nghiêng người, nhìn anh, thản nhiên mà cười:

“5 phút đã hết!”

Cô xác định cứ như thế mà đi sao?”

Tô Noãn ngoái đầu lại nhìn Lục Cảnh Hoằng, trên gương mặt của cô còn lưu lại nước mắt, cô ngược khuôn mặt trắng trong thuần khiết, lộ ra một nụ cười rục rĩ yếu ớt:

“Hiện tại không đi chẳng lẽ muốn chờ bệnh viện tìm người oánh tôi?”

Ánh mắt trong trẻo của cô lướt qua thiết bị hạng sang được lắp đặt trong phòng bệnh, còn có dụng cụ bày biện bên trong, khóe miệng nhỏ nhắn hơi giật giật:

“Phòng bệnh cao cấp 500 đồng một ngày, tôi sợ đến lúc đó không có tiền trả.”

Lục Cảnh Hoằng ánh mắt không cách nào dời đi khuôn mặt yếu đuối tái nhợt của cô, anh thản nhiên mà nhìn chăm chú vào cô gái có năng lực hết sức tự giễu này.

Anh chợt nhớ tới một màn trong thang máy, lúc ấy anh khoanh tay đứng nhìn, vào thời khắc này nhớ lại mang theo một chút chua xót.

Anh có thể tưởng tượng, người có bộ dáng có thể tự giễu như vậy

cũng không cảm thấy tự ti, cô nhất định cũng từng chịu đựng không ít giễu cợt, đến nỗi mới có một ngày cô rốt cục cũng học xong cách làm tê dại chính mình, thản nhiên đi đối mặt những thứ khó chịu kia.

“Cô không cần phải lo lắng về vấn đề tiền bạc.”

Cánh tay mở cửa phòng của Tô Noãn dừng lại, chậm rãi quay đầu, cầm nâng lên, liếc xéo Lục Cảnh Hoằng lạnh lùng đứng nơi đó, ánh mắt quan sát mà chất vấn:

“Anh thật đang đồng tình tôi?”

Lục Cảnh Hoằng chậm rãi từ bóng tối trong phòng bước ra, thanh tao lịch sự lại khắc chế bước chân, rơi vào trong mắt Tô Noãn, cô hơi nâng lên khóe môi, thầm than trong lòng: Người đàn ông này, thật sự là một món vật phẩm sang quý xa hoa.

“Cô cần nghỉ ngơi, trước ngày mai, cứ ở lại chỗ này.”

Âm điệu của anh luôn bình thản, không có trầm bổng phập phồng biến hóa, nhưng cô biết, anh đang ra lệnh cho cô, không phải là hỏi ý kiến cô.

Tô Noãn không giải thích được cảm giác kỳ quái này của mình, khi cô chống lại đôi mắt anh thì cô quên mất tất cả phản bác, sững sờ đứng tại chỗ.

“Lạch cạch” tiếng đóng cửa quanh quẩn bên tai, Tô Noãn hồi phục suy nghĩ, cô mở rộng tầm mắt, đã sớm không còn bóng dáng của Lục Cảnh Hoằng, chỉ có hô hấp của cô, còn loáng thoáng hương vị chết chóc của mùa đông giá rét.

Đây là hương vị trên thân người đàn ông kia.

Đảo mắt nhìn phòng bệnh an tĩnh, Tô Noãn không có xoay người rời đi, mà là buông túi sách xuống, chậm rãi bước đi thong thả trở về bên giường.

Cô có thể đoán được người đàn ông kia còn chưa rời đi, anh đứng ở cửa, giống như vô số lần gặp phải như vậy, anh giống như gốc cây cao lớn lâu năm đứng nơi đó, ánh đèn u ám trên hành lang chiếu rọi trên tường một nửa bóng người thon dài.

Cho nên, cuối cùng, cô lựa chọn ở trong phòng cái nơi tràn đầy mùi thuốc khử trùng này, nằm qua một đêm cô tịch.

Cô không cần bởi vì Lục Cảnh Hoằng thay cô thanh toán tiền thuốc men mà áy náy, bởi vì ở nơi này, cô cũng bỏ ra cái giá tương ứng – một giấc mộng tràn ngập nhân tính tà ác.

Bên trong phòng ánh sáng không rõ, vô số bàn tay bỉ ổi rớt rít hướng về phía cô, mấy khuôn mặt to lớn dữ tợn lắt lư trước mặt cô, kèm theo là âm thanh tà ác:

“Không phải là mày muốn cứu ba mày ư, đây chính là phương pháp trực tiếp nhất.”

“Nhìn gương mặt này, dáng dấp giống như tiên nữ, khó trách Tô Chấn Khôn đều không muốn cho nhiều người ngoài nhìn thấy mày...”

Cô nhìn thấy từng khuôn mặt trưng ra vẻ đạo mạo, không ngừng tới gần cô, bỗng nhiên, một bàn tay thô lỗ túm lấy quần áo cô, cái mồm to đầy máu hướng về phía cô mà cắn.

Cô nghe thấy tiếng hét chói tai hoảng sợ của mình, trong giấc mộng tùy ý lan ra bốn phương tám hướng, cuối cùng bị bóng tối vô tận nuốt

hết.

Tô Noãn đột nhiên mở mắt ra, trong đêm tối hoảng hốt té lăn xuống đất, quần áo trên người đã bị mồ hôi thấm ướt, hô hấp yếu ớt mà rối loạn.

Sàn nhà râm mát làm tinh thần cô từ từ khôi phục, tầm mắt tìm kiếm trong đêm tối, lại không tìm được bất kỳ an ủi nào cho mình có thể dựa vào, cô quên mất, ba đã không còn ở đây, Thiếu Thần cũng vậy...

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân xột xoạt, sau đó là tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, xen lẫn tiếng y tá ân cần hỏi:

“Ô tiểu thư, Ô tiểu thư, cô làm sao vậy?”

Tô Noãn từ từ khôi phục ý thức, đứng dậy khỏi mặt đất, chưa kịp mang giày, chân trần đi tới cửa, vươn tay, kéo cửa ra.

Y tá nhìn thấy Tô Noãn đứng ở cửa lặng yên không một tiếng động, lo lắng quét mắt nhìn cô từ trên xuống dưới:

“Ô tiểu thư, vừa rồi ở đây tôi nghe cô gọi, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có việc gì, chỉ là gặp ác mộng.”

Tô Noãn vô cùng bình tĩnh trả lời, cộng thêm vẻ mặt nhàn nhạt của cô, không cách nào làm cho người ta liên tưởng tới bộ dáng cô vừa mới bị cơn ác mộng làm cho kinh sợ, cô quá mức tỉnh táo, tỉnh táo đến gần như quỷ dị.

“Vậy tôi không quấy rầy cô nữa, ngủ ngon!”

Nhìn bóng lưng ngượng ngập của y tá rời đi, Tô Noãn lịch sự không nhìn lâu, thuận tay đóng cửa lại, chỉ là vừa mới xoay người được một lát, cô nhìn thấy ánh trắng trong sáng chiếu rọi trên cửa sổ thủy tinh, cũng nhìn thấy trên thủy tinh phản chiếu ra gương mặt đó.

Rèm cửa sổ màu trắng theo gió đêm lay động, cô nhìn thấy ngũ quan quen thuộc, trong tròng mắt thoáng qua đỏ thắm gợn sóng, nhờ ánh trắng, cô đi vào phòng vệ sinh, nền gạch lạnh thấu xương khiến cho cô run lên nhè nhẹ.

Cô soi gương chậm rãi tô vẽ, trên khuôn mặt trắng trong thuần khiết bôi lên một tầng lại một tầng phấn lót, cho đến khi che dấu được bộ dáng ban đầu của cô.

Cô nhìn trong gương chiếu xạ ra chính mình, khóe môi tái nhợt nhếch lên, dưới ánh đèn mờ mờ, nụ cười của cô dữ tợn mà kinh khủng.

Lục Cảnh Hoảng đi tới phòng bệnh thì nhìn thấy Tô Noãn giống như một tòa tượng đá đang ngồi, im lặng ngồi dưới ánh mặt trời chiều, cô rất nghe lời, không làm trái với ý tứ của anh là lên rời khỏi bệnh viện, điểm này nhưng thật ra lại ra ngoài dự liệu của anh.

Tiếng bước chân nhỏ nhẹ, làm cho cô chú ý, Tô Noãn quay đầu, ánh mắt tiêu tán chậm chạp dừng trên người anh, sau đó, chậm rãi chuyển lên trên, cuối cùng dừng lại trên mặt anh.

Ngũ quan cô bị lớp phấn trang điểm dày đặc che lấp, ánh mắt kia, lại thấm vào tơ máu hồng yếu ớt, cô giống như là con cú mèo cả đêm không chớp mắt, dưới vành mắt hiện đầy quầng thâm nhàn nhạt, mặc dù anh không cách nào phân biệt kia rốt cục là đường kẻ mắt

hay là quầng thâm mắt.

Tầm mắt bọn họ giao nhau trong không khí, hơi nước mờ lung bao phủ ở giữa, nhưng họ vẫn như cũ thấy rõ cảm xúc trong mắt đối phương – cô trống rỗng cùng anh yên tĩnh lạnh nhạt.

“Anh đã đến rồi, vậy tôi có thể đi được chưa?”

Tô Noãn cười ha ha, bắt thiet trên mặt bởi vì không vận động thời gian dài mà trở nên cứng ngắc, nhưng cô không để ý, Lục Cảnh Hoằng cũng không để ý cô có phải hay không đang cười, chớp chớp ánh mắt đau đớn chua xót của mình, sau đó từ trên giường đi xuống.

Hai chân của cô có chút run rẩy, cô dùng tư thế vừa rồi ngồi nguyên cả nửa buổi tối còn có cả một ngày, nếu như còn có thể duy trì đứng thẳng mà không có chuyện gì thì đó mới là chuyện là, mà cô cũng không có lựa chọn cậy mạnh.

Lục Cảnh Hoằng đã nghe y tá nói chuyện tối hôm qua, anh lẳng lặng nhìn Tô Noãn bởi vì hai chân bủn rủn, ngã ngồi về trên giường, ngón tay gầy nhỏ của cô xoa bóp chân, sau đó, lại lần nữa đứng lên, cầm túi xách ở bên cạnh lên.

Cô sửa sang xong tất cả mọi thứ, hình như ngồi ở chỗ này, chính là vì đang đợi anh đến, nói với anh một tiếng tạm biệt sao?

“Tạm biệt, à, đúng rồi, cảm ơn anh trả tiền nằm viện.”

Tô Noãn cười cười, làm cho người ta khó phân biệt cô nói cảm ơn là xuất phát từ nội tâm, hay là một loại giấu cợt, cô đem túi xách khoát lên một vai, cố gắng giữ thân thể cho thẳng bằng, đi tới cửa.

Hai chân bước nhanh bỗng nhiên mềm nhũn, cả người không khống

chế ngã về phía trước, một cái tay kịp thời bắt được cánh tay nhỏ nhắn của cô trước khi cô ngã nhào trên mặt đất.

Bả vai gầy gò đụng vào lồng ngực anh, Tô Noãn cảm thấy có chút đau, cánh mũi đúng lúc ngửi được hơi thở tuyệt mát lạnh như cũ, cô ngẩng đầu lên, không thấy rõ mặt anh.

“Tôi đưa cô về.”

Tô Noãn chính mình không thể tin được điều vừa nghe thấy, hoài nghi nhíu mày, chợt nghĩ đến một câu nói: vô sự mà ân cần, không phải gian xảo cũng là đạo chích.

Cô tránh khỏi bàn tay Lục Cảnh Hoằng, sắc mặt cũng trở nên lạnh nhạt đứng lên:

“Không cần, tự tôi có thể về!”

Cô không cảm thấy cái người đàn ông cao ngạo cao quý này sẽ coi trọng mình, nhưng cô cũng không tin tưởng, nếu như cô đối với anh ta không có bất kỳ giá trị lợi dụng, anh ta sẽ như vậy mà lấy lòng cô sao.

Cố Lăng Thành quay lưng vứt bỏ, dạy cho cô rất nhiều thứ, trong đó bao gồm, bất cứ lúc nào, cũng không muốn tin tưởng lòng tốt người khác đối với mình là đơn thuần.

“Nhớ sau khi rời khỏi đây thì quẹo phải, đem phí nằm viện đi thanh toán.”

Âm thanh nhàn nhạt của Lục Cảnh Hoằng nhắc nhở khiến bước chân Tô Noãn hơi chậm lại, cô trong nháy mắt lơ mơ, lập tức không dám tin tức giận, nhanh chóng xoay người lại, nhìn anh:

“Không phải anh nói anh trả sao?”

Chương 7: Người đàn ông không thú vị

“Tôi đưa cô trở về.”

Hỏi một đấng trả lời một nẻo, Lục Cảnh Hằng khiến Tô Noãn nghiêng rằng nghiêng lợi, muốn ổn định lại tinh thần của mình nhưng cô quả quyết phát hiện, chỉ cần đứng trước mặt anh ta ,cô ít khi có thể duy trì bình tĩnh.

“Ngày hôm qua rõ ràng anh để cho tôi ở đây nhưng bây giờ lại để tôi tự trả tiền, anh cho tôi là con khỉ để đùa giỡn sao?”

Lục Cảnh Hằng nhìn Tô Noãn giận đến hồng hai má, nói một cách từ tốn mà lãnh đạm:

“Tôi chưa từng thấy qua khỉ lại đỏ mặt.”

“Lời này của anh có ý gì?”

Tô Noãn tức tối đề cao âm lượng, khi cô ý thức được bây giờ chỉ có cô tức giận thì oán hận cắn môi, trừng mắt nhìn gương mặt tuấn tú của Lục Cảnh Hằng, thu lại tâm tình của mình, đi ra ngoài.

Khi một người hờ hững đến cảnh giới cao nhất thì bất luận bạn âm ỉ kháng nghị như thế nào thì trong mắt người ta chỉ là một hồi kịch vui hời hợt, mà cô hiện tại, không muốn tiếp tục diễn vai khôi hài nữa.

“Tổng cộng 863, 54 đồng.”

Trước cửa sổ quầy thu phí bệnh viện, Tô Noãn nhìn hóa đơn từ máy in kéo ra, có chút khó tin, cảm nhận được ánh mắt chờ đợi của nhân viên thanh toán, cô xấu hổ khẽ cong khoé môi mở túi xách lấy tiền.

Tô Noãn cảm giác sau lưng đang toát mồ hôi, cô biết rõ trong ví không có nhiều tiền để thanh toán tiền viện phí như vậy.

Cô lưỡng lự mở ví, cúi đầu nhìn bên trong có vài tờ tiền màu hồng, vừa định ngẩng đầu lên cùng nhân viên không nhìn được lên tiếng, cô liền thấy Lục Cảnh Hoảng.

Anh ta đứng cách đó không xa, trầm tĩnh thờ ơ nhìn cô quẩn bách, nhưng cô càng nhìn càng cảm giác như anh ta đang đợi mình thoả hiệp.

Anh ta chẳng lẽ biết được cô không đủ tiền trả viện phí sao!

Tô Noãn không cam lòng nắm chặt tiền trong ví, đón nhận ánh mắt thanh nhã trầm ổn của Lục Cảnh Hoảng, mím môi nhàn nhạt mỉm cười:

“Tôi bỗng nhiên cảm thấy ngồi trên một chiếc xe tiện lợi kỳ thực cũng không tệ.”

Trên mặt Lục Cảnh Hoảng chưa từng có nhiều biểu cảm, anh bước qua phía Tô Noãn đang ngượng ngập, đến quầy thanh toán, từ âu phục móc ra ví da đen, Tô Noãn liếc mắt liền nhìn ra giá trị xa xỉ của nó.

Thật đúng là người có tiền....

Tô Noãn thầm đau lòng, bấu môi, đem ví tiền ít ỏi của mình một lần nữa nhét vào túi xách, lúc ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy ngón tay

thon dài của Lục Cảnh Hoằng đang cầm thẻ Bạch Kim.

Rõ ràng cũng là động tác kẹp thuốc nhưng đặt trên người anh ta lại không chút thô tục nào mà cực kì ưu nhã.

Lục cảnh Hoằng thanh toán tiền xong, nhàn nhạt liếc nhìn Tô Noãn đứng đó liền đi về hướng thang máy, Tô Noãn nhìn ám hiệu thản nhiên đi theo sau.

Dọc đường đi chỉ cần hành lang có người đều không nhìn được mà liếc nhìn về phía bọn họ có phần kinh ngạc, Tô Noãn đương nhiên không cho là bọn họ nhìn mình.

Nhìn bóng lưng Lục Cảnh Hoằng, cô không khỏi thổn thức: Người đàn ông như vậy, làm sao lại cùng mình có liên quan?

Bởi vì cô thấy được sự miễn mộ trong những ánh mắt kia, thấy được bóng dáng của mình, thấp hèn mà suy sút, chỉ là một con vịt xấu xí, tuyệt đối không phải cô bé lọ lem làm mọi người ngưỡng mộ.

Cô không nên cùng anh đứng một chỗ, giống như tòa thành quý tộc sẽ không cùng dân tị nạn trong khu nhà ổ chuột xuất hiện trong một tấm hình hoa lệ cao quý.

Tô Noãn cười tự giễu, nghe tiếng thang máy đóng lại khiến cô bất giác nhớ lại một màn trong khách sạn kia, không tự chủ dịch sang bên cạnh vài bước, cố gắng giữ khoảng cách với Lục Cảnh Hoằng.

Lục Cảnh Hoằng nhìn cô cố tỏ vẻ nhàn nhã không nói gì chỉ là thu hồi ánh mắt yên lặng nhìn con số tầng lầu thay đổi.

“Tại sao?”

Giọng nữ êm ái phá vỡ trầm mặc trong thang máy, Lục Cảnh Hoằng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Noãn phản chiếu trên thang máy không quay đầu chỉ nhàn nhạt trả lời một câu:

“Tôi cần một nhiếp ảnh gia.”

Bất luận Tô Noãn có hỏi “Tại sao” ý chỉ về vấn đề nào đó, là hỏi đêm hôm đó tại sao anh muốn ôm cô trong thang máy, hay hỏi anh tại sao đột nhiên muốn lấy lòng cô, câu trả lời của Lục Cảnh Hoằng chỉ có một.

Ánh mắt Tô Noãn chột vụt sáng nhìn sắc mặt bình thản của Lục Cảnh Hoằng tim khẽ lạc nhịp.

Túi xách của cô có một cuốn nhiếp ảnh chân dung, đó là tạp chí của những người yêu thích chụp ảnh thường thích xem, nếu như anh ta từng xem qua túi xách của cô, thì biết được cô là nhiếp ảnh gia cũng không lấy làm lạ.

Tô Noãn nghe Lục Cảnh Hoằng giải thích hợp lý liền không ngạc nhiên nữa, quay đầu thấy thang máy đang lên cao chứ không phải xuống tầng một.

Lục Cảnh Hoằng đẩy cửa phòng bệnh VIP đi vào, Tô Noãn đứng ở cửa, nghe được giọng nói du dương của người đàn ông bên trong vang lên, ôn nhã khiêm tốn khác với Lục Cảnh Hoằng.

“Chú út, chú đến rồi.”

Cô hơi nghiêng người liền thấy được tình hình trong phòng, Lục Cảnh Hoằng dáng người thẳng tắp đứng ở cuối giường, trên chiếc giường trắng tinh, một người đàn ông tuổi xấp xỉ anh ta, trên khuôn mặt tuần tú nho nhã lộ ra nụ cười yếu ớt ôn hòa, mặc dù ngực anh ta

còn quần băng, trên nền băng trắng như tuyết loáng thoáng có vết máu.

Đây chính là cháu trai của Lục Cảnh Hoằng sao?

Không phải tuổi hơi lớn sao....

Người đàn ông dường như phát hiện ánh mắt đánh giá ở ngoài cửa, quay đầu đi, lúc đón nhận ánh mắt không hiểu gì của Tô Noãn, lông mi màu đen khẽ nhú lại, môi mỏng khẽ cong hướng cô gật đầu, lại đem lực chú ý một lần nữa chuyển đến trên người Lục Cảnh Hoằng.

“Cô ấy chính là nhiếp ảnh gia mà chú út tìm?”

“Ừ.”

Âm lượng nhẹ nhàng lộ ra từ tính trầm thấp, Tô Noãn liếc nhìn Lục Cảnh Hoằng, chậm rãi rời khỏi, đồng thời khép cửa cho hai người nói chuyện.

Tô Noãn ngồi trên ghế dọc hành lang, khí lạnh nhẹ đi vào cổ áo, cô yên lặng nhìn bức hình trên tường, khoé môi lộ ra nụ cười yếu ớt không nhận thấy được.

Cô đang chờ đợi cơ hội để một lần nữa có thể cầm lại máy ảnh làm lại từ đầu, nhưng mà, chờ cơ hội này sẽ thật sự đến, không ngờ tới cơ hội này lại do người đàn ông luôn cùng cô bất hoà kia mang đến.

Số phận thật kỳ lạ tựa màu sắc của hài kịch!

Trong tầm mắt buông xuống hiện lên một đôi giày da đen, Tô Noãn đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt chưa xót gặp phải ánh mắt trời chói chang, khẽ nheo mắt lại, trên tầm mắt mờ lung của cô, thoáng qua

một mảnh tuyết sắc.

Cô không khỏi cảm thấy mình buồn cười, cô không hiểu tại sao mình nhiều lần đem Lục Cảnh Hoằng cùng tuyết liên hệ với nhau, có lẽ vì anh ta quá trong trẻo nhưng lạnh lùng hoàn mỹ thôi.

Trên thế giới này ngoài tuyết ra thì còn có thứ gì dùng để miêu tả anh ta chứ?

Giống như có giác quan thứ sáu chỉ dẫn, Tô Noãn nhìn về phía bên trái liền thấy một cô gái xinh đẹp đứng cách đó không xa, lúc này đang dùng ánh mắt tò mò nhìn họ.

Nhất là trong cặp mắt đẹp tựa hoa đào kiều mị kia nhìn mình, tạo cho Tô Noãn một cảm giác bức bách muốn trốn chạy khỏi nơi này, cô cảm thấy mình làm nhiệm vụ đôi mắt đẹp kia.

Từ trên ghế ngồi bỗng nhiên đứng dậy, Tô Noãn không hề nhìn cô gái kia nữa, trong lúc ý thức rối loạn liền xoay người đi, cô không hiểu chính mình đang sợ điều gì, có lẽ số mệnh cô là vậy, không thể tồn tại được lâu với những người như vậy.

Tô noãn vội vàng chạy vào thang máy, trong khoảnh khắc thang máy đóng lại, mới thở phào nhẹ nhõm, đưa tay vỗ lồng ngực đang rối loạn, mới phát hiện bàn tay nhỏ bé của cô đang nắm cái gì đó mềm mại ấm áp.

Cúi đầu nhìn, chỉ thấy hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau, theo khung xương bàn tay đẹp đẽ kia dời lên là âu phục màu đen, Tô Noãn cảm giác tay mình có một tầng mồ hôi toát ra.

Lúc này theo bản năng cô nắm lấy bàn tay của Lục Cảnh Hoằng, thế nhưng anh ta không hất ra, khoé miệng Tô Noãn khẽ nhếch lên, cười

đến mức vân đạm khinh phong, tâm tình có lúc thật sự là một dạng vũ khí lợi hại.

“Đến rồi.”

Thanh âm Lục Cảnh Hoằng nhắc nhở cùng với tiếng thang máy mở cửa vang lên, Tô Noãn chợt tỉnh lại, phản ứng đầu tiên của cô không phải bước ra ngoài, mà nhìn người bên ngoài đang đứng đợi thang máy, nhanh chóng buông tay mình ra.

Tô Noãn lặng lẽ bước ra trước, thời tiết nóng ẩm khiến bàn tay cũng theo đó nóng lên, cô cảm thấy trong ý nghĩ có một hồi lạnh buốt.

Ở cửa bệnh viện có một chiếc xe màu đen chạy vụt đến rồi dừng lại, còn có một thanh niên mặt mũi khôi ngô đi giày da đứng bên cạnh, thấy bọn họ đi ra, liền mỉm cười tiếng lên đón.

“Phó bộ.”

Kiều cung kính khom người về phía Lục Cảnh Hoằng, lúc thẳng người lên liền chú ý đến Tô Noãn đứng cạnh, nhìn thân ảnh xinh đẹp mờ ảo kia đáy mắt không khỏi thoáng qua tia kinh ngạc, ngay sau đó lịch sự chào hỏi:

“Chào cô!”

Tô Noãn gượng ép khẽ động khoé môi, Kiều cũng không để ý nhiều, bởi cậu ta có việc quan trọng hơn phải làm, khi thấy Lục Cảnh Hoằng đi đến bên xe thì cậu ta liền chạy tới, muốn mở cửa xe nhưng Lục Cảnh Hoằng đã nhanh hơn một bước.

“Phó bộ...”

Kiều đối với tình huống xảy ra này phản ứng có chút trì độ, anh sửng sốt chớp mắt, cứ tưởng mắt mình sinh ảo giác.

Lục Cảnh Hoảng đang khom người một góc ba mươi độ, cánh tay trắng ngần xinh đẹp kia mở cửa xe, sau đó quay đầu về phía Tô Noãn đứng nhưng thần thái trên mặt không mấy hoà nhã.

Tô Noãn nhú mày liếc nhìn biểu tình không được tốt trên mặt Lục Cảnh Hoảng, giả vờ kinh ngạc lướt qua vẻ mặt đó, sắc mặt bình thường chui vào trong xe, giống như Lục Cảnh Hoảng đem cô coi như em trai của mình, việc này là chuyện đương nhiên.

Lục Cảnh hoảng đóng cửa xe, quay đầu lại nhìn Kiều đang ngẩng người, lông mày tuấn tú cau lại, đi đến phía sau mở cửa.

“Xin lỗi, phó bộ!”

Tay Lục Cảnh Hoảng còn chưa chạm vào cửa xe, thanh âm vội vàng của Kiều đã xuất hiện bên tai, chuyển con mắt liền thấy cậu ta thờ hồn hển mở cửa xe, chờ mình ngồi vào trong.

Kiểm đón nhận ánh mắt sắc bén của Lục Cảnh Hoảng lập tức lấy lại tinh thần, nhanh chân vòng qua đuôi xe tự mình mở cửa trước cho Lục Cảnh Hoảng, trong lòng không ngừng kêu khổ, nhưng trên mặt rất chuyên nghiệp mỉm cười.

Lục Cảnh Hoảng thờ ơ quét mắt nhìn, hài lòng gật đầu một cái, liền không khách khí chút nào lên xe.

Kiều thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán, vòng qua đầu xe, nhanh chóng ngồi vào ghế phụ lái, nhìn người đàn ông ngồi nghiêm chỉnh phía sau qua kính chiếu hậu, đang đợi sau hiệu lệnh của Lục Cảnh Hoảng, mới bảo tài xế khởi động xe.

Lục Cảnh Hoằng vừa ngồi vào xe liền xem tài liệu, Tô Noãn liếc nhìn tài liệu một cái, cô không rõ nó viết gì, không khí căng thẳng trong xe khiến cô có chút khó chịu, ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Hoằng, nhưng chả khác gì thấy một pho tượng ưu nhã nghiêm nghị.

Cho dù nhàn nhã ngồi trong xe, vẫn duy trì trạng thái làm việc tốt nhất, anh ta xứng đáng chức quan ngoại giao, nhưng về mặt khác, cũng có thể nói đúng hơn là một người đàn ông không thú vị.

Ngồi bên một cô gái lạnh nhạt vô lễ, mới vừa rồi anh ta còn vì cô mà phong độ mở cửa xe, thật rõ ràng khác biệt, rất khó tưởng tượng đó lại cùng một người.

Tô Noãn chán gần chết tựa đầu vào cửa xe, mái tóc dài màu hạt dẻ tung bay trong gió, cô khép hờ mắt mặc cho âm thanh gió thổi vù vù bên tai.

Trong đầu thoáng qua tia căm ghét, Tô Noãn co đầu lại lười biếng dựa người ra sau, quay đầu quan sát khuôn mặt Lục Cảnh Hoằng, đáy mắt thoáng hiện lên ý xấu, khoé miệng nhếch lên theo đường vòng cung:

“Thường nói khi đàn ông thích một phụ nữ sẽ cố ý nhằm vào cô ta, làm việc gì đó khiến cô ấy tức giận mà chú ý tới mình, sau đó mượn cơ hội đến gần người ta, thừa thắng xông lên, chuyện này có đúng hay không?”

Tô Noãn cẩn thận quan sát khuôn mặt của Lục Cảnh Hoằng, không muốn bỏ qua bất cứ biểu cảm nào, cô thật tò mò một người đàn ông cứng nhắc như vậy, đợi lát nữa thẹn quá hoá giận sẽ trông như thế nào.

Cũng không phải cô đánh giá cao sức hấp dẫn của mình, cảm thấy mình có năng lực khiến người đàn ông trước mắt này thần hồn điên đảo, chính là bởi vì cô biết Lục Cảnh Hoằng không thích mình nên mới dám quang minh chính đại hỏi thành lời.

Khoé mắt nhẹ nhàng nhìn tới người ngồi phía trước đang dựng tai lên nghe lén hai người, Tô Noãn cong khoé môi, cô rất muốn chứng kiến trên khuôn mặt than kia có lộ ra biểu cảm nào khác trong lúc này không.

Ngay cả đôi lông mày Lục Cảnh Hoằng cũng không động một cái, cầm lên một cây viết, tại dòng nào đó dưới chữ viết kéo lê một đường thẳng tắp, khi Tô Noãn tính toán buông tha đáp án thì giọng nói trầm lặng vang lên:

“Đây là điều không thể nào, những thứ này đơn thuần chỉ là các cô gái tự mình đa tình.”

Tô Noãn giựt giựt khoé mắt, tròn vẹn lãnh hội ý nghĩa câu trộm gà không được còn mất một nắm gạo, xấu hổ liếc trộm Kiều cùng tài xế đang nhin cười, tựa lưng vào ghế liếc xéo Lục cảnh Hoằng, ngượng ngùng nói thầm:

“Nói chuyện với anh thật rất không thú vị!”

“Cô có quyền giữ yên lặng.”

Tô Noãn tức giận đến mức muốn róc xương lóc thịt gã đàn ông đang chăm chú làm việc kia, cố nén kích động muốn níu cổ áo người khác mà hành hung, nói với lái xe:

“Chú tài xế khi nào đến đường tàu điện ngầm thì báo cho tôi một tiếng, cho tôi xuống chỗ đó được rồi.”

Tài xế khó xử nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng đang cúi đầu, đối với yêu cầu của Tô Noãn từ chối cho ý kiến, Tô Noãn có chút buồn bực, không cam lòng nhưng không có lựa chọn nào khác, cảm giận ngồi trở lại trên ghế sau.

Nhìn cảnh trên đường quay ngược ngoài cửa, Tô Noãn chợt cảm thấy một tầng ý nghĩ khốn khổ kéo đến, cô ngồi từ rạng sáng tới gần tối, trong ánh mắt trời bình minh, chờ đợi nắng chiều của hoàng hôn buông xuống, hẳn là rất mệt.

Tô Noãn dần dần mất đi ý thức, để mặc cho mình ngủ gật trước mặt người xa lạ, cô chưa kịp suy nghĩ nhiều, cơn buồn ngủ đã hoàn toàn chiếm lấy đầu óc cô.

Lục Cảnh Hoằng thu hồi tài liệu, hơi nghiêng đầu một chút, liền thấy đầu Tô Noãn như con gà mổ thóc, từng chút từng chút, sau đó chậm rãi hướng vai mình ngã vào.

Mi tâm bằng phẳng khẽ nhú lại, một bàn tay thon dài giữ chặt cái đầu nhỏ nhắn của Tô Noãn, ngăn cô lại dựa vào vai mình.

Lục Cảnh Hoằng tỉ mỉ nhìn khuôn mặt của Tô Noãn, mắt hơi nheo lại xác định cô đã thật sự thiếp đi, hơi nhấc ngón tay để đầu cô tựa vào cửa xe.

Xe chạy nhanh qua đường hình vòng, theo ảnh hưởng của quán tính, cơ thể của Tô Noãn cũng đảo ngược, lần nữa thay đổi phương hướng, nghiêng về bên trái, thoáng cái va vào trong ngực Lục Cảnh Hoằng.

Vạch đen hiện đầy lên trên gương mặt tuần tú trắng ngần của Lục Cảnh Hoằng, anh tự tay đẩy Tô Noãn đang ngủ say bất tỉnh ra, mới

phát hiện hai bàn tay bé nhỏ chẳng biết từ lúc nào đã ôm chặt bên eo của mình.

Lục Cảnh Hoằng nhìn về phía ghế trước, một mặt kính trong suốt chậm rãi hạ xuống, ngăn cách không gian phía trước và phía sau với nhau, anh không thể bỏ qua cái nhìn tràn ngập ý “Tôi cái gì cũng không thấy” kì thực khuôn mặt lại hiện lên ý “Hình ảnh thực quá táo bạo”.

Cánh môi đỏ ửng mím chặt, đôi tay luống cuống không có chỗ để, xe lái vào đường hầm, Lục Cảnh Hoằng nhìn bóng mình phản chiếu trên cửa xe, trên da thịt trắng nõn, dần nhuộm màu hồng không bình thường.

Cổng vào tàu điện ngầm, một chiếc xe màu đen lịch sự tao nhã chạy vụt qua rồi chậm rãi dừng lại, chỗ ghế phụ có một người đàn ông bước ra, cung kính mở cửa xe sau, một đôi giày quân nhân màu đen xuất hiện trên mặt đất, ngay sau đó một thân ảnh nhỏ nhắn chui ra xe.

“Ô tô tiểu thư, thật xin lỗi, chỉ có thể tiễn cô đến đây!”

Vẻ mặt Kiềm áy náy nhìn Tô Noãn nói, khoé mắt cũng hạ tầm nhìn liếc về phía người đàn ông tao nhã ngồi bên trong xe, khi ánh mắt chạm đến vẻ mặt bình thản của Lục Cảnh Hoằng thì càng ngắn gọn dứt khoát nói lời tạm biệt với Tô Noãn:

“Vâng Tô tiểu thư, gặp lại sau!”

Tô Noãn nghe đến ba chữ “Ô tô tiểu thư” thì mi tâm khẽ nhú, cô không nhớ là mình nói cho vị thư kí này biết tên của mình, ánh mắt chuyển sang sắc mặt âm u của Lục Cảnh Hoằng liền hiểu ra.

Lần trước cô cùng anh ta dính vào chuyện cùng nhau rớt xuống biển, chắc là vị thư kí kia xử lý, biết được tên của cô chả có gì là lạ.

“Làm phiền các anh rồi!”

“Kiều, cậu nên biết rõ ở đây không cho phép đỗ xe lâu.”

Không cần nhìn, Tô Noãn cũng biết người chen vào phá hư phong cảnh này là ai, đồng cảm nhìn về mặt Kiều lung túng, cô liếc mắt nhìn Lục Cảnh Hoảng, khẽ thì thầm:

“Cùng là đàn ông, sao lại khác biệt lớn như vậy?”

Khi Tô Noãn tiếp nhận ánh mắt lạnh như băng, cánh môi khép chặt, lặng lẽ đi vòng bốn mươi lăm độ, cố ý xem nhẹ ánh nhìn chăm chú lạnh lùng của người nào đó, mỉm cười vươn tay khép cửa xe:

“Tôi giúp anh đóng cửa xe!”

Vừa dứt lời, “Rầm” một tiếng, Kiều kinh ngạc, Tô Noãn nhanh chóng đóng cửa xe, ngăn lại ánh mắt sắc bén lạnh lùng như băng đang bức bách cô.

Cô thừa nhận đối với ánh mắt thâm thúy lãnh chấp của Lục Cảnh Hoảng tồn tại sự kính sợ, thường khi cùng anh ta bốn mắt nhìn nhau cô mơ hồ cảm thấy lo lắng.

Kiều vì hành động nhanh nhẹn của Tô Noãn có chút sửng sốt, ở dưới sự thúc giục bởi thiện ý của Tô Noãn, vừa định ngồi vào xe, chợt nhớ đến điều gì, hướng Tô Noãn chỉ chỉ khoé miệng chính mình, sau đó không dám chậm trễ ngồi vào bên trong xe.

Nhìn bóng xe đi xa, Tô Noãn đưa tay sờ sờ khoé miệng, không chút

để ý mà nhìn lại thấy trên đầu ngón tay là một mảnh đỏ sẫm, đó là màu son môi dính lên.

Chẳng lẽ vừa rồi lúc ngủ cô chảy nước miếng?

Giữa dòng đường xe chạy nhanh như gió.

Kiểm khẽ trộm nghiêng mắt nhìn người đàn ông trong kính chiếu hậu, sắc mặt trầm lạnh của Lục Cảnh Hoảng xẹt qua, quét về phía mình là vết son đỏ rực xinh đẹp in trên áo sơ mi trắng tinh, cách cửa kính tự lằm bằm:

“Thật không thể tưởng tượng nổi.”

Vậy mà không hề nổi giận, chỉ nghiêm mặt.....

Tô Noãn đi ra trạm tàu điện ngầm, liền thấy tấm poster lớn ven đường, dừng lại bên dưới nó, ngược nhìn màu sắc bức ảnh trừu tượng này, rơi vào mắt là mấy chữ lớn trên đó: “DISCOVERY– thời khắc xinh đẹp trong mắt tôi.”

Đây là vòng chụp ảnh lớn nhất trong tạp chí xuất bản ảnh chụp “Mị Ảnh” tổ chức giải thi đấu nhiếp ảnh, giải thưởng cho người đạt giải là được Mị ảnh xuất bản một quyển ảnh chụp.

Việc này đối với một người mới như cô mà nói là cơ hội khó có được, cũng là cơ hội một đêm thành danh, chỉ cần có đam mê chụp ảnh sẽ không ai bỏ qua cuộc thi đấu này!

Tô Noãn không nhịn được đặt tay lên túi xách, nghĩ đến bên trong quyển tạp chí kia, trên mặt toát ra nụ cười tự tin:

“Thiếu Thần, một ngày nào đó em sẽ đứng trên Mị Ảnh, hoàn thành

mơ ước anh chưa đạt được!”

Cảm xúc vui vẻ này của Tô Noãn duy trì cho đến khoảnh khắc cô bước đến cửa, sau đó biến mất trong nháy mắt.

Cô Lăng Thành nhàn nhã ngồi trên sofa phòng khách, hai chân thon dài vắt chéo, trong bàn tay lộ rõ khớp xương của anh ta, cầm lấy điều khiển ti vi, đang đổi kênh truyền hình.

Nghe thấy tiếng cửa mở, anh ta quay đầu lại, con người thâm trầm nhìn cô, môi mỏng cong lên:

“Cuối cùng cũng biết trở về.”

Tô Noãn hô hấp cứng lại, ánh mắt thoáng rung động, dưới cái nhìn mỉm cười soi mói của anh ta, chậm rãi lui ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại, nhưng chưa tới một phút, cửa vừa đóng lại mở ra lần nữa, xuất hiện tại ở cửa là khuôn mặt đen sì.

“Nếu như tôi nhớ không lầm thì nơi này là nhà của tôi, phó thị trưởng Cố!”

Tô Noãn đặc ý cầm chìa khoá trong tay, ngón tay trắng nõn chỉ vào biển số nhà, động tác rất nhỏ nhưng âm thanh đóng cửa sắt lại đủ để nói lên tâm tình của cô.

Chẳng qua Cố Lăng Thành chỉ khẽ mỉm cười, bên má thon gầy lộ ra lúm đồng tiền, thành thực mà tràn đầy mị lực mê hoặc, lại không thể hấp dẫn được Tô Noãn.

“Tối hôm qua đi chơi ở đâu, sao ban đêm lại không về nhà?”

Cố Lăng Thành vẫn tự mình trò chuyện, đôi mắt đầy thâm thúy vẫn

nhìn cô, tiện tay đem điều khiển ti vi khế ném đi, đứng lên, nhất thời, thân hình cao lớn của Cố Lăng Thành che phủ tầm nhìn của Tô Noãn.

Anh ta mặt khoác đen bên ngoài, bên trong là sơ mi màu hoa Violet, phối hợp như vậy, giống như nó được thiết kế vì anh ta, tôn lên khí chất cao quý, có sức hấp dẫn nam tính không nói ra được.

Cô từng nói: Cố Lăng Thành, anh mặc áo sơ mi tím thật đẹp mắt.

Từ đó về sau, Cố Lăng Thành ít khi mặt áo sơ mi có màu khác, một ngày kia bọn họ quyết định kết hôn, cô đến chỗ ở của anh ta, mới phát hiện trong tủ quần áo của anh treo toàn sơ mi tím, giống như cánh đồng hoa oải hương ở Provence.

Anh ta tốt cuộc lúc nào thật tình, lúc nào giả dối cô căn bản không phân biệt được, tựa như hiện tại anh ta đứng trước mặt cô, mặt màu tím cô thích, cô như cũ vẫn không đoán được anh ta muốn làm cái gì.

“Sao lại đứng ở cửa không vào, đây không phải nhà của em sao?”

Cố Lăng Thành mỉm cười nhìn sắc mặt Tô Noãn đối với mình không tốt, gương mặt tuần tú hiện lên sự cứng chiều dịu dàng, nhưng cũng khiến tâm tình Tô Noãn trong nháy mắt gió nổi mây phun.

“Anh cũng nói đây là nhà tôi, tự ý xông vào nhà dân, không cần biết anh là ai, tôi sẽ báo cảnh sát bắt anh lại!”

Tô Noãn đem chìa khoá ném lên bàn trà một cái, mắt cười lạnh không rõ ý vị hướng đến Cố Lăng Thành, lướt qua thân thể anh ta, thuận tay cầm điện thoại, vừa mới ấn phím một, điện thoại liền bị bàn tay to lớn cướp đi.

“Trả lại cho tôi!”

Cô nâng cao tay bị Cố Lăng Thành nắm chặt, cùng anh ta da thịt tiếp xúc, khiến cô đột nhiên rung lên, trong lòng bắt đầu phát hoả, một cái tay khác đã thoát ra, đợi cô phản ứng kịp thì hai tay của mình đều đã bị Cố Lăng Thành kiềm chặt.

Nụ cười của Cố Lăng Thành dần biến mất, bàn tay to lớn nóng rực nắm lấy tay cô, giống mặt trời chói chang giữa sa mạc, thiêu đốt thân thể cô:

“Là bạn cùng phòng em mở cửa cho anh, tôi nói tìm em, cô ta muốn đi ra ngoài, nên để anh ngồi phòng khách chờ em, sau đó thì em về, chuyện chính là như vậy.”

Chương 8: Ai tàn nhẫn nhất

Tô Noãn mạnh mẽ giãy cổ tay đang bị trói buộc ra, đón nhận con người mang ý cười của Cố Lăng Thành, lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách:

“Như vậy hiện tại, với tư cách là chủ nhân căn nhà này, tôi mời anh đi cho!”

Cố Lăng Thành nhìn xuống Tô Noãn dáng vẻ phòng bị lạnh lùng, đối với lời nói vô lễ của Tô Noãn, không hờn giận không buồn bực, nhẹ nâng khóe môi, ánh mắt nhàn nhạt rơi vào trên cổ tay cô bị anh bóp đỏ:

“Noãn Noãn, dựa quan hệ của chúng ta, em không cần thiết đề phòng anh như vậy, em biết rõ, anh sẽ không làm gì em.”

Đúng vậy, anh chắc chắn sẽ không làm gì tôi, anh chỉ làm thương tổn người bên cạnh tôi, để cho tôi sống mà tự trách cùng áy náy trong lòng, đau đến nỗi không muốn sống mà đối diện với một khuôn mặt âm u của những người đó.

Những lời này, Tô Noãn cuối cùng không có nói ra, cô đã hai bàn tay trắng, thì còn có tư cách gì chống lại Cố Lăng Thành?

Đến cuối cùng, anh ta còn cười một tiếng, chỉ còn một mình cô trầm luân trong khổ sở, cho nên, cần gì phải vén lên những vết thương đầy sẹo kia nữa!

Tô Noãn đem hai tay đặt sau lưng, nắm thật chặt thành nắm đấm,

mặc cho ngón tay ghim đau lòng bàn tay, không để ý tới Cố Lăng Thành nữa, xoay người, đi vào phòng mình.

Cố Lăng Thành tùy ý tựa vào cánh cửa, hai tay khoanh lại, mắt thấy cô đến hốc nào đó trong nhà, lấy ra một gói mì ăn liền từ trong túi, sau đó ra khỏi phòng, từ đầu đến cuối, không hề nhìn tới anh cái nào nữa, giống như anh không tồn tại trong căn nhà này.

Phòng bếp cũ rách giống như là đã lâu không ai dùng qua, trên kệ bếp bám một tầng bụi mỏng, Tô Noãn lấy từ bên trong ngăn tủ một hộp cơm hình tròn, đặt lên trên bếp, làm bụi bặm đơn điệu khắc xuống một vòng tròn.

Tô Noãn động tác thành thạo mà đơn giản nấu mì ăn liền, chưa tới 30 giây, cô liền ngồi trên ghế salon ăn.

Hương vị mì ăn liền tràn ngập phòng khách, cô bùng tô mì ăn liền ăn ngẫu nhiên, trên tivi còn phát phim hoạt hình Anime, cô không có bao nhiêu hứng thú, nhưng vẫn nhìn không chớp mắt.

Cố Lăng Thành vẫn chưa rời đi, cô thích thú ăn mì, anh liền an tĩnh ngồi trên ghế salon bên cạnh, nhìn tương ăn như hổ đói của cô.

Âm nhạc phim hoạt hình quanh quẩn bên trong bầu không khí quý dị, Cố Lăng Thành đột nhiên khom người, cầm điều khiển tivi lên, tắt đi.

Phòng khách khôi phục yên tĩnh, chỉ có âm thanh ăn mì ăn liền của cô, cô cảm thấy mình có chút buồn nôn, mì ăn liền giống như mắc nghẹn bên trong cổ họng, nhưng là, cô không dừng lại.

Trong lúc cô gian nan nhai nuốt ngụm cuối cùng, ngực khó chịu làm cho cô thở không nổi, ngẩng đầu trừng mắt nhìn về phía Cố Lăng Thành gần như đưa mắt nhìn chăm chăm:

“Nhìn đủ chưa, nhìn đủ rồi thì rút ra ngoài cho tôi!”

Cố Lăng Thành cười cười, lười biếng tựa vào trên lưng sofa, hai chân bắt chéo, nhàn nhã tự đắc.

“Anh cứ tưởng em sẽ luôn coi anh là người trong suốt chứ.”

Tô Noãn quay mặt đi, đè nén cảm xúc quay cuồng, đem tô mì giờ lên khoe miệng, không để ý cái trước mặt vẫn còn trong miệng, bắt đầu húp nước mì, loại cảm giác này rất tệ, làm cho cô muốn ói.

“Mị Ảnh muốn tổ chức cuộc thi nhiếp ảnh mang tính toàn quốc, em tham gia đi, anh nhớ ước mơ của em là trở thành một nhiếp ảnh gia thành công...”

“Àm!”

Tô mì bị ném mạnh lên bàn trà, tràn cả nước mì ra ngoài, làm phồng da thịt trên mu bàn tay cô, nổi ửng đỏ lên, ngón tay của cô cầm chặt tô mì, như muốn đem nó nghiền nát.

“Đừng nói mơ ước với tôi, Cô Lăng Thành, anh viễn viễn không xứng!”

Lớp trang điểm trên mặt Tô Noãn trở nên hung tợn, cô tức giận gầm lên, mì trong miệng văng khắp nơi trước mặt, nhìn qua chật vật và dung tục.

“Tôi nói anh là thật không biết, hay là giả bộ vô tội, trong hai năm qua, tôi phải đi mấy ngày, anh so với ai khác đều rất rõ ràng, nếu như không phải là anh, tôi không đến nỗi không tìm được công việc nào tương tự như thế!”

Nếu như không có Cố Lăng Thành anh ta dùng thế lực giở trò quỷ sau lưng, cuộc sống của cô làm sao phải nghèo khó như vậy, trước kia cô không nói, cũng không có nghĩa cô là kẻ ngu, không biết những chuyện này.

Cố Lăng Thành cười “xì” một tiếng, anh để hai chân xuống, ưu nhã đứng dậy, rút ra mấy tờ khăn giấy, không để ý Tô Noãn thô bạo tức giận, lại gần mặt cô, lau đi miếng mì cùng nước mì dính bên miệng cô.

Động tác dịu dàng mà cẩn thận, cho thấy sủng ái rất nhiều, giống như anh đang lau bảo vật trân quý, không để cô dính bất kỳ dơ bẩn nào.

Cố Lăng Thành đã từng cưng chiều cô, thậm chí vượt qua được ba cô, lúc ba cô bận rộn công việc thì người bên cạnh cô luôn là Cố Lăng Thành.

So với cô anh lớn hơn 8 tuổi, từ lần gặp mặt đầu tiên, lợi dụng thân phận trưởng bối tiến vào thế giới của cô, từ cuộc sống khi cô 15 tuổi, đến khi cô 21 tuổi mới thôi, Cố Lăng Thành đều chưa từng vắng mặt.

Cô không cách nào không yêu anh ta, anh ta bỏ ra quá nhiều, cô làm sao có thể có mắt mà không trông?

Bây giờ nhìn lại, khi đó yêu thương cưng chiều, cũng chỉ là một âm mưu đã được lên kế hoạch lâu năm, chỉ có cô là con cò trầm mê trong đó, Cố Lăng Thành luôn luôn là người lý trí điều khiển quân cò.

Tô Noãn không muốn nhìn đến Cố Lăng Thành trong mắt toát ra cưng chiều, tránh va chạm của Cố Lăng Thành, bỗng nhiên đứng dậy, cúi nhìn Cố Lăng Thành vẫn duy trì động tác, hít sâu một cái,

lạnh lùng nói:

“Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, cũng giống như hai năm qua, không cần lại hiện ra trước mặt tôi!”

Trầm mặc đến yên tĩnh, lan rộng khắp phòng, khi cô cho là anh ta sẽ thức thối mà đi thì Cố Lăng Thành đột nhiên mở miệng, ánh mắt ý vị thâm sâu không rõ nhìn cô:

“Vốn là thị trường muốn cử hành hôn lễ, anh có thể đề cử em đi chụp hình cho hôn lễ, đây là một cơ hội tốt, nếu như...”

“Không cần, nếu như anh nói xong rồi, xin mời anh ra ngoài cho!”

Tô Noãn thẳng tay chỉ ra cửa, đối với Cố Lăng Thành tự cho là đúng không thể nhịn được nữa, anh ta cho là cô còn giống như trước kia là cô gái nhu thuận chỉ nghe lời anh ta sao?

Hai năm rồi, cái gì cũng thay đổi, bao gồm linh hồn của cô, cũng không thể trở về được lúc năm 15 tuổi trong sáng ấy nữa.

Cố Lăng Thành vẫn như cũ cười cười, khéo môi phác họa đường cong, đứng lên, chiều cao của anh bao phủ thân thể cô.

“Tốt nhất em nên suy nghĩ một chút, rồi trả lời chắc chắn cho anh... số điện thoại của anh vẫn không thay đổi, em biết.”

“Cố Lăng Thành, rốt cục anh muốn thế nào!”

Tô Noãn đột nhiên dữ tợn hét to, tiếng vang to kéo dài thật lâu, cơ thể cô bởi vì tức giận mà run rẩy, mà nụ cười của anh ta vẫn như cũ, vân đạm phong khinh.

Số điện thoại của anh ta, là sau khi bọn họ thiết lập quan hệ, cùng nhau mua, là cùng một dãy số tình nhân, chỉ khác một con số của cô, của cô là “3”, của anh ta là “4”, khi đó ước định là “một đời một kiếp”.

Bây giờ nghĩ lại, quả thực là quá nhàm chán, cũng hết sức là viễn vông!

Sau đó cô đã vứt bỏ dãy số đó đi, anh ta lại dám mặt không đổi sắc nói, anh ta vẫn không đổi số, Cố Lăng Thành, thì ra anh tàn nhẫn không chỉ có bấy nhiêu đó!

Chuông điện thoại đột ngột vang lên, phá vỡ không khí lạnh lùng cứng ngắt, Cố Lăng Thành lấy điện thoại ra, khóe mắt liếc nhìn màn hình, không nhấn tắt, ngược mắt mong chờ nhìn Tô Noãn, nhận điện thoại:

“Alo, Thụy Hàm, ừ, còn chưa ăn, vừa hay chuẩn bị tan tầm.”

Tô Noãn lạnh lùng giễu cợt, đôi mắt lại phiem hồng, mặc dù đáy mắt khô cạn muốn chết, cô vẫn cảm nhận được lệ tuôn sôi trào.

“Ngoan ngoãn ở nhà đợi anh... anh lập tức về, cùng ăn cơm tối.”

Cố Lăng Thành cúp điện thoại, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm Tô Noãn, cũng nhìn thấy ý cười của cô, mím lại môi mỏng mà cười, lướt qua Tô Noãn, đi về hướng cửa, chỉ để lại một câu nói:

“Tự em suy nghĩ kỹ lại đi.”

Tô Noãn ngón tay hung hăng xoắn vạt áo mình, các đốt ngón tay nổi gân xanh trắng, chột xoay người, quăng mạnh tờ mì trong tay về phía cửa sắt vừa khép lại.

Nước mì màu đen theo cửa sắt chậm rãi chảy xuống, đọng lại trên sàn nhà thành một vũng nước, mùi vị phảng phất vào mũi, tràn ngập phòng khách.

Tô Tô, còn có nữa năm, anh đi Pháp rồi, em nguyện ý đi cùng anh không?

Tô Tô, em thật muốn vì anh ta, mà ở lại sao?

Tô Tô, anh đã trở về, bởi vì biết anh ta không thực yêu em, lần này, em có thể đi cùng anh chưa?

Tô Tô, tại sao không chịu ở chung với anh, em vẫn còn thích anh ta sao?

Tô Tô,... không có gì, chỉ là muốn gọi hỏi em, đói bụng chưa?

**

Lần đầu tiên gặp Lục Thiếu Thần, là trong một lần triển lãm tranh ở đại học, cô trong lúc vô tình nhìn thấy hình của mình, cứ như vậy, treo lên tường.

Cô trong ảnh mặc một chiếc váy trắng như tuyết, ngồi trên ghế đá cạnh bờ hồ, khí thế oai phong, mái tóc dài đến eo của cô bay loạn, mà con ngươi của cô ngưng trọng hàng lông mi rũ xuống, lộ ra ưu thương nhàn nhạt.

Không thể phủ nhận, ảnh chụp thực sự rất duy mỹ.

Cô cũng nhớ, vào một ngày kia, khi cô bên ngoài phòng sách của ba, không cẩn thận nghe được cuộc nói chuyện giữa ba cô và bác sĩ cá nhân của cô.

Bác sĩ ngoại khoa tim luôn hòa ái mỉm cười với cô, âm thanh nặng nề của ông xuyên thấu qua khe cửa, truyền vào màng nhĩ của cô, ông ta nói:

“Nếu như trước 30 tuổi vẫn không tìm được trái tim thích hợp, thân thể lệnh thiên kim e rằng...”

Bên trong phòng sách là một mảnh im lặng, cô nghe được âm thanh của ba dùng tay đập vào mặt bàn, tiết tấu rối loạn tiết lộ tâm tình của cha.

Bác sĩ không nói tiếp, cô và ba cũng biết rõ, cô khó có thể sống qua 30 tuổi, trừ phi phòng ban hiến tặng dự trữ trong kho của bệnh viện, có trái tim thích hợp với cô.

Cô len lén chạy ra khỏi nhà, cố gắng đi chậm ven đường, cơ thể cô không thích hợp đi bộ đường xa, khi cô đi vào một công viên thì cô đã thở hồng hộc, sắc mặt tái nhợt suy yếu.

Khi đó cô an tĩnh ngồi bên bờ hồ, nhìn cây liễu sinh ra cành lá non xanh mơn mớn, tưởng tượng đến sinh mạng kết thúc liền sợ hãi, ánh mắt hoang mang mà trống rỗng.

Khi Tô Noãn sững sờ nhìn tấm hình kia thì một giọng nam mừng rỡ từ phía sau truyền đến:

“Không ngờ, cô cũng là sinh viên ở đây!”

Cô từ từ quay đầu, liền thấy một khuôn mặt tuấn tú rạng rỡ như ánh mặt trời, cô nhìn thấy trong ánh mắt của anh ta, lóe ra ánh sáng lung linh sinh động, tự giới thiệu mình:

“Tôi tên Lục Thiếu Thần, cô có thể cho tôi biết, trong bức ảnh tôi chụp, người mẫu trong tấm hình này tên tuổi là gì?”

Phương thức bắt chuyện thực cầu huyết, sau đó Thiếu Thần nói cho cô biết, đó là lần đầu tiên anh ta, chủ động bắt chuyện với một cô gái, nhưng bởi vì khẩn trương, không biết nên nói gì, liền tham khảo phương pháp của một người bạn.

Tô Noãn liếc mắt về phía bên dưới tấm ảnh, tên tuổi người chụp ảnh, quả nhiên là Lục Thiếu Thần, cô có nghe nói qua cái tên này, lúc cô mới vừa vào học viện chụp ảnh thì đã nghe tên tuổi vang dội.

Lục Thiếu Thần là sinh viên năm tư, cũng là con át chủ bài của học viện chụp ảnh, thiên phú chụp ảnh trời cho, còn chưa tốt nghiệp ra trường, liền đã bộc lộ được tài năng trong giới chụp ảnh, thầy giáo của anh ta từng ở trước mặt mọi người tán dương anh ta:

“Cho tới khi con 30 tuổi, con sẽ trở thành thợ chụp ảnh trong giới ‘Steve’!”

Tô Noãn không trả lời vấn đề của Lục Thiếu Thần, mà là lạnh lùng liếc anh ta một cái, xoay người, không hề dừng lại thêm một khắc nào, cô đem anh trở thành những công tử nhà giàu dựa vào chụp ảnh để dụ dỗ nữ sinh.

Chờ khi anh ý thức lại một chút thì đã không tìm thấy bóng dáng nhỏ nhắn gầy gò trên ảnh đâu nữa, cũng không nhìn thấy được chiếc váy màu trắng thuần khiết xinh đẹp kia nữa.

— — — — —

Điện thoại reo lên vài tiếng “ong ong”, ổ chăn rối tung bị xốc lên, một cánh tay trắng nõn đưa ra, sờ lung tung trên tủ đầu giường, liền lấy

được điện thoại.

“Alo, ai đấy?”

Tô Noãn một tay xoa xoa ánh mắt mơ hồ, một tay cầm điện thoại đưa đến bên tai, ánh mặt trời chói mắt làm cô thật vất vả mở mắt ra rồi khép mắt lại lần nữa, đem người cuộn vào trong chăn.

“Xin chào, Tô tiểu thư, tôi là Kiều, là thư ký riêng của Lục phó bộ, mấy ngày trước chúng ta đã gặp mặt, không biết cô còn nhớ không?”

Tô Noãn mệt mỏi nằm ngửa trên giường, chậm rãi nói:

“Ừ, có chuyện gì sao?”

“Tôi bây giờ đang ở dưới lầu của nhà Tô tiểu thư, là Lục bộ phân phó tôi tới đón cô!”

“Cái gì!”

Tô Noãn nhất thời hết cả buồn ngủ, thân thể mảnh khảnh ngồi thẳng trên giường, sững sốt mất 3 giây, mới gấp rút xuống giường, mang dép chạy đến bên cửa sổ, vừa cúi đầu, quả nhiên thấy một chiếc Mercedes-Benz màu đen, còn có Kiều đứng vững vàng bên cạnh xe.

“Tô tiểu thư, chẳng lẽ cô đã quên, cô đã đồng ý với Lục bộ hôm nay đi chụp hình cho hôn lễ sao.”

“Tôi đồng ý anh ta hồi nào, sao tôi lại không biết?”

“Nhưng là, Lục bộ nói, cô chắc chắn biết!”

Tô Noãn cảm thấy cả sự kiện đều có chút không giải thích được, sau

khi cô nghe Kiều nói câu “Lục bộ nói, cô chắc chắn biết”, thân thể của cô kịp phản ứng trước khi có ý thức, chạy đi đánh răng rửa mặt, thay đồ ra khỏi nhà, ngồi vào xe.

Xe rộng mở trên đường cái chạy như bay, Tô Noãn lười biếng tựa vào ghế dựa trên chỗ ngồi phía sau, buồn ngủ, cô trước khi ra cửa, không quên trang điểm trên mặt mình một tí.

Không biết qua bao lâu, xe chậm rãi dừng lại, cửa xe được mở ra, một làn gió mát mẻ thổi qua gò má cô, cũng làm cô bừng tỉnh trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh.

Đón ánh mặt trời chói mắt, cô nhìn thấy một bóng đen ngăn chặn ở cửa xe, sau đó anh ta hạ thấp thân hình thon dài, ngồi vào trong xe, trong khoảnh khắc, Tô Noãn ngửi thấy một mùi hương thơm mát sạch sẽ, xen lẫn với mùi thơm hoa cỏ.

Cùng với Lục Cảnh Hoảng ngồi vào bên cạnh cô, còn có một cái camera mới tinh, khi cô nhìn thấy rõ đó là Camera Hasu H4D thì đại não bị kinh ngạc cùng vui sướng tràn đầy.

Mỗi một người yêu thích chụp ảnh đều thu thập tin tức về máy ảnh, mặc dù cô nghèo đến nỗi chỉ có thể ăn mì ăn liền để xoay xở sống qua ngày, cô vẫn chú ý đến bất kỳ tin tức nào về máy chụp ảnh.

Hasu là nhãn hiệu máy chụp ảnh tốt nhất trên toàn thế giới, mà cái máy ảnh trước mắt cô, còn là máy ảnh phiên bản cỡ nhỏ có số lượng của hãng Hasu, toàn cầu chỉ sản xuất khoảng 499 cái.

Tô Noãn cảm nhận được nhịp tim mình đập nhanh, cô không nhịn được đưa tay cầm lên, dùng áo sơ mi lau chùi ống kính, sau đó nín thở, cẩn thận lật trên dưới xem từng li từng tí, không kìm nén được yêu thích nó.

Cô cảm thấy vui mừng đến nỗi sắp ngất đi, cái máy ảnh này là năm trước vừa xuất hiện trên thị trường, lấy thực lực kinh tế của cô, cô cho là đời này không thể thấy được vật thật, không ngờ, bây giờ lại được cô nâng niu trong tay.

Tô Noãn lặng lẽ liếc nhìn Lục Cảnh Hoằng bên cạnh, anh ngồi vào xe, liền bắt đầu thao tác laptop, bắt đầu xem các loại tư liệu văn kiện, cô chợt phát hiện, người đàn ông này, hình như luôn là rất bận.

Cúi đầu xuống nhìn máy ảnh trong tay, Tô Noãn vẫn cảm thấy hoan hỉ, bất mãn đối với Lục Cảnh Hoằng cũng giảm bớt mấy phần.

Cô thật tò mò, ở đâu mà anh có nhiều tiền như vậy, Lâm Gia Gia có nói qua, anh chỉ là một Quan Ngoại Giao, cũng không phải là làm việc ở công ty.

Một Quan Ngoại Giao, sẽ chi một số tiền lớn, mua một chiếc máy ảnh mà dường như vô dụng đối với anh ta, chỉ có thể nói rõ một vấn đề: anh ta rất giàu có, chút tiền đó không đáng gì.

Tô Noãn trầm tư suy nghĩ chưa ra được đáp án, rất nhanh liền bị âm thanh thản nhiên của Lục Cảnh Hoằng xua tan, nhưng cũng đủ làm cho khóe mắt cô giựt giựt:

“Cái này là tôi mượn, làm hư thì bồi thường gấp mười lần.”

Cho nên, cô tốt nhất nên cẩn thận một chút cho tôi, nếu không, cô sẽ bồi thường đến tán gia bại sản!

Tô Noãn nhanh chóng đem máy ảnh đặt ổn định một bên, quay đầu, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong lòng thầm mắng: tiểu nhân, đồ nhỏ mọn!

“Anh dẫn tôi tới đây làm gì, không phải nói đi chụp hình hôn lễ sao?”

Khi Tô Noãn được đưa vào một salon làm tóc sang trọng thì cô khó hiểu liếc mắt nhìn về phía Lục Cảnh Hoàng bên cạnh, cô muốn xoay người rời đi, lại bị Kiều Lễ phép ngăn lại.

“Cô bảo đảm bộ dạng này của cô, xuất hiện tại hôn lễ sẽ không dọa khách khứa cao quý hay sao?”

Tô Noãn nghe thấy âm thanh lãnh đạm của Lục Cảnh Hoàng, quay đầu không thèm để ý bác bỏ nói:

“Vậy anh đi tìm thợ chụp ảnh khác đi, cần gì chết bám tôi không buông!”

Lục Cảnh Hoàng nhìn Tô Noãn một cái, trên mặt vẫn như cũ không có bất kỳ biểu hiện nào, dưới sự chỉ dẫn của người phục vụ, đi về hướng ghế salon ngồi nghỉ ngơi, một bên thuận miệng nói:

“Cô cảm thấy tôi có cần phải vì thế mà tốn thêm một khoản chi tiêu nữa hay không?”

Thợ chụp ảnh miễn phí không cần tốn tiền, Lục Cảnh Hoàng anh là đồ tiểu nhân, là ý này đi!

Tô Noãn cảm giác mình mà tiếp tục nói chuyện với anh ta nữa, đoán trước sẽ nghẹn chết tại chỗ mà, nhưng cũng không cách nào che dấu sự tức giận của mình, giễu cợt mà nhìn bóng lưng thon dài kia, căm giận theo sát Kiều đi về hướng cửa thang lầu.

Chỉ nhìn thoáng qua trang thiết bị của tiệm salon này, liền biết ngay giá tiền phục vụ ở đây không thấp, Tô Noãn nhướn mày liếc mắt

nhìn Lục Cảnh Hoằng đang ngồi trên ghế salon, khóe miệng nhếch lên một ý cười quỷ dị.

Chỉ là trong lòng cô tính toán còn chưa xong, liền bị một câu nói của Lục Cảnh Hoằng làm cho dưới chân vấp một cái, thiếu chút nữa té nhào trên bậc thang.

“Một lát sau khi đi xuống, nhớ là tự mình đem tiền đi thanh toán.”

Tô Noãn cảm giác huyết thái dương của chính mình đập thành thạch vang dội, từng sống qua 23 năm, cô cơ hồ cũng chưa gặp qua loại đàn ông như vậy – hẹp hòi, lời nói ác độc, âm hiểm, xảo trá...

Làn nước ấm áp lướt qua mái tóc dài của cô, một đôi tay mềm mại xoa bóp trên đỉnh đầu cô, làm cho cô từ từ thấy buồn ngủ, liền nhắm mắt một lát, cô tự nhủ, sau đó an tường khép mắt lại.

“Tiểu thư, mời qua bên này!”

Tô Noãn mơ hồ đứng dậy, bị nhà tạo mẫu tóc đưa tới một chiếc ghế ngồi, một cái khăn lông lớn nhẹ nhàng lau mái tóc ẩm ướt của cô, động tác thành thạo mà chuyên nghiệp.

“Tiểu thư, cô đại khái muốn cắt kiểu tóc như thế nào?”

Nghe nhà tạo mẫu tóc hỏi, Tô Noãn chậm rãi mở mắt, liền nhìn thấy chính mình trong gương, tố nhan hướng lên trời, lớp trang điểm trên mặt chẳng biết đã bị tẩy đi lúc nào, mái tóc dài lại che lại mắt cô.

“Tôi không có tiền, anh cứ tùy tiện cắt thành tóc ngắn đi, về sau gội đầu còn có thể tiết kiệm được không ít dầu gội đầu!”

“À?”

Tô Noãn trả lời khiến cho nhà tạo mẫu tóc sửng sò, cây kéo trong tay mém chút nữa bị rớt, khách hàng dăm vào nơi này, ít nhất cũng là tầng lớp trung lưu, làm sao mà không kiêng dè nói thẳng không có tiền như vậy?

Khi nhà tạo mẫu tóc không biết phải làm sao thì từ cửa vang lên một tiếng cười khẽ vui vẻ, Tô Noãn cùng nhà tạo mẫu tóc đồng thời nhìn sang, liền thấy một quý phu nhân trung niên đứng ngay cửa.

Bà ấy một mái tóc dài đen nhánh cột cổ định phía sau ót, để lộ cái trán trơn bóng, khuôn mặt trắng nõn làm tôn lên món đồ trang sức trang nhã xinh đẹp, mi lá liễu, một đôi mắt lưu ly đen nhánh hàm chứa ý cười yếu ớt, khóe môi hơi vểnh lên, ánh mắt như có như không lướt qua đầu tóc ẩm ướt của Tô Noãn.

Quý phu nhân mặc chiếc váy đồng phục màu vàng, đường viền cổ phía trên khảm cùng màu, cánh tay trắng nõn được một chiếc vòng ngọc ôm lấy, vô luận là cách ăn mặc hay là phong cách, đều nói cho người bên ngoài biết thân phận của bà.

“John, còn không sấy khô tóc cho vị tiểu thư này, nếu làm cho khách hàng bị cảm, là thất trách của chúng ta.”

“Vâng, bà chủ.”

Thì ra là bà chủ của nơi này!

Tô Noãn hướng tới quý phu nhân mỉm cười hỏi thăm, sau đó liền đem tầm mắt thu hồi, nhìn mình trong gương ngẩn người, cô bối rối không biết lát nữa phải trả bao nhiêu tiền.

Mà bà chủ phong cách xuất chúng lại chưa rời đi, ngược lại, khi nhà

tạo mẫu tóc sấy tóc cho Tô Noãn thì bà đã đứng sau lưng Tô Noãn.

“Tiểu thư cô họ gì, có thể nói tôi biết được không?”

Một giọng nữ dịu dàng từ phía sau truyền đến, Tô Noãn kinh ngạc ngẩng đầu, nhất thời không bắt bẻ, đầu đập vào lỗ hổng của máy sấy, nóng hừng hực làm cho cô cảm thấy da đầu đau, cúi đầu nhỏ tiếng kêu.

“Thật là một đứa trẻ mơ hồ!”

Quý phu nhân nhìn Tô Noãn nhe răng trợn mắt qua gương, cười một tiếng, lấy máy sấy tóc trong tay nhà tạo mẫu tóc đi qua, mở lên một lát, tự mình sấy tóc cho Tô Noãn, ngón tay thon dài xuyên qua sợi tóc ươn ướt, vuốt ve đầu cô, hạ xuống một chút, ôn nhu đến cực điểm.

Tình cảnh như vậy khiến Tô Noãn có chút lơ mờ, cũng giống như nhà tạo mẫu tóc đứng một bên kinh ngạc, anh ta cũng tò mò, bà chủ sao lại hứng lên làm việc này, còn là một vị khách luôn miệng kêu không có tiền.

Không có việc gì mà ân cần, thì không phải gian xảo cũng là đạo chích.

Những lời này Tô Noãn bất luận như thế nào cũng không cách nào gán lên người một quý phu nhân cao nhã đoan trang, cô nhìn vào ánh mắt bà, trong suốt mà ôn hòa, rất khó đem mưu tính và thương tiếc đánh đồng.

Dịu dàng nhìn chăm chú như vậy, giống như là cái nhìn sủng ái của mẹ dành cho con gái, hôm nay lại đột ngột xuất hiện trên người cô.

Mẹ nhìn chăm chú....

Tinh thần Tô Noãn trong nháy mắt có chút hoảng hốt, cô hình như chưa bao giờ cảm thụ qua tình thương của mẹ, làm sao lại dám xác định cái nhìn chăm chú này lại chính là của mẹ dành cho con trẻ đây?

“Tiểu thư, có thể nói cho tôi biết cô họ gì không?”

Tô Noãn bị quý phu nhân kiên nhẫn hỏi kéo về suy nghĩ, mỉm cười chăm chú nhìn quý phu nhân, cô cũng không tiếp tục cự tuyệt nữa, nói:

“Tôi họ Tô!”

Khi Tô Noãn ý thức được câu trả lời của mình có chút vấn đề thì thì quý phu nhân tươi cười càng thêm rõ ràng, đôi tay xinh đẹp kia lần lượt cầm lấy lược và cây kéo, mà nhà tạo mẫu vốn đứng bên cạnh đã không thấy đâu.

“Tô tiểu thư, muốn cắt tóc sao?”

Tô Noãn gật đầu một cái, không cần ở trước mặt vị quý phụ ưu nhã này, che dấu tình trạng kinh tế của mình:

“Tôi không có nhiều tiền, cứ tùy ý cắt ngắn đi!”

Quý phu nhân “Nha” một tiếng, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện khi dễ, ngược lại đau lòng vuốt ve đỉnh đầu Tô Noãn, sau đó cười nói:

“Tiệm của chúng tôi hôm nay mới hoạt động, chỉ cần là khách hàng lần đầu tiên tới tiệm chúng tôi, chúng tôi đều miễn phí gội cắt sấy, cho nên, Tô tiểu thư không cần lo về vấn đề tiền bạc.

Còn có chuyện tốt như thế, không phải là lường gạt chứ?

Quý phu nhân giống như nhìn thấu hoài nghi của Tô Noãn, bất đắc dĩ mỉm cười vuốt đầu Tô Noãn, mím môi gật đầu, đôi tay đè chặt vai Tô Noãn, ngăn lại bất cứ ý đồ muốn rời đi của cô.

“Bạn trai Tô tiểu thư còn ngồi dưới lầu, nếu chúng tôi muốn lừa gạt Tô tiểu thư, bạn trai Tô tiểu thư sẽ không bỏ qua cho chúng tôi, không phải sao?”

Bạn trai? Tô Noãn trước tiên nghĩ tới người đàn ông ngồi ở ghế salon nào đó, bĩu môi một cái, không nhìn tới ánh mắt mập mờ của quý phu nhân, vội vàng giải thích:

“Anh ta không phải bạn trai tôi, bà hiểu lầm rồi!”

Quý phu nhân kinh ngạc dừng lại động tác trong tay, khóe mắt liếc nhìn Tô Noãn đan chéo hai tay thì liền hiểu rõ, nụ cười nơi khóe miệng cũng lần nữa nâng lên:

“Tôi hiểu rồi, cậu ta không phải là bạn trai của Tô tiểu thư.....”

Trong phòng rửa tay, Tô Noãn ngồi trên nắp bồn cầu, dạ dày từng trận đau rút.

Một mái tóc dài màu nâu đã biến thành một đầu tóc ngắn rối bù, cô không thể không thừa nhận vị chủ tiệm xinh đẹp kia là một nhà tạo mẫu tóc ưu tú, thiết kế cho cô một kiểu tóc nhẹ nhàng khoan khoái mà lại không mất đi nữ tính.

Chỉ là, quý phu nhân này có phải hay không cũng hơi nói nhiều một chút?

Từ số tuổi cho đến sở thích, một câu cũng không buông tha, Tô Noãn câu được câu không trả lời, cũng không làm cho bà mất đi hăng hái, khi bị hỏi thích dạng đàn ông nào thì Tô Noãn chịu không nổi nữa, mượn cớ đi toilet, trốn vào WC.

Nhìn thấy thời gian cũng không còn xê xích nhiều, Tô Noãn mới ra khỏi toilet, cô cảm thấy bà chủ tiệm nhiệt tình kia cũng đã rời đi, hít một hơi thật sâu, còn chưa kịp thở ra, liền bị nghẹn trong cổ họng.

Tô Noãn nhìn thấy quý phu nhân đứng ở cửa toilet, mặt liền biến sắc, khuôn mặt trắng trong thuần khiết lộ ra nụ cười cứng ngắc, mà quý phu nhân nhạy cảm ánh mắt nhu hòa quét qua toàn thân cô một cái.

“Nếu ra rồi, chúng ta phải đi thay quần áo thôi!”

“Thay quần áo?!”

Quý phu nhân nhìn khuôn mặt không thể tin của Tô Noãn, cúi đầu nở nụ cười, bàn tay mềm mại chủ động nắm lấy bàn tay hơi lạnh của Tô Noãn, ở bên tai cô thần bí nhẹ giọng nói:

“Đừng lo, nó nhất định sẽ thích!”

“Nó?”

Tô Noãn không hiểu ra sao, mê hoặc nháy mắt mấy cái, muốn tránh thoát bàn tay của quý phu nhân, ngược lại bị nắm chặt hơn, buộc phải đi theo bóng lưng yếu điệu của quý phu nhân tới nơi nào đó.

“Jhon, kêu Lynda và Quỳnh tới đây, tôi cần các cô ấy trợ giúp!”

Quý phu nhân mặt hưng phấn khiến sống lưng Tô Noãn lạnh lẽo, muốn ngừng bước chân, quý phu nhân lại xoay người, ánh mắt dịu

dàng nhìn cô làm cho cô không rét mà run:

“Em thực giỏi lắm!”

“Hả?”

Tô Noãn giống như là một con chuột mê muội run rẩy choáng váng, đầu óc ngu ngơ nghiêng ngả, một đầu tóc ngắn màu nâu dưới ánh đèn, tỏa ra vẻ đẹp sáng rọi.

Quý phu nhân trù mển vuốt ve đầu tóc ngắn của Tô Noãn, dịu dàng mà cười nói:

“Làm nó yêu em.”

Tô Noãn mi tâm hơi nhú, vừa định giải thích cái gì, người liền bị quý phu nhân đẩy vào một gian phòng, trong giây phút cửa phòng bị đóng lại, cô bừng tỉnh hiểu ra, quý phu nhân này có thể hiểu làm cái gì!

—————

Lục Cảnh Hoảng ngồi trên ghế salon, đột nhiên khép tạp chí trong tay lại, gior cổ tay lên, nhìn đồng hồ đeo tay, từ trên ghế salon đứng dậy, vừa định dặn dò Kiều bên cạnh đi lên lầu xem một chút, liền bị một tràng âm thanh của giày cao gót cắt ngang.

Anh nhìn thấy tia kinh ngạc trong mắt Kiều, mi tâm hơi nhú, theo tầm mắt Kiều xoay người, tròn mắt xoay tròn chậm rãi nhìn xuống thân ảnh màu trắng trên bậc thang.

Giày cao gót màu vàng tiếp xúc với bậc thang chất liệu bằng gỗ thực, phát ra âm thanh “cạch cạch” sắc bén, trên đôi gót nhỏ chính là một đôi chân trắng nõn mảnh khảnh, ưu nhã theo bước đi của cô, làn váy

trắng như tuyết ở trong không khí lung lay sinh động, hương thơm bay lượn.

Tròng mắt sau mắt kính của Lục Cảnh Hoằng, hơi nheo lại, tay trái của anh đút trong túi quần tây, tay phải tự nhiên buông bên người, còn tạp chí anh đang cầm xem khi nãy, không biết là cố ý hay là quên lãng.

Tô Noãn nhận thấy được dưới lầu có hai ánh mắt bén nhọn, tràn đầy tìm tòi nghiên cứu cùng phán xét, mà cô đã trở thành sản phẩm mà anh ta đang muốn kiểm nghiệm, cho dù, cô muốn kháng cự tầm mắt của anh ta.

Khi hai chân cô an ổn đặt trên sàn nhà, Tô Noãn không nhận được giật giật giày cao gót dậm dậm chân, dưới cái nhìn chăm chú của hai ánh mắt kia, vẻ mặt cũng từ từ trở nên mất tự nhiên.

Giương mắt lên, trên cặp mắt kính của Lục Cảnh Hoằng, cô tựa hồ thấy được bộ dáng của mình, cùng vài phút đồng hồ trước, thấy bộ dáng của cô ở trước gương, không chút nào sai lệch.

Cô mặc chiếc váy công chúa màu trắng, eo thiết kế cao, làm cho đường cong trên chân cô dài ra, dáng người cao gầy nhỏ nhắn, xinh đẹp như vậy cộng thêm xương quai xanh như ẩn như hiện, làm cho cô nhìn qua tràn đầy khí chất xinh đẹp.

Nếu như cô có một mái tóc dài búi lại, đó nhất định là cô gái xinh đẹp tao nhã cao quý.

Nhưng, cô lại cố tình cắt một đầu tóc ngắn, màu nâu rối bù, cô có một đôi mắt xéch xinh đẹp, sáng mắt trong sáng lưu chuyển mê ly, tựa như giờ phút này, vô tội nhìn sang, giống như là một cô gái trong truyện thiếu nhi ham ngủ bị đánh thức.

Lục Cảnh Hoàng chợt quay mắt đi, tạp chí trong tay cũng theo đó rớt xuống trên khay trà, anh xẹt qua Tô Noãn, ánh mắt dừng lại trên mặt Jhon đang hả hê đi theo sau lưng Tô Noãn.

“Cậu đem Elise trộm đi ra rồi à?”

Không tính là khích lệ ca ngợi, khó phân biệt hỉ nộ, toàn bộ đáp lại tiếng nói mát lạnh của anh chính là im lặng an tĩnh.

“Một thợ chụp ảnh ăn mặc như vậy, là muốn đứng ở trước ống kính làm người mẫu sao?”

Sắc mặt Jhon có chút khó coi, Lục Cảnh Hoàng chất vấn làm cho anh ta không trả lời được gì, chỉ có thể lúng túng đứng ở nơi đó, mắt không tự chủ được liếc về phía Tô Noãn.

Tô Noãn nhìn sắc mặt bình tĩnh như nước của Lục Cảnh Hoàng, nhìn không ra có gì không vui, nhưng tri giác nói cho cô biết, anh ta không phải rất vui vẻ, tối thiểu là sau khi nhìn thấy cô đi xuống lầu.

Tô Noãn bĩu môi, cô vốn là không nguyện ý mặc cái này trên người, đã có người lên tiếng, cô tự nhiên mừng rỡ phối hợp.

Lục Cảnh Hoàng ánh mắt nhàn nhạt chuyển qua, nhìn thấy Tô Noãn eo đang cúi xuống, cởi ra đôi giày cao gót mang trong chân, sau khi hai chân cô thoát khỏi giam cầm, dưới sóng mũi thanh tú, đôi môi hồng mỏng manh tràn đầy nụ cười nhẹ nhõm.

Tô Noãn xách lên đôi giày cao gót màu vàng kim cao quý, xoay người, chạy lên cầu thang, chỉ là không chạy được mấy bước, liền dừng lại bước chân, quay đầu lại, mắt nhìn xuống đúng lúc Lục Cảnh Hoàng ngẩng đầu, cười tủm tỉm nói:

“Không nghĩ tới, anh cũng xem truyện cổ tích!”

Lục Cảnh Hoằng khóe mắt nâng lên, cô đã ở trong tầm nhìn của anh, nhanh chóng xoay người, mái tóc ngắn màu nâu lướt qua hai má cô, khóe môi còn lưu lại đường cong hả hê.

Sau rèm cửa ở khúc quanh lầu hai, quý phu nhân vì Tô Noãn cắt tóc trang điểm vẫn còn đứng ở đó, bắt đầu từ thời khắc Tô Noãn bước xuống lầu, bà liền đứng nơi này quan sát tình hình dưới lầu.

Nhìn Tô Noãn giơ lên giày cao gót, bóng dáng nhẹ nhàng chạy lên lầu, bà liếc nhìn thân ảnh cao lớn thả lỏng đứng yên dưới lầu, nhúc nhích xoa mi tâm, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thì thào:

“Cũng đã ba mươi mấy rồi, như thế nào bản tính vẫn không đổi, không hiểu phong tình như vậy!”

Bà móc từ trong túi ra, thành thạo bấm một dãy số, lúc đầu bên kia có người nghe máy cũng đúng lúc phải đổi quần áo, vội vội vàng vàng xuống lầu đến cạnh Tô Noãn.

Quanh quần khóe miệng của bà thoáng hiện lên nét cười thản nhiên:

“Chị dâu, em là Cảnh Ngưng, tối nay e là phải làm phiền chị từ chối những thiên kim kia rồi.....”

Chương 9: Chú hôn qua chưa?

Lúc anh đi tới tầng cao nhất của ‘phòng dành cho tổng thống’ thì chỉ thấy ngoài cửa một bóng dáng mỏng manh đơn độc đang đứng sừng sững, cô nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại, đôi mắt yên tĩnh kia ngóng nhìn anh.

Cô chợt mỉm cười với anh, lúm đồng tiền dưới ánh đèn mờ mịt, rõ ràng là trong suốt tinh khiết, thế nhưng anh lại thấy được một đóa hoa Tường Vi nở rộ xinh đẹp, đó là thuộc về trong đêm tối vô hạn.

Anh ưu nhã bước đi dần dần thông thả, cho đến khi dừng lại nơi nào đó, nhìn thân ảnh nhỏ gầy của cô, như trong ảo ảnh, trên con người của anh, chiếu rọi chính là một gốc cây thực vật, tùy ý chao đảo, không chỗ bám trụ.

Anh nhìn không ra tâm sự của cô, thì sao lại xem hiểu một sinh mệnh yếu ớt như vậy?

Anh giống như một gốc cây cao lớn thon dài, đứng thẳng tắp, anh cắm rễ sâu dưới đất, cho nên anh trời sinh tính tình lạnh bạc, đối với bất kỳ người nào đều không thể nảy sinh ra nhiều tình cảm.

Nhưng, khi anh nhìn thấy sinh mệnh đáng thương trước mắt này, anh không cách nào phủ nhận chính là, anh đối với cô này sinh ra quá nhiều thương hại cùng đồng tình.

Điều đó không quan hệ đến huyết thống và cảnh ngộ, có lẽ bắt đầu từ lúc bọn họ nhìn nhau lần đầu tiên, anh đã không có cách nào dùng

lý trí gần như lãnh huyết của mình để đi phân xét sự khác thường của anh.

Cho nên, anh cuối cùng đem sự khác thường đó đổ lỗi cho — tình cảm của anh đột nhiên dâng trào cần chỗ khơi thông, mà sinh mệnh tràn ngập sắc thái bi kịch trước mặt này, trở thành nơi để trút ra.

Nếu không, anh tại sao lại đối với một cô gái “Ác ngôn tương hướng”
* vốn thích lừa gạt này, đó không phải là tác phong nhất quán của anh, nhưng trên thực tế, anh làm như vậy rồi, khi anh ý thức được thì anh đã xoay người đi vào thang máy.

* Ác ngôn tương hướng : đem những lời nói ác nhất, độc nhất đổ lên trên người khác. Nó cũng gần đồng nghĩa với câu ‘Ác ngôn tương gia’ vậy, ý không kém là nhiều.

“Chú út, sao lại đứng đây mà không vào?”

Lục Cảnh Hoảng nghe tiếng quay đầu lại, thấy cháu của anh – Lục Thiếu Phàm, và anh trai cả Lục Cảnh Minh, Lục Thiếu Phàm chỉ chỉ điện thoại trong tay, im lặng ra dấu: mới vừa rồi là anh đi nghe điện thoại.

Lục Thiếu Phàm và anh chỉ chênh lệch nhau hai tuổi, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nói là chú cháu chi bằng nói là anh em, mẹ anh qua đời lúc anh còn nhỏ, cho nên, trong cuộc đời anh chị hai Lục Cảnh Ngưng, giống như một người mẹ.

Lục Thiếu Phàm ánh mắt nhìn về phía cửa phòng, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn kia, quay đầu, hướng Lục Cảnh Hoảng nói:

“Mợ ba mới vừa rồi gọi điện thoại tới đây, mợ ấy vẫn còn ở Luân Đôn tiến hành triển lãm tranh, nên không cách nào về tham dự hôn

lễ.”

Lục Cảnh Hoằng mi tâm vừa nhú, con mắt thâm trầm dò xét cháu mình bên cạnh, người phía sau cười tủm tỉm cất bước đi tới cửa, giọng nói khiêm tốn nhã nhặn réo rắt vang lên bên trong hành lang:

“Tô tiểu thư, để cho cô phải chờ lâu, nếu chú út đã tới, chúng ta vào chung đi!”

Kính không gọng an tọa trên sóng mũi cao thẳng, tròng kính bị vàng sáng nhạt bao trùm, trong tầm mắt của anh, là hình ảnh Tô Noãn mỉm cười yếu ớt đáp lại Lục Thiếu Phàm, xa cách mà lạnh nhạt.

Lục Thiếu Thần là con trai duy nhất của anh ba của anh Lục Cảnh Vân, cũng là con cưng của người đẹp trong giới hội họa Tố Thanh, đây không phải là bí mật gì, nhưng cũng không bị đem ra bàn tán.

Một thân phận khiêm tốn bình thường, không phải Lục gia đối với Thiếu Thần bảo vệ, mà là Thiếu Thần chưa bao giờ nghĩ tới dựa vào Lục gia để đổi lấy thành công, ở trước mặt cô và những người khác, anh chỉ là một nhân tài mới xuất hiện trong giới nhiếp ảnh.

“Tôi chờ ở đây là được rồi.”

Tô Noãn ánh mắt nhẹ hướng tới chỗ sâu hành lang, an tĩnh đứng một bên, Lục Cảnh Hoằng nhú mày nhìn thấy cô an tĩnh hờ hững quay mặt, bước chân không dờn, mà Lục Thiếu Phàm bên cạnh đã khoát tay lên vai anh.

“Tô tiểu thư trước hết hóng mát một chút, lát nữa nói chú út ra gọi cô.”

Tô Noãn khẽ nâng khóe môi, nhưng mà không có mỉm cười, chỉ là

nhẹ nhàng mà ra hiệu, cô không chút dấu vết lui về bên cạnh một bước, để cho bọn họ có đầy đủ không gian đi vào phòng.

Hai bóng dáng cao to anh tuấn lần lượt biến mất khỏi tầm mắt cô, Tô Noãn mới thu hồi ánh mắt nhìn xa xa, trông thấy cuối hành lang một bóng dáng cao lớn quen thuộc.

“Vào đi!”

Âm thanh của Lục Cảnh Hoằng từ trong phòng truyền đến, Tô Noãn tâm cứng lại, không do dự thêm nữa, xách theo máy ảnh xoay người đi vào phòng.

Một mùi thơm ngát ấm áp xộc vào mũi, cửa phòng sau lưng đóng lại, cũng ngăn cách thế giới của cô cùng một người đàn ông khác, cô từ từ đi vào trong, ánh đèn sáng ngời tràn đầy tầm mắt cô, cô khó chịu nheo mắt lại, thấy được bên trong phòng có một cô dâu xinh đẹp.

Áo cưới màu trắng tinh khiết, thân ảnh nhỏ nhắn mềm mại, xinh đẹp như tiên, linh động tựa như tinh linh, cô ấy đứng ở nơi đó, cũng đủ khiến hết thảy âm thanh quanh mình biến mất.

Tô Noãn ngưng mắt nhìn vẻ xinh đẹp thuần khiết này, không ngừng dùng sức cầm máy ảnh trong tay, nội tâm của cô lại đột nhiên mọc đầy bụi gai.

Cố Lăng Thành dùng hết toàn bộ tiền tích góp để mua hôn lễ của anh ta, ở trước mặt mục sư, bọn họ cùng nhau đồng ý ưng thuận cả đời hứa hẹn, giáo đường vắng vẻ, không có mời khách khứa.

Cố Lăng Thành không có người thân, mà cô, cũng không có được cha chúc phúc.

Năm tháng thanh xuân của cô, dù ai cũng không thay thế được Cố Lăng Thành cho cô ấm áp, anh ta để cho cô cảm nhận được cảm giác gia đình, mà người cha bận rộn không cách nào đáp ứng được cho cô.

Khi đó cô khờ dại cho là, sẽ luôn được hạnh phúc mãi mãi, cũng tin tưởng, cuối cùng sẽ có một ngày, cha sẽ hiểu tình yêu của cô.

— — — — —

“Ô tiểu thư là bạn gái chú út sao?”

Giọng nữ trong veo nhẹ nhàng vang lên bên người cô, Tô Noãn dừng lại động tác lau ống kính, trên khuôn mặt trắng trẻo thuần khiết là nhàn nhạt bình tĩnh, cổ tay mảnh khảnh chuyển một cái, máy ảnh trong tay liền thay đổi phương hướng.

Tô Noãn ngược mắt, nhìn thấy cô dâu xinh đẹp động lòng người, đường nét trên khuôn mặt cô ấy toát lên hạnh phúc, làm cho trái tim cô đột nhiên đập nhanh hơn, cô làm sao có thể không nhìn thấy ánh mắt của chú rể nhìn cô dâu mới vừa rồi?

Chẳng bao lâu sau, Thiếu Thần cũng giống vậy ngẩn nhìn cô, chỉ là anh ngẩn nhìn chính là bóng lưng đi xa của cô, đáy mắt nhiều hơn một tầng ưu thương.

“Không phải.”

Giọng nói nhẹ nhàng của Tô Noãn quanh quẩn ở giữa không trung, bên trong phòng trống vắng, chỉ còn lại cô và cô dâu, những người khác đã đi xuống lầu sắp xếp tiệc cưới.

“Ô tiểu thư, muốn uống chút gì không, tôi lấy giúp cô!”

Cô dâu đứng dậy đi về phía tủ lạnh, vừa tha thiết hỏi thăm ý kiến cô, nhất thời không chú ý, giày cao gót giẫm lên làn váy, cả người ngã về phía trước.

Cô không biết tại sao chạy đi ôm cô dâu, đợi cô lấy lại tinh thần thì cánh tay mảnh khảnh của cô, đã nắm một người, nhìn khuôn mặt của cô dâu, kinh hiềm đi qua là ngọt ngào hạnh phúc làm cho lòng cô một hồi đau nhói.

“Cám ơn!”

Cô giống như không nghe thấy cô dâu nói cám ơn, Tô Noãn buông cô dâu ra đứng vững, không có gì cong lên khóe môi, ngồi trở lại trên ghế salon, đôi mắt rũ xuống, còn lưu lại nụ cười lúm đồng tiền đập vào mắt mới vừa rồi.

“Chồng cô rất yêu cô.”

Cô không hiểu mình tại sao mở miệng nói câu này, có lẽ là vì đền bù tiếc nuối nào đó nơi đáy lòng, Thiếu Thần đối với cô luôn mỉm cười, thâm tình nhìn cô, không nói gì, cũng không làm gì.

Anh chưa bao giờ nói qua với cô chữ “yêu”, chỉ là, cô mỗi khi quay đầu lại, cũng có thể thấy trong đôi mắt anh, tìm được bóng hình của mình.

Anh không nói, cô không biết, liền định trước là bỏ qua.

Cho dù không bỏ qua, giữa bọn họ, có phải hay không cũng không thể?

“Chuẩn bị xong chưa?”

Tô Noãn hơi ngẩng đầu, đập vào mắt chính là một đôi kim đồng ngọc nữ thân mật ôm nhau, chú rể khuôn mặt nho nhã tuấn tú, khó nén yêu thương đối với người con gái trong ngực.

“Ô tô tiểu thư bây giờ cùng xuống với chúng tôi, hay là.....”

“Hai người đi xuống trước đi, Lục Cảnh Hoàng chút nữa sẽ lên đây tìm tôi.”

Cánh môi hồng nhạt khó nhìn ra của Tô Noãn khẽ cong, đem ánh mắt đang nhìn trên người hai người yêu nhau dời đi, lần nữa rơi vào trên má anh, cũng liếc thấy chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của mình.

“Em đang ở đây hồi hận sao?”

Thân ảnh thon dài của Cố Lăng Thành dựa vào trên tường, cô vừa ra khỏi phòng thì trong tầm mắt liền xuất hiện khuôn mặt của anh ta, bên tai là giọng nói trầm thấp vui mừng.

Ngón tay thon dài vuốt ve chiếc nhẫn từ từ để xuống, Tô Noãn quay mặt đi, không muốn để ý tới ánh mắt anh dừng lại trên ngón áp út của cô, chỉ là tay không tự giác nắm thành quyền.

“Lúc đầu em nên nghe theo lời ba em nói, ngoan ngoãn cùng Lục Thiếu Thần ra nước ngoài.”

Cố Lăng Thành nhìn cô cười cười, không thêm để ý nhắc tới chuyện cũ, Tô Noãn ngược mắt nhìn anh một cái, tiếp tục cúi đầu, rõ ràng khóe môi khẽ động.

“Anh nói không sai, tôi hẳn là nên đi cùng anh ấy.”

Bỏ đi xa, Cố Lăng Thành tiếp tục coi thường sự trả giá của cô, nghe theo ba đưa ra quyết định, cùng Lục Thiếu Thần ra nước ngoài du học, đi Pháp trị bệnh tim, mà không phải vì thứ tình yêu chết tiệt mà làm trái lời ba.

Ánh mắt hoảng hốt của Tô Noãn chợt lóe, kinh ngạc nhìn máy chụp hình trong tay.

Ban đầu nếu như Cố Lăng Thành không ngăn lại máy bay sắp cất cánh, không nổi điên xông vào cabin, không lấy tính mạng đánh cuộc tình yêu của cô, như vậy, hiện tại cô có phải sẽ không rơi vào cảnh tượng như vậy?

Có lẽ, cha vẫn còn khỏe mạnh, Thiếu Thần vẫn như trước du lịch vòng quanh thế giới, chụp ra những tác phẩm hoàn mỹ, còn cô, cứ như vậy chờ đợi một ngày đến 30 tuổi, nghênh đón tử thần tới.

Chỉ là, trên thế giới này, chưa từng có có lẽ, cũng không có hối hận.

Cô còn sống, vẫn sống mạnh khỏe, mà Thiếu Thần lại ra đi, anh thực hiện tâm nguyện của anh, vẫn bảo hộ cô, cho đến cuối cùng sinh mệnh anh vẫn chưa kết thúc.

Trái tim Thiếu Thần đang đập trong ngực cô, cô làm sao còn dám, như vậy đối mặt với người đàn ông đã hủy đi tất cả hạnh phúc của cô!

Tô Noãn chê cười khinh bỉ mình, nghiêng người, muốn rời đi, sau lưng lại truyền đến âm thanh của anh ta:

“Tại sao muốn tự mình ký vào giấy thỏa thuận ly hôn?”

“Tại sao lại tự mình gửi đi giấy thỏa thuận ly hôn?”

Âm thanh của anh ta lập đi lập lại khắp người cô, giống như lời nguyên chú, trói buộc cô rời đi, Tô Noãn dừng lại bước chân, thoáng hiện nét cười khế thản nhiên, nhìn nơi xa xa trên hành lang vẻ không hiểu.

“Tôi chỉ là giúp anh đưa ra một lựa chọn tốt nhất, hướng chi, kết quả như thế, không phải là thứ anh muốn sao?”

Cô không quay đầu lại nhìn xem mặt của Cố Lăng Thành, nhìn vầng sáng cuối hành lang đập vào mắt, từ từ khép lại, tiếp tục sâu kín mở ra, buồn bã lặng yên khẽ cong khóe miệng:

“Thời khắc để tôi ký tên lên thỏa thuận ly hôn, anh cũng đã lựa chọn Doãn Thụy Hàm, không phải sao?”

Anh đã sớm biết Doãn Thụy Hàm là con gái riêng của đồng sự trưởng tập đoàn Doãn thị, cũng đã sớm bố trí xong cục diện này, còn tôi, chỉ là sau khi anh công thành danh toại, chắc chắn sẽ bỏ qua cái bàn đạp kia...

Có mấy lời không cần thiết đi nói nữa, có một số việc cũng không cần thiết lại đi tranh giành, cô chưa bao giờ cảm giác mình thua Doãn Thụy Hàm, cô là thua bởi chính sự thành tâm của mình, đối với anh vô cùng quan tâm thật lòng.

“Em biết khi nào?”

Phía sau là giọng nói trầm thấp của anh, cô nghe ra được trong cổ họng của anh là ghen ngào cùng cứng ngắt hoảng hốt trong chốc

lát.

Anh ta hoảng hốt cái gì, sợ hãi cái gì, anh ta không phải không yêu cô sao?

Đôi mắt Tô Noãn nhìn thấy bức tranh phong cảnh trên tường, đó là dòng sông Xen nước Pháp, có người đã từng nói với cô, nơi đó thuộc về cô, nhưng, khi đó, cô lựa chọn mai táng dưới hồ Lop Nur.

“Điều này rất quan trọng sao?”

Cô lúc nào thì biết, đối với anh có ý nghĩa gì.

Cô chỉ là đánh cuộc sau khi xác định anh bỏ đi đứa con.

Khi giấy thỏa thuận li hôn ở trước mặt, bút ký tên lạnh lẽo cầm trong lòng tay cô, chính miệng anh nói, anh đối với cô không có tình yêu, không có thích, chẳng có gì cả.

Cô vĩnh viễn sẽ không nói cho anh biết, cô từng đối với hôn nhân của bọn họ, từng có thỏa hiệp, như là đã bị thua, cần gì phải tiếp tục ra vẻ hối tiếc như thế?

Khi cô lần nữa nhìn thấy anh cùng Doãn Thụy Hàm ở giữa dây dưa thì cô trở lại nhà của bọn họ, cầm đi hiệp nghị ly hôn anh giấu trong ngăn kéo, ở phía trên, đã có sẵn chữ ký, chỉ chưa dán tem.

Vào đêm đông đó, bão tuyết bay lả tả trên bầu trời, cô một mình đứng trước hòm thư, đem túi giấy ném vào trong hòm, trong đầu, còn lưu lại cảnh tượng một đôi nam nữ ôm hôn.

“Đây là kết quả anh mong muốn, cũng là kết quả em mong muốn, Noãn Noãn, trong lòng em so với anh còn rõ ràng hơn chứ.”

Tô Noãn quay đầu lại, nhìn thấy Cố Lăng Thành đùa cợt cười nhẹ, tầm mắt anh lạnh lùng nhìn sâu vào khuôn mặt mệt mỏi tái nhợt bần khổ của cô:

“Em cho rằng anh không biết sao, khi đó, Lục Thiếu Thần đã trở lại tìm em, lúc anh ta đang chụp hình cho tạp chí phóng sự Response nước Pháp thì nói muốn về nước bảo vệ nữ thần Muse của anh ta.”

Trong đôi mắt của Cố Lăng Thành, mang theo nụ cười thản nhiên, tầm mắt vững vàng hướng về trong bàn tay trái của cô:

“Lúc ấy trong tay Lục Thiếu Thần cầm là một chiếc nhẫn kim cương, đó là vật đính ước của một bậc thầy nổi tiếng trong giới kim cương cùng vợ của mình tại Nam Phi.”

Tô Noãn có thể cảm giác được móng tay bấm vào lòng bàn tay gây đau đớn, trong đôi mắt cô, thoáng qua run sợ hoảng hốt, không thể tiếp tục ngụy trang kiên cường, trước những lời này của Cố Lăng Thành.

Cô cái gì cũng không biết, thật là cái gì cũng không biết...

Ngày đó sáng sớm, cô tỉnh lại, nhìn thấy một chiếc nhẫn trên đầu giường, nhìn kỹ là một chiếc nhẫn kim cương hột xoàn, lóe ra hào quang lấp lánh.

Cô ra khỏi phòng, thấy Thiếu Thần tay bụng điểm tâm, đứng dưới ánh nắng ban mai, áo sơ mi trắng làm cho anh trông qua giống như thiên sứ, anh mỉm cười với cô, đó là nụ cười mà cô đã thấy qua, ánh mặt trời xinh đẹp nhất trên đời.

“Sinh nhật vui vẻ!”

Anh chỉ nói với cô duy nhất một câu, tặng chiếc nhẫn, cũng không hỏi gã cưới, chỉ có một câu sinh nhật vui vẻ.

Cô lặng lẽ đem chiếc nhẫn để lại trên bàn, an tĩnh ăn bữa sáng.

“Chiếc nhẫn này em sẽ không nhận, thật xin lỗi, Thiếu Thần.”

Cô bình thản nói xong, đứng dậy, ngẩng đầu trông thấy chính là Thiếu Thần vội vàng mỉm cười.

Cô cảm thấy lòng chua xót, cô vẫn thích Cố Lăng Thành, làm sao có thể tùy ý đón nhận tình yêu của Thiếu Thần?

Nước mắt ẩn nhẫn lưng tròn, cô xoay người rời đi, bỏ qua chính là đáy mắt Thiếu Thần chợt lóe lên ưu thương.

“Đáng tiếc, bài phóng sự kia còn chưa kịp ra, Lục Thiếu Thần tự tử, hoàng tử chụp ảnh thật tâm thổ lộ cuối cùng bị thương tiếc thay thế...”

“Anh nói đủ chưa?”

Tô Noãn hốc mắt đỏ thẫm, con ngươi sắc bén lạnh lùng, cô lạnh lùng nhìn chăm chăm người đàn ông đi tới trước mặt cô:

“Trò chơi giữa chúng ta đã sớm kết thúc, tôi cũng không rảnh tiếp tục chơi cùng anh, anh vĩnh viễn sẽ không biết cái gì gọi là yêu, vĩnh viễn không có tư cách vũ nhục Thiếu Thần.”

“Em khóc, Noãn Noãn?”

Cố Lăng Thành giơ tay lên, ngón tay thon dài muốn lau chấy lòng

trong suốt nơi khoe mắt cô, lại bị cô kiên quyết vươn tay ra, tay anh dừng lại trong không trung.

Nụ cười còn sót lại trên khuôn mặt Cố Lăng Thành gần như toàn bộ biến mất, biến mất rất nhanh, cũng rất lưu loát dứt khoát.

Tô Noãn lau nước mắt mình chảy xuống, hít sâu một cái, môi hồng khẽ mở, thanh âm thấp lãnh theo nhau lưu chuyển:

“Giữa chúng ta không có gì cả, không có tình yêu, cũng không có thích!”

Những lời này là hai năm trước trước khi đi anh xoay người nói với cô, hôm nay, cô từng chữ không sai thuật lại.

Ngữ điệu của cô so với lúc ban đầu của anh rất giống, lãnh khốc, tàn nhẫn, so với anh còn nhiều hơn một phần hờ hững đều hui.

Cố Lăng Thành hí mắt nhìn ánh mắt chằm chọc của cô, khoe miệng nháy mắt tạo nên một đường cong nhạt, lại xen lẫn quá nhiều tâm tình, điều ấy cô không thể đọc rõ hết được.

“Cho nên, em dự định yêu Lục Cảnh Hoằng sao?”

Tay anh nắm thật chặt bả vai cô, khít khao đến khiến cô đau đớn nhú chân mày, trong con ngươi ẩm ướt vị chát, là khuôn mặt căng thẳng và yên tĩnh, mang theo tia cười giễu cợt.

Dự định, mà không phải đã, hoặc là đang.

Tô Noãn cúi đầu nhìn chăm chăm bàn tay mạnh mẽ có lực trên vai, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh, giống như ẩn nhẫn quá nhiều lửa giận.

Cố Lăng Thành quá mức kiêu ngạo, cho dù không thương, cũng không cho phép cô phản bội tình yêu dành cho anh ta sao?

“Tôi yêu ai mắc mớ gì tới anh, chúng ta ly hôn, cũng đã kết thúc, sự thật hai năm trước, anh còn có tư cách gì mà quơ tay múa chân trước tình cảm của tôi?”

Cố Lăng Thành chợt cười khế một tiếng, gật đầu một cái, trước giầy giữa của cô, buông hai vai cô ra, hơi lùi về phía sau một bước, trông mắt thâm thúy ngưng mắt nhìn cô.

“Ở bên cạnh em sáu năm, anh chưa bao giờ biết em lại giàu lòng thương người như vậy!”

“Hiện tại biết cũng không muộn!”

Tô Noãn hướng thần sắc bất định của anh cười cười, trong đôi mắt xinh đẹp an tĩnh kia, xoay người bước đi, sự tự giấu khó hiểu lại hiện lên.

Từng bước từng bước đi xa, đáy lòng cô lại trống vắng đến đáng sợ.

Thì ra là tình yêu của cô, ở trong mắt anh, cho tới bây giờ đều là rẻ mạt như vậy, dễ dàng yêu, sau đó lại dễ dàng bỏ qua.

Thang máy mở ra, cô đi vào, thấy bên trong có một nhân viên phục vụ đang lo lắng nhìn cô.

Tô Noãn lịch sự cười với cô ấy, lại phát hiện đáy mắt của nhân viên phục vụ càng thêm lo lắng.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Tô Noãn ngây thơ quay đầu, trên vách bên trong thang máy, rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt trắng trong thuần khiết của mình, chảy dài xuống máng lớn ướt át.

Cô lau đi giọt nước mắt tràn khóe mi, mát mẻ trong suốt, rơi vào đầu ngón tay, trong suốt lại ưu thương.

Lục Cảnh Hoằng gõ vang cửa ‘phòng cho tổng thống’, cánh cửa mở ra, đi ra chính là quản gia phụ trách phòng tư nhân.

Mi tâm vừa nhú, anh lướt qua bóng dáng của người quản gia tư nhân đang lễ phép khom người hành lễ, hướng gian phòng sang trọng đi vào, chỉ có một mảng mênh mông trống vắng.

“Cô ấy đâu?”

Anh lãnh đạm trầm giọng nói, khiến quản gia khẩn trương không dám lộn xộn, nhưng vẫn thành thật trả lời vấn đề của anh.

“Vị tiểu thư chụp ảnh kia mới vừa đi xuống.”

“Đi đâu?”

Anh ở bữa tiệc cũng không nhìn thấy bóng dáng của cô, Lục Thiếu Phàm nói cho anh biết, cô ở trong phòng chờ anh.

“Xin lỗi, vị tiểu thư kia không có nói, nhưng mới vừa rồi cô ấy cùng một vị tiên sinh nói chuyện phím trên hành lang, hình như không được vui vẻ.”

Nhớ lại mới vừa rồi ở cửa thang máy có gặp thoáng qua Cố Lăng Thành, nếp uốn giữa lông mày Lục Cảnh Hoằng càng tăng rõ ràng,

không tiếp tục nghe quản gia giải thích, xoay người đi về phía thang máy.

Trên hành lang vắng vẻ, thân hình màu đen cao to, ưu nhã kìm chế bước chân, càng lúc càng nhanh, anh bấm nút thang máy, sau đó lẳng lặng chờ đợi, ánh mắt yên lặng rơi vào con số chậm chậm thay đổi.

Anh không biết mình tại sao cảm thấy phiền não, nhưng anh cảm nhận được, nội tâm mình hoang vu, giống như đang chịu roi quất không lý do.

Anh đã đáp ứng Thiếu Thần phải chiếu cố cô kỹ lưỡng, thế nhưng anh lại buông trôi, đem cô đặt ở thế giới cuộn cuộn màu xám, bỏ mặc.

Hai năm qua, anh chưa bao giờ cảm thấy áy náy, anh cấp phí sinh hoạt, thứ kia đối với anh mà nói, tương đương với việc nuôi một con sủng vật không quan trọng, mặc dù, con sủng vật này vốn hay che giấu với anh.

Vậy mà, hiện tại, anh đứng chỗ này, quanh mình là ngọn đèn sáng ngời khí thế, anh vốn bình tĩnh như nước hồ thu lại dâng lên gợn sóng, chuyện khác thường như vậy căn bản không nằm trong tay anh.

Anh không cách nào giải thích loại tình cảm kỳ quái này, cũng không tìm được lý do thích hợp giải thích cho việc làm ra cái loại khác thường này.

Điện thoại trong túi quần reo vang, cửa thang máy cũng từ từ mở ra, anh đi vào, cũng nhấn nút trả lời.

“Chú út, hôn lễ bắt đầu rồi.”

Lục Cảnh Hoảng ngưng mắt nhanh chóng nhìn con số biến hóa, sau một chút trầm mặc, bên trong thang máy khép chặt, quanh quẩn âm thanh trầm thấp lạnh lạnh của anh:

“Không phải là con có nhiếp ảnh gia dự phòng sao?”

Bên đầu kia điện thoại truyền đến tiếng cười khế bất đắc dĩ, sau đó là thờ dài sáng tỏ:

“Con biết rồi, chú út.”

Hai bên liền không cần phải nhiều lời nữa, kết thúc cuộc nói chuyện, nhưng cũng để xác định một điểm là, Lục Cảnh Hoảng không có đoán sai, hiện trường hôn lễ xác thực không có một nhiếp ảnh gia Tô Noãn.

Đó cũng không phải một loại ăn ý, mà là một loại thủ đoạn, phòng ngừa chu đáo, vô luận là quan trường hay là thương trường, đều đã thấy nhưng không thể trách.

Mà người như bọn họ, phải học được loại phương thức này.

Đằng sau hoa viên trong khách sạn hoa sơn trà nở rộ tươi đẹp, tại nơi này rét lạnh bao phủ, bất kỳ hoa gì cũng sẽ trước kì của nó mà kết thúc, nở ra vẻ đẹp nhất định nhất.

Mà anh giờ phút này, đang quyết định xuyên qua phần sáng rực bên trong.

Gió đêm mát mẻ tấp vào trên da thịt anh, thổi tung mái tóc đen rối loạn của anh, dưới ánh đèn mờ mờ, anh tìm kiếm khắp nơi, sau đó,

ở chỗ cành hoa cách đó không xa, anh nhìn thấy được một hàng ghế, cũng nhìn thấy thân ảnh cuộn tròn ở trước mặt.

— — — —

Cô không biết tại sao mình lại xuất hiện nơi này, cô chỉ là hoang mang đi tới, đi ra thang máy, càng không ngừng đi về phía trước, nước mắt cũng không ngừng chảy xuống.

Cô cảm thấy thân thể mình tựa như là bị lạc vào cái thế giới này, cô tịch mà mờ mịt, không tìm được ấm áp bổ khuyết vào nội tâm trống không.

Cô liều mạng hô hấp, lại phát hiện, ngay cả không khí cũng xa lạ đến khiến cổ họng cô bị đau.

Cô ảo tưởng, chỉ cần cô đi vào trong màn đêm, có phải hay không sẽ bị bóng đêm tăm tối cắn nuốt cô.

Đầu óc cô lại bị vô số vấn đề xâm chiếm, cô quay mặt sang, liền thấy được những đóa hoa sơn trà xinh đẹp kia, cô an tĩnh ngồi trên ghế gỗ, cảm thấy rất mệt mỏi, trái tim cũng đập lên thật khổ cực.

Cô nhẹ giọng lầm bầm: chỉ cần nghỉ ngơi một lát, lập tức tốt thôi, sau đó, cô có thể quên tất cả khổ sở, tiếp tục sống được.

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, dựa vào trên ghế dựa, mặc cho nước mắt lướt qua vành tai, bao phủ bên trong mái tóc ngắn màu nâu.

Trong bóng đêm yên tĩnh, cô nghe được âm thanh tan vỡ của nước mắt, đó là một khúc hát ru ngủ mà cô quen thuộc nhất.

— — — —

“Cô không lạnh sao?”

Âm thanh nhẹ nhàng xoay quanh trên đỉnh đầu cô, Tô Noãn bỗng nhiên mở mắt ra, ngẩng đầu lên, thấy Lục Cảnh Hoằng đã đứng trước mặt cô.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu rọi trên khuôn mặt cô, lãnh lãnh đậm đậm, rồi lại tự phụ ưu nhã.

Tô Noãn chỉ nhìn thoáng qua, liền nhanh chóng quay mặt đi, đưa tay đem nước mắt còn sót lại trên khuôn mặt lau sạch sẽ, sau đó, nâng lên khuôn mặt trong sáng sạch sẽ, hướng về phía anh cười khế:

“Tôi nhớ rõ là mình phải đi chụp hình cho hôn lễ, sao lại tới nơi này, thật sự là kỳ quái.”

Nụ cười của cô có chút gượng ép, khóe mắt còn rơm rớm nước mắt, dưới ánh trăng, trong mắt anh, lại đột nhiên, xinh đẹp làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Giống như giọt sương trong suốt tan vỡ trên mặt cánh hoa, lẳng lẳng, chờ đợi tia nắng ban mai đến rồi sau đó biến mất.

Lục Cảnh Hoằng nhìn xuống khuôn mặt tràn đầy nước mắt của cô, trên vầng trán thanh tuyền xuất hiện pháp phồng, vốn rũ xuống tới tận cánh tay bên cạnh, từ từ nâng lên, sau đó, anh nâng lòng bàn tay chạm vào một mảnh mềm mại.

Nội tâm của anh là chưa bao giờ trở nên mênh mông mờ mịt, khi anh nhìn thấy chính mình nâng cằm cô lên, một khắc này, anh hiểu được, ý thức thông thường nhanh hơn động tác.

Cầm Tô Noãn vừa bị một bàn tay xinh đẹp chạm tới, cô liền đột nhiên co rụt lại lui về phía sau, thân thể mỏng manh hơi run rẩy, cùng với hơi nước trong tròng mắt chợt hiện lên tia phồng bị cùng kinh hoảng.

Tay của Lục Cảnh Hoảng dừng lại trong không trung, sau đó, anh nghe thấy giọng nói tràn đầy áy náy của cô:

“Tôi không có thói quen để người khác đột nhiên đụng tôi, thật xin lỗi.”

Anh nhìn thấy nước mắt cô tiếp tục chảy xuống bên má, cô định đưa tay lau đi thì anh cong người xuống, hơi thở mát lạnh như tuyết khiến cô ngẩn ra, cô bị bao phủ bên trong thân ảnh của anh.

Đợi cô lấy lại tinh thần thì chỉ thấy một cái khăn mùi xoa trong tay anh, cách khoe mắt cô không tới 1cm, một cánh tay của anh lần nữa nắm cái cằm nhọn của cô.

“Vậy lần này không tính là đột nhiên.”

Anh cho cô thời gian phản ứng, đưa ra thời gian phản ứng cự tuyệt, nhưng, cô không có chút khí lực để đẩy anh ra, ngay cả mở miệng cũng không có sức.

Cô mở to mắt, luống cuống cho sự bất lực của chính mình, không cách nào kháng cự một người xa lạ đụng vào.

Nước mắt chảy ra từ hốc mắt còn chưa ngưng lại, còn chưa chạm đến hai má, liền bị cái khăn trong tay anh hút đi.

Động tác của anh quá mức ôn nhu, ôn nhu đến nỗi khiến cô vô cùng lo lắng, hai tay gác trên ghế, không nhịn được nắm chặt lại.

“Anh thường lau nước mắt cho con gái sao?”

Cô khó chịu hỏi mang theo vài phần mỉa mai, anh lãnh đạm ánh mắt đón nhận đôi mắt tỏ ra không hiểu của cô, trông thấy cô đối với anh tỏ ra né tránh cùng không được tự nhiên, muốn ngó mặt đi chỗ khác, bất đắc dĩ đã bị anh nắm lấy cằm.

Khóe miệng của cô trưng ra nụ cười không đúng lúc, nhưng cũng khiến cho lòng dạ cứng ngắc của anh trong nháy mắt mềm hẳn đi.

Sinh mệnh khổ sở nhất trên thế giới, bị anh bắt gặp được, anh không thể làm ra vẻ thờ ơ, chỉ sợ bất luận kẻ nào cũng không cách nào mất lạnh đối đãi.

“Chưa bao giờ có cô gái nào dám ở trước mặt tôi rơi lệ, đây không phải là hành động mà cô gái thô lỗ làm ra.”

Tô Noãn bình tĩnh nhìn động tác lau chùi ưu nhã của Lục Cảnh Hoàng, cách lớp sương mù mờ mịt, cô nhìn thấy cái khăn mùi xoa kia, là lần trước ở cửa hàng cô còn tưởng anh sẽ đưa cho cô.

Anh buông cái cằm ấm áp của cô ra, thu hồi cái khăn của mình, nghe được cô ngây thơ lại tức giận cảnh cáo:

“Về sau không cho phép khi dễ tôi nữa!”

Động tác đem khăn mùi xoa bỏ vào túi quần hơi chậm lại, cổ họng bỗng động dậy một chút, nhìn về phía ghế gỗ, lại chỉ thấy bóng lưng cô nhanh chóng xoay người cầm lên máy chụp hình.

“Anh đừng quấy rầy tôi nữa... tôi muốn đi chụp hình!”

Cô đi rất gấp, thế cho nên nhất thời sơ ý, nền gạch cao thấp dưới

chân ngăn cản, thân hình gầy nhỏ nhoáng một cái lão đảo ngã ngời trên nền đất lạnh lẽo.

Lục Cảnh Hoằng lông mày cau lại, tiến lên mấy bước, cúi người bắt được cánh tay cô, nhẹ nhàng nâng lấy thân thể cô lên.

Trong đôi mắt cô lại tràn đầy nước mắt, ngược nhìn anh, có vẻ uất ức mà oán giận.

“Rớt bể.”

Lục Cảnh Hoằng cúi đầu, mượn ánh đèn đường, nhìn thấy máy chụp hình nằm dưới đất, còn có ống kính bể nát bấy.

“Nếu không phải là anh tìm đến tôi, tôi cũng sẽ không có gấp gáp như vậy, cũng sẽ không bị té, máy chụp hình...”

Giọng nói của Tô Noãn càng nói càng nhỏ, khi tầm mắt anh nhìn sang thì lượng không khí thở dường như không đủ, mặt cô chột đồ lên, đầu hạ thấp xuống, lại thỉnh thoảng liếc trộm về phía Lục Cảnh Hoằng, quan sát sắc mặt của anh.

Lục Cảnh Hoằng gật đầu, trên mặt, vẫn không chút biểu tình như cũ.

Tô Noãn nhắm mắt theo sau lưng Lục Cảnh Hoằng, trong đầu còn quanh quẩn lời nói của anh sau phút trầm mặc, lạnh lạnh phát ra một tiếng “Tốt lắm.”

Cô không hiểu, “Tốt lắm” trong miệng anh là mang hàm ý gì.

Là muốn để cô bồi thường máy ảnh số lượng có hạn này sao?

Đưa mắt nhìn cái máy ảnh trong tay, nhìn ống kính bị bể, Tô Noãn

mím môi một cái, hai mươi mấy vạn hình như vượt ngoài khả năng kinh tế của cô.

Cách đó không xa một người đàn ông hăng hái chạy tới, nói gì đó bên tai Lục Cảnh Hoằng, sau đó cung kính đứng một bên, tựa hồ đang chờ đợi chỉ thị của Lục Cảnh Hoằng.

“Ở đây chờ tôi...Tôi đi sang phòng tiệc một chuyến.”

Lục Cảnh Hoằng vội vã nói với cô một tiếng, liền đi theo người đàn ông kia, bước chân rất nhanh lại trầm ổn rời đi, thậm chí không nhìn cô lâu một chút.

Đứng trong hành lang vắng vẻ, ánh mắt vẫn nhìn trang thiết bị được lắp đặt xa hoa, Tô Noãn đột nhiên cảm thấy, hai năm sau mình và nơi này không hợp nhau, hôm nay cô, có lẽ càng thích hợp với quán ăn vặt ven đường hơn.

Trong bầu không khí yên tĩnh, âm thanh giày cao gót bén nhọn quanh quẩn, Tô Noãn quay đầu lại, còn chưa thấy rõ cái gì lướt qua trước mắt, người liền bị một cú va chạm mạnh làm té ngã.

“Tiểu thư, cô không sao chứ!”

Tầm mắt Tô Noãn có chút choáng váng, đập vào ấy là một màu sắc rực rỡ, cô ngã xuống đất, thoáng chốc đau đớn kịch liệt, mới phát hiện, người té không chỉ có cô, còn có cô gái đụng vào cô.

“Cù Ý Thần, nếu như anh thật sự muốn tốt cho tôi, về sau cũng đừng can thiệp vào chuyện của tôi!”

Tô Noãn từ trong đau đớn đứng dậy, hoảng hốt giữ vững thân thể, cúi đầu nhìn qua đôi nam nữ vẫn còn tranh chấp, mới vừa định thu

hồi tầm mắt, người đàn ông mặc đồ rằn ri vốn ngồi trên mặt đất lại nhìn cô.

Bốn mắt giao nhau, Tô Noãn chỉ là nhàn nhạt quay mặt đi, nghiêng người nhặt lên máy chụp ảnh lần nữa rớt trên mặt đất, không muốn dính vào, xoay người chuẩn bị rời đi, chợt bị một cánh tay kéo lại.

Tô Noãn hơi nhú mày, theo bàn tay to lớn màu lúa mạch kia nhìn lên, lại thấy người đàn ông mặc đồ rằn ri kia cau mày nhìn chăm chăm cô, chìm sâu trong đôi mắt nhạy cảm, thoáng qua chút kinh ngạc.

Đó là một loại ánh mắt phức tạp, Tô Noãn không biết nên dùng loại ánh mắt nào cho đúng, liền khẽ mỉm cười, cổ tay mảnh khảnh bắt đầu quật cường giãy dụa.

“Anh...”

Trên khuôn mặt tuấn lãng ngượng lạnh của người đàn ông, thoáng qua vẻ mặt không dám tin, tròn mắt sắc bén hơi nheo lại, dùng hết sức lực nhìn sâu vào ánh mắt cô, chỉ là chất vấn của anh còn chưa nói xong, liền bị một loạt tiếng bước chân hỗn độn cắt đứt.

Cô gái kia vốn cùng anh ta dây dưa, thừa dịp anh ta đem lực chú ý lên người Tô Noãn, đã từ trên mặt đất, mang theo làn váy uốn lượn, trực tiếp hướng cửa chính quán rượu mà đi.

Ánh mắt của người đàn ông chần chừ vài giây giữa Tô Noãn và bóng lưng kia, cuối cùng lựa chọn buông Tô Noãn ra, chân dài bước nhanh, vội vàng đuổi theo.

Tô Noãn lạnh nhạt nhìn bóng dáng của người đàn ông xa lạ, xoay người, đi về phía phòng tiệc, cô không thấy được, khi người đàn ông

kia bước qua cửa xoay phía trước, chợt quay đầu lại sâu vùi nhìn cô một cái.

— — — —

Tô Noãn cầm máy chụp ảnh bị hỏng đi vào phòng tiệc, có vài người tao nhã, hoặc chìm liễm, hoặc ánh mắt xinh đẹp, chỉ nhìn trên người cô ăn mặc đơn giản, dừng lại mấy giây, ánh mắt liền dời đi.

Trong bữa tiệc, đại đa số đều rơi vào bàn chủ bên kia, Tô Noãn nhìn sang, dễ dàng nhận ra Lục Cảnh Hoàng, anh đang bung ly rượu cùng mấy người lớn tuổi nói chuyện với nhau, trên gương mặt tuấn tú, vẫn không nhìn thấy chút nào nụ cười hòa theo.

Người đàn ông như vậy, thanh tĩnh như xử nữ, yên lặng khiêm tốn, nhưng khí thế của anh tuyệt đối không thua bởi bất cứ người nào ở đây, cho dù là những lão già kia đã lăn lộn mấy chục năm quan trường.

Tựa như anh hiện tại đứng nơi đó, đã hấp dẫn vô số ánh mắt phái nữ, cho dù không dám quang minh chính đại mở to mắt xem xét, cũng sẽ có mấy cặp mắt len lén liếc trộm.

Tô Noãn an tĩnh đứng ở một góc, rất nhanh nghe được lời bàn tán riêng tư của quý phu nhân danh môn ở bàn tròn bên cạnh.

“Đó chính là lão Lục của Lục gia, nghe nói mới từ Na Uy về nước báo cáo công tác, tuổi còn trẻ mà đã có thành tựu là Phó bộ trưởng Bộ ngoại giao, hơn nữa Lục gia danh vọng vây quanh, sau này tiền đồ không thể tưởng a!”

“Tôi nghe nói lần này trở lại, lão Tham mưu trưởng an bài cho anh ta đi xem mắt không ít, cơ hồ mỗi ngày đều có một mối, nhưng dường

như cũng không vừa mắt.”

“Đúng vậy a, người cũng đã 32 tuổi, còn không có một người nào, không có được một gia đình bình thường, lão Tham mưu trưởng có thể không vội sao? Nghe nói lần trước anh ta cùng thiên kim của Ngô cục trưởng xem mắt, Lục thiếu này cái gì cũng tốt, chính là lời nói...”

Chính là lời nói sắc bén, nói trắng ra chính là chanh chua!

Tô Noãn đối với mình lại nhanh chóng đồng ý với nội dung của quý phu nhân muốn nói lại thôi, cảm thấy kinh ngạc, sau đó nhàn nhạt cười cười: cô chỉ là nói lên suy nghĩ chân thực trong mấy ngày cảm giác tồi tệ này mà thôi.

Ánh mắt chuyển động, cô nhìn thấy một thợ chụp ảnh khác, đường đường chính chính cầm máy ảnh theo sau cô dâu chú rể, tiến hành ghi hình bình thường, cũng không trì hoãn.

Rất nhiều việc, cũng không phải không thể không có cô.

Tô Noãn nhẹ cong môi, quay đầu đi, cũng nhìn thấy phía xa xa Cố Lăng Thành cùng Doãn Thụy Hàm ở bên cạnh.

Cố Lăng Thành cầm lấy áo khoác trên ghế dựa, dịu dàng khoác lên người Doãn Thụy Hàm, bàn tay to lớn nhẹ nhàng cầm bàn tay thon của Doãn Thụy Hàm, săn sóc nói gì đó, Doãn Thụy Hàm dịu dàng lắc đầu, hạnh phúc cười yếu ớt trong ánh đèn dịu dàng mờ mịt.

Người đàn ông thành thực tràn đầy mị lực, cùng vợ mềm mại xinh đẹp như hoa, Tô Noãn lặng lẽ nhìn, cô nhớ lại rất nhiều năm trước, bác sĩ tư của cô căn dặn:

“Tô tiểu thư, cô phải cách xa những hành động thân mật kia, tôi

muốn như vậy, sẽ làm cho cuộc sống cô càng vui vẻ một chút.”

Tô Noãn cảm thấy nội tâm trống rỗng vô cùng, quỹ dị mờ mịt làm cô chán ghét vứt bỏ, xoay người muốn rời khỏi, lại nhìn thấy màu vàng sậm chảy xuôi trong ly đế cao kia tán thành.

Cô chặn lại người bồi bàn đang lướt qua, mặc cái nhìn chăm chăm cung kính của người bồi bàn kia, bung đi một ly Martell màu xanh thẫm, sau đó uống một hơi cạn sạch, lại đem cái ly không thả trở về.

Bên trong phòng tiệc âm nhạc quanh quẩn du dương, tầm mắt Tô Noãn có chút mơ hồ, cổ họng đau rát, cô tìm thấy bóng đen thon dài kia, ngốc nghếch mỉm cười.

Cô nên đến chào hỏi cùng Lục Cảnh Hoảng, đó là phép lịch sự nên có của thực nữ, Tô Noãn vì chính mình có giác ngộ như vậy mà tự hào gật đầu, chính là, mới vừa giơ chân lên, tầm mắt của cô liền bắt đầu trái phải đong đưa.

Đây là lần đầu tiên cô uống rượu, rất nhanh sẽ say, trong nháy mắt khi cô té xỉu, trong tầm mắt朦胧 lung mơ hồ của cô, đập vào chính là khuôn mặt anh tuấn chau mày của Lục Cảnh Hoảng.

Cánh tay của anh cơ hồ chịu toàn bộ sức nặng của cô, Lục Cảnh Hoảng nhìn xuống người gầy yếu trong lòng ngực mình mất đi tri giác, nếp uốn giữa chân mày càng nhíu lại, anh nghe thấy cô trước khi hôn mê lầm bầm lầu bầu:

“Số mạng thật là quý dị, người như anh...làm sao lại cùng tôi dây dưa với nhau?”

Anh ôm lấy cô, yên tĩnh trầm mặc chợt thoáng qua, thản nhiên đối mặt các ánh nhìn chăm chú, đi ra ngoài, cũng không để ý tới những

ánh mắt tò mò càn rỡ kia.

“Khó trách không tìm được đối tượng thích hợp, thì ra là thích đàn ông a...”

“Một người đàn ông tốt như vậy, làm sao lại đi con đường không lối thoát này...”

Sau khi bóng dáng Lục Cảnh Hoảng biến mất ở cửa, bên trong phòng tiệc liền phát ra hết đợt này đến đợt khác âm thanh thổn thức, rất dễ nhận thấy, họ đối với giới tính của vị Bộ ngoại giao tinh anh này sinh ra nghi ngờ.

Doãn Thụy Hàm thu hồi tầm mắt, quay mặt sang, hướng về phía Cố Lăng Thành đang nhìn ra cửa nói:

“Lăng Thành, chúng ta cũng nên về đi.”

Cố Lăng Thành nghe tiếng, nhìn về phía người vợ bên cạnh, cười một tiếng, chuẩn bị đứng dậy, mới phát hiện ra một cánh tay của mình đã sớm khoát lên trên ghế dựa, mà chân của anh, cũng bước ra ngoài, phương hướng là nơi mà Tô Noãn mới vừa rời té xỉu.

Chiếc xe thể thao màu xanh ngọc chạy băng băng trên chiếc cầu cao đông đúc xe cộ lưu thông, hăng hái xẹt qua cảnh đêm dưới ánh đèn neon, trong không gian mịt mù, một mảnh an bình, chỉ có tiếng bánh xe ma sát trên mặt đường thỉnh thoảng phát ra tiếng vang nhỏ đánh nát phần yên tĩnh này.

Lục Cảnh Hoảng nhìn thẳng làn xe dày đặc phía trước, thân ảnh đang co tròn ngủ say trên ghế lái phụ chợt phát ra tiếng động, anh vẫn là liếc mắt nhìn qua.

Tô Noãn hai má đỏ bừng giống như thoa phấn, cánh môi hồng nhạt hé mở, hô hấp nhẹ nhàng, cô từ từ nhướn lên mí mắt nhấp nhem, đôi mắt xéch mê ly kia tràn đầy một mảnh sương mù nhàn nhạt.

Con người rã rời của cô dần dần tập trung, chiếu rọi trên vầng mặt chính là đường cong gò má ưu nhã của anh, ánh đèn đường lúc sáng lúc tối, rọi vào khuôn mặt anh, tràn đầy một loại ma mị sắc bén.

Cô ngược đầu lên nhìn anh, đôi mắt xinh đẹp va chạm với khí chất sạch sẽ của cô, nháy lên sương mù trong suốt, cười rồi lại thở dài:

“Làm sao giờ, chú này, xem như tôi tự đem mình đi bán, cũng không đền nổi bộ máy ảnh kia.”

Lục Cảnh Hoảng liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nụ cười của Tô Noãn, giữa hô hấp, tinh tế ngửi thấy nồng đậm mùi rượu, chân mày anh bất giác nhướn lên:

“Cô uống Martell Lam Đới?”

“Ừm!”

Tô Noãn khước môi chứa đựng nụ cười ngọt lịm, khéo léo gạt đầu:

“Tôi thấy là miễn phí nên lấy uống, nhưng mà thực sự rất khó uống, không ngon chút nào!”

Cô bỗng nhiên thu lại nụ cười, con người xinh đẹp chuyển động, sau đó lại cười lên, há môi hồng ra, chìa ra ngón tay thon dài, không xem anh ra gì khoa tay múa chân:

“Tôi chỉ uống một ly, cũng chỉ uống có một ly, lần sau tôi không uống nữa, tôi sẽ rất ngoan, cho nên chú này, chú giúp tôi lấy giấy tính tiền

đi!”

Cô giống như một con chuột hoa lén uống rượu, thấy buồn cười mà rung đùi đắc ý, trên mặt luôn lộ vẻ tươi cười, hồng hồng, cực kỳ giống vườn hoa đào nở rộ.

Lục Cảnh Hoảng cúi đầu liếc mắt nhìn cánh tay kia bắt lấy ống tay áo anh, giờ phút này đối với hành vi mạo phạm kia của cô không cách nào phán xét, chỉ là lạnh nhạt liếc nhìn ánh mắt ngây thơ của Tô Noãn, ra lệnh:

“Buông tay ra, sau đó ngồi trở về vị trí đi.”

Tô Noãn nghe thấy giọng nói lãnh đạm của anh, cho dù ý thức không rõ ràng, cũng có thể nghe ra ngữ điệu nghiêm khắc của anh, rụt đầu một cái, sau đó nghe lời ngồi trở về vị trí của mình.

“Chú này, chú thật hung dữ, giống y ba tôi!”

Cô nước mắt long lanh rồi ngẩng đầu, ai oán mà ủy khuất, lại thật không dám tiếp tục lại gần anh chút nào nữa.

Lục Cảnh Hoảng khóe mắt giựt giựt, lần nữa đưa mắt nhìn ra bên ngoài xe, lại không nhìn được nhếch miệng, anh nghi hoặc mình tại sao lại cùng một người say rượu nói chuyện.

“Chú cười lên trông thật là đẹp mắt, chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, đẹp không chỗ chê, người ở bên cạnh, như tắm gió xuân, cho dù chết cũng không hối tiếc...”

Tô Noãn hai tay nâng quai hàm hồng nhuận, phe phẩy đầu nhỏ, sùng bái chiêm ngưỡng anh.

Lục Cảnh Hoằng liếc xéo cô một cái, không thể phủ nhận, anh bị một tên tửu quỷ đùa giỡn, còn là một tiểu tửu quỷ trưng ra vẻ mặt háo sắc như lẽ đương nhiên vậy, kết quả anh lại không cách nào đáp trả.

Bất đắc dĩ quay mặt đi, hăng hái nhìn dòng xe cộ chạy, trên khuôn mặt tuấn tú của Lục Cảnh Hoằng, nhin không được hiện lên một nụ cười.

Dĩ nhiên, nếu như anh ngờ tới chuyện xảy ra phía sau, anh nhất định sẽ hối hận phóng túng cảm xúc của mình như thế, nhất là ở trước mặt một tửu quỷ say khướt.

Tô Noãn nhìn gò má Lục Cảnh Hoằng, chớp chớp đôi mắt hoang mang kia, đầu chôn xuống, an phận ngồi tại chỗ ngồi ôm đầu gối.

Trầm mặc thật lâu đi qua, Tô Noãn đột nhiên nâng lên khuôn mặt đầy đỏ ửng của cô, trong đôi mắt phượng lóe ra ánh sáng hào quang, giống như đưa ra một quyết định rất lớn:

“Chú này, tôi rất thích chú!”

Dư âm ngân thơ còn lượn quanh trong không khí, cô lại đã nhào tới, hơn nữa, ôm thật chặt Lục Cảnh Hoằng đang lái xe.

Trên đường cầu vượt, một chiếc xe thể thao màu xanh ngọc đột nhiên phát ra tiếng thắng xe bèn nhọn, sau đó chột dừng giữa đường, giống như là một con cá chết đột nhiên tê liệt.

Trầm mặc xấu hổ trong xe như đóa hoa đang chờ nụ hoa dần dần nở rộ, âm thanh tiếng còi xe bị cách ly với thế giới phong kín bên ngoài.

Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy Tô Noãn bởi vì quán tính bị hất văng ra, trong mắt đầy ủy khuất mà xoa xoa đầu bị đụng đau, ánh mắt nghiêm

ngộ lạnh nhạt nói:

“Có mấy lời không thể nói lung tung, nhất là những thứ dối trá lấy lòng kia, sẽ chỉ làm người nghe chán ghét.”

Trong đôi mắt xéch trong suốt ngày ngô kia, bởi vì lời nói của anh, nhanh chóng mờ mịt nổi lên sương mù:

“Nhưng mà, tôi thật thích chú...”

“Như vậy thật đáng tiếc, tôi cũng không thích cô.”

Lục Cảnh Hoảng lạnh lùng quay đầu, cô ngược lên ánh mắt nhìn thẳng vào anh sững sờ, mà cô đã mở cửa xe, che cái đầu choáng váng, xuống xe, trước khi đóng cửa xe cô nói:

“Thật xin lỗi!”

Hai tay của anh đặt trên tay lái, đưa mắt nhìn bóng dáng thon gầy kia lắt lư mà đi xa, cũng nhìn thấy cô đột nhiên trật chân bị té, giống như con ếch chết bất đắc kỳ tử, nằm ở ven đường không nhúc nhích.

Ánh mắt cô mới vừa rời nhìn anh, giống như là một đứa con gái ngược nhìn người cha hiền lành, tràn đầy tình cảm quẩn quýt, mà không phải là tình cảm phức tạp giữa nam nữ.

Nếu không phải anh nói anh không thích cô, anh thật tò mò, cô có thể hay không lần nữa xông lên ôm lấy anh, sau đó, kìm lòng không được hô lên một tiếng “Ba”.

Bởi vì cô vừa mới nói qua, anh và ba cô nghiêm nghị y như nhau.

Lục Cảnh Hoảng nhìn Tô Noãn còn nằm trên mặt đất, chần chờ chốc

lát, vẫn là xuống xe, bước chân mau lẹ đi tới.

Trong lòng anh có một âm thanh đang nói cho anh biết, anh nên xuống xe kéo sinh mệnh đáng thương kia lại, cũng phải đưa cô về nhà an toàn.

Anh cảm thấy áy náy nhanh chóng tăng thêm trong thân thể mình, cũng không biết tại sao lại sinh sôi nảy nở như vậy, là bởi vì anh cự tuyệt một cô gái quyến luyến cha mình, hay là bởi vì anh để mặc cho một thân thể bé nhỏ yếu ớt chống chọi trong đêm tối nặng nề.

“Cô còn muốn nằm như thế bao lâu?”

Tô Noãn tỉnh tỉnh mê mê đem mặt dính đầy bụi đất nâng lên, một đôi giày da màu đen đập vào mi mắt, tầm mắt chuyển lên, cô nhìn thấy tây trang thẳng đứng, còn có khuôn mặt tuấn tú thanh ngạo kia bị màn đêm che kín.

“Tôi chỉ là muốn nghỉ ngơi một chút, lát nữa sẽ đứng lên.”

Cô cười ngây ngô, trên gương mặt ửng đỏ, bởi vì đêm tối rét lạnh mà tiêu tán không ít.

Sau đó, trong tầm mắt mờ lung của cô, bóng dáng cao to ưu nhã kia ngồi xuống, cánh tay xinh đẹp khoát lên đầu vai cô:

“Đứng lên đi, tôi đưa cô về.”

Tô Noãn phần nộ gật đầu, hốc mắt lại ướt át mà chua xót, chất giọng trầm thấp ấm áp của anh khiến cho cô cảm thấy không khỏi ấm áp, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng cũng không giống ngày thường lạnh thấu xương, tràn đầy chân thành tha thiết ân cần.

“Chú không phải là không thích tôi sao?”

Động tác xốc cô lên của Lục Cảnh Hoằng dừng lại, nhìn xuống đôi mắt tràn đầy ưu thương của cô, đột nhiên phát hiện chính mình cạn từ.

Theo như tuổi của anh mà nói, anh không nên có con gái lớn như vậy.

Tô Noãn không có được đáp án như ý, cũng không nổi giận, chỉ là đơn thuần cười một chút, sau đó vẻ mặt trầm xuống, nghiêng đầu, theo dõi con người anh, hỏi:

“Chú hôn qua chưa?”

Lục Cảnh Hoằng mi tâm nhíu lên, quan sát kỹ lưỡng sắc mặt của cái tửu quỷ ngồi xếp bằng trên mặt đất này, bàn tay thon dài chống đỡ đầu gối, đang muốn đứng dậy, lại nghe được âm thanh trong suốt nhỏ nhẹ vui mừng của cô.

“Nha...”. Cô bình chân như vại gật đầu, mắt xéch ngây ngô trong suốt nhìn anh, “Nếu như chú không để ý...”

Cô chợt nâng tay gác ở quai hàm lên, thừa dịp anh chưa chuẩn bị, kéo cổ áo sơ mi trắng như tuyết của anh về phía trước, gắt gao dán lên cánh môi mềm dẻo của anh

Cánh môi nhỏ nhắn mát lạnh ngượng ngừng vuốt ve, âm thanh tiếng còi xe thôi thúc nhau, giống như có từng chùm từng chùm pháo hoa, nổ rộ bên trong đầu óc của anh, rực rỡ sáng lạng, nhiễu loạn giác quan của anh.

Tròng mắt sau kính Lục Cảnh Hoằng hơi trợn to, trước sau như một

tao nhã kiềm chế chính mình bình tĩnh, trong nháy mắt hút lấy thân thể anh, khi cô đưa một cánh tay ra, bao lấy mặt anh, thân thể thon dài cúi đầu xuống của anh đột nhiên cứng ngắc.

Trong tầm mắt của anh, là nụ cười phóng đại, nhìn qua thanh thuần non nớt, lại tràn đầy mị hoặc quyến rũ.

Cô còn không hiểu được thế nào là hôn môi, chỉ là không ngừng cọ cọ môi của anh, trong đôi mắt phượng xinh đẹp, toát ra ưu thương uất ức, dùng một loại ánh mắt lên án nhìn anh.

Gió đêm mát mẻ phất qua mặt anh, làm rối tung mái tóc đen của anh, anh nửa ngồi trước mặt cô, hai tay gắt gao chống lên lan can cầu sau lưng cô, dùng hết sức lực khắc chế chính mình.

Kẻ quyến rũ đơn thuần mà vô tội, cô cho tới bây giờ sẽ không phải là thiên sứ, đôi mắt xinh đẹp kia, quá dễ dàng mê hoặc lòng người, nhất là dục vọng của người đàn ông, gợi ra những thứ đen tối nhất.

Cho dù là anh, cũng vào một khắc này, bắt đầu lạc lối.

Đầu lưỡi mềm mại miêu tả rõ ràng bờ môi góc cạnh của anh, dùng sức liếm láp, bởi vì đôi môi anh khép chặt, mà lung tung mò mẫm liếm một trận.

Giữa hô hấp mập mờ, là mùi rượu nồng đậm, cay cay ngọt ngọt, làm người ta say mê.

Anh lẳng lặng, mặc cho cô làm xằng làm bậy, thân thiết mà êm ái, dùng môi của cô bao trùm môi mỏng gọt của anh, sền sềch liếm thỏa thích, anh nghe thấy tiếng tim đập từ ngực, như trước trầm ổn mạnh mẽ, lại tăng nhanh tiết tấu.

Anh không biết mình rốt cục là không đành lòng cự tuyệt đứa bé đáng thương này, hay là không muốn cự tuyệt, thời khắc mà cô hôn tới, có lẽ anh cũng đã đánh mất hoàn toàn sự tự chủ.

Anh không muốn thừa nhận, chính mình bị con chuột hoa run rẩy mơ hồ này dụ dỗ, nhưng, sự thật là như thế, vào lúc anh không đẩy cô ra, đã nhận định sự thật này rồi.

Tại một giây này, anh đột nhiên muốn bỏ qua toàn bộ lễ độ bình tĩnh khắc chế, muốn thuận theo ý tưởng nguyên thủy nhất dưới đáy lòng, cho nên, anh từ từ nhắm nghiền hai mắt.

Thân thể anh cao to, thoáng nghiêng về phía trước, dán sát lên cánh môi cô, chỉ là, không chờ anh có bước hành động kế tiếp, cô đã mở rộng ra cổ áo của anh, anh mở mắt ra, thấy cô đang hả hê cười mờ ám.

Đôi môi đỏ tươi như cánh hoa hồng, nhẹ nhàng cong lên, cô khờ dại mê ly nháy mắt, ngón tay mảnh khảnh chỉ về phía sau anh:

“Chú, xe của chú bị bắt đi rồi kìa!”

Trên cây cầu vượt, một chiếc xe thể thao bánh bao chói mắt, bị xe cảnh sát kéo đi lùi thui, đường cái vốn bị tắc nghẽn chen chúc phút chốc khôi phục thông suốt.

Lục Cảnh Hoảng đứng dậy, sửa sang lại nếp nhăn vạt áo, lông mày nhíu lại khi nhìn thấy xe cảnh sát chậm rãi dừng trước mặt, sau đó thấy một vị cảnh sát giao thông giống như đã từng quen biết từ trong cửa xe thò đầu ra.

Ánh mắt cảnh sát giao thông nhìn theo từ trên người Tô Noãn ngồi dưới mặt đất lướt về phía Lục Cảnh Hoảng ưu nhã mà đứng, xoa

xoa huyết thái dương của mình, chỉ vào Lục Cảnh Hoằng, hung tợn phát biểu:

“Tôi nói hai người có xong chưa, ban ngày là tạp chí người lớn, buổi tối lại tới đây trình diễn màn ‘tình cảm thắm thiết trên cầu’, cố tình không để cho tôi tan ca đúng không?”

“Lần sau muốn ồn ào cũng nên để cho tôi đổi lại đoạn đường đã, nếu để cho tôi ở nơi này bắt được, nhìn thấy các người tiếp tục làm trò ngại giao thông, thế nào cũng phải cho cặp dờ hơi các người đi vào tù làm đôi uyên ương ân ái!”

Lục Cảnh Hoằng lạnh lùng nhìn cảnh sát giao thông đào thải bọn họ, giữa chân mày phập phồng càng sâu:

“Tôi nhắc lại lần nữa, tạp chí người lớn kia không phải của tôi.”

“Ờ, tôi nói cậu còn chối phải không?”

Lục Cảnh Hoằng quay đầu, hình như chẳng thèm để ý tới vị đồng chí cảnh sát giao thông này cứ liên tục phàn nàn, một tay bỏ vào túi quần, hơi xoay người, nhìn xuống Tô Noãn còn thành thoi ngồi dưới mặt đất, gương mặt âm trầm tuấn tú càng thêm khó coi mấy phần.

“Ngày mai cùng nhau mang giấy chứng nhận tới lấy xe đi!”

Tô Noãn sững sờ nhìn xe thể thao lướt qua trước mắt, sau đó nhìn về vẻ mặt khó chịu của Lục Cảnh Hoằng:

“Chú này, chú không cần đuổi theo sao?”

“Chẳng lẽ cô còn nghĩ rằng, bọn họ sẽ để cho tôi đuổi theo sao?”

Lục Cảnh Hoằng quét mắt nhìn Tô Noãn say vù vù, lấy di động ra, bấm một số điện thoại:

“Lập tức lái xe tới đây, tôi đang ở tại khách sạn Hilton hướng cầu vượt Hương Hoa.”

Cúp điện thoại, Lục Cảnh Hoằng từ trên cầu vượt bước nhanh mà đi, không lưu luyến chút nào xoay người, rất nhanh chóng, cũng rất bén nhọn.

Tô Noãn mờ mịt ngồi dưới đất, lẳng lặng nghe bên người vang lên thanh âm tiếng còi xe, cũng lẳng lặng nhìn bóng lưng kia dần dần đi xa.

Không bao lâu, cô liền nhìn thấy bóng dáng ưu nhã kia như cây đại thụ, dừng lại bước chân, sau đó, chậm rãi nghiêng người.

Từng chiếc xe nối gót chạy ngang qua, đèn xe sáng ngời phát ra ánh sáng, đem dáng người của anh in thành bóng lớn bên cạnh.

Cô nhìn không rõ thần thái của anh, lại cảm thấy ánh mắt anh dừng lại, giống như là bị mê hoặc, lao đảo từ từ đứng dậy khỏi mặt đất, vui vẻ hướng Lục Cảnh Hoằng chạy tới.

Tô Noãn trên mặt hiện lên nụ cười ngốc nghếch, giống như trẻ con cười hồn nhiên, đập vào con ngươi anh, cô cố gắng bình phục hô hấp của mình:

“Chú này, chúng ta có thể gọi xe sao?”

“Đã kêu, tự mình đuổi theo!”

Lục Cảnh Hoằng không hề dừng bước lại, đầu óc hỗn loạn của Tô

Noãn sau khi tiếp thu được tin tức, chậm chạp gật đầu, nhếch miệng cười một cái, cố gắng tăng nhanh bước chân, muốn đuổi theo tốc độ của anh.

Tư thế đi bộ của Lục Cảnh Hoằng ưu nhã mà khắc chế, lại từng bước thả chậm tốc độ, tầm mắt của anh rơi trên mặt đất, thấy được bóng đen nhỏ nhắn chiếu trên mặt đất, lung la lung lay, giao hòa cùng bóng dáng mình.

Chợt, bóng dáng của cô lão đạo một cái, đi xiêu vẹo ngã quy ra phía trước.

Lục Cảnh Hoằng xoay người trở lại, đúng lúc cô đụng vào phía trước anh, bước đến bên cạnh một bước, một cánh tay thon dài nâng lên, bàn tay đẹp để giữ chặt chiếc eo thon của cô.

Tay của Tô Noãn theo bản năng vòng quanh cổ anh, hô hấp nóng bỏng phả vào trên cằm, thân thể phong phanh bám vào trên người anh, giống như một đứa trẻ vị thành niên mất cha mẹ cố gắng bám vào bóng cây đại thụ to lớn.

“Chú này, hình như tôi buồn ngủ...”

Lục Cảnh Hoằng cúi đầu, thấy hàng lông mi dày đậm vụt sáng lên, chậm rãi che mất đôi mắt đơn thuần mà quyến rũ kia, thân thể gầy gò cũng theo đó mà mất đi tri giác, mềm mại nằm thẳng trong ngực anh, tin tưởng mà buông lỏng.

Ánh mắt tinh nhuệ của anh liếc về một chút đỏ thắm nơi khóe môi cô, mi tâm khẽ nhú, thoáng gần sát, thấy rõ bên môi hồng khẽ nhếch của cô một mảnh hoa mai thất lạc.

Nghe được tiếng ngáy đều đặn, khóe môi của anh gợi lên độ cong

thần nhiên, dời ánh mắt đi, thấy được hai bên cầu vượt một dải hoa mai đỏ thắm.

Ngón tay thon dài chạm vào hai bên má cô, ngón cái muốn lau một ít cánh hoa mai, ánh đèn chiếu rọi kịch liệt ngăn cản động tác của anh, híp mắt nhìn lại, liền thấy một chiếc Mercedes-Benz dừng ở cách đó hơn hai thước.

Kiều thò đầu ra từ ghế lái cửa sổ, thấy đôi nam nữ đang ôm nhau ven đường, sửng sờ, lập tức bất an nói xin lỗi:

“Thực xin lỗi, Lục bộ, tôi đến sớm!”

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 10: Cô cố ý phải không?

Thực xin lỗi, Lục bộ, tôi đến sớm!”

Lục Cảnh Hoảng nhìn thấy Kiều rút đầu vào xe, ánh mắt nhẹ rơi vào trên mặt Tô Noãn đang ngủ say, nghiêng khom người, một cánh tay dài vòng qua phía sau đầu gối cô, nhẹ nhàng mà đem cô ôm lấy.

Ôm cô cũng không dùng sức, quá nhẹ rồi, tựa hồ trừ bỏ một thân như bộ xương khô, chỉ có bọc bên ngoài một lớp da.

Anh ôm cô, đang muốn đi về phía Mercedes, động cơ xe vốn im lặng đột nhiên vang lên, sau đó, dưới cái nhìn chăm chú của anh, Mercedes lao vút đến, mà anh thì còn ôm người đứng tại chỗ.

Lục Cảnh Hoảng một tay ôm Tô Noãn, lấy di động ra, ấn nút gọi, giọng nói lạnh lẽo nghiêm nghị:

“Ai cho cậu đi, lái xe quay lại!”

Bên kia điện thoại trầm mặc trong phút chốc, sau đó là tiếng Kiều đầy áy náy giải thích:

“Lục bộ, đây là đường xe một chiều...”

“Kiều, trước kia thế nào tôi không phát giác ra cậu có năng lực biện hộ?”

Lục Cảnh Hoảng sắc mặt lạnh lẽo âm trầm, nói xong trực tiếp cúp

điện thoại, anh nhìn cô gái trong ngực, cô đem tất cả tin tưởng mà giao phó cho anh, bằng không như thế nào có thể an nhiên như thế?

Tầm mắt của anh thất lạc vào bàn tay mềm mại đang nắm chặt vạt áo anh, trên ngón vô danh, đeo một chiếc nhẫn kim cương thật to, cho dù là trong đêm tối, cũng không cách nào che dấu kim cương tỏa sáng chói mắt.

Anh nhớ tới một ngày của hai năm trước, Thiếu Thần bỗng nhiên xuất hiện trước cửa đại sứ quán Na Uy, lưng đeo túi hành lý to lớn, trước ngực treo máy ảnh chụp hình, giống như một nhà thám hiểm chuẩn bị đi xa.

Nước Pháp lãng mạn cuối cùng cũng không lưu lại được lòng của thiếu niên nhiếp ảnh gia này, trong quán cà phê, Thiếu Thần ngồi đối diện anh, cười nói cho anh biết, bản thân quyết định trở về nước.

“Là bởi vì cô gái kia sao?”

Anh uống một ngụm nhỏ Cappuccino, thâm thúy nâng lên đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngưng mắt nhìn người con trai trong suốt như ánh mặt trời đối diện, hỏi thăm của anh lập tức nhận được vẻ cam chịu của Thiếu Thần.

Thiếu Thần cười đến quá mức tốt đẹp, anh há lại đoán không ra ẩn ý đằng sau nụ cười này?

“Cháu vẫn tin tưởng, cô ấy chính là người mà cháu muốn tìm kiếm cả đời, lần này trở về, cháu nghĩ kỹ rồi, mặc kệ đáp án của cô ấy là gì, cháu cũng sẽ không rời đi.”

Thiếu Thần lấy ra một tấm hình đặt trước mặt anh, yên lặng nhìn sơ qua, ngẩng đầu chân thành tha thiết nhìn anh, nói ra thỉnh cầu của

mình:

“Chú út, chú đồng ý giúp cháu hai nguyện vọng, bây giờ cháu muốn chú thực hiện nguyện vọng thứ nhất.”

Anh không biết Thiếu Thần từ đâu mà biết được, anh quen biết bậc thầy chế tạo kim cương nổi tiếng ở Nam Phi – Tobias và 8226; khổ cực, khi Thiếu Thần lên tiếng xin anh thuyết phục Tobias chế tạo một chiếc nhẫn kim cương thì anh có kinh ngạc trong chốc lát.

Anh yên lặng nhìn cô gái trong hình, kinh ngạc rốt cục là người phụ nữ như thế nào, lại làm cho Thiếu Thần cam nguyện lấy nguyện vọng lúc còn nhỏ tới yêu cầu anh.

Anh không hiểu tình yêu, cũng không cách nào thể nghiệm tình yêu khắc cốt ghi tâm trong lòng, nhưng anh đúng là vẫn đồng ý.

Vô luận có phải hay không một nhiệm vụ gian khổ, anh cũng không muốn từ chối, anh đã sớm muốn thực hiện hai nguyện vọng này, hôm nay cơ hội tới, anh tự nhiên sẽ không bỏ lỡ vô ích.

Lục Cảnh Hoảng rũ mắt nhìn chiếc nhẫn ở ngón giữa Tô Noãn, đột nhiên, anh nhớ lại nét mặt Tobias lúc ấy, có kinh ngạc, cũng có vui mừng, khi anh nói ra, anh muốn anh ta giúp chế tạo ra một chiếc nhẫn kim cương đặc biệt.

Tobias, trước khi di cư đến Na Uy, liền tuyên bố ra bên ngoài là sẽ không đụng vào việc chế tạo kim cương nữa, nên thỉnh cầu của anh chỉ đổi lại được sự từ chối khéo léo của Tobias.

Nhưng trước khi anh đi, Tobias đưa đến tay anh chính là một chiếc nhẫn có sẵn:

“Ansel, congratulations on finding your soulmate!” (Ansel, chúc mừng cậu tìm được linh hồn bầu bạn cùng cậu!)

Đó là tín vật đính ước của anh ta cùng vợ 40 năm trước, anh nhận lấy chiếc nhẫn kim cương trân quý này, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt:

“Thank you!”

Nội tâm của anh mặc dù áy náy nhưng cũng không lên tiếng giải thích, anh cần thực hiện nguyện vọng mà anh đã từng hứa, mà chiếc nhẫn là kết quả tốt nhất.

Chỉ là anh không ngờ tới, đến cuối cùng, hai nguyện vọng này cũng sẽ vì cùng một người mà thực hiện.

— — — — —

Chiếc xe Mercedes đen bóng chậm rãi lướt qua, dừng lại trước mặt Lục Cảnh Hoảng, cũng kéo lại suy nghĩ của anh, ngược mắt, liền thấy Kiều vội vàng xuống xe, lại nhìn thấy anh đang ôm lấy Tô Noãn thì dừng bước không tiến lên.

“Lục bộ, mời lên xe!”

Kiều khom người mở cửa xe, cung kính chờ đợi, Lục Cảnh Hoảng lần nữa ôm lấy Tô Noãn, cũng không cần mượn tay người khác, đem Tô Noãn ngủ say để vào bên trong xe, động tác dịu dàng nhẹ nhàng linh hoạt, sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc của Kiều, vòng qua đuôi xe, từ phía bên kia lên xe.

Xe khởi động, chạy xuyên vào con đường bao phủ màn đêm, Lục Cảnh Hoảng quay đầu, nhìn Tô Noãn đang ngủ ngon lành bên cạnh,

thấy rõ tư thế ngủ của cô thì giữa mi của anh không để lộ dấu vết mà nhúu lại.

Đầu cô nặng trĩu dựa vào đầu vai anh, đôi tay bắt lấy vạt trước áo sơ mi anh, dấu vết nhăn nhúm nói cho anh biết, cô nắm chặt bao nhiêu.

Cánh tay của anh bị cô đè ép, tư thế cứng ngắc khiến cho anh cảm thấy từng đợt tê dại, muốn đưa tay đẩy cô ra, lại trông thấy dung nhan yên tĩnh ngủ ngon thì đành bỏ qua ý niệm “xúc động” trong đầu.

“Lục bộ, kỳ thật anh trước tiên có thể dùng tay trái nâng đầu Tô tiểu thư lên, sau đó lấy tay phải ra, đem Tô tiểu thư ôm vào trong ngực, như vậy tay của anh cũng sẽ không tê!”

Kiều ngồi ghế lái phía trước đột nhiên nói chen vào, mắt thỉnh thoảng liếc trộm kính chiếu hậu, nhìn thấy cấp trên của mình do dự hành động, lập tức tốt bụng nhắc nhở.

Lục Cảnh Hoàng nghiêng đầu nhìn khuôn mặt nhiệt tình của Kiều một cái, nhìn tới đôi mắt lần nữa đang liếc trộm trong kính chiếu hậu, lạnh lùng ra lệnh:

“Lo tốt việc lái xe của cậu đi.”

Kiều lập tức im miệng, ngoan ngoãn đem tầm mắt nhìn ở đằng trước, không hề mong muốn nhìn lén tình cảnh phía sau nữa, nhưng vẫn là không nhìn được gương lên khóe môi cười trộm.

Người đàn ông gặp phải bất kỳ tình trạng khẩn cấp cùng lâm nguy nào cũng không hề sợ hãi, thì ra là cũng có thời điểm đặc biệt, mặt lạnh xem ra mãi mãi không thay đổi thế nhưng cũng sẽ hồng lên.

Chợt xe thẳng gấp một cái, Tô Noãn đang ngủ say cũng bởi vì quán

tính, đột nhiên rời khỏi đầu vai Lục Cảnh Hoằng, vọt thẳng tới lưng ghế dựa phía trước.

Vậy mà, trước khi cái trán của cô đụng vào lưng ghế ngồi cứng ngắc phía trước, một bàn tay to đã chặn trước mặt cô, êm ái dán sát vào cái trán cô, ngăn cản cô va chạm.

Lục Cảnh Hoằng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rơi vào lòng bàn tay anh, có chút mờ mịt, bản năng phản ứng vừa rồi, ngoài dự liệu của anh, anh không ngờ, mình sẽ giơ tay đệm cái trán cho cô.

Xe lần nữa khởi động, Tô Noãn ngủ say bất tỉnh nghiêng ngả lui về phía sau, mà anh, lại đưa ra cánh tay khác, trước khi quay trở lại chỗ ngồi đỡ lấy phía sau ót cô, ôm cô vào trong lòng.

Một loạt động tác, nước chảy mây trôi hoàn thành, quá mức lưu loát, giống như từng làm qua vô số lần, trên thực tế, đây là lần đầu tiên anh chủ động ôm một người con gái vào ngực.

Ở cổ, là hơi thở ấm nóng cô phả ra, ở ngực, là cảm giác mềm mại mà khuôn mặt cô mang đến, cổ của anh dần dần chuyển động, bàn tay gác trên vai cô từ từ rơi lỏng.

Anh lặng lẽ dời đi tầm mắt, nhìn phong cảnh vun vút đi ngược hướng con đường ngoài cửa sổ, duy trì tư thế này, bên tai lắng tiếng ngáy nhỏ nhẹ của cô

Chiếc xe hơi lịch sự tao nhã chạy xuyên qua các căn biệt thự xa hoa, lướt qua khu vườn rộng lớn, dừng lại ở khu nhà cao cấp nằm sâu bên trong, cửa sau xe mở ra, một bóng dáng cao to rơi vào trong bóng đêm.

“Lục bộ, Tô tiểu thư cô ấy...”

Lục Cảnh Hoằng quay đầu lại thấy Tô Noãn nằm ngửa ra chỗ ngồi, thu lại lông mày, hướng cửa xe trước đang đóng, ra chỉ thị cho Kiều:

“Đưa cô ấy về nhà.”

Kiều xuyên qua cửa sổ xe, nhìn Lục Cảnh Hoằng cất bước đi xa, hơi liếc mắt nhìn Tô Noãn ngồi phía sau, bất đắc dĩ thở dài, và khởi động xe.

Tiếng bước chân rì rạc vang lên rõ ràng ở giữa hành lang, Lục Cảnh Hoằng dừng lại trước một cánh cửa, anh giơ ngón trỏ tay phải lên, liên tục ấn các con số trên bàn phím trên cửa, một tiếng “cạch” liền mở ra.

Ở khu đổi giày trước cửa, Lục Cảnh Hoằng bật đèn lên, trong nháy mắt, cả phòng liền sáng như ban ngày, anh lặng lẽ đi xuyên qua phòng khách vắng vẻ, trực tiếp vào phòng ngủ.

Khi anh từ phòng ngủ đi ra, bộ tây trang trên người chính thức được thay, thay vào đó là một chiếc áo lông cừu cổ trễ hình chữ V màu xám nhạt, tay áo xoắn đến khuỷu tay trông có vẻ tùy ý mà lười biếng, phù hợp với chiếc quần dài màu trắng gạo, làm cho anh tăng thêm vài phần hương vị của người đàn ông gia đình.

Đi tới trước tủ lạnh, anh rót một ly sữa tươi, từ từ uống một hớp, cảm xúc lạnh lẽo đập vào đầu óc anh, anh nhẹ nhàng đem nó nuốt xuống.

Kính không gọng trên sóng mũi anh cũng đã biến mất, đôi mắt màu hổ phách che dấu quanh năm sau tròng kính, cho thấy một chút mệt mỏi, vừa định đi về thư phòng, liền đột nhiên bị tiếng chuông cửa hấp dẫn lực chú ý.

Lục Cảnh Hoằng mở cửa, liền thấy Kiều đỡ Tô Noãn bất tỉnh nhân sự đang đứng ở trên hành lang sáng ngời, trước khi chân mày anh toát ra vẻ không vui, Kiều đã lên tiếng trước:

“Lục bộ, Tô tiểu thư không mang theo chìa khóa nhà, trùng hợp là bạn cùng phòng của cô ấy cũng không có ở đó, tôi không biết nên đưa cô ấy đi đâu, không thể làm gì khác hơn là quay trở lại quấy rầy anh!”

Lục Cảnh Hoằng nhìn về phía Kiều, ánh mắt dừng lại thật lâu, khiến Kiều không nhìn được cúi đầu, làm bộ không nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng quan sát, vẫn còn không quên bổ sung một câu:

“Tôi vội ra khỏi nhà, nên không có đem theo tiền!”

Cho nên, không cách nào thuê phòng khách sạn, Lục bộ, anh phải tin tưởng, tôi không phải cố ý đem người lại đây trả!

Lục Cảnh Hoằng tuấn mi nhíu lại, ánh mắt rơi vào trên mặt Tô Noãn, không truy cứu trách nhiệm của Kiều nữa:

“Chờ ở cửa, tôi đi lấy tiền!”

“Được, Lục bộ.”

Lục Cảnh Hoằng tầm mắt thản nhiên đảo qua Kiều tích cực phối hợp, đưa ly sữa tươi trong tay để lên giá giày, liếc nhìn Tô Noãn ngủ say, xoay người đi về phía phòng ngủ

Chỉ là, khi anh cầm tiền đi trở lại cửa thì trừ bỏ thân ảnh nhỏ nhắn ngồi tựa vào cửa, bóng dáng Kiều đã sớm không thấy đâu, rất rõ ràng, Kiều thừa dịp anh trở về phòng lấy tiền thì mượn cơ hội bỏ

chạy rồi.

Trước sau như một duy chỉ có thuộc hạ là anh ta, làm sao dám một lần hai lượt làm trái mệnh lệnh của anh?

Lục Cảnh Hoằng cúi đầu nhìn xuống Tô Noãn ngồi trên mặt đất, đầu của cô khế tựa vào khung cửa, hai mắt nhắm chặt, lông mi thon dài an tĩnh mà xinh đẹp, giống như cánh bướm thu hồi, nhẹ nhàng đậu lên cánh hoa, an bình nghỉ ngơi.

Ánh mắt của anh liếc về phía khay trà trên sofa, nơi đó đặt điện thoại nhà, anh đi tới, bấm số Kiều, sau đó nghe thấy một tràng âm thanh, chân mày không kiên nhẫn càng nhíu lại hơn.

Xoay người lại, Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy một đôi con người trong suốt sáng ngời, đôi mắt phượng hẹp dài xinh đẹp kia, cho dù là sau khi cô uống say, cũng tản ra phong thái khác.

“Chú nhìn thật là đẹp mắt!”

Đây là câu đầu tiên khi Tô Noãn mở mắt ra, mơ hồ đến gần anh ngược nhìn, toét miệng cười hì hì, cơ hồ nịnh hót lấy lòng anh.

Lục Cảnh Hoằng cũng sẽ không vì lời tán dương này mà lộ ra nụ cười, chỉ nhìn cô một cái, liền đi tới trước cửa, bắt đầu đổi giày, anh tính tự mình đem tiểu tửu quỷ này tống ra khỏi cửa.

“Chú này, miệng tôi khát quá!”

Sợ rằng những lời này mới chính là ý đồ của cô, câu ca ngợi kia chẳng qua là cái chặn dèm, Lục Cảnh Hoằng từ trên cao nhìn xuống thấy Tô Noãn đáng thương lôi kéo ống quần anh, bình thần cầm lấy chìa khóa xe trên tủ giày.

“Tôi đưa cô về.”

Động tác lôi kéo ống quần anh của Tô Noãn dừng lại, môi hồng ngậy thơ khế nhếch, sau đó theo cánh tay dài của anh, thấy được trên tủ giày có ly sữa, đôi mắt phượng say mê kia thoáng qua tia sáng mừng rỡ.

Lục Cảnh Hoảng mở cửa, tầm mắt quay lại, đập vào mắt là Tô Noãn ghé vào trên tủ giày, bung ly sữa tươi mà anh đã uống, trong tình cảnh đó đưa vào miệng.

Thân ảnh cao to ưu nhã chuyển động, trước khi môi cô kịp chạm vào ly, ngón tay của anh chặn lấy miệng ly, làm cho miệng cô chạm không được tới sữa tươi thuần trắng ngọt ngào kia.

“Tôi thật sự rất khát!”

Cô khế nhếch lên khuôn mặt phấn hồng, âm thanh vô tội mà lên án, hai tay đang cầm ly cũng bắt đầu dùng lực.

“Ly này không được!”

Thái độ của anh cứng rắn, không bởi vì cô buồn bã mà nhượng bộ, lực ở hai ngón tay cũng tăng thêm mấy phần.

“Tại sao không được?”

Cô rướn cổ lên, dò đầu, cố hết sức nhìn vào bên trong ly sữa tươi, hình như cả khuôn mặt cũng muốn đưa vào trong ly đi, thấy anh thủy chung không giảm lực, ủy khuất dẫu môi lên, lại vẫn không cam lòng nâng chặt cái ly.

Lục Cảnh Hoằng nhìn cái đầu màu nâu của cô đựng dừa, giống như một con chuột nhỏ bé bởi vì không ăn được quả hạch mà buồn bực giận dữ, không nhìn được cảm thấy buồn cười.

Anh nhàn nhạt nâng lên bờ môi, trên khuôn mặt tuần mỹ nụ cười còn chưa kịp mở rộng, liền cứng ngắc lại, anh nhíu mày, nhìn Tô Noãn đang le lưỡi liếm sữa tươi, chợt thu hồi ngón tay của mình.

Tô Noãn vui mừng cười một cái, bưng lấy ly, ừng ực uống xong hơn phân nửa ly sữa tươi, sau đó tiện tay đem cái để lại trên tủ giày, bất mãn nói thầm:

“Sao lại càng uống càng khát, chú này, chú cho thêm vào trong cái gì à?”

Lục Cảnh Hoằng quay đầu, ánh mắt dừng trên cái ly trống rỗng, chất lỏng trong suốt màu trắng ngà theo thành ly chảy xuống, anh nhìn thấy trên miệng ly lưu lại một dấu son môi nho nhỏ, che phủ dấu vết anh lưu lại vừa rồi.

Anh không trả lời, chỉ là tay để sau lưng không khỏi nắm chặt lại.

Hai ngón tay mới vừa rời kẹp miệng ly, còn để lại một hồi cảm giác tê dại mềm mại tinh tế.

Cô mới vừa rồi không cẩn thận dùng đầu lưỡi liếm ngón tay của anh.

Cảm giác kia, tựa như trên cầu vượt, cô không tim không phổi cười, sau đó hôn lên môi anh.

“Chú này, tôi có thể uống một ly nữa được không?”

“Không thể, đi thôi.”

Lục Cảnh Hoằng xoay người, bước ra cánh cửa, trên hành lang, bước chân hơi có vẻ hỗn độn dừng lại, anh phát hiện giọng của mình có chút khàn khàn.

“Chú này...”

Lục Cảnh Hoằng nghe tiếng còn chưa hoàn toàn quay người lại, trong ngực liền đụng vào một thân thể gầy gò nhỏ nhắn, sau đó nghe thấy một tiếng “tôi muốn ói”, trên chiếc áo lông cừu sạch sẽ của anh, dính đầy chất dơ bẩn.

Anh nhú mày hạ thấp con ngươi liếc nhìn Tô Noãn mệt lã ngồi bệt xuống dưới đất, nhìn lại quần áo dơ bẩn của mình, trong nháy mắt sắc mặt âm trầm, bờ môi căng thẳng, ở cạnh cửa khu nhà trọ, trực tiếp cởi áo ra, nhét vào cửa.

Cúi người muốn ôm lấy Tô Noãn lần nữa mất ý thức, lại bị một tiếng hét hoảng sợ chói tai cắt đứt.

Quay đầu nhìn lại, trên hành lang, một dì tuổi trung niên làm lao công ném cây lau nhà trong tay, đang dùng một loại ánh mắt nhìm chằm chằm vào người đàn ông dâm loạn, sau mấy giây, đột nhiên xoay người chạy trốn chết, trong miệng kêu:

“Người tuổi trẻ bây giờ thật là càng ngày càng kỳ cục rồi!”

Lục Cảnh Hoằng cúi đầu nhìn thân hình trắng nõn gầy gò trong lồng ngực mình, mặt không chút thay đổi nâng lên khóe môi, xốc con chuột hoa trên mặt đất mang đến cho anh vô số phiền phức này lên, không hề thương hương tiếc ngọc, đi vào nhà trọ, nặng nề đóng cửa lại.

Thuận tay đem Tô Noãn ngủ say như chết đặt xuống ghế salon, Lục Cảnh Hoằng không để ý tới nữa, trở về phòng ngủ, lúc trở ra, trong tay cầm bộ quần áo, sau đó, đi vào phòng tắm.

Bên trong phòng khách an tĩnh, có thể loáng thoáng nghe thấy bên trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào, giống như một khúc nhạc trong sáng yên tĩnh lưu loát.

Phân nửa phòng tắm là do lớp kính mờ tạo nên, giờ phút này dòng nước ngưng tụ thành từng giọt nước chảy, xuyên qua lớp thủy tinh, giọt nước trong veo chiếu sáng phía sau, mơ hồ phản xạ ra một bóng người, cao to, cao ngất, giống như là thời kỳ văn hóa phục hưng Hy Lạp, những người làm nghệ thuật cực kỳ mưu cầu danh lợi tìm kiếm pho tượng hoàn mỹ giống như cơ thể con người.

Ánh sáng chói mắt rơi vào mi mắt cô, Tô Noãn khó chịu nhíu chặt chân mày, ưm một tiếng, trực tiếp từ trên ghế salon té ngã ra đất.

Tô Noãn nhắm mắt chậm rãi từ trên sàn nhà lạnh lẽo ngồi dậy, xoa huyết thái dương đang đau đớn, cố hết sức nâng lên mi mắt nặng trĩu, cô cảm giác muốn ói, ánh mắt mờ lung tìm bốn phía, xiêu vẹo đứng dậy.

Dạ dày cô đột nhiên một hồi co rút kịch liệt, giống như lục phủ ngũ tạng đều cùng nhau kêu réo, cô che miệng mình, không để ý thân hình lay động, hướng tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm chạy tới.

Ý thức hỗn độn tóm lấy cánh cửa mở ra, một luồng khí oi bức xông vào mặt, xen lẫn nhàn nhạt mùi thơm cỏ xanh, Tô Noãn lão đảo vọt vào, theo bản năng quẹo trái ngồi xổm xuống, liều mạng ôm lấy bồn cầu nôn mửa liên tục.

Nước từ vòi hoa sen phun ra ấm áp, anh hơi ngược đầu, dòng nước mát lạnh chảy xuống ngũ quan tươi sáng mà ưu nhã, mái tóc đen như mực rối loạn dính đầy giọt nước trong suốt, chảy dọc theo cái gáy chậm rãi lướt qua xương vai xanh cùng lồng ngực gầy gò rắn chắc của anh, lưu lại dấu vết mập mờ.

Trên đỉnh lông mày anh tuấn, dính vài giọt bọt nước, dưới ánh đèn mờ ảo, lấp lánh lóe lên, hai mắt nhẹ khép, hàng lông mi rậm hơi run rẩy, trên gương mặt trắng nõn lộ ra một chút đỏ ửng, đó là kết quả ở dưới hơi nóng mù mịt.

Cho dù là anh lạnh lùng nhưng khí chất thanh nhã trong sáng, cũng bởi vì vậy mà lẫn vào vài phần tà mị mê người y hệt cây anh túc.

Cửa phòng tắm phát ra tiếng vang, kinh động tâm tư an tĩnh của anh, mở ra con người thâm thúy, nghiêng đầu nhìn lại, còn cách màn nước thừa thớt, anh nhìn thấy thân ảnh đang cuộn tròn bên cạnh bồn cầu.

Lục Cảnh Hoằng luôn bình tĩnh như nước đáy mắt thoáng hiện lên kinh ngạc, mi dày nhú chặt, không ngờ sẽ có người xông vào, muốn cầm lấy khăn tắm che chắn thân thể, lại phát hiện khăn tắm và quần áo đều treo phía trên đỉnh đầu Tô Noãn.

Bên trong phòng tắm ấm áp, tiếng nước chảy hòa lẫn tiếng nôn mửa, tràn ngập thần kinh đầu óc của anh, Lục Cảnh Hoằng có chút luống cuống, nước nóng tẩy rửa thân hình cứng ngắc của anh, cũng làm cho tầm mắt của anh mơ màng.

Tình huống bất ngờ như vậy, trong 32 năm qua chưa bao giờ xảy ra, đối với lần này anh cũng không có làm gì đề phòng, thế nên thật sự xảy ra thì anh chỉ có thể giật mình sững sờ đứng bất động tại vòi hoa sen, cho đến khi cô gái ôm bồn cầu đột nhiên ngẩng đầu lên.

Tô Noãn đỡ nắp bồn cầu, thân hình hoảng hốt đứng lên, khó chịu chép miệng, mắt phượng híp lại, ợ một hơi rượu, sóng mắt mê say lưu chuyển mọi nơi, bĩu môi la hét:

“Nước... nước...”

Lục Cảnh Hoằng sắc mặt càng khó coi, trước ánh mắt nhìn sang của Tô Noãn thì bỗng nhiên xoay người, để lại phía sau lưng trần truồng cho Tô Noãn đói khát đang liếm lấy môi.

Anh cầu nguyện cho cô sẽ tự mình ngoan ngoãn đi ra, vẫn là tự mình tự làm, nhanh chóng đi lên lôi khăn tắm xuống, sau đó đem tiểu tửu quỹ này xách đi ra ngoài?

“Ơ, nước ở đây như thế nào lại nóng như vậy!”

Trong khi Lục Cảnh Hoằng vẫn còn rối rắm nghĩ cách làm sao đuổi Tô Noãn đi thì phía sau anh liền vang lên một giọng nữ bất mãn nói thầm, khoảng cách âm thanh rất gần, làm cho con người anh co rụt lại, nhưng vẫn là lạnh lùng giáo huấn:

“Muốn uống nước thì lấy trong tủ lạnh, mau đi ra!”

Phía sau lưng im lặng khoảng thời gian dài làm cho mi đen của anh hơi nhúu một cái, hơi nghiêng thân người, cảm nhận được đôi mắt rũ xuống dưới ánh sáng, bốn mắt giao nhau, hơi nước trong phòng tắm lặng lẽ bốc hơi.

Tô Noãn ngẩng mặt lên đón màn nước tí tách, cánh môi hé mở, ánh mắt của cô nhìn chằm chằm giọt nước ngưng tụ trên cằm anh, theo giọt nước lăn xuống, từ từ chảy xuống, bắt đầu từ cổ, quét qua xương vai xanh, lồng ngực, bụng...

“Còn không đi ra ngoài!”

Lục Cảnh Hoằng áp chế tức giận, cúi đầu quát lớn, cho dù người tình tảo đi nữa, gặp phải loại tình huống này thì chỉ sợ cũng không cách nào giữ được bình tĩnh.

Tô Noãn nghe được lãnh ý tức giận, ánh mắt hoang mang dỗi theo cặp đùi thon dài, lần nữa dừng ở giữa chân anh, mắt phượng xinh đẹp nháy mắt tròn to, da thịt gầy gò trắng nõn, nhẹ nhàng lộ ra làn nước, khiến cho cô không thoát khỏi cái nhìn hấp dẫn.

Hai hàng máu mũi loạt xoạt chảy xuống đôi môi hồng của cô, Tô Noãn sững sờ đưa tay sờ, nhìn thấy màu đỏ tươi trên mu bàn tay trắng nõn thì đầu óc cô tràn ngập mơ hồ không rõ, mang theo tiếng khóc nức nở căng thẳng:

“Chú, tôi bị chảy máu!”

Cô mở to ánh mắt hoảng sợ, giống một con thỏ bị làm cho kinh sợ, nói xong, liền muốn nhào về phía người đàn ông đối diện sắc mặt tái xanh, chỉ là còn chưa chạm đến thân thể của anh, đầu liền bị một cánh tay xinh đẹp đẩy ra.

Nửa gương mặt bên dưới của cô đỏ tươi một mảnh, hai hàng máu mũi chậm rãi chảy dọc xuống gần hết gương mặt, Lục Cảnh Hoằng đưa tay ngăn lại cô tiếp tục lao về phía trước, đôi mắt lãnh đạm sớm bị lãnh hiện tức giận thay thế.

Muốn lên tiếng răn dạy và quở trách cô gái không biết phân biệt lẽ nghĩa này, lại nhìn thấy cô chân không, thân thể phong phanh ướt sũng dưới vòi sen thì mọi lời nói như tắc nghẽn ở cổ họng.

Đôi mắt phượng đắm lệ kia vuốt ve, ngóng nhìn anh xin giúp đỡ, bên trong làn nước, sương mù che chắn thị giác anh, cũng làm tinh thần anh mê mang, dập tắt đi lửa giận bùng bùng của anh.

Yết hầu nhấp nhô lên xuống mấy lần, anh nói lỏng lực đạo trên tay, trầm giọng nói:

“Tôi đang tắm, trước hết cô ra ngoài chờ đi, tôi lập tức ra liền.”

Tô Noãn nghe vậy nhấp nháy đôi mắt mê ly đọng nước, theo đó hướng về phía anh cười sáng lạn, bàn tay mềm vốn lay cổ tay mạnh mẽ của anh, bỗng nhiên đưa về phía áo sơ mi ướt đầm của mình.

“Chú này, người tôi thật khó chịu, chúng ta cùng nhau tắm đi!”

Anh không ngờ tới kết quả của việc tỏ thái độ mềm lòng của mình, là sự “cột nhĩ” tệ hại hơn của cô, bình tĩnh trên mặt nháy mắt bị nứt ra, bàn tay to nắm chặt bàn tay trên nút áo cô, lạnh lùng nói:

“Cô biết mình đang làm gì sao!”

Ánh mắt lạnh lùng liếc nhẹ, lại thấy dòng nước chảy nhỏ giọt tùy ý lướt qua khuôn mặt, theo mặt cô chậm rãi chảy dọc vào bên trong người cô làm ướt sũng chiếc áo sơ mi, trên xương quai xanh xinh đẹp, giọt nước đọng trong suốt.

Rõ ràng là một sinh mệnh gầy yếu, lại tản ra khí chất xinh đẹp mê hoặc, trái lại khuôn mặt sạch sẽ kia trong suốt như đoá phù dung.

“Nếu không uống rượu được, thì không nên uống say, một người con gái biết kiềm chế, vĩnh viễn...”

Anh còn chưa nói xong, một ngón tay mảnh khảnh liền dán sát vào

môi anh, lòng ngón tay mềm mại vuốt ve đường viền bờ môi góc cạnh rõ ràng của anh, lại như châm một ngọn khói lửa thiêu đốt trái tim anh, dù cho, lập tức liền bị nước chảy cọ rửa gội tắt.

“Chú còn dài dòng hơn Đường Tăng nữa, mỗi lần đều giống như thực nữ, trừ bỏ gương mặt rất xinh đẹp, thật là cái gì cũng không đúng, tính khí thật là thú vị, nói chuyện lại chanh chua...”

Lục Cảnh Hoằng mắt lạnh nhìn Tô Noãn cười hì hì đối diện tuôn một tràng phán xét anh, bị cô gọi là xinh đẹp thì trên khuôn mặt dần dần bao phủ mây đen, môi mỏng nhếch lên, vẻ lạnh lùng xa cách cùng khí chất lãnh liệt trên người lần nữa mờ mịt dâng lên.

“Cô uống say rồi!”

Căng thẳng nắm bắt cổ tay trái nhỏ nhắn của cô, cầm dưới khế nâng, tránh khỏi ngón tay nhỏ bé đặt dưới môi anh, cố đè nén tức giận trong lòng, muốn đem thân thể vụn vụn của cô đẩy ra khỏi phòng tắm.

“Tôi không có uống sai, tôi thấy rất rõ mặt của chú!”

Người uống say vĩnh viễn sẽ không thừa nhận bản thân uống say, nếu như giờ phút này, anh cứ khẳng khẳng cô ấy uống say, cô ấy chỉ sẽ không ngừng mang đến phiền phức cho anh.

Chờ Lục Cảnh Hoằng ý thức được điểm này thì Tô Noãn đã chìa ra một bàn tay, nâng lấy mặt anh, khom người cười làm dòng nước chảy ướt mắt:

“Chú lớn lên thật sự không phải đẹp một cách bình thường nha!”

“Sau đó thì sao?”

Anh tỉnh bơ nhìn cô, trên khuôn mặt yên tĩnh không tìm thấy bất kỳ tâm tình gì, trừ bỏ, bàn tay nắm cổ tay cô không tự chủ tăng thêm lực đạo, tựa hồ như lúc nào cũng có thể đem cô vắng đi.

“Cho nên...” Tô Noãn bĩu môi, mắt phượng khẽ híp, chiêm ngưỡng sắc mặt nghiêm nghị lạnh như băng của người đàn ông: “Có phải hay không Đường Tăng lớn lên cũng đẹp trai giống như chú vậy?”

Một phút đồng hồ sau, cửa phòng tắm bị mở ra, một bóng dáng càn quấy bị xách ra ngoài, sau đó lại bị buông ra hoàn toàn, nặng nề mà ngã trên mặt đất.

“Chú này, chú là giả mạo xã hội đen à?”

Lục Cảnh Hoằng khóe mắt giựt giựt, không thềm đáp lời cô, xoay người vào phòng tắm, giờ phút này trên người anh dính đầy nước chỉ vây quanh một cái khăn tắm to lớn, chỉ là gợn cảm như vậy cũng không ai thương thức.

Tô Noãn nằm ngã trên sàn nhà bằng gỗ, nấc lên một tiếng nho nhỏ, quay đầu lại nhìn cửa phòng tắm lần nữa khép lại, ướm chèm nhẹp, đầu vẩy vẩy, nước rơi loạn xạ trên sàn nhà sạch sẽ.

Cô chậm rãi từ trên mặt đất bò dậy, thân ảnh lắc lư qua lại, mới vừa đi hai bước, liền ngã nhào trên đất.

Lục Cảnh Hoằng mở cửa ra ngoài, liền nhìn thấy Tô Noãn nâng lên mu bàn tay không có bao nhiêu thịt, lau chùi khóe mắt, sau đó hai tay chống trên đất, hơi có vẻ vụng về mà đứng dậy.

Đôi mắt phượng mơ hồ kia, bên trong thực xinh đẹp, chảy xuôi màu sắc bi thương, ngọn đèn hắt xuống, chiếu rọi tia sáng lóe ra bên

trong.

Cô nhẹ giọng hừ nhẹ hát, nghe không ra giai điệu, tiếng hát lúc nghe lúc không, lơ mờ, mơ hồ không rõ.

Vốn cơn giận đè nén trong người đang quay cuồng, chứng kiến bóng lưng buồn cười của cô thì cơn lốc xoáy tàn sát bừa bãi trong lòng không có cách nào trút xuống, ngũ quan lạnh lẽo của Lục Cảnh Hoảng nhiễm lên vài phần dịu dàng.

Con chuột hoa uống say này, có bản lĩnh ương ngạnh tự làm vui bản thân, cho dù chảy nước mắt, cũng sẽ làm cho sinh mệnh bi kịch của chính mình đột nhiên trở thành trò hề.

Anh nhàn nhạt nhìn, giống như đang xem một vở hài kịch, cho đến khi cô lão đạo một cái, mới đúng lúc kịp thời tiến lên kéo lấy eo cô, ôm chặt thân thể đang trượt xuống của cô.

Tô Noãn cũng đột nhiên vươn tay, kéo mép áo màu trắng của anh lại, khi anh theo sức lực của cô cúi người thấp xuống thì cô ngước mắt ngăm nhìn anh, khóe miệng mím lại cười khế:

“Thật xin lỗi, chú, thật xin lỗi đã hôn chú, tôi chưa có được hôn qua bao giờ, cho nên mới mượn chú thí nghiệm một chút, thật sự rất xin lỗi!”

Nước mắt bắt đầu đông lại bên trong hốc mắt cô, nhưng thủy chung không có chảy xuống:

“Vốn là nghĩ cùng chú tắm rửa để tiết kiệm nước, không ngờ chọc cho chú không vui, cũng thực xin lỗi!”

Xung quanh mũi cùng miệng cô, còn lưu lại một mảng lớn vết máu,

bộ dáng buồn cười mà quý dị, lại kết hợp với một đôi mắt thăm đắm nước mắt mê hoặc lòng người, đành nén xuống đáy lòng giấu cọt của một người khán giả.

Cô dùng sức hút hút cái mũi, nhắm lại ánh mắt tràn đầy nước mắt, sau đó, ghé vào trong ngực của anh không động đậy được nữa.

Lục Cảnh Hoằng lẳng lặng đứng, anh nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô, mang theo hương vị say rượu ngọt ngào, cánh tay bắt lấy áo anh từ từ rũ xuống.

Anh ôm lấy cô, mặt không chút thay đổi, hướng ghế salon đi tới.

Đầu tiên là anh đem đặt cô nằm tại chỗ đó, sau đó, cũng nghe thấy rõ tiếng lẩm bẩm trong miệng cô, cô cứ nói xin lỗi suốt.

Lục Cảnh Hoằng cầm trong tay một cái chăn tơ tằm, anh lê đôi dép vàng nhạt dừng lại bên người cô, ưu nhã ngồi xổm người xuống, anh định đắp chăn cho cô, lại nhìn thấy khuôn mặt gần trong gang tấc của cô thì động tác trên tay hơi dừng lại.

Đây là lần đầu tiên anh, có bộ dạng nhàn hạ thoải mái này mà suy nghĩ về dung nhan của một người đang ngủ, tái nhợt, nhu nhược, mệnh mông, bởi vì không hề mỉm cười, cho nên, cũng không cần phải che dấu nỗi khổ sở của cô nữa.

Anh cũng không biết mình tại sao phải vươn tay, nhẹ nhàng lau giọt lệ lặng lẽ chảy xuôi nơi khóe mắt cô, giọt nước mắt lạnh lẽo cũng nhỏ lên lòng ngón tay anh, hừng hực thiêu đốt da thịt anh.

“Cô là cố ý phải không?”

Anh ngẩng nhìn bộ dáng an tường của cô, cúi đầu nói nhỏ ở vành tai

cô, trong âm thanh tao nhã thâm trầm, lộ ra mơ hồ không vui.

Anh không thích bất luận kẻ nào chi phối suy nghĩ của anh, nhưng là, đối mặt với nước mắt của cô, thế nhưng anh lại không cách nào ngăn cản mình sinh ra tâm trạng đồng tình không giải thích được.

Nước mắt của con gái có lẽ thực sự là độc dược trí mạng nhất trên thế giới...

Ánh mắt của anh lướt qua quần áo ẩm ướt của cô, mới nhớ tới mới vừa rồi không chỉ một mình anh tắm, ý thức bản năng điều khiển bàn tay anh hướng tới hàng nút áo của cô, giữa không trung thì ngừng lại, ánh mắt xinh đẹp có một chút là không tự nhiên.

— — — — —

Trong phòng ngủ an tĩnh yên bình, vang lên tiếng gõ cửa rì rạc, Lục Cảnh Hoảng bỗng dựng mở mắt ra, trong bóng tối, mở đèn bàn lên, ánh sáng chiếu cả căn phòng.

Anh vén chăn lên, hai chân thon dài, từ trên giường hạ xuống, mang dép vào, trong tiếng gõ cửa âm ỉ từng hồi kia, sắc mặt khó chịu mà đi về phía cửa.

Tô Noãn sắc mặt suy sụp ngồi xếp bằng ở cạnh cửa, ý thức được cửa phòng mở ra, nhanh chóng ngẩng đầu lên, hướng về phía Lục Cảnh Hoảng nhếch miệng cười một tiếng:

“Tôi khát quá, nhưng tôi không tìm thấy nước nóng!”

Trên người cô mặc chiếc áo sơ mi đàn ông màu trắng sạch sẽ, phía dưới là một cái quần thường rộng thùng thình, trên chân giẫm đạp lộn kéo một đôi dép lười thời, đỉnh đầu là một mái tóc cực ngắn, nhìn thế

nào, cũng thấy giống như là một tiểu lưu manh vô lại.

Lục Cảnh Hoằng nhìn cô một cái, mi tâm nhẹ nhúu, đi lướt qua cô, đi về phía phòng bếp, trong tủ lạnh chỉ có nước khoáng.

Khi anh đem một ly nước trở lại cửa phòng ngủ, thấy cửa phòng đóng chặt thì nhất thời trên mặt tràn đầy lo lắng, đưa tay vịn tay cầm cánh cửa, lại phát hiện bị khóa trái, cạnh cửa, còn có đôi dép lê bị chủ nhân để quên.

Chau lại chân mày, gõ cửa vài tiếng, nhưng không thấy có bất kỳ động tĩnh nào bên trong, Lục Cảnh Hoằng quay đầu đi, nhìn cái chăn trên ghế sofa trong phòng khách, đem ly nước uống một hơi cạn sạch.

Chất lỏng mát mẻ lướt qua cổ họng, anh cảm thấy dạ dày mình co quắp một trận, anh không khỏi tự hỏi trong lòng:

Lục Cảnh Hoằng, làm sao mà dám đồng tình với cô ấy?

Chương 11: Ai là Venus?

Ánh sáng sáng ngời xuyên thấu qua mí mắt, thâm nhập vào đầu óc cô, Tô Noãn đột nhiên mở mắt ra, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn vỡ tung, cô chìa một cánh tay, che lấy huyết thái dương, sau đó chậm rãi từ trên giường ngồi dậy.

Cái chăn đắp trên người tuột xuống tới thắt lưng, cô theo bản năng nhìn về phía thân thể mình, chỉ thấy một cái áo sơ mi màu trắng, quá mức rộng thùng thình, đến nỗi cô liếc mắt một cái liền nhận định đó là áo của đàn ông.

Che lấy cái đầu khó chịu, cô cố gắng nghĩ tới chuyện phát sinh tối hôm qua, lại chỉ nhớ cô uống xong ly rượu kia thì gục xuống, người nhìn thấy lần cuối hình như là... Lục Cảnh Hoảng?!

Nhìn xuống da thịt bên trong lộ ra bên ngoài áo sơ mi, còn có cái quần của đàn ông bên trong chăn, trong nháy mắt Tô Noãn chỉ biết kinh hoàng, sau đó là thờ ơ cười nhạt.

Còn ai có thể đem cô thành ra thế này đây?

Huống chi, đối phương còn là một kẻ cao ngạo lạnh lùng, không đem phụ nữ xem như chuyện hòa thượng xuất gia.

Vén chăn lên, xuống giường, lại chỉ phát hiện một chiếc dép lê, Tô Noãn quay đầu đi, thì thấy trên tủ đầu giường để một cái kính không gọng.

Cô cầm mắt kính trong tay, xem xét hai tròng kính, mấy phút sau,

phát hiện một bí mật: đây là một cái kính bình thường, không có bất kỳ độ nào.

Trong ánh mắt cô, lặng lẽ xuất hiện buồn bã nhất thời, sau đó, từ xa đem kính để lại, đứng dậy, đi lại một vòng trong căn phòng xa lạ này, mới ý thức được, đây là phòng của đàn ông.

Căn phòng vô cùng rộng lớn, lớn đến mức có chút trống trải, nhưng cũng sơ sài đến mức khiến người khác lú lẫm, trên tấm thảm lông cừu sạch sẽ, là một tấm ghép hình kích sù, chỉ hoàn thành 1/3, mấy miếng ghép ảnh nằm rải rác một bên, bức tranh phức tạp làm người ta hoa cả mắt.

Ánh mắt vẫn nhìn phòng ngủ, trừ cái giường cô ngủ kia, cô chỉ thấy cái ti vi khổng lồ được treo trên vách tường bằng phẳng, còn có trên trần nhà treo một cái đèn chùm bằng thủy tinh tinh xảo.

Chân trần giẫm lên thảm lông cừu, vòng qua chiếc giường to lớn, cô đi về phía tủ treo quần áo lớn, mặc dù biết, tùy ý động chạm vào quần áo người khác là không có phép tắc.

Nhưng cô cảm thấy, cô thật rất cần một dây thắt lưng, cho dù cũng không thích hợp với vòng eo của cô.

Cánh cửa kêu to một tiếng mở ra, xuất hiện ở trước mặt cô không phải là chõng quần áo cao lớn, mà là một tấm gương cao gần hai mét.

Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa bám bụi tung bay, ánh sáng dịu dàng chiếu thẳng lên trên người cô, cũng điểm xuyết chiếc nhẫn trên ngón vô danh, kim cương bị ánh mặt trời chiếu sáng cũng cực kỳ chói mắt.

Cô ngẩng nhìn mình trong gương, thật lâu không dời đi ánh mắt.

Đầu tóc ngắn vô cùng rối loạn mà tùy ý, áo sơ mi màu trắng trải qua một đêm xuất hiện nếp nhăn, chiếc quần thường bị cuốn lên khỏi mắt cá chân, lộ ra hai chân trắng nõn của cô, ngũ quan nhu hòa bình tĩnh, đứng ở nơi đó, bóng dáng loang lổ lướt qua trong cơn gió nhẹ.

Cô cơ hồ cũng đã quên bộ dáng trắng trong thuần khiết của mình.

Hai năm qua, cô đều chưa từng như vậy nhìn thẳng vào khuôn mặt mình, thản nhiên, không có bất kỳ sợ hãi, cũng không liên quan đến cơn ác mộng nơi đáy lòng tối tăm kia.

Cô nhìn thấy đôi mắt phượng xinh đẹp kia của mình, khẽ mỉm cười, nụ cười như ngọn lửa, thiêu đốt tâm mắt cô.

Cô vốn không phải là một người quyến rũ phong tình, thế nhưng lại có một đôi mắt dễ thương, đó là một loại tội lỗi, cũng là một loại tà ác mê hoặc.

Nhớ khi còn bé, có một lần mấy đứa con gái vây tại một chỗ khi dễ cô, bọn chúng tức giận chỉ vào ánh mắt cô nói, mỗi lần nhìn thấy đôi mắt này là sẽ phát hỏa, thật khiến người ta chán ghét.

Cô cảm thấy nổi giận uất ức, không để ý đến thân thể yếu đuối, liền nhào lên đánh.

Cô vẫn cho là cô có một đôi mắt xinh đẹp, rất xinh đẹp, cười lên giống như ánh sao trong đêm mưa.

Mang theo một thân máu ứ đọng chạy về nhà, cô không dám rơi lệ, ba chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô một cái, ông nói, ánh mắt của con xác thực không cách nào làm cho người ta thích.

Quá mức xinh đẹp, rất dễ dàng gợi lên hăng hái của bọn người tà ác cùng dục vọng, làm cho người ta ở trong ánh mắt cô nhìn thấy ác ma trong lòng mình.

Từ đó về sau, cô không hề cảm thấy bị vũ nhục nữa, cũng không uất ức nữa, cô chỉ là bình tĩnh lựa chọn, nói ba mua cho cô cái mắt kính.

Cho đến khi gặp Cố Lăng Thành, cô mới tháo mắt kính ra và chứng chặc kia xuống.

Cô cho là cô đã gặp được thứ hạnh phúc trong mơ thuộc về cô, sau lại mới biết, anh ta chỉ đem lại cho cô một loại bi ai, xô người ta xuống hố sâu của tuyệt vọng.

Tô Noãn vươn tay, nhẹ nhàng mà hướng về phía gương đầy, giá đỡ linh hoạt chậm rãi xoay tròn, hình ảnh cô gái trong kính giống như nước di chuyển nhanh chóng biến mất trong tầm nhìn của cô.

Phía sau gương là một phòng thay quần áo rộng rãi, đủ kiểu quần áo nam, chỉnh tề treo trên giá, quần áo cùng thể loại đều được xếp chung một chỗ, nhìn kỹ xuống, hoàn toàn không có cái nào là để sai chỗ.

Cô nghiêm trọng hoài nghi, cái người đàn ông đưa cô về nhà, gần như có chứng bệnh thích sạch sẽ cùng cố chấp.

Thói quen cổ quái như vậy, cũng làm cho cô muốn mau mau tìm được dây thắt lưng, cô tùy tiện chọn đại một cái, buộc vào eo một cái, liền ra khỏi phòng ngủ.

Căn nhà và căn phòng ngủ kia đều giống nhau, rất lớn, nhưng cũng rất trống trải, đồ dùng trong nhà ít đến thương cảm, thiết kế bên trong

phòng hiện đại hóa khiến cả bên trong phòng nhìn qua sạch sẽ kỳ cục.

Tô Noãn có chút không thể đồng tình với gu thưởng thức của chủ nhân căn nhà này, chân mày cau lại, đột nhiên nghe được một trận âm thanh sột soạt, dư quang khóe mắt liếc nhìn thân ảnh màu trắng, cô quay đầu nhìn lại, liền thấy bên trong nhà bếp bóng dáng người đàn ông đang đứng sừng sững bên bàn.

Tia sáng sắc sỡ trên bề cửa sổ chiếu xuống, rơi lên mái tóc đen của anh, anh giống như là đang đùa nghịch cái gì, sau đó, dưới ánh nhìn chăm chú của cô, chợt xoay người, có như vậy trong nháy mắt, cô cho là cô lại thấy được Thiếu Thần.

Tựa như là một loại sáng sớm, Thiếu Thần bừng điểm tâm nghênh đón cô mở mắt, nụ cười trong sáng tựa như ánh mặt trời.

Cô xoa xoa ánh mắt chưa xốt, tiếp tục nhìn qua, phát hiện Lục Cảnh Hoảng đã đến trước bàn ăn ngồi xuống, trước mặt của anh bày một mâm điểm tâm, anh đang cầm một con dao chặn lại, lặng lẽ ăn.

Một người đàn ông như vậy, bất cứ lúc nào, cũng vẫn duy trì phong độ nho nhã dịu dàng trời sinh của anh, cách nói chuyện giống như một luồng gió mát làm cho người ta không nhận được muốn đi thưởng thức.

Tầm mắt Tô Noãn từ trên người anh dời đi, nhìn đến phía trên bàn bếp, liền nhìn thấy dụng cụ làm bếp, những chi tiết này nói cho cô biết, mới vừa rồi là chính anh làm điểm tâm sáng, rất khó tưởng tượng, anh thế nhưng lại biết nấu cơm!

“Tôi nghĩ là cô cần nên ăn chút gì đó.”

Bên tai vang lên âm thanh trong trẻo lạnh lùng nhưng không mất phần ôn nhã, Tô Noãn nghe thấy nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng, ánh mắt kinh ngạc mà nghi ngờ, thế nhưng anh lại không nhìn cô, trực tiếp dùng dao nĩa điều khiển thức ăn trên bàn.

Cô nhìn thấy trên bàn ăn có một phần điểm tâm khác, nghi ngờ là giống với phần điểm tâm của anh, nhìn chăm chăm trứng gà trong khay, Tô Noãn bụng liền phối hợp kêu lên, cô quăn bách nhếch miệng, liếc trộm Lục Cảnh Hoằng cũng không chú ý đến cô, mới thờ phào nhẹ nhõm, lặng lẽ đi tới cạnh bàn ăn ngồi xuống.

Mặc dù cô vội vã muốn rời đi, nhưng trước khi đi, ăn một bữa ăn sáng miễn phí, cũng là lựa chọn không tồi.

“Tối hôm qua tôi uống say sợ rằng gây cho anh không ít phiền toái, thật rất xin lỗi.”

Âm thanh Tô Noãn mường tượng phần thành ý phá vỡ bầu không khí im lặng khi ăn cơm, cô cảm thấy mình mặc quần áo Lục Cảnh Hoằng, nhất định có nguyên nhân, mà nguyên nhân không gì khác hơn là từu lượng kém làm cô ói ra, cô muốn lấy lại quần áo của mình, trước hết phải nói xin lỗi.

Lục Cảnh Hoằng chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái, không nói một tiếng, thái độ như vậy, không thể không khiến cho Tô Noãn nghĩ nhiều đến hành vi tối hôm qua của mình, có phải hay không đắc tội người đàn ông tính toán chi li này.

Bữa ăn sáng sắp kết thúc, Tô Noãn vẫn là thiếu kiên nhẫn, lại nhắc tới đề tài:

“Cái đó.....Có thể đem quần áo của tôi đưa lại cho tôi hay không, tôi thấy trước khi mình đi cần phải đem quần áo mặc trên người trả lại

cho anh.”

Tô Noãn giống như là đứa bé trộm quần áo của bề trên mặc, ngồi đối diện anh, một đầu tóc bù xù chìa lên, đôi mắt phượng mở to, không nháy mắt theo dõi phản ứng của anh.

Lục Cảnh Hoảng khẽ nhíu mày, động tác như vậy cũng làm cho sắc mặt của anh vốn trong trẻo lạnh lùng lại bình thản đi vài phần, anh buông dao nĩa xuống, cầm lấy khăn giấy lau chùi khóe miệng:

“Quần áo tối hôm qua đưa đi rồi, lát nữa đưa tới.”

Tô Noãn lúc này mới thở phào một cái, chợt cảm thấy người đàn ông này cũng không phải là khó chung đụng, cong môi cười một cái, cúi đầu tiếp tục hăng hái chiến đấu với bữa ăn sáng của mình, không quên sau khi ăn miếng sandwich cuối cùng, hướng Lục Cảnh Hoảng cười nói cảm ơn:

“Cám ơn bữa ăn sáng của anh, thật ngon!”

Lục Cảnh Hoảng nhẹ nhàng gật đầu, để khăn giấy xuống, thoáng rời khỏi ghế, ưu nhã đứng dậy, giữa ngón tay thon dài xinh đẹp, là đĩa ăn anh đã dùng qua, Tô Noãn thấy anh như thế, cũng đi theo, dọn dẹp đĩa.

“À, đúng rồi...”

Anh đi qua bên người cô thì dừng bước, cô khó hiểu khóe mắt ngược nhìn anh thì thần sắc anh hờ hững bổ sung nói:

“Nếu đã ăn ngon, thì cũng lấy một ít trên bàn bếp ăn đi, tôi không thích lãng phí lương thực.”

Tô Noãn theo ánh mắt của anh, liền chú ý đến trên góc bàn bếp có một cái mâm, bên trong có gì đó, giống với phần ăn mới vừa rồi của anh, còn bốc hơi nóng.

“Vậy anh làm gì mà làm bữa sáng nhiều vậy?”

“Tôi chỉ làm có hai phần bữa sáng.”

Động tác dọn dẹp đĩa của Tô Noãn cứng đờ, nhìn sang bóng lưng thẳng đứng mà cao quý của anh, lại cúi đầu nhìn cái khay trong tay bị chính mình ăn không còn sót một chút, trên mặt vạch đen phủ xuống.

Cô ăn trứng phần kia là được làm từ khi nào?

Ngày hôm qua hay là hôm trước?!

Quần áo rất nhanh liền được đưa tới, Tô Noãn cầm quần áo vào phòng tắm thì Lục Cảnh Hoảng đang ngồi trên ghế salon xem báo, đối với cô, anh áp dụng chính sách nhìn như không thấy, từ khi rửa chén xong cho tới bây giờ, không có liếc nhìn cô lấy một cái.

Hồi tưởng lại bữa điểm tâm không còn tươi trên bàn kia, Tô Noãn liền không nhịn được dạ dày quay cuồng, cũng hiểu được nên bỏ qua cho người đàn ông ra vẻ đạo mạo này, mặc dù, cô vẫn còn ở trên địa bàn của anh.

Đợi cô thay xong quần áo ra ngoài, Lục Cảnh Hoảng đã không còn ngồi trên ghế sofa, trên bàn trà còn bày ra tờ báo mới vừa rồi anh lật xem, Tô Noãn từ từ đến gần, liền nhìn thấy tin tức trên trang đầu tờ báo.

Đó là một bức cảnh đêm, bởi vì được chụp vào buổi tối, hiệu quả hết sức kém, nhưng cũng đủ để xác định là phía trên một cây cầu vượt,

sau đó, cô cũng thấy được trong hình một cặp đang ôm nhau, mơ hồ không rõ.

Vậy hẳn là một đôi nam nữ yêu nhau mãnh liệt đi, chứng kiến ảnh chụp như vậy, rất khó không khiến người ta cho rằng bọn họ đang yêu nhau, mặc dù cái tiêu đề tin tức này cùng tình yêu không liên quan – Ferrari làm ùn tắc giao thông cầu cao, bị cảnh sát giao thông mạnh mẽ kéo đi.

Sợ rằng không chỉ có cô, bất luận kẻ nào nhìn thấy bức ảnh khoa trương thế này, cũng sẽ giải thích được vì sao cô liên tưởng đến ý tứ kia?

Tin tức lãng mạn yêu nhau trên cầu so với tin giao thông buồn tẻ, càng hấp dẫn con mắt độc giả hơn, nghĩ đến đây, Tô Noãn không tự giác cong lên khóe miệng, nhẹ nhàng mà bật cười.

“Cô đang xem cái gì?”

Sau lưng đột nhiên phát ra tiếng vang khiến thân hình Tô Noãn đột nhiên rung lên, giật mình muốn quay đầu lại, lại bởi vì mắt cá chân va chạm vào chân bàn trà, cả người không ổn định liền hướng phía trước ngã xuống.

Cô kinh hoàng muốn hét chói tai, sau lưng lại đưa ra hai cánh tay, cố định thật chặt bên eo cô, thuận thế một cái, liền đem cô ôm vào một vòng ngực rộng lớn, ngăn cản cô đụng vào bàn trà té ngã trên đất.

Phía sau lưng mỏng manh của Tô Noãn chạm vào lồng ngực gầy gò, lộ ra áo sơ mi đơn bạc, có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp lẫn nhau, tay của anh nắm quá gấp, hai cánh tay ôm chặt ở trước ngực cô, co rúc ở trong ngực của anh, hoảng sợ cơ hồ nằm trong tay hô hấp của cô.

Bản năng quay đầu lại, cô hơi mở to đôi mắt phượng nhìn thẳng vào bên trong một cái đầm nước, bình tĩnh mà thâm thúy, anh và cô cách nhau rất gần, hơi thở của anh nhàn nhạt phun vào nửa mặt cô, hơi ngửa một chút, tựa như một thanh bàn chải quét qua nội tâm cô.

Làn gió sớm thổi tới, đặc biệt mang theo mùa đông mát lạnh cùng khô ráo, thổi loạn mái tóc ngắn màu nâu của cô, còn thổi bay mái tóc đen nhánh kia.

Tấm rèm cửa màu trắng to lớn tung bay trong gió sinh động, một lần lại một lần, xẹt qua quán lấy thân thể bọn họ.

Ánh mắt Tô Noãn lóe lên, nhìn thấy ánh mắt chìm liễm của Lục Cảnh Hoằng sụp xuống, không sai không lệch dừng lại ở phần môi của cô, giống như một con bướm bướm cố tình nhảy múa, tìm được một cánh hoa thuộc về nó.

Cô nảy sinh sự hoảng hốt trong chốc lát, trên con người, là hình dáng ngũ quan của anh từ từ phóng đại, ưu nhã mà tinh xảo, tốt đẹp làm cho cô không dám há to miệng mà hô hấp, hơi thở mát mẻ của anh làm rối loạn nhịp tim của cô, càng đến gần càng làm cho tinh thần cô có chút không tập trung.

Tô Noãn, mày đang sợ sao?

Vậy tại sao không đẩy anh ta ra, chấm dứt chuyện sắp xảy ra, không có bất cứ ý nghĩa gì...Hôn ư?

Thật sự là hôn ư, hay là cô có chỗ hiểu lầm?

Chuông điện thoại reo phá vỡ yên lặng, Tô Noãn hoàn toàn tỉnh ngộ, đột nhiên giãy giụa gỡ đôi tay đang giam cầm thắt lưng kia, hai má

đã sớm nhiễm lên đỏ ửng không bình thường.

Cô không dám nhìn tới gương mặt Lục Cảnh Hoằng, chỉ có tiếng chuông điện thoại đang vang lên kịch liệt trong phòng khách, lẳng lặng nghe được âm thanh nuốt nước miếng của chính mình.

Cô đang khẩn trương, điểm này, cô không cách nào phủ nhận, cô không cách nào không đi để ý một màn mới vừa rồi kia, khi đôi môi bọn họ chỉ cách có mấy millimet.

“Lần sau ăn sáng xong, nhớ dùng khăn tay lau mặt.”

Tô Noãn không hiểu ngắc đầu, cũng chẳng quan tâm ngượng ngùng, sững sờ nhìn về phía anh, thế nhưng anh đã quay lưng đi, cầm lấy điện thoại trên bàn trà, nghe điện thoại.

Anh đơn giản nói mấy câu bằng tiếng nước ngoài, liền đi về phía thư phòng, cũng không quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, Tô Noãn nhìn bóng lưng cao to của anh, nghĩ đến câu nói kia của anh, nhíu mày, đưa tay sờ về phía mặt mình.

Cô nhìn thấy trong lòng bàn tay có một miếng sandwich vụn, có chút tỉnh ngộ, nhàn nhạt mỉm cười, đỏ ửng trên mặt lại không lập tức biến mất, cô xoay người đi về phía cửa chính, rời đi, không cùng với Lục Cảnh Hoằng vào thư phòng chưa trở ra nói một tiếng tạm biệt.

Cô không cho là giữa bọn họ cần khách khí từ biệt, như vậy sẽ chỉ làm bọn họ lúng túng lẫn nhau, tựa như cái ôm mới vừa rồi.

Âm thanh tiếng thắng xe bén nhọn xẹt qua chân trời, Tô Noãn hoảng hốt kéo lại suy nghĩ của mình, liền cảm thấy cánh tay trái một hồi đau đớn, người thuận theo quán tính ngã nhào trên đất, mắt cá chân một hồi đau đớn kịch liệt.

Một chiếc khai hoàn (xe máy) chạy hối hả bởi vì sự xuất hiện đột ngột của cô, mà đột nhiên thay đổi đánh lái một cái, người điều khiển cũng bởi vì tình huống đột ngột như vậy mà té ngã ra đất.

Sắc mặt của cô có chút tái nhợt, che mắt cá chân bị trật, ngồi ở trên đường râm bóng cây Thiên Hương Hoa Đình, tiếng người đàn ông giận dữ khiển trách từ sau lưng truyền đến:

“Đi bộ không có mắt à, sao không chịu nhìn đường!”

Tô Noãn mờ mịt quay đầu, trong mắt là gương mặt tuần tú tức giận, nón bảo hộ bị người đàn ông tiện tay lấy ra, đầu tóc lộn xộn, giống như con báo hoang từ trong rừng rậm nhảy ra, trên tai trái anh ta được khảm một viên kim cương màu đen, dưới ánh mặt trời, ngẫu nhiên lóe ra tia sáng chói lóa. Nhìn một cái cũng biết là người có tiền.

Tô Noãn phản ứng đầu tiên, không phải là lợi dụng lừa bịp tống tiền một phen, mà là từ trên mặt đất khó khăn đứng dậy, sau đó thấp giọng nói xin lỗi:

“Xin lỗi, tôi nhất thời không chú ý đường đi!”

Cô không muốn trước khi ra khỏi nơi này, bị người ta xốc lên cổ áo hành hung một trận.

Thiếu niên trẻ tuổi nheo lại tròng mắt, nhìn Tô Noãn từ trên xuống dưới, cuối cùng tầm mắt rơi vào một đầu tóc ngắn màu nâu của cô, lạnh nhạt nói:

“Cho dù không thương tiếc tính mệnh của mình, cũng không cần tổn hại sinh mạng người khác!”

Lời nói rất không lễ phép, từ trong miệng anh ta nói ra, không chút nào phá hư hình tượng kiêu căng bất tuân của anh ta, Tô Noãn không đi tranh chấp lý luận một phen, bởi vì trên thực tế, là do cô gây ra sự cố này.

“Thật xin lỗi, gây rắc rối cho anh tôi thật xin lỗi!”

Thiếu niên lãnh đạm liếc xéo cô một cái, trực tiếp đỡ thẳng chiếc khay hoàn lên, chân dài một bước, lần nữa ngồi lên trên xe rời đi.

Tô Noãn nhìn thấy trong tầm mắt cô chỉ còn một điểm nhỏ của chiếc xe máy, giương nhẹ khóe môi, trên mặt không có bao nhiêu biểu cảm, phúi phúi bụi trên người, chịu đựng chân đau, hướng tới cửa chính từng bước một khập khiễng đi qua.

Đây cũng không phải cậy mạnh, mà là sự bất lực của cô, trừ mình ra, cô không thể dựa vào bất luận kẻ nào.

Khải Hoàn một đường lái qua khu nhà xa hoa, tao nhã mà phát ra tiếng động cơ to lớn như tiếng ngựa hí, sau đó một đường hăng hái thẳng xe ngay ngã rẽ dưới khu nhà trọ.

Người đàn ông mặc quần áo bằng da bước xuống xe máy, vừa lấy nón bảo hộ xuống, vừa sỏi bước đi lên lầu, trong tay của anh còn xách theo một túi văn kiện.

Khi anh đi vào cửa nhà không khóa thì cúi đầu liền nhìn thấy một đôi dép, nhướn mày, giày chưa cởi, trực tiếp đi vào nhà.

Anh trước hết đi tới nhà tắm, mở cửa, anh liền thấy được cái áo sơ mi cùng quần thường trong máy giặt, hòa với một bộ quần áo khác của người đàn ông, hồi tưởng lại mới vừa rời va chạm với một đầu tóc ngắn màu nâu trên đường, ánh mắt lăm liết, lạnh nhạt nhếch

khóe miệng chế giễu.

Trong phòng khách không có người anh muốn tìm, nhưng anh nhìn thấy tờ báo liền đi tới, tiện tay đem túi văn kiện ném qua một bên, lười biếng ngồi trên ghế salon, liền thấy Lục Cảnh Hoằng từ trong phòng đi ra ngoài.

Trên người Lục Cảnh Hoằng đã thay áo sơ mi màu trắng, anh nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên ghế salon tự tiện xông vào, cũng không có kinh ngạc, nhàn nhạt nhìn lướt qua, liền dời tầm mắt đi, tiếp tục sửa sang lại nút áo trên ống tay áo.

“Tối hôm qua cậu cho phụ nữ ở lại qua đêm?”

“Cái máy ảnh Hasu kia tôi sẽ kêu Kiều chuyển tiền đến tài khoản của cậu.”

Hỏi một đằng, trả lời một nẻo, người đàn ông khẽ gật đầu, xốc xốc nâng lên tờ báo, chậm rãi mà dùng hai ngón tay kéo xuống tấm hình cỡ lớn kia, híp mắt đánh giá một lúc lâu, mới nghiêng đầu nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng đang mặc bộ đồ tây.

“Tối hôm qua, giới thượng chính bắt đầu vây quanh phỏng đoán giới tính của anh, không bao lâu nữa, vấn đề này sẽ trở thành tiền nước sôi sau khi ăn xong của giới xã hội thượng lưu.”

Trong tiệc cưới, con trai út của Lục gia tính tình lạnh tanh, không để ý đến ánh mắt khác thường của mọi người, ôm đi một “người con trai” gầy yếu, xác thực cũng đủ nhúng chàm đôi nam nữ thanh tâm quả dục này mà đi suy nghĩ lung tung một chút.

Người đàn ông sớm dự đoán được Lục Cảnh Hoằng không trả lời, đánh giá hình ảnh trong tấm hình, cứ thế đứng dậy, đi tới trước mặt

Lục Cảnh Hoằng chuẩn bị ra cửa:

“Ninh Nhi rất nhớ cậu, tại sao không tiếp điện thoại của cô ấy?”

Động tác mang giày của Lục Cảnh Hoằng lưu loát tự nhiên, ngồi dậy, ánh mắt lạnh lẽo chống lại ánh mắt gây sự của người đàn ông đối diện:

“Trước khi đi đem sàn nhà lau cho sạch, Lý Tư Đặc, cậu nên rõ ràng thói quen của tôi.”

Lục Cảnh Hoằng một mực phớt lờ vấn đề của anh ta, cho đến khi anh đi ra ngoài đóng cửa lại, Lý Tư Đặc cũng không thu hoạch được gì, có đôi khi, coi thường như vậy so với cự tuyệt còn tàn nhẫn hơn.

Tờ báo trong tay bị anh vo tròn một cục, Lý Tư Đặc đưa mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng rời đi, cầm điện thoại bấm một dãy số, không đợi đối phương mở miệng liền làm khó dễ:

“Kiều, phụ nữ qua đêm tại nhà Ansel tối qua là ai, cậu biết rằng, cho dù cậu không nói, tôi cũng tra ra.”

Đầu bên kia điện thoại không biết nói gì, mi tâm Lý Tư Đặc càng nhúu chặt lại, anh vẫn nhìn căn nhà vắng vẻ tịch liêu, tà tà nhếch môi cười:

“Cậu cho rằng tôi sẽ vì một Lục Cảnh Hoằng cậu mà cam tâm tình nguyện đi theo làm tùy tùng sao?”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc thật lâu, Lý Tư Đặc lần nữa mở ra tờ báo nhăn nheo, ý vị thâm sâu dừng ở bóng dáng mơ hồ kia, sau đó nghe được trong điện thoại truyền ra giọng nói mát lạnh:

“Cậu nên trở về Quốc an bộ đi, tôi chưa bao giờ hạn chế tự do của

cậu, Lý Tư Đặc.”

“Tôi không phải cậu, không thể làm được máu lạnh vô tình, vì Ninh Nhi, tôi có thể buông tha tất cả!”

“Đó là chuyện của cậu!”

Bên trong xe dưới khu nhà, Kiều lo âu nhìn về người đàn ông trong kính chiếu hậu, thấy Lục Cảnh Hoằng cúp điện thoại, nhưng trên mặt không chút gợn sóng kinh hãi, chỉ đưa trả lại điện thoại cho anh.

“Đến bệnh viện.”

Lục Cảnh Hoằng lạnh lùng ra lệnh, ngược lại cầm lấy văn kiện bên cạnh lên xem, đối với xung đột mới vừa rồi trong điện thoại xem như không nghe thấy.

“Vâng.”

———

Tô Noãn rời khỏi Thiên hương Hoa Đình cũng không trực tiếp về nhà, cô nhận được điện thoại của công ty môi giới, gọi đi phỏng vấn xin việc, cô không từ chối, cho dù mắc cá chân còn mơ hồ đau.

Cô vẫn luôn hiểu, nếu cô mà không đến thì người ta sẽ không vì cô mà chờ đợi không gọi người khác, bởi vì quá mức hiểu, cho nên cô rất nhanh liền quên mất đau đớn, chạy theo cản chiếc xe buýt vừa chạy qua.

Không phải là cô không cảm thấy mắc cá chân đau đớn, chỉ là lúc này, đã không còn ai quan tâm đến cô, cho nên ngay cả cô cũng quên quan tâm chính mình.

Nộp đơn rất thành công, cô cơ hồ không nói tiếng nào, chỉ là đứng trước mặt người phụ trách, đối phương liền trực tiếp mời cô điền tài liệu, sau đó tiến hành nói sơ sơ với cô, liền an bài cô ngày hôm sau đi làm.

Cô ngồi ở góc cửa công ty, xoa bóp mắt cá chân hơi sưng lên, liền tỉ mỉ mang giày vô cái chân trắng nõn kia, sau đó đứng dậy, cầm lấy tài liệu công việc, hướng con phố bán món ăn bình dân cách đó không xa đi tới.

Đám người nhộn nhịp, lớn nhỏ đều đứng xếp hàng, mùi thức ăn tỏa khắp bốn phía, Tô Noãn thấy được hơi nóng bốc ra của Sinh Tiên*, che cái bụng rỗng, không chịu nổi hấp dẫn, lập tức hòa vào trong đám người.

*Tên một món ăn của TQ, đại khái là thức ăn chiên, sau khi nặn bột thành hình thù rồi bỏ vào chiên, tựa như bánh bao chiên.

Đợi cho tới khi cô vượt qua được đám người thì trong tay của cô cầm duy nhất một cái hộp, cô cực kỳ thỏa mãn mỉm cười, đem tư liệu kẹp dưới nách, đưa tay cầm lấy một cây tăm, vừa thưởng thức cảnh sắc ven đường, vừa vui sướng nhai.

Không được bao lâu, cô liền dừng bước, ánh mắt nhìn về cảnh tượng phía trước, trong khoảnh khắc, không làm được bất kỳ động tác nào.

Phía sau vườn hoa của khách sạn sang trọng, một chiếc Lexus dừng lại, nhưng hấp dẫn lực chú ý của cô không phải là chiếc xe, mà là người, cô không cách nào không để ý đến bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi kia, bởi vì quá mức quen thuộc, cho dù là mất đi thị giác, chỉ sợ cũng không cách nào nhận lầm.

Cố Lăng Thành đang cùng một cô nàng hiện đại hôn chào từ biệt, cũng có thể được xem như là hôn môi, bởi vì quá mức tập trung tinh thần, đến nỗi không thấy cách đó không xa có người đứng xem.

Dáng người yếu điệu gợi cảm, ăn mặc hiện đại, một đầu tóc ngắn suông mượt xinh đẹp, những đặc điểm đó nói cho Tô Noãn biết, cô gái kia không phải là người vợ đương nhiệm của Cố Lăng Thành – Doãn Thụy Hàm.

Tô Noãn hạ tầm mắt, nhìn trong hộp không còn thừa bao nhiêu Sinh Tiên, nhàn nhạt cong khóe môi, sau đó, dùng cây tăm ghim một cái bỏ vào miệng.

Đối với đàn ông tình yêu cùng dự vọng quả nhiên là phân biệt rạch ròi, hướng chi cái thứ tình yêu được gọi là Plato kia, căn bản là nói xằng bậy, nhưng, cô lại đã từng tin.

Đợi cô lần nữa ngẩng đầu lên, bọn họ đã kết thúc nự hôn kiểu Pháp lãng mạn từ lâu, cô gái xinh đẹp kia cũng định rời đi, đang đi về phía cô.

Cô gái kia có đôi môi đỏ mọng đầy đà khêu gợi, thoa sơn môi xinh đẹp, hơi hơi cong lên, liền lộ ra một cổ xinh đẹp quyến rũ, đích xác rất dễ kích thích ham muốn chinh phục dự vọng của người đàn ông.

Trước khi Tô Noãn xoay người rời đi, tầm mắt nhìn theo cô gái rời đi của Cố Lăng Thành, đã chạm phải ánh mắt trào phúng của cô, anh không cần do dự nhiều, liền cất bước đuổi đến bên cô.

“Tại sao lại ở đây, chưa ăn cơm trưa hả?”

Cố Lăng Thành rất nhanh liền chặn đường đi của cô, giống như

không nhìn thấy được sự xa cách lạnh lùng của cô, nhìn thấy trong tay cô là cái hộp rỗng thì dịu dàng ân cần nói.

Tô Noãn mắt liếc xéo khóe miệng chứa đựng ý cười của Cố Lăng Thành, dịch một bước sang hướng bên cạnh, ngang qua anh ta đi về phía trước, bàn tay mềm mại bất ngờ bị giữ lại, nhiệt độ nóng cháy khiến thân thể cô run lên.

“Noãn Noãn, em không vui sao?”

“Không có.”

Tô Noãn hơi giã tay, nhưng không có hất ra, ngẩng đầu nhìn về phía Cố Lăng Thành, muốn anh ta buông ra, lại phát hiện, đôi mắt thâm thúy không thấy đáy kia đang gắt gao nhìn chăm chăm cô, làm cô mất tự nhiên nghiêng đầu sang bên.

“Cô gái vừa rồi là phóng viên đài truyền hình, gần đây muốn phỏng vấn công việc của chính phủ, cho nên cùng đến đây ăn cơm, anh cảm thấy anh cần phải nói cho em biết, Noãn Noãn, giữa anh và cô ta không có gì xảy ra.”

Tô Noãn đột nhiên rũ mắt xuống cười khẽ, ánh mắt quay lại rồi dừng ở một ít dấu son môi hồng hồng trên cổ áo anh ta:

“Anh hẳn là nên đi nói cho cô ấy biết, cô ấy mặc quần áo ngược rồi.”

Cô nhẹ rút tay ra, không nhìn đến trên khuôn mặt tuần tú của anh thoáng ẩn hiện kinh ngạc, xoay người đi về phía phố ăn bình dân, cô cảm thấy cô hẳn là nên ăn chút gì đó cho no bụng.

Cô khập khiễng bước đi, bước chân khó khăn mà trì trệ, anh đang đứng phía sau cô, từ từ đi thông thả, vân đạm phong khinh.

Bị một người đàn ông từng tổn thương mình nặng nề như vậy theo đuôi, cho dù cô có bình tĩnh kiềm chế thế nào, cũng thủy chung không thể làm ra được sắc mặt thay đổi, không cách nào không để ý đáy lòng bắt đầu hiện lên đau xót.

Cho nên, ở trước cửa quán ăn bình dân, cô dừng lại đôi chân di chuyển vụng về, quay đầu lại nhìn về phía Cố Lăng Thành:

“Chúng ta không phải ly hôn rồi sao?”

Cố Lăng Thành lẳng lặng nhìn cô, không nói một từ, giữa lúc trầm mặc nhuốm đẫm lẫn nhau, trên khuôn mặt sạch sẽ của Tô Noãn nở nụ cười nhộn nhạo, tuy rằng không tính là rất duy mỹ động lòng người.

“Cho nên, anh không cần để ý chuyện bị tôi bắt gặp, hiện tại, xin anh không nên đi theo tôi nữa.”

Cố Lăng Thành cười cười, nhưng nụ cười của anh chưa chạm tới đáy mắt, chỉ là ánh mắt vẫn dừng lại trên nụ cười qua loa của cô:

“Em tối hôm qua lại không về nhà.”

Lần này Tô Noãn ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái, quay người lại, chen vào phố quàng vật đông đúc người qua lại, cô chậm rãi di chuyển theo dòng người, thấy thức ăn yêu thích liền gấp bỏ vào mâm.

Cố Lăng Thành vẫn không rời đi, một mực đi phía sau cô, nhìn cô gấp điểm tâm, cắn một miếng nhỏ, hài lòng tỉ mỉ nhai, khi cô chọn một chỗ ngồi xuống thì anh đã ngồi ở đối diện cô.

Động tác dùng nĩa ghim điểm tâm dừng lại một chút, nhưng không có lập tức đứng dậy rời đi, cô cảm thấy chân cô sẽ không chịu nổi nếu cô tiếp tục đi, hướng chi, cô không muốn lãng phí thức ăn.

“Em gần đây rất gần gũi Lục thiếu của Lục gia à?”

Tô Noãn nhai nuốt một khối bánh dày, mùi gạo nhàn nhạt quanh quần trong mũi cô, cô thản nhiên nhìn người đến người đi ngang qua bên cạnh cô, đối với vấn đề của Cố Lăng Thành ngoảnh mặt làm ngơ.

“Em tối hôm qua ngủ ở chỗ anh ta hả?”

Tô Noãn cảm thấy nội tâm bắt đầu phiền não, cô thu hồi tầm mắt không cách nào giữ vững bình tĩnh nữa, cúi xuống chuyên chú nhìn miếng bánh xốp anh đào được bới ra, cố gắng dời đi phần uất của mình.

“Noãn Noãn, tuổi em không còn nhỏ, đừng làm ra chuyện ấu trĩ như vậy, anh đã kết hôn, sang năm chính là tuyển cử quan chức nhiệm kỳ mới, anh không hy vọng tại thời điểm này truyền ra một chút chuyện không tốt.”

“Vậy anh hiện tại muốn cái gì?”

Tô Noãn ngược mắt, chăm chú lạnh lùng nhìn Cố Lăng Thành, ánh mắt anh ta ngưng lại trên khuôn mặt ẩn nhẫn giận dữ của cô, lui về phía sau thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi, cười cười, lộ ra hàm răng trắng nõn của anh ta.

“Đến ôn chuyện cũ cùng em không được sao?”

“Tĩnh lại đi, Cố Lăng Thành, anh là ai chứ, tôi so với ai khác cũng rất

rõ ràng!”

Tô Noãn khinh xoẹt, đưa tay ném đĩa lên bàn, bởi vì đàn hồi, đĩa rơi xuống đất, Cố Lăng Thành quét mắt nhìn cái đĩa vô tội gặp nạn, thản nhiên hé miệng mà cười.

“Noãn Noãn, em nói sai rồi, phải nói là anh hiểu rõ em hơn so với bất kì ai, những năm này em...”

Anh ta còn chưa nói xong, liền nghe được tiếng vang của mâm sứ rơi vỡ nát trên mặt đất, Tô Noãn bỗng nhiên đứng dậy, nhìn anh ta đang thong dong mà ngồi, lãnh trào nói:

“Phó thị trưởng nên nhớ, tôi sẽ không mang đến bất kỳ phiền phức cho con đường làm quan của anh, cho nên, xin anh đừng có mà lại hiện ra trước mặt tôi, anh cũng biết, anh đối với tôi mà nói ý vị như thế nào!”

Cố Lăng Thành không nói gì nữa, yên lặng nhìn đôi mắt ửng đỏ của cô, nụ cười trên mặt cũng từ từ biến mất.

Trải qua những việc kia, quá mức châm chọc, mỗi lần nhớ tới, trái tim dường như bị khoét thủng trong lòng đau đớn.

Cô xoay người rời đi, mặc kệ những ánh mắt quái dị kia, chống lại thân thể của chính mình, nhịn đau, cố gắng đi về phía trước, cho đến khi mất cá chân bắt đầu tê dại.

Khóe miệng giấu cợt, dần dần biến thành nụ cười xa xăm yếu ớt.

Cổ tay đột nhiên bị nắm chặt, thân thể gầy yếu của cô bị kéo vào trong ngực của anh ta.

Cô ngửi thấy mùi rượu trên người anh, còn có mùi nước hoa dành riêng cho con gái, cô tự nhiên biết là cô gái nào, cô ngửi được từ người của cô gái đi ngang qua cô mới vừa rồi.

Cô cố gắng khống chế mình, không được ói, không được run rẩy.

“Chân của em cần phải đi khám bác sĩ.”

“Mắc mớ gì tới anh!”

Tô Noãn ra sức mà nghĩ muốn thoát khỏi hai cánh tay của anh ta, lại bị ôm càng chặt, cô cười lạnh cúi đầu, hung hăng cắn bàn tay anh ta đang siết chặt cánh tay cô:

Mùi máu tanh nồng đậm tràn đầy khoang miệng cô, màu máu tươi mờ ám lướt qua khóe miệng cô, tâm của Tô Noãn như là tạm thời muốn được tha thứ, toàn bộ oán niệm trào ra, khiến hàm răng cô càng thêm dùng sức.

Cố Lăng Thành ánh mắt lóe lên, cổ nén đau đón nơi bàn tay đầm đìa máu tươi, nhìn tiểu thú trong ngực anh đang phát tiết tức giận, còn thực sự mà nghiêm túc:

“Noãn Noãn, em biết, anh so với bất luận kẻ nào đều có kiên nhẫn.”

Cô nhả cái miệng tràn đầy máu đỏ tươi ra, nhìn chăm cổ tay anh máu chảy không ngừng, quay đầu lại nhìn về phía anh, hừ nhẹ rồi cười một tiếng, hàm răng xinh đẹp dính đầy máu:

“Anh có bệnh!”

“Điểm này không phải là em đã sớm biết rồi sao?”

Cố Lăng Thành lạnh nhạt mỉm cười, giọng nói anh giống như con sông quanh năm chảy xuôi dưới mặt đất, tầm mắt của anh một mực dừng trên người cô, không thềm liếc nhìn bàn tay nhuộm đầy máu tươi lấy một cái.

— — — — —

Cố Lăng Thành tựa như một tay cờ bạc cuồng vọng tự phụ, anh say sưa cho phép mình đắm chìm trong trò chơi, bởi vì anh tin tưởng mình thành thạo, cũng có thể tỉnh táo rút lui, đến sau cùng anh đều có thể nắm trong tay kết cục của trò chơi.

Thay vì nói anh đối với người khác tàn nhẫn, chẳng thà giải thích rằng anh đối với mình là ngoan tuyệt, mà cô, quá ư may mắn, trở thành con cờ trong hành trình truy đuổi của anh, cho dù vận mệnh cuối cùng là bị vứt bỏ!

Tô Noãn nằm trên giường bệnh, nhìn bác sĩ vì cái chân bị thương của cô mà bó thạch cao, vốn là chỉ bị trật nhẹ, bởi vì cô không quan tâm mà càn rỡ chạy đi, làm cho vết thương nặng thêm, không thể không dùng thạch cao để cố định.

Cô bị dày vò có chút mệt mỏi, mới vừa ngáp một cái, lập tức nghiêng đầu, liền nhìn thấy Cố Lăng Thành đang đứng ở cửa, trong nháy mắt, tất cả buồn ngủ đều tiêu tan.

Tay của anh bị băng bó thật dày, giống như một đòn bánh chưng, ánh mắt của anh cùng Tô Noãn gặp nhau trong không khí, Tô Noãn hờ hững bỏ qua một bên, anh khẽ mỉm cười, vẻ mặt lạnh nhạt.

— — — — —

Cô hai tay chống vách tường, nhắc lên cái chân bó thạch cao, dùng

một chân khỏe mạnh kia để đi, động tác buồn cười mà khó khăn, nhưng không có đi thỉnh cầu người đàn ông theo ở phía sau dìu cô một phen.

Lần theo một đường từ cửa phòng làm việc của bác sĩ đến thang máy, cô đi hơn 15 phút mới xong, cái trán của cô bắt đầu tuôn mồ hôi, mặc dù bây giờ đã là đầu mùa đông.

Đến trước cửa thang máy, cái chân khỏe mạnh còn lại của cô mềm nhũn, cô ngã ngòai trên mặt đất, chân bó thạch cao va chạm mặt đất, làm cho sắc mặt cô nháy mắt tái nhợt mấy phần.

Một đôi tay đặt trên đầu vai cô, đem cô từ trên mặt đất ôm lấy, trong con ngươi của cô, chiếu rọi ra là chiếc nhẫn cưới trên ngón vô danh kia của anh, vì vậy cô bắt đầu giãy giụa.

“Em muốn cho chân của em thành tàn phế sao?”

“Vậy thì cũng không có quan hệ gì tới anh, không phải sao?”

Cố Lăng Thành cúi nhìn khuôn mặt quật cường trong ngực, nếp uốn giữa hai lông mày sâu hơn, cửa thang máy “Đinh” một tiếng mở ra, cũng hấp dẫn lực chú ý của hai người đang cãi vã.

Tô Noãn vừa quay đầu, liền thấy Lục Cảnh Hoảng bên trong thang máy, cô vốn bức mình lồng ngực nhất thời bị tích tụ tràn đầy, đại não mờ mịt nhưng không biết phải làm sao, cô cũng không hiểu mình là chuyện gì xảy ra, chỉ là muốn lập tức thoát khỏi lồng ngực Cố Lăng Thành.

Hai cánh tay Cố Lăng Thành càng thêm dùng sức, dùng sức đến tựa hồ như muốn đem cô nhốt vào bên trong thân thể của anh, đến nỗi làm cho tất cả giãy giụa của cô đều là uổng công, hai mắt của cô

không tự chủ hướng tới bên trong thang máy.

Tầm mắt Lục Cảnh Hoằng cùng Cố Lăng Thành giao nhau, chỉ là một giây, anh liền nhàn nhạt bỏ qua một bên, sau đó bước chân ra khỏi thang máy, bước chân ưu nhã khắc chế như thường, lướt qua Cố Lăng Thành, cũng lướt qua cô đang trong ngực Cố Lăng Thành.

Từ đầu đến cuối, con mắt cũng không có liếc nhìn cô, khóe mắt cũng không lướt qua một cái.

Tô Noãn dần dần thả lỏng thân thể cứng ngắc của chính mình, mặc cho Cố Lăng Thành ôm cô vào trong thang máy, nhìn bóng mình trên vách thang máy, cười khổ mà khẽ động khóe môi:

Mày mới vừa rồi lại muốn chứng minh cái gì chứ, mày và anh ta, thật ra thì cũng chỉ là hai người xa lạ thôi!

Trong khoảnh khắc cửa thang máy sắp đóng lại, chợt lần nữa mở ra, Tô Noãn khóe mắt mờ mịt nhìn lại, chỉ thấy rơi vào võng mạc cô là hình ảnh người đàn ông giống như cây cổ thụ ưu nhã mà đứng bên ngoài cửa thang máy.

“Đưa cô ấy cho tôi.”

Giọng nói trầm thấp mát lạnh, giống như một loại dấu ấn, khắc sâu trong tim cô, xua đi không được, cũng nhất định, cuộc đời này không cách nào đẩy anh ra khỏi thế giới của cô nữa.

Chương 12: Quan hệ của chúng

Đưa cô ấy cho tôi.”

Tô Noãn sửng sò mà nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Lục Cảnh Hoảng, không thể tin được lời nói lại vô lễ như vậy, là từ trong miệng người đàn ông xưa nay xa cách lễ độ nói ra.

Anh vẫn không có liếc nhìn cô lấy một cái, phía sau tròng kính, ánh mắt lạnh nhạt rơi vào trên người Cố Lăng Thành, gợn sóng không sợ hãi, lại đã sớm không để cho người ta cự tuyệt mệnh lệnh của anh.

Cố Lăng Thành khẽ nhú đuôi lông mày, nhàn nhạt mở miệng, khóe môi khẽ cong tràn đầy cười mà như không cười:

“Tôi còn tưởng Lục bộ trưởng quay trở lại là bởi vì đi nhầm tầng lầu chứ.”

Lục Cảnh Hoảng chợt nâng lên khóe miệng, khẽ phác họa độ cong, anh đứng nơi đó, một chiếc giày da giẫm ở cửa thang máy, ngăn cản thang máy đóng lại.

“Đúng là như vậy.”

Lục Cảnh Hoảng nhẹ giọng trả lời gần như không thể nghe thấy, Tô Noãn lần nữa nhìn về anh thì đã sớm không thấy được nụ cười lạnh nhạt trên khuôn mặt anh, cô kinh ngạc tầm mắt không cách nào chạm đến ánh mắt anh nhìn thẳng vào Cố Lăng Thành.

Anh đang ở trước mặt Cố Lăng Thành nói thẳng là anh đi nhầm tầng, thừa nhận như vậy, lại biểu thị cái gì?

“Đưa cô ấy cho tôi, đừng để cho tôi lập lại lần thứ ba.”

Lục Cảnh Hoằng giọng nói mát lạnh không hề có chút khách khí, Cố Lăng Thành híp lại đôi mắt sắc bén, tầm mắt thâm thúy chìm liếm cũng bắn thẳng đến trên khuôn mặt Lục Cảnh Hoằng, như là đang tìm tòi cái gì.

Hai người đàn ông cao tương đương nhau, bốn mắt nhìn nhau, Cố Lăng Thành lại đột nhiên cúi đầu cười, phá vỡ trầm mặc, chỉ là hai tay ôm Tô Noãn chặt hơn.

“Lục bộ trưởng cùng Noãn Noãn rất quen thuộc sao? Lại nói, tôi cùng Noãn Noãn quen biết hơn nhiều năm nay rồi.”

Cố Lăng Thành rũ mắt xuống nhìn về phía Tô Noãn bị anh giam cầm trong lồng ngực, cười đến giống như một cơ đốc giáo đồ thành kính:

“Noãn Noãn, em nói có đúng không?”

Âm thanh của anh ta thận trọng như vậy, còn kèm theo nghi ngờ tức giận Tô Noãn, nếu không, vì sao bàn tay của anh nắm bả vai cô lại dùng sức như vậy?

Cho dù không yêu, cũng không cho phép cô hướng về phía lồng ngực của người đàn ông khác, là ý tứ này sao?

Tô Noãn trào phúng gợn lên khóe môi, dưới con mắt phượng xinh đẹp vụt sáng, còn chưa mở miệng, liền bị lời nói đột ngột của Lục Cảnh Hoằng chen vào mà kinh ngạc quên mất cả ngôn ngữ.

Bởi vì anh nói: “Không quen, chỉ là một mối quan hệ trực tiếp bị đuổi theo nói là rất thích.”

Luôn luôn bị đuổi theo nói là rất thích, không phải là ưa thích, mà là rất thích.

Tô Noãn cảm giác đầu óc của mình mờ mịt một mảnh, cô không nhớ rõ chính mình to gan lớn mật như vậy, sau đó cô không cách nào tránh khỏi kinh ngạc, trợn to đôi mắt phượng hẹp dài, nhìn về phía người đàn ông đứng thẳng ở phía cửa thang máy.

Khuôn mặt xinh đẹp không dấu vết, đôi mắt gọn sóng không dấu vết nhưng lạnh lùng, lời nói kinh hãi giống như vậy cũng không phải phát ra từ miệng của anh ta.

Giữa lông mày của Cố Lăng Thành xuất hiện nếp uốn, anh không thể nào tin nổi vào chuyện mình nghe được, cho nên anh khinh xoẹt mà cười, nhưng đáy mắt tĩnh mịch, cũng không thể nén lại nâng lên gọn sóng.

Vẻ mặt Lục Cảnh Hoảng vẫn là nhàn nhạt, con mắt hơi lưu chuyển, liền bỏ qua ánh mắt hàm xúc không rõ ý tứ của Cố Lăng Thành, cũng là lần đầu tiên kể từ lúc gặp mặt, đem lực chú ý dời đến trên mặt Tô Noãn.

“Thực nữ chắc sẽ không nhìn chăm chăm vào người khác, đó là hành động thực vô lễ.”

Tô Noãn lúng túng ho khan một tiếng, đem tầm mắt từ trên người Lục Cảnh Hoảng dời đi, cũng ở một thoáng này, cô cảm thấy hai cánh tay dùng lực của Cố Lăng Thành nói lỏng.

Cô biết đây là một cơ hội tốt, cơ hội tốt để rời khỏi lồng ngực Cố

Lăng Thành, cho nên, cô không do dự, một tay đẩy lồng ngực Cố Lăng Thành ra, một tay chống đỡ vách tường thang máy, đem lấy thân thể đơn bạc của chính mình nhảy ra ngoài.

Cô giống như là một con bướm bướm gãy cánh, đột nhiên từ trên cành cây ngã xuống, chỉ là chưa chạm đất, liền bị một lực cánh tay gầy gò, ôm vào trong lồng ngực mát lạnh.

Cửa thang máy từ từ khép lại, trong nháy mắt cô rơi vào trong ngực Lục Cảnh Hoảng, trong ngoài không gian bị ngăn cách liền lặng yên không một tiếng động.

Cố Lăng Thành bởi vì Lục Cảnh Hoảng nhúng tay, đột nhiên dừng lại chính mình muốn tiến lên phía trước, ánh mắt phức tạp mà nhìn Tô Noãn dựa vào trong ngực Lục Cảnh Hoảng:

“Có té xuống hay không?”

Tô Noãn quay mặt đi, không có nhìn ánh mắt Cố Lăng Thành, cũng không muốn để ý đến sự quan tâm của anh ta, bởi vì cô đoán không ra, như vậy rốt cuộc là xuất phát từ chân tâm, hay còn là gặp dịp thì trêu đùa.

Ngay từ hai năm trước, cô cũng đã không hiểu anh ta, có lẽ, vẫn luôn không hiểu được đi!

Cửa thang máy từ từ mở ra, Lục Cảnh Hoảng không buông tay mà ôm Tô Noãn, ưu nhã xoay người, trước khi đi ra ngoài giọng nói lạnh nhạt của anh còn lưu lại bên trong thang máy:

“Mặc kệ là ai ôm cô ấy ra ngoài, tôi nghĩ người không có khả năng chính là anh, anh là người đã kết hôn rồi không phải sao, Phó thị trưởng Cố?”

Anh ôm cô đi ra cửa bệnh viện, đi về phía bãi đậu xe rộng rãi, sau lưng, chẳng biết lúc nào, Kiều cũng có xu hướng theo sát, nhưng vẫn duy trì khoảng cách nhất định với bọn họ.

Tô Noãn nhìn lướt qua đầu vai Lục Cảnh Hoằng, phát hiện Kiều thân thiện mỉm cười nhìn cô, trong tay của anh thế nhưng cầm một chiếc giày khác của cô, lướt qua chiếc giày bên chân kia của cô, hẳn là trị giá hai mươi đồng.

Tầm mắt của cô vội dời đi nhìn bốn phía xung quanh bệnh viện, thân thể không nhịn được áp sát lồng ngực Lục Cảnh Hoằng, chỉ vì ấm áp.

Anh hình như cũng phát giác sự khác thường của cô, từ bắt đầu kháng cự đến cuối cùng kìm lòng không đậu muốn nhập đầu vào trong ngực của anh, bước chân ưu nhã của anh nháy mắt có chút chậm chạp, cũng không để lại dấu vết lại khôi phục bình thường.

Trên người của Lục Cảnh Hoằng mang hương vị mát lạnh của tuyết, sạch sẽ mà lạnh lẽo, muốn rời xa rồi lại chống không lại phần khát vọng thuần khiết kia.

Cô chợt nhớ cô cùng ba ngồi xe lửa rời đi đến nơi sơn thôn bản cùng xa xôi, bất ngờ gặp ngay thị trấn A có trận tuyết mùa đông đầu tiên.

Cô một mình ở trong ký túc xá của công nhân vắng vẻ, đứng ở trên ghế, đầu ngón chân nhón lên vịn trên bệ cửa sổ, mặc áo bông thật dày, nhìn xuống lâu có đứa bé cùng mẹ chơi đốt pháo, tiếng hoan hô hòa cùng tiếng pháo nổ ùng ùng, vang vọng phía chân trời.

Một năm kia, cô chỉ mới có 6 tuổi.

“Đau lắm sao?”

Âm thanh lãnh đạm lạnh nhạt từ đỉnh đầu truyền đến, Tô Noãn đem chính mình từ trong ký ức trở về, ngẩng đầu lên, chỉ thấy cái cằm kiên nghị của anh, không thể phủ nhận chính là, đường cong tuyệt đẹp.

“Không đau, quen rồi!”

Khi mắt chạm tới ánh mắt nhìn xuống của anh thì cô không được tự nhiên nở một nụ cười, khóe môi nhếch lên, mới phát giác, một giọt lệ đã rời khỏi khóe mắt, trượt vào ốc nhĩ, chỉ là cô vẫn chưa tỉnh.

Lục Cảnh Hoằng dừng lại bước chân, nhíu mày, tầm mắt của anh không cách nào rời khỏi giọt nước mắt kia, anh đột nhiên cảm thấy, có lẽ ngay cả chính cô cũng đã quên như thế nào để khống chế nước mắt của mình đi?

“Này! Tại sao lại khóc rồi?”

Cô nhìn thấy trên cái kính của anh bộ dáng của mình, sau một chút trầm mặc, chợt nâng cao âm điệu cố ra vẻ tò mò tự hỏi, nhanh chóng đưa tay lau đi nước mắt bên má, sau đó cúi đầu, thì thầm một mình:

“Không biết tôi vốn là người thích khóc sao, còn sau khi gặp phải anh, mới biến thành cái bộ dạng này, thật là không thể tưởng tượng nổi.....”

Lục Cảnh Hoằng hình như nghe thấy cô thì thầm, vừa hình như không nghe thấy, vẫn như cũ bước chân trầm ổn mà hướng chiếc Mercedes-Benz cách đó không xa đi tới.

“Nếu biết đối phương là người có vợ có chồng, cũng không nên lại đi

tìm, làm cho mình khó chịu.”

Giọng nói nhẹ nhàng hòa hợp với cảm xúc mông lung, Tô Noãn ngẩng mặt lên, nhìn khuôn mặt lạnh nhạt bình tĩnh của anh, vì chính mình mà tranh luận:

“Tôi không có đi tìm anh ta, cũng không nghĩ tới có một ngày sẽ đi tìm anh ta, cho dù sống rất vất vả, tôi cũng sẽ không đi cầu anh ta, làm cho tôi cuối cùng ngay cả một chút tôn nghiêm cũng không còn!”

Tiếng nói phát ra, Tô Noãn mới phát giác chính mình giải thích có chút không hiểu ra sao, cô căn bản không cần thiết giải thích với anh, cho dù anh sẽ hiểu lầm, coi thường cô.

Huống chi, anh cũng không biết cô cùng Cố Lăng Thành dây dưa ân oán những năm qua.

Lục Cảnh Hoằng chỉ là nhẹ nhàng liếc cô một cái, bước chân không dừng lại, trong khi Tô Noãn vẫn còn rối rắm thì âm thanh của anh lại xuất hiện trong thế giới rối rắm của cô:

“Một ít người nhàm chán tìm tới cửa dây dưa thì nên học được cách đối phó, chứ không phải để cho mình chật vật không chịu nổi, bị vây ở thế hạ phong.”

“Anh ta cũng không có tìm tới cửa, chỉ là trùng hợp gặp ở trên đường...”

Âm thanh của cô càng ngày càng nhỏ, cho đến cuối cùng một chữ cũng nghẹn trong cổ họng, bởi vì anh chợt dừng bước lại, cúi đầu nhìn cô.

Môi của anh so với vừa rồi càng căng thẳng hơn, nhìn ánh mắt của

cô, đáy mắt không có bất kỳ cảm xúc.

“Xuống.”

Anh lạnh lùng ra lệnh, Tô Noãn không hiểu hơi chớp mắt phượng, nhưng vẫn là ngoan ngoãn buông ra vòng tay trên cổ anh, trước khi anh buông mình ra, khó khăn nháy xuống, lão đảo đứng vững trên mặt đất.

“Anh làm gì mà vô duyên vô cớ tức giận chứ?”

Cô quan sát sắc mặt lãnh trầm của anh, thật cẩn thận hỏi, lại bị một cái ánh mắt của anh quét qua lập tức bịt chặt miệng mình, lại không dám nói lung tung.

“Tôi vì sao phải vì người không liên quan mà tức giận?”

Anh thản nhiên ôn tồn hỏi ngược lại, giọng nói so với lúc nãy khá hơn nhiều, phía sau tròng kính, ánh mắt lạnh nhạt rơi xuống khuôn mặt nín nhịn của cô, nhưng cũng lập tức dời đi, nhìn Kiều phía sau lưng.

“Đem giày trả lại cho cô ấy.”

Kiều kinh ngạc nhú mày, hé miệng muốn hỏi gì, lại nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt của Lục Cảnh Hoằng thì ngậm miệng không đề cập tới, trực tiếp tiến lên, lễ phép đem giày đưa vào trong tay Tô Noãn.

“Tôi tiểu thư, giày của cô.”

Tô Noãn đưa hai tay cầm lấy chiếc giày bản thủ cứng ngắc của mình, trên mặt càng thêm lơ mờ, cô không biết sao lại thế này, nhưng cũng có thể xác định, cảm xúc của Lục Cảnh Hoằng đã nhanh

chóng xảy ra biến hóa, tuy rằng anh không thừa nhận.

Chẳng lẽ bởi vì mới vừa rồi cô nói những lời đó?

“Tôi hy vọng trong vòng ba tháng lấy được tiền bồi thường cái máy ảnh Hasu kia, Kiều, nhớ đem sổ tài khoản nói cho cô ấy biết.”

Hai mươi mấy vạn, chính là gấp hơn mười lần hai trăm vạn, khoản bồi thường kếch xù này muốn trong vòng ba tháng trả hết sao?

Nhìn bóng lưng cao to của Lục Cảnh Hoằng, màu đen đơn điệu, nhưng khác ở chỗ chính là cao ngạo, Tô Noãn có chút tức tối, hai tay đang cầm chiếc giày bóp biến dạng.

Anh nói anh không đồng ý trả tiền theo từng đợt, thanh thanh đạm đạm nói xong, cũng không chút lưu luyến nào xoay người.

Không lưu luyến chút nào?

Tô Noãn giữu cọt đem tầm mắt từ trên bóng lưng anh dời đi, cô làm sao dám yêu cầu anh sẽ có lưu luyến, bọn họ quan hệ gì cũng là không phải!

Lúc cô dời đi ánh mắt, nhìn thấy chính là ánh mắt lo lắng của Kiều, anh không có lập tức đi theo Lục Cảnh Hoằng, mà là đứng bên cạnh cô nhìn cô, ánh mắt thương hại mà đồng tình.

“Anh nếu không đi theo, sợ rằng anh ta sẽ đuổi việc anh đó.”

Tầm mắt Kiều nhìn về bóng dáng mới vừa ngồi vào trong xe cách đó không xa, sau đó lại rơi vào trên khuôn mặt Tô Noãn, hé miệng muốn giải thích, lại nhìn thấy đáy mắt cô bắt đầu tuôn ra nước mắt thì lựa chọn trầm mặc.

Anh chẳng lẽ muốn nói cho cô biết, thật ra sáng nay Lục bộ đã thay cô trả tiền chiếc máy Hasu? Muốn nói cho cô biết, ít nhất là mười phút trước Lục bộ còn không có ý định kêu cô bồi thường tiền?

Giải thích như vậy có chút tàn nhẫn, anh ý thức được điểm này, cho nên, Kiều chỉ khẽ thở dài, anh bỗng nhiên có chút không rõ hành vi của Lục bộ, khác thường như vậy không thể dùng lối suy nghĩ logic bình thường mà đi phán đoán.

Tiếng động cơ xe nổ máy kêu hí hí, khi Kiều phản ứng lại, anh ấy đã ngồi cạnh ghế lái, anh quay đầu đi, thấy Lục Cảnh Hoảng đang điều khiển máy laptop, thần sắc lãnh đạm yên tĩnh.

Ngón tay thon dài gõ bàn phím vẫn linh hoạt như cũ, trên tấm kính ánh xạ ra là từng hàng chữ viết, Lục Cảnh Hoảng nhìn tài liệu trên màn ảnh, nhưng không cách nào ngăn cản cảm giác bài xích khó tả sinh trưởng từ dưới đáy lòng.

Từ xưa tới nay chưa hề có ai có thể nhiễu loạn dòng suy nghĩ của anh, cho dù là người nhà thân cận nhất, nhưng...

Khép lại laptop, anh nghiêng đầu, xuyên qua kính chiếu hậu lạnh lùng nhìn bóng dáng gầy gò nhỏ nhắn kia, cô giống như là một con ngỗng ngu ngốc, quật cường, khắp khiễng đi bên lề đường.

Bóng dáng của cô đang không ngừng đi xa, cho đến khi người thu nhỏ lại thành một điểm màu đen, anh rốt cục nhìn không thấy vẻ mặt của cô, chính là, nhưng không cách nào ngăn chặn nội tâm phức tạp đang điên cuồng lan tràn.

Anh không biết mình đang giận cái gì, nhưng anh xác định, anh thực đang tức giận, giống như cô nói, từ trước đến nay anh hiểu rất rõ

tâm tình của chính mình.

Từ nhỏ đến lớn, anh nhận được thư tình không phải là ít, mỗi ngày oanh oanh yến yến quay chung quanh anh càng không thể đếm xuể, bởi vì anh biết mình đối với phụ nữ có lực ảnh hưởng, cho nên, chưa bao giờ đi để ý, cũng đã nhìn quen lắm rồi.

Con gái ái mộ quá mức rẻ mặt, quá mức dễ dàng nhận ra, chỉ cần anh có một thân thể hoàn hảo, vì vậy, anh cũng không cảm thấy đó là điều đáng giá quý trọng.

Nhưng, chưa từng có một danh môn tiểu thư, dám không chút kiêng kỵ gì đối với anh nói ra ái mộ, bỏ qua những cái gọi là mất tự nhiên cùng kiêu ngạo, ôm anh mà hô to “Tôi rất thích anh”.

Khi anh bị một con chuột hoa say rượu tỏ tình thì anh chỉ là cười trừ, bởi vì cảm thấy thực buồn cười, cho nên không cách nào đem nó để trong lòng.

Trong đầu óc anh chợt hiện ra đôi mắt phượng xinh đẹp trong suốt kia, hòa với sương mù, nhẹ lóe ra ánh sáng trong như giọt nước, không thể ngăn chặn, hai tay nắm thành nắm đấm.

Rõ ràng là cô trêu anh, kết quả là, vì cái gì cảm thấy áy náy cũng là anh?

Rõ ràng anh đối với cô cũng không tồn tại tình yêu nam nữ, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt chống lại kia thì cho dù hao hết toàn bộ khí lực, cũng không cách nào đi kháng cự phần rung động này.

Rõ ràng anh chỉ là quyết định cùng cô mỗi người đi mỗi ngã, để cô đi một mình trên đường cái, cho dù cô đi lại rất khó khăn, cũng không phải là lỗi của anh.

Anh lần nữa mở laptop lên, muốn tập trung vào công việc, lại phát hiện, sớm đã phiền não trong lòng, anh đem tầm mắt chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, chỉ nhìn thấy cây cối thụt lùi nhanh chóng, không còn thân ảnh hốt hoảng lao đảo bước đi kia nữa.

Anh biết rõ tim anh bởi vì sao mà sôi trào, cũng vì nguyên nhân đó, anh nặng nề cầm laptop, muốn phát tiết nội tâm gợn sóng không ổn định.

Anh có thể coi thường tỏ tình của cô, nhưng không cách nào tha thứ cho cô ở trong ngực người đàn ông khác, tuy rằng nghĩ như vậy, là ích kỷ mà gần như cố chấp, nhưng anh có thể thuyết phục chính mình, là bởi vì cô gây ra phiền phức trước.

Trong tầm mắt của anh, hiện ra chính là nụ hôn trên chiếc cầu vượt kia, chợt đột nhiên, ánh mắt của anh không chỗ để đặt, không cách nào bỏ qua sự rung động trong tim.

Cô cố gắng dùng đôi mắt kia mê hoặc anh, giống như tình yêu trong biển ái tình, ý đồ dùng tiếng hát vô cùng tuyệt vời dụ dỗ thủy thủ.

Sức lực tự động kiềm chế ngạo mạn của anh đang từ từ tan rã, tình huống như vậy vượt khỏi tầm kiểm soát của anh, anh bắt đầu mờ mịt, không thể phán đoán chính xác nội tâm rối loạn đang tuôn trào.

Anh thu hồi tầm mắt tâm tình không an, sau đó, cũng nghe thấy chính mình im lặng nói ra ba chữ: quay xe lại.

Nhìn trên màn ảnh laptop trưng ra khuôn mặt anh tuấn hoang mang, dưới đáy lòng anh tự hỏi: mà vì sao phải quay xe lại?

Là muốn cảnh cáo cô, không được lại dùng ánh mắt mê hoặc người

kia; hay vẫn là muốn chứng thật về phiền não trong nội tâm, sự xuất hiện của cô thực sự đối với người lý trí bình tĩnh phát sinh quấy nhiễu sao?

Không biết.....

Chính anh cho ra đáp án, có vẻ ngớ ngẩn mà không thừa nhận.

Cô dừng lại bước chân đi chậm, cúi người xoa nhẹ đầu gối của mình, muốn giảm bớt cảm giác đau đớn yếu ớt, trên trán, đã chảy ra một tầng hơi mỏng sương mù.

Nghiêng người nhìn dòng xe cộ chạy tới lui như bay, cô thản nhiên hé miệng cười, muốn nâng lên thân thể, trên con người lại đập vào một thân ảnh màu đen, thẳng một đường màu đen.

Cô kinh ngạc tròn to đôi mắt phượng xinh đẹp, đứng thẳng lên, nhìn người đàn ông đi rồi mà quay lại, toàn bộ phần uất sớm bị khó hiểu thay thế.

“Anh...”

Tô Noãn còn chưa kịp hỏi ra nghi ngờ của mình, Lục Cảnh Hoảng bỗng nhiên vươn cánh tay, túm lấy cánh tay nhỏ nhắn của cô, động tác nhanh chóng mà bá đạo đem cô kéo vào vòng tay mình.

Cô ngẩng đầu lên, một bóng râm chiếu vào trên mặt cô, sau đó hai cánh môi mỏng đặt lên môi cô, cảm xúc ấm áp làm cho nhịp tim cô đập điên cuồng, trong con mắt lộ vẻ không dám tin.

Đây là tình huống gì?!

Cô hoàn toàn ngây dại.

Bốn môi chạm nhau, môi anh dán chặt lấy môi cô, không có tiến thêm một động tác nào, rất thâm trầm, nhưng cũng thực dịu dàng.

Xe chạy ven đường bằng qua làm cho cát đá bay tứ tung, Tô Noãn im lặng nghe được tiếng bông boả nở rộ.

Cái loại cảm giác khác thường này, tới quá mức đột nhiên, quá mức tốc độ, cũng quá mức ngoài dự đoán của mọi người, cho nên, cô quên giữa chừng kháng cự.

Anh cố gắng cọ mũi lên chóp mũi của cô, hơi thở của cô, chỉ có một trận hương vị tuyết mát lạnh, cứ như vậy hôn thật cứng ngắc, thật trức trặc, nhưng không cách nào ngăn cản mặt của cô hồng lên.

Trong mấy giây ngắn ngủi, trước mắt của cô tựa như một tòa cảnh đêm bao phủ xuống cầu vượt, một mảng lớn hoa mai đỏ ao che lấp tầm nhìn cô, sáng lạng đến mức tận cùng, phảng phất như cận kề cái chết xinh đẹp.

Cô giống như nhìn thấy có người té ngã trên cầu, thấy một đạo bóng dáng cao to đẹp đẽ, chậm rãi xoay người, còn nhìn thấy bọn họ hôn môi, rõ ràng tựa hồ cảm nhận được nụ hôn kia.

Mềm mại nhẹ nhàng khoan khoái, tim đập nhanh, cùng tình cảnh trước mắt trong nháy mắt trùng hợp, giống như bức họa hiện trên võng mạc đồ bưng của cô, một chút một chút, chiếm cứ suy nghĩ của cô.

Vậy giống như là một giấc mộng, cũng sẽ chỉ là một giấc mộng, nhưng, vì cái gì cảm xúc lại chân thật như vậy?

Tô Noãn lặng lẽ đứng trong vòng tay gầy gò mạnh mẽ kia, mặc cho

thời gian ngừng lại một giây, tiếp tục lặng lẽ tỏ ra ngây ngô, trong lòng không khỏi thầm than: cô có phải hay không đã bỏ mất một phần cảnh tượng quan trọng trong trí nhớ?

— — — —

Lục Cảnh Hoảng chạm tới cánh tay mảnh khảnh của cô, sau đó dời đến đầu vai của cô, từ từ nắm chặt, sau đó, nghiêng người cúi xuống, nhẹ nhàng mà vuốt ve môi cô, ngọt ngào lại trúc trắc.

Anh cảm giác tựa hồ mình đã sớm khát vọng nụ hôn này, có lẽ, ngay cả chính anh cũng không nguyện thừa nhận cái loại cảm giác làm cho lòng anh thấp thỏm này.

Anh nặng nề mà đè mạnh cánh môi mềm mại của cô, cùng ác ma trong nội tâm mong muốn chống lại, bởi vì vô cùng dửng dưng thống khổ, hai cánh tay vây lấy vai cô không khỏi siết chặt, muốn đẩy ra nhưng không cách nào khống chế hai tay của chính mình.

Khi anh dừng lại, đón nhận chính là đôi mắt phượng trong sáng lại lấp đầy kinh ngạc thì anh trong ánh mắt của cô, thấy được sâu trong nội tâm của mình tiềm ẩn dự vọng khổng lồ, nhưng không cách nào phán đoán những dự vọng này là bởi vì cái gì mà phát sinh.

Cho nên trong khoảnh khắc cô ngẩng đầu lên, anh giữ lấy cánh tay cô, dễ dàng đem cô ôm vào trong lòng, sau đó nhanh chóng hôn lên hai mép môi kia để cho suy nghĩ rối loạn của anh tan chảy đi.

Ở trên cây cầu vượt, anh đã được chứng kiến qua nụ hôn của cô, quá mức ngượng ngùng, lại đủ để khiến tâm người ta bị thất lạc, không tìm về được lý trí thanh tĩnh.

Đôi mắt màu hổ phách đằng sau tròng kính không một tiếng động

khép lại, anh âm thầm thông báo với chính mình: chỉ là anh muốn nghiệm chứng nụ hôn trên cầu kia đối với anh có lực ảnh hưởng, cho nên mới đi hôn cô ấy, không hơn không kém.

Cho đến khi anh bị lạnh lòng đẩy ra, anh còn đắm chìm trong suy nghĩ không cách nào làm rõ của bản thân, anh sâu kín mở mắt ra, nhìn thấy cô giơ cao cánh tay.

Anh nghĩ là cô sẽ cho anh một bạt tay, tựa như một lần kia trong thang máy, sau đó, mặt của anh sẽ hứng lấy cổ lực đạo kia, tao nhả quay sang một bên, trước khi âm thanh vang dội hạ xuống.

Chính là, anh đợi thật lâu không thấy cái tát kia vung xuống, ánh mắt của bọn họ gặp nhau trong không khí khô hanh, anh lẳng lặng nhìn xuống cô, ánh mắt dời về phía cánh môi hồng hơi sưng của cô.

Cổ họng của anh đột nhiên có chút ngứa ngứa, cổ họng lên xuống kích thích, anh cảm thấy hần là anh nên nói cái gì, không giải thích được vì sao hôn, lại nhìn thấy đáy mắt xinh đẹp trong suốt kia thì quên toàn bộ nguy hiểm.

Anh ở trong con người của cô, phát hiện nội tâm ma quỷ của chính mình, lại không nghe thấy nguy hiểm mê hoặc của ma quỷ phát ra.

Lần đầu tiên, anh cảm thấy được anh thực đê tiện vô sỉ, hai tay rũ xuống bên người cứng ngắc nắm chặt nắm tay, anh quyết định yên lặng chờ một bạt tay giáng xuống.

Nhưng, tay cô lại chậm rãi hạ xuống, không có hung hăng vươn về phía anh, đáy mắt mờ mịt âm đạm thản nhiên thoáng qua đau khổ châm biếm, xoay người nhấc chân lên, run rẩy đi về phía trước.

— — — —

Tô Noãn không thể kháng cự đôi mắt màu hổ phách kia, trong lúc cô tính giáng xuống một bạt tay thì cô nhìn vào ánh mắt trong đôi mắt xinh đẹp kia, quá mức thâm thúy yên tĩnh, khiến cho lòng cô hơi hơi nhói đau.

Trên thế giới này, tại sao có thể có hai đôi mắt giống nhau như đúc?

Chỉ là, ánh mắt Thiếu Thần luôn tràn ngập ánh mặt trời giống như ý cười sáng lạng, mà trước đôi mắt này, bao trùm sương lạnh mùa đông, giống như đã vắng lặng cả một thế kỷ, dù là ai cũng không cách nào đi sưởi ấm nó.

Khi cô bị ánh mắt như thế nhìn chăm chú, cô không thể không sinh ra ưu thương, trước khi cô cảm nhận được đôi mắt chua xót, cô nhanh chóng xoay người, quên đi chạt vật, muốn thoát khỏi đôi mắt quen thuộc kia.

Cô chỉ hoạt động một bước, liền không có cách nào đi về phía trước, dưới đáy mắt cô vụt sáng, nhìn thấy bóng dáng Cố Lăng Thành đứng sừng sững cách đó không xa.

Anh đứng ven đường dành cho người đi bộ, nhìn về phía cô, biểu hiện trên mặt làm cho người ta không thấy rõ cũng nhìn không hiểu rõ, chỉ là khóe miệng anh như trước chứa đựng một nụ cười nhàn nhạt.

Không biết anh đã đứng đó bao lâu, nhưng cô biết, cũng không phải mới vừa dừng lại bước chân.

Cô chợt nhớ tới buổi sáng ở phía sau khách sạn thấy một màn kia, so với tất cả tình huống hiện tại của cô sao mà giống quá, chỉ là, bọn họ bây giờ thay đổi vị trí.

Tô Noãn khẽ cười giấu một tiếng, quay đầu, cũng theo đó quay người lại, nhìn thấy đạo bóng dáng ưu nhã, đứng ở phía sau cô, không hề rời đi.

Chương 13: Mặt trời tuyết

Những bông hoa bồ công anh phảng phất tựa như sắc màu của tuyết nhẹ nhàng rơi trên một thân tây trang màu đen của Lục Cảnh Hoằng, lại nhanh chóng hòa tan biến mất, Tô Noãn thản nhiên nhìn, lập tức liền bình tĩnh dời đi tầm mắt.

Cô không muốn cùng Cố Lăng Thành có bất kỳ liên lụy nào, nhưng cũng không muốn cùng người đàn ông trước mắt này dây dưa không rõ, hai người đàn ông này, ở một mức độ nào đó mà nói, cô cũng đều không trêu chọc nổi.

Nếu như sinh mệnh cô còn tồn tại, sẽ còn có một người đàn ông làm bạn cùng cô sớm chiều ngắm phong cảnh, nếu là như vậy, cô chỉ hy vọng đó là một người đàn ông bình thường, diện mạo bình thường, gia thế bình thường, cũng như tình cảm bình thường.

Chỉ là, sẽ còn tồn tại một người đàn ông như vậy sao?

Tô Noãn ngẩng đầu nhìn lên trời cao, ánh dương rực rỡ mạnh mẽ đâm đau ánh mắt của cô, cô hơi hơi nheo mắt lại, đón lấy tia phản quang, thấy được một đốm nhỏ bông tuyết trôi lè loi trong không khí.

Dưới ánh mặt trời gay gắt, màu sắc trắng của tuyết bị điểm chút sắc vàng, rơi trên mặt đất, giống như rơi trên đầu vai anh, lập tức biến mất hầu như không còn.

Đây là lần đầu tiên cô chứng kiến mặt trời tuyết, rất đẹp đẽ, nhất là khi có một người đàn ông ưu nhã thanh tao cao ngạo giống như tuyết đang đứng trước mặt cô.

Tròng mắt rũ xuống thản nhiên mỉm cười, Tô Noãn từ đầu đến cuối cũng không liếc mắt một cái nhìn Lục Cảnh Hoằng, cô đi một bước về phía cạnh anh, nhẹ nhàng chậm chạp lướt qua anh, trong não cái gì cũng không nghĩ tới, trống rỗng.

Cô không dám đi suy nghĩ nhiều, cô chỉ là muốn im lặng rời đi, muốn chạy trốn thật nhanh, lại phát hiện linh hồn của mình vẫn bị thân thể nhu nhược trói buộc, thật đáng thương cỡ nào!

Cho nên, đến cuối cùng, cô chỉ có thể từ từ di chuyển cái chân bó thạch cao kia của mình, khập khiễng bước về phía trước.

Nhìn về đám tuyết tự nhiên rơi tới tấp phía trước, cô cong lên khoe môi, dưới chân gian nan bước đi không khỏi nhàn nhã không ít.

Vô luận là Cố Lăng Thành hay là Lục Cảnh Hoằng, trong sinh mệnh của cô họ cũng chỉ là khách qua đường, mà cuộc sống của cô còn phải tiếp tục, cho dù đồng nghĩa với việc phải chiến đấu với một hồi gian khổ.

Cô nghe được tiếng bước chân vang lên từ phía sau, rất nhanh vội trấn định lại, cô không dừng lại bước chân gian nan, chỉ là ngẩng đầu nhìn sắc tuyết bao phủ phía chân trời, nghĩ thầm: dựa theo tình tiết trong phim truyền hình, cô bây giờ không phải là nên trở về thời điểm ban đầu sao?

Nhưng mà, không đợi cho cô làm theo cái suy nghĩ phán đoán này, đột nhiên cô liền bị ôm chầm lấy, chỉ là cái chân thạch cao kia của cô còn co lên, không thể nằm gọn trong tay anh.

Sau đó, cô cũng thực sự ngửi thấy được hương vị của tuyết, nhàn nhạt lành lạnh, bông tuyết chậm chậm rơi trên mi mắt cô, ngưng kết

thành một giọt nước trong suốt, dưới hàng lông mi cô vụt sáng, giọt chất lỏng kia liền chảy lướt qua khuôn mặt cô.

“Cô muốn cho chân cô bị tàn phế sao?”

Âm thanh giống như đã từng quen biết chất vấn vang trên đỉnh đầu cô, ngữ điệu lại hoàn toàn khác nhau, mát mẻ mà lạnh lùng, cô ngược mắt lên, trong khóe mắt còn sót lại điểm sáng, đó là khuôn mặt góc cạnh đẹp đẽ.

Anh ôm cô, sau đó quẹo trái hướng đến đường cái đối diện mà đi, nơi đó có một chiếc xe Mercedes Benz màu đen dừng lại, còn có Kiều đứng bên cạnh xe tựa hồ chờ đợi đã lâu.

Cô lần nữa nằm trong vòng ngực anh, lòng của cô đã treo lơ lửng không tìm thấy được an bình, không rõ ràng lắm cô vì cái gì mà lại nằm trong ngực anh, có lẽ có thể dùng từ “Lực vạn vật hấp dẫn” để thử giải thích một chút.

Cô vì ý tưởng kỳ quái này mà kinh ngạc, thành công làm gợn lên ý cười nơi khóe miệng, nhưng cũng đủ làm cho Lục Cảnh Hoảng nhìn chăm chú, hai cánh tay của anh nhẹ nhàng chịu đựng sức nặng của cô.

“Cười cái gì?”

Sắc mặt của Lục Cảnh Hoảng vẫn như cũ chỉ có thể dùng từ lạnh nhạt để hình dung, làm người ta không dám nhìn thẳng vào, nhưng cô thế nhưng lúc này không hề sinh ra chút ý sợ hãi nào, cô đem nguyên nhân quy tội cho ánh mặt trời tuyết sáng lạn này.

“Vì cái gì anh lại tức giận?”

Vốn bước chân đang đi về phía trước, anh bỗng nhiên dừng lại ở giữa lối qua đường, phía trước sau bọn họ là dòng xe cộ chạy qua lại liên tục, Tô Noãn lòng cảnh giác lên, hoảng sợ đột nhiên đưa hai tay lên vòng chặc cổ anh, cô sợ anh sẽ đột nhiên ném cô xuống, nhất là ở cái nơi thế này.

“Không cần phải cố tìm kiếm ý nghĩ của tôi, như vậy chỉ làm cho cô mệt mỏi không chịu nổi.”

Ô Noãn ngược nhìn anh, lại nhìn thấy được một nụ cười của anh, cho dù chỉ là hơi gợn lên nơi khóe môi, lại hoàn toàn làm tan đi hàn khí trên khuôn mặt anh, thanh nhã mà ôn hòa.

“Tôi chỉ là thuận miệng hỏi thôi, cũng không muốn đi hiểu rõ ý niệm trong đầu anh.”

Lời cô nói là thật, cô chỉ là đem suy nghĩ của mình nói ra, nhưng, trên con người cô ánh xạ ra khuôn mặt tuần tú, lại rốt cuộc không tìm thấy được nụ cười ấm áp yếu ớt kia.

Anh nháy mắt khôi phục lại ánh mắt lãnh cảm khiến cô có chút khó chịu, Tô Noãn không được tự nhiên quay đầu, thân ảnh Cố Lăng Thành trên đường dành cho người đi bộ lần nữa rơi vào tầm nhìn của cô.

Anh ta chưa có rời đi, chỉ là hơi nghiêng người sang bên, cười nhạt mà nhìn về phía bọn họ đang rời khỏi, cười như vậy, tràn đầy tự tin cùng chệch cười, rồi lại cứ như là định liệu trước, bình tĩnh ung dung.

Anh ta dựa vào cái gì lại tự tin như vậy, anh ta đang tự tin cái gì!

Trước khi cô kịp nghĩ ra được manh mối, cái ót của cô đã nặng nề mà va đập một cái, trong lúc cô lấy lại tinh thần, liền nhìn thấy bản

thân đang bị ôm vào trong xe, mà đầu của cô không khách khí chút nào đụng lên thành cửa xe.

Lục Cảnh Hoằng sắc mặt yên lặng mà đem cô ném vào trong xe, động tác một chút cũng không cách nào được coi là lịch sự, cô thậm chí cảm nhận được, một chút va chạm đầu vừa rồi chính là anh cố ý làm cô đau.

Chỉ là... Tô Noãn một bên nhe răng trợn mắt ôm đầu, một bên ánh mắt cổ quái đánh giá Lục Cảnh Hoằng đang muốn ngồi vào bên cạnh cô, tư thế ngồi tao nhã đoạn chính kia, làm cho ý nghĩ trong lòng cô nhất thời tan thành mây khói.

Một người đàn ông ba mươi mấy tuổi, làm sao có thể biết làm ra loại chuyện ngây thơ như vậy?

Xe chạy trên đường lớn, không khí im lặng cũng dần dần phủ xuống, Tô Noãn liếc mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng đang cúi đầu làm việc, liền đem tầm mắt nhìn ra ngoài cửa xe.

Trận mặt trời tuyết đột nhiên đến đã ngừng, trên cửa kính xe tràn đầy một lớp sương mù mờ mờ, cô nâng hai tay lên, chạm vào cửa sổ xe lạnh lẽo, lướt nhẹ qua làn hơi nước kia.

Cô thấy rõ ràng ngoài cửa sổ nhanh chóng hiện lên phù quang lướt ảnh, khóe miệng thần nhiên hiện ra một độ cong, xe chạy vào đường hầm, cô trong lúc lơ đãng ngược mắt lên, liền đối diện với đôi mắt màu hổ phách được chiếu rọi từ trên cửa sổ xe.

Tô Noãn bỗng nhiên sửng sốt vài giây, đợi đến khi cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy gò má hết sức chuyên chú của Lục Cảnh Hoằng, môi mím chặt, ánh mắt nghiêm túc, chẳng lẽ mới vừa rồi là ảo giác của cô?

Thờ ơ bĩu môi, Tô Noãn thu hồi ánh mắt dò xét, tựa đầu vào ghế sau, nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, lại không ngờ tới là sẽ ngủ thật.

Kiều ngồi ở ghế lái, lén lút quay đầu đi, ngắm nhìn dung nhan an tường say ngủ của Tô Noãn, trên mặt không thể kìm nén lộ ra nụ cười, lại nhìn thấy một ánh mắt lạnh lẽo phía sau, lập tức thu hồi về mặt.

Kiều cung kính nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng, thế nhưng anh lại đã cúi đầu xem tài liệu, Kiêu không khỏi bĩu môi một cái, vừa định quay đầu lại, lại bị văn kiện trong tay Lục Cảnh Hoảng hấp dẫn, đáy mắt hiện lên rõ ràng, vẫn không quên hảo tâm nhắc nhở nói:

“Lục bộ, anh cầm tài liệu ngược rồi!”

Tô tiểu thư, cần.....”

Xe chạy đến khu nội thành cũ kĩ, nơi khu nhà Tô Noãn thuê ở, Kiêu dẫn đầu xuống xe, thay Tô Noãn mở cửa xe, trông thấy cái chân băng bó thạch cao kia của cô hoạt động bất tiện, vừa định lên tiếng giúp đỡ, lại ở dưới hai ánh mắt sắc lạnh, câu nói kế tiếp nghẹn lại, ngượng ngập nhếch miệng.

Tô Noãn chú ý thấy bộ dạng Kiêu muốn nói lại thôi, cũng không để trong lòng, hướng về phía Kiêu lễ phép mỉm cười, dùng hai tay chống lên xe di chuyển cái chân băng thạch cao hướng ra cửa, thực khó khăn, nhưng cuối cùng vẫn thuận lợi đứng ngoài xe.

“Chân của cô không đau sao?”

Tô Noãn nghe tiếng quay đầu lại, liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng không biết đã đứng bên ngoài xe từ bao giờ, sững sốt, ngay lập tức

khóe miệng hơi kéo lên:

“Cám ơn anh đưa tôi về, tạm biệt!”

Cô cũng không có ý định cùng anh nói thêm chuyện gì nữa, thậm chí ánh mắt có chút né tránh, tuy rằng, quan hệ của bọn họ đã đạt đến mức hôn mê.

Lục Cảnh Hoảng trong não thoáng qua cái loại quan hệ cổ quái này, bọn họ không quen biết, cũng đã hôn nhau hai lần, mỗi một lần, hình như cũng có thể làm cho cảm xúc của anh thoát khỏi lý trí.

Anh tự nhận mình là một người biết kiềm chế, hiện tại lại không cách nào tiếp tục nắm giữ chính xác nội tâm của chính mình.

Nếu như là anh của trước kia, như vậy, một khắc trước anh sẽ không xuống xe, giờ khắc này anh sẽ không chần chờ, ngay sau đó, anh cũng sẽ không trong lúc cô xoay người hướng cửa thang lầu đi tới mà đi theo sau, lại hỏi ra vấn đề ngu xuẩn như vậy:

“Chân của cô không đau sao?”

Anh dừng lại cách sau lưng cô ba bước chân, lại không tiến lên trước nữa, bước tiến của anh trước sau như một ưu nhã khắc chế, không có vô lễ vượt qua Lôi Trì, nhưng tầm mắt của anh dừng lại ở cái chân bó thạch cao dày của cô, không cách nào nữa dời đi.

Tô Noãn không quay đầu lại, chỉ là dừng lại ở bậc thang thứ nhất, hai tay của cô bám vào tay vịn phía trước, hướng ra phía sau khoát tay, không tiếng động trả lời, nhưng cũng là một loại cự tuyệt.

Có lẽ cô nghe ra ý tứ trong lời nói của anh, nhưng không có được đăng chân lên đăng đầu, mà là chính mình cậy mạnh nhảy lên bậc

thang, bóng lưng cố hết sức lại cực kỳ tự tại, thế nhưng trong lòng ngực anh cũng không thể thả lỏng.

Lục Cảnh Hoằng đứng ở cửa cầu thang lẳng lặng nhìn thấy, cảnh hoàng hôn của ánh mặt trời chiều ngã về tây, nhìn thấy một bóng lưng đơn bạc bỗng nhiên dừng lại một chút trên cầu thang, sau đó ở góc rẽ, biến mất khỏi tầm nhìn của anh.

Anh từ đầu đến cuối đều không có đuổi theo, ngăn lại đường đi của cô, sau đó ôm lấy cô đưa cô tới cửa, bởi vì anh không tìm được một lý do tốt hơn để đi thuyết phục cô, hay là thuyết phục chính mình.

Lục Cảnh Hoằng xoay người, đi về phía chiếc xe vẫn chờ đợi ở chỗ cũ, bầu trời mờ mịt, ánh sáng hoàng hôn bị bóng đêm u ám xâm chiếm, hai bên đèn đường bỗng nhiên sáng lên.

Kiều cung kính mở cửa xe cho anh, đứng bên cạnh yên lặng, thế nhưng anh lại đột ngột dừng bước, thân mình hơi nghiêng, ngẩng đầu, nhìn về phía tòa nhà cũ đứng sừng sững trong sương chiều, lâu ba, là nơi cô ở, nhưng vẫn là tối đen như mực.

Gió nhẹ làm tung bay rèm cửa sổ màu trắng, xẹt qua bồn hoa trên bệ cửa sổ, nhiều màu sắc lướt qua, lúc sáng lúc tối, lại duy chỉ không thấy bóng dáng gầy gò nhỏ nhắn kia.

Anh trầm mặc tiếp tục nhìn lên, nội tâm lại như rèm cửa tung bay trong gió, không cách nào khôi phục lại bình tĩnh lúc đầu.

Cuối cùng anh không cách nào chịu được yên lặng như vậy, hồi lâu ngóng nhìn đi qua, cho dù cước bộ của anh có chút do dự, anh vẫn đi đến cánh cửa cầu thang.

Anh không có lòng dạ đi chú ý, Kiều vẫn cùng anh đứng bên cạnh xe,

trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng, ngồi vào trong xe, đối với lựa chọn của Lục Cảnh Hoảng vẫn không cảm thấy ngoài ý muốn.

Lục Cảnh Hoảng bước lên bậc thang cuối cùng trên lầu ba thì liền thấy thân ảnh dựa vào cánh cửa, cô đang vô cùng buồn chán nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, cái chân thạch cao kia vểnh lên cao.

Tô Noãn ước chừng là nghe được tiếng bước chân, tò mò nhìn về cửa cầu thang, đôi mắt xinh đẹp trong suốt kia nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng thì mê hoặc chớp chớp, lập tức thản nhiên mỉm cười:

“Gia Gia hình như là đi ra ngoài, tôi không mang theo chìa khóa.”

Lục Cảnh Hoảng đứng sừng sững ở cửa cầu thang, không nói gì, tầm mắt cũng không kiêng dè rơi vào trên mặt cô, giống như thăm dò cái gì đó, làm càn nhìn chăm chú như vậy khiến Tô Noãn không được tự nhiên ho khan một tiếng, quay đầu đi.

Sau giây phút trầm mặc yên tĩnh, Tô Noãn đầu tiên là tìm kiếm đề tài, bởi vì bị đôi mắt sắc bén thâm thúy chăm chú nhìn lâu, cô phát hiện mình không biết trốn đi đâu.

“Tôi luôn luôn không để ý di động hết pin, nếu không đã gọi điện thoại kêu cô ấy về sớm một chút...”

Cô muốn lặng lẽ nhìn xem phản ứng của Lục Cảnh Hoảng, lại đụng ngay đôi mắt nhìn chăm chăm cô thì lập tức dời ánh mắt đi nơi khác, nhìn ngọn đèn ố vàng trên hành lang, nhờ vào nó giảm bớt nội tâm lo sợ bất an.

Tiếng bước chân thanh tịnh đẹp đẽ vang vọng bên tai, Tô Noãn không muốn quay đầu, rồi lại không thể không quay đầu nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng đang đến gần, trên mặt của anh không có bao

hiều biểu cảm, thế nhưng đôi mắt màu hổ phách ấy, lại giống như đánh vào trên người cô không chịu rời đi một tấc.

Bị một người đàn ông công khai nhìn chăm chú như vậy, bất kỳ lòng dạ người phụ nữ nào cũng sẽ loạn lên, Tô Noãn bắt đầu khẩn trương, khi Lục Cảnh Hoằng chỉ còn cách xa cô khoảng 1m thì lui về phía sau, thân thể đụng phải cánh cửa, cũng không thể tùy tiện làm bừa nữa.

“Anh...”

Tô Noãn hít thở sâu, mới vừa muốn nói gì, cố gắng thay đổi cục diện bị động của chính mình, lại nhìn thấy anh từng bước tiến lên phía trước, cũng giơ lên cánh tay, động tác như vậy làm cô nhớ tới nụ hôn trên đường cái kia, mặt cô bỗng nhiên bùng lên ngọn lửa.

“Ách...”

Thanh âm của cô có chút run rẩy, thân thể nhỏ nhắn gầy gò của cô dán tại trên cửa, nhưng mà cánh tay thon dài kia vẫn không rơi vào trên vai cô, mà là đưa tới trước mặt cô.

Bàn tay với các khớp xương đẹp đẽ kia, lặng lẽ cầm một cái di động, Tô Noãn có chút lờ mờ hiểu ra, muốn hỏi nhưng nhìn thấy đôi mắt kia nhìn chăm chăm cô thì nuốt xuống toàn bộ lời muốn nói.

“Gọi đi.”

Ngữ điệu lạnh lùng lãnh đạm nhất quán không thay đổi, Tô Noãn cũng không dám thả lỏng, động tác cứng ngắc cầm lấy cái di động kia, bấm số điện thoại Lâm Gia Gia, ánh mắt của cô nhìn theo nút áo thứ hai trên tây trang của anh, muốn phân tán suy nghĩ lung tung của mình.

Khi biết được Lâm Gia Gia cùng bạn bè ra ngoài du lịch, một tuần sau mới trở về, sắc mặt Tô Noãn có chút tái nhợt, không phải bởi vì sợ không có nhà để về, mà là cô biết cô cần phải tốn một phen sức lực để làm cho người đàn ông trước mắt này rời đi.

Chẳng biết tại sao, cô chính là cảm thấy anh đi lên là vì muốn xem cô có vào nhà được hay không, có lúc, ngay cả chính cô vì cái loại khả năng lý giải này mà cảm thấy kinh ngạc.

“Lục.....Lục tiên sinh, anh bận rộn như vậy, không nên ở đây lãng phí thời gian, chủ cho thuê nhà hẳn là có chìa khóa phòng, tôi chờ bà ấy đi đón con về.”

Lục Cảnh Hoảng nhíu mày, Tô Noãn đang muốn tìm lý do khác thì thế nhưng anh lại xoay người rời đi.

Tô Noãn thở phào một cái, che lồng ngực đang nhảy loạn của mình, cảm giác thân mình tựa hồ như muốn theo cửa trượt xuống mặt đất.

Người vốn nên rời đi được nửa đường lại quay trở lại, bước chân nhẹ liềm trầm ổn, Tô Noãn nhìn thấy gương mặt đó thì một lần nữa khẩn trương tựa người lên cửa, đối với anh cũng không phải là sợ hãi, mà là một loại cảm xúc mà ngôn ngữ không cách nào biểu đạt, thúc đẩy thần kinh của cô điên cuồng rối loạn.

Khi anh chợt khom người ôm lấy cô, cũng hướng thang lầu đi đến thì Tô Noãn giật mình hoảng hồn, từ chối vài cái, chợt phát hiện anh ôm rất chặt, ngẩng đầu nhìn cái cằm kiên nghị của anh, khóe mắt liếc thấy cánh môi đỏ thắm thì lòng cô có chút bối rối.

“Anh muốn ôm tôi đi đâu?”

“Về nhà.”

Tô Noãn ngồi trên ghế salon, cởi bỏ một chân, còn một chân khác thì đang bị bó một lớp thạch cao thật dày, cô nhớ không nổi vẻ mặt mới vừa rồi của mình, khi anh nói ra hai chữ “về nhà”.

Cô chỉ biết là, thẳng cho đến khi anh đem cô ôm vào trong xe, cô vẫn đang bị vây trong trạng thái hỗn độn, không thể phân tích là cam chịu hay vẫn là kinh ngạc.

Vẫn nhìn căn nhà trống trải đơn giản này, Tô Noãn cảm nhận được nội tâm của mình càng thêm cô đơn trống rỗng, tầm mắt của cô dừng trên cánh cửa phòng ngủ khép kín vẫn chưa tới ba giây, cửa phòng liền mở ra.

Lục Cảnh Hoảng tay còn đặt lên tay cầm cánh cửa, nhưng ánh mắt của anh lại chuẩn xác bắt được ánh nhìn chăm chú của Tô Noãn, bốn mắt giao nhau, Tô Noãn rất nhanh dời đi ánh mắt, buồn tẻ ngược nhìn đèn treo bằng thạch anh trong phòng khách.

Anh vẫn như cũ mặc bộ tây trang màu đen ban ngày, thế nhưng cả vạt lại không cánh mà bay, cổ áo sơ mi trắng hơi hơi rộng mở, cả cái kính không độ thường đeo cũng không thấy bóng dáng.

Hai tay Tô Noãn đặt trên sofa tăng thêm lực đạo, trong một khắc cô nhìn thấy anh, lại hơi khấn trương lên, bởi vì đêm nay hay thậm chí vài ngày kế tiếp cô đều phải tá túc trong nhà của một người đàn ông xa lạ.

Anh chậm rãi hướng cô đi tới, không để ý tới sự mờ mịt của cô, lại ôm lấy cô, sau đó đi ra ngoài.

“Lại muốn đi đâu?”

Chẳng lẽ anh ta thay đổi chủ ý, muốn đem đồ bỏ đi giống như cô quăng ra bên ngoài?

Trong đầu hiện ra khả năng này làm Tô Noãn cả kinh, rồi lại cảm thấy bất lực, nếu là anh ta thực sự làm như vậy, cô cũng không có tư cách trách cứ anh ta, anh ta không có nghĩa vụ nhất định phải thu nhận và giúp đỡ cô.

“Đi ăn.”

Cho đến khi ra khỏi cửa nhà, Lục Cảnh Hoằng mới cho ra một đáp án ngắn gọn, anh xưa nay hiếm mở miệng, cũng không thích giải thích, hiện tại bởi vì cô mà lần nữa ngoại lệ, có được coi là một hiện tượng không tốt không?

Lục Cảnh Hoằng cúi đầu nhìn con chuột hoa ngâỵ thơ đáng thương trong lòng này, đi ra thang máy, đi qua con đường mòn bóng cây lắt lư, tới gara tìm thấy chiếc xe tư nhân của mình, một chiếc xe Champagne lịch sự tao nhã khiêm tốn.

“Tôi cảm thấy ngồi xe lăn cô sẽ thoải mái hơn đó.”

Ngồi ở ghế cạnh tài xế, Tô Noãn nhìn người đàn ông tốt bụng vừa mới thắt dây an toàn cho cô, thẳng một đường đem cô ôm tới ôm lui, cũng không phải là một chuyện nhẹ nhàng gì, tuy rằng cô không mập, điểm này cô rất rõ ràng.

Động cơ kêu quanh quẩn bên tai, Lục Cảnh Hoằng quay đầu, ánh mắt lạnh nhạt thâm trầm hướng trên mặt cô vừa nhìn xuống, nhìn chăm chú mấy giây, khiến Tô Noãn quẩn bách nhưng vẫn hé miệng, làm nhảm nói:

“Tiền mua xe lẫn cùng lắm sau này tôi sẽ trả anh....”

Tô Noãn hất mặt nhìn ngoài cửa sổ, không nhìn thấy người đàn ông bên cạnh chột nhếch lên khoe miệng, lại cũng chỉ kéo dài một giây đồng hồ, liền khôi phục lạnh lùng như cũ.

Tô Noãn miễn cưỡng ghé miệng vào cửa kính xe, mặc cho gió đêm từng đợt từng đợt thổi vào, Lục Cảnh Hoằng không nói một lời nào đối với hành động tự tiện quay kính xe xuống của cô, khi xe đến trước cửa một nhà hàng Tây nổi tiếng thì dừng lại, Tô Noãn chỉ có một cảm khái: người đàn ông thanh cao tự phụ này bất cứ lúc nào cũng sẽ không bạc đãi chính mình.

“Giày của cô đâu?”

Khi anh chuẩn bị ôm cô xuống xe thì ngoài ý muốn phát hiện cô không có mang giày, không khỏi nhú mi tâm, nhưng ánh mắt không rời khỏi bàn chân trắng nõn nhỏ nhắn của cô.

“Ách... mới vừa rồi đi quá mau, chưa kịp mang.”

Tô Noãn dững khì đón nhận ánh mắt lẳng trì khó chịu, khi Lục Cảnh Hoằng dùng một loại ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm từ chân lên trên khuôn mặt cô, cô tin tưởng, không có phụ nữ nào có thể kháng cự, cho nên cô quẫn bách rụt rụt ngón chân của mình, ý đồ tránh né ánh mắt của anh.

Trầm mặc bao phủ lẫn nhau, Lục Cảnh Hoằng bỗng nhiên khẽ cúi người, đem cô ôm ra khỏi xe, thuận thế đóng cửa xe, đưa bé giữ cửa nhiệt tình nghênh đón, hướng cửa xoay sáng tỏ ánh đèn đi đến.

“Chân cô như vậy sẽ bị nứt ra đó.”

Thanh âm của anh trong trẻo nhưng lạnh lùng mà khắc chế, nghe không ra cảm xúc thoải mái phập phồng, nhưng Tô Noãn vẫn là ngẩn ra, mắt phượng nhìn khuôn mặt tuấn tú tỏ vẻ bình thản không có gì lạ kể trường lớn: anh ta đang quan tâm cô?

Tô Noãn rũ mi xuống thấp, che đậy cảm xúc nơi đáy mắt, một chút sau đó mới cười tủm tỉm mở miệng:

“Sẽ không, mùa đông khi còn bé, ba mang tôi đi lên núi bắt thỏ hoang, tôi không cẩn thận đem giày làm mất, lại sợ mất dấu chân liền đuổi theo ba đi xuống núi, lúc về đến nhà bàn chân bị thối rửa, nhưng từ đó về sau, chân tôi không còn sợ lạnh nữa.”

Cô nhớ lại những kinh nghiệm đã qua thời thơ ấu, cũng không có quá nhiều ưu thương, giống như là đang kể chuyện xưa của người khác.

Anh vẫn nhìn chăm chú về phía trước, giống như đang nghe cô nói, lại giống như không có nghe, đi vào cửa xoay, ngăn cách với không khí lạnh lẽo bên ngoài, anh cảm nhận được đôi cánh tay vòng quanh cổ anh lạnh lẽo.

Khi hoàng tử cao quý xinh đẹp ôm con vịt xấu xí què chân xuất hiện tại nhà hàng thì những ánh mắt nhu đậm kia đều nhìn tới đây, lại cũng chỉ là trong nháy mắt, cũng đều tiết chế dời đi, tiếp tục dùng cơm của bọn họ.

Mặc dù Tô Noãn cho là, vị vương tử đang ôm mình này tuổi hơi lớn một chút, tựa hồ gần bằng tuổi Đường Tăng, nhưng cô không muốn dùng từ này để phá hư câu chuyện đẹp như cổ tích.

Cô bị đặt lên ghế ngồi, đưa mắt nhìn anh xoay người đi đến chỗ ngồi đối diện, tao nhã vén âu phục ngồi xuống, mở ra thực đơn chọn món

ăn.

“Anh đã gặp qua mẹ của mình chưa?”

“Gặp rồi.”

Cô cho là anh không có trả lời vấn đề nhàm chán như vậy, chính là khi anh đem thực đơn đưa cho người phục vụ thì nhân tiện cho ra câu trả lời cô hỏi, Tô Noãn hơi sững sờ, lập tức thản nhiên mà cười:

“À, tôi biết rồi.”

Sau đó, cô dời tầm mắt đi chỗ khác, bắt đầu quan sát nam nữ đang dùng cơm trong nhà hàng, đều mà một ít con cái của xã hội thượng lưu, không phải cách ăn mặc, mà là toàn bộ vẻ khí chất cao quý bán đứng bọn họ.

“Cho dù là người thanh cao kiêu ngạo thế nào đi nữa, tại quyền thế trước mắt cũng không thể không cúi đầu, là như thế này phải không?”

Tô Noãn nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng, đôi mắt phượng trong suốt kia toát ra vẻ rất hiếu kỳ làm cho anh không cách nào cự tuyệt được, anh cúi đầu tao nhã xếp khăn, đặt lên đùi:

“Một thế giới có cách sinh tồn của riêng nó, cũng không phải nói tới ngạo khí cùng khí khái là có thể thay đổi nó, điều này không thể nghi ngờ là cầm trứng gà đập lên tảng đá.”

Anh cho ra đáp án rất thực tế, Tô Noãn hé miệng cười cười, thanh đạm như bức tranh thủy mặc.

Chỉ sợ trứng chim trên toàn thế giới gộp lại cũng đều không thể đập

bể một cục đá nhỏ, kết quả tốt nhất, cũng chỉ là, làm cho tảng đá không còn sạch sẽ nữa, sẽ dính lòng đỏ và lòng trắng trứng.

Hai đĩa thịt bò bít tết không bao lâu đã được đưa lên, Tô Noãn nhìn đĩa thịt bò chín tám phần quen thuộc kia, chột ngắc đầu lên, nhìn về phía người đàn ông đối diện đã cầm dao nĩa lên:

“Kỳ thật, vẫn có biện pháp đánh bại tảng đá.”

Động tác cắt thịt bò của Lục Cảnh Hoảng dừng lại một chút, nâng mắt lên, yên lặng chờ cô nói tiếp.

“Đập bể giọt nước đá a!”

Lục Cảnh Hoảng nhú mày lại, nhìn thấy bộ dạng nịnh hót muốn được khen ngợi của cô, bất đắc dĩ quay đầu đi, rõ ràng trên ngũ quan, không nhịn được thản nhiên nở nụ cười.

“Một người đàn ông khi cười lộ lên đẹp như thế để làm gì chứ, làm cho người gia tăng tốc độ tim đập, thật sự là tai họa cho đa số chị em phụ nữ mà!”

Lần này, Lục Cảnh Hoảng thực sự nở nụ cười, vẫn không bởi vì cô vui đùa khen ngợi mà tức giận, ngay cả chính anh cũng không hiểu tại sao lại cười, anh chỉ là tuân theo ý tứ của đáy lòng nguyên thủy nhất.

Tô Noãn hai tay cầm dao nĩa nhắc cầm lên, nhẹ nhàng lắc lư cái đầu màu nâu kia, hứng thú đánh giá người đàn ông đối diện, cực kỳ giống tiểu lưu manh đang trêu chọc con gái nhà hàng hoàng.

Lục Cảnh Hoảng có chút không quen dời tầm mắt đi, Tô Noãn tiếp tục trò đùa dai, lại thấy ngoài cửa vẻ mặt cười nhạt hàm súc xa

của Cố Lăng Thành, cô hơi nghiêng mắt, con ngươi chiếu ra hình ảnh khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập khí tức cổ điển của Doãn Thụy Hàm.

Bàn tay thon dài mềm mại của Doãn Thụy Hàm lôi kéo cánh tay của Cố Lăng Thành, mặc bộ váy liền áo màu xanh đen, tao nhã mà ôn nhu, cô cũng nhìn thấy Tô Noãn, sau giây phút kinh ngạc, trên dung nhan xinh đẹp là nụ cười ôn hòa yếu ớt.

Tô Noãn giống như không thấy Doãn Thụy Hàm thân thiện gật đầu hỏi thăm, nhàn nhạt quay mặt đi, ý cười trên mặt thu lại, chỉ có một phần điềm tĩnh vui vẻ, cũng quá mức đơn điệu.

Hai tay cô điều khiển bộ dao nĩa kia, động tác đâu ra đấy, ưu nhã vênh váo, chỉ là cắt lấy cắt để, bỗng nhiên “leng keng” một tiếng, dao nĩa rơi trên mặt đất.

Cô bình tĩnh đón nhận ánh mắt chung quanh, khi phục vụ lần nữa đưa dao nĩa lên thì cô nhìn về phía người đàn ông đối diện đang cắt thịt bò đâu ra đấy nói:

“Thật hy vọng không phải hôm nay anh mời tôi ăn món ăn Pháp.”

Lục Cảnh Hoảng động tác dừng lại, ngẩng đầu nhìn Tô Noãn vẻ mặt hơi tự giễu, vẻ mặt lạnh nhạt tự nhiên:

“Nguyện vọng của cô thành sự thật, đây là món ăn của Ý.”

“Anh cười đều quả không tệ.”

Tô Noãn sau khi nặn ra một nụ cười cứng ngắc, liền không nói chuyện với Lục Cảnh Hoảng nữa, cúi đầu chiến đấu hăng hái với đĩa thịt bò, cho đến khi có hai đạo thân ảnh đứng trước bàn ăn của bọn

họ, cô như cũ không ngừng động tác cắt thịt bò.

“Có để ý chúng tôi ngồi cùng bàn không?”

Tô Noãn động tác hơi chậm lại, cũng không ngẩng đầu lên, tầm mắt không cách nào dời đi khỏi miếng thịt bò bị cô cắt lung tung lộn xộn.

“Bàn trống trong phòng ăn không còn, nơi này có món thịt bò hoa tuyết ngon số 1 được nhập từ Nhật, mùi vị rất ngon, tôi cùng vợ tôi không muốn thất vọng mà về, cho nên mới mạo muội đưa ra yêu cầu như thế.”

Lục Cảnh Hoằng buông dao nĩa xuống, đĩa thịt bò trên bàn ăn của anh toàn bộ đã được cắt gọn, mỗi một miếng lớn nhỏ đều không xê xích bao nhiêu, giống như cách xử sự làm người của anh, truy cầu hoàn mỹ.

Anh hướng mắt nhìn Tô Noãn đối diện, sắc mặt của cô nhìn qua cũng không có gì biến hóa, một bộ dạng không sao cả, cũng không bởi vì chồng trước dẫn theo vợ yêu đứng trước mặt cô mà xuất hiện vẻ mất tự nhiên.

Nhưng sự bình tĩnh hờ hững đó, theo suy đoán của anh, cũng chỉ là chính cô cố tỏ ra giả vờ trước hoàn cảnh áp bách, tựa như con tắc kè hoa, không thể không thay đổi màu sắc trên thân thể của mình để thích ứng với hoàn cảnh.

Lục Cảnh Hoằng đem tầm mắt chuyển hướng đến hai người đang đứng cạnh bàn, nhìn thấy Cố Lăng Thành núi cao sông xa cười nhạt, liếc mắt đến người vợ thanh tao lịch sự đứng bên cạnh anh ta, chợt nâng lên khóe môi, cũng giống như Cố Lăng Thành, cười đến không lộ ra cảnh sơn thủy:

“Anh cũng biết đưa ra yêu cầu như thế thực mạo muội, tôi muốn nói không để ý cũng xem như không tránh khỏi giả tạo.”

Tô Noãn không ngờ được Lục Cảnh Hoảng sẽ đưa ra câu trả lời thuyết phục như vậy, mắt phượng nhỏ bé trợn to nhìn về phía anh, lại phát giác nụ cười yếu ớt nơi khóe miệng anh tản ra xa cách lạnh nhạt, không thể nào đánh đồng với nụ cười tươi rạng rỡ mới vừa rồi.

“Nha...”

Cố Lăng Thành khẽ nhú đuôi lông mày, vẫn không bởi vì lời nói không nể tình của Lục Cảnh Hoảng mà tức giận, dư quang khóe mắt của Tô Noãn vừa đúng lúc liếc mắt nhìn thấy nụ cười không biên giới kia của anh, giống như là đang xem một màn biểu diễn thú vị.

“Xem ra chỉ có thể tìm chỗ khác ngồi rồi.”

Lục Cảnh Hoảng không có bất kỳ phản ứng nào, không nói một lời, thản nhiên, cũng không để lại dấu vết khí thế cường đại.

Tô Noãn nhìn Lục Cảnh Hoảng như vậy, nhin không được cười, không tại sao cả, chỉ là đơn thuần muốn cười mà thôi.

Lục Cảnh Hoảng vừa mới thu hồi tầm mắt, lơ đãng, nhìn thấy biểu tình trên mặt Tô Noãn, trên khuôn mặt bình tĩnh nhưng trong tim cũng không nhin được tò mò, một người hai mươi mấy tuổi, như thế nào, mới cười như vậy.

Nhìn qua đơn thuần trong sáng, ngây thơ khờ dại, kỳ thực ẩn chứa u ám thâm thúy không thấy đáy, về mặt này không cách nào tìm tòi nghiên cứu kỹ càng được.

Tô Noãn nhìn thấy bàn ăn bên cạnh bọn họ trống không, trước lời

nhắc nhắc của người phục vụ, Cố Lăng Thành cùng Doãn Thụy Hàm rời đi, làn váy màu tối hiện ra trong đáy mắt Tô Noãn xẹt qua cảnh hoa tao nhã.

“Không biết Lục thiếu có biết thiên kim Hà thị hay không, nghe nói đêm nay cô ấy xem mắt ở khách sạn Hilton.”

Âm thanh của Doãn Thụy Hàm thanh lệ dịu dàng, hai tay Tô Noãn cầm lấy dao nĩa căng thẳng, cô không phải đứa ngốc, sao lại nghe không ra hàm ý của Doãn Thụy Hàm, vị Hà tiểu thư xem mắt kia hẳn chính là.....

Tô Noãn trộm liếc về phía Lục Cảnh Hoảng, thế nhưng anh lại làm như không biết, bỗng nhiên thò tay lướt qua cái bàn, đem đĩa thịt bò được cắt gọn đặt trước mặt cô.

Tô Noãn không có cự tuyệt, hai tay bưng lấy cái đĩa, nhìn thấy anh lấy đi đĩa thịt bò cắt khó coi trên bàn của cô, không quên cảm ơn:

“Cảm ơn!”

Lục Cảnh Hoảng nhàn nhạt ngoắc ngoắc khóe môi, cầm lấy dao nĩa tiếp tục cắt đĩa thịt bò thất bại kia, Tô Noãn cũng thản nhiên cười cười, vừa muốn cúi đầu ăn thịt bò, lại nhìn thấy Doãn Thụy Hàm được Cố Lăng Thành chăm sóc cởi áo khoác ra.

Cô phát hiện, Cố Lăng Thành đã thay đổi quần áo, cái áo sơ mi dính son môi kia cũng đã bị anh thay đi.

Cố Lăng Thành giống như cảm nhận được ánh mắt Tô Noãn, sau khi kéo ghế ra cho Doãn Thụy Hàm, liền hướng tới Tô Noãn nhìn qua, dù bận vẫn ung dung hí đôi mắt lại, khóe miệng chứa đựng một chút ý cười, nụ cười rất là thâm thúy.

Tô Noãn chau mày, không muốn cùng ánh mắt Cố Lăng Thành có quá nhiều tiếp xúc, thu hồi hai mắt mình, cô nhìn thấy đĩa thịt bò trước mặt kia, cũng nhìn thấy dao nĩa để ăn.

Năm đó là Cố Lăng Thành dạy cô cách sử dụng dao nĩa, cô giống như cái loại thiên kim nhà quan nửa đường tu thành chính quả, thật sự khiến anh mất không ít tinh lực, cô tựa hồ mỗi lần đều cố ý tỏ vẻ chống đối, bất kể như thế nào cũng đều học không tốt.

Khi đó Cố Lăng Thành là có ý muốn đem cô dạy hư, hơn cả người cha yêu thương, vun đắp lại từng mảnh nhỏ vun vạt thời thơ ấu của cô, đó là một hành trình khá dài, thế nhưng anh lại chưa từng nói từ bỏ, như vậy quả thật như chính anh nói, so với ai khác đều có kiên nhẫn.

“Tôi còn cho là cô sẽ thích thịt bò chứ.”

Tô Noãn đang nhai mấy miếng, lập tức nuốt thịt bò ngon xuống, mi tâm hơi nhíu lại, nhìn Lục Cảnh Hoằng xinh đẹp mà cười:

“Tôi nghĩ tôi sẽ càng thích món điểm tâm là kem sau bữa ăn hơn.”

“Đã gọi rồi.”

Lục Cảnh Hoằng cầm lấy khăn ăn ưu nhã lau khóe miệng một cái, anh ăn không nhiều, trong đĩa ăn của anh còn phân nửa thịt bò, đều là bị cô cắt bừa lung tung.

Tô Noãn bĩu môi, động tác nhỏ hình thành thói quen, cúi đầu lập tức nói làm nhảm:

“Thật là lãng phí.”

Nói xong lại đem một miếng thịt bò được cắt đẹp mắt bỏ vào miệng, dùng sức nhai, cái chân bó thạch cao của cô gác ngang qua hai cái bàn, tư thế không được gọi là ưu nhã cho lắm.

Khi món điểm tâm ngọt là kem ly được phục vụ mang đến sau khi ăn, Tô Noãn bắt đầu ăn như hổ đói, cái gọi là hình tượng sớm bị cô ném ra khỏi đầu, cả khuôn mặt đều chôn vào trong ly, thỉnh thoảng dùng đũa cái đầu màu nâu kia.

Lục Cảnh Hoảng kể từ lúc buông dao nĩa xuống, thần thái liền bình thản ngồi ở chỗ kia, nhìn Tô Noãn như thể lại thích ăn kem hơn, anh không khỏi đem ngón trỏ thon dài cùng ngón cái đặt lên quai hàm, nổi lên tâm lý quan sát:

“Ăn ngon như vậy sao?”

Tô Noãn không nghĩ tới Lục Cảnh Hoảng tích chữ như vàng sẽ lần nữa nói chuyện cùng cô, dưới sự cả kinh, đôi mắt phượng tròn xoe trừng lớn, ngẩng đầu, giống như con chuột hoa lén lút ăn trộm bị bắt gặp mà nhìn chăm chăm vào anh.

Chung quanh môi trên của cô, dính đầy bơ kem.

Nhìn thấy bộ dáng Lục Cảnh Hoảng có chút hăng hái, khuôn mặt núi băng có chút hòa tan càng tăng thêm sắc xuân dạt dào, Tô Noãn nháy mắt mấy cái, đầu óc nhất thời như bị đập mạch, đột nhiên đem muỗng kem đưa tới trước mặt anh, u mê ngơ ngẩn nói:

“Anh có muốn ăn thử một chút không?”

Chương 14: Người đàn ông miệng lưỡi cay độc

Ly kem tinh khiết và thơm ngon quanh quẩn trên bàn ăn, tay của Tô Noãn vẫn còn giơ lên, muỗng kem còn đặt tại dưới mắt Lục Cảnh Hoảng.

Cô không nghĩ gì nhiều, cô chỉ đơn thuần mà hỏi như vậy, cô cho là anh sẽ khách khí từ chối khéo, hoặc là mắt lạnh trực tiếp xẹt qua, xem thường quay đầu đi.

Cho nên, khi cô nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng thật sự tiến lên phía trước, cắn lấy cái muỗng bị cô liếm không dưới 10 lần thì Tô Noãn cả kinh, hốt hoảng buông lỏng tay ra, mà cái muỗng kia vẫn còn bị anh cắn.

Tình huống như vậy vượt khỏi dự liệu của cô, kết quả cô chờ mong lại chính là chính mình nuốt vào một ít muỗng kem hòa tan.

Lục Cảnh Hoảng giống như không nhìn thấy được Tô Noãn không được tự nhiên, cắn muỗng trầm mặc nhìn cô, cán muỗng dài nhỏ chĩa thẳng vào e sớ cùng khăn trương của cô.

Ngón tay thon dài của anh cầm lấy cái muỗng, tao nhã thông thả ăn sạch kem trên muỗng, sau đó dưới ánh mắt trốn tránh trái phải của Tô Noãn, lại đem thìa thả lại vào trong ly kem của cô.

Tô Noãn cúi thấp đầu xuống, như là đang suy tư điều gì, lông mi thon dài không ngừng run rẩy, anh nhìn thấy gò má cô dần dần nhiễm lên đỏ ửng, giống như một đóa hoa liên xinh đẹp nở rộ.

Hai người trên bàn ăn, trong lúc nhất thời trầm mặc không nói gì, cho dù xung quanh vẫn vang vọng âm nhạc du dương, nhưng không cách nào che dấu xấu hổ lẫn nhau giữa bọn họ.

Lục Cảnh Hoằng rót ra một ly nước nóng bên cạnh bàn, từ từ uống, cũng đem tầm mắt nhìn ra làn sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ bên ngoài phòng ăn.

Tô Noãn bỗng nhiên ngẩng đầu, một cánh tay mảnh khảnh quơ quơ, Lục Cảnh Hoằng liếc mắt nhìn, liền nghe thấy Tô Noãn hướng về phía người phục vụ đang đi tới phân phó:

“Phục vụ, lấy giúp tôi cái muống mới đi!”

Tô Noãn ngửa đầu nói với phục vụ xong, mới vừa thu hồi tầm mắt, liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng đối diện sắc mặt âm trầm xuống, thấy đôi mắt lạnh cảm kia hơi híp lại, nhìn chăm chăm làm cả người cô run lên.

“Cái muống này có.....nước miếng.....”

Lục Cảnh Hoằng vẫn là lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt một đường theo màu đỏ bừng trên mặt cô chuyển xuống ly kem trên bàn, sau đó không để lại dấu vết thu hồi, không nhìn cô nữa.

Tô Noãn bệt bệt miệng, nhìn mà không hiểu cảm xúc của Lục Cảnh Hoằng, nội tâm cũng sinh ra giống như bụi cỏ dại, từ lúc mà anh ăn muống kem kia, cô không biết mình nên xử lý tình huống này như thế nào.

Khi một cái muống mới đưa vào trong tay cô, Tô Noãn định hòa tan ly kem trên bàn, chỉ là cô vừa nhìn thấy cái muống đã dùng chung kia,

hai gò má liền bắt đầu nóng lên.

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Tô Noãn nâng lên khuôn mặt hồng hồng của mình, do dự vài giây, cuối cùng vẫn là hướng Lục Cảnh Hoảng đang nhìn phong cảnh bên ngoài mà mở miệng:

“Nếu như anh thật muốn ăn, tôi có thể chia cho anh một nửa.”

Lục Cảnh Hoảng lập tức bị sắc nước nóng, bắt đầu thấp giọng ho khan, một tay giơ lên che miệng, một tay kéo qua khăn ăn lau chùi quần áo bị nước bắn tung tóe.

Tô Noãn nắm cái muỗng, nhận lấy ánh mắt bộc phát lạnh lùng của Lục Cảnh Hoảng, tự giác ngậm miệng lại, vùi đầu đem muỗng kem bỏ vào miệng, mùi sữa nồng đậm lập tức tràn ngập khoang miệng, cũng làm cho cô quên toàn bộ buồn bực.

Tô Noãn rất nhanh đem hơn phân nửa ly kem ăn hết, khi cô vẫn chưa thỏa mãn để cái muỗng xuống thì liền chú ý đến sắc mặt khó chịu của Lục Cảnh Hoảng đối diện, muốn im lặng giữ vững khiêm tốn nhưng không cách nào khống chế chính mình ợ no lên.

Nhanh chóng che lại miệng mình, Tô Noãn mở to mắt, cảnh giác nhìn Lục Cảnh Hoảng, Lục Cảnh Hoảng chỉ là khẽ liếc cô một cái, khi cô còn chưa hiểu rõ ý tứ của ánh mắt kia thì một người phục vụ lại bưng một ly kem tới.

“Đây là một ít kem do Cố tiên sinh mới vừa gọi, lo lắng Lục tiên sinh cùng tiểu thư ăn không đủ, cho nên mời hai vị, Cố tiên sinh đã tính tiền rồi, mời hai vị từ từ dùng.”

Tô Noãn nhìn thấy trên ly kem là hai cái muỗng, cô mặt đỏ lập tức biến thành mặt đen, quay đầu nhìn về phía bàn Cố Lăng Thành, lừa

giận trong lòng mớ hồ bưng lên.

Cố Lăng Thành đang giờ cao ly rượu, chất lỏng màu đỏ mùi thơm nồng đậm ngào ngạt uống vào làm say lòng người gợn sóng, anh mới vừa cùng Doãn Thụy Hàm cùng ly, trong lúc Doãn Thụy Hàm ưu nhã ngửa đầu nhấp nhẹ ngụm rượu đỏ thì tầm mắt của anh lướt qua Doãn Thụy Hàm nhìn sang.

Anh nhìn thấy sắc mặt khó coi của Tô Noãn, như trước cười cười, khóe môi cũng cười, hướng Tô Noãn giờ giờ ly rượu, liền đem gần nửa ly rượu đỏ một hơi uống sạch.

Nụ cười của Cố Lăng Thành có chút mập mờ, Tô Noãn chán ghét mà nhúu mày, mi gian cũng thổ lộ ra nội tâm phiền não, hận không thể đem ly kem trên bàn trực tiếp ném vào khuôn mặt đang cười tươi cười kia của Cố Lăng Thành.

“Ăn xong rồi thì đi thôi.”

Tô Noãn nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng đã muốn đứng dậy, lạnh băng mở miệng, đối với ly kem vừa mới được đưa tới kia làm như không thấy.

Chỉ là Tô Noãn vừa mới đứng dậy còn chưa vững vàng, liền nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi ăn mặc nóng bỏng hướng bọn họ đi tới, bất luận kẻ nào cũng đều biết rõ mục đích cô ấy muốn tìm ai, Tô Noãn ngưng tụ mi tâm, nhìn về phía khuôn mặt anh tuấn đẹp đẽ của người bên cạnh.

Dáng người kích thích của cô gái quả nhiên dừng lại trước bàn Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng khoảng một mét, cô ấy thuận tay lấy xuống kính mát to lớn kia, ánh mắt đào hoa hóa lên yêu mị đảo qua Tô Noãn, rồi lập tức dừng lại trên người Lục Cảnh Hoằng, nụ cười

khiến người khác choáng váng:

“Thì ra Lục thiếu thích món ăn Italy a, sớm biết vậy nói cha hên coi mắt ở đây!”

Nhớ đến lời nhắc nhở vừa rồi của Doãn Thụy Hàm, Tô Noãn cảm giác đoán được cô gái cá tính này là ai, chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy đã chạy tới, trừ phi có người mật báo với cô ấy.

Tô Noãn theo bản năng nhìn về phía Doãn Thụy Hàm, cô ấy lại làm như không hay biết tình huống bên này, vẫn còn cùng Cố Lăng Thành tao nhã uống rượu nói chuyện phím, trên mặt là mỉm cười thản nhiên.

“Nếu Hà tiểu thư không có chuyện gì khác, chúng tôi cáo từ trước.”

Lục Cảnh Hoằng lãnh đạm hướng vị Hà tiểu thư gật đầu hỏi thăm, liền không hề nữa nói chuyện vòng vo, xoay người hướng tới Tô Noãn, một cử động kia khiến Tô Noãn đồng thời lú lẫm, sắc mặt Hà tiểu thư cũng trong nháy mắt lãnh trầm xuống.

Tô Noãn không có cự tuyệt hành động muốn đem cô ôm lên của Lục Cảnh Hoằng, khi hai tay của cô vòng trên cổ Lục Cảnh Hoằng thì cô lại thành công chứng kiến vị Hà tiểu thư kia lạnh lùng giễu cợt.

Nhưng rất nhanh, Hà tiểu thư liền khôi phục ôn nhu lúc ban đầu, thậm chí không hề dè dặt cố kỵ nữa, trong lúc Lục Cảnh Hoằng sắp ôm Tô Noãn rời đi, chủ động tiến tới, một đôi cánh tay với các ngón tay được sơn màu sắc sắc sỡ bầu vút vào cánh tay Lục Cảnh Hoằng.

“Tối nay ở hội trường âm nhạc Bác Á có một buổi diễn tấu đàn Violin, không biết có hay không hân hạnh đón tiếp Lục thiếu?”

Bên cạnh hội trường âm nhạc Bác Á là một khách sạn cao cấp năm sao A thị, Tô Noãn cũng không biết tại sao mình lại nghĩ đến khách sạn, có lẽ là do ánh mắt quyến rũ của vị Hà tiểu thư này ám hiệu quá mức rõ ràng thôi.

Tô Noãn ngẩng đầu nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng, cũng giống như Hà tiểu thư, cùng đợi câu trả lời của anh, thế nhưng anh lại đem tầm mắt dừng tại bộ ngực sinh động của vị Hà tiểu thư kia, dừng lại ba giây.

Khi Tô Noãn cho là anh đồng ý thì thế nhưng anh lại ôm cô lướt qua thân ảnh cứng ngắc của vị Hà tiểu thư hướng cửa đi tới, bên tai còn quanh quẩn câu nói của anh trước khi rời đi:

“Đừng vọng tưởng, tôi sẽ không lên giường với cô.”

Tô Noãn thật cẩn thận liếc trộm Lục Cảnh Hoằng đang ôm cô, vừa rồi không chỉ có Hà tiểu thư sắc mặt trắng bệch, mà ngay cả cô là người ngoài cuộc cũng cảm thấy khó chịu cực kỳ, bất kỳ người phụ nữ nào cũng không thể chịu đựng được lời nói khắc nghiệt bén nhọn như vậy.

“Nhìn đủ chưa?”

Lục Cảnh Hoằng đột nhiên dừng bước lại, ngoài cười nhưng trong lòng không cười cuối xuống nhìn cô, bắt gặp được ánh mắt nhìn lên của cô.

Tô Noãn ngượng ngập gật đầu, bảo trì trầm mặc, không dám nhiều lời, chỉ sợ cũng rơi vào kết quả khó chịu giống như Hà tiểu thư, anh một đường ôm cô vào trong xe, bản thân lại không lên xe, mà lại xoay người quay trở lại nhà ăn.

Tô Noãn tò mò nhìn bóng lưng của anh đi xa, ngồi một mình trong xe, cũng không lâu lắm, Lục Cảnh Hoằng liền trở lại, đối diện với vẻ mặt khó hiểu của Tô Noãn, một bên anh nổ máy xe, một bên thuận miệng nói:

“Vừa rồi quên tính tiền.”

Tô Noãn nhìn anh thần sắc ung dung bình thản, không nghi ngờ gì, ngồi ngay vị trí của mình, lơ đãng quay đầu, liền nhìn về phía cổng nhà hàng bọn họ vừa ăn cơm thấy người phục vụ đi vào trong tay đang cầm một cái lò nướng.

Không đợi cô kịp suy nghĩ xem tại sao nhà hàng Ý lại có món ăn Tứ Xuyên, xe đã chạy ra xa khoảng hơn 10 mét, đem nhà hàng bỏ lại xa xa.

— — — — —

Trong nhà hàng, vẫn chưa vì Lục Cảnh Hoằng và Tô Noãn rời đi mà tàn cuộc, những vị khách cao quý nổi tiếng tao nhã dùng dao cắt lấy miếng thịt bò, thỉnh thoảng tinh tế mỉm cười nói nhỏ.

Mà cái bàn của Cố Lăng Thành kia, đã có thêm một vị khách, Hà tiểu thư bởi vì một câu nói của Lục Cảnh Hoằng mà bị tổn thương, trong lúc nhất thời khó có thể bình phục lại tâm tình tức giận.

Doãn Thụy Hàm dùng lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ an ủi, trên công việc làm ăn Hà thị cùng Doãn thị từ trước tới giờ có qua lại, thiên kim hai nhà cho dù không thân, cũng có chút quen biết.

“Rất đa thương lòng tự tôn của người ta!”

Hà tiểu thư nhận lấy khăn tay Doãn Thụy Hàm đưa tới, vừa khóc vừa buồn giận chỉ trích:

“Thụy Hàm, tôi thật sự là loại người thấy đàn ông liền mời lên giường sao, tại sao cho tới bây giờ tôi cũng không biết, trên thế giới tại sao có thể có tên đàn ông tồi tệ như vậy, nói chuyện chanh chua, không phải là bộ dạng có chút xinh đẹp sao!”

Có lẽ vị thiên kim này được sinh trong gia đình hào môn nên chưa từng thấy qua người đàn ông nào, như vậy đúng lý hợp tình đối với một mỹ nhân xinh đẹp khêu gợi lại có thể vô lễ như thế.

Cố Lăng Thành hí mắt, cười cười nhìn Hà tiểu thư đối diện nghiêng rằng nghiêng lợi, vẻ mặt của anh thực mở mang, ngấm ngấm không thể khám phá ra bí ẩn sâu xa, ý vị sâu xa.

Anh cầm ly rượu lên hơi nhấp một ngụm, tựa hồ có chút hăng hái nghe Hà tiểu thư oán hận, cùng Doãn Thụy Hàm lo lắng an ủi thật trái ngược nhau, anh thủy chung vẫn duy trì nụ cười ôn hòa.

“Cha sắp xếp cho tôi cùng một người tính tình cổ quái xem mắt, khó trách anh ta 32 tuổi vẫn chưa tìm được vợ, tôi không bao giờ muốn đi tìm hiểu anh ta nữa!”

Doãn Thụy Hàm không biết nên an ủi vị thiên kim Hà thị bộc phát tính tình công chúa này như thế nào nữa, đành phải đưa lên khăn giấy:

“Có thể hôm nay tâm tình Lục thiếu không tốt, mới có thể nói lời chạm tự ái vậy thôi!”

“Đều do bác ba, vừa rồi gọi điện thoại cho tôi chi không biết, nói anh ta ở đây dùng cơm, bằng không tôi cũng không tự rước lấy nhục thế này!”

Hà tiểu thư lau nước mũi, lẩm bẩm oán trách, Doãn Thụy Hàm khế vuốt lên lưng Hà tiểu thư đang nức nở, cô vẫn nhìn quanh nhà hàng Ý xa hoa này, lại không ngờ được cũng là sản nghiệp của Hà thị.

Cô cũng âm thầm cảm thấy may mắn, cô không có dùng điện thoại truyền tin, nếu không bây giờ cô chính là đối tượng cho Hà tiểu thư giận chó đánh mèo.

Một người phục vụ lúc này bùng tới một lò nướng, động tác cẩn thận đặt lên trên bàn bọn họ, mặt trên còn có một vỉ than nướng cá, khí thì đang bốc lên, tản ra một hồi hương vị cay.

Doãn Thụy Hàm kinh ngạc liếc mắt nhìn phục vụ đang cung kính đứng bên cạnh bàn, ánh mắt hướng Cố Lăng Thành hỏi, sau đó đặt ly rượu xuống, hai cánh tay ôm ngực, hướng bên ngoài nhà hàng liếc mắt nhìn một cái, lại nhìn người phục vụ cười cười:

“Chạy qua nhà hàng Trung Quốc sát bên mua món cá nướng này, chắc mất không ít tinh lực nhỉ.”

Người hầu bàn lễ phép mỉm cười, dọn xong bát đĩa cho bọn họ, mới nói:

“Đây là Lục tiên sinh trước khi đi gọi, nói theo phép tắc nếu không đáp lại thì không phải quân tử, Lục tiên sinh đã thanh toán tiền rồi, Cố tiên sinh cùng hai vị tiểu thư thưởng thức vui vẻ ạ.”

Người phục vụ giơ tay làm động tác “Xin mời” sau đó lặng lẽ rời đi, Cố Lăng Thành nhìn lò nướng cá kia, trên mặt tươi cười thoáng che giấu nét lãnh đạm, lại không kêu phục vụ dọn đi món ăn này, mà cầm lấy đĩa bắt đầu bóc cá.

“Nếu người ta tặng, chúng ta cũng không tiện lãng phí.”

Doãn Thụy Hàm lẳng lẳng mỉm cười, nụ cười có chút mờ lung, trong lúc Cố Lăng Thành chuyên chú bóc cá thì cô quay đầu nhìn về phía chỗ ngồi vừa rời của Tô Noãn, ly kem trên bàn tan chảy hết vừa vụn bị phục vụ lấy đi.

“Lăng Thành, anh biết là em không thể ăn cay.”

Cố Lăng Thành nhíu lại tuần mi, nhìn nụ cười tươi khéo léo xinh đẹp trên mặt Doãn Thụy Hàm, nhàn nhạt mỉm cười.

Vợ của anh đích thực là một người phụ nữ rất đẹp, có thể mạnh mẽ, mà cũng có thể ôn nhu, cơ trí mà chính chắn, hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, rồi lại có thể tùy thời trở nên nhu thuận sẵn sàng.

Phụ nữ như vậy chẳng lẽ không đáng để đàn ông động lòng sao?

“Xem ra con cá nướng này chỉ có thể để anh và Hà tiểu thư tiêu diệt.”

Cố Lăng Thành ôn nhu mỉm cười nói, đem một miếng cá bỏ vào trong chén của Hà tiểu thư, sau đó vì Doãn Thụy Hàm cắt gọn miếng thịt bò, người nhà quan mà phong độ nhẹ nhàng.

Hà tiểu thư hâm mộ khen ngợi, Doãn Thụy Hàm chỉ là dịu dàng cười tiếp nhận, cũng không có biểu hiện kiêu căng mà tự đắc, đôi mắt ôn nhu mỉm cười không để lại dấu vết nhìn qua Cố Lăng Thành tươi cười ấm áp.

Cá nướng ăn được 1/3 thì vị phục vụ kia lại xuất hiện bên cạnh bàn ăn, trong khi Hà tiểu thư và Doãn Thụy Hàm nhìn soi mói, thì lễ độ nhìn Cố Lăng Thành nói:

“Cố tiên sinh, Lục tiên sinh bảo tôi nhắc nhở ngài, ăn cá thì ăn trong chén chứ đừng ăn trong khay, ngài ấy sợ ngài ăn no quá mức, mất nhiều hơn được.”

Nghe được lời nói của người phục vụ, Cố Lăng Thành sắc mặt như thường, chính là ý cười trên mặt sâu thêm vài phần:

“Anh ta bảo anh chờ tôi dùng được một nửa rồi đến nói câu này, vậy không có nói cho anh biết, nói những lời này hậu quả ra sao không?”

“Lục tiên sinh chỉ nói là, khách sạn ‘Danh Hiên’ còn thiếu một quản đốc.”

Nếu anh nhớ không lầm, Danh Hiên hẳn là nhà hàng Tây của Long thị trên danh nghĩa là chồng của nhị tiểu thư Lục gia.

Cố Lăng Thành cười cười gật đầu, không có tiếp lời vị hầu bàn đã bị Lục Cảnh Hoảng thu mua có ý định đổi nghề này, mà là cầm đũa lên tiếp tục ăn cá, thấy Hà tiểu thư đối diện không hiểu nhìn chăm chú, khách khí nói:

“Hà tiểu thư ăn no chưa?”

Hà tiểu thư có chút cổ quái thu hồi ánh mắt, khôi phục mà nhìn về phía Doãn Thụy Hàm bên cạnh, lại phát hiện cô ấy giống như người không có việc gì, vẻ mặt hờ hững ăn thịt bò, những lời nói kia cô ấy đều nghe rõ, làm vợ người ta, há lại nghe không hiểu sao?

Điều này đối với vợ chồng “ân ái” ý vị sâu xa a.....

Khi Tô Noãn tắm xong từ phòng tắm ra ngoài, liền nhìn thấy Lục

Cảnh Hoằng ngồi trên ghế salon, anh mặc bộ quần áo ở nhà màu vàng nhạt, hai chân nhàn nhã vắt chéo, ngón tay duyên dáng lật xem quyển sách trong tay, nghe thấy tiếng động cửa mở, anh liền ngẩng đầu.

Tô Noãn trên người mặc bộ quần áo ngủ tơ tằm màu xanh nhạt của đàn ông rộng thùng thình dài chấm đất, chân thạch cao kia giờ cao cực kỳ buồn cười, Lục Cảnh Hoằng chỉ nhìn một lát, liền chuyển tầm mắt đi, đem sách đặt lên bàn trà, đứng dậy vào phòng ngủ.

Cô cũng không hỏi nhiều, chân khập khiễng chậm rãi đến gần sofa, đồng thời ngồi xuống ngay cạnh vị trí mà anh mới vừa ngồi, Tô Noãn bị quyển sách trên bàn kia thu hút lực chú ý.

Đó là cuốn tiểu thuyết của Mario Puzo – “Bố già”.

*Tác phẩm văn học mỹ có tựa tiếng anh là “Godfather” của tác giả Mario Puzo. (Cám ơn bạn Cassie đã góp ý nhé ^^)

Cô cầm lên tiện tay lật xem, liền nhìn thấy từng tờ được gấp lại ở một góc, hẳn là vừa rồi anh làm dấu, Tô Noãn nhíu mày lại, lật qua một vài trang, chỉ thấy mỗi một câu:

“Đừng để cho phụ nữ chi phối suy nghĩ của bạn.”

Tô Noãn còn chưa kịp thắc mắc, Lục Cảnh Hoằng liền xuất hiện trong phòng khách, trong tay anh đang cầm hai cái chăn thật dày, sau đó tỉnh bơ trải chăn nệm xuống dưới đất.

Thân thể cao to của anh cúi xuống, trải chăn đều ra trên sàn nhà, Tô Noãn nhìn Lục Cảnh Hoằng trải xong chăn nệm dưới đất, dùng thành ngữ “cẩn thận tỉ mỉ” để hình dung cũng không quá đáng.

“Vô luận nói như thế nào, vẫn là cảm ơn anh thu nhận và giúp đỡ tôi, tiền máy ảnh tôi sẽ nghĩ biện pháp trả anh.”

Lục Cảnh Hoằng chấm dứt động tác trái chẵn, ánh mắt liếc xéo Tô Noãn một cái, tao nhả chìa một ngón tay lên cạnh bàn trà thủy tinh, ý đồ rõ ràng.

“Ngượng ngùng.”

Tô Noãn đem “Bố Già” trả lại cho Lục Cảnh Hoằng, anh lập tức cầm quyển sách kia vào thư phòng, đối với bộ dạng đột nhiên khôi phục của anh, Tô Noãn cũng không thêm để ý nhiều, hai tay vịn ghế sofa trượt xuống đệm ngồi.

Cô sống không mơ mộng, cho nên anh không cho rằng cô không trả khoản tiền bồi thường kia, đối với một đứa bé từ 10 tuổi đã bị cha bắt đọc “Bố Già” mà nói, câu chuyện cổ tích hư ảo đẹp đẽ kia chỉ là hy vọng xa vời, sẽ chỉ khiến cho cô trở nên yếu ớt vô dụng.

Tô Noãn dựa vào ghế sofa, nhìn vách tường tuyết trắng, cười cười, cũng không có nước mắt, cô có thể tùy ý đọc thuộc lòng một vài tình tiết trong “Bố Già”, nhưng không học được thành một người có trái tim nguội lạnh.

Đêm khuya, chuông đồng hồ treo tường reo lên, cửa thư phòng lặng yên mở ra, một tia sáng thoáng hiện lên soi rọi bóng tối trên sàn nhà, Lục Cảnh Hoằng đi vào toilet, lai bị thân ảnh đang cuộn tròn ở một góc sofa trong phòng khách thu hút.

Anh đem cô đặt lên chăn nệm dưới đất, đắp kín mền cho cô, chính là vẫn chưa lập tức rời đi, anh quỳ một gối xuống nền nhà, nhìn dung nhan bình yên ngủ của cô, tâm lại bắt đầu rối loạn, cho dù anh mới vừa nghiên cứu “Bố Già”.

Nội tâm của anh một mảnh trống rỗng, ngay cả chính anh cũng không đoán ra anh muốn làm gì, anh không thấy được trong mắt mình là giấy dựa cùng do dự.

Ngón tay thon dài chạm đến gương mặt cô, Lục Cảnh Hoằng cảm giác được nội tâm chính mình bị ác ma mê hoặc, muốn kháng cự hấp dẫn, cũng không kìm được mà cúi đầu, tìm lấy hai mép môi mềm mại kia, nhẹ nhàng mà hôn xuống.

Trong lòng anh không ngừng nhắc nhở chính mình, Lục Cảnh Hoằng, mày chỉ là muốn thử một chút, nụ hôn của cô ấy đối với mày có phải hay không vẫn có lực ảnh hưởng, hay vẫn chỉ là như vậy mà thôi...

— — — — —

Một hồi tiếng chuông cửa truyền vào thế giới trầm tĩnh của cô, Tô Noãn mơ hồ mở mắt ra, mắt nhìn về phía phòng ngủ không động tĩnh gì, liền đứng dậy đi mở cửa, cô đột nhiên cảm thấy cô giống như là một sủng vật được Lục Cảnh Hoằng nuôi giữ cửa.

Trong lúc tiếng chuông ưu nhã reo vang, Tô Noãn đứng dậy, một bước một bước xuyên qua phòng khách, đi tới mở cửa.

Ánh nắng sớm mai chiếu rọi xuyên qua cửa, Tô Noãn khó chịu nheo mắt lại, trong tầm mắt mờ lung của cô, ánh vào một dáng người mảnh khảnh tuyệt đẹp, một đầu tóc dài đen bóng phủ xuống trên vai, váy dài màu hồng nhạt thanh lịch, phối hợp cùng túi xách tay cùng màu.

Đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp, tối thiểu giờ khắc này, trong ánh mắt buồn ngủ nhèm của Tô Noãn, cô cảm thấy được cô gặp

được công chúa trong câu chuyện cổ tích xưa, tao nhã cao quý, khắc bằng ngọc mài, tất cả ngôn từ hình dung chỉ sợ rằng không thể hình dung ra ra vẻ thanh linh khí chất trên người cô ấy.

Vị công chúa này nói chuyện điện thoại xong ánh mắt dịu dàng dừng trên người Tô Noãn, cười nhạt gật đầu thăm hỏi, thần thái trên mặt có chút tái nhợt xin lỗi:

“Ngại quá, có lẽ tôi bấm chuông sai cửa rồi, tôi tưởng đây là nhà của anh rể tôi.”

Thanh âm của cô ấy nghe giống như chim sơn ca uyển chuyển êm tai, Tô Noãn cảm giác mình có khoảnh khắc thất lạc, bị lạc trong mộng ảo tốt đẹp do vị công chúa này mang đến.

Tô Noãn nhẹ nhàng bĩu môi, nói “không sao”, cô nghĩ rằng, sẽ không ai nhẫn tâm trách cứ cô gái xinh đẹp như vậy.

Công chúa xoay người rời đi, Tô Noãn đang muốn đóng cửa lại, liền nhìn thấy công chúa bỗng nhiên xoay người lại, đôi mắt trong suốt ôn nhu kia nhìn cô:

“Mặc dù biết sẽ thực vô lễ, nhưng tôi thực không biết tìm ai nhờ giúp.....”

Trên mặt công chúa có nhàn nhạt ngượng ngùng cùng bất đắc dĩ, ngay cả nước mắt của cô ấy cũng hình như muốn chảy ra, Tô Noãn nhìn cô ấy, trong ảo tưởng, nếu nước mắt trong suốt này chảy xuống, có thể hay không biến thành thủy tinh chói mắt.

“Cô có biết trên tầng này, có chủ nhà nào tên Lục Cảnh Hoàng không?”

Chương 15: Người đàn ông ấu trĩ

Tô Noãn có chút nghi hoặc, cô cảm thấy hình như cô nghe nhầm, nhìn không được còn thực sự đánh giá vị công chúa xinh đẹp trước mặt, mi tâm bình thần cũng hơi che giấu đi.

“Có thể cô không biết tên của anh ấy, nhưng bộ dáng của anh ấy nếu như cô nhìn qua cũng sẽ không quên, trên khuôn mặt mờ mịn trắng như tuyết của cô công chúa xuất hiện nhàn nhạt cùng ngọt ngào, “Anh rể của tôi dung mạo rất xinh đẹp đấy, thích đeo mắt kính, nhưng không phải anh ấy cạnh thị, anh ấy hình như cũng không thích cùng người lạ nói chuyện với nhau...”

Công chúa trước mặt gò má nhiễm lên đỏ ửng, Tô Noãn chăm chăm nhìn, mím môi cúi đầu, mái tóc dài lay động, ánh mắt cô ấy ôn nhu như nước, chứa chan tình cảm Tô Noãn chỉ cần đọc một cái liền hiểu ngay.

Loại ánh mắt phức tạp mà đơn giản này, cô năm đó đã từng bắt gặp qua gương, khi đó cô vừa mới biết mình yêu Cố Lăng Thành, thời gian mấy năm qua đi, cô lại thấy được loại tình cảm như vậy trong đôi mắt xinh đẹp khác.

“Lần này là tôi lén trốn khỏi nhà mà đến, nếu như trước khi bị mẹ bắt lại, không gặp được anh rể một lần, tôi sẽ không cam lòng!”

Anh rể? Lục Cảnh Hoàng từ khi nào thì kết hôn?

Tô Noãn khó hiểu siết chặt chân mày, nhưng ngay sau đó liền nhẹ

nhàng cong môi mà cười, anh ta có kết hôn hay không liên quan gì tới cô, chẳng qua là anh ta tốt bụng nhân lúc cô gặp rủi ro mà hảo tâm giúp đỡ, cũng sẽ không tới phần cô nhàn hạ thoải mái đi thám thính việc tư của người khác.

Nếu anh ta thực sự kết hôn, vậy không phải là cô nên suy nghĩ xem có tiếp tục ở nhờ nữa hay không?

Tô Noãn nhàn nhạt dời ánh mắt đi chỗ khác, nhìn về phía mặt trời còn chưa hoàn toàn nhô lên, hẳn là mới có 7, 8 giờ đi, cô nhìn cô gái xinh đẹp tựa như búp bê sứ trước mắt, tiếp tục nghe cho hết oán hận của cô ấy:

“Đã năm năm rồi tôi chưa gặp được anh rể, anh ấy luôn không chịu nghe điện thoại của tôi, nếu tôi không chủ động tìm anh ấy, anh ấy vĩnh viễn cũng sẽ không đi Kinh thành tìm tôi.”

Ánh mắt công chúa tràn ngập câu chuyện tình khó khăn ưu thương, cô đón nhận ánh mắt lãnh đạm của Tô Noãn, hai gò má đỏ lên, một đôi lông mi nhẹ nhàng mà cụt sáng, giống như bướm bướm vẫy cánh bên suối.

“Thật kỳ lạ, rõ ràng đây là lần đầu tiên gặp cô, tôi lại có cảm giác rất thân thiết, giống như khi còn bé thích đi theo chị Hình Nhi, muốn đem lời nói trong lòng nói hết cho cô biết, cô sẽ không để tâm chứ?”

“Không sao.”

Tô Noãn nhếch miệng mỉm cười, cũng không thèm để ý, có lẽ cô nên vinh hạnh có thể trở thành một thiên sứ giống như lời công chúa nói, bởi vì không phải ai cũng có được cơ hội như vậy.

Chính là em vợ yêu anh rể, sao lại rối rắm như vậy?

Cô ấy đặt chị của cô ấy ở vị trí nào chứ?

Những nghi vấn này Tô Noãn không hỏi ra miệng, bởi vì cô ấy không có quan hệ gì với cô, không phải sao?

Công chúa yên lòng thở phào nhẹ nhõm, ôn nhu lấy tay nhẹ vỗ ngực, nhìn Tô Noãn cười lộ ra một lúm đồng tiền trong sáng, chỉ là chưa cười tới 3 giây, cô liền “nha” một tiếng, ánh mắt khẩn thiết nhìn chăm chăm Tô Noãn.

“Thực xin lỗi, tôi quên là tôi định hỏi thăm cô xem biết anh rể tôi ở đâu không.”

Tô Noãn nhìn ra vẻ vội vàng của cô ấy, bởi vì tay cầm túi xách của cô ấy có chút nếp nhăn, tuy rằng vị công chúa tao nhã này trên mặt thủy chung luôn lộ ra nụ cười lễ phép yếu ớt, nhưng đích thực là một đứa trẻ được giáo dục rất tốt.

Tô Noãn chợt nhớ tới Doãn Thụy Hàm, giống nhau đều là mẫu phụ nữ xinh đẹp cổ điển Trung Quốc, cô rất tò mò, nếu để Doãn Thụy Hàm cùng vị công chúa trước mắt này đứng chung một chỗ, không biết sẽ mang phong thái như thế nào?

“Có thể nói cho tôi biết được không?”

Âm thanh ôn nhu khẩn cầu của công chúa cắt đứt suy nghĩ của Tô Noãn, Tô Noãn cảm thấy có chút khó mở miệng, sau khi cô biết cô gái trước mặt mình ái mộ Lục Cảnh Hoảng, cô không cách nào mặt không đổi sắc nói cho cô ấy biết, thật ra đây chính là nhà của Lục Cảnh Hoảng.

Cô không phải là một người giàu lòng thương người, nhưng cũng

không phải là một người không biết chừng mực, Lục Cảnh Hoằng thu nhận và giúp đỡ cô, điều duy nhất cô có thể làm là, không mang đến cho anh ta phiền phức gì.

Nhưng tình huống trước mắt như vậy, tựa hồ vượt ra khỏi phạm vi khống chế của cô.

Khi Tô Noãn đang không biết nên trả lời thế nào thì từ phía sau của cô vang lên một giọng nam trầm thấp lạnh lùng, cô không cần quay đầu lại cũng biết là ai, mà Lục Cảnh Hoằng gọi lên tên tuổi cũng xác nhận được tính chân thật trong lời nói của vị công chúa trước mặt này.

Bọn họ quả thật quen biết nhau, nhưng quan hệ dường như.....Không thể tưởng tượng nổi.

Xin thứ lỗi cô chỉ có thể nghĩ ra cái từ này, bởi vì cô nghe được trong câu nói kia, thấy được Lục Cảnh Hoằng lãnh đạm cùng xa cách, cũng không nghe ra quen thuộc thân thiết.

“Ninh Nhi, Lý Tư Đặc đã đến dưới lầu.”

Vị công chúa được gọi là Ninh Nhi sắc mặt thay đổi trong nháy mắt, vui mừng, kinh ngạc, không dám tin đến đau lòng, đôi con ngươi trong trẻo từ từ mở to, tầm mắt cô ấy chậm rãi dừng trên mặt Tô Noãn, sắc mặt tái nhợt.

Tô Noãn cảm giác mình nên nói gì đó, chỉ là khi đối mặt với đôi mắt xinh đẹp tràn ngập bi thương kia thì toàn bộ lời nói nghẹn trong cổ họng, cô nhìn thấy đáy mắt Ninh Nhi bắt đầu dâng lên xấu hổ và giận dữ, đó là bi thương sau khi bị lừa gạt.

Ninh Nhi không hề che dấu ái mộ của mình đối với Lục Cảnh Hoằng,

mà ở trong mắt Ninh Nhi cô giờ phút này, người sắm vai cùng Lục Cảnh Hoằng hẳn là.....tình nhân?

Tình nhân.....từ này quả không tệ, có trời mới biết, cô chán ghét từ này bao nhiêu!

Cô hiện tại bất luận nói cái gì, đều chỉ làm tăng thêm oán hận của Ninh Nhi công chúa đối với cô, Tô Noãn cảm thấy, mình hẳn là nên giữ im lặng để làm giảm bớt cảm giác sự tồn tại của chính mình, cô không muốn gây ra phiền toái trên người.

Người dân lao động cấp thấp trong xã hội, vĩnh viễn không thể cùng người giai cấp cao quý trong xã hội đấu tranh, trừ phi cô muốn khiến cho những ngày tiếp theo của mình trôi qua khó khăn hơn một chút.

“Ninh Nhi, tôi không hy vọng vì điều này mà khiến cho phó tổng tham mưu trưởng Cừu đến nhà tạ lỗi, cô nên hiểu tình cảnh của tôi.”

Lục Cảnh Hoằng không có tiến tới, nhưng giọng nói tinh tường của anh lại bay tới cửa, Tô Noãn hơi quay đầu đi, liền nhìn thấy anh đứng ở giữa phòng khách, trong tay anh cầm điện thoại di động, sắc mặt như thường, quanh quẩn lạnh nhạt.

Ánh mắt thê lương của anh không thấy chút nào thương hương tiếc ngọc, tầm mắt anh xẹt qua nhìn Tô Noãn, dừng lại một giây liền dời đi, sau đó xoay người đi về phía phòng ngủ, giống như đi ra chỉ là vì ra lệnh đuổi khách.

Lục Cảnh Hoằng, người đàn ông như vậy, không may ai yêu phải, đã định trước là phải theo đuổi mà không thể từ bỏ.

Tô Noãn nghe thấy tiếng nước nở nhẹ nhàng, cô không biết phải đi an ủi người khác như thế nào, hướng chi đối phương, bây giờ còn xem

cô như là tình địch, cho dù cô đối với vị công chúa này không tồn tại bất cứ uy hiếp gì.

Ninh Nhi khuôn mặt tái nhợt, hai mắt nhắm lệ nhẹ nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng rời đi, trên con người phản ra chính là cửa phòng đóng chặt, đôi mắt nhắm lệ lại nhẹ nhàng mà cúi thấp đầu.

Bỗng nhiên Ninh Nhi ngẩng lên, đôi mắt trong trẻo kia nhìn Tô Noãn, cũng đã không còn thấy địch ý:

“Nếu anh rể thích cô, xin cô chăm sóc tốt cho anh ấy, nếu như cô nói có thể mang tới cho anh ấy hạnh phúc.”

“Tôi nghĩ cô có thể có chỗ hiểu lầm.....”

Tô Noãn còn chưa kịp giải thích, Ninh Nhi liền vội vàng nói “tạm biệt” rồi xoay người chạy đi, Tô Noãn nhìn thấy trước khi cô ấy xoay người nơi khóe mắt sụp đổ kia rơi ra một giọt nước mắt, dưới ánh mặt trời mùa đông, lóe ra ánh sáng lạnh lẽo sắc bén.

Tô Noãn không rõ Ninh Nhi nhìn như cực kỳ thông minh tại sao lại vô đoán như vậy, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn gầy gò chật vật chạy trốn kia, Tô Noãn có chút thương hại, cô nhìn thấy được trên người Ninh Nhi bóng dáng của mình.

Nếu Ninh Nhi tương tự cô năm đó, như vậy, cô hiện tại, cô lại đang sắm vai loại người gì?

Rốt cục là chính mi hay là người khác, an bài cục diện như thế này cho mi?

Tô Noãn giữu cột nhìn chính mình qua gương trong nhà tắm, ngũ quan trắng trong thuần khiết nở rộ như một đóa hoa, đánh nước lạnh

về phía hai gò má, cô cảm giác được xương cốt run rẩy, lúc ngẩng đầu lên, cô phát hiện đôi môi mình thoáng sưng đỏ.

Đầu ngón tay mượt mà lướt qua cánh môi, màu đỏ tươi xinh đẹp tan đi, chỉ còn lại dấu vết nhàn nhạt, cô tối hôm qua ngủ đến nỗi làm dập môi hay sao?

Chờ Tô Noãn từ nhà tắm đi ra thì trên bàn đã có sẵn hai phần ăn sáng, cô nhớ lại sáng hôm qua cô ăn trứng phần ăn kia, nhất thời không có khẩu vị ăn.

Lục Cảnh Hoảng tựa hồ cũng đã sớm rời giường, chỉ là một mực chờ ở trong phòng không đi ra, Tô Noãn ngồi xuống thì anh đang cắt trứng, cô lơ mờ nhìn thấy khoe miệng anh có chút rách da, như là bị cái gì hôn qua vậy.

Mà anh đối với chuyện vừa rồi, im lặng không nhắc tới, cũng không quá mức để ý, trên mặt cũng không có cái gì không được tự nhiên, Tô Noãn cảm nhận được, người đàn ông như vậy hoặc chính là lãnh huyết vô tình, hoặc chính là đem tâm tình của mình che dấu quá sâu.

“Đừng nhìn nữa, có nhìn trên mặt tôi cũng không có nở hoa đâu.”

Lục Cảnh Hoảng đột nhiên ngẩng đầu, thản nhiên, không e dè chống lại ánh mắt thoáng thất thần của cô, sau đó, cũng gọn gàng dứt khoát vạch trần Tô Noãn.

Tô Noãn sững sốt, xấu hổ ho nhẹ một tiếng, muốn dời ánh mắt đi, lại phát hiện trên mắt Lục Cảnh Hoảng hiện lên hai vành đen thật to, hơn nữa bị da thịt trắng nõn của anh làm nổi bật, không đeo kính mắt cực kỳ rõ ràng.

“Tối hôm qua anh đi vườn bách thú xem gấu mèo sao?”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, Tô Noãn cũng có chút hối hận, cô cũng phát giác, mình ở trước mặt Lục Cảnh Hoằng đều sẽ để lộ bản tính, nguy trang lạnh lùng xa lánh của cô sẽ biến mất tích.

Trong lúc cô tìm không ra lý do thích hợp thì cô đem tính cách biến hóa của mình quy tội cho đôi mắt màu hổ phách kia, bởi vì là Thiếu Thần, cô không thể ra vẻ lạnh lùng, dùng âm đạm đối đãi với đôi mắt tương tự kia.

Lục Cảnh Hoằng dừng lại động tác xiên trứng, trầm mặc giây lát, mới đưa tầm mắt dừng ở trên mặt Tô Noãn, thẳng đến Tô Noãn khó chịu dời đi ánh mắt đối diện anh, anh mới ôn hòa nói:

“Ừ, bị miệng của một con vật nhỏ ngoan tuyệt căn.”

Tô Noãn hơi nghi hoặc ánh mắt nhìn xuống khoe môi anh, tối hôm qua khi trở về còn chưa thấy được miệng vết thương này, chẳng lẽ là sau khi cô ngủ, anh ta lại đi ra ngoài xem động vật, sau đó bị cắn bị thương?

“Vì để cho an toàn, tôi cảm thấy anh nên đi tiêm phòng ngừa chó dại.”

Tô Noãn chỉ là thuận miệng nhắc nhở, cũng không phải thực quan tâm, cô cho rằng người đàn ông như vậy so với ai khác đều quý trọng tính mạng của mình, cho nên anh ta không cần phải lãng phí quá nhiều lo lắng cho cô.

Tô Noãn dùng đũa xiên một miếng trứng, bỏ vào trong miệng nhai, cái chân bó thạch cao kia của cô không hề có hình tượng gác ở một góc bên ngoài cái bàn, áo ngủ trên người rộng rãi, làm cho cô thoáng nhìn qua càng giống một gã nhà giàu bản tính thao khách mới phát

tài.

Cô giống như là không thấy sắc mặt căng thẳng của Lục Cảnh Hoảng, cứ thế khoái trá dùng điểm tâm, không quên giữa chừng uống hết ly sữa hương thuần kia.

“Bữa sáng cần nên ăn nóng.”

Uống xong hơn phân nửa ly sữa, một bên mắt Tô Noãn, nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng kia hình tượng trầm mặc giống như núi băng, cô không hiểu anh ta bị ra làm sao, nhìn thấy bữa sáng trên bàn ăn vốn chưa động tới, hảo tâm nhắc nhở nói:

“Nếu anh không để ý, có thể đem sữa cho tôi.”

Lục Cảnh Hoảng coi thường ánh mắt tha thiết của Tô Noãn, bùng ly lên trong tay, chậm rãi uống xuống một ngụm, đã muốn nguội, nhưng anh vẫn là nhẹ nhàng nuốt xuống.

Anh nhìn thấy Tô Noãn mắt mặt cúi đầu xuống, đầu màu nâu kia hơi hơi run nhẹ, đã nhìn thấy cô uống qua dấu môi trên ly sữa thủy tinh, anh hơi hơi nheo mắt lại, bỗng nhiên mở miệng:

“Nếu cô thật sự muốn uống, ly của tôi đây cô có thể cầm đi.”

Tô Noãn ngẩng đầu: “Không cần, tôi uống no rồi, uống rất nhiều là khác.”

“Cô ngại sao?”

Lục Cảnh Hoảng thản nhiên ngược nhìn Tô Noãn, đôi mắt thâm thúy sắc bén như muốn đem cô đâm thủng, Tô Noãn uống cạn sạch phần sữa còn lại trong ly của mình, không thềm để ý trả lời:

“Tôi chỉ là nói lời thật mà thôi, nếu anh cảm thấy không nên uống lãng phí, thì có thể đem bỏ vào tủ lạnh, sáng mai anh có thể tiếp tục uống.”

“Cô cảm thấy tôi chỉ xứng uống sữa cách đêm thôi sao?”

Thanh âm của Lục Cảnh Hoằng có chút biến hóa, Tô Noãn tay đang dùng dao dừng lại, cô cảm nhận được tâm tình của anh tựa hồ cứ như vậy mà có nhiều biến hóa.

Không phải là cô nói sai gì rồi chứ, nhưng cô thực sự không muốn cùng một người không quen biết dùng chung một cái ly.

“Chúng ta đã hôn qua rồi không phải sao?”

Tô Noãn khước mắt giựt giựt, không nghĩ tới Lục Cảnh Hoằng thế nhưng lại nói như vậy, đối với việc anh nhìn thấu tâm tư của mình thì có chút túng quẫn, nhưng vẫn là phản bác lại:

“Cái đó không tính hôn môi, chúng ta chỉ là đem môi chạm nhau thôi.”

“Không nên cảm thấy tôi đối với cô có chút ngoại lệ, mà có thể trưng ra bộ dáng như vậy chọc giận tôi.”

Giọng nói của Lục Cảnh Hoằng bộc phát âm trầm, Tô Noãn chép miệng, cô không hiểu người nam nhân này bị bên ngoài làm mình tự lạnh lùng, cực kỳ ít biến hóa, vì cái gì ở trước mặt cô trở nên “ngang ngạnh” như vậy.

“Tôi nhận lỗi với anh, thực xin lỗi.”

Tô Noãn tiếp tục dùng dao vát và xẻ trứng, ngoài miệng không quên

nhận sai trước, cô không hy vọng bữa ăn sáng này vốn nên an tĩnh lại biến thành cãi nhau.

“Cô chẳng lẽ không có lập trường của mình sao?”

Tô Noãn đem sốt cà chua rắc lên trứng, trước khi bỏ vào trong miệng không quên trả lời chất vấn của Lục Cảnh Hoằng:

“Anh nói đúng.”

“Chỉ cần có thể giữ được lợi ích trước mắt của mình, mà có thể không có lập trường nhân nhượng người khác.”

“A, hình như là có chuyện như vậy.”

Tô Noãn nuốt xuống mùi vị bánh trứng bột, không quên đáp lại Lục Cảnh Hoằng một nụ cười sáng lạn, lại tiếp tục ăn một miếng cà chua cuối cùng trong đĩa.

“Tôi thấy cô chính là một con buôn thực tế nhất.”

“Cám ơn.”

Đến cuối cùng, Tô Noãn trả lời lưu loát sinh động giống như mây bay nước chảy, cô ăn hết toàn bộ mọi thứ trong đĩa, cũng đón nhận tất cả lời nói của Lục Cảnh Hoằng.

Lục Cảnh Hoằng mắt lạnh nhìn Tô Noãn thỏa mãn lấy khăn giấy lau chùi sốt cà chua nơi khóe miệng, bờ môi nhếch lên thẳng tắp, anh không mở miệng châm chọc nữa, nhưng không cách nào kiềm nén nội tâm tối tăm.

Anh không biết, tại sao mình không khống chế được, ở trước mặt cô,

anh trở nên ngây thơ yêu thích tranh chấp, nhưng không cách nào hướng cô nói ra lời nói càng thêm khó chịu, nhận thức như vậy làm anh hết sức căm tức.

Tô Noãn dọn dẹp xong đĩa ăn trước mặt mình, nhìn thấy gương mặt tuần tú lãnh trầm của Lục Cảnh Hoằng, còn có phần ăn sáng kia không động vào bao nhiêu, sinh lòng áy náy, hình như là cô khiến cho anh ta từ mặt trắng biến thành mặt đen.

“Được rồi, là tôi sai, tôi không phải cố ý”, Tô Noãn giơ hai tay lên làm trạng thái đầu hàng: “Nếu không, anh cứ tiếp tục mắng tôi, tôi giữ yên lặng còn không được sao?”

Bộ dáng của cô, giống như là một con chuột hoa gầy như cây tăm, trong mắt anh, thái độ nhận sai còn chờ thương thảo, nhưng nhìn thấy bộ dạng ủ rũ buồn cười của cô, tâm tình vốn âm trầm của anh đã có khuynh hướng chuyển biến.

Ngay cả chính anh cũng kinh ngạc, tốc độ thay đổi tâm tình cực nhanh.

“Tôi nghĩ tôi phải đi, cảm ơn bữa ăn sáng của anh.”

Tô Noãn gãi gãi cái đầu tóc ngắn cũng cởn của mình, từ trên ghế đứng dậy, hướng Lục Cảnh Hoằng lễ phép cúi xuống 15 độ, nói xong lời cảm ơn liền muốn đi, lại bị Lục Cảnh Hoằng ra lệnh ngăn cản:

“Đi rửa chén.”

Lục Cảnh Hoằng thản nhiên mở miệng, anh nhìn thấy Tô Noãn xoay người lại, không dám tin nhìn anh, khóe mắt anh nhìn thấy mái tóc ngắn lướt qua quai hàm của cô, xinh đẹp như lửa, rồi lại thanh thuần như nước.

Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng nhìn nhau vài giây, cuối cùng vẫn là thất bại, cô bất đắc dĩ thở dài:

“Tôi trước thay quần áo, rồi trở ra rửa.”

“Rửa chén trước.”

“Anh.....”

“Mười phút sau, tôi hy vọng trên bàn cơm không còn nhiễm một hạt bụi.”

Lục Cảnh Hoằng lập tức lui ra ghế dựa, tao nhã đứng dậy, bỏ xuống một câu, không để ý tới bộ dạng dưng râu trợn mắt của Tô Noãn, đi vào phòng ngủ của mình.

Trên thực tế, chờ khi Tô Noãn không tình nguyện rửa xong bát đĩa đi ra thì cô liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng ngồi trên ghế salon xem báo.

Tô Noãn lướt qua phòng khách, đi về phía nhà tắm, cô tối hôm qua tắm xong không có đem quần áo lấy ra, chính là, trong lúc cô nhìn thấy giá móc áo không có cái gì thì đại não nháy mắt mờ mịt, cô không nhớ rõ cô có tùy ý ném loạn.

“Quần áo của tôi đâu?”

Tô Noãn dựa vách tường nghiêng chân đứng ở sofa, ngũ khí hơi có vẻ tức giận nhìn xuống người đàn ông đang tự nhiên xem báo, cô không muốn giận chó đánh mèo người khác, nhưng cô lại mơ hồ cảm thấy có liên quan tới anh ta.

Lục Cảnh Hoằng khép lại tờ báo, liếc xéo một cái lên khuôn mặt đang

tức đến đỏ bừng của Tô Noãn, ngữ điệu lãnh đạm như cũ:

“Có thể là vừa rồi công nhân làm vệ sinh tới thu thập đồ đem đi.”

“Tại sao anh không ngăn cản?”

“Khi đó, tôi đang thay quần áo trong phòng ngủ.”

Tô Noãn sau khi nghe xong giải thích của Lục Cảnh Hoảng, lại càng thêm giận dữ sợ, anh vừa rồi rõ ràng nghe thấy cô nói cần thay quần áo, anh thông minh như vậy, làm sao cho là cô không cần bộ quần áo kia được.

Huống hồ, không có bộ quần áo kia, cô mặc cái gì đi ra ngoài?

Lục Cảnh Hoảng đem gấp tờ báo được xếp cẩn thận thả lên bàn, con mắt có chút di chuyển, liền nhìn thấy Tô Noãn lẳng lặng theo dõi anh, vẫn không nhúc nhích, bất giác lạnh lùng cười một chút:

“Cô cho là tôi cố ý?”

Tô Noãn không nói một từ, không bác bỏ cũng không khẳng định, chính là ánh mắt nhìn anh hơi lên án.

Lục Cảnh Hoảng không thèm nhắc lại, chỉ là nhìn thấy cô, trầm mặc trong tiếng chuông tích tắc, chợt anh quay mặt đi, đứng dậy đem tờ báo xem xong vứt vào trong thùng rác, sau đó xoay người lại nhìn về phía cô:

“Tôi vì muốn lưu lại cô nên đem quần áo của cô ném đi, cô hẳn là nghĩ như vậy chứ gì?”

“Chẳng lẽ không đúng như vậy sao?”

Tô Noãn cũng không biết mình có phải hay không tức giận muốn ngắt, mới có thể bộ dáng như vậy hỏi ngược lại, cô không e sợ nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lẽo của Lục Cảnh Hoảng, nhưng trong đại não đã muốn thành một đoàn tương hồ.

Cô bắt đầu phỉ nhổ chính mình: làm sao mà lại cho là anh ta muốn giữ mà lại, làm sao mà dám có ý nghĩ như vậy?

Lục Cảnh Hoảng thản nhiên nhếch lên khóe miệng, tựa tiểu phi tiểu ngược nhìn Tô Noãn, nhẹ phun ra hai chữ liền một lần nữa ngồi trở lại trên ghế salon, thuận tay bật ti vi.

“Ngây thơ.”

Tô Noãn nghe hiểu qua giọng nói thanh cao của Lục Cảnh Hoảng, giận đến chứa đầy bụng, lại không thể nào chỉ trích, cô không có bất kỳ chứng cứ xác thực nào, nói là Lục Cảnh Hoảng làm mất quần áo của cô.

“Vậy bộ quần áo sáng qua tôi mặc tiếp tục cho tôi mượn mặc về, sau khi về nhà tôi liền giặt sạch trả lại cho anh.”

Tô Noãn cắn giận liếc nhìn gò má Lục Cảnh Hoảng, nhưng vẫn là khiêm nhường thỉnh cầu nói.

“Chiếc áo sơ mi kia là do nhà thiết kế hàng đầu Armani đích thân thiết kế, tuy là đồ thường nhưng bị cô làm cho nhăn...Kỳ thực không phải là tôi cố ý khi cô gặp chuyện mà nói ra giá tiền của nó.”

Tô Noãn nhìn khuôn mặt không có chút biểu cảm gì của Lục Cảnh Hoảng, cố nén xông lên đánh cho anh một trận **, cắn giận nói:

“Tôi không có nói không trả lại cho anh, anh có cần so đo như vậy không?”

“Cô sẽ đem một bộ quần áo tương tự ước chừng khoảng 52000 nhân dân tệ tùy tiện cho người khác mượn không?”

Tô Noãn sững sờ đứng bên cạnh anh, nếu cô không phải là đối tượng bị anh ức hiếp, cô nhất định bị tài ăn nói của anh mà vỗ tay khen hay, nhưng hiện tại, cô chỉ có thể bị tức đến xấu hổ.

“Lời vừa rồi xem như tôi chưa nói, tạm biệt.”

Tô Noãn chẳng thèm cùng anh tính toán, chân tướng khách quan mà nói cô nói không lại anh, không cần phải tiếp tục lãng phí võ mồm, chính là Tô Noãn què chân còn chưa đi được hai bước, liền bị một cánh tay thon dài ngăn cản đường đi.

“Này, anh rốt cục muốn thế nào?”

Tô Noãn cảm giác mình sắp hết sức lực rồi, không muốn chống lại, lại cứ đứng phải hòng súng, Lục Cảnh Hoằng đứng bên cạnh cô, tới gần như vậy, cô có thể ngửi thấy luồng hơi thở nhàn nhạt trên người anh.

“Áo ngủ dành cho phái nam hiệu Versace số lượng có hạn, thủ công thêu hoa độc đáo tinh khiết, chất liệu sợi tổng hợp Thiên Tằm Ti tốt nhất trên thế giới, giá niêm yết 3730...”

Tô Noãn hướng Lục Cảnh Hoằng phần uất căm tức, ánh mắt của anh lại rơi trên áo ngủ của cô, thanh âm thanh nhã mà trầm thấp:

“... Đồng Euro, tương đương 30810 nhân dân tệ chẵn.”

“Năng lực tính nhảm quả không tệ.”

Đối mặt sự trào phúng của Tô Noãn, Lục Cảnh Hoằng khẽ nhướn mày, ngũ quan xinh đẹp kia chính là đối với Tô Noãn nhìn thấy còn đáng ghét hơn so với Tu La, bàn tay đút trong túi quần bỗng nhiên nâng lên, ngón giữa gấp nhả:

“Chỉ có thể nói, cô thực biết phân loại hàng tốt xấu.”

Tô Noãn nhất thời phát điên, tối hôm qua anh ta để cho cô tự chọn quần áo mặc ngủ, cô cũng chỉ là tiện tay vừa lấy, thế nào lại nghĩ tới sẽ lấy ngay món đồ đắt giá, hiện tại lại nói cho cô biết như vậy là có ý gì, là muốn cho cô cởi ra trả lại cho anh ta sao?

“Đê tiện!”

“Là cô tự mình lựa chọn bộ quần áo ngủ này, tôi không có miễn cưỡng cô.”

Lục Cảnh Hoằng giống như tứ bát thiên cân, lấy tay sờ lên sóng mũi anh tuần trên chọc cô, ngũ khí ôn hòa tao nhã, Tô Noãn tức giận đến cơ hồ muốn đứng không vững, toàn bộ hơi hững lạnh nhạt đều bị hút đi, chỉ còn phần nộ nóng nảy.

“Tôi rất cục làm gì đắc tội anh, anh làm gì như thế nhảm vào tôi!”

“Không phải đắc tội, mà trong tình huống này tôi không đồng ý cho cô mượn quần áo, để cô bước ra khỏi căn nhà, chính là phạm tội.”

Lục Cảnh Hoằng ánh mắt thản nhiên quét về phía cửa trước, Tô Noãn nhìn bộ quần áo mặc ra ngoài của anh bộ dạng như sói, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi:

“Tôi đã nói rồi tôi chỉ mượn mặc về, anh có cần phải tích cực như vậy không?”

Tô Noãn trừng mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng giơ lên nhãn giá trước mặt cô, nhìn thấy mặt trên một chuỗi con số, nhất thời cảm thấy hoa cả mắt, không thể làm gì rồi lại khác thường oán giận.

“Chẳng lẽ muốn tôi cời hết ra ngoài sao!”

“Nếu như cô không ngại.”

“Anh!”

Tô Noãn tức giận đến chóng mặt, đứng không vững nữa, đặt mông ngồi trên ghế sofa, miệng há to hô hấp, phần nộ tích tụ trong đại não muốn vỡ tung ra, mà Lục Cảnh Hoằng lại giống như người không liên can đứng ở một bên.

Đột nhiên, cô cảm thấy được Hà tiểu thư tối hôm qua là may mắn, cô ấy chỉ bị đả kích một câu, mà chính cô đây, hiện tại chịu chính là sự tàn phá trên tâm hồn, tổn hại trên linh hồn.

“Cô tốt nhất ngoan ngoãn ngồi ở đây, trước khi tôi trở ra.”

Lục Cảnh Hoằng miễn cưỡng lạnh nhạt nói xong, liền đi về phía phòng ngủ, Tô Noãn cảm tức nhìn theo bóng lưng cao to của anh, lại không làm được bất kỳ hành động nào hợp với tình huống, cô không biết là, ngay cả lão hồ ly lẩn lộn quan trường nhiều năm đều bất quá cũng chỉ là giải hòa với Lục Cảnh Hoằng, huống chi là cô?

Lục Cảnh Hoằng trở lại phòng ngủ đóng cửa lại, trên người anh mặc áo lót lông cừu chữ V cùng cái quần Tây màu đen, anh đẩy phòng thử đồ phía trước toàn bộ bằng kính ra, chỉ là liếc qua người đàn ông

thanh nhả lãnh cảm trên gương, liền đi vào.

Anh khoác lên một cái áo cùng màu với quần tây, không có thay áo sơ mi cùng cà vạt, đeo đồng hồ đeo tay vào định rời đi, lại chú ý tới phía dưới tủ quần áo có một ngăn kéo chưa đóng lại hoàn toàn thì dừng bước.

Anh chậm rãi ngồi xổm xuống, trên vũng mực ánh ngược ra là một áo caro mộc mạc, tầm mắt của anh nhẹ nhàng lướt qua, còn có một cái quần bò dơ dáy bẩn thỉu nằm bên trong, anh đưa mắt nhìn hướng ra ngoài cửa, vẻ mặt chưa thay đổi, sau đó ưu nhã đóng lại ngăn kéo.

Lục Cảnh Hoằng rút ra chìa khóa gắn trên ngăn kéo, anh nhìn quanh một vòng phòng thay đồ, mi tâm vừa nhú, ngẫm nghĩ mấy giây, cuối cùng đem chìa khóa để trên nóc tủ treo quần áo, sau đó, xoay người ra khỏi phòng ngủ.

“Anh muốn làm gì?”

Khi Lục Cảnh Hoằng đột nhiên cúi người xuống, đem cô từ trên ghế salon ôm lấy thì Tô Noãn không thể ngăn chặn mà kinh hô, cũng không phải cô định lực không đủ, mà là cô rất khó tưởng tượng, một khắc trước hai người còn như nước với lửa, một giây kế tiếp làm sao lại thân mật như vậy rồi!

Lục Cảnh Hoằng cúi đầu nhìn chăm chăm cô, lại bởi vì cô giãy giụa mà ôm chặt cô:

“Đi mua quần áo.”

— — — —

Hai người ngồi trong xe, ai cũng không mở miệng trước đánh vỡ

trầm mặc, nhưng cũng không người nào cảm thấy không được tự nhiên, Lục Cảnh Hoảng chuyên chú lái xe, Tô Noãn thì nhắm mắt dựa vào bên cửa sổ.

Bọn họ đáng lẽ đều là giỏi về coi thường người khác, nhưng bởi vì sức mạnh của hai bên khiến cho kiên định trong nội tâm lung lay sắp đổ, chỉ là tự mình còn chưa nhận ra, nếu không giờ phút này cũng không cách nào an phận ngồi chung một chỗ như vậy.

Xe bỗng nhiên quẹo cua một cái, Tô Noãn theo quán tính ngã lao đảo về phía bên kia, lại ở trước lúc ngã xuống, cô mở mắt ra, đôi mắt quá mức trong sáng không có chút nào hỗn độn.

Cô vừa rồi cũng không có ngủ, cô nhìn thấy trong kính chiếu hậu trưng ra khuôn mặt anh tuấn, bên dưới lông mi vụt sáng, khi xe dừng lại ở ngã tư đường đông đúc thì cô quay đầu nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng bên cạnh.

“Anh đã kết hôn?”

Âm thanh nhẹ nhàng của cô bao phủ trong tiếng còi xe hết đợt này đến đợt khác, phảng phất như pháo hoa sau khi rơi xuống lưu lại thanh âm nở rộ, nhỏ yếu nhưng không cách nào bỏ qua được.

Lục Cảnh Hoảng nhìn về phía đèn xanh đèn đỏ bên ngoài, sau đó tầm mắt quay lại, anh nhìn thấy trên mặt Tô Noãn thản nhiên nghi ngờ, mang theo một chút lưu ý rõ ràng, ánh mắt của anh dừng trên đôi môi mỏng phấn hồng của cô:

“Điều này rất quan trọng sao?”

“Tôi không muốn cùng người đàn ông đã kết hôn hoặc là đính hôn có quan hệ không rõ, nhất là người có thân phận giống như anh, anh

thông minh như vậy, hẳn là hiểu rõ ràng lòng ghen tị của phụ nữ, tôi không muốn vì vậy mà bị cuốn vào một hồi phân tranh, trở thành người hy sinh vô tội.”

Lục Cảnh Hoằng nhìn đôi mắt phượng yên tĩnh của cô, cho dù yên tĩnh, cũng không che dấu được phần đặc biệt xinh đẹp mỹ lệ này, anh bởi vì cảm xúc rất nhỏ nơi đáy mắt cô mà trầm ngâm, sau đó anh nghe thấy tiếng còi xe.

Anh không có trả lời, mà là khởi động xe, xe chạy vào đường hầm dưới đất, phong cảnh ven đường bị bóng tối thay thế, tiếng lốp xe ma sát mặt đất rất nhỏ tràn ngập giữa hai người.

Tô Noãn không đợi đến đáp án, cũng không còn ép hỏi nữa, chỉ là dựa trở lại trên cửa sổ xe, cô nghe thấy mái tóc ngắn của mình theo gió mạnh bay lất phất, cô hít thở không khí lạnh lẽo, để mặc cho nhiệt độ thân thể của mình không ngừng hạ xuống.

Cô nhớ tới phương pháp cô xử lý người thứ ba hai năm trước, cô đưa ra một số tiền lớn, nhưng không dùng thủ đoạn đi tra tấn Doãn Thụy Hàm mang thai, sau khi cha biết được khiển trách cô lòng dạ đàn bà, không có nhỡ cò tận gốc.

Nhớ lại chuyện cũ, Tô Noãn cúi đầu nhẹ nhàng mỉm cười, sắc mặt bình tĩnh, mang theo một chút trong trẻo nhưng lạnh lùng giấu cọt.

Nhỡ cò tận gốc, nhỡ như thế nào đây, lại như thế nào tiêu trừ đây, nếu như lòng Cố Lăng Thành vốn không đặt trên người cô, cô nhỡ cò tận gốc có hữu dụng sao?

Có đôi khi cô sẽ tự hỏi, nếu không phải sau khi cha biết không bao lâu liền bị bắt vào tù, anh ta có phải hay không sẽ vì cô mà bỏ Doãn Thụy Hàm, hay vẫn là thờ ơ lạnh nhạt, mặc cho cô bị tiểu tam đá ra

khỏi nhà trở thành người đàn bà bị thất thế?

Cha đối với cô luôn lựa chọn trầm mặc, khi còn bé cô luôn cố gắng đuổi theo bước chân của cha, té ngã nhanh chóng tự mình bò dậy, tiếp tục đuổi theo, bởi vì cha sẽ không quay đầu lại, cô sợ hãi bị vứt bỏ.

Nhưng cô tin tưởng cha là yêu cô, nếu không sẽ không trong lúc biết cô sống không quá ba mươi tuổi mà bất an, trắng đêm không ngủ, cha yêu quá sâu quá nặng, đã không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

Cha cũng là một người đàn ông đáng thương, ông yêu mẹ cô, nhưng không có giữ lại bóng dáng rời đi của người đàn bà nghĩa vô phần cổ kia, bích thủy thanh sơn, cũng không phải là tương lai mà người đàn bà kia muốn.

Hai mươi mấy năm, ông luôn luôn bị tình yêu tuyệt vọng hành hạ đến nói không được tiếng nào, như thế nào còn có hơi sức đối với phụ nữ nói ra lời yêu.

Mẹ của cô, nghe nói là một người phụ nữ xinh đẹp cực kỳ, là tự nhiên khiến đàn ông yêu thích, lại bị người nhà ép gả cho cha cô, sau đó sinh ra cô, cuối cùng chịu đựng không nổi cuộc sống khốn khổ, lựa chọn rời đi.

— — —

Xe thấy được ánh sáng, Lục Cảnh Hoằng nhìn phong cảnh hai bên hăng hái rút lui, tầm mắt nhưng không cách nào lướt qua bên người cô, cô từ từ nhắm hai mắt, giống như đang ngủ, trắng nõn trên mặt chảy xuôi ưu thương nhàn nhạt.

Anh không biết cô vì sao cứ tràn đầy bi thương như vậy, mặc dù anh

cơ hồ biết hết tất cả mọi chuyện về cô, biết cô bởi vì có sự hiện diện của tiểu tam mà hôn nhân tan vỡ, biết cô cảm hận cái danh từ người thứ ba này.

Khi anh hiểu rõ nội tâm kia anh không cách nào đọc được, anh cố ý đem cô giữ ở bên mình, lại không dự đoán được, lại một lần nữa bởi vì cô, nhiều lộn thần hồn của mình.

Anh bắt đầu mờ mịt, mà cô thản nhiên yên tĩnh như cũ.

Yên lặng giữa bọn họ bỗng nhiên trộn lẫn sắc điệu u buồn, Lục Cảnh Hoằng tay nắm tay lái, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, anh chậm rãi giảm tốc độ, xe dừng lại ven đường, xung quanh là trung tâm chợ phồn hoa.

“Không có kết hôn, cũng không có đối tượng kết hôn, tôi còn độc thân, cho nên, cô không cần phải băng khuâng nhiều như vậy.”

Anh chậm rãi giải thích rất đơn giản, lại dễ dàng khiến người khác sinh ra hiểu lầm, Tô Noãn nhìn về phía anh, cũng không hện mà chạm vào hai mắt của anh, tuy rằng trầm tĩnh nhưng lại ẩn chứa cảm xúc nào đó không dễ phát giác.

Tầm mắt của anh khiến cô không hiểu khẩn trương lên, Tô Noãn tránh đi cái nhìn chăm chú của Lục Cảnh Hoằng, cô cảm thấy khuôn mặt mình có chút nóng lên, cô mím môi mím cười, cố gắng che dấu không được tự nhiên của mình.

“Vậy anh hiện tại đưa tôi đi mua quần áo đi.”

Lục Cảnh Hoằng chợt thấy khuôn mặt Tô Noãn hồng hồng, có chút kinh ngạc, vì thế nhướn mày lên:

“Làm gì mặt cô đỏ thế?”

Tô Noãn mất tự nhiên quay đầu đi, nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng híp lại hai tròng mắt thì ánh mắt quét qua ngũ quan tinh xảo rõ ràng của anh, trên hai gò má đỏ ửng nhanh chóng lan ra, giống một đóa hoa xinh đẹp.

“Anh đừng nghĩ lung tung, mặt đỏ chỉ là do thói quen của tôi, tuyệt đối không phải bởi vì là then thùng!”

Cô mở tròng hai mắt, trong đôi mắt phượng trong suốt ngượng ngùng, hòa hợp kiều mỹ phong tình, Lục Cảnh Hoằng đem nó thu hết vào tầm mắt, khoe môi anh nhẹ nhàng nâng lên, Tô Noãn trong lòng hơi chậm lại, thân thể nhất thời ngòai thẳng, tròng mắt nhìn anh tươi cười:

“Không được cười, mặt đỏ có gì đáng buồn cười đâu?”

Nếu hiện tại Kiều cũng ở trong xe, nhất định sẽ khiếp sợ đến nói không ra lời, mỹ nam núi băng cười khuynh nhân quốc, giống như gió xuân ấm áp, giết người trong vô hình.

— — —

“Cô thích kiểu quần áo nào?”

Tô Noãn bị Lục Cảnh Hoằng ôm vào một cửa hàng bán đồ độc quyền cao cấp nổi tiếng, khi anh đặt cô ngồi trên ghế salon trong cửa hàng thì nghe thấy anh hỏi, tựa hồ tâm tình so với buổi sáng tốt hơn không ít.

Cô ngẩng đầu ngược nhìn anh, lễ phép cười cười, trả lời: “Tùy tiện đi.”

Lục Cảnh Hoằng nhìn cô một cái, giữa hai chân mày tuấn tú xuất hiện nếp uốn, đối với câu trả lời của Tô Noãn rõ ràng bất mãn:

“Trên thế giới chưa từng có bộ quần áo tùy tiện này.”

Tô Noãn không vì lời của anh mà có bất kỳ quẫn bách, cô nhìn quanh một vòng những cái áo cao cấp treo trên giá, cong lên khoe môi:

“Nếu như anh muốn tiết kiệm tiền, không nên đưa tôi tới chỗ như thế này.”

Quần áo nơi này không thể so với cái áo ngủ rẻ tiền đi đâu cũng có trên người cô.

Những lời này Tô Noãn còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, Lục Cảnh Hoằng trực tiếp bỏ đi thẳng, cô không biết anh đi đâu, mắt nhìn tìm kiếm, cũng không tìm được thân ảnh thanh nhã kia nữa.

Tô Noãn có chút nhàm chán, cô từ trên ghế salon đứng dậy, khó khăn nhấc chân lên đi tới bên cạnh giá áo, vươn tay lật qua từng cái quần áo được treo chỉnh tề, cảm giác thoải mái khi sờ vào cùng với giá tiền của nó đã hình thành quan hệ tỷ lệ.

Con số đánh dấu trên nhãn giống như hoa hồng chập chờn nở rộ trong vườn hoa, nhìn thấy xinh đẹp, nhưng không cách nào đưa tay bẻ đi, hoa là bởi vì có gai, ma quần áo là bởi vì giá đắt, vượt qua gánh nặng kinh tế của cô.

Cô chưa bao giờ biết trình độ Trung văn của cô tốt như vậy, thế nhưng có thể làm ra so sánh hay ho như vậy, cô thản nhiên mỉm cười, đồng thời cũng nghe được một giọng nữ dịu dàng tao nhã.

“Tiểu thư, đem bộ quần áo trong tay cô cho tôi xem thử.”

Tô Noãn ngẩng đầu, liền nhìn thấy một quý phu nhân trung niên cao nhã, tư thế có chút vênh mặt hất hàm sai khiến, tay trái đang lúc kéo lấy túi cầm tay hàng hiệu, tay phải của bà chỉ vào món đồ trong tay Tô Noãn.

“Được.”

Tô Noãn không nghĩ nhiều, liền đem váy đưa cho phu nhân, cô đứng lâu nên cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, liền muốn trở lại ghế salon ngồi chờ Lục Cảnh Hoảng quay lại.

“Cái này quá lớn, giúp tôi tìm cái giống vậy số 42.”

Tô Noãn nhìn thấy cái váy một lần nữa trở lại trong tay mình, nhìn thấy vị phu nhân này một bộ tư thế thái hậu, thần sắc trên mặt có một chút không hiểu ra sao cả, nhưng lập tức liền hiểu ra, chính mình bị xem thành cô bán hàng.

Nhưng cô mặc thành như vậy, còn có thể bị xem là nhân viên ở đây, không thể không nói vị quý phu nhân này ánh mắt có vấn đề.

“Chỉ e bà làm rồi, tôi...”

Tô Noãn còn chưa kịp giải thích xong, quý phụ kia liền lập tức đổi sắc mặt, tức giận liếc nhìn Tô Noãn lớn tiếng trách mắng:

“Sao cô còn không đi tìm đem đến cho tôi?”

“Tôi không phải là nhân viên ở đây, không có nghĩa vụ đi tìm quần áo cho bà.”

Tô Noãn cũng không muốn tiếp tục nhiều lời cùng loại danh môn phu nhân thái độ tồi tệ này, lạnh lùng bỏ xuống một câu, liền khập khiễng đi về phía sofa, vị phu nhân kia lại đột nhiên túm lấy cánh tay cô.

“Cô đây là thái độ gì hả, tôi tới cửa hàng của các cô mua quần áo là tôn trọng cửa hàng của các cô, có phải cô cho là tôi ra về không, cho tôi là hạng nhà giàu mới nổi lên nên xem thường tôi không?”

Vị phu nhân chặn trước mặt Tô Noãn, thanh âm trách mắng không khỏi nâng cao, Tô Noãn không kiên nhẫn nhú chân mày, nhìn về phía vị phu nhân này không ngừng gây khó dễ cho mình, sau khi nghiêm túc nhìn một chút dung mạo của bà ấy, Tô Noãn cảm thấy giống như đã từng quen biết, vẫn còn mang hơi hướng vẻ đẹp cổ điển...

Còn chưa đợi Tô Noãn nhớ lại xem đã gặp nhau ở đâu, quý phu nhân tức giận tiếng khiển trách vang lên lần nữa:

“Gọi người quản lý tới đây, tôi muốn xem cô ta quản lý cấp dưới như thế nào.”

Tô Noãn lãnh đạm quay mặt đi, vung vẩy cánh tay bị quý phu nhân giữ chặt, lại không thành công, liền ngẩng đầu đón nhận đôi mắt đờ đờ sát khí của quý phu nhân, thanh âm lạnh lùng nói:

“Nếu là danh môn phu nhân, nên giữ gìn khí chất và cử chỉ mà danh môn phu nhân nên có, cho nên, bây giờ mời bà buông tôi ra.”

Quý phu nhân bởi vì Tô Noãn nhất thời sắc mặt một phen chuyển sang đen, giống như Tô Noãn chạm đến nỗi đau của bà, tức giận đến nỗi khớp hàm rung lộp bộp, cánh tay cầm túi xách giơ lên chỉ Tô Noãn căm giận nói:

“Ngay cả một người bán quần áo như cô cũng xem thường tôi sao!”

Tô Noãn cảm thấy được người đàn bà này có chút ngang ngạnh, cô không muốn tiếp tục lãng phí thời gian đi giải thích, chìa tay kia gỡ lấy tay phu nhân, lại nhất thời vô ý, bị quý phu nhân đẩy sang giá áo bên cạnh, bởi vì chân bó thạch cao, cả người cô đều ngã xuống.

Tô Noãn cho là chờ đợi cô sẽ là thanh âm của xương cốt va chạm đất, nhưng mà, cô lại va vào một lồng ngực gầy gò, tầm mắt choáng váng cô chỉ nhìn thấy khủy tay của một bàn tay to đẹp đẽ, cô người thấy được hương vị tuyết mát lạnh.

“Bà có phải hay không đến thời mãn kinh rồi?”

Giọng nói của người đàn ông mát lạnh quen thuộc vang trên đỉnh đầu cô, Tô Noãn không cần quay đầu lại cũng đoán được người tới là ai, cô nhìn thấy được cánh tay đang giơ cao của quý phu nhân bị một bàn tay to gắt gao nắm giữ cổ tay, mà sau khi nghe được lời nói của Lục Cảnh Hoằng, sắc mặt quý phu nhân lúc trắng lúc xanh.

Lục Cảnh Hoằng chột hất tay quý phu nhân ra, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng liếc xéo quý phu nhân bị lực đạo của anh hất ra suýt đứng không vững, ngữ khí thản nhiên nói:

“Cô ấy là khách hàng ở đây, không phải nhân viên.”

Tô Noãn không thể tin được ngược nhìn Lục Cảnh Hoằng, không nghĩ tới anh đối với phụ nữ lớn tuổi nói chuyện cũng không khách khí như vậy, mà vị phu nhân kia hiển nhiên cũng bị lời nói của Lục Cảnh Hoằng làm cho tức giận đến nói không ra hơi.

“Cậu... sao cậu dám nói chuyện vô lễ với tôi như vậy, cậu có biết tôi là ai không hả!”

Lục Cảnh Hoằng liếc xéo bà một cái, môi mỏng nhếch lên, không để ý tới nữa, ôm lấy Tô Noãn, liền muốn đi ra ngoài, mà cô bán hàng lúc này ôm rất nhiều quần áo đi ra, nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng bỏ đi, lập tức đuổi theo:

“Lục tiên sinh, Lục tiên sinh, đây là quần áo anh cần...”

Tô Noãn trong lòng nghe tiếng nhìn về phía cô bán hàng, đều là một loại áo đầm màu nhạt, chỉ là cô còn chưa nhìn kỹ, liền nghe ngoài cửa vang lên giọng nữ êm ái, kèm theo tiếng giày cao gót vang trên mặt đất:

“Mẹ, mẹ thấy quần áo hài lòng không?”

Tô Noãn tim đập một chút, cô quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Doãn Thụy Hàm đang đẩy cửa vào, khuôn mặt tao nhã ôn nhu lộ vẻ mỉm cười thản nhiên, Tô Noãn cũng nhớ ra vị quý phu nhân kia cùng Doãn Thụy Hàm xác thực bộ dạng có chút tương tự.

Doãn Thụy Hàm đang tươi cười thì nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng cùng Tô Noãn thì nháy mắt có chút ngưng tụ, cũng dừng bước đi vào trong, cô cũng không dự đoán được hai năm sau sẽ hết lần này tới lần khác nhìn thấy Tô Noãn.

“Sao lại đứng ở cửa không chịu vào?”

Chương 16: Bắt đầu tình yêu

Chuông gió treo trên cửa lay động kêu leng keng, giọng nói đàn ông trầm thấp đậm đà vang lên cạnh cửa, sau lưng Tô Noãn thoáng một hồi giật mình, máu của cô trong nháy mắt có dấu hiệu chảy ngược, ngay sau đó khôi phục bình thường.

Ngay cả mua quần áo cũng đụng mặt nhau, trong lòng Tô Noãn ngẫm giẫm cợt, trên đời lại có loại “nghiệt duyên” như vậy.

Tô Noãn nhìn thấy trên cửa thủy tinh phản xạ ánh sáng chói mắt, một thân ảnh phong độ cao ngất tiến vào tầm nhìn của cô, cô khó chịu quay mặt đi, không đi nhìn chăm chăm nữa.

Nếu một người phụ nữ dùng ánh mắt để nhìn một người đàn ông, từ kinh ngạc đến ái mộ, từ hiểu nhau đến thất vọng, lại từ chờ mong đến tuyệt vọng, cho đến cuối cùng, cô đã không muốn nhìn nữa.

Như vậy, phần tình cảm này chỉ có trầm mặc mà chống đỡ, bởi vì trừ bỏ trầm mặc, giữa bọn họ đã là một mảnh tro tàn.

Rốt cuộc gió không thổi, sóng không nhấp nhô, cũng không mưa nổi.

“Thân thể lại không thoải mái hả, sao sắc mặt lại kém như vậy?”

Cố Lăng Thành đi đến bên người Doãn Thụy Hàm, thương tiếc ôm vòng eo nhỏ nhắn của Doãn Thụy Hàm, tinh tế cúi đầu hỏi, vẻ mặt ôn nhu, hơn nữa thâm tình, không nhìn ra là thật lòng hay giả bộ.

Doãn Thụy Hàm thu hồi tầm mắt nhìn Tô Noãn, nhìn về phía Cố Lăng

Thành bên cạnh, hơi hơi lắc đầu, nhếch môi ôn nhu nói:

“Không có việc gì, chỉ là không ngờ ở đây lại gặp được Tô tiểu thư cùng Lục thiếu.”

Cố Lăng Thành sáng tỏ nhúu đôi mày kiếm đen rậm, anh ngẩng đầu, chuyển hướng nhìn về phía Tô Noãn bọn họ, anh thản nhiên nở nụ cười, thực tự nhiên như chào hỏi.

Tô Noãn dựa vào lòng Lục Cảnh Hoằng, nhưng không cách nào tránh khỏi ánh mắt lưu lại của Cố Lăng Thành, cô không biết tại sao Lục Cảnh Hoằng lại đột nhiên dừng lại không đi tiếp nữa, từ sau khi Cố Lăng Thành xuất hiện, hình như anh thay đổi chủ ý?

Chính là, trong nhận thức của cô, thái độ của Lục Cảnh Hoằng đối với Cố Lăng Thành luôn luôn không quá thân thiện, mặc dù cô không biết phần căm thù mơ hồ này là xuất phát từ đâu.

“Lục tiên sinh, những bộ quần áo này có cần tôi gói lại cho anh không?”

Cô bán hàng cung kính hỏi khi thấy vẻ mặt tĩnh lặng của Lục Cảnh Hoằng, anh chỉ là thản nhiên thoáng nhìn qua, “Không cần, tôi rảnh trở lại mua.”

Nói xong, không dừng lâu nữa, xem nhẹ nhân viên bán hàng kinh ngạc, ôm Tô Noãn vòng qua sofa, lập tức hướng ra cửa.

Tô Noãn hai tay vẫn ôm lấy cổ Lục Cảnh Hoằng, cô ngửa đầu nhìn anh, lại phát hiện ngũ quan của anh bao phủ một tầng sương mù mờ mờ lung lung, trong nháy mắt, cô thế nhưng không nhìn rõ vẻ mặt của anh.

Chỉ là, cho dù một giây sau cô nhìn rõ, cũng không có chút phản ứng nào, bởi vì anh như trước sắc mặt không chút thay đổi, tựa hồ rất keo kiệt bố thí tâm tình của mình.

“Tiểu Hàm, mau đi nói với cái người đàn ông không lễ phép kia, cha nó là ai, còn Cố Lăng Thành là thân phận gì, cho nó biết chính mình là loại người gì, lại dám nói quá đáng với mẹ như vậy!”

Quý phu nhân giống như mới từ trong khiếp sợ do Lục Cảnh Hoảng gây nên lấy lại tinh thần, vừa nhìn thấy con gái cùng con rể của mình lập tức ra lệnh, móng tay được sơn đẹp để kia tức giận chỉ vào bóng lưng Lục Cảnh Hoảng.

Doãn Thụy Hàm mặt lộ vẻ xấu hổ, có điều lo ngại nhìn Lục Cảnh Hoảng đi tới cửa, không có làm theo mệnh lệnh của quý phu nhân, trái lại, đi tới bên người quý phu nhân, cầm tay quý phu nhân.

“Mẹ, mẹ đừng nóng vội, có chuyện gì về nhà chúng ta nói, thời gian không còn sớm, chúng ta cần phải về thôi.”

Phu nhân nghe xong lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ của Doãn Thụy Hàm, chẳng những không nguôi giận, trái lại nổi trận lôi đình, sắc mặt khó coi mở to mắt đẹp nhìn trừng trừng Doãn Thụy Hàm:

“Con nói gì vậy, chẳng lẽ mẹ đường đường là phu nhân chủ tịch Doãn thị lại tùy tiện để người ta nhục mạ sao?”

Ánh mắt Doãn Thụy Hàm vẫn ngăm nhìn chung quanh, chú ý tới ánh mắt của các khách hàng đang có mặt, có chút khó chịu, đè thấp thanh âm nói nhỏ gì đó vào tai quý phu nhân, kết quả lại đổi lấy khiển trách tức giận của quý phu nhân:

“Không phải chỉ là một Phó bộ trưởng thôi sao? Lăng Thành vẫn là

phó thị trưởng đó, không lẽ còn phải xem sắc mặt của nó?”

Trong lúc Tô Noãn bị ôm ra trước cửa, nghe được tiếng hét phẫn nộ của quý phu nhân, cô lướt qua đầu vai Lục Cảnh Hoảng, nhìn sang, lại cùng tầm mắt thâm thúy của Cố Lăng Thành không hẹn mà gặp, sắc mặt của anh ta bình tĩnh dị thường, lại giống như kết một tầng băng mỏng.

Sau đó, khi anh cùng ánh mắt chống lại của cô thì anh đột nhiên nhếch miệng, nụ cười trong nháy mắt hòa tan tãng băng, cười híp mắt nhìn cô, nổi lòng trong đôi mắt mà cô nhìn xem không hiểu.

Nhưng cô cảm thấy được, đó không thể là yêu, nhiều nhất chỉ có thể coi là không cam lòng, không cam lòng cho món đồ anh ta không cần tới thế nhưng lại bị người đàn ông khác ôm vào trong lòng.

Tô Noãn bởi vì chính mình có thể giác ngộ được tâm sự của Cố Lăng Thành mà nhẹ giọng giấu cợt, cô quay mặt lại, lại phát hiện ánh mắt lạnh lạnh của Lục Cảnh Hoảng dừng trên mặt cô, trên con người của anh, có dấu vết trào phúng nơi khóe miệng cô, anh tựa hồ quên mất rời đi.

Tô Noãn khóe miệng khẽ động, muốn xóa đi nụ cười châm biếm thành thân thiện, chính là còn chưa chờ cô điều chỉnh tốt tâm tình, Lục Cảnh Hoảng liền dời mắt đi, đối với nụ cười của cô coi như không thấy.

“Lăng Thành, con đi hỏi nó xem thuộc phòng ban nào, ngày mai con đi tìm thủ trưởng của nó, xem nó ăn nói như thế nào về hành vi hôm nay!”

Không ngừng ngang ngược kêu ngạo hét to, Tô Noãn chợt nhớ tới một chuyện, hai năm trước trong lúc vô tình cô nhìn thấy qua một bài

viết báo lá cải nói, vị phu nhân này hẳn không phải là người vợ đầu tiên của chủ tịch Doãn thị, hai năm trước mới chính thức gã vào Doãn gia, nhiều năm trước thân phận thực sự là người tình của Đồng sự trưởng Doãn thị, bởi vì bị vợ cả chèn ép phải kéo dài hơi tàn, không thể không biến mất tung tích.

Hiện giờ vợ cả mất, cái gọi là trong núi không có cọp khỉ xưng đại vương, tình nhân chính thức lên làm vợ chính, mà lá bài chủ chốt giúp bà đi lên địa vị danh môn phu nhân.....

Mắt Tô Noãn liếc về phía Doãn Thụy Hàm, vợ cả của chủ tịch Doãn thị không sinh được hạ một trai nửa gái cho ông ta, tình nhân đối phó đều có chung một thủ đoạn sét đánh, những chuyện này nhiều năm qua, cũng khiến cho Doãn Thụy Hàm có thể khỏe mạnh lớn lên, Đồng sự trưởng sau khi biết, làm sao lại không muốn để cho cô ấy nhận tổ quy tông?

Tô Noãn rất tò mò, vị Doãn phu nhân này biết Lục Cảnh Hoảng là bộ ngoại giao, sẽ có phản ứng gì, một là chứ vụ phó tỉnh bộ, một là chức phó sở cục, ai cao ai thấp, vừa nghe liền biết rõ ngay.

Cố Lăng Thành chỉ là trong mắt cười cười, cũng không vì kém người một bậc mà khó chịu cùng quần bách, anh chậm rãi tiến đến bên cạnh Doãn phu nhân thở phì phò, dịu dàng trấn an:

“Nghe nói Swarovski mới tung ra một bộ trang sức, không biết mẹ có thích kim cương, hay bảo thạch không?”

Doãn phu nhân vừa nghe thấy Cố Lăng Thành nói, hỏa khí lập tức giảm ba phần, oán hận nhìn qua Doãn Thụy Hàm liếc mắt một cái, sau đó nói “Thực không biết làm cho người ta vui”, liền nở nụ cười kéo cánh tay Cố Lăng Thành, ôn tồn đổi đề tài, đem việc phát cầu vừa rồi quên mất không còn một mảnh.

Cố Lăng Thành nhìn cánh tay nắm mình không buông, hé miệng cười nhạt, cảm xúc nơi đáy mắt không rõ ràng, nhưng vẫn là thái độ lễ phép trả lời vấn đề của Doãn phu nhân, mà Doãn Thụy Hàm một bên nhìn ra cửa thấy Lục Cảnh Hoằng chưa rời đi thì vội vàng tiến lên phía trước nói xin lỗi.

“Lục thiếu, vừa rồi mẹ tôi đối với anh không lịch sự, mong anh hiểu và bỏ qua.”

Tô Noãn nhìn thấy lông mày xinh đẹp tuyệt trần của Doãn Thụy Hàm, không thể không khuất phục sự bất đắc dĩ cùng mệt mỏi, cô nếu không phải nghĩ tới đắc tội Lục gia, cô nhất định phải làm cho Lục Cảnh Hoằng bỏ qua chán ghét cùng bất mãn đối với mẹ của cô.

Doãn Thụy Hàm là một người phụ nữ thông minh, phần thông minh này không phải tự nhiên mà có, mà là trải qua năm tháng tẩy rửa, sau quá nhiều tàn khốc mà tôi luyện thành, lần đầu tiên sau hai năm Tô Noãn gặp lại cô ấy liền ý thức được điểm này.

Lục Cảnh Hoằng chỉ là lạnh lùng liếc cô ta một cái, liền đem tầm mắt nhìn vào cái chuông gió treo trước mắt, khiến Tô Noãn thấy thế nào đi nữa cũng cảm giác anh rất cao ngạo thanh cao, cũng là người đầu tiên trong đời, khiến cô nảy sinh ra ý nghĩ kích động muốn đạp một cước lên người anh ta, cho dù đối tượng anh ta khinh miệt không phải là cô.

Bất kỳ đàn ông đàn bà nào cũng không thể tha thứ khi bị một người đàn ông như vậy đối đãi xem thường, Tô Noãn liếc mắt nhìn về phía Doãn Thụy Hàm, cô đột nhiên cảm nhận được cô ấy đang uốn nắn cách nói của chính mình, tối thiểu Doãn Thụy Hàm trước mắt làm được, mặt không đổi sắc đón nhận vẻ khinh thường lạnh nhạt của Lục Cảnh Hoằng.

“Hy vọng Lục thiếu quên chuyện không vui ngày hôm nay, tôi thay mặt mẹ tôi nhận lỗi với anh, hy vọng anh có thể chấp nhận.”

Doãn Thụy Hàm hạ thấp tư thái của mình, hướng Lục Cảnh Hoằng tao nhã cúi chào, làm như không phát hiện ánh mắt đánh giá của Tô Noãn, chỉ là rũ mắt tiếp nhìn xuống đất, hy vọng được Lục Cảnh Hoằng tha thứ.

“Tôi sẽ không đi trách cứ một người vô giáo dục, nói chuyện lỗ măng chưa ngoa cũng không phải là lỗi của bà ấy, hành vi cử chỉ của bà ấy đã được định sẵn trên người bà ấy rồi.”

Lục Cảnh Hoằng thanh âm nhẹ như mặt nước, không mang theo một tia cảm tình, nhưng lời nói bén nhọn lại làm cho sắc mặt Doãn Thụy Hàm nháy mắt tái nhợt, Tô Noãn nghe nói như thế, cũng không khỏi siết chặt chân mày.

Lời nói này đích thực là khó nghe, nhất là đối với những cơ duyên trùng hợp này, xâm nhập vào thế giới thượng lưu loài người, bọn họ đã cố gắng quên đi thân thế hèn mọn của mình, lại thường thấy trong mắt những nhân vật nổi tiếng kia là khinh bỉ đối với bọn họ.

Tô Noãn nhìn thấy sắc mặt của Doãn Thụy Hàm biến hóa giống như Palette, trong lúc bất chợt liên tưởng đến mình, có phải hay không cô cũng đã từng được coi là nằm trong hàng ngũ thành viên nhà giàu mới nổi, chẳng qua cha rút đài, khiến cho cô quay về tầng xã hội cấp thấp.

“Nó nói gì vậy, chỉ là một phó bộ trưởng thôi tại sao lại dám hạ thấp người như vậy?”

Doãn phu nhân nghe được lời đối thoại ở cửa thì dừng lại trò chuyện

cùng Cố Lăng Thành, khi bà nghe rõ một chút ý trong giọng nói mát lạnh của Lục Cảnh Hoằng thì lập tức quát lớn, âm thanh trách mắng thậm chí có chút run rẩy.

Tô Noãn ngưỡng mộ nhìn Lục Cảnh Hoằng, chỉ nhìn thấy cái cảm kiên nghị sạch sẽ của anh, đường cong tuyệt đẹp, bị chính người đàn ông trời sinh cao quý như vậy chiêm chọc, lời nói khó nghe hơn nữa cũng sẽ trở thành chân lý không thể phản bác.

Cùng chung điểm này, nhưng làm cho Doãn phu nhân phát điên không thôi, khi Lục Cảnh Hoằng tuôn ra xong một câu thì bà che huyết thái dương tức đến nổi thiếu chút nữa té ngã trên mặt đất, nếu không phải là Cố Lăng Thành đưa tay đỡ bà một phen.

Tô Noãn thoáng nhìn Cố Lăng Thành, anh ta tao nhã tự nhiên, không bởi vì lời nói của Lục Cảnh Hoằng mà có chút ảnh hưởng, cô mới nhớ tới, Cố Lăng Thành trời sinh cũng không phải là con ông cháu cha, anh ta là từng bước một đi lên mới có địa vị ngày hôm nay.

Chính là, khi anh cùng bọn người có dã tâm này thâm nhập vào thế giới xã hội thượng lưu thì đáng về hoàn toàn đối lập, trên người của anh hoàn toàn không hề ngửi thấy hơi thở nồng nặc thú tính, khi anh giơ tay nhắc chân đều tự phụ tao nhã phảng phất rất tự nhiên.

Nói anh là kẻ thâm nhập, chẳng thà nói rằng trở về xã hội thượng lưu của loài người.

Khi anh tựa hồ như ý thức được ánh mắt Tô Noãn, nhìn qua thì Tô Noãn lướt mắt đánh giá rất lâu, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía dòng xe chạy tới lui bên ngoài cửa tiệm.

Khi Tô Noãn suy nghĩ về chuyện cũ thì trên đỉnh đầu của cô lần nữa vang lên âm thanh của Lục Cảnh Hoằng, trước sau như một lạnh

nhật không gợn sóng, lại đủ để cho mặt hồ tĩnh lặng kích thích ngàn tầng sóng:

Doãn phu nhân được Cố Lăng Thành đỡ ngồi trên ghế salon, sắc mặt khó coi như gan heo, hơi rung rung chỉ vào bóng lưng cao to của Lục Cảnh Hoằng, miệng há to, lại nói không ra một chữ.

Tô Noãn thầm nghĩ, nếu Lục Cảnh Hoằng nói thêm một câu, vị Doãn phu nhân ra vẻ cao quý này có thể hay không trực tiếp bị ghen thờ, chỉ còn nửa cái mạng?

Lục Cảnh Hoằng có tài ăn nói như vậy, lại có mấy người dám cùng anh khiêu chiến, người cơ trí chắc chắn là sẽ không đem mặt mũi mình làm cho mất hết.

Cố Lăng Thành cũng là một người cơ trí như vậy, anh từ đầu tới cuối cũng không cùng Lục Cảnh Hoằng một lần giao thủ trực tiếp, không phải là vì sợ hãi, mà là anh chưa bao giờ nghĩ Lục Cảnh Hoằng là kẻ địch.

Cậy mạnh trở mặt thành thù, trăm hại mà không một lợi, cho dù cái kẻ cậy mạnh này làm cho mẹ vợ anh ta trước mặt người khác không ngẩng đầu lên được, anh ta cũng có thể làm như tòa thái sơn có sụp trước mắt thì vẫn lù lù bất động.

Đây là Cố Lăng Thành, nhìn như thâm tình, kỳ thực lại vô tình nhất!

Nâng nhẹ khóe miệng, Tô Noãn cúi đầu, lại chú ý tới cái cổ thon dài ưu nhã của Lục Cảnh Hoằng, còn có bởi vì nói chuyện mà làm cho cổ họng kích thích lên xuống, nhịp tim của cô có chút nhanh hơn, đầu óc của cô bật ra một từ – gợi cảm.

Không được tự nhiên dời đi tầm mắt, nhưng không cách nào xem

nhẹ nhịp tim đập, cô cũng nghe thấy âm thanh tim đập của anh, trầm ổn mạnh mẽ, làm cho cô không hiểu sinh ra một loại tin cậy, đem đầu rúc vào đầu vai anh.

Lục Cảnh Hoằng giống như cũng nhận ra cô chủ động tới gần, không có kháng cự, thân thể của mình cũng không có cứng ngắc, hết thảy đều trở nên thuận theo tự nhiên, như vậy phù hợp khiến cho Tô Noãn mê hoặc:

Chẳng lẽ đúng như anh ta nói, nguyên nhân là bởi vì bọn họ đã hôn qua sao?

Tô Noãn chính là bởi vì ý tưởng kỳ quái này mà không khỏi mỉm cười, cô quên tình huống hiện tại phát hiện chính mình bỗng nhiên bật ra tiếng cười to đến cỡ nào, cũng thành công làm cho những người khác dời chú ý đến cô.

Doãn Thụy Hàm đứng gần thấy rõ trên mặt Tô Noãn hiện rõ nụ cười tươi, ngoại trừ cắn cắn môi, rốt cục cũng không làm được hành động khác, mà Doãn phu nhân sớm tức giận đến nhắm mắt mở to miệng thở gấp.

Lục Cảnh Hoằng ôm Tô Noãn, xẹt qua Doãn Thụy Hàm đang đứng chắn trước mặt, không nói thêm gì nữa, chỉ là đi được một đoạn không xa, anh lại đột nhiên dừng bước, dưới ánh mắt khó hiểu của Tô Noãn, quay đầu lại nhìn bọn Cố Lăng Thành đứng trong cửa tiệm lạnh lạnh nói:

“Phó thị trưởng chú ý, lần sau nhìn thấy tôi thì không cần tiếp tục nhíu mày, tôi sẽ cho là anh rất không hoan nghênh tôi.”

Cố Lăng Thành có nhíu mày sao?

Vì cái gì cô không nhìn thấy?

Thì tại sao Lục Cảnh Hoằng cố tình thấy được?

Cố Lăng Thành nhướn mày mỉm cười: “Không nghĩ tới nét mặt của tôi còn có thể khiến cho Lục phó bộ quan tâm như vậy, không biết đây có phải là vinh hạnh của tôi hay không?”

Lục Cảnh Hoằng không tiếp tục cùng anh ta tranh luận, chỉ là hơi phác họa nâng lên khóe miệng, cũng chỉ là mấy giây đồng hồ liền biến mất nụ cười nhạt nhẽo:

“Nếu như lần sau để cho tôi thấy được, tôi liền sẽ không xem nó chỉ là trùng hợp.”

Cố Lăng Thành không trả lời, chỉ là nụ cười trên mặt sâu hơn, tầm mắt Lục Cảnh Hoằng lạnh lùng quét qua, đi xuống bậc thang, ôm Tô Noãn đang không hiểu trong ngực ngưng mắt nhìn mình đi về phía bãi đỗ xe.

“Câu nói sau cùng vừa rồi của anh là có ý gì?”

Tô Noãn nhìn phong cảnh ngoài xe đang tụt về phía sau, chợt quay đầu lại, nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng, tầm mắt của anh nhàn nhạt nhìn sang thì Tô Noãn đang trợn to đôi mắt phượng xinh đẹp tò mò.

“Cô một câu cũng không nói không phải sao?”

“Tôi cho rằng với tài ăn nói của anh thì không cần tôi phải vẽ rắn thêm chân.”

Tô Noãn nói được đúng lý hợp tình, Lục Cảnh Hoằng liếc mắt nhìn cô một cái, khuôn mặt tuấn tú bình thản như một tờ giấy, tay lái thong

thả chuyển động, xe quẹo phải ở ngã tư đường, anh cần phải đưa cô đi nơi khác mua quần áo.

“Thật sự là đáng thương a!”

Cô khẽ tựa vào bên cửa sổ, nhỏ giọng thì thầm, ngữ điệu không có chút thương hại nào, cực kỳ bình thản, chỉ là một câu đánh giá ngắn gọn.

Chỉ là một câu “Đáng thương” chỉ đến tột cùng là ai?

Là nói chính cô bị chồng trước một lòng bức đến vách núi không đường để đi, hay là vẫn là đồng tình Doãn phu nhân bị anh làm tổn thương không còn mặt mũi, cô nhưng lại không nói rõ.

Dưới tròng mắt Lục Cảnh Hoảng lẳng lẳng vụt sáng, nhưng cũng không có tí gợn sóng lay động, anh dừng tầm mắt lên kính chiếu hậu cùng tầm mắt Tô Noãn giao nhau một chỗ.

Tô Noãn sửng sốt, ngay sau đó tròng mắt tĩnh như nước sâ hướng về phía anh cười cười:

“Anh lại đang đồng tình tôi sao?”

Anh nhìn vào đôi mắt phượng xinh đẹp động lòng người kia, tốc độ xe chạy dần dần chậm lại, cho đến khi dừng lại ven đường, thế nhưng anh lại không dời đi ánh mắt, tránh né cái phần mê hoặc vô hình này.

Bắt đầu từ khi nào, cô có thể dùng cảm xúc chân thật dễ dàng đọc được vẻ mặt bình thản của anh như vậy, một lần là đúng, rõ ràng như vậy, lại nhanh chóng như vậy?

“Tôi có biểu hiện ra rõ ràng sao?”

Anh bởi vì kinh ngạc mà nhướn đuôi lông mày, trên mặt như trước không chút biểu tình, chính là ngay cả chính anh cũng không phát hiện, ánh mắt của mình ngấm nhìn cô mơ hồ hiện lên chân tình.

Tô Noãn nhìn thấy đôi mắt màu hổ phách thâm thúy kia của Lục Cảnh Hoảng, nhếch lên khóe môi, dựa vào trên cửa sổ xe:

“Không cần đồng tình tôi.”

Lục Cảnh Hoảng không trả lời, bên trong xe kín mít tràn ngập trầm mặc kéo dài, cuối cùng là cô khó chịu buồn bực không nhịn nổi, rảnh rang phang thêm một câu:

“Đây không phải là đề nghị, mà là cảnh cáo.”

Hình như là nói với anh, lại giống như nói với chính mình, Lục Cảnh Hoảng nhìn chằm chằm trong gương phản xạ ra khuôn mặt trầm tĩnh, nhẹ nhàng cười cười, lần nữa chạy xe.

Tô Noãn chớp chớp lông mi xinh đẹp giống như cánh bướm, tầm mắt cô ngấm nhìn ngoài cửa sổ bắt đầu mơ hồ, mí mắt dần dần trầm trọng, cô ngửa ra sau, tìm thấy cái tấm mềm mại thoải mái, dựa vào đó.

“Thật sự cảnh cáo anh...”

Cô thấp giọng lầm bầm lâu lâu, còn chưa nói xong một chữ cuối cùng liền không có động tĩnh, đích xác còn một câu cô chưa nói hết là: “bởi vì đồng tình thường thường là khởi đầu cho chuyện tình yêu.”

Anh trời sinh tính tình kiêu ngạo, há lại tùy ý nghe theo lời nói thuận

miệng của người khác, nhìn bộ dáng buồn ngủ của cô, đối với thì thầm trong mê ngủ của cô thì cũng chỉ là cười nhạt mà thôi.

Có lẽ, khi tình yêu tại mảnh đất khô cằn này lặng lẽ bắt đầu nảy mầm, tiếp tục cảnh cáo có phải hay không là đã quá muộn?

Xe lăn bánh trên đường một vòng rồi lại một vòng lớn, anh không giảm tốc độ, cũng không tăng tốc, bên cạnh anh, ngồi một người đối với anh mà nói, không tính là phụ nữ quen thuộc, nhưng trước mắt cũng có thể xem là người phụ nữ chung đụng với anh thời gian dài nhất.

Cô ngủ rất ngon lành, cũng rất an bình, trên khuôn mặt trắng trong thuần khiết không có nụ cười, cũng không có nước mắt, giống như con nít mới sinh sạch sẽ thuần khiết như vậy, chỉ đơn thuần là đang ngủ.

Điện thoại di động của anh ở nửa tiếng trước bắt đầu vang lên, khi tiếng đầu tiên vang lên thì đã bị anh tắt đi, ngay cả chính anh cũng không rõ lắm vì sao phải làm như vậy, chờ cho tới khi anh đối với lần này sinh ra nghi hoặc thì đã đem điện thoại ném vào trong hòm giữ đồ.

Anh không nhìn xem ai gọi tới, khi giây phút tiếng chuông quanh quẩn trong xe, khờn thể phủ nhận, anh chỉ có một ý tưởng: không thể để cô thức giấc.

Cho nên, anh không có lo lắng bất kỳ chuyện khẩn cấp trọng đại gì xảy ra, cũng không nguyện ý đi suy nghĩ xem anh không nhận cú điện thoại đó thì sẽ có hậu quả gì xảy ra.

Vòng tròn hai bên đường phủ một màu xanh, trồng đầy các loại hoa, mùa đông tới thì điêu tàn còn mùa hè tới thì sáng lạn.

Anh mắt nhìn thẳng phía trước, chỉ là con đường trước mắt, chỉ có đường chân trời trải dài mênh mông, không có bất kỳ phong cảnh nào.

Anh không hề quay đầu liếc nhìn cô, thậm chí ngay cả khóe mắt cũng không lướt qua một cái, anh cảm nhận được tầm mắt của mình sẽ làm quấy nhiễu giấc mộng đẹp của cô.

Hai tay anh nhẹ cầm tay lái, nội tâm yên lặng trôi qua quỹ dị, anh cái gì cũng không muốn nghĩ, nhìn phía trước, lại khiến cho thế giới của mình trở nên hư vô mờ mịt.

Không biết qua bao lâu, Tô Noãn mở ra đôi mắt mê ly, lười biếng ngáp, bản tính trẻ con cong lên môi hồng, nghiêng mặt qua nhìn anh, cười đến giống một bó Mãn Thiên Tinh điềm tĩnh.

Tựa hồ, chỉ cần ngủ một giấc, là có thể quên hết mọi thứ phiền não cùng bất hạnh.

“Có phải là tôi ngủ rất lâu không?”

“Không có, chỉ mới có 2/3 lộ trình, lập tức tới ngay.”

“Nha.”

Tô Noãn lên tiếng, liền nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật ven đường trước khi cô ngủ vô cùng giống nhau, ngay cả tòa nhà hai bên cũng giống nhau như đúc.

“Con đường này hình như vừa rồi chúng ta đi qua? Những kiến trúc này cùng màu xanh giống y hệt lúc ban đầu.”

“Đó là vấn đề của cục xây dựng.”

Lục Cảnh Hoằng trả lời khiến Tô Noãn không tự giác nhú mày, nhưng vẫn là lựa chọn trầm mặc, không hỏi thêm nữa, chỉ sợ tự chuốc mất mặt, cô dựa trở về ghế ngồi, nhẹ nhàng quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Tôi nhớ trước đây theo ba ba đi ngang qua một chỗ, khắp nơi nở đầy hoa, tựa hồ hoa ấy là tượng trưng cho nơi đó, vô luận là đầu đường cuối ngõ, nơi đầu tường mái hiên, đều để một chậu hoa xinh đẹp.”

“Cô nói là Nghiễm Châu sao?”

Thanh âm của Lục Cảnh Hoằng nghe như kiềm chế, Tô Noãn nhìn thấy trước mắt chợt lóe lên hoa hồng, điềm tĩnh mỉm cười:

“Ai biết được, khi đó ba ba đi tìm việc khắp nơi, lại lần nữa vấp phải trắc trở, mỗi một nơi chúng tôi đến đều dừng lại mấy tháng, sau đó lại đi sang một thành phố khác, cho đến khi ba ba tìm được công việc.”

Dưới đôi mắt cô vụt sáng, che dấu đi giọt nước mắt trong suốt nơi đáy mắt.

“Ngay cả tang lễ của ba tôi cũng không có tham gia, khi tôi tỉnh lại trong bệnh viện, tôi chỉ biết ba tôi đã qua đời, tôi không biết tro cốt của ông được mai táng ở đâu, không ai nguyện ý nói cho tôi biết.”

Lục Cảnh Hoằng không trả lời, anh thoáng nhìn ra bụi hoa bên ngoài xe, chợt nghe âm thanh nổ rộ, theo từ trong đáy lòng từ từ dâng lên, nói không ra là cảm giác gì.

Có đôi khi, con người thường không cách nào tìm tòi nghiên cứu, một loại cảm giác là như thế nào sinh ra, lại như thế nào kéo dài, cuối cùng lại là như thế nào biến mất, nhưng là, cũng thường thường không cách nào ngăn cản nó phát sinh.

Nếu không thể khống chế nội tâm của mình, như vậy, chỉ có thể lựa chọn đối diện.

Lộ trình tiếp theo, giữa bọn họ rơi vào trầm mặc, việc đó là không cách nào tránh khỏi, bọn họ còn chưa có thân quen đến nỗi có thể tùy tiện nói chuyện với nhau, cho nên đối với yên tĩnh như vậy, bọn họ đều duy trì thái độ thờ ơ.

Anh là một người đàn ông lý trí mà còn là máu lạnh, điều này biểu thị anh là một người nhàm chán không thú vị.

Cô là một cô gái lưng đeo nhiều bất hạnh, điều này cũng có nghĩa là cô không phải thuộc người cả ngày ầm ĩ vui đùa lạc quan, ngẫu nhiên ngây thơ hoạt bát đều là vì phá vỡ trầm mặc lẫn nhau.

Trong cửa hàng nổi tiếng bán đồ độc quyền, Lục Cảnh Hoảng ngồi trên sofa, tùy ý lật xem tạp chí, anh rất ít có thời gian nhàn nhã thoải mái như vậy, ngay cả chính anh cũng kinh ngạc, nhưng kinh ngạc qua đi là nụ cười nhạt giống như mây trôi nước chảy.

Anh không cẩn thận đi xem xét, anh mỗi một lần thả lỏng, đều cùng một người sống chung một chỗ.

Cửa phòng thay đồ bị mở ra, Tô Noãn được nhân viên phục vụ dìu, thật cẩn thận đi tới, trên người của cô mặc một cái đầm màu trắng dài đến gối, thiết kế rất đơn giản, lại cực kỳ xinh đẹp gọn gàng.

Anh lẳng lặng ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt sâu xa mà trống trải, nhìn

chăm chú vài giây cũng đã khiến người khác cảm giác như có gai ở sau lưng.

Đây không phải là ánh mắt tán thưởng, Tô Noãn cảm giác dạ dày mình mơ hồ co rút, đầu óc của cô choáng váng, cảm giác khó chịu giống như bướm bướm sắp phá kén mà ra, đánh thẳng vào lồng ngực của cô.

“Cô rất thích màu trắng?”

Lục Cảnh Hoằng nhàn nhạt hướng nhân viên bán hàng nói, cái váy này là vị nhân viên đáng thương kia chọn, Tô Noãn có chút đồng tình với cô ấy, phải đón nhận phê phán của Lục Cảnh Hoằng.

“Lục tiên sinh, phải... Là vị tiểu thư này thích hợp màu trắng, tôi gặp qua nhiều khách hàng, không ai có thể so với tiểu thư thích hợp với màu sắc thuần khiết này.”

Nhân viên bán hàng còn muốn giải thích, Tô Noãn kịp thời ngăn cô ấy lại, bởi vì cô biết, Lục Cảnh Hoằng có vẻ như mất hứng, nhớ tới lần trước ở cửa hàng chăm sóc tóc khi Lục Cảnh Hoằng thấy cô mặc váy trắng đã phản ứng, Tô Noãn liền đoán được một phần.

Anh ta không thích cô mặc đồ trắng, đúng, rất không thích.

Tô Noãn phân phó nhân viên bán hàng lấy thêm váy liền trở về phòng thay quần áo, chẳng qua là khi cô trở ra, sắc mặt Lục Cảnh Hoằng so với vừa rồi còn khó coi hơn, cô rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt âm trầm cùng bờ môi căng thẳng của anh ta.

Vậy mà, cô nghe thấy nhân viên bán hàng hưng phấn ca ngợi tự đáy lòng:

“Thật đẹp!”

Đúng thế, trên thực tế, quá mức xinh đẹp rồi, khi cô thay cái váy màu đỏ, vẻ đẹp của cô làm lòng người sinh ghen tị và phần hận.

Lục Cảnh Hoằng nhíu chặt mày, hơi nheo mắt lại, phía sau tròng kính tản ra hơi thở nguy hiểm, anh đột nhiên đứng dậy, quăng tạp chí lên bàn, đi về phía dãy quần áo kia.

Cô không phải là cô gái thích hợp nhất với màu trắng, cô hẳn là vì màu đỏ mà thân thể trở nên đặc biệt xinh đẹp hơn, cô không phải là thiên sứ, thiên sứ chắc là sẽ không có một đôi mắt xinh đẹp như vậy, cho nên cô nhất định là yêu tinh rồi.

Lục Cảnh Hoằng giơ tay xẹt qua mười mấy cái váy treo trên giá, như gió thu quét lá rụng xem kỹ một lần, cuối cùng lấy một cái váy màu xanh lá cây đưa tới:

“Đi thay cái này.”

“Chuyện này...”

Nhân viên bán hàng nhìn nhìn cái váy kia, lại lo lắng nhìn về phía Tô Noãn, lại cảm giác được ánh mắt lạnh lùng như mùa đông của Lục Cảnh Hoằng thì lựa chọn khuất phục, nhanh chóng cúi đầu.

Tầm mắt Tô Noãn rơi trên cái váy màu lục không có gì mỹ cảm, khẽ giễu cợt cười cười, không đưa tay nhận lấy, mặc nó vào cô sẽ trở thành một gốc cây hoa cải mơn mớn.

“Mặc cái váy này, hoặc là cởi bỏ áo ngủ đi ra ngoài, chỉ có thể chọn một mà thôi.”

Ánh mắt lãnh đạm của anh dừng trên khuôn mặt không cam lòng của cô, đưa ra hai sự lựa chọn đối với cô mà nói đều không có đường để chọn lựa.

“Anh có phát hiện hay không, kỳ thực anh rất ngây thơ!”

Tô Noãn cầm giận giật lấy cái váy, không cần nhân viên bán hàng đỡ, chính mình co một chân lên nhảy vào phòng thay quần áo, mà bóng lưng giận dữ rời đi của cô lưu lại trên vớng mạc của Lục Cảnh Hoảng.

Anh nhận thấy được nhân viên bán hàng bởi vì lời nói của Tô Noãn mà len lén đánh giá mình từ trên xuống dưới, nghiêng thân, ánh mắt lạnh lạnh từ trên người cô khẽ quét qua.

Nhân viên bán hàng vội vàng hạ thấp tầm mắt, không dám tiếp tục đứng bên cạnh phòng thay quần áo, vội vàng đi ra ngoài.

Lục Cảnh Hoảng không tiếp tục ngồi trên ghế sofa, anh tao nhã đi dạo, trong lúc bất tri bất giác, đi tới bên cạnh cửa phòng thay quần áo, sau đó anh nghe thấy từ bên trong truyền tới giọng nhỏ oán hận.

Cô đối với việc lựa chọn váy của anh vô cùng bất mãn.

“Cần tôi đi vào giúp cô sao?”

Anh mở miệng đề nghị, ngữ khí lạnh lùng còn thật sự không mất đi, bên trong nháy mắt một mảnh im lặng, có thể nghe thấy được tiếng váy dán lên da thịt.

Anh nhếch cong khóe miệng, muốn xoay người đi trở về, lại lơ đãng nhìn thấy chính mình trong gương, ngũ quan anh tuần lạnh lùng bao phủ nhàn nhạt vui vẻ, anh đoán không ra phần vui sướng này là theo

từ đáy lòng toát ra khi nào.

Tô Noãn đẩy cửa đi ra ngoài, chiếc váy màu xanh nhạt trên người cô toát lên một cỗ hơi thở đồng ruộng, nhưng không có chút đẹp đẽ nào, nhìn qua thực thô bỉ cũng rất ngu ngốc.

Cô nghe thấy xung quanh truyền tới một tiếng thốn thức, mấy nhân viên của cửa hàng không dám tin nhìn quần áo trên người cô, cô chỉ là đáp trả một nụ cười:

“Tôi biết rõ các cô bởi vì không cách nào ca ngợi được nữa nên tôi lấy làm tiếc.”

Lời nói đom đàng, ngữ điệu trêu đùa, nhìn qua giống như cô đối với chiếc váy không thích hợp với mình cũng rất hài lòng, khi ánh mắt cô nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng thì phát hiện vẻ lo lắng trên mặt anh đã sớm biến mất tích.

Anh chậm rãi đi về phía cô, đến cạnh cô thì dừng lại, đôi tay xương khớp kia rõ ràng dừng lại trên vai cô, khóe mắt cô phát hiện nơi đó có hai sợi dây lụa, anh đang thay cô cột lên, vẻ mặt hờ hững lại chuyên chú.

Tất cả bất mãn và tức giận dần dần tiêu tán trong sự trầm mặc, Tô Noãn ngẩng đầu nhìn về phía trước gương, cô nhìn thấy thân thể bọn họ dựa sát vào nhau, tiếp xúc thân mật như vậy, làm cho không khí chung quanh đột nhiên trở nên khô nóng.

Hơi thở của anh phảng phất trên cổ cô, đầu ngón tay trong lúc vô tình lướt qua đầu vai cô, Tô Noãn nhẹ nhàng run rẩy, cô nghe thấy được nhịp tim lẫn nhau của bọn họ, vững vàng mạnh mẽ, tiết tấu lập đi lập lại không thay đổi chút nào.

“Cô nhìn qua giống như là một gốc cây cải thìa mới vừa được thu hoạch.”

Anh như không có việc gì thu lại hai tay, nhìn thân ảnh màu xanh trong gương kia, Tô Noãn nghe thấy thanh âm thanh nhã mà lành lạnh của anh, nhàn nhạt trả lời, trên mặt như cũ đậm mạc như nước:

“Chỉ cần anh thích là tốt rồi.”

“Nhưng tôi càng hy vọng cô thích nó.”

Tô Noãn đón nhận đôi mắt thâm thúy màu hổ phách kia trong gương, cũng không cách nào tiếp tục đem anh cùng Thiếu Thần liên hệ với nhau, cô tự nhiên xoay người, giãn ra khoảng cách với anh, phát hiện nhỏ đến không thể nhận ra đó làm anh nhướn nhướn đuôi chân mày.

Nhân viên cửa hàng đưa tới một đôi giày cao gót, là màu trắng, kết hợp với chiếc váy màu xanh nhạt này, giống như đủ một bó cải trắng xanh mơn mớn, vẫn là một gốc cây cải trắng nhanh chóng rơi rụng khi vào đông.

Cô cũng không thể mang giày cao gót, bởi vì chân kia bó thạch cao, nhưng cô vẫn là nguyện ý thử một lần, cô đem chân nhẹ nhàng mang vào trong giày mới, định đứng thẳng lại mất thăng bằng, theo bản năng đưa tay nắm lấy vật chống đỡ.

Cánh tay Tô Noãn gắt gao nắm lấy tay áo của Lục Cảnh Hoằng, thế nhưng anh lại cũng kịp thời vươn tay, đỡ bên eo cô, cũng không nghĩ là ăn ý với nhau như vậy.

Giẫm trên giày cao gót, cô nhìn lên góc độ của anh càng thêm trở nên thoải mái, ánh mắt Tô Noãn dừng lại nơi đáy mắt anh, cô bĩu

môi, động tác theo thói quen:

“Muốn cười thì cứ việc cười đi, nghe nói đàn ông đè nén tâm tình của mình lâu dài thì sẽ dẫn đến bất lực đó.”

Nụ cười nhàn nhạt nơi khóe miệng Lục Cảnh Hoằng trong khoảnh khắc bị bóp chết, “Xem ra cô có thể tự mình đứng vững.” Âm thanh trong trẻo giống như nước mắt mùa thu, anh thu lại hai tay của mình.

Tô Noãn nhất thời trọng tâm đứng không vững, té ngòl xuống đất, cô tức giận trừng mắt nhìn anh, cho dù còn cách trông kính, Lục Cảnh Hoằng vẫn là tiếp nhận ánh mắt ghét ác như cừu kia của cô.

“Tự mình đi ra đi.”

Lục Cảnh Hoằng đến quầy thanh toán tiền, đem ví cất kỹ, xoay người đi ra cửa, mắt nhìn phía trước, bước chân ưu nhã bước qua Tô Noãn đang té trên đất, về mặt bình thản.

Tô Noãn đưa mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng đi ra cửa, buồn giận nói không ra lời, cô khó khăn từ trên mặt đất đứng lên, chợt nghe tiếng nhân viên bán hàng ôn nhu vang lên bên tai:

“Tiểu thư, đây là đôi giày vừa rồi Lục tiên sinh đã mua.”

Tô Noãn ngẩng đầu nhìn đôi giày đế bằng màu trắng nhân viên bán hàng cầm, nghiêng đầu, không so đo cười:

“Lục tiên sinh là ai?”

Nhân viên bán hàng nhất thời nghẹn lời, xấu hổ cười cười, đáy lòng âm thầm than thở: tình nhân của khách hàng này có vẻ cáu kỉnh rồi.

Xe chạy nhanh quẹo cua vào quốc lộ, lái vào con đường Thiên Hương Hoa Đình rộng thênh thang, hai người kể từ lúc ra khỏi cửa hàng quần áo độc quyền liền không nói với nhau tiếng nào nữa, rất không thèm để ý xem đối phương đang nghĩ gì.

Tô Noãn nhìn sắc trời đang tối dần bên ngoài xe, liếc mắt nhìn thời gian hiện trên xe, đã sắp gần 5 giờ chiều rồi, đi mua quần áo cho cô từ sáng cho tới chiều, cô biết thời gian trôi qua, nhưng không ngờ thời gian trôi nhanh như vậy.

Lục Cảnh Hoằng bỏ cô xuống bên dưới khu nhà, nhưng chính mình lại không xuống xe, anh đem chìa khóa ném cho cô, rồi tự mình lần nữa khởi động xe chạy nhanh ra khỏi khu nhà trọ.

Anh vừa rồi nhận được một cuộc điện thoại, tựa hồ là có công việc gấp, Tô Noãn đứng nhìn cho đến khi xe chỉ còn thấy một chấm nhỏ, xoay người, từ từ đi vào khu nhà cao tầng.

Tô Noãn mở cửa nhà ra, không nghĩ tới lại nhìn thấy người đàn ông chạy xe máy làm cô té lần trước ngồi trong phòng khách.

Hai chân thon dài của anh ta gác trên bàn trà, cả người lười biếng vùi trên sofa, giống như một con mèo Ba Tư tôn quý, anh ta nghe tiếng động tĩnh ở cửa, nheo mắt nhìn sang, ánh mắt lãnh chấp mà không thân thiện.

“Chẳng lẽ mình đi nhầm nhà rồi sao?”

Tô Noãn thụt lùi hai bước về phía sau, nhìn biến số nhà một chút, lại nghe thấy giọng nam trong căn hộ truyền tới, tràn đầy giễu cợt:

“Loại phụ nữ như cô, Lục Cảnh Hoằng làm sao lại coi trọng?”

Nghe thấy tên Lục Cảnh Hoằng, Tô Noãn nháy mắt hiểu rõ, cô không còn lo lắng bâng khuâng đứng ngoài cửa, thay đôi dép chuyên mang ở nhà vào, nhấc chân thạch cao đi vào.

Lý Tư Đặc lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Noãn, tầm mắt lướt một đường từ trên ngũ quan bình thân của cô dời đến trên chân cô, bỗng nhiên phát ra tiếng cười giễu cợt, Lục Cảnh Hoằng như thế nào lại cho phép một đôi chân như vậy mang dép anh ta.

Tô Noãn giống như không nghe thấy Lý Tư Đặc giễu cợt, lấy ra quần áo trong bao, ném vào thùng giặt đồ trong nhà tắm, rồi cứ thế đi đến phòng khách, đem chăn mền còn trên sàn nhà gấp chỉnh tề lại, đem đặt cẩn thận trên sofa, lại cứ thế sờ soạng vào phòng bếp rót ly nước uống.

Lý Tư Đặc liếc nhìn chăn mền bên cạnh mình, không thể kìm nén cúi đầu cười rộ lên, một người đàn ông có chứng bệnh gần như thích sạch sẽ như vậy, thế nhưng lại để cho một cô gái ở trong phòng của anh ta tùy ý đùa nghịch đồ đạc của anh ta.

Tô Noãn không tiếp tục quay lại phòng khách, cô nhặt lên tờ báo Lục Cảnh Hoằng ném trong thùng rác lúc sáng sớm, ngồi cạnh bàn ăn đọc, cô say sưa thích thú xem, khi đọc được câu chữ khôi hài, sẽ nhẹ nhàng mỉm cười, đọc được nội dung thâm sâu, sẽ dừng lại tự hỏi.

Cô tựa hồ sớm quên trong nhà còn có một người khác, mà người kia đối với cô đã tràn ngập địch ý cùng chán ghét, cho dù đích ý cùng chán ghét đó không biết từ đâu mà đến.

Bỗng nhiên một tờ chi phiếu xuất hiện dưới mi mắt của cô, một bàn tay to thon dài đem tấm chi phiếu đặt lên trên tờ báo, lấy một loại tư thế không cho phép cô cự tuyệt nhìn cô.

“Vĩnh viễn không cần xuất hiện trước mặt Lục Cảnh Hoằng, mặt trên con số tùy cô điền.”

Tô Noãn nhìn tờ chi phiếu còn chưa ghi số tiền, trầm mặc, thời điểm Lý Tư Đặc mất hết kiên nhẫn, cô bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đón nhận con người không kiên nhẫn của anh ta.

Anh cho rằng cô là bởi vì giận dữ và xấu hổ mà muốn mắng anh thậm chí là đuổi anh ra ngoài nhưng không ngờ cô lại nở nụ cười tươi, khóe mắt liếc tờ chi phiếu kia một cái, nhìn anh xác nhận nói:

“Thật mặc kệ cho tôi điền sao?”

— — — —

“Anh đã trở lại?”

Lý Tư Đặc lười nhác dựa người vào ghế sofa, trong tay anh đang cầm một tờ giấy, bởi vì nhàm chán nên bị anh gấp thành hình trái tim, anh nhìn Lục Cảnh Hoằng vừa mở cửa vào nhà khẽ mỉm cười:

“Ninh Nhi nói, sắp tới mùa đông, thời tiết chuyển lạnh, cô ấy lo lắng anh bị cảm lạnh”, Lý Tư Đặc tà tà gợn lên khóe môi, ánh mắt ném về phía chăn đệm trên sofa, “Nếu cái mền đó được đắp trên người anh, tôi nghĩ mùa đông này anh cũng sẽ không bị cảm mạo đâu.”

Lục Cảnh Hoằng đứng nghiêm, anh trầm mặc tào nhả nhìn chung quanh căn nhà vắng lặng, nếp gấp giữa chân mày càng ngày càng rõ ràng, anh không cởi giày vào nhà, bởi vì anh dự liệu được một vài chuyện.

Lý Tư Đặc đứng dậy đi ra cửa, kim cương dính trên tai anh dưới ánh

đèn lóe sáng rực rỡ, anh nâng tờ giấy hình trái tim trong tay, sau đó nhàn nhã thoải mái mở ra, là một tờ chi phiếu, đã được điền con số lên đó.

“Hai trăm vạn, cô ấy nói là thiếu tiền anh, nhờ tôi giao cho anh.”

“Anh vào nhà bằng cách nào?”

Lục Cảnh Hoảng không nhận tấm chi phiếu Lý Tư Đặc đưa đến, mà là lạnh giọng chất vấn, Lý Tư Đặc cười đến càng thêm tà khí, anh ta chỉ chỉ một thanh sắt trên tủ giày:

“Làm vài cái là mở được cửa liền.”

Lục Cảnh Hoảng bình tĩnh cùng đôi mắt cười cười của Lý Tư Đặc nhìn nhau vài giây, nhưng sau đó xoay người, muốn đi ra ngoài, thân ảnh chợt lóe trước mắt, Lý Tư Đặc đã muốn chặn ở cửa, ý cười trên mặt rút đi cuối cùng là lạnh lùng không vui:

“Sáng hôm nay Ninh Nhi té bất tỉnh dưới lầu.”

Lục Cảnh Hoảng chỉ là thản nhiên cau lại mi tâm, không trả lời, thái độ như vậy càng khiến Lý Tư Đặc tức giận hơn:

“Ninh Nhi thân thể yếu như vậy, anh vì cái gì còn muốn kích thích cô ấy? Anh biết rõ, anh đối với Ninh Nhi mà nói, so với ai khác đều có năng lực giết chết cô ấy!”

“Anh nếu thích cô ấy như vậy, thì nên chiếu cố cô ấy cho tốt, mà không phải phóng túng chiếu cố cho cô ấy tùy hứng làm bậy, sau này đừng bảo cô ấy tới tìm tôi nữa, tạo cớ cho Cù gia quấy nhiễu.”

“Lục Cảnh Hoảng, anh có tâm sao, anh có sao?”

Lý Tư Đặc ném tờ chi phiếu xuống chân, đưa tay kéo vạt áo Lục Cảnh Hoằng, gân xanh nổi trên mu bàn tay, anh ta lớn tiếng chất vấn chỉ đổi lấy thái độ hờ hững của Lục Cảnh Hoằng, Lục Cảnh Hoằng hất hai tay anh ta ra, lướt qua anh ta đi ra ngoài.

“Ninh Nhi đối với anh mà nói, cái gì cũng không phải, còn Tô Noãn bỏ đi kia, cô ta đối với anh mà nói, rốt cục tính là cái gì!”

Chương 17: Mỹ nhân ngư

Lục Cảnh Hoằng dừng lại bước chân, anh nghiêng người nhìn về Lý Tư Đặc ở cửa, ánh mắt lạnh lùng xa xăm, như ra lệnh cho người ta không được đi dò xét, Lý Tư Đặc thản nhiên cười một tiếng, nhặt tờ chi phiếu trên mặt đất lên:

“Cô ta đi rồi, hai trăm vạn đã mua được cô ta.”

“Đi đâu?”

Lý Tư Đặc nhìn thấy sắc mặt lãnh đạm của Lục Cảnh Hoằng càng trầm xuống, nụ cười trên khuôn mặt tuần tú càng trở nên trào phúng, chậm chạp thong thả đi về phía Lục Cảnh Hoằng, đôi giày da nhẹ bước trên gạch, không phát ra âm thanh nào.

“Nha...” Lý Tư Đặc ngưng mi trầm tư một lát, khóe miệng như có như không nở nụ cười tươi, chống lại tròng mắt gợn sóng của Lục Cảnh Hoằng, “Cô ta đáp ứng cả đời này cũng sẽ không dính dáng cùng một chỗ với anh.”

Lục Cảnh Hoằng kiên quyết xoay người, đi nhanh về phía thang máy, bước chân rất nhanh nhưng vẫn như cũ duy trì khắc chế, anh không muốn ở trước mặt Lý Tư Đặc để lộ quá nhiều suy nghĩ nội tâm chân thật của chính mình.

“Đừng quên vấn đề tôi hỏi anh!”

Tiếng nhắc nhở của Lý Tư Đặc truyền đến từ phía sau lưng, mang theo một ý duy nhất là khuyên nhủ mà không kiêu ngạo của anh,

nhưng không cách nào ràng buộc bước chân của Lục Cảnh Hoằng.

Thang máy mở ra, Lục Cảnh Hoằng đi vào, khoảnh khắc xoay người đóng cửa lại, anh bỗng nhiên tự hỏi mình, đối với anh mà nói, Tô Noãn rốt cuộc có ý nghĩa như thế nào?

Đối với vận mệnh cô độc đơn điệu của anh mà nói, sự xuất hiện của cô ấy rốt cuộc sẽ sắm vai trò gì?

Hay là, chỉ là một đoạn nhạc trong đời người, một đoạn nhạc đệm có chút đặc biệt, cho nên mới nói là anh đối với cô ấy nảy sinh cảm xúc không giống nhau?

Anh không thể xác định tình cảm của chính mình, cho nên, chỉ có thể vội vàng tránh ra, bởi vì, nội tâm của anh đang bị hoang vu vô tận quật vào, mọi thanh âm yên tĩnh đều không lấy lại được.

Tô Noãn nhắc một chân đứng trên con đường mờ tối, cô cố gắng đi vài bước về phía trước, lại phát hiện vô cùng gian nan, nếu như không có lời nói thầm nhắc nhở.

Cô cười cười, không vì vậy mà cam chịu, lựa cục đá sạch sẽ ngồi xuống, bắt đầu vận dụng đầu óc gỡ bỏ thạch cao vương bận kia.

Người ý chí là có thể, chỉ cần ý chí đủ kiên định, không có gì là làm không được.

Ngón tay của cô bởi vì dùng sức tách thạch cao mà bị đau, nhưng nội tâm của cô lại là một mảnh yên lặng.

Cô nhớ tới lời nói vừa rồi của người đàn ông xa lạ trong căn nhà kia, anh ta đem một cây bút đưa đến tay cho cô ký tên, ánh mắt kiên cường mà khinh miệt, giống như Thượng Đế đang nhìn xuống tín đồ

đáng thương.

“Muốn ký bao nhiêu thì bấy nhiêu, tôi không phải Lục Cảnh Hoằng, cho nên không cần thiết ở trước mặt tôi giả bộ dè dặt thanh cao.”

Thanh âm của người đàn ông kia thực trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng lại không giống với kiểu trong trẻo lạnh lùng của Lục Cảnh Hoằng, xen lẫn rất nhiều khinh thường, đó là do chán ghét đối với kiểu phụ nữ bợ đỡ.

Ngón tay anh ta nặng nề mà chỉ tấm chi phiếu, một chút tôn trọng lễ phép cũng không có:

“Tôi sẽ không đem chuyện này nói với Lục Cảnh Hoằng, tôi sẽ chỉ nói cho anh ta biết, cô có việc đi trước, không kịp tạm biệt anh ta.”

Tô Noãn nhìn móng tay được cắt tỉa sạch sẽ của anh ta, thản nhiên cười cười, yên lặng nhìn anh ta, chỉ mỉm cười nhìn xung quanh ngón tay anh ta, mà anh ta chịu không nổi nụ cười như vậy, buồn bực thu hồi tay mình, đưa ra sau lưng.

Rõ ràng là loại phụ nữ ích kỷ đầu cơ trục lợi, lại cứ trưng ra đôi mắt trong suốt xinh đẹp, muốn mê hoặc tâm hồn người ta, ý đồ làm cho anh cũng mềm lòng.

“Kỳ thật anh nói cho anh ta biết cũng không sao, anh ta hẳn là cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc.”

Bởi vì sáng hôm nay, Lục Cảnh Hoằng cũng có nói qua với cô, cô là một phụ nữ đầu cơ trục lợi thực tế, nếu anh ta tinh tường nhận thức ra điểm ấy, việc cô đột nhiên rời đi như vậy không cảm thấy kỳ quái.

Nếu quả thật có kinh ngạc, cũng là bởi vì anh ta và cô căn bản không

có quan hệ, cô lại nhận một khoản tiền, nhưng cô sẽ không cảm thấy áy náy.

“Anh rất thích Ninh Nhi, cho nên muốn giúp cô ấy chiếm được tình yêu của Lục Cảnh Hoằng có phải không?”

Tô Noãn không nghĩ tới chính mình sẽ hỏi ra câu hỏi như thế, cô kỳ thật không có tư cách nào để hỏi, cô cùng bọn họ là người của hai thế giới, chỉ là hiện tại cô đã vượt ra khỏi ranh giới, vẫn còn mưu toan được voi đòi tiên.

Người đàn ông kinh ngạc nhìn chằm chằm Tô Noãn, thật lâu sau, mới dời đi ánh mắt, lãnh đạm cười, vô cùng xem thường cùng giễu cợt:

“Người giống như cô, làm sao dám như vậy mà gọi tên cô ấy?”

Câu trả lời như vậy đúng lúc cắt đứt vọng tưởng của cô, Tô Noãn trong sáng vô tội mà cười đến diêm dúa lạnh lẽo, cô gật gật đầu, đồng thời đứng dậy khỏi ghế, viết xuống một con số.

Cô cũng không biết mình vì sao đối với Ninh Nhi tràn đầy tò mò, cũng như theo lời Ninh Nhi, cô cảm giác cô ấy đối với cô không khỏi thân thiết, Ninh Nhi đối với cô cũng tồn tại hấp dẫn tương tự.

Nhưng nếu không phải thân thiết, thì là một loại cảm giác không thể nói rõ, cô muốn thông qua Ninh Nhi nhìn thấu sâu hơn cái gì đó, lại thủy chung không nhìn rõ, cô không biết Ninh Nhi, nhưng lại giống như sâu trong trí nhớ đã từng gặp nhau.

Loại cảm giác quen thuộc này nhưng lại không khiến cho cô kích động, ngược lại cô mơ hồ run rẩy, như đợt sóng mờ mịt đập vào mắt, che mất một chút tò mò của cô.

Cho nên khi một khắc người đàn ông này đưa ra chi phiếu, cô quyết định không đi tìm hiểu tình hình thực tế cảm xúc kỳ dị của chính mình đối với Ninh Nhi kia, Ninh Nhi là công chúa chính gốc, còn cô chỉ là công chúa sơn trại, cuối cùng vẫn là bị đánh về nguyên hình.

“Thay tôi đưa nó cho Lục Cảnh Hoàng, đây là tôi thiếu anh ta, cảm ơn.”

Cô lễ phép nói cảm ơn, sau đó nhấc chân đi ra khỏi nhà, cô không mang đôi dép xinh đẹp kia, mà mang đi đôi giày rẻ tiền Cavans của cô.

Nàng tiên cá yêu hoàng tử loài người, cô ấy thỉnh cầu mụ phù thủy đem đuôi cá của cô ấy biến thành một đôi chân thon dài, mụ phù thủy nói, con nhất định sẽ bị trả giá thật nhiều, con phải dùng âm thanh trong trẻo kia làm điều kiện trao đổi, hơn nữa mỗi bước con đi, đều phải chịu đựng đau đớn giống như dao cắt.

Nàng tiên cá cười cười đồng ý, bởi vì hạnh phúc.

Cô ấy từ nay về sau trầm mặc yêu một người đàn ông, cho đến thời khắc chính mình hóa thành bọt biển, như cũ cũng không cách nào làm biến đi người yêu của mình.

Tô Noãn trước kia vẫn cảm thấy, con gái mang giày cao gót giống như nàng tiên cá, nôi tâm yêu say đắm một người đàn ông, lại phải chịu đựng mỗi bước đi khoan tim đau đớn.

Nhưng mà giờ phút này cô chợt phát hiện, phụ nữ treo chân chẳng qua cũng giống như thế, cô quăng cái thạch cao kia xuống, mang vào đôi giày vải, sau đó thuần thục cột thành cái nơ bướm bướm, đứng dậy khỏi mặt đất.

Chỗ mắt cá chân truyền đến cơn hồ đau đớn, cô nhưng không cách nào khống chế được, mỗi một giây cô đều cảm giác được một cách rõ ràng huyết quản nơi mắt cá chân đập lên, như là một trái tim nhỏ nhỏ, làm cho lồng ngực cô nhảy lên.

Hai chân cô đặt trên nền đất xi măng bằng phẳng, có lẽ thật sự rất đau, nhưng cô cũng đã có thể chịu đựng được.

Là bởi vì ảnh hưởng tâm lý sao?

Một người thường thường tinh thần có thể vượt qua ** thống khổ, nhưng là ** trên tinh thần vĩnh viễn không thoát khỏi được khổ sở.

Đạo lý này từ ngày cô hiểu chuyện đã lĩnh ngộ được, khi đó cô nghĩ là cô không thể chấp nhận được, nhưng trên thực tế, cô thành công đem lý luận thay cho thực hành.

Cô đi ra khỏi cửa lớn của Thiên Hương Hoa Đình, băng qua đường, đi một đoạn đường xa, có lúc lại quanh quẩn trở về, sau đó, cũng không tìm được phương hướng nữa.

Trời sinh cảm giác xác định phương hướng của cô không tốt, có lẽ nên quy tội cho thời thơ ấu không có ai, không có một người tốt nào dẫn đường.

Cô không thể phân rõ phương hướng, các tòa nhà giống nhau trong lúc đó cứ xuyên tới xuyên lui, giống như con ruồi không đầu đi loạn, may mắn có thể tìm được cửa ra vào của trận mê cung này.

Chất lỏng lạnh lẽo nhỏ xuống trên gương mặt cô, Tô Noãn dừng lại hai chân đi loạn, nhìn về phía chân trời u tối, đập vào trong tầm mắt cô là tràn ngập một mảnh mưa bao phủ.

Mái tóc ngắn màu nâu dính lên trên mặt, một đám một đám, theo nước mưa chảy xuống, hai mắt cô mở to trong đêm mưa, xinh đẹp, kỳ ảo, thần nhiên chảy xuôi tuyệt vọng.

Trống trải trong đêm, cô một mình đứng ở trong mưa, không tìm được đường ra, cô hơi hơi lui về sau nửa bước, mang theo nhát gan hoảng sợ nào đó, nhưng đồng thời, cô cũng bắt đầu miên man suy nghĩ.

Nếu lúc này trùng hợp Lục Cảnh Hoằng lái xe ngang qua, có thể hay không nhìn thấy cô trong đêm tối này?

Nếu vừa khéo anh thấy được, sẽ nguyện ý tiếp tục mang cô về nhà không?

Nếu như anh biết được mình rời khỏi nhà như vậy, sẽ còn lưu giữ cô sao?

Nếu như...

Nếu như cứ tiếp tục đứng ở đây, có thể hay không cuối cùng cô cũng hóa thành một dòng nước chảy trong suốt, dọc theo đường cái, chảy vào cống thoát nước, giống như nàng tiên cá, cuối cùng cũng biến thành một đồng bọt biển?

Những vấn đề này nháy mắt hiện ra trong đầu óc của cô, Tô Noãn mới chợt giật mình phát hiện, mình lại đi ra một đoạn đường, đối với vấn đề trong đầu cô giống như pháo bông sáng rực, không chút hứng thú đi truy cứu.

Cho nên, cô xem nhẹ cái tên Lục Cảnh Hoằng này.

Cô lạc đường, giống một đứa bé nhìn bốn phía xung quanh, muốn tìm cảm giác an toàn.

Mưa thấm trên khuôn mặt cô, cô nheo mắt lại, không phân rõ có phải hay không chính mình đang khóc, cô nghe thấy âm thanh nước nở tí tách, giống như một bài hát bi thương.

Chiếc xe lịch sự tao nhã hối hả chạy vòng vòng trên đường lớn, Lục Cảnh Hoằng tùy tay ném kính mắt qua ghế lái phụ, một tay đỡ chân mày, dùng sức nhấn chân ga.

Anh thấy hai bên cảnh vật bên ngoài xe thành công chuyển động thẳng tắp mơ hồ nhanh chóng rút lui, anh liếc mắt nhìn đến chính mình trong gương chiếu hậu, khuôn mặt tuần tú lạnh lùng hiện lên xúc động khẩn cấp không cách nào đè nén.

Anh đi đến phòng trọ của cô ở khu nội thành cũ, gõ cửa thật lâu, vừa đi vừa gõ cả hành lang hàng xóm, lại thủy chung không phát hiện tung tích Tô Noãn, anh biết cô còn chưa trở về, vì thế anh lên xe tiếp tục tìm kiếm.

Một chiếc xe vận tải đột nhiên xuất hiện ở phía trước, con người của anh chột co rút lại, vội vàng đánh tay lái. Lốp xe ma sát trên mặt đất phát ra tiếng vang kịch liệt, xuyên thủng cả màng tai con người.

Chiếc xe hơi bám sát phía sau xe vận tải vượt lên, anh cảm giác được trên sống lưng phía sau của mình một trận mát mẻ, trong đêm tối anh nghe thấy tiếng thở hổn hển của chính mình, lảng lạng, lẫn vào tiếng còi báo động của xe.

Thế giới của anh nhất thời một mảnh tịch liêu, trong đầu anh quanh quẩn chính là câu chất vấn của Lý Tư Đặc, lạnh lùng nhìn tòa nhà trong bóng đêm bên ngoài xe, tay cầm lái có chút phát đau.

Anh không ngờ tới lời nói của Lý Tư Đặc sẽ làm cho dòng suy nghĩ của anh nháy mắt hỗn độn.

Sắc mặt của anh giống như ánh trăng sáng tỏ, cũng lãnh đạm nhìn không ra biểu cảm gì.

Anh đối với Tô Noãn rốt cuộc là loại tình cảm gì?

Anh bắt đầu hoang mang, là đồng tình, là thương hại, hay còn là...

Anh không muốn lại tiếp tục suy nghĩ, anh trên danh nghĩa đã có vị hôn thê là Cù Ý Hình đã mất, anh có thể lấy lý do “Quốc sự làm trọng” mà thối thoát, Lục Cảnh Hoảng, mà còn có chuyện vô tình gì mà không làm được?

Tự vấn lòng về bọn họ, lại không đạt được đáp án muốn chối bỏ phần rung động này, cô cùng Cù Ý Hình khác biệt nhau, Cù Ý Hình cho anh cảm giác là tương kiến không tương thức người xa lạ, còn cô...

Anh lại tìm không ra từ hình dung để thuyết phục chính mình, anh mệt mỏi nhắm hai mắt lại, dựa vào lưng ghế, thật lâu thật lâu, anh mở mắt ra, anh nhủ với chính mình, cô ấy là người mà trước khi lâm chung cháu anh phó thác chiếu cố, anh đối với cô ấy có điểm đặc biệt là điều bình thường.

Xe một lần nữa khởi động trong bóng đêm, anh đi theo trái tim mạch bảo, không còn đi lung tung xung quanh nữa, chạy tới lui trên con đường trở về, sau đó ở ven đường phụ cận của Thiên Hương Hoa Đình, anh nhìn thấy thạch cao chiếu sáng dưới ánh đèn.

Lục Cảnh Hoảng xuống xe, nhìn thạch cao bị đập nát, không biết nên

nói cái gì, anh trầm mặc lặng lẽ đứng lên, giống như hàng cây ven đường, chỉ là anh không có một gốc rễ to lớn.

Giọt mưa bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống, anh nghiêng đầu, liền chứng kiến một hồi mưa như trút nước cứ như vậy mà tới, cứ liên tiếp tí tấp, dính dấp không rõ, mưa rơi lấp đầy màn đêm trống rỗng.

Anh lướt qua đồng thạch cao đập nát kia, băng qua bãi cỏ lầy lội, bắt đầu chạy băng băng, lại một lần nữa, hành vi nhanh hơn ý thức, anh nhìn không rõ phương hướng phía trước, bước chân hỗn độn mà hối hả.

Tô Noãn, Tô Noãn, Tô Noãn...

Đây là lần đầu tiên anh kêu tên của cô, lại phảng phất như tận đáy lòng đã luyện tập qua ngàn lần, thậm chí hơn vạn lần.

Thanh âm của anh lẫn lộn trong tiếng nước mưa.

Thời điểm tìm kiếm một người, tư tưởng là đơn thuần nhất, chỉ muốn phải tìm cho được cô, tìm được cô là tốt rồi, chỉ cần tìm được cô là tốt rồi!

Trừ lần đó ra, không còn gì khác.

Anh xuyên qua vô số con đường, lại tìm không thấy bóng dáng đơn bạc kia, suy nghĩ của anh bắt đầu bị các loại phỏng đoán tra tấn.

Anh luôn cho rằng cuộc sống của cô tràn ngập tuyệt vọng, anh nghe Lý Nham Dung nói, cô hứng thú với tự sát, làn da trên cổ tay cô đã muốn càng ngày càng mỏng, nếu tiếp tục một lần nữa...

Lục Cảnh Hoảng ngăn chính mình tiếp tục nghĩ tiếp, anh gặp biến

không sợ hãi lại đối mặt với vấn đề của cô thì hoàn toàn mất hết hiệu lực, mưa rơi tí tách, lạnh lạnh cắt qua da thịt, trong lòng anh bỗng nhiên truyền đến một mảnh hư không mãnh liệt, bắt đầu kịch liệt ho khan.

Không cách nào tiếp tục thở được nữa, không cách nào tiếp tục đi nữa, dừng lại, anh từng ngệm từng ngệm thở gấp, hoàn lẫn vào không khí trong mưa, rót vào cổ họng anh, khiến ý thức của anh không ngừng thanh tỉnh.

Sau đó, quay đầu, anh thấy được một bóng dáng cuộn tròn ở gốc cây ven đường, quả đầu tròn tròn màu nâu, nằm úp sấp trên cánh tay, tóc dính sát da đầu.

Bên cạnh có một băng ghế đá, nhưng cô lại ngây ngốc lựa ngồi ở chỗ này hứng mưa, là do sợ hãi cái gì sao?

Mưa sớm làm ướt toàn thân anh, anh quên bung dù, anh cũng quên lái xe, lại không quên phải tìm được cô.

Anh chạy tới, giày da giẫm lên vũng nước làm nước dơ bắn lên ống quần anh, anh chỉ là ngẩng nhìn cả thân hình run rẩy phát run này, anh xồm người ngồi xuống, hơn nữa nhanh chóng đem cô ôm vào trong lòng.

Hai cánh tay anh gắt gao ôm thật chặt thân thể gầy yếu của cô, cảm giác được lực đạo rồi rầm trên cánh tay mình, mưa to giàn giụa, anh không hề ho khan, chỉ là không ngừng siết chặt cánh tay, không muốn lại buông tay.

Anh tìm được cô rồi, rốt cuộc tìm được cô rồi! Nội tâm trống rỗng trong khoảnh khắc được lấp đầy, anh không cách nào bình tĩnh nữa, không thể không đi ôm cô.

Anh ôm chặt cô, sau đó chặt hơn một chút, thẳng đến anh cảm thấy có chút hít thở không thông.

Cô rút vào trong ngực anh, như là đứa trẻ an tĩnh ngủ, lại có chất lỏng ấm áp trượt vào lồng ngực của anh, nóng rực thiêu đốt trái tim anh.

Chất vấn của Lý Tư Đặc sớm bị anh ném ra sau đầu, giờ khắc này, anh cái gì cũng không muốn nghĩ nhiều, anh chỉ muốn ôm cô thật chặt, biết cô vẫn đang còn ở đây, anh không có đánh mất cô.

— — —

“Chân của cô ấy cũng may không sao, chỉ là vừa mới đi lâu nên mới có thể bị phù, không cần tiếp tục bó thạch cao, vừa rồi uống thuốc hạ sốt, hẳn là không có việc gì.”

Lục Cảnh Hoảng tiễn bác sĩ gia đình ra tới cửa, một bên phân phó những việc cần chú ý, một bên thay giày da, sau đó đem đôi dép tùy thân của mình để vào trong túi, ông chưa từng quên, trong nhà vị bộ trưởng này không có đôi dép dư thừa nào.

Nhưng lúc bác sĩ chú ý tới cạnh cửa thấy hai đôi dép nam nữ thì từ tốn cười cười, vẻ mặt như thế khiến cho Lục Cảnh Hoảng nhíu mày, anh nhìn theo tầm mắt của bác sĩ liền nhìn thấy đôi dép trên mặt đất, vẫn chưa cảm thấy có gì không ổn.

“Vậy tôi cáo từ trước, Lục bộ trưởng.”

Lục Cảnh Hoảng gật đầu thay câu trả lời, sau khi đóng cửa lại liền vào phòng khách, anh nhìn thấy Tô Noãn ngủ trên sàn nhà, cô phát sốt, cả người đều nóng lên, khuôn mặt vốn trắng trong thuần khiết đỏ

đến không ra dạng gì, nhìn qua có chút chật vật.

Từ sau khi anh ôm cô trở về, cô liền hoàn toàn lâm vào hôn mê, bất kể anh kêu gọi như thế nào, đều không thể làm cho cô phản ứng lại.

Lục Cảnh Hoằng đảo mắt nhìn cơn mưa to bên ngoài cửa sổ còn chưa dừng lại, cúi người vì cô dịch tốt góc chần, nhìn bộ dạng ngủ không an ổn của cô, dừng lại thật lâu, hồi lâu sau mới đứng dậy tắt đèn phòng khách, đi về phòng ngủ của mình.

Lúc nửa đêm, tiếng ho khan tinh tế quanh quẩn trong phòng khách, Lục Cảnh Hoằng ngủ không sâu, anh cũng không hiểu tại sao lại ngủ không được, chỉ cần tiếng ho khan vang lên, anh sẽ hoàn toàn tỉnh táo lại.

Anh đi ra phòng khách mở đèn lên, liền nhìn thấy Tô Noãn hai tay đặt up lên mền, mở to đôi mắt mông lung, đôi mắt xéch hẹp dài hiện lên lo lắng cảnh giác, cô phát sốt, đối với hết thấy chung quanh đều tràn ngập hoảng sợ.

Nơi đây không phải là căn nhà quen thuộc của cô.

Đôi mắt xinh đẹp sương mù kia, nhìn chăm chú làm anh sinh đau lòng, Lục Cảnh Hoằng nhìn vào đôi mắt phượng của Tô Noãn, bỗng nhiên ngồi xổm xuống, đem cô từ trong chăn mền bế ra, trên người cô như trước mặc y phục của anh, trừ mặc cái này anh không tìm thấy cái thích hợp hơn.

Anh ôm cô đem vào phòng ngủ của mình, khi anh ý thức được điểm này thì cô đã nằm trên giường của anh, chui vào trong chăn của anh, giống như đứa bé được anh bình an ủi, cô thả lỏng nhắm mắt lại nặng trĩu ngủ, không hề lộn xộn.

Ngay cả chính anh cũng không biết, khi đầu của cô gối lên cánh tay anh thì khóe miệng của anh như thế nào lại tươi cười, cô ỷ lại sự ấm áp của anh, mà anh không có lựa chọn kháng cự, cũng không có ai suy nghĩ sau khi tỉnh lại sẽ xảy ra chuyện gì.

Cô giống như một đứa bé ngủ rất say, Tô Noãn không biết mình ngủ qua bao lâu, cô mơ hồ nghe tiếng mưa rền gió dữ truyền đến bên tai, cô cảm giác được có một đạo hơi thở quanh quẩn xung quanh, nóng một chút, thắt lưng tựa hồ bị vẫn bị một cánh tay siết ngang.

Phần lưng đơn bạc gắt gao dựa vào một thân thể ấm áp, mang theo một hơi thở hương vị biển nhân nhật, nồng nồng sâu sâu thổi vào bên tóc mai cô, trên cổ cô, làm cô không tự chủ được run rẩy, rồi lại luyến tiếc rời đi.

Khi Tô Noãn hoàn toàn tỉnh táo lại thì cô nhìn thấy bên ngoài cửa sổ ánh mặt trời sáng rõ, còn có loáng thoáng tiếng chim hót, thân thể cô đau nhức khó chịu, nhưng mà lại phá lệ ấm áp.

Tô Noãn muốn duỗi hai cánh tay, lại đột nhiên ý thức được chính mình ngủ trong một lồng ngực, cô kinh ngạc quay đầu lại, hơi ngửa đầu, không cẩn thận đụng phải một cái cằm kiên nghị.

Lông mày đen như mực của Lục Cảnh Hoằng nhíu lại, giống như bị người ta quấy nhiễu giấc mộng đẹp, mở ra đôi mắt sương mù, liền gặp phải đôi mắt phượng lóe lên khiếp sợ của Tô Noãn, đang gắt gao quan sát anh.

Bốn mắt nhìn nhau, lại lựa chọn trầm mặc, Lục Cảnh Hoằng rất nhanh liền ý thức được nguyên nhân bọn họ nhìn chăm chăm nhau, bọn họ ngủ trên cùng một cái giường.

Tối hôm qua vì sao anh lại ôm cô về phòng, vì sao muốn đem cô để

vào trong chăn của mình, sau đó bản thân cũng lên giường, hơn nữa còn ôm chặt cô?

Anh giống như có lẽ đã quên mất làm như vậy là theo ước nguyện ban đầu, vì thế anh cứ tiếp tục yên lặng nhìn cô, bàn tay to đặt tại thắt lưng cô không có thu hồi trở lại.

Tô Noãn dấy mắt vụt sáng khó hiểu, cô bắt đầu nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, lại phát hiện trong đại não trống rỗng, không nhớ một chút gì về chuyện tối hôm qua.

Cô tại sao lại trở về, lại vì sao... trên người cô mặc quần áo của anh?

Khi cô ý thức được áo sơ mi bên trong của mình không có mặc từ lúc nào, mặt tràn đầy kinh hoàng trong nháy mắt thay thế bằng nghi hoặc, cô theo bản năng vươn cánh tay che trên ngực mình.

Cô trừng lớn ánh mắt, phản xạ ra chính là khuôn mặt Lục Cảnh Hoảng, anh đối với tình trạng hiện tại như vậy, không có bất kỳ nghi hoặc hay khó chịu nào, chỉ là bình tĩnh chống lại hai mắt cô, nhìn không sót một chút cảm xúc thay đổi trong nháy mắt của cô.

Sau đó, khi cô kịp phản ứng, liền muốn nhanh chóng đứng dậy, chỉ là cô vừa mới xốc lên chăn nệm ấm áp, đứng lên liền lập tức té xuống, cô quên cái chân bị thương kia còn chưa có hồi phục.

Cô một lần nữa té trở lại trong ngực anh, một tiếng rên rất nhỏ vang lên trên đỉnh đầu, cho dù cô có nhẹ ký, cũng có khoảng bảy tám chục cân, đè lên trên người anh, không thể nào không có một chút chuyện gì.

Hai cánh tay Tô Noãn chống đỡ tại ngực Lục Cảnh Hoảng, chỉ cảm thấy lòng bàn tay một hồi nóng rực, muốn thu tay về rồi lại muốn tạo

ra khoảng cách lẫn nhau, cô nhìn thấy trên mu bàn tay phải của mình có một cái lỗ kim thật nhỏ.

Tối hôm qua cô bị bệnh sao? Bằng không vì sao phải tiêm thuốc?

Nghĩ đến đây, không ngờ là như thế nên Tô Noãn híp hai mắt lại, không nhìn được liếm liếm cánh môi khô ráo của mình, cô hình như là thiếu nước nghiêm trọng rồi.

Tô Noãn tựa hồ quên chính mình còn đang dang chân trên người một người đàn ông, cũng không chú ý tới tư thế như vậy là mập mờ kiểu diễm như thế nào, trong lúc cô định đứng dậy thì bỗng nhiên một cái hôn tiến tới, đồng tử nháy mắt mở to, tình huống bây giờ có một chút ngoài dự kiến của cô.

Đôi môi mỏng dán lên cánh môi phấn đậm của cô, khóe mắt cô nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng từ trên giường ngồi dậy, một tay chống giường, một tay cố định đầu cô, một chút lại một chút hôn cô.

Mang theo một chút thăm dò, một tia không xác định, còn có ngôn ngữ không cách nào do dự cùng bồi hồi, như vậy mà hôn Tô Noãn khiến cho thế giới trong nháy mắt sáng lạn tia lửa nở rộ đầy trời.

Chạm nhẹ, ngay tức thì, lại đụng vào, rồi lại rời đi, muốn hôn sâu, lại giống như sợ hãi cái gì, bởi vì quá mức quyến luyến môi của cô, cho nên không cách nào rời đi hoàn toàn.

Hơi thở Lục Cảnh Hoằng dần dần trở nên nóng bỏng, hết thả đều vương vãi bên cánh mũi Tô Noãn, Tô Noãn đầu vầng mắt hoa mà mơ hồ, cô cảm thấy là cô nên cho người đàn ông mạo phạm mình một cái tát.

Vì thế cô mạnh mẽ nâng lên cổ tay trắng ngần, trước khi cô quyết

định vung xuống, Lục Cảnh Hoằng đột nhiên mở mắt ra, trông mắt thâm thúy u ám của anh nhìn chăm chăm cô, thế nhưng không có dừng lại nụ hôn:

“Nhắm mắt lại, tay chớ lộn xộn.”

Anh ra lệnh giọng nói có chút khàn khàn, Tô Noãn cảm thụ xúc giác trên môi, gương mặt trở nên đỏ lên, tầm mắt của bọn họ trong không khí giao nhau, tay cô nâng lên, từ từ hạ xuống, nhịp tim của cô trở nên đập điên cuồng.

Cô không biết nên giải thích như thế nào về hành vi hiện tại của mình, giống như là bị một lực hấp dẫn cực lớn, tay cô thế nhưng vuốt ve hai má gầy gò của anh, cô thế nhưng nghe lời mà nhắm mắt lại.

Vì thế, bọn họ cùng nhau hôn.

Đây đích thực là một nụ hôn, hai bên đều có vẻ trúc trắc, nhưng không có vì vậy mà buông tha, từ chạm môi đến hôn sâu, bọn họ thích ứng rất nhanh, dần dần làm cho đối phương bắt đầu say mê, thậm chí là tham lam.

Rèm cửa sổ theo gió bay lượn, ánh mặt trời chiếu rọi trên sàn nhà, chiếu sáng bộ ghép hình còn chưa hoàn chỉnh kia, làn gió mát mẻ nhẹ thổi tan một phòng liễm diễm ấm áp.

Một người đàn ông muốn hôn một người phụ nữ, không nhất định liên quan đến tình yêu, khi anh chợt xoay người đem cô áp dưới thân mình thì trong đại não ngơ ngẩn của Tô Noãn bỗng nhiên hiện lên ý nghĩ này, cô bắt đầu tỉnh táo lại.

Cô nghĩ rằng cả đời cô cũng sẽ không hôn một người đàn ông mãnh liệt như vậy, hai năm sau cô làm được, nhưng mà đối tượng, lại là

người đàn ông xa lạ không quen biết, tác phong hào phóng như vậy, đã làm trái với hành động trong quá khứ của cô.

Lục Cảnh Hoằng đáy lòng âm thầm tự nói với chính mình, anh chỉ là muốn nghiệm chứng một chút lực ảnh hưởng của nụ hôn của cô ấy đối với anh, cho nên anh nhân lúc cô muốn đứng lên, gắt gao bắt lấy cô, gặm nuốt cánh môi hơi có vẻ khô nứt của cô.

Không thể nói là ngọt ngào mềm mại, nhưng anh không thể không thừa nhận, hiện tại anh đã bắt đầu hoài niệm hương vị của cô, anh đang nhớ lại nụ hôn khuya ngày hôm trước.

Anh đem hết toàn lực hôn cô, sau đó từ từ trở nên vội vàng, vội vàng, hôn lẫn nhau cho đến hô hấp bắt đầu dồn dập ngấn ngùi, tay anh theo bản năng vươn vào trong áo sơ mi cô, lần mò lên trên, hành vi của anh đã không còn chịu sự khống chế của đại não.

Khi anh khát vọng muốn càng thêm gần sát cô thì trên má phải của anh bỗng nhiên cảm thấy đau đớn giống như một trận gió mạnh, anh dừng lại toàn bộ cử chỉ liều lĩnh, cũng rời khỏi môi cô, khẽ trợn to mắt, nhìn cô gái trên giường vừa mới cho anh một cái tát.

Tô Noãn quay đầu nhìn lòng bàn tay mình đau đớn từng trận, sau đó, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt nồng đậm mà thâm thúy của Lục Cảnh Hoằng.

Hai tay của anh chống đỡ hai bên cô, chỉ là nhìn cô, nhìn cô, cũng vẫn là nhìn sâu vào ánh mắt cô, vẻ mặt thương đậm mà lạnh lùng.

Tô Noãn bỗng nhiên cảm thấy hèn nhát, cô không cách nào chống lại một đôi mắt lạnh liệt sắc bén như vậy, bên trong chất chứa phong ba gợn sóng dao động làm cô không thể nào ngăn chặn co rúm lại, cô giống như là bị đe dọa, vội vàng đem tay kia giấu trong chăn.

Tô Noãn không biết kế tiếp nên xử lý như thế nào, cô ngây ngốc hé mở đôi môi đỏ mọng, cùng ánh mắt Lục Cảnh Hoằng giằng co trong không trung, cô cho là anh sẽ thẹn quá hóa giận đứng dậy rời đi, chính là, nụ hôn của anh một lần nữa bao trùm xuống, lại cách môi cô mấy millimet thì dừng lại.

Hai hàng lông mày của anh gắt gao nhướn lên, bởi vì anh nghe được âm thanh hô hào vội vàng của cô, lời nói như vậy làm cho sắc mặt của anh nháy mắt âm trầm xuống:

“Khóe mắt anh có cức ghèn kìa!”

Tô Noãn không muốn tiếp tục nữa, bọn họ bây giờ đang nằm trên giường, cô không thể không lo lắng tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, cho nên khi lần nữa Lục Cảnh Hoằng từ từ hôn xuống, cô ngăn lại bằng một tiếng hô to, mà quên mất hậu quả.

Đối với một người đàn ông có bệnh thích sạch sẽ mà nói, anh ta chú trọng nhất là dáng vẻ bản thân, mà cô hiển nhiên vượt tới con cộp tu hành, muốn hối hận thì cũng đã muộn rồi.

Lục Cảnh Hoằng chăm chú nhìn cô trong chốc lát, lại lựa chọn đứng dậy rời đi, quần áo trên người anh có chút hỗn độn, so với cô tốt hơn không ít, Tô Noãn cúi đầu nhìn áo sơ mi của mình cơ hồ mở rộng, lập tức kéo chặn che trên người, đỏ mặt bắt đầu cài nút áo.

Anh lảng lảng đứng cạnh giường, ưu nhã tựa như một thân cây.

“Chỗ nào cũng y như nhau, cho dù không che cũng không ai nguyện ý đi nhìn.”

“Đó là bởi vì trời lạnh!”

Tô Noãn nghe thấy Lục Cảnh Hoằng châm chọc liền ôm chặt lồng ngực mình, ngửa đầu nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của anh nhìn xuống, Tô Noãn nhin không được giải thích.

“Cho nên là vậy sao?”

Đối mặt với cái nhìn khinh miệt chăm chú của anh, Tô Noãn có chút xấu hổ, “Chẳng lẽ anh không biết nguyên tắc độ nóng sẽ làm giảm độ lạnh sao?”. Nói xong, từ trên giường nhảy xuống, co một chân lên tức giận chạy ra cửa.

Chỉ là còn chưa chạy được mấy bước, cô liền nặng nề té lăn quay trên sàn nhà, tư thế có vẻ ngốc nghếch mà buồn cười, mặt của cô vùi vào đồng ghép hình y như trong phim.

Lục Cảnh Hoằng đứng một bên, gầy nhẹ đuôi long mày gọn đẹp, tự nhiên mà nhìn toàn bộ quá trình cô ngã xuống.

Tô Noãn chật vật vịn cạnh giường đứng dậy, trên tóc của cô còn dính vài mảnh hình ghép, sau khi đứng vững, sắc mặt nhanh chóng trở nên đỏ ửng, cảm giận liếc Lục Cảnh Hoằng khoanh tay đứng nhìn một cái.

“Ngu ngốc.”

Anh lạnh lùng phun ra hai chữ, hai tay bỏ vào túi quần, tao nhã xoay người ra khỏi phòng ngủ, chỉ để lại cho Tô Noãn một bóng lưng cao to duyên dáng, cô không nhìn thấy, khoé miệng anh khẽ cong lên.

“Chân tôi bị thương, sao anh có thể ức hiếp người tàn tật như vậy chứ?”

Trong một siêu thị mua sắm lớn nào đó, Lục Cảnh Hoằng phụ giúp đẩy xe, đi qua từng dãy hàng, nhìn trúng cái gì liền quăng vào xe cái đó, cử chỉ bên ngoài tao nhã xuất chúng làm cho anh thu hút vô số ánh nhìn của phụ nữ.

“Đừng có ném đồ lung tung vào nữa, anh không thấy tôi còn ngồi bên trong sao?”

Tô Noãn một phen bắt được bó rau cải Lục Cảnh Hoằng tùy tay ném vào, ngăn cản nó rơi trên đầu cô, cô khó chịu ngồi bên trong khoang xe chứa hàng, dọc theo đường đi, nhận được vô số ánh mắt khinh bỉ, cô nhìn thấy một đứa bé trai ngồi bên trong xe đẩy bên cạnh đang nhìn cô không chớp mắt.

Tô Noãn xấu hổ cười với cậu bé, hai tay không quên đón bắt đồ đạc Lục Cảnh Hoằng đưa tới, bé trai đột nhiên quay đầu về phía mẹ của bé hô:

“Mẹ, mẹ, bạn nhỏ thật lớn a!”

Tô Noãn nháy mắt xấu hổ, e thẹn trừng to mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng đang lựa đồ phía sau, anh quay qua, bắt gặp cô trợn tròn mắt, bỗng nhiên khoé môi khẽ nhếch:

“Trên mặt tôi có dính gì sao?”

Trai đẹp mỉm cười thực khuynh thành, câu này tuy rằng nghe qua tầm thường muốn buồn nôn, nhưng là, bất kể là nhân viên siêu thị hay là khách hàng, có không ít ở mỗi muện chứng kiến loại này lí do thoái thác.

Tô Noãn không nghĩ tới người đàn ông vốn đang trầm mặc lại cười với mình, đỏ mặt, xấu hổ lắc đầu, lại nghe thấy Lục Cảnh Hoằng

thình lình nói một câu:

“Lần sau còn tiếp tục nhìn chăm chăm tôi như vậy nữa, tôi sẽ cho là cô có ý đồ.”

Tô Noãn nhất thời ghen lờ, ngoan ngoãn lựa chọn trầm mặc, xoay người an phận ngồi trong xe đẩy, cho đến khi xe đẩy một khắc bị ép hư, Tô Noãn vẫn còn duy trì bình tĩnh.

Lục Cảnh Hoảng trước tiên đưa cô đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm, đưa cho cô chìa khoá xe, điều kiện tiên quyết là anh biết cô đã học qua lái xe, anh chưa bao giờ làm chuyện gì mà không nắm chắc, sau đó phân phó Tô Noãn lái xe đến cửa chính siêu thị chờ đợi, anh mới quay lại siêu thị.

Chiếc xe đẩy hư tổn kia cần anh đi thương thảo bồi thường, nhưng cô có đủ tin tưởng tài ăn nói của anh, cho nên, từ đầu đến cuối đều không có lo lắng, nhưng thực ra chiếm đa số là vui sướng khi người gặp họa.

Ai bảo anh nhất định lôi tôi đi mua đồ, đáng đời!

Tô Noãn vừa than thở đắc ý 1 tiếng xong, xe cô vừa rẽ ngoặt dưới tầng hầm, lập tức đụng vào đuôi một chiếc Lexus.

Trong phút chốc, tiếng thắng xe vang lên, hoà với tiếng kèn xe Lexus vang trong bãi đỗ xe, sắc mặt Tô Noãn có chút tái nhợt, cô mở cửa xuống xe kiểm tra sự cố, lại nghe thấy tiếng bước chân vang lên.

Tuỳ ý quay đầu lại, liền nhìn thấy Cố Lăng Thành đi nhanh về phía bên này, cô nhớ tới ngày đó ở phía sau cửa khách sạn, nhìn qua chính là chiếc xe này.

Cố Lăng Thành mặc bộ quần áo màu đen, bên trong vẫn là cái áo sơ mi màu Violet, không có thắt cà vạt, cổ áo hơi hơi rộng mở, phong thái hiên ngang, khoé miệng chứa đựng một nụ cười thản nhiên:

“Thế nào, xe Luxes của anh có thù oán với em à?”

Tô Noãn thản nhiên nhếch khoé miệng một cái, lộ ra một nụ cười qua loa, nhưng là vền vẹn chỉ có vài giây, liền không giả bộ được nữa, trước khi xoay người đi không quên nói xin lỗi:

“Ngại quá, khiến Phó thị trưởng lo lắng rồi, đã lâu không có lái xe, quên phải giảm ga khi quẹo cua, liền đụng vào rồi, nhưng mà không cần lo, chờ một chút sẽ có người tới gửi tiền sửa xe cho anh.”

Tô Noãn đứng quay lưng về phía Cố Lăng Thành, cầm khế nhếch, trong giọng nói, rõ ràng là cực kỳ khách sáo xa cách cùng trào phúng.

Cố Lăng Thành nhìn thoáng qua chiếc xe Mercedes Benz màu Champagne của cô, mày kiếm nhướng lên, chợt cười cười:

“Người tình bộ trưởng mới tặng hả?”

Tô Noãn sắc mặt cứng đờ, nhúu mày, lạnh lùng liếc nhìn Cố Lăng Thành cười tủm tỉm, thế nhưng anh lại không thèm để ý bước đi thong thả đến bên cạnh cô, Tô Noãn cố làm ra vẻ chán ghét dịch ra một bước về phía bên cạnh, ánh mắt nhìn về phía cửa thang máy.

Cô hy vọng Lục Cảnh Hoằng mau quay lại, tuy rằng vừa rồi cô còn có ý xấu cười nhạo anh, nhưng so với Cố Lăng Thành, Lục Cảnh Hoằng đối với cô mà nói, là đối tượng muốn ở chung hơn.

Cố Lăng Thành nhìn Tô Noãn hơi có vẻ lo lắng quay mặt đi, cúi đầu

hé miệng cười cười, giọng nói trầm thấp cung chiều cùng dung túng làm Tô Noãn nóng nảy:

“Em đừng anh còn có thể biện hộ, cùng lắm là để em đưa anh về nhà chứ sao giờ.”

Tô Noãn nhẹ giọng lạnh lùng giễu cợt, chẳng muốn đi để ý tới anh ta, một lòng chờ đợi Lục Cảnh Hoảng quay lại, mà điện thoại Cố Lăng Thành đột nhiên vang lên, đánh vỡ yên lặng giữa hai người.

“Alo, Thuy Hàm, xe anh vừa bị va vệt ở bãi đỗ xe của siêu thị... chồng em không có việc gì, chỉ là mặt sơn phía sau bị xước không ít.”

Khoé mắt Tô Noãn nhìn thấy Cố Lăng Thành tựa hồ đang cẩn thận kiểm tra chiếc xe, thắc mắc không hiểu rốt cuộc là thật sự xe có bị đụng hư hay không, hay vẫn chỉ là ứng phó với người phụ nữ bên đầu kia điện thoại.

“Cần phải ra cửa hàng xe kiểm tra lại, không cần chờ ba về ăn cơm, bé ngoan, ăn cho ngon vào, nếu không ba sẽ không mua búp bê cho ngủ chung với con.”

Tô Noãn lúc này mới phát hiện trong tay Cố Lăng Thành đang cầm một cái hộp đồ chơi, bên trong là búp bê Barbie tóc vàng tinh xảo, thì ra anh ta đến siêu thị mua đồ chơi cho con gái.

Thật là một người cha tốt a!

Tô Noãn quay mặt đi, bởi vì nhớ lại tuổi thơ của mình, bên kia Cố Lăng Thành đã cúp điện thoại, xoay người nói với cô:

“Đi thôi.”

“Đi đâu?”

Tô Noãn nghi hoặc mà cảnh giác nhìn Cố Lăng Thành, anh nhìn thấy bộ dạng cô, bất đắc dĩ day day huyết thái dương, vừa cười vừa ném búp bê Barbie vào trong xe mình:

“Đương nhiên là đi ăn cơm a!”

Tô Noãn chau mày, không thể lý giải được nụ cười nhạt trên mặt Cố Lăng Thành, đối với lời nói của anh càng không dám gặt bừa, quan hệ của họ ăn cơm chung một chỗ, cũng đều cảm thấy trong hội đồ nhấc bàn.

“Tiền sửa xe bao nhiêu tôi trả anh, ăn cơm tiết kiệm đi.”

Ý cười trên mặt Cố Lăng Thành càng đậm, anh đột nhiên tiến lên một bước, tới gần thân thể Tô Noãn.

Tô Noãn cả kinh, bị khí thế của anh ta bao vây, có chút không được tự nhiên, lui về sau một bước, lại không ngờ tới mắc cá chân đau nhói, cả phía sau lưng đụng vào cửa xe, không có đường lui.

Nhìn thấy bộ dạng Tô Noãn hốt hoảng chật vật, Cố Lăng Thành quay đầu sang chỗ khác cười, sau đó hai tay chống trên cửa xe, khế cúi người xuống.

Tô Noãn không ngờ tới Cố Lăng Thành sẽ tới gần cô, muốn tránh ra, hai bên lại bị ngăn lại, mắt nhìn thấy anh đến gần, chán ghét xoay đầu đi, nhúu chặt chân mày nhanh chóng né tránh.

Cố Lăng Thành thử hôn lên, môi mỏng của anh chỉ chạm vào không khí, tròng mắt của anh nhìn thấy dấu vết màu hồng trên cổ cô, nheo

lại trông mắt nổi lên li ti tơ máu lạnh lẽo, cũng chỉ trong nháy mắt.

“Mấy ngày rồi không về nhà, đều nghỉ ngơi ở đâu hả?”

“Xin Phó thị trưởng chú ý, đàn ông đã kết hôn tốt nhất nên giữ một khoảng cách với phụ nữ khác.”

“Noãn Noãn, khi nào thì trở nên nhanh mồm nhanh miệng như vậy, học ở Lục bộ trưởng sao?”

Ngữ khí của anh rất ôn nhu, khoé môi nhếch lên nụ cười thản nhiên, ánh mắt Tô Noãn luôn không nhìn anh, mặt nhìn chỗ khác cũng không có quay lại, cô muốn thoát khỏi vòng vây của anh, lại biết với tính của anh, trừ phi anh tự nguyện, nếu không, hết thảy đều là vô nghĩa.

“Không phải kêu cô chạy xe lên trên rồi sao?”

Âm thanh chỉ trích lạnh như băng từ một bên truyền đến, Tô Noãn tâm vốn đang treo lơ lửng trong nháy mắt tìm được chỗ dựa, cô theo tiếng nhìn lại, Lục Cảnh Hoằng không biết từ lúc nào đã tới bên cạnh xe, chỉ là thần sắc lãnh đạm nhìn bọn họ.

Thời điểm Cố Lăng Thành nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng, liền buông cô ra, hai cánh tay ôm ngực, tinh thần hưng phấn đem ánh mắt chuyển qua lại giữa sắc mặt khó coi của Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng giễu cợt:

“Thì ra là cùng Lục bộ trưởng đi dạo siêu thị.”

Tô Noãn không để ý đến Cố Lăng Thành, vịn cửa xe đi đến bên cạnh Lục Cảnh Hoằng, anh cúi đầu quét mắt liếc nhìn cô một cái, môi khẽ mím chặt, cũng chú ý tới chiếc xe kia của Cố Lăng Thành bị cô đụng

hur.

Ba người đều trầm mặc tựa như yên tĩnh trôi qua, Tô Noãn cảm giác mình nên nói gì đó, ví như cô cần Lục Cảnh Hoằng trước hết thay cô ứng tiền bồi thường, cô ngẩng đầu nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng, mới vừa muốn mở miệng, thế nhưng anh so với cô còn nhanh hơn một bước:

“Lên xe trước đi, tối hôm qua ga giường bị cô làm dơ, đợi lát nữa trở về giặt giũ sạch sẽ.”

Chương 18: Công chúa Trung Quốc

Khoé miệng Tô Noãn giật giật, những lời này nghe như thế nào cũng thấy cổ quái, nhưng nét mặt Lục Cảnh Hoằng nói cho cô biết, anh không có ý tứ gì khác, cũng chỉ là bảo cô giặt ga giường mà thôi.

Lục Cảnh Hoằng phát hiện ánh mắt Tô Noãn nhìn chăm chăm anh, hơi nghiêng người, cúi đầu nhìn Tô Noãn, đối với Cố Lăng Thành trước mặt đang nhìn bọn họ làm như không thấy, nhàn nhạt dặn dò:

“Mới vừa rồi quên mua máy mát xa, đợi lát nữa đi ngang qua chỗ bán đồ điện, nhớ nhắc tôi mua.”

“Anh mua cái đó chi vậy?”

“À, tối hôm qua rất mệt, muốn thư giãn gân cốt một chút.”

Tô Noãn đổ mồ hôi quan sát vẻ mặt như thường của Lục Cảnh Hoằng, rõ ràng lời nói rất mập mờ, từ trong cái miệng tao nhã nói ra, nghe vào lại thấy như là chuyện đương nhiên.

Cô không rõ bình thường Lục Cảnh Hoằng kiệm lời như thế nào lại đột nhiên trở nên nói nhiều như vậy, cô hỏi một câu anh trả lời một câu, đương nhiên, cô cảm nhận được điều kiện tiên quyết để dễ sống chung với anh là không để ý tới hàm ý câu nói của anh.

Nếu sớm đoán được anh sẽ nói như vậy, cô có đánh chết cũng sẽ không hỏi tiếp theo câu nói của anh, chán nản của Tô Noãn thu hết vào đáy mắt Lục Cảnh Hoằng, anh không nhanh không chậm thúc

giục:

“Còn không lên xe đi, chẳng lẽ không biết tối hôm qua chân của mình như vậy lăn qua lăn lại bị sưng lên sao?”

Lục Cảnh Hoằng nói lời này thì con người lạnh lùng không cảm xúc nhìn Cố Lăng Thành, chỉ là một câu quan tâm rất bình thường, lại giống như là một loại tuyên chiến không tiếng động.

Tô Noãn đứng bên cạnh xe cảm giác được không khí quanh mình xoay nhanh xung quanh, rất giống như là có bão táp sắp tới, cô không hiểu vì sao Lục Cảnh Hoằng lại biến hoá cảm xúc mạnh như vậy, mạnh đến nỗi cô không hiểu anh vì sao tức giận?

Đối với suy đoán ý nghĩ trong lòng Lục Cảnh Hoằng, Tô Noãn nhất thời không muốn tìm hiểu, dứt khoát không nghĩ nữa, cô không muốn đối mặt Cố Lăng Thành, vì vậy đây là một cơ hội rất tốt để rời khỏi.

“Noãn Noãn.”

Tô Noãn mới vừa mở cửa xe, liền nghe thấy Cố Lăng Thành hô to, anh khoanh tay, lười biếng dựa vào cửa xe trước của mình, nhướng đuôi lông mày, khẽ mỉm cười, đem tầm mắt theo bước chân Tô Noãn hướng về phía Lục Cảnh Hoằng:

“Chẳng lẽ không giới thiệu cho anh cùng Lục bộ trưởng quen biết nhau sao, nói thế nào chúng ta cũng từng là vợ chồng, là chồng trước, anh đây cũng hy vọng em có thể hạnh phúc.”

Tô Noãn không ngừng nắm chặt tay cầm cửa, đối với lý do thoái thác kia của Cố Lăng Thành chỉ một hồi cười lạnh, vừa định mở miệng phản bác, một bàn tay to chợt đặt lên đỉnh đầu cô, sau đó không để ý

cô không tình nguyện, mạnh mẽ ấn cô vào trong xe, đóng cửa lại.

Cố Lăng Thành mỉm cười nhìn Lục Cảnh Hoằng đem Tô Noãn vào xe, động tác kết thúc giống như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, ngay cả một chi tiết nhỏ cũng không thể nhìn ra được chỗ sơ hở thô lỗ.

Cố Lăng Thành nhẹ giọng giễu cợt, không hổ là quý tộc xã hội thượng lưu, trời sinh như thế, há là giáo dục mai này có thể thành tựu, nhìn Lục Cảnh Hoằng ánh mắt càng thêm lạnh lùng nghiêm nghị, lại thuý chung tiểu lý tàng đao*.

*nhìn tao nhã nhưng bên trong lại chứa đầy đao.

Lục Cảnh Hoằng ưu nhã xoay người lại, nghênh đón Cố Lăng Thành tươi cười, khuôn mặt tuấn tú ung dung bình tĩnh, đưa lưng về phía Tô Noãn bên trong xe, cánh môi vốn mím chặt chợt khẽ cong lên:

“Anh cũng nói là chồng trước, cuộc sống sớm đã không còn liên can gì, nhưng mà vẫn rất cảm tạ anh trước kia đã chăm sóc Tiểu Noãn.”

Lục Cảnh Hoằng nói xong, hướng tới Cố Lăng Thành đối diện vươn tay ra, nếu cần giới thiệu, vậy thì giới thiệu đi, Cố Lăng Thành chân thành tươi cười gật đầu, bắt tay Lục Cảnh Hoằng.

“Không cần phải khách khí, quãng thời gian đó với tôi mà nói rất ngọt ngào.”

“Thế thì tôi càng cảm ơn anh, đã làm cho Tô Noãn khó quên khi nhớ lại.”

Khoé miệng Lục Cảnh Hoằng lộ ra một nụ cười hào phóng, rút tay mình về, sau đó lấy ra tấm danh thiếp từ trong ví, dùng ngón tay thon

dài cầm lấy, đặt ở chỗ trầy trước của chiếc Lexus của Cố Lăng Thành:

“Phí sửa xe Phó thị trưởng nên tìm thư ký của tôi mà lấy.”

Cố Lăng Thành bấu bấu khoé môi, cầm lấy tấm danh thiếp kia, không sao cả giờ giờ lên, gật đầu mỉm cười:

“Không dám.”

Sau đó, không nhiều lời với Lục Cảnh Hoằng nữa, định xoay người đi, lại bị Lục Cảnh Hoằng gọi lại, trên khuôn mặt lạnh lẽo bao phủ sương mù kia trước sau như một vẫn giữ nụ cười xinh đẹp:

“Mặc kệ Phó thị trưởng nghĩ như thế nào, là đàn ông Phó thị trưởng nên làm gương buông tha cho chuyện này, tôi đây cảm thấy thực nên cảm ơn anh.”

Nụ cười của Cố Lăng Thành tắt đi, lạnh nhạt nhìn ánh mắt không hề chứa giả tạo của Lục Cảnh Hoằng, cân nhắc đem tấm danh thiếp kia ném vào bên trong thùng rác:

“Người đàn ông như Lục Thiếu Thần cũng không thể lấy được Tô Noãn, Lục phó bộ cho là còn người đàn ông khác có thể làm được sao?”

Cố Lăng Thành vắng lặng mà cười, nhìn Lục Cảnh Hoằng từ trên xuống dưới:

“Dĩ nhiên, nếu là mấy năm trước Lục phó bộ nói như vậy, tôi mới cảm thấy tương đối có áp lực.”

Lục Cảnh Hoằng cũng chỉ nhàn nhạt cười, nhìn người đàn ông kiêu

ngạc này:

“Vậy sau này sợ rằng Phó thị trưởng ăn ngủ không yên rồi.”

Cố Lăng Thành ngưng lông mày mà cười, đối với ngữ điệu khinh người của Lục Cảnh Hoảng không chút nào kinh ngạc, Lục Cảnh Hoảng liếc mắt nhìn vào xe hơi của mình, nhìn thấy hai dấu vân tay thì ấn đường nhíu lại:

“Hoá đơn rửa xe tôi sẽ cho thư ký gửi đến văn phòng Phó thị trưởng, lúc đó Phó thị trưởng đừng quên trả tiền.”

Tô Noãn bị ngăn cách bên trong xe nếu nghe được đối thoại của hai người đàn ông, nhất định sẽ cảm thấy buồn cười, từng có câu nói rất thích hợp với cảnh tượng bây giờ: Hormone của người đàn ông lúc nào cũng có thể sẽ bởi vì kẻ địch cùng ** mà bài tiết quá độ.

Nháy mắt xoay người, ý cười trên mặt tản đi, không hề để ý tới Cố Lăng Thành đứng bên cạnh xe nữa, mở cửa xe, cúi người ngồi vào, nhẹ giọng tao nhã đóng cửa lại.

Tô Noãn nhìn người đàn ông ngồi ở ghế lái, lại phát hiện khuôn mặt tuần tú của Lục Cảnh Hoảng lãnh trầm xuống, anh không lái xe đi ngay, mà là lấy từ trong túi quần ra một cái khăn mùi xoa, tinh tế lau bàn tay phải, đáy mắt không chút che dấu ghét bỏ.

Tô Noãn không biết, ở trước mặt cô anh là không muốn che dấu, hay là căn bản khinh thường việc che dấu.

Lục Cảnh Hoảng đem khăn ném vào trong hộp chứa đồ, Tô Noãn liếc nhìn một cái, không phải là cái khăn lần trước lau nước mắt cho cô, sau đó một thời gian anh đổi khăn mới rồi hay sao?

Tô Noãn tò mò liếc Lục Cảnh Hoằng mấy cái, thế nhưng anh cứ nhìn thẳng phía trước, khởi động xe, chạy nhanh ngang qua chiếc Lexus, lái ra khỏi bãi đậu xe.

Cố Lăng Thành nhìn xe đi xa, tùy tay đấm một quyền lên xe, tấm thép xe phát ra một tiếng buồn bực trầm trọng, anh lạnh lùng đứng nguyên tại chỗ, nghe tiếng còi xe chói tai vang lên.

Anh biết mình phát điên, có một cỗ tức giận đau đớn nôn nóng phần nộ tích tụ ở ngực, chỉ là, anh không muốn thừa nhận, anh làm sao có thể yêu Tô Noãn?

Không, anh tuyệt đối không yêu Tô Noãn, anh yêu một phụ nữ khác, cho dù người đàn bà kia khi anh 20 tuổi đã bỏ rơi anh, vì quyền thế gã vào nhà giàu có, anh cũng không cách nào ngừng yêu.

Anh từng thề ngay trước mặt người đàn bà kia, một ngày nào đó Cố Lăng Thành anh sẽ khiến cô ta quỳ trước mặt anh, khiến cô ta hối hận lựa chọn năm đó, cho nên anh đi khỏi vùng núi kia, gia nhập vào thế giới âm u người lừa gạt ta này.

Anh có thể vì để leo lên địa vị cao, đi lợi dụng đàn bà, anh chưa bao giờ đi để ý ánh mắt khinh bỉ này, anh chỉ là nắm bắt bất kỳ cơ hội nào để có thể leo được lên cao.

Hai cuộc hôn nhân, cũng chỉ là ván cờ do anh đặt ra, anh không ngại mở thêm ván thứ 3, bởi vì anh chỉ có một mục tiêu, là trả thù người đàn bà đã phá hủy tình yêu của anh.

Tô Noãn kia rốt cuộc tính là cái gì?

Tận đáy lòng anh âm thầm hỏi chính mình, sau đó anh tìm được đáp án những năm gần đây âm thầm cảnh cáo: cô ấy chỉ là một người

cùng hợp tác trên con đường thành công của mày, mày chưa bao giờ mở miệng nói ra ba chữ “anh yêu em”, chỉ là cô ấy hiểu nhầm thôi, chỉ là như vậy, cũng chỉ có thể là như vậy!

Cố Lăng Thành trên mặt nở nụ cười thản nhiên, anh mở cửa xe, ngồi vào trong, lại thật lâu không có khởi động xe, ngay cả anh cũng nhìn không thấu mình, anh đã trở thành một cái động đen, một cái động đen không cách nào có thể đi tìm tòi nghiên cứu nữa...

— — — — —

Xe an ổn chạy trên đường, Tô Noãn vô cùng buồn chán nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên kinh ngạc thở nhẹ:

“Lại có tuyết rơi a!”

Cô kỳ thật muốn gọi Lục Cảnh Hoảng cùng xem, nhưng nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng thì nhất thời bỏ qua ý niệm trong đầu, cứ thế ngẩn nhìn bông tuyết bay lả tả bên ngoài xe.

Lục Cảnh Hoảng quả thật không nhìn theo ngón tay Tô Noãn chỉ, mà anh tấp xe vào ven đường, anh ngồi im lặng, tư thế trước sau như một trầm ổn ưu nhã.

Tô Noãn không hiểu quay lại nhìn anh, Lục Cảnh Hoảng bỗng nhiên xoay người, bàn tay đẹp đẽ kia nâng mặt cô lên, sau đó, trầm trầm hôn xuống.

Nụ hôn của anh rất kỳ quái, không hề kịch liệt như ban sang, lại mang theo an bình khác, suy nghĩ của Tô Noãn chớp nhoáng bị mê hoặc, anh nhẹ nhàng cọ xát đôi môi cánh hoa của cô, ôn nhu bùa vây, khiến cô quên giãy giụa.

Nụ hôn kết thúc rất nhanh, Lục Cảnh Hoàng buông cô đang ngây người ra, tiếp tục lái xe, trên mặt bình tĩnh tự nhiên, nét mặt không có một chút quái dị, giống như vừa rồi cô đang nằm mộng vậy.

Tô Noãn quay đầu nhìn về phía bên ngoài cửa sổ xe, tiếp tục giả ngây ngô, cô không biết được, trừ ngắn ngủi, hiện tại còn có cái gì thích hợp hơn để làm.

Tuyết bên ngoài cửa sổ đã ngừng rơi, những bông tuyết trắng noãn bay tán loạn rơi xuống đất biến mất, giống như chưa bao giờ có trên cõi đời này.

Xe thẳng tiến về Thiên Hương Hoa Đình, anh mở cửa, xuống xe, xách lên túi hàng đã mua, quay người lên lầu trước chỉ để lại một câu:

“Đó là nụ hôn chúc buổi trưa an tĩnh.”

Anh ôn hoà hướng cô mỉm cười, thế giới Tô Noãn hoàn toàn long trời lở đất, anh lập tức bỏ đi, cô còn ngồi ở ghế cạnh tài xế, ngồi ở dưới lầu nhà trọ ngây ngốc đến nửa ngày, cũng không nghĩ thông, vừa rồi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Cho nên, cô quyết định không đi lãng phí trí nhớ nữa, sau đó xuống xe, khập khiễng bước vào thang máy, đi lên nhà.

Kỳ thật, ngay khi anh nói “Nụ hôn chúc buổi trưa an tĩnh”, cô cơ hồ buột miệng nói ra:

“Vậy có phải hay không còn có nụ hôn chúc ngủ ngon?”

Nhưng trong lúc cô đón nhận đôi mắt xinh đẹp kia thì cổ họng cô nghẹn lại, trong đầu óc cô quanh quẩn mãi chính là một màn sáng

sớm kia, nếu như theo lời nói vậy thì kia được xem là nọ hôn chào buổi sáng...

— — — — —

Về việc Lý Tư Đặc cho chi phiếu, ai cũng không nhắc tới, nhưng Tô Noãn rất rõ, Lục Cảnh Hoằng cũng biết, hai người trong lòng hiểu được là tốt rồi, một khi nói rõ sẽ chỉ làm cho lâm vào tình trạng khó xử lẫn nhau.

Trừ bỏ ban ngày khác thường, Lục Cảnh Hoằng sau khi về nhà liền trở lại bộ dáng lạnh lùng như cũ, đến nỗi ga giường khi Tô Noãn nghe lời vào phòng ngủ định lấy đi giặt thì không thấy đâu, thậm chí cả chăn mền đều đổi sang cái mới.

Buổi tối như trước cô ngủ trên sàn nhà, mà anh như cũ chiếm lấy phòng ngủ của mình, việc cùng ngủ chung một giường, giống như chỉ là một giấc mộng Nam Kha, bất quá Tô Noãn cho là, như vậy mới là kết quả tốt nhất.

Ở nhà mỗi ngày đều là Lục Cảnh Hoằng nấu cơm, Tô Noãn nghếch ra ngồi trên ghế sofa, nhàm chán xem ti vi, thỉnh thoảng liếc trộm bóng dáng thon dài trong nhà bếp một cái, giống như một con chuột hoa có tố chất thần kinh lười biếng.

Thời điểm cô ngủ gật, cô đang suy nghĩ, đàn ông biết nấu cơm nhất định là người chồng tốt, cũng sẽ là một người cha tốt, cho dù người đàn ông này nhìn qua một bộ dáng người lạ chừng hòng đến gần.

Tinh thần bắt đầu mơ hồ, Tô Noãn cuối cùng vẫn là mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, đầu óc của cô trong nháy mắt còn dừng ở chỗ suy nghĩ ảo tưởng Lục Cảnh Hoằng trở thành một người chồng người cha gương mẫu sẽ như thế nào.

Tô Noãn tỉnh lại phát hiện trên người đắp một cái thảm lông cừu, ti vi cũng đã bị tắt, cô không tìm thấy bóng dáng của Lục Cảnh Hoằng, lại phát hiện trên bàn ăn bày sẵn mâm cơm, còn bốc lên khí nóng.

Lục Cảnh Hoằng hình như đi ra ngoài, Tô Noãn ngồi cạnh bàn ăn, nhìn những thức ăn màu sắc tươi ngon kia, cô vẫn cho là người đàn ông cao cao tại thượng như Lục Cảnh Hoằng, phải là chờ cơm dâng tới miệng, những ngày qua cô còn phát hiện ra một chút, anh dường như mỗi ngày đều ở nhà, nhưng đa số thời gian đều ở trong thư phòng, cô không biết anh đang vội cái gì, cô chỉ nghe Lâm Gia Gia đề cập tới, anh bây giờ đang trong thời gian nghỉ phép.

Tiếng mở cửa vang lên kịch liệt, Tô Noãn dừng lại suy nghĩ của mình, xoay người nhìn sang, liền nhìn thấy Lý Tư Đặc vừa gỡ mắt kính xuống, vừa sai bước hướng về phía cô.

Tô Noãn đối với Lý Tư Đặc tồn tại tâm lý kính nhi viễn chi, người liều lĩnh như vậy cô không thể dây vào còn trốn không thoát sao?

Chỉ là cô vừa đứng dậy định giả bộ như không thấy anh ta tránh ra, người cũng đã bị anh ta xách lên, kẹp ở dưới cánh tay, mang đi ra ngoài, Tô Noãn giãy giụa muốn thoát khỏi trói buộc của anh ta, lại nghe thấy anh ta cảnh cáo:

“Cô còn lộn xộn nữa, có tin hay không tôi trực tiếp ném cô từ tầng 18 xuống!”

“Vậy anh muốn làm gì, chúng ta không quen biết có được hay không!”

Lý Tư Đặc lạnh lùng liếc Tô Noãn một cái, đi ra thang máy, đem cô ném vào một chiếc xe việt dã, đụng phải cái ót của cô, Tô Noãn bị

đau nhìn về người đàn ông đã khởi động xe, có cỗ oán khí bốc lên:

“Anh cũng quá ngông cuồng!”

“Vì Ninh Nhi tôi có thể làm bất cứ chuyện gì!”

“Đó là chuyện của anh, không liên quan gì tới tôi.”

Tô Noãn lạnh lùng trả lời, muốn mở cửa xuống xe, xe việt dã lại như gió thản nhiên vọt đi, biến mất trên con đường mòn của Thiên Hương Hoa Đình.

Xe dừng lại trước một toà kiến trúc hùng vĩ, Tô Noãn chưa kịp nhìn lên, lại bị Lý Tư Đặc lần nữa thô lỗ mang cô đi lên lầu, sau đó ở tầng cao nhất cô nhìn thấy một chiếc máy bay tư nhân, cánh xoay hằng hái chuyển động, thổi lên làn gió mãnh liệt.

Tô Noãn chân không đứng trên mặt đất khô ráo trên sân thượng, thấy Lý Tư Đặc đi tới nói chuyện với phi công, liền chậm chậm lui về phía sau, mở cửa sân thượng, bắt đầu chạy xuống dưới lầu, chỉ là còn chưa chạy được mấy bước, liền bị bắt trở lại, sau đó mạnh mẽ bị nhét vào trong máy bay.

Nói không sợ hãi là giả, khi Tô Noãn cúi nhìn cảnh vật bên dưới càng ngày càng nhỏ dần cho đến trong tầm mắt biến thành một mảnh trắng xóa thì thân thể của cô không khỏi run rẩy một chút, Lý Tư Đặc nhận thấy được Tô Noãn lo lắng, lãnh trào cười nhạo một tiếng:

“Nếu như không phải Ninh Nhi bởi vì Lục Cảnh Hoằng mà bệnh không dậy nổi, cô cho rằng tôi có rảnh rỗi đùa giỡn với cô trên trời cao vậy không?”

Thì ra là bởi vì Ninh Nhi...

Tô Noãn nhất thời cảm thấy thoải mái một chút, ít nhất sinh mệnh của cô được bảo đảm an toàn, hẳn là định mời cô đi gặp Ninh Nhi giải thích cái gì, mà không phải có ý định bắt cóc cô vút đến một nơi không ai quen biết, để cho cô tự sinh tự diệt.

“Kỳ thực tôi cảm thấy vừa rồi anh mang làm người rồi, Lục Cảnh Hoàng nói so với tôi còn có sức thuyết phục hơn.”

Cô nhắm mắt tựa người vào chỗ ngồi, bên tai là tiếng cười khinh miệt của Lý Tư Đặc:

“Tôi luôn rất hiếu kỳ, cô dùng cách gì để dẫn dụ Lục Cảnh Hoàng.”

Dẫn dụ? Cái từ này nghe đến khiến giá trị mị lực của cô tăng lên không ít, Tô Noãn thản nhiên cong khoé môi, không cùng Lý Tư Đặc nói nhảm nữa, chuyển bay hơn hai giờ không dài không ngắn, đủ cho cô ngủ một giấc.

Máy bay trực thăng ở vĩ độ Bắc 39,6, hạ cánh ở kinh độ đông 115,9, cơn gió lớn thổi tung đầu tóc ngắn của cô hỗn độn, Tô Noãn phóng tầm mắt tới, nhìn thấy giữa sườn núi âm u xinh đẹp dựng lên một toà biệt thự phong cách cổ xưa lịch sự tao nhã, cực kỳ giống trang viện European thời Trung cổ.

Dinh thự U Liên, là nơi ở của người nhà Cù gia, xây ở vùng ngoại ô, là khu biệt thự hạng sang nhất nhì trong kinh thành, chỉ vì nơi này từng có một hồ tên gọi U Liên, nên mới được gọi là “U Liên dinh thự.”

Sau khi người gác cổng xác nhận thân phận qua hệ thống, Tô Noãn theo sau Lý Tư Đặc vào cửa lớn, trên mặt cô bình tĩnh mà ngưng trọng, lại không tìm thấy bất an, ngay cả chính cô cũng kinh ngạc cảm xúc cổ quái như vậy.

Chân trần đi trên nền đất lạnh lẽo, lòng bàn chân truyền đến lạnh lẽo cùng đau đớn làm thắt lưng của cô đột nhiên co rúm lại, vòng qua bể phun nước, cô nhìn thấy bên trong của toà nhà U Liên, trừ bỏ tầng chính thì biệt thự có 4 tầng, các phía Đông Tây Nam Bắc của biệt thự đều là một tầng hai phòng nhỏ, bên cạnh con đường nhỏ trồng các loại hoa cỏ, xếp thành hàng trông thú vị, lùm cây chẳng chịt cao thấp, khiến cho biệt thự nhìn qua cực kỳ u tĩnh.

Lý Tư Đặc đi rất nhanh, mặc cá chân của cô gần như đã khôi phục rồi, mặc dù tư thế đi còn có chút không được tự nhiên, Cù Ý Ninh ở tại lầu phía Đông, khi Tô Noãn đứng ở dưới lầu phía Đông thì bị một vườn hoa Bách Hợp thánh khiết mênh mông hấp dẫn tầm mắt.

Bên trong căn nhà thủy tinh trong suốt ấm áp, là cả một phòng hoa Bách Hợp, nở rộ cao quý mà thuần khiết xinh đẹp, làm nổi bật lên ánh mắt trời mát lạnh mùa đông phương Bắc.

Cô vươn tay muốn hái một đoá, lại chạm đến thủy tinh lạnh lẽo thì rút tay về, những bông hoa này không phải là cô có thể đụng vào, nó chỉ thuộc về vị công chúa xinh đẹp nhất, Lý Tư Đặc lạnh giọng cảnh cáo còn quanh quẩn bên tai.

Tô Noãn khẽ cười nhạt, tiếp tục đi về phía trước, không tiếp tục đi nhìn những thứ tuyệt đẹp kia nữa, bố trí lầu phía Đông tràn ngập phong cách xinh đẹp cổ xưa, đồ sứ Thanh Hoa, đồ dùng trong nhà bằng gỗ lim, bình phong Bách Diệp Triều Phượng, đi trên hành lang, thậm chí còn có thể ngửi được hương gỗ đàn nhàn nhạt.

Ở trước cửa gỗ có khắc hai bông hoa, dừng bước lại, Lý Tư Đặc nhẹ giọng gõ cửa, động tác cẩn thận mà ôn nhu, tựa như sợ quấy nhiễu vị công chúa ngủ say bên trong, Tô Noãn trong lúc lơ đãng thấy, điêu khắc bên trên cửa gỗ cũng là hoa Bách Hợp.

Ra mở cửa chính là bác sĩ tư nhân của Ninh Nhi, thấy Lý Tư Đặc thì gật đầu chào hỏi, khi cô ấy đảo mắt nhìn về phía Tô Noãn thì trên mặt hiện rõ sự sợ hãi, chờ kịp phản ứng, cũng chỉ là nhìn thêm mấy lần, sau đó bọn họ vào phòng.

“Ninh Nhi tiểu thư đang ngủ trưa, chỉ e Lý Tư Đặc thiếu gia phải đợi thêm một lát nữa.”

“Ninh Nhi nghỉ ngơi quan trọng hơn, tôi sẽ đợi bên ngoài được rồi.”

Tô Noãn nhìn thấy bên trong phòng ngủ lớn bố trí phong cách cổ điển, hẳn là thiết kế theo kiểu phòng bệnh vô khuẩn, cửa sổ chạm sàn đem gian phòng ngăn cách làm hai nửa, cô nhìn thấy một bên thủy tinh, lộ ra chiếc giường công chúa rộng lớn phong cách châu Âu, nằm trên đó là công chúa Cù gia – Ninh Nhi.

Quân khu, nhà cũ Lục gia.

“Cho con mượn một chiếc máy bay trực thăng.”

Lục Cảnh Hoảng sau khi nói điện thoại xong trở lại thư phòng, nhìn thấy Lục lão gia quân trang phẳng phiu ngồi ở bàn đọc sách, lời ít mà ý nhiều, mang theo một loại kiên định vô hình.

Lục lão gia đang xem báo quay lại nhìn con trai, sợ hãi, đợi phản ứng kịp con trai nói gì thì lập tức nổi giận, thì ra cái tư tưởng truyền chuyển công tác mới vừa rồi của nó đều bỏ qua một bên hết sao?

Mày hơi nhú lại, Lục lão tham mưu trưởng mặt trở nên đen thui hét to một cái:

“Lục Cảnh Hoảng, mày có biết chính mày đang nói cái gì không?”

Bên trong thư phòng im lặng, giọng nói thô lỗ của Lục lão gia quanh quẩn thật lâu không tan đi, Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy ánh mắt tức giận nhìn trừng trừng của cha mình, không nhẹ không nặng trả lời:

“Con nói con muốn mượn một chiếc máy bay trực thăng, ngay lập tức, đúng rồi, còn thêm một phi công.”

Ngữ khí vân đạm phong khinh, nghe thế Lục lão gia đứng bật dậy, bàn tay to nặng nề đập lên bàn sách, lực đạo mạnh mẽ làm cho ly trà cùng nghiên mực trên bàn lắc lư va chạm leng keng, thẳng nhãi này nói gì vậy, dám ra lệnh cho ông, muốn tạo phản đúng không!

“Lục Cảnh Hoằng, mày nói chuyện với cha mày như vậy sao?”

Cơn tức của Lục lão gia từ từ dâng lên, chống lại thẳng con cứng mềm đều không ăn này, tức giận hai cái lỗ mũi thiếu chút nữa toát ra khí nóng, đôi con ngươi già nua sắc bén không biến sắc nhẹ nhàng lại.

Lục Cảnh Hoằng nhìn thẳng vào đôi mắt màu đen của cha, không hề do dự khiếp đảm, một lần nữa mở miệng:

“Nếu lần sau còn là bởi vì việc xem mắt, cũng không cần gọi con về, cha cũng biết là con rất bận.”

“Thằng con khốn kiếp, 32 tuổi còn chưa có đối tượng, còn chưa lập gia đình, mày không ngại mất thể diện nhưng cha mày đi ra ngoài phải đề thấp quân mũ đó!”

Lục lão gia không tự giác cất cao giọng, dùng bàn tay đầy vết chai dùng sức đập lên bàn, Lục Cảnh Hoằng ngưng tụ lông mày, dùng giọng nói mát nói:

“Cha cứ đập bàn, tay không đau sao?”

Lục lão gia bị tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, huyết áp không ngừng tăng cao, hé ra khuôn mặt ngăm đen kiên cường so với bao công còn chỉ có thể hơn chứ không kém:

“Tao vừa là cha vừa là mẹ nuôi mày khôn lớn, mày như thế nào báo đáp tao, thật vất vả tìm vợ cho mày, mày xem ra được lắm, người ta chết ngay cả tang lễ cũng không chịu đi, mày có biết hiện tại các cô con gái nhà khác nói gì về mày không, mày biểu tao đem cái mặt già nua này giấu đi đâu đây?”

“Cô ấy nếu không phải vợ vã bỏ trốn với người khác, thì sẽ xảy ra tai nạn xe cộ sao?”

Nghe thấy Lục Cảnh Hoảng mang theo một tia đùa cợt phản bác, Lục lão gia vợ lấy ly sứ trên bàn trà liền nện tới, Lục Cảnh Hoảng nhanh nhẹn tránh ra, ly sứ rơi xuống đất phát ra âm thanh vỡ vụn.

“Mày ngay cả ba năm qua cũng không gọi một cú điện thoại, người ta qua nước ngoài thăm mày, mày lập tức đem người ta ném đi du lịch, một cô gái tốt như người ta sẽ coi trọng người khác sao!”

“Lớn lên giống cha cha không phản đối, cha nói xem tính tình khác người này học từ ai a!”

Lục lão gia mặc dù đang tức giận răn dạy quở mắng con trai, nhưng trong mắt giữa lông mày cũng không thiếu đắc ý, bộ dạng xinh đẹp đó của con trai nhà mình nổi danh trong đại viện từ nhỏ đến lớn, không dọn ra sống một mình thì ngày nào đó phía sau cái môn không phải là một đoàn con gái đi theo hay sao?

Tưởng tượng như vậy, cơn tức của Lục lão gia vơi đi không ít, đối

với việc Lục Cảnh Hoằng xử lý chuyện tình cảm của Cù Ý Hình, cũng không có bất mãn nhiều như vậy, nói lòng cục gài trên quân trang, liếc nhìn Lục Cảnh Hoằng, lăm bằm ngồi trở lại trên ghế.

“Muốn mượn máy bay làm gì?”

“Đi Cù gia.”

Lục Cảnh Hoằng ung dung tự nhiên từ đầu đến cuối, Lục lão gia nghe xong ba chữ kia liền bình tĩnh không xong, quan hệ của Cù gia và Lục gia mấy năm trước đã lâm vào bế tắc, rất có khả năng cả đời không qua lại với nhau nữa.

“Mày lập lại lần nữa, mày muốn đi đâu?”

“Cù gia.”

Lục lão gia nhìn từ trên xuống dưới vẻ mặt bình tĩnh của Lục Cảnh Hoằng, trong lòng thầm nghĩ, năm đó ngàn cầu vạn cầu cho mày đi, mày không xem ra gì, hiện tại mày thật muốn đi làm khách của Cù gia kia, coi chừng người ta đuổi mày ra ngoài!

Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy sắc mặt Lục lão gia không ngừng biến hoá, nhấn lại ấn đường, ngữ khí cũng không tiếp tục giống như tâm tình mới vừa rồi:

“Rốt cuộc có cho mượn hay không?”

Lục lão gia lúc này cũng không tức giận, nhớ tới quan quân trong quân khu khen ngợi con trai, đẹp đến không thể đến gần, đồng thời nghe thấy giọng nói không đối đầu của Lục Cảnh Hoằng, cũng bày ra dáng vẻ:

“Việc mượn phi cơ, cũng không phải do cha định đoạt, cần phải qua phê chuẩn của cấp trên mới có thể lấy, con cũng biết, cha là bày mưu tính kế...”

Lời nói êm tai của Lục lão gia còn chưa có nói xong, đã bị Lục Cảnh Hoảng một câu cắt đứt:

“Sao cha không nói sớm.”

Xoay người liền đi ra ngoài, trong tay đã muốn bấm điện thoại cho Kiều, dặn anh ta lập tức đặt vé máy bay đi kinh thành, vừa nghĩ tới Lý Tư Đặc dám lần nữa vượt qua khuôn phép, khuôn mặt của Lục Cảnh Hoảng liền nhất thời kết lên một tầng sương lạnh.

“Thằng con hỗn xược, chẳng lẽ mày không thể van cầu cha mày sao? Cha mày còn sống sờ sờ đó!”

Lục Cảnh Hoảng cước bộ dừng lại, đem điện thoại nhét vào túi quần, xoay người nhìn thấy Lục lão gia nổi giận đùng đùng nhẹ nhàng cười:

“Đương nhiên, cha vẫn khoẻ mạnh.”

Sau đó nghiêng mực hung hăng bay tới, Lục Cảnh Hoảng không tiếp tục né tránh, chỉ là nhanh chóng giơ tay lên đỡ, nghiêng mực cứng rắn va chạm xương cổ tay, phát ra âm thanh nặng nề bỗng nhiên dừng lại, sau đó như là mất đi linh khí không tiếng động rút trên sàn nhà.

Lục lão gia cũng không nghĩ tới Lục Cảnh Hoảng thế nhưng không né tránh, thiết đen trên mặt hiện lên kinh ngạc, không biết kế tiếp nên nói câu gì, không nể mặt đi giải thích với con trai, ông là trăm triệu lần không thể làm, chuyện này rất là tổn hại mặt mũi.

Lục Cảnh Hoằng nắm chặt nắm tay, anh cúi người xuống nhặt lên nghiêng mực không bị vỡ nát, đi tới đặt trở lại trên bàn sách của Lục lão gia, nhìn sắc mặt Lục lão gia vô cùng xấu hổ phía trước, thản nhiên nói:

“Về sau không cần tiếp tục an bài mai mối, nếu như muốn kết hôn, tự con sẽ tìm.”

Lục lão gia nghe thấy sững sốt một chút, đây là lần đầu tiên con trai trước mặt ông nói ra hai chữ kết hôn, thật chẳng lẽ có đối tượng yêu mến rồi sao?

Chỉ là ông còn chưa hỏi rõ nguyên nhân, bên trong thư phòng sớm đã không còn thấy bóng dáng của Lục Cảnh Hoằng, tỉnh lại, không khỏi mừng rỡ, nhưng lập tức liền biến sắc, thằng con nghịch tử mới vừa nói muốn đi đâu?

Cù gia? Đây không phải là tự mình đi nộp mạng sao?

— — — — —

“Ninh Nhi tiểu thư đã tỉnh rồi.”

Nữ bác sĩ nhận nhủ tin tức này thì Tô Noãn đang ngồi trên ghế salon ở phòng ngoài ngủ gà ngủ gật, cô bị Lý Tư Đặc lay tỉnh sau đó bị buộc thay quần áo cùng giày dép cách ly, đeo khẩu trang và bao tay vào, mới được phép vào phòng bệnh vô khuẩn thăm Ninh nhi.

Vừa vào phòng bệnh, Tô Noãn liền dừng bước, cô còn chưa biết nên nói cái gì cho tốt, nhưng thật ra là cô không có lập trường nói chuyện nhất, lại bị mạnh mẽ áp đến trước mặt công chúa, cô không biết nên chuẩn bị cho chính mình một loại tâm tình như thế nào.

Bộ dạng Ninh Nhi so với lần gặp trước thì cũng không khác bao nhiêu, chỉ là giờ phút này, chính bản thân cô ấy được sủng ái vây quanh bên trong dinh thự U Liên, không còn là chiếc bóng cô đơn đứng bên ngoài nhà của Lục Cảnh Hoằng.

Ninh Nhi, nghe tên là làm người ta muốn yêu thương.

Ninh Nhi đang nằm trên chiếc giường công chúa trải đệm nhung thiên nga, váy dài tuyết trắng, mái tóc mềm mại như mực theo đầu giường phủ xuống, cô ấy tái nhợt giống như một con bướm bướm.

Ninh Nhi liếc mắt một cái liền nhận ra Lý Tư Đặc, cho dù toàn thân anh chỉ thấy được có đôi mắt, cô thần nhiên cười rộ lên, nhìn qua xinh đẹp mà tao nhã.

Lý Tư Đặc bước nhanh đến bên giường ngồi xuống, đem tóc dính loạn trên cánh môi màu hồng của Ninh Nhi gạt ra sau tai, dịu dàng quan tâm hỏi thăm Ninh Nhi, ánh mắt của anh tràn đầy cẩn thận, tựa hồ lo lắng một khi hỏi dồn dập quá sẽ làm Ninh Nhi mệt.

Ngón tay tái nhợt của Ninh Nhi vén cái chăn mỏng trên người lên, nhìn Lý Tư Đặc lẳng lặng mỉm cười, nhẹ nhẹ lắc đầu:

“Em rất khỏe, Lý Tư Đặc, đừng lo.”

Tô Noãn đứng ở góc cửa, rất không thu hút, cho nên tới giờ Ninh Nhi cũng không nhìn thấy cô.

Tô Noãn ngẩng nhìn thiên sứ yếu đuối trên giường, lồng ngực cô không khỏi cứng lại, loại cảm giác này lại xuất hiện, chỉ cần vừa nhìn thấy Ninh Nhi, thế giới của cô liền trở nên tối tăm mà tiêu điều.

Có lẽ đây chỉ là một loại tâm lý ghen tị đi, Tô Noãn âm thầm an ủi chính mình, tựa như những người nghèo khó đều tồn tại tâm lý ghét kẻ giàu có, vị công chúa như Ninh Nhi, mà ghen tị cô ấy cũng là bình thường.

Bất quá, Thượng Đế kỳ thực cũng rất công bằng, Ninh Nhi nhận hết sủng ái, tao nhã hào phóng, cao quý xinh đẹp, lại cực kỳ thông minh, nhưng thân thể cô có chút yếu ớt nhiều bệnh, nhớ tới nguyên nhân lần này Ninh Nhi bị bệnh, Tô Noãn không nhịn được nhướn mày.

“Ninh Nhi, em xem ai tới nè?”

Theo ánh mắt của Lý Tư Đặc, Ninh Nhi nhìn về phía Tô Noãn, bốn mắt nhìn nhau, Tô Noãn cảm thấy sau lưng một hồi kích động, cô không biết nên bắt đầu nói cái gì, cô nhìn thấy trên mặt Ninh Nhi chợt loé lên kinh ngạc không cách nào che dấu, nhưng mấy giây sau nhanh chóng khôi phục cười nhạt.

Ninh Nhi nhận ra cô, cho dù họ chỉ gặp qua 1 lần ở cửa nhà trọ, nhưng bởi vì Ninh Nhi ngộ nhận cô là người phụ nữ Lục Cảnh Hoằng quan tâm, cho nên đối với trí nhớ cô ấy cực kỳ khắc sâu.

“Không nghĩ tới cô sẽ đến thăm tôi, cảm ơn cô.”

Thanh âm rất mỹ diệu, thật giống như là chim sơn ca hót vang mùa xuân, Tô Noãn trong lòng thì thầm, chính mình cũng không nghĩ đến, cô muốn lộ ra một nụ cười thân thiện, lại phát hiện Ninh Nhi căn bản không nhìn thấy.

“Không cần khách khí.”

Lẳng lẳng trầm mặc, Tô Noãn cùng Ninh Nhi cũng không biết nên nói đề tài nào, bởi vì Lục Cảnh Hoằng, dù là ai cũng không cách nào tỏ

vẻ thản nhiên khi ở chung, tầm mắt Lý Tư Đặc luôn dừng trên người Tô Noãn, anh ta tựa hồ hy vọng Tô Noãn nói cái gì đó.

Tô Noãn đem ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đứng ở đây, cô biết Lý Tư Đặc hy vọng cô nói cái gì, nhưng cô vẫn để ý đến vấn đề trong sạch, kỳ thật cô cũng là vô tội, không phải sao?

Chỉ là hiện giờ mới nói, sẽ không ai tin.

Cái người đàn ông lạnh lùng kia, hôn hít cô, nhớ lại những nụ hôn mập mờ kiều diễm kia, Tô Noãn tim bắt đầu đập nhanh, ngay cả chính cô còn không tin bọn họ không có gì, huống chi là người ngoài cuộc?

“Cô có một đôi mắt rất đẹp.”

Ninh Nhi bỗng nhiên nhìn đôi mắt phượng của cô, mỉm cười ấm áp, nụ cười đó không có ác ý, đơn thuần chỉ là ca ngợi.

“Cám ơn.”

Lần này đến phiên cô cảm ơn, Tô Noãn khoé mắt liếc nhìn Lý Tư Đặc lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, cô mới vừa không biết nên nói đề tài gì, không ngại mượn Lý Tư Đặc ca ngợi lại Ninh Nhi:

“Trong mắt Lý Tư Đặc tiên sinh, đôi mắt của Ninh Nhi tiểu thư mới là xinh đẹp nhất trên thế giới.”

Giữa chân mày Ninh Nhi hé ra bướm bướm yên tĩnh xinh đẹp.

“Không, tôi nói thật, ánh mắt của cô rất đẹp, cô biết không, mẹ của tôi cũng có một đôi mắt xinh đẹp như vậy.”

Tô Noãn chợt nhớ tới cha, cũng nhớ lại khi còn bé quần áo với mấy đứa bé kia.

Bọn chúng nói, ánh mắt của mày, thật sự rất khó làm cho người ta thích.

Chỉ là, hiện tại có người ca ngợi nó, Tô Noãn không hề đáp lại, cô không biết Ninh Nhi có nhìn thấy hay không, cô nhìn cô ấy chậm rãi nở ra nụ cười, sau đó đem tầm mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Lý Tư Đặc trò chuyện cùng Ninh Nhi, cô không biết bọn họ đang nói chuyện gì, lực chú ý của cô vẫn bị phân tán, cô nhớ tới trận mặt trời tuyết kia, nghĩ tới trận mưa to lớn kia, nghĩ tới một ít đồ ăn trên bàn buổi trưa hôm nay, sau đó tự nhiên như vậy mà nghĩ tới Lục Cảnh Hoàng.

Nếu khi anh về nhà phát hiện không có ai, sẽ là cái biểu cảm gì, lần trước anh tìm được cô, như vậy lần này, có thể hay không cảm thấy mệt mỏi, mà bỏ mặc?

Không qua bao lâu, trên mặt Ninh Nhi liền hiện ra vẻ mệt mỏi, sắc mặt của cô thủy chung tái nhợt giống như bông tuyết rơi xuống trong ngày mùa đông.

Về điểm này, Ninh Nhi cùng Lục Cảnh Hoàng rất giống nhau, đều là một loại xinh đẹp tịch mịch, nhìn qua vô cùng tốt đẹp, nhưng khi đưa tay đụng vào, lại không cảm giác được chút độ ấm nào.

Hai người như vậy mà ở chung một chỗ, không biết là một phen cảnh tượng như thế nào?

“Thực xin lỗi, biết cô tới thăm tôi, tôi hẳn nên tự mình nghênh đón, nhưng cô cũng biết cơ thể của tôi....”

Tô Noãn nhìn cô ấy, ánh mắt dừng trên khuôn mặt tinh xảo suy xét, bỗng nhiên nghĩ, có lẽ cô cũng là đứa bé được Vương Hậu sinh ra trong sắc trời đầy tuyết, chỉ là, Vương Hậu không cẩn thận làm rơi cô trong đồng tuyết, cho nên, cô mới có thể không được như Ninh Nhi ở toà thành tràn ngập hoa Bách Hợp và có Mercedes Benz.

Ninh Nhi dừng lại một chút, trên ngũ quân trắng nõn xinh đẹp tràn ngập tiếc nuối cùng thương cảm, thế cho nên nước mắt của cô như muốn tràn mi ra, “Nếu như có thể, tôi hy vọng cô có thể bầu bạn với anh rể, anh ấy vẫn là một người, rất cô đơn.”

Tô Noãn không phản bác được, Lý Tư Đặc lạnh giọng nhắc nhở:

“Tô tiểu thư, chẳng lẽ cô không có gì muốn nói với Ninh Nhi sao?”

Từ trong đồng thoại hồi hồn Tô Noãn nhìn hoàng tử cùng công chúa ở mép giường, Lý Tư Đặc không kịp chờ đợi muốn cô nói ra mấy lời kia, kỳ thật mấy lời kia đối với cô mà nói, cũng chỉ là vài chữ, chỉ là, đột nhiên, cô không mở miệng được.

Lừa gạt Thiên Sứ thuần khiết như vậy, có thể hay không bị trừng phạt xuống địa ngục?

Tô Noãn sửng sờ quên nói chuyện, mà nữ bác sĩ của cô ấy đứng bên cạnh cửa lại mở miệng nói chuyện:

“Lý Tư Đặc thiếu gia, Ninh Nhi tiểu thư e là mệt rồi.”

Lệnh đuổi khách rất lễ phép, cũng không đến mức khiến khách khó chịu, lại có thể rõ ràng biểu đạt ý tứ.

Lý Tư Đặc đặt Ninh Nhi buồn ngủ nằm lại trên giường, khoảnh khoảnh

đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo quét về phía Tô Noãn, mang theo giận dữ trách cứ, Tô Noãn đối với việc đó nhìn như không thấy, chỉ là hướng về phía Ninh nhi thản nhiên nói:

“Tạm biệt.”

“Tô tiểu thư, xin cô chiếu cố anh rể thật tốt.”

Thanh âm uyển chuyển êm tai của Ninh Nhi lại lần nữa vang lên, nhưng khác hơn là có vài phần mõi mệt, Tô Noãn động tác xoay người dừng lại một chút, có chút thương hại vị công chúa ốm đau triền miên này, cho nên Tô Noãn quay người lại, nhìn Ninh Nhi nhu tĩn dĩm nhiên nói:

“Thật ra thì, ngày đó không có chuyện gì xảy ra giữa tôi cùng Lục Cảnh Hoảng, tôi không có nhà để về, nên anh ta chứa chấp tôi.”

Ninh Nhi ngẩn người, sau đó nhìn Tô Noãn cảm kích cười:

“Cám ơn cô nói cho tôi biết, kỳ thật... mới vừa rồi tôi cũng đoán ra được.”

Quả thật là một cô gái thông minh...

Tô Noãn gật đầu hỏi thăm, không cần nhiều lời nữa, xoay người rời đi, nữ bác sĩ mới vừa mở cửa, cô còn chưa kịp đi ra một bước, liền nhìn thấy ngay cửa xuất hiện một dáng người yếu đuối, cũng mặc quần áo và đeo bao tay khẩu trang cách ly.

Sau đó Tô Noãn nghe thấy nữ bác sĩ cung kính khom người, “Phu nhân.”

“Dì Dĩnh, dì đã về!”

Lý Tư Đặc cũng lễ phép đứng dậy, tổng lời nói đối với trưởng bối cũng là đặc biệt khiêm tốn nhã nhặn, vị này chính là mẹ của Ninh Nhi, nữ chủ nhân của dinh thự U Liên sao?

Tô Noãn ánh mắt đang nhìn về mẹ Ninh Nhi nhìn cô, nhìn thấy ánh mắt Tô Noãn thì bà ấy cũng hơi sửng sốt, nhưng lập tức theo phép lịch sự, hướng Tô Noãn gật đầu, đi lướt qua cô đến bên giường.

“Ninh Nhi, hôm nay thấy khá hơn chút nào không?”

Thanh âm ôn hoà nho nhã, tràn ngập tình yêu thương của người mẹ đối với con, Tô Noãn nghe ra lo lắng cùng y buồn của người mẹ này.

Lý Tư Đặc yên lặng đi đến bên cạnh cô, không có tiếng động nào đưa cô ra khỏi phòng, trút bỏ quần áo trên người, xoay người nháy mắt ra khỏi phòng ngủ, Tô Noãn bỗng nhiên quay đầu lại, cô nhìn thấy trong phòng bệnh, người mẹ kia thật cẩn thận cho Ninh Nhi uống cái gì đó, trong đôi mắt xéch kia chảy xuôi nhu hoà hạnh phúc.

“Đây là vé máy bay trở về thành phố A.”

Ra khỏi lầu phía Đông, sau đó Lý Tư Đặc đem vé máy bay đưa cho cô, liền quay trở lại vườn hoa Bách Hợp, anh ta bắt đầu thay cô ấy cắt tỉa cành lá, cũng không tiếp tục để ý đến cô nữa.

Tô Noãn cầm vé máy bay trong tay, cười một tiếng, dưới bàn chân truyền đến một hồi khí lạnh khiến cô run rẩy một trận, cô không có quay đầu lại khẩn cầu Lý Tư Đặc đưa cô xuống núi, cô một thân một mình, chân không, dựa vào trí nhớ, đi ra cửa lớn của dinh thự U Liên.

Bên dưới toà dinh thự, có một cái hồ bị chôn vùi, nếu có thể, cô thực

muốn hỏi chủ nhân dinh thự một chút, tại sao lại muốn chôn cái hồ này, mà không trực tiếp ở trên hồ, xây một cái dinh thự xinh đẹp.

Trong khi cô giẫm lên nền đá cuội trên con đường nhỏ thì cô bắt đầu dần dần cảm thấy rét lạnh, sau đó cô thực sự như ý nguyện gặp được chủ nhân dinh thự, nhưng cô lại không có can đảm hỏi ra vấn đề không thể tưởng tượng kia.

“Tại sao cô lại ở đây?”

Tô Noãn nghe thấy âm thanh, ngẩng đầu liền nhìn thấy được một thanh niên mặc đồ rằn ri, làn da cổ đồng trên khuôn mặt tuần tú, khi nhìn thấy Tô Noãn thì sinh ra kinh ngạc, Tô Noãn nhớ ra, lần trước vì chụp hình cho hôn lễ của cháu Lục Cảnh Hoằng mà va phải người đàn ông này trên hành lang, lúc ấy anh ta đang đuổi theo một cô gái.

Tô Noãn có chút xấu hổ, đang lúc cô không tìm thấy lý do thích hợp cho việc mình xuất hiện ở đây thì cô liếc thấy sau lưng người thanh niên đi ra một người đàn ông trung niên, bên trên quân trang đeo quân hàm thượng tá, khí chất nho nhã mà trầm ổn, ông nhìn Tô Noãn vuốt cằm mỉm cười, sau đó nhìn về phía người thanh niên kia:

“Ý Thần, con quen biết vị tiểu thư này?”

“Kia cũng không phải, chỉ là lần trước gặp qua vị tiểu thư này, lúc đó cảm thấy dung mạo cô ấy giống dì Dĩnh, không ngờ còn có thể được gặp ngay ở nhà.”

Tô Noãn phát hiện hai người đàn ông trước mắt này hình dáng dung mạo rất giống nhau, theo như số tuổi có thể phỏng đoán, hẳn là cha con, nghe giọng điệu đối thoại của bọn họ, cái người đàn ông trung niên này chỉ e rằng chính là chủ nhân của dinh thự cũng như là cha của Ninh Nhi – Cù phó tổng tham mưu trưởng.

Cù Kính Minh thô thô quan sát Tô Noãn vài lần, ánh mắt chột loé, sau đó mỉm cười gật đầu, đồng ý với cách nói của con trai Cù Ý Thần:

“Quả thực cô ấy cùng Dĩnh Di có năm phần giống nhau.”

“Nếu không phải biết cha cùng dì Dĩnh ở chung liền sinh ra Ninh nhi, có thể con sẽ lầm tưởng đây là đứa em lưu lạc bên ngoài.”

Chương 19: Điều kiện của tình yêu

Cù Kính Minh cũng không bởi vì lời nói của Cù Ý Thần mà tỏ ra không vui, ánh mắt của ông lặng im mà sắc bén, nhưng khi nhìn về phía Tô Noãn thì lại không tự giác lộ ra biểu cảm nhu hoà, ôn hoà cười ấm áp:

“Xin cô đừng chê bai lời nói của con tôi.”

Cù Ý Thần nhìn thấy thái độ của Cù Kính Minh đối với Tô Noãn thì đáy mắt hiện lên kinh ngạc, nghiêm khắc như ba, lại sẽ hoà ái đối với một người xa lạ như vậy, điều này làm cho anh không khỏi quan sát Tô Noãn.

Tô Noãn cười lắc đầu, đối với cha con trước mắt này, thật không biết phải nên nói cái gì.

Gió chạng vạng nổi lên khiến cô một thân run rẩy, cô chỉ mặc một chiếc áo lông cừu của đàn ông, khoác trên người hơi rộng, cô không để lại dấu vết đưa tay xoa cánh tay, cố gắng làm cho ấm lại một chút.

Ánh mắt nhạy cảm của Cù Kính Minh đã sớm chú ý tới vẻ mờ ám của Tô Noãn, ông cúi đầu liền nhìn thấy đôi chân nhỏ trên đường đá cuội kia, bị đông cứng có chút đỏ lên, giờ phút này bởi vì tầm mắt của ông mà nhất thiết co rút lại.

“Ý Thần, đi lấy một đôi giày trong tủ giày của Ninh Nhi, đưa đến lầu chính.”

“Vâng, thưa cha.”

Cù Ý Thần đang ngắm nhìn Tô Noãn hơi có vẻ xấu hổ, chợt nghe theo chỉ thị của Cù Kính Minh, đi về phía lầu chính, đá cuội trên đường, chỉ để lại Cù Kính Minh cùng Tô Noãn.

Tô Noãn thật không muốn làm phiền bọn họ, cô muốn cự tuyệt ý tốt của vị Phó tổng tham mưu trưởng này, chỉ là khi chống lại đôi con người ôn hoà thân thiết kia thì cô nói không ra lời gì để bác bỏ mặt mũi trong lời nói của ông.

Cho nên, khi Cù Kính Minh đưa cô tới lầu chính thì cô cũng không còn thoái thác nữa, cũng thuận thế bước sát theo bước chân trầm ổn mạnh mẽ kia, đi vào lầu chính.

Bố trí của lầu chính, cùng lầu phía Đông tương tự, bên trong bình đồ sứ thanh hoa, cắm hoa Bách Hợp mới nở, đặt ở bên trên tấm gỗ lim màu tối, trang nghiêm loáng thoáng toả ra hương khí.

Nếu cô đoán không sai, những hoa Bách Hợp này đến từ hoa viên bí mật của Ninh Nhi.

Cù Kính Minh đưa cô đi qua con đường lớn trống vắng, cô nghe thấy những người giúp việc kia hành lễ với ông, ông chỉ là nhàn nhạt gật đầu, Tô Noãn nhìn thấy trên cây cột bằng thuỷ tinh ánh ra gương mặt nghiêm túc, không thấy một chút nào hoà nhã dễ gần như vừa rồi nói chuyện cùng cô.

“Cô có người quen ở dinh thự U Liên sao?”

Ngồi trên ghế salon phòng khách, Cù Kính Minh mở đầu tò mò hỏi thăm, Tô Noãn thành thực lắc đầu, cô không muốn có chút giấu diếm đối với vị trưởng bối mới lần đầu gặp mặt này, hướng chỉ một chút

thủ đoạn nào của cô ở trước mặt ông cũng chỉ là múa rìu qua mắt thợ.

“Là Lý Tư Đặc dẫn tôi tới, nhưng anh ta hình như không có ý đưa tôi trở về.”

Tin tưởng cô tuyệt đối không có ý tố cáo sau lưng, cô chỉ là nói ra chân tướng sự việc, khi Tô Noãn nhắc tới Lý Tư Đặc thì Cù Kính Minh chỉ nhẹ nhàng mà “Nha” một tiếng, sau khi nghe xong hành vi của Lý Tư Đặc, mày hơi nhăn lại.

“Không cần lo lắng, chờ sau khi Ý Thần đem giày ra, tôi sẽ cho vệ sĩ đưa cô xuống núi an toàn.”

“Nếu như có thể, hy vọng có thể đưa tôi đến sân bay.”

Tô Noãn cũng không ngờ tới mình sẽ đột ngột đưa ra yêu cầu như vậy, nhưng cô trừ việc đó ra không có lựa chọn nào khác, cô không có tiền để tự mình đi đến sân bay.

Cù Kính Minh nhìn chăm chăm đôi mắt phượng âm thầm kia của Tô Noãn, lẳng lặng, trầm mặc thoáng qua, trên mặt lộ ra tươi cười an ủi, cầm lấy điện thoại trên sa lon, ông bảo cảnh vệ chuẩn bị xe, tiễn cô đi sân bay.

“Còn chuyện gì muốn tôi giúp, cứ nói đi, không cần phải khách khí.”

Tô Noãn ngẩng đầu nhìn vị trưởng bối này đối với cô khoan dung khác thường, nhớ tới cha mình, giống như trong ấn tượng của cô, cha không có hình tượng ôn hoà hiền lành như vậy.

Đột nhiên, Tô Noãn cảm giác trong ngôi biệt thự xa lạ này mình cũng không hề cô đơn như vậy, ít nhất trong lúc đang cùng vị trưởng giả

này nói chuyện, cô là đối tượng được nhân nhượng, đối phương vẫn luôn cười nhìn cô, giống như đồng ý thoả mãn toàn bộ nguyện vọng của cô.

“Nếu nói vậy ông có thể cho tôi mượn 20 đồng...”

Theo như từ sân bay thị trấn A về tới nơi đi xe buýt 20 đồng là dư rồi, nhưng cô còn muốn đi đến Thiên Hương Hoa Đình xem, bất kể như thế nào, cô phải tìm Lục Cảnh Hoằng giải thích tình huống một chút, cô không thể vẫn cứ gây thêm phiền toái cho anh.”

“Lần sau có cơ hội đến kinh thành tôi nhất định sẽ trả lại cho ông.”

Cù Kính Minh mỉm cười đứng dậy, từ trong ngăn kéo lấy ra hai tờ 10 nhân dân tệ đưa cho Tô Noãn, không có hỏi nhiều, cũng không đưa nhiều, ông làm như vậy là tốt nhất, bảo toàn lòng tự ái của Tô Noãn.

Tô Noãn nhận tiền bỏ vào túi, lại nhìn thấy Cù Kính Minh vui vẻ nhìn mình, liền ngược lại đứng lên đứng nghiêm ngay ngắn, hướng Cù Kính Minh cảm kích khắc sâu trong lòng cúi mình vái chào:

“Thật sự cảm ơn ông!”

Cù Kính Minh vẫn cười nhạt, nhìn qua hình như lâu rồi không có tâm tình vui vẻ như vậy, đưa tay ý bảo Tô Noãn ngồi xuống, người làm bưng tới một ly trà mật ong đặt trước mặt Tô Noãn, Tô Noãn lại lộ mặt vẻ khó xử, không có uống.

“Không thích mật ong sao? Để tôi kêu người đổi cho cô một ly khác ngon hơn.”

“Tôi từ nhỏ uống mật ong toàn thân sẽ nổi mẩn đỏ, cho nên....”

Cù Kính Minh chợt hiểu, đối với Tô Noãn khiêm tốn cẩn thận biểu hiện hài lòng gật đầu, cũng không có ý trách cứ:

“Thì ra cô dị ứng với mật ong, ngược lại thật sự là khéo...”

Tô Noãn chẳng biết tại sao có chút xấu hổ, hơi nhẹ gật đầu, thời điểm ngồi trở lại trên ghế salon, trong lúc lơ đãng nghiêng mắt nhìn đến tác phẩm ảnh chụp treo trên bức tường trong phòng khách, thay thế cho bức tranh vốn nên thích hợp với phòng khách mang phong cách cổ điển này.

“Đây là tác phẩm do vợ tôi chụp những năm gần đây, để cho cô chê cười rồi.”

“Không đâu, những tác phẩm này đều rất đẹp.”

Tô Noãn thường thức những tấm ảnh được chụp tinh xảo đẹp đẽ, nói ra cảm tưởng thật sự của mình, cô nghĩ tới vị phu nhân vừa rồi gặp trong phòng bệnh Ninh Nhi, một người mẹ hiền lành, một người vợ xinh đẹp, và cũng là một nữ cường nhân tài giỏi.

Cù Ý Thần đem giày trở lại, liền nhìn thấy nụ cười hoà ái của Cù Kính Minh, ánh mắt nhìn Tô Noãn phá lệ ôn hoà, không có bất lý mục đích gì, chỉ là đơn thuần cảm thấy mình và Tô Noãn thật ăn ý.

“Thật rất cảm ơn hai người, thời gian không còn sớm, tôi xin cáo từ trước.”

Tô Noãn không lập tức mang đôi giày mới kia vào, cô cảm thấy mang giày trước mặt chủ nhân là hành vi không phải phép, cô xách túi to lên hướng Cù Kính Minh và Cù Ý Thần nói lời tạm biệt, mới vừa định theo sự hướng dẫn của người giúp việc rời đi, liền nhìn thấy một gã cảnh vệ vội vàng đi vào biệt thự.

“Tham mưu trưởng, bên ngoài có vị tiên sinh nói muốn vào dinh thự tìm người.”

Tô Noãn bước chân hơi chậm lại, đầu óc của cô trong nháy mắt hiện ra chính là tên Lục Cảnh Hoằng, không biết vì sao, liền cho rằng đó là anh, cô quên mất đi tiếp, chậm trễ như vậy bị Cù Kính Minh nghi ngờ nhìn ở trong mắt.

Ông chỉ là ôn tồn cười một tiếng, cũng không có chút vạch trần, nhìn cảnh vệ nói:

“Nếu là đến tìm người, thì đưa anh ta đến đây đi.”

“Tôi đã biết, tham mưu trưởng.”

“Cô cứ ngồi ở đây chờ đi, anh ta tới rồi cùng đi thì tốt hơn.”

Cù Ý Thần gọi Tô Noãn ngồi trở lại, khi Tô Noãn xoay người, bắt gặp ánh mắt của Cù Kính Minh, cô cực kỳ cảm kích cười một cái, lúm đồng tiền sáng lạn khiến cho Cù Kính Minh khựng lại, ánh mắt nhu hoà vài phần.

Cù Kính Minh cùng Cù Ý Thần bắt đầu nói chuyện phím, Tô Noãn không tiện xen vào, đều là vài chuyện trong quân đội, quá nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp làm cô nghe mà chóng mặt, nhất là sắc mặt Cù Kính Minh trở nên nghiêm khắc, càng làm cô không dám lỗ mãng.

Tô Noãn nhàm chán hếch lên khoé môi, ánh mắt chuyển động, liền nhìn thấy vị cảnh vệ kia lại xuất hiện trong biệt thự, Cù Kính Minh và Cù Ý Thần cũng theo tiếng nhìn lại, bọn họ đối với cái vị tiên sinh đến tìm Tô Noãn hình như cực kỳ cảm thấy hứng thú.

Sau đó, ung dung cao quý bên trong phòng khách, một người mặc áo sơ mi trắng, âu phục màu đen, người đàn ông dáng người cao to chậm rãi từ bên người viên cảnh vệ đi ra, lễ độ gật đầu chào Cù Kính Minh, liền lập tức đi về phía Tô Noãn.

Tô Noãn tròn to đôi mắt phượng kinh ngạc, không thể phủ nhận, trong lòng cô dâng lên nhàn nhạt vui sướng, phần vui sướng này còn chưa kịp hiện ra trên mặt, cô chỉ nghe thấy Cù Ý Thần lạnh giọng chê cười:

“Đây không phải là bộ ngoại giao tinh anh quốc gia của chúng ta sao? Như thế nào lại khiến cho người có địa vị cao chịu hạ mình nhân nhượng trước người có địa vị thấp Cù gia chúng tôi đến nơi thâm sơn cùng cốc này vậy?”

Tô Noãn mơ hồ cảm thấy không khí bên trong phòng khách có biến hoá, cô vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy sắc mặt âm trầm căm giận của Cù Ý Thần nhưng làm mặt lạnh, chuyện này có phần khó hiểu bên trong, bàn tay bé nhỏ của cô bị một cổ ấm áp bao trùm.

Sắc mặt Lục Cảnh Hoàng tựa hồ cũng không có gì tốt, ánh mắt u lãnh kéo Tô Noãn xoay người rời khỏi, lại nghe thấy âm thanh lạnh lùng cứng nhắc của Cù Kính Minh chất vấn:

“Tôi cũng không biết việc cho cậu tham gia tang lễ Hinh Nhi khó đến như vậy, vị tiểu thư này, chính là nguyên nhân năm đó cậu không tiệc huỷ hôn sao?”

Tô Noãn trong lòng ngó ra, cô quay đầu lại phát hiện Cù Kính Minh vẫn ngồi trên ghế salon, nhưng không che dấu chút nào không vui trên mặt, khi nhìn vào ánh mắt cô thì cũng không còn ôn hoà như mới vừa rồi, vị trưởng bối này hiểu làm cái gì sao?

“Lúc đó công việc tôi gặp phải một chút vấn đề.”

Nhìn thấy viên cảnh vệ ngăn cản đường đi, Lục Cảnh Hoằng dứt khoát cũng không cứng đối cứng, anh hơi nghiêng người, trực tiếp đón nhận ánh mắt sâu thẳm của Cù Kính Minh, liền tìm nhẹ tránh nặng trả lời:

“Thư ký của tôi thay tôi trở về gấp thì tôi quả thật không cách nào biểu đạt tâm tình của mình.”

Lục Cảnh Hoằng chú ý thấy Tô Noãn chân trần đứng trên thảm trải sàn Ba Tư, lại không dừng lại lâu thêm, con ngươi lãnh đạm nhìn Cù Kính Minh bộc phát lạnh lùng trầm mặc:

“Tang lễ của Cù đại tiểu thư, Cù phó tổng tham mưu trưởng hẳn là nên nói cho tôi biết sớm, như vậy tôi sẽ xử lý công việc trong tay mình sớm một chút để trở về gấp.”

“Lục Cảnh Hoằng, anh nói cái gì đó, anh nguyên rủa chị tôi chết sớm sao!”

Cù Ý Thần sau khi nghe được lời nói lạnh bạc của Lục Cảnh Hoằng, tức giận tới mức từ trên ghế salon ầm ầm đứng dậy, làn da màu đồng cổ xưa bị tức đến có chút đỏ lên, muốn xông lên lại bị Cù Kính Minh giữ lại giáo huấn.

Tô Noãn nhìn thấy ánh mắt sắc bén kia của Cù Kính Minh chuyển dời đến trên người cô, cô giật mình hiểu ra, nhẹ nhàng mà tránh ra Lục Cảnh Hoằng đang nắm lấy cô, hướng Cù Kính Minh giải thích nói:

“Chỉ e ông hiểu lầm, tôi và Lục tiên sinh mới quen gần đây thôi...”

Cô cảm thấy được Lục Cảnh Hoằng và Cù gia đang tồn tại mâu

thuần, cô không hy vọng nguyên nhân bởi vì cô, mà đem loại mâu thuẫn này tăng cao đến đỉnh điểm, cho nên cô mở miệng giải thích, lại không ngờ tới sẽ bị một giọng nữ cắt đứt.

“Trong trường hợp này, một cô gái có giáo dục chắc là sẽ không chen miệng vào.”

Giày cao gót tao nhã giẫm trên sàn nhà, giống như vũ khúc trong đêm tối, Tô Noãn nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, thấy được một dáng người yếu điệu, bà mặc chiếc váy ngắn màu trắng ngà, áo choàng có rèm tua, những sợi rèm tua màu rượu đỏ kia theo bước đi của bà, thoáng lung lay, sinh động lắc lư trên không trung.

“Dì Dĩnh, sao dì lại tới đây, Ninh Nhi ngủ rồi sao?”

Cù Ý Thần tôn kính hỏi, biểu minh thân phận của người tới, là vị phu nhân Tô Noãn gặp được trong phòng bệnh, mẹ của Ninh Nhi, nữ chủ nhân của dinh thự U Liên – Niếp Hiểu Dĩnh.

Mùi nước hoa nhẹ nhàng quanh quẩn trong mũi cô, Tô Noãn thoáng ngẩng đầu, liền nhìn thấy hé ra gương mặt tinh xảo xinh đẹp, nhất là đôi mắt xé kia, song mắt lưu chuyển, chậm rãi nhìn sang, khoé mắt lộ ra phong tình tuyệt mỹ.

Ánh mắt của Niếp Hiểu Dĩnh khiến cho người ta cảm thấy một trận cảm giác áp bách, Tô Noãn nhất thời cảm thấy dưới cái nhìn chăm chú của bà không chỗ che dấu, rõ ràng là trước giờ cô chưa gặp qua người này, nhưng vừa gặp mặt, liền cảm thấy quen thuộc không ngôn ngữ nào diễn tả.

“Tôi nghe Lý Tư Đặc nói, cô đã trải qua một lần hôn nhân.”

Giọng điệu bình thản, tiếng nói ôn hoà, Tô Noãn thản nhiên đứng

nguyên tại chỗ, nhận lấy ánh mắt kinh ngạc của cha con Cù gia, trong khi đó cô lại đang nghiên cứu vẻ mặt của vị nữ chủ nhân này.

Thực sự cô và bà ấy có chút giống nhau, tuổi cách nhau hơi xa, nhưng thực tế nhìn qua đều còn trẻ như nhau, khuôn mặt trắng sáng không tì vết này, không có lấy một nếp nhăn, phảng phất như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

Niếp Hiểu Dĩnh phát hiện Tô Noãn nhìn chăm chăm bà, chân mày nhướng lên, đôi mắt đẹp sáng loáng chớp mở quét qua Tô Noãn, nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng, cánh môi đỏ mọng khắc chế cong lên:

“Nếu Ninh Nhi biết Lục phó bộ quang lâm hàn xá, nhất định sẽ rất vui.”

“Thay tôi thăm hỏi Ninh Nhi, chúng tôi xin cáo từ trước.”

Lục Cảnh Hoảng hình như không muốn chu toàn trong trường hợp này, anh kéo Tô Noãn bên cạnh bước đi, chỉ là khi đi tới cửa thì đột nhiên dừng lại, Tô Noãn ở một khắc Lục Cảnh Hoảng kéo tay cô, liền từ trong việc Niếp Hiểu Dĩnh bắt lỗi cô kinh ngạc hoảng hồn, cô ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Hoảng dừng lại không đi nữa.

Lục Cảnh Hoảng nghiêng đầu nhìn về phía bên trong phòng khách, Niếp Hiểu Dĩnh đang nhìn ra cửa, thản nhiên lưu lại một câu, liền kéo Tô Noãn biến mất ở cửa biệt thự.

“Theo như tôi biết, Cù phu nhân cũng là hai lần kết hôn đi?”

Niếp Hiểu Dĩnh tao nhã khinh xoẹt, trên khuôn mặt xinh đẹp ẩn nhẫn tức giận, nhưng không có phát tác tại chỗ, bà nhớ tới gương mặt vừa rời của Tô Noãn, đáy mắt hiện lên nghi ngờ, xoay người hướng Cù Kính Minh ôn nhu hỏi:

“Kính Minh, vị tiểu thư vừa rồi là ai, sao lại vào dinh thự?”

Cù Kính Minh cũng đã bình phục cơn tức, bình tĩnh nhìn Niếp Hiểu Dĩnh, giữa chân mày, không cách nào che dấu ôn nhu:

“Anh cũng chỉ vừa rồi gặp được trên đường nhỏ, nói là Lý Tư Đặc đưa đến, sao vậy, Hiểu Dĩnh?”

Niếp Hiểu Dĩnh sừng sốt, mỉm cười cười, ngồi xuống bên cạnh Cù Kính Minh:

“Chỉ là cảm thấy có chút giống em, nên tò mò thôi.”

“Nếu không phải dì Dĩnh chỉ sinh có mình Ninh Nhi, con thực sự còn cho rằng vị tiểu thư kia là do dì Dĩnh trước kia sinh ra....”

Cù Ý Thần phát hiện chính mình nói bậy, liền không nói thêm gì nữa, đoạn hôn nhân trước khi dì Dĩnh được gả cho cha, bà tựa hồ là cả đời này cũng không nguyện nhớ lại nhắc lại, mỗi lần nhắc tới thì sắc mặt cũng đại biến.

Niếp Hiểu Dĩnh nhàn nhạt một dạng khoé môi, chỉ là nhìn ra cửa như có suy nghĩ.

— — — —

“Anh không cần phải cứ lôi kéo tôi, tôi có thể tự đi được.”

Anh kéo cô ra khỏi lầu chính, đi qua khu rừng trúc kia, khi đi đến hồ phun nước lúc trước, Tô Noãn rót cuộc mở miệng, cô vẫn không quen bị người ta lôi kéo như vậy.

Lục Cảnh Hoằng buông cô ra, anh quay đầu lại nhìn xuống cô:

“Tôi cho rằng cô cần.”

Âm thanh nhẹ như nước, Tô Noãn ngược nhìn bầu trời trong đêm, gương mặt tuấn tú hình dáng không rõ, cảm thấy như vừa gần vừa xa, cô không nghĩ tới, anh thực sự sẽ đi tìm cô.

Tô Noãn dời đi ánh mắt nhìn thẳng vào Lục Cảnh Hoằng, lại nhìn thấy một mảnh hoa Bách Hợp cách đó không xa, xinh đẹp trắng noãn, lại một lần nữa đem cô thuyết phục, Lục Cảnh Hoằng theo tầm mắt của cô, quay đầu nhìn lại, cũng nhìn thấy những bông hoa trong nhà kính kia, chỉ là trong đáy mắt anh cũng không có kinh ngạc yêu thích.

“Có phải hay không cảm thấy rất đẹp?”

Cô nhìn về phía nhà kính trồng đầy hoa không nhận được tiến lên vài bước, sau đó bỗng nhiên xoay người, nhìn anh mỉm cười, nụ cười kia ở dưới ánh trăng, chảy xuống thấm vào ruột gan Thanh Huy, không có phong tình vạn chủng quyến rũ,

Lục Cảnh Hoằng nhìn chằm chằm nụ cười Tô Noãn, lẳng lặng bình tĩnh hai giây, bên tai anh còn lưu lại một tiếng kia của Tô Noãn “Có phải hay không cảm thấy rất đẹp?”, anh trong phút chốc, nảy sinh một ý nghĩ, nếu như nụ cười này biến ảo thành một đoá trần thế trong truyền thuyết, anh nhất định sẽ tại thời điểm hai giây dừng lại vừa rồi mà hái nó xuống, không chút do dự.

Hô hấp của bọn họ trong buổi đêm mùa đông này, hoá thành từng đoàn từng đoàn sương mù màu trắng, Tô Noãn hí mắt nhắm nhìn biển hoa màu trắng, cô chậm rãi xoay người thong thả đi trở về bên cạnh Lục Cảnh Hoằng.

Bởi vì quanh thân anh làm cô cảm thấy ấm áp, ít nhất ấm áp hơn so với cô, hơi ngược cầm, hỏi anh:

“Chẳng lẽ anh không thích hoa đẹp sao?”

Lục Cảnh Hoằng thu hồi tầm mắt của mình, không trả lời, Tô Noãn đang muốn biểu đạt một chút yêu thích của mình đối với vườn hoa kia của Ninh Nhi, anh lại đột nhiên cúi người ôm lấy cô, dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, đi tới hàng ghế gỗ bên một dòng suối.

Lục Cảnh Hoằng lấy đôi giày đang cầm trong tay cô, sau đó, ngồi chồm hồm xuống bên chân cô, đôi tay đẹp đẽ kia nâng một chân cô lên, dùng khăn tay của mình lau đi bùn đất dính trên lòng bàn chân cô, đặt ở trên đùi nửa quỳ của anh, sau đó cẩn thận mang giày vào, sau đó, là tới cái chân còn lại.

Động tác ôn nhu mà khắc chế, lại dị thường tiếp nối.

Tô Noãn mắt nhìn xuống Lục Cảnh Hoằng mang giày cho cô, cô chỉ nhìn thấy mái tóc đen của anh, ở dưới ánh trăng, chiếu xạ lên màu bạc sáng bóng.

Người đàn ông ngồi xổm trước mặt cô này là kẻ ăn trên ngồi trước, đối với cô rốt cuộc là nghĩ gì, cô cùng anh kỳ thật không có quan hệ gì, cô gặp được anh xui xẻo liên tục, vậy còn anh, cũng giống với tình huống của cô chứ?

“Bất kỳ loại hoa nào đều hẳn là nên được trồng trên mảnh đất tự nhiên trải qua đông hạ mà sinh trưởng, đúng thời gian nở rộ thì nên nở rộ, đúng thời gian điều tàn thì điều tàn, mà không phải sinh trưởng trái mùa.”

Tô Noãn nghe thấy anh nhẹ trả lời, khoé miệng nâng lên nụ cười nhàn nhạt, cô ngồi trên ghế, vẻ mặt cũng trở nên tự nhiên đứng lên:

“Nhưng không thể phủ nhận vẻ đẹp của nó không phải sao?”

“Tôi thích hoa Lan Thảo hơn.”

Tô Noãn ngẩng ra, mà Lục Cảnh Hoằng đã đứng lên, anh đem chiếc khăn dơ kia bỏ vào trong túi quần, không có vứt bỏ, anh vẫn như cũ đứng nghiêm, Tô Noãn cũng từ ghế đứng lên, đi vài bước, giày thực vừa chân.

Đầu vai cô trầm xuống, một bên khoé mắt cô, liền nhìn thấy một bộ đồ màu đen bay đến trên người cô, bàn tay lạnh lẽo của cô rơi vào một bàn tay ấm áp, anh không có nhìn cô, chỉ là trực tiếp dắt cô đi ra cửa.

Tô Noãn dưới hàng lông mi đen dày vụt sáng, giống như hai con bướm nhẹ nhàng mà vỗ lên, cô đem tầm mắt rơi trên bóng lưng anh, âm thầm cười, đuổi theo bước tiến của anh.

Trước cửa sổ sát đất của lầu hai phía Đông, rèm cửa trắng hơi lay động, một bóng dáng trắng xanh nhỏ bé yếu ớt sau khi hai thân ảnh kia rời đi, ưu thương xoay người, hoa Bách Hợp trong tay cô không tiếng động rơi xuống thảm trải sàn Ba Tư.

— — — — —

Xe taxi đã sớm chạy ra khỏi U Liên dinh thự, chạy trên con đường kinh thành, Tô Noãn nhìn cảnh đêm xa lạ ngoài cửa sổ, sắc trời đã trễ, cô không biết Lục Cảnh Hoằng an bài, trực tiếp ngồi máy bay về thành phố A, hay là ở lại đây một đêm.

“Thực nữ cho dù ngồi ở trong xe, cũng nên có tư thế ngồi đặc biệt của con gái chứ.”

Tô Noãn nghe tiếng quay đầu, khi Lục Cảnh Hoảng nói câu này thì cô đang không hề có hình tượng ghé vào cửa sổ xe, bất quá sau khi nghe lời anh, cô cũng không có ý chỉnh lại tư thế ngồi nghiêm chỉnh, chỉ là rút đầu lại, lười biếng tựa vào trên chỗ tựa lưng.

“Cả ngày đầy mệt mỏi, chẳng lẽ anh không thể thoải mái một chút sao?”

Sau khi theo ngồi vào trong xe taxi, cô đã đem áo khoát trả lại cho anh, mà bọn họ trong lúc đó, cũng vẫn luôn duy trì trầm mặc, mà một câu nói dạy bảo kia của anh hoàn toàn phá vỡ phần trầm tĩnh này.

Lục Cảnh Hoảng bỗng nhiên cười cười, không tiếp tục miễn cưỡng cô nữa, nhưng bản thân anh vẫn duy trì tư thế ngồi lúc đầu, ở trong mắt Tô Noãn, là có thể so với điêu khắc Hy Lạp tao nhã trang trọng.

Tô Noãn liếc thấy ý cười bên miệng Lục Cảnh Hoảng, ánh mắt ngưng tụ vài giây, gần đây hình như anh cười rất nhiều, tuy rằng đều thực khắc chế, cười không lộ răng, nhưng so với bộ dạng lạnh như băng trước kia đã khác xa nhau rồi.

“Nhìn cái gì?”

Tô Noãn bị gọi hoàn hồn, mờ mịt hơi ngẩng đầu, liền chống lại đôi mắt hàm chứa ý cười nhàn nhạt của Lục Cảnh Hoảng, quả thực dịu dàng, dịu dàng đến nỗi toàn lòng tơ trên thân cô đều dựng thẳng, cảm giác được nguy hiểm tới gần.

Sau đó, cô bắt đầu hoài niệm bộ mặt lạnh lùng của anh, sau đó nữa, cô cũng đích xác đem những lời này nói ra khỏi miệng.

“Tôi cảm thấy anh không cười trông rất đẹp, cười lên thực khủng bố...”

Chỉ cần một giây, sắc mặt Lục Cảnh Hoằng nháy mắt hạ xuống đến điểm đóng băng, dấu tích tươi cười không còn nhìn thấy, ánh mắt liếc nhìn xuống, Tô Noãn lập tức mím miệng, không dám nhiều lời nữa, ngượng ngập nghĩ muốn dời đi ánh mắt.

Khi dời ánh mắt đi, Tô Noãn nhìn thấy dưới ống tay áo của Lục Cảnh Hoằng che phủ một vết sưng đỏ, hai tay của anh đặt trên đầu gối, nường theo ngọn đèn mờ mịt bên trong xe, cô phát hiện chỗ cổ tay của anh đã sưng lên thành một cục đỏ lớn, diêm dúa lẳng lơ giống như một đoá Phượng hoàng sắp nở rộ.

Khi xe chạy qua một đầu đường thì Tô Noãn đột nhiên hô lên với bác tài:

“Bác tài, phiền anh cho xe dừng lại một chút!”

Bác tài do dự tầm mắt nhìn xuyên qua gương chiếu hậu nhìn về phía Tô Noãn ngồi bên cạnh Lục Cảnh Hoằng, tốc độ xe giảm dần, lại chưa dừng lại hoàn toàn, Tô Noãn liếc nhìn ra ngoài cửa xe một cái, có chút cuống lên:

“Qua rồi, mau dừng lại.”

Lục Cảnh Hoằng nheo mày, tự nhiên cảm thấy Tô Noãn phiền não không giải thích được, liền nói với bác tài:

“Dừng xe đi.”

Xe chợt dừng lại, nhanh chóng không tiếng động, Tô Noãn nhất thời

ngồi không vững, cái trán đập vào lưng ghế lái phụ, đau đến đáy mắt cô hiện lên sương mù, khi một bàn tay ấm áp bao trùm lên cái trán ửng đỏ của cô thì Tô Noãn quên cả đau đớn.

“Không có sao chứ?”

“Không... không có việc gì!”

Tô Noãn không có đi nhìn Lục Cảnh Hoằng, vội vàng lấy tay anh ra, xoay người mở cửa xe, nhảy xuống, cũng không để ý cái chân vừa khô phục không lâu, cũng không quay đầu lại chạy xa.

Lục Cảnh Hoằng nhìn thân ảnh gầy gò nhỏ nhắn kia qua kính chiếu hậu, sau khi chạy qua một góc rẽ, biến mất trong tầm mắt anh.

Anh không cho rằng ở kinh thành cô còn có người quen biết, đối với việc cô chào cũng không chào một tiếng mà bỏ chạy, Lục Cảnh Hoằng chỉ là nhíu lại mi tâm, cũng xuống xe theo, sau đó đuổi theo tung tích của cô.

Ở góc rẽ của toà nhà, một đạo thân ảnh liều lĩnh đâm đầu vào lồng ngực của anh, khi cô bổ nhào vào trong lòng ngực anh thì Lục Cảnh Hoằng vốn muốn nghiêng mình né tránh, lại chú ý tới cái đầu tóc ngắn màu nâu kia thì thoáng sửng sốt, sau đó theo bản năng, thuận tay kéo Tô Noãn ngã nhào về phía sau.

“Đụng vào anh a, ngại quá!”

Tô Noãn còn chưa nhìn thấy rõ người ôm mình là Lục Cảnh Hoằng, cô thoát khỏi hai cánh tay anh, vội vàng cúi người nhặt đồ rơi trên mặt đất, hướng người đàn ông bị mình đụng vào không ngừng nói xin lỗi, sáu đó đang định chạy về, cánh tay mảnh khảnh lại bị một cổ sức lực mạnh mẽ kéo lại.

Cô bèn nhón quay đầu lại, sợi tóc nâu một bên má trong không khí xẹt qua đường cong xinh đẹp, sau đó đáy mắt nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng, kinh ngạc một chút, vội vàng dừng lại cước bộ.

“Cô đi đâu vậy?”

Lục Cảnh Hoằng lãnh đạm nhìn cô, tầm mắt dừng lại trong tay Tô Noãn, cô cầm một chai gì đó, anh mơ hồ thấy được mấy chữ, là thuốc sao?

Lông mày tuấn tú hơi thu lại, sau đó anh nghe thấy Tô Noãn thở hổn hển trả lời:

“Nga, mua thuốc a, tay của anh không phải bị thương sao?”

May mắn trong túi của cô có sẵn 20 đồng...

Lục Cảnh Hoằng nhìn theo cánh tay hơi giơ lên của Tô Noãn, thấy được trong tay cô là chai thuốc mỡ, anh nắm cánh tay cô bàn tay mơ hồ cảm thấy đau đau, nếu không phải lời nhắc nhở của cô, anh căn bản không biết thì ra là anh bị thương.

Như vậy, vừa rồi cô lo lắng chạy đi, chỉ là vì mua thuốc cho anh sao?

Lục Cảnh Hoằng yên lặng ngắm nhìn hai má bởi vì chạy nhanh mà đỏ hồng lên, anh cũng nhìn thấy trên trán cô một ít hơi nước, cổ của anh có chút giãn ra, rồi lại cuối cùng không thể thốt ra từ thích hợp nào.

Cám ơn sao? Hạng người như anh, trong từ điển cuộc sống, hình như cũng không cần hai chữ này, giống như anh không cần... hai chữ tình yêu.

Tình yêu, trong đầu Lục Cảnh Hoảng đột nhiên hiện ra hai chữ hoàn toàn xa lạ này, anh cúi đầu nhìn cô gái ngồi ở chiếc ghế cạnh bồn hoa bôi thuốc mỡ cho anh, động tác của cô rất cẩn thận, cũng rất dịu dàng, mang theo một tia không lưu loát.

Tầm mắt của anh thất lạc rơi trên lông mi dày rậm thon dài của cô, đôi mắt xinh đẹp kia đang hết sức chuyên chú nhìn về phía trước tay cô, ngay cả bản thân anh cũng không biết được, anh là như thế nào cùng cô đi tới nơi đây, giống như đưa ngốc cùng ngồi trên một cái ghế nơi công cộng, sau đó vươn tay, để mặc cho cô lấy thuốc mỡ bôi lên cổ tay bị thương của anh.

Khuôn mặt Tô Noãn hạ xuống thấp, hô hấp của cô êm ái phả vào trên mu bàn tay anh, hai người áp sát quá gần, anh cơ hồ có thể cảm nhận được nhiệt độ da thịt cô, anh nghe thấy tiếng tim mình đập nhanh, tình yêu...

Anh sẽ cùng một cô gái yêu nhau sao? Anh có thể đáp ứng điều kiện của tình yêu sao?

Lục Cảnh Hoảng nhìn về phía ngực trái của mình, ánh mắt lại không tự chủ được dừng trên mặt Tô Noãn, không nên xảy ra chuyện như vậy, nếu không như vậy sẽ rất tệ...

———

“Chúng ta bây giờ đi ra phi trường sao?”

Lục Cảnh Hoảng quay đầu lại nhìn về phía Tô Noãn, tay cô ôm bụng, vẻ mặt ngưng ngệ, anh buông tay ngăn xe taxi, Tô Noãn lẽ mề đi tới, tới sát phía sau anh mới nghe thấy tiếng kêu đói bụng của cô.

“Nếu như anh không ngại, chúng ta có thể qua bên kia ăn chút gì đó đi.”

Lục Cảnh Hoằng nhìn theo ngón tay Tô Noãn đang chỉ, đập vào mắt là cảnh chợ đêm phồn hoa ồn ào, anh một lần nữa nhìn về phía Tô Noãn đang tha thiết nhìn mình, nếp uốn giữa mi tâm càng hiện ra rõ ràng.

Đám người nhộn nhịp tràn ngập tiếng cười vui vẻ, hương vị dầu hành cay quanh quần giữa hô hấp người, đánh thẳng vào vị giác cùng thị giác con người, Tô Noãn đang cầm một cái chén bốc khói nghi ngút, từng ngụm từng ngụm nuốt vào.

Hương cay nồng đậm kích thích lên ngũ quan thần kinh của cô, Tô Noãn nặng nề hít vào một hơi, cô cảm giác thân thể của chính mình bắt đầu bốc cháy lên, không hề cảm thấy rét lạnh cùng đói bụng nữa.

“Anh thật sự không ăn một chút sao?”

Trên mặt cô tràn đầy nụ cười thoả mãn, trong làn hơi nóng mờ mịt, giống như một toà cung điện xa xôi, Lục Cảnh Hoằng không để lại dấu vết đi qua tránh những người bên cạnh đụng vào, liếc mắt nhìn khuôn mặt vì ăn mà đỏ bừng của Tô Noãn, không có đáp lại.

Anh không thích ở những nơi chen lấn như thế này, nhưng anh hiện tại lại phá lệ đặt mình trong đó, ngồi trên cái ghế trong quán bán hàng, ngửi hương vị khói dầu nồng đậm, có trời mới biết được hai bàn tay anh đặt dưới bàn nắm chặt bao nhiêu, cố gắng phát tiết phiền não xuống đáy lòng.

Tô Noãn thấy khuôn mặt Lục Cảnh Hoằng âm trầm, không để ý tới cô, cũng không đi hỏi nữa, là chính tự anh theo tới, cô cũng không có miễn cưỡng anh, cô quay đầu đi, nhìn dòng người tới lui, nhìn thấy

những nụ cười đơn giản chất phác kia, ý cười trên mặt càng đậm.

Thức ăn chính là thứ tốt đẹp nhất trên thế giới này, nó có thể cho con người cảm nhận được hạnh phúc chân thật nhất.

Cô nghe thấy tiếng cười vui vẻ bên tai, đột nhiên, phát hiện sinh mệnh của mình không biết bắt đầu từ lúc nào, đã trở thành một con sông không mục đích nhưng vẫn còn chảy róc rách.

Cuộc đời của cô mất mát quá nhiều, đã không rõ ràng lắm mình nên lấy lại những gì.

“Đi thôi, quầy hàng kế tiếp!”

Tô Noãn từ trên ghế ngồi đứng lên, liếc nhìn Lục Cảnh Hoảng còn ngồi tại chỗ, mỉm cười, dẫn đầu lui thủi chen vào bên trong dòng người, hướng về đám đông phía trước mà đi.

Lục Cảnh Hoảng không thể không đi theo sau cô, xa xa đã thấy cô cầm cái kẹp gấp các loại bánh ngọt bỏ vào trong mâm, đám người chen chúc, anh chán ghét bị người lạ tới gần như thế, nhưng giờ phút này anh không tìm được cách để rời khỏi nơi chật chội này.

“Anh có muốn ăn chút gì hay không?”

Tô Noãn bỗng nhiên quay đầu lại về phía anh kêu lên, thanh âm của cô bao phủ bên trong tiếng ồn, cô đứng bên trong đám đông, giống như bên trong lòng sông Trường Giang và Hoàng Hà chảy xuống đọng lại thành Ngoan Thạch, xuyên qua tầng tầng trở ngại, ánh mắt của cô đang dừng trên người anh.

“Anh xác định anh không đói phải không?”

Tô Noãn hơi nghiêng đầu, mái tóc màu nâu xoã qua một bên, trong hoàn cảnh dưới tiếng ồn ào lớn, Lục Cảnh Hoằng chỉ cảm thấy bị một đạo trong sáng nhẹ nhàng đập vào, anh quên hẳn những thứ va chạm khó chịu kia, dường như bầu trời trong lúc đó, chỉ có hai người bọn họ.

Cô vừa quay đầu lại, thế giới vắng lặng của anh liền không thể ngăn lại linh động mở ra, cảm giác kỳ diệu như vậy, chảy xuôi thấm vào bên trong máu anh, làm anh muốn đi kháng cự nhưng cuối cùng lại lâm vào thất thần.

Thân thể phía sau bị một cú va chạm, Lục Cảnh Hoằng nhíu mày, sau khi lấy lại tinh thần, bắt đầu đối với những xô đẩy này liền tránh trái né phải, vừa nhấc mắt liền nhìn thấy Tô Noãn chen thành thạo trong không gian chật chội, nhàn nhã mà tự tại.

Tô Noãn trong tay gấp một khối bánh dày, phía trên được làm đẹp bằng một viên anh đào màu sắc mê người, cô nhẹ nhàng cắn, hương thơm gạo nếp tràn ngập giữa răng môi, hết sức xoay người, cô nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng chạy tới trước mặt cô.

Lục Cảnh Hoằng ánh mắt dao động khắp nơi thản nhiên nhìn Tô Noãn, liền lập tức dờ đi, anh nghiêng mắt nhìn thấy cái bánh dày kia bị cô cắn ra thành hình trăng lưỡi liềm:

“Nếu ăn no rồi thì đi thôi.”

“Anh cảm thấy thức ăn nơi này rất bản, phải không?”

Tô Noãn nhai nuốt mực viên thơm ngon, lại từ trên quầy hàng bên cạnh cầm một ly nước nía, màu xanh nhạt, ngọt lịm nhẹ nhàng khoan khoái, tuy rằng nó thực rất rẻ, nhưng nó lại giải quyết được cơn khát trong miệng cô.

“Tôi chỉ là cảm thấy lãng phí thời gian thôi.”

Lục Cảnh Hoằng nhìn hai tay Tô Noãn bùng đầy món ăn bình dân, lãnh đạm cho ra một cái đáp án trực tiếp, Tô Noãn gật đầu một cái, sau khi đem viên anh đào trên cái bánh dày kia bỏ vào trong miệng, liền đi trở về:

“Vậy chúng ta đi thôi.”

Cô đã ăn no, cho nên bước chân cũng cực kỳ nhẹ nhàng, Lục Cảnh Hoằng theo sát phía sau cô, một khi có người muốn chen tới, anh sẽ không để lại dấu vết ngăn cản bọn họ đụng vào Tô Noãn.

Khi những thứ lỗ mãng kia va đập mạnh vào trên người anh thì sắc mặt anh sẽ liền âm trầm xuống, vậy mà anh vẫn thủy chung ưu nhã chăm sóc chiếu cố thân ảnh đơn bạc nhỏ nhắn kia.

Cô giống như con chuột hoa hoạt bát đi trước mặt anh, thảnh thơi hết nhìn đông lại ngó tây, miệng cô cũng không ngừng nhai, khi bọn họ đi trong chợ đêm thì thu hút không ít lực chú ý.

Gió đêm phảng phất, bóng cây dưới ánh đèn lò mờ chập chờn, bọn họ đã ra khỏi phố chợ đêm, một trước một sau đang đi trên lối đi bộ, Lục Cảnh Hoằng lảng lạng đi theo sau lưng Tô Noãn, hai tay chấp lưng, tư thế đi tao nhã mà khắc chế.

Ở trong mắt người đi đường, cô giống như là một con vật cưng mà anh nuôi thả, Lục Cảnh Hoằng tầm mắt nhìn theo cái đầu nhỏ kia, bỗng nhiên cô dừng bước lại, Lục Cảnh Hoằng chậm lại bước chân, thấy cô quay người lại, cái miệng nhỏ nhắn dính đầy giọt tương.

“Anh có cái khăn sạch nào không, cho tôi mượn một chút đi.”

Tô Noãn mím chặt môi cười, chậm rãi đi tới bên cạnh anh, xác thực giống như con chuột hoa vui vẻ đòi chủ nhân, Lục Cảnh Hoằng cúi đầu nhìn cô, trong lòng nhin không được cười lên một tiếng.

Anh từ trong túi quần lấy ra một cái khăn sạch khác, đưa tới, cô thể nhưng không có đưa tay ra đón, chỉ là duỗi thẳng cổ, ánh mắt tặc tặc nhìn chăm chăm vào anh, hai tay cô cầm đầy đồ ăn vặt, động tác như vậy ý đồ rõ ràng.

“Không phải nói cô không thích người lạ đụng vào sao?”

Trước đây thật lâu đã từng nói qua, anh còn nhớ rõ khi cô bị người khác đụng vào thì run rẩy, nguyên lai là ở đáy lòng mâu thuẫn.

Tô Noãn vẫn như cũ giơ cổ lên, ánh mắt lại phần nộ di chuyển, nhìn xe chạy qua lại trên lối đi bộ, quay lại nhìn Lục Cảnh Hoằng đáy mắt nhiều hơn vài phần tín nhiệm:

“Tôi nghĩ hiện tại, có thể xem anh từ người xa lạ thẳng tiến thành người thân quen rồi.”

Lục Cảnh Hoằng cầm lấy cái khăn, hai ngón tay mềm mại kia nắm cầm cô, cho đến khi lòng bàn tay bắt đầu truyền đến nhiệt độ nóng ấm, anh mới đem khăn che ở khoé miệng cô, nhẹ nhàng lau đi những vết bẩn kia.

Sau đó anh thần không biết quỷ không hay hỏi nhiều hơn một câu, lời ra khỏi miệng liền hối hận:

“Trong thế giới của cô, sau khi từ người lạ biến thành người quen, có phân chia cấp bậc không?”

Cái miệng mỏng manh nhỏ nhắn xem ra đã được lau chùi sạch sẽ, phảng phất một đạo màu hồng nhạt hấp dẫn mấp máy trong bóng đêm:

“Ân... bạn bè nè, tình nhân nè, người yêu nè, kẻ thù nè, cũng có thể lần nữa trở thành người xa lạ.”

Cô ngược nhìn khuôn mặt trong suốt như một tờ giấy, nhìn chăm chăm anh khẽ cười:

“Tôi vẫn luôn rất tò mò, người đàn ông hoàn mỹ giống như anh vậy, vì sao phải cùng người như tôi có dính líu quan hệ, tôi là nên cảm kích vận mệnh rủ lòng thương xót, vậy thì phải chăng anh nên oán giận Thượng Đế hờ dờ?”

Lục Cảnh Hoảng không nói gì nữa, thậm chí không hề nhìn cô thêm lần nào nữa, đem khăn lần nữa thu hồi, nhàn nhạt nhìn về một bên ống đèn nê ông, mà tiếng cười đắc ý của Tô Noãn lại vang lên bên tai:

“Có một mỹ nam bên người thật tốt, quả thật so với thần tiên còn khoái hoạt hơn!” Những vị đại thẩm bán đồ ăn vặt vừa nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng, đều bán cho cô nhiều hơn người khác một nửa.

Cô lại một lần nữa nói năng lỗ mạp trêu chọc anh, Lục Cảnh Hoảng lạnh lùng nhìn sang thì chỉ thấy gò má vui mừng của Tô Noãn, một chiếc xe buýt dừng lại thì cô trực tiếp nhảy lên.

“Nhớ giúp tôi trả tiền, cảm ơn!”

Tô Noãn quay đầu lại hướng Lục Cảnh Hoảng cười sáng lạng, liền đi vào bên trong xe, ngồi xuống ở một băng ghế trống, nhìn bóng đêm dày đặc ngoài cửa sổ trước mắt hoảng hốt, cô không có nhìn xem

Lục Cảnh Hoằng có lên xe hay không, chậm rãi khép mắt lại.

Cô biết có người đang ngồi xuống bên cạnh, cô không có mở mắt ra, khi cô ngửi được hương vị tuyệt mát lạnh này thì cô liền đoán được là ai, khoé môi không tự chủ được nâng lên, anh đúng là vẫn lên xe, sau khi xe buýt chuyển động thì bỗng nhiên dừng lại.

Lục Cảnh Hoằng không ngờ rằng mình sẽ ngăn xe buýt chạy đi, cũng không nghĩ tới mình sẽ đi lên, anh không có tiền xu, cho nên khi anh đưa tờ nhân dân tệ trị giá thì thu hút rất nhiều chú ý của hành khách.

Anh rất ít khi ngồi chung phương tiện giao thông với cả đám người, hay nói là, cho tới bây giờ cũng chưa từng ngồi qua, lúc đi học có xe riêng đưa đón, sau khi đi làm có xe cơ quan đưa đón, dù gì anh cũng có thể tự mua một chiếc xe riêng để lái đi.

Anh nhớ thầy giáo của anh đã từng nói: Ansel, con nên tiếp xúc với nhiều người, như vậy con mới có thể cảm nhận tốt hơn về vận mệnh.

Nhưng anh vẫn luôn không bao giờ làm qua, cuộc sống của anh bận rộn lại đơn giản, nhưng cũng hoang mang lẫn nhau, anh không biết chí hướng mình ở đâu, mặc dù anh từng một lần cho là, anh muốn phát huy khả năng thiên phú của anh, học được tất cả ngôn ngữ trên thế giới.

Lục Cảnh Hoằng quay đầu nhìn về phía Tô Noãn, cô ngồi ngay ngắn trên ghế ngồi, hai mắt nhắm chặt, an tường giống như đã ngủ, anh không biết mình nhìn chăm chú trong bao lâu, khi anh quay đầu lại, cũng nhắm lại hai mắt của mình, anh cảm nhận được thời khắc này lòng mình trở nên an nhiên.

Cô bắt đầu ngủ gà ngủ gật, đầu bổ nhào về phía cửa kính xe, bỗng nhiên một bàn tay đệm trên gò má cô, đẩy nhẹ nhàng, đầu của cô

theo trọng lực chuyển về bên trong, tựa vào một bả vai kiên đĩnh.

Tô Noãn mơ mơ màng màng mở mí mắt, cô thoáng ngửa đầu, nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn an tĩnh, anh nhắm mắt lại, trên ngũ quan hoàn mỹ, không tìm thấy một tia biểu cảm, cô không có đem đầu của mình rời đi, cô chỉ là lựa chọn lần nữa nhắm hai mắt lại.

Nháy mấy hô hấp của cô trở nên nặng nề như biển đại dương.

Đêm đó bọn họ không có trở lại thành phố A, tại khách sạn gần phi trường thuê 2 phòng, sau khi hai người xuống xe, cùng đi cùng đứng so với quá khứ vẫn không có gì khác hơn, lên lầu xong đều tự trở về phòng, sau đó đóng cửa lại, cũng không nói một tiếng “Chúc ngủ ngon!”

— — — — —

Thời điểm đêm khuya yên tĩnh, cửa phòng chợt bị mở ra, lặng yên không một tiếng động, cũng không có kinh động cô gái đang ngủ say trên chiếc giường lớn màu trắng, Lục Cảnh Hoằng ngồi bên mép giường, lẳng lẳng ngắm nhìn Tô Noãn an nhiên mà ngủ.

Ánh mắt anh mê hoặc nhìn Tô Noãn, anh trần trọc trở mình không cách nào ngủ được, chẳng lẽ chỉ là vì muốn đến xem cô một cái sao?

Áo ngủ màu trắng làm nổi bật lên màu hồng nhạt trên gò má cô, nét mặt ngủ điềm tĩnh, mái tóc ngắn màu nâu hơi uốn cong, như tuyết trắng rơi lả tả bên gối, thiên nhung che đắp tới thắt lưng, cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn lộ bên trong áo ngủ lộ ra, một cánh tay khác đặt ở bụng, một bên quai hàm co rút.

Cánh môi màu hồng hé mở, nhẹ hô hấp đều đặn, bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ thích bộ dạng này, bởi vì quá mức xinh đẹp, khiến

người ta nhìn không được muốn đi bảo vệ.

Anh không nên xuất hiện trong này, nhưng anh không cách nào khống chế hành vi của mình, tay của anh mơn trớn gương mặt cô, lòng ngón tay cảm nhận được một hồi mềm mại ấm áp, khoé môi cô nhàn nhạt nâng lên, lông mi giống như cánh bướm nhẹ nhàng mà rung động.

Lục Cảnh Hoằng cong lên khoé môi, nhàn nhạt cười, nhưng nụ cười biến mất rất nhanh, tựa như gió vừa thổi qua, tay anh rời khỏi hai má cô, cầm bàn tay cô đang đặt bên má, đem nó đặt ở lồng ngực của mình.

“Không cần xông tới, biết không?”

Chăm chú nhìn thật lâu, anh đem tay cô bỏ vào trong chăn đệm, cúi người ở cái trán của cô nhẹ nhàng rơi xuống một nụ hôn, sau đó đứng lên xoay người rời đi, không có một tia do dự.

Chương 20: Xiềng xích trong tim

Nội tâm giống như phá tan xiềng xích giam cầm, tự soi gương chính mình, nhẹ giọng thì thầm: nên làm gì bây giờ, có vẻ như yêu thích càng ngày càng sâu rồi?

Trong gương anh trầm tư mấy giây, sau đó thản nhiên thuyết phục: vậy thì yêu đi, nếu như đã không cách nào dừng lại, chỉ có thể tiếp tục yêu thôi...

-- Lục Cảnh Hoảng.

“Kính thưa quý khách, hoan nghênh đi chuyến bay này, máy bay của chúng tôi sắp cất cánh, xin các vị lần nữa kiểm tra dây an toàn, xin cảm ơn.”

“weleladies*and*alemenaboard*and*flight*numberxxxxas*the*air*craft*all*the*passengers*fasteheir*their*seatbelts.”

Tô Noãn ngồi phía bên trái vị trí gần cửa sổ, từ bên ngoài cửa sổ thu hồi tầm mắt, liền nhìn đến Lục Cảnh Hoảng ngồi phía bên phải, chỉ là chỗ ngồi giữa bọn họ, cách hai chỗ ngồi, còn có một lối đi nhỏ.

Tại sao phải mua số ngồi như vậy, Tô Noãn không có đi hỏi Lục Cảnh Hoảng, bởi vì từ sau khi tỉnh dậy gặp mặt vào buổi sáng hôm nay, anh cũng không có nói chuyện với cô một câu, gương mặt luôn lạnh lùng.

Cho dù là khi ngồi ở phòng chờ thì anh cũng không có ngồi chung

một chỗ với cô, lúc đi bộ không dấu vết vẫn duy trì một khoảng cách với cô, nếu như vậy mà cô còn nhìn không ra khác thường, thì cô thực sự là một tên đàn độn.

Chỉ là, cô rốt cuộc làm sao đắc tội anh, hôm qua không phải là rất tốt hay sao?

Máy bay xé tan bầu trời, Tô Noãn quay đầu nhìn từng đám từng đám mây trắng to lớn bên ngoài cửa sổ, rất giống kẹo bông xoắn xít cây gậy, cô nhẹ nhàng mỉm cười, mới vừa định nhắm mắt lại ngủ một giấc, liền nghe được âm thanh oán trách của người đàn ông:

“Anh à, tôi nói anh có thể đừng cứ liếc về phía bên kia hay không, nếu lo lắng như vậy, tại sao khi mua vé máy bay phải tách chỗ ngồi ra?”

Mở miệng chính là người thanh niên ngồi ở bên cạnh Lục Cảnh Hoàng, đang với bộ mặt oán trách mà huyền thuyên với Lục Cảnh Hoàng không ngừng, Tô Noãn nhìn sang liền nhìn thấy bộ mặt căng thẳng của Lục Cảnh Hoàng, vẻ lo lắng trên mặt lan rộng, khi chú ý tới ánh mắt của cô thì anh có chút ngước mắt, liền chiếm hữu ánh mắt cô.

“Cũng bởi vì như vậy, tôi cùng vợ tôi bị chia cách chỗ ngồi...”

Tô Noãn bỏ qua ánh mắt Lục Cảnh Hoàng phía đối diện, liếc về phía bên cạnh mình một cái, liền thấy bộ mặt ai oán của thiếu phụ cũng y như vậy, đúng như ý kiến của vị thanh niên ngồi bên cạnh Lục Cảnh Hoàng kia.

“Có phải là các người cãi nhau không?”

Thiếu phụ bà tám thấp giọng hỏi Tô Noãn, Tô Noãn ngẩng nhìn Lục

Cảnh Hoằng, phát hiện anh đã đem ánh mắt trộm hướng ra bên ngoài cửa sổ:

“Có thể là mua nhầm thôi.”

“Vừa rồi chính tai tôi nghe được chồng cô báo số, tiểu thư bán vé cho là cậu ta báo sai rồi, kết quả là cậu ta cũng không có đổi, chuyện vợ chồng không phải là đầu giường đánh cuối giường hợp sao....”

“Tôi nghĩ chị hiểu lầm rồi, chúng tôi không phải là vợ chồng.”

Tô Noãn không để cho thiếu phụ nói thêm gì nữa, cô cầm lấy miếng bịt mắt bịt lên hai mắt của mình, dựa vào lưng ghế ngồi ngã về sau giả vờ ngủ say, cô nghe thấy thiếu phụ than thở, nhưng không tiếp tục đề tài nữa.

Lục Cảnh Hoằng nhìn ra ngoài cửa sổ, lại phát hiện ánh mắt mình không biết nhìn đi đâu, sau khi người thanh niên cầu nhàu yên tĩnh lại, tầm mắt của anh không nhìn được tìm kiếm thân ảnh mảnh khảnh kia.

Anh cho là anh trước khi lên máy bay đều làm rất khá, dùng lý trí của anh để khắc chế hành vi của mình, chỉ là, hiện tại bắt đầu, anh lại lần nữa đã thua bởi ý chí sao?

Anh đột nhiên cảm giác được, anh hẳn là nên đi cảnh cáo cô, không cần lại ở trước mặt anh lúc ẩn lúc hiện.

Ở lối ra sân bay, Lục Cảnh Hoằng như cũ đi ở phía trước, Tô Noãn một bước lại một bước theo sát phía sau, anh đang đi chợt dừng lại cước bộ ở cửa, đứng ở nơi đó, nhìn dòng xe tới lui trên đường cái.

“Anh có chuyện muốn nói với tôi?”

Dưới ánh mặt trời, một bóng dáng linh động thoáng hiện, dừng ở bên chân của anh, Lục Cảnh Hoằng cúi đầu ngưng mắt nhìn, nghe được tiếng nói vãn đạm phong khinh của cô, anh không biết, cô rốt cuộc là đang suy đoán, hay chỉ là vừa vắn xác nhận.

Anh kinh ngạc trong phút chốc, chẳng lẽ cô phát hiện ra bí mật của anh rồi sao?

Lục Cảnh Hoằng hơi nghiêng người, Tô Noãn đang nhìn anh, ánh mắt trong suốt sâu xa, cô thản nhiên bĩu môi:

“Tôi chỉ là đoán mò, nếu như không phải, thì đi thôi.”

Tô Noãn không hề nhìn anh, nhắc chân lướt qua thân thể anh, nội tâm của anh sinh ra một tia giãy giụa cùng lo lắng không cách nào chống lại, hình như có loại tâm tình đang phá kén mà ra.

Khi cánh tay xinh đẹp kia khẽ kéo cánh tay cô thì Tô Noãn không thể không dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn, ánh mặt trời đâm vào mi mắt, Lục Cảnh Hoằng thần thái mơ hồ, cô nghe thấy một hồi chuông điện thoại reo.

Là điện thoại của Lục Cảnh Hoằng reo, điện thoại của cô hiện vẫn còn trong trạng thái tắt máy, nhưng cú điện thoại kia cũng là tìm cô, trong lúc cô nhận điện thoại Lục Cảnh Hoằng đưa tới thì trong mắt đã tràn ngập khó hiểu.

“Tiểu Noãn, cậu về nhà nhanh lên, vừa mới có nhà xuất bản gọi tới tìm cậu, nói là muốn cùng cậu thương lượng việc xuất bản tác phẩm ảnh chụp gì đó!”

Sau đó Tô Noãn giật mình sững sờ trong chốc lát, vui sướng ùn ùn

kéo đến, khuôn mặt tao nhã điềm tĩnh hiện ra tràn đầy ý cười, cô thật sự có thể xuất bản rồi sao?

Thiếu Thần, hình chúng ta cùng nhau chụp có thể được nhiên người xem rồi sao?

Cô quá mức kích động, cho nên, trong 1 giây cúp điện thoại, liền ôm lấy thân thể cao lớn đứng thẳng bên người, cô hưng phấn làm bầm lều bầu, vẻ mặt giống như đứa bé lấy được kẹo:

“Trời ạ, thật có thể làm được rồi, không dám tin...”

Lục Cảnh Hoằng không có bất kỳ phản ứng đáp lại nào, mặc cho cô ôm anh, anh không dám đi nhìn nụ cười sáng lạng này, sáng lạng làm cho anh run sợ, anh nhàn nhạt quay mắt đi, ưu nhã mà tiết chế cắt ngang cô:

“Từ nơi này đến khu nội thành cần hai giờ, cô tốt nhất nên nắm chắc thời gian.”

Trong nháy mắt, nội tâm thiêu đốt nhiệt tình trở nên lạnh nhạt, Tô Noãn tỉnh táo lại, tại trong hơi thở biển này, buồng Lục Cảnh Hoằng ra, hơn nửa khuôn mặt hơi ửng đỏ, lúng túng nói xin lỗi.

“Thật xin lỗi, có vẻ như hơi quá rồi...”

Ngữ khí của cô bất ngờ nghiêm túc, Lục Cảnh Hoằng chỉ hơi hơi gật đầu, giữa hai người nhàn nhạt dâng lên một tầng không được tự nhiên.

Một chiếc Mercedes Benz màu đen dừng lại bên cạnh họ, Kiều bước ra, sau khi hướng Tô Noãn lịch sự gật đầu chào hỏi, đối với Lục Cảnh Hoằng cung kính nói:

“Lục bộ, anh đồng ý hôm nay cùng chủ nhiệm phòng đối ngoại gặp mặt, hiện tại nên đi thôi.”

Lục Cảnh Hoằng nghe Kiều báo cáo sắp xếp hành trình, ánh mắt lại nhìn về phía Tô Noãn, cô lăm lét nhìn trái nhìn phải lối đi bộ phía đối diện, một chiếc xe buýt dừng lại trước mặt cô, cô bỗng nhiên quay đầu lại nói:

“VẬY TÔI ĐI TRƯỚC ĐÂY, HẸN GẶP LẠI!”

Không để ý tới Lục Cảnh Hoằng sẽ có phản ứng thế nào, vội vội vàng vàng nhảy lên xe, giống như là một con thỏ chạy trốn chết, xe chạy ngang qua người Lục Cảnh Hoằng thì anh nhìn về phía cửa kính xe, Tô Noãn đang cúi đầu xem xét cái gì đó.

“Lục bộ...”

Kiều nhìn theo tầm mắt Lục Cảnh Hoằng, liền chú ý đến ngòi ở cửa sổ, Tô Noãn thế nhưng vẫn vui đùa xuống, đáy mắt hiện lên rõ ràng, khẽ nâng lên khoé miệng không thể nhận ra, không hề thúc giục Lục Cảnh Hoằng.

Xe buýt nháy mắt chạy vụt qua chiếc xe màu đen kia, Tô Noãn chậm rãi ngẩng đầu lên, tầm mắt của cô nhìn vào bóng đen cao to kia đứng lặng trong gương chiếu hậu, sau đó tự nói với mình:

“Người như vậy, làm sao có thể thích mày, trừ phi ánh mắt có vấn đề, nhìn mày nhiều nên thành thói quen, đã là thói quen thì tự nhiên sẽ hết thôi, tình yêu không đáng mong chờ, không phải sao?”

Đuôi xe biến mất trong tầm mắt anh, Lục Cảnh Hoằng nhẹ thu hồi tầm mắt:

“Đi thôi.”

“Vâng, Lục bộ.”

— — — —

Tô Noãn vừa bước vào phòng, Lâm Gia Gia đưa cho cô một tờ giấy, mặt trên là dãy số điện thoại cùng địa chỉ liên hệ với nhà xuất bản, nhìn thấy tinh thần Lâm Gia Gia hưng phấn, tựa hồ chuyến du lịch lần này rất vui vẻ.

Tô Noãn trở lại phòng mình, cô bắt đầu lục tung, cô lấy ra cái hộp bằng plastic bị cô đè ép dưới đáy hòm, ánh mặt trời ban trưa chiếu rọi lên một lớp bụi thật dày, từng đợt từng đợt li ti bay lên.

Tiếp theo cô nâng hộp lên, rầm rầm tiếng vang, hàng vạn tấm hình đổ xuống trên nền nhà, cô cầm lấy hai bên tay cầm túi, bắt đầu xếp để vào bên trong.

Một chút nhớ lại, giống như cô đã từng ghi chép qua, hồi tưởng hiện lên trước mắt cô, có một vài tấm cô đã không còn nhớ rõ là chụp ở nơi nào và khi nào, lại vẫn lưu lại trong trí nhớ.

Cô đã đợi hai năm, không muốn tiếp tục bỏ lỡ cơ hội này, đây là giấc mơ của cô, cũng là hy vọng của Thiếu Thần.

Tô Noãn tùy tiện thay một cái áo sơ mi và quần jean, khoát vào chiếc áo bông, trên lưng cô đeo túi bước ra cửa, lúc định đóng cửa lại, Lâm Gia Gia bỗng nhiên chạy tới, nhìn cô cười hì hì:

“Tiểu Noãn, nhớ giúp thay mặt mình cảm ơn Kiều tiên sinh nha!”

Kiều tiên sinh? Là thư ký Kiều của Lục Cảnh Hoằng sao?

“Chẳng lẽ Tiểu Noãn cậu không biết, là Kiều tiên sinh tặng mình hai suất vé du lịch Hải Nam miễn phí sao?”

Tô Noãn không ngờ tới híp đôi mắt phượng xinh đẹp kia, nhìn Lâm Gia Gia còn vui vẻ ăn bông ngô, ánh mắt ý vị không rõ:

“Hôm đó mình uống say nên không biết, Kiều thư ký đưa mình về, thì ra cậu còn ở nhà.”

Lâm Gia Gia ý thức được có gì đó không đúng, chầm chậm chuồn về phòng của mình, thu hẹp đôi mắt nịnh nọt cảnh giác Tô Noãn:

“Ha ha, Tiểu Noãn, muộn giờ ký hợp đồng rồi kìa, mau đi nhanh đi!”

Tô Noãn lặng lẽ nhìn chằm chằm Lâm Gia Gia trong chốc lát, mới xoay người đi xuống thang lầu, tiếng gót giày giẫm đạp bậc thang vang vọng rõ ràng bên tai cô, cũng như lòng của cô không ngừng hỏi ngược lại bản thân:

Cô chỉ là người bình thường, người cao quý kia rốt cuộc là muốn làm cái gì, vì sao phải cùng cô dính líu quan hệ, chẳng lẽ là ngại cuộc sống quá nhàm chán, cần phải tiếp thêm gia vị sao?

Tô Noãn lạnh lùng giấu cột, leo lên xe buýt, trong đầu cô chợt loé lên ánh mắt Lục Cảnh Hoằng nhìn cô khi ở phi trường, theo chuyển động xe, liền bị cô vứt ra sau đầu.

— — —

Toà nhà Mị Ảnh chi nhánh ở thành phố A cũng không dễ thấy, so với các toà nhà cao lớn xung quanh mình, nó càng có vẻ bình thường,

nếu không phải bởi vì nó nổi tiếng trong giới chụp ảnh, chỉ sợ trước cửa đã sớm có thể giăng lưới bắt chim rồi.

Tô Noãn mơ ước chính là phía sau tập tác phẩm của mình có thể in lại mấy chữ “Nhà xuất bản Mị Ảnh”, đến lúc đó, cô sẽ viết lên trang tiêu đề sách một câu: dedicated to my guardian angel—elvis (Kính tặng Thiên sứ bảo hộ em – Thiếu Thần)

Tô Noãn đứng bên trong xe buýt, bảng hiệu nhà xuất bản Mị Ảnh xẹt qua trước mặt cô, do xe phải quẹo cua, sau đó chạy thêm một đoạn đường, rồi mới dừng lại.

Lưng đeo túi nặng, Tô Noãn đi hơn mười mấy phút đồng hồ, mới tìm được địa chỉ ghi trên tờ giấy, nhà xuất bản Lục Lâm, là toà nhà không gây chú ý nhất bên trong dãy văn phòng.

Cô nhớ tới hai năm trước, cô tìm kiếm khắp nơi nhà xuất bản chịu xuất bản tập ảnh chụp của mình, nhưng cũng bởi vì lúc ấy vụ án tham ô ồn ào huyền não mà đem cô chặn lại bên ngoài cửa.

Cô còn chưa có đạt tới cảnh giới hoa ngôn xảo ngữ, đi thuyết phục biên tập bảo thủ cay nghiệt, chỉ là vì lúc này không giống như ngày xưa, là đối phương tìm tới cô, tối thiểu cô còn có tranh thủ con đường sống.

Thang máy mở ra, cô hít một hơi thật sâu, một cước bước ra ngoài, tựa hồ một bước này bước ra cũng có nghĩa là bắt đầu một sự khởi đầu mới, âm thầm hạ quyết tâm, lần này nhất định phải thành công.

Tô Noãn gõ vài cái lên cánh cửa, cửa liền mở ra, một người đàn ông trung niên đeo kính đen, thoạt nhìn rất nghiêm túc cố chấp, khi nháy mắt nhìn thấy cô, nhướng mày, nhưng ngay sau đó liền nặn ra một nụ cười, Tô Noãn xem ra, quá mức gượng gạo không thật.

“A, là Tô tiểu thư sao? Mời vào mời vào!”

Tô Noãn nhẹ kéo khoé môi dưới, không có làm như quen biết cùng ông ta hàn huyên một phen, cô cảm thấy được vị biên tập này hình như cũng không thể nào nguyện ý đi tán gẫu nhiều với cô.

Tên Trần Phong hiện ra trong trí nhớ của cô, cô nhớ tới nhà xuất bản nhỏ bé này, lúc ấy tiếp đãi cô cũng là vị biên tập này, chỉ là trước sau trái ngược, kết quả lại khác hẳn nhau, khi đó cô bị lạnh như băng xua đuổi đóng cửa lại, hiện tại cô lại ngồi ở trong văn phòng.

“Tiểu Trương, đem vào hai ly nước!”

Biên tập vênh mặt hất hàm phân phó ra lệnh cho vị trợ lý đang chuẩn bị đóng cửa rời đi, quay đầu lại nhìn về Tô Noãn thì đã khôi phục lại nụ cười cực kỳ thân thiện:

“Tôi quên mất hỏi Tô tiểu thư, thích uống nước lọc hay là trà xanh rồi.”

Tô Noãn biết đây chỉ là lời khách sáo, đơn giản mỉm cười: “Uống gì cũng được.”

Sau đàm phán thành công Tô Noãn muốn đến miếu đốt mấy nén hương, cô đưa ra yêu cầu nào đối phương đều cười đồng ý, còn đối phương yêu cầu lại với cô điều kiện cũng rất hậu đãi, Tô Noãn không khỏi bắt đầu lo lắng, tình huống như thế hình như quá thuận lợi rồi.

Tô Noãn lấy ra tác phẩm do chính mình chụp, muốn để cho biên tập tự chọn, lại cười tủm tỉm tiện tay cầm một xấp, cũng không nhìn kỹ, liền bỏ vào trong một túi văn kiện trống không, sau đó tuyên bố đối với cô đặc biệt tin tưởng:

“Tác phẩm do Tô tiểu thư chụp chúng tôi đương nhiên tin tưởng, không cần phiền phức trình tự như vậy!”

“Tôi hy vọng ở trang bìa sách viết câu kia...”

“Đó là đương nhiên, đúng rồi, hoàng tử chụp ảnh Lục Thiếu Thần cùng Tô tiểu thư có quen biết sao?”

Chú ý tới đáy mắt biên tập loé sáng lên tính toán, Tô Noãn ra vẻ như không thấy, chuyển đề tài về việc xuất bản, biên tập cũng phát hiện ra Tô Noãn không muốn nhắc tới Lục Thiếu Thần, mặc dù mất hứng nhưng cũng hết cách, đành phải thôi.

Nếu như anh ta biết Tô Noãn chính là tiểu sư muội Lục Thiếu Thần yên mến, nhất định sẽ lãng xê thật nhiều một phen, trên bìa sách sợ rằng còn có thể nhiều hơn một câu: hoàng tử chụp ảnh Lục Thiếu Thần sư muội sở nhiếp.

Lục Thiếu Thần là truyền kỳ trong giới chụp ảnh, tên của anh liên đại biểu cho lượng tiêu thụ, cho dù anh đã mất 2 năm, nhưng tên của anh vẫn được những người yêu thích chụp ảnh ghi nhớ.

Ký hợp đồng rất thuận lợi, Tô Noãn bỏ tờ chi phiếu biên tập đưa cho cô vào túi quần, trong lúc đứng dậy, cô vô tình nhìn thấy trên bàn biên tập có một trang giấy, cô mơ hồ thấy trên chi phiếu đủ các chi tiết, con dấu, ký tên, ngày tháng, phía trên là một khoảng tiền khổng lồ.

Cô mơ hồ nhìn thấy đối tác là nhà xuất bản Lục Lâm, trong lúc cô muốn nhìn kỹ đối tác thì biên tập đã bắt đầu đuổi người, mặc dù lời nói trước sau như một vẫn là khách khí:

“Thời gian không còn sớm, Tô tiểu thư hẳn là còn phải đón xe về, nơi này cũng rất khó đón xe.”

“Vậy mấy chuyện khác làm phiền tới các vị rồi, tạm biệt.”

Tô Noãn liếc nhìn tờ chi phiếu lần cuối, khoát túi lên vai đi ra cửa, biên tập cũng rất chu đáo tiễn cô ra ngoài, Tô Noãn xoay người vừa định khách khí nói câu cảm tạ, lại bị một câu nói của biên tập làm cho nghẹn lời.

“Tô tiểu thư đi may mắn, kỳ thật lần sau cô không cần tự mình chạy tới nơi này một chuyến, cứ gọi điện thoại tới chúng tôi sẽ cho người tới lấy ảnh, lần trước cô tới nên nói cho chúng tôi biết, cô quen biết với Cố phó thị trưởng, doanh nghiệp Doãn thị có thể là nhà tài trợ chủ yếu cho chúng tôi a!”

Cánh cửa vẫn giống như hai năm trước, không khách khí chút nào đóng lại trước mặt cô, Tô Noãn từ từ nhắm mắt lại, cố gắng bình phục lại nội tâm quay cuồng cảm xúc, thì ra đây mới là nguyên nhân cô được xuất bản!

Cô đi bên lề đường, quên mất đuổi theo xe buýt, trong đầu không vứt bỏ được câu nói kia của biên tập, cái tên Cố Lăng Thành này tại sao cứ phải xuất hiện trong thế giới của cô, hai năm qua đã hoàn toàn biến mất, hiện tại có lý do gì để kiêu ngạo sự tồn tại như vậy?

Tô Noãn trong tay cầm điện thoại, vừa rồi lúc trong thang máy, cô bấm cái số kia, không tới một giây rồi lại nhanh chóng tắt đi, lửa giận hừng hực thiêu đốt trong lòng, cô không biết phải nên phát tiết như thế nào.

Điện thoại thông, cô có thể nói gì, cảm ơn anh tài trợ cho tôi xuất bản, hay cứ mời biến mất khỏi thế giới của tôi?

Nếu Cố Lăng Thành có thể nghe theo an bài của cô, thì anh ta cũng không phải là Cố Lăng Thành.

— — — —

Đáy lòng Tô Noãn nhất thời như từ thiên đường rơi xuống địa ngục, cô đi lung tung không mục đích, sau đó tại một bồn hoa nhìn thấy được một đạo thân ảnh nhỏ nhắn, nhìn qua chính là cô bé chỉ khoảng 2 – 3 tuổi.

Tóc thắt bím đuôi sam, mặc váy công chúa màu hồng, mang đôi giày da nhỏ đầu tròn, hai bàn tay nhỏ mập mập đang cầm một con búp bê tóc vàng, một đôi mắt to đen nhấp nháy ngược nhìn lên.

Tô Noãn có chút kinh ngạc, đứa bé còn nhỏ như vậy, người lớn làm sao mà yên tâm đem con bé bỏ lại 1 mình ven đường thế này, mà đứa bé dường như cũng rất ngoan, cũng không có vì vậy mà khóc, chỉ là tò mò nhìn bốn phía.

Có lẽ bởi vì tuổi thơ thiếu hụt của mình, Tô Noãn không phải là rất thích con nít, cô vẫn luôn đem loại sinh vật nhỏ bé này quy kết thành người ngoài hành tinh không thể dùng ngôn ngữ khai thông và không biết nói lý, cho nên, cô cũng chỉ là nhìn qua mấy lần, giống những người bình thường khác, đi ngang qua người đứa bé.

Tô Noãn không ngờ tới chính là, đứa bé kia lại theo sau lưng cô, tiếng bước chân vội vàng thật nhỏ, cùng tiết tấu với bước đi nhàn nhã của cô, cô liếc nhìn thân ảnh nhỏ bé trên mặt đất, cũng có chút ít khó xử, nhưng cô cũng không có ý định đi tìm hiểu, như cũ đi thẳng về phía trước.

Cô nhớ ra mình còn chưa ăn cơm trưa, ngay tại cái quán nhỏ ven

đường mua hai cái bánh bao cùng một ly sữa đậu nành, vừa đi vừa ăn, gió lạnh mùa đông thổi qua gò má khô hanh, bởi vì thức ăn nóng hổi, tâm tình buồn bực của Tô Noãn dần dần bình ổn.

Đứa bé kia vẫn như cũ đi theo phía sau lưng cô, đúng là có chút mùi vị âm hồn bất tán, Tô Noãn tự nhiên chú ý tới những ánh mắt quái dị chung quanh, bọn họ cho rằng cô là mẹ đứa bé? Thật là chuyện buồn cười!

“Nhóc con, nhóc làm gì cứ đi theo chị vậy, cha mẹ nhóc đâu?”

Tô Noãn dừng lại xoay người, tận lực dùng giọng nói hoà ái nói chuyện với đứa bé cũng đang đứng lại, cô cố gắng làm cho mình nở ra một nụ cười hoà ái, đứa bé kia dùng ánh mắt gấu trúc tò mò nhìn chăm chăm cô, nghe thấy Tô Noãn hỏi, liền há miệng, lộ ra nụ cười ngọt ngào:

“Mẹ!”

Tô Noãn nhất thời đau đầu, những người qua đường kia ánh mắt nhìn cô càng như lên án, cô nghĩ, định giống như vừa rồi cứ thế dứt khoát mà bỏ đi cho xong, nhưng là, đứa bé kia nhanh hơn cô một bước, trong lúc cô đang suy nghĩ tìm cách chạy trốn thì bỗng nhào qua ôm lấy hai chân cô:

“Mẹ xinh đẹp!”

Một cô gái mới 23 tuổi, bị một đứa bé trên đường lớn tiếng gọi mẹ, sẽ là một loại cảm giác gì đây?

Đặc biệt là đối với một đứa bé có lòng tôn kính mà thái độ cô gái lại không thể gần gũi.

Cô bé hồn nhiên chưa hay biết sắc mặt Tô Noãn âm trầm, ngẩng đầu nhìn Tô Noãn cười khanh khách, đó là một nụ cười rất ngọt ngào, chỉ là con nhóc vừa mở miệng, nước bọt trong suốt nhớp nhúa trong miệng liền chảy ra, nhỏ xuống trên quần jean của Tô Noãn.

Tô Noãn có chút rối rắm, cô bé gắt gao nắm chặt ống quần của cô, không dám buông ra, giống như là đã nhận định cô, Tô Noãn nhìn qua ánh mắt giám sát, ngượng ngùng mạnh mẽ tránh thoát, không nguyện ý nhưng cũng vẫn bị ôm.

Vì vậy, ở ven đường, hai sinh vật một lớn một nhỏ bắt đầu một cuộc giằng co gian nan, một đẩy một ôm, lúc Tô Noãn thoáng dùng sức, cô bé liền meo meo muốn khóc, cô vội vàng dừng lại động tác, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cô bé rung rung cười rộ lên, Tô Noãn không biết làm sao nên đứng tại chỗ, cô cảm thấy cô nên báo cảnh sát, đưa đứa bé lạc đường này giao cho cảnh sát xử lý, trên thực tế, cô thực sự đang lo, cô không hy vọng mang gánh nặng này về nhà.

Tô Noãn mới vừa cúp điện thoại, lại nghe thấy cô bé nói ra từng chữ rõ ràng không chút mơ hồ:

“Mẹ, con muốn ăn thịt!”

Đôi mắt trong sáng kia nhìn chằm chằm vào cái bánh bao trong tay Tô Noãn, nước miếng liên tục chảy ào ào trên ống quần cô, Tô Noãn day day thái dương, cuối cùng lựa chọn thoả hiệp, mang theo đứa bé đi đến ghế đá bên cạnh.

Cảnh sát hẳn là mau tới, cô chỉ cần kiên trì năm sáu phút là được rồi, mặc dù gian nan nhưng rất nhanh sẽ qua thôi.

Tô Noãn động tác cứng đờ đem cô bé mang lên ghế, con nhóc dùng đưa hai cái chân ngắn, nhìn Tô Noãn cười ngọt ngào, Tô Noãn đem bánh bao chia ra một cái cho cô, từ trong túi mình rút ra mấy tờ khăn giấy, lau khô nước miếng trên quần mình.

Quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt được ăn thịt của đứa bé, hai cái răng cửa dùng sức nhai đi nhai lại cái bánh bao, nước miếng chảy giọt giọt xuống đất, Tô Noãn theo bản năng vươn tay, tiếp được một ít chất lỏng trong suốt.

“Nhóc con, chị giúp nhóc lau sạch miệng nhé?”

Cô bé thực nghe lời giờ khuôn mặt lên, cái miệng đỏ nhỏ nhắn cong lên, ánh mắt cười loan nhìn chăm chăm Tô Noãn, tràn đầy yêu mến:

“Niếp Niếp rất thích mẹ mới, mẹ mới thật tốt!”

Tô Noãn nhin không được cười rộ lên, mùi sữa nhàn nhạt thơm quanh quần bên chóp mũi cô, nhìn đứa bé này, cô chợt nhớ tới khi mình còn bé, núp trong lòng ngực ấm áp của cha, khờ dại cười to khanh khách, không rành thế sự.

“Mẹ mới thật là đẹp!”

Nhóc con đột nhiên chìa bàn tay nhỏ bé ra, bung lấy mặt của Tô Noãn, trên vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc là mềm mại, Tô Noãn ngưng lòng mày cười một tiếng, bất đắc dĩ mà nhức đầu, trên mặt xuất hiện hai vết bàn tay đầy dầu mỡ.

Tô Noãn vừa rồi vẫn không chú ý đến diện mạo cô bé, hiện tại cẩn thận nhìn rõ, đúng là đứa bé này rất xinh đẹp, nhưng cũng mơ hồ cho cô một cổ cảm giác quen thuộc, cô tựa hồ đã gặp qua đứa bé này ở đâu.

“Ba, ba!”

Tiếng còi xe cảnh sát gào thét, Tô Noãn đem khăn giấy dính đầy nước miếng ném vào bên trong thùng rác, cô nghe thấy tiếng la hét vui mừng của cô bé, quay đầu lại, thấy cô bé đang ra sức leo xuống ghế, bởi vì chân vớ không tới mặt đất mà phát ra âm thanh dùng sức ô ô.

Tô Noãn nhanh tay lẹ mắt tiếp được thân thể nhỏ bé trượt xuống đất, một vũng nước miếng rơi vào mu bàn tay cô, nhóc con lại quơ múa cánh tay ngắn cùn, hướng về phía cách đó không xa kêu lên:

“Ba ba, Niếp Niếp ở đây, ba ba!”

Cô bé giãy khỏi lòng ngực Tô Noãn, đỉnh đầu nghiêng qua nghiêng lại bộ dáng nhỏ bé lạch phạch hướng phía sau Tô Noãn mà chạy, búp bê của con bé còn để trên ghế, nếu cha mẹ con bé đã đến, không phải là cô đã có thể hoàn toàn rút lui rồi sao?

“Papa, papa, Niếp Niếp có mẹ mới, mẹ mới cười lên thật là đẹp!”

Thanh âm vui sướng của cô bé vang lên phía sau, Tô Noãn thấy cảnh sát sau khi xuống xe đi về phía cô, cô cầm con búp bê lên, định đi trả lại cho đứa bé kia, con bé nhìn qua thực thích búp bê.

“Cái gì mà mẹ mới?”

Một giọng nam cười từ tính vọng đến, Tô Noãn động tác xoay người cứng đờ, tay cầm búp bê không khỏi xiết chặt, đứa bé này, không ngờ là...

Ha ha, thật sự là trò cười lớn nhất trong thiên hạ!

Cô cúi đầu nhìn con búp bê xinh đẹp trong tay, cười tự giễu một cái, cô thế nhưng cứ như vậy tỉ mỉ chăm sóc đứa bé kia, đứa bé mà hai năm trước cô cũng không hy vọng nó chào đời, làm cho Doãn Thuy Hàm bỏ đi đứa bé.

Hiện tại cô có nên xem là tự mình đánh chính mình một bạt tay không?

Đem búp bê tiện tay ném lên trên ghế, Tô Noãn mặc kệ cảnh sát nói cảm ơn với cô, không để ý tới ngạc nhiên của bọn họ, lập tức bỏ đi thẳng về phía trước, hôm nay trước khi ra cửa cô nên xem lịch, bằng không như thế nào cô lại xui xẻo như vậy?

Xuất bản một tập ảnh chụp cần dựa vào hai vợ chồng viện trợ, nhất được một đứa bé có lòng tốt chăm sóc, không ngờ lại là con gái riêng của chồng năm đó mình muốn bỏ!

Tô Noãn, cuộc sống bi kịch của mày không có thảm nhất, mà chỉ có thảm hơn!

Một chiếc Lexus phối hợp với tốc độ đi lùi thui ven đường của cô, một cánh tay mập mập nhỏ bé hướng cô mà quơ múa trong không khí, âm thanh ngọt ngào của cô bé từ trong xe truyền đến:

“Mẹ mới, mẹ mới, Niếp Niếp tiễn mẹ về nhà a!”

Tô Noãn không có ngừng lại, vẫn như cũ làm theo ý mình đi về phía trước, nội tâm của cô lại bắt đầu phiền não, sau đó xe Luxes chọt tăng tốc chạy đi, không còn tiếng kêu gọi của đứa bé, cô như cũ không trở về được bình tĩnh như lúc đầu.

— — — — —

Hai năm trước, cô đứng trước phòng bệnh trẻ con trong bệnh viện, nhìn đứa bé bên trong kêu khóc đòi ăn, ánh mắt hăm mộ mà kiên định, cô nói với bác sĩ trưởng khoa tim mạch:

“Bác sĩ Lý, tôi nghĩ muốn có một đứa bé.”

“Thật quyết định làm như vậy sao?”

Cô không nhìn về mặt lo lắng của Lý Nham Dung, chỉ là bình tĩnh nhìn trẻ con bên trong, gật đầu một cái.

Tiếng than nhẹ của Lý Nham Dung vang lên bên tai cô, tay anh vỗ nhẹ xuống đầu vai gầy gò của cô, mang theo an ủi cùng bất đắc dĩ, trong mắt anh cô là một bệnh nhân bất cứ lúc nào cũng có thể nhắm mắt lại và không bao giờ mở ra nữa.

Mang thai, đối với cô mà nói, cũng giống như muốn tính mạng cô, thân thể của cô không chịu nổi sức nặng cùng giày vò khi mang thai, mà hiện tại cô lại muốn làm như vậy.

“Ô tiểu thư, thật sự quyết định sao?”

Cô ngẩng đầu nhìn vào Lý Nham Dung, mỉm cười gật đầu:

“Vâng.”

“Hiện tại cô xác định cô suy nghĩ kỹ rồi mới quyết định như vậy, đúng không?”

Lý Nham Dung một lần lại một lần nữa hỏi, giống như là muốn có được một câu trả lời khẳng định, lại giống như là muốn làm cho cô dao động.

Cô chỉ là mím môi cười, giữa lông mày thì không cách nào che dấu hạnh phúc, cô yêu người đàn ông kia như vậy, cho dù chết đi thì tình yêu kia vẫn không thể biến mất.

Cô không muốn cứ như vậy mà mang đi tình yêu khắc cốt ghi tâm, cho nên, cô định trước khi chết, vì anh lưu lại một đứa con của bọn họ, cho dù cô biết trước là sẽ chết.

Vào ngày sinh nhật Cố Lăng Thành, cô sẽ tặng cho anh một phần quà tặng, là một đứa bé thuộc về cô và anh.

Cô trịnh trọng đón nhận ánh mắt Lý Nham Dung, ngữ khí không hề dao động:

“Vâng, tôi quyết định rồi, bác sĩ Lý, tôi quyết định vì anh ấy mà sinh con.”

Lý Nham Dung nhìn ánh mắt ưu thương của cô thực đồng tình, chức năng trái tim của cô đã bắt đầu suy giảm, nhưng hạnh phúc đã chiến thắng bệnh tật hành hạ, cô bước xuống bậc thang bệnh viện, hô hấp không khí trong lành, di động bỗng nhiên vang lên.

Cô nhận được một cuộc điện thoại, là của cô gái tên gọi Doãn Thuy Hàm, cô ta nói với cô:

“Cố phu nhân, tôi mang thai con của Lăng Thành... Tôi quyết định sinh con của chúng tôi.”

— — — —

Một đôi giày đen màu da chặn đường đi của cô, Tô Noãn rũ xuống tròn mắt, lông mi bao trùm ở dưới da thịt một bóng ma, nhàn nhạt,

tựa hồ hoà hợp với sương mù mờ lung.

Cô dừng lại một chút, liền vòng qua hướng bên cạnh đôi giày kia mà đi, không có bất kỳ mục đích, chỉ muốn đi về phía trước, muốn khiến cho tâm trống vắng mờ mịt khôi phục lại một chút yên tĩnh, cho dù là tĩnh mịch cũng tốt.

“Noãn Noãn, anh biết hiện tại em không còn yêu anh, nhưng là tin tưởng anh, cho anh trở thành nơi để em dựa vào, anh sẽ đối tốt với em cả đời.”

Câu hứa hẹn này theo năm tháng đã bị hong gió khô kiệt, hiện tại hồi tưởng lại, cũng chỉ là chân thành tha thiết cảnh tỉnh mình nhất: toàn bộ hết thảy đều là giả dối, cô đã từng có được, chỉ là một trò lừa dối.

“Nơi này không đón xe được, anh tiễn em về.”

Tô Noãn tránh Cố Lăng Thành đụng vào, đem cánh tay còn dính dư âm đầu ngón tay của anh dẩu ra phía sau lưng, lạnh lùng nói một câu “Không cần” liền lướt qua anh tránh ra.

Anh đuổi theo, cánh tay bị gắt gao níu lại, bên tai quanh quẩn âm thanh hạ giọng chất vấn của anh, mang theo nhàn nhạt không vui cùng không kiên nhẫn:

“Em còn phải chờ tới khi nào, em thật cho là Lục Cảnh Hoảng sẽ thích em sao? Nhiều thiên kim danh môn như vậy đều không thể chinh phục người đàn ông đó, em có thể sao?”

Đúng vậy a, một đứa con gái tham ô, cộng thêm việc bị người vứt bỏ giữa đường, làm sao có thể cùng Bộ trưởng bộ ngoại giao cao cao tại thượng yêu nhau, vậy quả thực là người mơ mộng hão huyền!”

Tô Noãn nghiêng đầu, chân mày xiết chặt nhìn Cố Lăng Thành cười lạnh nói:

“Nếu như anh muốn nói cho tôi biết chuyện này, vậy thì không cần, tuy rằng tôi sống có hơi nghèo khó một chút, nhưng cũng tự biết rõ, cho nên, anh có thể đi rồi!”

“Chẳng lẽ hiện tại quan tâm em một chút cũng không được sao?”

Cố Lăng Thành không buông tay ra, trên mặt của anh có một loại tâm tình nồng đậm, không cách nào có thể dùng ngôn ngữ để hình dung, Tô Noãn dùng sức vung tay, cánh tay Cố Lăng Thành nặng nề đụng vào cây cột bên đường, phát ra tiếng vang nặng nề.

Tô Noãn nhìn anh như trước không nói lỏng cánh tay, thản nhiên giữu cột, ngược mắt trào phúng liếc nhìn:

“Chúng ta quen biết nhau bảy tám năm. Cố Lăng Thành là người như thế nào, tôi chẳng lẽ còn không rõ ràng lắm sao?”

Cố Lăng Thành cũng đi theo cười rộ lên, khoé miệng thản nhiên cong lên:

“Noãn Noãn, trí nhớ của em không tốt lắm, chúng ta quen biết được 7 năm 8 tháng lẻ 5 ngày, nếu như cộng thêm giây phút này...”

“Chuyện không đáng nhắc lại thì có chi phải nhớ rõ ràng như vậy, chẳng lẽ tôi còn muốn dùng anh tạo thành thống khổ để thúc giục chính mình mỗi ngày sao?”

“Cố Lăng Thành, anh quá kiêu ngạo!”

Tô Noãn đưa tay tách bàn tay Cố Lăng Thành ra thì lơ đãng nhìn thấy cô bé đứng cách đó vài mét, con bé đang xem chừng Cố Lăng Thành, sau đó quay đầu nhìn Tô Noãn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là biểu cảm sợ hãi.

Nhóc con tuy là nghe không hiểu người lớn nói chuyện với nhau, nhưng trong lòng trẻ con lại có thể rất nhạy cảm nhìn thấy cảm xúc biến hoá của người lớn, bé thực hiển nhiên cũng nhận ra được bầu không khí quỷ dị giữa cha mình và người mẹ mới này.

Một chiếc Cadillac dừng ở đường cái đối diện, lực đạo trên cánh tay Tô Noãn cũng từ từ buông ra, Tô Noãn quay đầu liền nhìn thấy trên cửa kính xe phản ngược ra bộ dáng khuôn mặt tao nhã xinh đẹp, trong nháy mắt hiểu được cười cười, rút tay của mình về.

“Nơi này không thể đón xe, anh bảo tài xế đưa em về.”

Cố Lăng Thành trước khi cô lướt qua anh, xoay người lại, tay trái cố chấp cầm lấy cổ tay cô, mặc kệ Doãn Thụy Hàm đứng ở đường cái đối diện, vẻ mặt nghiêm túc dừng trên Tô Noãn, giống như là xác nhận cái gì.

Tô Noãn thản nhiên mỉm cười, nhìn về phía anh:

“Papa cùng Thiếu Thần đều chết hết, anh lại kết hôn, anh nghĩ rằng chúng ta còn có thể trở lại như trước đây sao? Nếu như có thể mà nói, tôi hy vọng anh sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi, vĩnh viễn đừng nên xuất hiện, cho đến chết cũng không muốn xuất hiện lại!”

Lời nói cố chấp âm độc như thế, cô lại nói vui vẻ giống như chỉ buột miệng nói ra, tựa hồ dưới đáy lòng đã sớm luyện tập qua vô số lần, nghiêng đầu nhìn thấy Niếp Niếp bộ dáng muốn tới gần nhưng lại sợ hãi, hướng Cố Lăng Thành nói:

“Mặc dù tôi biết rõ anh am hiểu lợi dụng phụ nữ để leo cao, nhưng tốt nhất không cần ngay cả con gái ruột của mình cũng kéo vào cuộc chơi, như vậy, sẽ chỉ làm tôi xem thường anh.”

“Trong mắt em, thì ra anh chính là người như vậy.”

“Chẳng lẽ anh không phải sao?”

Cố Lăng Thành không nói thêm gì nữa, giống như che dấu tình cảm nào đó, trên mặt của anh không có bất kỳ biểu hiện nào, khi Doãn Thuy Hàm ôn nhu gọi ra một tiếng “Niếp Niếp” thì Tô Noãn không hề dừng lại, cô muốn xoay người rời đi, lại phát hiện chiếc xe Ferrari màu xanh ngọc đỗ ven đường.

Chiếc xe này Tô Noãn sẽ không quên, là Lục Cảnh Hoảng lần trước chạy, chỉ là về sao không hiểu vì sao không thấy, anh cũng không có giải thích thêm, cô tự nhiên cũng lờ mờ hỏi nhiều.

“Không nghĩ tới có thể gặp được Tô tiểu thư ở đây, thật rất khéo!”

Doãn Thuy Hàm băng qua lối qua đường, khoảnh khắc nhìn thấy Tô Noãn giật mình sửng sốt, liền lập tức lịch sự gật đầu chào hỏi, không quên nhìn về phía Cố Lăng Thành mỉm cười tìm kiếm câu trả lời:

“Lăng Thành, là Tô tiểu thư tìm được Niếp Niếp sao, nếu nói vậy, chúng ta phải hảo hảo cảm tạ Tô tiểu thư.”

“Ừ, anh đang cùng Tô tiểu thư nói chuyện, nơi này đón xe không được, muốn cho lái xe đưa cô ấy về.”

Cố Lăng Thành không để lại dấu vết buông Tô Noãn ra, chỉ là lẳng lặng cười nhạt, đối với tranh chấp vừa rồi không đề cập tới một chữ

một câu, Doãn Thụy Hàm cũng giống như không nhìn thấy Tô Noãn cùng chồng mình lôi kéo.

“Nếu như vậy, Lăng Thành đưa Tô tiểu thư về đi.”

Khéo léo cười tươi đẹp làm sao, Doãn Thụy Hàm ôm lấy Niếp Niếp đang nhìn chăm vào Tô Noãn, tài xế đã lái xe đến, Doãn Thụy Hàm một chân dài bước vào, rồi nhẹ nhàng ngoái đầu nhìn lại, vòng eo xoay tròn động tác phong tình vô hạn:

“Lăng Thành, em cùng Niếp Niếp chờ anh về ăn cơm!”

“Cô có thể không cần tiếp tục diễn, dù sao chỉ cần Cố Lăng Thành biết cô là một người vợ hiền lành không phải sao?”

“Đã có người đến đón tôi, các người một nhà ba người có thể an tâm về rồi.”

Tô Noãn nhìn Doãn Thụy Hàm dù bận nhưng vẫn ung dung cười nhạt, thản nhiên nói xong, không có đi nhìn bộ dạng của Cố Lăng Thành cùng Doãn Thụy Hàm, đi đến bên cạnh cửa xe Ferrari màu xanh ngọc kia, thuận tay mở ra, ngồi xuống trước khi xe khởi động chạy.

Một giây này, cô không cách nào đi dựa vào ai, như vậy, Lục Cảnh Hoảng coi như tôi nợ anh một lần nhân tình đi!

Vốn muốn lái xe thể thao đi chợt đột nhiên tắt máy, Tô Noãn nghi hoặc quay đầu, nhìn thấy một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ thì thần sắc ngẩn ra, còn đối phương cũng ghé vào trên tay lái, sương mù trên khuôn mặt anh dần hiện lên một nụ cười thản nhiên.

“Tôi tưởng cái đầu nhuộm tóc này là một cậu nhóc, không ngờ là

Venus đã cắt tóc ngắn.”

Tô Noãn khi bình tĩnh lại chuyện thứ nhất làm không phải là xuống xe, mà là bắt đầu quan sát chiếc xe này, so với chiếc xe Lục Cảnh Hoảng lái giống y như nhau, thậm chí ngay cả đồ đạc bố trí bên trong xe không xe dịch chút nào.

“Chiếc xe này anh lấy ở đâu ra?”

Tô Noãn kinh ngạc nhìn người đàn ông trên ghế lái, cô lúc này mới nhìn rõ diện mạo anh ta, da thịt màu lúa mạch, cái trán rộng lớn, song mũi cao thẳng, hốc mắt hãm sâu so với người bình thường, mang theo nét con lai đặc thù, cánh môi hơi mỏng giờ phút này đang khẽ mím lại, ánh mắt màu xanh dương xám thâm thúy:

“Lấy?”

Hắn hứng thú vuốt cằm, khoé miệng ý cười càng đậm vài phần, lười biếng ngồi ở vị trí lái xe, một cánh tay vẫn đặt trên tay lái:

“Tuỳ tiện lên xe của đang ông xa lạ, nhưng thực ra là một chuyện rất nguy hiểm.”

“Thật có lỗi, tôi vừa rồi nhận nhầm xe, gây phiền phức cho anh thực xin lỗi, tạm biệt.”

Cô nếu biết đây không phải là xe của Lục Cảnh Hoảng, cô cũng sẽ không đi lên, nếu đối phương nói như vậy, cô liền mượn cớ mà chuồn đi thôi.

Cô nhìn về ven đường phía trước thấy Cố Lăng Thành còn đứng ở đó, xe Doãn Thuy Hàm cũng chưa lái đi, giống như bọn họ định liệu cô sẽ bị đuổi xuống xe, nhưng sau đó cô cũng không có lựa chọn

nào khác để đánh trả lại bọn họ.

Khi Tô Noãn đẩy cửa xe ra định đi xuống thì một cánh tay thật dài vươn tới, không nhanh không chậm đóng lại cửa xe vừa bị cô mở ra, anh hướng về phía Tô Noãn mỉm cười, chân thành thốt lên:

“Bọn họ còn nhìn thấy đấy, nếu bắt đầu diễn, phải có một cái happy end chứ.”

Anh nhìn ra được tranh chấp giữa bọn họ sao?

Người đang ông cười cười nghiêng đầu nhìn Tô Noãn, lông mày anh ta rất cao, hai mắt có vẻ thâm thúy, giờ phút này bộ dáng híp mắt giống như một con sói xám có ý xấu, nhưng Tô Noãn lại không thấy có gì nguy hiểm, cô đang nhớ lại Hôi Thái Lang trong một bộ phim hoạt hình.

“Vừa rồi hẳn là cô nên công kích hạ bệ anh ta, so với xoay người rời đi có thể có lợi nhiều lắm!”

Tô Noãn có chút buồn cười, cong lên khoé môi đem tầm mắt hướng tới bên ngoài cửa sổ, người đàn ông không cần phải nhiều lời nữa, cười ngấm nhìn gò má trắng trong thuần khiết kia, khởi động xe thể thao.

Xe chạy nhanh như bay, xẹt qua ven đường khung cảnh Tô Noãn không muốn nhìn thấy, thật lâu sau Tô Noãn mới nhớ tới nói một câu:

“Cảm ơn.”

“Đây là vinh hạnh của tôi, có thể làm tài xế cho vị tiểu thư xinh đẹp.”

Người đàn ông hất đầu nhìn cô một cái, ánh mắt ca ngạo mà không thô tục, cho dù trong lời nói anh mang theo ý vị cợt nhả, Tô Noãn đáp lại một nụ cười, nhìn thấy trạm xe buýt cách đó không xa thì nói với anh:

“Vui lòng cho tôi xuống trạm xe buýt phía trước.”

Người đàn ông ôn hoà cười cười, đúng như cô muốn, xe dừng lại ở trạm xe buýt, Tô Noãn sau khi xuống xe không quên nói cảm ơn, đối phương chỉ là dùng một nụ cười dịu dàng che phủ cô.

“Lần trước ly Cappuccino kia, làm cho tôi chứng kiến cảnh tượng núi băng hùng vĩ hoà tan, nếu phải nói cảm ơn, phải là tôi nên cảm ơn cô.”

Tô Noãn bừng tỉnh hiểu ra, cô rốt cuộc nhận ra vị tài xế anh tuấn này, là lần trước cô thay mặt chị Lâm Gia Gia làm ở khách sạn thì để cho cô bung Cappuccino cho khách.

Anh cũng đoán được Tô Noãn đã nhớ ra, hơi cười nói:

“Không nghĩ tới cô giờ mới nhận ra tôi, đối với một người đàn ông mà nói, quả thực có cảm giác bị thất bại.”

Tô Noãn có chút như rơi vào trong sương mù, thế nhưng anh lại như cũ vô tình cười:

“Hy vọng lần sau gặp lại tôi thì chỉ cần nhìn một cái là nhận ra tôi, tôi tên gọi Thái Luân Tư.”

Chiếc Ferrari hăng hái biến mất trong tầm mắt cô, Tô Noãn mở trừng hai mắt, nhìn một chút mùa lam trong đôi mắt kia, nhàn nhạt cong cong khoé miệng, nhưng vẫn không để trong lòng lâu.

— — — — —

Âm nhạc Saxo tựa như sương chiều quanh quẩn bên trong quầy rượu ưu nhã an tĩnh, Thái Luân Tư lúc chạy đến thì liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng ngồi bên quầy bar, anh đang rót rượu vào trong ly, trên khuôn mặt tuần tú trắng nõn xinh đẹp đã có chút ngà ngà say.

“Lục bộ trưởng, tối hôm qua gọi điện thoại cho cậu cũng không nhận, hôm nay như thế nào một mình chạy tới đây uống rượu vậy?”

Lục Cảnh Hoằng chỉ là liếc mắt nhìn Thái Luân Tư ngồi xuống bên cạnh, liền cứ thế uống rượu, chất lỏng màu đỏ nồng đậm chảy vào trong ly, phát ra một loại thanh tuyến giống như tiếng vang nhỏ vụn, anh cầm ly rượu lên đặt bên khoé miệng nhẹ nhàng uống một hớp.

“Nhớ lần trước uống rượu cùng cậu cũng là chuyện cách đây mấy năm, cậu có phải hay không gặp chuyện gì phiền lòng rồi?”

Thái Luân Tư đối với bộ dạng yêu mị này của Lục Cảnh Hoằng không hỏi đi xem như không thấy, rót cho mình ly rượu đỏ, cầm ly rượu lên, nhẹ lay động, màu đỏ diêm dúa lấp ló kia toả mùi thơm ngào ngạt, ở đáy ly ưu nhã xoay tròn:

“Mình vừa rồi ở trên đường gặp được người bán hàng lần trước, đã cắt tóc ngắn, chỉ là vẫn xinh đẹp như cũ, làm lòng người lay động.”

“Theo tình hình vừa rồi, cô ấy đối với mình cũng không chán ghét, có thể phát triển tình cảm một chút, dù sao cha mẹ mình ở bên Mỹ cũng lại thúc giục...”

Thái Luân Tư hai ngón tay vuốt ve cằm, nhíu mày suy tư vấn đề tình cảm của mình, anh cũng nhận thấy được Lục Cảnh Hoằng khác

thường, một người không thích uống rượu thế nào tối nay lại có tâm tình uống rượu?

Chẳng lẽ bởi vì phụ nữ?

Thái Luân Tư nhất thời sáng mắt lên, nhìn Lục Cảnh Hoằng bên cạnh từ trên xuống dưới, chú ý tới mấy người phụ nữ ngồi cách đó không xa đang nhìn về phía bọn họ, rất có ý đến gần.

“Ansel, cậu có phải hay không biết yêu rồi hả?”

Động tác rót rượu của Lục Cảnh Hoằng dừng lại, vẻ mặt biến hoá vụt thoáng qua cũng đã bị đôi mắt sắc bén của Thái Luân Tư nhìn ở trong mắt, nhướn đuôi lông mày đưa ly rượu, có thâm ý cười nhạt:

“Ansel, khi nào thì kết hôn?”

Lục Cảnh Hoằng bỗng nhiên quay đầu nhìn anh ta, trên khuôn mặt tuần tú lạnh lùng lộ vẻ tươi cười, lại thoáng như trong đêm tối Kiều Nguyệt thanh thanh đậm đậm, anh đưa ly rượu trong tay một hơi uống sạch.

“Cậu cảm thấy mình nên kết hôn sao?”

Lục Cảnh Hoằng như vậy là không thích hợp, Thái Luân Tư nhăn lại ấn đường, cũng nhấp rượu theo, trước cái nhìn soi mói của Lục Cảnh Hoằng, ngượng ngập gật đầu:

“Nếu như có cô gái yêu mến, tại sao không kết hôn để an định lại?”

Lục Cảnh Hoằng trầm mặc không nói, sau một hồi sâu kín thu hồi tầm mắt của mình, lại uống rượu, liền đặt ly rượu xuống, đứng dậy muốn đi.

“Mình vừa mới tới mà cậu muốn đi rồi, mình còn chưa có cùng cậu chia sẻ niềm vui mình gặp lại Venus trong lòng mình đây?”

Thái Luân Tư hướng tới bóng lưng Lục Cảnh Hoằng kêu lên, Lục Cảnh Hoằng ngay cả quay đầu cũng không quay đầu lại, trực tiếp đi ra cửa, sau đó, anh nhìn thấy có một cô gái ăn mặc khêu gợi muốn đến gần, chỉ là còn chưa đến gần liền lựa chọn lùi bước.

Thái Luân Tư nhìn ly rượu đỏ, bất đắc dĩ cười khế thì thầm:

“Ansel, lòng của cậu, đến tốt cùng là trong bàn tay ai, mình càng ngày càng chờ mong gặp được người con gái khiến cho cậu mượn rượu giải sầu...”

Nhớ tới hôm nay gặp được bóng hình liễu lĩnh xinh đẹp kia, Thái Luân Tư không tự chủ được cười ra tiếng, xem ra, không chỉ Lục Cảnh Hoằng sẽ rơi vào lưới tình, anh lần này cũng muốn thật lòng gia nhập sao?

Bên quầy bar ngồi xuống một cô gái dễ thương xinh đẹp, hướng anh nâng ly lên, ý vị sâu xa mỉm cười, anh hiểu ý nụ cười hấp dẫn kia, lại không như quá khứ chủ động tiến lên, uống xong ly kia say rượu, hướng cô ta lịch sự cười cười, sau đó cũng đứng dậy rời khỏi quán bar.

Vừa tới cửa, liền nhìn thấy chiếc xe màu Champagne kia chạy vào qua trước mặt anh, nếu anh nhớ không lầm, thì có vẻ Lục Cảnh Hoằng đã uống nhiều rượu rồi?

Phòng nghỉ vắng vẻ tối tăm, an im lặng nằm ngửa trên chiếc giường ngủ màu trắng, áo sơ mi quần tây mặc ban ngày, bị anh tiện tay ném trong góc, cả đêm phóng túng say rượu làm đầu anh đau muốn nứt

ra, thân thể nổi điên dường như trống không cùng bàng hoàng.

Rõ ràng là muốn dùng rượu làm tê liệt suy nghĩ rối loạn của chính mình, lại phát hiện chính là càng uống càng thanh tỉnh, anh nhớ tới những nụ hôn kia, thân mật mà gần sát nhau cảm giác giống như thủy triều tràn vào thân thể của anh, quấy nhiễu dòng suy nghĩ của anh.

Anh không có thói quen bị một loại cảm giác xa lạ như vậy dẫn dắt ý chí, anh chán ghét cảm giác bị khống chế.

Chỉ là, anh lại nghĩ tới bên trong bãi đỗ xe ngầm ngày đó, chồng cũ của cô dừng lại giữa không trung thử dò xét định hôn cô, anh không biết vì sao những thứ không giải thích được kia lại muốn chạy vào trong thế giới của anh, buộc chặt vào anh.

Anh là người đàn ông cảm tình lạnh bạc, không nên bị cuốn vào những thứ tình cảm không ngừng để ý và lung tung.

Anh đứng dậy đi vào nhà tắm, mở ra vòi sen, nước lạnh thấu xương từ đỉnh đầu chảy xuống, anh cần bình tĩnh một lát, anh đoán không ra mình muốn cái gì, như vậy cũng chỉ có thể bình tĩnh, bình tĩnh để có thể cẩn thận suy nghĩ.

Bị giọt nước thấm ướt lông mi làm gợn lên hoang mang khác thường, anh nghe tiếng nước chảy ào ào, cũng đã nghe đến sâu trong nội tâm mình cuộn cuộn, suy nghĩ của anh không biết phải phóng thích đi đâu, đầu óc của anh bị tràn ngập nụ hôn thân mật chiếm giữ.

Chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày như thế, anh bức mình đến tình cảnh không đường để đi, anh chỉ là muốn thử nghiệm lực ảnh hưởng của cô đối với chính mình, lại không ngờ tới càng thêm hoài

niệm kết quả.

Anh bỗng nhiên mở mắt ra, mặc cho nước chảy vào ánh mắt anh, anh không thể phủ nhận nội tâm chân thật kêu gào, anh tự giấu cong lên khoé môi, cười nhạo mình không yên phận, anh có phải hay không si mê nụ hôn của một người con gái?

Lục Cảnh Hoằng, mây cũng rơi vào dự niệm nguyên thủy nhất sao?

Chỉ là một nụ hôn, đã khiến cho thế giới của mây long trời lở đất, mây không thể đi nguy biện, từ buổi sáng chia tay với cô ấy cho tới bây giờ, đầu óc của mây liên không ngừng nhớ nhung.

Anh xoạch một tiếng tắt đi vòi sen, trên nửa tấm kính mờ mờ dính đầy mảng nước lớn, róc rách chảy xuống, giống như là đôi mắt phượng xinh đẹp kia hiện ra ưu thương.

Lục Cảnh Hoằng chợt nhắm mắt lại, ngăn cản chính mình tiếp tục sa vào, anh im lặng đứng, đột nhiên, ra khỏi nhà tắm, cầm lấy chìa khoá, không để ý cả người bị ướt, đẩy cửa đi ra ngoài.

Khoé mắt của anh bất giác liếc đến cách đó không xa dừng lại một mảnh tay áo trắng như tuyết cùng mái tóc đen yên tĩnh mềm mại, chỉ là, anh không thể dừng lại hai chân của mình, bởi vì chỉ có một con đường có thể đi ra khỏi trái tim ngột ngạt của anh.

Một người đối với lựa chọn vấn đề này, thường thường sẽ xem xét lựa chọn một thời gian rất dài, nhưng là, đưa ra quyết định lại chỉ ở trong phút chốc.

Hướng hồ anh không thể nào lựa chọn.

— — — —

Xe Mercedes Benz chạy trên đường lớn, gió đêm mạnh mẽ theo cửa sổ chui vào, thổi lên quần áo ướt đầm của anh, làm anh hết sức thanh tỉnh, cũng khiến đầu anh vỡ ra giống như đau đớn.

Trong đầu của anh tất cả đều là khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của cô khi bọn họ chung đụng, mặc dù bọn họ quen biết vẫn chưa tới một tháng, thế nhưng anh hiện tại đã si mê điên cuồng rồi sao?

Anh nặng nề đạp chân ga, xe lượn vòng chạy trên đường cao tốc trống trải, hối hả phá vỡ đêm tối tịch liêu, chọt thẳng gấp, động cơ phát ra tiếng nổ vang nặng nề, giống như là sự kích động vừa yên tĩnh mà u nhã.

Bánh xe đình trệ trên bờ cát, Lục Cảnh Hoằng ngồi ở chỗ ghế lái, nhìn bờ biển xa xa phía trước, gió biển đêm, lành lạnh cắt vào da thịt, anh xoa nhẹ huyết thái dương đau đớn, xuống xe.

Thân thể cao to dựa trên cửa xe, Lục Cảnh Hoằng đón nhận gió biển lành lạnh nhìn về một vài điểm phía đại dương xa xa, tay áo anh bị gió biển mùa đông thổi lên một góc, vẫn ưu nhã, bay lên bay xuống.

Anh nhìn qua vẫn thanh nhã cao quý trước sau như một, nhưng lại không lãnh tình như ban đầu nữa.

Đơn giản chỉ vì một người...

— — — —

Anh nhớ lại chuyện mấy năm trước, anh và Thiếu Thần cùng nhau lái xe đến bờ biển ngắm mặt trời mọc, trước đó một ngày, anh mới trở về từ Na Uy, cho dù vẫn là bỏ lỡ tang lễ của Cù Ý Hình.

Việc Cù Ý Hình qua đời đối với người khác xem ra đã mang đến cho anh đau đớn đả kích kịch liệt, chỉ có anh mới hiểu được, về nước cũng chỉ vì Lục lão gia nghiêm khắc ra lệnh uy hiếp sau đó là thoả hiệp tốt nhất.

Khi đó, bọn họ ngồi trên tảng đá ven bờ biển, uống mấy lon bia, nhìn về biển rộng bao la nơi phương xa.

Thiếu Thần hưng phấn bồng bồng nói: “Cháu muốn ra biển khơi, cái gì cũng không mang theo.”

Nói lời này thì, Thiếu Thần đang cầm máy ảnh, chụp cảnh mặt trời mọc đẹp để từ từ nhô lên, trên mặt là nghiêm túc chuyên chú, thế nhưng câu nói kia lại nói rất tùy tính và xúc động.

“Đối với cháu mà nói, ít nhất nên mang theo máy chụp hình, nó không phải là thứ cháu yêu thích sao?”

Thiếu Thần nghe xong lời anh nói sừng sốt, bỏ máy ảnh xuống, quay đầu lại nhìn anh cười cười, trên vẻ mặt là nhàn nhạt hạnh phúc:

“Cháu nghĩ cháu chỉ cần mang theo một người là tốt rồi.”

Thiếu Thần yêu, luôn luôn không có nói qua, cho dù là biến mất trên thế giới này, nó cũng dùng trái tim của nó chứng minh tình yêu đến chết cũng không đổi của nó.

Như vậy hiện tại, anh lại tính là cái gì, muốn đoạt lấy phần tình yêu này của cháu mình sao?

— — — —

Xe màu Champagne đi qua khu kiến trúc cũ kỹ, bầu trời xa thẳm, dần

dần hiện ra màu trắng bạc, căn nuốt tối tăm vô biên vô hạn.

Lục Cảnh Hoằng dừng xe lại, động cơ nhẹ nhàng phát ra tiếng ngựa hí, anh quay đầu nhìn lên, nhìn về phía căn phòng cũ kỹ lằng lằng đứng sừng sững trong sương sớm ban mai.

Rèm cửa sổ theo gió thổi xẹt qua đồ dùng trong nhà, lờ mờ, sắc sỡ không rõ, một đạo bóng dáng yếu ớt, yên tĩnh chiếu rọi trên rèm cửa, cô khẽ nhếch đầu uống nước, giống như một tấm ảnh trắng đen không nhúc nhích.

Anh trầm mặc nhìn, hai tay gắt gao nắm tay lái, nội tâm giống như roi quất chưa bao giờ gặp qua.

Nếu một người chưa từng thấy qua biển khơi, như vậy, không thể cưỡng cầu anh miêu tả hình dáng biển khơi;

Nếu một người chưa từng gặp được tình yêu, như vậy, không nên bức bách anh hiểu được mùi vị của tình yêu.

Biển khơi, có thể căn nuốt sạch một ước mơ, như vậy tình yêu, có năng lực huỷ diệt cái gì?

Anh yêu cô sao?

Lục Cảnh Hoằng nhìn lại trong kính chiếu hậu phản ra khuôn mặt tuần tú lạnh lùng, vẫn là nói, anh đã bị phần tình cảm không thể dùng ngôn ngữ để hình dung này huỷ diệt rồi sao?

— — — — —

Tô Noãn ngáp từ trên giường, ngay cả chính cô cũng không rõ tại sao đột nhiên tỉnh dậy, cô mặc cái áo T-shirt rộng rãi cùng quần thể

thao, kéo dây kéo, mở hồ xuyên qua phòng khách.

Từ trong tủ lạnh lấy ra một chai nước khoáng, ngửa đầu uống, nhất thời buồn ngủ tảo đi mấy phần, cô nhìn đồng hồ báo thức trên vách tường, lại phát hiện mới khoảng 4 giờ sáng.

Trong phòng Lâm Gia Gia còn ánh đèn ảm đạm, kèm theo tiếng nhai đồ ăn vật kêu ken két là âm thanh rên rỉ kêu gọi của người đàn ông, Tô Noãn nhú lại mi tâm, đã sớm biết nhưng không thể trách cứ, Lâm Gia Gia thích xem phim đồng tình luyến ái.

Đặt chai nước trở lại trong tủ lạnh, Tô Noãn trước khi trở về phòng nhìn thấy một bên góc rèm cửa sổ bị gió thổi lên, dưới bầu trời tối đen hiện lên bông tuyết, không lớn lắm, không tiếng động rơi xuống đất, giống như là nước mắt của cô gái sau đó ngưng kết lại.

Cô chú ý tới túi rác trong phòng khách tản ra mùi là lạ, nhướn mày, liền đi tới, đem nó xách lên, định để ngoài cửa chờ trời sáng thì đem đi bỏ.

Tô Noãn mở cửa ra, cúi người vừa định đem túi rác bỏ bên cạnh, bỗng nhiên một đạo sức lực giam cầm cổ tay cô, dễ dàng đem thân thể cô xoay qua, sau đó, cô còn chưa kịp kêu lên liền bị chặn lại ở trong cổ họng.

Hai cánh môi mềm dẻo hung hăng ngăn chặn đôi môi cô vừa mở ra, gần như giày xéo gặm hôn kịch liệt, cánh tay đánh thép mạnh mẽ đẩy cô lui về phía sau, sau lưng Tô Noãn nặng nề đụng vào vách cửa lạnh cứng, còn chưa kêu đau liền lập tức bị hôn tới tấp lên môi.

Nụ hôn tràn ngập nhiệt tình cùng bạo lực như vậy khiến cho Tô Noãn giật mình sửng sờ kinh ngạc, cô nghe thấy được mùi rượu nồng đậm, còn có vị mặn ẩm ướt của gió biển, cô đưa tay đẩy ra, lại bị ép

càng chặt hơn.

Hô hấp lại bị chặn lại, Tô Noãn cảm giác mình cũng bị ngạt thở mà chết, hành lang mờ tối, một người đàn ông gắt gao ngăn chặn thân thể của cô, dán tại trên vách tường, vong tình hôn cô.

Cô không biết người đàn ông điên cuồng này là ai, nhưng cô lại đối với nụ hôn của anh ta không sinh ra mâu thuẫn chán ghét, tình huống như vậy làm cho cô bất an cùng sợ hãi, khi anh ta hôn sâu bên trong cô, cô phát ra tiếng kêu ô ô, lại không nhả ra được một chữ hoàn chỉnh.

Lục Cảnh Hoằng cũng không rõ là mình đứng ở cửa bao lâu, anh vẫn cứ im lặng mà đứng, không đi gõ cửa, lại cũng không rời đi, cho đến khi cánh cửa kia tự động mở ra, nhìn thấy bóng dáng luôn quanh quẩn trong đầu óc anh vút bỏ không được, anh thế nhưng khát vọng đau lòng.

Anh còn đang tận lực giãy giụa bên trong thế giới của mình thì cô lại đi ra ngoài, toàn thân mà lui, không hư hại chút nào, cho nên, khi anh nhìn thấy trên mặt cô nhàn nhạt nụ cười thoả mãn thì trực tiếp kéo cô lại mà hôn.

Anh nắm được cảm của cô, hôn giống như mất đi lý trí, anh chưa bao giờ hôn qua như vậy, anh dùng toàn bộ hôn cô, mà cô chưa bao giờ tỏ ra vẻ mặt khác thường, giữa bọn họ, phải chăng chỉ có anh là đang rối rắm bồi hồi?

Anh cơ hồ đã quên mất anh đã 32 tuổi rồi, không còn là thiếu niên thanh xuân, đã sớm qua độ tuổi bắt đầu yêu, độ tuổi giống như anh vậy, đúng ra là nên từng có rất nhiều phụ nữ, sẽ không tiếp tục vì một người phụ nữ mà mất hồn mất vía.

Chỉ là, hiện giờ, thế nhưng anh lại bởi vì trước mặt người phụ nữ này mà bắt đầu mất khống chế, mất hồn lúc làm việc, lúc ngủ cũng mê luyến nụ hôn ngọt ngào của cô, anh thậm chí hoài nghi, có phải hay không cô thừa dịp anh không chú ý thì tiêm vào cho anh loại thuốc gì rồi?

Hai cánh tay cô ở trong ngực anh dùng sức chống đẩy, anh đem cô ôm chặt hơn vào lòng, giống như một hồi giằng co vất vả.

Cô cự tuyệt rất cực làm anh ần nhẫn hoà khí hết sức căng thẳng, anh càng dùng sức hôn, một đường từ khoé môi cô, hôn lên cái cổ trắng nõn của cô, khi đôi môi nóng rực mới vừa in lại trên xương quai xanh của cô thì trên đầu anh đột nhiên ào một cái, chấm dứt anh xâm phạm thêm một bước.

Mùi vị hôi thối của thức ăn hư vung vãi khắp trên hành lang, Tô Noãn nhân cơ hội đẩy người đàn ông ra, một lần nữa hít thở dưỡng khí, cô liều mạng hô hấp, màu đỏ trên mặt cũng chậm chậm khôi phục bình thường, cô cảm giác chính mình như được sống lại.

Cô ý thức được người đàn ông cưỡng bức hôn mình còn ở bên cạnh, lập tức cảnh giác lùi hai bước về phía cửa, ngẩng đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt âm trầm lạnh lẽo của Lục Cảnh Hoằng, trên cái đầu tóc đen, thậm chí là trên mặt đều bị dính một ít rác thải, còn có chất lỏng mùi vị kỳ lạ theo khuôn mặt tuần tú xinh đẹp chảy xuống.

Nhìn Lục Cảnh Hoằng nghiêm mặt, Tô Noãn không khỏi một hồi hoảng hốt, đem một đôi tay ra phía sau nắm chặt cửa, nếu như mà biết rõ là anh, cô còn có thể đem rác đổ lên đầu anh sao?

Mùi hôi thối tràn ngập ở giữa hô hấp, Tô Noãn vội vàng bịt mũi, dùng cánh tay bịt miệng mình lại, hai chân mày hình trăng lưỡi liềm gắt gao nhin lên, vẻ mặt ghét bỏ hiện lên rõ ràng dưới ánh đèn hành

lang.

Lục Cảnh Hoằng lạnh lùng nhìn Tô Noãn đối diện không hề xin lỗi, tròng mắt sắc bén hơi nheo lại, anh tiến lên trước một bước, Tô Noãn theo phản xạ lui về sau hai bước, nhân tiện mở cửa, một cước đi vào.

Khi Lục Cảnh Hoằng lần nữa nắm lấy cổ tay cô thì Tô Noãn cảm thấy một hồi nhiệt nóng hừng hực, anh nắm rất dùng sức, tựa hồ đang trút ra tức giận, Tô Noãn lúc này mới chú ý tới Lục Cảnh Hoằng khác thường.

Mặt của anh hồng hồng, dĩ nhiên, cô không nghĩ là bởi vì vừa mới hôn, dưới hàng lông mi nồng đậm nhẹ nhàng mà vụt sáng, giống như hai con bướm xinh đẹp đậu ở đầu cành vỗ cánh, vậy mà, phần xinh đẹp này giờ phút này cô không có bao nhiêu hăng hái đi thưởng thức.

“Anh bị sốt sao?”

“Cô xem ra sống rất tốt?”

Hỏi một đằng, trả lời một nẻo, Tô Noãn ngược nhìn khuôn mặt hờn giận của người đàn ông này, khó hiểu nháy mắt mấy cái, cố nén cái mùi tanh tươi này, nhưng vẫn trả lời câu hỏi của anh:

“Tạm được đi.”

Chỉ cần bọn người cao quý các người đừng tới làm phiền tôi, tôi nghĩ tôi sẽ sống tốt hơn.

Đây là Tô Noãn cũng không nói ra khỏi miệng nửa câu sau, cô biết hậu quả khi nói ra khỏi miệng, cho nên sáng suốt lựa chọn đem lời

này nuốt vào trong bụng, cũng không nói cho Lục Cảnh Hoằng nghe.

Tô Noãn cúi đầu nhìn thấy một ít rác, sau đó chờ xem Lục Cảnh Hoằng nói gì, chỉ là, đợi lâu mà vẫn không nghe thấy âm thanh của anh, ngẩng đầu lại phát hiện anh ta đang im lặng nhìn mình, vẻ mặt không nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì.

Thân thể thon dài của anh đứng sừng sững ở trước mặt của cô, bao phủ cô bên trong bóng dáng anh, Tô Noãn cảm giác không được tự nhiên:

“Anh nhìn qua không thoải mái.”

Giữa hai người cách vài bước chân, trên người Lục Cảnh Hoằng tỏa ra nhiệt độ đốt người, hơi thở nóng bỏng tiêu tán bên trong sương sớm mùa đông, làm cho Tô Noãn không tự chủ được run mình.

Cô siết chặt tay cầm cánh cửa:

“Hắn là anh nhanh về nhà nghỉ ngơi đi, hoặc là đi bệnh viện kiểm tra xem.”

“Chuyện không liên quan cô, không phải sao?”

Âm thanh của anh vang lên đỉnh đầu cô, mang theo khàn khàn từ tính cùng giọng mũi nồng đậm, anh quả thật bệnh không nhẹ, vậy mà vẫn còn khí lực cáo kinh.

Tô Noãn âm thầm bĩu môi, quyết định trở vào nhà, nhưng không quên lịch sự hướng Lục Cảnh Hoằng ngoài cửa tầm mắt luôn nhìn chằm chằm cô nói tạm biệt:

“Như vậy thì, hẹn gặp lại thôi.”

Tô Noãn nghe thấy linh hồn mình đang giãy giụa, cô không cố ý đi xem nhẹ phần khác thường kia, âm thanh của cô lãnh đạm như bóng đêm, tiêu tán đi khô hanh trong không khí, xoay người đi vào nhà.

Trong nháy mắt khi cô đóng cửa, một bàn tay đã đặt tại trên cửa, ngăn cản động tác đóng cửa sắp hoàn thành của cô, Tô Noãn vội vàng cười cười, nhìn người đàn ông còn đang đứng thẳng ở cửa:

“Anh không phải về nhà sao, hiện tại không còn sớm.”

“Xe đã hết xăng.”

“Vậy thì lấy điện thoại gọi cho Kiều thư ký đi, người kia biết phận sự, sẽ đến đón anh.”

“Không có mang điện thoại theo.”

Tô Noãn trên mặt cười có chút miễn cưỡng, nhất là có một đôi mắt mờ mịt nhiệt độ chăm chú nhìn, càng làm cho cô chống đỡ không được khuôn mặt đỏ lên, nhưng là câu trả lời cụt ngủn kia lại làm cho cô phát điên lên.

Tô Noãn hai tay nắm cạnh cửa, liếc mắt nhìn điện thoại để trên bàn trà, hảo tâm đề nghị:

“Vậy anh đọc số cho tôi, tôi giúp anh.”

“Không nhớ rõ số.”

Tô Noãn nhất thời đau đầu không nói gì, cô như thế nào cảm thấy người đàn ông trước mắt này không phải ba mươi mấy tuổi, mà là một đứa bé mấy tuổi, đang cố ý đối nghịch với cô.

Nhưng mà trong nhận thức của cô, Lục Cảnh Hoằng là một người đàn ông lý trí tao nhã, tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngây thơ như vậy, cho nên Tô Noãn cũng không muốn nghĩ nhiều, liền loại trừ khả năng anh nói dối cô ra.

Đến nỗi anh vừa rồi xúc động hôn cô, cô quy tội cho say rượu cộng thêm phát sốt hồ đồ.

Nghe từng trận mùi hôi, Tô Noãn đồng tình quét qua sắc mặt không đổi của Lục Cảnh Hoằng, nghĩ đến khi đó anh thu nhận và giúp đỡ, vẫn là đạo động tín nhiệm kiên định của mình, mở cửa đi vào trong:

“Nếu như anh không chê, thì vào ngồi nghỉ ngơi một lát, chờ trời sáng đón xe buýt về nội thành.”

Lục Cảnh Hoằng không nói tiếng nào đi vào theo, sắc mặt không đổi đóng cửa lại, anh cũng biết mình bị sốt, anh tầm mắt mờ mịt nhìn chung quanh phòng, bừa bãi không thể nào hình dung, không khỏi vận chân mày.

Tô Noãn từ phòng đi ra trong tay đang cầm một bộ quần áo, cô tự động xem nhẹ giữa hai chân mày Lục Cảnh Hoằng lộ ra bất mãn, trực tiếp đi tới nhà tắm:

“Tôi trước giúp anh xả nước, anh nên đi tắm một cái, trên người anh có mùi vị thật khó chịu.”

Lục Cảnh Hoằng không trả lời, nhưng nhắm mắt theo sau cô, bị một người đàn ông to lớn như vậy theo đuôi, cho dù là tỉnh táo đi nữa thì phụ nữ đều sẽ cảm thấy có cảm giác bị áp bức, phòng tắm nhỏ bé, dung nhập vào hơi thở của anh, sự im ắng tồn tại tiếng hít thở của người đàn ông.

Tô Noãn trấn định bản thân xem nhẹ sự tồn tại của Lục Cảnh Hoằng phía sau, cô đem quần áo sạch sẽ thả vào trong túi, sau đó đến mép bồn tắm xả nước ra.

Cô vừa rồi thả vào bên trong một ít tinh dầu Lavender, nước nóng dâng lên sương mù khiến cho cả phòng tắm cũng mờ mịt, mùi hương Lavender tràn ngập trong không khí.

Tô Noãn thở ra, gò má bởi vì ấm áp mà nhiễm lên đỏ ửng nhàn nhạt, cô đứng dậy quay đầu lại, nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng:

“Anh tắm đi, tôi chờ anh bên ngoài.”

Lục Cảnh Hoằng đột nhiên nhìn về phía cô thản nhiên hơi cong cong khoé môi, bắt đầu cời nút áo ra, Tô Noãn lúng túng ho nhẹ, lướt qua anh đi ra ngoài, chỉ là vừa đi được một bước, nước lạnh leo chốt phun xuống, vô biên vô hạn, xối ướt tóc cô.

Cô quay đầu lại, không biết mình khi nào không cẩn thận đụng phải vòi nước, muốn qua kiểm tra, cũng đang chú ý tới một phần thân thể trắng nõn thì quên dịch bước.

Sương mù mờ mịt lập tức bị một luồng nước lạnh đột nhiên chảy xuống làm tiêu tán đi, bọn họ lẳng lặng đứng ở nơi đó, mặc cho nước xối ướt lẫn nhau.

Mùi hương Lavender ở nơi lúc nóng lúc lạnh này trở nên nồng đậm hơn, mùi hương này hoà tan tất cả tồn tại khác.

Tô Noãn vuốt lên trán, cô nhìn Lục Cảnh Hoằng đứng bên trong sương mù, áo sơ mi của anh vừa vặn mở ra một cúc, anh **, lẳng lẽ đứng ở hơi nước nhìn cô, quần áo của anh dính sát vào thân thể, tóc

mềm rũ xuống, có mấy sợi dính vào trên mặt.

Cô lặng lẽ xoay người, muốn thoát khỏi anh tái tạo lại bầu không khí quái dị này, điều này làm cho cô cực kỳ không được tự nhiên, chỉ là còn chưa đi được mấy bước, một cánh tay dài từ phía sau nhốt chặt cô, ngăn trở cô rời đi. Anh tựa đầu trên vai cô, cô vóc người thon dài mảnh mai làm cho anh không cần phí rất nhiều sức lực cũng có thể chạm đến, hơi thở nóng rực phả vào lỗ tai cô, cô nghe được anh nhẹ giọng thì thầm:

“Tôi hôm nay luôn nhớ em.”

“Nhớ tới tôi làm gì?”

Tô Noãn không có lập tức tránh ra, cô ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng ở chỗ cũ, nhưng nhịp tim đập tiết tấu bán đứng khẩn trương cô, anh chỉ là ôm chặt cô, sau đó, càng thêm dùng sức ôm chặt, cho đến khi anh có thể xác định cô đang ở trong lồng ngực anh.

“Tôi cũng không biết, cho nên... Bây giờ muốn xác nhận một chút...”

Nhịp tim Tô Noãn hơi chậm lại, bởi vì Lục Cảnh Hoảng đột nhiên xoay thân thể cô qua, đôi tay đỡ lấy bả vai cô, ánh mắt nhu hoà quét qua khuôn mặt đỏ ửng của cô, sau đó, cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn cô.

Nụ hôn so với mới vừa rồi ở cửa hoàn toàn khác nhau.

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô lần nữa, giống như mới vừa chỉ là thưởng thức món điểm tâm ngọt, Tô Noãn lẳng lặng nhìn anh, quên mất ngôn ngữ cùng động tác, chẳng qua là cảm thấy có chút không giải thích được.

Vì vậy anh lại cúi đầu xuống, nhẹ nhàng mà hôn cô, răng môi lưu luyến, dần dần sâu hơn, cũng hết sức ôn nhu.

Bọn họ vẫn đứng ở vò sen, hai người đều hơi run rẩy, yên lặng chuyên tâm hôn, cũng không ai thắc mắc nhiều, cứ hưởng thụ nụ hôn tốt đẹp kéo dài.

Cho đến khi một tiếng kinh hô bén nhọn vang lên ở cửa, làm cắt đứt bọn họ, Tô Noãn lấy lại tinh thần, cảm thấy xúc giác trên cánh môi, nghiêng đầu về phía bên cạnh, liền nhìn thấy Lâm Gia Gia ở cửa mở to mắt ngón tay run rẩy chỉ bọn họ.

“A a a, sao lại có đàn ông ở đây? A a a!”

Lâm Gia Gia cao giọng hô xong xoay người chạy trốn không còn bóng dáng, trong phòng khách truyền đến tiếng đóng cửa nặng nề, Tô Noãn cũng hoàn toàn tỉnh táo lại, có chút bối rối đẩy Lục Cảnh Hoàng còn ôm lấy bên eo cô ra.

“Tôi đi ra ngoài, anh tốt nhất đi tắm đi.”

Không hề liếc mắt nhìn Lục Cảnh Hoàng lấy một cái, bước chân vội vàng chạy ra khỏi phòng tắm, rất có ý vị chạy trốn chết.

Cửa lẳng lặng đóng lại phía sau lưng cô, Tô Noãn dựa vào trên vách tường, nội tâm bắt đầu lo lắng, chuyện thế nào lại phát triển thành bộ dạng này?

Lục Cảnh Hoàng đứng ở nơi đó thật lâu không có phản ứng gì, mặt của anh vẫn hồng hồng, đầu óc cũng có chút mơ hồ, anh đem nguyên nhân lý giải là do phát sốt, nhưng sau đó xoay người cởi bỏ quần áo ướt sũng bắt đầu tắm.

Làn nước ấm áp lướt qua mặt anh, cánh tay thon dài của anh chống lên tường gạch, dòng nước theo đó mà chảy xuống, vừa rồi, rốt cuộc là không kìm hãm được mà còn cố ý lâm vào, ngay cả chính anh đều không thể phán đoán.

Chẳng lẽ, anh thực sự bắt đầu thích cô rồi sao?

— — — —

Tắm xong, Lục Cảnh Hoảng thay quần áo Tô Noãn chuẩn bị cho anh, chiếc áo T shirt cùng quần rất bình thường, tuy là mặc ở trên người anh vẫn là hơi ngấn, anh dùng khăn lông lau chùi chỗ ẩm ướt bên dưới, đi đến bồn rửa mặt.

Đem khăn vắt khô, phơi trên kệ, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy trên gương có dán một tấm hình, trong hình là hai cô bé, anh thấy Tô Noãn ngồi ở bậc thang, tựa hồ là đang buồn ngủ, vẻ mặt an bình.

Anh lấy ảnh xuống, nhìn hình chân mày xiết chặt, bỗng nhiên “khàn” một tiếng, đem ảnh chụp xé làm hai, đem cái phần có Tô Noãn giấu vào trong túi quần, một nửa khác...

Lục Cảnh Hoảng nhìn phần còn lại trong tay là Lâm Gia Gia, không biết xử lý như thế nào, muốn dán trở lại trên gương, lại cảm thấy không ổn, đảo mắt nhìn thấy bồn cầu bên cạnh, mi tâm trong nháy mắt bình thản lại.

Anh đem nửa tấm hình xé nát sau đó trực tiếp ném vào bồn cầu, sau đó thả nước cuốn đi, chờ đến khi anh ra khỏi phòng tắm thì không nhìn thấy bóng dáng Tô Noãn, anh coi như sạch sẽ ngồi vào trên ghế salon, gương mặt tuấn tú vẫn còn hồng hồng.

Trên chiếc ghế ven đường mòn trong Thiên Hương Hoa Đình, một

bóng trắng nhỏ nhắn mềm mại im lặng ngồi ở đó, khi một chiếc xe Hồng Kỳ chậm rãi dừng ở ven đường thì cô mới ngẩng đầu trong trẻo nhìn sang.

Viên cảnh vệ xuống xe ra phía sau cung kính mở cửa xe, một đôi giày cao gót màu vàng kim nhẹ nhàng rơi xuống đất, thân thể yếu điệu mượn sức lực nhân viên cảnh vệ ưu nhã bước ra, dưới ánh đèn ố vàng, Cù Ý Ninh trông thấy người mẹ cao quý của mình đi về phía mình.

Nhiếp Hiểu Dĩnh nhìn thấy chiếc bóng cô đơn của Cù Ý Ninh ngồi ở ven đường, hô hấp trong không khí lập tức biến thành sương trắng mờ ảo, bà xiết chặt chiếc áo choàng lông chồn trên người, tăng nhanh bước chân của mình.

“Mẹ, sao lại tới đây, không phải nói Mị Ảnh bận rộn chuẩn bị xuất bản tập san tháng sau hay sao?”

Sắc mặt Cù Ý Ninh ở trong bóng đêm cũng không thể che đi tái nhợt, Nhiếp Hiểu Dĩnh đảo mắt nhìn lên nhà trọ cách đó không xa, ánh mắt lạnh dần, chỉ là khi nhìn về phía Ninh Nhi thì tự giác nhu hoà, bàn tay mềm mại vuốt ve mái tóc đen của Ninh Nhi:

“Viên cảnh vệ mẹ an bài cho con đâu, không phải nói đến tìm Lục bộ trưởng sao?”

“Mẹ, mẹ đừng trách Tiểu Ngải, là con cho Tiểu Ngải về trước, con định là quay về khách sạn mới gọi điện thoại cho cô ấy.”

Nhiếp Hiểu Dĩnh có chút lưu tâm nhướn lên chân mày, nhưng ở trước mặt con gái vẫn là duy trì nụ cười tươi, đón nhận chiếc áo ba-đờ-xuy viên cảnh vệ đưa tới khoát lên cho Ninh Nhi:

“Nếu mẹ không đến, có phải là con định ngồi ở đây luôn không hả, chẳng lẽ con không nghĩ tới thân thể của mình sao?”

Nụ cười yếu ớt trên khuôn mặt Ninh Nhi hơi chậm lại, khôi phục và nhàn nhạt mỉm cười, cô ngược nhìn hành lý bên chân, ôn nhu gật đầu, mái tóc dài nhu thuận rũ xuống, ánh mắt như nước dịu dàng:

“Con sẽ chú ý thân thể của mình, mẹ đừng lo quá, chúng ta về trước đi.”

“Sắc trời quả thật không còn sớm, con nên nghe lời mẹ, chờ trời sáng rồi lại đến tìm Lục bộ trưởng, đã trễ thế này không chừng nó cũng đã ngủ rồi.”

Ninh Nhi đột nhiên dừng bước, xoay người quay lại, ngẩng đầu nhìn nhà trọ bao phủ trong bóng đêm, lẳng lặng nhìn chăm chú một lát, lại lần nữa lẳng lặng dời đi tầm mắt, cô nhẹ giọng nói vang vọng trong không khí:

“Có lẽ papa nói không sai, con không nên cứ giữ lấy chấp niệm của mình, bước theo gót của chị.”

Niếp Hiểu Dĩnh dịu lấy cánh tay cứng đờ của Cù Ý Ninh, trong đôi mắt của bà nháy mắt có chút vị chất, nghiêng đầu đi không để cho con gái bắt gặp bà thương tâm cùng lo lắng, lại nhìn về Cù Ý Ninh thì trên khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo là nụ cười khích lệ:

“Tại sao nói mình như thế, Ninh Nhi của mẹ tốt đẹp như vậy, chỉ cần là đàn ông nhìn qua đều nghĩ sẽ muốn đi bảo vệ.”

“Đúng vậy a, thân thể cứ luôn yếu đuối như vậy, lúc nào cũng cần có người bảo hộ, nhưng đó cũng không phải là yêu, đúng không, mẹ?”

Niếp Hiểu Dĩnh thấy được trên mặt Cù Ý Ninh hiện lên nhàn nhạt bị thương rõ ràng, trong lòng hoảng hốt, cầm bàn tay lạnh như băng của Ninh Nhi, đem Ninh Nhi ôm vào trong ngực, hốc mắt đỏ thắm, dịu dàng an ủi:

“Con muốn gì mẹ cũng sẽ giúp con đạt thành nguyện vọng, thân thể của con sẽ không có chuyện gì, chỉ cần có thể tìm được người có cùng hLa với con, là con có thể sống khoẻ mạnh rồi.”

“Nếu quả thật tìm dễ dàng như vậy, đã qua 21 năm rồi tại sao mẹ vẫn không tìm được?”

Ninh Nhi suy yếu cong cong khoé môi, đáy mắt rung rung nhẹ nhàng đẩy Niest Hiểu Dĩnh ra, trực tiếp đi về phía xe, chính cô so với ai khác đều rất rõ ràng thân thể mình, cô bị bệnh máu trắng, chứ không phải cảm mạo, sao có thể nói khoẻ là khoẻ ngay được?

Trước khi lên xe, liếc mắt nhìn căn nhà tối tăm kia lần cuối cùng, cô nhớ tới thân ảnh Lục Cảnh Hoằng rời đi lúc vừa rồi, anh thậm chí không có liếc nhìn cô một cái, chỉ là vội vã nhếch lên, cũng không nhìn thêm nữa.

— — — — —

Anh rể...

Cô giống như biển cả mang theo hơi thở của người đàn ông, là giống như trăng sáng yên tĩnh tồn tại, cô đã từng tuyệt vọng trong sinh mệnh tối tăm cho đến khi bắt đầu xuất hiện một ít tia sáng.

Nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, cô hồi tưởng lại năm 14 tuổi lần đầu tiên nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng, cô buồn bã ngồi trên ghế xích đu bên cạnh bể phun nước ngoài trời, thoáng đảo mắt, trong ánh mắt

của cô chọt thối qua một mảnh tuyết.

Anh đứng phía sau Lục lão tham mưu trưởng, yên lặng nhìn cha nói chuyện với Cù Kính Minh, sau đó cô biết anh là bị Lục lão tham mưu trưởng lấy công việc làm lý do lừa tới gặp chị gái là Hình Nhi.

Người đàn ông tốt đẹp như vậy, làm sao phụ nữ có thể không thích, chỉ sợ phụ nữ trên toàn thế giới này đều nghĩ sẽ muốn có, ngay cả khi còn nhỏ chưa biết ** là gì cô cũng không ngoại lệ, muốn đến chạm vào mảnh tuyết lạnh lẽo kia, chỉ là còn chưa chạm đến liền đã sợ hãi lùi bước.

Chị Hình Nhi thích anh, chỉ một mặt, liền khiến chị Hình Nhi không cách nào tự kiềm chế, liền trở thành một cô gái nhỏ hạnh phúc.

Chỉ là ai cũng nhìn thấy mà không hiểu bên trong đôi mắt lạnh nhạt kia che dấu những gì, khi anh ngồi trên bàn ăn ở Cù gia, nhưng lại khiến cho kẻ khác cảm giác linh hồn của anh trôi dạt phương xa không thể chạm tới.

Dần dần, cô bắt đầu hâm mộ chị Hình Nhi, bởi vì chị Hình Nhi khỏe mạnh mới có thể mỗi ngày xuất hiện ở trước mặt anh, khi chị Hình Nhi giờ lên các loại thức ăn tự tay làm đứng ở trước cửa bộ ngoại giao thì cô ảo tưởng núi băng cũng sẽ có một ngày hoà tan.

Nhưng cô lại càng thêm buồn bực không vui, mẹ lo âu bộc phát nặng nề, cô không cách nào nói ta nguyên nhân khiến cho bệnh tình tăng lên, cô yêu anh về tương lai của mình, sau một lần gặp mặt, cũng không có nói qua một câu, có lẽ người đàn ông cao quý kia, còn không nhớ rõ dung mạo cô.

Cho đến một ngày chị Hình Nhi khóc trở về, trong tay còn cầm điểm tâm mang theo lúc sáng sớm, cô mới biết được sự chăm sóc mấy

tháng nay của chị Hình Nhi chỉ là tình nguyện từ một phía.

Một câu “Ngày mai tôi sẽ ra nước ngoài, sau này cô đừng đến đây nữa.” đã hoàn toàn làm tổn thương tấm lòng của chị Hình Nhi, chị Hình Nhi trốn trong phòng khóc suốt cả một buổi tối, cô lại sinh lòng vui sướng, ác ý cho là, chỉ cần anh không thích chị ấy, cô vẫn có hy vọng.

Chị Hình Nhi vẫn chưa chịu buông tay, quả thật, người đàn ông xuất sắc như vậy, nếu gặp một chút trắc trở liền nói bỏ qua, bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ thấy hối hận vì đã làm ra lựa chọn ngu xuẩn như vậy.

Nhưng trong lúc chị Hình Nhi vẫn không ngừng cố gắng, nhưng chuyện tình cảm vẫn là từ sau khi từ Na Uy trở về, cô mới hiểu được, chị Hình Nhi ngay từ đầu không chịu buông tay mới là lựa chọn không sáng suốt nhất.

Hình Nhi nói chị ấy chưa từng thấy qua người đàn ông nào quá đáng như vậy, chỉ là có một gương mặt xinh đẹp, lại nói chuyện chanh chua, không để cho đối phương giữ lại một chút đường sống nào.

Khi Hình Nhi nói lên hy vọng anh trở về nước thành hôn thì anh mới buông tài liệu trong tay, lạnh lùng liếc chị ấy một cái, không nặng không nhẹ bỏ lại một câu: “Cô cho là hai người xa lạ kết hôn sẽ hạnh phúc sao?”

Hình Nhi sắc mặt đại biến, hai mắt đẫm lệ nói ra sự thật bọn họ đính hôn, lại bị anh lãnh đạm bác bỏ nói:

“Cô hãy nghe cho kỹ, chuyện đính hôn ngày đó tôi căn bản không biết gì, bữa tiệc đính hôn là một tay cha tôi tổ chức, cô cũng là người vợ mà ông ấy rất vừa ý lựa chọn, cô có thể trở về hỏi cha tôi một

chút, có muốn tái giá hay không, tôi cũng không ngại có nhiều mẹ kế.”

Hình Nhi quơ lấy một ly nước trên bàn bên cạnh nhào tới, không thèm để ý hắt nước vào mặt Lục Cảnh Hoằng, đứng dậy tức giận xấu hổ rời đi, trở về nước kể cho cha nghe, lại bị cha ngăn dạy và quở mắng hồ ngôn loạn ngữ.

Cha cũng không phải là không tin nhân phẩm của chị Hình Nhi, chỉ là cha vạn lần không ngờ tới con út Lục gia nói chuyện âm độc như vậy, cha cũng không tiện đem chuyện này chứng thực với Lục lão tham mưu trưởng, nếu không phải là sự thực, lại phá hỏng giao tình của hai nhà.

Cù gia và Lục gia đều là danh gia vọng tộc, cha không cho phép Hình Nhi từ hôn, không chỉ là vừa ý chàng rể hiền Lục Cảnh Hoằng, mà còn phải cố kỵ mặt mũi của hai nhà Lục Cù.

Chị Hình Nhi mất đi, Lục Cù hai nhà mâu thuẫn hết sức căng thẳng, ngoài mặt thì gió êm song lặng bên trong lại không che dấu được sóng lớn mãnh liệt, người nhà Cù gia đem cái chết của Hình Nhi quy tội cho anh, mà cô lại đối với anh không sinh ra được oán giận.

Anh chỉ là không thương Hình Nhi mà thôi, cũng không có gì sai, tình yêu là không thể miễn cưỡng.

Người đàn ông cô tịch giống như ánh trăng trống rỗng kia, không thuộc về Hình Nhi, lại cũng không thuộc về cô, cô chỉ muốn đứng xa xa nhìn là tốt rồi, cho tới bây giờ, cô mới hiểu được, cô ngay cả tiếp tục trông giữ bóng lưng anh cũng đều không còn tư cách.

Khi đôi mắt vắng lặng kia được một cái tên khác lấp sáng, cô giật mình, anh cũng không phải trời sinh cao cao tại thượng, chỉ là còn

chưa gặp được chân tình, hoàn mỹ như vậy cô không thể nào đi trách cứ bởi vì dù sao tâm hồn cũng sẽ bị mê hoặc, bởi vì cô đối với anh mà nói, không có bất kỳ ý nghĩa nào, cũng giống như chị Hình Nhi năm đó...

Đem đầu nhẹ nhàng dựa vào cửa sổ, Ninh Nhi không thể che lấp đáy mắt phiền muộn, cô hồi tưởng lại một chút hoa Bách Hợp, Bách Hợp tuy đẹp diễm lệ, nhưng là, cô càng hy vọng anh có thể cùng cô vượt qua thời gian cuối cùng trong sinh mệnh.

Lục Cảnh Hoằng, mới là hạnh phúc cô muốn nhất trên đời này, nhưng, vứt bỏ từ xưng hô “anh rể” này, anh còn có thể để ý tới cô sao?

Chậm rãi nhắm mắt lại, trong đêm tối, khoé mắt cô sụp đổ chính là một chuỗi giọt nước mắt vụn vặt, rơi mất không tiếng động.

Anh rể, người con gái kia, thật sự là tình yêu anh quyết định bảo vệ sao?

— — — —

Tô Noãn ở trong tủ quần áo lặn qua lộn lại, lại không tìm thấy cái chăn mềm dư thừa nào, cô ngẩng nhìn giường của mình, vẫn là ra khỏi phòng, cô khoát bên ngoài áo T shirt một cái áo bông.

Cô nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng ngồi trên ghế salon, mặt của anh vẫn còn rất đỏ, đỏ quái dị, Tô Noãn đến gần nhìn thấy anh một đầu tóc ướt sũng, cô không quên anh còn đang phát sốt, cô đi vào nhà tắm lấy một cái khăn khô.

Lục Cảnh Hoằng một tay đặt bên trong túi quần, lòng bàn tay của anh cầm lấy nửa tấm hình kia, anh vốn là có một tấm hình của cô, lại bị

anh không cẩn thận làm lạc mất, khi đó bởi vì không quan tâm cho nên không có đi tìm, đợi đến lúc nhớ tới đã sớm không tìm thấy được.

Tô Noãn cầm khăn, tùy ý đến bên cạnh anh ngồi xuống, trong ngọn đèn vàng nhạt, cô cúi người xuống, đem cái khăn mềm mại to lớn bao trùm lên đầu anh, sau đó nhẹ nhàng lau.

Động tác của Tô Noãn vô cùng ôn nhu, cô bởi vì nửa đêm mà đầu óc choáng váng, cô nhận thấy được tầm mắt Lục Cảnh Hoảng dừng trên mặt cô, cô nhớ lại quá khứ, cũng là sửng sốt, nhìn anh ngã bệnh, cô giống như thấy được chính mình.

Chỉ là lúc ấy, người lau tóc cho cô, là Thiếu Thần.

Tóc tản ra nhàn nhạt mùi hương tràn ngập xung quanh bọn họ, một cái khăn như có như không ngăn cản khuôn mặt bọn họ, anh nhìn thấy đôi tay mảnh khảnh kia hạ xuống một chút, lảng lảng lập đi lập lại động tác giống nhau.

Trên người cô là áo T-shirt kiểu dáng bảo thủ, chỉ duy nhất lộ ra da thịt trên cần cổ trắng ngần, ánh mắt anh nhẹ nhàng đảo qua xương vai xanh cô, tầm mắt khẽ dời lên trên, anh trông thấy đôi môi bị hôn sưng đỏ của cô.

“Muốn uống chút gì không, người phát sốt rất dễ khát nước.”

Tô Noãn đem khăn tùy tay ném lên trên bàn trà, đứng dậy mắt nhìn xuống Lục Cảnh Hoảng trưng cầu ý kiến, anh vẫn ngồi như cũ, nhưng vẫn là ngẩng đầu lên nhìn cô:

“Vậy thì uống chút gì đi.”

Ánh mắt kia có chút mờ mịt, cũng không giống như ngày thường nhìn con người luôn mang theo khinh thường cùng lạnh lùng, nhìn anh cô không nói thêm lời nào nữa, Tô Noãn ngượng ngập gật đầu, tránh khỏi ánh mắt không kiêng dè nhìn chăm chú của anh, đi đến phòng bếp rót ly nước lọc.

Lục Cảnh Hoằng cầm lấy ly từ trong tay cô, từ từ uống một hớp, sau đó từng ngụm từng ngụm uống vào, trên mặt vẫn là trước sau như một đỏ bừng, xem ra sốt không nhẹ.

Tô Noãn nhìn về phía ngoài cửa sổ, bình minh lập tức sẽ đến, thời gian trôi qua thực vui vẻ, cô nhàn nhạt mỉm cười, thu hồi tầm mắt nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng thì anh cũng đã uống xong một giọt cuối cùng trong ly.

Anh chính trực thẳng nhìn chăm chăm cô, không nói một lời, như thế nào lại cảm giác giống như mẹ và con.

Nhận thức như vậy làm cô cảm thấy hoang đường, Tô Noãn không nhìn anh nữa, cô vẫn đứng bên cạnh sofa, nhìn anh uống nước xong, đã tiến lên muốn nhận lấy ly trong tay anh, rót cho anh một ly khác.

“Tôi đi rót thêm cho anh một ly.”

Nói xong, cô liền đưa tay ra, cô định sau khi rót thêm cho anh một ly, rồi đi lấy thuốc cho anh.

Lục Cảnh Hoằng chợt bắt được tay của cô, hơn nữa lập tức kéo về phía trong ngực của anh, Tô Noãn không đứng vững, trực tiếp lao vào phía ghế salon, đôi môi nóng bỏng lập tức dán lên cô, nước suốt ngọt lành cùng nhàn nhạt hương cỏ Lavender đốt lên trong khoang miệng cô.

Anh hôn rất gấp, giống như người đi xa lạc đường trong sa mạc đột nhiên nhìn thấy nước chảy róc rách trong ốc đảo, hô hấp nóng bỏng tràn đầy cánh mũi lẫn nhau.

Tô Noãn nghe thấy âm thanh nặng nề của ly nước rơi rớt trên thảm trải sàn, hai tay cô chống đẩy trong lồng ngực nóng bỏng, đôi môi gât gao khép chặt, muốn tách ra khỏi anh.

Trước mắt một hồi trời đầy quay cuồng, Tô Noãn tinh thần hoảng hốt, cô liền bị Lục Cảnh Hoàng áp đảo trên ghế sofa, anh nằm trên người cô, đôi mắt kia tản ra nhiệt độ ngấm nhìn đôi mắt phượng trong suốt xinh đẹp của cô.

Anh bưng lấy khuôn mặt đỏ bừng của cô, tiếp tục hôn cô, có chút nhẹ nhàng, thỉnh thoảng thâm tình liếm hôn, anh đang hôn cô đột nhiên trợn to hai mắt, nhìn thấy cả khuôn mặt đỏ bừng của mình, nhưng không cách nào ngừng lại nụ hôn này, tiếp tục trần trọc trở mình.

Gió đêm rét lạnh thổi tới, rèm cửa to lớn màu trắng phiêu diêu trong gió, trong hỗn loạn Tô Noãn chợt an tĩnh lại, không giãy giụa nữa, Lục Cảnh Hoàng hôn kịch liệt cũng dần dần chậm lại, anh rời đi đôi môi cô, lặng yên không một tiếng động rời đi.

Anh vẫn như cũ đè cô ở trong ngực của mình, hai tay chống lên ghế salon, cúi đầu tròn mắt nhìn thấy Tô Noãn thở hổn hển giống mình, Tô Noãn ngẩng đầu lẳng lẳng nhìn anh, trên con người của cô tản ra khuôn mặt tuần tú hơi hoang mang cùng bất mãn, còn có mới lạ.

Tô Noãn chợt nghiêng đầu cười cười, sau đó lại quay đầu đi, màu đỏ trên mặt như là hoa Phượng Hoàng nở rộ đến mức tận cùng, cô nhìn thẳng ánh mắt thâm thúy mà nóng rực của anh:

“Một người lúc tỉnh táo nhất nhiệt độ là 37.2 độ, khi đang yêu nhất là 37.5 độ, vượt qua 38 độ thì... dễ kích động nhất, rất rõ ràng, anh không phải thuộc về hai loại trước.”

Lục Cảnh Hoằng yên lặng nhìn đôi mắt phượng kia hiện lên kiều mỹ, nghe xong tự thuật của cô, nhẹ nhàng ho khan, anh quả thật như cô đã nói, không cách nào tiếp tục giữ vững trấn định tỉnh táo.

Ánh mắt của anh giống như một bàn tay vô hình, nhẹ nhàng, chạy dọc theo đường cong dưới người anh, cuối cùng dừng lại ở đôi môi bị anh hôn ướt át kiều diễm, anh nghe thấy âm thanh cổ họng chuyển động lên xuống của chính mình, thân thể anh không tự chủ được căng thẳng.

“Anh nhìn qua rất không khoẻ, vẫn là nên nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Tô Noãn hai tay chống đỡ trong lồng ngực anh, khẽ ngửa người lên, lại phát hiện động tác như vậy chỉ làm cho cô và anh càng gần hơn, cô muốn ra lệnh cho sức nặng trên người rời đi, lại một lần nữa cánh môi bị chiếm lấy.

Lục Cảnh Hoằng cảm giác được sự điên cuồng của mình, anh cũng khó mà phán đoán không chút lý trí nào như vậy là bởi vì bị cô hấp dẫn hay còn là phát sốt làm hỏng đầu óc của anh, lúc này anh không cách nào nghĩ thêm điều gì nữa.

Đợi đến thời điểm anh bắt đầu suy nghĩ, Tô Noãn đã tránh khỏi nụ hôn của anh, xác định rõ muốn cự tuyệt anh tiếp tục, nụ hôn của anh rơi vào bên má nóng bỏng của cô, âm thanh của cô đứt quãng, hơi thở không yên:

“Nếu anh có cần... hẳn là nên đi tìm phụ nữ của anh...”

Tô Noãn nhìn ti vi phía trước, cô nhìn thấy trên màn ảnh màu đen hai bóng dáng mập mờ triền miên, cô không hiểu nổi vì sao cô không một cước đá văng anh đi, mà lại tâm bình khí hoà như vậy cùng anh trao đổi.

“Em có muốn làm người phụ nữ kia không?”

Anh đang ở bên khoé môi cô lời nói nhỏ nhẹ, thanh âm trầm thấp mà gợi cảm, Tô Noãn cảm giác được đầu óc mình trong nháy mắt pháo hoa nở rộ, không dám tin trừng mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng, tầm mắt bọn họ giao nhau va chạm ra kịch liệt tia lửa.

“Nếu tôi nguyện ý, em có muốn làm người phụ nữ kia không?”

Anh nhàn nhạt hỏi một lần nữa, lông mi Tô Noãn loé lên, nhẹ nhàng bật cười một tiếng, sau đó ngược nhìn người đàn ông đang cùng cô giằng co, chợt nhắm mắt mình lại, đôi tay chủ động vòng qua cổ anh, một chút một chút, mềm nhẹ, hôn lên môi anh.

Lục Cảnh Hoằng không dự liệu được Tô Noãn sẽ có phản ứng như thế, thân thể không khỏi rung động, anh có chút không quen trước biến hoá của Tô Noãn, vì thế anh hơi bất an.

Nhưng mà nụ hôn của cô quá mức tốt đẹp, quá mức ngọt ngào, anh căn bản không thể nào kháng cự.

“Tôi thế nhưng lại không chán ghét nụ hôn của anh, đúng là kỳ quái...”

Tô Noãn nhẹ nhàng làm bầm, Lục Cảnh Hoằng lại không đưa ra bất kỳ câu trả lời chắc chắn nào, anh chỉ là cuồng loạn hôn cô, không ngừng tăng thêm lực đạo, khi tay anh tìm lòng không được mà đi cời

áo T-shirt của cô thì anh nghe thấy cô nhẹ bật ra tiếng cười vui mừng, cô nói:

“Anh yêu tôi sao?”

Anh bỗng đứng dừng lại nụ hôn, anh biết khuôn mặt mình vốn nóng như lửa đốt, anh 32 tuổi, một tháng nữa là anh 33 tuổi rồi, vậy mà, một cô gái lại đang cười nhạt hỏi đến vấn đề trong quá khứ của anh.

Lục Cảnh Hoằng hai tay chống lên sofa, anh nhắm mắt lại lông mi run rẩy, Tô Noãn hơi có vẻ chê cười nhìn mình buồn chán hôn một cái.

Anh không có đưa ra câu trả lời, anh nghi hoặc, chỉ có trong thời gian hôn cô, nỗi lòng hỗn độn của anh mới có thể nháy mắt có chút yên tĩnh, thẳng đến khi....

Tô Noãn tiếp nhận một lực đạo đột nhiên té trên người mình, vịn hai vai Lục Cảnh Hoằng, đề phòng anh vì bị đánh ngất xỉu mà té xuống đất, quay đầu nhìn về phía Lâm Gia Gia đang toét miệng cười giờ lên một cây gậy trở mặt xem thường nói:

“Không thể tìm cái nào tốt hơn đánh sao?”

Lâm Gia Gia kinh hoàng vứt bỏ cây gậy trong tay, tứ chi run rẩy đứng yên tại chỗ, nhìn Tô Noãn cố hết sức đem Lục Cảnh Hoằng đang hôn mê trên người mình nằm xuống:

“Tiểu Noãn, có muốn báo cảnh sát không?”

Chương 21: Em thích tôi phải không?

Anh biết mình đã ngủ mê man, khi phía sau ột đột nhiên bị một cú va đập nghiêm trọng, tầm mắt của anh một trận choáng váng, sau đó trực tiếp ngã xuống thân thể mềm mại ấm áp kia.

Anh không biết được anh là nên cảm tạ một cú giáng đó hay là nên tức giận, nếu không phải là một cú đó giáng xuống, anh rất khó dự liệu tiếp đó sẽ xảy ra chuyện gì, hoặc là, đã xảy ra càng không thể vấn hồi...

Một bàn tay hơi lạnh vuốt ve lên trán anh, hơn nữa còn lau mồ hôi cho anh, sau đó đặt một cái khăn nóng ấm lên trán anh.

Anh biết là ai đang chăm sóc cho anh, cho nên, không hề cảnh giác không hề hoài nghi, an tâm mặc cho ý thức của mình dần rơi vào trạng thái ngủ say.

Bởi vì do phát sốt, cảm thấy khát nước, Lục Cảnh Hoảng mệt mỏi mở mắt ra thì anh phát hiện mình đang nằm trong một gian phòng nhỏ hẹp, cách bài trí không phải rất chỉnh tề, trên chiếc ghế bên mép giường bày la liệt quần áo đầy màu sắc.

Anh hơi nhúu mày, không khí hô hấp oi bức, cảm thấy khó chịu.

Anh không tìm được quần áo của mình, trời đã sáng hẳn rồi, anh cúi đầu nhìn trên người mình ăn mặc chẳng ra sao cả, sau đó trầm ngâm một chút, đứng dậy ra khỏi phòng, đi vào nhà bếp rót nước uống.

Lục Cảnh Hoằng tìm ly uống nước khắp nơi, mở hộp tủ ra lại bị bụi bám bám vào tay, giữa chân mày xoắn lại không thể che dấu, bờ môi căng thẳng, sắc mặt âm trầm, đi đến bồn rửa mặt rửa tay sạch sẽ, sẵn đó rửa luôn cái ly quanh năm không đụng tới.

Anh rót một ly lại một ly nước, đưa vào trong miệng uống, cho đến khi dạ dày anh cảm giác có chút bành trướng, mới dừng lại uống nước, đem cái ly tiện tay ném vào trong cái bồn rửa chén, xoay người đi ra ngoài.

Đầu của anh còn đau từng trận, buồn buồn ho khan vài tiếng, đi ngang qua phòng khách thì anh mới thấy Tô Noãn nằm trên ghế sofa, Lục Cảnh Hoằng hướng tầm mắt nhìn về căn phòng vừa rồi mình đi ra.

Cô ấy nhường phòng cho mình ngủ sao?

Tô Noãn trên người chỉ đắp một cái chăn thật mỏng, cô ngủ rất say, trên khuôn mặt là sự bình yên an tĩnh, Lục Cảnh Hoằng không thể kiềm chế chính mình bước nhẹ đến gần, đến cạnh ghế sofa tự động dừng bước.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy bộ dạng cô ngủ say ở khoảng cách gần như vậy, nhưng mà sâu trong nội tâm vẫn như cũ cảm thấy xa lạ, có lẽ chính là bởi vì xa lạ, cho nên nhìn thế nào đều không cảm thấy chán.

Cứ như vậy lẳng lặng nhìn khuôn mặt trắng trong thuần khiết hơi có vẻ tái nhợt, tim của anh không hiểu vì sao trở nên trầm tĩnh an bình.

Một màn tối hôm qua chợt loé lên trong đầu óc anh, anh nhớ rất rõ ràng, cũng không ngờ tới mình sẽ nói ra lời nói nhẹ nhàng lưu loát như vậy, anh đang dẫn dụ cô, giống như là cô đã từng cố gắng dùng

nước mắt hấp dẫn anh.

Anh nhìn, vẫn nhìn, hô hấp của cô thậm chí làm cho anh cũng cảm thấy tốt đẹp, cảm nhận được hương thơm, đột nhiên, anh bắt đầu hoài nghi, anh vì sao phải trông coi giấc ngủ của cô như vậy, có nghĩ thế nào cũng không thông.

Có lẽ là vì muốn bảo vệ cái đẹp thôi.

Anh nhẹ nhàng cúi đầu, in lên trên vầng trán cùng đôi mắt an tĩnh nụ hôn êm ái, sau đó đứng dậy, muốn xoa người trở về phòng, khoe mắt lại chú ý tới cây gậy đặt trên bàn trà.

Sau ót mơ hồ cảm thấy đau, Lục Cảnh Hoằng đưa tay sờ vào, vừa chạm vào chỗ sưng liền đau lên, ánh mắt lạnh lùng híp lại, sắc mặt khôi phục lạnh lùng trước sau như một, một lần nữa quay lại, dùng đầu gối đẩy đẩy cái chân Tô Noãn, ánh mắt lại kiên cường nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài cửa sổ.

Tô Noãn chợt đột nhiên thức tỉnh, hai tay cô ôm lấy cái chăn che trước ngực, còn buồn ngủ ngược nhìn bóng dáng thon dài trước mặt, Lục Cảnh Hoằng thu hồi tầm mắt, cúi đầu có chút kinh ngạc sau đó khôi phục bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Tô Noãn.

Trên mặt anh không có biểu cảm gì, không có mỉm cười, nhưng cũng không có bất kỳ không vui mừng nào.

“Tôi muốn ăn cháo, đi nấu nhanh lên.”

Giọng nói hoàn toàn là như ra lệnh cho người làm, Tô Noãn dần dần tỉnh táo lại, cô co rút hai chân trên ghế salon, cười khế ngược nhìn người đàn ông cao ngạo giống như cây Tuyết Tùng đứng ở trước mặt cô:

“Tại sao tôi phải nấu cháo cho anh, muốn ăn sáng, tự mình xuống lầu, quẹo phải đi 500m thì có tiệm bán đồ ăn.”

Tô Noãn kéo kéo tấm chăn, rạng sáng cô đã một mực chăm sóc anh, thật vất vả mới ngủ được lại bị anh đánh thức, cho nên đối với Lục Cảnh Hoằng “cố tình gây sự”, cô hoàn toàn có ý định không quan tâm để ý tới.

“Em chăm sóc người bệnh như vậy ư, chẳng lẽ không biết một người con gái dịu dàng là đối với người bệnh cần nên chăm sóc tỉ mỉ, ân cần thăm hỏi sao?”

“Được rồi, anh nói cái gì cũng đúng hết...”

Tô Noãn cười cười gật đầu, làm như không thấy gương mặt tuấn tú của Lục Cảnh Hoằng trầm xuống, miễn cưỡng dựa lưng vào trên sofa, dùng chăn che thân thể lạnh lẽo của mình lại, lần nữa mở miệng giọng nói mang theo chút tỉnh ngủ:

“Tôi thích làm sao là chuyện của tôi, không cần anh quản, đừng quên đây là nhà tôi!”

Lục Cảnh Hoằng nghe vậy nhú mày một cái, bởi vì Tô Noãn bất chấp nói mà kinh ngạc, cũng vì vậy mà hờn giận buồn bực, mấy năm nay, có ai dám nói chuyện với anh như vậy!

Tô Noãn hơi nhắm mắt, tùy ý lấy tay gỡ gỡ đầu tóc ngắn, cổ áo T shirt rộng rãi bởi vì động tác nghiêng người của cô, lộ ra bờ vai trái trắng nõn bóng loáng, Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy bộ dạng tóc tai mơ hồ lộn xộn của cô, lời muốn nói bị nghẹn trong cổ họng.

Anh vội vàng quay mặt đi, tầm mắt cũng không biết nhìn ở đâu, cứng

ngắc đứng trước mặt cô, khoé mắt dư quang liếc về phía cô lại chạm tới ánh mắt cô vừa quay lại thì lập tức nhìn đi nơi khác, nhẹ ho khan một tiếng, cố gắng che dấu không được tự nhiên của mình.

“Lục tiên sinh, nếu thân thể anh khá hơn chút rồi, thì mau về nhà đi, ở chỗ như thế này quả thật không thích hợp cho người cao quý như anh nán lại đâu.”

“Em là muốn nói cho tôi biết, tôi rạng sáng xuất hiện tại nơi này chỉ là bởi vì đầu óc mơ màng hoặc là... chỉ số thông minh có vấn đề?”

“Tôi cũng không có nói như vậy, tôi nghĩ anh có thể bởi vì bị bệnh mà có chút lảm lẩn, tôi không quên anh bị sốt tới 40 độ.”

Âm thanh Tô Noãn trong phòng khách rõ ràng phát ra một loại lạnh lẽo, lời nói của cô làm cho Lục Cảnh Hoằng theo bản năng sinh ra một loại cảm giác kháng cự, nhưng cô vẫn như cũ nhìn anh nhàn nhạt mỉm cười:

“Cho nên anh làm ra hành động gì tôi đều cảm thấy có thể thông cảm.”

Cũng bao gồm những gì phát sinh tự nhiên trên ghế salon lúc rạng sáng, tôi đều sẽ không chú ý.

Em hẳn là có ý này đi?

Lục Cảnh Hoằng nhìn ánh mắt trời chiếu rọi trên mặt Tô Noãn, không có vì lời nói của cô mà phản bác, chỉ là quay mắt đi, giọng nói lãnh đạm giống như ly nước trên bàn trà kia:

“Đi nấu cháo, tôi đói bụng.”

“Tôi không biết.”

Tô Noãn đơn giản cho ra đáp án của mình, cô không có nói láo, cô thực không biết nấu cơm, thế nhưng Lục Cảnh Hoàng lại không để ý đến lời giải thích của cô, đi về phía phòng cô, cũng không quay đầu liếc mắt nhìn thêm lần nào nữa.

Tầm mắt Tô Noãn dừng trên ly nước đã dùng qua lúc rạng sáng, nó vẫn như cũ nằm trên thảm trải sàn, trên tấm thảm mềm mại, lẳng lẳng nằm, dịu dàng nằm trên tấm thảm bằng phẳng.

Cô nghiêng đầu nhìn về phía bộ cửa sổ bị ánh mặt trời chiếu sáng, nhẹ nhàng mỉm cười, vén tấm chăn lên, mang dép đi về phía phòng bếp.

Chỉ là ngủ một giấc mà thôi, chẳng lẽ ở trước mặt cô sẽ không tiếp tục che dấu chính anh sao? Hay là, anh muốn cho cô biết một chút về bản tính lạnh lùng được anh bình tĩnh che giấu đi?

Tô Noãn trăm mối vẫn không giải thích được, khi cô đứng trước kệ bếp, đem gạo thơm vo vào trong nồi thì đầu óc của cô như cũ một mảnh mờ mịt, cô cũng không phải người có IQ cao, tự nhiên nhìn không thấu người có suy nghĩ cơ trí này.

Cô thực sự sẽ không chăm sóc người ta quá nhiều, hoặc là nói, căn bản sẽ không đi chăm sóc người ta.

Khi còn bé cha đối với cô mặc dù ít nói nhưng lại chăm sóc cô, sau lại gặp được Cố Lăng Thành, tuy rằng anh không có thật lòng yêu cô, nhưng cũng chăm sóc cho cô rất tốt, sau đó nữa là Thiếu Thần, người con trai đó nguyện ý làm tất cả để đổi lấy một nụ cười của cô.

Mấy năm nay cô gắng gượng làm tốt khả năng sao cho mình không

đến mức đói bụng, nếu không lấp đầy bụng của mình, căn bản không thể sinh tồn được, không nghi ngờ chút nào, mì ăn liền là món ăn mà hai năm qua cô quen thuộc nhất.

Chăm sóc người khác, đây đúng quả là lần đầu tiên, cô không hiểu được nên tiến hành những bước nào, chỉ có thể dựa theo tình huống lưu lại trong trí nhớ, đi nấu chén cháo trắng này.

Thật lâu sau đó, Tô Noãn mới đi ra khỏi phòng bếp, trong tay cô không có bưng cháo, khoác thêm áo khoác cầm lấy chìa khoá và một ít tiền lẻ trên bàn trà, xoay người đi ra cửa.

Cô thành công đem cháo nấu trong nước, sau đó lại ngủ gà ngủ gật, cả nồi cháo dính vào nồi một tầng đen nhánh, còn tản mát ra mùi vị là lạ.

Cô không cho rằng người cao quý như vậy, sẽ nguyện ý ăn cháo đó, cho dù anh có thể bởi vì phát sốt mà mất đi vị giác, nhưng cô còn chưa có nguyện ý đi khiêu khích lửa giận của anh.

— — — — —

Mua xong rồi về sớm một chút, trên đường lại gặp phải khuôn mặt có chút quen quen, Tô Noãn vẫn là lịch sự mỉm cười chào hỏi, cô mặc áo T shirt rộng lớn cộng thêm áo bông, quần thể thao rộng thùng thình, mang dép đế bằng, một đầu tóc ngắn trong gió sớm thổi có chút rối loạn, nhưng cũng khoan thai tự đắc.

Bỗng nhiên, một hồi mùi nước hoa nhẹ tiến vào khứu giác cô, Tô Noãn ngẩng đầu, liền nhìn thấy một đạo dáng dấp ưu nhã nhỏ nhắn, chiếc váy Prada sang quý, bà lặng lẽ xoay người, Tô Noãn trông thấy chính là một đôi mắt phượng phong tình vạn chủng.

Có đôi khi cảm giác của con người thật sự rất kỳ quái, có vài người rõ ràng chỉ gặp qua một lần, chung quy lại cảm thấy đã sớm gặp qua hơn mấy trăm ngàn lần, nếu không thì phải giải thích như thế nào về phần cảm giác quen thuộc này?

Tô Noãn không ngờ tới lại gặp phu nhân Cù gia ở chỗ này, ở trong trí nhớ của cô, Cù phu nhân lịch sự tao nhã hẳn là phải thuộc về dinh thự U Liên thanh tĩnh kia, chứ không phải ở cái khu thành thị cũ kỹ lụn bại này.

Ánh mắt Cù phu nhân khiến người ta cảm thấy có cảm giác bị áp bức, Tô Noãn cảm giác bản thân dưới cái nhìn chăm chú của bà, cảm giác có chút không chỗ che dấu, cô hơi thấp đầu, mang theo điểm tâm, hướng bên cạnh đi qua.

“Tô tiểu thư.”

Sau lời nói ôn nhã dễ nghe của Cù phu nhân vang lên kèm theo chính là, hai hộ vệ vốn đứng đằng sau lưng Cù phu nhân, lập tức đi vài bước về phía Tô Noãn, chặn đường đi của Tô Noãn, trên mặt là một bộ dáng “Dám chạy tôi cho cô biết tay.”

Tô Noãn lui về sau mấy bước, kéo ra khoảng cách cùng hai người đàn ông cao lớn này, xoay người lại, cùng với Cù phu nhân còn đứng một chỗ bốn mắt nhìn nhau:

“Bà gọi tôi?”

Niếp Hiểu Dĩnh nghe thấy Tô Noãn biết rõ còn cố hỏi, chột nhú mày, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn kia siết chặt chiếc áo choàng tua rua bên ngoài, chậm rãi đi về phía Tô Noãn, âm thanh giày cao gót tao nhã mà khắc chế.

“Tôi nghĩ Tô tiểu thư cũng biết tình trạng thân thể Ninh Nhi chứ? Ngày hôm qua nó ngồi dưới lầu ở Thiên Hương Hoa Đình suốt một buổi tối, sáng nay bị sốt cao nên đưa vào bệnh viện., tôi vẫn không hiểu Ninh Nhi tại sao không chịu lên lầu, cho đến mới vừa rồi thấy chiếc xe kia dưới lầu nhà Tô tiểu thư, tôi mới bừng tỉnh hiểu ra.”

Tô Noãn dưới ánh mắt vụt sáng, nhưng không có bao nhiêu phản ứng, cô nhìn khuôn mặt tinh khiết hoàn mỹ của Niếp Hiểu Dĩnh, duy trì trầm mặc, không có cắt ngang lời muốn nói của quý phu nhân này.

“Tôi hy vọng giữa Tô tiểu thư và Lục bộ trưởng chỉ là hiểu lầm, chính cô cũng có thể rõ ràng, theo như địa vị danh tiếng của Lục gia là tuyệt đối không thể nào đồng ý người như cô gõ vào cửa, tôi nghĩ, cho dù là tai tiếng tình dục, đối với Lục bộ trưởng mà nói, cũng là không quan trọng, dù sao người hoàn mỹ như vậy, không nên vì vậy mà bị nhiễm một chút dơ bẩn.”

Một người phụ nữ tao nhã xinh đẹp, dùng giọng điệu lạnh nhạt dịu dàng nói ra lời nói khó nghe như vậy, giọng nói không có chút cảm giác áp bách, thuần túy trong trẻo nhưng lạnh lùng uyển chuyển, càng giống như là một chân lý.

“Nếu như có thể mà nói, tôi thực sự muốn chụp cho bà vài tấm ảnh.”

Tô Noãn không có dự liệu tới, cô nghiên cứu hết phía sau khuôn mặt của vị Cù phu nhân này, lại cảm thấy bà ấy vẫn chưa già, đứng ở trước ống kính tuyệt đối so với mình tinh trẻ tuổi kia không thua kém chút nào.

Chụp ảnh cho người đẹp, là khát vọng của mỗi nhiếp ảnh gia, Tô Noãn cũng không ngoại lệ.

Niếp Hiểu Dĩnh nhất thời không kịp phản ứng, bà chuẩn bị tốt câu trả

lời không ngờ tới Tô Noãn như vậy không đầu không đuôi quăng ra một câu, cho nên Cù phu nhân cao nhấ tỉnh táo trước sau như một nháy mắt thần trí sáng ngời.

Tô Noãn bĩu môi, chú ý thấy Cù phu nhân mất hồn, liền quay lại muốn rời đi, bả vai bị một bàn tay to lớn lướt tới hung hăng bắt lấy, không cho phép cô tùy ý bỏ đi.

“Tô Noãn tiểu thư, cô không cần có ý đồ đối với Lục bộ trưởng, anh ta không phải là đối tượng cô có thể trêu chọc vào, tôi nghĩ cô cũng có nghe nói, anh ta vốn là muốn kết hôn cùng nhị tiểu thư Cù gia, chỉ là sau đó Hình Nhi qua đời, mới huỷ bỏ hôn ước, cho nên, xin Tô tiểu thư đừng quên thân phận của mình, làm ra vài chuyện không kiểm soát.

Niếp Hiểu Dĩnh giống như không có nhìn thấy động tác nhỏ giữa vệ sĩ mình cùng Tô Noãn, hơi nghiêng người, đường cong duyên dáng trên cằm khẽ nâng lên, ngắm nhìn bầu trời mùa đông xanh thẳm, lấm lấm, uyển chuyển êm tai, nhưng từng chữ như châu ngọc.

Tô Noãn lại nhớ đến khi đi học mỗi tuần thầy chủ nhiệm đều phát biểu một lần, dường như cũng là loại ngữ điệu thắm thía này.

Tiện tay hất ra trói buộc trên vai, Tô Noãn nhú mày nhìn gò má Niếp Hiểu Dĩnh, lạnh nhạt nói:

“Chẳng qua là một chút tin đồn không có thật, bà có cần phải lo sợ bất an tới như vậy sao?”

“Tôi chỉ là muốn xác nhận một chút, Tô tiểu thư không có mơ tưởng không an phận mà thôi.”

Tô Noãn lạnh lùng cười nhạo một tiếng, không biết nên làm sao để

chấp nhận đề tài này, loại tình tiết này chỉ nên xuất hiện trong phim truyền hình, không ngờ lại thật sự diễn ra trước mặt cô, mà cô rất vinh hạnh được trở thành một trong những nhân vật nữ chính.

“Tôi nói Cù phu nhân”, Tô Noãn chột thay đổi thái độ, cong cong khoé miệng, trên mặt mang vui vẻ đùa cợt, phối hợp với cô là một thân ăn mặc, ngược lại có mấy phần giống bọn du côn vô lại đường phố:

“Lục Cảnh Hoảng muốn ở cùng người phụ nữ nào, sợ rằng không tới phiên Cù gia các người để ý tới, anh ta không phải là di sản do nhị tiểu thư Cù gia để lại, cho nên căn bản không tồn tại người thứ nhất thì còn có người thứ hai, coi như tôi cùng anh ta thực sự ở chung một chỗ, hôm nay cũng không nên do Cù phu nhân đến ra mặt cản trở.”

Niếp Hiểu Dĩnh như vậy nhìn Tô Noãn không nghe khuyên dạy, mắt xếch xinh đẹp không vui nheo lại, nhưng không có phát tác tại chỗ, sau đó chỉ là mỉm cười lạnh lùng:

“Thật là một đứa bé không tim không phổi, mẹ cô dạy cô thế nào vậy hả?”

Mẹ? Một chữ xa lạ cỡ nào a!

Tô Noãn mĩa mai nhướn mày, đem thức ăn bị lạnh dần bên ngoài không khí ôm vào trong ngực, nhìn khuôn mặt tinh xảo cao quý trả lời:

“Tôi không có mẹ.”

Tô Noãn đơn giản nói ra một câu 5 chữ dễ hiểu, Niếp Hiểu Dĩnh sáng tỏ gật đầu, cười nhạt quan sát Tô Noãn:

“Nghe nói cô vẫn muốn xuất bản tập ảnh?”

Niếp Hiếu Dĩnh tự động chống lại mi tâm đang nhú lại của Tô Noãn, chìa bàn tay xinh đẹp về phía vệ sĩ, danh thiếp liền nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay, bà ngược lại nhìn về phía Tô Noãn nở nụ cười:

“Đây là danh thiếp của tôi, nếu cô không ngại, có thể tới đây thử một chút.”

Tô Noãn nhìn thấy trên danh thiếp ghi chữ: Đồng sự trưởng Mị Ảnh – Niếp Hiếu Dĩnh.

Mị Ảnh là giấc mộng của cô, không nghĩ đến có một ngày tập đoàn xuất bản Mị Ảnh cá tính và phẩm chất mà cô theo đuổi, lại trở thành một trường giao dịch, chỉ cần cô nguyện ý rời khỏi Lục Cảnh Hoảng, cô có thể trở thành một thành viên nhiếp ảnh gia Mị Ảnh.

“Cô tốt nhất suy nghĩ một chút đi, người sang ở chỗ tự biết mình nên làm gì, tôi hy vọng cô có thể đưa ra quyết định chính xác.”

Chiếc xe có Hồng Kỳ chậm rãi chạy đến, ngừng ở ven đường, Niếp Hiếu Dĩnh lạnh nhạt nói xong, liền không nhìn Tô Noãn lần nào nữa, vệ sĩ mở cửa sau xe, liền khom eo ngồi xuống.

Tô Noãn nhìn chăm chăm vào danh thiếp trong tay, bỗng nhiên giơ lên nụ cười, hướng cửa xe sắp đóng lại nói:

“Vô luận như thế nào, bà là một người mẹ tốt.”

Sau đó, xoay người đi về phía dãy lầu thuê, bữa ăn sáng trong ngực đã bắt đầu nguội lạnh, chiếc xe Hồng Kỳ kia lướt qua cô, nhìn bóng xe chạy nhanh một lát, Tô Noãn khẽ cười bước nhanh hơn.

Thật ra thì những người cao quý kia căn bản không cần tới lặp đi lặp lại nhiều lần nhắc nhở cô, cuộc sống cô như là ở giai cấp thấp nhất rồi, sẽ không nghĩ tới đi phá tan cái rào cản này, tiếp tục nhắc nhở cô không cùng giai cấp với xã hội thượng lưu.

Cô chỉ muốn có cuộc sống an tĩnh.

— — — —

Lục Cảnh Hoằng một mình nằm trên giường, không sợ người khác làm phiền một lần lại một lần nhớ lại tình cảnh anh và Tô Noãn gặp nhau, anh rước một cái phiền toái lớn nhất cho bản thân mình, nhưng không biết phương thức giải quyết.

Anh trần trọc xoay người, lơ đãng thấy khung hình trên tủ đầu giường, người thiếu niên bên trong cười sáng lạng như ánh mặt trời, anh sao lại không biết, trong lòng một trận phiền não, ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào ảnh chụp một lúc lâu, chợt vươn bàn tay ra, đem khuôn mặt anh tuần tươi cười trên tủ đầu giường úp đi.

Khôi phục nằm trở lại giường, hai tay gác lại sau ót, nhiều năm qua anh đã không có nhàn nhã như vậy, hình như giống như nhớ ra cái gì, anh lấy từ trong túi quần ra nửa tấm ảnh bị xé.

Còn chưa nhìn kỹ, đã nghe thấy một hồi mùi khét, Lục Cảnh Hoằng đứng dậy mang dép vào, chậm rãi đi thông thả về phía nơi phát ra mùi khét, anh nhìn thấy cái nồi bị vút trong bồn rửa chén.

Nhìn cháo trắng dính đầy bên trong, Lục Cảnh Hoằng mỉm cười ấm áp, nhìn một lượt xung quanh phòng bếp bị làm cho lộn xộn lung tung, liền nghe thấy tiếng mở cửa vang bên ngoài.

Tô Noãn mang theo điểm tâm vào cửa, còn chưa kịp đặt nó lên bàn ăn mấy tháng chưa chắc dùng qua một lần, liền liếc đến thân ảnh cao to ở cửa phòng bếp, trên khuôn mặt tuần tú hiện lên nụ cười thản nhiên, làm cho Tô Noãn nghĩ mình nhìn nhầm thì anh đã bước tới.

“Tôi không biết việc nấu cháo đối với em mà nói là khó như lên trời.”

Cả người anh chìm đắm dưới ánh mặt trời, liếc thấy sữa đậu nành trong tay Tô Noãn, liền cứ như chuyện đương nhiên lấy ra một ly, uống một ngụm, ấn đường nhú lại, gáy nhẹ đuôi lông mày, nhàn nhạt nói:

“Mua ven đường sao?”

Tô Noãn không có biểu hiện khác thường, gật đầu một cái, quả thật là không phải là loại đậu nành tinh khiết được làm ra từ máy ép hiện đại dùng trong nhà hàng sa hoa.

“Ngay cả nấu cháo cũng không biết, tôi rất ngạc nhiên không biết mấy năm nay em giải quyết vấn đề ăn uống như thế nào?”

Lục Cảnh Hoằng bưng ly uống một ngụm rồi thả lại trong tay Tô Noãn, sau đó, lấy trong bao ra một cái bánh bao hấp, từ bên cánh môi duyên dáng đem bỏ vào miệng, tao nhã chậm rãi nhai:

“Nếu mua rồi, vậy dọn ra ăn đi.”

Anh một lần nữa lấy ly sữa đậu nành anh đã uống qua, sau đó trở về phòng Tô Noãn, trước khi đóng cửa phòng lại, anh lại lui ra ngoài, đến trước mặt Tô Noãn, ánh mắt lạnh lạnh có chút hứng thú.

Tô Noãn ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, nhìn đến khoé miệng anh từ từ dâng lên một nụ cười, không phải nụ cười xã giao khi làm

việc, anh đột nhiên vươn tay khoát lên trên vai cô, Tô Noãn sững sốt, thế nhưng anh lại còn tự nhiên cười tươi hơn:

“Tôi bỗng nhiên muốn cùng em nói gì đó, chỉ là, lại không biết nói cái gì...”

Anh ngưng mắt nhìn đôi mắt phượng của cô hiện ra nghi ngờ, trầm mặc mấy giây, Tô Noãn thậm chí có thể cảm thấy lòng bàn tay anh truyền đến nhiệt độ, nhàn nhạt ấm áp, cô không biết một loạt hành động khác thường này của anh là chuyện gì xảy ra.

“Bánh bao hấp ăn thật ngon.”

Khóe mắt Tô Noãn giật giật, không tìm được câu trả lời nào hay, khi đôi môi mềm dẻo in lên cái trán cô, thân thể của cô cứng đờ, thế nhưng anh lại cười nhạt như lúc ban đầu, buông hai vai cô ra, lướt qua cô đi về phòng cô.

Cửa phòng sau lưng cô đóng lại, Tô Noãn xoay người, nhìn chằm chằm cửa phòng yên tĩnh, không làm ra được phản ứng thích hợp nào, vuốt cái trán còn sót lại ấm áp, trong lòng thầm nghĩ: chắc là do tối hôm qua phát sốt làm cho đầu óc thiêu đốt theo rồi?

Còn có, cái kia hình như là phòng của cô, tại sao anh có thể tự tại nhẹ nhàng như vậy, chẳng lẽ cô làm cho anh có cảm giác như được trở về nhà?

Đem một ít điểm tâm đặt lên bàn ăn, muốn đi gọi Lâm Gia Gia cùng ăn, khi đi ngang bộ cửa sổ thì nhìn thấy chiếc xe màu Champagne ngừng dưới lầu, vừa quay đầu, một xâu chìa khoá đập vào tầm mắt cô.

— — — — —

Anh ngồi bên giường, hai chân thon dài vén lên, liếc nhìn một tấm hình, đó là anh mới vừa rồi trong lúc vô tình phát hiện, bị ném trong một góc phòng, từ trong túi xách lộ ra bên ngoài.

Những tác phẩm này, giống như là một chuỗi lịch sử của cô, ghi lại những năm tháng cô đã trải qua, từ ánh sáng tươi đẹp đến sắc điệu đen tối, thể hiện tâm tình người chụp trong lúc đó.

Khi đầu óc của anh cảm thấy mệt mỏi thì Lục Cảnh Hoằng đem ảnh chụp để ở một bên, bưng ly sữa đậu nành kia, đi ra ban công, lại nhìn thấy công ty bảo hiểm xe dưới lầu thì ngẩn ra, những nhân viên kia động tay động chân không phải là xe của anh sao?

Anh cho phép bọn họ đụng vào đồ đạc của anh khi nào?

Trên mặt Cảnh Hoằng tràn đầy lo lắng, xoay người hung hăng đi ra cửa, tay cầm cửa lại không hện mà mở ra cùng lúc với anh, Tô Noãn đứng ở cửa, nhìn anh mỉm cười, rất lễ phép nhưng cũng xa cách:

“Công ty bảo hiểm cử người đến đổ thêm xăng, xe có thể chạy rồi.”

Nói xong, đem khâu chìa khoá đưa tới trước mặt Lục Cảnh Hoằng, kiên nhẫn chờ anh đưa tay ra nhận, Lục Cảnh Hoằng liếc nhìn khâu chìa khoá, không có nhận:

“Em cảm thấy tôi sẽ mặc quần áo này đi ra ngoài sao?”

“Quả thật không thích hợp.”

Tô Noãn tán đồng gật đầu, nhưng không có ý giữ lại, Lục Cảnh Hoằng nhấp một hớp sữa đậu nành, tuy rằng uống không ngon, nhưng anh vẫn nuốt xuống, bởi vì Tô Noãn vẫn nhìn chằm chằm anh.

Anh chống lại tầm mắt Tô Noãn, hai người cứ thế đứng giằng co, lẳng lẳng nhìn lẫn nhau, mấy giây sau, anh lại bùng ly sữa đậu nành lên khoé miệng, tiếp tục uống cạn sạch nó, sau đó, chân thon dài mạnh mẽ bước trở vào phòng.

Tô Noãn nhìn thấy người đàn ông lại đi trở về phòng, thấy anh cởi giày, nằm lại trên giường của cô, lấy chăn mền của cô phủ lên, sau đó xoay người lại, để lại cho cô một bóng lưng.

Anh tựa hồ không có ý rời khỏi chỗ này, chẳng lẽ thật sự phát bệnh hồ đồ?

Trong phòng khách vang lên tiếng chuông cửa, Tô Noãn giật mình mỉm cười, liếc mắt nhìn người đàn ông trên giường không có tiếng động, bĩu môi, bước chân vui vẻ chạy đi, thật may là mới vừa rời cô tìm thấy danh thiếp của Kiều bên trong xe!

— — — — —

“Lục bộ, bộ quần áo này khó coi sao?”

Tô Noãn ngồi trên ghế salon xem ti vi, nghe thấy Kiều hỏi liền theo tiếng nhìn lại, nhìn thấy người đàn ông đứng ở cửa phòng của cô, không khỏi hoảng hốt trong chốc lát, âm thầm sợ hãi than: tạo hoá thật là bất công a!

Lục Cảnh Hoảng thay bộ quần áo màu trắng Kiều đưa tới, áo sơ mi màu xám, cà vạt màu đen, dáng người cao to bên dưới ánh sáng in lại một đạo thân ảnh tao nhã, anh một tay bỏ trong túi quần, sắc mặt bình tĩnh tỉnh táo, đây là vẻ mặt bình thường nhất của anh.

“Xuống dưới lầu chờ.”

“Vâng, Lục bộ.”

Tô Noãn mông lung đưa mắt nhìn Kiều rời đi, thu hồi tầm mắt liền nhìn đến người từ phòng đi ra, Lục Cảnh Hoằng vẫn lạnh lùng đem tầm mắt ném trên người cô, trực tiếp đi tới.

Tim của cô ngừng đập, lại vô hình khấn trương lên, cô không hiểu tại sao anh phải nhìn cô như vậy, giống như hai người bọn họ thù sâu như biển, thân hình gầy gò hướng trên sofa co rụt một cái, mặc dù cô tự nhận là không có làm gì sai, nhưng vẫn không dám nhìn thẳng vào ánh mắt anh.

Lục Cảnh Hoằng dừng lại trước ghế sofa, cũng không cử động thêm một bước nào, kết quả như thế ngược lại càng làm cho Tô Noãn lo lắng, nhưng cô vẫn là cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lẽo của anh, khẽ mỉm cười:

“Anh hẳn là còn bận rộn công việc chứ?”

“Tôi đang nghỉ phép.”

Nụ cười Tô Noãn có chút dần dần, nhưng vẫn là cố gắng duy trì, từ trên ghế sofa đứng lên, hai tay xoa xoa quần áo bên người:

“Sắp trưa rồi, tôi nhớ buổi sáng anh không ăn được bao nhiêu, vẫn là sớm một chút cùng Kiều thư ký đi ăn đi...”

“Em cứ như vậy không muốn gặp lại tôi sao?”

Anh bỗng nhiên mở miệng trước ý định hạ lệnh đuổi khách của cô, sau đó Tô Noãn có chút không dám tin, sau đó lúng túng khi bị vạch trần, nhưng lập tức liền thản nhiên mỉm cười:

“Làm sao có thể, anh giúp tôi rất nhiều, tôi làm sao có thể nghĩ như vậy?”

“Tôi chỉ là muốn kiểm tra đo lường một chút mà thôi.”

Anh nhìn cô, vẻ mặt hờ hững có chút nghiêm túc, lời của anh làm cho Tô Noãn hô hấp hơi chậm lại, ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt anh, hé miệng hỏi ngược lại:

“Vậy bây giờ kiểm tra đo lường xong chưa?”

Nếu kiểm tra đo lường xong rồi, có thể rời đi hay không...

Sắc mặt Lục Cảnh Hoảng càng tỏ ra khó coi vài phần, lãnh chìm nhìn chăm chăm vào Tô Noãn, nhẹ nhàng phun ra hai chữ:

“Chưa xong.”

Vừa dứt lời, đồng thời một cánh tay dài nâng lên, từ sau lưng ôm lấy Tô Noãn, một tay khác nắm cầm Tô Noãn, đôi môi đỏ tươi từ từ đến gần.

Động tác này của anh đối lấy phản kháng của Tô Noãn, hai tay của cô đột nhiên đẩy lồng ngực anh ra, liền dễ dàng thoát khỏi giam cầm của anh, chờ Tô Noãn hiểu được chuyện gì xảy ra nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng, động tác thăm dò của anh còn dừng lại ở chỗ đó.

“Tôi...”

Tô Noãn không biết nên giải thích như thế nào về kháng cự kịch liệt của mình vừa rồi, rõ ràng anh chỉ là thử dò xét cô, nếu cô cố tỏ ra mình không muốn, căn bản không cần thiết đẩy ra, bởi vì anh sẽ chủ

động dừng lại động tác.

Bởi vì đẩy một chút, cô lại sinh ra áy náy không biết nói thế nào, nhưng là, giữa bọn họ vốn không có gì cả, hành động thân mật như vậy vốn là nên dừng lại, tối hôm qua là sai lầm, cô không nên kéo dài sai lầm.

Lục Cảnh Hoằng nhìn bộ dáng cô cứ như đang muốn nói lại thôi, chợt cúi thấp người, từ trên bàn trà cầm lên tấm danh thiếp bị cô tiện tay để đó, sau đó ánh mắt chìm liếm nhìn về phía cô.

Hai chân Tô Noãn vừa động, động tác mới vừa bước ra nửa bước chợt dừng lại, cô chỉ là thoáng trợn to mắt, nhìn tấm danh thiếp có được lúc ban sáng.

“Em muốn xuất bản tập ảnh như vậy sao?”

Cô là muốn xuất bản, năm mơ cũng muốn, đó là mơ ước của cô và Thiếu Thần, sinh mệnh cô không còn gì nên chỉ có tin tưởng và ngưỡng mộ như vậy mới đáng giá để cô theo đuổi, trừ lần đó ra, cô không biết cô nên làm gì để khiến cho sinh mệnh có giá trị.

“Hiểu rồi.”

Lục Cảnh Hoằng nhàn nhạt cười, tươi cười rồi lại biến mất trong nháy mắt, đem danh thiếp nhét lại vào trên khay trà, không để ý tới Tô Noãn nữa, xoay người đi ra cửa, Tô Noãn cúi đầu nhìn tấm danh thiếp kia, tâm tình loạn thành một đoàn.

“Tiểu Noãn, những thứ này mình không ăn, mình định giảm cân!”

Âm thanh của Lâm Gia Gia đột nhiên vang lên trong phòng khách, Tô Noãn quay đầu đúng lúc nhìn thấy Lâm Gia Gia cầm chút điểm tâm

cô mua sáng sớm ra khỏi phòng, một chiếc váy ngủ bao phủ lấy vóc người tròn trịa của cô ấy, trong lúc nói thì miệng vẫn còn nhai miếng bánh bao hấp.

Lục Cảnh Hoằng dừng lại ở cửa, lạnh nhạt quay đầu, ánh mắt lãnh liễm dừng ở trên người Lâm Gia Gia đang giật mình lẫn kinh ngạc nhìn anh, khoé môi nhẹ mở đến mức không nhận ra một câu gì, hai tay bỏ trong túi quần, trực tiếp ra khỏi cửa chính, chỉ là trong không khí còn quanh quẩn một câu nói anh lưu lại:

“Trải qua cuộc sống giống như Bát Giới, lại còn muốn có dáng người giống như Ngộ Không.”

Lâm Gia Gia chịu rất nhiều đả kích tiếng gào thét vang vọng khắp phòng, Tô Noãn quên mất trấn an cô ấy, cô vẫn nhìn ra cửa trống rỗng, nội tâm hoang vu hư vô, cô nghe thấy âm thanh động cơ xe khởi động, sau đó, thân thể của cô không khống chế được chạy ra ngoài.

“Tiểu Noãn, cậu đi đâu vậy, Tiểu Noãn?”

Chỉ là, vừa chạy đến giữa chừng cầu thang, hai chân cô liền không nhúc nhích được nữa, sau đó cô giật mình tỉnh lại, là kinh ngạc mờ mịt, tại sao cô muốn đuổi theo, đuổi theo rồi lại muốn làm cái gì?

Tô Noãn cười tự giễu, quay người đi trở lại đường cũ, đây không phải là kết quả mà cô muốn sao?

Từ đây những người cao quý kia cũng sẽ không đến quấy rầy cuộc sống của cô, cô có thể thật vui vẻ trải qua cuộc sống như một người bình thường...

Trên hành lang, cô nghe thấy tiếng bước chân, từ từ, từng bước

từng bước đi theo phía sau cô.

Tô Noãn dừng lại, tiếng bước chân cũng dừng lại, ở giữa hành lang vắng vẻ, lưu lại tiếng vang mờ mịt.

Cô đột nhiên xoay người lại, không chút dấu hiệu nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng, mái tóc đen nhánh của anh rũ xuống, ngũ quan anh tuần rõ ràng, tư thế như cây đại thụ ưu nhã mà đứng, còn có hương vị tuyệt trên người anh mát lạnh, trong nháy mắt đi nhanh về phía cô.

Lòng ngực của cô giống như bị cục đá to lớn chặn lại, cảm giác nói không ra lời, buồn bực mà rối rắm.

“Tôi cho là em sẽ không đuổi theo.”

Âm thanh của anh nhẹ quanh quẩn bên trong sắc tuyết trắng xoá, Tô Noãn hít một hơi thật sâu, không khí rét lạnh làm tâm tư rối loạn của cô tạm thời bình tĩnh.

“Anh đánh giá mị lực của anh cao quá rồi, tôi chỉ là ra ngoài đổ rác thôi.”

“Vậy rác đâu?”

Lục Cảnh Hoảng lạnh lùng nở nụ cười, ánh mắt xẹt qua đôi tay trống rỗng của Tô Noãn, không cho cô trốn tránh nhìn thẳng hai tròng mắt của cô:

“Vì sao phải đuổi theo, không phải vội vã đuổi tôi đi ra ngoài sao?”

Tô Noãn chỉ là lẳng lặng nhìn anh, cô đại khái cũng không nhớ qua, có một ngày cô sẽ bị một người đàn ông bức đến góc tường, hỏi vấn đề thực khó có thể mở miệng, cô bắt đầu hối hận về sự xúc động của

mình.

“Tôi chỉ là ra ngoài nhìn xem anh đã đi chưa, theo phép lịch sự tôi cũng nên tiễn anh xuống lầu không phải sao?”

Tô Noãn ngẩng đầu lên, mái tóc ngắn màu nâu bị từng đợt gió thổi qua hành lang làm cho hơi nhộn nhạo, cô nhàn nhạt cười yếu ớt:

“Hiện tại muốn tôi tiễn anh không?”

Lục Cảnh Hoằng không nói gì, chỉ là nhìn cô.

Tô Noãn bắt đầu cứng họng, nụ cười trên mặt dần dần bình thản, cô vốn cũng không giỏi về xu nịnh, như đối đáp bây giờ đã làm cô cảm thấy mệt mỏi.

“Người giống như anh vậy, từ lúc bắt đầu cũng không nên dính líu quan hệ với tôi, anh đại khái cũng đã biết qua quá khứ của tôi, nên biết rõ những chuyện trước kia của tôi, ba tôi là tham quan, tôi từng ly hôn... Còn từng bị tạm giam mấy lần, cho nên, giữa chúng ta cách biệt một trời một vực.”

Cô không có gì không thể vứt bỏ, cho dù sẽ tạm thời khó chịu, cô tin tưởng, ngày sau cũng sẽ từ từ khá hơn, nếu như không nói rõ ràng, về sau cô sẽ càng mệt mỏi hơn.

Lục Cảnh Hoằng thẳng tắp đứng ở nơi đó, ánh mắt như sương mù, cũng mờ mờ lung lỉnh giác cô:

“Em thích tôi sao?”

Anh nhẹ giọng nói, bên trong đôi mắt sắc vốn lạnh lùng, lại chảy xuôi ánh sáng nhu hòa mà cô xa lạ lại sợ chạm đến.

Tô Noãn không dám tin nhíu chân mày, không trả lời, anh tại sao có thể hỏi như thế?

Làm sao dám... Hỏi như thế!

Chỉ là tại sao nhịp tim của cô lại đột nhiên đập rối loạn như thế?

“Em thích tôi phải không?”

Đã bao lâu, nơi lồng ngực chưa từng đập qua, chỉ là một cuộc cảm xúc chân thật của cô bị kích động, hay là di chứng do Lục Thiếu Thần lưu lại trong cô!

Trái tim này không phải là của cô, cô đã sớm không có trái tim, cô sẽ không động lòng với bất kỳ người nào nữa, cô cũng không thể nào tin nổi, tình cảm còn chút ít ở trong cô còn có thể muốn đi tìm nơi ký thác!

Cứng ngắc xoay người, cô định trở lại nhà, sau đó nặng nề đóng cửa lại, giọng nói lạnh lạnh ngăn chặn cô lần nữa đáng chết vang lên bên tai cô xua đi không được!

“Em thích tôi!”

Âm thanh của anh chắc chắn, giống như phá kén mà ra, xuyên qua sương mù mờ mịt mê ly, gắt gao quăn lấy bước chân cô tiến về phía trước.

Không còn là hỏi, không còn là không xác định, như vậy tự tin, làm cho cô không thể lui được nữa, tựa hồ điều anh nói chính là chân tướng bị cô liều mạng che giấu.

Chương 22: Cảm ơn anh yêu em

Âm thanh yên tĩnh, ở trong hành lang âm u, khuấy động gợn sóng không tiếng động, Tô Noãn không cách nào tiếp tục di chuyển hai chân, cô kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ, cô nghe thấy hô hấp của mình, lại không mở miệng được.

Tiếng bước chân nhỏ nhẹ vang lên phía sau, Tô Noãn giống như bị kinh sợ bỗng nhiên xoay người nhìn lại, Lục Cảnh Hoảng không có đi đến trước mặt cô, anh đứng trong hành lang, chấp tay sau đít, như là tháp Eiffel, thẳng tắp mà tao nhã.

Ánh mắt của anh hoà thành một màu nước, u tĩnh ngắm nhìn cô bàng hoàng luống cuống, hình như đang đợi đáp án của cô.

Nhìn đôi mắt màu hổ phách của anh giống như đoán biết được tất cả, tâm Tô Noãn yên tĩnh trong một giây, cô không tự giác lui về sau một bước, ánh mắt như vậy quá mức lưu luyến dịu dàng, làm cho cô cảm thấy có chút chói mắt.

Rất giống Thiếu Thần, đôi mắt trong suốt ôn hoà kia, anh luôn nhẹ giọng nói với cô: Tô Tô, em đói bụng chưa...

“Anh bị sốt, hay là đi bệnh viện kiểm tra một chút đi.”

Tô Noãn vội vã dời ánh mắt đi chỗ khác, không dám lại đi nhìn đôi mắt giống nhau kia nữa, cô di chuyển thân thể, nâng lên bước chân nặng nề, đi về phía cửa.

Cô đối với cái gọi là tình yêu đã sớm hoàn toàn thay đổi, trong cuộc sống tình yêu cũng chỉ là một phần tình cảm mãnh liệt sau hồi cố chấp tham lam, mà cô lại không chịu nổi oanh oanh liệt liệt như vậy, cho nên, tình yêu của cô không đáng giá một đồng.

Hiện tại hồi tưởng lại, mới biết mình đã từng, có bao nhiêu khúc khúc cố chấp.

Cố Lăng Thành giống như là một loại thuốc độc mãn tính, không có lập tức giết chết cô, nhưng đủ khiến cho sinh mệnh cô chìm trong tối tăm, không hề nỡ hy vọng xa vời tình yêu sẽ đến với cô, bởi vì cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên:

Tình yêu của cô, bất quá cũng chỉ là một vai đáng thương trong vở kịch.

Cô không cần tình yêu nữa, tình yêu sẽ chỉ làm cô cảm thấy khinh bỉ, có lẽ nó không dễ dàng bị quên đi, nhưng nó cũng là không có dinh dưỡng nhất, so ra còn kém hơn thức ăn nhanh cô mua ở góc đường.

“Em thích tôi!”

Tô Noãn đột nhiên dừng lại bước chân, nhìn ánh mặt trời soi rọi yếu ớt cuối hành lang, lạnh lùng châm biếm cười khế, không chán chất vấn như vậy chẳng lẽ là một trò đùa giỡn sao?

Loại người cao cao tại thượng giống như anh vậy, có phải hay không thích nhất được nghe một tiếng ái mộ của kiểu con gái kiêu ngạo bất tuân?

Bởi vì đối phương chẳng thèm ngó tới, cho nên càng muốn đi chinh phục, giống như là thợ săn truy đuổi con mồi không nghe lời, hưởng thụ một chút quá trình thuần phục, chứng minh mị lực của mình sao?

“Thừa nhận chẳng lẽ khó khăn như vậy sao?”

Một câu nói lạnh tanh của Lục Cảnh Hoằng hoàn toàn khơi dậy hoá khí của cô, Tô Noãn mãnh liệt xoay người, một đầu tóc ngắn phá vỡ không khí, cô nhẹ trừng mắt phượng:

“Thích, thì thế nào, ở trong mắt của tôi, làm cho no bụng so với cái gọi là tình yêu trân quý nhiều lắm.”

Khuôn mặt Lục Cảnh Hoằng bao trùm trong bóng tối, Tô Noãn không nhìn thấy, khoé miệng cô dâng lên nụ cười lạnh lạnh, ngữ điệu cũng dịu đi mấy phần:

“Huống chi, tôi vì cái gì phải thích anh, ai sẽ thích một người đàn ông già vai vế chú nói chuyện chanh chua, bụng dạ hẹp hòi, còn cả ngày cứ đem con gái nhà lành ra giáo huấn, còn có bệnh thích sạch sẽ cùng chúng cường bách!”

Tô Noãn càng nói càng giận, âm thanh của cô ở giữa hành lang vang vọng không tan, cô cũng không biết mình vì cái gì không khống chế được cảm xúc, cô buồn bực trong lòng thực sự muốn trút giận cho hả miệng:

“Tôi ai cũng không thương, chỉ yêu bản thân và tiền, chờ anh có mấy chục triệu lại tới đây hỏi tôi vấn đề đó, không chừng tới lúc đó tôi sẽ nói ra đáp án khiến cho anh hài lòng!”

Tô Noãn xoay người rời đi, không nhìn người đàn ông an tĩnh khác thường đứng ở nơi đó nữa, tiếng bước chân vội vã hỗn tạp giọng đàn ông trầm thấp vang lên:

“Thẻ vàng, Platinum Card, thẻ đen, tùy em chọn.”

Dép lê trong chân cô vấp phải một viên đá nhỏ, đâm vào lòng bàn chân cô mơ hồ ần ần đau, tựa như anh vừa mở miệng, nặng nề mà đánh vào lòng ngực cô, đầu ngón tay lạnh lẽo của cô hung hăng đâm vào lòng bàn tay.

Ánh mắt cô lạnh lạnh, nhìn anh dần dần cười rộ lên, sau đó nụ cười lan tràn tới cả trên khuôn mặt:

“Tôi không muốn chơi cùng anh, lớn rồi, chú ạ!”

Giọng nói ngọt ngào của cô vừa dứt, chính là một hồi tiếng đóng cửa kịch liệt, Lục Cảnh Hoàng vẫn như cũ đứng trong bóng tối, không thấy rõ biểu hiện trên mặt, anh hai tay để ở sau lưng gắt gao rồi rầm nắm lại.

“Thực không có ý thích tôi sao?”

Kiều từ trong cầu thang từ từ đi ra vẻ mặt lúng túng, anh liếc nhìn cánh cửa bị Tô Noãn đóng lại, quay đầu lại đồng tình nhìn cấp trên của mình, nhất là sau đó nghe thấy được Lục Cảnh Hoàng lạnh nhạt nghiêm túc hỏi, có chút không nhịn được:

“Thật ra thì vẫn có rất nhiều cô gái thích Lục bộ anh!”

“Cô ấy sao lại không thích?”

“Có lẽ Tô tiểu thư thuộc về một phần nhỏ trong một số người thôi.”

Trầm mặc trong chốc lát, Lục Cảnh Hoàng đi ra khỏi chỗ tối tăm kia, Kiêu nhìn đến trên gương mặt tuần tú trước sau như một lạnh nhạt, lộ ra thần nhiên nghi hoặc, giữa chân mày nhíu chặt lại giống như vết mực lưu lại trên tranh thủy mặc.

“Đi thôi.”

Chờ khi Kiều phản ứng lại, đạo bóng dáng màu trắng kia đã biến mất ở cửa cầu thang, vội liếc nhìn cánh cửa sắt đóng chặt kia lần cuối, Kiều bất đắc dĩ vuốt vuốt chân mày, xoay người đi theo Lục Cảnh Hoàng.

Tô Noãn dựa ở phía sau cánh cửa, hai tay của cô còn nắm thật chặt tay cầm cửa, cô ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn theo rèm cửa lay động trong gió, ngực không khỏi từng hồi phát đau.

Cuộc đời của cô đã rối loạn, hiện tại, chỉ muốn bình yên bình yên mà sống.

Cô không muốn trêu chọc để rước vào nhiều phiền toái, Cố Lăng Thành cũng vậy, Lục Cảnh Hoàng... cũng vậy.

“Tiểu Noãn, cậu không sao chứ?”

Năm ngón tay của Lâm Gia Gia đung đưa trước mặt Tô Noãn, có chút lo lắng nhìn cô, cô vốn đã trấn tĩnh lại từ câu đả kích kia, nhưng không thể không lo lắng cho tình trạng của Tô Noãn.

Tô Noãn tinh thần hoảng hốt đứng ở cạnh cửa, huyết sắc trên khuôn mặt tái nhợt không mấy tốt, giống như chỉ còn lại một thể xác linh hoạt kỳ ảo, cô nghe thấy âm thanh của Lâm Gia Gia, có chút lờ mờ phát giác ra, dưới hàng mi vệt sáng, cúi đầu ngược mắt, khoé môi kéo ra nụ cười thản nhiên:

“Mình có thể có chuyện gì, mình rất vui vẻ a!”

Tô Noãn không muốn nói thêm nữa, buông tay cầm cửa, bước

nhANH ĐI về phía phòng mình, ngòI ở bên giường, nhìn dấu vết đã ngủ qua trên chiếc giường, cõI lòng lại trống vắng không tìm thấy điểm dừng chân ấm áp.

Cô vừa quay đầu, liền nhìn thấy khung ảnh trên tủ đầu giường, khuôn mặt tươi cười kia giống như ánh mặt trời, trong đầu liền nhanh chóng hiện ra bộ dáng Thiếu Thần:

Trên khuôn mặt tươi cười thuyệ chung tràn đầy ánh mặt trời cùng hương vị biển, ấm áp bát ngát, hơn nữa anh tuấn.

— — — —

Nhà xuất bản Lục Lâm gọi điện tới hẹn cô đi xem sách mẫu, đã là mấy ngày sau chuyện đó, cuộc sống của cô đã khôi phục yên tĩnh, gọn sòng không sợ hãi, cô tựa hồ đã bắt đầu quên đi một số người cùng sự việc.

Cô bởi vì ký hợp đồng xuất bản tập ảnh mà có được một khoản tiền, mặc dù số tiền không lớn, lại đủ cho cô dùng tới mấy tháng, cô không còn phải mỗi ngày thông qua công ty môi giới tìm việc, bắt đầu vạch ra một kế hoạch du hành.

Cô từng suy nghĩ qua, vác máy ảnh trên lưng, đi đến mỗi một nơi mà Thiếu Thần đã đi qua.

Cô không thích phiêu bạt không mục đích, nhưng khi còn nhỏ lại không thể không trải qua cuộc sống như thế, hiện tại khi cuộc sống chỉ còn lại một mình cô, cô quyết định đi du lịch khắp Đại Nam Giang Bắc lần nữa.

Mặc dù đi chung đường cô độc, chỉ có một mình cô, cũng đã đủ rồi.

Xe buýt chạy trên đường ven biển ban mai, gió biển mặn mát mẽ thổi vào trong xe, thân thể nhỏ nhắn gầy gò của Tô Noãn cuộn tròn tại chỗ ngồi, đôi tay vây quanh đầu gối, ngắm nhìn biển xanh bao la bát ngát bên ngoài cửa sổ.

Trên mặt cô không có dấu vết trang điểm, cô lẳng lặng chăm chú nhìn, cảm nhận được nội tâm bình tĩnh.

Ngay cả chính cô cũng nghi ngờ biến chuyển như vậy, cô giống như có lẽ đã mệt mỏi với gương mặt lúc nào cũng trét lên một tầng lại một tầng lớp phấn son dày đặc, chỉ là biến hoá như vậy bắt đầu từ khi nào?

Vài người xuống ngay trạm xe buýt ven bờ biển, Tô Noãn khoác 2 túi balo trên vai, đứng dậy xuống xe, cô đi chân không giẫm trên nền đất cát xôm xộp, trong tay cầm đôi giày Cavans của mình.

Cây tùng cao thấp rậm rạp mọc trên nền đất cát, thỉnh thoảng mới có con chim vỗ cánh xuyên qua giữa rừng, mặt biển được tia nắng ban mai chiếu xuống, loé ra chút ánh sao gợn sóng lăn tăn.

Tô Noãn nhìn phong cảnh xung quanh bờ biển lúc sáng sớm, hơi nở nụ cười.

Phía sau cô là một chuỗi dấu chân xinh xắn, hoặc sâu hoặc cạn, vẫn kéo dài cho tới khi cô chưa kịp quay đầu, con đường này cô đã đi qua vô số lần, vô luận là cùng Thiếu Thần, hay là một mình.

Giống như là một sự trừng phạt, cô không cách nào quên được Thiếu Thần, quá khứ cô thường bởi vì chấp nhất với Cố Lăng Thành mà quên anh, bỏ quên sự hiện hữu của anh, hiện tại, thế nhưng anh lại ở trong thế giới của cô xưa đi không được.

Mặc dù là hiện tại, cô đều không thể hiểu rõ, vì sao bản thân mình ban đầu u mê cố chấp như vậy.

Có lẽ giống như câu nói mà cô đã từng thấy qua: trên thế giới này sức mạnh đáng sợ nhất là thói quen, đủ để hoà tan một trái tim lạnh lẽo.

Cô đứng trên vách đá dựng đứng, gió biển thổi loạn mái tóc ngắn khô mát của cô, trong lòng cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ là đứng bình tĩnh, không còn nước mắt, không hề hô hào đau lòng nữa.

Cô im lặng hoài niệm về Thiếu Thần, linh hồn kia được mai táng sâu trong lòng biển.

Thiếu Thần lựa chọn đem tro cốt rắc vào biển khơi, hẳn là không muốn đem chính mình trói buộc ở nơi bùn đất lạnh như băng này đi, anh đoạ đầy chính mình, cũng đoạ đầy linh hồn của anh.

Cô ngồi trên một tảng đá, nghe âm thanh sóng biển rít gào, lại cảm thấy bình tĩnh khác thường, cô quay đầu đi, giống như Thiếu Thần đang an vị bên cạnh cô.

Có đôi khi cô thường hay nghĩ, người đàn ông ưu tú như vậy, cô vì cái gì cố tình không cách nào đi yêu, nếu như cô yêu, như vậy, kết cục hẳn là viên mãn hạnh phúc.

Chỉ là, trên đời, cho tới bây giờ cũng không có nếu như.

Cô chợt nhớ tới lần trước té xuống biển, tiếp tục nhớ tới Lục Cảnh Hoàng, không lý do, cứ tự nhiên như vậy mà dâng lên trong lòng.

Cô kỳ thật không quá nguyện ý đi nhớ tới anh, nhưng cũng không cách nào lập tức quên đi, bởi vì ngày đó là ngày giỗ của Thiếu Thần,

cô không thể quên được ngày này, tiếp theo đó tự nhiên cũng sẽ nhớ tới anh.

Nhưng cô chỉ là lặng lẽ tự nhủ: suy nghĩ một chút thành thói quen, đã là thói quen thì cũng sẽ không tự ý cố nhớ lại.

Tô Noãn cúi người lấy tay lau sạch sẽ đất cát trên chân, sau đó mang giày vào, đứng ở trong gió biển, trái tim rắc rối yên tĩnh trong chốc lát.

Lấy từ trong túi xách ra tập ảnh xuất bản còn chưa kịp đóng thành sách đẹp đẽ, nhẹ đặt bên vách đá, dùng một tảng đá đè lên, phòng ngừa bị gió biển cuốn đi.

“Thiếu Thần, em đã từng bước thực hiện giấc mộng của chúng ta, cho dù như thế nào, em đều sẽ kiên trì tới cùng, chờ em tham quan hết phong cảnh anh chưa kịp nhìn thấy, đến lúc đó lại gặp nhau, em sẽ không quên anh nữa.”

Trước khi xoay người rời đi, Tô Noãn nhìn nước biển lênh bênh gợn sóng, điềm tĩnh cười cười:

“Còn nữa, cảm ơn anh, đã từng yêu em như vậy.”

Chương 23: Đau lòng

Nhựa đường ven bờ biển được ánh mặt trời chiếu rọi lên đám sương dày đặc, Tô Noãn đi bộ một quãng đường xa, mới tới trạm xe buýt, đợi rất lâu, mới đón được tuyến xe buýt buổi trưa.

Lần này do trạm xe buýt ven biển, nên hành khách không nhiều lắm, một ngày chỉ có hai chuyến, nhưng không có ngày nào mà không chạy, Tô Noãn hướng về phía bờ biển nhìn trời xanh mây trắng, tâm tình cũng thanh tịnh trong sáng.

Cô sờ đến máy chụp ảnh trong túi xách, dọc đường liên tiếp chụp được nhiều phong cảnh, gió biển lay động mái tóc trước trán cô, nhẹ nhàng thổi bay, rồi sau đó lại buông xuống.

Đem tầm mắt rời khỏi máy chụp hình, Tô Noãn nhìn biển rộng phía xa xa, tầm mắt mênh mông mà vui mừng.

Cuộc sống vốn là nên tốt đẹp như vậy, giờ khắc này nên theo nơi này rời đi, quên hết tất cả quá khứ, quên đi con người không tương quan nhau, bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới!

Bốn giờ chiều, cô trở lại đô thị phồn hoa, đứng ở lối qua đường, dòng xe qua lại bóng dáng người đi đường phảng phất thời gian trôi qua, mang theo bóng tối u ám nhẹ nhàng xẹt qua bóng lưng của cô, loang lổ mơ hồ không rõ.

Tô Noãn dưới ánh mắt vụt sáng, hướng về phía đám người ồn ào nhàn nhạt mỉm cười.

Cô đi theo dòng người xuyên qua lối qua đường, sau đó chạy đến quầy ăn vặt quen đường, mua một ít thịt nướng làm cơm tối, cô ngồi trên chiếc ghế chạm trổ điêu khắc, lẳng lặng hưởng thụ ăn, không bận tâm đến những ánh mắt lộ vẻ kỳ quái này.

Cửa hàng ven đường cũng trưng lên cây thông noel, cô thoáng chậm chạp hai giây, mới nhớ sắp tới lễ Giáng Sinh, cô không mục đích đi dọc theo khu phố buôn bán, cô cảm thấy cô nên mua chút gì đem về nhà, để ăn mừng ngày lễ mà khó được cô nhớ tới.

Trong bóng đêm ánh đèn nê ông nhấp nháy bắt đầu sáng lên, Tô Noãn dừng bước, quay đầu về phía bên phải, liền nhìn thấy một cửa hàng trưng bày đủ loại quà tặng sa hoa tinh mỹ, bên trong tủ thủy tinh trong suốt, bày rất nhiều Thủy Tinh Cầu đáng yêu xinh xắn.

Phía sau cô có xe chạy ngang qua, ánh đèn xe chiếu thật sáng vào tủ kính, chợt loé chợt loé, đôi con ngươi sáng ngời, sau đó, tại nơi đó ánh sáng chợt loé một cái rồi biến mất, Tô Noãn nhìn thấy một đạo bóng dáng ưu nhã trong cửa hàng kia.

Lục Cảnh Hoảng đứng phía trước Thủy Tinh Cầu, trầm mặc yên tĩnh, ở trong tầm mắt cô, vẫn như cũ giống một gốc cây cành lá sum xuê xinh đẹp, mắt anh nhìn xuống, nhìn những thứ bên trong tủ kính kia bao vây trong thế giới yên ắng.

Tô Noãn quên mất nhúc nhích hai chân, cô đứng bên ngoài tủ kính, an tĩnh hô hấp ngấm nhìn anh bên trong tủ kính, cô cái gì cũng không dám nghĩ nữa, nhưng không cách nào làm cho mình dời ánh mắt đi chỗ khác.

Rõ ràng quyết định muốn lãng quên, tại sao khi gặp nhau lần nữa, ý chí cũng dao động, đây không phải là kết quả mà cô muốn, cô rất rõ ràng, tình cảnh như vậy sẽ khiến cho mình trở nên không xong.

Chỉ là, cô không tự chủ được tiến lên vài bước về phía tủ kính, yên tĩnh khác thường nhìn về phía trước, chỉ cách một tầng thủy tinh, nhưng mà bọn họ lại không thể nào vượt qua hai thế giới.

Có đôi khi ngẫm lại, thật ra thì tất cả đều không phải là chướng ngại, chỉ cần đủ dũng cảm, nhưng mà, toàn bộ hết thảy lại trở thành chướng ngại.

Giữa lúc bọn họ còn xa lạ, nhưng cũng từng có ràng buộc, tuy rằng ràng buộc này không tính là khắc cốt ghi tâm, nếu nội tâm kiên định, thì nháy mắt có thể phá vỡ, nhưng cô không có được nội tâm như vậy.

Cô tiến lên phía trước vài bước, cho đến khi bàn tay cô chạm đến kính thủy tinh lạnh lẽo, cô thậm chí nghe thấy được hương vị của tuyết.

Ca khúc giáng sinh vui vẻ quanh quẩn ở đầu đường, cô giật mình hiểu rõ một chuyện, người đàn ông bên trong kia là mộng ảo trong sinh mệnh cuối cùng của cô.

Là cô dung túng chính mình, sau khi cho phép vết thương mình chồng chất lên, còn muốn mê muội đi xây dựng một giấc mộng huyền hoặc, muốn đi nắm giữ ấm áp ở một người xa lạ.

Tô Noãn khẽ nghiêng mắt, liền nhìn thấy một cô gái còn trẻ tuổi, cô ấy bước chân vui mừng hướng Lục Cảnh Hoàng đi tới, sau đó vô cùng tự nhiên khoát lên cánh tay anh, trên mặt tràn đầy nụ cười chân thật.

Đó là một cô gái vui tươi hoạt bát, một đầu tóc xoăn đen gọn sóng được cột thành đuôi ngựa thoải mái rũ xuống, cách ăn mặc của cô ấy

cũng không giống như các danh môn thực nữ khác, mà là mặc một thân quần áo thể thao hiệu Nike thuần trắng.

Cô ấy thân mật đứng bên cạnh Lục Cảnh Hoằng, hơi ngược nhìn lên, một cái tay cầm cái vòng cổ thủy tinh màu tím, cười rộ lên lộ ra hàm răng trắng nõn, làn da màu lúa mạch, giống như con nai chạy băng băng dưới ánh mặt trời trên thảo nguyên.

Tô Noãn nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng thì không nhìn thấy anh nhíu mày, khi người con gái kia nhón chân lên nói nhỏ cùng anh thì anh thế nhưng cam nguyện khom người đem lỗi tai mình dâng lên.

Trong cửa hàng ánh đèn chiếu sáng về mặt của bọn họ, Lục Cảnh Hoằng cười nhạt nói mấy câu, cô gái kia liền vui sướng tròn to đôi mắt xinh đẹp, hôn lên hai gò má anh một cái, lần nữa chạy ra, đến góc chọn lựa quà tặng.

Chóp mũi Tô Noãn đã bị đỏ hồng đông lạnh, cô nhìn thấy bọn họ nói chuyện với nhau, lảng lảng mỉm cười, động tác của bọn họ quá mức hài hoà, lồng ngực của cô lại không biết vì sao khó chịu.

Cô lấy tay che lên vị trí trái tim, hình như tháng này cô quên đi gặp bác sĩ, bác sĩ Lý đã thông báo với cô, cô đã rất nhiều ngày quên uống thuốc rồi, cho nên trái tim mới có thể vì vậy mà hít thở không thông thôi.

Tô Noãn nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của mình trên tủ thủy tinh, cũng nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng đột nhiên xoay người, anh phát hiện cô đang đứng thẳng bên ngoài, thời gian trong phút chốc dừng lại bất động.

Thật lâu sau, khi cô gái xinh đẹp kia trở lại bên cạnh Lục Cảnh Hoằng, cũng theo tầm mắt của anh nhìn sang thì Tô Noãn rút cuộc

mạnh mẽ nở ra một nụ cười tươi, nhìn Lục Cảnh Hoằng, tái nhợt xinh đẹp, giống như lúc gặp ban đầu.

Lục Cảnh Hoằng không để ý tới cô gái bên cạnh hỏi thăm, cũng không cười, chỉ là nhìn Tô Noãn, nhìn thật lâu, giống như quên mất trên đời này còn có thể nói chuyện.

Con người bên trong cửa hàng ấm áp, mà cô bên ngoài là hoang vu cô tịch, Tô Noãn cảm giác được chính mình run rẩy, trái tim của cô bỗng nhiên từng trận phát đau, cho là bệnh tim vốn đã khoẻ thì ra còn có thể tái phát.

Tô Noãn không nhìn Bạch Tuyết bên kia nữa, cô không muốn tiếp tục tùy ý tự mình sa vào, cho nên, cô quyết định xoay người, giống như là thay đổi Càn Khôn, dùng hết toàn bộ khí lực, sau đó không hề lưu luyến rời đi.

Chỉ là mới đi được vài bước, cái trán của cô liền toát ra rất nhiều mồ hôi, sắc mặt nhất thời mất đi toàn bộ huyết sắc, hai chân của cô rốt cuộc đứng không vững, cả người theo bên cạnh cây thông Noel ngã xuống.

Lòng của cô tại sao đau thế này, chưa bao giờ đau như thế này, thật sự rất đau...

Nước mắt trong tròng nở rộ ở khoé mắt, cô há to miệng hô hấp, dùng sức bịt chặt tim, vì sao phải đập rối loạn như vậy, lo sợ bất an như vậy?

— — — — —

Lục Cảnh Hoằng trong phút chốc nhìn thấy Tô Noãn, vẻ mặt chốc lát hiện lên hoảng hốt, ánh mắt anh nồng đậm nhìn cô, Tô Noãn im lặng

đứng nơi đó, nhưng mà anh cũng quên mất chuyển bước.

Bọn họ đã nhiều ngày không gặp rồi, anh cũng cho là có thể như vậy không gặp nhau nữa, cho dù nội tâm của anh ngày đêm chịu đựng buồn bực quấy nhiễu.

Chính anh cũng đã không nhìn thấu tình cảm của mình đối với Tô Noãn, lộn xộn liên lụy trái tim không an tĩnh của anh.

“Cậu út, dây chuyền này thế nào? A? Người bên ngoài là ai, là người cậu út thích sao?”

Long Diên tò mò nhìn cô gái gầy yếu bên ngoài, so với cô có vẻ nhỏ hơn mấy tuổi, nhìn qua có vẻ ăn uống không đầy đủ, giống như một góc cây cải trắng bị sương gió mùa đông đánh ngã.

Cô ngẩng đầu quan sát vẻ mặt của cậu mình, cũng nhìn thấy một khắc kia khiếp sợ trợn to mắt, kinh ngạc không biết nên nói gì, chỉ là đưa mắt nhìn Lục Cảnh Hoảng cùng người thiếu nữ bên ngoài kia đang qua lại bồi hồi.

Nếu như cô không nhìn nhầm, cậu út thất thần sao? Nhìn một người khác giới thế nhưng lại thất thần!

Đây là cậu út thanh tâm quả dục của Lục gia sao?

“Tiểu Diên, mau đi lấy xe tới đây!”

Long Diên còn đắm chìm trong suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi của chính mình, liền nghe thấy mệnh lệnh trầm thấp lại khó nén lo lắng của Lục Cảnh Hoảng, sau đó trước mắt cô nhoáng lên một cái, lấy lại tinh thần, liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng đang đi ra cửa.

Anh trước sau như một bước chân ưu nhã khắc chế, càng chạy càng nhanh, xẹt qua từng dãy hàng thì bước chân gần như chạy trốn, sau đó xô đẩy khách hàng ngăn cản ở cửa, quên mất lễ nghi, biến mất trong tiếng thốn thốc bất mãn.

Long Diên kinh ngạc nháy mắt mấy cái, tầm mắt nhìn theo Lục Cảnh Hoằng chạy băng băng, cô nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh của cửa hàng, nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng đứng ở ven đường, anh cúi người ôm lấy một người, chính là cô gái vừa rồi đứng bên ngoài nhìn bọn họ.

“Long tiểu thư, chúng tôi có thể giúp được gì cho cô không?”

Long Diên thu hồi tầm mắt, hướng nhân viên bán hàng đứng bên cạnh lịch sự mỉm cười, đưa sợi dây chuyền trong tay trả lại cho cô ấy, chính mình liền bước nhanh đi ra ngoài:

“Giúp tôi giữ lại sợi dây chuyền này, mai tôi tới lấy.”

Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy thân ảnh mất đi ý thức nằm trên mặt đất, nhanh chóng chạy tới, hơn nữa lập tức ôm lấy cô, cảm giác được sức lực trên cánh tay mình rồi rầm, cảm thấy phần lực phía trên rất nhẹ.

Anh nhìn thấy trong đêm tối lờ mờ, khoé mắt cô có nước mắt chảy xuống, đưa tay lau đi, đầu ngón tay chạm vào giọt nước trong suốt lạnh lẽo kia mà tâm tình yên lặng xúc động.

Anh hô hấp không khí rét lạnh, đôi tay gia tăng sức lực, anh biết tình trạng thân thể của cô, khi anh thử dò xét đem ngón tay đặt bên mũi cô, cảm nhận được hô hấp ra vào thì mới thư giãn thần kinh căng thẳng.

Xe thể thao màu đỏ tươi chạy như bay băng qua đường, lại hăng hái ngừng lại ven đường, Lục Cảnh Hoằng mở cửa xe, không chú ý tới ánh mắt đánh giá của Long Diên, chỉ lạnh lùng thốt:

“Chạy nhanh lên, đi bệnh viện!”

Xe thể thao giống như một đạo tia chớp xuyên qua ngã tư đường, Lục Cảnh Hoằng ôm Tô Noãn ngồi ở ghế cạnh tài xế, đầu cô rũ xuống dựa vào trong ngực anh, không tìm thấy phản bác cùng ngạo khí chê cười ngày nào ở anh.

Anh lơ đãng chạm phải bàn tay lạnh như băng của cô, lông mày cau lại, liền một tay nâng đỡ thân thể Tô Noãn, một tay cởi áo khoát trên người, sau đó đắp lên người Tô Noãn đang hôn mê.

“Cô ấy là đối tượng lui tới với cậu út sao?”

Long Diên nghiêng đầu hỏi Lục Cảnh Hoằng, ánh mắt lại không nhìn được liếc về phía Tô Noãn, muốn cẩn thận nghiên cứu một chút cô gái được cậu út cô nhìn trúng.

“Lo tốt việc lái xe của con đi, tập trung vào.”

Lục Cảnh Hoằng âm thanh nhàn nhạt, không có bất kỳ cảm xúc gợn sóng, nhưng hai tay của anh vẫn là không để lại dấu vết ôm sát Tô Noãn, động tác săn sóc như vậy rơi vào trong mắt Long Diên, cô nhìn thẳng con đường phía trước, khoé miệng giương lên đường cong, đập chân ga:

“Nếu là cô gái mà cậu út yêu mến, làm cháu gái là con đây, cũng nên chăm sóc thật tốt!”

Tâm Lục Cảnh Hoằng đột nhiên bị chấn động một chút, anh cúi đầu

nhìn dung nhan bình an của Tô Noãn, mắt tự nhiên nhúu chân mày:

“Con hiểu lầm rồi, cậu chẳng qua đáp ứng người khác chăm sóc cô ấy thôi.”

Long Diên hoài nghi liếc mắt nhìn về mặt bình tĩnh của Lục Cảnh Hoàng, nhướn mày, cũng cười bác bỏ giải thích của anh:

“Ôm là không lừa người được, người chỉ khi ôm người mình yêu mến thì mới có thể toát ra vẻ mặt như thế, cậu út nếu cậu không tin, cậu có thể đặt cô ấy xuống và sau đó nhìn vào gương, là có thể chứng minh con nói là thật hay giả!”

“Dừng xe.”

“Cái gì?”

Long Diên mờ mịt dừng xe lại, không hiểu nhìn về Lục Cảnh Hoàng bên cạnh, sau đó chỉ là mặt lạnh mở cửa xe, đem Tô Noãn đặt lại trên ghế ngồi, còn bản thân vòng qua đầu xe đi tới bên chỗ ghế lái, mở cửa xe ra.

“Xuống xe.”

Long Diên nhìn thấy Lục Cảnh Hoàng giúp mình cởi dây an toàn ra, kinh ngạc khẽ nhếch miệng, không biết cậu út đến tột cùng là có ý gì, sau đó cô phát hiện mình bị nửa lồi nửa kéo mang ra khỏi xe.

“Cậu Út, xảy ra chuyện gì sao? Sao lại kéo con xuống xe a!”

Lục Cảnh Hoàng không nhìn về mặt mê hoặc của Long Diên, sắc mặt nồng đậm ngồi vào ghế lái, thuận tiện đóng cửa lại, khi Long Diên đưa tay mở cửa ra thì cửa trực tiếp bị khoá lại, sau đó quay cửa xe

xuống, đem một cái điện thoại ném ra ngoài.

“Kêu chị Hai tới đón con, ngày mai sẽ cho Kiều đem xe qua trả con.”

Long Diên đứng lặng trong đêm tối vắng vẻ, tay đang cầm cái điện thoại người cậu vô lương tâm ném ra, sau đó, cô nghe được tiếng động cơ phát ra âm thanh, từ trước mặt cô lái xe đi mất.

“Cậu Út, cậu Út, đó là xe của con a!”

Cô hé miệng muốn mắng to, lại bị xe thể thao nhả ra khói đen hun từ trong đường ống làm cho ho khan không ngừng, chỉ có thể đứng tại chỗ tức giận dậm chân.

Không phải là bị cô nói trúng tâm sự, vì vậy mà thẹn quá hoá giận sao!

— — — —

Anh cũng không biết rốt cuộc mình đang làm cái gì, đứng ở bên ngoài phòng cấp cứu, nhìn thấy bác sĩ và y tá khẩn trương bận rộn ra vào, khứu giác nhạy bén của anh ngửi thấy mùi thuốc sát trùng gay mũi.

Anh sâu kín xoay người, nhìn về phía bên trong cửa sổ thủy tinh, cô vô cùng an tĩnh nằm trên giường bệnh, bác sĩ trực phòng cấp cứu đang làm các loại kiểm tra cho cô, nghe nhịp tim một chút, vén vén mí mắt, đo huyết áp.

Thời gian tí tách vang bên tai anh, kéo dài chậm rãi vang lên.

Bỗng nhiên tấm rèm cửa sổ màu trắng được kéo sang một bên, cản trở tầm mắt của anh, anh đứng bên ngoài nhìn tấm rèm còn đung

đưa, cảm thấy trái tim mơ hồ kịch liệt đau, anh không thể kìm chế giờ tay lên, để vào trong miệng.

Anh đang nhớ cô, đã 5 ngày rồi, từ lúc trên hành lang cũ kỹ đơn sơ cô nói ra câu trả lời làm người ta khó chịu như vậy, cái tên Tô Noãn cũng chưa có một giây phút nào rời khỏi đầu óc anh.

Anh thậm chí là khi lạnh lùng nghĩ tới cô, không mang theo cảm xúc phức tạp nào, vẫn như cũ xem nhẹ nhịp tim đập nhanh của mình.

Anh thực muốn hỏi người khác một chút, bất cứ người nào cũng được, chỉ cần cho anh một đáp án chính xác.

Cho nên khi con gái của chị Hai anh là Long Diên vui sướng khi người gặp họa nói ra vấn đề anh vẫn luôn không dám đối diện thì anh có chút thẹn quá hoá giận, một người đàn ông 32 tuổi thời điểm bắt đầu biết nhớ nhưng một cô gái như vậy, ý vị như thế nào, đáp án làm cho người ta sợ hãi.

Bởi vì đối với người như anh mà nói, chính là một hồi tai nạn.

Anh cảm thấy sau khi quen biết Tô Noãn, anh đang ngày càng biến thành một con cá mắc cạn trên bờ.

Liều mạng hé miệng, muốn hô hấp, lại càng thêm làm người ta hít thở không thông, anh không tìm thấy vị trí trái tim của mình, tựa như anh không tìm được lý do lại đi tìm cô.

Cho nên, anh giống như là một thằng ngốc, không yên lòng vượt qua buồn chán 5 ngày.

Thời điểm lật xem những công văn kia, anh đang nghĩ tới cô;

Nghe Kiều cùng Thái Luân Tư báo cáo thì anh đang nhớ tới cô;

Khi cùng ăn cơm với người nhà, anh như cũ không cách nào ngăn thôi nhớ cô.

Khác thường như vậy không biết có được coi là nhớ nhung hay không, đối với Lục Cảnh Hoằng anh mà nói, đây là lần đầu tiên kể từ lúc anh chào đời tới nay gặp phải chuyện như vậy, vừa dịu dàng lại mãnh liệt như vậy, không hề được báo trước.

Cảm giác giống như là một trận bão táp xinh đẹp, thời điểm dưới ánh mặt trời, đột ngột tiến tới, trừ bỏ ngẩng đầu lên, không còn cách nào.

Anh dùng việc xem thật nhiều tài liệu để đối phó tâm tình quý dị như vậy, cố gắng che đậy sợ hãi của mình.

Rèm cửa màu trắng kia được kéo ra, bác sĩ cùng y tá lần lượt đi ra, bác sĩ vẽ mặt thông hiểu đi tới trước mặt Lục Cảnh Hoằng, vỗ vỗ vai anh:

“Đừng lo, cô ấy đã làm phẫu thuật thay tim, bây giờ trái tim rất khỏe mạnh, té xỉu vừa rồi chỉ là việc ngoài ý muốn.”

Lục Cảnh Hoằng cảm giác lòng của mình co rút một chút, anh nhìn vào, thấy được không gian tái nhợt, còn có bóng người ngủ yên trong không gian trắng xoá.

Bác sĩ xiết chặt chân mày liếc nhìn Lục Cảnh Hoằng, sau đó quay đầu lại quan sát trong phòng bệnh, lắc đầu một cái, trực tiếp rời đi.

Lục Cảnh Hoằng đi vào, anh tin chắc bước chân của mình rất nhẹ, cũng tin chắc trên mặt mình nét mặt giờ phút này không có kẽ hở, mới đẩy cửa vào.

Phòng bệnh màu trắng, chiếc giường màu trắng, ga giường màu trắng, cái chăn màu trắng, cô lẳng lặng ngủ yên ở phía trên, sắc mặt của cô cũng không khó nhìn, đường cong khoé môi màu hồng an tĩnh, trên tay trái của cô còn treo một bình truyền nước, ngủ được rất thoải mái, xem ra cũng không cần nụ hôn của hoàng tử lay tỉnh.

Anh đi tới bên giường, mắt nhìn xuống cô, sau đó thế nhưng quý thần xui khiến khom người xuống, hạ xuống nụ hôn trên đôi môi mềm mại của cô, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, anh cảm giác được bướm bướm giương cánh nhip nhàng.

Tay của anh chạm vào ngực của mình, anh cảm nhận được nó đập lên, quy luật vững vàng, nhưng là, anh cũng biết nơi đó dường như có lẽ có chút không giống.

Lục Cảnh Hoằng, mày điên rồi sao? Có phải là mày muốn điên rồi không? Tại sao sống đến 32 tuổi, chợt đột nhiên bị điên rồi? Tại sao là hiện tại, tại sao lại điên rồi, đột nhiên như vậy?

Những ý tưởng không thể giải thích được này ép tới khiến anh thờ không nói, anh rời khỏi đôi môi cô, không tiếng động chống lại nội tâm khát vọng, lui về sau một bước, muốn thoát khỏi mê hoặc của cô truyền vào trong đầu óc anh.

Quên mất đã từng tịch mịch cô độc qua 32 năm sau, trong lúc bất chợt cảm giác được mình khát vọng một cô gái, đây không phải là chuyện cười sao? Hơn nữa hài hước mà châm chọc, cộng thêm quý dị!

Anh xoay người đi ra ngoài, bước chân có chút cố tỏ ra vẻ thoải mái, tay của anh giữ trên tay cầm cửa, nhẹ nhàng đẩy ra, nửa đêm đứng trên hành lang bệnh viện lạnh lẽo, thế giới của anh nháy mắt trống

rỗng.

— — — — —

Tô Noãn mở mắt, tia sáng kịch liệt lập tức đập vào tầm mắt, toàn thân cô có chút vô lực, trong đầu óc cô hiện lên một màn tối hôm qua, lồng ngực của cô lại dâng lên nỗi buồn bực.

Cô thở dốc hít sâu, dùng sức quay đầu, liền nhìn thấy bóng người ngồi trên ghế salon bên cạnh giường bệnh, anh nghiêm chỉnh ngồi trên ghế salon, nhắm mắt, mi tâm hơi nhú lại, hai cánh tay tự nhiên khoanh ở trước ngực.

Nếu như có ai có thể ở dưới ánh nắng ban mai, nhìn thấy Lục Cảnh Hoàng, nhất định cũng sẽ có bộ dạng giống như cô, sinh ra một cái ảo giác.

Tô Noãn nhìn người đàn ông chìm đắm trong màu vàng của ánh nắng ban mai, dưới mắt chậm rãi vụt sáng, nếu như nói trên thế giới này, có một loại người như vậy, để cho người ta liếc mắt nhìn một cái liền vĩnh viễn không thể quên, hẳn chính là Lục Cảnh Hoàng đi.

Bỏ qua một bên mấy khuyết điểm trong tính cách của anh, cô tin tưởng anh sẽ là thiên sứ mà Thượng Đế làm thất lạc ở nhân gian, không có bị cuộc sống *** quấy nhiễu, cứ như vậy mà lạnh lùng cao ngạo.

Cô nhớ tới cô gái tối hôm qua cùng anh thân mật đứng chung một chỗ, cũng nhớ tới trên mặt anh dịu dàng hiếm thấy, cô dời tầm mắt đi chỗ khác, ngơ ngẩn ngược nhìn trần nhà màu trắng, nội tâm cô đơn phiền muộn.

Tiếng hít thở nhỏ nhẹ đều đặn lưu chuyển trong phòng bệnh, Tô

Noãn bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt nhìn chằm chằm Lục Cảnh Hoằng không dời đi chỗ khác, cô cũng nhìn thấy túi xách của cô, được đặt trên tủ giường.

Lục Cảnh Hoằng vốn ngủ không sâu, nghe thấy tiếng “rắc rắc” nhẹ thì anh cũng rất nhanh mở mắt ra, sau đó vống mặt của anh bắt gặp được ánh mắt hơi có vẻ né tránh của Tô Noãn.

Cô đã tỉnh lại, ngồi dựa ở đầu giường, tư thế của cô có chút cổ quái, tay phải của cô giấu trong chăn, tay trái không tự nhiên nắm ga giường, tiết lộ cô khẩn trương không cảm xúc.

“Cám ơn anh tối hôm qua đưa tôi tới bệnh viện, gây thêm phiền toái cho anh, thật ngại.”

Bộ dạng cảm ơn của Tô Noãn nhìn ở trong mắt của Lục Cảnh Hoằng có chút không được tự nhiên, ánh mắt của cô vẫn mơ hồ bất định, Lục Cảnh Hoằng nhìn cô một cái, liền dời tầm mắt đi, anh đứng dậy nhìn xuống Tô Noãn:

“Tôi đi gọi bác sĩ.”

“A, được, làm phiền anh.”

Lục Cảnh Hoằng nhìn bộ dạng lén lút của cô vài giây, gật gật đầu, liền đi ra ngoài, tiện tay khép cửa lại.

Tô Noãn nghe thấy tiếng bước chân xa dần, mới thả lỏng thân thể căng thẳng, vén chăn lên, cô lấy ra máy ảnh giấu bên trong, thò người qua kéo lấy cái túi, nhanh chóng nhét máy ảnh giấu vào trong, kéo khoá lên, để lại chỗ cũ.

Sau đó, một lần nữa nằm trở lại giường, giống như người không có

việc gì, chờ Lục Cảnh Hoằng đi gọi bác sĩ tới.

— — — —

Tô Noãn ngoan ngoãn nằm trên giường, mặc cho vị bác sĩ ngoài 50 tuổi làm kiểm tra cho cô, Lục Cảnh Hoằng vẫn yên lặng đứng ở 1 bên giường, lặng lẽ nhìn chăm chú cô, làm cho cô không khỏi tim đập rộn lên.

Cô không có thói quen bị một người đàn ông nhìn chăm chăm như vậy, mặc dù quá khứ cũng có người nhìn như vậy.

Hắn là không có vấn đề gì lớn, Tô tiểu thư thân thể rất khoẻ mạnh, tôi nghĩ chờ một chút là có thể xuất viện.”

“Tối hôm qua cô ấy rõ ràng đau đến té xỉu, làm sao có thể không có việc gì? Chuyện bác sĩ trưởng bị thu hồi giấy chứng nhận bác sĩ cũng không phải chưa từng thấy qua.”

Tô Noãn không ngờ tới Lục Cảnh Hoằng không khách khí nói ra như vậy, trợn to đôi mắt phượng nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt âm trầm lạnh lẽo của Lục Cảnh Hoằng, ngược lại thái độ bác sĩ vô cùng tốt:

“Tôi làm bác sĩ ở ngoại khoa tim được ba mươi mấy năm rồi, người bệnh như Tô tiểu thư cũng gặp qua nhiều rồi, như thế nào còn có thể chẩn đoán lầm, đây là điện tâm đồ tối hôm qua đo được.”

Bác sĩ lấy một cái túi từ trong tay y tá, thông thả ung dung lấy ra mấy tờ điện tâm đồ, sau đó chậm rãi cười, nhìn một chút sắc mặt khó chịu của Lục Cảnh Hoằng, lại nhìn một chút bộ mặt không hiểu của Tô Noãn.

Lục Cảnh Hoằng mày nhíu càng chặt hơn, ngữ khí càng thêm không

tốt, khó nghe:

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nếu làm bác sĩ ba mươi mấy năm, làm một bác sĩ có đủ tư cách, nên cho bệnh nhân một giải thích hợp lý.”

Bác sĩ giương mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng một chút, khôi phục cúi đầu nhìn Tô Noãn, giọng không lạnh không nóng hờn nhiên không thấy khẩn trương:

“Tô tiểu thư, tối hôm qua trước khi cô gặp Lục tiên sinh có phải hay không ở đây còn bình yên vô sự? “

Tô Noãn hít vào một hơi, có chút không rõ bác sĩ hỏi như vậy có ý đồ gì, nhíu lại ấn đường, nhưng vẫn là thành thực gật đầu, thuận tiện đưa mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng, anh và cô giống nhau, cũng bị vấn đề của thầy thuốc làm cho cảm thấy khó hiểu.

“Tô tiểu thư này, lúc ấy trái tim của cô có phải hay không cảm thấy tê tê, giống như... giống như một dòng điện không ổn định?”

Tô Noãn trầm mặc chốc lát, nếp uốn giữa chân mày càng thêm nồng đậm, cô ngược lại nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng, tim của cô lại thực đập sự đột nhiên ngẩn ra, cảm giác quái dị như vậy làm cô cảm thấy bất an.

Trái tim của cô thật sự không có vấn đề sao?

Bác sĩ ngẫm nghĩ vài giây, bỗng nhiên vượt cằm cười híp mắt, đem điện tâm đồ đưa cho y tá, vừa nhìn bộ mặt nghi hoặc của Tô Noãn giải thích:

“A, không có việc gì không có việc gì, Tô tiểu thư chỉ là do yêu mà thôi, bởi vì tâm tình của mình đè nén quá độ, cho nên mới phải đau

lòng, về sau quen là tốt rồi, ha ha, có thể đau lòng là chuyện tốt.”

Chương 24: Cùng nhau đi xem khỉ

Bác sĩ chậm rãi giải thích nói năng hùng hồn, Tô Noãn nhất thời lúng túng, trong phòng bệnh im lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng cây kim rơi xuống đất, cô không dám nhìn xem vẻ mặt của Lục Cảnh Hoảng, đây là thời khắc làm người ta lúng túng.

Hai tay cô đặt trong chăn rối rắm nắm thành quyền, trong lòng cô không ngừng tự hỏi, cô làm sao có thể yêu, cô cũng chỉ là bệnh cũ tái phát thôi, không thể nào sau một tình yêu đã chết lại có thể tiếp tục yêu người khác.

Trừ phi là Thượng Đế nhầm lẫn, bằng không như thế nào lại phát sinh chuyện như vậy!

Cho dù là một con mèo, cũng không thể trong một ý nghĩ liền biến thành một con cọp, huống chi là người, làm sao có thể cùng một người đàn ông gặp nhau vài lần thì bắt đầu yêu?

“Sau này cô càng thương cậu ta, nơi này sẽ càng đau đến lợi hại, cho nên chớ đè nén tâm tình của mình, nếu không vui thì phát tác ra đi, vốn dĩ, yêu liền dễ dàng đau lòng.”

“Ông già xấu xa không nên nết, nói bậy bạ gì đó!”

Mặt Tô Noãn hoàn toàn không nhịn được, mặt của cô giống như tôm hùm nấu chín, sau đó da thịt bên trong quần áo cũng bắt đầu nóng lên, cô xấu hổ rống lên một tiếng, cắt ngang từng bước chỉ dẫn của bác sĩ, vén chăn lên mang giày, xách túi của mình liền muốn chạy

trối chết.

Cô có thích hay không chẳng lẽ chính cô không rõ ràng được sao? Cô cũng đã từng hoài nghi mình yêu đàn ông, tuy rằng tình yêu kia kết thúc trong bi kịch, nhưng cô cũng biết cái gì gọi là động lòng, như thế nào cho phép lão già này khoa tay múa chân!

“Đứa trẻ ngoan này, thế nào lại bùng nổ nói tục như thế?”

Bác sĩ nhìn thấy bộ dạng Tô Noãn lão đảo chạy trốn, bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, nhưng trên mặt là đắc ý nói trúng tâm sự người khác, hướng về phía Tô Noãn nói:

“Tô tiểu thư, nếu cô không tin tôi nói, có thể lên lầu sáu khoa tâm lý kiểm tra xem một chút đi!”

“Lang băm, tôi muốn tố cáo ông!”

Tô Noãn hung tợn cảnh cáo, ý đồ ngăn cản ông ta nói tiếp, lại nhìn đến thân ảnh phía sau ông ta thì tâm tư rối thành một nùi, không nói thêm lời, xoay người chạy ra khỏi phòng bệnh.

Cô chạy trốn quá nhanh, không chú ý dưới chân, vấp lên băng ghế ở cửa, cả người cực kỳ ngu ngơ té ngã, không rảnh bận tâm đau đớn trên thân thể, chật vật chống đỡ khung cửa đứng lên, cuối cùng cũng phai dần khỏi tầm mắt mọi người.

Bác sĩ cười ha ha đưa mắt nhìn Tô Noãn chạy trốn, ngược lại nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng bên cạnh vẫn không lên tiếng, Lục Cảnh Hoằng chỉ là nhú chân mày, thỉnh thoảng phun ra một câu:

“Hiện tại đi khám bác sĩ tâm lý có phải cần đợi số lần nữa không?”

Bác sĩ giao máy đo huyết áp trong tay cho y tá, sau đó bỏ hai tay vào túi áo blu trắng, hứng thú quan sát vẻ mặt rõ ràng mang theo điểm nghi hoặc của Lục Cảnh Hoằng:

“Nếu hai người đều đi kiểm tra, không chừng ít nhất cũng phải xin một số, không thể đàn áp quá độ những công dân ăn lương chúng tôi a!”

Lục Cảnh Hoằng nghe vậy mới đem ánh mắt từ ngoài cửa thu hồi, ấn đường nhíu chặt, nhìn bác sĩ vừa lòng nói:

“Ông thật sự là bác sĩ ngoại khoa tim?”

“Bằng không tối hôm qua ai kiểm tra bệnh cho cô bạn gái nhỏ của cậu hả!”

Lục Cảnh Hoằng ánh mắt u lãnh liếc mắt nhìn vị bác sĩ này, xoay người đi, chỉ bỏ lại hai chữ:

“Lang băm.”

Bác sĩ vô cùng ầm ức vượt vượt mi tâm, y tá bên cạnh đang nhìn mình đồng tình, ngưng ngưng buông tay, sau đó cũng đi theo ra khỏi phòng bệnh:

“Thanh niên bây giờ a, thật sự thích tự làm khổ trong lòng!”

— — — —

Tô Noãn chạy nhanh đến cửa thang máy, đầu óc cô hỗn loạn tung bừng, bởi vì thời điểm bác sĩ kia ném trong ngực cô một quả bom, cô cần tìm gấp một người giỏi chịu đựng cho cô bùng nổ chốc lát.

Một tia giao nhau mới vừa rồi ở phòng bệnh kia, mặt mày cô xám tro, chật vật không chịu nổi, trên khuôn mặt trắng nõn lây dính dơ bẩn, cô đứng một lát, thang máy lại chậm chạp không chịu đi lên, liền xoay người đi về phía thang bộ dành cho lối đi an toàn.

Lần này cô nên tự trả tiền thuốc men, cô không muốn cùng Lục Cảnh Hoảng có chút quan hệ chết tiệt nào, cô đã quyết định sống thật tốt qua ngày, nên phải thực hiện lời hứa của mình!

Trong đầu Tô Noãn mới vừa loé lên ý nghĩ này, cô liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng, chẳng biết lúc nào, anh đã đứng ở cửa cầu thang, ánh mắt thâm thúy mà nhìn cô, không nói một lời.

Anh mới vừa rồi rõ ràng còn ở trong phòng bệnh, sao lại đến đây nhanh như thế, chẳng lẽ hệ thống thần kinh của cô truyền tới tin tức sai lầm sao?

Tô Noãn dừng lại động tác mở túi xách, cô sửng sờ suy tư mấy giây, chuyển con mắt nhìn một chút thấy không có mấy người trên hành lang, sau đó bước chân chuyển hướng, hướng một đầu khác của hành lang đi tới.

Nhưng mà, cô còn chưa đi được vài bước, liền nghe thấy tiếng bước chân đi theo phía sau, vừa tự nói với mình đó chỉ là ảo ảnh, vừa tăng nhanh bước chân, nhưng vẫn là bất ngờ một phát bị bắt được.

Giống như là một gã thợ săn dễ dàng xách con chuột hoa đờ dẫn vụng về.

Tô Noãn hơi mãnh liệt quay đầu lại, liền nhìn thấy khuôn mặt tuần tú u ám còn có bờ môi căng thẳng của Lục Cảnh Hoảng, tay anh gắt gao nắm lấy cô, chặt đến nỗi làm đau cô, anh mở miệng ngữ khí lạnh lùng khiến cô rùng mình:

“Bây giờ là muốn giả bộ không quen biết tôi sao?”

Trong đôi mắt của anh có chút tơ máu hồng hồng, nhìn qua giống như là nhiều đêm không ngủ ngon giấc, thân thể Tô Noãn cứng đờ, cô dùng sức giãy ra, cổ tay bị anh nắm lấy lập tức đỏ lên, giống như lúc nào cũng có thể chảy máu.

“Chúng ta vốn là không thân quen lắm, quan hệ bất quá cũng chỉ là gặp mặt gật đầu hỏi thăm, Lục tiên sinh, tôi không biết anh hiện tại ở đây chấp nhất chuyện gì, chẳng lẽ bởi vì thái độ của tôi đối với anh không giống các cô gái khác, cho nên anh cảm thấy mới mẻ sao?”

Sắc mặt Lục Cảnh Hoằng trở nên khó coi, ánh mắt anh nhìn chằm chằm Tô Noãn càng thêm rét lạnh, ánh mắt khế nheo lại lộ ra áp lực vô hình:

“Không cần lần nữa kiểm tra mức độ khoan dung của tôi.”

“Tôi hiểu, tôi sẽ cách anh rất xa, như vậy được chứ?”

Tô Noãn tận lực làm cho ngữ điệu của mình duy trì bình tĩnh, cô không dám nhìn vào mắt của Lục Cảnh Hoằng, sợ thấy trong đó lóe xoáy sâu thẳm, cô tự nhận không phải là đối thủ của anh, sợ nhìn vào ánh mắt sẽ thấy tay chân luống cuống.

Lục Cảnh Hoằng nhìn Tô Noãn, tựa hồ không dự đoán được cô thoả hiệp nhanh như vậy, chỉ là thay đổi nắm lấy bả vai cô, cứ như vậy mà dùng sức:

“Làm sao em dám dùng bộ dạng như vậy nói chuyện với tôi?”

Tô Noãn ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt màu hổ phách, anh chỉ là thâm

trầm khác thường mà bình tĩnh nhìn cô, không có đánh giá, không có bình luận, cũng không có ý tứ gì, chỉ là đơn thuần nhìn.

Hoặc là nói, vì Tô Noãn cô bình thường thông minh, căn bản không nhận ra ý tứ gì trong đáy mắt một người đàn ông cơ trí như vậy.

Vì thế, cô cúi đầu, không nói nữa, mặc cho trầm mặc lan truyền ở giữa lẫn nhau.

Lục Cảnh Hoảng, một người đàn ông khi nhìn qua khiến người ta không dám ở trước mặt anh ra vẻ, cho dù đứng một cách âm thầm lặng lẽ, cả người cũng tản ra quyền uy cùng lạnh lùng.

Tới một mức độ nào đó mà nói, cô là sợ hãi khí thế cường đại của người đàn ông, cho nên, cô không thể không thừa nhận, còn chưa tiếp tục đề tài, cô cũng đã thua trận.

Hai tay cô bấu chặt quần Jean, không để lại dấu vết.

“Nếu... nếu như mà tôi hỏi lại em lần nữa, em có thích tôi hay không, em có thành thực trả lời không?”

Tại đầu bậc thang, phía trên cũng là bậc thang, phía dưới cũng là bậc thang, anh đem cô vây trong ngực của anh, sau đó, ngữ khí mềm dịu tràn ngập đại hải hỏi ra một vấn đề như vậy.

Tô Noãn tròn to đôi mắt phượng hẹp dài, nhìn ánh mắt anh, anh đang chờ câu trả lời của cô, chỉ là, anh tại sao muốn níu lấy vấn đề này không buông, không phải là cô cũng đã trả lời qua rồi sao?

Anh không phải là tinh anh của Bộ ngoại giao chỉ số IQ cao sao? Tại sao có thể ngây thơ hỏi ra vấn đề như vậy!

“Tôi không có thời gian chơi trò chơi nam nữ này với anh, tôi còn muốn an ổn sống hết quãng đời còn lại, nếu như anh cần một phụ nữ.... Anh làm gì thế!”

Tô Noãn bỗng nhiên thét lên một tiếng kinh hãi, bởi vì Lục Cảnh Hoảng nắm tay cô dùng sức đẩy, khiến cho phía sau lưng cô nặng nề va vào vách tường lạnh lẽo, sau đó, thân thể anh bao vây cô.

Thân thể hai người bọn họ tựa hồ chỉ cần một khi tới gần, sẽ nhẹ nhàng mà run rẩy lên.

Ngón tay của anh vuốt ve cầm cô, ánh mắt lãnh chấp nhìn không ra chút cảm xúc dao động, khuôn mặt tuấn tú của anh chậm rãi kề sát vào:

“Không cần nói làng chuyện khác, trả lời tôi.”

Anh đột nhiên trở nên cố chấp, nhưng mà, Lục Cảnh Hoảng cho dù cố chấp cũng mang theo màu sắc riêng của anh, tĩnh lặng, màu trắng, không tiếng động, lại chảy xuôi màu đen trong suốt.

Anh giống như là một cám dỗ rùng rợn, Tô Noãn cảm nhận được nhịp tim của mình đập rối loạn, bởi vì môi của anh gần trong gang tấc, hơi thở mát lạnh của anh quanh quẩn khiến cô hô hấp không xong:

“Em sẽ thành thực trả lời tôi, đúng không?”

Trước khi môi anh chạm được vào khoé môi cô, Tô Noãn bỗng nhiên cúi đầu, cái trán của cô không cẩn thận đụng vào cằm của anh, cô nhỏ giọng phủ nhận:

“Sẽ không!”

“Vậy em thích tôi không?”

“Tôi không thích anh!”

Tô Noãn bỗng nhiên mở to mắt, cô nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng chợt nhướn mày lên, còn có khoé miệng anh vân đạm phong khinh khẽ cong lên, cô nháy mắt hiểu được, không chút do dự, đẩy Lục Cảnh Hoằng ra, cất bước bỏ chạy.

Giấy giụa, động tác của cô quá mạnh, làm cho túi xách lắc lư miệng túi được kéo ra mới vừa rồi mở tung, rớt ra máy chụp ảnh bên trong, Tô Noãn ngẩn ra, quay trở lại cúi người nhặt lên, cổ tay lại bị một bàn tay trắng nõn thon dài chế trụ.

Anh thay cô nhặt lấy máy chụp hình rơi trên mặt đất, cô phát hiện bản thân khi ở trong phòng bệnh thật sai lầm, cô quên tắt máy ảnh, đèn LCD vẫn sáng, cô so với ai khác đều rõ ràng trên màn ảnh chụp là ai.

Cô vừa rồi chụp chính là người đàn ông trước mắt này, chỉ là tuân theo ý tưởng nội tâm chân thật nhất, len lén chụp được nét mặt anh an bình nhắm mắt lại lúc sinh động nhất.

“Em nói dối.”

Anh giơ máy ảnh lên, để cho hình ảnh trên màn hình chiếu rọi vào võng mạc của cô, tầm mắt của anh dừng trên khuôn mặt bối rối kinh hoàng của cô, trừ lần đó ra, ánh mắt không cách nào dời khỏi chỗ khác:

“Tôi chưa từng có cảm giác như thế, tôi chưa từng bị một người phụ nữ khống chế suy nghĩ như vậy, cũng chưa từng có đối với một

người phụ nữ dây dưa không rõ như vậy, em khiến cho tôi sợ hãi, biết không?”

Tô Noãn nhìn chân mày rối rắm của Lục Cảnh Hoằng, nghe được lời anh nói, cảm thấy chua xót vô cùng, cũng từng có hai người đàn ông nói với cô những lời tương tự như vậy, tuy nhiên kết quả cũng giống như nhau: từ bỏ cô, vô luận là còn sống hay là đã chết.

Cho nên, khi cô một lần nữa nghe được thì có loại buồn nôn y hệt đau nhức đánh thẳng vào trái tim của cô.

Cô có chút đứng không vững, giãy giụa thoát khỏi trói buộc của Lục Cảnh Hoằng, chỉ là chưa kịp né ra liền bị anh lôi kéo một cái, anh gắt gao bắt được cô, như một đứa bé bị dọa sợ, ngăn cản cô trốn tránh anh.

“Anh muốn thế nào, rốt cuộc anh muốn như thế nào!”

Anh đem cô đang kích động vây ở trong lòng, sau đó lui về trên vách tường, giữ chặt cái đầu đang đung đưa của cô, theo đó nụ hôn của anh lập tức phủ xuống, kịch liệt ngăn cách khỏi không khí.

Cuộc sống của anh ở giai đoạn này, kết cấu tự kiềm chế quá mức chặt chẽ cẩn thận, người quá mức hoàn mỹ lạnh lẽo, linh hồn phiêu đãng đã quá lâu rồi, đến mức thân thể cứng ngắc lạnh lẽo.

Tô Noãn với anh mà nói, rất ấm áp, ấm áp rõ như ban ngày, ấm áp giống như máu tươi trong lòng ngực sôi trào có thể chạm đến, mặc dù bình thường, lại cực kỳ chân thật.

Làm cho người ta không kiềm chế được mình, không biết có thể bảo vệ bao nhiêu, cũng không biết có thể giữ vững được bao lâu.

Đứa bé này cũng như anh, không cách nào kháng cự nội tâm đối với ấ ấ ấ là khát vọng, rồi lại sợ hãi bị ấ ấ ấ cắn nuốt tâm hồn, quá mức khát vọng, cũng quá mức áp lực.

“Kể từ bây giờ tôi sẽ không để cho em rời khỏi tầm mắt của tôi, một giây cũng không được!”

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng mà trầm thấp của anh từ bên môi bọn họ truyền đến, Tô Noãn buông tha giấy dựa, lại bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười khô khan, tâm tình của cô chuyển biến quá nhanh, có lẽ, cô căn bản không thêm để ý tới lời anh nói.

“Câu này nghe vào có vẻ giống như một lời tâm tình, anh nếu thêm vài tuổi nữa là có thể làm cha tôi, anh cảm thấy tôi còn giống như lần trước sẽ ngu ngốc trong hôn nhân sao?”

Thân hình Lục Cảnh Hoảng chấn động, rời khỏi cánh môi châm biếm của cô, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt vô cùng nghiêm túc mà thâm thúy:

“Ở lại bên cạnh tôi, làm người phụ nữ của tôi.”

“Anh đang nói đùa sao?”

Trào phúng trên mặt Tô Noãn có chút cứng ngắc, vẻ mặt cô lẳng lẳng ngu ngơ, những lời này làm cho tình huống bọn họ trở nên xấu hổ mà trầm mặc, làm cho cô mỗi một thấp giọng khẩn cầu:

“Xin anh đừng ngay tại lúc này mở miệng đùa như vậy.”

Nếu như ngay cả thiên sứ Ninh Nhi như vậy cũng có thể bị anh mặt lạnh đối đãi, Tô Noãn càng có lý do gì làm anh rũ lòng thương xót xem trọng?

Huống hồ người giống như cô vậy, tình yêu sớm đã khô kiệt, cách để yêu một người, cô đã sớm quên rồi, cô chỉ sẽ không ngừng thương tổn người thương yêu cô, tựa như từng làm với Thiếu Thần.

Nhẹ nhàng mà đẩy Lục Cảnh Hoằng đang vây khốn cô ra, đôi mắt Tô Noãn mờ lung, cầm lấy má ảnh từ trong tay anh, yên lặng bỏ vào túi xách, không nhìn tới vẻ mặt của anh, đi về phía cửa thang lầu.

Suy nghĩ hỗn loạn làm cô mệt mỏi, trong nháy mắt xoay người kinh ngạc, vẫn là phôi bày nổi lòng của cô.

Lục Cảnh Hoằng bước lên vài bước, tóm lấy cô, xoay vòng một cái, ở cửa thang lầu, bưng lấy khuôn mặt cô, nhẹ nhàng mà hôn lên, gần bó lưu luyến, dần dần thấm sâu vào, anh biết cô sợ, nhưng không có ngừng lại.

Tầm mắt của bọn họ giao nhau, anh vẻ mặt nghiêm túc thành thật, nhìn qua có vài phần nguy hiểm:

“Tôi đối với em nghiêm túc, em nghe rõ chưa, là nghiêm túc!”

Khuôn mặt tái nhợt của Tô Noãn cuối cùng thoáng hiện lên một tia huyết sắc, cô ngược nhìn người đàn ông vẻ mặt uất ức này, ánh mắt âm đạm, ngũ quan trắng trong thuần khiết lại nhiễm lên nghi hoặc: thật sự có thể thử sao?

Nhưng nghiêm túc qua đi, có biết lại là cái gì, là tàn nhẫn ruồng bỏ sao?

Đến cuối cùng không phải là cô vẫn chỉ có một mình?

Nhớ tới cô gái tôi hôm qua nhìn thấy trong cửa hàng kia, Tô Noãn

tâm lại mơ hồ đau, đón nhận ánh mắt thâm trầm của Lục Cảnh Hoằng, lông mi của cô hơi run rẩy: cô chẳng lẽ thật sự....

Thích anh sao?

Thích một người đàn ông căn bản không hiểu rõ, chỉ là gặp nhau vài lần ngắn ngủi sao?

“Ngày mai, cùng nhau đi xem khỉ.”

“Cái gì?”

Tô Noãn lờ mờ hỏi lại, Lục Cảnh Hoằng lại không có nhìn cô, anh đang chỉnh sửa lại quần áo bởi vì mới vừa rồi mà hỗn độn, sau đó tao nhã cất bước đi:

“Tôi đi đóng tiền viện phí, chờ tôi trở lại.”

Lục Cảnh Hoằng nghe được nhịp tim của mình đập, vững vàng có lực, nhưng mà có chút nhanh, anh không dám quay đầu lại, sợ bị cô nhìn thấy bên tai lan tràn đỏ ửng của mình.

Ngày hôm qua anh đang dùng cơm trong nhà hàng Tây, có một đôi tình nhân trẻ tuổi ngồi bên cạnh anh, anh trong lúc vô tình nghe được người thanh niên kia nói cùng đi xem khỉ thì cô gái nét mặt vui sướng hạnh phúc.

Tuy rằng anh không biết việc đi xem khỉ có cái gì hay, nhưng anh cảm thấy được anh cần phải khiến cho Tô Noãn biết được tâm ý của anh.

Có lẽ con khỉ ở trong thế giới tình yêu, là đại diện cho biểu tượng bí ẩn nào đó...

Tô Noãn đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng lưng Lục Cảnh Hoằng, bước đi của anh so với ngày thường ung dung tao nhã, dường như có chút vội vàng, tình huống hiện tại, cô đã hoàn toàn không cách nào đi kiểm chứng rõ ràng.

Tô Noãn mơn trớn cánh môi ướt át đỏ tươi kiểu diễm của mình, xoay người lại, liền nhìn thấy bóng dáng màu trắng đứng cách đó không xa, Ninh Nhi mặc quần áo bệnh nhân, đứng ở góc rẽ hành lang, mái tóc dài rũ xuống, cười nhạt nhìn cô:

“Kẹp tóc của tôi không cẩn thận rơi ở đây.”

Khuôn mặt Ninh Nhi tái nhợt, cúi người xuống tìm kiếm trên mặt đất, đầu khớp tay gầy yếu đến còn trơ xương kia dưới ánh đèn sáng rọi có vẻ có chút dữ tợn, cô cúi đầu, Tô Noãn nhìn thấy trên mặt sàn gạch nhỏ xuống trong suốt ưu thương.

Tô Noãn lại vô hình cảm thấy lòng chua xót, đây vốn nên là tinh linh xinh đẹp bay vút giữa trời đất, số mạng vì sao cũng bi thảm như thế, cực kỳ thông minh nhưng không cách nào tiếp tục sống khoẻ mạnh, chỉ có thể chờ đợi bệnh tật ăn mòn thân thể cô ngày càng trống rỗng.

Ninh Nhi nhất định yêu sâu sắc Lục Cảnh Hoằng, Tô Noãn đứng ở chỗ cũ, không biết nên nói những gì, cô không phải người am hiểu đồng tình, bởi vì ngay cả chính bản thân cô cũng cần một người tới đồng tình với sinh mệnh thân thể.

Sau đó, cô nhìn thấy Ninh Nhi nhu nhược ngất trên mặt đất, cô còn chưa kịp di chuyển hai chân, liền xuất hiện thân ảnh Lý Tư Đặc bên cạnh Ninh Nhi, anh ta khẩn trương ôm lấy Ninh Nhi.

Tô Noãn không bỏ sót ánh mắt tức giận bùng cháy của Lý Tư Đặc,

im lặng chỉ trích cô, giống như là chính cô đẩy Ninh Nhi bệnh tật yếu ớt ngã trên mặt đất, sau đó khoanh tay đứng nhìn.

Ninh Nhi biết Lục Cảnh Hoằng ở bệnh viện, đặc biệt cố tình chạy xuống gặp anh, không nghĩ tới thế nhưng thấy được một màn cô cùng Lục Cảnh Hoằng như vậy...

Tô Noãn không muốn tiếp tục ở trong này đợi nữa, lại nhìn thấy Niếp Hiểu Dĩnh đi về phía cô, quý phu nhân xinh đẹp kia ánh mắt ướt át, Tô Noãn có chút bị làm cho sững sờ, liền cất bước về phía Lục Cảnh Hoằng rời đi.

Chỉ là lúc lướt qua người, Niếp Hiểu Dĩnh thế nhưng vẫn không lấy được bình tĩnh, trở tay nắm lấy cánh tay Tô Noãn, rất dùng sức, ước chừng là bị ý muốn bảo vệ của một người mẹ bao vây, bà biết Ninh Nhi ở trong này té xỉu.

“Tô tiểu thư đến bây giờ còn không nhìn rõ được thân phận cùng địa vị của mình sao? Chẳng lẽ cô không biết sự ngu ngốc của cô sẽ mang đến tai nạn cho bao nhiêu người sao?!”

Niếp Hiểu Dĩnh như cũ nói chuyện vô cùng khéo léo, mặc dù Tô Noãn đang nghe vẫn như vậy không khách khí, “Không có bất kỳ ai xứng đôi với Lục bộ trưởng hơn Ninh Nhi, cho nên, Tô tiểu thư cũng đừng mơ tưởng gì đến cậu ta nữa.”

Tô Noãn chau mày, cô đối với vị phu nhân này hai ngày ba bữa cảnh cáo cũng có chút chán ghét, mà bà ta đối với cuộc sống của Lục Cảnh Hoằng cũng can thiệp vào làm cho Tô Noãn không khỏi phản cảm:

“Lần trước bà cũng nói, hôn ước của Lục Cảnh Hoằng đã huỷ bỏ, hiện tại anh ta yêu ai là chuyện của anh ta, chỉ sợ cũng ngoài tầm tay

của bà.”

“Cô nói vậy là có ý gì!”

Đôi mắt phượng đấm lệ của Niếp Hiểu Dĩnh đột nhiên trợn to, lạnh lùng phẫn nộ giáo huấn, Tô Noãn chỉ là thản nhiên quay mặt đi, có lẽ cô không nên trả lời, trên thực tế, cô sẽ không cãi vả mà không có kết quả.

“Những lời này Cù phu nhân không cần mỗi lần gặp mặt tôi đều nói, Cù phu nhân có tinh lực ở trong này tranh cãi với tôi, chẳng thà đi chăm sóc Ninh Nhi cho tốt đi.”

“Không cho phép cô trưng ra giọng điệu nói năng tùy tiện không trong sạch gọi tên Ninh Nhi!”

Giọng nói lạnh lùng ra lệnh của Niếp Hiểu Dĩnh truyền trong không khí, Tô Noãn gật gật đầu, thái độ có chút qua loa, khi khoé mắt cô nhìn thấy bàn tay thon dài kia giơ lên cao sau đó vung xuống thì bản năng giơ tay lên bắt được, ngăn cản một cái tát kia giáng xuống khuôn mặt cô.

“Vô luận là đứng về phía lập trường giai cấp nào, Cù phu nhân cũng không có đầy đủ lý do đánh tôi, không phải sao?”

Niếp Hiểu Dĩnh bị Tô Noãn chống đối ra mặt sắc mặt tái đi, lạnh lùng hừ một tiếng, muốn hất bàn tay Tô Noãn đang cầm cổ tay bà ra:

“Buông tay cô ra, cho dù từ nhỏ không được giáo dục tốt, cũng không nên có loại hành vi vô lễ này!”

Hai người tranh chấp hết sức, túi xách tay của Niếp Hiểu Dĩnh rớt lảo đảo trên mặt đất, Tô Noãn vô tình cúi đầu, liền nhìn thấy kẹp bên

trong hai cái găng tay màu rượu đỏ, rơi ra tấm ảnh trắng đen cũ kỹ.

Một đôi nam nữ trẻ tuổi, còn có một đứa bé bị người đàn ông ôm trong ngực, đứa bé kia có đôi mắt xéch xinh đẹp giống y người phụ nữ trẻ tuổi kia, bên trong tấm ảnh khờ dại cười.

Tô Noãn nhìn người đàn ông trong tấm ảnh kia, đầu óc của cô bắt đầu thiếu dưỡng khí, mờ mịt ngơ ngàng quên mất tất cả, thì ra là, cho đến ngày nay, cô rốt cuộc tìm được nguồn gốc cho cô đôi mắt này, bên tai cô vang lên câu nói kia của cha:

“Ảnh mắt này của con quả thực không cách nào làm cho người ta thích.”

Sau đó, gương mặt của cô nóng bừng đau nhức, Tô Noãn bởi vì nhìn chăm chăm tấm hình trên mặt đất đến thất thần rồi không dự liệu được tình huống như vậy, đầu của cô nặng nề nghiêng sang một bên.

Một cái tát kia rơi vào một bên má cô, phát ra âm thanh vô cùng mạnh mẽ, vang vọng khuấy động bên trong hành lang yên ắng, kèm theo cực kỳ tức giận quát to:

“Cái thứ không biết chuyện này, chỉ biết dựa vào câu dẫn đàn ông để leo lên cao thôi!”

Chương 25: Mẹ

Lời nói bén nhọn kích động ở bên tai, Tô Noãn nghe thấy lời nói như vậy, một nét thê lương thoáng hiện qua tâm tình yên lặng, sau đó linh hồn cô lại quên mất loại tâm tình khổ sở này, cô chỉ lẳng lặng nhìn tấm ảnh trên mặt đất.

Cô nhìn người phụ nữ trong hình, mặt mày xinh đẹp tuyệt trần, cũng là âm đạm lạnh lùng, ảnh chụp gia đình cũng không thấy được cảm giác lúc hạnh phúc mỹ mãn, mặc dù đứa trẻ trong ngực người đàn ông cười đến giống như tiểu Tinh Linh.

Thì ra đây chính là chân tướng cuối cùng, mẹ của cô đã có một gia đình hạnh phúc của riêng mình, còn có một cô con gái được bà vô tư yêu thương.

Trên khuôn mặt trắng nõn lập tức hiện lên vết bầm nhàn nhạt, Tô Noãn thể nhưng không có rơi một giọt nước mắt, hai tay cô bất giác dùng sức nắm lấy ống tay áo, hung hăng dùng sức, nhưng mà trên mặt lại bình tĩnh không gợn sóng.

“Vì sao hết một lần hai lượt coi thường lời tôi nói...chẳng lẽ điều kiện tôi đưa ra với cô còn chưa đủ sao!”

Giọng nói của Niếp Hiểu Dĩnh có chút run rẩy, Tô Noãn không biết bà vì sao có bộ dạng run rẩy như vậy, là bị cô chọc tức hay sao?

Tô Noãn không để lại dấu vết chê cười một tiếng, hơi ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn Niếp Hiểu Dĩnh bởi vì tức giận mà khuôn mặt xinh đẹp hơi vằn vẹo, thấy được khoé mắt bà tinh tế loé lên sáng bóng.

Vừa rồi một cái tát dùng sức kia, tựa hồ là muốn làm cho cô lập tức chết dưới cái tát của bà, như vậy, cô cũng sẽ không cản trở hạnh phúc của Ninh Nhi, không, bây giờ không phải là nên đổi một cách xưng hô sao – em gái của cô.

“Bộ dạng dửng dưng này của cô thực làm cho người ta chán ghét, những cái quá khứ không chịu nổi kia vẫn còn đó, cô cho rằng cô còn có tư cách tranh giành với Ninh Nhi sao?”

Người nghe chỉ thản nhiên nhìn người nói, mà người nói lại đã bắt đầu tức giận căm hận, Tô Noãn im lặng nhìn thấy nước mắt chảy xuống hai gò má Niếp Hiểu Dĩnh.

Như vậy xem ra, là Tô Noãn cô, đem một vị phu nhân tao nhã bức bách đến mức không thể nhịn nhục được nữa.

Dưới khóe môi Tô Noãn nhẹ nhàng khẽ động, cô chết lặng đến nỗi không cảm giác được hai má sưng đau, trong lòng của cô không dấu vết thổi qua một luồng gió, mẹ của cô hiện tại đang đứng trước mặt cô, cô lại sớm mất đi tâm tình bức thiết muốn tìm lại người mẹ năm đó.

Mẹ của cô đích thực là một người phụ nữ cao quý xinh đẹp, rất giống so với ảo tưởng vô số đêm khi cô còn bé, hơn nữa, mẹ quả thật cũng có bộ dáng an ủi mình như thế, thương yêu quý trọng con gái của mình.

Tuy rằng, đối tượng yêu thương không phải là cô, người mẹ này được khắc sâu trong trí nhớ của đứa bé.

“Đừng tưởng rằng tôi ở đây là thỉnh cầu cô, chỉ là cảnh cáo cô lần sau cùng, cô nên biết, cái gì tôi cũng có thể làm được, vì Ninh Nhi!”

Niếp Hiếu Dĩnh lãnh đạm nói xong, sau đó tao nhả nâng cánh tay lên, lau đi giọt lệ nơi khoé mắt còn chưa kịp rơi xuống, dĩ thường xinh đẹp.

Tô Noãn nhìn đầu ngón tay trong suốt của bà, nghĩ nếu như giọt nước mắt kia rớt xuống chắc chắn sẽ biến thành một viên thủy tinh, bởi vì đó là một người mẹ vì con gái mà lưu lại nước mắt.

Cho dù mẹ ruột cô lãnh khốc đối đãi như vậy với cô, cô nhưng vẫn là không thể oán hận.

Mặc dù cả đời này cô không có được thậm chí được thể nghiệm qua tình thương của mẹ sâu đậm như vậy, nhưng là, sâu trong nội tâm lại đối với loại tình yêu này tràn đầy sùng kính cùng thương xót, hôm nay cô thấy được tình thương vĩ đại của mẹ, như thế nào có thể làm cho thù hận che lấp khiếp sợ.

“Trong hôn nhân lần đầu bà từng có con không? Bà yêu Ninh Nhi như vậy, vậy chắc cũng sẽ yêu thương những đứa bé khác chứ?”

Niếp Hiếu Dĩnh kinh ngạc nhìn Tô Noãn cười nhạt đối đề tài, trên gương mặt lưu lại nước mắt, bà không hiểu Tô Noãn tại sao lại hỏi như thế, nhưng bà vẫn là không cách nào che giấu đối với hôn nhân lần đầu tiên là chán ghét cùng thống hận, thế cho nên không rảnh đối với Tô Noãn đột ngột hỏi như vậy mà suy nghĩ nhiều.

“Không có, tôi vì sao phải vì người đàn ông không yêu mà sinh con, đứa bé như vậy sinh ra, nhất định sẽ không được cha mẹ của mình yêu thương, cần gì phải muốn sống trên thế giới này?”

Ngay cả lời nói ngoan tuyệt như vậy, từ trong miệng một người phụ nữ cao quý nói ra, mang theo ngữ điệu nào đó làm người ta thương

tiếc, thâm trầm, tràn đầy đau buồn. Tựa hồ còn mang chút thê lương.

Tô Noãn ngẩng đầu lên, lành lạnh cười cười, nụ cười kia, còn có ý vị phong tình xinh đẹp hơn Niếp Hiểu Dĩnh bình thường, chỉ là có vẻ non nớt vài phần:

“Ninh Nhi thực sự có một người mẹ rất tốt, xin hãy bảo trọng.”

Nhanh chóng xoay người lại, bỗng nhiên tự trật chân, té ngã trên mặt đất, Tô Noãn chật vật đứng lên đồng thời, nhìn thấy Niếp Hiểu Dĩnh bước ra một chân, nhưng cuối cùng lại không có tiến lên đỡ cô.

Nếu Niếp Hiểu Dĩnh biết, giờ phút này té ngã ở trước mặt bà, đưa trẻ một khắc trước bị bà hung hăng nhục mạ, chính là đứa con mà bà hận không thể chết đi, có thể hay không tức giận đến ngất đi?

Vậy cô có phải hay không nên nói cho người mẹ này biết, sau đó yên lặng chờ bà đi lên bóp chết cô, huỷ diệt một nét bút bị hồng đã lấy đi vinh quang chói lọi nhất trong đời bà?

“Không biết tại sao, nhìn thấy cô như thế tôi lại muốn rơi lệ, có trời mới biết, tôi thống hận cô tổn thương Ninh Nhi cỡ nào!”

Tô Noãn nghe thấy Niếp Hiểu Dĩnh lầm bầm lầu bầu, nghiêng đầu nhìn lại, Niếp Hiểu Dĩnh lần nữa rơi lệ, bà chống lại ánh mắt tối tăm mà trống rỗng của Tô Noãn, không tự chủ lùi lại một bước:

Đôi tay xinh đẹp kia giao nhau, hơi nức hơi lo lắng đối lấy tư thế bất đồng, bà nghiêng đầu sang bên, một đôi lông mi nhẹ nhàng mà vút sáng, giống như bướm bướm vẩy cánh bên suối.

Tô Noãn nhớ tới, hình như chính mình cũng có một đôi mắt như vậy, rung động lòng người, cũng ở một giây này làm cho cô bắt đầu cảm

thấy chán ghét chính mình.

Cô rất cuộc hiểu rõ cách đối xử của cha lúc ban đầu khi cô còn nhỏ, khi có tâm tình thì nói ra lời nói lạnh lùng như vậy, đối mặt với một đôi mắt giống hệt như đôi mắt của người phụ nữ đã từng thương tổn tới mình, giống như là từng thời khắc nhắc nhở chính mình nhớ tới những thống khổ kia.

Vào giờ khắc này, cô không cách nào không nhớ tới cha cô, người đàn ông bị phần tình yêu tuyệt vọng này hành hạ đến thương tích đầy mình, ông đối đãi con gái mình ngoan tuyệt như thế, cũng nhất định xuất phát từ tình yêu đi?

“Cô có nghe lời tôi nói hay không, sau này không cho phép đến gần Lục Cảnh Hoảng, có nghe hay không!”

Tô Noãn dừng lại bước chân rồi đi, quay đầu nhìn về phía cổ tay của mình đang bị giam cầm, mẹ của cô dùng sức bấm vào da thịt cô, lạnh lùng đưa ra thông điệp cuối cùng.

Bỗng nhiên, cô thực muốn biết, làm trái ý bà kết quả là gì.

“Nếu như mà tôi nói, tôi cũng muốn giống như Cù phu nhân, gã lần hai để trở thành danh môn phu nhân thì sao?”

Niếp Hiểu Dĩnh không ngờ tới Tô Noãn sẽ châm biếm nói ra lời nói bất kính như vậy, sắc mặt tái nhợt giống như một đoá hoa trắng nở rộ, hung hăng túm lấy thân thể yếu ớt của Tô Noãn.

“Cô bây giờ là đang cười nhạo tôi sao? Cô có phải hay không cho rằng tôi đồng tình cô, không dám làm gì với cô!”

Tô Noãn mắt nhìn thấy bàn tay sắc bén giơ lên ngang không trung,

cô chỉ là cười lạnh chờ đợi, vậy mà, một tay kia còn chưa vung đến trên mặt cô, liền bị một cánh tay thon dài màu lúa mạch khác chặn ở giữa không trung.

Tô Noãn cùng Niếp Hiểu Dĩnh đều kinh ngạc nhìn lại, Niếp Hiểu Dĩnh thậm chí còn kinh ngạc có người dám ngăn cản bà giáo huấn người khác, mà Tô Noãn vẫn là kinh ngạc còn có người sẽ đến giúp cô.

“Thím này, bà có phải đã tới thời kỳ sinh lý hay không, sao lại động một chút là đánh người?”

Tô Noãn liếc mắt một cái liền nhận ra cô gái trẻ tuổi đang nắm cổ tay Niếp Hiểu Dĩnh không buông, chính là vị tiểu thư tối hôm qua ở cùng Lục Cảnh Hoằng, cô ấy đã thay một bộ đồ thể thao màu đen, nhưng vẫn tràn đầy sức sống như trước.

“Làm sao cô dám vô lễ như vậy, buông ra!”

Niếp Hiểu Dĩnh có chút tức giận hướng tới cô gái nắm mình không buông nhỏ giọng quát lớn, bà muốn giãy giụa lại phát hiện đối phương sức mạnh có thể so với một người đàn ông, giờ phút này đang dương dương tự đắc liếc xéo mình.

“Mặc kệ thím là ai, ở nơi công cộng trong bệnh viện như vậy đi khi dễ một vấn bối tay trái gà không chặt, nói như thế nào cũng không được a?”

Tô Noãn đánh giá cô gái giúp đỡ mình, đối phương như là nhận ra ánh mắt Tô Noãn, thừa dịp không tranh luận cùng Niếp Hiểu Dĩnh, hướng tới Tô Noãn nháy mắt, nhếch miệng lộ ra cái răng khểnh trắng tinh:

“Mợ Út đừng sợ, cậu đi vắng còn có con đây, người Lục gia chúng ta làm sao có thể tùy tiện để cho những thứ Obasan Ojisan kia khi dễ được!”

Tâm tình vốn ủ dột bị náo loạn như vậy, Tô Noãn có chút hỗn loạn, người con gái trước mắt này rõ ràng so với cô còn lớn hơn mấy tuổi, làm sao sẽ đem cô ngộ nhận thành mợ Út, còn có... Cô cũng tò mò, người con gái này sức lực có vẻ như rất mạnh!

“Trưởng bối Lục gia các người không dạy dỗ các người sao? Chẳng lẽ không biết đối với người lớn tuổi nên có lễ phép sao?”

Niếp Hiểu Dĩnh đại khái đã đoán được thân phận của người này, giờ một cánh tay khác để tách ra, lại phát hiện vẫn không thể thoát khỏi trói buộc, ngữ điệu không khỏi đề cao:

“Còn không mau buông tôi ra! Ngay cả Lục lão gia còn không dám vô lễ với tôi như vậy, một tiểu bối cô làm sao dám như vậy...”

“Thì ra là biết ông cụ a, bất quá nói trở lại, ngay cả ông cụ tôi còn không để vào mắt, chỉ là người qua đường, tại sao tôi phải xem bà như tổ tông cung phụng?”

Long Diên sờ sờ cái cằm hơi nhọn của mình, giống như một người đàn ông sờ sờ chòm râu dê, trợn to đôi mắt to sáng rỡ, lên xuống quan sát trái phải sắc mặt âm trầm của Niếp Hiểu Dĩnh.

“Bà là mẹ của mợ Út nhà tôi sao? Như thế nào có bộ dạng của người mẹ, so với mẹ của tôi, hoàn toàn không ở cùng cấp bậc a.”

“Cô nói gì vậy! Tôi chỉ là khuyên bảo cô ta, không cần tiếp tục si tâm vọng tưởng bám vào nhà quyền quý, vậy thì cô cảm thấy, Lục gia các người có thể không để ý tới quá khứ không hơn bàn tiệc của cô ta,

sẽ thuận lợi vui vẻ cưới một người phụ nữ như vậy vào cửa?”

Long Diên nhìn thấy cao ngạo trên khuôn mặt Niếp Hiểu Dĩnh, không vui nhíu mày, quay đầu lại hướng Tô Noãn bên cạnh định an ủi, lại phát hiện không có một bóng người, Tô Noãn đã sớm biến mất tung tích.

“Người đâu?”

Long Diên kinh ngạc buông Niếp Hiểu Dĩnh ra, sốt ruột nhìn khắp nơi xung quanh, Niếp Hiểu Dĩnh nhìn cổ tay mình bị nắm đến máu ứ đọng, có chút tức khí mà nhìn chằm chằm vào Long Diên:

“Nói cho Lục Cảnh Hoằng biết, nếu cậu ta vẫn cứ khư khư cố chấp như vậy, cuối cùng có một ngày cậu ta tuyệt đối sẽ hối hận!”

Long Diên dừng lại, vừa định mở miệng nói, trên hành lang vang lên giọng nam lạnh lạnh mà trầm thấp, nhẹ nhàng, mang theo tỉnh bơ sắc bén, nạnh mẽ xâm nhập lòng người:

“Cù phu nhân, chuyển sang nghề giáo viên từ khi nào rồi? Lại muốn thuyết pháp truyền thụ và giảng giải sao?”

“Cậu Út!”

Long Diên vừa quay đầu liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng hướng bên này đi tới, trên khuôn mặt anh tuấn, như bao phủ sương lạnh, hiển nhiên anh cũng nghe được câu nói cuối cùng kia của Cù phu nhân, không khỏi vui mừng kêu lên:

“Cậu Út, con để lạc mất vợ Út rồi.”

Nói lời này thì, cũng không nghe thấy cảm giác hổ thẹn, Lục Cảnh

Hoàng lãnh đạm liếc Long Diên một cái, liền quay lại chống lại sắc mặt khó chịu của Niếp Hiểu Dĩnh:

“Tuyệt đối, nhất định, vĩnh viễn, những lời này tuyệt đối nên ít nói lại, tốt nhất vĩnh viễn cũng không nên nói.”

Niếp Hiểu Dĩnh bởi vì lời nói lạnh lùng của Lục Cảnh Hoàng mà cảm thấy vô cùng kinh ngạc, vậy mà Lục Cảnh Hoàng còn nói tiếp một câu làm cho bà lần nữa giận đến thiếu chút nữa phá hư hình tượng của mình.

“Cuộc sống của tôi cũng không cần làm phiền đến Cù phu nhân quan tâm, còn có tôi nghĩ, Cù phu nhân cũng không có tư cách coi thường cười nhạo cô ấy, Cù phu nhân không phải cũng có quá khứ không vui vẻ sao, một khi đã như vậy, nên hiểu được nỗi đau khi bị người bới móc vết sẹo.”

Lòng ngực của Niếp Hiểu Dĩnh đập phồng lên xuống kịch liệt, cắn môi, cảm giận nhìn sắc mặt lãnh chìm của Lục Cảnh Hoàng, có chút không cách nào nhẫn nhịn được châm chọc như vậy, nhưng vẫn là không có tiếp tục tranh cãi nữa, nhặt lên túi xách tay rơi trên mặt đất, xoay người giẫm giày cao gót tránh ra.

“Cậu Út, vừa rồi người đàn bà kia nói mợ Út hai lần kết hôn là sao?”

Xưng hô được thay đổi rất nhanh, trong vòng một đêm liền từ “tiểu thư” thăng lên làm “mợ Út”, càng ngạc nhiên chính là, Lục Cảnh Hoàng thế nhưng không có phủ nhận, ngay cả chân mày cũng không còn chau xuống.

Thái độ cam chịu của anh còn tại đó, Long Diên cũng được đăng chân lên đăng đầu, Long Diên cũng biết tính khí cố chấp của cậu Út mình, cho nên cô dám khẳng định, người được chọn là mợ Út xem

chừng chắc là sẽ không thay đổi.

Cậu Út này từ nhỏ cùng cô lớn lên, chỉ số thông minh cùng chuyện làm ăn thật sự tỉ lệ thuận với nhau, trong đám văn bối bọn họ đều biết cả.

“Con lo tốt chuyện của mình đi.”

Lục Cảnh Hoảng nhẹ nhàng bỏ lại một câu, liền lập tức đi nhanh về phía thang máy, sắc mặt lãnh chìm tựa hồ hiện ra lo lắng nhàn nhạt, anh đột nhiên thực hối hận không dẫn Tô Noãn theo đi đóng tiền.

Anh quên mất Ninh Nhi cũng nằm trong bệnh viện này, bởi vì chưa bao giờ để ở trong lòng, mới có thể phớt lờ như vậy.

Long Diên nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng đi xa, mới lấy điện thoại ra bấm một dãy số, khi đối phương mới vừa bắt máy thì liền ào ào báo cáo tình hình:

“Mẹ, thật sự là cô gái nhỏ tóc ngắn màu nâu kia, ách... Theo như con vừa quan sát, dường như đã tiến vào giai đoạn hai rồi, không lừa mẹ đâu, miệng của cô gái nhỏ đó cũng bị cậu gặm phá rồi!”

“Bất quá có vẻ như có chút phiền phức, con mới vừa rồi nhìn thấy lão bà Cù Gia đánh mợ Út một cái, đoán chừng là vì cái con ma ốm kia đi...”

“Được được được, con sai rồi, không nên nói chuyện thô lỗ như vậy, chuyện khác đợi con trở về rồi nói tiếp, không thấy mợ Út, cậu rất lo lắng chạy đi tìm rồi.”

— — — — —

Phòng săn sóc đặc biệt, Niếp Hiểu Dĩnh đứng ở cửa, cửa thủy tinh trong suốt thật to, bà nhìn thấy Ninh Nhi đang yên tĩnh ngủ bên trong, ánh mặt trời rọi vào trên giường bệnh, Ninh Nhi giống như thiên sứ thuần khiết đang nghỉ ngơi, cô sẽ là một mỹ nhân say ngủ, nếu như không có đồ chụp dưỡng khí trên mũi miệng.

“Dì Dĩnh.”

Niếp Hiểu Dĩnh nghe tiếng liền nhìn thấy Lý Tư Đặc, cuống quýt quay lưng lại, lau sạch nước mắt, sau đó xoay người nhìn Lý Tư Đặc, trên khuôn mặt xinh đẹp còn có một giọt lệ chưa kịp lau khô.

“Ninh Nhi thế nào?”

“Vừa mới lấy máu xong, bác sĩ nói chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày là có thể chuyển qua phòng bệnh bình thường rồi.”

Niếp Hiểu Dĩnh nhẹ nhàng thở ra, lo lắng trên mặt từ từ rút đi, cười cười:

“Vậy thì tốt, ai, hôm nay không biết vì sao, vẫn cứ muốn rơi nước mắt, đã rất nhiều năm không có đau lòng như vậy rồi.”

Lý Tư Đặc quan tâm nhìn vị phu nhân tao nhã mà khắc chế này, đang nhìn về phía Ninh Nhi trong phòng bệnh thì ánh mắt trở nên dịu dàng lạ thường:

“Dì Dĩnh người đừng lo lắng, Ninh Nhi sẽ không có chuyện gì.”

Niếp Hiểu Dĩnh cười nhẹ gật đầu, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, nhìn Lý Tư Đặc hỏi:

“Lần trước tư liệu về Tô Noãn mà con đưa cho dì xác định là hoàn

chỉnh sao?”

“Dạ, Lục Cảnh Hoằng cũng giữ phần tư liệu giống vậy, hai năm trước anh ta kêu con điều tra qua thân thế của cô ấy.”

Lý Tư Đặc cũng phát hiện ra hoài nghi trong ánh mắt Niếp Hiểu Dĩnh, không khỏi hỏi:

“Chẳng lẽ có sai lầm gì sao?”

Niếp Hiểu Dĩnh khẽ cong khoé môi, khéo léo che dấu thần khí sáng ngời của mình, nhẹ nhàng mà lắc đầu, nhìn Ninh Nhi ngủ say thờ dài nói:

“Chỉ là cảm thấy Tô Noãn kia lớn lên giống với đứa bé con của người bạn cũ của dì, nhưng là trong tư liệu ghi rõ tên tuổi cha của cô ấy lại không giống với tên tuổi người bạn cũ của dì.”

“Có lẽ cũng có thể là thay tên đổi họ.”

Niếp Hiểu Dĩnh kinh ngạc nhìn Lý Tư Đặc, Lý Tư Đặc cũng ý thức được cái gì, nhú nhú mi tâm, trước khi Niếp Hiểu Dĩnh mở miệng chủ động xin đi giết giặc:

“Chuyện này con sẽ điều tra rõ ràng, dì Dĩnh dì cứ yên tâm.”

“Vất vả cho con, Lý Tư Đặc.”

Niếp Hiểu Dĩnh đưa mắt nhìn Lý Tư Đặc rời đi, sau đó lẳng lặng nhìn về phía Ninh Nhi, rồi lại không thể ngăn chặn hốc mắt đã ươn ướt, ngay cả chính bà cũng không biết tại sao lại như thế.

— — — — —

Tô Noãn nhân lúc Niếp Hiểu Dĩnh cùng Long Diên nói chuyện, liền lặng lẽ đi ra ngoài, ngày hôm nay cô như ước nguyện gặp được người mẹ của mình, nhưng cũng tan vỡ ảo tưởng của mình về mẹ.

Cô nghĩ rằng, mẹ là bất đắc dĩ mới bỏ lại cô.

Cô ngày qua ngày đều tự nói với mình như vậy, nhưng mà cuối cùng đến ngày hôm nay, cô giống như là một người sắp chết được ăn no, càng ăn càng ăn không vô, vẫn còn muốn miễn cưỡng đi nuốt xuống một ngụm cơm.

Sự thật buộc cô phải thừa nhận, mẹ cô cũng không có điều khó nói, chỉ là thuần túy không cần cô, cho dù cô vẫn còn khóc lóc đòi ăn.

Cô ngồi trong góc tối ở lối đi an toàn, lại không khống chế được tuyến lệ của mình, nước mắt không chỗ rơi xuống, đâm vào ánh mắt đau đớn như bị đao cắt, cô bụm miệng, không để cho mình phát ra âm thanh.

“Mẹ mới, mẹ làm sao vậy?”

Giọng trẻ con nhu mềm ngọt ngào từ phía sau vang lên, mang theo hương vị sợ hãi, thân thể run run của Tô Noãn dừng lại, tay của cô ngâm trong nước mắt, lại nghe thấy giọng trẻ con giống như đã từng quen biết thì không thể không lau sạch nước mắt hai bên má.

Cô không cho phép bất luận kẻ nào nhìn thấy cô yếu ớt, cho dù là trẻ con cũng không được.

“Mẹ mới, con nhớ mẹ lắm!”

Tô Noãn quay đầu lại liền nhìn thấy một thân thể nhỏ bé lao về phía

cô, tựa như một con cá ngậy thơ, nhận đúng lồng ngực cô, khi thân thể cứng ngắc của cô còn chưa kịp có phản ứng, hai bàn tay nhỏ bé mập mạp bùng lấy gò má cô.

Niếp Niếp lấy mu bàn tay lau lung tung nước miếng nơi khoé miệng một cái, sau đó tiếp tục bùng lấy mặt Tô Noãn, vểnh lên cái miệng nhỏ mềm mại của mình, hướng ẩm ướt trên mặt Tô Noãn thổi hơi:

“Ồ ô, mẹ mới đừng khóc, Niếp Niếp thổi một chút, sẽ hết đau.”

Tô Noãn vốn là không thích trẻ con, hơn nữa đứa bé này là con của Cố Lăng Thành, cô muốn lạnh lùng đẩy đứa bé này ra, nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt đơn thuần trong sáng kia thì hai bàn tay đưa ra ngưng lại.

“Mẹ mới đừng khổ sở a, Niếp Niếp có thể nói cho mẹ mới nghe một tin tốt lành này!”

Tô Noãn cúi đầu ngắm nhìn tiểu Tinh Linh đáng yêu trong lòng này, liên tưởng đến mình khi còn bé, có hay không cũng là vui vẻ như vậy?

“Niếp Niếp có em trai a, chú bác sĩ nói, về sau sẽ có em trai chơi đùa cùng Niếp Niếp!”

Chương 26: Chuyện cũ như khói

“Niếp Niếp, Niếp Niếp...” Cánh cửa cầu thang phòng cháy bỗng nhiên bị đẩy ra, Tô Noãn ngẩng đầu liền nhìn thấy bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi, giọng nam trầm thấp mang theo từ tính không thể nói là không quen thuộc, thân thể nhỏ bé mềm mại trong ngực cũng theo đó mà không yên.

Niếp Niếp rời khỏi lồng ngực Tô Noãn, hào hứng chạy tới, ôm lấy chân Cố Lăng Thành, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn màu hồng, sau đó quay đầu chìa ra một ngón tay mập mạp, chỉ vào Tô Noãn ngồi trên bậc thang: “Ba ba, Niếp Niếp lại tìm thấy mẹ mới a!”

Cố Lăng Thành cười tủm tỉm nhìn cô, sau đó ôm lấy con bé, ở trên má phấn nhẹ nhàng hôn một cái, cưng chiều phụ họa: “Niếp Niếp rất thích mẹ mới sao?”

Tô Noãn nghe được Cố Lăng Thành hỏi, có chút đình trệ sững sờ sau đó lạnh lùng chê cười, vấn đề như vậy chỉ có Cố Lăng Thành liều lĩnh mới hỏi, cô từ trên bậc thang đứng dậy, đứng bên trong cầu thang mờ tối, cùng với Cố Lăng Thành cách một đoạn không gần không xa.

“Dạ đúng, Niếp Niếp rất thích mẹ mới, mẹ mới thật là xinh đẹp, giống như công chúa Mỹ Nhân Ngư a!” Niếp Niếp xoắn hai tay, chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn về phía Tô Noãn, biểu hiện có chút uất ức, Cố Lăng Thành cười nhạt một tiếng sờ sờ đầu đứa bé, ánh mắt mát mẻ mà thâm thúy bắn về phía Tô Noãn chuẩn bị đi xuống bậc thang.

“Cám ơn em chăm sóc Niếp Niếp, anh nhớ ra em cũng không thích trẻ con.” Tô Noãn không để ý đến, chỉ là tập trung đi xuống cầu thang, đi về phía cửa cầu thang phòng cháy bên dưới, chỉ là trong lúc cô nắm cánh cửa, làm thế nào cũng mở không ra, mới xác định là khoá trái ở bên trong.

Lẳng lẳng ngẩng đầu lên nhìn bậc thang xoay quanh một chút, Tô Noãn lần nữa đi tới, cô cho là Cố Lăng Thành đã mang theo đứa bé rời đi, không ngờ là anh ta vẫn còn đứng ở chỗ cũ. Chỉ là hai tay của anh ta tự nhiên bỏ vào trong túi quần, không thấy bóng dáng đứa bé đâu, nghe thấy tiếng bước chân, Cố Lăng Thành liền nhìn sang, nhú lông mày nhìn về phía cô mỉm cười. “Bảo mẫu mới vừa tới đưa đứa bé đi rồi, tại sao lại quay trở lại rồi hả?”

Cố Lăng Thành nhìn thấy ánh mắt Tô Noãn, trong ánh đèn có chút tối, mơ hồ, giống như là một ngôi sao xa xôi nơi chân trời, cô yên tĩnh đứng ở nơi đó, trầm mặc nhìn anh, giống như chưa từng nhìn thấy anh.

Sau đó, Tô Noãn nhàn nhạt quay mặt đi, dọc theo phương hướng bậc thang, tiếp tục muốn đi lên, tâm tình của cô vốn cực độ tồi tệ, không hy vọng tiếp tục gặp hoạ vô đơn chí. “Em hẳn là biết chứ?” Tô Noãn nâng lên bước chân dừng lại, âm thanh cười nhạt của Cố Lăng Thành từ phía sau truyền đến.

Im lặng quanh quẩn bên trong thang lầu: “Thụy Hàm mang thai, chỉ là đứa bé kia còn chưa kịp sinh ra sẽ biến mất ở trên cái thế giới này.” Những lời này cho dù không muốn giải thích cùng với Doãn Thụy Hàm, cũng không nên tìm vợ trước kể khổ, chẳng lẽ Cố Lăng Thành còn chưa hiểu tình hình:

Vô luận Doãn Thụy Hàm và đứa bé đều là cái gai trong lòng cô. Cô muốn quên đi những sĩ nhục kia, lại thường thường khắc ghi càng

thêm sâu sắc, cô thủy chung không quan tâm đến, hoàn toàn buông xuống những quá khứ kia, tất cả những thứ làm cô khó chịu.

“Anh không biết mình có bao nhiêu tình nhân, mà bên cạnh em mới có một Lục Cảnh Hoằng, anh liền bắt đầu chịu không nổi, em nói xem đây là chuyện gì, Noãn Noãn?”

Cố Lăng Thành nhẹ nhàng cười rộ lên, nhưng sự thực là không phải xuất phát từ nội tâm vui vẻ, Tô Noãn thậm chí có thể đọc ra tình ý lạnh lẽo bên trong âm thanh của anh, đó là một loại lạnh nhạt ôn hòa.

Tô Noãn đứng ở trên bậc thang, quay đầu từ trên cao nhìn xuống, lãnh đạm nhìn về phía Cố Lăng Thành, ngăn ngui trầm mặc: “Vậy chúng ta về sau không nên chạm mặt nhau là tốt, như vậy tâm lý của anh cũng sẽ không mất thăng bằng, tôi còn trẻ, không có khả năng thật sự cả đời không lấy chồng, nếu kết quả đều là như vậy, anh cần gì phải canh cánh trong lòng?”

Tô Noãn đứng ở nơi đó nhẹ cười cười, ở trong ánh sáng mờ mờ, giống như đàn hạc được kéo ra, thanh âm của cô giống như tiếng đàn đơn giản mà êm tai.

“Nếu không có chuyện gì khác, vậy thì hẹn gặp lại... Không đúng, nên là không bao giờ gặp lại.” Tô Noãn quay đầu xoay chuyển có chút lãnh khốc, Cố Lăng Thành lại trầm mặc, yên lặng nhìn cô, khi cô cất bước lên trên, thì bỗng dừng cánh tay chịu lực trên lan can bị trượt, Tô Noãn cả người run rẩy một chút.

Bối rối giây giũa, hướng bên cạnh vội vàng thối lui một bước, lại giống như giẫm nát tiết lạnh mùa xuân trên miếng băng mỏng, sau đó, tầng băng kia ầm ầm sụp đổ.

“Noãn Noãn!”

Cố Lăng Thành có chút bối rối, lập tức vươn cánh tay về phía trước, kéo lại Tô Noãn cơ hồ té ngã trên bậc thang.

Nếu như vậy té xuống, cái ót đụng phải bậc thang cứng rắn, hậu quả thật không khó tưởng tượng. Tô Noãn chưa hoàn hồn, thân thể run rẩy từ từ an tĩnh lại, cô phát hiện Cố Lăng Thành đang gắt gao ôm lấy cô, liền phản ứng kịch liệt tránh thoát, thế nhưng anh lại không chịu buông tay ra.

“Xin anh buông tay ra, còn có người chờ tôi bên ngoài.”

“Là Lục Cảnh Hoằng sao? Anh ta chờ bên ngoài sao?” Cố Lăng Thành thản nhiên mở miệng, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm nét mặt của Tô Noãn, Tô Noãn quay đầu, đôi tay không ngừng giãy giụa, ngữ khí lại cũng không khá hơn chút nào.

“Mặc kệ chuyện của anh không phải sao?”

“Anh chỉ là muốn cho bản thân mình tự do, tại sao em lại không hiểu, cô bé ngốc này!” Cố Lăng Thành không chịu buông cô ra, vô luận cô dùng sức phản kháng, anh vẫn như cũ vững vàng túm lấy cô, không cho phép cô rời đi, bên tai là lời nói chua xót của anh:

“Noãn Noãn, em không thích hợp với hôn nhân, không thích hợp làm vợ, em hẳn là nên sống vui vẻ, mà không phải bị hôn nhân tầm thường trói buộc, nó cùng với yêu bất đồng, một ngày nào đó em sẽ không chịu nổi, anh không muốn em bị nó huỷ diệt.”

“Cho nên, anh phải ly hôn với tôi, cùng người phụ nữ khác kết hôn để tìm cuộc sống ấm áp bình thường, chỉ là vì để giải cứu tôi, là ý này sao?” Tô Noãn không thể tin được chính mình nghe thấy, không khỏi chế giễu cười rộ lên, nhìn khuôn mặt tuần tú nồng đậm của Cố

Lăng Thành:

“Một khi đã như vậy, anh vì cái gì sao không chịu hoàn toàn dứt khoát đi, không cần lại hiện ra trước mặt tôi nữa, cũng không cần tiếp tục làm ra những chuyện khó hiểu nữa!” Đúng vậy a, không cam lòng bản thân bị cô huỷ diệt, cũng không đành lòng huỷ diệt cô, rồi lại không muốn buông tha cho cô. Hy vọng có thể cả đời khắc trong sinh mệnh cô.

Cố Lăng Thành nhìn Tô Noãn bởi vì tức giận mà khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, không biết nên nói cái gì, kỳ thật yêu cô rất đơn giản, nhưng anh sớm chịu không nổi tình yêu như vậy, anh căn bản nghĩ muốn không liên quan tới tình yêu. Anh là ích kỷ, hôn nhân của anh chính là công cụ trên con đường làm quan của anh.

Nếu kết cục là như vậy, như vậy anh chỉ có thể lựa chọn người phụ nữ bình thường cùng nhau sống, không có áp lực, cũng không có lo lắng. Anh và Tô Noãn ly hôn là kết quả tốt nhất, buông tha cô, cũng là buông tha chính anh.

Cô như thiên sứ hoạt bát, cũng không nên bởi vì tình yêu vô căn cứ kia mà dễ gãy cánh, cô hẳn là nên tự do, nhất định phải tự do. Hai cánh tay của anh dần dần thả lỏng lực đạo, Tô Noãn chậm rãi lui về sau, trên mặt là nụ cười khinh miệt: “Cố Lăng Thành, tôi có nói qua chưa, anh thật là một kẻ bại hoại!”

Cố Lăng Thành khẽ động dưới khoé miệng, nụ cười mất hết hứng thú, chua xót hiện lên trong đáy mắt, chỉ là Tô Noãn đã xẹt qua anh, đi về phía cửa phòng cháy, cũng không nhìn thấy tâm tình phức tạp trong mắt anh. Hoặc là nói, cho dù thấy, cũng không cách nào thấy rõ suy nghĩ chân thật nhất trong lòng anh.

Tô Noãn vừa đi đến cạnh cửa, còn chưa đưa tay mở, cửa liền tự

động mở ra, ngẩng đầu lên, thần thái hoảng hốt trên mặt cô nhất thời trở nên cứng ngắc, sững sờ đứng ở nơi đó, chợt quên mất động tác.

Lục Cảnh Hoằng tay còn đặt trên cửa, anh xông vào bước chân vô cùng vội vàng, thậm chí có chút hoảng hốt, vậy mà, ánh mắt lộ ra đầy lo lắng của anh vừa nhìn đến tình huống bên trong thì nháy mắt bị lạnh lẽo hối hận thay thế.

“Lục bộ trưởng, chúng ta thật có duyên, ở đâu cũng có thể gặp được, nghe Noãn Noãn nói, các người đang qua lại?”

Cố Lăng Thành cười nhạt đi lên, rãnh rỗi tựa tại cửa, một bộ tư thế khoan thai tự đắc, Tô Noãn nghe xong lời anh nói, chân mày không tự chủ được nhướn lên, cô dường như đâu có nói cô cùng Lục Cảnh Hoằng đang qua lại chứ? Vì cái gì những người này luôn muốn đem suy nghĩ của mình mạnh mẽ trút lên trên đầu cô, tùy tiện vặn vẹo ý của cô?

Tô Noãn da đầu có chút tê dại, cô cảm thấy tình huống như bây giờ, cực giống với một câu thành ngữ, hình như là “Bắt kẻ thông dâm trong phòng”? Cô đứng ở nơi đó, trong lòng cũng không có bao nhiêu tình tiết phức tạp, chẳng qua là cảm thấy hai người đàn ông trước mắt này có vẻ cực kỳ quý dị, đương nhiên, cũng không loại bỏ là bởi vì cô suy nghĩ quá nhiều, chỉ là một mình cô thấy có chút quý dị thôi.

Tô Noãn nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng, anh chỉ là vẻ mặt tĩnh lặng, ánh mắt thủy chung lạnh lạnh, nghênh đón Cố Lăng Thành cười như không cười ánh mắt mập mờ, bọn họ nhìn thấy địch ý lẫn nhau trong mắt.

“Ngẫu nhiên gặp được Noãn Noãn, liền hàn huyên mấy câu, Lục bộ trưởng sẽ không như vậy mà tức giận chứ?” Cố Lăng Thành nghiêng ngả miệng, liếc mắt nhìn khuôn mặt tức giận của Tô Noãn,

Lục Cảnh Hoằng mi tâm chột hơi nhú lên, ngoài dự liệu của hai người kia, kéo lại cánh tay Tô Noãn, sau đó từ một khoảng kéo về phía mình, Tô Noãn liền từ phía khí thế của Cố Lăng Thành bị kéo đi ra, trong nháy mắt bị khí thế của Lục Cảnh Hoằng kéo vào, đầu vai cô đụng vào lồng ngực của anh, một bàn tay to giữ lại bên eo cô.

Cô mờ mịt ngẩng đầu, trong mắt là đường cong cái cằm kiên nghị của Lục Cảnh Hoằng, từ góc độ này nhìn lại, Lục Cảnh Hoằng, giống như là một người bị tấn công chiếm đoạt lãnh địa sau phần nộ thành người thống trị.

“Chỉ cần quan hệ không phải là cùng đi xem khi, tôi không có gì là ngại hay không ngại cả, dù sao làm người phụ nữ của tôi, mị lực của cô ấy tôi so với ai khác cũng rất rõ ràng.”

Tô Noãn nghe thấy hai chữ con khi thì không nhận được nhưng nở nụ cười, cô nhú nhú mày, thời khắc giằng co nghiêm túc này, tại sao phải nói chuyện con khi không liên quan?

Sau đó, cô đảo mắt, thấy được Cố Lăng Thành đang lạnh nhạt nhìn về phía bọn họ. Vốn là tâm tình rối loạn buồn bực, cũng vì vậy mà trở nên buồn cười, Tô Noãn đối với việc Lục Cảnh Hoằng đem cô phân biệt với phụ nữ của anh ta, cũng không nói lên chất vấn tại chỗ.

Thay vì cùng Cố Lăng Thành dây dưa không rõ, chẳng thà trước tiên mượn Lục Cảnh Hoằng thoát khỏi Cố Lăng Thành, sau đó nói rõ ràng với Lục Cảnh Hoằng. Tô Noãn âm thầm tính toán, không chú ý tới mạch nước ngầm của hai người đàn ông này đang bắt đầu khởi động, Cố Lăng Thành đột nhiên cười nhạt một tiếng: “Cầu xin anh tìm người có kinh nghiệm, tránh khỏi làm trò cười.”

Những lời này là nói Tô Noãn, Lục Cảnh Hoằng hơi nheo mắt lại, tầm mắt lạnh lùng ném trên người Cố Lăng Thành, vừa định mở miệng

phản bác một chút, một đôi cánh tay mảnh khảnh lại vòng chắc bên eo anh.

Tô Noãn đem đầu chôn vào lồng ngực Lục Cảnh Hoằng, lông mi thon dài đông đúc vụt sáng, cô không nói gì, nhưng là dùng hành động chứng minh tất cả, Lục Cảnh Hoằng có sững sờ chốc lát, trong lúc nhất thời quên mất đi đối phó châm chọc của Cố Lăng Thành.

“Lục bộ trưởng, đến lúc đó nhớ đem theo cây dù che nắng, Noãn Noãn không thích lúc hẹn hò bị mặt trời rọi.”

Cố Lăng Thành nhàn nhạt, lướt qua hai người đang ôm nhau, chuẩn bị rời đi, Tô Noãn hai tay đặt sau lưng Lục Cảnh Hoằng nắm thành quyền, cô chán ghét Cố Lăng Thành luôn lấy thói quen của cô nhắc nhở cô nhớ tới quá khứ của cô và anh ta, lần này lại bất lực!

Người đàn ông này có lẽ bởi vì hiểu rất rõ cô, luôn có thể dễ dàng đánh vỡ sự bình tĩnh kiềm chế của cô, cùng kiêu ngạo tự tôn, để cho cô trong nháy mắt trước mặt người khác cái gì cũng không còn. Không thương cô, cũng không chịu buông tha cô, đây là thái độ Cố Lăng Thành đối đãi với cô.

Tô Noãn gắt gao xiết chặt nắm tay, chột buông Lục Cảnh Hoằng ra, xoay người hướng về phía Cố Lăng Thành khoé miệng chứa đựng nụ cười, ngữ khí thản nhiên, lộ ra một nét bi thương: “Anh muốn nói gì cứ việc nói thẳng đi, không cần phải quanh co lòng vòng như vậy, nếu anh cảm thấy như vậy rất vui vẻ, như vậy thật xin lỗi, tôi không có tâm tình tiếp tục chơi cùng anh, nhiều năm như vậy, anh không chơi đủ tôi cũng đã ngán rồi.”

Trong thang lầu yên tĩnh, chỉ có âm thanh của cô xuyên thấu màng nhĩ của người ta, nụ cười trên mặt Cố Lăng Thành có chút không nhìn được, anh cũng không biết nên đáp lại câu gì mới phải.

Không có người phụ nữ nào nguyện ý lấy tấm chân tình như vậy để bị anh tổn thương lần nữa, anh ngay cả hôn nhân còn lấy ra đùa bỡn, lại còn có lời nào để bản thân tranh luận? Cố Lăng Thành thản nhiên nhìn Tô Noãn, Tô Noãn lại xoay người, bắt lấy cánh tay đang rũ xuống bên cạnh của Lục Cảnh Hoằng, không nhìn lại anh, kéo Lục Cảnh Hoằng đi lướt qua anh, đi vào cầu thang.

“Đúng vậy, tôi không đủ kiên cường, tôi không cách nào thủ hộ lòng của anh đến cuối cùng.” Một câu nói ngắn gọn, lại còn hơn bất kỳ hành động quyết tuyệt nào, tựa như một thanh kiếm ấm áp, trong nháy mắt đâm thủng trái tim của anh.

Oán hận cùng phần nộ này không phải là điều anh muốn, cô không nên dùng thái độ như vậy đối đãi anh, Cố Lăng Thành có cảm giác bị nhìn xuyên thấu chật vật, nét tươi cười cứng lại trên khuôn mặt anh, rốt cuộc có chút thẹn quá hoá giận, cô làm sao có thể vô tình như vậy?

Cô hiện tại muốn vì một người đàn ông khác mà quên anh sao? Năm đó là Lục Thiếu Thần, bây giờ là Lục Cảnh Hoằng sao?

— — — —

Anh còn nhớ rõ hai năm trước, vào ngày sinh nhật của anh, anh mua bó hoa hồng lớn, lái xe đến bệnh viện đón cô, kết quả lại nhìn thấy cô bị một người con trai ôm vào trong lòng, anh tự nhận biết người con trai kia là ai, Lục Thiếu Thần thế nhưng về nước, Lục Thiếu Thần nắm cánh tay Tô Noãn chạy ra bên ngoài, cô chạy trốn rất nhanh, trên mặt tràn đầy nụ cười nhàn nhạt hạnh phúc, chạy ra khỏi bệnh viện, thậm chí không có nhìn thấy anh đang đứng chờ đợi ở cửa.

Anh một ngày kia, chợt phát hiện chính mình đối với Tô Noãn phát

sinh ra loại tình cảm không giống như vậy, anh không xác định được đó là loại cảm giác gì, dĩ nhiên đã không còn là lợi dụng.

Anh muốn nói cho cô biết, anh có thể vì cô mà buông tha cho hết thảy những mưu đồ nhiều năm nay. Kết quả cô vợ bé nhỏ của anh căn bản không để tâm đến sự hiện hữu của anh. Có chút thất vọng, có chút chua xót, anh cảm giác được lồng ngực mình bế tắc muốn nổ tung, anh nhìn thấy túi văn kiện trên ghế lái phụ, nội tâm giãy giụa liều mạng gào thét.

Phụ nữ quả thật đều không đáng tin, vậy anh có cần phải đi tìm tòi nghiên cứu một chút cảm xúc thoáng hiện không rõ này sao? Chỉ có quyền lực lạnh lẽo sẽ không phản bội anh, chỉ có nắm giữ hết mọi quyền thế, anh mới có thể đem người coi thường anh giẫm nát dưới lòng bàn chân, mới có thể có được điều anh muốn, bao gồm phụ nữ!

Anh tin tưởng, Tô Noãn sẽ không bởi vì Lục Thiếu Thần mà rời khỏi anh, đối với phụ nữ anh luôn có tự tin, anh đối với cô chăm sóc cùng sung ái, giữa bọn họ là sáu năm ràng buộc, những thứ này, ai có thể địch nổi?

Cô bất quá là nhất thời mất phương hướng mà thôi, giống như anh, chơi đùa mà thôi. Quả thật như anh dự liệu, cảm tình Tô Noãn đối với Lục Thiếu Thần vô luận là trước kia hay là sau này, đều không thể so sánh với anh.

Khi anh dần dần bắt đầu phát hiện, không cách nào dễ dàng tha thứ cô nhất thời mất hồn thì anh định nói cho cô biết, anh đối với cô tựa hồ có chút thực sự không giống với lúc trước. Nếu ban đầu giữa Lục Thiếu Thần và anh trong lúc đó lựa chọn anh, thì sẽ không nên phản bội, anh làm sao có thể cho phép cô vì người đàn ông khác mà hao tổn tinh thần!

Anh trải qua bao nhiêu đường đời, lưu lạc qua bao nhiêu năm tháng, mới vô tình phát hiện bóng dáng thuần khiết này đến trấn định lại tình cảm không cân bằng của chính mình, tình cảm của anh quá nồng nàn cũng quá yếu ớt, cần một linh hồn thanh khiết đi thủ hộ.

Anh tìm được cô rồi, phát giác ánh mắt trời của cô thực rực rỡ, nhưng không cách nào thực sự tin tưởng cô, anh ngay cả chính mình còn không thể tin, lại như thế nào có thể đi tin người khác? Khi anh ở độ tuổi đơn thuần nhất, anh bị một người phụ nữ lừa gạt tình yêu, anh còn có thể nào dám tiếp tục đi móc tim móc phổi tin tưởng một người?

Tô Chấn Khôn từng bước thất thế sớm hơn thời gian so với anh dự liệu, chứng cứ chỉ chứng Tô Chấn Khôn tham ô anh giấu trong bàn sách không cánh mà bay, vậy mà, hôm sau báo chí đưa tin thư ký thị uỷ tham ô hối lộ lan truyền khắp.

Anh cũng chỉ là nghi hoặc vài giây, kế hoạch sớm muộn gì cũng muốn thực hiện, sớm một ngày muộn một ngày thì có làm sao? Lục Thiếu Thần vẫn còn giống như hộ hoa sứ giả coi chừng Tô Noãn, chàng trai ưu tú chói mắt kia làm tổn hại người chồng là anh đây, chỉ nhìn tới Tô Noãn thôi, cũng làm cho anh không thể mềm lòng được.

Khi anh đem tờ đơn ly hôn ném cho cô thì Tô Noãn chỉ là thản nhiên nhìn lấy, không có náo loạn gào khóc, phản ứng như vậy hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của anh, chẳng lẽ cô thực sự đã yêu Lục Thiếu Thần sao? Suy đoán như vậy làm anh thấy sợ hãi, người phụ nữ yêu anh làm sao có thể tiếp tục yêu người đàn ông khác?

Anh đem kỹ xảo dùng trên người người đàn bà khác trong những năm gần đây áp dụng trên người Tô Noãn, năm năm đầu tư chiếm được thu hoạch, làm sao có thể bị Lục Thiếu Thần đoạt lấy? Anh đem tờ đơn ly hôn anh nhận được để trong ngăn kéo, toàn bộ bồi hồi

do dự nháy mắt tan thành mây khói, Tô Noãn lại đem nó gửi đi, cô thế nhưng thực sự lựa chọn Lục Thiếu Thần!

Anh tức giận phần uất, nhưng như cũ bị lý trí chiếm cứ đại não, anh còn có chuyện của mình cần phải làm, anh muốn tiếp tục leo lên cao, thu được nhiều thành công hơn nữa, anh đã khôi phục độc thân, tự nhiên lại muốn dùng một cuộc hôn nhân để củng cố địa vị. Tình yêu cùng hôn nhân không liên quan, anh cần một cuộc hôn nhân mới, mặc dù anh phải dứt bỏ một phần tình cảm kia đối với Tô Noãn.

Vào cái ngày anh cử hành hôn lễ, Lục Thiếu Thần thế nhưng lại chết, anh nghĩ đến ngay cả ông trời cũng đang giúp anh. Đã không còn Tô Chấn Khôn cùng Lục Thiếu Thần, Tô Noãn chỉ có thể dựa vào một người, người đó chỉ có thể là anh, tình cảm Tô Noãn đối với anh, đã sớm vượt ra khỏi tình yêu, lẫn lộn quá nhiều thân tình.

Sau lại phát hiện, trong lúc anh cùng Tô Noãn có hiểu lầm sâu sắc thì Lục Thiếu Thần dùng cái chết của anh ta, ngăn cản Tô Noãn trở lại bên cạnh anh.

Cô là nên giải thích với anh, nếu ngay từ đầu lựa chọn yêu anh, vì cái gì không kiên trì đến cùng, nếu ngay từ đầu bao dung quá khứ của anh, vậy nên bao dung toàn bộ hết thảy của anh. Cô như thế nào có thể giữa chừng bỏ dở? Anh làm sao có thể cho phép!

— — —

Trí nhớ giống như là máy chiếu phim, đem chuyện cũ xây thành một bộ phim nhựa đen trắng ở trước mắt cô từng chút từng chút chiếu lại, cô nhìn lại thì tâm hồ như không có gợn sóng, sớm đã không còn tranh đấu kịch liệt như hai năm trước. Tô Noãn đứng ở hành lang, thả lỏng cánh tay Lục Cảnh Hoằng ra, cô hướng anh cười cười, hơn nữa cảm ơn: “Cảm ơn anh vừa rồi giúp tôi giải vây.”

Tiếp theo đó giữa bọn họ không có ai lên tiếng, cô hôm nay đã muốn vết thương chồng chất, cô chỉ muốn về nhà ngủ một giấc thật ngon, cô chưa từng hao tổn nhiều sức lực để đi ứng phó một người cơ trí ăn nói khéo léo.

Lục Cảnh Hoảng lảng lạng nhìn cô, cánh tay vừa rồi bị cô nắm vẫn còn duy trì động tác, Tô Noãn không đợi cho anh lên tiếng, thế nhưng gật đầu, lướt qua anh định rời đi. Anh lại đột nhiên nắm chặt tay cô, động tác giống như bọn họ vừa rồi nắm tay nhau, ánh mắt của anh cũng không có gì khác biệt, Tô Noãn hơi nghi hoặc nhìn anh, Lục Cảnh Hoảng lại nắm tay cô đi về phía thang máy.

Mãi cho đến khi tiễn cô về đến cửa nhà, anh cũng không có nói một câu, khi cô nhẹ nhàng nói với anh một tiếng hẹn gặp lại, sau đó chuẩn bị đóng cửa lại, thế nhưng anh bỗng nhiên thốt lên một câu:

“Ngày mai cùng đi xem khi đi.”

Sau đó không để ý đến sự kinh ngạc của cô, xoay người rời đi, nhìn thân ảnh thon dài thẳng tắp biến mất ở cửa cầu thang, Tô Noãn hai tay vịn cánh cửa, không biết nên phản ứng như thế nào.

— — — —

Xe thể thao màu đỏ tươi chạy ở trên đường, hai bên cửa kính xe mở rộng ra, gió lạnh nhanh chóng tràn vào, thổi tan oi bức bên trong xe, dừng xe ở ngã tư đường, trên khuôn mặt tuấn tú trắng nõn của Lục Cảnh Hoảng, như trước có chút đỏ mặt không bình thường.

Anh ấp úm thật lâu mới nói ra câu nói kia, anh chưa bao giờ mời mọc người phụ nữ nào như vậy, anh nhìn thấy bộ dạng người đàn ông trong phòng ăn kia dễ dàng nói ra miệng lời nói như vậy, tới phiên

anh, so với việc làm ngoại giao phát biểu trước giới truyền thông thì còn khó khăn hơn.

Từ lúc nắm chặt tay cô thì anh đã bắt đầu chuẩn bị nói, cho tới khi khánh khoắc cô đóng cửa lại anh còn chưa tìm được cơ hội thích hợp, cuối cùng chỉ có thể dứt khoát bỏ xuống câu nói trống không rồi rời đi, anh rõ ràng cảm giác được nhịp tim đập nhanh của chính mình.

Xe chạy qua đường Tân Hải thì anh nhận được điện thoại của Long Diên, cô nhờ anh tiện đường đến cửa hàng tối hôm qua lấy sợi dây chuyền đem về giúp cô, xe quẹo qua một ngã rẽ, anh liền nhìn thấy cửa hàng độc quyền tối hôm qua.

Dừng xe đẩy cửa vào, trên cửa treo một chuỗi chuông gió, tiếng chuông theo động tác của anh vang lên thanh thúy, âm sắc tinh khiết mà an tĩnh.

“Lục tiên sinh, anh giúp Long tiểu thư đến lấy dây chuyền đúng không?”

Nhân viên cửa hàng liếc mắt một cái liền nhận ra Lục Cảnh Hoảng, diện mạo xuất chúng như vậy, quả thực khiến người gặp qua không thể nào quên được ấn tượng, Lục Cảnh Hoảng chỉ là nhàn nhạt gật đầu, rồi trong lúc đợi nhân viên cửa hàng đi lấy sợi dây chuyền, ngẩng nhìn dây chuyền được trưng bày trong tủ.

“Lục tiên sinh, anh xem xem, có phải sợi này không?”

Một sợi dây chuyền ngọc trai thủy tinh được thợ làm tinh xảo rơi vào tầm mắt Lục Cảnh Hoảng, anh cúi đầu qua loa nhìn lướt qua, khi nhân viên cửa hàng muốn đem sợi dây chuyền bỏ vào hộp thì thế nhưng anh lại lên tiếng ngăn cản, đối mặt nhân viên cửa hàng khó

hiếu, cầm sợi dây chuyền kia lên.

“Lục tiên sinh, sợi dây chuyền này là kiểu dáng mới nhất của quý này, những viên thuỷ tinh trên châu này được khắc từ Swarovski nguyên chất...”

“Đây là con khi sao?”

“Hả?”

Đột nhiên bị cắt ngang nhân viên cửa hàng giật mình sững sờ một chút, mê hoặc nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng, liền nhìn thấy phía trên trên sợi dây chuyền, bừng tỉnh hiểu ra giải thích: “Đây là Monchhich a, nếu như đem một con Monchhich trưng trưng cho hạnh phúc cùng may mắn tặng cho đối tượng mến mộ trong lòng, liền chúc phúc hai người cả đời hạnh phúc cùng may mắn.”

“Gói lại đi.”

“A?”

Nhân viên cửa hàng bị lối suy nghĩ nhảy vọt của Lục Cảnh Hoảng làm cho sững sờ một chút, ngẩng đầu liền nhìn thấy đôi môi cánh hoa anh đào của Lục Cảnh Hoảng cứ như vậy mà khẽ cong lên thành hình bán nguyệt, khiến cho trên khuôn mặt lạnh lùng trở nên ôn nhu duy mỹ.

Chỉ là chớp mắt nhìn lại lần nữa, đâu còn nhìn thấy khoé môi cong cong, chỉ có bờ môi thẳng băng, khi nhân viên cửa hàng vội vàng đi gói lại thì Lục Cảnh Hoảng quay đầu thấy trên vách tường treo một con khi Monchhich thì ấn đường nhíu lại, tựa hồ đang suy tư điều gì.

Chương 27: Cửa Thanh Nham

Cô ngồi trong đêm khuya tối tăm, đôi mắt đau nhức khó chịu, ánh đèn vàng nhạt, đặt trên bàn sách là bình sứ trắng trơn bóng được cắm vài nhánh cây không biết tên.

Tô Noãn bỏ xuống vài tác phẩm ảnh chụp đã được sắp xếp lại, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, một con chim đen bỗng nhiên bay xẹt qua màn đêm đen nhánh, bay tới trước cửa sổ, vỗ cánh, sau đó nhìn không thấy bóng dáng đâu nữa.

Cô lắc đầu, hoài nghi mình nhìn lầm rồi, đem tác phẩm gom lại sắp xếp cho tốt.

Cô không có từ chối hợp đồng với nhà xuất bản Lục Lâm, không có bởi vì Cố Lăng Thành mà bỏ qua cơ hội xuất bản, có một số việc nghĩ nhiều nên đã thông suốt rồi, cũng không cần phải bảo thủ chỉ vì tranh chấp một hơi thở.

Bỗng nhiên, cô nhớ lại từng bắt gặp trên tạp chí một câu nói: dùng gập ghềnh bụi gai mà bạn giao phó để phá hư cổ họng của bạn.

Thờ ơ cười cười, mở ngăn kéo tủ đặt tác phẩm vào, ngón tay chạm vào một quyển sách đặt ở bên trong, Tô Noãn cúi người lấy ra, là một quyển “Bố già” giống với quyển sách từng nhìn thấy tại nhà của Lục Cảnh Hoằng.

Tô Noãn tùy tay lật xem vài tờ, động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, ở thời điểm khép sách lại, đột nhiên rơi ra một tấm hình, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, cô không biết trong quyển sách này có

kẹp một tấm ảnh.

Cô ngồi xổm xuống nhặt tấm ảnh lên, trong tầm mắt mờ tối là một người đàn ông và một đứa bé mặc quần áo màu xanh dương cũ kỹ, mái tóc ngắn ngắn, không nhìn rõ giới tính, nhưng trên khuôn mặt non nớt lại tràn đầy tươi cười khờ dại.

Tô Noãn ở dưới ánh đèn, lẳng lặng nhìn người đàn ông trong tấm ảnh, đó là cha của cô, tấm hình cũ này cô chưa từng thấy qua bao giờ, nhưng lại làm cô vừa nhớ ra chụp được khi nào.

Trên người cha chảy xuôi theo dòng đậm ưu thương, giống như bối cảnh trong tấm ảnh, một vùng biển đại dương.

Khi đó bọn họ còn ở một nơi thật xa, cha thường xuyên hoài niệm về mẹ, khi đó tối thiểu cũng chưa có trở nên lạnh lùng thờ ơ, đối với cô cũng không có xa cách như vậy.

Ngắm lại sự biến hoá của cha, tựa hồ cũng chỉ trong vòng một đêm, cô bị phát hiện ra có bệnh, cha mang theo cô ra viện, đối với bệnh tình của cô không ngừng dốc lòng, mà khi đó cô chỉ biết ngực mình đôi khi sẽ khó chịu.

Sau đó, Tô Noãn lại nhớ tới Niếp Hiểu Dĩnh, mẹ của cô, gương mặt của cô còn hơi đau nhói, lại làm cho cô tỉnh táo ý thức được, mẹ đối với cô chán ghét không kỳ vọng sinh ra đứa bé.

Như vậy rất tốt, một cái tát kia vung xuống, làm cho cô không còn ôm bất kỳ hy vọng nào, vết sẹo trên mặt tuy rằng sẽ biến mất, nhưng trong lòng cô vĩnh viễn để lại vết thương không thể mất đi.

Đó là người mẹ sinh ra cô, chỉ là cô và bà có lẽ không có duyên phận làm mẹ con, nếu đã như vậy, thì vĩnh viễn không cần làm nữa.

Cô quyết định tha thứ cho hết thảy những gì Niếp Hiểu Dĩnh đã làm với cô, như vậy cô không cần phải nghĩ ngợi gì nữa, cô cũng có thể hoàn toàn buông xuống khúc mắc, là có thể nhất định tuyệt không đi để ý nữa.

Lần nữa đem sách để vào trong ngăn kéo, Tô Noãn nhìn bức ảnh trong tay, trong lúc giật mình phát hiện, trong lòng mình ngoan tuyệt không thua kém gì cha mẹ cô.

Cô định lấy cái gọi là tha thứ, đem mẹ của cô hoàn toàn trục xuất ra khỏi thế giới của cô, không cho phép người đàn bà kia chiếm cứ một chỗ nào trong nội tâm của cô.

Đi đến trước cửa sổ, đưa tay kéo rèm cửa, lại bị mùi thơm của đám cỏ khô héo dưới lầu hấp dẫn tầm mắt.

Hiện tại đã sắp sang đông, khi mùa xuân đến, những lá cây khô héo ẩn nấp đằng sau đám cỏ non sẽ hay không hồi sinh lại?

Thời điểm Tô Noãn quay đầu, liếc mắt nhìn máy ảnh bị cô đặt bên cạnh bàn, cô bỗng nhiên muốn chụp lại thời điểm hoa đỗ quyên nở rộ sáng lạng trong nháy mắt mọc bên dưới đám cỏ khô ở cửa Thanh Nham.

Cửa Thanh Nham, Tô Noãn cúi đầu nhẹ nhàng lập lại mấy lần, sau đó nhàn tản cười rộ lên, đôi mắt phượng nhãn kiều diễm như hoa, nghĩ tới, đi thực hiện có gì không thể?

— — — — —

Thời điểm hơn 4 giờ sáng, anh liền tự động tỉnh táo lại, hơn nữa không thể tiếp tục bình yên đi vào giấc ngủ.

Lục Cảnh Hoằng nằm ở trên giường, nhìn lên trần nhà màu trắng mênh mông, anh nhớ tới anh nói hôm nay muốn cùng một cô gái đi xem khí, hiện tại nhớ lại, chỉ cảm thấy ngày hôm qua chính mình có chút vờ vịt ngớ ngẩn.

Anh im lặng ngồi bên trong ánh mặt trời hừng sáng, thẳng cho tới khi sắc trời dần dần sáng hẳn ra, anh bỗng nhiên vén chăn lên, hai chân thon dài rơi xuống đất, anh đứng ở trước bồn rửa mặt, cái gương sáng trong phản chiếu ngũ quan anh tuần của anh.

Lòng anh dần dần dâng lên, nhẹ nhàng nằm ở lồng ngực anh, anh nhìn thấy chính mình trong gương nháy mắt bắt đầu khởi động khẩn trương... cùng nhàn nhạt vui mừng.

Thậm chí, anh còn không biết mình vui mừng vì cái gì, chỉ là không hiểu sao cảm thấy được tâm tình thoải mái vui mừng.

Ai cũng không biết được tình yêu lúc nào sẽ đến.

Anh không biết cái này có tính là tình yêu không, nhưng anh không ngại cùng Tô Noãn lúc này nói chuyện yêu đương, nếu tư tưởng của anh điên cuồng kêu gọi, vậy anh tốt nhất đi thành toàn cho nó, nếu không anh sẽ chỉ làm ra chuyện ngu ngốc hơn.

Anh không biết trận yêu đương này sẽ kết thúc khi nào, nhưng một khi kết thúc, anh nghĩ anh đã có thể thoát khỏi những suy nghĩ cổ quái kỳ lạ trong đại não rồi, anh sẽ không còn bị quấy nhiễu nữa.

Cho nên anh đem nó liệt vào kế hoạch trong độ tuổi của anh, nếu đây là lịch trình cùng nhiệm vụ duy nhất mà trong cuộc đời lạnh bạc của anh nhất định phải trải qua, anh nhất định sẽ cẩn thận tỉ mỉ đi hoàn thành cho tốt.

Trong phòng thử đồ rộng rãi, quần áo không gọn gàng được bày la liệt, một cánh tay duyên dáng chỉ khẽ kéo qua một cái cà vạt màu đỏ, ở trước áo sơ mi màu trắng mặc trên người khoa tay múa chân một chút, giữa đôi chân mây minh bạch bởi vì không hài lòng mà hơi nhú lên.

Khi ngoài cửa có tiếng chuông vang lên thì Lục Cảnh Hoằng vừa mới cài xong nút áo khoác, anh thoáng sửa sang lại nút áo, mới chậm rãi thông thả đi ra ngoài, vừa mở cửa liền thấy khuôn mặt tổ cáo âm u của Long Diên.

Mây Lục Cảnh Hoằng hơi nhú lại, mà Long Diên sau khi quan sát một lượt trên dưới cách ăn mặc của anh, không khỏi kinh ngạc kinh hô lên, nhất thời quên mất mục đích mình tới nơi này để chất vấn:

“Oa, cậu Út, cậu làm gì thế? Vừa tây trang, vừa cà vạt, nhìn thấy cậu làm ngoại giao phát biểu trên ti vi, cũng không có ăn mặc trang trọng như vậy a?”

“Cậu có phải là xịt nước hoa không, sao lại nghe mùi nồng thế này?”

Khi Long Diên lấy mũi đến gần để ngửi, Lục Cảnh Hoằng sắc mặt nhất thời lạnh xuống, một cái liếc mắt quét ngang qua, Long Diên lập tức ngoan ngoãn im lặng trầm mặc, ngượng ngùng giơ giơ hai tay.

“Cậu phải đi ra ngoài sao?”

Lục Cảnh Hoằng xoay người đi vào trong, Long Diên liền giống như cái đuôi đi vào theo, tò mò quan sát căn nhà người đàn ông độc thân sống một mình, so với mấy năm trước cũng không có gì thay đổi, đơn điệu vắng vẻ như nhau.

“Chìa khoá xe thể thao để trên bàn trà, chớ lộn xộn đựng vào đồ vật khác.”

Lục Cảnh Hoằng ngẩn gợn đắn dò một câu, liền lập tức mang giày đi ra mở cửa nhà, Long Diên lúc này mới nhớ tới ý đồ của mình khi tới đây, vội vàng từ trong túi xách lấy ra sợi dây chuyền mà Lục Cảnh Hoằng đưa tới hôm qua.

“Cậu Út, con nhờ cậu lấy không phải sợi dây chuyền này!”

Lục Cảnh Hoằng thân hình vừa đi ra ngoài dừng lại, quay đầu lại, nhìn thấy sợi dây chuyền trong tay Long Diên, sợi dây chuyền bằng đá thuỷ tinh Swarovski rất tinh xảo, con bướm bướm màu tím dưới ánh đèn sáng trắng loé lên lấp lánh.

“Sợi dây chuyền kia của con cái mặt không phải là hình con bướm bướm, mà là con Monchhich, Monchhich đó, cậu Út cậu có biết không vậy? Được rồi, con biết rõ cậu đối với những thú nhồi bông kia không có hứng thú, nhưng là không đến nỗi đối với sợi dây chuyền con mua tối hôm trước một chút cũng không có ấn tượng chứ?”

Lục Cảnh Hoằng trầm mặc cúi đầu xuống, Long Diên trực tiếp có loại xúc động muốn ngã xuống đất ngất đi, xoa xoa huyết thái dương của mình, oán hận lên án cậu của mình làm việc bất lực:

“Đây chính là số lượng có hạn a, thật vất vả mới tìm được một cái, còn tưởng rằng mấy ngày nữa tham gia tiệc rượu có thể đeo, a a, thời điểm cậu đi lấy tại sao không xem kỹ một chút?”

“Không phải chỉ là một sợi dây chuyền thôi sao, không cần phải kinh hãi như vậy chứ?”

Lục Cảnh Hoằng liếc cô một cái, nhàn nhạt thu hồi toàn bộ vẻ mặt,

xoay người đi ra ngoài:

“Thục nữ nói chuyện cần phải luôn ôn hoà.”

Long Diên cúi đầu nhìn sợi dây chuyền một chút, ngẩng đầu nhìn người cậu đang không biết suy nghĩ gì đứng nói chuyện với mình, khổng chế không được tính tình nóng nảy của mình, găm gù gào thét:

“Cậu Út, đèn sợi dây chuyền cho con!”

Thời điểm Lục Cảnh Hoảng đi vào thang máy, còn có thể nghe thấy thanh âm lên án lan truyền trong căn hộ, trên mặt của anh cũng không thấy bất kỳ áy náy, khi cửa thang máy khép lại một khắc kia, anh đột nhiên đưa tay vào trong túi quần lấy ra một sợi dây chuyền.

Trên châu thủy tinh được khảm lên con thú Monchhich đáng yêu, bởi vì đã được lau chùi cẩn thận, trên châu loé ra ánh sáng trơn bóng, nhìn qua vô cùng đẹp đẽ.

Anh nhớ tới khuôn mặt trắng trong thuần khiết lại đơn thuần, cô hẳn là sẽ thích, nhân viên cửa hàng kia nói con gái đều sẽ thích sợi dây chuyền kiểu dáng này, ngay cả Long Diên là con gái còn thích, huống chi là cô.

Lục Cảnh Hoảng lần nữa giấu sợi dây chuyền vào trong túi quần, lòng tràn đầy vui mừng, chưa bao giờ mừng qua như vậy, cũng mơ hồ khẩn trương, anh không biết sau khi Tô Noãn nhìn thấy sẽ nói câu gì với anh.

Cô sẽ mỉm cười với anh, hay là... sẽ hôn anh một cái để đáp lễ?

Khi ý nghĩ này hiện lên trong đại não thì anh không thể ngăn chặn yết

hầu lên xuống, trừ bỏ uống say lần đó, cô tựa hồ cũng không chủ động hôn anh nữa.

Nhìn thân ảnh người đàn ông phản ngược từ vách thang máy, trên mặt là ngây ngô không phù hợp với lứa tuổi, trên làn da trắng nõn hiện lên màu đỏ nhàn nhạt, ngay cả chính anh cũng không thể nhìn thẳng vào thay đổi như vậy.

Sắc trời hôm nay cũng không tốt lắm, mờ mịt, mùa đông đã đến, đối với bất kỳ một thành phố nào mà nói, mùa này cũng đều nhuốm đắm u buồn nặng nề.

Lục Cảnh Hoảng ngồi vào xe riêng của mình thì điều đầu tiên nghĩ tới chính là: hôm nay đi xem khi thì không cần mang ô che nắng rồi.

Điều này làm anh nhin không được đùa cợt chính mình, Lục Cảnh Hoảng, mà thật sự muốn phát điên rồi sao?

Như thế này mà còn để ý tới lời nói nhảm của chồng cũ của cô sao?

Xe chạy trên con phố cổ, anh nhìn thấy một cửa hàng bán hoa, sau đó cơ năng thân thể anh làm ra quyết định, ở cửa hàng hoa khi anh nhìn thấy cô gái khéo tay đem một bó hoa màu lam mê hoặc lòng người nhét vào chỗ ngồi phía sau thì trên khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ ngây thơ.

Anh không biết cô ấy làm cách nào đem một bó hoa to như vậy đặt vào trong xe, nó nhìn qua còn to hơn cửa xe, từ kính chiếu hậu liếc nhìn mảng màu lam diêm dúa lấp ló trên ghế sau, anh bắt đầu không thể chịu đựng được đầy mùi hoa trong xe.

Anh không biết lát nữa phải giải thích sao về bó hoa này, mặc dù anh còn có một sợi dây chuyền kia.

— — — — —

Xe ngừng ở ven đường trong khu phố cổ, Lục Cảnh Hoằng ngồi bên trong xe, lại thật lâu không có đi ra ngoài, anh đang sắp xếp lại ngôn ngữ của mình, không đến nỗi sau khi nhìn thấy cô thì không biết phải nói gì.

Anh biết giờ phút này bản thân có chút kích động, thậm chí có chút khó có thể che dấu, giống như là một cậu thiếu niên bỗng nhiên lấy hết dũng khí chuẩn bị tỏ tình, đứng trước cửa nhà Tô Noãn, tinh thần thấp thỏm đến nỗi không thể nhấn chuông cửa.

Kết quả, khi anh còn đang bất định bồi hồi, cửa liền tự động mở ra, Lục Cảnh Hoằng sắc mặt lập tức lãnh túc, anh nhìn vào, liền nhìn thấy hé ra khuôn mặt tròn tròn, tiếng nhai đồ ăn vặt ken két làm cho anh lập tức nhú mày.

Lâm Gia Gia hiển nhiên không ngờ rằng vừa mở cửa ra liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng, chỉ cảm thấy trước mắt rơi xuống một trận bông tuyết trắng nõn, hơi ngớ ngẩn ra, hé lên cánh môi đầy, chỉ kém không để lại một ít nước miếng trong suốt.

Lục Cảnh Hoằng căn bản tầm mắt không nhìn trên người cô một giây, trực tiếp xẹt qua cô nhìn vào bên trong phòng, nhanh chóng nhìn chung quanh một vòng, sau khi tìm không được con mồi, nếp gấp giữa chân mày không khỏi tăng thêm.

“Lục... Lục...”

“Cô ấy đâu?”

Khi Lâm Gia Gia vẫn còn đang bối rối không biết nên xưng hô với

Lục Cảnh Hoàng như thế nào thì anh lãnh đạm chất vấn một câu cắt đứt tất cả mộng ảo được nói chuyện cùng thần tượng của cô.

Thản nhiên, cũng không để lại dấu vết khí thế.

“Tiểu Noãn ư? Sáng nay cô ấy về nhà bác trai rồi.”

— — — — —

Máy bay đáp xuống sân bay thành phố M, vào khoảng hơn 6h sáng, Tô Noãn đứng bên dưới bầu trời sáng sớm ở sân bay khẽ ngẩng đầu lên, nhìn lên một tia nắng mới bắt đầu nhô ra.

Cô hít thở sâu một cái, sau đó ngồi trên xe buýt, đi tới trạm xe lửa, đi đến cửa Thanh Nham phải ngồi một đoạn xe lửa, nơi đó không có ô tô tốc hành, trừ phi là xe riêng.

Nhà ga vĩnh viễn không cách nào tránh khỏi trường hợp chật kín biển người, Tô Noãn chỉ có thể che chở cho túi xách của mình, vừa lên xe, một luồng không khí nóng bức xộc vào mũi, cũng khó ngửi, lẫn lộn với mùi mồ hôi trên cơ thể người.

Tô Noãn rất nhanh tìm thấy chỗ ngồi của mình ngồi xuống, người người kéo nhau lên xe toa xe hành khách bắt đầu chật ních, đây chỉ là xe lửa bình thường, một vài khu vực tương đối ven đường rút lại phía sau, đường sắt chắc sẽ không sắp xếp xe tự động hoặc cao tốc.

“Ô...” Tiếng còi hơi vừa kêu to vang lên, xe lửa liền bắt đầu loảng xoảng loảng xoảng lăn bánh, Tô Noãn ngẩng nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ từ chậm cho tới nhanh, sau đó đi ngang qua một vườn bách thú thì cô nhìn thấy mấy con khỉ.

“Ngày mai cùng đi xem khỉ đi!”

Trong đầu vang lên giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lại có vẻ khó chịu, Tô Noãn sửng sốt, cô giống như là đã quên cái gì, chỉ là cô còn chưa kịp nghĩ nhiều, xe lửa liền từ từ dừng lại, xuống xe – ý thức thay thế suy nghĩ này của cô.

Trải qua mười mấy năm, khi Tô Noãn lần nữa đặt chân lên vùng đất địa phương này thì thế nhưng không có sinh ra cảm giác tang thương cảnh còn người mất, nơi này vẫn như trước đây không có bất kỳ biến hoá nào, vô luận là con người hay là nhà ở.

Cô dọc theo cát đá từ từ đi tới, từng bước sâu từng bước, đứa bé chân trần chạy trong đất cát đùa vui, trên khuôn mặt ngăm đen tràn đầy ngây thơ thuần phác nhất.

Có lúc, sẽ có mấy đứa bé phát hiện ra cô, người khách xa lạ đến từ bên ngoài, sau đó tụ tập ở dưới một góc cây to, ngẩng cái đầu nhỏ nhỏ nhìn lên, nghiêm túc trừng to mắt nhìn cô, còn có máy ảnh tiên tiến trong tay cô.

Tô Noãn nhớ lại chính mình còn nhỏ, tựa hồ cũng giống như thế này tò mò nhìn nhiếp ảnh gia tới nơi này chụp phong cảnh.

Cô quay về phía đám tinh linh nhợt nhạt ngăm đen kia mỉm cười, sau đó hơi khom người xuống, dùng ống kính nhiếp ảnh chụp khuôn mặt đơn độc thuần khiết trong sáng đang ngẩng lên của bọn trẻ, dùng một thanh kẹo làm trao đổi.

Bọn nhỏ hô nhau kéo lên, sung sướng cướp vài viên kẹo ăn, quay về phía cô ngượng ngùng cười cười, sau đó thật nhanh cười đùa chạy đi.

Tô Noãn nhìn bóng lưng hoạt bát của bọn chúng, chỉ là đơn giản mà

cười, cô hoài niệm cuộc sống vô ưu vô lo của chính mình khi đó, tuy rằng nghèo khó nhưng lại như cũ vui vẻ tự đắc, bởi vì đó là hồi ức chân thật nhất.

Tô Noãn dọc theo trí nhớ trước đây, tìm kiếm căn phòng mà cô và cha đã từng ở qua, liên tục tìm kiếm, ở sâu trong đại não mơ hồ kia từ chỗ không rõ núi non dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Cái chỗ này ba mặt đều là núi non, mặt trước là hồ nước, giống như là một cái ghế có tay vịn, mà giữa sườn núi có một cục đá hình thù kỳ dị che chắn, nhìn từ xa giống như không có đường để đi, đến gần lại giật mình thì ra có khoảng trời riêng.

Vì thế liền đem cửa đá này gọi là cửa Thanh Nham, cũng làm cho vùng núi không có tiếng tăm gì này có một cái tên độc đáo thuộc về riêng nó.

Tô Noãn nghĩ, linh hồn của cha cô hẳn là vẫn sẽ trở về đây, quanh quần trên cửa Thanh Nham thôi.

Trên đường đi gặp được một cụ già lớn tuổi tốt bụng chỉ đường cho cô, tìm được căn nhà kia cũng không khó, tuy rằng bụi bặm đã muốn bám đầy, nhưng vẫn còn chưa sụp đổ, cô chưa từng quên những người nhiệt tình lương thiện ở nơi này, hẳn là bọn họ mấy năm nay giúp đỡ trông coi nhà cửa.

Nhà cô xây trên vùng đồi núi so với mặt biển tương đối khá cao, cho nên, trong lúc cô lau bàn ghế sạch sẽ thì liếc mắt một cái nhìn ra cửa, liền đem phong cảnh ở cửa Thanh Nham thu hết vào mắt, có loại cảm giác rung động khi nhìn tổng quát toàn bộ.

Có hàng xóm ở xung quanh tò mò tới cửa hỏi thăm, Tô Noãn lễ phép mỉm cười, thanh âm thanh thanh lên tiếng:

“Con là Tô...”

Nhớ tới cha sau khi rời khỏi nơi này đã thay tên đổi họ, Tô Noãn dừng lại chốc lát, mới nhớ lại đầy đủ tên họ của mình và cha trước đây:

“Con là Chu Kỳ Minh con gái của Chu Hựu Thanh, cha con đã mất, lần này con chỉ là trở lại thăm, cảm ơn các bác mấy năm nay đã trông nom căn nhà trống trải này.”

Vị bác cao tuổi nhất nghe được tin Tô Chấn Khôn mất, bùi ngùi thở dài một tiếng, an ủi vỗ vỗ bả vai Tô Noãn, Tô Noãn chỉ là quay lại bình thản mỉm cười, cũng không có bao nhiêu thương cảm.

Tô Noãn ăn cơm trưa tại nhà vị trưởng bối này, sau đó nói chuyện phím vài câu, liền biết đối tượng được gọi là bác Lưu, mọi người ở đây đều không có tranh đấu lợi ích, một tiếng gọi tôn trọng liền đổi lấy nụ cười động lòng người nhất.

Nơi này thuộc khu Lĩnh Nam, mùa đông so với nhiệt độ ở thành phố A, Tô Noãn đội cái nón rơm được bện bằng tay trên đầu, bắt đầu đi từ vùng đất này, cô vừa đi vừa chụp, hơn nữa thân thiện cùng dân bản xứ trao đổi.

Trên mảnh đất này thường thấy nhất là đàn ông vùi vùi với phương tiện giao thông lạc hậu – cưỡi xe lừa mà chạy, cỏ khô nông nghiệp mới vừa được gặt hái từ ruộng bậc thang phủ lên xe chòng chành.

Vùng đất này cũng trồng một mảng trà rộng lớn, Tô Noãn đứng ở trên bờ ruộng, giơ máy ảnh lên bấm răng rắc làm cho những ngư dân thuần phác này nghi ngờ nhìn chăm chú, nhưng sao đó lại là nụ cười thân thiện.

Tô Noãn thu hồi máy ảnh, nhìn trời đất vô hạn bao la, mùa đông bát ngát sương mù mờ ảo phá không mà đến, cô mỉm cười bước lùi xoay người lại, trong nháy mắt một giây sao đó dừng lại trên một hình ảnh.

Dưới diện tích rộng lớn, một bóng dáng thon dài đứng thẳng sừng sững ở ngoài đồng, giống như là một cây thuốc phiện đứng ở trong dòng nước cuộn cuộn, Tô Noãn chỉ là nháy mắt giật mình sững sờ, ngay sau đó liền lẳng lặng cười lên.

Dường như bầu trời trong lúc đó, chỉ có hai người bọn họ đang đứng, cô vừa quay đầu lại, im lặng nhìn chăm chú vào anh, trời đất liền như vậy mà linh động.

Lục Cảnh Hoảng sẽ xuất hiện tại cái nơi thâm sơn cùng cốc này, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài sự hiểu biết dự liệu của Tô Noãn, chỉ lệch nhau có mấy giờ, anh đã đứng ở trước mặt cô, đây rốt cuộc là hiệu suất làm việc nhanh như thế nào a?

Tầm mắt của Tô Noãn nhẹ nhàng nhìn ra xa, cô nhìn thấy bên dưới ruộng bậc thang, chiếc xe màu Champagne đậu bên đường đá sỏi, không khỏi nhíu mi tâm, tò mò đem ánh mắt về phía Lục Cảnh Hoảng.

Cô muốn hỏi anh một chút, làm sao mà lái xe qua được một vùng đá sỏi lớn, nhưng khi chạm đến sắc mặt âm trầm của anh thì im lặng không dám nhiều lời.

Sau đó cô nhớ lại ngày hôm qua anh lần nữa nhấn mạnh việc đi xem khi, chẳng lẽ thật sự hôm nay anh định cùng cô đi xem khi thật sao?

Nhận thức như vậy làm lòng Tô Noãn có chút bối rối, cô muốn thuyết

phục chỉ là do mình suy nghĩ lung tung, nhưng là, nếu thật sự là như thế, anh tại sao lại đứng ở chỗ này, nếu không phải là đi tìm cô, anh làm sao có thể tìm tới nơi này?

Chính là loại cảm giác nặng nề này, khiến cho tất cả xung quanh mình đều tĩnh mịch mà yên lặng, cảm xúc nội tâm của cô bắt đầu dâng lên, ngay cả chính cô cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cho nên, cuối cùng cô cũng chỉ có thể nở nụ cười sáng lạn:

“Không nghĩ tới có thể gặp được anh ở đây, thật sự là khéo.”

“Tôi cũng không muốn gặp được em ở đây, dù sao ở đây không thể đi xem khi được.”

Lục Cảnh Hoằng không nhúc nhích bước nào, vẫn như cũ đứng trên bờ ruộng, lạnh lùng bác bỏ lời nói khách sáo cố gắng hoà giải không khí của Tô Noãn, đang âm thầm trách cứ Tô Noãn sai hẹn, tự nhiên cũng để lộ nỗi canh cánh trong lòng anh.

Đôi mắt màu hổ phách kia, ở đằng sau kính mắt, loé ra lạnh lùng tàn phá.

Tô Noãn muốn nói thêm gì đó, nhưng không biết phải nói gì, cô chợt sinh ra áy náy, rồi lại không biết nên dùng loại giọng điệu nào mà nói, lời nói bén nhọn của anh cũng đủ cho cô tự tìm mất mặt.

Hai người đứng hơi xa xa, cũng trầm mặc mà chống đỡ, khi ánh mắt lơ đãng giao nhau thì Lục Cảnh Hoằng lãnh đạm nhìn về phía trước, Tô Noãn cũng thản nhiên quay mặt sang bên.

Cô vuốt ve máy ảnh trong tay, tầm mắt xẹt qua thân hình Lục Cảnh Hoằng, liền nhìn thấy phía sau anh, ở trong ánh mặt trời mùa đông chiếu xuống, rơi xuống bụi cỏ lau lay động trên vũng nước sâu rộng u

tĩnh kia.

Ánh mắt Tô Noãn mang theo kinh hỉ trống trải, cô cầm lấy máy ảnh định chụp lấy bức tranh phong cảnh xinh đẹp này, lòng bàn chân lại vừa trượt một cái, cả người hướng bùn lầy bên cạnh ngã xuống.

Còn chưa kịp hô lên một tiếng nhỏ, một đôi tay có lực chột dỡ sau lưng cô, hướng về phía trước, cô liền dán lên lồng ngực kiên cố, hơn nữa ngửi được mùi thơm rõ ràng, không giống với hơi thở mát lạnh trong quá khứ.

Lục Cảnh Hoảng nhanh chóng đứng vững, lập tức đem cô cách xa dọc theo bờ ruộng một bước, sau đó ưu nhã xoay tròn, liền kéo tay cô đi về phía con đường lúc đi đến, không nói một lời.

Tô Noãn vẫn chưa hết sợ hãi, sắc mặt có chút tái nhợt, đáy mắt là bóng lưng màu đen đơn điệu di động của Lục Cảnh Hoảng, bàn tay lạnh lẽo của cô bị bao vây trong lòng bàn tay ấm áp, anh đi rất nhanh, nhưng lại trầm ổn mạnh mẽ.

Cô bị kéo đuổi theo bước tiến của anh, Tô Noãn cảm thấy đôi chân như mất hết sức lực, bước chân cũng rối loạn, cô cúi đầu cẩn thận từng li từng tí tránh vũng nước đọng cùng bùn lầy trên bờ ruộng, lại nhìn thấy bên mép giày da của Lục Cảnh Hoảng dính bùn đất.

Mà một người trước sau như một coi trọng bề ngoài như anh thế nhưng lúc này lại hồn nhiên không hay biết, chỉ là một lòng lôi kéo cô đi về phía chiếc xe kia, rốt cuộc Tô Noãn có chút nhịn không được, lúc đi xuống bờ ruộng thì một tay bám vào một thân cây thớ dóc, không muốn đi thêm bước nào nữa.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu? Tôi lát nữa còn muốn chụp cảnh hoàng hôn ở đây...”

“Muốn tôi ôm em phải không?”

Lục Cảnh Hoằng chỉ là đơn giản trả lời một câu, lại làm cho Tô Noãn nháy mắt im miệng không nói, nhìn thấy anh xoay người lại thật thì tự mình nhanh chóng chạy đi lên, hơn nữa lướt qua anh chạy chậm về phía chiếc xe.

“Nếu anh muốn mang tôi trở về, vậy anh đi về trước đi, tôi vẫn chưa hoàn thành xong nhiệm vụ chụp hình, vài ngày sau mới có thể trở về thành phố A.”

Lục Cảnh Hoằng mới vừa mở cửa xe, một bàn tay của anh chống trên cửa xe, nhìn từ trên xuống dưới Tô Noãn đang cầm máy ảnh đứng ở bên cạnh xe không chịu đi vào, mi tâm không ngừng nhíu lại, sắc mặt của cô có chút tái nhợt, nhưng là đôi môi cũng rất hồng.

Anh kìm lòng không đậu đem tầm mắt dừng trên đôi môi cánh hoa của cô, yết hầu kích thích lên xuống cho thấy anh không được tự nhiên, Tô Noãn vẫn chưa phát hiện ra sự kỳ lạ của anh, chỉ là vẫn nhìn hoàng hôn bao phủ xuống phong cảnh núi rừng:

“Anh tốt nhất nên lập tức đi ngay đi, nếu không đợi trời tối đen đường núi khó đi lắm.”

“Em cứ như vậy mà muốn tôi đi sao?”

“Chẳng lẽ anh không muốn đi?”

Tô Noãn hơi có vẻ ngờ ngẩn nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng, lại kinh ngạc nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của anh có chút trở nên tức giận, anh đối với cô không chút nào che dấu tâm tình của mình, thế nhưng anh lại cố gắng kiềm chế, không phát tác với cô:

“Lên xe.”

Tô Noãn cũng hiểu rõ đã chọc giận phá hỏng tính khí kiềm chế của người đàn ông đối với mình, ngượng ngập gật đầu, ngồi vào bên ghế lái phụ anh đang mở ra, lại không quên ước nguyện ban đầu của mình khi tới nơi này.

“Đưa tôi đến cửa ngõ ba phía trước và cho tôi xuống là được rồi, sau đó anh cứ đi thẳng về phía trước, là có thể đi ra thị trấn rồi.”

Sau khi xe khởi động, Tô Noãn dẫn đầu phá vỡ trầm mặc, khoé mắt của cô liếc đến đôi tay thon dài trên tay lái kia, phát hiện sau khi cô nói ra câu nói kia, trên mu bàn tay trắng nõn gân xanh đột nhiên nổi rõ ràng.

Tô Noãn cúi đầu xoa xoa ống kính máy ảnh, “Tôi nhớ là lần trước có nhắc với anh, đàn ông tốt nhất không nên đè nén tâm tình của mình quá độ, như vậy rất dễ dẫn đến bất lực.”

Cả khuôn mặt Lục Cảnh Hoằng trong nháy mắt đen xuống, bỗng nhiên bị lạc tay lái, xe đụng vào tảng đá lớn bên đường, thân thể Tô Noãn bỗng nhiên bị nghiêng ngã, máy ảnh trong tay trực tiếp văng khỏi tay, đập vào học tủ xe sau đó rơi trên sàn xe.

“Máy ảnh của tôi!”

Tô Noãn đau lòng thét lên một tiếng kinh hãi, cô tháo dây nịt an toàn ra cúi người xuống nhặt, Lục Cảnh Hoằng lại đột nhiên đạp chân ga, bởi vì quán tính mà cái ót của cô trực tiếp hung hăng đụng vào tủ xe cứng rắn, âm thanh va chạm thanh thúy êm tai vang lên.

“Anh làm như vậy là ý gì? Tôi rất cuộc đặc tội anh chỗ nào, không

phải chỉ là quên đi xem khi thôi sao?”

Tô Noãn thở phì phò ngồi trở lại chỗ ngồi, che cái đầu bị thương, trong đôi mắt phượng xinh đẹp trong suốt, dâng lên sương mù nhàn nhạt, trong trẻo mà trong suốt, tất cả đều là lên án đối lấy Lục Cảnh Hoằng chỉ thản nhiên thoáng nhìn qua.

Vẻ mặt anh vẫn chìm liễm như cũ, phớt lờ ánh mắt phần hận của Tô Noãn, sau một lúc trầm mặc, bỗng nhiên mở miệng:

“Ngày mai đi xem khi, tôi không hy vọng lần nữa phát sinh chuyện như hôm nay.”

“Chẳng lẽ anh tới nơi này chỉ là vì để cho tôi ngày mai mặt trời lên cao, đi vườn bách thú đứng bên ngoài hàng rào, xem khi ăn chuối tiêu à?”

Tô Noãn chỉ cảm thấy có chút không giải thích được, cô đoán không ra suy nghĩ của những người thuộc tầng giai cấp xã hội thượng lưu này, vì để đi xem khi mà có thể ngàn dặm xa xôi đuổi tới đây, thật đúng là vô cùng nhàn hạ thoải mái.

“Nếu đã nói chuyện yêu đương, tôi không muốn lãng phí thời gian, đừng có cố gắng cãi nhau với tôi, em nên biết, em cãi không lại tôi đâu.”

“Ai muốn cùng anh nói chuyện yêu đương, tôi đáp ứng khi nào chứ!”

Tô Noãn hoàn toàn không nói gì, cô cố gắng nhớ lại hết thảy chuyện tối hôm qua, lại không nhớ nổi câu nói đối mà cô nói với anh, Lục Cảnh Hoằng lại tự mình xem như là hiển nhiên mặc kệ Tô Noãn trong nháy mắt đối với anh chỉ duy nhất còn lại áy náy.

“Vậy em muốn cùng ai nói, chẳng lẽ em còn nghĩ muốn cùng người chồng trước không biết điều kia của em sao?”

“Mặc kệ chuyện của anh ta, anh đừng có ở đây gây sự có được hay không!”

Tô Noãn có chút nổi cáu, nhưng kích động đi qua lý trí bình tĩnh cũng từ từ trở lại, cô có chút nghi ngờ ngưng mi nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng, trên sườn mặt tươi sáng kia hiện lên lo lắng vẩn vít, quả thật không thể nào vui vẻ.

“Biểu hiện của anh như vậy bỗng nhiên trông giống như là đang ghen ấy, thật làm cho người ta cảm thấy rất không quen.”

Tô Noãn nhỏ giọng thì thầm, đối với tình huống như vậy không biết làm thế nào, cô quay đầu thấy xe chạy qua khỏi cửa ngã ba, nhưng không có dừng lại, còn cố chấp chạy hướng ra cửa Thanh Nham.

“Tại sao không quen? Ghen cũng là một phần của yêu.”

Lục Cảnh Hoảng âm thanh lạnh lùng không mang theo bất kỳ tình cảm gì, thậm chí cũng không có liếc nhìn cô một cái:

“Tôi có năng lực thử nghiệm bất cứ chuyện gì.”

“Đã bảo là không muốn cùng anh...”

Khi Tô Noãn ý thức được ẩn ý trong câu nói trước đó của Lục Cảnh Hoảng thì nhất thời giật mình trợn to mắt, giống như một con chuột hoa đầy tò mò theo dõi anh:

“Đừng có nói với tôi anh chưa từng nói chuyện yêu đương.”

Tô Noãn nhìn thấy sắc mặt của Lục Cảnh Hoảng cứng ngắc, tâm tình vốn tức giận trong nháy mắt chuyển biến tốt đẹp, giống như là bắt được cái đuôi nhỏ của Lục Cảnh Hoảng, bất ngờ thế nhưng liếc đến bó hoa yêu mị màu lam to lớn trên chỗ ngồi phía sau, khoé miệng không khỏi nhàn nhạt gợn lên:

“Cho nên thử nghiệm của anh chính là bó hoa đằng sau?”

Lục Cảnh Hoảng đột nhiên đem xe dừng ở ven đường, không có dấu hiệu nào, Tô Noãn nghi hoặc nhìn anh, chân mày anh nhẹ nhàng nhíu lại, quay đầu nhìn vào đôi mắt cô:

“Em là muốn cười nhạo tôi sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, nét mặt Lục Cảnh Hoảng liền nhanh chóng trở nên lạnh nhạt, anh đột nhiên ý thức được hành động của mình bây giờ, trừ bỏ dùng hai chữ buồn cười để hình dung thì không còn từ ngữ nào thích hợp hơn, mà càng buồn cười hơn chính là, anh biết rõ như thế nhưng không có biện pháp ngăn cản mình.

Tô Noãn không tiếp tục cùng anh tranh cãi nữa, ho nhẹ một tiếng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trầm mặc giữa bọn họ giống như sắc màu của bầu trời bên ngoài cửa sổ, mờ mờ mà yên tĩnh vắng vẻ.

Anh nhất thời không cách nào làm cho mình nói ra lời nói tốt hơn, có lẽ tính cách của bọn họ căn bản không thích hợp yêu nhau, mỗi lần va chạm cùng một chỗ chỉ biết sinh ra lửa điện chạm nhau, ngay cả bước kế tiếp cũng bước không xong.

Anh giật mình hình như chính mình đang làm một thử nghiệm ngu xuẩn, nhưng là, anh không cam lòng cứ như vậy mà kết thúc.

Tay Lục Cảnh Hoảng chợt nắm chặt tay lái, anh không muốn nghĩ

tiếp nữa, như vậy sẽ chỉ làm cho suy nghĩ của anh thêm rối loạn, vì vậy lần nữa lạnh lùng khởi động xe, nhưng mà xe chạy được 10 phút sau đó, liền bị tắt máy ở ven đường.

Sắc mặt của anh vừa mới khôi phục lần nữa bắt đầu âm trầm, mà Tô Noãn ngồi cạnh ghế lái lại có chút ý vị hả hê, cô nhìn thấy anh gọi điện cho công ty bảo hiểm, nhận được câu trả lời là đường núi ban đêm chạy khó khăn, ngày mai mới cho xe tải đến kéo về.

Hai người ngồi trong xe, vô cùng buồn chán nhìn phong cảnh bên ngoài xe, cách đó không xa có một đỉnh núi nhỏ, sườn núi cao bất giác kéo dài lên phía trên, khắp mặt núi là tràn đầy Cỏ Lau trên gò đất khô hạn, từng mảng lớn mảng lớn đứng trong bóng đêm sừng sững.

Gió đêm rét lạnh thổi qua, bùn đất kia giống như màu sắc cỏ cây, mang theo lá xanh tàn lụi sau sự tàn phá của mùa đông, ở trong gió xào xạc tiêu điều, nổi lên đất trời.

Tô Noãn không biết cửa Thanh Nham còn có một góc phong cảnh rung động lòng người như vậy, khiến người ta đưa mắt nhìn, không dám nháy mắt một chút nào, cô quên mất dùng ống kính lưu lại cảnh sắc như vậy.

Sắc trời càng gần âm u, Tô Noãn có chút lo âu, cô muốn trở về cái nhà kia, mặc dù đã sớm tàn phá không chịu nổi, cô lại vẫn hoài niệm như cũ, cũng hy vọng có thể ở lại nơi đó một đêm, nơi đó có cô và người cha trong trí nhớ của cô.

Cho nên, khi một chiếc xe lửa từ đi ngang qua bên cạnh chiếc xe hơi thì Tô Noãn phản ứng nhanh nhẹn mở cửa xe, đuổi theo, cô lớn tiếng kêu gọi ông lão lái xe, chạy mấy bước thành công khiến cho lửa ngừng lại.

Tô Noãn may mắn vỗ ngực một cái, khôi phục hô hấp của mình, hướng về phía ông lão diện mạo đôn hậu cười cười, vừa định leo lên đám cỏ khô trên xe lừa, cánh tay liền bị một cổ sức lực to lớn bẻ nhón kéo lấy.

“Tôi cho em xuống xe sao?”

Tô Noãn nhìn Lục Cảnh Hoảng lạnh lạnh chất vấn, cảm thấy anh nắm cánh tay cô lực đạo từ từ tăng lên, lông mi của cô nhẹ nhàng chớp động, giống như thiêu thân ở trong bóng đêm mờ mịt tìm kiếm một ít điểm sáng.

“Tôi phải trở về, đồ đạc của tôi còn để ở trong nhà, anh ở trong xe gắng gượng nghỉ ngơi một buổi tối đi, tôi muốn...”

Tô Noãn đánh giá giày dép quần áo phảng phiu của Lục Cảnh Hoảng một lần, thuần túy cười cười, tay còn lại vịn tay vịn xe lừa leo lên:

“Lần sau có cơ hội thì cùng đi xem khi, cùng lắm thì vé vào cửa tôi mua!”

Lục Cảnh Hoảng mới vừa muốn mở miệng trách mắng người phụ nữ ngốc nghếch không biết gì này một trận, lại trong chớp mắt phát hiện có người đứng xem một bên, khe rãnh hiện đầy trên khuôn mặt ngăm đen của ông lão đánh xe, lúc nhìn bọn họ nở nụ cười mập mờ.

Lục Cảnh Hoảng mím môi, cầm cánh tay Tô Noãn không chịu buông ra, giọng nói cũng không nguyện mềm xuống, cường thế mà ra lệnh, tựa như trong quá khứ anh đối với thuộc hạ truyền đạt mệnh lệnh thì không được làm trái:

“Theo tôi trở về!”

“Không đi!”

Lục Cảnh Hoằng nheo lại trông mắt, không vui lưu chuyển ở đáy mắt, nhìn Tô Noãn bướng bỉnh giống như con lừa, trầm giọng lạnh lẽo hỏi lại:

“Em thử lập lại lần nữa xem.”

— — — —

“Chát, giá!”

Ông lão vung sợi dây roi trong tay, hai con lừa màu vịnh ở trên đường núi quanh co vùi đầu đi về phía trước, chân lừa giẫm đạp lộc cộc trên đường đá nhỏ hẹp, từ lỗ mũi và miệng con lừa phun ra hơi nước màu trắng, thỉnh thoảng cúi đầu phát ra tiếng ngựa hí.

Tô Noãn đang cầm máy ảnh yêu quý của mình, một tay chống đỡ bên cạnh xe, ven đường thưởng thức phong cảnh mùa đông trên đường núi nhỏ hẹp, nhiều năm trôi qua như thế, cô cơ hồ muốn quên mất cảm giác ngồi xe lừa.

Trải qua mười mấy năm lần nữa ngồi trên loại phương tiện giao thông lung la lung lay này, tuy rằng không thể bốn bề yên tĩnh, nhưng cũng không đến nỗi té xuống, Tô Noãn chỉ cho là ôn lại hứng thú lúc nhỏ một lần, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không có người đàn ông ngồi bên cạnh cô.

Lục Cảnh Hoằng liếc nhìn Tô Noãn hài lòng ngồi bên cạnh, khuôn mặt anh tuần càng phát ra khó nhìn, xe lừa và xe hơi chính là khác nhau một trời một vực, không kể đến trên đường chấn động làm thân thể anh tê dại, cái làm anh không chịu nổi nhất đó là khi gió thổi qua làm cho mùi hôi thối càng thêm nồng nặc.

Quần áo sang trọng sạch sẽ màu đen đã dính vào màu xám dơ bẩn, anh không phân rõ đó là cái gì, cái khăn sạch bịt lấy mũi miệng, mỗi khi xe lửa đột nhiên hơi lắc lư, giữa lông mày của anh vết nhăn liền sâu hơn một chút.

“Anh có khoẻ không?”

Tô Noãn tốt bụng nhỏ giọng hỏi thăm sắc mặt Lục Cảnh Hoằng trong chốc lát trở nên trắng xanh, sau đó nghiêng rằng nghiêng lợi không nói một câu nào, ngồi ở trên xe lửa tản ra mùi phân thúi, bất cứ ai cũng không cách nào giữ vững tao nhã bình tĩnh.

“Anh nói xem anh làm vậy chỉ cho khổ thân thể, ngoan ngoãn ở trong xe ngẩn ngơ không phải là tốt hơn sao!”

Tô Noãn mắt nhìn thấy sắc mặt Lục Cảnh Hoằng gần như là tái nhợt, cô nhớ tới anh hình như có thói quen nghiêm trọng là thích sạch sẽ, không khỏi lo lắng, khẽ lại gần anh:

“Anh thật sự có khoẻ không?”

“Em cảm thấy tôi khoẻ được không!”

Không thể ngăn chặn một tiếng tức giận gầm nhẹ, hình tượng Lục Cảnh Hoằng ưu nhã khắc chế đi đâu mất, giống như là xe lửa vốn vận hành bình thường đột nhiên chệch hướng đường ray.

Tô Noãn ngẩn ra, cũng không dự đoán được Lục Cảnh Hoằng thế nhưng sẽ bị xe lửa bức đến phát điên, nhưng chuyện đầu tiên cô nghĩ tới là không phải an ủi Lục Cảnh Hoằng, mà lại hướng ông lão khó hiểu quay đầu lại nhìn giải thích xin lỗi:

“Anh ta tính tình đại thiếu gia, ông ơi ông cứ xem như con lừa này hất hơi một cái đi, nghe một chút liền bỏ qua đi!”

“Haha, không có việc gì không có việc gì, tiểu tử chắc là mới ngồi lần đầu, khó chịu là chuyện bình thường, ngồi lâu rồi sẽ quen thôi!”

Ông lão cười ha hả quay đầu tiếp tục đánh xe, Lục Cảnh Hoảng cũng càng nghĩ càng nóng nảy, không cách nào làm bộ tỉnh táo được nữa, anh là Quan ngoại giao, chú trọng dáng vẻ hoàn mỹ, vì cái gì hiện tại phải ngồi ở đây...

Chuyển con mắt liếc về phía Tô Noãn đang có chút hăng hái ngắm phong cảnh, anh tự hỏi lòng: Lục Cảnh Hoảng, nếu sớm biết cái gọi là cảm giác yêu đương là như thế này, mà có như vậy mà toàn tâm nguyện ý đi nếm thử không!”

— — — — —

“Cám ơn ông, hẹn gặp lại!”

Lục Cảnh Hoảng mặt đen đứng đằng sau Tô Noãn, nhìn cô hưng phấn bưng bưng hướng về phía xe lừa vẫy vẫy tay, sau đó nhìn sơ qua xung quanh bốn phía một chút, chỉ nhìn thấy một căn phòng thừa thớt gạch ngói, khi anh đi theo Tô Noãn vào bên trong căn nhà mà cô nói thì trực tiếp nghĩ muốn quay đầu bỏ đi.

Mái nhà được lợp bằng giấy dầu plastic màu đen, xung quanh được mấy viên gạch đất xây thành một cái nhà, bởi vì do hàng năm không có ai ở, cả cánh cổng kia cũng muốn lung lay sụp đổ.

Trên bếp lò bám một lớp tro bụi thật dày, mặt trên để một vài cái nồi thau chén bát cũ kỹ, ở giữa căn nhà là một bóng đèn treo lơ lửng, bên dưới bóng đèn chính là cánh cửa cũ kỹ, gác tạm ở trên hai đồng

gạch đá, nếu anh đoán không lầm, thì đó chính là cái giường.

Ngoài phòng vang lên tiếng nước chảy, Lục Cảnh Hoằng thông thả đi ra ngoài, liền nhìn thấy Tô Noãn cởi áo khoát, tay áo sơ mi cuộn lên hứng nước ở một cái vòi nước đơn sơ, đó là một khối xi măng cho đến tận bây giờ anh mới nhìn thấy qua một lần duy nhất.

Anh nhìn thấy vài căn nhà xung quanh cũng tương tự như vậy, đều là ánh sáng mờ mờ, tại cái địa phương nghèo khó này, quả thực, điện cũng là một loại xa xỉ phẩm, anh nhớ tới trong thành phố lớn ngày đêm đều có đèn đường chiếu sáng, không khỏi nhú chân mày.

Tô Noãn hứng xong nước trở về phòng, nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng đứng y ở cửa nhú chặt chân mày, nhìn lại căn phòng một đồng bừa bãi, chợt cười cười, cầm cái khăn mượn ở nhà hàng xóm lau sạch sẽ hai cái băng ngồi.

“Lục bộ trưởng, tối nay có thể sẽ rất uất ức cho anh, anh tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý!”

Thật ra là Tô Noãn muốn nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng kinh ngạc, kết quả thế như anh lại sắc mặt không đổi thật sự ngồi lên, sau đó nhìn chằm chằm cô dọn dẹp nhà cửa, ngay từ đầu còn có vẻ không được tự nhiên, càng về sau do bận rộn nên cũng quên mất tầm mắt của anh.

Sau khi lau sạch sẽ cánh cửa cũ kỹ, Tô Noãn từ trong túi du lịch to lớn của mình lấy ra một cái túi ngủ, trải trên cánh cửa, xong rồi mới leo xuống mang giày, nói một câu với Lục Cảnh Hoằng “Anh ngủ sớm một chút” liền đi ra ngoài.

Cổ tay bị bàn tay ấm áp bắt lấy, Tô Noãn kinh ngạc quay đầu, Lục Cảnh Hoằng hơi nhú mày lại, nhàn nhạt hỏi:

“Em đi đâu vậy?”

“Tôi có nói với bác Lưu hàng xóm, hiện tại muộn rồi tôi đi qua ngủ cùng với vợ bác ấy.”

“Ý của em là nói để cho tôi một mình ngủ trong căn nhà không có cửa này sao?”

“Tôi không cho rằng một người đàn ông lớn xác 32 tuổi còn sợ ở một mình trong nhà.”

Nói xong Tô Noãn buông tay Lục Cảnh Hoằng ra liền đi ra khỏi nhà, cũng không quay đầu lại, cũng không nhìn thấy nét mặt quái dị của Lục Cảnh Hoằng, chỉ là, khi Tô Noãn vừa nằm ngủ ở nhà bác Lưu thì liền nghe thấy tiếng đập cửa liên hồi.

Cho đến khi bác Lưu mở cửa, tiếng đập cửa mới dừng lại, Tô Noãn xoa xoa mi mắt nhấp nhèm, ngồi dậy từ trong chăn mềm ấm áp, rọi vào tầm mắt cô chính là dáng vẻ đi nhanh đến của Lục Cảnh Hoằng.

Chương 28: Tôi có chút thích anh

Ngồi trên băng ghế làm bằng gỗ, ánh mắt thẳng tắp nhìn cô trên giường, hai người có loại cảm giác mắt to trừng mắt nhỏ, bác Lưu gái thấy không ổn, ngưng ngưng khoác áo khoát bằng vải bông đi ra phòng bên ngoài, đối với Lục Cảnh Hoằng vừa rồi cường thế xông vào chỉ là bất đắc dĩ lắc đầu, phán một câu:

“Người tuổi trẻ bây giờ làm sao lại nôn nóng như vậy!”

Tô Noãn chú ý tới vẻ mặt căng thẳng của Lục Cảnh Hoằng, có chút nhúc nhích, cô cảm thấy mình trên chộc phải Lục Cảnh Hoằng hình như so với Cố Lăng Thành càng hao tổn tâm tư giao tiếp hơn.

Cố Lăng Thành đối với cô mặc dù là giống như một cuộc thi đấu trong trò chơi, nhưng chỉ cần cô dùng hết trí lực, vẫn có thể ngăn chặn một phần, nhưng mà Lục Cảnh Hoằng thì ngược lại, cô đoán không ra đáy mắt sâu thẳm của anh, có lẽ cũng là bởi vì không biết thôi.

“Đây là cái chặn em dùng đêm nay?”

Tô Noãn lấy lại tinh thần nhìn Lục Cảnh Hoằng, tầm mắt anh dừng trên cái chặn đang bao vây lấy thân thể cô, không tự chủ kéo sát chặn lại, nhẹ nhàng gật đầu:

“Có thể nói như vậy.... Anh làm gì a!”

Tô Noãn không dự đoán được người đàn ông tao nhã tự kiềm chế

này sẽ đột nhiên đứng dậy hành động, đem cả người cô và chặn từ trên giường cuộn lên, hình như ôm ngang có chút khó khăn, dứt khoát đem cô vác trên vai, giống như con chuột hoa buồn cười, quơ tay múa chân:

“Hơn nữa đêm anh còn muốn làm gì, buông tôi ra, mau buông tôi ra!”

Gió đêm lạnh thổi quét trên làn da, Tô Noãn run rẩy một cái, nhìn thấy những hộ gia đình sống trong những căn nhà gạch ngói xập xệ kia lộ đầu ra nhìn, lại không dám lớn tiếng ồn ào, cô phát hiện Lục Cảnh Hoằng lại mang cô về nhà.

Cái ót đập đến ván cửa cũ kỹ se lạnh bởi tiết lạnh mùa xuân, phát ra tiếng vang giòn cô đơn, Tô Noãn còn chưa hiểu rõ tình huống, tầm mắt liền bị một tảng lớn bóng đen bao trùm, ngay sau đó một cỗ sức lực mạnh mẽ đè ép cô nằm trên ván cửa.

Tô Noãn quên cả phản ứng kinh ngạc nhìn, bên trong phòng không có điện, mười mấy năm không có người ở căn nhà sớm đã bị cắt đứt nguồn điện, giấy dầu trên cửa sổ đã sớm bị hỏng, có ánh trăng đổ xuống rọi vào, trống rỗng mờ mịt, giống như một mảng đại dương.

Tô Noãn mới vừa bình ổn sợ hãi của mình, khi Lục Cảnh Hoằng bỗng nhiên xốc lên cái chặn của cô, chui vào, hơn nữa một bàn tay nhẹ nhàng đặt qua ngang eo cô thì không thể nào tiếp tục duy trì bình tĩnh.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào, hôm nay tôi mệt chết đi được, chỉ muốn ngủ thôi!”

Cô nghĩ đứng dậy, liền phát hiện bị giam cầm không thể động đậy, mỗi khi cô động đậy một cái, sức lực ngang hông liền tăng thêm một chút, dễ dàng ngăn cản cô làm bừa.

“Nếu buồn ngủ thì nằm ngủ đi.”

“Anh cảm thấy với bộ dạng này tôi có thể ngủ được sao?”

Tô Noãn thản nhiên giễu cợt, mang theo chút tính khí, thân thể cứng ngắc, muốn ngăn cách khoảng cách với Lục Cảnh Hoằng, thế nhưng anh lại cô ý muốn không cho cô làm theo ý, chỉ là thoáng dùng sức, liền đem cô kéo vào trong lòng.

“Đừng cãi nữa, nghỉ ngơi đi.”

Giọng nói nhàn nhạt của Lục Cảnh Hoằng vang trên đỉnh đầu, trước mặt gò má Tô Noãn gần sát cổ của anh, rõ ràng cảm nhận được vết hầu của anh chuyển động, trong nháy mắt đó, da của cô không khỏi nóng lên.

Cánh cửa đổ nát nhẹ lung lay bên dưới ánh trăng, phát ra tiếng vang ken két, Tô Noãn bên dưới ánh mắt vụt sáng, cô nghe thấy tiếng lòng mi bên dưới mí mắt va đập, có thể nghe rất rõ ràng.

Tư thế mập mờ kề sát như thế, cùng một người đàn ông không liên quan nằm chung, đối với cô mà nói quả thật nhất định khó khăn, mặc dù bọn họ đã từng ngủ chung giường, nhưng đó là trong tình huống cô ý thức không rõ.

Cô không biết mình ngủ từ khi nào, nhưng cô rất rõ ràng, ngủ một giấc cho tới sáng, Lục Cảnh Hoằng cũng không buông ra giam cầm cô, mà cô thế nhưng ngủ được rất an ổn.

— — — —

Công ty bảo hiểm kéo xe đi thế nhưng lại bỏ lại Lục Cảnh Hoằng,

điều này khiến cho Tô Noãn có chút nhức đầu, cô không hiểu vì sao Lục Cảnh Hoằng cố chấp như thế, khẳng khẳng muốn cùng người như cô nói chuyện tình yêu hoang đường.

Cô cảm thấy với điều kiện của anh, hoàn toàn có thể tìm được một danh môn thiên kim có bối cảnh xuất thân cao quý, vì cái gì nhất định phải là cô, hình như không đạt được mục đích thì không có ý từ bỏ.

Bọn họ đi đến một cái hồ trong suốt ở cửa Thanh Nham, Tô Noãn thỉnh thoảng giơ máy ảnh lên chụp vài tấm hình, ao hồ vào đông cũng không có bao nhiêu cảnh sắc để ngắm, nhưng cô vẫn nhàn nhã bước chân, cho dù vẻ mặt của cô giờ phút này có chút nồng đậm.

Lục Cảnh Hoằng một mực yên lặng đi phía sau cô, không phát ra bất kỳ âm thanh nào, nếu như không phải trên mặt đất có một cái bóng, cô cơ hồ muốn xem nhẹ sự tồn tại của anh.

Không có gì để nói với nhau, trong không gian tĩnh lặng cùng trầm mặc hồ nước khuấy động âm thanh, lan tràn bên trong trời đất, Tô Noãn đột nhiên dừng bước lại, bỗng dừng xoay người, lẳng lặng nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng cũng im bật dừng lại.

Nội tâm của cô cuối cùng bắt đầu bộc phát, trước khi bị tâm tình u ám bức điên lên, cô mở miệng trước, trên mặt lộ vẻ cười nhạt, nhìn qua tự nhiên mà yên tĩnh:

“Anh không biết là không nói tiếng nào như vậy rất quái dị sao?”

Lục Cảnh Hoằng không để lại dấu vết nhướng chân mày, nhìn nụ cười yên tĩnh thanh khiết của cô, không tự giác hỏi lại:

“Vậy em muốn nghe chuyện gì?”

Tô Noãn nhìn Lục Cảnh Hoằng đứng yên tĩnh thản nhiên, chỉ cảm thấy giống như thấy được tuyết trắng thuần khiết nhất trong trời đông giá rét.

Thế giới tuyết là cao quý mà lạnh lẽo, Lục Cảnh Hoằng là một phần của quốc gia, từ lần đầu cô gặp được anh thì bản năng đã tạo thành nhận thức như vậy.

Nhưng mà, cuộc sống như vậy ở trong thế giới loài người, cho dù là tính tình hay là tình cảm cũng đều là cô đơn mà lạnh lẽo.

Tuyết không thích hợp nhiệt liệt cùng nồng đậm, bằng không đợi chờ nó chính là bị hoà tan.

Cô rất rõ ràng một chút: bọn họ là người của hai thế giới, mặc dù giờ phút này anh cố gắng lôi cô vào thế giới của anh.

Cũng vì vậy, cô muốn biết rốt cuộc cái gì hấp dẫn người cao cao tại thượng như anh, cam nguyện hạ thấp mình đi vào cuộc sống nghèo khổ của cô, thật chẳng lẽ bởi vì cái gọi là tình yêu sao?

“Anh không phải muốn cùng tôi nói chuyện yêu đương sao? Vậy anh phải nói cho tôi biết lý do thích tôi.”

Tô Noãn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, Lục Cảnh Hoằng lại trở nên khó chịu, anh nhíu mày lại, dời ánh mắt đi chỗ khác nhìn về phía mặt hồ gợn sóng lăn tăn, anh cảm thấy Tô Noãn đang cố ý khiêu khích khả năng tự kiềm chế của anh.

Anh không muốn nói nhiều về vấn đề này, anh chỉ muốn nói tới chuyện yêu đương, không hơn, yêu và thích, không nằm trong phạm vi lo lắng của anh.

Tô Noãn như là hiểu rõ Lục Cảnh Hoằng không vui, không miễn cưỡng nữa, xoay người tiếp tục đi về phía trước, cô biết Lục Cảnh Hoằng sẽ đi theo bước chân của cô, không xa không gần, vẫn duy trì khoảng cách hai bước chân.

“Có nghe qua câu chuyện cổ tích Nàng tiên cá chưa?”

Tô Noãn tự nhủ nói chuyện, không ngừng chụp hình:

“Phản bội tộc đàn, vứt bỏ tôn nghiêm của người cá, nhẹ nhàng nhảy múa trên mũi đao, nhưng không cách nào chiếm được người mình yêu, còn phải chúc phúc hoàng tử và người trong lòng của hắn đầu bạc răng long, còn mình lại hoá thành bọt biển...”

“Vô tư dâng hiến là một loại ngu xuẩn, cũng không phải tất cả hoàng tử hoàng mỹ, đều sẽ đáp lại một cái kết cục hoàn mỹ.”

Tô Noãn nghe được thanh âm lãnh đạm của Lục Cảnh Hoằng, không khỏi cười một tiếng, xoay người lại tiếp tục đi thong thả về phía trước:

“Cho nên tôi nói, anh cũng không thích hợp nói chuyện yêu đương, bởi vì người đàn ông giống như anh vậy, lúc nào cũng vẫn duy trì được lý trí, không làm được vì yêu mà si mê, càng đừng nói vì người phụ nữ yêu thích mà hy sinh chính mình.”

Lục Cảnh Hoằng nghe được Tô Noãn giải thích câu kia với anh, hơi nhếch môi, anh lạnh nhạt nhìn nụ cười mong manh của Tô Noãn đằng trước, tìm không thấy lý do thích hợp để biện hộ cho chính mình.

“Tôi hỏi tiếp anh một vấn đề, nếu tôi và mẹ của anh đồng thời từ vách núi ngã xuống, anh sẽ cứu ai trước?”

“Cái nếu như này căn bản không thành lập, mẹ của tôi đã mất từ mười mấy năm trước rồi.”

Tô Noãn vẫn chưa nhụt chí, chỉ là cười cong mắt phượng, giống như đối với một Lục Cảnh Hoằng không động tình thì đáp án thú vị kia dĩ nhiên là một chuyện khôi hài:

“Tôi là nói nếu như, anh không cần phải tích cực như thế.”

Lục Cảnh Hoằng nhíu mày, đôi mắt trở nên lạnh lùng, liếc mắt nhìn Tô Noãn hưng phấn bưng bưng:

“Tôi cũng chưa có đạt tới cảnh giới vĩ đại vì người mà quên mình, khi đó tôi trước tiên nghĩ đến phải là, vươn tay ra có thể hay không vô tội bị lôi kéo theo mất mạng, đã như vậy, tôi tại sao còn phải muốn đi đưa tay, chẳng thà nhân cơ hội báo cảnh sát tới giúp đỡ.”

“Quả thực đủ lý trí a, nếu trên đường có một cô bé bày hoa bán dùng lời hay thuyết phục anh mua hoa tặng bạn gái, tôi nghĩ, anh lấy từ trong túi quần ra nhất định không phải là nhân dân tệ, mà là cái điện thoại.”

Lục Cảnh Hoằng nhíu lại chân mày tỏ ý không hiểu, Tô Noãn bước nhanh hơn, cười đến càng thêm giống như là loại đơn thuần không rành thế sự:

“Anh sẽ gọi điện thoại cho người quản lý trật tự thành phố tố cáo cô bé, đối với anh mà nói, chuyện này kết quả chính xác nhất chính là xử lý như vậy.”

Lục Cảnh Hoằng hé ra khoé miệng, rét lạnh trên mặt có chút tiêu tán, Tô Noãn âm thầm nhẹ thở dài, ý cười trên mặt dần dần tắt đi, cô nhìn

thấy trong đồng cỏ khô bên cạnh hồ có một cái xác con chim khô héo, sau đó bình tĩnh đi qua bên cạnh.

“Có lẽ đáp án của anh là đúng, cha tôi cũng từng liên tục cảnh cáo tôi, không nên đi yêu, yêu là một con đường không có lối về, đáng tiếc, khi đó tôi rất cố chấp, mới có thể vi phạm ý tứ của ông ấy, cuối cùng không chỉ làm hại mình, còn hại cha rơi vào kết cục như vậy.”

“Cha trước khi chết hẳn là còn oán hận tôi, nếu không tại sao ngay cả nơi mai táng thi hài của ông cũng không nguyện nói cho tôi biết, bất luận cho tôi có tìm kiếm như thế nào, cũng đều tìm không thấy một chút tung tích, cha nhấn tâm tôi so với ai khác đều hiểu rõ ràng, ông không muốn tôi tìm được ông, tôi liền không thể nào tìm được.”

Lục Cảnh Hoằng im lặng nghe, anh nhìn bóng lưng đi thong thả của Tô Noãn, nhìn không thấy vẻ mặt cô, cô nói tới cha mình thì phần nhiều là cảm khái, cũng không có quá nhiều đau lòng muốn chết.

Anh bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, Tô Chấn Khôn hình như vẫn chưa...

“Nếu cha của em còn...”

“Cái cây to kia là cây quýt sao?”

Tô Noãn bỗng nhiên vui mừng hét một tiếng, cô cắt ngang Lục Cảnh Hoằng đang thăm dò hỏi, không biết Lục Cảnh Hoằng chưa nói xong là nội dung gì, cô chỉ vào màu cam cách đó không xa, vui vẻ giống như đứa trẻ.

Cô xác thực rất dễ hài lòng, chỉ cần cho cô một chút vui vẻ, cô liền sẽ quên ngay ưu thương chồng chất, tựa như giờ phút này, cô giống như đã quên mất 1 giây trước đang cùng anh nói chuyện gì.

Nụ cười của cô tràn đầy chờ mong, chạy về phía mảnh vườn màu cam kia, Lục Cảnh Hoằng không thể không đuổi theo, nhìn thấy cô vui vẻ ở bên ngoài hàng rào nhảy lên một cái, sau đó nhanh nhẹn giẫm lên một tảng đá bò vào.

Cô hình như rất quen thuộc cách làm sao vào bên trong, Lục Cảnh Hoằng có chút nhíu mày, nhìn hàng rào không cao, lui về phía sau vài bước, ngẫm nghĩ vài giây, xoay người đi tới cửa, thẳng đường đi tới, không ai ngăn cản.

Mùa này là thời điểm cây quýt đường phương Nam say quả, một mảnh vườn quýt không cho là lớn lắm, chủ vườn đang tiến hành thu hoạch, mang bao tay cùng đội nón, bên hông vây quanh một cái sọt, len lên cây thang.

Lục Cảnh Hoằng tránh những quả quýt hư rơi trên mặt đất, tìm kiếm tung tích thân ảnh gầy gò nhỏ nhắn kia, anh bỗng nhiên hoài nghi cô có phải hay không gắn nam châm trên người anh, bất kỳ trường hợp nào anh cũng đều có thể tìm thấy cô rất nhanh.

Cô đứng bên dưới táng cây quýt nhiều trái, đỏ mặt nhìn hăm mộ, leo lên cây thang trống bên cạnh, hái được một trái quýt liền nhanh chóng lột vỏ bỏ vào miệng, sau đó vui sướng hái nhiều nhét vào trong ngực, dùng đôi tay ôm lấy.

Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy đôi tay cô không có vịn thang, sớm phản ứng đầu tiên là chạy đến vịn thang, anh đứng ở bên dưới thang, ngửa đầu nhìn cô, bởi vì nụ cười của cô mà tâm tình vui vẻ.

Tô Noãn hơi cúi đầu liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng, thoáng kinh ngạc, sau là nòng đậm tươi cười:

“Anh muốn ném thử không, ngọt lắm đó!”

Cô ném mấy quả xuống dưới tàng cây, Lục Cảnh Hoằng lại chỉ là dùng sức chống đỡ cây thang, không có chuyện lấy tay đón lấy, Tô Noãn chột a một tiếng, bên môi nhộn nhạo mỉm cười, bò xuống mấy bậc, sau đó nửa thân người dựa trên cây thang dịch chuyển eo, lật vỏ một cái, khế cúi người, để sát vào miệng của anh, cong cong đôi mắt:

“Ăn đi, ăn đi, thật sự rất ngọt, giả một phạt mười!”

Lục Cảnh Hoằng nhàn nhạt cười cười, nhưng lại không thể không ngậm lấy múi quýt mà cô nhét vào, hương vị ngon ngọt ướt át tràn ngập trong khoang miệng, chỉ là anh còn chưa nuốt xuống, liền bị nhét vào hai múi nữa.

Tô Noãn xấu xa câu khoé miệng, liếm liếm ngón tay bị ướt nước của mình, Lục Cảnh Hoằng cho tới bây giờ ăn cái gì cũng đều nhai nuốt từ từ, động tác tao nhã, làm gì có dáng vẻ phòng miệng dùng sức nhai lấy như thế này, ánh mắt vụt sáng.

“Tôi phát hiện, tôi có chút thích anh!”

Nói xong, không hề nhìn lấy Lục Cảnh Hoằng nữa, xoay người leo lên cây thang, một đầu tóc ngắn màu nâu dưới ánh mặt trời, loé ra điểm sáng bén nhọn.

Lục Cảnh Hoằng bởi vì câu nói kia của Tô Noãn mà có chút sững sờ trong chốc lát, đợi tới khi khôi phục suy nghĩ của mình, trên lưng Tô Noãn đã đeo một cái sọt xinh xắn, hái được rất nhiều quả.

Chủ vườn bên cạnh cười tủm tỉm nhìn hai người bọn họ, ở trong mắt bọn họ, đây là một đôi nam nữ yêu mến nhau.

“Lúc tôi còn nhỏ có hái táo ở vườn trái cây, khi đó trên mặt đất kết một tầng sương mỏng, so với mọi người tôi hái nhanh hơn, chỉ cần hái đầy một cái sọt, là có thể bán được một chút tiền.”

Lục Cảnh Hoằng nhàn nhạt nhìn cô, không biết nên nói cái gì đáp lại, nhìn nụ cười yếu ớt của cô thì ngay cả chính mình cũng không phát hiện cảm thấy cứng chiều, cho đến nay, anh cũng không biết như thế nào là cứng chiều một phụ nữ.

Không mất bao lâu, một cơn mưa to đột nhiên kéo tới, mưa rớt trên vỏ quýt màu cam, nhà vườn bắt đầu khẩn trương nhanh chóng bẻ lấy, Tô Noãn cũng không ngần ngại rời đi, cùng hứng mưa to, càng thêm vui sướng hái.

Tiết tấu còn nhanh hơn so với cuộc sống đô thị phồn hoa, cô thích hợp với loại cuộc sống tự do tự tại ở nông thôn hơn.

Lục Cảnh Hoằng đứng bên dưới tán cây, mưa rơi tí tách làm tầm mắt anh mờ hồ, anh thủy chung vẫn vịn cây thang, không có đi ngăn cản cô, từ lúc quen biết cô cho tới nay, cô chưa từng trải qua vui vẻ như vậy.

Chủ vườn hảo tâm đưa qua một cây dù, Lục Cảnh Hoằng không có cự tuyệt, rất nhanh bung dù ra, đứng dậy thăm dò đem cô hoàn toàn che bên dưới dù, vì cô mà che ra một mảnh bầu trời an bình.

Chính anh hoàn toàn đứng ở trong mưa, ngẩng đầu lên, anh muốn canh giữ bảo vệ một nụ cười sáng lạn này.

Tô Noãn toàn thân đã ướt đẫm, đem lấy trái quýt trong tay bỏ vào sọt, quay đầu lại nói cảm ơn, lại ngạc nhiên thấy Lục Cảnh Hoằng đứng bên ngoài dù, tóc ngăm đen dính vào trên mặt, một đám một

đám, theo nước mưa chảy xuống, nhưng thủy chung không thay đổi động tác che dù cho cô.

Sau đó Tô Noãn nháy mắt hoảng hốt, nhanh chóng bò xuống cây thang, cây dù kia cũng không kém chút nào che ở đỉnh đầu cô, cô nghe thấy âm thanh nước mưa nặng nề rơi trên tán dù, anh vẫn như cũ đứng bên ngoài dù, cúi đầu mắt nhìn xuống cô.

Sau đó cô kịp phản ứng, liền lập tức đưa tay kéo cánh tay Lục Cảnh Hoảng, kéo anh vào bên trong tán dù, một dòng khí ẩm ướt đập vào mắt, cô nhin không được thấp giọng trách cứ:

“Không phải cây dù khá to sao? Tại sao phải đứng ở trong mưa?”

Nói xong, không nhẹ không vang hắt hơi một cái, Lục Cảnh Hoảng chột thu lại chân mày, tiến lên một bước, đem cô ôm vào trong ngực của mình, Tô Noãn chỉ là thản nhiên cong lên khoé miệng, không có đẩy ra.

Mưa to trong mưa to, hai người ôm nhau co ro bên dưới tàng cây, Tô Noãn bỗng nhiên ngẩng đầu, run lấy bấy nở nụ cười:

“Tôi cảm thấy chúng ta có thể trở về nhà nướng quýt ăn!”

— — — —

Củi khô ráo cháy bên trong cái lò đất phát ra tiếng răng rắc bên trong ngọn lửa, Tô Noãn đã thay lấy cái áo sơ mi sạch sẽ, cô ngồi trên ghế đầu trước cái lò đất, hai tay chống cằm, gương mặt bị hơi lửa làm cho nóng lên.

Bởi vì nguyên nhân trời mưa ẩm ướt, nền nhà trong các hộ gia đình trở nên lầy lội khó đi, không cẩn thận là sẽ ngã xuống đất, âm thanh

để giày giẫm trên bùn đất sền sệt khiến cho Tô Noãn quay đầu lại, mà Lục Cảnh Hoằng đã đi tới phía sau của cô.

Lục Cảnh Hoằng mặc trên người bộ quần áo jacket cũ kỹ, đều là kiểu dáng quần áo lưu hành ở thập niên 70, ở thế kỷ 21 nhìn vào, cũng thấy quái dị thế nào.

Cô cũng không ngờ được quần áo mười mấy năm trước, treo ở trong tủ quần áo lại vẫn hoàn toàn không tổn hao gì, mà cô cũng không nghĩ đến, Lục Cảnh Hoằng thế nhưng thực sự nguyện ý mặc nó, mặc dù trước đó anh nhìn thấy bộ quần áo này thì sắc mặt khó coi.

Cô cho là anh thà mặc lại bộ quần áo sang trọng ướt sũng, cũng không nguyện ý làm mất gu thường thức ăn mặc của mình, trên thực tế, kết quả nằm ngoài dự đoán của cô.

“Thật sự là vóc người, rất xinh đẹp quả là tốt, mặc cái gì nhìn cũng đẹp!”

Tô Noãn ngẩng lên lấy tay áo lau khuôn mặt đỏ ửng, nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng vẻ mặt cứng ngắc hơi có vẻ cổ quái cười cười, sau đó ngồi dịch ra một đầu của băng ghế dài, nhường khoảng trống cho anh ngồi, tiện đà dùng kẹp gấp thang gấp trái quýt bên trong lò nướng.

Quần áo của anh cùng áo sơ mi được phơi trên cây trúc trong phòng, một lúc nhất thời không khô nổi, Lục Cảnh Hoằng nhìn xung quanh căn nhà ướt sũng, mưa bên ngoài đã bắt đầu nhỏ giọt phát ra âm thanh sột soạt sột soạt.

Lục Cảnh Hoằng vừa dùng khăn lau tóc, vừa theo ám chỉ của Tô Noãn, ngồi xuống trên ghế đầu, cho dù vậy đối với vóc dáng cao lớn

của anh mà nói có chút không được tự nhiên, cái khăn trong tay là của Tô Noãn, phía trên mang theo hương vị của cô.

Ngọn lửa cao bên trong lò đất chiếu rọi lên hai gò má Tô Noãn, cây củi cháy đăm thung tay áo cô, đốm lửa ở trong lò nổ văng khắp nơi, kẹp ra một hai trái quýt, đặt ở trên bụi cỏ.

Tô Noãn cúi đầu rúc vào một góc băng ghế, hai tay cầm một trái quýt, phát ra tiếng sột soạt, thỉnh thoảng bởi vì hơi nóng mà nhe răng nhếch miệng, giống như con chuột hoa chỉ gặm nhấm vỏ quýt.

Ngưng mắt nhìn một đầu tóc của cô ở trong ánh lửa hết sức diêm dúa lẳng lơ, Lục Cảnh Hoằng cười cười, hình dáng ưu nhã tinh xảo bên trong hơi nóng của lửa, dần dần thả lỏng.

Cánh tay anh đang đặt trên đùi thoáng nâng lên, trước khi chạm vào đầu của cô, lại rút trở về, chỉ là lẳng lặng nhìn cô vui vẻ ăn múi quýt bị nướng chín.

“Anh muốn ăn không?”

Tô Noãn bỗng nhiên ngẩng đầu, đem múi quýt trong lòng bàn tay dính đầy bụi than đưa tới trước mặt anh, Lục Cảnh Hoằng thấy khoe miệng cô dính đầy dấu vết than đen, nhẹ nhàng chìa ra một cánh tay, nâng lấy gò má cô, dùng ngón cái chậm rãi lau một ít màu đen dơ bẩn.

Cho đến khi anh chuyển con mắt nhìn về phía đôi mắt phượng xinh đẹp kia của Tô Noãn, anh chỉ là nhẹ nhàng vệt sáng dưới hàng mi, giống đứa bé ngây thơ không được tự nhiên quay mặt đi, thuận tiện đưa múi quýt trong tay nhét vào miệng.

Cô không hỏi anh có muốn ăn hay không nữa, một mình ăn toàn bộ

trái quýt nướng.

Giữa hai bên không có bất kỳ đối thoại nào, thật yên lặng trầm mặc, chia ra ngồi ở hai đầu băng ghế, có lẽ đều có tâm sự riêng, có lẽ tâm sự gì cũng đều không có, đều nhìn ngọn lửa cháy hừng hực.

Lẳng lẳng, thật sâu, giống như thật lâu trước đó, cứ như vậy cùng nhau ngồi.

“Nghe Gia Gia nói, anh cùng với thầy giáo của cô ấy là cùng tốt nghiệp tiến sĩ ngành ngôn ngữ học trường Oxford, năm đó có phải anh là sinh viên trẻ tuổi nhất không?”

Lục Cảnh Hoằng không để ý lắm cầm lấy cái kẹp than mà Tô Noãn vừa sử dụng qua, đâm vào đồng lửa, gặt đầu một cái, trên khuôn mặt tuần tú cũng không có cái gọi là có ý khiêm tốn:

“Tôi cũng không muốn làm bạn học cùng một đám lão già này.”

Lời nói cũng không tao nhã, anh quay đầu, nhìn biểu tình kinh ngạc của Tô Noãn, hơi hơi gợn lên khoé môi, cười nhạt ở trong ngọn lửa có vẻ có chút tà mị:

“Nhưng tôi được nhảy lớp mà còn nhảy quá nhanh.”

Tô Noãn khoé miệng giật giật, trừng mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng ngoài cười nhưng trong không cười, trong lòng âm thầm đau khổ, quả nhiên càng giỏi về phương diện thiên tài thiên bẩm nào đó, thì càng không coi ai ra gì, cuồng vọng tự đại.

Không biết nên nói gì nữa, Tô Noãn đứng dậy đi tới bên cạnh cây trúc, cô lật tới lật lui quần áo mới vừa phơi lên, khi lật đến quần tây Lục Cảnh Hoằng thì đụng thấy túi quần kỳ lạ, hình như là sợi dây

chuyền hay cái gì đó rơi ra.

Tô Noãn liếc mắt nhìn Lục Cảnh Hoảng vẫn ngồi ở phía trước cái lò đất, tò mò hại chết mèo, cô từ trong túi quần lấy ra sợi dây chuyền kia, ngay tiếp theo là mảnh giấy cứng nhẵn nhúm rơi trên mặt đất.

Trong tay cô là một sợi dây chuyền ngọc trai thủy tinh, nhìn qua giá cả xa xỉ, ở giữa sợi dây chuyền được khảm lên con khỉ Mông Kỳ Kỳ, Tô Noãn nhìn một chút liền nhớ tới bó hoa màu lam yêu cơ bên trong cái xe kia.

Cô nhặt mảnh giấy trên đất lên nhìn, thì ra là một bức hình nhỏ, bởi vì bị thấm ướt mà biến dạng.

Tô Noãn nhìn chăm chăm chính mình giả vờ ngủ say trong tấm hình, ngồi ở lối đi nhỏ của cầu thang, trên khuôn mặt là bình yên và thanh tĩnh.

Đây là tấm ảnh dán trên tấm gương trong nhà tắm bị mất.

Cô có chút kinh ngạc nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng, ánh mắt trở nên không rõ ý tứ hàm xúc, nhớ tới bộ dạng nghiêm túc tỉ mỉ cẩn thận khi anh nói yêu, Tô Noãn bỗng nhiên cong lên khoé miệng.

Nếu nhất định phải thừa nhận lời nói, bỏ qua tất cả nhân tố sang một bên, cô hẳn là cũng tự nói với chính mình, ít ra cũng có chút thích anh.

Nhưng là sẽ chỉ dừng lại ở giai đoạn thích, con gái có thể tùy ý thích một người đàn ông, nhưng không thể tùy ý yêu một người đàn ông, thích là cô đã làm ra nhượng bộ lớn nhất rồi.

Giống như Thiếu Thần người như vậy còn không thể đi yêu, cô có tư

cách gì nói yêu người đàn ông khác?

Lục Cảnh Hoằng ở một mặt nào đó mà nói, giống như cô vậy, đều khát vọng ấm áp, rồi lại sợ hãi đi ỷ lại, cho nên, có phải vì vậy mà bọn họ mới có thể ở chung hoà thuận?

— — —

“Đây cũng là tặng cho tôi sao?”

Lục Cảnh Hoằng quay đầu lại, liền nhìn thấy Tô Noãn đứng bên cạnh cây trúc, trong tay của cô đang cầm sợi dây chuyền Mông Kỳ Kỳ, vẻ mặt của cô thực ôn nhu, cô từ từ đi tới bên cạnh băng ghế, lại ngồi xuống.

Anh nhìn chằm chằm sợi dây chuyền kia không biết trả lời thế nào, tối thiểu trước mắt chỉ mới, để cho anh nói ra lời ngon tiếng ngọt buồn nôn với một cô gái là một nhiệm vụ gian khổ.

Tô Noãn hình như nhìn thấu vẻ nhếch nhác của anh, hơi cười cười, cứ thế cầm lấy sợi dây chuyền, vòng hai tay qua cổ của mình, ở đằng sau cài lại móc khoá sợi dây chuyền tiếp tục nói:

“Cám ơn dây chuyền của anh, tôi rất thích.”

Nhìn sắc mặt hơi hơi ửng lên của cô xuyên qua ống tay áo, không thể phán đoán là bởi vì ngượng ngùng hay là bởi vì độ ấm của ánh lửa, Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy dòng nước lưu chuyển dưới đáy mắt cô, cổ họng nặng nề phát ra một tiếng “Ừ”.

Hai tay của anh cầm cặp gắp than, đầu óc ngây ngẩn giống như là một thanh niên mới lớn, tay anh đột ngột bị nắm lấy, anh nhú mi tâm nhìn về phía Tô Noãn, đôi mắt phượng xinh đẹp kia hiện lên một nụ

cười:

“Tiên sinh, tôi có thể hôn anh không?”

Lục Cảnh Hoằng cảm giác như bị mê hoặc, chưa có người khác phái nào đưa ra lời yêu cầu như vậy với anh, giống như là hỏi ý, hoặc như là muốn mời, sau đó, bên dưới ánh mắt anh vụt sáng, liền phát hiện mình đã muốn thuận theo nụ cười của cô.

Đôi môi cánh hoa của cô bởi vì vừa ăn quýt nướng nóng hổi mà xinh đẹp kiều diễm, cô nhẹ nhàng tới gần, chạm tay áo của mình lên môi, Lục Cảnh Hoằng kim lòng không đậu nhắm mắt lại, cúi đầu, hôn lên.

Cô liếm qua môi của anh, răng của anh, cuối cùng cùng với lưỡi của anh quấn quýt ở chung một chỗ, giữa bọn họ hôn môi đã muốn vượt qua giai đoạn trúc trắc, cô hôn rất khá, anh cảm giác như mình trở nên không thể thở nổi.

Tay anh vuốt ve gương mặt cô, vành tai và tóc mai chạm lẫn nhau, anh cũng vì vậy mà toàn thân căng thẳng, anh đang nghi ngờ, có lẽ đây mới chính là tư vị tình yêu chân chính, tuy rằng rất ngắn ngủi, lại đủ để cho con người vạn kiếp bất phục.

Cúi trong lò bị thiêu cháy mãnh liệt, không ngừng phát ra âm thanh hưng phấn vang dội, Lục Cảnh Hoằng lại chỉ nghe được âm thanh nổ rộ, bùm bùm, giống như trốn chạy từ đáy lòng truyền đến.

Có đôi khi, không thể hiểu được con người, một loại tham niệm là như thế nào phát sinh như thế nào kéo dài và như thế nào biến mất, bởi vì không thể nắm trong tay, cho nên kết cục chỉ có thể là gặp gỡ.

Khi thời điểm bọn họ cùng thở hỗn hển, Tô Noãn kết thúc nụ hôn không thể hiểu được này, Lục Cảnh Hoằng có chút khó chịu, cô thu

hồi tay của mình, trầm mặc mấy giây, sau đó ngẩng đầu hướng anh mỉm cười:

“Ngày mai chúng ta trở về thành phố A đi.”

Lục Cảnh Hoằng không nói thêm gì, anh phát giác chính mình vẫn còn bị nụ hôn kích thích tình ngấn ngủ kia vây lấy, anh dùng cặp gắp than chọc chọc đốt lửa, tay anh lại hơi có chút phát run, giống như không chịu nổi kích thích hấp dẫn.

Trên thực tế, giờ phút này trong đầu anh tràn ngập suy nghĩ chính là làm sao mới có thể tiếp tục hôn cô, anh hình như còn có chút...vẫn chưa thoả mãn, anh biết điều này chỉ có thể hiểu ngầm chứ không thể nói rõ cảm giác của mình.

“Có lẽ anh nói đúng, chúng ta có thể thử yêu đương đi.”

Dù sao cả đời này xác suất cô kết hôn lần nữa chỉ là con số 0, như vậy ném thử một cuộc tình, có gì là không thể?

Anh sẽ không bỏ ra 50% tinh lực, cô cũng không cần bởi vì không toàn tâm toàn ý mà áy náy, nếu như người đàn ông này nhất định phải ném trái hương vị yêu đương, cô cũng rất vui trở thành một người mở đường.

Phong hoa năm tháng qua đi, tất cả đều sẽ lắng đọng vì thế sự xoay vần, tất cả phức tạp rườm rà cũng sẽ biến chất làm cho trong suốt, cô và anh cũng sẽ không còn dây dưa không rõ với nhau nữa.

Cô là người cá bị hoàng tử làm cho thương tích đầy mình, không có đem chủy thủ đâm vào ngực hoàng tử, để cho máu tươi của anh làm ấm áp hai chân cô, mà cô là thiên sứ dùng tánh mạng đổi lấy đuôi cá của mình, cho cô được hồi sinh.

Cô bơi thẳng về đáy biển, máu ở tay áo một đường uốn lượn hoà tan trong nước biển âm u, giống như chỉ là một hình tượng hảo huyền, mà cô lại khắc sâu yêu thương.

Cô đã sớm cảnh báo chính mình, cô sẽ không vì một người đàn ông khác mà chạy lên đất liền.

Nhưng mà, người cá vẫn không dự liệu được, có một ngày, sẽ xuất hiện một hoàng tử như vậy, sẽ vì cô nhảy vào đáy biển, dù cho anh còn chưa học qua bơi lội.

Chương 29: Tâm ảnh hưởng của Lục Cảnh Hoằng

Sau khi trở về từ cửa Thanh Nham, Tô Noãn liền nhận được thông báo từ nhà xuất bản Lục Lâm, bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị xuất bản sách ảnh, cô mỗi ngày đều chạy tới xưởng in ấn, nếu không phải Lục Cảnh Hoằng mỗi ngày gọi một cuộc điện thoại, cô cơ hồ quên mất cô đang cùng một người đàn ông yêu đương.

Nhưng mà, cho dù gọi điện thoại, giữa họ cũng không biết nên nói cái gì, thường thường chỉ hỏi một chút vấn đề không có dinh dưỡng, khi cô lại chuẩn bị bắt đầu bận rộn thì anh sẽ rất thức thời cúp điện thoại.

Lúc mới bắt đầu được vài ngày Tô Noãn vẫn còn có chút không được tự nhiên, dù sao đối phương là một người đàn ông chính chắn cao to anh tuấn giàu có, cô không biết nên dùng giọng điệu gì để xưng hô với một người đáng làm cha chú chỉ trong một đêm lại trở thành bạn trai của mình.

Chỉ là dần dần, cô bắt đầu thuận theo, Lục Cảnh Hoằng cũng không tùy theo biểu hiện mà mất hứng, cũng không lấy giáo điều thực nữ gò bó cô, mặc dù thời gian trầm mặc giữa bọn họ còn nhiều hơn thời gian bọn họ nói chuyện phím.

Anh sẽ không nói thích được nghe phụ nữ lời ngon tiếng ngọt, đối với phụ nữ là cô mà nói là không đòi hỏi tính khí vui vẻ, đối với cô mà nói cũng là hợp ý, thề non hẹn biển kia đối với cô mà nói là độc răn rết, cô tránh không kịp.

Có lẽ là một lần bị rần căn sợ đến ba năm chẳng!

Tô Noãn là người mới trong giới chụp ảnh, vốn là lần đầu tiên nên số lượng in ấn ảnh chụp cũng không nhiều, nhìn từng quyển ảnh chụp được biên soạn thành sách bị bỏ vào trong rương, cô cũng không ngoại lệ mà kích động.

Trên bìa sách ảnh, quả thật như yêu cầu về mặt hình thức của cô, in lên câu nói kia, nhà xuất bản yêu cầu trong ngày đem bán tập sách ảnh, cô cũng phải đích thân đi ký tên bán sách.

Đối với tác phẩm của một nhiếp ảnh gia không có tiếng tăm gì, nếu như không có đích thân đi hiện trường, chỉ sợ kết quả cuối cùng là không bán được quyển nào, chỉ là khi nghĩ đến nơi để ký tên tiêu thụ sách, Tô Noãn thế nhưng lại không thể không rầu rĩ, nhà xuất bản không có an bài cho cô.

Cho nên, biện pháp duy nhất là cô tự mình đi tìm, về phần tìm được hay không, lại là một chuyện khác.

— — — —

Cao ốc Cường Thịnh có 46 tầng.

Tô Noãn đứng ở bên dưới bậc tam cấp cao cao, như cũ là áo sơ mi quần jean mang giày cứng bên ngoài khoác một chiếc áo bông giữ ấm, cô nhìn thấy hai người đàn ông mặc đồ đen đứng sừng sững ở hai bên cửa xoay xa hoa thì nắm chặt tay cầm giỏ xách căng thẳng.

Sau khi cô quan sát tình huống trung tâm chợ phồn hoa lần nữa, cuối cùng xác định lấy quảng trường trước cửa lớn toà nhà cao tầng này làm nơi ký tên tiêu thụ sách của cô, nhưng mà, khi cô nhìn tới hai vị bảo vệ đang đứng ở cửa thì trừng mắt nhìn.

Bọn họ nhìn qua thực cường trang, rất lực lưỡng, cô lo lắng mình còn chưa đứng tới cạnh cửa, là đã bị xách lên ném ra, sau đó theo bậc tam cấp bùm bùm lăn xuống...

Ngăn cản chính mình tiếp tục ảo tưởng nghĩ tiếp, Tô Noãn cuối cùng vẫn là đi tới, ôm quyết tâm không thành công cũng thành nhân.

Cô còn không biết rõ vị tổng tài ngồi làm việc ở tầng thứ 46 trong cao ốc Cường Thịnh tên họ là gì, liền muốn đi tìm ông ta bàn bạc chuyện mượn quảng trường, nhìn thế nào cũng đều thấy có chút ý vị không tự lượng sức mình.

Lúc này Tô Noãn, rất có khí phách ghé con không sợ cộp, nhưng, kết quả thành bại lại quyết định bởi trình độ lợi hại của lão hổ.

Quả nhiên, như dự liệu của cô, bảo vệ hung thần ác sát giận trừng mắt, hướng cửa ngăn lại, Tô Noãn liền run run một chút, cô không dám tiến lên xông vào trong, cô trời sinh lá gan không lớn, có đôi khi to gan làm việc lỗ mãng, cũng chỉ bởi vì một thân một mình, không cố kỵ gì.

“Nơi này không phải là nơi trẻ con có thể chơi đùa, đi đi, đừng đứng ở chỗ này.”

Bảo vệ hướng về phía Tô Noãn qua loa phất tay một cái, Tô Noãn khoé mắt vừa động, nhưng vẫn là không khỏi cười cười, đều là người cùng trang lứa, vậy mà vẫn bị gọi là trẻ con, thật đúng là chuyện đáng buồn.

Nhất là đối với một cô gái mà nói, điều này giống như chứng tỏ người thiếu một vũ khí lợi hại – sắc đẹp của phụ nữ.

“Tôi tới tìm người.”

Tô Noãn thái độ thành khẩn hướng về vị bảo vệ luôn đề phòng cô vọt vào bên trong nói rõ ý đến của mình:

“Tôi tìm tổng tài của các anh để mượn...”

Còn chưa có nói xong, Tô Noãn liền bị một trong hai vị bảo vệ xách túi xách hướng bậc tam cấp, để xuống đất, dùng ngón tay điểm chóp mũi của cô hung tợn cảnh cáo:

“Đừng để cho tôi lại thấy cô ở tại cửa ra vào lặc lư!”

Tô Noãn cắn cắn cánh môi, cũng không tình nguyện như vậy mà từ bỏ, lại cũng không phải không có chút sợ hãi nào, bảo vệ liếc xéo cô một cái, liền quay lại cánh cửa đồ sộ của toà nhà, nhưng vẫn chặt chẽ chăm chú nhìn cô.

Cô là người cố chấp, một khi bắt đầu làm một chuyện gì đó, đều muốn làm đến cùng, khi một người mặc đồng phục OL (office lady) thành phần trí thức đi qua bên người cô thì Tô Noãn lặng lẽ đi theo.

Cô muốn giả vờ quen biết với nữ nhân viên làm việc bên trong này, nhưng kết quả mới vừa đụng tới cửa xoay, hai vai túi xách liền bị bảo vệ níu lại, cô muốn theo thành phần trí thức xông vào bên trong, hơn nữa thật sự làm như vậy.

Cô không cách nào không thể tức giận, cũng vì vậy mà tức đỏ mặt, khi cô bị hai vị bảo vệ to lớn nắm lấy cánh tay kéo ra ngoài, cô chán ghét đàn ông xa lạ đụng vào, chán ghét đến toàn thân hơi run rẩy.

Tô Noãn không giãy giụa được, nhưng là trong lòng lại坦然 nhiên tự hỏi, người nhỏ con giống như cô, một người trong bọn họ cũng đủ

cho cô bị lôi đi, hướng chi là hai?

Khi ba người bọn họ còn đang dây dưa thì một đạo âm thanh lãnh đạm truyền đến, không nhanh không chậm:

“Buông cô ấy ra.”

Thanh âm rất quen thuộc, Tô Noãn đã đại khái đoán được là ai, cô còn chưa kịp quay đầu nhìn lại, người cũng đã được buông ra hoàn toàn, sau đó, giống như một con chuột hoa bị vứt bỏ té nằm trên mặt đất.

Bảo vệ đối với cô vốn đang hùng hổ bỗng nhiên trở nên phá lệ cung kính, Tô Noãn nhìn giày da của bọn họ, cảm giác được không khí trở nên cổ quái.

Cô lập tức từ trên mặt đất đứng lên, chịu đựng đầu gối đau đớn, phải bụi bặm trên người, thuận tiện ngẩng đầu nhìn về phía phát ra giọng nam trong trẻo lạnh lùng vừa rồi.

Sau đó, cô thật thấy được Lục Cảnh Hoằng đứng trên bậc tam cấp, ánh mắt lạnh lẽo quét qua bảo vệ một mực cung kính đứng bên cạnh Tô Noãn, nhìn về phía cô thì đáy mắt thoáng qua chút kinh ngạc.

Hơn nữa, cánh tay của anh đang kéo một cô gái, cũng hơi kinh ngạc nhìn thấy vẻ chật vật của Tô Noãn trước mặt, Tô Noãn nhận ra, là cô gái gặp qua ở cửa hàng quà tặng cùng bệnh viện lần trước, tính ra còn giúp đỡ cô.

“Đây không phải là dây chuyền của con sao?”

Cô gái tinh thần phấn chấn tràn ngập sức sống hơi tức giận nũng nịu, khí phách trái ngược với khi đối mặt với Niếp Hiểu Dĩnh lần trước, lộ

ra vẻ đáng yêu của cô gái nhỏ, ánh mắt của cô ấy vẫn dừng lại trên cổ Tô Noãn.

Tô Noãn bàn tay không bị khống chế xoa cái sợi dây chuyền ngọc trai thủy tinh kia, cô đã có thói quen đeo nó mỗi ngày, ngay cả chính cô cũng không hiểu tại sao lại thích loại trang sức trói buộc này của mình.

Nhưng mà khi nghe thấy cô gái đối với Lục Cảnh Hoằng giận dữ thì không khỏi chấn động trong lòng, cô không biết trong đầu mình đang suy nghĩ cái gì, chỉ là xoay người bỏ chạy, chạy trốn rất nhanh, so với quá khứ bất cứ lúc nào cũng chạy rất nhanh.

Không có chương pháp gì, bởi vì đầu gối đau đớn, xiêu xiêu vẹo vẹo, chạy xuống bậc tam cấp thì thiếu chút nữa lại ngã nhào trên đất, cô nghe thấy phía sau vang lên tiếng kinh hô của cô gái kia:

“Làm gì a, ngã chết tôi!”

Không thể trách cứ Tô Noãn cứ như vậy vô lễ rời đi, cô chỉ là cảm thấy có chút lúng túng, cho nên vội vã thoát khỏi không khí làm mình khó chịu.

Cô không cách nào ngăn cản đầu óc mình đi suy nghĩ lung tung, cô đã rất nhiều ngày chưa gặp được Lục Cảnh Hoằng, cho dù bọn họ duy trì liên lạc qua điện thoại, chỉ có anh biết cô mỗi ngày đang làm gì, cô lại không biết rõ ràng lắm anh mỗi ngày gặp ai, làm chuyện gì.

Rõ ràng đối với chính mình lần nữa cường điệu đây chỉ là một trò đùa giỡn tình yêu, vì cái gì cô còn có thể khó chịu như vậy, đàn ông xuất sắc giống như anh vậy, có phụ nữ khác cũng là chuyện bình thường.

Chạy ra khỏi một đoạn đường rất dài, sau đó vẫn bị cánh tay bắt ở ngang eo, cô là con chuột hoa chạy trốn, cuối cùng vẫn bị chủ nhân bắt được, khoá tại trong ngực.

Lục Cảnh Hoằng trực tiếp xuyên qua dòng người qua lại không dứt trên đường cái, lướt qua hàng rào chạy về tới phía trước cô.

Hô hấp của anh dồn dập, mà cô so với mong muốn chạy trốn chết còn thở gấp.

“Em chạy cái gì...”

Lục Cảnh Hoằng âm thanh nghe ra cực kỳ không vui, Tô Noãn không biết nên giải thích làm sao, mới vừa rồi mình đột ngột hành động, chỉ lo thở hồng hộc, cô phát hiện người đi đường hai bên vỉa hè cũng dừng chân nhìn bọn họ.

“Không phải nói ở xưởng in ấn sao? Thế nào lại chạy tới Cường Thịnh rồi hả?”

Tô Noãn không có trả lời, cô không cách nào thoát khỏi giam cầm của Lục Cảnh Hoằng, chỉ là quay mặt đi, làm bộ không nghe thấy lời anh nói, thật ra thì cô muốn hỏi ngược lại một câu: vậy sao anh lại xuất hiện ở đây?

Chỉ là, lời nói còn chưa ra khỏi miệng, liền nghẹn ở cổ họng, cô căn bản không có lập trường gì đi chỉ trích anh.

Có lẽ chỉ là xuất phát từ tôn nghiêm phái nữ, khoé mắt cô quét qua dây chuyền trên cổ thì không khỏi có chút tức giận cùng cảm giác bị lường gạt, vậy mà, loại cảm giác này không kéo dài được bao lâu vốn nhờ lời nói của Lục Cảnh Hoằng mà trở nên kinh ngạc.

“Diêu Nhi là cháu gái bên ngoại của anh, nó đi gặp cha của nó, đúng lúc anh qua bên này có việc, gặp phải trên đường, hãy theo anh cùng đi gặp cha của nó.”

Một bàn tay to vuốt tóc cô, Tô Noãn có chút phiền não đưa tay ra, lại thấy Lục Cảnh Hoằng bờ môi vốn đang thẳng băng khi nhìn thấy cô ngược mắt thì thoáng cong lên:

“Ghen?”

Một người tình thương rất thấp, có một ngày đột nhiên vạch trần nguyên nhân hốt hoảng thất thố của bạn, vậy sẽ là một chuyện rất lúng túng, nhất là ở lúc bạn không cho là cảm xúc quái dị của mình có tên gọi là ghen.

Tô Noãn tận lực không nhìn tới nụ cười hời hợt của Lục Cảnh Hoằng, nhẹ đẩy anh ra, xoay người nhìn dòng xe chạy tới lui trên lối đi bộ, lẫn vào tâm tình phức tạp của mình, nói một câu “Em muốn đi Cường Thịnh tìm tổng tài của bọn họ.”

“Em quen biết tổng tài của Cường Thịnh sao?”

“Không, em chỉ là muốn xin phép ông ấy cho em mượn quảng trường phía trước cửa kia dùng nửa ngày.”

“Quảng trường kia từ trước tới nay không có cho bên ngoài mượn, em không nhìn thấy trên quảng trường kia có để một vài đồ vật to lớn tượng trưng cho Cường Thịnh sao?”

“Em không ngại đem mình biến thành đồ vật mang thương hiệu Cường Thịnh nửa ngày.”

“Đây cũng là vấn đề tổng tài Cường Thịnh có để ý hay không, quyền

quyết định không phải do em.”

Cô theo Lục Cảnh Hoằng đứng ở cửa Cường Thịnh, giọng điệu cao quý lạnh lùng giống như một gáo nước lạnh hắt trên đầu cô.

Lục Cảnh Hoằng vô tình phá hỏng một chút chờ mong của cô, Tô Noãn muốn phản bác lại, lại phát hiện anh nói cũng là sự thật, nhưng thật ra là do cô một mực ảo tưởng, ảo tưởng tổng tài Cường Thịnh sẽ rủ lòng thương trợ giúp một kẻ nghèo túng bình dân như cô.

Hiện tại tỉnh táo suy nghĩ một chút, xác thực có đủ ngu ngốc, Tô Noãn tự giễu cười nhạo một tiếng, quay đầu đi, tầm mắt lần nữa quay lại thì thấy Lục Cảnh Hoằng để lại cho cô một đạo bóng lưng cao to ưu nhã.

Anh đi về phía cửa xoay Cường Thịnh, bảo vệ ở cửa mới vừa tiến lên một bước định ngăn cản, Lục Cảnh Hoằng chỉ lạnh lùng nheo mắt lại, một ánh mắt lạnh lẽo quét tới, bảo vệ liền sợ hãi thân hình cứng ngắc.

“Tiên sinh, không phải... không phải người của công ty, không thể đi vào.”

“Tôi muốn tìm tổng tài của các người.”

Cùng là một câu mang ý giống Tô Noãn, kết quả lại hoàn toàn khác biệt nhau, nhìn thấy bảo vệ ngượng ngùng tránh ra, Tô Noãn chỉ cảm thấy châm chọc dị thường, quả nhiên là khi thiện sợ ác* a!

*Khi dễ kẻ yếu, sợ kẻ mạnh.

Xin tha thứ cô dùng thành ngữ không thích hợp, nhưng cô thực sự tìm không ra từ ngữ nào hay hơn để hình dung cảnh tượng như vậy.

Lục Cảnh Hoằng đẩy ra cửa xoay thì dừng lại bước chân, sau đó nghiêng người liếc nhìn cô, chẳng biết tại sao, trong mắt Tô Noãn, ánh mắt như vậy tràn ngập khiêu khích cùng kiêu ngạo.

Cô lại không rảnh đi so đo những thứ này, vội vã leo lên bậc tam cấp, lạch bạch chạy tới, lúc này bảo vệ không ngăn cản cô nữa, trong lúc cô đi vào cửa xoay thì đặc ý cười cười.

Nhưng mà, chút tâm tư đặc ý vì may mắn của cô lập tức bị cắt ngang, bởi vì cô nhất thời không chú ý, chân trái của cô giẫm lên dây giày bị tuột ra bên chân phải, cả người ngã xuống.

Ở trong đại sảnh nguy nga của Cường Thịnh, một tiếng vang lên hấp dẫn lực chú ý của mọi người, Lục Cảnh Hoằng theo tiếng quay đầu nhìn lại thì liền nhìn thấy Tô Noãn đang chột vịn cây cột cao bên cạnh cửa đứng lên.

Sau khi cô đứng ngay ngắn, nhìn bốn phía, sắc mặt nhanh chóng phi hồng một mảnh, cô không muốn thừa nhận việc mình mất thăng bằng cùng cảm giác nhận biết phương hướng không được tốt, lại dùng hành động chứng minh phán đoán suy luận này.

Trong lúc Lục Cảnh Hoằng sắc mặt khó coi đi về phía trước, Tô Noãn dẫn đầu vội vàng chạy về phía thang máy, không quên hướng Lục Cảnh Hoằng thúc giục. Cố gắng dòi đi lực chú ý của anh:

“Thang máy đến rồi, nhanh lên đi!”

— — — — —

Tầng 46 của Cường Thịnh, Tô Noãn đi ra thang máy, liền có nhân viên làm việc bước lại hỏi, trang thiết bị được bày trí theo phong cách

rất hiện đại hoá, tùy ý cho thấy năng suất cường độ công việc rất cao.

Tô Noãn còn chưa có cân nhắc kỹ câu trả lời, Lục Cảnh Hoằng sau lưng liền lạnh lùng phun ra một câu “Có chuyện tìm tổng tài”, tiểu thư ngoài đại sảnh kinh ngạc sửng sờ, đánh giá Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng vài lần, liền nói xin lỗi:

“Thực xin lỗi, anh không có hẹn trước, xin anh gọi điện thoại hẹn trước khi tới đây...”

“Tôi rất ngạc nhiên, Cường Thịnh như thế nào lại tuyển người không biết ứng biến như cô vào làm việc.”

Tiểu thư đại sảnh sắc mặt đại biến cứng ngắc, đối với lời nói không nể mặt như vậy của Lục Cảnh Hoằng, xác thực không có mấy người phụ nữ có thể chịu nổi, Tô Noãn cảm giác được mình là đầu sỏ khiến vị tiểu thư đáng vẻ luôn vui vẻ này chịu uất ức rồi.

“Lục tiên sinh, xin lỗi làm chậm trễ anh, tổng tài cho mời.”

Bên này giảng co không xong thì một người đàn ông trẻ tuổi chức vụ thư ký đi ra, cực kỳ hữu hảo hướng Lục Cảnh Hoằng khom người cúi chào, sau đó đưa tay làm động tác mời dẫn đường cho Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng.

Tiểu thư đại sảnh như là liên tưởng ra cái gì, sắc mặt nháy mắt tái nhợt, muốn mở miệng nói xin lỗi, Lục Cảnh Hoằng lại kéo tay Tô Noãn đi vào trong, không có chút nào không được tự nhiên.

“Anh quen biết tổng tài Cường Thịnh sao?”

Lục Cảnh Hoằng hiểu dụng ý Tô Noãn là gì nên liếc mắt một cái, thản

nhiên gật đầu:

“Ừ.”

“Quen biết thế nào?”

“Cũng khá tốt, chỉ là mấy năm nay chưa gặp lại.”

Tay trái Tô Noãn níu lấy ống tay áo của Lục Cảnh Hoằng, nắm thành nếp gấp, nặng nề ngược nhìn Lục Cảnh Hoằng, nói lên đề nghị của mình:

“Vậy thì đợi lát nữa, anh giới thiệu em cho ông ta đi.”

Thấy Lục Cảnh Hoằng thờ ơ, Tô Noãn không thể làm gì khác hơn là đổi giọng thỉnh cầu, mặt nịnh hót kề sát Lục Cảnh Hoằng:

“Có được hay không?”

Lục Cảnh Hoằng chợt dừng bước lại, im lặng cúi đầu, nhìn chăm chăm Tô Noãn, trầm mặc một lát, khi thư ký khó hiểu quay đầu lại nhìn, phun ra một câu:

“Anh ta đã kết hôn.”

Tô Noãn 囧囧 hướng thư ký tò mò nhìn cô cười cười, buông lỏng quần áo Lục Cảnh Hoằng, hướng bên cạnh bước từng bước, sau đó đi cùng thư ký, không hề có ý đồ đánh chủ ý vào Lục Cảnh Hoằng nữa.

Cái này gọi là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Khi Tô Noãn đứng bên trong phòng làm việc rộng rãi của tổng tài,

nhìn thấy người đàn ông trung niên ngồi phía sau bàn làm việc vừa cau mày, vừa xử lý văn kiện thì cô đã bỏ qua tất cả ý niệm trong đầu.

“Tổng tài, Lục tiên sinh cùng vị tiểu thư kia đến.”

Người đàn ông vốn đang hết sức chuyên chú làm việc dừng bút lại, nâng tầm mắt lên nhìn về phía cửa, anh chỉ là liếc mắt nhìn Lục Cảnh Hoàng, đại đa số thời gian còn lại đều quan sát Tô Noãn, ánh mắt trầm ổn bén nhọn kia cho Tô Noãn một loại cảm giác áp bách không rõ ràng.

“Chào ngài.”

Tô Noãn nghe thấy âm thanh khô khốc của mình, có chút khẩn trương lo lắng, hai tay cô nắm tay cầm túi xách, cùng hai người đàn ông khí thế cường đại ở chung một phòng, Tô Noãn cảm giác mình giống như là tiểu thái giám, không ngóc đầu lên được.

“Ừ, chào cô.”

Tô Noãn không biết nên làm sao vào chủ đề, cô hoàn toàn lĩnh ngộ được ý nghĩ của mình có nhiều ngây thơ, khi tổng tài Cường Thịnh dùng một đôi mắt yên tĩnh nhìn cô thì cô muốn xoay người rời đi, mặc dù Lục Cảnh Hoàng còn đứng bên cạnh cô.

Tô Noãn trong đầu loé lên ý tưởng, sau đó cô nhìn về phía Lục Cảnh Hoàng giống như là xin giúp đỡ, thế nhưng anh ngay cả tiếng chào hỏi tổng tài cũng không có, liền trực tiếp kéo cô đi về phía ghế sofa, sau đó thanh tao lịch sự ngồi xuống, thuận tiện kéo theo cô.

“Nghe nói vị tiểu thư này tìm tôi có việc?”

Tin tức rất nhanh nhạy, Tô Noãn nghe được câu mỉm cười hỏi thăm

thì phản xạ có điều kiện nhanh chóng đứng lên, lướt qua bàn làm việc đi về phía tổng tài lịch sự cúi người xuống 15 độ.

“Quảng trường bên dưới lầu Cường Thịnh để đó đã lâu không dùng tới, Long tổng tài chẳng lẽ không cảm thấy được nên tận dụng làm gì đó sao?”

Tô Noãn liếc nhìn Lục Cảnh Hoằng đang lật tạp chí trên bàn trà lên xem, sau đó cô nhìn thấy vị tổng tài này đã ngồi xuống ghế sofa, đối diện Lục Cảnh Hoằng không khách khí khẽ mỉm cười nói:

“Vị này hẳn là Tô tiểu thư đi, rất hân hạnh được quen biết cô.”

Tô Noãn nhìn lại, liền nhìn thấy người đàn ông trung niên chừng chạc tuần lãng này nhìn về phía mình gật đầu mỉm cười, không khỏi có chút nghi hoặc, vị tổng tài này như thế nào lại biết tên mình, chẳng lẽ Lục Cảnh Hoằng có đề cập tới cô?

“Tôi cũng thường nghe người ta nói, mảnh đất dưới lầu Cường Thịnh kia rất hấp dẫn lực chú ý của người đi đường, Tô tiểu thư nếu là muốn dùng, lúc nào cũng có thể, lát nữa tôi sẽ bảo thư ký nói chuyện này với bộ an ninh.”

Đầu óc Tô Noãn đúng lúc vang một tiếng “Đình”, chuyện cứ như vậy được giải quyết?

“Chúng ta trao đổi phương thức liên lạc một chút đi, nếu có vấn đề gì, Tô tiểu thư cứ trực tiếp tìm tôi?”

Vị tổng tài ánh mắt thực ôn hoà, không còn sắc bén như lúc mới gặp, tầm mắt đảo qua, nhàn nhạt cười một tiếng:

“Dây chuyền của Tô tiểu thư trông rất đẹp, xem ra người tặng mất

không ít tâm tư.”

Tô Noãn hồi tưởng lại sợi dây chuyền này hình như là Lục Cảnh Hoằng lừa gạt bịp bợm lấy của người cháu kia, sắc mặt không khỏi quần bách, ngượng ngùng gãi gãi đầu, mà Lục Cảnh Hoằng đã từ trên chỗ ngồi đứng lên, tiện tay đem tạp chí ném trên bàn trà.

“Đi thôi.”

Tô Noãn viết xong số điện thoại của mình, hướng tổng tài vội vã cáo biệt, liền vội vàng đi theo, thuận tay đóng cửa phòng thì lúc xoay người, bắt gặp ánh mắt của tổng tài, cô cực kỳ cảm kích cười một cái.

“Không nghĩ đến chuyện này dễ giải quyết như vậy, cảm ơn anh, nếu như không phải là anh, em biết rõ tổng tài chắc là sẽ không đồng ý.”

Lục Cảnh Hoằng chỉ là thản nhiên liếc mắt nhìn cô một cái, tiếp tục đi về phía trước, tới cửa thang máy dừng lại, sau đó ở giữa hành lang im lặng, vang lên tiếng chuông điện thoại, là của Tô Noãn.

Vừa lấy ra nhìn, là một dãy số xa lạ, trong tay cô còn cầm tấm danh thiếp lấy theo từ trong văn phòng, lơ đãng nhìn thoáng qua, hai dãy số vừa lúc giống nhau.

Tô Noãn thật cẩn thận bắt máy: “Tổng tài, xin chào.”

Lục Cảnh Hoằng nhìn qua, đôi mắt phượng của Tô Noãn trừng to, hồ đồ lơ lơ nhìn anh, trầm mặc vài giây, sau đó nói một câu:

“Tổng tài nói ông ấy muốn cùng chú em của ông ấy nói chuyện.”

Chương 30: Hội bán sách

Tới ngày ký tên bán sách, Tô Noãn sáng sớm liền, vội vã chưng diện một chút, mặc một chiếc váy màu trắng dài đến gối, bên ngoài khoát chiếc áo bông màu nhạt, trên chân mang một đôi giày thể thao sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái rất vừa ý, cũng rất yên tĩnh.

Lâm Gia Gia thực có nghĩa khí tuyên bố cùng đi hiện trường giúp một tay, mặc dù Tô Noãn nghĩ, người chân chính mua sách sẽ không nhiều, một nhiếp ảnh gia nhỏ bé giống như cô vậy, nếu có thể bán ra một rương cũng là kỳ tích.

Người phụ trách của nhà xuất bản đã đem những thứ liên quan đến ký tên bán sách đưa đến dưới sân rộng trong cao ốc Cường Thịnh, Tô Noãn tới nơi thì nhìn thấy ở ngay cửa dựng một tấm bảng tuyên truyền, là giới thiệu về cô.

Đương nhiên đối với cô mà nói chuyện này có cũng được mà không có cũng không sao, Tô Noãn nhìn thấy Kiều đứng bên cạnh bảng tuyên truyền, anh cười như không cười hướng Tô Noãn gật đầu, hình như là đang chờ đợi cô.

“Tô tiểu thư, Lục bộ có vài việc cần phải xử lý, cho nên kêu tôi tới trước giúp một tay.”

Khoé mắt Tô Noãn nhìn lên cao ốc Cường Thịnh, mỗi lần chỉ cần vừa nghĩ tới cô lại một lần nữa hành động như đũa ngốc, liền cảm thấy muốn chui xuống đất, có thể có đôi khi muốn tự hỏi một chút, liền lại nghĩ thông, cô ở trước mặt Lục Cảnh Hoằng vốn không có chút chí khí gì, giống như giờ phút này, tất cả của cô đều nương nhờ

vào anh.

Mấy vị bảo vệ dáng người khôi ngô đang theo chỉ huy của Kiều bố trí hiện trường ký tên bán sách, Tô Noãn nhận ra được hai người trong đó, chính là chàng trai mấy hôm trước đã đem cô xách ra khỏi Cường Thịnh.

Từ lúc bắt đầu ký tên bán sách, đã kéo gần giữa trưa, Tô Noãn ngẩng đầu đón ánh mặt trời mãnh liệt, híp mắt lại, người đến người đi đường vội vàng bước qua, có rất ít người dừng lại bước chân hỏi thăm.

Hơn một giờ trôi qua, cũng chỉ bán được le que mấy quyển, Tô Noãn vô cùng buồn chán dựa vào bên cạnh bàn, Kiều luôn cung kính đứng sau lưng cô, người bên ngoài nhìn vào, cô chính là công chúa được hầu hạ.

Tính tình Lâm Gia Gia sớm đã không chịu nổi, sau đó kéo cái ghế vào góc bàn ngồi ngủ, thỉnh thoảng phát ra một tiếng ngáy rất nhỏ, cũng làm cho bầu không khí ký tên bán sách trở nên không vắng vẻ.

Tô Noãn tiện tay cầm một quyển sách ảnh trong rương lên, từ từ lật xem, ảnh chụp bên trong kia không biết là chụp lúc nào, cô đã muốn không có ấn tượng, bên chân chất đống 4 rương, mấy ngàn quyển sách, nhìn qua dưới ánh mặt trời loé lên lấp lánh.

Tô Noãn khép lại sách liền nhìn thấy Kiều không ngừng xem đồng hồ, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên nhàn nhạt lo lắng.

“Kiều thư ký, anh có việc thì về trước đi, dù sao thì cũng không có người nào, tôi và Gia Gia hai người có thể ứng phó rồi.”

“Như vậy sao được, Lục bộ dặn tôi phải chờ cho đến khi ký tên bán

sách kết thúc, đem mấy thứ này thu thập lại, mang về nhà xuất bản.”

Tô Noãn nghiêng người nhìn thấy thái độ nghiêm cẩn của Kiều, thực ôn hoà nở nụ cười, Kiều cách Tô Noãn rất gần, liền nhìn thấy rất rõ ràng, không khỏi cũng có chút thất thần, ở trong ký ức của anh, Tô Noãn rất ít có dáng vẻ tươi cười như vậy.

Không có tự giễu, không có buồn bã, chỉ là cười rất đơn thuần, mang theo từng đợt từng đợt ôn nhu, lúc này, ngay cả ánh mắt đều mang theo dịu dàng, anh đột nhiên cũng hiểu ra rồi, tại sao hai người đàn ông Lục gia này đều chung tình với cô.

Kiều dời đi tầm mắt, khoé miệng chứa đựng nụ cười thấu hiểu, cầm lấy sách ảnh trên bàn vừa định lật xem, khoé mắt liền bị một đạo bóng dáng quen thuộc ở cửa quang trường hấp dẫn.

“Tô tiểu thư, Lục bộ tới.”

Tô Noãn nghe thấy Kiều mỉm cười thông báo thì theo phương hướng ám chỉ của Kiều nhìn lại, thấy Lục Cảnh Hoằng đang đi về phía bọn họ, anh giống như vừa trở về từ một buổi tiệc, ăn mặc rất chỉnh tề cũng rất anh tuấn.

Nhất là khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp khi nghiêm túc, trang trọng đứng ở nơi đó, cũng đủ khiến cho phụ nữ điên cuồng lao vào, nhìn thế nào cũng cảm thấy tốt đẹp vô cùng.

Tô Noãn đang cầm quyển sách ảnh, trên võng mạc càng phát ra ngũ quan rõ ràng, không nhận được cảm động, trên thế giới không có vị nhiếp ảnh gia nào đối với “cái đẹp” lại thờ ơ.

Tỉ lệ vóc người Lục Cảnh Hoằng chỉ sợ là càng hấp dẫn điêu khắc gia hơn, một ngày nào đó cô cũng muốn được chụp lại, Tô Noãn

không chuyển mắt nhìn chăm chăm bộ quần áo hoàn mỹ được thợ may khéo léo trên người Lục Cảnh Hoằng, màu bạc cao nhã, ống tay áo lộ ra nửa đoạn tay áo sơ mi được khảm lên một viên thủy tinh màu đen.

Hàm xúc xa hoa, chất phác cao quý, Tô Noãn nhìn thấy bên trong cổ áo rộng mở của Lục Cảnh Hoằng, xương quai xanh như ẩn như hiện, bỗng nhiên sinh ra một ý niệm trong đầu: một ngày nào đó, cô nhất định phải chụp một tấm trần truồng.

“Đang suy nghĩ gì mà chuyên chú như vậy?”

Lục Cảnh Hoằng vẫn như cũ âm thanh một bộ lạnh lạnh tựa như sương, cho dù đối với người trên danh nghĩa bạn gái là cô cũng chưa thấy bao nhiêu dịu dàng, Tô Noãn khẽ hé miệng nhìn anh, sau đó cô nghe thấy âm thanh nuốt nước miếng của chính mình.

Cô thế nhưng vừa vặn đang ảo tưởng một người đàn ông trần truồng.

Tô Noãn xấu hổ ho nhẹ một tiếng, liền dời ánh mắt đi chỗ khác không nhìn Lục Cảnh Hoằng nữa, xoay người cúi đầu giả vờ sửa sang lại đồ trên bàn, sau đó, dưới mí mắt của cô xuất hiện một hộp bánh ngọt.

Vỏ hộp là của khách sạn cao cấp năm sao Lôi Định, cánh tay thon dài đem cái hộp đặt ở trên bàn, liền thu về, cô liếc thấy Lục Cảnh Hoằng đi tới ghế dựa bên ngoài rồi ngồi xuống, tư thế ngồi thực tự nhiên, anh cầm lấy một quyển sách nhìn vào.

Tuy nhiên chân mày anh nhíu lại cùng một chỗ, không biết là bởi vì xem không hiểu, hay là cảm thấy được cô chụp còn quá kém.

“Ô tiểu thư, bạn đến bây giờ còn chưa có ăn cơm trưa, ăn trước một chút lót dạ đi.”

Kiều đã mở hộp ra, một mùi hương thơm thức ăn xông vào mũi, bụng Tô Noãn đúng lúc kêu lên, cô nhìn Lục Cảnh Hoằng, anh giống như là không quan tâm đến, ngay cả khoé mắt cũng không còn liếc cô một cái.

Tô Noãn khoé miệng hiểu rõ nâng lên, cô nhận lấy cái bánh Cookie nướng Kiều đưa qua, nhớ tới Lâm Gia Gia cũng còn chưa ăn cơm, liền tiến lên nhẹ nhàng đẩy thân thể tròn tròn của cô ấy một cái.

“Gia Gia, Gia Gia, tỉnh tỉnh, ăn một chút gì đi.”

Lâm Gia Gia mơ mơ màng màng ngẩng đầu, chú ý tới người ngồi bên cạnh, kinh ngạc quay đầu, nhất thời không bắt bẻ, một giọt nước miếng trong suốt từ khoé miệng chảy ra dính lên cánh tay, từ góc độ Tô Noãn nhìn thấy, chính là Lâm Gia Gia thèm nhỏ dãi nhìn sắc đẹp của Lục Cảnh Hoằng.

Lục Cảnh Hoằng vừa khéo ngẩng đầu, nhìn thấy bộ dạng lờ mờ của Lâm Gia Gia, nếp uốn giữa lông mày sâu hơn, bên tai nghe được một tiếng hì hì, quay đầu lại, liền nhìn thấy bộ dáng Tô Noãn cười sặc sụa.

“Có gì đáng cười sao?”

Khi ánh mắt lãnh đạm của Lục Cảnh Hoằng quét tới thì Tô Noãn nhếch miệng, vừa muốn nói gì, bỗng nhiên một người phụ nữ còn trẻ tuổi đi tới, cắt đứt cuộc nói chuyện giữa bọn họ.

“Ô tiểu thư, có thể giúp tôi ký tên không?”

Tô Noãn liếc mắt một cái liền nhận ra người phụ nữ này, các cô từng gặp mặt nhau một lần, Tô Noãn tầm mắt dừng trên cánh môi phúng phính gợi cảm của cô ấy, là người phụ nữ cùng Cố Lăng Thành hôn môi ở cửa sau khách sạn lần trước.

Cô ấy cầm trong tay một quyển sách ảnh của Tô Noãn, mái tóc ngắn màu đen rất gọn gàng sạch sẽ, bóng mắt được tô màu xanh dương sáng, hướng về phía Tô Noãn mỉm cười, Tô Noãn không bỏ lỡ lúc cô ta nhìn mình liếc mắt về hướng Lục Cảnh Hoằng.

Bản thân Lục Cảnh Hoằng chỉ lo cúi đầu thưởng thức những bức ảnh kia, ngay cả liếc một cái cũng không muốn bố thí, người phụ nữ kia cũng không có để ở trong lòng, ngón tay sơn móng tay chỉ lên một cái tên trên trang sách:

“Tô tiểu thư giúp tôi ký ở đây đi.”

Tô Noãn khách sáo cười cười, cầm bút lên thật nhanh ký tên, mới phát hiện đầu ngón tay cô gái vừa chỉ vào chính là vị trí tên Lục Thiếu Thần, khi Tô Noãn đưa sách lên thì cô gái gật đầu cười cười, lật lướt quyển rũ.

“Tô tiểu thư, có thể ký tên hết hai rương này luôn không?”

Tô Noãn hơi nhú mày, khó hiểu nhìn theo tay cô gái, liền nhìn thấy hai cái thùng giấy thật to bên cạnh cô, bên trong chất đầy sách ảnh của cô, nhất thời, cảm thấy có chút choáng váng.

“Người trong toà soạn chúng tôi đều rất thích Tô tiểu thư a, đều là người yêu thích chụp ảnh, tôi liền tự động xin đi giết giặc tới đây mua một chút, Tô tiểu thư sẽ không cho là quá mệt mỏi chứ?”

Cô gái trong trêu cười, Tô Noãn lại cảm thấy không khí hết sức căng

thẳng, nắm chặt cây bút trong tay, trên mặt nhưng vẫn là thân thiện mỉm cười, trái ngược với Lâm Gia Gia đang mờ mịt, Kiều hiển nhiên cũng nhận ra được khác thường.

“Đương nhiên có thể, Gia Gia, giúp mình đem sách qua.”

Mặt trời đã bắt đầu chuyển về phía Tây, Tô Noãn cứ như vậy bán sách cho vài người, không khí cũng rất quái dị, cô từ lúc ký tên bắt đầu có chút mệt mỏi đau đớn, cổ tay tựa hồ như muốt cắt đứt, chỉ là sau đó nghĩ đến sách được bán đi không ít, vẫn là nhịn xuống.

Khi cô ký gần hết nửa rương sách thì một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy tay cô, cũng lấy bút ra khỏi tay cô, Tô Noãn nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng đứng ở bên cạnh bàn, cầm cây bút, mắt lạnh nhìn cô gái mô ngực dựa vào thân xe.

“Tôi cuối cùng cũng hiểu được Tô tiểu thư có thể thuận lợi xuất bản sách như vậy, đó nhất định là có quý nhân tương trợ đi?”

Cô gái nhú mày liếc mắt nhìn Tô Noãn ký tên, cười nói.

Tô Noãn nhú mày, cũng đứng lên, lạnh nhạt mỉm cười chống lại ánh mắt của cô gái:

“Tôi còn nghĩ cô là người ái mộ tôi, bây giờ nghĩ lại, hình như có sai lầm rồi.”

Cô gái tán đồng gật đầu, nụ cười khéo xinh đẹp làm sao:

“Sự thực đúng là như thế.”

“Phụ nữ không nên quá sắc bén.”

Thanh âm của Lục Cảnh Hoằng thản nhiên vang lên, anh cầm một quyển sách ảnh trên bàn đưa cho Kiều đang đứng một bên:

“Để cho người chuyên đóng dấu ở quầy phía bên kia đường làm, đóng trên mặt chương có ký tên.”

“Đây cũng là cách tiết kiệm công sức, nhưng cũng không đủ thành ý không phải sao, Tô tiểu thư?”

Tô Noãn thật ra thì cũng cảm thấy ý kiến của Lục Cảnh Hoằng rất hay, nếu không có người ngoài tại đó, cô nhất định sẽ kéo anh xuống mà hôn, xem như là phần thưởng giúp đỡ, đương nhiên, trên thực tế, cô không dám làm càn như vậy với Lục Cảnh Hoằng.

“Nếu tiểu thư đồng ý chờ, tôi không ngại trước rạng sáng sẽ từ từ ký xong đồng sách này.”

Cô gái nhẹ nhàng cười giễu một cái, cười đến xinh đẹp động lòng người, đôi mắt được tô vẽ bóng mắt khéo hiểu lòng người kia khẽ chớp chớp, ngón tay mảnh khảnh cào cào sợi tóc:

“Hôm nay tôi không có vấn đề gì, không ngại bởi Tô tiểu thư vượt qua đêm nay.”

“Cho tới nay, ở Trung Quốc, tôi mới thấy qua cô là người đầu tiên dám trắng trợn nói ra như vậy, con gái nửa đêm vẫn chưa về nhà.”

Lục Cảnh Hoằng lạnh lùng trong trẻo phun ra một câu, trên khuôn mặt tuấn tuấn không có biểu tình gì nhiều, cô gái sững sốt, lập tức thản nhiên cười, xoay người thân thể dựa vào bên cạnh xe, đôi chân thon dài duyên dáng hơi vãn vãn:

“Vậy đây có được xem là vinh hạnh của tôi?”

Tô Noãn nhìn thấy hai người anh một câu tôi một câu, lại không thể nói xen vào, trong lòng lại mơ hồ cảm thấy không được thoải mái, cô nói không nên lời đây là loại cảm giác gì, cô nhìn gò má góc cạnh rõ ràng của Lục Cảnh Hoảng, siết chặt chân mày.

“Cũng không phải tất cả đàn ông đều thích phụ nữ chủ động bò lên giường, cảm giác như vậy...”

Lục Cảnh Hoảng nhìn thấy sắc mặt cô gái trở nên đen thui, sau đó không chút kiêng kỵ nói tiếp:

“Giống như là ly Cappuccino thêm vào bột sữa đã muốn thổi rửa.”

Cô gái lãnh trào đón nhận ánh mắt rét lạnh của Lục Cảnh Hoảng, đôi môi thoa sơn bóng màu cam nhẹ kéo ra độ cong xinh đẹp, nhàn nhạt phát biểu quan điểm của mình:

“Cũng vậy thôi, tôi cho là người đàn ông như anh đến tận lúc này rất muốn tìm niềm vui từ phụ nữ.”

Ngược lại, đem ánh mắt ném tới Tô Noãn hơi có vẻ yếu ớt bên cạnh Lục Cảnh Hoảng, khẽ cười, thanh âm tràn đầy vui mừng cười khẽ:

“Tôi tiểu thư ánh mắt quả nhiên khác với người thường, tôi cho là, Tôi tiểu thư thích nhất chính là dịu dàng săn sóc, hiểu được cách lấy lòng phụ nữ của đàn ông.”

“Bàn chải đánh răng cũng như đàn ông không thể xài chung, tôi không làm được đúng lý hợp tình giống như cô, ánh mắt nhìn đàn ông của chúng ta đương nhiên cũng không thể ở cùng giai cấp.”

Cô gái nghe xong Tô Noãn lạnh nhạt đáp lễ, vân vân đồ ttrang sức

trang nhũ trên mặt lại càng cười đến hớn hờ, cô gật gật đầu, giống như là đồng ý với lời Tô Noãn nói, kỳ thực cũng là 1 phen nói khác đi:

“Người đàn ông giống như Cố Lăng Thành vậy, không nên chỉ thuộc về một phụ nữ.”

Sau khi Tô Noãn giật mình sửng sờ trong chốc lát, vẫn là thản nhiên, không hề cảm xúc cười:

“Trên thực tế, thực sự là anh ta không chỉ thuộc về một phụ nữ, không phải sao?”

Nhìn thấy cô gái chột bưng tỉnh cười cười, mang theo vài phần kiều mỹ kiều ngạo, Tô Noãn bổ sung thêm:

“Cố Lăng Thành thích trình diễn màn phụ nữ chốn hậu cung ganh đua sắc đẹp, đó là chuyện của anh ta, những lời này của cô hẳn là nên đi tìm ‘Chánh cung’ mà nói, mà không cần phải nói với một người vô liên can như tôi.”

Cô gái ánh mắt khẽ nheo lại, độ cong mí mắt làm cho người ta mê muội, hơi ngược cằm nhọn lên, nhú chặt chân mày liếc xéo Tô Noãn, mím cười gật đầu:

“Lời Tô tiểu thư nói, tôi đại khái đã hiểu, chỉ là, Tô tiểu thư, thật đã muốn buông bỏ quá khứ rồi sao?”

Tô Noãn hai hàng lông mày nhăn càng chặt hơn, cô không biết cô gái này muốn làm cái gì, chẳng lẽ bởi vì cô trùng hợp bắt gặp chuyện của cô ta cùng Cố Lăng Thành, mà muốn thử trí nhớ cô sao?

Tô Noãn vừa định tìm lời nói phản bác, Lục Cảnh Hoàng vốn đang

trầm mặc bên cạnh lại mau hơn cô một bước, nhúu lại mi tâm lạnh lùng nghiêm khắc nói:

“Phụ nữ 30 tuổi đều ồn ào giống như cô vậy sao?”

“Cái gì?”

Cô gái có chút phản ứng không kịp, vì Lục Cảnh Hoằng nói toạt ra suy nghĩ, cũng vì anh châm chọc không chừa đường lui, chỉ sợ đây là lần đầu tiên cô gặp được người đàn ông vô lễ với phụ nữ như vậy.

“Có cô gái nào nói qua anh rất không lịch sự chưa?”

“Không phải là cô đã nói rồi sao? Con gái tự cho là đúng luôn vì lời nói và việc làm của cô ta mà trả giá thật lớn, nếu không sự ngu xuẩn của cô ta sẽ càng tệ hại hơn.”

“Hả? Thế vị tiên sinh này muốn tôi trả giá cao thế nào?”

Cô gái nhấp nháy hàng mi dưới cười nhạt, một đôi mắt xinh đẹp không bỏ qua bất kỳ tín hiệu nào trong mắt Lục Cảnh Hoằng, thanh âm của cô ta mị hoặc đến nỗi khiến Tô Noãn không vui buồn nôn, không khỏi nhích qua bên cạnh nửa bước, đứng gần sát bên cạnh Lục Cảnh Hoằng.

Cô gái giống như nhận thấy được Tô Noãn mờ ám, tươi cười giống như đoá hoa nở rộ ở khoé môi, hai tay vây quanh trước ngực, có chút hăng hái nhìn hai người đối diện.

Lục Cảnh Hoằng mím bờ môi, cúi đầu liếc mắt nhìn Tô Noãn kề bên cánh tay mình, trên khuôn mặt tuấn tú không hiện ra chút gợn sóng nào, nhưng thật ra mắt lạnh nhìn cô gái đối diện mình cảm giác tốt đẹp:

“Cô thử xem không phải sẽ biết sao?”

“Quả nhiên không có tình thú.” Cô gái khinh xoẹt một tiếng, vẫn như cũ cười: “Tôi rất ngạc nhiên làm thế nào Tô tiểu thư lại ở chung cùng anh?”

“Dù sao tuyệt đối cũng không đối đãi với phụ nữ giống như Cố phó thị trưởng kia, trả lời như vậy không biết cô hài lòng chưa.”

Tô Noãn giữu cợt một câu đối lấy sự chú ý của cô gái, cô ta lẳng lẳng cùng Tô Noãn đối diện vài giây, sau đó dờn tầm mắt, thế nhưng xoay người không tiếp tục cùng Tô Noãn tranh cãi nữa.

Cô gái này am hiểu nhất là dùng ngôn ngữ mờ ám để chọc tức đối thủ, từ cuộc đối thoại ban nãy Tô Noãn đã nhận ra điểm này, so với Doãn Thuy Hàm, cô gái trước mắt này sợ rằng càng khó đối phó hơn một chút.

Cô không hiểu, Cố Lăng Thành có vẻ như đều thích loại phụ nữ trông tươi mới trên thế giới này, có lẽ, cái anh ta đang đeo đuổi chính là cái loại quan hệ nam nữ tràn đầy tính toán này chăng?

Anh ta và cô đã từng có thời gian ở cùng một chỗ, có lẽ khi nhớ lại đó chính là quãng đời đen tối bần cùng vô vị nhất trong cuộc đời anh ta, cô cảm thấy Cố Lăng Thành hung hăng làm tổn thương mình, kỳ thật, Cố Lăng Thành cũng trả một cái giá nhất định.

Bọn họ trong lúc đó, nếu như không có Thiếu Thần và cha, sớm đã huề nhau, là bởi vì sinh mệnh mất đi, cõi lòng của cô có một đạo vết sẹo vĩnh viễn không thể tiêu trừ được.

“Đúng rồi.” Cô gái mở cửa xe, một chân dài bước vào xe, lại nhẹ

nhàng ngoái đầu nhìn lại, xoay eo nhỏ nhắn động tác phong thái vô hạn:

“Lại nói thật ra thì, tôi coi như là học tử của Tô tiểu thư, Nam Giản Tâm tốt nghiệp khoá 02 ngành nhiếp ảnh của trường nghệ thuật lớn Sâm Diễn, thật vui khi có thể quen biết Tô tiểu thư.”

Xe khởi động, Tô Noãn đưa mắt nhìn xe gầm thét mà đi, nghi hoặc di động ở đáy mắt, cô nhớ mang máng chính mình đã nghe qua cái tên này, khi Nam Giản Tâm nói ra tên trường đại học cùng khoá học, Tô Noãn chỉ có thể nghĩ đến một cái tên – Lục Thiếu Thần.

Sau khi xe Nam Giản Tâm rời đi không bao lâu, một chiếc xe vận tải mui trần liền chạy tới, đem hai cái rương to Nam Giản Tâm chỉ định chở đi, điều này cũng có nghĩa là buổi ký tên bán sách của Tô Noãn tới đây chấm dứt.

Lục Cảnh Hoảng từ sau khi Nam Giản Tâm xuất hiện, sắc mặt cũng không khá hơn chút nào, luôn lạnh như băng ngồi ở một bên, khi Tô Noãn cùng Kiều và Lâm Gia Gia cùng nhau thu dọn xong sân bãi, anh cũng vẫn không nhúc nhích, tựa như một toà pho tượng.

“Đi thôi, đi ăn cơm chiều, tôi mời!”

Tô Noãn duỗi ra cánh tay đau nhức, mệt mỏi nở nụ cười, Lâm Gia Gia vui mừng tròn to đôi mắt nhỏ hẹp, vui vẻ chạy tới, khoác lấy Tô Noãn:

“Chúng ta đi ăn thịt nướng được không?”

Tô Noãn vừa định đồng ý, liền nghe được một tiếng ho nhẹ, sau đó liền nhìn thấy Kiều đột nhiên tiến lên, khiêm tốn cười:

“Ô tiểu thư, ở trên đường Duyên An có một tiệm bán thịt nướng rất nổi tiếng, vừa vặn tôi có được hai phiếu, nếu không chê, chúng ta có thể qua đó ăn.”

“Thế còn Tiểu Noãn thì sao?”

Lâm Gia Gia lộ vẻ mặt khó xử, bang khuâng khó xử giữa tình cảm bạn bè và thức ăn, Tô Noãn sờ sờ đầu của cô ấy, mà Kiều đã cho ra một câu trả lời tránh làm cho Gia Gia lo lắng:

“Ô tiểu thư và Lục bộ có thể cùng nhau đi ăn ở gần đây a, Lâm tiểu thư không cần lo lắng.”

“Nếu vậy... Kiều tiên sinh, chúng ta đi nhanh đi.”

Nhìn Lâm Gia Gia chuồn mắt không bóng dáng, Tô Noãn bất đắc dĩ cười cười, đem một quyển sách ảnh còn lại trên bàn bỏ vào trong túi, khi xoay người lại Lục Cảnh Hoảng đã đứng sau lưng cô, sắc mặt so với mới vừa rồi khá hơn không ít.

“Đứng ở cửa quảng trường đợi anh... anh xuống bãi đậu xe lấy xe.”

“Ừ.”

Tô Noãn nhìn Lục Cảnh Hoảng rời đi, đi tới lề đường bên cạnh quảng trường, cô ngồi chờ ở cái ghế gỗ, một chiếc Maybach màu đen từ bãi đậu xe đi ra, sau đó từ từ dừng lại trước mặt cô.

Cửa sổ xe quay xuống, Tô Noãn nhìn thấy, liền thấy nửa gương mặt của Cố Lăng Thành, “Noãn Noãn.” Giọng anh trầm thấp gọi ra tên cô.

Tô Noãn sợ run lên, cảm giác đói bụng xông lên đại não, trong dòng xe cô mờ mịt, cô nhàn nhạt cười một tiếng, đó là lần đầu tiên cô cười

như vậy với anh trong vòng 2 năm qua, rất thuần khiết và trong sáng, thoáng như mới gặp nhau.

“Thì ra là Cố thị trưởng.”

Giọng nói của cô lại đậm mật giống như nước lọc, Cố Lăng Thành hé miệng cười, lộ ra lúm đồng tiền bên má, anh nói một câu “Thật là đúng dịp”, Tô Noãn thế nhưng không quan tâm đến đề tài, cô nghiêng đầu nhìn về phía bãi đậu xe.

Nhìn thấy chiếc xe Champagne chạy ra thì liền không thân thiện khách sáo nói “Xe của tôi tới rồi, hẹn gặp lại.”

Tô Noãn không để ý đến nét mặt của Cố Lăng Thành, xoay người chạy về phía chiếc xe đang từ từ dừng lại, khi Lục Cảnh Hoảng dừng xe thì lập tức ngồi vào trong.

“Làm sao vậy?”

Lục Cảnh Hoảng vận chân mày nhìn Tô Noãn động tác nhanh nhẹn, Tô Noãn chỉ là nhàn nhạt cười cười với anh, thắt chặt dây an toàn, tựa vào chỗ ngồi, giống như con chuột hoa vừa mới chạy trốn khỏi miệng mèo.

“Tiên sinh, nếu như anh không lái xe, tiểu thư xinh đẹp sẽ không đi ăn tối với anh đấy.”

“Anh chưa bao giờ cảm thấy cái từ xinh đẹp này có thể gán lên cho em.”

Xe chạy trên con đường lớn, nghe thấy Lục Cảnh Hoảng trả lời, Tô Noãn thản nhiên bĩu môi, từ chối cho ý kiến, cô ghé vào cửa sổ xe, giữa lẫn nhau trầm mặc thoáng qua, cô bỗng nhiên quay đầu nhìn

Lục Cảnh Hoằng đang lái xe, khoé mắt thản nhiên sáng lên.

Lục Cảnh Hoằng chuyên chú lái xe, Tô Noãn nhìn không chớp mắt quan sát gò má anh tuấn, nhìn kỹ xuống dưới, không thể không cảm thán: ở trước mặt anh, bàn về xinh đẹp chỉ biết tự rước lấy xấu hổ.

“Theo như anh nói, em xem như cái gì cũng không giống phụ nữ, vậy anh vì cái gì còn muốn qua lại với em?”

Lục Cảnh Hoằng chỉ là liếc mắt nhìn Tô Noãn khiêm tốn thỉnh giáo:

“Nếu em có tất cả ưu điểm của anh, anh cũng không cần phải đi theo đuổi một người phụ nữ giống anh 100% như vậy, để mình phải rước thêm phiền toái.”

“Cho nên, bình thường là ok.”

Lục Cảnh Hoằng chỉ là khế động khoé miệng bên dưới, thoáng hiện lên một chút tươi cười không thể nhận ra, Tô Noãn cảm thấy được, đánh giá của Nam Giản Tâm đối với Lục Cảnh Hoằng cũng không chính xác, anh cũng không phải không có tình thú, chỉ là khó chịu một chút.

Tô Noãn đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vội vàng bảo Lục Cảnh Hoằng dừng xe ở ven đường, cô nhìn thấy ven đường có cửa hàng bách hoá, liền vội vàng xuống xe, bảo Lục Cảnh Hoằng đợi cô một lát, chính mình chạy đi.

Cô không còn phim để chụp ảnh, nên cần phải đi mua một ít để dùng, đi ngang qua nên thuận tiện muốn mua, khi Tô Noãn vừa để cuộn phim vào trong túi xách, vừa đi về phía cửa thang máy thì không cẩn thận đụng vào một người phụ nữ đang đi tới.

“Đại tiểu thư cẩn thận!”

Tô Noãn nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi, sau khi cô đứng vững liền nhìn thấy Doãn Thuy Hàm đang được một bảo mẫu béo lùn chắc nịt đỡ lấy, lòng vẫn còn sợ hãi ôm ngực, mà rơi xuống nền đất chính là đồ đạc dùng cho trẻ em.

“Tôi nói cô đi đứng có nhìn đường không vậy, nếu đưa bé trong bụng tiểu thư nhà tôi có gì ngoài ý muốn, cô bồi thường nổi sao?”

Doãn Thuy Hàm sau khi nhận ra Tô Noãn, thoáng kinh ngạc, sau đó nghe thấy bảo mẫu quở mắng và răn dạy Tô Noãn, liền nhẹ giọng nói với bảo mẫu sốt ruột bảo vệ cho chủ:

“Thím Trương, con không sao, không thể trách Tô tiểu thư, là con mới vừa rồi không chú ý tới phía trước có người.”

Khi bảo mẫu Trương nghe Doãn Thuy Hàm nói như vậy thì không nói thêm gì với Tô Noãn nữa, Tô Noãn xỏm người ngồi xuống nhặt những đồ đạc bị rơi tán loạn lên, động tác mây trôi nước chảy, không có thời gian tranh thủ nhặt xong hết trả lại cho Doãn Thuy Hàm:

“Vừa rồi không cẩn thận đụng vào cô, thực xin lỗi.”

Tô Noãn thản nhiên nói xin lỗi xong, Doãn Thuy Hàm nhìn cô, nhu tình nở nụ cười, một bàn tay đặt ở chỗ bụng:

“Tôi không sao.”

“Vậy là tốt rồi.”

Tô Noãn xoay người rời đi, lại bị Doãn Thuy Hàm gọi trở lại, quay đầu lại liền nghe thấy giọng nói dịu dàng ôn nhu của Doãn Thuy

Hàm:

“Ô tiểu thư hình như hôm nay tổ chức ký tên bán sách ở quảng trường Cường Thịnh đúng không? Nếu như tôi nhớ không lầm, cao ốc Cường Thịnh hẳn là của chồng chị hai của Lục bộ trưởng tập đoàn Long thị.”

Tô Noãn yên lặng chờ đoạn sau.

“Trước kia bởi vì chuyện của Lục Thiếu Thần mà đối với tiểu thư vẫn luôn rất áy náy, dù sao cũng là bởi vì hôn lễ của tôi và Lăng Thành mà gián tiếp xảy ra tai nạn xe cộ cho Lục Thiếu Thần...”

Tô Noãn tay áo hạ xuống có chút nắm chặt, cô ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt có chút áy náy của Doãn Thuy Hàm:

“Muốn nói cái gì cô cứ nói rõ ra đi, không cần phải quanh co lòng vòng.”

Doãn Thuy Hàm mờ mịt cười, giống như không hiểu Tô Noãn nói gì, tính tình yên ổn như cũ, ôn nhu mở miệng:

“Ô tiểu thư có thể cùng Lục bộ trưởng ở chung một chỗ, tôi thực sự vui mừng thay Ô tiểu thư, cho nên Ô tiểu thư nhất định phải hạnh phúc, tôi nghĩ chỉ cần Lục bộ trưởng kiên trì lựa chọn Ô tiểu thư, về phía Lục gia cũng sẽ đồng ý, dù sao Lục Thiếu Thần mất cũng không thể đem trách nhiệm quy toàn bộ lên người Ô tiểu thư.”

Tô Noãn chân mày nhíu lại, bởi vì suy nghĩ xoay tròn mà có chút trầm mặc, lời nói của Doãn Thuy Hàm dường như chứa đầy thâm ý, mà cô cũng rõ ràng đã nhận ra có gì đó không đúng, Tô Noãn còn chưa hoàn toàn nghĩ thông suốt, liền lần nữa nghe thấy Doãn Thuy Hàm một chút bối rối:

“Đừng nói là Tô tiểu thư còn chưa biết Lục bộ trưởng cùng Lục Thiếu Thần có quan hệ đi?”

Lục Cảnh Hoằng, Lục Thiếu Thần, đều là họ Lục, cô chậm chạp cho đến nay mới phát hiện trong chuyện này có liên hệ, hai người xa lạ làm sao sẽ có đôi mắt màu hổ phách giống nhau như vậy?

Cô không dám nhớ lại tất cả mọi chuyện về Lục Thiếu Thần, cho nên không có phát hiện Lục Cảnh Hoằng cùng Thiếu Thần có chỗ tương tự, bởi vì trốn tránh nội tâm thống khổ của chính mình, do đó xem nhẹ chân tướng chỉ cần liếc mắt một cái đã hiểu rõ.

Tô Noãn sắc mặt có chút tái nhợt, trước khi Doãn Thụy Hàm còn chưa nói ra lời nói tàn nhẫn nhất, cô đã đi vào cửa thang máy vừa mở ra, chỉ là trong đầu óc toàn là lời nói tao nhã mà tàn khốc của Doãn Thụy Hàm.

Sau đó, khi khoảnh khắc cửa thang máy khép lại, bên trong thang máy vang vọng câu nói của Doãn Thụy Hàm:

“Chuyện Lục bộ trưởng là chú của Lục Thiếu Thần, chẳng lẽ Lục bộ trưởng chưa nói qua với Tô tiểu thư sao?”

Chương 31: Bí mật không thể nói ra

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

[Click để xem ảnh](#)

Ai sẽ nghĩ tới, cô có bao nhiêu chán ghét chính mình như thế, vì sự thương tâm của ánh rạng đông kia, vì người đàn ông ruồng bỏ cô phá hủy đi mọi thứ của cô.

Lục Thiếu Thần là ai, là sinh viên giỏi của khoa nhiếp ảnh trường đại học Sâm Diển, là hoàng tử chụp ảnh được công nhận, là ánh mặt trời bình thường soi sáng con người.

Người như vậy, vì sao phải yêu một người phụ nữ như cô?

Người như vậy, cô sao có thể nói với anh lời như vậy?

Thế nhưng anh lại khẽ vuốt mái tóc dài của cô, ôn hoà cười: “Bởi vì trên thế giới này Tô Tô chỉ có một, có lẽ chính em cũng không biết, chính mình tốt đẹp thế nào đâu, tựa như là lần đầu tiên anh gặp được em ở hồ nước cạnh công viên.”

Anh nhẹ thờ dài, đem Tô Noãn ôm vào trong lòng, “Anh nghĩ đổi lại là người khác cũng vậy, khi ở nước Pháp hơn nửa năm, vô luận đi qua bao nhiêu nơi, dùng ống kính ghi lại bao nhiêu phong cảnh xinh

đẹp, nhưng không cách nào làm cho anh quên được chỗ ban đầu cùng em gặp nhau trong nháy mắt đó.”

“Anh đã xác định em chính là người mà anh cả đời này tìm kiếm, em hiện tại không quên được anh ta cũng không sao, anh sẽ không bức em, cũng sẽ không thúc giục em, chỉ biết im lặng canh giữ ở bên cạnh em.”

“Chờ tới ngày nào đó em nguyện ý, liền đeo chiếc nhẫn này, để cho anh biết em đã chuẩn bị tốt rồi, có được không?”

Sông Tắc Nạp rất đẹp, anh đã mua một căn nhà nhỏ ở nơi đó, chờ xử lý tốt chuyện của bác trai, đến lúc đó chúng ta đến nơi đó định cư đi.”

Anh đến lúc đó, cũng là thời điểm không cách nào tiếp tục thực hiện.

Hai năm rồi, cô dù muốn hay không cũng đã có thể đưa ra một đáp án rõ ràng, vậy mà, thế nhưng anh lại không nghe được nữa rồi.

— — — —

Lục Cảnh Hoảng chẳng biết từ lúc nào đã chạy tới trước mặt cô, anh giống như là một thân cây đột ngột mọc lên từ mặt đất, đứng sừng sững ở trước mặt cô, cách rất gần, cô ngửi được hương vị tuyệt, cũng vì vậy mà hoảng hốt trong khoảnh khắc.

Phảng phất giống như là Thiếu Thần hai năm sau lại đứng trước mặt cô, cô không thể ngăn chặn mà nhớ tới một câu:

Tuy là cáo biệt, cũng ban cho tâm ý chân thật nhất, bi ai yên lặng gặp gỡ kỳ ngộ, đến ngày nào đó có thể sẽ gặp nhau lần nữa.

Chỉ là cô tinh tường hiểu được, cô có tiếp tục cũng không cách nào gặp được một tinh linh giống như thiên tài kia, là chính cô, đã huỷ diệt thiên sứ trong sáng linh động nhất thế gian này.

Lời nói tàn nhẫn như vậy cả đời này đối với một người đàn ông mà nói là quá đủ rồi, cô không muốn lại từ sâu trong trí nhớ đào bới ra, tiếp tục vô tình đối với một người đàn ông khác giống như vậy.

Cho dù người đàn ông trước mắt này đối với cô còn chưa hẳn là yêu, nhưng cô cũng không dám đi thử, lòng của cô bắt đầu co rút đau thương, cô làm sao lại không đau lòng, khi Lục Cảnh Hoằng đem một bàn tay đặt ở trên trán cô, êm ái trấn an.

Người đàn ông này mang theo hơi thở của biển, giống như trăng thanh gió mát, làm cho sức lực cuối cùng trong sinh mệnh cô giống như đám sương mờ ảo có thể thoáng hiện một nét ấm áp.

Vô luận là loại động cơ nào, vô luận là không biết thiệt giả, anh đối với cô bảo vệ cùng ôn nhu, chỉ cần hai chữ cuối cùng, cũng đủ khiến cho cuộc đời này của cô khó có thể quên.

Cô đã nghĩ tới quãng đời còn lại sớm buông tha cái gọi là khát vọng cùng tin tưởng, chỉ là, thế nhưng anh lại để cho sinh mệnh tối tăm của cô gần như muốn đuổi theo một ít điểm sáng xa vời.

Nhưng mà, bọn họ cuối cùng là người của hai thế giới, ở giữa còn ngăn cách bởi một Thiếu Thần, sức mạnh của tình yêu cho dù có vĩ đại thế nào, cũng khó mà chống lại mất đi.

Cố Lăng Thành, là một nhà tù lạnh lẽo, còn Lục Thiếu Thần theo năm tháng cũng đã biến thành một đạo khoảng cách mờ mịt.

Chỉ là cô không biết, chết đi, dù sao cũng là chết đi, vĩnh viễn cũng

không thể so sánh được với sinh mệnh còn sống.

“Đi thôi, thời gian không còn sớm.”

Lục Cảnh Hoằng ngửa đầu lãnh đạm, khuôn mặt tuấn tú gọn sóng không sợ hãi, anh xoay người đi trở về, lại chỉ bước ra một chân, liền dừng lại nghiêng người, nghiêng đầu nhìn về phía cô còn sững sờ đứng tại chỗ, cánh tay khẽ nâng, tay phải đưa đến trước mặt Tô Noãn.

Tô Noãn từ đầu đến cuối đều cúi đầu, cô không dám nhìn vào mặt Lục Cảnh Hoằng, sợ sẽ không khống chế được tâm tình của mình, trong lúc cô nhìn thấy một cánh tay xuất hiện ở trước mắt, chần chờ vài giây, cuối cùng vẫn gượng tay, nắm lấy lòng bàn tay anh.

Theo anh đi về phía chiếc xe, khi anh mở cửa xe thì rất nhanh rút tay mình về, nói cảm ơn xong liền im lặng ngồi xuống.

“Mua cuộn phim thế nào rồi?”

Lục Cảnh Hoằng ngồi ở bên ghế lái, thắt chặt dây an toàn, khởi động động cơ thì nhìn về phía cô vẫn luôn cúi đầu, theo như vừa rồi anh phát giác ra cô có gì đó khác thường.

“Ừ.” Cô nhẹ nhàng đáp một tiếng, không cần phải nhiều lời nữa.

“Có phải là vừa rồi ký tên bán sách mệt lắm không?”

“Ừ.”

“Vậy nghỉ ngơi một chút đi.”

“Được.”

Đối thoại không có gì thú vị.

Khi nào thì, đối thoại giữa bọn họ cần phải khiến cho anh hao hết tâm trí để đi tìm đề tài?

Lục Cảnh Hoằng rút cuộc vẫn phải dừng xe, khẽ nghiêng người thăm dò, ánh mắt nhạy cảm nhìn về mặt yên lặng của cô:

“Em làm sao vậy?”

Tô Noãn cúi thấp mặt xuống, yên lặng quay đầu sang bên, tiếng nói trầm thấp ảm đạm mang theo giọng mũi nồng đậm:

“Thân thể có chút khó chịu.”

Lục Cảnh Hoằng cau mày, lại nhìn thấy quần áo Tô Noãn bị bẩn thì giật mình lộ ra nụ cười nhạt:

“Lại té nữa hả?”

“Ừ.”

Lục Cảnh Hoằng vừa đúng thu lại nụ cười của mình, anh nhàn nhạt nhìn Tô Noãn, tâm tình của cô nhìn qua không được tốt lắm, có phải hay không lại té đau?

Nghĩ như vậy, hai hàng lông mày Lục Cảnh Hoằng xoắn lại:

“Trước đi bệnh viện tìm bác sĩ xử lý vết thương một chút.”

Anh khởi động xe liền muốn chạy nhanh đến bệnh viện gần đây, một đôi tay nhỏ nhắn gầy gò bắt lấy quần áo anh, động tác của cô có chút

lỗi mẫn, tuy rằng anh sẽ không để ở trong lòng, cô nhưng vẫn là cúi đầu nói xin lỗi:

“Thật xin lỗi, nếu như có thể, em hy vọng đi ăn cơm.”

Sau đó, Lục Cảnh Hoảng rõ ràng nghe thấy bụng cô bởi vì đói mà phát ra một tiếng ùng ục, hai tay của anh chuyển động tay lái, ánh mắt vốn nhíu chặt dần dần thả lỏng, rồi sau đó nở nụ cười.

Lục Cảnh Hoảng cười, là tài nguyên khan hiếm trên thế giới này, hơn nữa tràn đầy khiêu chiến, anh liếc qua kính chiếu hậu nhìn Tô Noãn chớp mắt nghỉ ngơi, khoé miệng mơ hồ gợn lên.

Khi đó anh cũng không biết, Tô Noãn chật vật, là bởi vì cô đã phát hiện bí mật của anh.

Anh tạm thời còn chưa có chuẩn bị tốt, có thể hoàn hảo giải quyết một bí mật không thể nói.

Xe lái vào một khu vùng núi, hai bên đường đón khách thấp thoáng bóng cây sum suê cành lá xanh tươi, chờ khi Tô Noãn mở mắt ra thì lọt vào trong tầm mắt cô đó là một nhà hàng trang hoàng đơn giản nhưng không mất đi khí phái nhà hàng Tây, lúc xuống xe cô ngẩng đầu nhìn bảng hiệu nhà hàng Tây – Danh Hiên.

“Vào thôi.”

Lục Cảnh Hoảng dừng xe xong liền trở lại bên cạnh cô, Tô Noãn khẽ gật đầu, liền cùng anh đi vào, sau khi anh lịch sự kéo ghế cho cô ngồi xuống, liền tự mình gọi thức ăn.

Trước khi món chính được mang đến, điện thoại của Lục Cảnh Hoảng vang lên, anh nhìn điện thoại liền đứng dậy khỏi ghế, đi đến

khu nghỉ ngơi cách đó không xa nghe điện thoại.

Tô Noãn nhìn bóng lưng của anh, không có tiếp tục dùng muỗng đi múc đĩa trứng cá muối trước mặt, cô quay đầu đi, ngó ra ngoài cửa sổ, thăm cỏ một mảnh xanh tươi, cho dù bây giờ sắp sang đông, vẫn như cũ ngoan cường sinh trưởng.

Vậy mà, cô thuỷ chung không cách nào có được nghị lực ương ngạnh giống cọng cỏ nhỏ kia, cô chung quy bất quá cũng chỉ là người bình thường.

Lục Cảnh Hoằng không quá lâu liền trở lại, Tô Noãn nhìn thấy anh ngồi xuống, lại không biết nên nói cái gì, cô có thể nói gì, mỗi khi cô muốn mở miệng, nụ cười bi thương của Thiếu Thần liền hiện ra trong đầu cô.

“Đợi lát nữa các anh hãy đem một phần kem tới đây.”

Khi phục vụ để món chính xuống bùng mâm rời đi, Lục Cảnh Hoằng đột nhiên phân phó một câu, Tô Noãn dừng lại dao nĩa cắt thịt bò, che giấu kinh ngạc nơi đáy mắt, cô nói với người phục vụ:

“Không cần, tôi hôm nay không muốn ăn.”

Phục vụ khó xử nhìn Lục Cảnh Hoằng, rồi lại không dám làm trái ý Tô Noãn, Lục Cảnh Hoằng khó hiểu nhìn sắc mặt Tô Noãn không được tốt lắm, hướng người phục vụ gật đầu rồi khoát tay, huỷ bỏ món điểm tâm ngọt cuối cùng.

Phục vụ sau khi rời đi, giữa bọn họ lần nữa trầm mặc, cô không chút để ý cắt lấy đĩa thịt bò, thỉnh thoảng bởi vì dao ăn đụng mặt bàn mà phát ra tiếng, rước lấy tầm mắt của các vị khách chung quanh.

Chẳng bao lâu sau, anh sẽ nghiêm mặt dùng lễ nghi giáo huấn hành vi của cô, nhưng hiện tại thành thói quen cô không chút để ý lời nói ưu nhã, anh học được cách dùng vẻ mặt lạnh lạnh che dấu đi dung túng đối với cô.

Chỉ là, dung túng như vậy, đang không ngừng cắn nuốt linh hồn cô, như là đã hiểu rõ chân tướng, cô nên lấy loại tư thái nào để đến đối mặt Lục Cảnh Hoằng đây?

Lơ đãng ngược mắt lên, nhìn lướt qua Lục Cảnh Hoằng bị một đôi nam nữ vừa mới đi vào cửa hấp dẫn lực chú ý, cô nhận ra người đàn ông, đó chính là tổng tài Cường Thịnh Long Sĩ Hào, mà bạn gái của ông ta, chính là nhà tạo mẫu tóc ưu nhã đã giúp cô cắt tóc ngắn.

Bọn họ vừa đi vào nhà hàng, liền có quản lý nhà hàng tự mình nghênh đón, lễ phép dẫn bọn họ đi tới khu dùng cơm, Lục Cảnh Hoằng phát hiện thần sắc Tô Noãn tiêu sái, theo tầm mắt Tô Noãn quay đầu, liền nhìn thấy chị hai cùng anh rể của mình.

Lục Cảnh Hoằng hơi nhíu mi tâm, không ngờ tới được Lục Cảnh Ngưng điện thoại còn chưa đủ, thế nhưng sẽ đích thân chạy tới, Lục Cảnh Ngưng mỉm cười nhìn xung quanh nhà ăn, khi nhìn thấy Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng thì mâu quang chợt loé, liền kéo ông xã đi tới.

“Em trai, hèn Tô tiểu thư ăn cơm sao không nói cho chị một tiếng, dù gì cũng phải để cho chị tận lúc hết chức trách người chủ chứ!”

Lục Cảnh Ngưng ra vẻ trách cứ nhìn Lục Cảnh Hoằng, người sau lập tức cắt lấy thịt bò:

“Cho dù em không thông báo, chị cũng có thể có được tin tức nhanh nhất, thuận tiện bằng tốc độ nhanh nhất xuất hiện tại nơi này, không

phải sao?”

Lục Cảnh Ngưng đối với biện hộ của Lục Cảnh Hoằng từ chối cho ý kiến, ánh mắt tràn ngập nhu hoà gợn sóng liếc về phía Tô Noãn, Tô Noãn cảm thấy được có chút xấu hổ cùng không được tự nhiên, cô buông dao nĩa trong tay xuống, im lặng ngồi.

Cô đã đoán ra được thân phận của vị phu nhân này, hẳn chính là chị hai của Lục Cảnh Hoằng, khi Long Sĩ Hào mỉm cười gật đầu với cô thì cô cũng biết nhà hàng này cũng là sản nghiệp trên danh nghĩa Long thị.

Lục Cảnh Ngưng cự tuyệt quản lý nhà hàng an bài một phòng ăn trang nhã tốt nhất, mà là đưa ra đề nghị ngồi cùng bàn với bọn Tô Noãn, kỳ thật, Lục Cảnh Hoằng còn chưa có câu trả lời chắc chắn, Lục Cảnh Ngưng đã liền kéo ghế dựa cho ông xã ngồi xuống.

Lục Cảnh Hoằng bị bắt nhường chỗ ngồi, ngồi vào bên cạnh Tô Noãn, anh không có coi thường vẻ mặt giảo hoạt của chị hai mình, nhưng cũng không có phản đối, theo ý của chị ấy ngồi xuống bên cạnh Tô Noãn.

Hình như anh đã sớm muốn ngồi bên cạnh Tô Noãn, mà Lục Cảnh Ngưng chính là người cung cấp cơ hội cho anh.

Long Sĩ Hào cùng Lục Cảnh Ngưng đều là người tao nhã mà khắc chế, trên khuôn mặt lộ ra loại tình cảm ân ái, rất nhiều việc tựa hồ không cần nói cũng có thể hiểu nhau, đó là một loại ăn ý được kết thành từ năm tháng chồng chất.

Bếp trưởng tự mình đi ra hỏi hai vị khách mời này muốn ăn gì, mà bọn họ là tôn quý mà khiêm tốn hưởng thụ tất cả, Tô Noãn ngay sau khi bọn họ ngồi xuống thì có chút thận trọng.

Món ăn bọn họ gọi lục đục đưa lên, vừa ăn vừa nói chuyện, Lục Cảnh Hoảng cùng Long Sĩ Hào nói chuyện, nội dung nói Tô Noãn trên căn bản trong mười câu có năm câu nghe không hiểu, từ lúc vừa mới bắt đầu cô liền không có nói leo.

Trên thực tế, cô cũng không muốn nói nhiều, chỉ hy vọng sớm một chút kết thúc bữa ăn tối, trở về nhà mình, có lúc chỉ trong một phút cô suy nghĩ muốn đem toàn bộ câu chuyện thẳng thắn với Lục Cảnh Hoảng.

Bọn họ lần này nói yêu đương nếu nhất định là sai lầm, thì nên chấm dứt sớm một chút đi, cô không thể nào nhìn Lục Cảnh Hoảng mà đi hoài niệm Thiếu Thần đã mất, sinh ra cảm giác tội ác trầm trọng.

Bên tai của cô còn quanh quẩn lời nói của Doãn Thuy Hàm, người của Lục gia... cô làm sao quên được mẹ Thiếu Thần đối với cô oán hận, là cô, vẫn là hại chết con trai kiều ngạo duy nhất của bà.

“Nghe Sĩ Hào nói, Tô tiểu thư hôm nay ở quảng trường Cường Thịnh cử hành ký tên bán sách, nhất định là mệt muốn chết rồi đúng không?”

Lục Cảnh Ngưng vẫn tỏ ra rất hoà ái, Tô Noãn nhìn Lục Cảnh Hoảng, cô tự nhiên hiểu được Lục Cảnh Ngưng vì sao đối với chính mình thân mật như vậy, điều kiện tiên quyết là bà ấy còn chưa biết rõ cô và Thiếu Thần có liên quan.

Thiếu Thần mất khi cô đang trong tình trạng hôn mê, khi cô tỉnh lại cũng là sau khi xong tang lễ của Thiếu Thần, cô đã đi gặp người nhà Lục gia, chỉ có cha mẹ Thiếu Thần – Lục Cảnh Vân cùng Cơ Tố Thanh.

Lục Cảnh Ngưng không có bởi vì vẻ mặt hốt hoảng của Tô Noãn mà không vui, mà chỉ là trộm liếc nhìn ông xã mình một cái, sau đó Long Sĩ Hào tiếp nhận ám chỉ của vợ mình, liền lập tức chuyển đề tài:

“Lục Cảnh Hoằng, nghe nói em trước khi xin nghỉ phép sẽ được phái sang nước Pháp làm đại sứ toàn quyền, chuyện này nếu cấp trên đồng ý, giấy phê chuẩn tháng sau sẽ gửi xuống thôi.”

Tô Noãn tay xiên thịt bò hơi chậm lại, bây giờ đã là đầu tháng giêng rồi, tháng sau bất quá cũng chỉ là chuyện hai mươi mấy ngày nữa, tại sao co chưa bao giờ biết anh còn có kế hoạch ra ngoại quốc lần nữa?

Lục Cảnh Ngưng ngưng mắt liếc nhìn Lục Cảnh Hoằng trầm mặc, khôi phục và liếc mắt nhìn vẻ mặt dao động rõ ràng của Tô Noãn, cầm lấy khăn ăn lau khoé miệng một cái, tiếp nhận nói tiếp lời Lục Cảnh Hoằng chưa nói:

“Chị thế nhưng nghe nói ông cụ bị em làm tức giận thiếu chút nữa vác súng đi Bộ ngoại giao đoạt lấy phần giấy tờ kia, em chỉ còn mấy ngày nữa là 33 tuổi rồi, em trai, hôn nhân của em có thể không kéo dài được nữa, nếu thật đúng là đi nước Pháp, lại là chuyện của 3 năm 5 năm, đến lúc đó em cũng đã ngoài 40 rồi, còn có vị tiểu thư đoan chính nào nguyện ý gả cho em nữa!”

Lục Cảnh Ngưng cùng Long Sĩ Hào mỗi người một câu nhưng không có câu trả lời, ngược lại hai người vốn nên là diễn viên trở thành người xem, Lục Cảnh Ngưng cố ý đem đề tài hôn nhân của Lục Cảnh Hoằng khơi lên, tuy nhiên cũng bị một câu của Lục Cảnh Hoằng bác bỏ:

“So với chuyện hôn nhân của em, chị hai vẫn là nên quan tâm chú ý nhiều đến Diên Nhi đi, dù sao, không phải mỗi người đàn ông đều có

thể thừa nhận một tay mình có thể dâng lên vợ.”

Quả nhiên, Lục Cảnh Ngưng nháy mắt vội ho một tiếng, biểu cảm có chút ngượng ngập, nén giận trừng mắt nhìn Lục Cảnh Hoàng, này đây là đang suy nghĩ cho nó, nó lại chế giễu ngược lại, lòng tốt lại bị coi là lòng lang dạ thú, còn dám lấy Diên Nhi chọc giận bà.

Mà giữa Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoàng, kể từ sau khi bọn họ xuất hiện, lại không nói câu nào, hồn nhiên như hai người xa lạ trùng hợp ngồi chung một bàn ăn cơm.

Hai cái hũ nút ở cùng một nơi, thật là hoàng đế không vội thái giám đã vội.

Lục Cảnh Ngưng bất đắc dĩ cùng ông xã mình tiến hành ánh mắt trao đổi, Long Sĩ Hào ôn hoà cười cười, cũng không tiếp tục bức bách Lục Cảnh Hoàng lập tức tỏ thái độ nữa, chuyên tâm dùng cơm.

“Thực xin lỗi, tôi muốn đi toilet một chút.”

Tô Noãn buông dao nĩa nhẹ giọng, cố gắng tạo ra một cái mỉm cười, cô lui ra khỏi ghế, hướng vợ chồng Long Sĩ Hào đối diện lễ phép cúi xuống 15 độ, liền đi toilet.

Lục Cảnh Hoàng thấy Tô Noãn đứng dậy rời đi, chau mày lại, một tay đỡ thành ghế, vừa định đứng dậy, liền bị Lục Cảnh Ngưng ngăn lại, ngăn cản anh đi theo Tô Noãn:

“Em trai, chị mới vừa rồi nhìn thấy mấy chữ này ở ven đường, em xem coi, là ngôn ngữ của quốc gia nào vậy, dịch giúp chị một chút đi.”

— — — —

Tô Noãn đứng thật lâu trước gương, cho đến khi có một vị khách nữ lo lắng gọi cô, cô mới rời khỏi toilet, cái gì cũng không có làm, chỉ là ngẩn người nhìn bản thân trong gương.

Trong lúc giật mình, cô phát giác mình tựa như hoang mạc mênh mông bát ngát, đã từng theo đuổi một mảnh tình yêu xanh tươi, sau khi mảnh tình yêu đó không chút nào lưu luyến bay đi, cô mới tỉnh ngộ, cô đã mất đi dũng khí theo đuổi tình yêu.

Có lẽ nên nói, cô cho tới bây giờ cũng chưa hiểu được, nên như thế nào để đi yêu một người.

Hết thấy những người mà cô muốn bảo vệ, cũng đã dùng một loại tư thế rời đi biến mất ở trong thế giới của cô, cha, Thiếu Thần, thậm chí là Cố Lăng Thành.

Cho dù là cô nghĩ tới hiện tại xuất hiện một người đàn ông, sẽ dành cho cô ấm áp tạm thời, hiện tại xem ra, chung quy cũng không cách nào đem sa mạc mênh mông của cô biến thành ốc đảo.

Cô và Lục Cảnh Hoảng vốn không có gì, cứ như vậy, lần nữa trở thành người xa lạ, đối với cô mà nói cũng không tính là vấn đề trọng đại gì, ngủ một giấc là có thể quên đi người, nhưng tại sao vừa nghĩ tới, chung quy cũng sẽ khiến cho lòng của cô khó chịu như vậy?

Bầu không khí trên bàn cơm thật là ấm áp, hương vị này thuộc về gia đình, có lẽ cô ở đây cũng là một người ngoài mà thôi.

Tô Noãn trở lại chỗ ngồi của mình, thịt bò của cô đã muốn nguội lạnh, khi Lục Cảnh Hoảng quan tâm gọi cho cô một mâm đồ ăn thì cô cự tuyệt.

Ăn hết miếng thịt bò nguội lạnh mặn hơn so với vừa rồi không ít, Tô Noãn sau khi ăn một miếng thịt bò cuối cùng, nhẹ giọng nói với Lục Cảnh Hoằng:

“Em hơi khát.”

Tình huống tinh thần Tô Noãn suốt bữa ăn tối vẫn không được tốt, Lục Cảnh Hoằng nhìn ở trong mắt, cũng vì vậy khiến cho chính mình khi nói chuyện cùng chị hai và anh rể cũng có chút không yên lòng, cho nên, khi nghe được thỉnh cầu của Tô Noãn, anh liền gọi phục vụ:

“Đem một ly nước chanh ép tươi ngon tới đây.”

Tô Noãn thản nhiên cười, đôi mắt phượng tối tăm kia lập tức trở nên lấp ló xinh đẹp: “Cám ơn.”

“Ừ.”

Lục Cảnh Ngưng cùng Long Sĩ Hào tủm tỉm cười nhìn, không nói gì thêm, cứ thế dùng cơm, bọn họ mới phát hiện, người ít nói trong lúc đó đều có một bộ dạng giống như nhau.

Nước chanh được mang lên, khoan miệng Tô Noãn tràn ngập vị mặn, cô tha thiết nhìn chằm chằm vào cái ly kia, cô vốn định một hơi uống sạch, lại phát hiện phục vụ mang nước chanh đến trước mặt Lục Cảnh Ngưng.

Lục Cảnh Ngưng nhìn thấy Tô Noãn ánh mắt có chút mất mát, liền đem nước chanh đẩy tới, thanh âm ôn nhu giống như là một người mẹ đối với con gái:

“Tô tiểu thư nếu khát, trước hết uống đi.”

“Ách, kỳ thật cũng không còn khát như vậy, phu nhân bà cứ uống trước đi, tôi có thể đợi.”

Tô Noãn vội vàng xua tay, không có đón lấy ly nước chanh kia, trên mặt tràn đầy thần nhiên tươi cười, nhìn qua có chút ngây thơ, Lục Cảnh Ngưng nhìn Tô Noãn không còn cảm xúc buồn rầu như lúc ban đầu nữa, mỉm cười gật đầu.

Mấy người đã ăn cũng không nhiều lắm, Lục Cảnh Hoằng ngồi ở bên cạnh cô, giống như đang trầm tư cái gì, cô an phận mà ngồi, thỉnh thoảng ném ánh mắt đến vợ chồng Long Sĩ Hào lễ phép mỉm cười.

Long Sĩ Hào và Lục Cảnh Ngưng đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau, đôi khi phát ra tiếng cười vui vẻ, Tô Noãn có điểm giống như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, nước chanh vẫn chưa được mang lên, giống như bị phục vụ ác ý lãng quên, cô vừa rồi còn nói khoát, trên thực tế, cô đã rất khát vô cùng.

Vì thế, khi Tô Noãn liếc đến ly nước trước mặt Lục Cảnh Hoằng tựa hồ còn chưa có uống qua thì thấp giọng lên tiếng: “Ly nước này trước cho em uống đi”, liền cầm lấy, uống một ngụm lớn, sau đó “phốc” một tiếng, toàn bộ phun ra ngoài.

Khắp bàn cơm bị cô phun ướt, vạt áo trước của cô cũng bị vạ lây, ngũ quan trắng trong thuần khiết của cô nhả thành một đoàn, giống như là đứa bé nghịch ngợm, bên dưới khoé miệng há ra buồn cười, đầu lưỡi phun ra:

“Anh uống cái gì thế, sao lại chua như vậy?”

Bởi vì Tô Noãn đột nhiên hành động mà làm cho vợ chồng Long Sĩ Hào sững sốt, nghe Tô Noãn nói xong, không khỏi cười ha hả.

Thậm chí ngay cả Lục Cảnh Hoằng khoé miệng cũng nâng lên, nhìn cái bộ dáng giống như con chuột hoa này, hiểu rõ mà cười ra ngoài, giống như là ánh mặt trời vào đông trong rừng rậm:

“Đúng là nước chanh.”

“Nước chanh dùng để rửa tay sao?”

Tô Noãn kinh ngạc nhìn ly nước chanh kia, ánh mắt có chút hơi vô tội, hơn nữa uất ức, cô thật là đồ đàn, thế nhưng lại tưởng nước chanh là nước sôi mà đem uống, nhất là ở cái nơi sang trọng này, là thất thố mất mặt cỡ nào.

Lục Cảnh Hoằng cầm lấy cái khăn sạch, cẩn thận lau nước trên quần áo cho cô, lại nhìn thấy đôi mắt Tô Noãn đột nhiên đỏ lên thì sửng sốt, sau đó nhìn chuỗi dài trong suốt theo khoé mắt cô rơi xuống.

“Tại sao phải dùng cái ly tốt thế này để giả bộ là ly nước chanh?”

Vợ chồng Long Sĩ Hào cũng bởi vì Tô Noãn rơi lệ mà lo lắng nhìn qua, bọn họ không biết người đang vốn thật tốt như thế sao lại đột nhiên khóc, bọn họ nghĩ Tô Noãn không phải là loại nữ sinh ưa làm nũng, nhưng cũng không nghĩ ra nguyên nhân có thể làm cho Tô Noãn nháy mắt rơi lệ.

Lục Cảnh Hoằng chỉ là cười nhạt, lấy ra cái khăn tay, nhẹ nhàng mà lau nước mắt cho cô, động tác vô cùng mềm nhẹ, thậm chí là cẩn thận từng li từng tí nâng mặt cô lên, như vậy ôn nhu, chưa từng đối với cô gái khác như vậy.

Lục Cảnh Ngưng giống như là nhìn thấy người ngoài hành tinh mở to mắt, tay bên dưới bàn vỗ vỗ chân ông xã, Long Sĩ Hào cũng là cười cười, nhìn đôi nam nữ không được tự nhiên phía đối diện, yên lặng

theo dõi biến hoá.

“Anh mới vừa rồi rửa tay rồi sao?”

Tô Noãn thần sắc bi thương nhìn Lục Cảnh Hoằng, nước mắt của cô liên tục không ngừng tuôn ra, Lục Cảnh Hoằng vốn đang cười nhạt liền thu ý cười, dùng thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng thậm chí mang theo nghiêm túc phủ nhận.

“Anh gạt em đi, anh nhất định rửa tay rồi, nếu không tại sao lại mặt mẫn?”

Tô Noãn không muốn tin lời anh nói, có chút giận dữ quay mặt sang một bên, làm cho Lục Cảnh Hoằng nhất thời có chút luống cuống tay chân, anh không biết nên giải thích thế nào mới có thể để cho cô tin:

“Anh thật không có rửa tay mà.”

Mọi người ở đây, ai cũng không biết nguyên nhân cô đột nhiên rơi lệ, chỉ có chính cô là rõ ràng, cũng không phải bởi vì ly nước chanh kia, đó chỉ là một cái cớ, để cho cô lấy cớ buông thả tâm tình đè nén đã lâu của mình.

Từ thời khắc cô biết Lục Cảnh Hoằng là chú của Thiếu Thần, cô liền muốn buông thả nước mắt, nhưng vẫn phải khổ sở chống đỡ, trong lòng cô lại không khỏi sợ hãi, sợ hãi này không biết từ đâu.

Lục Cảnh Hoằng lẳng lặng nhìn, sau đó, anh thấy rõ trong mắt Tô Noãn chợt loé lên hoảng sợ, anh thừa nhận mình ở một vài giây thần kinh chập mạch, anh bưng lên cái ly nước chanh kia, cũng uống một hớp lớn, hơn nữa nhú mào nuốt xuống.

“Anh thật không có rửa tay.”

Trong lời nói nhàn nhạt là không thể không mang theo một chút thân thiết cùng lo lắng, cho dù anh thuỷ chung vẫn luôn duy trì vẻ mặt tao nhã mà yên tĩnh.

Tô Noãn rưng rưng nước mắt ngược mặt lên, nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng bởi vì nước chanh mà sắc mặt khó coi, quên cả khóc, tâm cô vốn đang sóng lớn quay cuồng đột nhiên liền khôi phục bình tĩnh, trong mắt của cô, chỉ còn một đôi chân mày đang xoắn lại.

—-Lời tác giả—-

Khụ khụ, báo trước một chút, chương sau xem chừng sẽ ngược Cố Lăng Thành cùng vợ yêu của hắn a! Rắc rắc, đầm mùi máu tanh, bạo lực, bỏ qua là tổn thất đó!

Chương 32: Hôn

Bữa ăn tối sau chuyện nước chanh liền kết thúc, sau khi tạm biệt vợ chồng Long Sĩ Hào, Lục Cảnh Hoảng liền đưa Tô Noãn trở về khu phố cổ, ở giao lộ của khu phố cổ xe không vào được, bởi vì một chiếc xe tải cản đường chiếm hơn phân nửa con đường vốn đã hẹp.

Hai người đi trên con đường mờ tối, con đường lát xi măng gồ ghề cứng ngắt, gió thổi bay tóc cô rối loạn, trong lúc bất chợt, cô phát hiện hình như cô nên cắt tóc rồi, tóc mái quá dài che đi ánh mắt của cô.

Mùa đông ban đêm, lạnh đến xương cốt cũng phát ra tiếng kêu hí hí bi ai, nhưng mà, bông tuyết lại không thích bầu trời mùa đông phương Nam, cho nên rất ít có tuyết rơi.

Lục Cảnh Hoảng bỗng nhiên nhẹ nhàng cầm tay cô, Tô Noãn nghi hoặc nhìn lại, không nhìn thấy sắc mặt khác thường của Lục Cảnh Hoảng, anh như trước cũng không có nói gì với cô, chỉ là im lặng nắm tay cô hướng tầng lầu nhà cô mà đi.

Tô Noãn không để lại dấu vết rút tay lại, nhưng không thoát được lòng bàn tay anh, cũng không ngoan cố giãy dụa nữa, tiến cô đến bên dưới lầu, hai người tương đối mà đứng, lại không tìm thấy đề tài thích hợp.

Lục Cảnh Hoảng sao lại nhìn không ra Tô Noãn tránh né, loại tránh né này phát sinh sau khi kết thúc buổi ký tên bán sách, anh suy xét lại lời nói cùng việc làm ngày hôm nay, lại không tìm ra được chỗ sai lầm nào.

Anh nhìn Tô Noãn dưới ánh trăng sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt, cau mày lại:

“Có phải đã xảy ra chuyện gì không, em nên nói cho anh biết, em biết rõ anh so với em đều có năng lực giải quyết.”

Tô Noãn cười cười, rút tay mình về:

“Không có gì, chỉ là hôm nay có chút mệt mỏi.”

“Vậy trở về ngủ sớm một chút đi.”

“Ừ, em biết rồi, anh trở về trước đi.”

Tô Noãn hạ lệnh đuổi khách, cũng biểu thị không nói chuyện với nhau nữa, Lục Cảnh Hoảng nhàn nhàn nhìn Tô Noãn chăm chú, đứng nguyên tại chỗ, không nói một lời cũng không rời đi.

Cuộc đối thoại khô khan ngừng lại, giống như là lá cây bay xuống rơi rụng ven đường, nhẹ nhàng mà đáp trên mặt đất cứng ngắc, không phát ra tiếng vang.

“Ngày mai cùng đi ăn cơm đi.”

“Ngày mai em muốn đi nhà xuất bản xử lý một ít chuyện, có thể không có thời gian.”

Lục Cảnh Hoảng tạm dừng vài giây, không có giống như trong quá khứ kiêu căng xoay người rời đi, trong đời anh còn chưa gặp qua tình huống bị cự tuyệt như thế này, nhưng cũng không bởi vì kiêu ngạo mà dễ dàng nói vứt bỏ.

“VẬY NGÀY MỐT ĐI, ANH TỚI ĐÓN EM, TỚI LÚC ĐÓ ĐI XEM KHỈ.”

Tô Noãn cúi đầu liếc nhìn sợi dây chuyền, Monchhich buộc lên người cô đang cười dí dỏm.

“SỢ LÀ MẤY NGÀY NÀY EM ĐỀU RẤT BẬN, CÒN PHẢI CHUẨN BỊ ĐI SA MẠC TAKLA MAKAN CHỤP ẢNH.”

“Cho nên?”

“Cho nên, chúng ta là tạm thời không gặp nhau được.”

Cô nói xong cũng nhanh chóng xoay người, liền đi lên bậc thang, sau đó cơ hồ là lấy tốc độ chạy lên, túi xách đeo trên lưng lay động cô độc, không nghĩ đến tiếng bước chân vội vàng rối loạn như vậy.

Lục Cảnh Hoằng đứng ở nơi đó, trong lòng một mảnh mênh mông, quên cả đuổi theo truy hỏi, giống như thấp thỏm vui sướng trải qua mấy ngày nay nháy mắt đều chỉ là ảo giác.

Thái độ Tô Noãn chuyển biến cực nhanh, làm cho anh có chút không biết làm sao, rốt cuộc là sai lầm chỗ nào, lãnh chìm trên khuôn mặt Lục Cảnh Hoằng chợt hiện lên mê hoặc, dứt khoát xoay người, lấy điện thoại ra bấm dãy số của Kiều:

“Hôm nay Tô Noãn đã gặp qua người nào, đã làm chuyện gì, điều tra tìm hiểu rõ fax cho tôi.”

“Rõ, Lục bộ.”

Màn yêu đương này của anh vừa mới bắt đầu, anh làm sao có thể cho phép nó cứ như vậy mà bị bóp chết từ trong trứng nước, anh càng không tìm được người phụ nữ thích hợp với anh hơn, lúc này

đây, tuyệt sẽ không buông tha cô!

Chạy thẳng về nhà, không khí lạnh lẽo xuyên thấu xương cốt của cô, cô mở cửa lập tức đóng lại, dựa vào cửa sau lưng, trái tim của cô thế nhưng lại đau đến lợi hại như vậy.

Cô một mặt không ngừng an ủi chính mình: mày làm như vậy là để tốt cho nhau,; một mặt lại không chịu nổi linh hồn gào thét, đau đớn giống như là chết, làm cho cô im lặng khóc thút thít.

Cô vốn là tội nhân nên bị vạ người chà đạp, hại chết Thiếu Thần, lại như thế nào có thể được khoan dung tha thứ?

Hai năm, sống mơ mơ màng màng, đối đãi chính mình tàn khốc, đầy đoạ linh hồn trống vắng của mình, cô vốn không nên còn sống, lại càng thêm không xứng đi tìm cái chết.

Thiếu Thần đã chết, cô còn mặt mũi nào đi nhìn mặt anh?

Tô Noãn kinh ngạc đứng ở cửa sổ nhìn, mượn ánh trăng mờ lung nhìn lại, Lục Cảnh Hoảng xoay người đứng ở ven đường, ánh sáng sâu kín âm thầm toả ra bóng dáng cô đơn của anh, nhìn anh rời đi, từ từ biến mất trong ánh sáng trong suốt.

Cô chợt nhớ lại ở gió đêm cửa Thanh Nham.

Chạy mất giày, đi theo phía sau lưng cha, sợ bị thất lạc, ra sức chạy, một đôi chân trần trụi, giẫm mạnh lên nền đất ẩm ướt ở cửa Thanh Nham.

Rời xa thành phố đông đúc bầu trời giăng đầy những đám mây u ám, sau đó, cô đột nhiên dừng lại bước chân hoảng hốt, đứng ở một mảng mệnh mờ mờ, nhìn bóng lưng của cha.

Cao to mà cao lớn, giống như là một thân một mình, đã sớm quên mất cô phía sau.

Làn gió rét lạnh khô ráo, cứ như vậy yên tĩnh thối tới, cô cảm thấy được nó đâm xuyên qua thân thể cô.

Cô vốn chỉ có một mình, hiện tại, chỉ là lần nữa khôi phục cô độc trong quá khứ, vậy có tính là gì, cô nhẹ giọng nói với chính mình, Tô Noãn, không phải mày đã quen rồi sao?

Mày không thể tổn hại sinh mệnh của Thiếu Thần, trái tim của anh ấy đang ở trong thân thể của mày, anh ấy yêu mày, sao mày có thể lần nữa vì người đàn ông khác mà thương tổn tình yêu của anh ấy?

Cho dù hiện tại sẽ đau, nhưng cuối cùng một ngày nào đó cũng sẽ tốt thôi, khi đó sẽ hoàn toàn buông xuống.

Trên thế giới này, không có gì là cô không bỏ xuống được, cái cô quan tâm đều đã mất đi, cuối cùng ngay cả chính cô cũng sẽ thuộc về vùng đất lạnh lẽo kia.

Cô không thể ngủ, ngồi trên giường trong phòng, mở mắt đến trời sáng, khi trời sáng hắt lẳng lẳng rơi xuống một suối nước mắt.

Cô chỉ là thích chảy nước mắt, đó cũng không phải là khóc.

Không có bất kỳ cảm xúc rơi lệ, chết lặng mà ngẩn ngơ.

Khi nhà xuất bản Lục Lâm gọi điện thoại tới thì Tô Noãn đã ở lì trong phòng 3 ngày, không có bất kỳ cuộc điện thoại quấy rầy nào, cũng không có bất cứ ai tìm tới cửa.

Màn yêu đương vô căn cứ kia của cô và Lục Cảnh Hoảng cứ như vậy mà cắt đứt, không hề nhắc tới nữa, nhìn điện thoại yên tĩnh, cô dùng ba ngày trầm mặc, để quên chuyện này, lại phát hiện hiệu quả quá nhỏ.

Nếu không cách nào quên hoàn toàn, vậy thì cứ từ từ đi, cô tin tưởng mình có thể làm được.

Đối với lần này, cô cũng không khó vượt qua, cũng không đau lòng, cũng không có vấn đề gì, cô sẽ tiếp tục bình tĩnh mà sống.

Cô đồng ý đi đến xưởng in của nhà xuất bản Lục Lâm một chuyến, đột nhiên có khách gọi điện thoại nói muốn mua tác phẩm của cô, người này yêu cầu cô đi chọn hình, cô cũng đồng ý tối mai đi gặp vị khách hàng rộng rãi này.

Đứng ở trước gương, nhìn cô gái dung nhan tiều tụy bên trong, Tô Noãn hơi khẽ nâng lên khoé miệng, cười cười tự động viên: tất cả rồi sẽ trở về quỹ đạo.

— — —

Tô Noãn từ xưởng in trở về, vừa mở cửa ra liền kinh ngạc đứng bất động ngay tại chỗ, bên trong phòng khách mờ tối, ánh nến phảng phất loé lên, cô chậm rãi đi đến gần thì nhìn thấy một mảng nến đỏ trên nền đất.

Cúi đầu nhìn lại, là dùng cây nến vây thành hình trái tim, ngọn nến cháy lên, chiếu rọi lên da thịt Tô Noãn, cảm giác được một trận uất nóng hâm hấp, cô vút túi xách ra, bắt đầu gấp rút thổi tắt ngọn nến.

Cô cũng không hy vọng nhà bởi vì chuyện nhàm chán như vậy mà bị cháy, như vậy tổn thất của cô không chỉ là tiền của, mà còn phải bồi

thường căn nhà cũ kỹ này.

Toàn bộ bầu không khí lảng mạn đều bị cô nháy mắt đảo loạn, cô chỉ nghĩ làm sao để làm sạch sáp đèn cầy bám cứng ngắc trên mặt đất, trong lòng âm thầm quở trách, không biết là ai rồi hơi như vậy.

Căn nhà này ngoài cô cùng Lâm Gia Gia còn có chủ nhà, còn ai có thể ra vào, Tô Noãn hướng vào phòng ngủ Lâm Gia Gia gọi mấy tiếng, không nghe thấy tiếng trả lời, hiển nhiên Lâm Gia Gia đã đi ra ngoài.

Tô Noãn nghi hoặc nhìn ngọn nến bị dập tắt được xếp thành hình “trái tim”, đứng lên, xoa xoa tay chân ê ẩm, tạm thời không muốn khổ sở suy nghĩ, cô không có mở đèn, trực tiếp vô cùng thuần thực đi đến bên cạnh tủ lạnh.

Một cước mở tủ lạnh ra, Tô Noãn liền cúi đầu kêu lên một tiếng, vô cùng kinh ngạc, cũng vô cùng tức giận.

Trong tủ lạnh tràn đầy hoa hồng đỏ rực, giống với ngọn nến trên sàn nhà, được cố ý bao bọc, rườm rà mà rất chỉnh tề, khí lạnh tạt vào mặt tản ra hương hoa ngào ngạt.

Cô nặng nề hắt hơi một cái, ra sức đem hoa hồng được nhét đầy trong tủ lạnh lôi ra, sau đó tiện tay ném trên mặt đất, nhìn tủ lạnh trống rỗng, không tìm được một bình nước.

Đồ uống vốn được để trong tủ lạnh, chẳng hạn như đồ ăn vặt cũng không cánh mà bay, trừ bỏ mùi hoa làm cho cô muốn hắt xì, buồn bực bực phát xoa xoa đầu, cô hiện tại thậm chí nghĩ muốn uống nước, nhưng lại không thể không đối phó với tình huống hổng bét trước mắt này.

Tô Noãn xoay người muốn xuống lầu mua nước, không cẩn thận vấp phải sofa, ngã lên trên mềm mại, cô ngửi được mùi thơm trái cây nhẹ nhàng khoan khoái, cô thuận tay bật công tắc bên cạnh, cả phòng khách sáng lên.

Tô Noãn đứng ở trong phòng khách, nhất thời có chút chưa hoàn hồn lại, phòng khách bị thanh lý vô cùng sạch sẽ, đồ dùng trong nhà, trang thiết bị lắp đặt, giống như cũ không biến hoá gì, nhưng lại cực kỳ sạch sẽ, trong lúc nhất thời, làm cho cô không thể thích ứng.

Sofa bằng vải bố rõ ràng được rửa sạch qua, sofa vốn màu đỏ sậm nhất thời biến thành màu đỏ hồng xinh đẹp, rèm treo cửa sổ bị bỏ bảm đầy bụi bặm, nhìn qua trắng tinh mà tốt đẹp.

Cô đứng sững sờ, bắt đầu tự hỏi, mẹ nó chứ rốt cuộc là ai làm chuyện này, mục đích hiển nhiên là vì để làm vui lòng phụ nữ, trong căn phòng này trừ bỏ Lâm Gia Gia thì chính là cô.

Nghĩ nửa ngày, lại không nghĩ ra được manh mối, nếu đây thật là chuẩn bị cho cô, như vậy trong đầu của cô chỉ nghĩ tới hai người có khả năng: Lục Cảnh Hoằng và Cố Lăng Thành.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, không phải là Cố Lăng Thành không thích làm cái chuyện lãng mạn này sao, chuyện này đơn giản đối với anh ta mà nói là lãng phí thời gian, đối với phụ nữ, anh ta càng thích trực tiếp tiến hành tấn công hơn, mà không phải quanh co lòng vòng như vậy.

Nhớ tới Lục Cảnh Hoằng, trong lòng Tô Noãn không khỏi giật mình, sau đêm đó bọn họ liền không liên lạc với nhau nữa, nếu như quả thật là anh, cô lại nên lấy dạng thái độ nào để đi ứng đối đây?

Đã nói cần phải sạch quan hệ, không muốn tiếp tục dây dưa không

rõ, chính là cứ như vậy, làm sao có thể nói giữa bọn họ không hề có vương mắc được?

Tô Noãn sờ sờ túi tiền, không tìm thấy tiền lẻ, cô định quay về phòng ngủ lấy hai đồng xu đi mua nước, mới bước vào một bước, liền bị cánh hoa hồng đầy giường kia làm cho không biết phải làm sao, ga giường cũ của cô được thay vào, là cái ga màu hồng tràn ngập mộng mơ của thiếu nữ.

Một đồng hồ vật hỗn độn to lớn ở trong góc phòng cũng biến mất không thấy đâu nữa, thay vào đó là một cái tủ, trên mặt tủ đặt một cái bình sứ, vài nhánh hồng được cắm vào đó, mặt trên ánh lên vài giọt nước trong suốt.

Nhìn chung quanh căn phòng rực rỡ một vòng, Tô Noãn lại hắt hơi một cái, cô đi tới nhắc ga giường lên, quần lại tất cả cánh hoa hồng sau đó thắt dây lại, khế ném vào trong thùng rác bên cạnh cửa phòng ngủ, sau đó mở cửa sổ cho thông gió.

Lòng của cô lại buồn bực, những thứ này thực sự là làm cho cô, nếu như là Lục Cảnh Hoảng, cô nên làm gì đây?

Thật là sợ điều gì sẽ gặp phải điều đó, mua xong nước trở về, điện thoại trong túi quần rung rung, hiện lên trên màn ảnh chính là tên Lục Cảnh Hoảng.

Cô niệm chú trong lòng ba lần nhắc nhở bản thân bình tĩnh, mới bắt máy điện thoại, cầm một ly nước dựa ở trên cửa sổ.

Cho dù trong lòng sóng to gió lớn như thế nào, trên mặt lại cố gắng được nguy trang bằng bình tĩnh lạnh lùng.

“Mấy ngày nay có nhớ anh không?”

Tô Noãn suy nghĩ đến rất nhiều loại bắt đầu, lại không dự đoán được là một loại buồn nôn như vậy, nhất thời không quen được một Lục Cảnh Hoằng quái dị, phun ra một ngụm nước, người bên đầu kia điện thoại rõ ràng cũng đã nghe thấy.

“Em làm sao vậy?”

Lục Cảnh Hoằng âm thanh trong trẻo lạnh lùng trầm thấp nhưng có chút không vui, đối với hồi âm như vậy của Tô Noãn, không có người đàn ông nào thích phụ nữ của mình đáp lại cảm kích hứng thú như thế.

Đương nhiên, Tô Noãn cũng không biết, Lục Cảnh Hoằng đã sớm dán nhãn ở trên người của mình, giống như là đang buộc một sợi dây thừng trên cổ con chuột hoa, con chuột hoa này cấu kính một chút là chuyện thường xảy ra, nhưng chỉ cần anh kéo sợi dây thừng, con chuột hoa này liền không thể không đáp lại khí thế của anh.

“Nếu nhớ, vậy thì gặp mặt đi.”

Tô Noãn vì Lục Cảnh Hoằng chuyên quyền độc đoán như vậy mà ngạc nhiên, cô nhìn hoa cùng cây nến trong phòng khách, cảm thấy hôm nay Lục Cảnh Hoằng có gì đó cực kỳ không đúng, cô đã nói muốn cùng anh đoạn tuyệt tới lui, anh là người thông minh như vậy, làm sao có thể nghe không hiểu?

Chẳng lẽ cố ý không hiểu, giả vờ ngây ngốc sao?

“Chúng ta đã hơn 72 giờ không gặp nhau, anh không hy vọng tới 96 giờ còn chưa thấy được bóng dáng của em.”

“Anh đây là đang ra lệnh cho tôi sao?”

Tô Noãn xoay người nằm trên bệ cửa sổ, uống một ngụm nước, ngữ điệu không tốt hỏi ngược lại Lục Cảnh Hoằng, cô biết có một số chuyện càng kéo dài càng phiền toái, nên quyết định thật nhanh, ví dụ như là quan hệ của cô và Lục Cảnh Hoằng.

“Anh chỉ là thương lượng với em, cứ như vậy đi, tối mai anh tới đón em.”

“Tối mai tôi không rảnh...”

“Tút tut....”

Tô Noãn nghe âm thanh tut tut trong ống nghe, uống một ngụm lớn ly nước lạnh.

Lục Cảnh Hoằng cúp điện thoại, cảm giác trong lòng có chút phiền não, anh đem tầm mắt hướng ra ngoài xe, tiện tay đưa quyển sách trong tay đã nghiên cứu rất nhiều ngày qua nhét vào chỗ ngồi.

Kiều ngồi ở cạnh ghế lái, đang xem một vài tư liệu, phát giác động tĩnh chỗ ngồi phía sau, liền liếc trộm một chút, lơ đãng nghe thấy thanh âm của Lục Cảnh Hoằng:

“Đều là những thứ sách linh tinh.”

Ở trong ấn tượng của Kiêu, Lục Cảnh Hoằng tao nhã khắc chế đâu dễ nói ra như vậy, từ sau khi quen biết Tô Noãn, tính tình xem như là đại biến, ánh mắt liếc về phía quyển sách vốn đã bị Lục Cảnh Hoằng bỏ qua một bên.

Tình yêu 36 kế?

Đây là loại sách không biết tên tác giả cùng nhà xuất bản, là sách vỉa hè không có bất kỳ giá trị dinh dưỡng nào?

Kiều líu lười thầm than: quả nhiên, sức mạnh của tình yêu thật là vĩ đại, có thể đem núi băng hoà tan thành một cái đầm xuân thuỷ! (đầm nước tình yêu)

Lời nói buồn nôn vừa rồi, hẳn là học được từ trong đó a...

Nhận thấy được ánh mắt quý dị của Kiều nhìn chăm chú, Lục Cảnh Hoằng cau mày nhìn sang, Kiều lập tức cung kính rũ xuống tầm mắt, không để cho Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy khoé miệng nhin cười của anh.

“Đúng rồi, Lục bộ, tối mai chính phủ cùng công ty hợp tác tiến hành nghi thức cắt băng mở rộng năm quận Hoa Đô, anh đi không?”

“Từ chối đi, tôi có ước hẹn quan trọng.”

— — —

Tô Noãn mặc đồ ngủ, tóc ngắn ẩm ướt, ngồi ở trên sofa ngẩn người, trong tay của cô đang cầm một túi tài liệu, bên trong hơi mỏng giống như là chỉ một trang giấy, lại đủ để ép cô tới thở không nổi.

Khi cô tắm xong từ trong phòng tắm đi ra, chuông cửa liền theo đó vang lên, là một phần chuyển phát, sau khi ký nhận mở ra cũng là một tờ chứng nhận bất động sản: dĩ nhiên là căn nhà hiện tại cô đang thuê.

Từ đây về sau, đây chính là nhà của cô, cô không cách nào từ trong lờ mờ tỉnh táo lại, bởi vì ngày cấp được viết trên giấy chứng nhận bất động sản là ở từ hai năm trước, nói chính xác hơn, khi cô hai bàn tay

trắng chuyển vào căn nhà này một ngày, thì từ ngày ấy trở đi, chủ nhân căn nhà này chính là cô.

Vậy vị đại thẩm hai năm qua luôn rất chiều cố cô cùng Lâm Gia Gia là ai?

Tiền thuê nhà cô trả hai năm qua đi đâu?

Cô không cách nào không nghĩ tới một người, cô đã muốn đoán được là ai, không muốn đi thừa nhận, lại càng nghĩ càng khó chịu.

Tô Noãn cuối cùng vẫn cầm lấy điện thoại, bấm cú điện thoại kia, bởi vì quá mức tức giận, lòng bàn tay cầm điện thoại cơ hồ phát đau.

“Rốt cuộc chịu gọi điện thoại cho anh rồi sao?”

Đầu bên kia truyền đến âm thanh cười dài của Cố Lăng Thành, tiếng âm nhạc cổ điển ồn ào bên trong nhà hàng xa hoa, hốc mắt Tô Noãn có chút chua xót, thì ra quanh đi quẩn lại nhiều năm như vậy, cô vẫn không thoát khỏi bóng ma của anh ta.

“Anh đi ra ngoài nghe điện thoại, chờ một chút.”

Tô Noãn lẳng lặng ngồi trên ghế sofa, nhìn màn hình tivi phía trước chiếu rọi ra chính mình, trong nháy mắt Cố Lăng Thành bắt điện thoại, toàn bộ trí nhớ cũng từ trong đáy lòng mà trào xối lên.

“Thế nào, có thích không? Sáng sớm hôm nay đã gọi điện thoại đến công ty quản lý gia đình, mời người ta giúp em sửa sang lại nhà ở, có biết đối phương nói như thế nào không? Nói người không biết còn tưởng rằng vào làm hàng ổ của đàn ông, nếu không thấy được những thứ đồ dùng của phụ nữ.”

Cố Lăng Thành cúi đầu cười, tâm tình nghe vào rất vui vẻ, Tô Noãn chỉ là nghe, không nói một lời, trầm mặc thật lâu, trong điện thoại chỉ còn tiếng hít thở lẫn nhau, bỗng nhiên, anh nói:

“Noãn Noãn, sinh nhật vui vẻ.”

Tô Noãn tự giễu khẽ cười một tiếng, nước mắt lại không tự giác chảy xuống.

Ngày trước mỗi một lần sinh nhật, Cố Lăng Thành đều cũng bồi ở bên người cô, tặng đủ thứ quà cho cô, mỗi một lần cũng sẽ có một bó hồng đỏ, cho dù mỗi một lần cô đều sẽ oán trách: có một chút dị ứng với hoa hồng đỏ. Nhưng anh vẫn không nhớ.

Bởi vì khi đó cô yêu anh rất sâu nặng, cho nên, cũng không đi để ý, chỉ cần là anh tặng, cái gì cô cũng sẽ đi thử thích, cơ bản như vậy chính là trốn tránh.

Nhưng mà, hiện tại, anh vẫn như cũ không nhớ rõ.

Mà sinh nhật của cô, cô sớm đã không trải qua nữa, từ lần sinh nhật cô cự tuyệt chiếc nhẫn của Thiếu Thần hai năm trước, cô liền không mừng sinh nhật nữa.

Nước mắt nơi khoé mắt Tô Noãn biến mất, cô cũng không phải rơi lệ vì Cố Lăng Thành, chỉ là cảm thấy được chính mình từng có bao nhiêu ngu xuẩn, khi ở độ tuổi trẻ người non dạ, yêu một người đàn ông bị đâm khắp người, cho đến cuối cùng cũng không cách nào làm ấm áp trái tim lãnh khốc của anh ta.

“Giấy chứng minh bất động sản này vì sao hai năm trước lại đứng tên tôi?”

Tô Noãn lãnh đạm hỏi, Cố Lăng Thành ở đầu kia bỗng nhiên không có động tĩnh, khi Tô Noãn cơ hồ mất hết kiên nhẫn định ngắt điện thoại thì anh mới sâu kín mở miệng:

“Vừa rồi trên hành lang gặp được đồng nghiệp trong chính phủ, lên tiếng chào hỏi, em nói căn nhà kia sao, kỳ thật là nhiều năm trước anh đã mua, vừa vặn em hỏi mượn, cứ coi như đó là quà sinh nhật lần đó tặng cho em.

Tô Noãn hé miệng, muốn nói cái gì, cũng là yên lặng không tiếng động, cô rất muốn lạnh lùng chất vấn anh, tại sao cố tình là hai năm trước, tại sao cố tình là anh mua còn tôi thuê nhà, tại sao cố tình là ở ngày nào đó đem căn nhà chuyển sang danh nghĩa tôi?

Cố Lăng Thành, anh thật sự xem tôi là đồ ngu sao?

Đúng là vẫn còn chưa có đem lời như vậy nói ra khỏi miệng, lấy tài sản đứng tên Cố Lăng Thành hiện tại của anh ta, tặng một căn nhà nhỏ cho vợ trước, không đáng kể chút nào, không phải sao?

“Một khi đã như vậy, vậy cảm ơn Cố Phó thị trưởng, hai năm trước anh hẳn là nên đem chứng minh bất động sản đưa cho tôi, như vậy tôi cũng không cần phải ăn mặc tiết kiệm trả tiền thuê nhà.”

Tô Noãn ý vị có chút châm chọc, Cố Lăng Thành nhẹ nhàng mà “Ừ” một tiếng:

“Số tiền kia, anh giúp em xây một quỹ hội những người yêu thích chụp ảnh, lấy danh nghĩa của Lục Thiếu Thần.”

Tô Noãn giống như bị sét đánh trúng, khiếp sợ ngăn người, đó là hai năm nay trong lúc vô tình cô nói đến, đợi cho đến khi cô kiếm đủ tiền, liền muốn lấy danh nghĩa Thiếu Thần xây một quỹ chụp ảnh, quy mô

không cần quá lớn, coi như là tâm ý của cô.

Nước mắt cũng không chịu khống chế rơi xuống, cô lạnh lùng lau, lớn tiếng chất vấn hỏi:

“Ai cho phép anh làm như vậy! Ai cho phép anh phái người theo dõi tôi, có phải là mỗi một câu tôi nói mỗi một câu tôi làm anh đều rất rõ ràng? Anh cho rằng như vậy tôi sẽ quay lại sao!”

Tô Noãn không có hét lớn tiếng, thanh âm nặng trĩu giống như đáy hồ kết thành băng, Cố Lăng Thành lại ha ha cười vài tiếng, giống như Tô Noãn nổi trận lôi đình là đúng ý muốn của anh ta.

“Noãn Noãn, em không biết sao, trong hai năm em rời đi này, anh chưa từng vắng mặt qua cuộc sống của em, bằng không em cho là mỗi lần em đánh nhau gây chuyện, bị tạm giữ vài ngày, đối phương liền sẽ bỏ qua cho em sao?”

“Xã hội cũng không có đơn giản giống như em tưởng tượng, Noãn Noãn, mỗi ngày sau năm em 15 tuổi, anh đều không hề rời đi.”

Tô Noãn hung hăng nắm điện thoại, lòng bàn tay đỏ tươi như muốn khảm ra máu:

“Cố Lăng Thành, anh muốn lấy được thứ từ trên người tôi, hai năm trước đã thành công, hiện tại, anh làm những chuyện này lại muốn làm gì?”

“Anh vẫn luôn tin tưởng, sớm hay muộn có một ngày, em sẽ trở lại bên cạnh anh.”

“Anh lại kết hôn không phải sao? Anh có nhiều phụ nữ như vậy, vì sao không chịu buông tha tôi! Làm sao anh có thể hèn hạ như vậy,

tham lam như vậy!”

Cố Lăng Thành thấp giọng cười cười: “Vì thế anh luôn hèn hạ nghĩ rằng, hôn nhân cùng tình yêu thì không cách nào đánh đồng, anh cũng vẫn cho rằng, Tô Noãn không thích hợp với hôn nhân, chụp ảnh mới là thích hợp nhất với Tô Noãn, còn có địa vị bên cạnh anh.”

“Làm sao anh dám kiêu ngạo như thế!”

Tô Noãn cười lạnh cúp điện thoại, đem gối ôm trên ghế sofa ném xuống mặt đất, ly thủy tinh bị đập ngã trên bàn trà, phát ra âm thanh va chạm kịch liệt.

Cố Lăng Thành nghe trong điện thoại truyền đến âm thanh tút tút, cười cười:

“Kỳ thật anh rất muốn nói cho em biết, anh thế nhưng có thể yêu em.”

Anh nhàn nhạt hướng về phía ống nói nói: “Hai năm trước anh đã muốn nói cho em biết, chỉ là Lục Thiếu Thần đã chết, em không nhìn tới anh không nghe anh nói, hiện tại, có thể bảo vệ bên cạnh em chỉ có anh, Noãn Noãn, em nên rõ ràng sự kiên nhẫn của anh.”

— — — — —

Nhà xuất bản Lục Lâm gọi điện thoại tới, hỏi cô chuẩn bị xong chưa, đang phái xe tới đón cô.

Tô Noãn lúc này mới nhớ tới việc chính, cô vội vàng thay đổi một thân quần áo sạch sẽ, sắc mặt của cô rất yếu ớt, mặc dù có đánh chút má hồng, vẫn là không cách nào che dấu hai tròng mắt ảm đạm, từ tối hôm qua cô cả đêm không chợp mắt, làm sao có thể có sắc mặt tốt cho được.

Tới đón Tô Noãn chính là biên tập phụ trách xuất bản sách ảnh lần đó của cô, nhìn lên nhìn xuống đánh giá mấy lần quần áo Tô Noãn, ghét bỏ nhíu nhíu mày, không có đưa Tô Noãn đến buổi lễ cắt băng khánh thành năm quận Hoa Đô trước, mà là đi mua bộ lễ phục.

Tô Noãn cũng không có phản đối, bởi vì hết thầy phí tổn thất nhà xuất bản thanh toán, cô không phải người ngu, sao lại không thể tưởng tượng ra được tầm quan trọng của khách hàng lần này, bằng không nhà xuất bản cũng không có bỏ ra tâm huyết nhiều như vậy.

Năm quận Hoa Đô mời rất nhiều thương nhân nhân sĩ nổi tiếng tham gia, Tô Noãn thỉnh thoảng nhắc tới năm quận Hoa Đô, đây vốn là khu đất ẩm bảo vệ nền tảng, lần này không chỉ có đem nó thống nhất thành một khối, còn mở rộng thành hạng mục du lịch.

Tô Noãn mặc một chiếc váy ngắn màu trắng được vẽ một bức tranh thủy mặc nhàn nhạt, bên ngoài khoác chiếc áo khoác ngắn màu lam, nhìn qua rất thực nữ đoan trang.

Cơ hồ là thời khắc một giây Tô Noãn vừa bước vào năm quận Hoa Đô, cô nhìn thấy Cố Lăng Thành đang trưng ra khuôn mặt nghề nghiệp nở nụ cười ứng đối trả lời ký giả.

Cô lập tức dời đi tầm mắt, sau đó nhìn thấy được trong hội trường Doãn Thuy Hàm đang nói chuyện cùng với quý phu nhân khác, trong tay cô ấy đang dắt một đứa bé, là con gái của Doãn Thuy Hàm cùng Cố Lăng Thành – Niếp Niếp.

Tô Noãn không ngờ tới nơi này còn gặp được vợ chồng Cố Lăng Thành, xoay người muốn rời đi, lại bị biên tập tai mắt lạnh lẽo ngăn lại:

“Tôi nói bà cô này, bây giờ cô không thể gây ra rắc rối cho tôi, bằng

không một mối làm ăn lớn liền bị tuột mất ngay.”

Tô Noãn nhú nhú mày, tất nhiên là biết cùng nhà xuất bản có mối quan hệ lợi ích, không thể nào như vậy mà trở mặt, nhưng cũng không muốn gặp phải Cố Lăng Thành cùng Doãn Thụy Hàm.

“Vậy tôi đi qua bên kia nghỉ ngơi một lát, khi nào khách hàng đến thì gọi cho tôi!”

“Ai, Cố phó thị trưởng cùng Tần tiên sinh đã đến rồi.”

Tô Noãn thân hình cứng đờ, bị buộc ngừng bước chân, cô nghe thấy lời nói xu nịnh của biên tập, sau đó một người đàn ông tò mò lên tiếng hỏi:

“Vị này chính là Tô tiểu thư bán bộ sách ảnh cho nhà hàng của tôi sao?”

Biên tập giật giật cánh tay cô, cộng thêm đưa mắt ra hiệu, Tô Noãn hít sâu một cái, vẫn là vòng vo, trừng mắt nhìn, vài giây trôi qua, mới hướng về phía vị Tần tiên sinh kia vươn tay:

“Rất cảm ơn anh đã mua tác phẩm của tôi.”

“Ồ, Tô tiểu thư khách khí rồi, tôi chưa bao giờ được biết trong hội chụp ảnh có nhiếp ảnh gia xinh đẹp như thế.”

Tô Noãn nhẹ nhàng thản nhiên nở nụ cười, xem như đối với lời ca ngợi khiêm tốn nhã nhặn trả lời thuyết phục, nhưng thật ra biên tập đã bắt đầu ân cần giới thiệu Tô Noãn với hai vị:

“Tiểu Tô à, vị này chính là Cố Phó thị trưởng, lần này thật nhưng làm phiền Cố Phó thị trưởng giới thiệu, bằng không tác phẩm tốt như vậy

của Tiểu Tô sẽ bị mai một.”

Tô Noãn cười đến có chút miễn cưỡng, nghe ra là toàn bộ mọi chuyện đều do Cố Lăng Thành xe chỉ luồn kim, cô không quan tâm tới ánh mắt mập mờ của vị Tần tiên sinh kia dừng ở trên người cô cùng Cố Lăng Thành.

Ly hôn hai năm, ai còn nhớ rõ người vợ năm đó của Cố Lăng Thành, mặc cho người vợ trước là cô ở trong mắt người khác, đơn giản là cùng phụ nữ của Cố Lăng Thành có mối quan hệ nào đó không thể nói rõ.

“Tiểu Tô, lên tiếng chào hỏi Cố Phó thị trưởng đi!”

Tô Noãn ngẩng đầu lên nhìn khoé miệng chứa đựng nụ cười của Cố Lăng Thành, nhẹ mím cười, phần nhiều là miễn cưỡng:

“Cố thị trưởng, xin chào.”

Cố Lăng Thành nhìn cô, nhẹ nhàng gật đầu:

“Tô tiểu thư, vui mừng gặp lại.”

Thật còn có thể giả bộ, Tô Noãn dưới đáy lòng cười nhạt, trên mặt là biểu tình thản nhiên, cùng Tần tiên sinh hàn huyên vài câu, thảo luận buôn bán, biên tập liên vui tươi hơn hờ bị những người khác kéo đi làm quen.

Nghi thức cắt băng sẽ phải lập tức bắt đầu, khi quan chức đại diện chính phủ có mặt, Cố Lăng Thành bị nhân viên làm việc gọi đi, Tô Noãn cũng không nguyện đợi lâu, liền tìm cơ rút lui, lúc đi Tần tiên sinh đưa qua tấm danh thiếp.

“Nếu sau này có vấn đề gì, Tô tiểu thư cứ liên hệ với tôi.”

“Được.”

Tô Noãn cũng nhẹ nhàng mỉm cười, không có Cố Lăng Thành, cô cũng không cứng ngắc như vậy nữa, Tần tiên sinh thủy chung mỉm cười, người đàn ông gần 40 tuổi này tràn đầy phong cách thành thực, am hiểu mỉm cười, lối đời mà cơ trí.

“Tôi vẫn cảm thấy Tô tiểu thư nhìn rất quen mắt, có phải là trước kia chúng ta đã gặp qua không?”

“Có thể Tần tiên sinh nhìn nhầm rồi, chúng ta cũng chưa từng gặp qua. Tôi vừa nhớ ra có cuộc điện thoại quan trọng cần gọi, xin phép đi trước, hẹn gặp lại.”

Tô Noãn lạnh nhạt nói xong, thoáng cúi người chào, liền xoay người đi về hướng sạn đạo*, mặc kệ là bắt chuyện hay tò mò hỏi, cô đều không có ý định muốn tiếp tục trò chuyện.

*đường núi được lát miếng ván bằng gỗ.

Cô không muốn leo lên giường của những người đàn ông có tiền có thế, cũng không cần phải cố ý đi lấy lòng bọn họ.

Năm quận Hoa Đô quả thật như trong quảng cáo nói, sạn đạo xinh đẹp, cây cỏ vây quanh, vừa cúi đầu chính là hồ nước trong suốt, gió lạnh sáng khoái thổi đến trước mặt, phất qua làn váy cô.

Tô Noãn chọn một chiếc ghế ngồi xuống, cô đem lấy đám cây cỏ trước mắt lúc này đây liên tưởng tới một ít bụi rậm ở trên đỉnh núi của Thanh Nham, cô thể nhưng tự nhiên nghĩ đến xe lừa, nhớ tới sắc mặt xanh mét khó nhìn của Lục Cảnh Hoảng.

Khoé môi lộ vẻ như có như không mỉm cười, sau đó mặt cô bị một bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve một chút, Tô Noãn vừa quay đầu liền thấy chạy trốn xa xa, Niếp Niếp đứng ở trên sạn đạo cười khanh khách.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé trét đầy bơ đủ mọi màu sắc, mái tóc mềm mại được tết thành hai bím đáng yêu, cài thêm cái vương miện nhỏ tinh xảo, mặc một chiếc váy lụa phồng phình màu tuyết trắng, giống như là một tiểu công chúa trong cổ tích.

Tô Noãn đưa tay sờ sờ gò má của mình, chạm được một khối ngọt ngào, cô nhìn bơ dính ở đầu ngón tay, đưa ngón tay bỏ vào trong miệng, sau đó mỉm cười với đứa bé đang mở to mắt nhìn mình.

Cho dù cô chán ghét Doãn Thuy Hàm cùng Cố Lăng Thành cỡ nào, thì đứa bé là vô tội, cô không thể đi cảm hận một tiểu thiên sứ thuần khiết, nhất là khi nghĩ đến thời thơ ấu chua xót của mình, cho dù không thích trẻ con, cô vẫn muốn đối xử tốt với những đứa bé kia, để bù đắp lại thời thơ ấu thiếu sót của mình.

Khi Cố Lăng Thành đi tới, liền nhìn thấy Niếp Niếp xinh đẹp tươi cười, còn có bơ dính trên mặt Tô Noãn trông buồn cười, một chút màu đỏ xinh đẹp, bởi vì cô mới vừa rồi chạm đến, rất giống một cái dấu hôn.

Trong lúc lơ đãng lộ ra hấp dẫn.

“Mẹ mới thích ăn bơ, Niếp Niếp sẽ đi lấy một chút!”

Niếp Niếp cười híp mắt lại gần Tô Noãn, mở ra lòng bàn tay be bé của mình, đem đĩa bơ không còn thừa bao nhiêu đưa cho Tô Noãn, sau đó cong lên cái miệng nhỏ nhắn dính bơ thật nhanh hôn Tô Noãn

một cái, liền cười khanh khách chạy đi.

Tô Noãn nhìn bóng lưng Niếp Niếp lay động chạy, giống như là nhìn thấy bộ dạng khi còn bé của mình chạy phía sau cha, cô chầm chút bơ bỏ vào miệng, quay đầu đi thì nhìn thấy Cố Lăng Thành đứng ở cách đó không xa.

Cô không biết anh ta đã đứng đó bao lâu, cũng không có mở miệng hỏi, từ trên chiếc ghế đứng lên, hướng tới thùng rác bên cạnh sạn đạo đi đến, bỏ cái đĩa nhựa vào, tiếp tục chậm rãi dạo bước ở trên sạn đạo.

Giày cao gót giẫm lên sạn đạo, ở giữa bầu trời mênh mông xám xịt, lưu lại tiếng vang hỗn loạn.

“Đang suy nghĩ gì đấy?”

Dư quang khóe mắt của Tô Noãn liếc nhìn Cố Lăng Thành theo tới, đoạn đối thoại tối hôm qua còn rõ ràng vang bên tai, cô tạm thời không làm được một nụ cười quên hết thù hận như Cố Lăng Thành, tự nhiên không muốn đi để ý tới.

Cô đi về phía trước mấy bước, liền đứng lại bên lan can sạn đạo, ghé vào trên lan can, ngắm nhìn mặt nước liễm diễm bên dưới bóng đêm, tâm tư lại không biết để đi đâu.

Cố Lăng Thành như trước không có rời đi, anh hoàn toàn không cảm giác được mình lại tự tìm mất mặt, nghiêng người dựa vào trên lan can, đốt điếu thuốc, đốt lửa lúc sáng lúc tối, làm cho bóng đêm càng thêm lộ ra vẻ mập mờ không rõ.

Tô Noãn ngửi được hương vị của thuốc lá, cảm thấy gay mũi, liền dịch một bước qua bên cạnh, cô không có hất đầu mà đi, vô luận cô

đi tới đâu, Cố Lăng Thành cũng sẽ theo tới đó, như vậy, cần chi phải đi nhiều chặng đường oan uổng?

Ở trước mặt anh, cô còn không đến mức chạy trốn chết, cuối cùng lại làm mất đi một ít tôn nghiêm.

“Không biết vì cái gì, Niếp Niếp lại thích em như vậy, ngay cả Thụy Hàm con bé cũng chưa từng thân cận qua như vậy.”

Cố Lăng Thành cũng nheo lại đôi mắt thâm thúy nhìn một chút hồ nước sâu tĩnh mịch kia:

“Em biết là một đứa bé chắc chắn sẽ không tùy tiện thích một người xa lạ.”

“Trên thực tế, tôi chính là một người xa lạ.” Tô Noãn ngẩng đầu lên, mái tóc hơi dài ở trong gió khẽ nhộn nhạo: “Anh đừng bao giờ tiếp tục đem cái gì ở trên người đàn bà khác dùng lên trên người tôi, tôi đã qua độ tuổi hoa nhường nguyệt thẹn rồi.”

Cố Lăng Thành quay đầu, cách khói mù mông lung mập mờ, nhìn dưới ánh trăng, Tô Noãn ngũ quan trong sáng sạch sẽ, còn có đôi mắt phượng trong suốt xinh đẹp kia.

Người đàn bà kia cũng có đôi mắt như vậy, chỉ là cùng Tô Noãn bộ dáng khác nhau, bộ dáng ruồng bỏ anh của người đàn bà kia càng thêm quyến rũ phong tình, nếu không như thế nào lại gả vào hào môn, trở thành quý phu nhân danh môn?

Anh còn nhớ rõ cô ta đã nói: tôi muốn lấy chồng, ngược lại với anh, là một người đàn ông có tiền có thế, tôi không ngại một lần lên giường cùng anh, nhưng tôi sẽ không thay đổi quyết tâm của tôi, cho nên, anh còn muốn không?

Khi đó anh nằm trên cỏ, trong tay đang cầm một chiếc nhẫn được bện từ rơm rạ, anh định đưa cho cô, kết quả cô lại nói ra lời nói vô tình như vậy, tim của anh đau đến ứa máu, anh đem toàn bộ tình yêu của anh dành cho cô, cô lại đem tự ái của anh giẫm nát dưới lòng bàn chân.

Ngay lúc đó anh chỉ là thờ ơ cười cười, chiếc nhẫn trong tay cũng đã bị anh bẻ gãy: một ngày nào đó Cố Lăng Thành tôi sẽ trở thành một người có quyền có thế, đến lúc đó, coi như em cười hết đứng ở trước mặt tôi, tôi cũng vậy sẽ không cần em.

Anh không lưu luyến chút nào xoay người đi, một lòng quyết tâm cũng là duy trì rét lạnh, cũng có thể không tìm ra được ấm áp mềm mại của nó nữa, nhưng người đàn bà kia thủy chung không ra khỏi trái tim của anh.

Anh gặp rất nhiều phụ nữ, xinh đẹp phong tình không thua gì người đàn bà trong lòng kia của anh, chỉ cần anh ngoắc ngoắc ngón tay cũng sẽ cúi người ngã xuống, xem ra, cái gọi là tình yêu, cũng không phải là khó có thể lấy được.

Rời khỏi quê nhà, thế nhưng anh lại không còn có thể yêu phụ nữ.

Bởi vì các cô căn bản không đáng giá được thật lòng đối đãi.

Cho dù là Tô Noãn thì như thế nào, nếu như một ngày kia anh nghèo túng đến phải lưu lạc xó chợ đầu đường, cô há lại sẽ còn ở bên cạnh anh, cô sẽ không chút do dự lựa chọn Lục Thiếu Thần.

Hai năm trước, trước khi Tô Chấn Khôn bị phán án, cô ả nói khép nép đi cầu anh giúp đỡ, không tiếc lấy bất cứ giá nào, anh hỏi cô, cho dù là làm người tình của anh cũng cam nguyện sao?

Cô chỉ là yên lặng rơi lệ, nước mắt vẫn nhiều như lúc ban đầu.

Một khắc này, tim của anh thế nhưng lại đau.

Thật sự đau.

Nhiều năm như vậy, tim của anh rốt cuộc lại có cảm giác, thế nhưng anh lại vội vàng chối bỏ, cũng trong giây phút nhìn thấy Lục Thiếu Thần, bắt đầu tức giận, bắt đầu tức giận.

Đàn bà của anh, anh có thể không cần, nhưng như thế nào có thể trở thành của người khác?

— — — — —

Bóng dáng thật dài được chiếu ngược lên sạn đạo, trầm mặc cũng thật dài thật lâu, một điếu thuốc Cố Lăng Thành hút tới tàn thuốc, anh tiện tay ném về phía cột gỗ bên cạnh, Tô Noãn thuận thế nhìn, liền thấy trên cột gỗ có một cái gạt tàn thuốc.

Đích thực là có ý tưởng riêng, thiết kế cân nhắc chu toàn a.

Tô Noãn tán thưởng nhìn chằm chằm cột gỗ một lát, cảm giác có ánh mắt rơi trên người mình, cô dựa theo giác quan thứ sáu nhìn lại, liền nhìn thấy ở cửa sạn đạo, đứng một người.

Ánh trăng mờ lung, cô biết đó là một người, mà không phải là cái cột gỗ bên cạnh sạn đạo, tuy rằng nhìn qua thực sự rất giống một cái cột gỗ thẳng tắp.

Ngực Tô Noãn đột nhiên bị áy náy tràn đầy, cô không hiểu được tại sao mình có cảm giác như thế, chỉ là cảm thấy được khó chịu khác

thường, cô đã đoán ra được người kia là Lục Cảnh Hoằng, mà không phải là ai khác.

Mặc dù khoảng cách cùng âm u như vậy, cơ hồ không thể nhận rõ, nhưng cô biết chính là anh.

Bởi vì biết chính là biết, không cần phải đi nghiệm chứng, biết rất rõ ràng là chuyện không cách nào đi giả vờ không biết.

Giống như là yêu, rõ ràng yêu, không thể đi giả vờ không yêu được, rõ ràng không thương, không cách nào đi giả vờ là thương.

Cái bộ dạng kia nhìn mày chuyên chú, mày có thể giả vờ không nhìn thấy sao?

Tô Noãn ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn lại, chợt xoay người, thân hình có chút chật vật, cô cúi đầu xuống không dám nhìn nữa.

Cô không biết nên đối mặt với Lục Cảnh Hoằng như thế nào, không biết nên làm như thế nào mới đúng.

Thực tế luôn là bức bách cô, cô không có lựa chọn nào khác, thì chỉ còn cách mưu toan cho bản thân mình.

Tô Noãn nâng bước muốn đi, một bàn tay to lớn đột nhiên bao phủ đầu cô, trước khi cô kịp phản ứng, thô lỗ mà nhanh chóng đem ép cô về phía anh ta, Cố Lăng Thành ngay sau đó lập tức hôn lên.

Hôn rất kịch liệt, nhưng mà lại cũng là vô tận dịu dàng.

Tô Noãn cũng không để tâm đi tìm hiểu, đầu óc của cô giống như là bị búa sắt nặng nề gõ xuống, sắc mặt của cô khoảnh khắc tái nhợt, cô bắt đầu dùng sức xô đẩy, muốn thoát khỏi trói buộc của Cố Lăng

Thành.

Xô xô đẩy đẩy, ngược lại càng giống như là muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào.

Khoé mắt rơi ra một giọt lệ, cho đến giữa răng môi tràn đầy mùi máu tươi, anh như cũ không chịu buông ra chút nào, Tô Noãn cảm thấy một lòng lại hung hăng xé rách thành hai mảnh, máu chảy không ngừng.

Khi cô hít thở không thông cảm giác buồn nôn kéo tới, trong lúc cô buồn nôn nghĩ muốn phun ra thì áp lực trên môi trong nháy mắt cũng tiêu tan, Tô Noãn tựa đầu nghiêng qua một bên liền không ngăn được nôn mửa, cho đến khi khạc ra nước chua cô cũng không cách nào dừng lại.

Sau đó, cô nghe thấy âm thanh quả đấm đập vào khớp xương, suy yếu ngã tựa vào lan can bên cạnh, cô nhìn thấy trên sàn đạo hai đạo bóng dáng cao to quần quýt nhau, khuôn mặt Lục Cảnh Hoằng bị sương lạnh che phủ vung ra nắm tay, lãnh nhạt lạnh đậm, mạnh mẽ hướng mặt Cố Lăng Thành vun lên.

Cố Lăng Thành đưa tay lau đi tơ máu nơi khoé miệng, nhìn Lục Cảnh Hoằng đang nắm lấy cổ áo mình, trên khuôn mặt tuấn tú trắng nõn cũng có chút bị thương, nhưng là ánh mắt lạnh lùng, như muốn đem Cố Lăng Thành lăng trì.

Tô Noãn vịn lan can đứng lên, sắc mặt khác thường tái nhợt, cô nhìn sang thì thấy hai người thẳng tay đánh nhau gay gắt, ai cũng không chịu thối lui, giống như đã có ý đánh trận này từ lâu, chỉ là thiếu một cơ hội.

Chương 33: Người đàn ông đáng sợ

Tô Noãn đứng ở bên lan can, thân thể run rẩy giống như một luồng gió lay động, trong ánh sáng lờ mờ, hai người đàn ông này đồng thời hướng đối phương tung ra quả đấm, một cái kính không gọng rớt xuống bên chân cô.

Trên tròng kính trong suốt, bị dính màu máu đỏ tươi, nước mắt nơi đáy mắt Tô Noãn không ngăn được mà bắt đầu dâng lên, cô lấy tay che miệng, đầu óc của cô một mảnh hỗn độn, kết quả như vậy không phải là cô muốn!

Cho tới bây giờ cũng không phải!

Hai người khí thế hung hăng nắm cổ áo đối phương, hướng trên mặt đối phương liều mạng mà dùng sức đánh tới, đám cỏ cây yên tĩnh lay động trong gió, một cỗ mùi máu tươi tràn ngập lỗ mũi cô, cô nhìn thấy nắm tay mạnh mẽ của Cố Lăng Thành vung về phía Lục Cảnh Hoảng.

“Đủ rồi, không cần đánh tiếp nữa!”

Thanh âm cầu xin của Tô Noãn tiêu tán bên trong gió đêm, Lục Cảnh Hoảng theo tiếng nhìn cô một cái, một chút phân tâm, không chú ý quả đấm của Cố Lăng Thành hăng hái vung tới, mạnh mẽ bị đánh một quyền.

Chỉ cần trong nháy mắt, Tô Noãn liền chạy tới, thân thể bé nhỏ mỏng manh che chắn trước người của Lục Cảnh Hoảng, anh bởi vì không

né tránh quả đấm của Cố Lăng Thành, thân hình thon dài lui về phía sau một chút, đụng vào lan can bên cạnh.

Cố Lăng Thành vốn lại giơ lên quả đấm, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Tô Noãn thì liền buông tay xuống, khoé miệng dính máu khế động nở nụ cười xuống:

“Thật không nghĩ tới, Lục bộ trưởng lịch sự ưu nhã cũng có thể đánh nhau như vậy a!”

Khoé môi bị đánh rách đỏ ửng, nâng lòng bàn tay lau máu, Lục Cảnh Hoằng ánh mắt lạnh lùng tức giận nheo lại, đưa tay đẩy Tô Noãn trước người, một quyền lại muốn vung ra.

Tô Noãn lão đảo một cái, nhưng vẫn là vội vàng xông lên trước, trong lúc Lục Cảnh Hoằng cùng Cố Lăng Thành lần nữa muốn lao vào đánh nhau, liều mạng ôm lấy cánh tay của Lục Cảnh Hoằng:

“Đừng đánh nữa, không phải anh nói muốn xem khi nào, chúng ta cùng đi xem khi đi, không cần đánh nữa.”

Tô Noãn hồi phục mà quay đầu nhìn Cố Lăng Thành:

“Cố Lăng Thành, tôi coi như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, hiện tại mời anh đi khỏi.”

Cố Lăng Thành nhìn thấy Tô Noãn một bộ dáng trâu già bảo vệ con, trong lòng chợt nhói đau, anh vặn nhướng chân mày, nhàn nhạt cười:

“Thật sự có thể xem như chuyện gì cũng chưa phát sinh sao? Noãn Noãn, đều là người có tuổi, cũng không thích lừa mình dối người, em hỏi Lục bộ trưởng một chút xem, có nguyện ý hay không xem như

chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.”

Nụ cười trên mặt Cố Lăng Thành chợt dừng lại, anh nhìn chăm chăm Tô Noãn, Tô Noãn nhìn đến khoé môi bị thương của anh, lạnh lẽo dời ánh mắt đi chỗ khác, không muốn lại đi nhìn lâu.

“Người phụ nữ này không phải là anh có thể tùy tiện đụng vào, nếu như có lần sau, đừng trách tôi không khách khí.”

Tô Noãn nghe được giọng nam lạnh lùng vang lên sau lưng, nhận thấy được chung quanh gió nổi mây vần, Cố Lăng Thành cũng đã tỉnh táo lại, đã khôi phục bộ dạng đàn ông tươi cười rạng rỡ.

Anh lẳng lẳng nhìn đôi nam nữ đối diện, lẳng lẳng cười:

“Tôi làm sao không thể đụng vào, nói như thế nào chúng tôi cũng từng trải qua một đoạn hồi ức hạnh phúc, tôi là người đàn ông đầu tiên cô ấy yêu, mong là Lục bộ trưởng đừng quên.”

“Yêu một người làm sao có thể tùy tiện như vậy liền quên, cho dù oán hận, cũng không che dấu được suy nghĩ nội tâm chân thật nhất.”

Tô Noãn không thể chịu đựng được Cố Lăng Thành luôn tự cho là đúng như vậy, nhìn nụ cười nhạt đã định liệu trước của Cố Lăng Thành, bởi vì phần nợ mà nắm chặt cánh tay của Lục Cảnh Hoảng, cô nghe thấy lời nói thản nhiên của Lục Cảnh Hoảng:

“Tôi không có quên các người bất quá cũng chỉ là quan hệ chồng trước vợ trước, tôi luôn cho rằng, cuộc đời cũng giống như một chuyến xe, một đường về phía trước, có chút bỏ lỡ phong cảnh lúc ấy, cũng sẽ không có cơ hội trở lại lúc khởi đầu, hướng chỉ là tình yêu?”

Cố Lăng Thành lạnh lùng cười:

“Lục bộ trưởng là muốn chứng minh cái gì, nói rõ ra là, cần gì phải quanh co lòng vòng như vậy!”

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi, nói như vậy, anh đã hiểu chưa.”

“Nếu như thực là của anh, anh cần gì phải gấp gáp dán nhãn lên như vậy, giấu đầu hở đuôi?”

“Các người đủ chưa?”

Tô Noãn không muốn tiếp tục nghe hai người đàn ông coi cô như hàng hoá giằng co với nhau, hai người này, đều là đối tượng hiện tại cô cần phải sạch quan hệ, bất kỳ một người nào cũng làm cho cô chịu không nổi.

Cô thực sự rất tò mò, cuộc đời của cô tại sao lại nhiều sai lầm như vậy, đảm nhận vai chính cô bé lọ lem trong vở kịch cầu huyết sao?

Cô buông cánh tay Lục Cảnh Hoằng ra, xoay người muốn đi, cô cảm thấy được bản thân khó bảo toàn, đợi tiếp nữa không chừng đem tính mạng của mình giao phó ở nơi đây, càng không có nhiều tinh lực để tiếp tục đi tìm hiểu lượng hormone bài tiết dư thừa của hai người đàn ông này!

Chỉ là, vừa đi được hai bước, cổ tay liền bị một lực đạo mạnh mẽ giữ chặt, sau đó, từ bên người xẹt qua một thân ảnh cao to dắt lấy cô đi về phía trước.

Tô Noãn tất nhiên là đoán được ai kéo cô đi, tay cô bị nắm chặt làm đau, chỉ là, Lục Cảnh Hoằng đi rất gấp mà lạnh lùng, bọn họ đi trên sạn đạo quanh co, cho đến khi bọn họ đi vào nơi cử hành nghi thức

cắt băng khánh thành năm quận Hoa Đô.

Đó là một tòa nhà duy nhất trên mặt đất ẩm ướt, giờ phút này tụ tập không ít nhân vật vốn nổi tiếng, Lục Cảnh Hoằng khuôn mặt tuấn tú lãnh đạm bị thương, không hề cố kỵ lôi kéo cô, xuyên qua hội trường, xuyên qua những ánh mắt kinh ngạc cùng ngạc nhiên kia.

Lục Cảnh Hoằng vẫn luôn không chút nào lo ngại người khác, nhưng Tô Noãn cũng không phải vậy, cô nghe thấy âm thanh hết đợt này đến đợt khác ồ lên, cô ở những cái kinh ngạc chỉ trỏ kia, cúi đầu cố gắng che dấu diện mạo của mình.

Cô phát hiện đèn flash loé lên, tanh tách tựa như ngàn ngôi sao sáng chói trong dãy ngân hà, có phóng viên không sợ chết đột nhiên chạy tới, đưa microphone lên:

“Xin hỏi vị tiểu thư mày tên gọi là gì?”

“Đó không phải là con út Lục gia sao, mặt mày sao thành như vậy, đánh nhau với người ta sao?”

“Cho hỏi quan hệ của các người như thế nào?”

Lục Cảnh Hoằng tầm mắt ở trong hội trường do dự, anh vẫn không buông Tô Noãn ra, nghe được phóng viên tha thiết hỏi, có chút không kiên nhẫn, một cái liếc ngang quét tới, quanh thân phút chốc tràn ngập lên hàn khí:

“Cậu tên gì, ở đài truyền hình nào?”

Phóng viên lập tức ảo não bỏ chạy, Lục Cảnh Hoằng đạt được mục đích thì tóm lấy Tô Noãn bước đi, không chút nào để ý ánh mắt tò mò bát quái kia.

“Anh muốn mang tôi đi đâu?”

Anh không chút nào để ý chất vấn của cô, chỉ lo đi về phía trước, trên hành lang yên tĩnh vang lên tiếng giày da hoà cùng giày cao gót giẫm lên trên mặt đất, sau đó, như trong dự liệu của mình Tô Noãn vấp chân té, Lục Cảnh Hoằng tựa hồ giống như sớm đã chờ cô té ngã, như vật sở hữu, anh quay người lại liền ôm lấy cô.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào, đều nói là tạm thời không cần gặp mặt mà!”

Tô Noãn bởi vì mắc cá chân bị đau mà đem cơn tức trút qua lời nói, Lục Cảnh Hoằng không có lập tức buông cô ra, anh nhìn chăm chăm cô, ánh mắt hỗn độn trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tô Noãn chỉ cùng anh nhìn nhau vài lần, liếc nhìn thấy vết thương bên xương gò má cùng khoé miệng anh thì áy náy dờn đi tầm mắt, mặc cho anh chợt cất bước kéo cô vào một ngõ quẹo hẻo lánh.

— — — —

Cửa phòng vệ sinh nam bỗng nhiên bị mở ra, khi Tô Noãn bị mạnh mẽ kéo vào thì bên trong một mảnh hỗn loạn, bọn đàn ông bên trong vốn sau một thoáng kinh ngạc, đều cuống quýt xoay người, sau đó vẻ mặt khó chịu tránh đi Lục Cảnh Hoằng đang dắt Tô Noãn vào trong, thoát ra khỏi cái nơi thị phi này.

Tô Noãn không ngờ tới Lục Cảnh Hoằng không chút kiêng kỵ tới mức này, anh rất không để ý đến phản đối của cô, miệng căng thẳng không nói nên lời, kéo cô tới trước bồn rửa mặt, sau đó lạnh lùng buông ra cánh tay cô đã sớm bị đau ê ẩm.

Thắt lưng Tô Noãn chạm đến thành bồn rửa mặt, cảm giác hít thở không thông mờ mịt còn chưa lấy lại tinh thần, liền nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, vòi nước phun ra dồn dập, sau đó, cô phát hiện cổ mình bị một bàn tay to đè lên.

Dòng nước lạnh như băng tràn vào trên bờ môi cô, cũng làm thấm ướt khuôn mặt cô, một bàn tay mạnh mẽ đưa tới, vốc lấy một bụm nước, tiếp tục chà xát trên bờ môi cô, sau đó, trên môi là một hồi áp lực nặng nề, bàn tay kia mạnh mẽ xoa bóp môi cô.

Trên môi truyền đến từng trận đau rát, ngay cả nước lạnh cũng không thể dập tắt cảm giác nóng bỏng đó, cổ tay bị nắm đến ửng đỏ của Tô Noãn chống trên bồn rửa mặt, nước lạnh thấu xương cùng tư thế khó chịu làm cho hô hấp của cô có chút khốn đốn khó khăn.

Bàn tay kia giống như là lập đi lập lại chấp hành một loại nhiệm vụ máy móc, càng không ngừng xoa bóp, không để ý cô bởi vì sắc nước mà họ khan không dứt.

Bóng đen cao to ưỡng thẳng sau lưng bao phủ thân thể cô, Tô Noãn bỗng nhiên cảm thấy có một nỗi sợ hãi vô hình, giây giụa của cô chỉ đổi lấy anh càng thêm đối đãi thô lỗ, người đàn ông tao nhã biết kiềm chế kia sao lại biến thành như vậy!

“Anh rốt cuộc muốn thế nào, khụ khụ, tại sao làm như vậy, buông ra!”

Cái cổ yếu ớt của Tô Noãn bị đè phát đau, cô liều mạng vùng vẫy hai tay, cố gắng thoát khỏi khống chế của Lục Cảnh Hoằng, cô nghĩ môi của cô nhất định bị chà xát tới bầm rồi, nếu không khi gội nước lạnh lên, không phải là nùng đậm đau đớn như vậy.

“Em cho rằng tôi muốn thế nào?”

Âm thanh nhẹ như băng như lửa, lực đạo trên môi cô chẳng những không giảm bớt, ngược lại còn tăng thêm vài phần:

“Tôi không nghĩ tới lá gan của em lớn như vậy, một lần rồi lại một lần mặc kệ lời tôi nói, em nghĩ tôi quan tâm đến em nên cứ như vậy mà sẽ bao dung hết thảy toàn bộ tùy hứng của em sao?”

Bàn tay vốn đang sờ nhẹ gáy của cô, nhiệt độ lòng bàn tay đang vuốt ve da thịt cô, kích thích cô run rẩy, toàn thân lỗ chân lông cũng trong nháy mắt co rút nhanh, muốn nghiêng đầu trốn thoát, lại bị giam cầm chặt hơn.

“Cảm thấy nụ hôn của hân ta như thế nào?”

Thanh âm của anh quý dị mà linh hoạt kỳ ảo, Tô Noãn có thể nhận thấy được anh nhẹ nhàng cúi thấp người xuống, hơi thở nóng ấm của anh phun ở sau tai cô.

Anh không còn giầy xéo môi cô nữa, từ phía sau lưng ôm lấy cô, khẽ vuốt mái tóc ướt sũng của cô, như có như không quét qua môi cô, anh khẽ đóng mở đôi môi chạm nhẹ vành tai cô:

“Sao lại không đeo cái sợi dây chuyền kia, chẳng lẽ vì nhìn thấy anh ta mà muốn công khai từ bỏ quan hệ với tôi sao?”

Tô Noãn chưa bao giờ bị một người đàn ông đối đãi như vậy, cảm thấy xấu hổ mà tức giận, cô liếc nhìn khuôn mặt anh tuấn xinh đẹp phản ngược qua gương, khoé môi nhếch lên lạnh lùng mà mỉa mai cười, ánh mắt lạnh lùng giống như lưỡi đao mỏng.

Người đàn ông cứ như vậy tham muốn giữ lấy vô cùng mãnh liệt, mà cô căn bản không phải là vật sở hữu của anh, cô có tự do của mình, mà không phải là món đồ chơi của anh, cũng không phải là đồ chơi

của người đàn ông khác.

“Tôi làm chuyện gì không cần anh quản, xin anh tôn trọng riêng tư của tôi.”

“Hả? Em là muốn vội vã phủ sạch quan hệ với tôi sao?”

Anh nhẹ nhàng thì thầm bên vành tai cô, nhưng hơi thở so với mới vừa rồi rối loạn một chút, anh đang cố gắng áp chế tâm tình của mình, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt quật cường kia, khẽ nhíu đuôi lông mày:

“Chẳng lẽ tôi không được quản em sao? Em là phụ nữ của tôi, nên ngoan ngoãn nghe lời tôi, ở lại bên cạnh tôi.”

“Ai là phụ nữ của anh chứ, chúng ta cái gì cũng không phải, không phải chỉ là hôn nhau vài lần thôi sao? Vậy thì căn bản không tính vào đâu cả!”

Anh bàn tay đặt bên eo cô chợt siết chặt, Tô Noãn nín thở buồn bực, bàn tay vuốt ve bờ môi cô di chuyển xuống cằm, sau đó nhẹ nhàng nâng lên, để cho đôi mắt tức đỏ của cô nhìn vào gương.

Trong gương, bọn họ mập mờ dựa vào nhau, hai mắt của anh gắt gao nhìn chăm chú vào con ngươi cô, từ từ đến gần, vết máu đỏ khô khốc trên môi lướt qua hai má cô, không cách nào che dấu toàn bộ lạnh lùng phần nộ:

“Không tính vào đâu! Như thế nào mới được xem là phụ nữ của tôi?”

Tay của anh trượt theo bên eo cô, vuốt ve trên cái bụng bằng phẳng của cô, vuốt ve trên đùi, thanh âm của anh khẽ khàn khàn mà tràn đầy từ tính, giống như là một bùa chú quanh quẩn bên tai:

“Là muốn như vậy sao?”

Đầu ngón tay hơi lạnh của anh hướng bên người cô vuốt ve, chạm đến da thịt bên dưới chiếc váy ngắn của cô, Tô Noãn cảm thấy vô cùng xấu hổ và giận dữ, khi tay của anh phút chốc lướt qua làn váy của cô thì Tô Noãn rốt cuộc không chế không nổi nữa mà kêu to lên:

“Anh cái đồ biến thái này, buông tôi ra, buông ra!”

Cô run run rẩy rẩy chống đỡ bồng rửa tay, hai chân có chút như nhũn ra, bị khuất nhục cùng sợ hãi tập kích.

Anh đáng sợ vượt xa ngoài sức tưởng tượng của cô, hơn nữa còn ở trong phạm vi khống chế của cô, mọi cung chiêu anh dành cho, đã tràn đầy biến số, có lẽ một giây kế tiếp chính là trừng phạt tà ác nhất.

Cô giống như là đứa bé yếu đuối, bị vây khốn trong ngực anh, bởi vì sợ hãi mà ghen ngào, trong phòng vệ sinh vang lên tiếng bước chân, Tô Noãn sợ hãi trợn to mắt nhìn lại, bên tai vang lên âm thanh ra lệnh lãnh khốc của Lục Cảnh Hoảng:

“Ra ngoài, đóng cửa lại.”

Một người đàn ông há to miệng vì ngạc nhiên, một tay nắm lấy tay cầm cửa, không dám tin nhìn cảnh tượng mập mờ kiều diễm bên trong, khi tầm mắt anh ta quét về phía Tô Noãn nhếch nhác thì bị một giọng nói cực kỳ lạnh lùng tức giận quát lên:

“Còn không đi ra ngoài.”

Người tới chính là nhân viên làm việc ở năm quận Hoa Đô, lẫn lộn vài năm trên thương trường đen tối, tự nhiên nhìn ra được thân phận

tôn quý của Lục Cảnh Hoằng, cũng nhận ra được Lục Cảnh Hoằng giờ phút này đang tức giận tột đỉnh, một khi chọc giận kết quả sau đó khó lường.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, các người cứ tiếp tục, tiếp tục đi!”

Tô Noãn nhìn thấy hy vọng duy nhất có thể cứu mình đã chuồn mất theo kẽ ngón tay, cửa phòng vệ sinh gắt gao đóng lại, bên trong không gian sáng như ban ngày, lần nữa khôi phục tĩnh mịch như cũ, còn có tiếng hít thở nặng nề.

“Em cho là hắn sẽ giúp em sao? Hay là hy vọng hắn ta đi thông báo cho Cố Lăng Thành tới cứu em?”

Vì cái gì cứ nhắc tới Cố Lăng Thành, cho dù là ở thời điểm này, nếu anh không đề cập tới, cô căn bản sẽ không nghĩ tới Cố Lăng Thành, cho dù, Cố Lăng Thành từng là tín nhiệm duy nhất cho sinh mệnh cô dựa vào.

Nhưng đó cũng đã là chuyện quá khứ, cô không cách nào dễ dàng tha thứ Lục Cảnh Hoằng đối với mình như vậy, bởi vì trong đầu óc của cô, thời khắc tên Thiếu Thần dao động, cô làm sao dám đi xin lỗi Thiếu Thần?

Nhớ tới chàng trai như ánh mặt trời rực rỡ kia, Tô Noãn không biết khí lực từ đâu mà có, đột nhiên mạnh mẽ đẩy Lục Cảnh Hoằng ra, cô còn chưa kịp kinh ngạc, xoay người muốn chạy, mới chạy được vài bước, liền nhìn thấy người đàn ông ngăn ở trước mặt.

Lục Cảnh Hoằng sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm cô, không ngờ cô lại dám trốn, ánh mắt dừng lại trên cánh môi đỏ tươi của cô, một cách tự nhiên nhớ lại một màn trên sạn đạo, đáy mắt anh thoáng hiện qua nồng đậm chán ghét.

Phụ nữ của anh, thế nào cho phép người đàn ông khác tới nhúng chàm?

Lục Cảnh Hoằng từ từ tiến tới gần, trên mặt lạnh lẽo tức giận, đơn giản hiểu rõ, Tô Noãn lỗ mất cơ hội chạy trốn, cô cảm thấy mình cơ hồ muốn hoá đá, lĩnh hội kinh khủng mới vừa rồi không phải là giả dối, cô lui tới góc tường, không còn đường thối lui.

Hai vai cô hơi hơi run, sau đó, bả vai cô bị nặng nề nắm chặt, Tô Noãn cảm giác mình nên nói cái gì đó, đập vào mắt là Lục Cảnh Hoằng đang cố gắng bình ổn phần nộ, cho nên hơi ngẩng đầu lên:

“Lục...”

Bàn tay vốn đang đặt trên vai cô, mạnh mẽ đánh thép trong nháy mắt nâng mặt cô lên, cánh môi cô cơ hồ còn đau đã bị cắn cắn ngậm vào trong miệng.

Đau đớn mà dính lấy hôn mãnh liệt, cô hoàn toàn không ngờ tới, vì vậy mà bị kinh sợ, thế cho nên giây dựa đến mức dị thường kịch liệt.

Trong lúc hai cánh tay của cô ngăn trở lẫn nhau, cô rõ ràng cảm nhận được nhịp tim trầm ổn cùng độ ấm thân thể của Lục Cảnh Hoằng, còn có nhịp tim đập hăng hái của mình, cô không ngừng thông báo cho chính mình: đó là bởi vì cô sợ hãi.

Bọn họ không phải là chưa từng hôn qua, nhưng không có lần đầu tiên đạt tới trình độ như thế này, có chút điên cuồng, lưỡi của anh đưa vào khoang miệng cô, cùng cô quấn lấy, vô luận cô né tránh như thế nào, cũng theo sát không nghĩ.

Tô Noãn trừng to đôi mắt phượng kia, trên vầng trán là khuôn mặt

tuấn tú phóng đại của Lục Cảnh Hoằng, mặc dù mang theo thương tích, anh chớp chớp mắt, một chút một chút mạnh mẽ hôn cô, mang theo tức giận phát tiết, lại cực kỳ nghiêm túc thâm nhập, hình như cũng rất hưởng thụ.

Một cánh tay dờ xuống bên dưới, kéo qua eo nhỏ của cô, dùng sức đem lấy cô gần sát mình, hô hấp thâm trầm mà thở gấp gấp, cô lại bởi vì khẩn trương mà không thể toàn tâm tập trung tinh thần, quá mức tỉnh táo, tỉnh táo đến mức thân thể nhẹ nhàng phát run.

Nhưng mà từ nay về sau giấy dựa của cô bất quá cũng chỉ là một lần lại một lần trốn chạy, sau gáy bị tay anh đè lấy không thể nhúc nhích, Lục Cảnh Hoằng còn là một lần lại một lần đem cô dán chặt trên người mình.

Trong phòng vệ sinh rộng rãi, hai người giống như đang tiến hành khiêu vũ một hồi sóng triều, hai cánh tay của cô để bên ngoài, dùng sức đẩy, bước đi hỗn loạn, tiếng bước chân theo sát, giữa răng môi thủy chung gắn bó, lưu luyến không ngừng.

Tô Noãn biết mình cuối cùng không cách nào kháng cự được Lục Cảnh Hoằng, rõ ràng quyết định muốn cùng anh vạch rõ giới hạn, nhưng lại không thể không hướng về anh khuất phục, cô lui về phía sau, anh liền một đường theo tới, một tay anh nắm ở bên eo cô, một tay chống đỡ trên tường gạch.

Hôn, vẫn không gián đoạn.

Cô hô hấp không thông, chỉ có thể ưm, hai tay bài xích, lại không tự chủ bắt lấy vạt áo trước của anh, đầu vầng mắt hoa.

Đợi cô ý thức mở lên tầm mắt mê ly, liền phát hiện bọn họ đang kéo nhau vào trong phòng nhỏ của phòng vệ sinh, trong không gian chật

hẹp, bọn họ gắt gao dính vào cùng một chỗ, anh hôn hít bao vây cô.

Cô nghe được âm thanh của nụ hôn, sền sệt ngọt ngào, hơn nữa mang theo thần nhiên ưu thương, cũng hoặc là phần nộ.

Một chút quần áo của cô đã muốn không thấy bóng dáng, chiếc váy ngắn in hình tranh sơn thủy trên người đã sớm xốc xếch, dây vai cũng rơi xuống ở hai bên, cô đáng xấu hổ phát hiện, cô đang chiếm giữ trên thân thể cao to của anh.

Anh đem cô nặng nề đè lên vách tường lạnh lẽo, hai tay của anh nâng hông của cô, làn váy hơi được vén lên, như ẩn như hiện tiết lộ cảnh xuân, khi cô ý thức được chuyện này, toàn thân bắt đầu nóng lên.

Cô muốn tránh thoát kích tình mãnh liệt như vậy, Lục Cảnh Hoảng sâu kín mở mắt ra, ngưng môi lưỡi quấn quýt hôn sâu, lại chưa rời đi môi cô, như trước chiếm cứ hô hấp của cô, Tô Noãn cúi thấp đầu xuống, nhìn thấy đôi mắt anh nồng đậm thâm thúy.

Hô hấp rối loạn, nghe được tiếng hít thở không ổn định lẫn nhau.

Cô chưa từng gặp qua người đàn ông nào như vậy, khi thì giống như đường tăng khổ hạnh thanh tâm quả dục, khi thì lại cuồng dã giống như sư tử oai phong trên chốn thảo nguyên, cô suy đoán không ra cảm xúc hay thay đổi như vậy.

Cho dù là đối với Cố Lăng Thành, cô cũng chưa từng mất khống chế như vậy, nhưng mà, hiện tại ở trước mặt người đàn ông này, cô mất đi lực chủ đạo cùng quyền phát biểu, chuyện này làm cho cô cảm thấy vô cùng kinh hoàng.

Nói cho cùng, cô căn bản không hiểu rõ nụ hôn của người đàn ông

này, hơn nữa anh còn là một người cao cao tại thượng, sâu không lường được, vào lúc cô đối mặt anh thì không tìm ra được phương hướng phát triển tình thế, cũng không nhìn thấy được ranh giới cuối cùng của tình cảm.

Giống như có chuyện sẽ trở nên càng thêm hồngбет, hơn nữa, quá trình cùng kết quả, hoàn toàn không do cô khống chế.

Cô chỉ là một con rối gỗ chết lặng, mà anh, mới là người giật dây, quyết định nhất cử nhất động của cô, bao gồm tình cảm.

Cảm giác nhanh chóng và tinh tế như vậy, tràn ngập linh hồn cô, sau đó, nụ hôn trên môi biến mất, cô một lần nữa lấy lại được hô hấp của mình.

Nụ hôn nóng ấm khẽ rơi trên cằm cô, ngay sau đó di chuyển dọc theo cần cổ cô, chậm rãi đi xuống, trên xương quai xanh truyền đến cảm giác nóng bỏng, cô nghe thấy âm thanh khoá kéo kéo xuống rất nhỏ.

Váy ngắn trên người bỗng nhiên rộng thùng thình, cô biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, cho nên trước khi áo ngực rơi xuống, gắt gao che lấy ngực, nụ hôn của anh dừng lại ở trước ngực cô, bị cánh tay đột nhiên xuất hiện của cô ngăn cản.

Lục Cảnh Hoằng không có cố chấp miễn cưỡng cô, buông cô ra, nhìn chằm chằm khuôn mặt của cô bởi vì thiếu dưỡng khí mà đỏ bừng, nhìn cô trực tiếp mặc xong váy, cầm lấy áo khoát trên nắp bồn cầu mặc vào, che kín vết hôn nhàn nhạt phơì bày trên da thịt.

Khi nháy mắt Tô Noãn bị buông ra, tất cả cảm giác dần dần biến mất, giống như một dòng nước chỉ là suy nghĩ lung tung, cô dựa vào vách tường đứng vững, không dám nhìn ánh mắt chuyên chú nóng bỏng

của Lục Cảnh Hoằng.

Đây là lần đầu tiên cô nếm đến hương vị tình dục, giống như là Eva ăn vụng trái cấm, không thể tránh khỏi sợ hãi, cũng vì vậy mà cả người run rẩy.

Nụ hôn êm ái rơi trên trán cô, cách mái tóc dài, Lục Cảnh Hoằng cúi thấp đầu xuống, đè lên cái trán của cô, sống mũi cao thẳng của anh ma sát cánh mũi cô:

“Noãn Nhi,” anh khẽ thở dài, “Noãn Nhi.....”

Thanh âm của anh không hề lạnh lùng lãnh đạm, mà là trầm thấp, khàn khàn, dịu dàng, rất dễ làm người ta sinh ra hiểu lầm, giống như anh đang thật sâu yêu say đắm, yêu say đắm nồng cháy.

Tô Noãn đã khôi phục lý trí, không có tiếp tục trầm luân trong tình nồng mật ý của Lục Cảnh Hoằng, cô sẽ không mắc mưu, anh làm sao có thể yêu cô, đàn ông là một động vật có dục vọng chinh phục cao, anh hiện tại bất quá cũng chỉ là ăn không được miếng thịt béo bở này.

Tô Noãn lông mi khẽ rung động, trong đôi mắt cô là cảm xúc phức tạp khó hiểu, xung quanh cô đều bị khí thế của Lục Cảnh Hoằng bao vây, cô bị đặt bên trong lòng ngực anh, không thể nhúc nhích.

Cho dù không muốn đi tin tưởng, giờ khắc này, cô không cách nào chống lại sức lực của Lục Cảnh Hoằng, cho nên, nội tâm của chính mình trịnh trọng bị cảm giác mê hoặc lấp đầy.

Một màn này mang theo hoảng sợ mê hoặc, rất khác xa so với một trận động đất, tới vô cùng mãnh liệt, làm cho cô sợ hãi.

Căn phòng nhỏ cách vách truyền đến tiếng xả nước, Tô Noãn hoàn hồn, cũng cảm giác được nửa người dưới của Lục Cảnh Hoằng cứng ngắc, ai cũng không phát hiện, trong phòng vệ sinh còn có người, như vậy vừa rồi bọn họ...

Trên vách ngăn truyền tới một tiếng gõ vang dội, sau đó là âm thanh thô lỗ mà oán trách của người đàn ông:

“Tôi nói anh lần sau xem phim có thể hay không đeo tai nghe lên a, bị anh làm thành như vậy, cơn đau bụng táo bón của tôi vất vả mới tốt lên lại tái phát, tôi tìm ai chịu trách nhiệm đây hả?”

“Thật là muốn chết, đầu năm nay ngay cả đi vệ sinh cũng phải mất nửa cái mạng...”

— — —

Cô không biết mình như thế nào lên xe của Lục Cảnh Hoằng, xe chạy nhanh ra khỏi năm quận Hoa Đô, không có một tiếng nói chuyện, xe một vòng rồi một vòng xoay quanh theo vòng tròn trên đường, thanh âm lốp xe ma sát mặt đất bổ sung vào yên tĩnh bên trong xe.

“Ngày mai anh đi đón em thì hy vọng nhìn thấy sợi dây chuyền trên cổ.”

Tô Noãn nghiêng đầu, nhìn vẻ mặt không có gì khác của Lục Cảnh Hoằng, vết thương trên mặt anh còn chưa được dùng thuốc khử trùng xử lý qua, chỉ là được tùy ý rửa sạch ở bồn rửa mặt trong nhà vệ sinh.

“Đừng nói là anh thực yêu thích tôi chứ?”

Xe chợt dừng lại ven đường, Tô Noãn chỉ là lẳng lặng nhìn người đàn ông bên cạnh, nương theo ánh sáng mờ mờ, chú ý đến từng diễn cảm của Lục Cảnh Hoằng, trên mặt của cô là trong suốt mỉm cười.

Hệ thống sưởi bên trong xe mở không lớn lắm, Lục Cảnh Hoằng lại cảm thấy được trên mặt một trận nóng bỏng, có một loại dũng khí giấu ở góc sâu nhất trong đáy lòng bị dòm ngó dò xét thất thố.

Anh nắm chặt tay lái, Tô Noãn liếc mắt nhìn từng động tác nhỏ của anh, đáy mắt hiện lên bi thương bất đắc dĩ, cô nhẹ nhàng cong lên khoé môi, nhìn con đường quanh co phía trước:

“Thực ra thì anh không cần phải bởi vì đồng ý với Thiếu Thần mà chăm sóc tôi, tôi có thể sống tự lập, tuy rằng quả thực không tốt, cũng không đến nỗi phải lưu lạc xó chợ đầu đường.”

Lục Cảnh Hoằng nhịp tim hơi chậm lại, anh vẫn luôn che giấu bí mật, cô thể nhưng lại biết, nhớ tới bản fax Kiều fax cho anh, một ngày kia, cô đã gặp Doãn Thụy Hàm ở cửa hàng bách hoá...

Ánh sáng lạnh lùng bén nhọn chớp tắt ở đáy mắt, nhưng không cách nào xua đi lòng đang loạn như ma của mình, toàn bộ hết thảy đều thoát khỏi quỹ đạo kế hoạch của anh, anh vô cùng rõ ràng Thiếu Thần đối với Tô Noãn mà nói, ý nghĩa như thế nào.

Nhớ lại Tô Noãn cự tuyệt đêm đó, là bởi vì Thiếu Thần sao, vì Thiếu Thần, cho nên, mới cự tuyệt anh xa ngoài ngàn dặm? Mà không phải bởi vì Cố Lăng Thành?

“Là tôi ích kỷ, bởi vì rất lưu luyến ấm áp của anh trao cho, cho nên vẫn luôn lừa gạt mình, cho là như vậy có thể trốn khỏi sự khiển trách của linh hồn.”

“Một cái gai đã ở lâu trong lòng, muốn nhổ ra thực không dễ dàng, loại cảm giác này đau đến không muốn sống, nhưng chuyện này cũng không thể trở thành lý do thương tổn người khác.”

Tô Noãn hai tay siết chặt làn váy, trên mặt cô như cũ là nụ cười ôn nhu, có chút phô trương, nhưng cũng cực kỳ chân thành, mà anh chỉ là trầm mặc, lẳng lặng nghe:

“Có lẽ hiện tại nói vẫn chưa muộn, tôi không thể không nói cho anh biết, tôi sợ rằng không cách nào tiếp tục nói chuyện yêu đương với anh, tôi không muốn sau khi chúng ta qua lại lại tiếp tục tiếp nối cục diện gian nan, anh cũng biết rõ thân phận địa vị của anh, mà tôi, đã không cách nào lại đi yêu ai nữa.”

Tô Noãn cố gắng làm cho ngữ khí của mình duy trì lãnh đạm, cô không đi quan sát vẻ mặt Lục Cảnh Hoàng, không để cho mình lần nữa lại dao động, giải quyết dứt khoát mới là phương thức tốt nhất.

“Tôi cũng không phải là một cô gái tốt, đã từng bất hạnh luôn nhắc nhở tôi, quá khứ tôi đã phạm nhiều sai lầm, hai năm trước khi gặp được anh, tôi vẫn trải qua cuộc sống mơ mơ màng màng, thường xuyên khát vọng có thể biến mất trên thế giới này, như vậy là có thể được giải thoát, không cần phải sống để tiếp tục mang trên lưng cảm giác tội lỗi.”

“Lục Thiếu Thần, anh ấy đã chết, anh ấy bởi vì tôi mới chết, nếu ngày đó tôi không tùy hứng chạy tới hiện trường hôn lễ của Cố Lăng Thành, chung quy anh ấy cũng không vì cứu tôi mà bị xe đụng, tôi vĩnh viễn cũng không cách nào bù đắp lại phần nội tâm áy náy này, không thể báo đáp tình yêu của anh ấy, cho nên vĩnh viễn cũng không cách nào tha thứ cho chính mình.”

“Em nói đủ chưa?”

Anh nhàn nhạt ngoái đầu nhìn lại, nhìn cô, Tô Noãn ngẩn ra, cô đã không có dũng khí nói tiếp, thế nhưng cũng không ngại, cô cũng đã nói hết cho Lục Cảnh Hoằng hiểu rồi.

“Thực xin lỗi.”

Tô Noãn không nhìn khuôn mặt tuần tú ở trong bóng đêm mà trưng ra nụ cười, sắc mặt có chút tái nhợt, trong mắt không có cảm xúc dao động, cô nhanh chóng mở cửa xe, sau đó đi xuống.

Đèn xe chiếu rọi trên con đường uốn lượn, Tô Noãn thở phào một cái, có loại cảm giác thoải mái như trút được gánh nặng, trái tim của cô đau đớn hít thở không thông, cô cảm thấy chắc là Thiếu Thần buồn lắm, cô thương tổn chú của anh như vậy, hẳn là anh sẽ thương tâm đi?

Cô không phải loại phụ nữ đáng được thông cảm, cho nên, chỉ có thể chật vật sống tốt, ai cũng đừng mong muốn cứu vớt cô.

Cô tiến lên phía trước, tựa hồ quên mất đây là đang trên đường cao tốc, mang ý cười trên mặt, trước mắt cô lại hiện ra bụi lau sậy rậm rạp ở cửa Thanh Nham.

Cô nghĩ cô trước khi mất sẽ trở về nơi đó, cô không mong kiếp sau đầu thai thành đứa bé, chỉ mong có thể hoá thành tro tàn, chôn dưới lòng đất, giống như đám cỏ lau kia.

Cô đã đi được một đoạn rất xa, cơ hồ giống như là muốn chạy trốn, bóng lưng mảnh mai, ánh mắt yên tĩnh cơ hồ muốn đả thương người.

“Tôi cho phép em xuống xe sao?”

Anh đúng là vẫn còn đuổi theo, anh một phát bắt được cô, bả vai phong phanh của cô ở bên dưới lòng bàn tay anh, an tĩnh làm cho lòng của anh hơi run rẩy, anh bắt đầu vì tim mình đập nhanh mà tức giận.

“Chẳng lẽ em không biết trên đường cao tốc không cho phép đi bộ sao?”

Anh lạnh lạnh hướng cô quát, khó nén tức giận, Tô Noãn ngẩng đầu nhìn anh, cô nhìn qua phá lệ sự yên lặng, ánh mắt thanh tĩnh, nhưng là đôi tay cũng đang nhẹ nhàng co rúm lại.

Anh trông thấy cô cố gắng muốn che dấu hai tay, tim nặng nề đau, đau đến anh nghĩ cứ như vậy mà mất đi nhịp tim đập của mình.

“Tôi nghĩ là anh hy vọng tôi xuống xe, tình huống như vậy, anh sẽ rất xấu hổ.”

“Em nghĩ? Em cái người phụ nữ tự cho là đúng này.”

Anh đóng băng nhìn đôi mắt trầm mặc kia của cô, bên trong nó là ướm át cùng dao động rất nhỏ mà sáng ngời, anh biết, nếu như đêm nay anh không bắt được cô, anh sẽ bỏ lỡ rất nhiều thứ.

Bỏ lỡ như vậy, sẽ làm cho tim anh hung hăng phát đau, sau đó, anh sẽ cảm thấy không cách nào tiếp tục chuyên tâm vào chuyện khác, cứ thế mà sống trong thống khổ vô vọng mờ ảo.

“Những gì muốn nói tôi đã nói rất rõ ràng rồi, nếu như Lục tiên sinh còn có cái gì vẫn không rõ, tôi không ngại giải thích lần nữa, nếu như trước đây tôi có nói gì làm anh khốn nhiễu, vậy tôi nhận lỗi với anh.”

Cô khẽ ngược nhìn anh, âm thanh rất dịu dàng, cũng rất nhún nhường, rõ ràng, muốn cùng anh vạch rõ quan hệ.

Lục đạo đặt trên vai cô tăng thêm, Lục Cảnh Hoằng nhìn đôi môi đỏ mọng khép mở của cô, anh nhanh chóng hôn lên:

“Câm miệng, cô gái này.”

Anh không thể tha thứ cô nói ra lời nói làm anh tức giận, anh có đồng ý cho cô kết thúc màn yêu đương này sao, anh có nói muốn cùng cô làm người xa lạ sao?

Cô không lên tiếng nữa, không muốn làm cho anh càng thêm tức giận, Lục Cảnh Hoằng hôn rất nghiêm túc, so với trong phòng vệ sinh còn chuyên tâm hơn, bởi vì anh rất nghiêm túc muốn người phụ nữ trước mặt này không được nói thêm gì nữa.

Anh chưa bao giờ biết, trên thế giới này, còn có một phương pháp khiến phụ nữ câm miệng tốt như vậy.

Trên đường lớn thỉnh thoảng mới có một chiếc xe hơi chạy qua, hai người đứng ở ven đường, Lục Cảnh Hoằng không muốn buông cô ra, anh tham luyến môi cô, giống như là một loại thuốc phiện làm cho con người ta độc nghiện.

“Trước khi tôi còn chưa nói dừng lại, em không có tư cách nói kết thúc.”

Tô Noãn mặc kệ anh hôn cô, không có đẩy ra, khi nụ hôn kết thúc trong nháy mắt, cô ngẩng đầu lên, khoé mắt loé ra gợn sóng trong suốt, tuyệt vọng bi thương nở nụ cười:

“Tôi bỗng nhiên cũng rất muốn hôn anh.”

Trên thế giới lại có mấy người đàn ông, có thể cự tuyệt một đôi môi xinh đẹp ánh mắt trong suốt như vậy?

Cô kiễng đầu ngón chân, kéo lấy vạt áo trước của anh, Lục Cảnh Hoằng ngưng mắt nhìn khuôn mặt tràn đầy tươi cười chân thành tha thiết của cô, theo bản năng nghiêng người xuống, khi trên môi truyền đến mềm mại quen thuộc, anh nhắm nghiền hai mắt.

Có thể hay không tạm thời không nên đi so đo nhiều như vậy, dừng lại suy nghĩ, quá khứ cùng tương lai.

Hiện tại, chỉ muốn ôm, hiện tại, chỉ muốn hôn, cho dù có người nhìn.

Cách đó không xa truyền đến tiếng thắng xe bén nhọn, Tô Noãn buông Lục Cảnh Hoằng ra, theo tiếng nhìn lại, liền nhìn thấy một chiếc xe Volvo S80L màu xám bạc cùng một chiếc xe tải khác va mạnh vào nhau.

Xe hơi dừng một cái vội quay ngược trở lại, lớp xe ma sát mặt đất, hoa lửa bắn ra bốn phía, xuyên thấu ánh trăng mờ mịt ban đêm, cuối cùng là va chạm kịch liệt lên rào chắn bảo hiểm.

Xe vận tải cũng nhất thời lộn xộn, quẹo vòng vòng ở khúc cua chật hẹp trên con đường lớn, ở một chỗ rẽ, đầu xe nặng nề thuận thế dừng vào đuôi xe hơi, động cơ phát ra tiếng rít gào nổ vang, giống như âm u hung hăng càn quấy.

Lục Cảnh Hoằng bảo vệ định đem Tô Noãn bên cạnh, che chở cô vào trong ngực, ngưng mắt nhìn sang, xe vận tải cùng xe hơi dừng vào nhau lắc lư rời ra, xe vận tải va vào sườn núi, mà xe hơi trực tiếp vọt tới vách đá rào chắn bảo hộ.

Bánh xe ma sát qua hàng rào, có lẽ bởi vì tài xế thắng xe kịp thời, nên xe không lao qua hàng rào, mà là lật một cái, mui xe đập mạnh trên mặt đất, phát ra tiếng va chạm nặng nề.

Tiếng thủy tinh vỡ vụn làm đẹp bóng đêm tĩnh mịch, Lục Cảnh Hoằng đối với tình huống xảy ra đột ngột bình tĩnh nhanh chóng xử lý – báo cảnh sát, khi Tô Noãn lo lắng muốn đến gần thì Lục Cảnh Hoằng một phen kéo lấy cổ tay cô:

“Đừng qua đó!”

Dù là ai cũng không cách nào biết liệu chiếc xe kia có nổ tung hay không, khói mù màu trắng róc rách từ trong chiếc xe lật bay ra, đèn xe phảng phất chớp tắt, Tô Noãn nhìn thấy một người từ trong ghế lái khó khăn bò ra, cô nghe được tiếng rên rỉ đau đớn của phụ nữ:

“Lăng Thành, cứu em...”

Tô Noãn sửng sốt, cô cho là mình nghe lầm, quay lại nhìn người đàn ông còn bị kẹt ở cửa kính xe nửa bước chưa ra được, cô nhìn không rõ mặt của anh, nhưng nhớ rõ thân hình anh, nhiều năm ở chung như vậy, sao lại tùy tiện có thể quên?

Cô nhìn thấy màu huyết đỏ tươi lập tức từ trên cửa sổ ghế lái phụ tràn ra, giống như một đoá hoa mới nở, lan khắp mặt đất, khắp nơi diêm dúa lạnh lẽo.

Màu đỏ máu ở trong đêm đông giống như linh xà tiếp tục lan tràn, trên cửa kính xe âm u yên tĩnh lộ ra da thịt trắng nõn, uốn lượn, thậm chí có thể nhìn thấy máu phát tán ra khí nóng màu trắng, nháy mắt tan biến.

Sau đó, Tô Noãn chạy đến ghế lái phụ khó khăn mở ra một lối nhỏ,

nương theo tiếng khóc nỉ non sợ hãi của đứa bé, một tiếng một tiếng
nhiều loạn tinh thần người ta.

Chương 34: Đáp án tình yêu

Người tình mới của quan ngoại giao – Chương 34

Người tình mới của quan ngoại giao 05/11/2014 Để lại bình luận

1 Vote

Đáp án tình yêu

Edit: Hiếu Đồng

Tiếng bước chân vớ vụn khẽ vang lên trên sạn đạo, Cố Lăng Thành dập tắt diếu thuốc trong tay, quay đầu nhìn lại, Doãn Thuy Hàm đã đi tới bên cạnh anh, hình tượng quý phu nhân tao nhã cao quý vừa nhìn qua là biết ngay.

Ánh mắt của anh dừng trên cái bụng bằng phẳng của cô, nơi đó đã muốn hai tháng, đứa bé này cũng không được mong đợi có mặt trên thế giới này, đáy mắt lạnh thấu xương chợt loé ra ánh sáng, khoé miệng lại treo lên ý cười:

“Mang thai còn uống rượu?”

Doãn Thuy Hàm đối với lời nói của Cố Lăng Thành cũng không có gì khác thường, đứng ở trước lan can, trong tay cầm một ly rượu đỏ tươi, không để lại dấu vết đưa cho người đàn ông bên cạnh:

“Hay là trước tiên uống chút rượu cho vui bớt nỗi buồn đi, rồi tiếp tục nói đến chủ đề của chúng ta.”

Cố Lăng Thành dờn đi ánh mắt đang nhìn chăm chăm bụng cô, nhìn cái ly rượu để cao giữa ngón tay thon dài của cô:

“Nét mặt của tôi rất rõ ràng sao?”

Anh mỉm cười mang theo một tia mỉa mai, còn có như vậy một tia tìm kiếm, Doãn Thuy Hàm nghiêng người, cười nhạt đón nhận ánh mắt hứng thú của Cố Lăng Thành:

“Em đoán được a, vừa rồi ở hội trường nhìn thấy bộ mặt bị thương của Lục bộ trưởng, lại lôi kéo Tô tiểu thư, em cho là anh nhìn thấy sẽ không vui.”

Doãn Thuy Hàm giống như không thấy khoé miệng Cố Lăng Thành bị thương, nhẹ nhàng lắc chất lỏng trong ly, màu đỏ rực rỡ xinh đẹp, cô nhìn chăm chú một lát, chợt cười tươi:

“Chỉ là như vậy cũng tốt, Tô tiểu thư tìm được hạnh phúc của mình, anh dù sao cũng không cần phải cảm thấy áy náy như vậy, về sau đã có một người đàn ông khác thay thế anh tới bảo vệ cô ấy.”

Bàn tay đang lắc ly rượu chợt bị nắm chặt, lực đạo mạnh mẽ ngăn cản cô hài lòng nhàn nhã, tròng mắt mỉm cười Doãn Thuy Hàm nghe thấy Cố Lăng Thành thản nhiên mở miệng:

“Phụ nữ không cần quá sắc bén.”

Doãn Thuy Hàm nhú mi, cong lên khoé môi trơn bóng, ngữ khí cũng có ý vị thâm sâu khác nở nụ cười yếu ớt:

“So với Tô tiểu thư, em chỉ có thể coi là nhanh mồm nhanh miệng mà thôi.”

Cố Lăng Thành lấy ly rượu trong tay cô, nhẹ nhàng mà cười, phân không rõ cảm xúc:

“Tôi thích phụ nữ thông minh và hiểu rõ chính mình.”

“Cám ơn.”

Doãn Thuy Hàm không chút khiêm tốn nào đón nhận lời khen này, nhẹ nhàng ngoái đầu nhìn lại, nhìn Cố Lăng Thành uống hết chất lỏng lạnh lẽo này, vẻ mặt của anh từ đầu đến cuối thê lương, cho dù là cười, cũng là lạnh lùng cười khế.

“Còn chưa chịu về sao?”

Cô đưa tay lấy ly rượu, ngón tay lại bị bàn tay to có chút thô ráp dịu dàng cầm lấy, bên tai là thanh âm khe khẽ tĩnh mịch mà xa xăm của anh:

“Tôi luôn rất tò mò, em xác định yêu tôi sao?”

Doãn Thuy Hàm nếu biết anh vì Tô Noãn làm mấy chuyện kia, thì làm sao lại không biết những chuyện khác anh đã làm, hiện tại vạch trần, lại có quan hệ gì, anh cũng không phải một người đàn ông xử trí theo cảm tính, cô cũng không phải là một người phụ nữ coi trọng tình yêu.

“Yêu thì có thể có được cái gì?”

“Em vì sao không hỏi tôi, yêu tôi sẽ mất đi những thứ gì?”

Cố Lăng Thành nhìn Doãn Thuy Hàm cười nhạt, mím khoé miệng, bỗng nhiên từ từ tới gần cô, trên con người phóng đại ra chính là cô càng phát ra nồng đậm ý cười:

“Nói như vậy, anh là một người chồng chỉ biết đòi hỏi ở vợ sao?”

“Chẳng lẽ em không phải sao?”

Cố Lăng Thành nâng cằm cô lên, động tác cợt nhả này chỉ đổi lấy cô thản nhiên cười, lòng bàn tay của anh vuốt ve hai má trắng nõn, giống một con mèo con vô cùng ngoan ngoãn khát vọng sủng nịch.

Nhưng mà đôi mắt thường ngày ôn nhu như nước kia, cũng là nhạy cảm không chịu buông tha bất kỳ biểu cảm nào trên mặt anh.

“Em đương nhiên không phải.” Cô nhẹ nhàng trả lời.

Cố Lăng Thành nâng cao cằm của cô, chạm lên mặt mình, đến gần như vậy, cô có thể nghe thấy giữa hô hấp của anh là mùi thuốc lá, pha lẫn mùi rượu đỏ, làm người ta choáng váng, nhưng mà, cô dĩ nhiên sẽ không trầm luân.

“Vậy em chứng minh cho tôi xem đi?”

“Anh muốn em chứng minh thế nào đây?”

Cố Lăng Thành lẳng lặng nhìn sâu vào đôi mắt cô, cô không e dè, giống như bị tình thế bắt buộc, cũng vì vậy mà cười đến dịu dàng xinh đẹp.

“Anh là muốn dựa vào em để đạt được cái gì sao?”

“Em sẽ bỏ được sao?”

Anh ghé thấp vào vành tai cô âm thanh khàn khàn mà hấp dẫn, Doãn Thuy Hàm lưu chuyển tròn mắt, “Anh tại sao không xem thử một

chút?”

Doãn Thuy Hàm thanh âm êm ái đến không nghe được, đôi môi mỏng lạnh bạc của anh, gần trong gang tấc.

“Thí dụ như đứa bé này?”

Cố Lăng Thành tầm mắt lần nữa dừng lại trên bụng Doãn Thuy Hàm, dùng giọng nghi vấn.

Doãn Thuy Hàm xoa bụng mình, nâng mắt nhìn người đàn ông lãnh khốc nhưng tràn ngập mị lực này, trong mắt hiện lên gợn sóng rất nhỏ, lại lập tức khôi phục thái độ bình thường, chậm rãi nghiêng ly rượu cầm trong tay cô.

Chất lỏng màu đỏ róc rách, nước chảy nhỏ giọt hoà vào đáy hồ trong suốt, sau đó nghiêm túc liều mạng trưng ra cảnh giác, không để cho đồ đặc cũng rơi vào trong hồ.

“Như thế nào? Em không muốn? Em muốn giữ lại đứa bé này sao?”

Doãn Thuy Hàm dời khuôn mặt khỏi bàn tay anh, trên mặt như trước mang theo nụ cười:

“Em không biết anh thích khảo nghiệm phụ nữ như vậy?”

Cố Lăng Thành cười có chút tàn nhẫn, anh khẽ hôn trên đôi môi đang đỏ bừng kia, phảng phất là một loại phương thức an ủi tốt nhất, anh nhìn cô, nhờ nhìn gần như vậy, trong ánh mắt cũng không sắc thái.

“Em chẳng lẽ muốn để cho đứa bé này trở thành chướng ngại trên con đường làm quan của tôi sao? Một khi đứa bé này sinh ra, với tôi

mà nói ý vị như thế nào, em thông minh như vậy, như thế nào lại không biết?”

Doãn Thuy Hàm cúi đầu trầm mặc, giống như một người vợ bị uỷ khuất, Cố Lăng Thành buông cô ra, một mình thưởng thức bụi lau sậy phía xa xa, cho người vợ dịu dàng của mình một cơ hội chỉnh lý lại xung đột.

Vô luận cô có dàn xếp xung đột lại như thế nào, thì kết quả như cũ cũng sẽ không thay đổi, điểm này, hai người bọn họ rất rõ ràng.

Anh giống như có lẽ đã quên chuyện phát sinh vừa rồi, quên Tô Noãn, quên đi tiếng lòng xúc động lơ đãng trôi về quá khứ trong giấc mộng đêm khuya, hiện tại, thứ anh nhớ rõ chỉ có tiền đồ tương lai của anh.

“Bây giờ, đi về thôi.”

Cố Lăng Thành xoay người liền đi, bàn tay Doãn Thuy Hàm đặt trên lan can, vuốt ve bên dưới bụng, trên khuôn mặt xinh đẹp điển cố yên tĩnh, thần nhiên thoáng hiện lên một nét lạnh lùng, đuổi theo bước tiến của anh.

— — — —

Xe chạy ở khúc cong trên đường cao tốc, Cố Lăng Thành xa xa đạp thắng xe lại, ngón tay nắm chặt trên tay lái, nổi gân xanh.

Trong khoảnh khắc đó, anh sớm đã quên, bên cạnh còn có vợ của mình ngồi đó, bên tai chính là thanh âm trong trẻo vui vẻ tiêu tán của con gái.

Trên con đường vắng vẻ gấp khúc, hai đạo bóng dáng ôm hôn làm

đau nhói ánh mắt của anh, Doãn Thụy Hàm khó hiểu xiết chặt chân mày, theo ánh mắt của anh nhìn về phía bên ngoài xe, cũng đã phát hiện đôi nam nữ bên dưới ánh đèn xe.

“Mẹ mới!”

Tiếng kêu to vui mừng của Niếp Niếp vang lên bên trong to axe yên tĩnh, Doãn Thụy Hàm bởi vì chìm sâu trong suy nghĩ của mình mà chưa nghe thấy, chỉ là khi Niếp Niếp đứng đưa thân thể nhỏ bé thì nhẹ giọng trách mắng một câu, đứa bé liền ngoan ngoãn an tĩnh lại.

Cô có nhiều hứng thú quay đầu nhìn về phía chồng mình, một người đàn ông vừa vặn bị một cái ghen tị không tiếng động hành hạ.

Anh không biết mình ghen, cũng không chịu thừa nhận mình ghen, một người kiêu ngạo như vậy, như thế nào sẽ thừa nhận lý trí của mình bị một người phụ nữ nắm trong tay.

Tiếng vang động cơ hoàn toàn dừng lại, bên trong xe bị trầm mặc trang trọng áp đảo, Cố Lăng Thành quên không cách nào che dấu cảm xúc của chính mình, giãy giụa giữa rối loạn và nóng nảy.

Anh không ngờ rằng chính mình sẽ tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này, anh cho là đời này cũng sẽ không nhìn thấy hình ảnh như vậy, anh cho là, anh cả đời này cho dù có bắt gặp hình ảnh như vậy, cũng sẽ không có chút cảm giác nào.

Trên thực tế, anh biết mình muốn phát điên, có một cổ đau đớn tức giận sớm tích tụ ở trong ngực, áp chế lên hô hấp của anh.

Trong đời chưa bao giờ gặp chuyện này, tình cảm tức giận khác thường này giống như là hơi nước, làm say ánh mắt anh, nội tâm của anh trịnh trọng bị ẩm ướt vây quanh.

Không phải là một cái hôn thôi sao, nó cũng không đại biểu được cái gì, đàn ông cùng phụ nữ hôn môi không nhất thiết là họ yêu nhau.

Những lời này anh đã từng vô tình nói với Tô Noãn, hiện tại từ trong ký ức lấy ra để trấn an mình, lại phát hiện cũng đủ để khiến anh điên cuồng, không có ý nghĩa gì sao?

Con mẹ nó như thế nào là không có ý nghĩa gì chứ!

Khi Tô Noãn nhón chân lên, chủ động hôn lên môi Lục Cảnh Hoằng, trên mặt cứ như vậy mang theo thần nhiên tươi cười, tuy rằng bị thương nhưng không cách nào che dấu khát vọng, anh không có cách nào thuyết phục chính mình, giữa Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng không có gì!

Hốc mắt của anh bị màu đỏ tươi xâm nhiễm, ghen tị cùng đặng đặng sát khí bị nghẹn lại chua xót, có tiếng rít gào va đập mạnh bên trong thế giới của anh, anh quay đầu xe, hung hăng nhấn chân ga, lại không nhìn thấy chiếc xe tải đang xông đến trước mặt...

— — — —

Tô Noãn lẳng lặng đứng ở ven đường, nhìn thấy đầu chiếc xe hơi kia kêu inh ỏi, thảm thiết ngã lật ở giữa đường, tài xế xe tải lao đảo xuống xe, cô nhìn sang, có loại bể dầu chảy máu đánh vào thị giác.

Xe hơi bởi vì va chạm mạnh mà biến dạng, Tô Noãn bỗng nhiên suy nghĩ, nếu vừa rồi rào chắn ven đường bị đứt, xe hơi bay thẳng ra bên ngoài thì sẽ như thế nào?

Cô bỗng nhiên nhớ lại hai năm trước, không, chính xác là, phải là ba năm trước đây, cảnh tượng lúc Cố Lăng Thành ngăn lại phi cơ sắp

cất cánh, anh thành công ngăn cô rời đi, cũng là thành tựu trong sự nghiệp của anh.

Cô còn nhớ rõ ở thời khắc máy bay trượt đi, bỗng nhiên có một hồi lắc lư kịch liệt, cho tới khi đột nhiên dừng lại, giống như là chim ưng hùng dũng sắp cất cánh, đột nhiên bị thợ săn giành đánh gục.

Mọi người cảm thấy một trận buồn nôn khủng hoảng, cô ngồi ở bên người Thiếu Thần, tháo xuống miếng che mắt, liền nhìn thấy cửa cabin mở ra, một người đàn ông xông vào.

“Tô Noãn, Tô Noãn!”

Cố Lăng Thành giống như một con báo săn mồi bị thương, hai mắt lạnh lùng đảo qua cả cabin nhốn nháo kinh ngạc, trong mắt của anh là kinh hoảng cùng khổ sở, làm cho người ta nhìn không ra thiệt giả.

Anh nhìn qua, hơn nữa đi tới, không để ý tiếp viên hàng không cản trở, quỳ một gối xuống trước mặt cô, cầm bàn tay nhỏ nhắn gầy gò mà lạnh lẽo của cô.

Tay anh mạnh mẽ có lực, đã tràn ngập trong cô khát vọng ấm áp, giống như đã từng vô số lần phụng bồi trong cuộc sống.

“Đừng đi, ở lại cùng anh, chúng ta cùng nhau!”

Cô chỉ là bình tĩnh nhìn anh, muốn nhìn thấu linh hồn anh, nội tâm cũng đã gió nổi mây phun.

“Có lẽ em còn chưa yêu anh, nhưng hãy để cho anh trở thành nơi để em dựa vào, anh sẽ đối tốt với em, Noãn Noãn, đừng đi.”

Nước mắt của cô khác thường rơi xuống, rơi vào khoé miệng đang

mỉm cười, cô đi theo anh chạy ra khỏi cabin, nhảy xuống máy bay, quên cả bóng lưng của chàng trai trẻ luôn canh gác cho cô.

Một khắc sau cùng cô vẫn là lựa chọn Cố Lăng Thành, trước lúc cô đứng dậy, nhìn thấy Thiếu Thần mỉm cười chúc phúc:

“Tô Tô, nếu đây là lựa chọn của em, anh xin chúc phúc em.”

“Thiếu Thần, thực xin lỗi.”

Thiếu Thần quay đầu đi, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ cabin, cô không chú ý tới, một giọt nước mắt từ mắt trái của anh nhỏ xuống, theo khoé mắt chảy xuống.

— — —

Một người đàn ông luôn nắm trong tay lý trí cùng mưu lược như vậy, làm sao có thể dễ dàng như vậy chết đi?

Tô Noãn nhàn nhạt nhìn ghế xe bên trong đã hỏng, Cố Lăng Thành khó khăn bò ra, anh nhìn qua thực nhếch nhác, thân hình cao lớn không thể đứng vững, cúi đầu ho khan, hai tay của anh chống mặt đất.

Quả nhiên là sinh mệnh rất ngoan cường, bởi vì có dã tâm rất lớn, cho nên, không cam lòng cứ như vậy mà theo trên thế giới này biến mất.

Tô Noãn nở nụ cười, Cố Lăng Thành tầm mắt chợt xuyên qua khói xe bốc lên, nhìn về phía cô, rất đau buồn, ánh mắt rất dùng sức, nhưng cũng bao hàm dịu dàng, tầm mắt bọn họ giao nhau, Tô Noãn liền lạnh lùng quay mắt đi nơi khác.

Lục Cảnh Hoằng căng thẳng nắm cả cánh tay cô, thân thể thon dài tiến lên trước mặt cô, ngăn trở tầm nhìn của cô, đập vào tầm mắt chỉ có thể là bộ dáng của anh, anh là cố ý, cô biết, lại không tức giận.

Cố Lăng Thành đối với cô mà nói, cũng không phải chỉ là đã từng yêu thương nhau, cuộc sống họ dựa vào nhau, anh nỗ lực sắm vai trò trong sinh mệnh cô, đơn giản xa hơn một chút chính là người chồng, cô khi đó đối với anh là yêu, sớm đã vượt qua cả tình yêu.

Đó là một loại cảm giác giống như người thân, khi cô tận mắt nhìn thấy anh bị xe đụng, cô không thể tỏ ra thờ ơ, giống như năm đó nhìn thấy cha bị phán tử hình, cô có giật mình sợ hãi.

Nếu anh thật chết đi, cô hẳn là sẽ hoang mang một chút, cô thủy chung không thể oán hận Cố Lăng Thành mãi mãi, cũng bởi vì cái loại cảm giác được gọi là tình thân này tác quái.

Cô đã không còn thương anh, giờ khắc này cô hoàn toàn hiểu được, cô nhìn thấy anh có thể chết trong trận tai nạn xe cộ này, lại không sinh ra được xúc động muốn chết theo, chỉ là cảm thấy bi thương thế lương.

Nhìn thấy anh bò ra khỏi xe, cô đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, nếu anh không sao, cô căn bản không cần lo nữa, tiếng khóc cầu xin yếu ớt của phụ nữ cắt đứt suy tư của Tô Noãn.

Doãn Thuy Hàm còn bị kẹt bên trong xe, khuôn mặt xinh đẹp khoa trương kia không còn bình tĩnh tao nhã như mọi khi nữa, bởi vì sợ chết mà nơm nớp lo sợ, nước mắt cứ thế chảy ra.

Mảnh thủy tinh bể cắt vỡ bàn tay cô, máu tươi đầm đìa trên ngực nhuộm đỏ chiếc váy cô, cô lại làm như không biết, liều mạng đập lên cửa xe biến dạng méo mó, nhìn thấy Cố Lăng Thành thoát hiểm thì

cuống quýt kêu lên:

“Lăng Thành, giúp em, Lăng Thành, Lăng Thành...”

Tô Noãn không muốn lại nhìn đến, cô quay mặt đi, vừa vịn chôn đầu vào lồng ngực Lục Cảnh Hoằng:

“Chúng ta đi thôi.”

Vì thế, không đi nghe tiếng khóc thê lương kia nữa, xoay người hướng xe Lục Cảnh Hoằng đang dừng trên cầu đi tới, vợ của Cố Lăng Thành thì cứ để anh ta tự đi cứu, cô cũng không cho là mình cam tâm tình nguyện nguyện ý cứu Doãn Thuy Hàm.

Lục Cảnh Hoằng giống như sớm đợi cô nói những lời này, cũng không quay đầu lại lôi kéo cô cùng đi, anh đối với màn tai nạn xe cộ này, biểu hiện cũng không đếm xỉa đến, chỉ là trong lúc xoay người, lạnh lùng liếc mắt nhìn rào chắn bị đụng cong queo này.

Tô Noãn tưởng Lục Cảnh Hoằng bởi vì trời sinh bản tính lạnh bạc, mới có thể đối với chuyện không liên can mình, không quan tâm chút nào, nhưng không biết, suy nghĩ trong lòng anh, anh hận thời điểm chiếc xe kia đụng vào rào chắn không thể đột nhiên nổ tung.

Anh là máu lạnh thì sao, không dám đảm bảo người gặp tai nạn xe cô tối nay là anh, Cố Lăng Thành sẽ không hy vọng anh cứ như vậy chết đi?

Anh thân ở giai cấp này, không có cái loại cảnh giới vô tư kính dưng vĩ đại, anh bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu điều đầu tiên trong nháy mắt nghĩ tới chính là, làm sao để tự bảo vệ mình, giống như anh biết, chiếc xe kia có thể lập tức nổ tung ngay.

Cho nên, anh nhất định phải lập tức đem Tô Noãn rời khỏi cái nơi nguy hiểm này.

Lý trí ngay từ đầu tranh cãi ầm ĩ trong đầu óc anh, nếu chỉ là một thân một mình, ở một khắc hai xe đụng nhau, anh liền đã xoay người rời đi, nhưng bởi vì cô gái bên cạnh, anh không thể không đứng ở chỗ nguy hiểm đó hồi lâu.

Anh không ngờ rằng, có một ngày, trong thân thể của anh báo động nguy hiểm thế nhưng chống đỡ không lại một ánh mắt, một câu nói của phụ nữ.

“Cảnh sát sẽ tới ngay, không cần quá lo lắng.”

Tô Noãn ngẩng đầu nhìn người đàn ông anh tuấn thể lương dưới ánh trăng, cong cong khoé môi, không có dừng bước, lại nghe thấy thanh âm bén nhọn hỗn loạn từ phía sau, lẫn vào tiếng khóc đau đớn của trẻ con hấp hối.

“Mẹ, mẹ, Niếp Niếp ở đây, mẹ cứu cứu Niếp Niếp...”

“Mẹ, Niếp Niếp đau quá, mẹ đừng đi, mẹ...”

“Buông ra, mau buông ra, Niếp Niếp chờ mẹ, mẹ lập tức đi gọi người đến cứu Niếp Niếp...”

Tô Noãn thân ảnh run rẩy một cái, khi một làn gió lạnh thấu xương thổi tới trước mặt, mùi máu tươi ở trong không khí tà mị xinh đẹp lưu động, cô đột nhiên nghe thấy tiếng khóc nỉ non kinh hoàng của trẻ con truyền tới.

Trong óc của cô hiện ra một cảnh tượng, một đứa bé không rành thế sự bị trói ở đầu giường, trên chân bé bị mảnh vải buộc lại, đôi mắt

phượng khờ dại không tỳ vết kia ngược nhìn người đàn ông trước mặt, người đàn ông cột bé trên giường, liền xoay người rời đi.

Đứa bé nhìn bóng lưng người đàn ông rời đi, bất an bò lên phía trước vài bước, khi ý thức được nơi mắc cá chân bị giam cầm thì sợ hãi khóc thét lên, bé không tìm thấy bóng dáng của cha, bé muốn kêu cha đừng đi, đừng bỏ bé một mình ở nhà.

Tô Noãn bèn nhón xoay người, cũng kiên định dừng bước lại, cô từ xa nhìn lại, liền nhìn thấy Doãn Thuy Hàm từ trong cửa xe cố gắng bò ra, trên hai cánh tay cô ấy phủ đầy vết máu, làn váy đã bị thấm máu đỏ ửng.

Người ý chí là kiên cường, Doãn Thuy Hàm quên mất đau đớn do sảy thai, chỉ là đem hết toàn lực bò ra bên ngoài, chỉ là, trong lúc chân cô bị một đôi tay nhỏ bé bê bết máu bắt được thì trên mặt tái nhợt kinh hoàng lan rộng.

Trong bầu không khí âm u, là âm thanh xằng chậm rãi chảy từng giọt trên mặt đất, mùi vị kích thích nồng đậm lan tràn ở cánh mũi, Doãn Thuy Hàm thân thể bắt đầu không tự chủ được run rẩy, tín hiệu nguy hiểm vang lên trong đầu óc.

Cố Lăng Thành chân hình như bị đè tổn thương, không thể chống đỡ anh đứng lên, anh giống như không nghe thấy tiếng khóc của vợ con sau lưng, chỉ là dựa theo bản năng cầu sinh hướng xa xa lẻ loi mà đi, xe bị đụng không còn ra hình dáng gì, khói toả ra nồng đậm.

Chấn động kịch liệt còn lưu lại trong đầu óc anh, chiếc xe kia sẽ nổ tung, anh nhất định phải đi càng xa càng tốt, anh không muốn mất mạng như thế.

Tô Noãn kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ nhìn, Lục Cảnh Hoàng lo

lẳng gọi cô bị ngăn cách ở thế giới bên ngoài, cô chỉ là nhìn chăm chăm chiếc xe bị lật kia, nhìn thấy hai mẹ con quẩn lấy kia.

Cô nhìn thấy người mẹ dịu dàng ôn nhã kia tàn nhẫn đẩy con của mình ra, trên mặt hiện lên một chút áy náy giãy giụa, lại không thể so với kiên định muốn sống nơi đáy mắt**, cô ta tách đôi tay mềm mại nhỏ bé kia ra, lập tức hướng xa xa đi, vết máu đỏ tươi rơi xuống một đường uốn lượn.

Tô Noãn bỗng nhiên xoay người, tất cả tuổi thơ hiện lên trong trí nhớ cô, thân thể của cô run rẩy kịch liệt, Lục Cảnh Hoằng khẩn trương gọi cô, hơn nữa ôm chặt cô, khi anh nhận lúc ôm cô muốn rời đi, Tô Noãn tránh thoát anh, chạy về phía chiếc xe bị bao phủ trong sương khói kia.

“Tô Noãn!”

Lục Cảnh Hoằng nhìn chăm chăm đôi tay trống rỗng, sửng sờ ba giây, ý thức được cái gì, xoay người, liền thấy bóng dáng của Tô Noãn càng chạy càng nhanh, anh cũng không còn bình tĩnh được nữa, hét to lên.

Tiếng khóc của đứa bé càng ngày càng yếu, bàn tay nhỏ bé vốn đang đưa ra bên ngoài cửa sổ giống như mất đi hơi sức, chậm rãi rũ xuống, gác lại ở trên mảnh vỡ thủy tinh, máu tươi róc rách chảy ra.

Đứa bé là vô tội, cho dù cô có chán ghét Cố Lăng Thành cùng Doãn Thụy Hàm cỡ nào, đứa bé cũng không nên trở thành vật hy sinh, bản thân cô chính là không được mẹ mong đợi sinh ra, làm sao có thể trở mắt nhìn một sinh mệnh nhỏ bé yếu ớt từ từ trôi qua trước mắt cô?

Cô không thương đứa bé, thậm chí là kính nhi viễn chi, nhưng không cách nào khống chế đầu óc cùng hành động của mình, giày cao gót

trên chân cô đã sớm không thấy bóng dáng, cô mặc kệ chán ghét chạy tới, một đầu tóc ngắn màu nâu giống như ánh lửa thiêu đốt con mát.

Hai tay của cô cầm cửa xe bị kẹt cứng, dùng hết toàn lực đi mở ra, thủy tinh sắt bén vô ý cắt vỡ lòng bàn tay cô, cô lại không phát hiện đau đớn chút nào, chỉ là nhìn chăm chăm đứa bé bên trong xe từ từ mất đi ý thức.

Cô nghe được đứa bé trong nháy mắt nhìn thấy cô, ánh mắt trong trẻo mà tin tưởng, vết máu loang lổ trên khuôn mặt nhỏ bé lộ ra ý lại mà trong veo mỉm cười, giống như sự xuất hiện của cô, làm cho đứa bé kia quên mất đi sợ hãi bị chết.

“Mẹ mới, mẹ mới, Niếp Niếp không sợ, Niếp Niếp không sợ...”

Thanh âm suy yếu của đứa bé ở trong sương khói tan đi, Tô Noãn quên mất chính mình đang đưa thân vào nơi nguy hiểm, dung mạo của Niếp Niếp nhất thời biến hoá thành bộ dáng tuổi thơ của cô, giống như là nhìn thấy chính mình bị ném ở giữa ranh giới sống và chết.

Máu nơi lòng bàn tay cô không ngừng chảy ra, cô gần như điên cuồng mà kéo cửa xe ra, sau đó ôm lấy đứa bé hôn mê bất tỉnh bên trong ra, gắt gao ôm vào trong ngực.

Lục Cảnh Hoảng tiến lên, ở trong sương khói nhìn thấy Tô Noãn một khắc này vẻ mặt hư vô mệnh mông cùng hơi thở kịch liệt, như là từ trong giấc mộng tan biến khỏi cõi trần.

Khói đen nồng đậm làm cho mũi miệng anh phát sặc, chỉ là, nhìn một Tô Noãn như vậy, cũng đã kịch liệt kích thích giác quan người, tiếp theo là hung ác va chạm vào bên trong đầu óc con người.

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ôm đứa bé đang “ngủ say”, ngây ngốc ngồi ở bên cạnh xe, giống như đang đợi từng giây tử vong kéo đến.

Lục Cảnh Hoằng không cách nào tiếp tục suy nghĩ nữa, anh chỉ là xông tới, ôm lấy cô, cảm nhận được sự tồn tại của cô, sau đó lăn lộn trên mặt đường cứng ngắc, thoát ra khỏi khói đen trong sương mù cuồn cuộn.

Chỉ là thời gian 2 giây, động tác của anh thậm chí còn chưa có hoàn thành xong, một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, khói bụi đầy trời, xác chiếc xe bị thiêu đốt toả ra khí nóng hừng hực đánh trúng.

Anh không có thời cảm thấy may mắn hay là la lên, anh chỉ biết, anh ôm lấy Tô Noãn, chỉ một điểm này thôi, cũng đủ rồi.

Tô Noãn lần nữa lấy lại được ngũ quan cảm giác, cô mờ mịt mở mắt ra, liền phát hiện mình nằm trong ngực Lục Cảnh Hoằng, hai tay của cô, ôm một cái thân thể mềm mại, cô nhớ không nổi mình làm sao cứu đứa bé này ra.

Có lẽ, chỉ là hành động vô ý thức, cô muốn thay đổi kết cục bi thảm của đứa bé này.

Tất cả xung quanh đều trở nên không quan trọng nữa, Tô Noãn ngẩng đầu lên, ở trong sương khói, dần dần thấy rõ khuôn mặt Lục Cảnh Hoằng, chặt vật không chịu nổi, nhưng vẫn tao nhã.

Lục Cảnh Hoằng đang cúi đầu gắt gao ngắm nhìn cô, một khắc cũng không nguyện rời đi, hô hấp của anh rất nặng nề, máu trên đầu tí tách chảy xuống, anh nâng tay lau một chút.

Anh nhìn Tô Noãn nói không ra một chữ, cũng không muốn nói, cũng

không muốn đi làm rõ nỗi lòng yên tĩnh của mình, ôm cô nằm ở nơi này, giống như một cái cây nghiêng ngã tao nhã mà yên tĩnh.

“Cám ơn.”

Nước mắt trên mặt Tô Noãn chảy xuống để lại một đạo dấu vết màu đen, “Cũng thực xin lỗi...”

Xe cảnh sát cùng xe cứu thương kêu inh ỏi chạy tới, xuyên qua đám sương khói mù mịt, dừng lại bên cạnh bọn họ, đủ loại thanh âm vang trên đường cái tĩnh mịch hết đợt này đến đợt khác, Tô Noãn chỉ là run run rẩy rẩy té ở trong ngực Lục Cảnh Hoằng.

Đưa bé trong ngực cô được nhân viên y tế ôm đi, cô nghe thấy nhân viên cứu hộ thở dài, cô không biết ý vị như thế nào.

Cô chỉ là không tự chủ được ôm lấy Lục Cảnh Hoằng, nhắm chặt mắt lại, giống như hai đạo vết thương trong suốt xinh đẹp, trào ra từng mảng lớn trong suốt bị thương.

— — — — —

Toàn bộ người có liên quan đến trận tai nạn xe cộ này đều được đưa vào bệnh viện, đợi cho tới khi cô cùng Lục Cảnh Hoằng được nhân viên y tế đưa vào trong xe cứu thương thì trên đường cái cũng đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Cố Lăng Thành cùng Doãn Thụy Hàm, bọn họ đã được chiếc xe cứu thương thứ nhất đưa đi rồi.

Trên đầu Lục Cảnh Hoằng bị thương một chút, Tô Noãn ngồi ở bên cạnh anh, nhìn thấy bác sĩ động tác rất thuần thục bôi thuốc cho anh, sau đó quấn băng gạc quanh trán anh vài vòng, nhìn qua tinh thần suy sụp mà anh tuấn.

Tay anh vẫn luôn nắm chặt tay cô, vị bác sĩ chỉ là cười an ủi, hiểu làm bọn họ làn người yếu, cô không còn tinh lực để mà đi giải thích, chỉ là hai mắt vẫn nhìn Lục Cảnh Hoằng giống như anh đang nhìn mình.

Tầm mắt lẳng lẳng giao nhau cùng một chỗ, sẽ không bởi vì xấu hổ mà ai đó dờ đi trước, sau khi cùng trải qua một hồi sinh tử, giờ khắc này, chỉ là muốn chứng minh sự tồn tại lẫn nhau.

Cô không biết mình làm sao mà ngủ, cho tới khi cô tỉnh lại thì đang nằm ở trên giường bệnh viện, cũng đang nằm trong lòng Lục Cảnh Hoằng, anh nhắm mắt ngủ, hai cánh tay lại gắt gao ôm lấy cô.

Vết thương trên mặt anh hình như còn chưa được bôi thuốc, Tô Noãn nhìn chăm chăm anh một lát, sau đó từ phía sau tách ra hai tay anh, nhẹ nhàng đi xuống giường, ra bên ngoài lấy một ít thuốc trị thương mang về.

Cô không dám làm cho Lục Cảnh Hoằng thức giấc, anh hình như bởi vì quá mệt mỏi, nên ngủ rất ngon, nhìn miếng băng gạc trên trán anh, Tô Noãn không thể tránh khỏi đau lòng, cũng đồng thời nhớ tới đứa bé.

Tô Noãn đầu như cũ vẫn còn choáng váng, cô từ trong nhà tắm lấy ra một cái khăn ướt, ngồi chồm hổm bên cạnh giường bệnh, nhìn vết thương trên mặt Lục Cảnh Hoằng, vươn tay dùng khăn mặt nhẹ nhàng lau.

Trong 24 năm cuộc đời cô, cho tới bây giờ cô mới vì người đàn ông này, lần đầu tiên chăm sóc bệnh nhân, động tác của cô vô cùng dịu dàng, khi lau đến miệng vết thương của anh thì chân mày anh hơi nhíu lên, nhưng không có bởi vì đau mà tỉnh lại.

Tô Noãn cẩn thận từng li từng tí lau mặt xong, mới bắt đầu bôi thuốc, tay chân có chút luống cuống, trên mặt anh vết thương mới chồng thêm vết thương cũ, trước tiên dùng dung dịch oxy già sát trùng, sau đó bôi cồn i – ốt lên, khuôn mặt của cô nằm đè lên cánh tay anh, hơi thở mềm mại phả vào trên da thịt anh.

Tay cô rất tự nhiên nâng một bên mặt anh để dán băng gạc, tay kia thì nhẹ nhàng bôi thuốc lên vết thương, khi đôi mắt màu hổ phách kia mở ra thì bông băng trong tay Tô Noãn vừa đúng lúc dán lên khoé miệng bị rách xước của anh.

Tô Noãn lông mi hơi hơi run rẩy, cô trốn tránh ánh mắt của Lục Cảnh Hoàng, giúp anh lau miệng vết thương lần cuối cho sạch, hai tay chống mép giường, muốn đứng dậy, thân thể mới vừa khom về phía trước, người vốn đang nằm ở trên giường, chợt vươn tay, kéo cô về phía mình.

Rất mềm mại, rất ôn nhu, rất tốt đẹp hôn, tinh thần có chút thấp thỏm, đè nén hoang mang sợ hãi mất đi, Tô Noãn nằm sấp trên người Lục Cảnh Hoàng, cô ném đi bông băng trong tay, ôm chặt lấy khuôn mặt tuần tú này.

Môi cô bị ôn nhu bao phủ, cô nhắm mắt lại, có chút ngượng ngùng đáp trả, dịu dàng mút thoả thích, cảm giác hô hấp của mình dừng lại vào giờ phút này.

Chương 35: Tình thương con tàn nhẫn của mẹ

Bên ngoài phòng bệnh vô khuẩn của bệnh viện, Niếp Hiểu Dĩnh hai tay khoanh lại, nắm thật chặt áo khoát lưới trên người, bà đứng bên ngoài cửa sổ phòng bệnh rất lâu, nhìn công chúa yên bình ngủ say bên trong, đáy mắt dày lên ưu thương nhàn nhạt.

“Cù phu nhân, kết quả kiểm tra của Cù tiểu thư đã có rồi.”

Niếp Hiểu Dĩnh quay đầu nhìn thấy bác sĩ trưởng đi đến bên cạnh mình, tình trạng cơ thể của Cù Ý Ninh bây giờ không thể chuyển viện được, cho nên bọn họ mới ở lại thành phố A lâu như vậy, đồng thời cũng mời bác sĩ chữa trị cho Cù Ý Ninh ở kinh thành theo bởi vì ông ta không kháng cự được lương cao.

“Cám ơn anh, bác sĩ Lâm.”

Bác sĩ Lâm đem kết quả xét nghiệm mẫu máu đưa cho Niếp Hiểu Dĩnh, sau đó quay đầu nhìn Ninh Nhi bên trong, cũng không khỏi thở dài, từ nhỏ đến lớn, thời gian Ninh Nhi ở trong phòng bệnh vô khuẩn còn nhiều hơn ở thế giới bên ngoài, đối với một thiếu nữ tuổi đôi mươi mà nói, là có bao nhiêu tiếc nuối.

“Cù phu nhân, có chuyện tôi cảm thấy cần phải thẳng thắn với bà, thân thể của tiểu thư Ninh Nhi, cũng không có lạc quan như trong tưởng tượng, nếu tiếp tục tìm không thấy tuý thích hợp, e là...”

“Sẽ không tìm không thấy, Ninh Nhi của tôi nhất định sẽ sống thật tốt.”

Niếp Hiếu Dĩnh đột nhiên cắt ngang lời nói của bác sĩ Lâm, ngữ khí kiên định mang theo từng đợt từng đợt run rẩy, bà tựa hồ còn lo lắng bác sĩ Lâm không tin, xoay người, ánh mắt nhìn chăm chăm ánh mắt thương hại của bác sĩ Lâm:

“Tôi sẽ không để cho Ninh Nhi chết, tôi làm sao có thể để cho Ninh Nhi còn nhỏ tuổi như vậy liền rời khỏi thế giới này!”

Bác sĩ Lâm nhìn người mẹ cố chấp trước mắt này, không thể nào tiếp tục nói lên suy nghĩ, ông cảm thấy có lẽ buổi tối ông nên gọi điện thoại cho Cù phó tổng tham mưu trưởng, nói rõ một chút tình trạng của Ninh Nhi.

“Nếu Cù phu nhân thực sự nắm chắc, tốt nhất nên mau tìm ra được người hiến tủy thích hợp, thân thể Ninh Nhi tiểu thư không thể kéo dài được bao lâu, đến lúc đó các bộ phận trong cơ thể cũng bắt đầu suy kiệt.”

Niếp Hiếu Dĩnh thân thể nhẹ nhàng run rẩy, bà cố gắng làm cho mình duy trì bình tĩnh, nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của bác sĩ Lâm, trên khuôn mặt xinh đẹp là tự tin mà lo lắng cùng tồn tại nụ cười:

“Nhất định có thể tìm được, tôi tin tưởng Ninh Nhi của tôi sẽ không bạc mệnh như thế!”

Niếp Hiếu Dĩnh nói xong, cúi đầu chăm chú xem nội dung kết quả báo cáo xét nghiệm máu, nhìn chăm chăm chữ HLA, ngón tay cầm giấy không khỏi siết chặt, nhiều năm như vậy, vì cái gì bà lại tìm không ra người có cùng nhóm máu HLA với Ninh Nhi?

Sau khi kết thúc nọ hôn, giữa hai người lúc đó lại dâng lên nhàn nhạt xấu hổ, Lục Cảnh Hoàng đang ở trong lòng, còn Tô Noãn là trực tiếp

biểu hiện ở trên mặt, trên da thịt trắng nõn của cô như thiêu đốt lên ngọn lửa đỏ ửng.

Mấy lần hôn môi cũng chưa từng làm cho cô mặt đỏ tim đập như thế, cô cũng không phải là rất quen thuộc bộ dạng này của Lục Cảnh Hoằng, không còn là đối xử lạnh nhạt, cô ngồi ở bên giường đưa lưng về phía anh, vẫn có thể cảm giác được ánh mắt từ phía sau.

Đây không phải là báo trước có một số việc đang xảy ra biến hoá đấy chứ?

Sau đó, tay cô bị cầm lấy, nệm bên người hãm xuống một góc, cái chân thon dài của Lục Cảnh Hoằng xuất hiện trong tầm mắt cô, tay cô nằm trong lòng bàn tay anh, có vẻ càng thêm nhỏ bé, nhẫn kim cương trên ngón áp út của cô có vẻ càng thêm lộ ra càng nhiều chói mắt.

Bỗng nhiên nghĩ đến Thiếu Thần, lại không cảm thấy đau lòng, chẳng qua là cảm thấy được dòng nước ấm li ti lướt qua nội tâm, khi anh kéo cô ra khỏi phòng bệnh, đi tới nhà ăn bệnh viện để dùng điểm tâm.

Cô cảm giác mình hình như quên cái gì đó, nhưng cũng không muốn suy nghĩ nữa, lo lắng một khi đi tra cứu, cảm giác ấm áp giờ phút này cứ như vậy sẽ tan thành mây khói.

Xuyên qua hành lang tĩnh mịch vắng vẻ, liền nhìn thấy đám người tụ tập cùng một chỗ, đó là ở trước cửa phòng phẫu thuật, cô mơ hồ nghe thấy tiếng khóc òa nức của phụ nữ:

“Vậy phải làm sao bây giờ, Niếp Niếp của chúng ta... còn có đứa bé chưa ra đời kia, phải làm sao bây giờ!”

Đó là âm thanh của mẹ Doãn Thụy Hàm, tuy rằng chỉ nghe qua một lần, cũng khắc sâu ấn tượng, Tô Noãn cách phòng phẫu thuật không xa, Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy quý phu nhân thương tâm dựa vào vai chồng thì mày nhăn lại.

Tô Noãn lúc này mới nhớ tới đứa bé được mình ôm từ trong xe ra, lúc ấy thuần túy là xuất phát từ bản năng vô ý thức, bây giờ nghĩ lại, đối với đứa bé kia, cô cũng không có bao nhiêu cảm động, chẳng qua là đồng bệnh tương lân mà thôi.

Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng đi vài bước về phía thang máy, liền nhìn thấy Cố Lăng Thành, cô dừng lại bước chân, không phải bởi vì kinh ngạc, chỉ vì Cố Lăng Thành đang từ trong thang máy đi ra, có rất nhiều nhân viên y tế vây quanh, chặn đường đi của bọn họ.

“Tất cả rút ngay, tôi chẳng qua là đến xem con gái của tôi, tôi lại không tàn phế, không cần nhiều người như vậy đi theo!”

Cố Lăng Thành nhỏ giọng chửi mắng các nhân viên y tế bao vây anh, anh đang ngồi trên xe lăn, cánh tay cùng trên đầu đều quấn băng, một cái chân còn bó thạch cao, nhìn qua bị thương không nhẹ.

Nhưng xem ra anh còn đủ hơi sức mắng chửi người như vậy, chắc là không có gì đáng ngại rồi, tính khí quả nhiên mâu thuẫn với thân thể mà, lúc Tô Noãn nhếch lên khoé miệng, Cố Lăng Thành đúng lúc nhìn qua, anh nhìn thấy cô, ngưng lại tiếng chửi mắng.

Hầu kết của anh chuyển động lên xuống vài cái, chỉ là xuyên qua đám người nhìn cô, cuối cùng không nói ra một chữ nào.

Lục đạo trên tay Tô Noãn căng thẳng, cô chỉ là nhẹ nhàng nhéo lòng bàn tay Lục Cảnh Hoằng, không có thoát khỏi anh, đang muốn cùng anh thảo luận ăn sáng cái gì, tiếng khóc hốt hoảng của Doãn Thụy

Hàm vang lên trong hành lang.

Doãn Thuy Hàm trên người mặc quần áo bệnh nhân, khuôn mặt tái nhợt hé ra ý vị điển cố, trên mặt của cô cũng bị trầy xước chút ít, trong tiếng khuyên bảo của y tá, tránh thoát khỏi y tá đang đỡ, lao đảo nện bước chạy về phía phòng phẫu thuật.

Đứa nhỏ trong bụng Doãn Thuy Hàm cuối cùng cũng không giữ được, Tô Noãn nhận thấy lúc cô ta chạy trên mặt toát ra biểu tình khổ sở, một tay cô ta ôm bụng, một tay chống vách tường, vẫn là khó khăn đi tới phía sau đám người đang im lặng đứng trước cửa phòng phẫu thuật.

“Tiểu Hàm sao không nghỉ ngơi cho tốt, con chạy tới đây làm gì, mau đưa đại tiểu thư về phòng bệnh đi.”

Doãn Thuy Hàm đẩy người đang cố gắng đưa cô đi ra, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm đèn sáng trên phòng phẫu thuật, thân thể nhỏ bé và yếu ớt ở cuối hành lang mờ tối, lưng lay sắp ngã.

Cố Lăng Thành không biết từ lúc nào đã được nhân viên y tế trợ giúp, lướt qua Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng tới trước cửa phòng phẫu thuật, anh chỉ là lẳng lặng ngồi ở đó chờ, không mở miệng nói câu nào, người khác chỉ là an ủi vỗ vỗ bờ vai anh.

Cửa phòng phẫu thuật “Ba” một tiếng mở ra thì Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng xoay người, nội tâm khát vọng muốn biết an nguy của đứa bé kia chiến thắng hai chân, cô nghiêng người, một trận mùi máu tanh nhẹ nhàng lan đến.

Tô Noãn chau mày buồn nôn, liền nhìn thấy bác sĩ cùng y tá mặc đồng phục phẫu thuật từ bên trong đi ra, trên bao tay màu trắng là màu máu đỏ tươi, cô nghe thấy thanh âm bác sĩ sau khi lấy khẩu

trang xuống:

“Thật xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức.”

Bác sĩ thờ dài rời đi, giường bệnh được đẩy ra ngoài, đó là kết quả sau khi phẫu thuật thất bại, trên người đứa bé đã mất đi nhiệt độ cơ thể đang phủ miếng vải trắng, còn có máu nhiễm trên ra giường màu trắng lộ ra.

Tiếng khóc tê tâm liệt phế của Doãn Thuy Hàm quanh quẩn khắp các ngõ ngách của hành lang, Tô Noãn nhìn thấy cô ta liều mạng bắt lấy đứa bé bị nhân viên y tế đẩy đi, lại bị người nhà Doãn gia ngăn lại ngã nhào trên đất bộ dáng thê thảm.

Lập tức mất đi hai đứa trẻ, đối với một người mẹ mà nói, ý vị như thế nào cô không biết, cô còn chưa có trải qua mang thai, tự nhiên không cách nào lĩnh ngộ được, nhưng nghĩ đến ở hiện trường tai nạn xe cộ, Doãn Thuy Hàm hung ác quyết tâm đẩy cánh tay non nớt kia ra, rốt cuộc cũng không thể nào đồng tình được.

Đứa bé được phủ chăn đẩy qua bên người Tô Noãn, cô chỉ là trầm mặc nhìn, trong đầu hiện ra nụ cười ngây thơ ngọt ngào của đứa bé kia, từng tiếng “mẹ mới” như cũ quanh quẩn bên tai.

Sinh mệnh luôn yếu ớt như vậy, hơi dùng chút sức, gặp gió cứ thế mà biến mất...

Tô Noãn không đành lòng nhìn nữa, giống như cô không dám nhìn bộ dạng ngủ yên của Thiếu Thần trong quá khứ, hô hấp của cô có chút áp lực, Lục Cảnh Hoảng giống như cảm nhận được tâm tình cô, không chần chờ nữa lôi kéo cô rời đi.

“Đều là tại cô, tại cô giết chết Niếp Niếp, nhất định là tại cô!”

Âm thanh bén nhọn phẫn hận nhắm thẳng vào sống lưng Tô Noãn chỉ trích, Tô Noãn bước chân hơi chậm lại, giống như cảm giác được có người đánh úp tới mình, bản năng chột loé lên, cũng đem Lục Cảnh Hoằng đẩy sang bên cạnh.

Doãn Thụy Hàm giống như sư tử cái mất đi lý trí, mắt đỏ ngầu, thân thể gầy yếu đung vào trên vách tường, nhưng không có té xuống, bởi vì khóc thút thít làm cho hô hấp của cô ngắn mà dồn dập, nước mắt giống như dây trăn châu bị đứt càng không ngừng rơi xuống.

“Nhất định là do cô, Niếp Niếp vốn rất tốt, nhất định là cô giết chết Niếp Niếp!”

Tay Lục Cảnh Hoằng ôm thân thể Tô Noãn, vô tình hay cố ý ngăn ở phía trước cô, không để cho Doãn Thụy Hàm bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi khống chế tới gần ý đồ tổn thương cô.

Nghe thấy Doãn Thụy Hàm lên án thì mọi người ở đây sắc mặt đều thay đổi trong nháy mắt, đều là không dám tin cộng thêm khiếp sợ nhìn Tô Noãn, rất nhiều người theo phương hướng chỉ trỏ, Tô Noãn thể nhưng vẫn không sợ hãi, chỉ là lạnh lùng nhìn Doãn Thụy Hàm đối diện.

“Cô cho là giả vờ thiện lương như vậy là có thể che lấp tội của cô sao? Đứa bé vốn vẫn còn đang kêu cứu, vì cái gì vừa đến tay cô lại không có phản ứng?”

Lục Cảnh Hoằng cầm tay làm cô đau, hai chân Tô Noãn giống như đeo trĩ, yên lặng đứng nguyên tại chỗ, không để ý hành động Lục Cảnh Hoằng muốn mang cô rời đi, chỉ là, thản nhiên nhìn Doãn Thụy Hàm khóc lóc kể lể lên án.

“Tôi biết cô hận tôi đoạt lấy mọi thứ của cô, nhưng đứa bé là vô tội, tại sao cô phải đối với một đứa bé cái gì cũng không hiểu mà xuống tay?”

Lục Cảnh Hoằng đột nhiên chặn lại ánh mắt u oán của Doãn Thuy Hàm, Tô Noãn nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Lục Cảnh Hoằng mang theo ý tứ hàm xúc cảnh cáo:

“Tôi không hy vọng tiếp tục nghe thấy cái chuyện vu khống hoàn toàn bịa đặt đó, nếu Cố phu nhân khẳng định cho là như vậy, thì cứ đi báo cảnh sát, để cho cảnh sát can dự xử lý chuyện này, nếu xác định mưu sát là lời nói vô căn cứ, thì Cố phu nhân phải vì lời nói của mình mà trả giá thật lớn!”

Sắc mặt Doãn Thuy Hàm nháy mắt sụp đổ, thân thể dựa vách tường không chịu nổi một kích, Doãn phu nhân đứng lúc chạy tới, nâng đỡ Doãn Thuy Hàm, hung tợn trừng mắt lạnh nhìn Lục Cảnh Hoằng:

“Mày cứ nổi giảo cho giặc đi, về sau đều sẽ gặp báo ứng, người phụ nữ ác độc ngay cả đứa bé cũng không buông tha, sau khi chết nhất định sẽ xuống địa ngục!”

“Doãn phu nhân hay là trước tiên nên suy nghĩ một chút kết quả của mình sau khi chết đi, dù sao báo ứng của chúng tôi cho dù có muộn, cũng so với Doãn phu nhân đến chậm tới ba mươi mấy năm, đường còn rất xa.”

“Mày!”

Doãn phu nhân bị tức đến một hơi thở cũng thở không được, thiếu chút nữa ngã xuống đất ngất xỉu, may mắn được Doãn chủ tịch đỡ lấy, người đàn ông trung niên từng lăn lộn trong thương trường này, ánh mắt sắc bén đảo qua Lục Cảnh Hoằng cùng Tô Noãn:

“Hai vị nếu không có làm gì trái với lương tâm, tự nhiên là nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa, chuyện này, chúng tôi sẽ giao cho cảnh sát xử lý, rốt cuộc là ngoài ý muốn hay là mưu sát, đến lúc đó tự khắc sẽ có kết luận.”

Lục Cảnh Hoảng ánh mắt lạnh lùng chống lại Doãn chủ tịch, không có bất kỳ né tránh, Doãn Thụy Hàm suy yếu thờ phì phò, vuốt ve hai mắt đầm lệ hung hăng nhìn Tô Noãn:

“Niếp Niếp thành ma cũng sẽ không tha cho cô, cô chính là hung thủ giết người!”

Khóe mắt Tô Noãn liếc đến trước phòng phẫu thuật, Cố Lăng Thành vẫn không hề lên tiếng, anh chỉ là ngồi ở chỗ kia, ánh mắt thâm thúy không rõ nhìn phía trước, vẫn nhìn cô, nhìn chăm chăm làm cho cô không khỏi cười lạnh.

Cho dù chung sống nhiều năm như vậy, Cố Lăng Thành cũng không hiểu rõ hết cô, ngay cả tín nhiệm cơ bản cũng không có, cô thật nghi ngờ lúc trước tại sao mình lại giao trái tim cho người đàn ông như vậy?

Khi cô lần nữa nghe thấy Doãn Thụy Hàm tự xưng chỉ trích thì liền buông tay Lục Cảnh Hoảng ra, vòng qua vùng không gian bình yên của anh đang vì mình mà chống đỡ, đến trước mặt Doãn Thụy Hàm oán hận đáp trả.

“Một người mẹ ngay cả con mình thấy chết cũng không cứu, lại có tư cách gì chỉ trích người khác?”

“Tôi không có không cứu Niếp Niếp, tôi chỉ là...”

“Cô chỉ là muốn cứu mình trước, sau đó xem coi có ai giúp cô cứu không, sau đó bản thân đứng ở một bên chỉ huy giám sát?”

Doãn Thuy Hàm không ngờ Tô Noãn trước sau như một lạnh nhạt khinh thường cái vĩ thế nhưng lại hùng hổ dọa người như vậy, bất giác sắc mặt cả kinh, cơ hồ không nén được hét lên:

“Cô nói bậy bạ gì đó, cô đừng tưởng rằng như vậy là có thể dờn đi sự chú ý của mọi người, cô cho rằng tôi không biết sao, thời điểm cô ôm Niếp Niếp, cánh tay của cô siết chặt cổ của Niếp Niếp, cô cho rằng lúc ấy có sương mù là có thể che dấu quá trình giết người của cô sao?”

“Lúc trước Lăng Thành lựa chọn tôi, cho nên cô dùng sinh mạng của đứa bé để báo thù chúng tôi, Tô Noãn, cô thực sự là một người phụ nữ đáng sợ.”

“Ba!”

Không ai thấy rõ Tô Noãn ra tay như thế nào, trên má trái tái nhợt của Doãn Thuy Hàm là dấu tay đỏ tươi, đầu của cô ta quay sang một bên, đôi môi khép mở, bên trong đôi mắt xinh đẹp vẫn vẩn vện tia máu là kinh ngạc tức giận.

Tô Noãn chỉ là lạnh lùng nhìn cô ta, trên hành lang hoàn toàn yên tĩnh, khi Doãn Thuy Hàm ý thức được chính mình thua thiệt bị đánh thì giờ cao tay lên muốn đánh trả lại một bạt tay, lại bị Tô Noãn một phen bắt lấy, lôi kéo cổ tay cô ta mơ hồ bị đau.

“Nếu không cách nào yêu thương, tại sao còn muốn sinh hạ con bé? Hiện tại, cho dù đã chết, cũng không chịu bỏ qua cơ hội tốt này, lợi dụng con bé làm lót đường cho bản thân cô sao?”

Tô Noãn tầm mắt dừng trên cái bụng bằng phẳng của Doãn Thuy Hàm, khoé miệng lãnh trào nói một câu:

“Tôi đột nhiên thấy rất may mắn, đứa bé kia không có sinh ra, có thể cứ như vậy im hơi lặng tiếng rời đi, ít ra sau khi nó lớn lên không cần phải trở thành công cụ cho cha mẹ mình, không cần phải vĩnh viễn sống trong ảo tưởng cha mẹ yêu thương.”

Doãn Thuy Hàm sắc mặt thiên biến vạn hoá, Tô Noãn buông tay cô ta ra, cô xoa xoa miếng băng gạc trên cánh tay đã nhuộm máu đỏ tươi, nhưng không đi để ý nữa, liền xoay người đi về phía thang máy.

“Có một số việc suy nghĩ kỹ càng rồi hãy tiếp tục, bằng không sẽ không ai thay các người gánh vác hậu quả.”

Ánh mắt của Lục Cảnh Hoằng lạnh lùng quét qua đám người trên hành lang, bỏ xuống một câu liền đi theo Tô Noãn bước chân có chút hoảng hốt.

Tô Noãn đứng ở bên trong thang máy khép kín, nhìn con số biến hoá nhanh chóng, ánh mắt khô khan đến phát đau, bàn tay hơi lạnh của cô được một bàn tay ấm áp to lớn nắm chặt, cô quay đầu lại, liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng nhíu chân mày lại.

Cô chỉ là thản nhiên cười cười, nói “Có phải cảm thấy tôi rất dũng cảm hay không?”

Lục Cảnh Hoằng lẳng lặng nhìn cô, bỗng nhiên đem cô ôm vào trong ngực mình, thang máy tới tầng nào đó mở ra, nhưng không ai tiến vào, đầu Tô Noãn rúc vào đầu vai anh, nháy mắt mấy cái:

“Lần trước ở trong thang máy tại sao anh lại đột nhiên muốn ôm tôi?”

Chương 36: Em thích anh

“Lần trước ở trong thang máy tại sao anh lại đột nhiên muốn ôm tôi?”

Lục Cảnh Hoằng không có buông cô ra, ngược lại ôm càng chặt hơn, sau gáy cô là hơi thở anh khẽ thổi ra, cô có thể cảm giác được cái cảm kiên nghị của anh đang khom xuống đặt trên cổ cô.

“Chẳng lẽ không thể ôm sao?”

Người đàn ông cao lớn đang ôm mình này, chỉ cần qua hết năm là 33 tuổi rồi, vì sao cô cảm thấy anh từ đầu đến cuối còn chưa có trưởng thành, cho dù bề ngoài có lạnh lùng cao ngạo, nhưng không cách nào che dấu bản tính chân chính bên trong anh.

Chẳng lẽ nguyên nhân là do bởi vì thiếu kinh nghiệm yêu đương, nên mới khiến anh đối với trình độ hiểu biết tình cảm vẫn còn ở giai đoạn trẻ con ngây ngô?

“Phụ nữ của anh anh không ôm, không lẽ để cho ai tới ôm?”

Tô Noãn sững sờ mặc cho anh ôm chặt, lời anh nói giống như mùi vị trên người anh, làm cô bất tri bất giác hơi bị mê hoặc, đầu cũng choáng váng.

Bá đạo như vậy tuyên bố quyền sở hữu, giống như là đứa bé độc chiếm món đồ chơi mà mình thích, Tô Noãn nhìn thân ảnh cao to kia trên vách thang máy, khoé môi chậm rãi phác hoạ lên.

Gần như đã lâu rồi không ai đối với cô tốt như vậy, thật đã lâu rồi,

giống như đứa bé bình thường được ôm, được cảm động, được quý trọng. Hơn nữa có thể xác định, những thứ quý trọng cùng yêu thương này tới chân thật như vậy.

Tô Noãn nhẹ nhàng đẩy Lục Cảnh Hoằng ra, ngẩng đầu nhìn ánh mắt anh, nhìn sâu vào, như là một vùng nước màu hổ phách rộng lớn, thâm thúy mà sạch sẽ.

Ánh mắt đảo qua vết thương trên khuôn mặt xinh đẹp của anh, Tô Noãn không khỏi trái tim bị mềm nhũn, anh đã từng nói, ở thời khắc gặp nguy hiểm điều đầu tiên anh nghĩ tới chính là làm sao để tự bảo vệ mình, nhưng tối hôm qua anh lại xông tới ôm lấy cô, chuyện này có được xem là làm trái ngược với ước nguyện ban đầu của mình?

Lục Cảnh Hoằng bị Tô Noãn nhìn chăm chăm có chút không được tự nhiên, nhúu nhúu mi tâm, liền hơi xoay người, không nhìn thẳng vào ánh mắt của Tô Noãn nữa, Tô Noãn nhìn một bên mặt anh, khẽ cười rộ lên.

Trừ bỏ bản khoản, trừ bỏ cố chấp, có lẽ là em cũng thích anh a...

Em thừa nhận, là em thích anh.

Đúng vậy, hẳn là thích, một người đàn ông đáng yêu như vậy, không có người phụ nữ nào sau khi hiểu rõ lại không thích, cho dù biết rõ hậu quả của việc thích anh đối với cô mà nói có thể là vạn kiếp bất phục.

Có lẽ, cô có thể mang phần thích này chôn dấu dưới đáy lòng, đợi đến ngàn cánh bướm lướt qua, sau khi thế sự xoay vần, ở trong một buổi hoàng hôn nào đấy, một mình ngồi ở trên ghế, chậm rãi nghiền ngẫm chuyện cũ.

Thang máy mở ra, Tô Noãn liền nhìn thấy bác sĩ trưởng ngoại khoa tim – Lý Nham Dung, anh đang nhìn Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng sóng vai mà đứng thì trên mặt hiện lên kinh ngạc, sau đó là lịch sự gật đầu mỉm cười.

Lý Nham Dung cũng đã nghe nói đến tai nạn xe cộ xảy ra tối hôm qua ở trên xa lộ cao tốc năm quận Hoa Đô, anh lo âu quan sát Tô Noãn trên dưới một lần, liền đề nghị cô đi làm kiểm tra toàn thân.

“Thân thể của Tô tiểu thư không tốt lắm, vẫn nên đi làm kiểm tra toàn bộ thì tốt hơn, để tránh lưu lại di chứng nào đó.”

Lục Cảnh Hoằng sau khi nghe xong, trầm mặc suy nghĩ vài giây, quan sát sắc mặt hơi tái nhợt của Tô Noãn, liền nghe theo lời Lý Nham Dung, đem Tô Noãn đi làm kiểm tra, cho dù cô lại từ chối, nhưng vẫn là bị anh mạnh mẽ mang đi.

Một lần làm kiểm tra toàn bộ mất hết mấy giờ, Tô Noãn ngồi trên ghế công cộng ở chỗ thử máu, chờ báo cáo kết quả xét nghiệm, Lục Cảnh Hoằng không có bên cạnh cô, vừa rồi nhận được điện thoại nên đã đi ra ngoài rồi.

Cầm báo cáo đi qua cái bàn tư vấn, liền nghe thấy các y tá tụ tập lại cùng một chỗ nói chuyện phím, nội dung họ nói chuyện khiến Tô Noãn bước chân chậm lại.

“Tối hôm qua khoa sản đưa tới phụ nhân Phó thị trưởng bị tai nạn xe kia, thật sự rất đáng thương, liền một lúc mất đi hai đứa con, vừa rồi bác sĩ khoa sản kiểm tra phát hiện ra, màng trong tử cung của cô ấy bởi vì tai nạn xe cộ cùng sanh non, bị tổn thương nghiêm trọng, chỉ sợ sau này cũng sẽ không mang thai được!”

“Sao lại thảm như vậy? Tôi vừa đi kiểm tra phòng thì nhìn thấy vị phu

nhân này đang ở trong phòng bệnh muốn tự tử, cũng khó trách, một con gà mái bộ dạng xinh đẹp không thể đẻ trứng nữa, cũng không lấy được trái tim người chồng.”

Lại có một y tá tới gần, như tên trộm thấp giọng báo cáo:

“Tiểu Hà khoa chỉnh hình nói, vị Phó thị trưởng kia sắc mặt vẫn luôn âm trầm khó coi, mới vừa còn đập nát bó hoa của người thăm bệnh mang tới, những nhân viên y tế kia bị anh ta mắng đến một tiếng cũng không dám hó hé.”

“Bất quá, cũng chỉ có thể thông cảm thôi...cùng lúc mất đi hai đứa bé, vợ lại không sinh được nữa, là đàn ông ai cũng sẽ bực bội.

Những y tá này càng tám càng hăng, Tô Noãn không muốn tiếp tục nghe nữa, quẹo một cái đi qua khúc quanh hành lang, lại một chút không chú ý, đụng vào người đang đi tới trước mặt, tờ báo cáo kết quả xét nghiệm trong tay không tiếng động rơi xuống mặt đất.

“Có sao không...”

Tô Noãn lạnh tay lẹ mắt đỡ lấy người phụ nữ trước mặt thiếu chút nữa ngã xuống, một tiếng nói xin lỗi mới vừa được thốt ra hai chữ liền nghẹn lại ở yếu hầu, cô khí thế sét đánh không kịp bưng tai buông lỏng hai tay của mình, hơn nữa không để lại dấu vết lùi về sau một bước.

Niếp Hiểu Dĩnh tinh thần nhìn qua không được tốt cho lắm, khoé mắt bà còn ươn ướt, Tô Noãn lặng lẽ nhìn, chỉ cần liếc mắt một cái, cô liền thấy rõ bi thương trong mắt người mẹ này, đây là vì Ninh Nhi mà để lộ ra.

Tô Noãn cũng chỉ nhìn thoáng qua, liền dời mắt đi, ngồi xổm người

xuống nhật báo cáo bên chân lên, ánh mắt của cô gợn sóng không sợ hãi, đối mặt Niếp Hiểu Dĩnh, cũng giống như là người đi đường vội vã gặp mặt một lần.

Lại nói có lẽ rất buồn cười, cô và bà có quan hệ huyết thống, một loại ràng buộc thần bí mà không thể dứt bỏ, chỉ là, cũng không có xuất hiện tình tiết giống như kịch truyền hình hay tiểu thuyết miêu tả, mẹ con đúng lúc không tồn tại được cảm giác thân thiết.

Niếp Hiểu Dĩnh chán ghét nhìn cô, bởi vì cô đoạt đi hạnh phúc của Ninh Nhi, mà cô cũng không cách nào tha thứ người mẹ như vậy, bởi vì bà để cho cô biết, việc sinh ra một đứa bé không phải kết tinh của tình yêu là một loại tội ác.

Tô Noãn cầm tờ báo cáo kết quả, đi qua bên người Niếp Hiểu Dĩnh, Niếp Hiểu Dĩnh cũng chỉ là thản nhiên quét mắt liếc cô một cái, không có lại đi làm khó giống như trước kia, chỉ là vịn vách tường từ từ cúi xuống, nhật tờ báo cáo kết quả xét nghiệm bên chân mình lên.

Đó là của Ninh Nhi, cô đã nhìn chăm chăm tờ giấy này cho tới trưa, cho đến khi nước mắt chảy khô, cũng không cách nào ngăn lại nội tâm sợ hãi run rẩy.

Hai người lặng lẽ lướt qua nhau, cũng không có ai mở miệng nói một tiếng, Tô Noãn tay siết chặt tờ báo cáo, khoé môi dần dần hiện ra một nụ cười mỉa mai.

Cô cũng không thấy vì vậy mà đau lòng, trái tim chỉ có đau một chút thôi.

Mỗi lần nhìn thấy Niếp Hiểu Dĩnh, cô liền không thể ngăn được nhớ tới cha của mình, đối với cha mà nói, Niếp Hiểu Dĩnh cũng là ác mộng cả đời của ông, tìm không thấy lỗi ra mà bỏ xuống cũng không

xong, nhất định là khổ sở cả đời.

— — — —

“Ô tiểu thư, cô lấy sai báo cáo kết quả xét nghiệm rồi, đây không phải của cô, hơn nữa bệnh nhân này hiển nhiên là bị bệnh bạch cầu nghiêm trọng.”

“Sao lại thế này?”

Lục Cảnh Hoằng đã quay trở lại, hai người gặp nhau ở ngoài cửa, sắc mặt của anh cũng không được tốt lắm, nghe bác sĩ nói, không khỏi xiết chặt chân mày, âm thanh trầm thấp mát lạnh bao hàm ý tứ chất vấn.

Tô Noãn ngạc nhiên cầm báo cáo bác sĩ trả đến trong tay cô, liền nhìn thấy cái tên viết trên đó, quả thực không phải của cô, mà là một cái tên mà cô không muốn thấy – Cù Ý Ninh.

Cô ấy là em gái cùng mẹ khác cha, bác sĩ vừa mới nói, Cù Ý Ninh bị bệnh bạch cầu rất nghiêm trọng, cô ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Hoằng, thế nhưng anh lại không cho cô đáp án, chỉ là thản nhiên nói với bác sĩ:

“Vậy hãy để cho người của khoa xét nghiệm đem tờ báo cáo tới đây.”

Bác sĩ cũng không phản đối, liền bấm điện thoại khoa xét nghiệm máu, Tô Noãn ngồi ở trên ghế, nhìn tờ báo cáo không thể nằm trong phạm vi xem hiểu của cô, dưới ánh mắt vụt sáng.

Cô vẫn cho rằng Ninh Nhi chỉ là yếu ớt nhiều bệnh, không nghĩ tới lại là bệnh bạch cầu làm người ta tuyệt vọng.

Cho dù là thiên sứ xinh đẹp đến đâu, cũng có một ngày rơi xuống, cô ấy lại còn ở vào độ tuổi tươi đẹp nhất, mà bị bệnh bạch cầu nghiêm trọng, Tô Noãn mặc dù không trải qua, cũng sớm nghe nói về căn bệnh này.

Nhưng mà, cô lại không sinh ra chút lòng trắc ẩn nào, cho dù người kia là em cùng mẹ khác cha với cô, cô cũng không vì biết được tin tức này mà rơi một giọt lệ, để tỏ ra thương xót cho Ninh Nhi.

Trong hai mươi mấy năm qua, một phần là do bọn cô chưa từng gặp mặt, trên người bọn cô có cùng chung một nửa dòng máu thì thế nào, bọn cô như cũ vẫn là người xa lạ không có chút quan hệ nào.

Cô sẽ ôm bí mật này cho tới chết, vĩnh viễn cũng sẽ không nói ra trên thế giới này bản thân mình còn có người thân, đơn giản chỉ là người thân có cùng huyết thống, không có bất kỳ thân tình nào, chỉ có oán hận cùng căm hận lẫn nhau.

Tờ báo cáo xét nghiệm của cô các chỉ tiêu đều rất bình thường, chỉ là hơi thiếu máu, Lục Cảnh Hoảng trách cứ hỏi cô, cô chỉ là giương mắt lên, mỉm cười tặng cho anh một lúm đồng tiền trong sáng.

Lại đủ khiến cho Lục Cảnh Hoảng tinh thần có chút hốt hoảng, bộ dáng Tô Noãn cười với anh như vậy cũng không được mấy lần, tuy rằng cười đến thực hư vô mờ mịt, nhưng đều là xuất phát từ chân tâm.

Lục Cảnh Hoảng ho khan quay mặt đi nơi khác, đợi Tô Noãn đứng dậy trực tiếp đi thẳng ra ngoài, Tô Noãn nhìn bóng lưng Lục Cảnh Hoảng rời đi trước, chỉ là mím môi một cái, tờ báo cáo trong tay, khi ra tới cửa cô liền ném vào thùng rác.

Không nói thêm nữa, cũng không muốn nghĩ thêm nữa.

— — — — —

“Cù phu nhân, tờ báo cáo xét nghiệm này vì sao bà có được?”

Niếp Hiểu Dĩnh nghe tiếng quay đầu lại, liền nhìn thấy bác sĩ Lâm đang cầm tờ xét nghiệm máu bị uốn cong đi nhanh về phía bà, thần sắc trên mặt có chút khẩn trương, cũng có chút... vui mừng?

Niếp Hiểu Dĩnh rời khỏi cửa sổ thủy tinh của phòng bệnh, đi vài bước về phía bên cạnh, sợ kinh động đến Ninh Nhi bên trong, bà liếc mắt nhìn tờ xét nghiệm máu trong tay bác sĩ Lâm, lúc sau liền cau mày.

“Vừa rồi va phải người ta, không cẩn thận cầm nhầm, đi ngang qua phòng làm việc của bác sĩ Lâm thì tiện tay ném vào trong thùng rác, có chỗ nào không đúng sao?”

Bác sĩ Lâm nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Niếp Hiểu Dĩnh, nhìn thấy người mẹ này vì con gái mà vất vả một ngày một đêm, ngẫm nghĩ vài giây, thờ dãi giải thích nói:

“Nếu như vị bệnh nhân này nguyện ý hiến tủy, Ninh Nhi tiểu thư rất có thể có khả năng được cứu.”

Niếp Hiểu Dĩnh đồng tử đột nhiên co rút lại, bà không dám tin đoạt lấy tờ xét nghiệm máu, một lần lại một lần bối rối xem, giống như xác nhận được cái gì, hai tay không ngừng rung rẩy.

Đôi mắt phượng dày lên sương mù vội vàng nhìn về phía bác sĩ Lâm, bác sĩ Lâm gật gật đầu, cho Niếp Hiểu Dĩnh câu trả lời khẳng định:

“Tôi vừa rồi đã kêu đồng nghiệp khoa xét nghiệm lấy mẫu máu của bệnh nhân này, sau đó đối chiếu với mẫu máu của Ninh Nhi tiểu thư, phát hiện kết quả là tỷ lệ phù hợp vô cùng cao.”

Niếp Hiểu Dĩnh còn là không thể tin kết quả như vậy, bà nhìn chăm chăm cái tên trên tờ xét nghiệm máu, thật lâu không làm được câu trả lời thích hợp, cho đến khi trên hành lang vang lên âm thanh của Lý Tư Đặc:

“Dì Dĩnh.”

Sắc mặt Lý Tư Đặc có chút mệt mỏi, trong tay anh cầm túi văn kiện bằng da trâu, anh đi đến trước mặt Niếp Hiểu Dĩnh, ánh mắt phức tạp nhìn Niếp Hiểu Dĩnh, do dự trong chốc lát, cuối cùng là lựa chọn mở miệng:

“Tô Noãn trước kia tên gọi là Chu Hựu Thanh, cha cô ấy Tô Chấn Khôn tên là Chu Kỳ Minh, quê nhà ở vùng Lĩnh Nam cửa Thanh Nham.”

Niếp Hiểu Dĩnh sắc mặt chợt tái nhợt, tờ xét nghiệm máu trong tay bay toán loạn giữa không trung, bà trợn to đôi mắt phượng phong tình vạn chủng kia, nước mắt không hề báo trước rơi xuống, không kịp lau nữa.

Chương 37: Mẹ con

Tô Noãn đứng ở trước gương, cầm trong tay một thỏi son nước, cô nhìn chăm chăm dung nhan được trang điểm nhạt của mình trong gương, dưới đáy lòng không khỏi âm thầm phỉ nhổ chính mình một phen: thật sự là thực sắc tính dã*!

*Đồ mê trai.

Nhìn mình trong gương bất đắc dĩ thở dài, Tô Noãn nhẹ nhàng cười cười, đi ra khỏi nhà tắm trở lại phòng mình, lần nữa lúc đi ra, đã mặc vào chiếc váy màu trắng.

Khi Lục Cảnh Hoảng lần nữa ở dưới lầu nhà cô nói muốn cùng cô đi xem khi thì cô không cách nào nói cự tuyệt được nữa, chỉ là đứng trầm mặc, cũng có nghĩa là ngầm đồng ý.

Rõ ràng cảnh cáo mình phải giữ một khoảng cách với Lục Cảnh Hoảng, không để cho tình thế trở nên càng không thể văn hồi, chỉ là, áp dụng vào thực tế, cô vẫn là không cách nào khống chế lòng mình.

Biết rõ là một sai lầm, nhưng không cách nào quyết đoán đi ngăn chặn nó nảy sinh, rốt cuộc là cô cho anh cơ hội, hay là, cô cho chính mình một cơ hội hoang đường như vậy?

Tô Noãn ra khỏi nhà, liền có một trận gió lạnh thổi qua trước mặt, cô run run, phủ thêm áo khoát ngoài, tóc mái của cô đã muốn dài qua khỏi mắt, lại chưa kịp đi cắt.

Cô đã đi tìm thuê phòng mới, giấy tờ chuyển nhượng bất động sản

tối hôm qua cô đã gửi lại cho Cố Lăng Thành, cô không cần anh cứu tế, cũng không muốn cùng anh đấu kìa ngó ý còn vương tơ lòng, dính dáng không rõ.

Tô Noãn đi xuống lầu, đứng đợi ở ven đường, Lục Cảnh Hoằng có nói, lúc 8 giờ cô chờ anh bên dưới lầu, cô trước khi ra cửa có nhìn qua đồng hồ treo tường, còn mười phút nữa mới tới 8 giờ.

Một chiếc xe Hồn Kỳ màu đen bóng loáng đỗ lại bên cạnh cô, Tô Noãn nhịp tim hơi chậm lại, cô từng gặp qua chiếc xe này một lần, ở giao lộ phía trước.

Khi đó, cô cầm điểm tâm sáng mới vừa mua, bị Niếp Hiểu Dĩnh ưu nhã cao quý lời nói lạnh lùng răn dạy và quở trách cô không nên có tư tưởng không an phận.

Giờ phút này, chiếc xe này lại xuất hiện trước mặt cô, lại có ý đồ gì, chả lẽ lại lần nữa muốn cảnh cáo cô cái gì sao?

Tô Noãn thản nhiên quay mặt đi nơi khác, không nhìn tới tài xế xe mở cửa ra, xoay người hướng bên cạnh đi, giả vờ như không nhìn thấy chiếc xe Hồn Kỳ phía sau lưng này chứng tỏ địa vị bất phàm của chủ nhân.

Chỉ là, cô mới vừa đi được vài bước, liền bị hai người đàn ông thân thể khôi ngô chặn lại đường đi, muốn xoay người tránh ra, lại phát hiện đường lui cũng bị chặn:

“Tô tiểu thư, mời cô đi theo chúng tôi một chuyến.”

Tô Noãn lạnh lùng nhìn bọn họ, không thêm để ý, hướng quẹo phải muốn đi băng qua đường, mấy người đàn ông cao lớn lại theo hướng của cô bước dài ra, bao vây cô trong vòng tròn:

“Xin Tô tiểu thư phối hợp, nếu không chúng tôi chỉ có thể đắc tội.”

“Các anh đây là tiên lễ hậu binh sao?”

Tô Noãn chê cười nói một câu, chìa tay không cầm túi đẩy ra hai bức tường người trước mặt, lại không hề nhúc nhích, cũng không khỏi lên cơn tức:

“Tôi và phu nhân các anh không có gì để nói, tôi còn có hẹn, xin các anh tránh ra.”

Mấy người đàn ông trao đổi ánh mắt ám chỉ với nhau một chút, không để ý Tô Noãn phản đối, lôi kéo cô vào bên trong xe, xung quanh có người dân tiến lên hỏi thăm, liền bị bọn đàn ông bày ra bộ dạng đe dọa “Dám xen vào việc người khác thì cho người đẹp mắt”.

Tô Noãn bị hai người đàn ông một trái một phải kèm hai bên, căn bản, không tìm được cơ hội gọi điện thoại, tay cô nắm chặt túi xách, vết thương trong lòng bàn tay còn chưa khép lại, phát ra từng trận đau đớn.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ xe, liền nhìn thấy một chiếc xe Champagne chạy vượt qua bên ngoài cửa sổ, Tô Noãn nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng trên ghế lái, thân thể kịch liệt vừa động, muốn thò ra ngoài cửa sổ, lại bị hai bàn tay mạnh mẽ đè lại ngồi chỗ cũ.

Người đàn ông ngồi cạnh ghế lái vẻ mặt nghiêm túc quay lại nhìn cô, cũng nhìn thấy hành động khẩn cấp của Tô Noãn, chỉ là giọng điệu bình thản nói:

“Cửa kính xe được làm bằng loại chất liệu, mà người bên ngoài căn bản không nhìn được tình hình bên trong, thủy tinh cũng là cách âm,

cho dù cô có kêu lớn tiếng đến đâu cũng không ai nghe được.

Tô Noãn có chút chán chường buông xuống cánh tay đang giãy giụa, quay đầu nhìn chiếc xe Champagne đi ngược chiều kia, cô tức giận vùng khỏi cánh tay đang kiềm chế cô.

Cô đã từng đêm ngày khát vọng được gặp mặt mẹ một lần, hiện tại, cũng từng ngày đêm khẩn cầu dừng để gặp lại người đàn bà tàn nhẫn đó một lần.

Ngồi ở trong xe, cô bắt đầu ảo tưởng, lần này Niếp Hiểu Dĩnh sẽ dùng giọng điệu nào để cảnh cáo cô không được tiếp tục tiếp cận Lục Cảnh Hoàng, hơn nữa để cho Niếp Hiểu Dĩnh biết, hôm nay cô mặc bộ đồ này là vì đi gặp Lục Cảnh Hoàng.

Khi Tô Noãn bị mấy người đàn ông cơ hồ dùng bộ dáng áp tải đưa đến cổng nhà hàng thì cô liếc mắt nhìn vào một cái, liền nhìn thấy Niếp Hiểu Dĩnh ngồi trên ghế sofa Italy sang trọng.

Sắc mặt Niếp Hiểu Dĩnh có chút tái nhợt, bà thoáng nghiêng đầu xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn ra bên ngoài, trên bàn còn để một ly nước còn bốc hơi nóng, bởi vì khoảng cách quá xa, Tô Noãn cũng không thấy rõ.

Giờ phút này Niếp Hiểu Dĩnh, nhìn qua rất giống một người phụ nữ tao nhã mà cô đơn, thâm trầm mà tràn ngập u buồn.

“Tô tiểu thư, mời.”

Đưa Tô Noãn vào phòng ăn, những người đàn ông kia liền tự động biến mất không thấy tăm hơi, mà Niếp Hiểu Dĩnh ngồi xuất thần ở

đằng kia giống như cảm nhận được điều gì, quay đầu nhìn lại.

Bà nhìn Tô Noãn, một đôi lông mi nhẹ nhàng vút sáng, sau đó vội vã quay mặt đi, ngón tay xinh đẹp lau đi một giọt trong suốt nơi khoé mắt, giống như không muốn để cho người khác nhìn ra nồng đậm tâm sự của bà.

Tô Noãn chỉ là thân nhiên nhếch môi dưới, Ninh Nhi chính là tâm bệnh của Niếp Hiểu Dĩnh, e là chỉ cần Ninh Nhi không khôi phục, Niếp Hiểu Dĩnh cả đời này cũng không cách nào chân chính vui vẻ.

“Nếu đến rồi, thì ngồi xuống đi.”

Tô Noãn mắt nhìn xuống Niếp Hiểu Dĩnh, bên dưới đôi mắt phượng xinh đẹp kia có nhàn nhạt vàng thâm, cô một đường đi tới, Niếp Hiểu Dĩnh liền không nhìn cô lấy một cái, cho dù khi nói những lời này thì ánh mắt cũng lãnh đạm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Tô Noãn cũng không có bao nhiêu khác thường, bởi vì sớm đã chuẩn bị tâm lý, đối với phần thiếu thốn tình mẹ này, cho nên, khi Niếp Hiểu Dĩnh ra mệnh lệnh như vậy thì Tô Noãn không có cự tuyệt, lập tức ngồi xuống ghế sofa, đi thẳng vào vấn đề:

“Nếu như có chuyện, cứ nói thẳng đi, tôi còn có một cuộc hẹn quan trọng đang chờ.”

Niếp Hiểu Dĩnh nghe vậy quay đầu, quét mắt lên xuống nhìn Tô Noãn, lông mày nhíu lại:

“Cô chẳng lẽ không biết nói chuyện với trưởng bối phải chú ý lễ phép sao, sao lại có thể vô lễ như vậy?”

Trách cứ xong, giọng điệu vẫn ăn trên ngồi trước như cũ, Tô Noãn

ngheh đón đảy mắt không vui của Niếp Hiểu Dĩnh, khẽ cong lên khoé miệng, không chút do dự trả lời:

“Bà lần trước cũng có nói, một đứa trẻ không có mẹ, từ nhỏ không được giáo dục, làm sao có thể yêu cầu nó hiểu được phép tắc đối nhân xử thế?”

Đối với phản bác của Tô Noãn, Niếp Hiểu Dĩnh ánh mắt chợt loé, nhưng đổi lại không có dùng lời nói nghiêm khắc cùng dạy bảo quở mắng Tô Noãn, sắc mặt vẫn trước sau như một tái nhợt, không có một chút huyết sắc, ánh mắt của bà quét qua cánh tay bị thương của Tô Noãn, chấn động sững sờ một lát.

Tô Noãn đem cánh tay quấn băng gạc không để lại dấu vết để bên dưới bàn, ánh mắt Niếp Hiểu Dĩnh dừng lại làm cô cả người không được tự nhiên, từ chối phục vụ tiếp đón, đứng dậy chuẩn bị rời đi:

“Nếu Cù phu nhân không có chuyện gì muốn nói, vậy tôi cáo từ trước.”

“Cô là muốn đi hẹn hò với Lục Cảnh Hoằng sao?”

Tô Noãn gật đầu một cái, đối với ánh mắt nghiêm nghị của Niếp Hiểu Dĩnh làm như không thấy, cúi người cầm túi xách lên, liền nghe được Niếp Hiểu Dĩnh thiện ý chân thành khuyên bảo:

“Cô cùng cậu ta là không thể nào, thừa dịp bây giờ còn chưa có sa lầy hãm sâu, tốt nhất là nên cắt đứt sớm một chút.”

Tô Noãn con mắt nhìn xuống Niếp Hiểu Dĩnh, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp này mờ mịt trong sương mù cà phê, có một chút hoảng hốt, Tô Noãn không nhìn rõ thần sắc trên mặt Niếp Hiểu Dĩnh.

“Nếu như tôi khẳng khẳng muốn cùng Lục Cảnh Hoàng ở chung một chỗ thì sao?”

Tô Noãn có loại làm trái lại tâm tính, khoé môi lộ vẻ cười, mang theo khiêu khích, Niếp Hiểu Dĩnh cũng thản nhiên dờ mắt, không nói một lời, trầm mặc dần dần lan ra, là một loại không khí cổ quái.

Ý cười nơi khoé miệng Tô Noãn dần dần tản đi, cuối cùng cũng không dấu vết, cất bước bước ra từng bước, thanh âm của Niếp Hiểu Dĩnh đột ngột vang lên, lẫn vào bên trong tiếng nhạc, cực kì chói tai:

“Ninh Nhi cần ghép tuý thích hợp, chỉ cần cô đồng ý hiến tuý...”

“Tôi không đồng ý.”

Tô Noãn cắt đứt nửa câu nói sau của Niếp Hiểu Dĩnh, đây có thể là một điều kiện mê người, nhưng cô lại không muốn nghe, chỉ là cười dài phun ra bốn chữ, không cho bất kỳ thương lượng con đường sống nào, cũng làm cho Niếp Hiểu Dĩnh sắc mặt tối sầm.

Niếp Hiểu Dĩnh giống như cũng không dự đoán được Tô Noãn sẽ kiên quyết cự tuyệt như vậy, bà chỉ là lấy một tờ chi phiếu để qua bên cạnh bàn, Tô Noãn nhìn xuống liền thu vào đáy mắt, trên tờ chi phiếu không có điền số tiền cụ thể.

Hình như người có quyền thế, đều thích áp bức người ta điền vào tấm chi phiếu, như vậy, là có thể thương thức bộ mặt tham lam của những người nghèo khổ rồi?

“Nếu như là vì chuyện này, về sau Cù phu nhân không cần tới tìm tôi nữa, cho dù điều kiện có đãi ngộ như thế nào, tôi cũng sẽ không đi hiến tuý của mình cho một người không quen biết.”

“Cho dù con bé là em gái của cô, cô cũng không đồng ý sao?”

Tô Noãn bước chân chậm lại, bởi vì vô cùng khiếp sợ mà không nhấc chân lên nổi, tay cô hung hăng nắm chặt, không thể tin được chính mình nghe thấy, ở một khắc này, đầu óc của cô đã tràn ngập mê man mê lương.

Đã biết cô là con gái của bà rồi sao?

Nhưng mà, mặc dù là đã biết, mẹ của cô cần vẫn là tủy của cô, dùng thân thể của đứa bé bị bà vứt bỏ này đi cứu lấy đứa bé bà yêu thương cả đời!

“Tôi biết rồi, cảm ơn bà nói cho tôi biết, thì ra trên thế giới này tôi còn có người thân.”

Tô Noãn nhìn ánh mắt phức tạp của Niếp Hiểu Dĩnh, trong trẻo nhưng lạnh lùng cười cười, ngũ quan trắng trong thuần khiết không nhìn ra được bất kỳ gợn sóng dao động nào, giống như điều cô nghe được chỉ là lời nói thăm hỏi bình thường nhất.

“Mặc dù tin này đối với tôi mà nói chưa hẳn là chuyện tốt gì, hôm nay bà gọi tôi tới đây nếu không có chuyện gì khác, vậy thì tôi đi đây, hẹn gặp lại.”

Biết được mẹ ruột chẳng qua cũng chỉ như vậy, không làm người cảm động lệ nóng doanh tròng, chỉ có nghiêm mặt hờ hững trầm mặc.

“Tôi hôm nay không phải tới thương lượng với cô, chỉ là tới thông báo cho cô biết, cho dù cô có đồng ý hay không, kết quả đều không thể nghi ngờ.”

Niếp Hiểu Dĩnh thanh âm lãnh đạm nắm chắc mười phần, không để cho người ta phản kháng, Tô Noãn nhìn thấy bà ưu nhã giơ tay lên, lau một giọt lệ nói, xinh đẹp khác thường, cũng lạnh lùng khác thường.

Mẹ con bốn mắt nhìn nhau, cũng tràn ngập xa lạ oán hận lẫn nhau, Tô Noãn giữu cợt cười lạnh một tiếng:

“Vì sao tôi phải vì một người không có chút quan hệ nào mà đi rút sạch máu mình, em gái thì thế nào? Những năm trước đây không có, về sau tôi tuyệt đối cũng sẽ không có mẹ, lại càng không có em gái!”

Chương 38: Ba

Một bóng dáng mảnh mai đơn bạc chạy ra khỏi quán cà phê, xuyên qua dòng xe cộ ngược xuôi băng qua đường, tiếp tục, không ngừng nghỉ chạy trên đường dành cho người đi bộ, giống như một con báo cái còn nhỏ mà quật cường, nước mắt của cô vỡ vụn trong không khí.

Tô Noãn nhanh chóng chạy đi, cô quay đầu nhìn xe trên đường, muốn chặn lại một chiếc taxi, cô nghe thấy trái tim truyền đến tiếng đập dữ dội, tiếng đập này vọng ra vô cùng lớn, đến nỗi cô cũng không nghe được những thứ âm thanh khác.

Cô vẫn cho rằng số mệnh của mình mang theo sắc thái bi kịch, lại không biết là tàn nhẫn như thế, giày cao gót trên chân vấp một cái, ngã nhào trên mặt đất.

Lòng bàn tay xinh đẹp bị trầy rách da, ánh mặt trời sáng rõ, cô nhìn thấy một vết xước dài, khe hở trong vết xước chảy ra một chút máu.

Băng gạc dính lên màu máu diêm dúa lảng lờ, Tô Noãn chỉ là cười cười, từ trên mặt đất đứng lên, chiếc váy trên người bị bám bụi bẩn, cô không rảnh đi lau sạch sẽ, liền bắt đầu chạy như bay.

Sắc mặt tái nhợt giống như tờ giấy trắng, không có một chút biểu tình nào, đôi mắt phượng trống rỗng kia chỉ là lập tức tìm kiếm chiếc xe có thể đưa cô đi khỏi nơi đây.

Đầu óc cô còn quanh quẩn hình ảnh mới vừa rồi, Niếp Hiểu Dĩnh ngồi đối diện cô, trong trẻo yên lặng nhìn cô, cùng với trong mắt

phượng của bà chính là, ánh sáng lộng lẫy ướn át chớp động.

“Tuy rằng trong thân thể của cô chảy một nửa dòng máu của tôi, nhưng tôi thực sự hy vọng cô có thể biến mất hoàn toàn trên thế giới này.”

Niếp Hiểu Dĩnh vừa nói, nước mắt vừa chảy xuống, bà nhẹ nhàng lau đi, nước mắt còn sót lại trên mắt gắt gao nhìn về mặt yên tĩnh của Tô Noãn.

Bà ước chừng cũng không cách nào dễ dàng tha thứ chính mình nói ra lời nói ác độc này, lại cuối cùng không thể đem nó chôn dấu dưới đáy lòng, 24 năm sau phải nhìn đứa bé này lần nữa, tất cả tối tăm trong trí nhớ của bà không chịu nổi đều bị lần lượt ủa về.

“Năm đó thoả thuận với Tô Chấn Khôn, chỉ cần tôi sinh ra đứa bé trong bụng, anh ta sẽ để cho tôi rời đi, sẽ không trói buộc tôi ở cái nơi bần cùng đó.”

“Rõ ràng hai người không yêu nhau, tôi đã nói rõ với anh ta, tôi có người đàn ông mình yêu, nhưng anh ta vẫn ép buộc cưỡng bức tôi, để cho tôi mang thai, cho đến... sinh ra đứa bé đối với tôi mà nói là một loại sỉ nhục.”

Niếp Hiểu Dĩnh thân thể không ngừng run rẩy, nghiêng rằng nghiêng lợi còn chưa nói xong, nước mắt tựa như dòng suối chảy ra, không biết là bởi vì quá mức oán hận hay là vô cùng khổ sở.

Bà một chút cũng không che dấu chính mình đối với Tô Noãn chán ghét cùng thống hận, người đàn bà cao quý này thích thẳng thắn, nhất là đối với đứa bé trước mắt bị chính mình vứt bỏ mà nói, thẳng thắn phải gần như là tàn nhẫn.

“Thời điểm lúc cô sinh ra, tôi thiếu chút nữa lỡ tay bóp chết cô, may là không có, nếu như cô thật chết rồi, vậy Ninh Nhi bây giờ phải làm sao đây?”

Tô Noãn lẳng lặng nghe Niếp Hiểu Dĩnh nói xong những lời ngoan tuyệt kia, nhìn những giọt nước mắt rơi xuống đất, cô nghe nói thời điểm nước mắt từ trong thân thể chảy ra có tới mấy ngàn độ, cháy sạch một lòng phát đau, nhưng mà sau khi chảy ra, đã từ từ trở nên nguội lạnh.

“Có lẽ là ông trời trừng phạt tôi, trừng phạt tôi không chung thủy với tình yêu, cho nên bây giờ, Ninh Nhi thế nhưng lại cần máu của cô mới có thể sống sót.”

Niếp Hiểu Dĩnh giọng điệu buồn rầu hạ thấp vài phần, trong mắt giữa lông mày tràn đầy ưu buồn thù hận, bà thở sâu một cái, khôi phục tâm tình của mình, không cho phép chính mình thất thố lần nữa.

Tô Noãn khẽ tràn lên khoé miệng, nở nụ cười trong suốt, lại cực kỳ tĩnh mịch:

“Có lẽ năm đó bà nên bóp chết tôi đi, ít ra hiện tại bà không cần luôn ôm hy vọng, Ninh Nhi với tôi mà nói cái gì cũng không phải, cô ấy chỉ là con gái của bà, xin bà hãy nhớ kỹ điểm này, sau này không cần tiếp tục tới quấy rầy tôi.”

Tô Noãn lạnh lùng lướt qua người mẹ vĩ đại này, giống như một làn gió hư vô, Niếp Hiểu Dĩnh lại bắt lấy tay cô, cũng chỉ là kinh ngạc một chút, cả hai đều run rẩy, rồi sau đó nhanh chóng buông ra, khôi phục lại bình tĩnh.

“Tôi không thích người khác đột nhiên chạm vào tôi, hơn nữa lại là người xa lạ.”

Tô Noãn thản nhiên giải thích, mặt mày không thấy bất kỳ tâm tình gì, Niếp Hiểu Dĩnh nước mắt không còn chảy xuống nữa, mà là bị khô cạn trong không khí.

“Cô cho rằng cô có lựa chọn nào khác sao?”

“Không có thì thế nào, tôi sớm đã quyết định chấp nhận số mệnh của mình, cho dù là mang theo sắc thái bị kịch thì sao, con người một khi cam chịu số phận, sẽ trở nên không sợ gì nữa cả.”

“Trên thế giới này, Cù phu nhân cảm thấy được còn có cái gì có thể uy hiếp được tôi sao?”

Thanh âm lẳng lặng của Tô Noãn dường như muốn xuyên thấu linh hồn con người, ánh mắt của cô thực trong veo nhưng lạnh lùng, nhìn không thấy sống cũng nhìn không thấy chết, chỉ là nhìn Niếp Hiểu Dĩnh trên mặt thống khổ, rất tò mò đó là một loại cảm giác như thế nào.

Cô đã sớm ở trong sự quất mạnh và trôi qua của thời gian, quên mất cái loại miêu tả rõ ràng đó.

Tô Noãn cười cười, sau đó nhìn thoáng qua, liền nghe thấy thanh âm của Niếp Hiểu Dĩnh:

“Như vậy Tô Chấn Khôn thì sao, ông ta đối với cô mà nói, có phải hay không cũng không tạo được uy hiếp?”

— — — — —

“Tô Chấn Khôn phạm tội nặng bị giam trong tù ở thị trấn F, mặc dù là bị ở tù chung thân, ít ra thì người vẫn còn sống, cô nên biết, vì Ninh

Nhi cái gì tôi cũng có thể làm được.”

Cho đến khi chạy không nổi nữa, Tô Noãn thở hồng hộc đứng ở ven đường, cúi người, hai tay chống đầu gối, nước mắt tích tụ trong hốc mắt tuôn ra, trong ngực tràn ra một đám gió lớn, tối tăm âm u lạnh lẽo.

Thật buồn cười biết bao, ba của cô thế nhưng vẫn còn sống, lại chỉ có mình cô là không hay biết gì, chẳng lẽ ba oán hận cô sâu đến nỗi không muốn tiếp tục nhìn cô một cái sao?

Không có khả năng, cho dù lúc trước cô đã làm sai chuyện, ba cũng không đối xử với cô như thế, ông chỉ là vì không muốn cô lo lắng mà thôi, chỉ là vì để cho sinh mệnh khổ nạn của cô không có bất kỳ vướng bận.

Nhất định là như vậy, nhất định là như vậy...

Cô làm cho mình cười một chút.

Tô Noãn, cười lên.

Vì thế, liền thật sự cười rộ lên.

Cô lại chạy, ở ngã tư đường nhìn thấy một chiếc xe thể thao quen thuộc, một khắc này, nội tâm trống vắng được vui vẻ lấp vào, cô nhân lúc chiếc xe thể thao khởi động chạy tới trước, ánh mắt cũng không nháy mắt một cái, liền xông tới.

Hai cánh tay dang rộng ra, ngăn lại chiếc xe thể thao màu xanh ngọc kia, xe dừng lại, chỉ cách cô khoảng 10cm, chột thẳng xe, vang lên tiếng rít gào thét gió, thổi bay làn váy cô.

Tô Noãn chui vào trong xe, đem toàn bộ tiền trong túi đổ ra, đặt vào tủ chứa đồ trong xe thể thao, tầm mắt mơ hồ nhìn không rõ khuôn mặt của tài xế:

“Phiền anh đưa tôi đến trại giam thị trấn F, tôi sẽ vĩnh viễn cảm kích anh!”

Đưa tay lau nước mắt sắp chảy xuống nơi khoé mắt, Tô Noãn mới nhìn rõ người đàn ông bên cạnh, là anh chàng con lai khôi ngô kia, anh ta vẽ mặt kinh ngạc nhìn mình, giống như có rất nhiều nghi vấn.

Tô Noãn nhàn nhạt cười, đẩy đồng tiền tới trước mặt Thái Luân Tư:

“Tiền xăng tôi có thể trả, nếu như số tiền này còn không đủ, sau khi trở về tôi có thể trả lại cho anh, hiện tại, có thể lái xe nhanh hơn một chút không? Tôi vội đi gặp ba tôi.”

Thái Luân Tư thần khí sáng ngời chốc lát, nhìn giọt lệ gợn sóng trong đáy mắt Tô Noãn, mím môi một cái không đi hỏi nhiều, khởi động xe, liền chạy nhanh đi.

Hồi lâu sau, bên trong xe yên lặng nghe được thanh âm của Tô Noãn, cô vẫn quên nói một câu:

“Cám ơn.”

Thái Luân Tư vẽ mặt ngưng trọng bỗng trở nên thoải mái vài phần, anh đang liếc nhìn sắc mặt mệt mỏi của Tô Noãn qua kính chiếu hậu, chìa một bàn tay đem chút tiền lẻ để vào trong tủ chứa đồ.

“Không cần cảm ơn tôi, cô trả tiền xăng cho tôi không phải sao? Trại giam thị trấn F, cũng không gần đâu!”

Tô Noãn nhìn thấy Thái Luân Tư thực sự đưa tay ra lấy tiền thì tay cô hơi đấu tranh một chút, rốt cuộc vẫn phải lựa chọn buông ra, trơ mắt nhìn số tiền kia bị lấy đi.

Cô đem hết tiền đưa cho anh ta, trên người không còn đồng nào, cô vốn là ôm lấy tâm tính may mắn, nghĩ rằng người đàn ông lái xe thể thao đắt tiền như vậy, chắc là sẽ không cần số tiền kia, kết quả cô nghĩ sai rồi.

“Trên xe của anh không có máy đo lộ trình, sao anh biết số tiền kia không đủ?”

“Nếu chiếc xe này không có máy đo lộ trình, vậy tại sao cô còn muốn cầm nó lại?”

Thái Luân Tư nghiêng đầu đánh giá Tô Noãn, sau đó tao nhã mà dí dỏm cười cười, màu xanh dương xám trong con ngươi Tô Noãn chỉ có bóng dáng một người:

“Xem ra tôi nghi ngờ là nên kiểm điểm lại mình, lần thứ ba, cô hình như vẫn không nhận ra tôi?”

Tô Noãn quay đầu nhìn người đàn ông từng có duyên cùng cô gặp qua hai lần, cô quả thực không nhớ nổi tên anh ta, mặc dù anh ta lần trước cố ý cường điệu qua, cô có thể nhận ra được chiếc xe này, bởi vì Lục Cảnh Hoằng từng lái qua.

Lục Cảnh Hoằng.

Trước mắt xẹt qua cái tên này, Tô Noãn cúi đầu nhìn chiếc váy một thân dơ dáy bẩn thỉu, cô nhớ lại hôm nay có ước hẹn, cô lại một lần nữa lỡ hẹn, với tính tình của anh, tất nhiên sẽ không vui, quá tam ba bận, cô lại để cho xảy ra lần thứ ba.

Lấy điện thoại ra lại phát hiện đã hết pin, cô không có thuộc số của Lục Cảnh Hoằng, cho dù mượn điện thoại khác cũng không làm được gì, lúc này đây, đúng là cô vẫn có lỗi với anh.

“Đang suy nghĩ cái gì?”

“Không có gì, chỉ là quên mất một chuyện rất quan trọng.”

Thái Luân Tư cười cười, không có hỏi nữa, bởi vì anh nhìn ra được Tô Noãn cũng không nguyện ý nói cho anh nghe là chuyện quan trọng gì, liền nói sang chuyện khác:

“Vừa rồi chạy ra đón xe như vậy, chẳng lẽ không sợ sao?”

“Tôi hiện tại cái gì cũng không sợ, chỉ sợ ba không muốn gặp mặt tôi thôi.”

Tô Noãn cười đến có chút sáng lạn, lại có loại miễn cưỡng cười chua xót, Thái Luân Tư liếc mắt nhìn cô một cái, Tô Noãn bên cạnh giống như một đứa bé không có cảm giác an toàn, liền nói:

“4 tiếng nữa xe mới đến thị trấn F, cô trước hết nên ngủ một chút đi, tới nơi tôi gọi cô.”

Tô Noãn lên tiếng, ở thời khắc cô quan tâm đến ba, vậy mà, trong não cô bất chợt xuất hiện bộ dáng của Lục Cảnh Hoằng, nhìn đường cao tốc ngoài cửa sổ, nếu như cô nguyện ý, hiện tại xuống xe vẫn còn kịp.

Chỉ là, giữa Lục Cảnh Hoằng và ba, cô cuối cùng lựa chọn về sau, xe chạy nhanh trên đường cao tốc, Tô Noãn hai mắt nhắm nghiền, dựa vào lưng ghế ngồi, nghe thấy tiếng cười thản nhiên của Thái Luân

Tư:

“Dễ dàng tin tưởng người khác như vậy sao?”

Tô Noãn không mở mắt ra, trước khi ngủ trả lời anh một câu:

“Ai có thể làm gì tôi đây?”

Tuyệt không phải là giọng điệu kiêu căng ngạo mạn, thậm chí còn mang theo một tia thản nhiên ưu thương.

Dư quang khóe mắt của Thái Luân Tư liếc về phía Tô Noãn, dung nhan yên tĩnh ngủ của cô chiếu vào con người anh, bởi vì một câu kia của Tô Noãn đã phá vỡ tâm không khỏi đau đớn vì cô gái yếu ớt này.

Anh nghĩ cũng không hẳn là anh đau lòng, chỉ cần là đàn ông, nhìn thấy sinh mệnh như vậy, đều cũng không tự chủ được đi thương hại, mà anh chỉ là một trong số đó.

Tới thành phố F Tô Noãn tự mình tỉnh lại, trước xe là một mảnh đất trống lớn, hoang cảnh tiêu điều làm chua xót ánh mắt cô, cô vừa quay đầu liền nhìn thấy trại giam ngoài cửa sổ xe, cửa sắt to lớn che lại cảnh tượng bên trong.

Tô Noãn lồng ngực khó chịu như bị thứ gì chặn lại, cô đẩy cửa xe bước xuống:

“Cám ơn anh, hẹn gặp lại.”

Cô chạy nhanh về phía chiếc cửa sắt cách đó không xa, tiếng gió thổi vào trong màng nhĩ tai cô, làm cho cô có một loại cảm giác áp bách đều hui, sau đó, bước chân của cô liền dừng lại.

Cảnh sát võ trang đứng nghiêm ở cửa ra vào ngăn cản đường đi của cô, khi nòng súng chỉ trước mặt Tô Noãn, cô sợ tới mức lùi lại một bước, gót chân vấp sau lưng một cái mém ngã xuống đất, lại được một đôi tay đỡ lấy.

Tô Noãn tò mò quay đầu, liền nhìn thấy Thái Luân Tư cười dài nháy mắt với cô mấy cái, sau đó đỡ cho cô đứng vững, buông cô ra, trực tiếp đi tới đàm phán với cảnh sát võ trang, khi anh quay trở lại thì cánh cổng sắt sau lưng cũng từ từ mở ra.

“Giờ thì có thể đi vào rồi, nhớ phải làm thủ tục ở cửa ra vào.”

Tô Noãn có chút giật mình sửng sờ, cô không biết Thái Luân Tư dùng cách gì làm cho đối phương đồng ý mở cửa, cũng thật cảm kích cúi người cảm ơn Thái Luân Tư, rất nhanh chạy đi vào.

Cô từng ở trong trại tạm giam, nhưng chưa bao giờ tới nhà giam, tựa như hiện tại đi trên con đường vắng vẻ, lao đảo theo sát phía sau quản giáo, cô không cách nào ngăn lại áp lực nội tâm nơm nớp lo sợ.

Thì ra thật sự có người tên Tô Chấn Khôn, nhưng mà, mãi tới hai năm sau cô mới biết được, vẫn là do từ trong miệng người mẹ hận cô không chết mà biết được.

Bốn phía bức tường ngục giam đều cao 7 mét, còn có lưới phòng hộ, Tô Noãn xuyên qua lưới phòng hộ thì liền nhìn thấy phạm nhân đang chơi bóng bên trong thao trường, đều là thanh niên ở độ tuổi 20 – 30, cũng không thấy phạm nhân tầm tuổi Tô Chấn Khôn.

“Phạm nhân hiện tại chắc là còn ở trong xưởng may quần áo, cho nên tôi trước tiên dẫn cô qua phòng tiếp đón ngồi chờ.”

“Được, cảm ơn.”

Tô Noãn trên đường đi qua phòng tiếp đón, liền nhìn thấy mấy chiếc xe tải từ bên ngoài chạy vào, sau đó dọc theo đường đi của cô chạy đến một nơi, dừng lại trước một căn phòng chiếm diện tích tương đối lớn.

Quản giáo nhìn thấy Tô Noãn đi chậm, cũng không thúc giục, có lòng tốt giải thích nói:

“Đó chính là xưởng may quần áo, xe tải đó là tới vận chuyển quần áo, chờ sắp xong những thứ đồ đã tính toán sẽ tan tằm.”

Tô Noãn tim đập một chút, cô đi vài bước về phía xưởng may quần áo, liền bị quản giáo ngăn cản, không cho phép cô đi tiếp qua đó, nhưng Tô Noãn lại nhịn không được nhìn sang, cố gắng tìm kiếm thân ảnh quen thuộc kia.

“Chốc lát nữa là có thể gặp được, bây giờ không cần thiết vội vã như vậy.”

Tô Noãn tràn đầy áy náy hướng quản giáo kiên nhẫn cười cười, nhưng cũng không có lập tức bước đi, đôi mắt còn đang dừng lại ở phạm nhân đi ra đi vào giữa xe tải và xưởng may.

Cô nhớ tới ba của mình, vô luận là xuất phát từ tình thân hay là áy náy, nếu ba còn sống, cô không thể làm được không quan tâm, cho dù ba luôn chìm đắm trong tình yêu như vậy, cô vẫn luôn thủy chung yêu ba.

Cô đã không có nhiều tình thương, trên đời này, đáng giá để cô toàn tâm tính nhiệm duy nhất chỉ có ba, cô cũng chỉ có thể yêu một người,

đó là ba của mình.

Cho dù giờ phút này trong đầu cô, bỗng loé lên khuôn mặt anh tuấn xinh đẹp kia, cô cũng cố ý không quan tâm, cô đem quy thành loại áy náy, là cô sai hẹn, cho nên mới thường xuyên nhớ tới Lục Cảnh Hoảng như vậy.

Trong lúc đang bị quản giáo lôi đi, khoé mắt Tô Noãn thoáng nhìn thấy một thân ảnh bên cạnh xe tải, hai chân của cô giống như có tưới ngàn cân nước như thế nào cũng không di chuyển, giống như nhớ lại hồi còn nhỏ, cô đứng ở phía xa xa, nhìn dáng vẻ cực khổ của ba ở ngoài đồng.

Bên cạnh xe tải, mấy phạm nhân trung niên đem thùng giấy nặng nề mang lên buồng xe, sau đó quay vào kho hàng mang ra thùng giấy khác, Tô Noãn nước mắt lại một lần nữa chảy xuống, cô đưa tay một phen lau đi, quản giáo đang nói cái gì bên tai, cô hoàn toàn không nghe thấy, chỉ là lẳng lặng nhìn, không muốn dời đi đôi mắt mình.

Tô Chấn Khôn mặc trên người đồng phục của trại giam, thở hổn hển, sau khi mang một thùng giấy lên xe, ông chậm rãi đi trở về bên cạnh kho hàng, ngồi dưới đất nghỉ ngơi, hớp một miếng nước trong bình để cạnh cửa.

Thời tiết đầu tháng giêng rõ ràng rất lạnh, trên mặt của ông lại chảy ra lấm tấm mồ hôi, ông mới vừa kéo tay áo lau một cái, liền lần nữa đứng dậy đi dọn sạch thùng, một đầu tóc đen hai năm trước đã muốn hơi bạc, Tô Noãn thấy không rõ mặt của ông.

Xa xa nhìn lại, Tô Noãn nhìn ra Tô Chấn Khôn già đi không ít, mỗi lần mang lên một cái thùng, cô đều phát giác Tô Chấn Khôn dừng lại, ông sẽ đứng nguyên tại chỗ một giây, sau đó mới đi tới chiếc xe tải, bước chân rất nặng nề, trầm trọng đến nỗi mỗi một bước phảng phất

như giấm đập trong lòng cô, làm cho cô thấy khó thở.

“Tiểu thư, bọn họ sắp tan ca, cô như cũ chờ đi, nơi này không cho phép phạm nhân và người nhà gặp mặt.”

Tô Noãn nhẹ nhàng hạ xuống khoé môi, nở nụ cười rất miễn cưỡng, cô rất nhanh lau đi dấu vết giọt lệ lưu lại, trong tiếng thở dài của quản giáo, cùng đi theo đến phòng chờ, trước khi xoay người rời đi, ánh mắt vẫn là nhìn đến thân ảnh đang làm việc ở xa xa.

Sau đó, nước mắt của cô lại trào ra, lẳng lặng, cũng là trong suốt.

Cô có rất nhiều rất nhiều vấn đề muốn hỏi, cũng muốn hỏi Tô Chấn Khôn, người được gọi là ba của cô, tại sao tình nguyện để cho cô sống trong tự trách, cũng không nguyện gặp mặt cô một lần?

Chỉ là, khi ở phòng tiếp đón thực sự nhìn thấy Tô Chấn Khôn đi vào thì toàn bộ lời nói của Tô Noãn đều bị nghẹn lại, cô gắt gao cắn môi, không để cho mình nức nở ra tiếng.

Tô Chấn Khôn từ nhỏ không thích trẻ con yếu đuối, cho nên cô cũng không ở trước mặt ông mà khóc, cho dù có gào khóc, cũng sẽ chỉ nhận được một câu giáo huấn lạnh lùng, đó chính là ba của cô!

Tô Chấn Khôn trên người còn lưu lại mùi vị mồ hôi, tang thương trên khuôn mặt ngăm đen sẫm trải rộng, khi ông nhìn thấy Tô Noãn cứng ngắc đứng bên kia cửa sổ thủy tinh thì nhíu mày, nhưng vẫn là đi tới.

Khi thật sự bị Tô Noãn phát hiện chân tướng này, ông cũng không có tiếp tục tránh né, mà là thản nhiên đối mặt, đi đến trước cửa thủy tinh ngồi xuống, cầm lấy điện thoại gác ở bên cạnh.

Tô Noãn cách một tầng thủy tinh, thấy được ba của mình, có chút

luống cuống, nhưng vẫn là khi Tô Chấn Khôn cầm điện thoại lên thì cũng dùng cánh tay khẽ run nhắc điện thoại lên, đặt ở bên tai, nghe tiếng hít thở của ba.

Vừa rồi khi Tô Chấn Khôn nhúu mày thì cô liền nhìn thấy nếp nhăn rõ ràng trên trán ba, giống như là bị vô số gao dăm khắc thật sâu, bộ dạng thân thể cũng gầy đi, cho nên, giờ khắc này, chỉ có trầm mặc là tình cảm chân thật nhất của cô.

“Tay con bị thương.”

Thanh âm Tô Chấn Khôn rất nhẹ, cũng không xen lẫn mang theo cảm tình gì, giống như là một câu trần thuật trong một phần báo cáo, Tô Noãn ngẩng đầu, nhìn Tô Chấn Khôn cười ngọt ngào, quên tất cả đau thương.

“Con không sao, rất mau lành thôi, ba.”

Tất cả chất vấn cũng không có thốt ra, cuối cùng bất hoá chỉ biến thành lời đối đáp thông thường, trên thế giới này, ai cũng có thể chất vấn Tô Chấn Khôn, chỉ có cô là không thể.

Cô từ nhỏ đã chứng kiến Tô Chấn Khôn cực khổ cùng quyết tuyệt, biết ông mỗi ngày gian nan với nội tâm đau khổ, một người đàn ông như vậy, bị tình yêu vô vọng giày vò đến thể xác cùng tinh thần đều mệt mỏi, cô làm sao có thể yêu cầu ông ban cho tình thương yêu chiều của ba?

Cho dù ông với thân phận là một người ba đối xử lạnh lùng với mình, cô cũng không cách nào đi trách cứ, không đành lòng đi trách cứ.

Nhưng mà, Tô Noãn cho đến chính mình cũng không có vĩ đại như vậy, ngày qua ngày dùng những lý do này để làm tê liệt chính mình,

trong lòng đã sớm có nút thắt, không muốn tiếp tục đối gặt bản thân.

Cô là mơ hồ oán hận Tô Chấn Khôn, nhưng mà phần oán giận mơ hồ này không bù đắp được tình yêu và lòng kính trọng dành cho ba, cho nên, khi cô đối mặt Tô Chấn Khôn thì vĩnh viễn cũng không làm ra được mất kiểm soát mà chất vấn.

“Ba biết cuối cùng có một ngày con sẽ biết được chân tướng, cũng biết con nhất định sẽ tìm đến, cho nên, mỗi ngày ở trong này ba đều chờ đợi, bởi vì ba biết rõ, không gặp một lần con chắc chắn sẽ không bỏ qua.”

Thanh âm của Tô Chấn Khôn sâu thẳm mà vắng lặng, Tô Noãn nắm điện thoại, cô nhìn ba không chớp mắt, nhưng mà trong ánh mắt tĩnh lặng kia của ba chỉ có trống rỗng vô tận, không còn tâm tình nào khác.

Không có vì gặp cô mà vui mừng, cũng không có khư khư cố chấp trách cứ cô giống như năm đó, chỉ có gợn sóng bất động lãnh đạm cùng bình tĩnh.

Tô Noãn cố gắng khống chế tâm tình của mình, không để cho mình bật khóc, cô không cho là vì quá vui mà khóc, gượng ép nhếch môi lên cười một chút:

“Ba, con chính là nhớ ba, chính là muốn nhìn xem ba sống như thế nào một chút.”

“Ba sống tốt lắm, cả đời ba cứ như vậy mà trôi qua, không có gì không tốt cả.”

Từ chỗ sâu nhất của yết hầu phát ra âm thanh tĩnh mịch, Tô Noãn rũ mắt xuống trầm mặc vài giây, chợt ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tô

Chấn Khôn, thanh âm cùng ba một dạng an tĩnh:

“Nhưng con quả thực không tốt, hai năm qua vẫn luôn nghĩ tới ba, con còn tưởng ba đã...”

“Tù chung thân và chết vì tai nạn có gì khác biệt sao?”

Tô Chấn Khôn ngồi ở đối diện, nhìn thấy Tô Noãn đỏ hồng đôi mắt, không có tâm tình kích động, chỉ là lạnh nhạt nói:

“Đã gặp được rồi, bây giờ, con về đi, sau này cũng không cần đến đây.”

“Con là con gái ba, vì cái gì không được tiếp tục đến thăm ba?”

Tô Noãn âm thanh không khỏi cao lên, mang theo cố chấp cùng một ít chất vấn, tuy rằng một khắc trước đó cô còn cẩn thận tự hỏi, làm sao để ba không tức giận, chỉ là, hiện tại cô nhưng không cách nào làm ra được bình tĩnh.

“Ba không có gì đáng để nói, coi như con đã đến rồi, ba cũng sẽ không gặp lại con.”

Tô Chấn Khôn lẳng lặng nói xong, liền dứt khoát cúp điện thoại, đứng lên xoay người đi ra ngoài, cửa phòng tiếp đón nháy mắt mở ra, đồng phục phạm nhân trên người ông ở trong gió nhẹ nhàng mà thổi lên một góc.

Tô Noãn cầm điện thoại, đứng ở đầu bên kia kính thủy tinh, nhìn đạo bóng lưng không lưu luyến kia, hướng về phía Tô Chấn Khôn đã muốn đi ra khỏi phòng tiếp đón hét lớn:

“Con vẫn sẽ đến, mặc kệ ba có nguyện ý gặp con hay không, con

vẫn sẽ đến!”

Tô Chấn Khôn bước chân không có chút dừng lại, trước sau như một đi thẳng về phía trước, giống như không có nghe được tiếng gọi của cô.

Ngồi trong góc tối bên ngoài ngục giam, Tô Noãn nước mắt từng mảng từng mảng rơi xuống, không thể ngăn chặn, cũng không để ý đi ngăn chặn, nếu khổ sở, vậy thì cứ khổ sở đi.

Mẹ của cô hận cô không thể lập tức chết đi, như vậy, thân thể của cô có thể để lại cho Ninh Nhi rồi, nếu cô thật sự chết đi, ba cũng sẽ không một giây đau lòng.

Một khi đã như vậy, cô dựa vào cái gì phải để lại cho Ninh Nhi, cho dù có chết đi, trước khi chết cô cũng sẽ huỷ diệt khối thân thể này, cô gặp đau khổ, không phải là lý do thành toàn cho Ninh Nhi.

Đã biết cô là con gái ruột của mình, chẳng lẽ lại không tra đến tình trạng thân thể của cô sao?”

Biết rõ cô đã từng làm phẫu thuật thay tim, nhưng vẫn là khẳng khẳng muốn cô hiến tủy, không để ý đến sinh mệnh an nguy của cô hay sao?

Ninh Nhi, thành tựu của cô chính là tạo được người mẹ vĩ đại nhất trên thế giới này, còn tôi, lại tạo ra trên thế giới này một người mẹ máu lạnh vô tình.

Buồn cười nhất chính là, mẹ của chúng ta lại cùng một người.

———

Lục Cảnh Hoằng đứng ở đây lâu cũ kỹ, cúp điện thoại.

“Lục bộ, Tô tiểu thư bị Cù phu nhân đưa đi, hiện tại đang ở trong quán cà phê Như Ngạn...”

Một câu nói giống như một cái gai hung hăng đâm vào tim anh, Lục Cảnh Hoằng giờ bó hoa màu lam lẳng lơ trong tay ném vào thùng rác bên đường, đoá hoa màu lam rơi xuống đất bay tán loạn, anh xoay người mở cửa xe ngồi xuống.

Xe chớp mắt liền phóng như bay ra xa vài thước, sau đó trong tiếng rít gào của động cơ vang lên, nhanh chóng lao đi cho đến khi biến mất.

Quán cà phê bố trí lịch sự tao nhã cửa phòng riêng bỗng nhiên bị đẩy ra, Niếp Hiểu Dĩnh bị tiếng vang lỗ mãng kéo lại thần trí, xoay người lại liền nhìn thấy sắc mặt lạnh lẽo của Lục Cảnh Hoằng ở cửa.

Đôi mắt đằng sau tròng kính lạnh lùng quét qua Niếp Hiểu Dĩnh đang ngồi ở sofa đối diện, sau đó lãnh đạm lạnh nhạt quay trở lại trên khuôn mặt Niếp Hiểu Dĩnh:

“Noãn Nhi đâu?”

“Noãn Nhi? Nếu tôi nhớ không lầm, Lục bộ trưởng và Tô Noãn thời gian quen biết nhau không tới hơn ba tháng đi.”

Niếp Hiểu Dĩnh lời nói tao nhã, chính là khó nén bất mãn với xưng hô của Lục Cảnh Hoằng, vụn lông mày, nhìn người đàn ông lỗ mãng xông vào này, bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên bà nhìn thấy cậu ta lỗ mãng như vậy, còn là vì một phụ nữ.

Nhớ tới Tô Noãn trước khi đi chống đối mình, Niếp Hiểu Dĩnh nhẹ

nhàng phát nhẹ khoé mắt vụn vặt trong suốt, khẽ nhếch cằm nhọn, cánh môi hồng nhuận hé mở, lạnh lùng cùng tối tăm thuộc loại kiểu cách Trung Quốc:

“Tôi đã khai thông cho cô ta, Lục bộ trưởng cũng nên biết rõ thân phận chênh lệch của mình và Tô Noãn, cần gì phải muốn dùng trứng chim đi đập bể tảng đá, cuối cùng bị thương tổn chung quy vẫn là cô ta.”

Lục Cảnh Hoảng sắc mặt nhất thời âm u, giống như là dấu hiệu trước khi tuyết rơi, anh nhìn khuôn mặt tự cho là đúng của Niếp Hiểu Dĩnh, trên mặt đột nhiên nở ra nụ cười sinh động:

“Vậy Cù phu nhân rốt cuộc bỏ ra bao nhiêu tiền để làm cho cô ấy đoạn tuyệt quan hệ với tôi?”

“Đây không phải là chuyện của Lục bộ trưởng, Lục bộ trưởng chỉ cần làm tốt bốn phận của mình, không cần tiếp tục dây dưa với cô ta là được rồi.”

“Vậy Cù phu nhân ra giá đi, bao nhiêu tiền thì sau này không can thiệp vào chuyện của tôi nữa?”

“Cậu đây là ý gì?”

Niếp Hiểu Dĩnh chợt đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Lục Cảnh Hoảng, đôi mắt phượng híp lại kia thật giống với đôi mắt trong suốt của Tô Noãn, chỉ là trong mắt Niếp Hiểu Dĩnh đã không còn trong sáng như Tô Noãn nữa.

Cho nên đối với ánh mắt này của Cù phu nhân, Lục Cảnh Hoảng không sinh ra một chút cảm xúc khác thường nào, thậm chí tối thiểu đi hoà giải cũng không nguyện ý, với anh mà nói, phụ nữ chính là

một loại sinh vật ngang ngạnh.

Đương nhiên, Tô Noãn đối với sinh mệnh của anh mà nói, là một nhân vật đặc biệt, cũng sẽ chỉ duy nhất một người như vậy, vậy đã đủ rồi.

“Cho dù có Tô Noãn hay không, tôi cũng sẽ không cùng Ninh Nhi ở chung một chỗ, thay vì Cù phu nhân hao tổn tâm cơ đuổi đi phụ nữ bên cạnh tôi, không bằng nên đi khuyên nhủ Ninh Nhi buông tay, không nên theo đuổi chuyện không có kết quả, chỉ sẽ hại người hại mình.”

“Cậu cho rằng chỉ cần cậu muốn là được rồi sao? Không nói tới giữa cậu và cô ta còn có Lục Thiếu Thần, chỉ riêng trưởng bối Lục gia của cậu thôi, sẽ cho phép một người bản thân cùng bối cảnh gia đình không trong sạch bước vào cửa sao?”

Đối mặt Niếp Hiểu Dĩnh hùng hổ dọa người, Lục Cảnh Hoảng chỉ là cười nhẹ một tiếng, trên mặt vẫn là thần thái trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Trưởng bối Cù gia năm đó có thể đồng ý phu nhân vào cửa, vì cái gì Lục gia lại không được, cũng bởi vì Cù phó tổng tham mưu trưởng hai lần kết hôn sao?”

“Tôi cùng Dịch Minh là thật tâm yêu nhau, chúng tôi có thể vì nhau mà bỏ qua tất cả, loại người đùa bỡn tình cảm giống như các người làm sao biết được!”

“Không thử nhìn một chút, làm sao biết chúng tôi không đùa bỡn tình cảm, tình yêu của phu nhân và tham mưu trưởng, tôi nghĩ nếu như không có chồng trước đã qua đời của Cù phu nhân thành toàn, giờ khắc này, e là phu nhân chỉ có thể giữ lấy vỏ bọc của tình yêu thôi.”

“Cậu phải người điều tra tôi?”

“Phu nhân không phải cũng làm như vậy sao, lại lấy lập trường gì đi chỉ trích tôi?”

Niếp Hiểu Dĩnh mắt lạnh nhìn Lục Cảnh Hoằng giằng co với mình, lạnh lùng cười cười, khôi phục ngồi trở lại ghế sofa, khép lại áo choàng trên người: “Cậu đã biết quan hệ của tôi với Tô Noãn?”

“Chuyện này quan trọng sao? Việc nhận lại mẹ của mình, đối với một đứa bé từ nhỏ đã thiếu tình thương của mẹ, căn bản là không cần, hưởng hồ, phu nhân căn bản không muốn nhận lại đứa bé, không phải sao?”

Niếp Hiểu Dĩnh tay bưng ly cà phê uống dừng lại một chút, một giọt cà phê rơi xuống trên chiếc váy tới đầu gối, xúc giác ấm áp nhanh chóng lan ra da thịt, bà đem mép ly đưa tới bên môi, nhẹ hớp một ngụm: “Vì sao tôi phải nhận lại đứa bé này, nó tàn nhẫn đến nỗi không muốn cứu em gái của mình, nó thậm chí so với Tô Chấn Khôn còn lãnh huyết vô tình hơn, haizz, đứa bé như vậy cậu cảm thấy tôi nhận lại thì có lợi ích gì? Để cho nó cười nhìn Ninh Nhi từ từ chết đi sao?”

Khuôn mặt Lục Cảnh Hoằng sớm phủ lên một tầng băng mỏng, anh nhìn xuống Niest Hiểu Dĩnh tao nhã tự xử, có thể tưởng tượng ra, vừa rồi ở đây, đã từng nói qua với người khác như vậy. “Như vậy, phu nhân vĩnh viễn sẽ không có cơ hội.”

Niếp Hiểu Dĩnh kinh ngạc nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng, Lục Cảnh Hoằng chỉ là xoay người mở cửa, trước khi đi thản nhiên lưu lại một câu: “Phu nhân đã đánh mất tư cách một người mẹ, nếu phu nhân là vì tuý trên người Noãn Nhi, như vậy, tôi quyết không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn cô ấy, cho dù tôi có đánh cược tất cả, cũng sẽ không để cho người nào thương tổn cô ấy dù một sợi tóc.”

“Lục Cảnh Hoằng, cậu cho là cậu đấu thắng Cù gia sao?”

Lục Cảnh Hoằng thân thể dừng lại, hơi nghiêng đầu, nhìn Niếp Hiểu Dĩnh khí thế oán giận, khinh miệt nhếch miệng: “Không thử làm sao biết? Không phải Cù phu nhân nói cho tôi biết, tình yêu thì không cần băng khuâng bất cứ điều gì sao?”

Niếp Hiểu Dĩnh không dám tin nhìn Lục Cảnh Hoằng: “Cậu lại dám nói cậu yêu Tô Noãn?”

Chương 39: Cổ tích

Lục Cảnh Hoằng lái xe hối hả chạy trên đường cao tốc, anh biết mình đang trên đường đi đến thành phố F, không cần phải chần chừ nhiều với người mẹ tàn nhẫn kia, chỉ là làm theo lòng mình, liền khởi động xe.

Sau hơn 4 tiếng chạy nhanh xe đã đến gần con đường vào thành phố F, nhưng vẫn không lập tức giảm tốc độ, giống như tâm tình của chủ nhân vội vàng mà có chút rối loạn.

Anh biết, lấy tình cảm che chở bảo vệ của Niếp Hiểu Dĩnh dành cho Ninh Nhi, bà ta làm ra bất kỳ chuyện tàn khốc nào đối với Tô Noãn đều nằm trong dự liệu, vì để cho Tô Noãn cứu Ninh Nhi, Niếp Hiểu Dĩnh tất nhiên sẽ đem Tô Chấn Khôn bị giam trong ngục ra uy hiếp.

Lục Cảnh Hoằng bàn tay nắm lấy tay lái không để lại dấu vết siết chặt, ánh mắt lạnh đậm nhìn chăm chú vào dòng xe cộ tới lui phía trước, nếu anh có thể nhìn thấu tâm sự của Tô Noãn, như thế nào lại xem như không hiểu?

Cô ấy có thể tổn hại tính mệnh Ninh Nhi, nhưng không có khả năng bỏ mặc Tô Chấn Khôn, chỉ sợ ngay cả vứt bỏ tính mạng của mình, cô ấy cũng không muốn khiến cho Tô Chấn Khôn bị tổn thương. Mà Niếp Hiểu Dĩnh, là cố tình bắt lấy cái uy hiếp trí mạng này.

Nếu như anh điều tra sớm hơn một bước, không phải là anh có thể bảo vệ Tô Noãn chu toàn, chính là rời xa Cù gia, không để cho đứa bé này tiếp tục mang trên lưng số mệnh nặng nề sao?

Đưa bé? Trong nháy mắt thoáng hiện lên chữ này trong đầu, anh mới giật mình nhớ tới, Tô Noãn mới 24 tuổi, mà anh qua năm đã 33 tuổi rồi, cô vốn nên là người phụ nữ mà cháu anh muốn kết hôn, vốn nên gọi anh một tiếng “chú”.

Hiện giờ, thế nhưng anh lại nảy sinh tình cảm quái dị đối với cô, một loại cảm giác mà anh không cách nào nói rõ ràng được, nghe thấy Niếp Hiểu Dĩnh nói tới tình yêu thì nhịp tim của anh lại không tự chủ được đập nhanh hơn.

Tình yêu, tình cảm của anh và cô sẽ biến thành tình yêu sao?

Hay là nói, bọn họ đã bắt đầu yêu nhau sao?

Dù sao khoảng cách 9 năm cũng không xa mấy, cho dù là lập gia đình, cũng sẽ không đến nỗi lâm vào tình cảnh chồng già vợ trẻ.

Lục Cảnh Hoảng cảm thấy suy nghĩ hỗn loạn của mình khó có thể làm rõ, anh không biết tại sao mình lại nghĩ xa như vậy, nhưng cũng phát hiện, ý tưởng như vậy cũng không tệ, tối thiểu cho tới nay anh cũng không thấy chán ghét.

Anh đứng một góc bên ngoài tường cao ngục giam liền phát hiện thân ảnh nhỏ nhắn kia, anh nhìn thấy tư thế cuộn tròn cùng khoé mắt khô cạn nước mắt của Tô Noãn, cách một ô cửa sổ, là một đôi tay đầm đìa máu tươi.

Anh không rõ cô đã ngồi đó bao lâu, tâm theo đó chậm chạp đau đớn, từ lúc nào thì bắt đầu, anh lại trở nên quan tâm một người như thế, không để ý đến lòng mình bị khống chế.

“Ansel, sao cậu lại ở đây?”

Lục Cảnh Hoằng đứng cách Tô Noãn không xa, anh theo tiếng ngẩng đầu, liền nhìn thấy Thái Luân Tư không biết từ lúc nào đứng bên cạnh anh, anh lại không nghe thấy tiếng bước chân.

Thái Luân Tư đang nhíu mày nghi ngờ nhìn anh, sau đó theo tầm mắt mới vừa rời của Lục Cảnh Hoằng nhìn lại, liền thấy Tô Noãn ngồi trên bậc thang.

Lục Cảnh Hoằng yên lặng nghênh đón ánh mắt nghi ngờ của Thái Luân Tư, bốn mắt giao nhau, nhìn thấy được rồi rầm cùng đau buồn lạnh lẽo trong mắt lẫn nhau sau đó hiểu ra.

Lục Cảnh Hoằng lướt qua đầu vai Thái Luân Tư, liền nhìn thấy chiếc xe thể thao màu xanh ngọc đậu ở ven đường, anh sao lại không đoán ra ai đưa cô tới nơi này, chỉ là mới nghĩ tới, lại cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Cho dù người con lai anh tuấn trước mắt này là bạn tốt của anh, nhưng anh không cách nào khống chế chính mình sắc mặt lãnh trầm xuống, mà Thái Luân Tư trước mặt sắc mặt cũng không được tốt cho lắm, liếc mắt nhìn Tô Noãn im lặng.

“Cô ấy chính là đứa bé mà mỗi tháng cậu kêu mình gửi tiền đúng không?”

Thái Luân Tư nhàn nhạt hỏi, nhìn ánh mắt nhạy bén nhưng lạnh lạnh của Lục Cảnh Hoằng, anh vừa rời nhìn thấy tên tuổi Tô Noãn ở chỗ ghi danh, chỉ cho là cùng tên cùng họ, cho đến khi nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng bộ mặt ân cần xuất hiện ở đây.

Anh nhớ tới khác thường gần đây nhất của Lục Cảnh Hoằng, bộ dạng uống rượu đêm đó, bất giác nhẹ nhàng mà cười một tiếng, không ngờ rằng, lại có một ngày, anh và Lục Cảnh Hoằng thế nhưng

lại cùng thích một người con gái.

Rất khó tưởng tượng, anh khó được một lần thật sự nghiêm túc thích phụ nữ, khi cô cùng bạn chí thân của mình ở chung một chỗ thì anh nên lấy tâm tình gì để đối diện với bọn họ đây.

“Cô ấy vừa rồi vào trong gặp cha của cô ấy, không biết nói gì, hình như rất khổ sở, cô ấy không hy vọng người khác đi quấy rầy cô ấy.”

Thái Luân Tư muốn nói lại thôi nhìn Lục Cảnh Hoằng, Lục Cảnh Hoằng chỉ là im lặng chờ anh nói tiếp, ánh mắt lại gắt gao nhìn thân ảnh Tô Noãn, tinh thần đã sớm không tập trung.

Giai điệu vui vẻ của tiếng chuông điện thoại quanh quẩn trong không khí khô ráo, Lục Cảnh Hoằng không bắt máy, đó là điện thoại của Kiều, vừa nghe tiếng chuông đã nhận ra, Thái Luân Tư cũng biết được.

Thái Luân Tư hướng bậc thang xi măng cách đó không xa nhìn thoáng qua, lại nhanh chóng thu hồi tầm mắt, đáy mắt để lộ quan tâm dịu dàng, nhìn sắc mặt yên tĩnh của Lục Cảnh Hoằng:

“Cậu có việc đi trước đi, Tô Noãn, tạm thời mình sẽ thay cậu chiếu cố cô ấy.”

Lục Cảnh Hoằng đã đồng ý Lục Thiếu Thần chăm sóc Tô Noãn, hiện giờ Thái Luân Tư lại không cho rằng sự tình đơn giản như vậy, khi Lục Cảnh Hoằng khắc chế đẩy anh ra, sau đó cất bước muốn đi về phía Tô Noãn.

“Theo như hiểu biết của mình, Ansel cậu cũng không phải là người lấy việc giúp người khác làm niềm vui nhất thời.”

Lục Cảnh Hoằng bước chân hơi chậm lại, quay đầu nhìn Thái Luân Tư cười tủm tỉm, cũng nhìn thấy tròng mắt màu xanh lam không ý cười của Thái Luân Tư, trong trẻo nhưng lạnh lùng giữa chân mày hơi nhăn lại:

“Mình chỉ hy vọng cậu không phải vì một trò chơi nam nữ mà tiếp cận cô ấy.”

Thái Luân Tư thật lâu nhìn Lục Cảnh Hoằng, sau đó cười một tiếng, ánh mắt ngăm nhìn thân ảnh Tô Noãn, cười đến càng thêm nồng đậm:

“Biết không? Coi như mình thật sự thích chơi một trò chơi hợp tan, cũng sẽ không xuống tay với người phụ nữ mình yêu thích.”

“Đối với một cao thủ tình trường trên thế giới thích đi ngắt hoa, cũng có thể có một chút tình yêu sao?”

Lục Cảnh Hoằng nhàn nhạt nhếch miệng, có loại ý vị đắc ý ngoài cười nhưng trong không cười, ánh mắt Thái Luân Tư giống như hồ nước sâu mênh mông, mím môi nhẹ nhàng gật đầu, rồi sau đó hỏi lại:

“Như vậy, Ansel ở trong lòng cậu, ai mới xứng có được tình yêu của Tô Noãn hả?”

Hai người đàn ông trầm mặc nhìn lẫn nhau, vấn đề của Thái Luân Tư không có câu trả lời, Lục Cảnh Hoằng đã chếch thân đi tới bên cạnh Tô Noãn, anh nhìn thấy Tô Noãn ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Hoằng, không giống như lúc ở cùng anh không xa lạ thì cũng khách khí.

Anh nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng cam nguyện ngồi xổm người xuống, một người đàn ông thanh cao ngạo mạn như vậy, thế nhưng lại làm

ra được chuyện này, anh nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng cởi giày cao gót của Tô Noãn ra, cũng mới phát hiện vết thương nơi mắt cá chân Tô Noãn.

Lục Cảnh Hoằng dùng chiếc khăn mềm nhẹ nhàng lau vết thương bởi vì té mà có, đôi chân có chút bầm cứ như vậy để lên đùi anh, thế nhưng anh lại không có không vui chỉ là cúi đầu chuyên tâm xử lý vết thương.

Rốt cuộc phải như thế nào để ý, mới có thể liếc mắt một cái liền nhìn thấy vết thương rất nhỏ kia, mà anh, vẫn luôn không chú ý, chỉ nghĩ là chỉ có tay cô bị thương mà thôi, mà Lục Cảnh Hoằng, giống như không nhìn thấy cũng đoán biết được Tô Noãn lại bị té ngã.

Thái Luân Tư đứng nguyên tại chỗ, không nghĩ tiếp phải đi tới, anh đột nhiên biết đáp án vấn đề mình hỏi, im lặng không lên tiếng, chỉ là nhìn từ xa, tâm liền rõ ràng.

— — — — —

Tô Noãn nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng thì liền đem hai tay của mình dẫu ra sau lưng, chờ anh đến gần, nhìn anh thay mình xử lý vết thương, cảnh tượng như vậy làm cô nhớ lại lúc bên cạnh hồ phun nước ở Cù gia, anh cũng là như vậy mang giày vào cho cô.

“Trở về đi.”

Lục Cảnh Hoằng đứng dậy đứng ở trước mặt cô, một cái bóng lớn bao phủ lấy cô, thanh âm của anh nhẹ nhàng mà không chút tình cảm nào, Tô Noãn ngược lên nhìn anh:

“Anh có phải hay không cũng giống những người khác, sớm đã biết cha tôi còn sống?”

Tất cả mọi người đều biết chuyện này không phải là bí mật gì, trong đó chỉ có cô là bị lừa gạt, bởi vì tất cả mọi người đều suy nghĩ cho cô, không đành lòng để cô bị một người cha phạm tội tử hình làm liên lụy, rồi tốt bụng lừa cô.

Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy ở trong mắt của cô tự giấu cùng nụ cười không cam lòng, làm cho anh không đành lòng nhìn nữa, rồi lại không muốn dời đi đôi mắt, tuy cô nghĩ một mình chịu đựng thương xót đau thương như vậy.

“Nhìn tôi rất đáng thương sao?”

Tô Noãn ngoẹo đầu, một đôi mắt sưng đỏ, cô khom môi cười một tiếng, đã không còn nước mắt, đứng lên phủi bụi trên người, thản nhiên mở miệng:

“Bây giờ đưa tôi về đi.”

Cô lướt qua anh, lảo đảo bước chân, từ từ đi về phía chiếc xe của anh đang đậu, anh chỉ là lảng lảng đi theo sát sau lưng cô, không nhanh không chậm, cho đến khi cô tự mình ngồi vào xe, nhắm mắt tựa vào lưng ghế.

Xe Thái Luân Tư đã đi rồi, không có nói tiếng nào liền rời đi, Lục Cảnh Hoằng cũng không để ở trong lòng nhiều, Tô Noãn không nhắc lại chuyện của cha cô, không có tò mò, cũng không có tức giận.

Sau khi trở lại thành phố A, Tô Noãn trầm mặc hết 3 ngày, để quên đi chuyện này, sau lại giống như thật sự hoàn toàn quên mất, cuộc sống vẫn như thường lệ, chỉ là thỉnh thoảng nhớ tới người cha còn sống của mình.

Cô thậm chí nghĩ, nếu như Niếp Hiểu Dĩnh thực sự lấy sống chết của cha ra uy hiếp cô, như vậy, cô chết chung với cha vẫn tốt lắm, dù thế nào đi nữa bọn họ đều không để ý tới sống còn, cũng sẽ không để ý đến cái chết.

Vuốt ve trái tim nơi lồng ngực, cô sẽ cô phụ chờ mong của Thiếu Thần, nhưng không cách nào không đi vứt bỏ sinh mệnh của cha.

Giữa cô và Niếp Hiểu Dĩnh, đã sớm là quan hệ không yêu thì hận, cô không muốn cứu Ninh Nhi, cho nên tình nguyện tàn nhẫn cùng với cha thân thể cùng nhau thối rửa, cũng không muốn để cho máu của mình chảy vào trong huyết quản của Ninh Nhi.

Một cái là Thiên đường, một cái là Địa ngục, trong lúc giết mình lĩnh ngộ được, không ngờ là trong lòng mình lại giống Niếp Hiểu Dĩnh ngoan tuyệt như thế.

Tô Noãn đứng nhìn bóng dáng phản chiếu trong phòng tắm mờ tối, thân nhiên tự giễu, lạnh lùng ngoan tuyệt như vậy, quả thật có thể so sánh với Niếp Hiểu Dĩnh, sau đó, cô liền quyết định thuận theo nội tâm của mình.

Một phụ nữ hiểu được bảo vệ mình, bắt đầu từ ích kỷ, những lời này cô từng nhìn thấy qua trên tờ tạp chí, hiện tại, cô đã đem nó vận dụng vào trong sinh mạng của mình.

Bóng dáng phản chiếu theo trong phòng tắm mờ tối đi ra, liền nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, Tô Noãn mở cửa liền nhìn thấy một cái túi, sau đó là nhân viên chuyển fax nhanh lịch sự tươi cười, cầm tờ danh sách trong tay đưa cho cô ký tên.

Sau khi mở túi ra, liền nhìn thấy một con Monchhich, không lớn không nhỏ, nhưng có thể để cho cô buổi tối ôm đi ngủ, Tô Noãn cầm

túi lên thì phát hiện bên trong còn có một cái hộp tinh xảo.

Tô Noãn chống không được lòng hiếu kỳ, mở ra, bên trong là một quyển sách nằm lặng lẽ, là quyển sách quý hiếm “Alice’s Adventures in Wonderland”, cô đứng thật lâu ở cửa, chỉ là nhìn quyển truyện cổ tích trong tay.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên cô nhận được quà, Tô Noãn ôm con Monchhich cùng quyển truyện cổ tích, trở về phòng mình, vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy món đồ chơi bằng lông nhung bên trong cùng quyển truyện cổ tích trên bàn.

Mỗi ngày từ sau khi cô trở về từ thành phố F, đều nhận được một cái túi, trên túi cũng không có ký tên, nhưng nhân viên chuyển fax nhanh mỗi lần đều cười nói cho cô biết là Lục tiên sinh tặng.

Đàn ông họ Lục mà cô quen biết, trừ bỏ Lục Cảnh Hoằng thì còn có thể là ai?

Hôm nay là ngày thứ 7 cô trở về, trên giường của cô chứa đầy thú nhồi bông kiểu dáng không đồng nhất cùng món đồ chơi bằng lông nhung, trừ đi con Monchhich đang cầm trong tay, còn có Chuột Mickey, gấu Winnie the Pooh, A Ly, con chó nằm bò, chim cánh cụt, còn có một chuỗi các con vật lông xù từ nhỏ cho tới lớn như con gà con sư tử...

Những món đồ chơi này khiến cho chiếc giường vốn không lớn trở nên chật chội, mỗi đêm, cô đều chen chúc bên trong, nhưng không có vì vậy mà đạp chúng nó xuống giường, không thể phủ nhận, tận đáy lòng cô đối với mấy chuyện thiếu hụt thời tuổi thơ này lại tràn ngập niềm vui.

Trên đầu giường cô vốn còn để quyển “Truyện cổ Andersen”, đó là

ngày đầu tiên Lục Cảnh Hoằng đưa tới, từ sau khi cô trở về từ thành phố F, mỗi đêm đều không thể đi vào giấc ngủ, có đôi khi trực tiếp mở mắt đến tận trời sáng.

Cô không biết mình suy nghĩ chuyện gì, chỉ là mệnh mông trống rỗng như vậy làm cho cô càng thêm mệt mỏi, vì thế, cô bắt đầu xem truyện cổ tích mà Lục Cảnh Hoằng gửi tới.

Ở trong ánh mặt trời tờ mờ sáng, cô vui mình trong đồng thú nhồi bông, ôm “Truyện cổ Andersen” đọc, lần đầu tiên chân chính đọc được câu chuyện công chúa người cá, hơn nữa sóng lòng hoang vắng vì vậy mà cũng trở nên yên tĩnh.

Đây là lần đầu tiên cô bị lời văn làm cho cảm động, chuyện xưa của công chúa người cá đối với Tô Noãn mà nói, vẫn luôn chỉ là một lần nghe kể hoặc là truyền thuyết.

Tô Chấn Khôn đã từng nói qua, cổ tích chỉ làm cho người ta trở nên vô lực, khiến người ta tâm trở nên yếu ớt, bởi vì bắt đầu hướng tới chính là tốt đẹp trong cổ tích, cho nên, sau này tâm càng dễ dàng rơi vào đau đớn tuyệt vọng.

Nhưng mà, cô không cách nào ngăn lại sự hấp dẫn của cổ tích, cho dù cô đã là người trưởng thành, không còn thích hợp đọc truyện cổ tích nữa, nhưng cô không cách nào khắc chế chính mình không đi đụng vào truyện cổ tích hoàn mỹ này.

Giống như cô hiện tại đứng trong một căn phòng cổ tích này, lại đoán không ra Lục Cảnh Hoằng rốt cuộc muốn làm gì, nhưng cô phải thừa nhận, cô thích những sinh mệnh bỏ lỡ sự đẹp để lúc ban đầu này.

Sau đó, cô nhận được điện thoại của Lục Cảnh Hoằng, anh mời cô cùng đi ăn tối, Tô Noãn nhìn quanh căn phòng tràn ngập thế giới cổ

tích, không nói ra lời nói cự tuyệt.

Nhìn ảnh chụp trên tủ đầu giường, Tô Noãn vẫn là không cách nào đè nén áy náy, cô biết, Thiếu Thần là một tổn thương trong lòng cô, dù là ai cũng không cách nào đi lấp đầy, mà làm cho cô khó chịu chính là, Lục Cảnh Hoằng hình như cũng biết rõ điểm này.

Chỉ là, bọn họ thế nhưng không cách nào xem nhau như người xa lạ, mặc kệ Lục Cảnh Hoằng có hay không chủ động tìm cô, có đôi khi, cô lại có loại xúc động muốn gặp anh, cô rất tò mò, vì sao lại sinh ra cảm giác như thế?

Kết quả của loại suy nghĩ này chính là, mỗi lần nhìn thấy ảnh chụp của Thiếu Thần, lại càng thêm áy náy.

Cách làm của cô bây giờ, không thể nghi ngờ sẽ làm vấn đề càng trở nên phức tạp hơn, Niếp Hiểu Dĩnh có chút nói không sai, cô có bước qua được cánh cửa Lục gia hay không còn chưa biết được?

Trường bối Lục gia sẽ có ý kiến gì với quan hệ của cô và Lục Cảnh Hoằng, cô thủy chung không quên mẹ của Thiếu Thần là Cơ Tố Thanh năm đó oán hận cô.....

— — — — —

Lục Cảnh Hoằng nói chuyện điện thoại xong, xoay người lại, liền nhìn thấy đứa cháu lớn – Lục Thiếu Phàm khoanh hai cánh tay, dựa vào bên cạnh cửa dù bận vẫn ung dung nhìn mình, chỉ nhỏ hơn mình có 2 tuổi, nhìn qua thanh lịch tao nhã vô hại nhưng thực ra lại là một người đàn ông xảo quyệt.

“Chú Út đang yêu đương sao?”

Lục Cảnh Hoằng nhíu mày, khuôn mặt lạnh lạnh, cũng không có ý định quan tâm tới đứa cháu đang cười híp mắt, xoay người muốn đi, trở lại nhà cũ Lục gia bất quá là vì muốn làm lắng dịu lửa giận tiếp tục phát tác của Lục lão gia.

“Nghe Jason nói, chúng sợ hãi không ra khỏi nhà của chú Út khôi phục không tệ lắm, bất quá có vẻ như trở về tuổi thơ rồi hả?”

Lục Thiếu Phàm hiếu kỳ lôi ra từ trong túi quần một tờ hoá đơn, làm trò trước mặt Lục Cảnh Hoằng nhìn ghi chép mua đồ ở phía trên tờ giấy, sau đó ngẩng đầu cười nói:

“Chú Út, chú có tính yêu thích trẻ con sao? Bất quá, Tô tiểu thư quả thực có mị lực đặc biệt, làm cho đàn ông mơ tưởng hảo huyền.”

Anh xem nhẹ sắc mặt khó coi của Lục Cảnh Hoằng, cứ thế cười đến vui vẻ:

“Xây lại một cái tuổi thơ không hoàn chỉnh, là một công trình buồn chán, việc tặng sách tặng đồ chơi thì có lợi ích gì, cháu đề nghị chú Út mỗi đêm đi ngủ bắt đầu từ chuyện cũ, cùng nhau vui chơi, a, nếu như chú Út không rảnh, cháu không ngại vì chú Út mà ra chút sức lực, chú Út biết đấy, tâm lý lệ thuộc và yêu của đứa bé cũng vì vậy mà phát sinh.”

“Cháu cũng không phải là bác sĩ tâm lý.”

Lục Cảnh Hoằng ánh mắt u lãnh nhìn chằm chằm Lục Thiếu Phàm, kẻ đang đứng thẳng vai, như cũ tựa vào trên khung cửa, dáng người cao to lười biếng giật giật:

“Nhưng chú đừng quên, Jason tốt nghiệp khoa tâm lý thành tích cũng không bằng cháu.”

“Cháu sau này phải cách xa Tô Noãn một chút.”

Lục Thiếu Phàm cong khoé miệng nhíu mày, anh bất quá chỉ là đùa giỡn một chút, có cần phải tích cực như vậy không? Anh lại có vợ yêu con cưng làm chủ gia đình rồi, làm sao có thể đổi tính dờ hoi đi cảm thấy hứng thú với một đứa bé chứ?

Đương nhiên, anh không nghi ngờ lời nói của mình mới vừa rồi quá thật có bị ồ ỉ đi nghi ngờ một đứa bé, cho nên, bây giờ hai người đàn ông trong thư phòng này, một người vô cùng ấm ức, một người vô cùng tức giận.

“Là một sinh viên giỏi về tâm lý học, cháu không thể không cảnh cáo chú Út, chạm đến một người phụ nữ sống thiên về nội tâm, đồng nghĩa với việc tự làm khổ, chú cũng nên biết rõ, cái chết của Thiếu Thần có ảnh hưởng với cô ấy, cô ấy ngay từ đầu đã không để cho bất luận kẻ nào tiến vào thế giới của cô ấy nữa.”

Lục Cảnh Hoảng tỉnh táo lạ thường, nhìn Lục Thiếu Phàm, giống như đang suy nghĩ cảnh cáo của anh, rồi sau đó thản nhiên nở nụ cười:

“Cháu chẳng lẽ không biết đàn ông Trung Quốc trời sinh có điểm thích tự làm khổ sao?”

Xem ra là nhận đúng điểm này a!

Lục Thiếu Phàm gật gật đầu, không có tiếp tục lên tiếng đả kích chú Út của mình về mặt tình cảm vốn đã thiếu phần tự tin, bất quá cũng không quên đưa ra đề nghị:

“Được rồi, chú Út chú rất có tinh thần tự ngược, nhưng là theo đuổi con gái tốt nhất vẫn là nên ôn nhu, không cần cả ngày lạnh lùng,

cũng không cần vẫn luôn tỏ ra rất cường hãn, như vậy chỉ e là dọa cô ấy sợ, cần tiến hành theo tuần tự, thật không biết chú nghĩ như thế nào.”

“Chú nghĩ như thế nào cháu lại không biết?”

Lục Cảnh Hoảng lạnh lùng liếc mắt nhìn Lục Thiếu Phàm, không dấu diếm tâm tình của mình nữa, anh không quên ánh mắt Thái Luân Tư khi nhìn Tô Noãn, so với ánh mắt cậu ta nhìn phụ nữ khác trong quá khứ hoàn toàn khác nhau.

Quá mức thật lòng, nhìn vào mắt cậu ta, cũng làm cho anh mơ hồ lo lắng, Tô Noãn cũng chưa có đáp ứng anh điều gì, bất cứ lúc nào cũng có thể chạy vào vòng tay của người đàn ông khác, cái đó còn có thể bao gồm cả người chồng xấu xa trước của cô ấy.

Nghĩ đến có một đồng đàn ông to lớn như vậy lúc nào cũng ngấp nghé phụ nữ của anh, Lục Cảnh Hoảng hai tay không tự giác nắm thành nắm đấm, cũng quên mất duy trì uy nghiêm của trưởng bối trước mặt văn bối.

“Nếu chú mà hành động chậm một chút, hẳn là sẽ bị người khác cướp đi.”

“Yên tâm đi, loại khả năng này cơ hồ là không có, Tô tiểu thư đối với người lạ căn bản không có hứng thú.”

Lục Thiếu Phàm nhìn vẻ mặt chất vấn của Lục Cảnh Hoảng, đi lên trước, đồng tình vỗ vỗ bả vai của chú Út mình:

“Tô tiểu thư giống như có chương ngại tiếp xúc tứ chi, cứ như vậy, cô ấy sẽ rất chán ghét người mới gặp lần đầu đụng vào, chỉ cần có người chủ động đụng vào cô ấy, cô ấy liền sinh ra địch ý, đừng nói

chi đến hào cảm.”

Quả nhiên, trên mặt của anh tràn đầy chân thật mà nghiêm túc thái độ nghiên cứu cẩn thận, so với Jacson còn muốn chuyên nghiệp hơn vài phần, Lục Cảnh Hoằng chỉ là liếc mắt cau mày thấy Lục Thiếu Phàm trên mặt cười cười.

“Chú Út nếu quả thật thích cô ấy, không ngại trước đem gạo nấu thành cơm, đến lúc đó bất luận là cô ấy hay những người khác trong Lục gia, đều chỉ có thể ngậm bồ hòn nuốt vào, ông cụ làm sao dễ dàng tha thứ cho tính bội tình bạc nghĩa phát sinh trên người đàn ông Lục gia.”

Lục Cảnh Hoằng sau khi nghe xong thật sự trầm tư, nếp uốn giữa lông mày cũng càng ngày càng sâu, sau đó đột nhiên đưa ra một câu:

“Vậy cháu cảm thấy cô ấy khi nào thì đối với chú mới cảm thấy hứng thú?”

“Cái này... hẳn là sau khi cháu đối với chú cảm thấy hứng thú đi.”

Lục Thiếu Phàm không nghĩ cũng có thể biết kết quả, mặc dù xuất thân là bộ đội đặc chủng, cũng không có đề phòng chú Út của mình sẽ động thủ, hai cánh tay bị hai tay bắt chéo sau lưng, sau đó nằm úp lên bàn sách lạnh lẽo.

“Ba, tiểu gia gia, hai người đang làm gì vậy?”

Thanh âm mềm dẻo ở một bên vang lên, khuôn mặt tuần tú của Lục Thiếu Phàm bị đè trên mặt bàn vừa cúi đầu liền nhìn thấy khuôn mặt trái táo tinh xảo mà khả ái của đứa con nhà mình, cũng chợt cảm thấy hình tượng cao lớn làm chủ gia đình của mình bị huỷ hoại hoàn

toàn.

Lục Cảnh Hoằng không có lập tức buông Lục Thiếu Phàm ra, anh thật ra cũng không thích trẻ con, theo tầm mắt của Lục Thiếu Phàm, nhìn thấy một cái đầu nắm đen xì, sau đó hé ra khuôn mặt mập mạp phì nhiêu, da thịt trắng nõn mềm mại như muốn nhéo ra nước, giờ phút này một đôi mắt to đen lúng liếng đang trừng thật to, mới mở nhìn bọn họ.

Một đôi cánh tay nhỏ nhắn, ôm một con gấu lông xù vàng kim ánh mắt hạt đậu cũng đang lườm anh, Lục Cảnh Hoằng nhíu mày một chút, liền buông lỏng trói buộc Lục Thiếu Phàm, mà Đậu Đậu chỉ là khiếp sợ gọi Lục Cảnh Hoằng một tiếng “Tiểu gia gia.”

Tiểu gia gia sắc mặt thực âm trầm, là một đứa bé, nhạy cảm nhất, là chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra ai không thể đi trêu vào, cho nên, rất biết điều đi tới bên cạnh Lục Thiếu Phàm.

“Ba ba, tại sao vừa rồi Tiểu gia gia lại đè ba ạ?”

Lục Thiếu Phàm xấu hổ ho nhẹ một tiếng, cúi người xuống, xoa đầu nắm này, mềm nhẹ dạy bảo nói:

“Bởi vì ba ba làm cho Tiểu gia gia mất hứng nha.”

Lục Cảnh Hoằng lãnh đạm liếc mắt nhìn hai cha con này, không muốn tiếp tục nữa, anh có hẹn với Tô Noãn đi dùng cơm rồi, thời gian cũng không còn nhiều, liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, liền nghe thấy thanh âm chỉ báo từng bước của Lục Thiếu Phàm:

“Cho nên, Đậu Đậu phải nhớ kỹ a, có mấy lời dù cho là sự thật, cũng không thể tùy tiện nói lung tung, bằng không kết cục sẽ rất thảm.”

Lục Cảnh Hoằng nheo lại ánh mắt lạnh lùng, còn chưa có phản ứng tiếp theo, Lục Thiếu Phàm liền đem Đậu Đậu một phen ôm lấy, sau đó nhét vào trong ngực của anh, anh ôm Đậu Đậu có chút không được tự nhiên, anh không có thói quen cùng một đứa con nít thân mật như vậy.

Nhưng mà, đường nét cứng ngắc trên mặt anh vẫn là trở nên hơi dịu dàng, Đậu Đậu khế đảo tròn mắt, quan sát sắc mặt của Lục Cảnh Hoằng, chuẩn bị bất cứ lúc nào trước khi Tiểu gia gia đem nó quăng xuống, còn có thể lớn tiếng kêu cứu cái mạng nhỏ.

“Tuổi thơ của Tô tiểu thư hẳn là cần nhiều sự quan tâm yêu thương từ gia đình, cháu biết đêm nay chú định đưa cô ấy đi đâu ăn cơm, đem theo Đậu Đậu sẽ làm cô ấy thả lỏng không ít.”

Lục Cảnh Hoằng cúi đầu nhìn Đậu Đậu không mấy tình nguyện, lo lắng vài giây, liền ôm đi ra ngoài, hoàn toàn xem nhẹ đứa bé trong lòng kháng cự:

“Đậu Đậu không đi, mẹ đồng ý tối nay cùng xem Ultraman với Đậu Đậu, Đậu Đậu muốn ngủ với mẹ, không muốn đi ăn cơm với Tiểu gia gia!”

— — — —

— Lời tác giả —

Trước ngữ điệu chậm lại, đoán thử xem, đi đâu ăn cơm? Dù sao cũng là ngọt ngào a.

Chương 40: Noãn Noãn của con

Tô Noãn không ngờ là sẽ nhìn thấy Cù Dịch Minh ở cửa, cô từng gặp qua vị phó tổng tham mưu trưởng này một lần, chỉ là hoà ái mỉm cười với cô, cũng không có cảm giác áp bách cả vú lấp miệng em.

Mắt phượng của Tô Noãn ẩn sâu dưới mái tóc dài, Cù Dịch Minh nhìn chăm chăm ánh mắt cô, lẳng lặng, trầm mặc thật lâu, Tô Noãn cũng không có lời gì để nói với người chồng hiện thời của mẹ cô cả.

Cho nên bọn họ liền tự mình trầm mặc, ở giữa hành lang âm u cũ kỹ đối diện nhau, cuối cùng vẫn là Cù Dịch Minh nở nụ cười phá vỡ trầm mặc cứng ngắc:

“Không biết tôi đột nhiên xuất hiện ở cửa như vậy, có quấy rầy cô hay không?”

Tô Noãn đối với Cù Dịch Minh vẫn không có bao nhiêu địch ý, cô không quên ở Cù gia vị trưởng bối này đã giúp đỡ, cho nên, mặc dù đoán ra mục đích Cù Dịch Minh đến đây lần này, Tô Noãn vẫn là không để cho ông thấy khó xử.

“Không có, một lát nữa tôi mới đi ra ngoài, mời chú vào.”

Cù Dịch Minh theo Tô Noãn vào cửa, đôi mắt sắc bén trước sau như một quét mắt một vòng, sau đó trở về trên người Tô Noãn, bóng dáng đơn bạc kia đi vào nhà bếp, lúc trở ra thì trong tay cầm một ly trà.

Lá trà chìm nổi trong ly thủy tinh trong suốt, sắc màu tối cho thấy đó cũng không phải là loại trà tốt thượng hạng, Cù Dịch Minh ngồi ở trên ghế sofa, đón nhận ly trà Tô Noãn đưa tới, cũng không bởi vì ghét bỏ mà đặt một bên.

Tô Noãn mặc áo len cùng quần Jean rất bình thường, đứng ở bên cạnh sofa, có lẽ tôn trọng ông là trưởng bối, cho nên không có ngồi ngay xuống sofa, Cù Dịch Minh nhìn đứa bé thanh tú này, vẫy tay:

“Cô cũng ngồi xuống đi, đây là nhà cô, nói cho cùng thì tôi mới là khách.”

Tô Noãn không có từ chối liền ngồi xuống bên kia Cù Dịch Minh, Cù Dịch Minh nhìn ly trà trong tay hồi lâu, mới mở miệng:

“Không biết nên trước hết nói một tiếng xin lỗi với Tô tiểu thư.”

Cù Dịch Minh khẽ mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Tô Noãn, khoé mắt bởi vì tươi cười mà hằn lên mấy nếp nhăn, ngược lại bởi vì như vậy mà càng thêm chứng chắc cùng tuổi tác so với người cùng độ tuổi trung niên.

“Phu nhân của tôi bởi vì Ninh Nhi, bình thường cũng không có chú ý đến cảm thụ của người khác, cũng vì vậy mà làm thương tổn người ta.”

Cù Dịch Minh rất có thành ý giải thích, ít ra khi Tô Noãn đón nhận ánh mắt ông thì không nhìn ra được bất kỳ tính toán nào, chỉ phát hiện ra trên mặt ông nhàn nhạt lúng túng cùng áy náy.

Tô Noãn nhớ tới hành động của Niếp Hiểu Dĩnh, trong lòng thật không thể nào không có khúc mắc, nhưng trên mặt lại ra vẻ không thèm để ý nói:

“Chuyện đã qua tôi không muốn nghĩ nhiều nữa, tôi chỉ hy vọng Cù phó tổng tham mưu trưởng có thể cam đoan với tôi, sau này sẽ không còn người nhà Cù gia tới gây phiền toái cho tôi.”

Cù Dịch Minh nhẹ nhàng gật đầu, xem như đáp ứng yêu cầu của Tô Noãn, chỉ là ánh mắt vẫn nhìn Tô Noãn không rời đi, lẳng lặng nhìn cô, sau đó giống như ngấm nghĩ thật lâu, mới chậm rãi mở miệng hỏi:

“Tô tiểu thư, tôi có vấn đề muốn hỏi, không biết là có rất đường đột hay không?”

Tô Noãn thẳng lưng lên, đón nhận ánh mắt Cù Dịch Minh, ý bảo ông tiếp tục nói, Cù Dịch Minh cũng không quanh co lòng vòng nữa, trực tiếp vào chủ đề:

“Tô tiểu thư, có phải thật không muốn hiến tuỷ hay không?”

Cù Dịch Minh hỏi như vậy cũng không quá đáng, bất kỳ một người cha nào quan tâm đến con cũng sẽ không trơ mắt nhìn con mình đi tìm chết, mà không thử một lần cố gắng, mặc dù không biết có thành công hay không.

Nếu như là người khác, còn có thể xem xét một chút đến mặt mũi của người cha hiền lành này, nhưng vì là Tô Noãn, cho nên ngay cả một giây cơ hội cũng không muốn cho ra.

“Không muốn.”

“Cô thật không có chút nguyện ý nào sao?”

Tô Noãn yên lặng nhìn Cù Dịch Minh, không tránh né ánh mắt quan

sát tinh nhuệ của Cù Dịch Minh, gần từng chữ một nói rõ ra suy nghĩ chân thật của mình:

“Mỗi một tế bào phát sinh trong thân thể làn da đều điên cuồng nói không muốn, nếu như nhất định phải hiến tủy thì tủy không nguyện ý nhưng thà rằng đi tìm chết là xong.”

Tô Noãn lời này không thể nói là không ngoan tuyệt, cô chặn lại toàn bộ đường lui thuyết phục cô của Cù Dịch Minh, khiến cho Cù Dịch Minh phải kinh ngạc vì một đứa bé mới hơn hai mươi tuổi đầu, lại có một mặt kiên quyết như vậy.

Khi mái tóc dài ở dưới đôi mắt kia không nhúc nhích chống lại ông thì ông không nhìn thấy do dự trong đáy mắt cô, chỉ có quyết tuyệt thà làm ngọc vỡ, ông không biết đứa bé này tại sao lại thể hiện kiên định như vậy, thế nhưng lại không cho ông bất kỳ cơ hội thuyết phục nào.

Rõ ràng khi đứa bé này nói lời nói lãnh huyết vô tình khiến người ta tức giận, nhưng Cù Dịch Minh lại không sinh ra chút không vui nào, ông chỉ cảm thấy đứa bé này quá mức yếu ớt khiến người khác thương hại, nhìn sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt của Tô Noãn, chỉ là thờ dài.

Tô Noãn chính mắt nhìn thấy nụ cười trên mặt Cù Dịch Minh từ từ tan đi, vẻ mặt của ông thanh thanh đạm đạm, nhìn không ra ẩn chứa điều gì, sau đó ông đứng dậy khỏi ghế sofa:

“Một khi đã như vậy, tôi sẽ tôn trọng ý nguyện của Tô tiểu thư, sẽ không tiếp tục làm cho Tô tiểu thư bị lôi kéo vào chuyện này, tôi xin cáo từ trước.”

Mắt thấy Cù Dịch Minh xoay người bước chân ra, Tô Noãn giật mình nhớ ra cái gì đó, vội vàng đứng dậy gọi Cù Dịch Minh, Cù Dịch Minh

khó hiểu nhìn về đứa bé ánh mắt trong suốt bên này.

“Lần trước tôi mượn chú 20 đồng, nếu chú đã tới, tôi nên trả cho chú.”

Tô Noãn nói xong liền chạy vào phòng lấy tiền, Cù Dịch Minh không có rời đi, đứng nguyên tại chỗ, đứa mắt nhìn bóng lưng vội vàng của Tô Noãn, vừa rồi đứa nhỏ này cự tuyệt cứu con gái của ông, thế nhưng ông lại còn có thể ôn hoà nhã nhặn nói chuyện với cô, thật là kỳ tích.

Ông biết đứa nhỏ này thân thể không tốt, bác sĩ Lâm đã đem bệnh án của cô cho ông xem qua, cô đã từng thay tim, cố tình hiến tủy cho người bệnh, nguy hiểm rất lớn, cho nên, ông sẽ không trách cô thấy chết mà không cứu.

Con người ai cũng ích kỷ, huống chi cô còn trẻ, làm sao có thể vì người không chút quan hệ nào, lấy tánh mạng của mình đi mạo hiểm.

“Tuy rằng sau đó xảy ra một chút chuyện không vui, nhưng lần thứ nhất thật sự rất cảm ơn chú đã chiếu cố.”

Tô Noãn hai tay đem tiền đưa lên, Cù Dịch Minh không có nói không cần, yên lặng nhận lấy, Tô Noãn lễ phép nở nụ cười trong suốt, dùng một loại ánh mắt cảm kích nhìn ông, mang theo một tia tôn trọng.

Cù Dịch Minh cười nhạt gật đầu, không nói thêm gì nữa, liền rời khỏi khu lầu cũ, thật bình tĩnh rời đi, giống như thật bình tĩnh xuất hiện trước cửa nhà cô.

Tô Noãn không có tiễn ông xuống tận dưới lầu, xoay người đóng cửa lại, liền nhìn thấy cái ly trên bàn trà, nước trà bên trong đã vơi đi một nửa, chẳng biết Cù Dịch Minh uống lúc nào.

— — — —

Dựa ở trên ghế sofa chờ người Tô Noãn bất tri bất giác ngủ lúc nào không hay, sau đó trong tiềm thức cô bỗng nhiên phát hiện có động vật nào đó đang nhìn mình chăm chăm, hơi thở hồng hộc ướm át phả vào trên mặt mình, mang theo mùi sữa nhàn nhạt.

Tô Noãn bỗng chốc mở mắt ra, liền nhìn thấy một cái đầu lồi thoi của bé trai chìa vào, thân thể tròn vo đang ghé vào sofa bên cạnh, một đôi mắt to đen bóng đang tò mò nhìn chăm chăm cô.

Thấy cô tỉnh lại, cánh môi phẩn nộn toét ra nụ cười thật tươi, một đôi tay mập mạp nhỏ bé chống cằm, rung đùi đặc ý lắc lư cái đầu lồi thoi:

“Dì đã tỉnh a, tiểu tiên nữ.”

Tiểu tiên nữ? Tô Noãn nhú mày, điều chỉnh tư thế ngồi xong, mà đứa bé đã ra sức leo lên hai chân cô, tuyệt không xa lạ ngồi ở bên chân cô, sau đó tiếp tục nháy mắt nhìn cô.

Tô Noãn thân thể có chút cứng ngắc, cô cúi đầu nhìn đứa nhỏ này, sau đó miễn cưỡng làm ra một cái mỉm cười, cô không biết đứa bé này vào bằng cách nào, có vẻ như trong toà nhà này cô chưa từng nhìn thấy qua đứa bé xinh đẹp như vậy.

“Con trai, con tên gì?”

Dù sao cũng phải biết đứa bé con nhà ai, mới có thể đưa nó về được, bằng không cuối cùng cha mẹ của nó tố cáo cô tội danh lừa bán trẻ con cũng không phải giỡn chơi a.

Nhóc con hình như bị vẻ mặt cẩn thận của Tô Noãn chọc cười,

khánh khách cười rộ lên, ra vẻ già dặn đem hai tay ra phía sau lưng, thân thể mập mạp thẳng thắn:

“Đậu Đậu a, con gọi là Đậu Đậu, tiểu tiên nữ, tên gì?”

Tô Noãn đem đứa bé thiếu chút nữa ngồi bệt xuống đất ôm lấy, một lần nữa kéo về trên sofa, chống lại ánh mắt mới lạ của đứa bé, không có giả vờ thần bí, liền nói ra tên mình:

“Dì là Tô Noãn, đúng rồi, Đậu Đậu làm sao vào đây được?”

Đậu Đậu mím cánh môi hồng, nhàn nhạt vặn hai hàng mi, bối rối mà nghĩ nghĩ, sau đó tràn đầy nụ cười ngọt ngào nói:

“Là Tiểu gia gia đưa Đậu Đậu tới, Tiểu gia gia nói muốn dẫn Đậu Đậu đi ăn cơm, sau đó liền mang Đậu Đậu tới đây, kết quả Đậu Đậu liền gặp được tiểu tiên nữ nha.”

Tiểu gia gia? Tô Noãn theo bản năng liền nghĩ tới Cù Dịch Minh rồi đi trước đó, chẳng lẽ là Cù Dịch Minh quên dẫn đứa bé này đi sao?

Tô Noãn nhìn nhìn Đậu Đậu ngồi ở bên cạnh, thẳng nhóc này hai mắt sáng lên nhìn mình, Tô Noãn không khỏi toàn thân lông tơ dựng lên, đứa bé này nhìn chăm chăm giống như là nhìn chăm chăm bữa tối ngon miệng.

Tô Noãn có chút xấu hổ, liền tìm đề tài nói chuyện với Đậu Đậu:

“Đậu Đậu, con bao nhiêu tuổi rồi?”

Đậu Đậu nghe thấy tiểu tiên nữ quan tâm mình như vậy, lập tức chìa ra 4 đầu ngón tay tròn vo:

“4 tuổi, Đậu Đậu 4 tuổi rồi.”

Sau khi nói xong, một đôi tay nhỏ bé lập tức đưa ra sau lưng, sau đó vẫn như cũ nhìn Tô Noãn cười ý vị, Tô Noãn cũng cúi đầu nhìn cậu bé nở nụ cười.

Ánh hoàng hôn lúc xế chiều từ phía sau rèm cửa sổ len lén chiếu vào, dừng trên cái bàn gỗ nhỏ trước cửa sổ, nơi đó được đặt một bình hoa màu xanh nhạt, không biết là ai, cắm vào trong đó Lan Hồ Diệp nho nhỏ.

Lan Hồ Diệp nhìn qua cũng là được nhét tùy tiện vào, không có bất kỳ kỹ thuật nào, nhưng mà cũng vì vậy mà lộ ra sức sống tùy ý cùng tính trẻ con.

Đậu Đậu nhìn theo ánh mắt của Tô Noãn, liền phát hiện hoa trong bình hoa, trên khuôn mặt trái táo trắng nõn lập tức phủ lên màu hồng ngượng ngùng, nhả nhó xích thân thể nhỏ bé tới gần Tô Noãn, tranh công nói:

“Cái đó là Đậu Đậu hái trộm trong vườn hoa của bà nội mang tới, ba ba nói Tiểu gia gia sẽ dẫn Đậu Đậu đi gặp dì xinh đẹp, cho nên Đậu Đậu liền hái một chút hoa tặng cho tiểu tiên nữ Noãn Noãn.”

Đối với loại sinh vật là một đứa bé tới gần thân thể Tô Noãn run lên, cố gắng làm cho mình thích ứng, cô nhìn bộ dáng khả ái kia của Đậu Đậu, liền tự nhiên nhớ tới Niếp Niếp đã mất.

Cô không biết, mấy đứa bé này vì sao phải thân mật với cô như vậy, cô hình như chưa từng tỏ ra vẻ mặt bình dị gần gũi, sau đó, Tô Noãn nghe thấy được âm thanh trầm thấp của người đàn ông:

“Cái gì tiểu tiên nữ?”

Tô Noãn quay đầu nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng đứng ở cửa, nụ cười trên mặt anh giống như ánh trăng bình thường lạnh lùng nhưng lại hiển nhiên tao nhã xinh đẹp, trong tay cầm một bó hoa yêu cơ màu lam mang theo sương sớm, không phải là một bó to, chỉ có mấy nhánh.

“Tiểu gia gia, thì ra là Tiểu gia gia đi mua hoa a, là muốn tặng cho Noãn Noãn của con sao?”

Tô Noãn nghe Đậu Đậu nói, kinh ngạc nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng, vì bó hoa kia, cũng vì một tiếng “Tiểu gia gia” của Đậu Đậu, Lục Cảnh Hoằng vai vế hình như không phải cao bình thường a!

Lục Cảnh Hoằng tự động xem nhẹ lời nói của Đậu Đậu, lập tức đi về phía Tô Noãn, khi Tô Noãn ăn ý đứng dậy, đem đoá hoa màu lam yêu cơ đưa đến trong tay cô, không có lời ngon tiếng ngọt, chỉ dùng hành động chứng minh hàm ý tặng hoa.

Nụ hôn của Lục Cảnh Hoằng nhẹ nhàng rơi trên đôi mắt cô, da thịt của cô chạm vào cằm anh, có thể cảm nhận được cằm của anh đâm vào người hơi ngura ngúra, Tô Noãn nhịp tim không ngừng tăng lên, sau đó lại nghe thấy Đậu Đậu không thể tưởng tượng nổi hét ra tiếng hét chói tai đáng yêu.

Lục Cảnh Hoằng dịu dàng buông cô ra, Tô Noãn vẫn như cũ hốt hoảng chìm trong một mảnh mộng lung, không thấy rõ cảnh tượng trước mắt, Lục Cảnh Hoằng tựa hồ rất thích bộ dáng có chút ngốc nghếch này của cô, khẽ gợn lên khoé môi, mà Đậu Đậu đã tung tăng chạy tới.

“Đậu Đậu cũng muốn, Noãn Noãn của con, Đậu Đậu cũng muốn.”

Tô Noãn bị thanh âm non nớt trẻ con của Đậu Đậu làm cho hoàn hồn, hơi cúi đầu liền nhìn thấy Đậu Đậu nín ống quần của cô, chu cái miệng nhỏ nhắn ngược cái đầu lồi thoi lên, cực kỳ mong đợi nhìn mình:

“Hôn đi, Noãn Noãn của con, hôn đi a!”

Đậu Đậu một đầu ngón tay quệt cái miệng nhỏ nhắn của mình, Tô Noãn có chút quẫn bách, cảm thấy mặt cũng theo đó mà nóng lên, cô không nhìn về mặt của Lục Cảnh Hoằng, bởi vì cô không cách nào che dấu mình không được tự nhiên.

“Đậu Đậu để dành nụ hôn đầu tiên của mình cho cô gái mình thích được không?”

Tô Noãn ngồi xổm xuống trước mặt Đậu Đậu, muốn hướng dẫn từng bước, Đậu Đậu thất vọng hếch cái miệng nhỏ nhắn lên, sau đó phụng phịu nhìn Lục Cảnh Hoằng nghiêm mặt bên cạnh, lại quay đầu nhìn Tô Noãn, không cam lòng hỏi ngược lại:

“Vậy Noãn Noãn của con là cô gái Tiểu gia gia thích sao?”

Bầu không khí nhất thời cổ quái dị thường, Tô Noãn ngượng ngập làm động tới khoé miệng, khoé mắt liếc về phía Lục Cảnh Hoằng, nhìn thấy anh không lộ ra vẻ mặt gì, tuy rằng trầm tĩnh lại hàm ẩn cảm xúc nào đó không dễ bị phát hiện.

“Con nít mới có mấy tuổi, làm sao cả ngày cái miệng cứ nói ra từ thích, ba ba của con chính là dạy con như vậy sao?”

Lục Cảnh Hoằng dùng một loại ngữ khí gần như nghiêm khắc dạy dỗ Đậu Đậu, Tô Noãn hơi nhúu mày, có chút không đồng ý nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng, trước sau như một ánh mắt lạnh lùng nghiêm túc

nhìn chăm chăm Đậu Đậu sợ hãi trốn sau lưng Tô Noãn.

“Tiểu gia gia không thích Đậu Đậu, Tiểu gia gia cũng giống như ba ba, muốn cướp người Đậu Đậu thích, ba ba luôn nói “Tiểu Nhu của ba” sau đó mẹ thật sự cùng ba ba kết hôn, vậy Đậu Đậu cũng nói “Noãn Noãn của con”, tiểu tiên nữ có phải là sẽ cùng Đậu Đậu kết hôn không?”

Lục Cảnh Hoằng cùng Tô Noãn nào biết được một đứa bé 4 tuổi có mưu ma chước quỷ gì, chỉ cho là bộ dạng hung hăng của Lục Cảnh Hoằng dọa sợ Đậu Đậu, Tô Noãn nhẹ nhàng ôm lấy Đậu Đậu có chút sợ hãi, dịu dàng an ủi:

“Đậu Đậu đừng sợ, Tiểu gia gia của con không phải cố ý.”

Tô Noãn cũng không hy vọng Lục Cảnh Hoằng bị một đứa bé nhìn bằng ánh mắt sợ hãi, vì thế muốn đem Đậu Đậu thả vào trong lòng Lục Cảnh Hoằng, kết quả Đậu Đậu liều chết lôi kéo quần áo cô không buông, một cái đầu chui rúc vào ngực của cô không chịu rời đi.

“Đậu Đậu rất sợ, Noãn Noãn của con ôm, Đậu Đậu sẽ không sợ.”

Một tiếng Tiểu gia gia khiến cho mặt Lục Cảnh Hoằng tối sầm lại, anh nheo mắt lại thưởng thức Đậu Đậu bày trò nhu nhược, nhẹ giọng hừ một tiếng, không có vạch trần thủ đoạn nhỏ của tiểu tử đó, chỉ là nói với Tô Noãn chuẩn bị đi ra ngoài.

Khi thấy Tô Noãn đi vào phòng ngủ đóng cửa lại, khuôn mặt Lục Cảnh Hoằng liền lạnh xuống, đi về phía Đậu Đậu đang sờ loạn khắp nơi trong phòng khách, không quan tâm Đậu Đậu sợ hãi kêu gào, một phen xóc cổ áo phía sau của nó lên.

“Noãn Noãn của mi? Ta đây tại sao không biết cô ấy trở thành của mi

khi nào hả, lập tức gọi điện thoại cho ba ba mi, kêu hân lập tức tới đón mi về đi.”

Đậu Đậu uất ức nổi giận giãy giụa vài cái mà không có kết quả, dứt khoát cũng không để cho mình chịu thêm tội nữa, thay đổi căn căn đầu ngón tay của mình, không thềm để ý lắm bầm:

“Đậu Đậu không muốn về nhà, ba ba đoạt đi mẹ rồi, Đậu Đậu phải ở cùng với Noãn Noãn của Đậu Đậu.”

“Mi nghĩ rằng ta sẽ dung túng hành vi vô lại này của mi sao?”

Lục Cảnh Hoằng cười lạnh một tiếng, từ trong túi quần lấy điện thoại ra, liền bấm số của Lục Thiếu Phàm, lại nghe thấy tiếng thông báo tắt máy, gọi điện thoại đến nhà Lục lão gia, lại phát hiện đường dây đang trong trạng thái bận máy.

Đậu Đậu liếc nhìn Lục Cảnh Hoằng khuôn mặt càng hiện ra vẻ lo lắng, khi nhìn thấy cửa phòng mở ra thì liền hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn ai oán hô to:

“Noãn Noãn của con, Tiểu gia gia tại sao lại siết Đậu Đậu như vậy a, có phải là Đậu Đậu làm gì khiến Tiểu gia gia không vui không, Đậu Đậu không thờ nổi rồi.”

Tô Noãn vừa ra tới, quả nhiên nhìn thấy bộ dạng khó chịu hai mắt trợn trắng của Đậu Đậu, liền tức khắc chạy tới, đoạt lấy Đậu Đậu từ trong tay Lục Cảnh Hoằng, lo lắng vuốt ngực Đậu Đậu, Niếp Niếp chết đi ở đáy lòng cô vẫn còn bị ám ảnh.

“Thế nào, có khỏe không, Đậu Đậu có đau lắm không?”

“Ừm, Noãn Noãn của con, Đậu Đậu tốt hơn nhiều rồi, chỉ cần ở trong

lòng Noãn Noãn của con, Đậu Đậu liền tuyệt đối không đau nữa.”

Đậu Đậu vùi trong ngực Tô Noãn, hai chân nhỏ co loạn lên, mềm mại phấn nộn một đoàn, cái miệng bẹp bẹp, giống như heo con bám ở cần cổ Tô Noãn chà xát lung tung.

Tô Noãn có chút dờ khóc dờ cười, mà Lục Cảnh Hoằng đứng một bên khuôn mặt lại âm trầm, liền tóm lấy cô đi ra ngoài, hoàn toàn không để ý cô còn chưa có ôm chắc Đậu Đậu:

“Đi đâu vậy?”

“Ăn cơm.”

Tô Noãn thật cũng không phản đối, bọn họ đã hẹn đi dùng cơm, gật gật đầu, muốn ngồi lên ghế lái phụ, Lục Cảnh Hoằng lại ôm lấy Đậu Đậu trong lòng cô, nhét vào trong ghế lái phụ, sau đó kéo cô ngồi vào phía sau.

“Con gái từ xưa đến giờ nếu không phải là đàn ông của mình thì không nên cùng người khác giới ở cùng một chỗ.”

Đây là lý do Lục Cảnh Hoằng đưa ra, khi Đậu Đậu lên tiếng tố cáo, dưới con mắt nghi ngờ của Tô Noãn, Lục Cảnh Hoằng mặt không đổi sắc khởi động xe, từ từ bổ sung nói:

“Tuy bây giờ nó còn nhỏ, nhưng cũng là một người đàn ông không hơn không kém.”

— — — —

Xe chạy lên một triền núi vắng vẻ, Tô Noãn nghi hoặc đánh giá nhìn xung quanh, cho dù chưa từng tới đây cũng có thể đoán ra được

người sống ở đây thân phận cao quý, sau đó, trong tầm mắt cô xuất hiện một căn biệt thự.

So với dinh thự U Liên ở trong ấn tượng của cô khái niệm hoàn toàn bất đồng, nếu như nói dinh thự U Liên giống như một loại trang giấy trong lịch sử xưa, thì nơi đây lại chính là một toà thành nhỏ có kiến trúc hiện đại.

Sân cỏ rộng rãi khác thường, kéo dài đến tận cuối hoàng hôn, cô không biết ở thành phố A lại có một nhà hàng có bề ngoài sang trọng xa hoa như thế.

Chiếc xe dừng lại trên con đường bên cạnh bãi cỏ, Lục Cảnh Hoảng dẫn đầu xuống xe, mở cửa xe cho cô, Tô Noãn xuống xe, ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Hoảng:

“Nơi này là đồ ăn Trung Quốc hay là cơm Tây?”

Lục Cảnh Hoảng chỉ là thản nhiên cười, đóng cửa xe, ôm Đậu Đậu ra sau đó quay đầu nhìn cô, ánh mắt mát mẻ trong làn phản phất qua dịu dàng gọn sóng:

“Là bữa cơm gia đình.”

Chương 41: Bữa cơm gia đình

Bữa cơm gia đình?

Tô Noãn nhìn về phía ngôi biệt thự sang trọng kia, sâu trong trí nhớ một cách tự nhiên chợt ùa về một hình ảnh, cũng từng có người đàn ông nắm tay cô đi tới trước dãy biệt thự, nói với cô:

“Hôm nay chợt thay đổi ý định, đi ăn bữa cơm gia đình thôi.”

Lần đó cô gặp được mẹ Thiếu Thần là Cơ Tố Thanh, một người phụ nữ thanh lịch dịu dàng, đối với cô rất nhiệt tình, xem cô như con gái của mình, dĩ nhiên, cũng coi cô là nàng dâu tương lai.

Cô hốt hoảng nhớ lại, ngày đó Thiếu Thần rất vui vẻ, luôn cười túm túm nhìn cô, lúc ăn tối uống nhiều rượu, đêm đó, họ ngủ chung trên một cái giường, nhưng lại không xảy ra chuyện gì cả.

Nếu đêm đó có chuyện gì xảy ra, cô có phải hay không từ đó về sau sẽ sống trong căn biệt thự đó.

Mà bây giờ, cô cũng không bước vào căn nhà ấm áp đó nữa.

Bàn tay hơi lạnh bị một cổ ấm áp bao vây, Tô Noãn thu hồi tâm tư đang buông thả, quay đầu liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng nhìn chăm chú, đôi mắt màu hổ phách kia hàm chứa dịu dàng thản nhiên, nháy mắt giống như ánh mắt trong trí nhớ.

Tô Noãn không tự giác bước lui một bước, muốn thoát khỏi bàn tay Lục Cảnh Hoảng, ngược lại lại bị nắm thật chặt, Lục Cảnh Hoảng

nhẹ giọng hỏi cô bị sao vậy, còn Đậu Đậu thì đang trợn to mắt lo lắng nhìn cô.

Cô muốn nói với Lục Cảnh Hoằng, cô có thể không ăn bữa cơm gia đình này, cô sợ phải đối mặt với người Lục gia, sợ phải nhìn thấy bộ dạng rơi lệ tuyệt vọng của Cơ Tố Thanh, cô rất dễ dàng có thể tưởng tượng ra, người nhà Lục gia vây quanh cùng một chỗ ăn cơm, nhưng vì sự xuất hiện của cô sẽ làm cho ra vẻ trong hoàn cảnh không vui.

Cô không muốn xông vào, đi quấy rầy phần ấm áp náo nhiệt cùng vui vẻ này.

“Tôi...”

Tô Noãn ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Hoằng, muốn nói gì đó, lại nhìn thấy trên bãi cỏ bỗng nhiên chui ra một con động vật nho nhỏ màu xanh đen, hơn nữa chạy rất nhanh về phía bọn họ.

Khi thấy động vật chạy nhanh tới bên cạnh gót chân thì sợ tới mức toàn bộ lời nói đều bị nghẹn lại ở cổ họng, thân thể cô nhất thời cứng đờ, một đôi tay không tự chủ được bám lấy quần áo Lục Cảnh Hoằng.

Tô Noãn cúi đầu cảnh giác nhìn hoa văn trên thân thể động vật nhỏ kia, nó giống như một con mèo đen to lớn nằm sấp xuống bên cạnh giày cô, thỉnh thoảng lắc lư cái đuôi đen bóng, ngơ ngác nhìn thật lâu, mới phát hiện ra có thể nó là một con Báo đen nhỏ.

Cô đã từng xem qua tiết mục thế giới động vật, loài báo hoang dã thuộc loại tàn nhẫn săn mồi các sinh vật nhỏ yếu khác, không khỏi run rẩy, càng thêm đứng sát vào Lục Cảnh Hoằng, mà xem nhẹ Lục Cảnh Hoằng giờ phút này đang con lên khoe miệng nhìn mình.

“Ba Bì!”

Âm thanh non nớt vui mừng của Đậu Đậu vang lên một bên, cùng với Tô Noãn sợ hãi hoàn toàn trái ngược nhau, Đậu Đậu trực tiếp từ trên người Lục Cảnh Hoằng trượt xuống, lập tức nhào tới trên người báo đen nhỏ kia, một đôi tay trắng nhỏ bé đồ đồ vuốt ve bộ lông đen mượt cười khanh khách.

“Ba Bì, Đậu Đậu rất nhớ mày a, Đậu Đậu cho mày làm quen với Noãn Noãn của tao, Noãn Noãn của tao là tiểu tiên nữ đó nha!”

Báo đen nhỏ liếm liếm lòng bàn tay của Đậu Đậu, sau đó bị Đậu Đậu lung tung kéo tới bên cạnh Tô Noãn, cái loại động vật ăn thịt ánh mắt sắc bén cường giả nhìn về phía Tô Noãn, nhưng không có chút ác ý hung hãn nào.

“Noãn Noãn của con, ôm Ba Bì một chút đi, Ba Bì rất biết chuyện đó!”

Đậu Đậu lại vui mừng chạy đến bên cạnh Tô Noãn, giống như làm nũng đung đưa cánh tay Tô Noãn, mà Tô Noãn một cử động cũng không dám, chỉ là gắt gao rúc vào trong lòng Lục Cảnh Hoằng.

Hoặc là ngay cả chính cô cũng không chú ý, chẳng biết từ lúc nào, cánh tay dài của Lục Cảnh Hoằng đã khoát qua bên eo cô, hai người đang thân mật đứng ôm nhau.

Báo đen nhỏ kia thú vị nhìn Tô Noãn, vừa ngoẹo cái đầu đen, vừa dựng lên cái đuôi lay động mấy cái, còn thỉnh thoảng chìa ra cái đầu lưỡi phấn hồng.

“Noãn Noãn của con, làm sao vậy? Ba Bì thực sự rất đáng yêu, dì sờ một chút đi!”

Đậu Đậu dựa vào cô nháy mắt ra hiệu, Tô Noãn nín thở cùng tiểu Báo đen hai bên giăng co, lại không biết từ đâu giơ tay, đi sờ cái con tiểu Báo đen làm cho cô run sợ trong lòng, cô lo lắng bàn tay sẽ bị cắn đến máu tươi đầm đìa.

“Ba Bì, sao mày chạy tới đây rồi hả?”

Chợt một giọng nữ trong trẻo sáng rõ chen vào, cũng làm cho ba người kia dờn đi lực chú ý, không ai tiếp tục bắt Tô Noãn đi sờ con tiểu Báo đen kia nữa, cô ngẩng đầu, đập vào đôi mắt chính là Long Diên một thân quần áo thể thao màu trắng.

Cô ấy đang từ xa chậm rãi chạy tới, giống như là đang tập thể dục, một đầu tóc dài được bới gọn gàng, cái trán trơn bóng lấm tấm mồ hôi, con Báo nhỏ nghe tiếng chạy qua, không ngừng lượn vòng quanh Long Diên.

Tô Noãn nhìn thấy Long Diên, ngay lập tức biết được đây là nhà ai, nhưng cũng chưa hoàn toàn thả lỏng quyết định trong lòng ăn tối ở đây, lúc này cô mới phát hiện ra mình cùng Lục Cảnh Hoằng thế nhưng lại đứng gần như thế.

“Cậu Út, cậu đã tới, ngay cả Đậu Đậu cũng tới a, lại đây, cô ôm nào!”

Long Diên giống như sớm đã biết Tô Noãn đêm nay sẽ đến, nên khi nhìn thấy Tô Noãn vẫn không có kinh ngạc, chỉ là mỉm cười liếc mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng còn ôm Tô Noãn, liền ngồi xổm người xuống giơ hai tay về phía Đậu Đậu gọi.

Đậu Đậu do dự ngó Tô Noãn, lại nhìn một chút cô của mình, cắn đầu ngón tay, con mắt xoay tròn, còn chưa có cân nhắc kỹ có phải hay không buông tay Tô Noãn chọn Long Diên trước, người đã bị Long

Diên một phen ôm lấy.

“Cô buông Đậu Đậu ra, Đậu Đậu muốn ở chung với Noãn Noãn của con!”

Chỉ là Đậu Đậu một tiếng hét kinh hãi còn chưa xong, cái trán nhỏ liền bị văng ra, lập tức bị đau che lại cái trán hồng hồng, Long Diên cũng không cùng bọn Lục Cảnh Hoằng nói chuyện phím, mang theo Đậu Đậu đi vào trong biệt thự.

“Con chỉ làm bóng đèn nhỏ vướng víu người Tiểu gia gia con làm cho nội tiết bị nghẹn mất cân bằng thôi, thật là một thói tiểu quỷ không có mắt mà, người ba vô lương tâm của con không dạy con hả?”

“Ba ba nói, nhìn trúng con gái, cần tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ gặp hại*!”

*Thứ mình muốn phải giành lấy trước, ra tay sau sẽ gặp tai ương.

Nhìn một lớn một nhỏ nói lung tung đi xa, Tô Noãn xấu hổ buông Lục Cảnh Hoằng ra, muốn bảo trì khoảng cách nhất định, lại phát hiện con báo nhỏ bên chân còn chưa rời đi thì nhất thời rút về bên người Lục Cảnh Hoằng.

Lục Cảnh Hoằng vẫn cứ nhàn nhạt cười, khó có được tâm tình vui vẻ như vậy, giống như không thấy Tô Noãn quần bách, dùng giày nhẹ nhàng đụng đụng vào con báo nhỏ đang ngẩng đầu nhìn Tô Noãn:

“Đừng mơ tưởng, cô ấy không phải là cô gái mà có thể liếm.”

Sau đó, anh bỗng nhiên một phen ôm ngang lấy Tô Noãn, nhìn quá trình kinh hoàng của cô, đáy mắt vui mừng chợt loé rồi biến mất, sau

đó cũng ôm cô đi về phía biệt thự, con báo nhỏ vẫn theo sát bên chân.

“Ba Bì là con báo đực, thích con gái xinh đẹp, em tốt nhất nên cách xa nó ra một chút.”

Tô Noãn đang hoảng cuồn chặt trong lòng Lục Cảnh Hoằng, không dám buông ra, mặc dù biết bộ dạng này bị người ta thấy là không tốt, nhưng cũng không cách nào chịu được bị một con báo đen vây quanh không thể bước đi được.

Nghe thấy Lục Cảnh Hoằng nói thì Tô Noãn không khỏi hé miệng nở nụ cười:

“Nếu nó biết phân biệt đẹp xấu, như vậy nhất định đã gặp qua rất nhiều con gái.”

“Không, em là cô gái thứ ba nó gặp qua.”

“Hà?”

Tô Noãn dưới ánh mắt vụt sáng, ngược mắt lên nhìn Lục Cảnh Hoằng, thế nhưng anh lại không thèm nhắc lại, chỉ là dần dần gia tăng lực đạo ôm cô.

Khi đi đến cửa biệt thự thì Tô Noãn chủ động yêu cầu thả xuống, Lục Cảnh Hoằng rất phối hợp buông lỏng cánh tay, đặt cô trên mặt đất, báo đen đang im lặng nhìn đôi nam nữ nháy mắt đứng yên.

Người làm mở cửa lịch sự ân cần chào hỏi Lục Cảnh Hoằng và Tô Noãn, Tô Noãn cũng không nguyện ý bước thêm bước nữa, đối với việc ăn cơm chung với gia đình Lục gia cô thủy chung có ám ảnh, không vượt qua được ranh giới trong lòng kia.

Lục Cảnh Hoằng bảo người làm đi vào trước, chính mình cúi đầu nhìn bộ dạng Tô Noãn hơi có vẻ khó chịu, chậm rãi cười rộ lên, cười thực ôn hoà, nhìn dọc theo người cô tràn đầy trấn an, anh nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu cô:

“Cơm chiều là chị Hai của anh làm, chị ấy luôn nói muốn mời em về ăn cơm, chị ấy rất thích em.”

Nói như vậy nếu còn nghe không hiểu, như vậy Tô Noãn chính là đũa ngọc, cũng không nhịn được có chút quẫn bách nhưng lại đỏ mặt, Lục Cảnh Hoằng chỉ là dắt lấy tay cô, liền lôi kéo cô vào trong, không để cho cô có cơ hội cự tuyệt.

“Quên nói cho em biết, chị Hai rất biết làm Ice Cream, anh cam đoan với em, món điểm tâm ngọt này sẽ là món ăn ngon nhất trên thế giới.”

Tô Noãn bị Lục Cảnh Hoằng gắt gao nắm tay, tâm lý vốn không yên cũng vơi đi hơn phân nửa, cô một bên đánh giá trang hoàng độc đáo tinh nhã trong biệt thự, một bên nói với Lục Cảnh Hoằng:

“Ngày hôm nay trông anh có vẻ cực kỳ chân thật.”

Lục Cảnh Hoằng như cũ thản nhiên cười, dừng chân lại, nhìn cô:

“Như vậy không tốt sao?”

Tô Noãn bị Lục Cảnh Hoằng cười ngấm không biết nên tiếp tục như thế nào, mà khoé miệng anh nở nụ cười càng sâu hơn, bàn tay to đang nắm lấy không để lại dấu vết vuốt ve lòng bàn tay cô, như có như không khiêu khích.

Không biết là anh vô ý hay vẫn là cố ý, Tô Noãn có chút không quen rụt lại cánh tay.

“Chúng ta đi chọn một chai rượu đỏ cho buổi ăn tối đi.”

Tô Noãn ngoan ngoãn gật đầu một cái, ở Long gia cô chỉ có thể thành thật nghe theo đề nghị của Lục Cảnh Hoảng, cho nên, khi Lục Cảnh Hoảng nhìn qua thì cô chỉ là bứt lên khoé môi nở nụ cười.

Lục Cảnh Hoảng thích cô cười như thế này, rất sạch sẽ, rất điềm tĩnh, mỗi một lần nhìn thấy, trong đôi mắt vốn lạnh lùng của anh tìm lòng không đậu sẽ bắt gặp dâng lên ánh sáng nhu hoà khác thường.

Cho dù anh đến thời khắc này mới hiểu được, đó là một loại tình cảm như thế nào, nhưng cũng cảm thấy không muộn, ít ra, hiện tại cô đang bị anh nắm trong tay, chân thật đứng bên cạnh anh.

Từ trong hầm rượu riêng của Long Sĩ Hào đi ra, Tô Noãn nhìn Lục Cảnh Hoảng giơ lên chai rượu khế nghiêng nằm trong giỏ xách, đáy lòng không khỏi dâng lên một hồi cảm xúc lo lắng.

Trên thực tế, vừa rồi, cô chọn một chai, Lục Cảnh Hoảng lại chọn tới 10 chai.

Lục Cảnh Hoảng nhìn ra sự lo lắng của cô, chỉ là thân nhiên giải thích: những thứ này chỉ là để phòng hờ khi cần dùng tới, cũng không nhất định là sẽ uống hết toàn bộ, chỉ là phòng hờ sợ lát nữa trên bàn cơm xảy ra tình huống cung không đủ cầu.

Cô nhớ tới một vài ý niệm không tốt trong đầu, lại nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng bộ dạng áo mũ chỉnh tề nhã nhặn thì ý niệm đó tan thành mây khói, đàn ông như vậy làm sao biết làm ra loại chuyện cảm thú?

Chờ bọn họ đi đến nhà ăn thì nhìn thấy Long Sĩ Hào cùng Long Diên đang bố trí bàn ăn, mà Đậu Đậu thì đang nằm úp sấp ở một bên ghế, vô cùng buồn chán rũ mí mắt, lúc nhìn thấy Tô Noãn thì phần chấn giống như là đang cần thuốc lắc.

“Noãn Noãn của con, sao giờ này mới vào?”

Đậu Đậu từ trên ghế nhảy xuống, chạy về phía Tô Noãn, lập tức liền nhào vào lòng Tô Noãn, Tô Noãn chỉ có thể ngồi xổm xuống đón lấy tiểu tiên đồng đáng yêu này.

“Tô tiểu thư tới rồi, mọi người ngồi vào bàn đi, đồ ăn nguội lạnh không tốt đâu.”

Cửa phòng bếp mở ra, Lục Cảnh Ngưng liền xuất hiện trong tầm mắt mọi người, một đầu tóc dài đen mượt như cũ được bới lên gọn gàng, khoát tạp dề, chính là hình tượng của một bà chủ gia đình cao nhã tao quý.

Tô Noãn cung kính chào hỏi Long Sĩ Hào và Lục Cảnh Ngưng, còn Long Diên thì ở một bên cười ha hả ngắt lời:

“Mợ Út, đừng khách khí như vậy, sớm muộn gì cũng là người một nhà, cứ gọi là chị Hai và anh rể đi.”

Mặt Tô Noãn liền thoáng đỏ lên, cúi đầu, không dám nói thêm gì nữa, sợ càng nói càng sai, tùy ý để Lục Cảnh Hoằng lôi kéo cô đến bên cạnh bàn, thân sĩ kéo ghế ra cho cô ngồi.

Lục Cảnh Ngưng tháo tạp dề ra, lau tay sạch sẽ, cùng chồng và con gái mình vui tươi hơn hờ nhìn Lục Cảnh Hoằng chăm sóc cho Tô Noãn, nếu như không có Đậu Đậu ở một bên gây chuyện.

“Đầu năm nay đứa bé đỏ mặt cũng không nhiều, đứa nhỏ này ngoan.”

Tô Noãn nghe xong Lục Cảnh Ngưng tán thưởng, cảm thấy logic của người Lục gia thật kỳ quái, trong khoảnh khắc cô ngồi xuống, liền nghe thấy thanh âm của Lục Cảnh Hoàng, lão đảo thiếu chút nữa ngã sắp xuống.

“Thật là tốt, có thể lấy về nhà làm vợ!”

Chương 42: Mau cưới vào cửa

Trong nháy mắt bên trong phòng ăn hoàn toàn yên tĩnh, Long Diên nắm khuôn mặt Đậu Đậu quên cả buông tay, Lục Cảnh Ngưng cùng chồng kinh ngạc nhìn Lục Cảnh Hoằng tao nhã ngồi xuống bên cạnh Tô Noãn.

Lục Cảnh Hoằng chỉ là thản nhiên nở nụ cười, tuyệt không cảm thấy lời nói của mình đường đột như thế nào, bắt đầu đem khăn ăn mở ra, nhẹ nhàng mà đặt trên đùi Tô Noãn, lại thuận tiện gấp đầy đồ ăn ngon cho cô.

Cô giống như là một nàng công chúa được được một anh chàng quản gia đẹp trai cá nhân phục vụ, tình cảnh như vậy làm cho cô xấu hổ không thôi, nhất là ở trước ánh mắt cười hứng thú nhìn soi mói của Lục Cảnh Ngưng cùng Long Sĩ Hào, hận không thể chui xuống đáy bàn.

Người nhà Lục gia lập tức chuyển đề tài, cũng không ai vì câu nói không sợ làm cho người ta kinh ngạc thì cũng chết người của Lục Cảnh Hoằng mà cứ dây dưa nhắc tới, khiến không khí lập tức trở nên thoải mái không ít.

Thời điểm Tô Noãn nhẹ nhàng thở ra, Đậu Đậu liền trượt xuống đầu gối Long Diên, xoẹt xoẹt chạy tới bên Tô Noãn, chỉ là còn chưa chạm vào góc áo Tô Noãn liền bị Lục Cảnh Ngưng một bên đưa tay ôm lấy, sau đó ôm vào trong ngực mình.

“Đậu Đậu, lại đây với bà cô, Đậu Đậu của chúng ta có phải hay không cao lên không ít, Sĩ Hào anh nói xem?”

“Ừ, cao lên không ít, cũng càng ngày càng đẹp trai.”

Trên bàn cơm chỉ có duy nhất hai vị trưởng bối vui vẻ thảo luận vấn đề cao thấp của Đậu Đậu, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt ai oán của Đậu Đậu, hai cánh tay củ cải muốn giãy giụa, lại bị ôm quá chặt, rõ ràng không để cho nó đi quấy rầy Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoảng.

“Diên Nhi, khai bình rượu đỏ ra đi, khó có được Tô tiểu thư đến nhà chơi một chuyến, chúng ta nói như thế nào cũng phải làm tròn một chút vai trò chủ nhà.”

Lục Cảnh Ngưng phân phó một câu, Long Diên liền chọt cười một tiếng, động tác nhanh nhẹn mở bình rượu, lại nhanh chóng vì mọi người đang ngồi rót đầy ly rượu, chờ cô trở về chỗ ngồi, chuyện đầu tiên làm chính là giơ ly rượu lên nhìn về phía Tô Noãn.

“Mợ Út, Diên nhi cảm ơn mợ đã cứu vớt một Đường Tăng cuối cùng trên đời này, cạn ly!”

Lời nói của Long Diên làm cho Tô Noãn có chút quẫn bách nhưng, tửu lượng của cô không được tốt, cúi đầu nhìn ly rượu đầy trên bàn kia, không biết nên xử trí như thế nào, đối với xưng hô của Long Diên dành cho cô bây giờ đã không còn thắc mắc, nhưng cũng muốn giải thích một phen.

“Diên Nhi, sao nói như vậy! Tô tiểu thư nếu như bị con dọa cho chạy mất, xem con đi đâu tìm một người như vậy bồi thường cho cậu Út.”

Lời nói của Long Sĩ Hào khiến Tô Noãn động tác tay bưng ly lên lắc lư một cái, một ít rượu đổ lên mu bàn tay cô, cô còn tưởng Long Sĩ Hào là muốn dạy dỗ Long Diên sửa lại cách xưng hô với cô, kết quả...

Người nhà Lục gia có lối suy nghĩ quả nhiên không giống người thường.

“Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Âm thanh hơi trách cứ của Lục Cảnh Hoảng truyền đến, lập tức trên mu bàn tay cô liền được một cái khăn mềm mại bao trùm, một bàn tay thon dài thật cẩn thận từng li từng tí lau chùi rượu đổ cho cô.

“Khụ khụ... mợ Út, uống rượu đi, bằng không chính là không nể mặt mũi đứa cháu ngoại gái là con dâu đấy.”

Tô Noãn tầm mắt từ trên tay Lục Cảnh Hoảng dời đi, nhìn thấy bộ dạng ngay thẳng phóng khoáng của Long Diên, không biết nên mở miệng từ chối như thế nào, một khi cô nói không uống, nhất định sẽ phá hư bầu không khí của bữa cơm này.

Cho nên, cuối cùng Tô Noãn vẫn là lại cầm ly rượu lên, biểu hiện khó xử trên mặt cô quá mức rõ ràng, ngược lại Đậu Đậu một cái liền nhìn ra, liền ở trong lòng Lục Cảnh Ngưng nháy hô lên:

“Noãn Noãn của con không muốn uống rượu a, các người đừng ép dì ấy, bằng không Đậu Đậu sẽ tức giận đó!”

Lục Cảnh Ngưng kinh ngạc nhìn qua, Tô Noãn chần chừ bị bà nhìn ở trong mắt, không khỏi thân thiết nói:

“Tô tiểu thư không uống rượu được sao?”

Tô Noãn ngượng ngùng gật đầu, Lục Cảnh Hoảng bên cạnh không có tiếp lời, anh thủy chung thần thái tự nhiên mà ngồi, thảnh thơi khắc chế ngấm cô vài lần.

“Như thế là chúng tôi không đúng, nếu không có việc gì nên hỏi trước em trai xem Tô tiểu thư thích uống gì.”

“Không, thật ra thì uống một chút cũng không sao, không uống nhiều thì cũng không có việc gì.”

Tô Noãn nhàn nhạt mỉm cười nói, nói xong phối hợp nhất ngụm rượu, mùi vị xộc vào vào cổ làm cho cô không khỏi cau mày lại, nhưng đáp lại Lục Cảnh Ngưng thả lỏng cùng cười vui vẻ thì lập tức cũng nở nụ cười tươi.

“Như vậy sao được, Diên Nhi, vào phòng bếp mang nước trái cây ra đây, đổi cho Tô tiểu thư.”

“Không cần phiền đâu, rượu có thể uống, tôi cảm thấy uống cũng ngon lắm.”

Tô Noãn đứng lúc gọi lại Long Diên đứng lên, vì muốn cho người ở đây xác định mình thật thích rượu đỏ, liền lấy thân thử nghiệm, khi Long Diên mời rượu, cầm ly rượu lên uống một hớp to giống như Long Diên.

Nước Pháp là quốc gia chủ trương sản xuất ly thủy tinh, thật to, cơ hồ bao vây cả khuôn mặt cô, Tô Noãn một bộ dạng say rượu, dẫn tới chính là tiếng cười vui vẻ của Lục Cảnh Ngưng, nhìn Tô Noãn đỏ rục hai má nói:

“Đứa nhỏ này ngoan, biết cách dụ dỗ làm cho ông bà già này vui vẻ.”

Long Sĩ Hào cười tủm tỉm phụ họa, cũng tán đồng gật đầu, không để lại dấu vết liếc mắt nhìn bộ dạng ngây thơ của Tô Noãn, Lục Cảnh Hoảng khoé miệng chứa đựng nụ cười thản nhiên, một bàn tay đặt ở

phía sau Tô Noãn, nhẹ nhàng mà xoa lưng cho cô.

Tô Noãn đại não bởi vì chất cồn dâng lên, khi bàn tay Lục Cảnh Hoằng chạm tới, liền kinh hãi, một đôi mắt phượng hẹp dài xinh đẹp tức giận mở to tròn, giống như con chuột hoa mù mịt mà quan sát anh.

Giống như đang cảnh cáo Lục Cảnh Hoằng không được đụng vào cô, Lục Cảnh Hoằng chỉ là cong lên khoé miệng, không có dừng lại cánh tay đặt trên lưng cô, Tô Noãn tiếp tục trừng mắt nhìn anh, thế nhưng anh lại hạ giọng lầm bầm với cô:

“Đợi lát nữa Ice Cream sẽ đưa lên tới, đừng có gấp.”

Tô Noãn nhìn Lục Cảnh Hoằng khẽ nheo lại trông mắt, ánh mắt thâm thúy làm cho cô không cách nào thăm dò được, Tô Noãn đại não choáng váng thế nhưng lại hiện ra hình tượng sói bà ngoại*.

*Trong truyện Cô bé quàng khăn đỏ, sau khi con sói nuốt bà ngoại cô bé liền giả trang thành bà ngoại ý ^^

“Có phải anh tính kể tôi không?”

Tô Noãn trong lòng âm thầm nghĩ, cũng bởi vì uống rượu làm cho đại não rối rắm, đem suy nghĩ của mình nói ra khỏi miệng, cô lại một lần nữa ý thức được tửu lượng của mình tệ đến thế nào, cũng hối hận nhất thời cật lực uống hết ly rượu kia.

Lục Cảnh Hoằng khoé miệng tươi cười cứng đờ, sau đó trên bàn cơm liền vang lên tiếng cười của Long Diên, Tô Noãn ngơ ngác nhìn sang, Long Diên thực vô tội nhún vai, nhấp ngụm rượu, liếc mắt nhìn khuôn mặt trầm xuống của Lục Cảnh Hoằng, tỉnh ngộ vỗ vỗ đầu:

“Đúng rồi, tới lúc ăn Ice Cream rồi, con đi lấy ra ha!”

Nói xong, liền nhanh như chớp biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Tô Noãn cố gắng mở ra mi mắt trên dưới đánh nhau, hai tay chống lên mặt bàn, lưng la lung lay muốn đứng lên, cổ lại bị Lục Cảnh Hoằng ôm, nằm sấp trong ngực anh.

“Làm sao vậy?”

“Tôi... tôi cảm thấy là tôi nên về nhà, tôi rất muốn ngủ.”

Lục Cảnh Hoằng chân mày nhất thời xiết chặt, mắt thấy Tô Noãn thực sự muốn đi ra ngoài, vội kéo qua eo của cô, thuận thế đem lấy cô ôm, gắt gao chế trụ cô, sau đó lần nữa đem cô về chỗ ngồi.

“Noãn Noãn của con, giống như uống say nha...”

Đậu Đậu tựa hồ còn muốn nói gì, hé ra cái miệng phẩn nộn nhỏ nhắn liền bị một trái nhãn ngăn chặn, Lục Cảnh Ngưng ôm Đậu Đậu kéo về một góc phía ghế dựa, cố ý nói đến chủ đề khiến trẻ con cảm thấy hứng thú để dời đi lực chú ý của Đậu Đậu.

“Uống một ly nữa đi, Ice Cream sẽ tới ngay lập tức, uống chút rượu sẽ khá hơn đó.”

Tô Noãn nghi ngờ nhìn bộ dạng nghiêm chỉnh của Lục Cảnh Hoằng từ trên xuống dưới, hếch lên cánh môi màu đỏ nhạt, sau đó đưa tay đẩy cái ly rượu mà theo cô là có ý xấu kia ra:

“Tôi không uống, tôi phải về nhà ngủ.”

Tô Noãn uống say rồi cuộc chỉ là một sợi dây, thậm chí muốn về nhà, cho đến khi một bàn kem ly được dọn lên, mới ngăn lại Tô Noãn

nhỏ giọng oán trách, cô vừa nhìn thấy ly kem liền quên ngay ý niệm về nhà trong đầu.

Sự thật chứng minh, Lục Cảnh Hoằng không có lừa cô, Long phu nhân làm kem ăn vô cùng ngon, mà cô thích ăn kem trước sau như một bởi vì nhất thời uống say mà chưa khống chế được tâm tình của mình, ước chừng ăn được ba phần.

Khi Tô Noãn hướng về phía Long Diên cười ha ha đưa ly muốn thêm ly kem thứ tư thì Lục Cảnh Hoằng đỡ lấy tay cô, không cho cô ăn tiếp nữa, thay vào đó là một ly rượu, đặt vào trong lòng bàn tay cô.

Cô đã uống không biết đến ly thứ mấy, cô rõ ràng nói là không uống, chỉ là một khi đụng đến ăn kem liền quên mất toàn bộ nguyên tắc, khi người bên cạnh đưa qua ly rượu, cô liền nốc hết vào miệng, sau đó tiếp tục cúi đầu ăn kem.

Bốn người khác trong bàn ăn đều là cao thủ, ít nhất là Tô Noãn đã vượt lên trên, uống xong mấy ly rượu đỏ, cơ hồ cũng giống như người bình thường không có việc gì, trừ bỏ Lục Cảnh Hoằng ý vị chăm sóc tốt cho cô, mấy người khác cũng giống như xem cuộc vui nhìn bọn họ, thảnh thơi uống một ngụm rượu đỏ.

“Hôm nay cậu Út có mờ ám, cái gọi là vô sự mà ân cần, thì không phải gian xảo cũng là đạo chích a!”

Long Diên uống xong giọt rượu cuối cùng trong ly, chậm rãi phun ra một câu, Tô Noãn say khướt không nghe thấy, không có nghĩa là Lục Cảnh Hoằng sẽ không nghe thấy, anh lạnh lùng quét mắt cảnh cáo một cái, Long Diên lập tức thức thời ngậm miệng.

Được rồi, cô cái gì cũng không nói, cái gì cũng không nhìn thấy, cô chỉ là tò mò, cái gì đã thúc đẩy một sồ như thế thực sự muốn biến

chất thành mặt người dạ thú?

Lục Cảnh Hoằng chú ý tới ánh mắt của Long Diên, liền buông tay Tô Noãn ra, dùng khăn ăn xoa xoa khoé miệng của mình, nhìn như không chút để ý, hướng về phía Long Sĩ Hào đang uống rượu nói:

“Diên Nhi qua năm cũng đã 26 rồi, tiếp tục trì hoãn nữa cũng không phải là chuyện tốt.”

“Cậu Út cậu hèn hạ...”

Long Diên thiếu chút nữa lật bàn lên, vui sướng trên mặt khi người gặp họa nháy mắt biến mất, cô chịu không nổi mấy thứ xem mắt kia, lại cứ không tìm thấy đối tượng thích hợp, quả thật như cậu Út nói, không có một người nào, không có một người đàn ông nào nguyện ý cưới một cô gái có thể một tay xách mình lên làm vợ.

“Hèn hạ? Hèn hạ mà cậu còn quan tâm đến chuyện đại sự cả đời của cháu ngoại gái của mình sao, chẳng lẽ không đáng đổi lấy sự tôn kính của cháu ngoại gái ư, cho dù kém nhau mấy tuổi, không lẽ quên, cậu vai vế lớn hơn con sao.”

Long Diên giận đến sắc mặt đỏ hỏn lên, biết rõ đâu không lại người cậu xảo ngôn thiện biện này, lại cứ xui xẻo lần nào cũng đụng phải cái nòng súng này, cho dù là nằm, đôi khi vẫn bị trúng đạn.

Chuyển con mắt nhìn về phía Tô Noãn khuôn mặt hun đỏ đang cười ha ha, Long Diên tinh quái khế cong môi một cái, cũng không hành động giận dữ nữa, mặc cho cha dạy bảo như thế nào mình cũng không đi phản bác, khéo léo đến nỗi làm cho Long Sĩ Hào nói hai câu cũng không nói được nữa.

Lục Cảnh Hoằng không có bao nhiêu nhân hạ thoải mái đi quan sát

nét mặt của Long Diên, một lòng chỉ nhào tới trên người Tô Noãn, cho dù Lục Cảnh Ngưng hay là Long Sĩ Hào nói chuyện, cũng là qua loa cho xong, câu có câu không mà đáp.

Rất khó tưởng tượng, đã từng là một người đàn ông lạnh lùng giống như một núi băng như vậy, thế nhưng cũng sẽ giống như là tên tiểu tử mới lớn ngây ngô, ngay cả chính anh cũng không biết, bản thân đã sớm đem suy nghĩ trong lòng biểu hiện ra mặt.

Chỉ là Tô Noãn say rượu rồi, mới có thể xem nhẹ nhiệt độ nào đó loé lên nơi đáy mắt anh, nếu như mà Tô Noãn thanh tỉnh, chỉ sợ là sớm đã chạy trốn, tránh còn không kịp.

Khi Tô Noãn lúc này đây nói muốn rời đi thì Lục Cảnh Hoằng liền lập tức giúp cô kéo cái ghế ra, đỡ lấy thân hình hoảng hốt của Tô Noãn, đem cô ôm vào trong ngực, mặc cho cô mềm mại ngã vào lồng ngực của anh, vịn ở bên hông anh.

Tô Noãn khẽ khép lông mi hơi run rẩy, cô đem toàn bộ thân mình tựa vào trên người Lục Cảnh Hoằng, giống như anh có thể dựa vào nên cô quyết định đi dựa vào, giống như ngực của anh chính là nơi cô quyết định nương tựa vào.

Lục Cảnh Hoằng hơi cúi đầu, ngửi thấy mùi rượu khắp người cô, còn có hương kem chocolate xen lẫn mùi rượu, khuôn mặt vui ở trong lồng ngực của anh, điềm tĩnh mà dịu dàng, mang theo thoả mãn trong sáng.

Giống như là một bụi hoa thủy tiên ngủ quên mất...

Yết hầu Lục Cảnh Hoằng lên xuống, anh đột nhiên cảm giác được bản thân thật dễ tiện, anh đang mưu tính cái gì anh đều rõ ràng hơn so với ai khác, nhưng không cách nào thuyết phục chính mình không

làm gì đó.

“Chị Hai, anh rể, tụi em về trước, gọi lái xe đưa chúng em một chuyến.”

Lục Cảnh Ngưng thấy Tô Noãn thích ăn kem ly bà làm như thế thì liền mừng rỡ cười không ngậm miệng được, Lục Cảnh Hoằng đối với bà, nói là em trai nhưng càng giống con trai hơn, khi anh còn nhỏ đã mất mẹ, cho tới nay đều do người chị là bà đây chăm sóc anh.

Nghe thấy Lục Cảnh Hoằng nói muốn dẫn Tô Noãn say rượu rồi đi thì cũng chỉ giật mình sững sờ vài giây, ngay sau đó liền đung đung Long Sĩ Hào đang ngồi bên cạnh thưởng thức rượu:

“Gọi tiểu Trương đưa họ về, say rượu lái xe là nguy hiểm lắm.”

Long Sĩ Hào vừa muốn mở miệng, Long Diên vốn an phận ngồi bên cạnh lại đột nhiên mở miệng:

“Tiêu rồi, con còn tưởng đêm nay không cần xe, lúc 6 giờ đã cho tiểu Trương về rồi, cậu Út phải về Thiên Hương Hoa Đình sao? Vậy thì làm sao bây giờ đây?”

Lục Cảnh Hoằng liếc nhìn Long Diên bộ dáng giả vờ vô tội, không quan tâm tới nhiều, mà là một tay ôm lấy Tô Noãn một tay lấy điện thoại ra, bấm số Kiều, gọi Kiều tới đón một chuyến cũng không phải chuyện phiền phức gì.

“Trong nhà vốn còn có phòng của cậu Út, hơn nữa phòng khách cũng để trống lâu rồi, cậu Út và mợ Út ở đây ngủ một đêm đi.”

Long Diên ý tốt đề nghị, tha thiết nhìn Lục Cảnh Hoằng, kết quả chỉ nhận được ánh mắt lạnh lùng không muốn nhìn của đối phương, lại

vẫn không buông tha, tiếp tục phát huy công năng cái lưỡi của mình, cho đến khi Kiều gọi điện thoại lại cũng không thuyết phục thành công.

“Tụi em đi trước đây, ngày mai em tới lấy xe.”

“Noãn Noãn của con muốn đi sao? Đậu Đậu cũng phải về nhà....”

Đậu Đậu vốn đang ngủ gà ngủ gật lập tức bừng tỉnh, nghe được đối thoại ngoài cửa lớn, lập tức giã khò cái ôm của Lục Cảnh Ngưng, chạy đến bên cạnh Lục Cảnh Hoằng và Tô Noãn, một tay nắm lấy ống quần Tô Noãn:

“Noãn Noãn của con, chúng ta đi thôi, đêm nay Đậu Đậu không thể ngủ với mẹ, vậy ngủ chung Noãn Noãn của con đi.”

Lục Cảnh Hoằng khoé mắt vừa động, cúi đầu nhìn Đậu Đậu nhất định không buông Tô Noãn, mím chặt làn môi, cố tình không hiểu ánh mắt Đậu Đậu tha thiết mong chờ nhìn Tô Noãn, bên dưới quả đầu bù xù cười đến thực sáng lạn.

Lục Cảnh Hoằng có chút buồn bực nhú nhú mày, mà Tô Noãn trong lòng ngực anh lại đột nhiên mở mắt ra, tỉnh tỉnh mê mê nhìn khắp phòng khách một lần, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Lục Cảnh Ngưng cùng Long Sĩ Hào.

Tô Noãn chợt nhớ tới mình đang dùng cơm trong nhà người ta, ngơ ngác dừng lại mấy giây, sau đó trên mặt cười đến giống như đoá hoa hồng tiểu ngọt ngào, bắt đầu biểu đạt lễ phép cùng lòng biết ơn của mình, say khướt bắt đầu miêu tả cảm giác nhớ mãi không quên của cô đối với Ice Cream:

“Rất ngọt, rất ngon, rất thích, ha ha...”

Ngay sau đó, Tô Noãn dùng chữ “Ngon” tạo ra không ít cụm từ, dùng để ca ngợi thứ mà cô nhìn thấy ngay lúc này, khi ngã nghiêng nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng thì lập tức mở to hai mắt, phát huy hai tay nâng chặt mặt Lục Cảnh Hoảng:

“Chào chú xinh đẹp, tôi cũng rất thích, tất cả mọi người đều thích, haha!”

Lục Cảnh Hoảng đón nhận ánh mắt loé sáng sùng bái kia của Tô Noãn, không được tự nhiên quay đầu, ho khan một tiếng, mà Lục Cảnh Ngưng nhìn thấy bộ dạng xiêu vẹo của Tô Noãn, nhin không được cười thành tiếng:

“Đứa nhỏ này ngoan, hài hước, ta thích.”

Nói xong, nhìn về phía Long Sĩ Hào đang đọc báo kinh tế tài chính bên cạnh nói tiếp:

“Nhà của chúng ta có thể uống được nhiều rượu, nhìn xem Diên Nhi, giống như mấy ông già, hiện tại rốt cuộc cũng đã say rồi, ha ha, chồng nè, anh xem cô ấy say rượu thật đáng yêu a, nếu Diên Nhi cũng như vậy hẳn là cũng đã có hỷ rồi.”

Long Diên một bên cảm thấy vạn phần uỷ khuất, không có chuyện gì lại đi lôi cô vào, một mặt vẫn làm một bài giảng đạo, mẹ cô là đem mợ Út nâng lên đến bầu trời, còn cô là đem quăng xuống lòng đất, đối ngộ thật khác nhau một trời một vực.

Long Sĩ Hào lật lật tờ báo, mỉm cười nhìn Lục Cảnh Hoảng và Tô Noãn chuẩn bị rời đi:

“Nếu thích như vậy, về sau cứ kêu Cảnh Hoảng thường xuyên dẫn

về nhà là được rồi, dù sao không bao lâu nữa cũng là người một nhà.”

Lục Cảnh Ngưng ha ha cười, rất đồng ý với đề nghị của Long Sĩ Hào, đưa mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng và Tô Noãn rời đi, vỗ vỗ vai chồng:

“Đứa nhỏ này xem chừng ông già cũng thích, kêu em trai mau mau cưới, sau đó nhanh chóng sinh một đứa con, nha đầu Diên Nhi kia là không đáng tin cậy, chỉ có thể dựa vào em trai, đến lúc đó cho ông cụ chơi một chút, đỡ buồn.”

Lục Cảnh Ngưng vốn nói xong cười sắc mặt bỗng nhiên hơi thay đổi: “Nguy rồi, đứa bé kia có thể hay không chê em trai em già a, đứa bé kia nhìn qua cũng khoảng 17 18 đi, em trai chúng ta có thể làm cha người ta đó.”

“Đứa bé kia cũng là người xuất bản sách, làm sao nhỏ như vậy được, chỉ là bộ dạng đó... người trẻ tuổi gọi là, dáng dấp Loli một chút mà thôi, sáng mai, em kêu Lục Cảnh Hoằng thường mặc quần jean nhiều vào, liền nhìn trẻ ra thôi.”

“Ý kiến hay, ngày mai em gọi điện thoại dạy nó, đúng rồi, sao em cảm thấy trong phòng yên tĩnh như vậy?”

Long phu nhân xinh đẹp cao nhã lúc này mới phát hiện có điểm không thích hợp, quét mắt khắp phòng khách một lượt, mới phát giác thiếu gì đó.

“Diên Nhi và Đậu Đậu đâu?”

———

“Noãn Noãn của con, Đậu Đậu vừa nghĩ tới có thể được ngủ cùng dì thật là vui, Đậu Đậu thích Noãn Noãn của Đậu Đậu, cũng thích nhiều giống như mẹ vậy.”

“Noãn Noãn của con, chúng ta phải về phòng cũ đó sao, Đậu Đậu hơi sợ tối, Noãn Noãn của con có thể dắt Đậu Đậu đi cùng được không?”

Lục Cảnh Hoằng như là không thấy đứa bé gắt gao chạy chậm theo sát bên người, tuy tâm sở dục đi về phía trước, mà Tô Noãn đã nằm ở trong ngực anh, nhìn thấy cửa đèn xe, không khỏi bước nhanh hơn.

“Tiểu gia gia, đi chậm lại, Đậu Đậu theo không kịp!”

Đậu Đậu bất mãn oán trách, dưới chân cũng không dám thả chậm, vểnh lên cánh môi phẫn nộ, di chuyển hai cái chân ngắn, mắt thấy có khoảng cách với Lục Cảnh Hoằng, thân thể nho nhỏ liền bị ai đó nhấc lên.

“Tiểu tử, mi như vậy làm sao theo kịp, muốn ngủ chung với Noãn Noãn của mi hả?”

Long Diên vừa đi ra cửa, vừa cúi đầu nói chuyện với Đậu Đậu sưng sờ, cho đến khi Đậu Đậu kiên định gật đầu trả lời, trên mặt càng dâng lên trò đùa dai cười xấu xa.

“Lục bộ, mời lên xe.”

Có lẽ vì hàng năm luôn theo bên cạnh Lục Cảnh Hoằng, cách ăn mặc của Kiều cũng giống với Lục Cảnh Hoằng, đều là tây trang chỉnh tề, tây trang đen áo sơ mi trắng thắt thêm cà vạt, trên mặt cũng là nụ cười nghề nghiệp.

Lục Cảnh Hoằng cũng không nhiều lời với Kiều, liền ôm Tô Noãn đặt vào xe, sau đó mình cũng ngồi xuống, Kiều đóng cửa lại, mới vừa mở ra cửa xe cạnh ghế lái, liền nhìn thấy ở cửa xuất hiện một đạo thân ảnh nhỏ lớn.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Kiều và Long Diên gặp nhau, trước kia cũng chỉ là nhìn thấy vội vàng gật đầu chào hỏi, tối nay coi như là lần đầu tiên chạm mặt đối phương như vậy.

Kiều lịch sự hướng Long Diên đang ôm Đậu Đậu gật đầu một cái, mở cửa xe, lại phát hiện cửa xe bị một bàn tay đè lại, Kiều theo cánh tay ngược nhìn lên, đập vào mắt chính là Long Diên giống như nai con California mỉm cười rực rỡ dưới ánh đèn đường.

Rất khó tưởng tượng, một cô gái khí lực so với đàn ông còn mạnh hơn.

Kiều mơ hồ có nghe nói qua nghề nghiệp của thiên kim Long gia, là một cao thủ quyền anh, năm ngoái mới vừa giành được giải á quân trong trận thi đấu quyền anh ở khu vực Châu Á, cho nên, đối với việc cô có thể một tay mạnh mẽ ngăn anh mở cửa xe cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, chỉ là khó hiểu hỏi:

“Long tiểu thư có việc muốn giao phó sao?”

Long Diên thô thô liếc mắt nhìn người đàn ông tuấn tú này, mấp máy khoé môi, đột nhiên duỗi tay phải ra, đem Đậu Đậu từ trong ngực mình giơ lên trước mặt Kiều, nói kèm một câu:

“Ôm.”

Kiều nghi hoặc chau mày, nhưng vẫn là thuận tay đón nhận Đậu Đậu

cũng tò mò không thôi, sau đó Kiều chỉ cảm thấy hoa mắt tối sầm lại, trên sống mũi tê rần, ngay sau đó phảng phất có chất lỏng ấm áp nào đó lướt qua môi anh, nhỏ xuống đọng lại trên áo sơ mi trắng.

“Ồi!”

Đậu Đậu không nhịn được hét lên một tiếng kinh hãi, giọng nói non nớt phát ra chữ này có chút buồn cười, một đôi tay trắng nõn mập mạp che lấy đôi mắt mình, trường hợp bạo lực rất đẫm máu này thực không thích hợp cho một đứa bé nhìn.

Long Diên nhìn thấy kiệt tác của mình, vỗ vỗ tay mình, đón nhận Đậu Đậu từ trong tay Kiều vẫn còn đang trong trạng thái mờ mịt, sau đó đi đến cửa xe phía sau, thành khẩn gõ cửa sổ xe.

Lục Cảnh Hoảng hạ xuống cửa sổ xe, giữa chân mày đã muốn nhíu lên không kiên nhẫn, anh không biết Kiều xưa nay làm việc hiệu suất tốc độ cao vì sao tối nay lại kéo dài như vậy, khi thấy Long Diên khuôn mặt tươi cười thì lo lắng trải rộng trên khuôn mặt tuần tú, khoé mắt của anh nhìn thấy Kiều đứng bên cạnh xe không nhúc nhích.

“Cậu Út, thư ký của cậu bị tai nạn lao động, đoán chừng là không lái xe được, con mới vừa giúp anh ta gọi xe cứu thương, cậu và mợ Út vẫn là nên xuống xe về phòng đi thôi, chỗ này giao cho con được rồi.”

“Con thật ra là biết trước.”

“Không, lúc chưa xảy ra con đã phòng hờ rồi, đúng rồi, Đậu Đậu đuổi theo Tiểu gia gia đi, đừng đi lạc, cô ở nơi này chăm sóc chú bị thương.”

Long Diên hai tay khoanh trước ngực nhìn Lục Cảnh Hoằng sắc mặt vô cùng khó coi ôm Tô Noãn đi vào cửa, một lát sau, mới thoải mái nhàn nhã xoay người nhìn về phía Kiều bị cô đánh cho máu chảy không dứt.

“Anh không có gì muốn nói với tôi sao?”

Kiều dùng khăn tay đang lau vết thương dừng lại một chút, chờ sau khi chỉnh chàng lại dáng vẻ hoàn hảo của mình, bịt cái mũi vẫn còn chảy máu, nhìn Long Diên có chút hăng hái nhìn anh mà trả lời:

“Long tiểu thư khí lực thực sự danh bất hư truyền”

Chương 43: Kem

Lục Cảnh Hoằng ôm Tô Noãn quay vào biệt thự, làm cho Lục Cảnh Ngưng và Long Sĩ Hào tò mò, hai người đưa mắt nhìn nhau, Đậu Đậu tốt bụng giải thích một phen, không quên khoe khoang tâm tình khoái trá của mình đêm nay được ngủ cùng Tô Noãn.

“Nếu là vậy, em trai trước hết ôm Tô tiểu thư vào phòng khách đi.”

Lục Cảnh Ngưng nói xong liền phân phó người giúp việc dọn dẹp lại phòng khách, Lục Cảnh Hoằng liếc nhìn người ngả nghiêng trên người mình, Tô Noãn vẫn còn cố gắng tròn tròn mắt, không có trả lời Lục Cảnh Ngưng, ôm Tô Noãn lên bậc thang.

“Em trai, phòng khách ở bên cạnh, em mang Tô tiểu thư đi đâu vậy?”

Lục Cảnh Hoằng dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía Lục Cảnh Ngưng đang đứng ở dưới bậc thang tò mò nhìn mình, anh không có xem nhẹ khoé mắt ngược nhìn cái bóng dáng nhỏ bé kia, đang ra sức bò lên trên.

“Không cần làm phiền, đêm nay cô ấy có thể ngủ phòng em.”

“Như vậy có vẻ không hay cho lắm?”

Lục Cảnh Ngưng khó xử quay đầu nhìn chồng mình một chút, Long Sĩ Hào chỉ là nhướn mày tỏ vẻ mình cũng không biết, mà Lục Cảnh Hoằng mặt không đổi sắc cũng làm cho bà không biết tiếp theo nên làm như thế nào.

“Để cô ấy ngủ phòng em đi, em không quan trọng.”

“Nhưng, Noãn Noãn của con quan trọng a!”

Đậu Đậu thật vất vả leo lên bậc thang, lạch bạch chạy đến bên chân Lục Cảnh Hoằng, giơ lên cái mặt tròn phúng phính, bộ dáng đáng yêu đó trong mắt ai kia cũng thực giống như không được dạy bảo.

Đậu Đậu bình chân như vại đem hai tay chấp ra sau lưng, nâng cao cái bụng tròn trịa, gật gù đắc ý nói:

“Ba nói rồi, con trai không được mang cô gái nhỏ uống say về phòng mình, bởi vì con trai sẽ biến thành cầm thú, đem cô gái nhỏ ăn mất ngay cả xương cũng không còn...”

Nói được một nửa, Đậu Đậu mê hoặc nháy mắt mấy cái, hoàn toàn không để mắt đến Lục Cảnh Hoằng mặt lạnh âm trầm, nghiêng đầu sang chỗ khác hướng về phía Lục Cảnh Ngưng nén cười hỏi:

“Bà cô, cầm thú là gì vậy a, Tiểu gia gia sẽ biến thành cầm thú xấu xa sao?”

“Ba con toàn dạy con những thứ gì thế không biết, tiểu hoạt đầu, con không nhìn thấy Tiểu gia gia của con tức giận rồi sao hả?”

Lục Cảnh Ngưng vừa nói vừa cười trách cứ Đậu Đậu, Đậu Đậu chỉ là uỷ khuất vắn vẹo uốn éo lông mày, hai tay mập mập nhỏ bé vắn xoắn cùng một chỗ, sợ hãi xoay người, nhìn Lục Cảnh Hoằng vâng dạ nói:

“Ba ba nói, đó là chuyện làm ăn thất bại của con trai không chiếm được cô gái nhỏ làm vợ, ba ba cũng có nói, cô gái nhỏ không thích đàn ông con trai cái miệng ngốc nghếch, ba ba còn nói... Đậu Đậu

không được lấy Tiểu gia gia làm gương noi theo.”

“Làm gương noi theo là sao hả, bà cô?”

Cục cưng nào đó tò mò hoàn toàn không để ý mình đã làm cho khuôn mặt tuần tú của Tiểu gia gia đen hắc đi, khiêm tốn cầu cạnh bà cô buồn cười dạy mình, thấy bà cô không trả lời, liền không sợ chết hỏi Lục Cảnh Hoàng:

“Tiểu gia gia, Đậu Đậu không biết cầm thú và làm gương noi theo là sao, Tiểu gia gia có thể nói cho Đậu Đậu nghe được không a?”

Lục Cảnh Hoàng liếc xéo khuôn mặt tuần tú mềm mại, vẻ mặt nghiêm túc, khiến Đậu Đậu nhảy cảm sợ hãi lui về sau một bước, thế nhưng thật nhẹ nhàng âm trầm mở miệng:

“Cầm thú? Ba ba của mi không phải là một ví dụ tốt sao, làm gương noi theo? Vậy ba ba của mi không có nói chính hắc ta có thể làm gương ngay trước mặt cho mi noi theo sao?”

“Có a có a, Tiểu gia gia thật thông minh nha!”

Đậu Đậu kích động gật đầu liên tục, đập vỗ lòng bàn tay nhỏ bé:

“Ba ba nói, Đậu Đậu cần phải xảo trá giống ba ba.... Ừm, âm hiểm, ừm, Đậu Đậu quên ba ba nói gì rồi, nhưng là, ba ba nói với Đậu Đậu, nhất định không thể giống như Tiểu gia gia, nếu không sẽ bị mấy cô gái nhỏ kia thích Đậu Đậu dọa sợ đến chạy trong miếu làm hoà thượng mất.”

Dưới lầu xì một tiếng cười, Lục Cảnh Ngưng nhất thời nhin không được, vội vàng đặt tay lên miệng, vừa che dấu nụ cười của mình, vừa quay về phía người giúp việc tính đi dọn dẹp lại phòng khách

phân phó nói:

“Dì Lý, nhớ lấy một bộ quần áo ngủ của Diên Nhi đưa cho Tô tiểu thư, thuận tiện cũng giúp Tô tiểu thư đi tắm rồi ngủ đi, tôi thấy Tô tiểu thư đã say quá rồi.”

“Vâng, phu nhân.”

Lục Cảnh Hoằng lẳng lẳng nhìn Đậu Đậu sợ hãi rụt rè, không nói một lời, mím môi lại, anh khí thế cường đại rất rõ ràng đã làm kinh sợ đến nhóc con Đậu Đậu, bàn tay nhỏ bé dấu sau lưng, vẻ mặt lo lắng và hơi sợ nhìn anh.

Đậu Đậu hai bên mép môi mềm mại hơi hơi nhấp nháy, tặc tặc liếc mắt nhìn ánh mắt lạnh lùng của Lục Cảnh Hoằng, biết điều vịn tay vịn cầu thang, từng bước từng bước xuống lầu.

“Bà cô, Đậu Đậu buồn ngủ quá, muốn đi ngủ.”

— — — —

Đèn trong biệt thự đều tắt hết, Lục Cảnh Ngưng đã mang theo Đậu Đậu về phòng ngủ, Long Diên vẫn chưa về nhà, hiện tại, cả căn biệt thự trống trải, chỉ sợ cũng chỉ có anh là vẫn còn tỉnh táo.

Lục Cảnh Hoằng đứng ở ngoài ban công phòng ngủ, ánh trăng lạnh lùng sáng tỏ soi rọi vào dáng người cao to của anh, trong tay phải của anh, cầm một ly rượu đỏ, nhẹ lay động, màu hồng trong suốt sáng bóng kia, ở trong ly nhẹ nhàng mà xoay tròn.

Anh đặt Tô Noãn trên giường trong phòng khách, cũng không tìm được lý do thích hợp để anh tiếp tục ở đó nữa, anh nhìn về phía ban công bên cạnh phòng ngủ, trừ bỏ ánh trăng một mảnh trống vắng, đó

là phòng khách Tô Noãn ở tạm.

Anh vừa rồi nhận được điện thoại của một vị đồng nghiệp ở bộ ngoại giao chuyên quản việc đi công tác bên ngoài, kết quả xin cấp toàn quyền ở đại sứ quán Pháp sắp có rồi, anh vô cùng có khả năng được cùng mấy vị có cùng cấp bậc trở hết tài năng.

Việc chờ đợi vài năm để đi nước Pháp sau khi chuyển công tác là một điều có lợi đối với anh, đây cũng chính là kết quả tốt mà anh đã dự tính lúc ban đầu, chỉ là hiện tại anh lại không có chút hưng phấn nào, ngay cả cười một cái cũng đều cảm thấy được lãng phí biểu cảm.

Anh đã sắp 33 tuổi, lần đầu tiên cách đây 6 năm chính mình vì xin ra nước ngoài công tác thành công mà thoải mái không thôi, anh đã sớm quên bộ dạng của mình ngay lúc đó, cũng giống như anh căn bản không nhớ rõ bộ dạng của Cù Ý Hình.

Anh biết mình là một người đàn ông tình cảm lạnh nhạt, thật ra thì anh cũng không biết mình có phần chân chính nhiệt tình yêu thương nào, có đôi khi trong lúc đêm khuya yên tĩnh đóng tài liệu lại, anh sẽ hoài nghi việc mình làm đến tột cùng có ý nghĩa gì?

Sau khi anh ngồi vào vị trí cao nhất ở bộ ngoại giao, anh muốn làm những gì, anh chỉ nghĩ làm sao để ngồi lên được vị trí kia, nhưng không có suy nghĩ thêm gì khác, điều này chỉ như một nguyện vọng.

Bởi vì chiếm cứ trong đầu anh đã quá lâu, thế cho nên hiện tại anh đã quên mất lý do lúc ban đầu muốn có được nó, một nguyện vọng một khi kiên trì quá lâu, thường thường sẽ biến thành một loại chấp niệm, hoặc là một loại... số mệnh.

Con người, thường thường là một loại động vật bị ép buộc, mà Lục

Cảnh Hoằng anh, cũng sẽ không đùa cợt loại chấp niệm này của mình, mà hiện giờ, thế nhưng lại không thể không suy nghĩ lại, theo đuổi chấp niệm như vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Trước mắt anh vụt qua khuôn mặt trắng trong thuần khiết mà thanh nhã, sau đó cứ tự nhiên mà nghĩ tới chuyện phát sinh trong phòng rửa tay một đêm kia, gần sát không có khe hở như vậy cảm giác thân mật, giống như thủy triều quấy nhiễu dòng suy nghĩ của anh.

Lục Cảnh Hoằng không khỏi cúi đầu cười khổ, không biết bắt đầu từ khi nào, anh thế nhưng có thể hứng thú với việc nhớ tới một người phụ nữ như vậy, hơn nữa đối với loại ham thích này cảm thấy có một niềm vui khó nói nên lời.

Anh nhíu mày, trong đầu một mảnh hỗn độn, khi anh ý thức được bản thân thất thần thì anh đã đứng ở trước cửa phòng Tô Noãn, anh không phân biệt rõ sự tịch mịch quý dị đến nỗi không cách nào chạm đến trong lòng kia.

Anh lại nhớ tới ẩn ý gạ nấu thành cơm của Lục Thiếu Phàm.

Anh không thể phủ nhận, anh nổi lên tâm tư như thế, anh biết anh đối với cô này sinh ham muốn giữ lấy mãnh liệt, mãnh liệt đến nỗi loại cảm giác mơ hồ này muốn cắn nuốt hết lý trí của anh.

Có lẽ sự tình không có nghiêm trọng như vậy, anh có đôi khi cũng sẽ nghĩ tới, có lẽ bất quá cũng chỉ một giai đoạn mà thôi, anh khát vọng có một người phụ nữ, nhưng không xác định là vì cái gì.

Sợ rằng chờ cho đến khi anh chân chính chiếm được, mới có thể lĩnh ngộ ra ẩn ý tình cảm chứa trong loại cảm giác khó hiểu này.

Khi anh còn đứng ở cửa phòng rồi rầm thì cánh cửa lại đột nhiên mở

ra, anh nhìn thấy Tô Noãn mơ mơ màng màng dựa ở cạnh cửa, cô mặc trên người váy ngủ màu trắng tuyết, anh ngửi thấy hương thơm sữa tắm từ trong váy ngủ mơ hồ toả ra, mang theo hơi thở nóng ấm.

Tô Noãn mắt buồn ngủ lim dim, hai bên má đỏ hồng, gờ tay che miệng ngáp, ý thức hỗn độn nhìn người đàn ông trước mặt, chậm chạp vài giây, mới mấp máy môi, hướng Lục Cảnh Hoảng thản nhiên nở nụ cười:

“Tôi hơi khát, muốn uống nước.”

Bộ dạng có chút ngây thơ khờ dại, cô gái gái đầu tóc ngắn màu nâu, liền lung la lung lay biến mất trong tầm mắt anh, đi về phía cửa thang lầu.

Lục Cảnh Hoảng xoay người, nhìn về hướng cô rời đi, khi thấy thân hình cô lao đảo bước xuống bậc thang thứ nhất thì liền đi theo, bước chân vội vàng mà trấn định, trước khi cô mất đà té xuống thì kéo cánh tay cô lại.

Tô Noãn phản ứng chậm chạp quay đầu, nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng nắm mình thì chỉ cười ha ha, sau đó duỗi ngón tay ra chỉ dưới lầu tối nói:

“Chú có thể dẫn tôi đi uống nước không, tôi giống như đi không được rồi.”

Tô Noãn khi say rượu và khi thanh tỉnh hoàn toàn khác nhau, Lục Cảnh Hoảng rũ mắt xuống nhìn Tô Noãn nắm bên hông quần áo mình, ngu ngơ làm nũng nhìn bộ dạng của anh, anh ngửi thấy mùi ô mai trên tóc cô.

Cô thấy Lục Cảnh Hoảng vẫn không nhúc nhích, lập tức gật đầu một

cái, liền buông anh ra muốn đi xuống dưới, chưa đi được một bước liền bị Lục Cảnh Hoằng kéo lại, sau đó ôm lên, mang cô xuống lầu.

Yêu cầu của Tô Noãn được thoả mãn, hài lòng mỉm cười ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Hoằng, cho dù trong bóng tối không nhìn thấy rõ ngũ quan anh, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy hình dáng:

“Chú nè, có phải chúng ta đã gặp qua ở đâu không, sao cảm thấy chú nhìn quen mắt như vậy?”

Tô Noãn say rượu cùng với Tô Noãn khi tỉnh táo cách biệt một trời một vực, Lục Cảnh Hoằng vẫn không đáp lại cô, chỉ là ngắm cô trong bóng đêm, liền vô cùng thuần thực tìm được tử lạnh.

“Chú nè, chú biết không? Bộ dạng của chú rất giống một người.”

Lục Cảnh Hoằng đặt Tô Noãn trong lòng xuống, để cô tựa vào trên vách tường đứng vững, mới đi mở tủ lạnh lấy nước, vừa mới cúi thấp người liền nghe thấy thanh âm của Tô Noãn, Lục Cảnh Hoằng nhíu lại đuôi lông mày, cầm ly nước đá mới đứng thẳng người nhìn về phía Tô Noãn.

Đầu của cô ngã nghiêng tựa vào trên vách tường, biểu cảm thực sự có chút nghiêm túc, nhìn chằm chằm khuôn mặt anh được ánh đèn trong tủ lạnh chiếu sáng, bỗng nhiên trên mặt hé ra tươi cười sáng lạn:

“Chú này, chẳng lẽ chú không hỏi tôi một chút xem dung mạo chú giống ai sao?”

“Giống ai?”

Lục Cảnh Hoằng theo ý cô hỏi lại một câu, anh kỳ thật không muốn

hỏi, anh cũng không hy vọng nghe thấy một đáp án làm anh buồn bực cả đêm, với ấn tượng trong lòng anh, chỉ có hai người đàn ông đối với Tô Noãn mà nói rất quan trọng.

Một là Cố Lăng Thành, một là Lục Thiếu Thần, hai người này, đều không phải là người anh hy vọng tưởng tượng.

Tô Noãn lay động thân hình, đi vài bước về phía tủ lạnh, lại gần sát thân thể Lục Cảnh Hoảng, bóng dáng hai người được rọi trên mặt đất, cô vươn ngón tay ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hình dáng kiên nghị của anh:

“Vốn cho là chú giống với bạn trai tiếp theo của tôi, nhưng bây giờ vừa nhìn, càng giống với bạn trai hiện tại của tôi hơn.”

Nói xong, liền mất rồi bộ dạng say rượu, Lục Cảnh Hoảng quả thật cũng bị bộ dạng lưu manh này của cô chọc cười, anh không thể không tin, bộ dạng uống say của cô quả thật khiến người ta không dám khen tặng, thích đùa giỡn đàn ông?

Nhưng, may mắn thay, mỗi lần cô uống say, người bên cạnh cô luôn là anh, Lục Cảnh Hoảng khoé miệng khẽ cong lên chỉ trong một giây, liền lập tức mím môi lại.

Rất dễ nhận thấy, anh đang hoài nghi, những năm trong quá khứ kia, anh không có xuất hiện, có phải hay không cũng có đàn ông nhìn thấy bộ dạng này của cô, nghĩ như thế, làm cho Lục Cảnh Hoảng không khỏi híp đôi mắt sắc bén lại.

Tô Noãn trưng ra khuôn mặt đỏ, cho dù là thần trí trong trạng thái không rõ ràng, cũng nhận ra được cảm xúc của Lục Cảnh Hoảng thay đổi trong nháy mắt, chậm rãi lui về sau một bước, muốn thu lại ngón tay còn đặt trên mặt Lục Cảnh Hoảng, lại bị một bàn tay nắm

chặt.

Tô Noãn có chút hoảng sợ run lên, lảo đảo một cái ngã về phía sau, một cánh tay đúng lúc ôm lấy cô, theo sau đó chính là âm thanh trầm đục của ly thủy tinh rơi xuống đất, Tô Noãn chỉ cảm thấy trên mu bàn chân mình truyền tới độ lạnh, co rút đầu ngón chân.

Tô Noãn kinh hoảng ngẩng mặt, một bàn tay khoát lên vai Lục Cảnh Hoảng, một bàn tay còn lại bị anh bắt lấy đặt tại trên khuôn mặt anh, cô cảm thấy lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ, làm cho cô cảm giác ngực giống như bị lửa thiêu đốt.

Muốn lui về, thế nhưng anh lại không cho, nương theo ngọn đèn toà ra từ trong tủ lạnh, trên võng mạng mộng lung của cô, hé ra khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, cho dù mặt không chút thay đổi, cũng vẫn rất anh tuấn, rất xinh đẹp.

“Dáng vẻ bạn trai trước đây của em có giống với người kia không, hả?”

Tô Noãn phút chốc trợn to hai mắt phượng, giống như không nghĩ tới còn có chuyện bạn trai “trước đây”, hiện tại bị hỏi, lập tức suy nghĩ lập tức rối loạn trong đầu, không biết nên giải thích như thế nào mới là câu trả lời tốt nhất.

“Chẳng lẽ anh là bạn trai duy nhất của em?”

Nghe được Lục Cảnh Hoảng tự bào chữa, Tô Noãn vội phối hợp gật đầu, mím chặt môi chỉ sợ lại nói bậy, Lục Cảnh Hoảng nhìn cô nhanh như chớp chuyển động con mắt, cúi đầu cười ra tiếng:

“SURE?” (chắc chứ?)

“YES!”

Theo bản năng lập tức phản ứng, cũng là cho ra đáp án khiến anh hài lòng, Lục Cảnh Hoằng ngưng mắt nhìn khuôn mặt trong lòng ngực này, buông ra giam cầm Tô Noãn, mặc kệ cô ngồi xổm người xuống cả khuôn mặt cơ hồ đều chui vào trong tủ lạnh.

Cô rất khát, ly nước đá kia đã bị đổ, cần phải rót một ly khác, Lục Cảnh Hoằng mới vừa cầm lấy bình nước lọc, chợt nghe thấy âm thanh vui mừng cảm thán của Tô Noãn, vừa cúi đầu liền nhìn thấy cô cầm một ly kem trong tay.

Tô Noãn dùng muỗng múc kem ăn động tác cực nhanh, từng ngụm từng ngụm bỏ vào trong miệng, ngồi xổm một góc, giống như là con chuột nhỏ ăn vụng món điểm tâm ngọt của chủ nhà, phát ra tiếng vang xột xột xoạt xoạt.

Khi một bóng dáng màu đen bao trùm đỉnh đầu cô thì Tô Noãn run lên một cái, giống như kinh sợ hai tay bảo vệ ly kem kia, hướng trong lòng ngực mình giấu đi, ánh mắt to tròn tức giận, cảnh giác nhìn chằm chằm Lục Cảnh Hoằng cũng ngồi xổm người xuống.

Lục Cảnh Hoằng đem ly nước trong tay để vào trong tủ lạnh, anh cởi áo khoát của mình, choàng lên vai Tô Noãn, trong tủ lạnh không ngừng toát ra khí lạnh, mà trên người cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ trắng tuyết gần như xuyên thấu.

Tô Noãn giống như sợ anh giành mất ly kem của cô, ánh mắt vẫn luôn nhìn trừng trừng anh không dời đi, Lục Cảnh Hoằng nhẹ nhàng cong lên khoé miệng, chìa bàn tay ra, ngón cái lau qua môi cô, lau sạch hết chocolate cho cô.

Ngón cái dính chocolate xẹt qua môi cô, Tô Noãn và Lục Cảnh

Hoảng sững sờ nhìn nhau, trong lúc cô ngửi thấy mùi chocolate trên ngón cái kia thì kim lòng không đậu lè lưởi ra liếm.

Lục Cảnh Hoảng lòng ngón tay tê rần, giống như là một loại điện giật kịch liệt, cảm giác tê dại dội thẳng vào tim, anh quên rút tay mình về, chỉ là nhìn Tô Noãn cúi đầu ngu ngơ tìm chocolate trên ngón tay anh, tham ăn liếm.

Cô không biết động tác như vậy đối với đàn ông mà nói, là bao nhiêu khiêu gợi trêu đùa, nhất là đối với một người đàn ông có chút nhớ nhung ham muốn cô.

Tô Noãn không chú ý tới thần thái biến hoá của Lục Cảnh Hoảng, chỉ là đem đầu ngón tay dính chocolate kia ngậm vào miệng, tỉ mỉ liếm mấy lần, mới hài lòng buông ra, sau đó cười hì hì tiếp tục ăn ly kem.

Đem muỗng kem cuối cùng bỏ vào miệng, Tô Noãn mới thoả mãn gật đầu, mơ mơ màng màng định đem ly trả lại, liền chú ý đến tầm mắt bên cạnh, nghiêng đầu sang nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng đang nhìn chằm chằm môi cô.

“Ăn kem xong rồi, không có...”

Tô Noãn nghĩ là anh trách cô ăn hết ly kem, vừa cảm thụ một chút hương kem tinh khiết cuối cùng hoàn tan trong cổ họng, vừa ngọng nghịu giải thích, biểu tình vốn vui vẻ liền hiện lên áy náy.

Sau đó, cánh môi được bao trùm, khi cô kinh ngạc trừng to mắt thì đầu lưởi ẩm áp đã mở ra khớp hàm cô, thăm dò vào bên trong miệng cô, Lục Cảnh Hoảng vươn người về phía trước, trong lúc Tô Noãn khiếp đảm co đầu lui về phía sau thì đuổi theo về phía trước, không muốn rời khỏi đôi môi cánh hoa của cô.

Bờ môi ướt át bao vây cô, Lục Cảnh Hoằng một tay đặt sau gáy cô, không cho cô chạy trốn, nụ hôn của anh giống như cát bay đá chạy đánh úp cô, Tô Noãn choáng váng toàn thân vô lực, muốn ngồi sững trên đất, cái muống trong tay cũng theo đó mà rơi trên mặt đất.

Lục Cảnh Hoằng hơi nhắm mắt, tinh tế, hưởng thụ liếm khắp cả khoang miệng cô, hương kem tràn ngập nụ hôn này, gấn bó ma xát, trơn dính phát ra âm thanh mập mờ.

Trong đêm khuya, bọn họ ngồi xồm bên tủ lạnh hôn môi, giống như là người yêu bé nhỏ len lén hẹn hò, Tô Noãn choáng váng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng thoáng rời khỏi môi cô, tầm mắt vẫn luôn dính chặt trên mặt cô.

“Rất ngọt.”

Anh nhìn cô phun ra hai chữ, thanh âm trước sau như một lạnh lùng nhưng khàn khàn tràn ngập từ tính, Tô Noãn chỉ là mờ mịt nháy mắt mấy cái, quan sát cánh môi đỏ ửng dưới sóng mũi anh tuấn của anh, sau đó, chủ động tiếp cận, hôn lên miệng anh.

Cô phàng phất giống như không xác định, một chút lại một chút chạm khẽ bờ môi mềm dẻo của anh, mỗi một lần chạm hôn thời gian từ từ dài thêm, cho đến khi hai người cũng không kèm chế được lại quần lấy nhau hôn.

Không biết lên lầu bằng cách nào, ở cửa phòng cô, cô bị anh nhẹ nhàng nặng nề đẩy tới trên vách tường, thân thể của anh gắt gao dán sát trên người cô, quần áo rộng rãi kia đã không rõ tung tích từ lâu.

Tô Noãn đầu váng mắt hoa ưm một tiếng, cô bởi vì thời gian dài không thể thở mà đại não thiếu dưỡng khí, hơi thở ra càng trở nên

gấp gáp, muốn tránh ra nụ hôn nhiệt tình kia, lại bị nắm cầm, anh ngăn cản cô trốn tránh.

Không biết qua bao lâu, Lục Cảnh Hoảng mới buông cô ra, nhưng vẫn là nắm cầm cô, để cô ngẩng đầu nhìn anh, vì thế, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh hai mắt nồng đậm nhiệt độ.

Hơi thở phả vào nhau, thân thể Tô Noãn run một cái, cánh môi sưng đỏ, ngơ ngẩn nhìn người đàn ông không chuyển mắt đang nhìn chăm chăm cô, sau đó cảm giác được một bàn tay thò vào cổ áo cô, một đường đi xuống.

Cho dù là uống rượu say, vào thời điểm nào đó cũng có năng lực đề phòng nhất định, Tô Noãn tầm mắt rời rạc con người co rụt lại, vội vàng nâng hai tay lên, đè xuống cánh tay cơ hồ sắp chạm vào ngực cô.

Lục Cảnh Hoảng không hề chuyển động nữa, chỉ là nhìn cô, nhìn cô, vẫn luôn nhìn vào hai mắt mở ra của cô, hơn nữa hơi cười lên, giống như là một làn gió Bắc Cực mát mẻ thổi qua từng tắc da thịt cô.

Tô Noãn đột nhiên cảm thấy mềm lòng, cô không cách nào kháng cự cái nhìn lâu dài của Lục Cảnh Hoảng còn có nụ cười mỉm của anh, nơi đó ẩn chứa sức mạnh cùng khẳng khẳng không cho cự tuyệt, cô giống như bị kinh sợ hù dọa, nhát gan buông lỏng ra đôi tay run rẩy.

“Đừng sợ, đừng sợ, không có việc gì...”

Môi của anh êm ái rơi vào hai bên má cô, nhẹ hôn một chút xuống cằm của cô, hôn qua cần cổ trắng nõn, cuối cùng rơi xuống trên xương quai xanh của cô, bởi vì khẩn trương bất an, lồng ngực Tô Noãn kịch liệt đập phồng.

Loại cảm giác này chưa từng trải qua, sợ hãi mà xen lẫn mong đợi mơ hồ, khi bàn tay kia lần nữa đi xuống bên trong váy ngủ, chạm tới một chỗ mềm mại, sau đó đè lại bất động.

Tô Noãn cảm giác trái tim mình giống như cũng ngừng đập ở bên dưới lòng bàn tay anh, cô không có cách nào hé to miệng hô hấp, chỉ là cấp bách hô hấp vội vàng.

Trên hành lang mờ tối ánh lên chiếc đèn tường, bên trong váy ngủ tuyết trắng của Tô Noãn mang theo một chút thanh khiết hấp dẫn, ánh mắt bọn họ giao nhau dường như muốn bắn ra tia lửa.

Tô Noãn mê mang nhìn Lục Cảnh Hoằng hô hấp cũng không yên hồi lâu, tay để xuôi bên người định nâng lên dò xét, chạm vào áo sơ mi của anh, sau khi phát hiện Lục cảnh Hoằng không có bao nhiêu khác thường, liền lớn mật rút áo ra khỏi thắt quần anh, thấy anh vẫn không có biểu tình tức giận nào, liền đem tay vươn vào bên trong quần áo của anh.

Khi ngón tay lạnh lẽo chạm vào da thịt anh, cô rất rõ ràng cảm nhận được bên dưới thân thể Lục Cảnh Hoằng cứng ngắc, đối với cảm giác bị người vuốt ve như vậy, bọn họ đều rất xa lạ, vì vậy mà biểu hiện có chút không lưu loát.

Theo tay cô không ngừng di chuyển lên trên, Lục Cảnh Hoằng hơi thở càng phát ra trầm trọng, anh cúi đầu ánh mắt mãnh liệt nhìn chăm chú giống như bí mật thăm dò Tô Noãn, thân thể mất khống chế tiến sát vào cô.

Anh không ngờ tới Tô Noãn sẽ có hành động phản xạ như vậy, không khỏi run rẩy, có chút không quen lo lắng, nhưng vẫn là không muốn do dự nhiều, nụ hôn cuồng loạn rơi xuống, anh kéo dây nịt đeo dai từ trên vai của cô xuống.

Nút áo sơ mi trên người anh bị gỡ ra không sai biệt lắm, dưới ánh đèn vàng nhạt, lộ ra làn da trơn bóng bên trong quần áo, khung xương cân xứng, còn có bắp thịt khít khao, bởi vì đôi tay ngưng ngừng vuốt ve kia, khẩn trương mà hưng phấn run rẩy.

“Noãn Nhi, Noãn Nhi, chúng ta đi vào trong được không?”

Tô Noãn lông mi chớp động, ý thức sớm đã mơ hồ, chỉ là nghe theo gật đầu, Lục Cảnh Hoằng vừa hôn cô vừa mở cửa phòng ra, anh hận không thể làm cho bức tường vướng bận này trực tiếp ngã xuống, cho đến khi...

“Noãn Noãn của con, Đậu Đậu muốn ngủ với dì.”

Âm thanh non nớt bập bẹ từ một bên truyền đến, thân thể Lục Cảnh Hoằng cứng đờ, bị giọng thanh thúy của Đậu Đậu kêu một tiếng, Tô Noãn vốn bị mê hoặc cuối cùng cũng lấy lại một chút ý thức.

Đậu Đậu mặc áo ngủ hình phim hoạt hoạ đang ôm một cái gối nhỏ, dụi dụi ánh mắt không mở ra nổi, tỉnh tỉnh mê mê đứng ở ngoài cửa phòng Tô Noãn, khi nó ngẩng đầu lên nhìn thì vừa vặn bắt gặp hai người trước mặt nó hơi thở không ổn định.

“Noãn Noãn của con, ưm, ôm ôm!”

Đậu Đậu không chút do dự liền hướng Tô Noãn vươn ra đôi tay nhỏ bé, Tô Noãn choáng váng đẩy nhẹ Lục Cảnh Hoằng ra, váy ngủ trên người đã sớm hỗn độn không chịu nổi, cô nhìn về phía Đậu Đậu, ha ha cười ngây ngô.

Cũng không lúng túng, giống như cô và Lục Cảnh Hoằng làm những chuyện vừa rồi, bất quá chỉ là một loại trò chơi mới mẻ.

Khuôn mặt tuần tú vốn ửng hồng của Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy Đậu Đậu phá hư chuyện tốt của anh thì lập tức trầm xuống, nghe thấy Đậu Đậu muốn ngủ với Tô Noãn thì nhúc nhích đầu vuốt ve cái trán.

“Ách... Đậu Đậu, con nhất định phải cùng... cùng Noãn Nhi ngủ sao?”

Một người luôn luôn thanh cao cao ngạo thế nhưng có thể ăn nói khấp nép như vậy với một đứa bé 4 tuổi để thương lượng, nếu hình tượng núi băng của anh bị những người quen kia nhìn thấy, thế nào cũng rớt con mắt ra.

“Dạ!”

Đậu Đậu nghiêm túc ngoan ngoãn gật đầu, mặt khác vẫn không quên ngáp liên tục.

Lục Cảnh Hoằng ánh mắt chuyển động, nhìn cánh môi đỏ bồng của Tô Noãn cùng với làn da thịt trắng nõn bên dưới váy ngủ, ánh mắt dần dần nồng đậm, nuốt hàu kết một cái, cánh tay vốn nâng lên có chút bất đắc dĩ buông xuống.

“Con xác định nhất định muốn sao?”

Đậu Đậu lại gật gật đầu, thuận tiện mân mê cái miệng nhỏ nhắn, vì mình không được chú ý đến nên giờ cánh tay nhỏ bé, chỉ là lúc này đây, nó không thèm chờ Tô Noãn đến ôm nó, áp dụng chính sách chủ động, cắn đầu cắn cổ, bước nhanh đi vào phòng Tô Noãn, sau đó bắt đầu ra sức leo lên giường.

Lục Cảnh Hoằng nhìn cái tên tiểu tử phá hư chuyện kia thoải mái chiếm cứ trên giường Tô Noãn, cái chỗ vốn nên thuộc về anh, trên

mặt bất ngờ chột ủa tới một loại xấu hổ, bởi vì anh tới gần Tô Noãn nói một câu:

“Nếu không, về phòng anh đi.”

Tô Noãn – ý thức bị Đậ Đậ dây vào như vậy, đã trở lại mấy phần, thở ra hơi thở nóng bỏng, thân nhiên bĩu môi, khó hiểu nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng:

“Về phòng anh làm gì, anh cũng đi ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon.”

Nói xong, Tô Noãn ngáp một cái, mà cửa phòng ở trước mặt anh cũng nhẹ nhàng đóng lại.

“Ách... Vậy... Hai người ngủ đi.”

Lục Cảnh Hoảng lui ra ngoài, mới vừa lui tới cửa, liền nghe được trong phòng truyền đến một tiếng trẻ thơ nói thầm, Lục Cảnh Hoảng sắc mặt lúc này biến đổi, vừa định đi vào chất vấn đứa nhỏ ăn cây táo, rào cây sung kia, cửa phòng đóng bịch một tiếng, thiếu chút nữa đụng vào mũi anh.

“Cầm thú...”

Bên tai tựa hồ còn quanh quẩn hai chữ non nớt kia, Lục Cảnh Hoảng tức giận nện một quyền ở trên tường bên ngoài, toàn bộ tao nhã khắc chế, đều đi gặp quỷ hết rồi.

Anh rốt cuộc cũng biết được âm mưu gian trá của cáo già Lục Thiếu Phàm kia, một mặt nói cho anh biết cần gạo nấu thành cơm, một mặt đề nghị dẫn Đậ Đậ theo làm cho không khí sôi động, thì ra bất quá là trả thù mình ở trước mặt con làm cho nó mất mặt.

Cái con vật nhỏ này làm sao gọi là làm sôi động không khí, căn bản là bất cứ lúc nào cũng có thể phá hư chuyện tốt của anh, đối nghịch với anh khắp nơi!

— — —

Nửa đêm, khi tất cả mọi người ngủ say thì cửa phòng khách lặng lẽ mở ra, một bóng dáng thon dài ưỡn thẳng xuất hiện ở cửa, hơn nữa nhẹ nhàng đi tới bên cạnh giường, trên giường Tô Noãn và Đậu Đậu đang ngủ say.

Đậu Đậu giống như là con bạch tuột nhỏ nằm trên người Tô Noãn, nước miếng nơi khoé miệng lách tách chảy xuống, Lục Cảnh Hoằng nheo lại đôi mắt lạnh lùng, cúi người xuống, cẩn thận hé mền ra, đưa tay tách ra tay chân Đậu Đậu.

Tiểu tử kia bất mãn lắm bầm mấy tiếng, đập đập dưới miệng, càng ôm chặt Tô Noãn hơn, cho dù Lục Cảnh Hoằng dùng sức như thế nào cũng không thể kéo nó ra khỏi người Tô Noãn.

Lục Cảnh Hoằng sắc mặt khó coi đến không thể khó coi hơn, anh đứng ở bên giường, nhìn chăm chú vào Đậu Đậu đang ngủ say thật lâu, trong lúc con mắt vô tình di chuyển, chú ý tới trên vách tường một bộ trang sức phong cách tranh vẽ American Indian, đó là dùng lông chim phối hợp với thuốc màu tạo thành.

Liếc nhìn tiểu Đậu Đậu đang ngáy, Lục Cảnh Hoằng nhướng đuôi lông mày, thông thả nhẹ bước đi qua, đưa tay liền dễ dàng rút ra một sợi lông chim.

Đậu Đậu trên giường cảm thấy có vật gì đó gãi gãi thân thể mình, ngura ngúra, cho dù nhắm hai mắt cũng theo bản năng đưa tay bắt lấy, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đoàn, lăm lăm rậm rì

buông lỏng Tô Noãn ra.

Lục Cảnh Hoằng quăng sợi lông chim, động tác nhanh chóng đem Tô Noãn ôm lấy qua một bên, lại đắp chăn cho Đậu Đậu, sau đó một lần nữa ôm lấy Tô Noãn đi ra ngoài, không quên đóng lại cánh cửa, bên trên tay cầm cánh cửa còn cầm một cái chìa khoá.

Tô Noãn bởi vì một loạt không yên ổn mà sâu kín mở tầm mắt, cũng không có tỉnh lại, mí mắt chập chờn, nhưng vẫn có thể phát hiện ra mình không ở trên giường, cô thoáng giãy giụa, Lục Cảnh Hoằng lại ôm chặt hơn.

“Đừng sợ, chúng ta về nhà.”

Anh nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai cô, Tô Noãn yêu kiều ngọt ngào mềm yếu mím môi một cái, đôi mắt mê ly nghi ngờ nhìn thấy ôm cô đi ra biệt thự, đi về phía xe Lục Cảnh Hoằng đang đậu.

“Tôi muốn về nhà mình, không phải về nhà anh.”

Biết hành động đêm khuya đến nhà đàn ông là rất nguy hiểm, có thể ý thức được điểm này, chứng minh lý trí đã từ từ khôi phục.

Lục Cảnh Hoằng chỉ là cúi đầu nhìn cô, thản nhiên gợn lên khoé miệng, thực đơn thuần mỉm cười một cái:

“Anh mua rất nhiều đồ chơi ở trong phòng, anh thu thập được nhiều bút Disneyland, em không phải là nhận được công chúa người cá ư, anh còn có cha và các chị gái của cô ấy nữa, em có muốn xem một chút không, xem xong anh sẽ đưa em về nhà, nếu thích gì thì đem theo về được không?”

Đó là giọng điệu dỗ dành đứa bé, mềm nhũn, ngọt ngào, mang theo

che chở sủng nịch, Tô Noãn còn chưa có tỉnh rượu hoàn toàn mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, lại không nói ra được, cô thuỷ chung không thể kháng cự được loại ngữ khí giống như cương chiều trẻ con này.

Nhất là khi một người đàn ông lạnh lùng kiêu căng, áp dụng kế hoạch sủng ái đối với bạn thì không có cô gái nào có thể ngăn cản được mệnh lực của anh.

“Vậy được rồi, bắt quá phải nhanh lên một chút đó.”

Tô Noãn nghĩ nghĩ, sau đó oa oa chít chít gật đầu, đồng ý với đề nghị của anh, một đôi tay nhỏ nhắn bám vào cổ anh.

Khi đó, Tô Noãn say rượu tự nhiên ngây ngô mơ mơ màng màng nghĩ, Lục Cảnh Hoảng nói như thế nào cũng là người đàn ông giữ mình trong sạch, nhiều tuyệt sắc giai nhân ngồi trong lòng anh như vậy mà cũng không loạn, làm sao có thể làm loạn với cô.

Chỉ là, cô cũng không biết đàn ông có 3 loại nói dối thường dùng, đứng mũi chịu sào đó là: xem phòng anh xong anh sẽ đưa em về nhà, tin tưởng anh, anh sẽ không làm gì với em.

Đáng tiếc, Tô Noãn giác ngộ đã quá muộn, cho dù giác ngộ cũng đã rơi vào tay giặc.

Chương 44: Mặt người dạ thú

Edit: Hiếu Đồng

Lục Cảnh Hoằng không có lừa cô, anh thật sự dùng đủ loại đồ chơi tô điểm cho phòng ngủ của anh, Tô Noãn được anh đỡ đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn một đồng ở trên giường và thú nhồi bông ở trên sàn nhà.

Công chúa Bạch Tuyết, Thumbelina, cô bé lọ lem, Rapunzel, hoàng tử ếch, còn có người cá xinh đẹp mà cô yêu thích.

Tô Noãn ánh mắt ngơ ngác nhìn hồi lâu, lại nhìn tới giá sách bên cạnh cửa sổ, lần trước đến cô cũng không nhìn thấy, cô lơ mơ nhìn thấy trên mặt giá sách bày biện các quyển sách cổ tích xưa, giống với mấy quyển sách trong phòng cô.

Cô không biết mình bằng cách nào đi đến bên giường, Lục Cảnh Hoằng đứng ở phía sau cô, lặng lẽ, không nói câu nào, cùng cô nhìn một đồng đồ chơi thú vị.

Tô Noãn hé miệng ngáp một cái, xoay tầm mắt, không muốn thừa nhận mình thích mấy thứ này:

“Anh cho tôi là đứa bé 3 tuổi hả?”

“Tôi phải về nhà ngủ.”

Tô Noãn rũ xuống tầm mắt hạ giọng nói, mới vừa xoay người, kiên cường chống lại ý thức muốn đi ra cửa, thân thể vốn nhỏ nhắn gầy

yếu liền bị một cổ xông tới nắm giữ, hơn nữa còn bị áp đảo đến đồng đồ chơi trên giường lớn kia.

Bởi vì lực va đập rất mạnh, thú nhồi bông trên giường đưa nhau rơi xuống mặt đất, váy ngủ màu trắng trên người cũng bị lật lên một góc, lộ ra cái đùi trơn bóng trắng nõn, trên da thịt chỗ cổ áo còn lưu lại chấm đỏ nhàn nhạt.

Tô Noãn mơ mơ màng màng trừng mắt nhìn người đàn ông giả bộ đè ở trên người cô, cho dù vẫn chưa tỉnh táo hẳn, nhưng như cũ vẫn hoàn toàn không có đánh mất tính cảnh giác, thân thể kịch liệt run rẩy, cố gắng trợn to đôi mắt phượng lim dim kia.

“Tôi thật sự muốn về nhà.”

Thanh âm của cô nghe vào rất mềm mại tinh tế yêu kiều ngọt ngào, không giống với thường ngày lãnh đạm bình tĩnh, nằm ở trên giường, tóc tai hỗn độn, ánh mắt hốt hoảng nhìn anh, giống như là đưa ra một cái yêu cầu vô lực mà khiếp đảm.

Lục Cảnh Hoảng hai tay chống ở bên người cô, thân thể cao to hơi hơi nâng lên, tận lực không đem trọng lượng của mình đè lên người Tô Noãn, anh cúi đầu, hôn cánh môi hé mở của cô:

“Anh chỉ muốn hôn em, chỉ là muốn hôn em thôi, ngoài ra anh không làm gì cả.”

Thanh âm của anh dị thường khàn khàn, hơi thở nóng bỏng phả vào hai bên má cô, làm cho da thịt cô nóng bỏng ửng đỏ, Tô Noãn mí mắt trầm trọng híp lại, hai tay của cô ngăn giữa thân thể bọn họ.

“Thích mấy món đồ chơi đó không? Anh mất không ít tinh lực mới gom được đầy đủ...”

Lục Cảnh Hoằng đối với Tô Noãn bài xích coi như không nhìn thấy, chỉ là thường xuyên cúi đầu khẽ hôn đôi môi cô, lằm bằm lâu bầu thì thắm ở bên khoé môi cô, đáy mắt ** một lần ấm lên.

Tô Noãn say mềm yến mên mê miệng, vừa vắn đón nhận một nụ hôn bao trùm xuống, mà một bàn tay đã vén làn váy cô lên, sờ soạng đi vào, một đường uốn lượn đi lên.

Đối với một số việc, đàn ông luôn không cần thầy dạy cũng biết, không quan hệ với việc thông minh hay hay chuyện làm ăn, giống như chuyện đang xảy ra, một người đàn ông không hề có kinh nghiệm nhưng cũng có thể làm thành thạo.

“Nhột quá, thật là khó chịu...”

Tô Noãn có chút chịu đựng không nổi bàn tay kia xâm lược lãnh địa của cô, đồng thời khanh khách cười rộ lên, hai tay sờ soạng lung tung bên ngoài váy ngủ, cố gắng bắt lấy bàn tay làm chuyện xấu kia, thân thể mê say trắng như tuyết ở trên giường lắc lư sinh động.

Sau đó, cô bỗng nhiên mất đi bộ dạng say rượu, trong cơn choáng váng mập mờ, cô có chút then đỏ mặt che miệng mình, phòng hờ lại phát ra âm thanh quái dị.

Lục Cảnh Hoằng thản nhiên mỉm cười, phảng phất một mảnh bông tuyết mát lạnh bao trùm lên người nóng như lửa đốt của cô, anh nâng một tay lên, kéo ra hai tay che miệng cô, sau đó hôn lên cánh môi đỏ bừng của cô.

Đầu lưỡi của anh thăm dò vào trong khoang miệng cô, cùng cô mang theo một tia hương thơm chocolate nồng nàn lưỡi quấn lấy nhau, chậm rãi chậm nhẹ, trước khi cô sợ hãi mà né ra, đã quấn lấy đầu

lưỡi cô, dịu dàng mát thoả thích, sâu triền miên, lưu luyến không thôi.

Giữa bọn họ hôn nhau đã sớm không còn xa lạ gì, hôn rất nhiều lần, bởi vì quen thuộc mà trở nên lô hoả thuần thanh, Lục Cảnh Hoảng buông tay Tô Noãn ra, thay đổi nắm chặt đầu vai cô, không để cho cô cự tuyệt dịu dàng của anh.

Tô Noãn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trên người ngứa ngáy tê dại làm cho cô nhin không được vận vẹo thân thể, tóc trên trán trơn bóng bị vén ra lấm tấm mồ hôi, cô lại cảm thấy vừa ngứa vừa nóng.

Khi cô nũng nịu thờ ra một tiếng “Lạnh quá” thì cô mới giật mình phát hiện váy ngủ trên người mình sớm đã không biết tung tích, cô phảng phất giống như một bé gái mới sinh ra không hề mặc quần áo dưới con mắt của Lục Cảnh Hoảng.

Cô không biết dây áo ngủ bị gỡ ra như thế nào, lại là như thế nào thần không biết quỷ không hay bị rút đi, còn có nội y của cô, mỗi lần cô đều phải tốn rất nhiều sức mới mở được nút áo, không biết nó đi nơi nào.

Không tự chủ được dùng hai cánh tay che lại bộ ngực bị phơi bày, khi cô ngẩng đầu nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng cũng không quần áo xuất hiện trước mặt cô thì không nhin được mà nhìn đến choáng váng.

Da thịt trắng nõn, giống như pho tượng Hy Lạp hoàn mỹ khung xương cân xứng, khi anh cởi xuống quần áo cuối cùng còn sót lại trên người thì Tô Noãn đột nhiên trờng to mắt, mặt đỏ giống như thủy triều, một bàn tay cuống quýt che lấy đôi mắt mình.

Hô hấp của cô bởi vì khẩn trương mà bất an dồn dập, cô biết mình say rượu, nhưng là Lục Cảnh Hoảng cũng không có say rượu!

Vậy anh hiện tại đang làm gì thế, anh rõ ràng không có uống say nha!

Anh... Anh không phải không thích phụ nữ sao?

Nếu quả thật không thích phụ nữ...

Ai nói anh không thích phụ nữ, ai nói cho cô biết có thể buông bỏ đề phòng với anh hay không?

Tô Noãn nhất thời buồn bực mà rối rắm, đầu óc choáng váng, không ngừng co lại lui về sau, giống như chỉ cần làm như vậy là có thể ngăn cản chuyện có thể phát sinh tiếp theo.

“Anh... Anh... Anh...”

Nói hồi lâu cũng không phun ra được một chữ trọn vẹn, Tô Noãn bị gấp đến độ tầm mắt mờ hồ không rõ, cô giơ một cái tay lên cao chỉ vào Lục Cảnh Hoằng lên án, cho dù cô bây giờ đã không thấy rõ bộ dạng Lục Cảnh Hoằng.

Lúc này Lục Cảnh Hoằng đối với cô mà nói là hoàn toàn xa lạ, phảng phất giống như một người khác, lạnh lùng, cao ngạo, tao nhã, khắc chế, những thứ từng bắt gặp ở anh trong quá khứ, sẽ tự động hiện ra quanh quẩn trong đầu cô, mà hiện tại một thứ cũng không hợp với anh.

Một đầu tóc đen lộn xộn, cùng với đôi mắt màu hổ phách hàm chứa ý cười nguy hiểm kia, khi anh cúi người xuống tới gần cô, một cỗ hơi thở đàn ông thành thực quanh quẩn bên cánh mũi cô, vành tai là tiếng cười vui mừng trầm thấp của anh.

Tô Noãn muốn đứng dậy bỏ chạy, vòng eo lại bị một cánh tay nhốt

chặt, kéo về phía sau một cái, ngã vào trong một lồng ngực ấm áp, da thịt tiếp xúc không có khe hở, làm cho đôi mắt của cô lập tức đỏ ửng.

Bởi vì sợ hãi thân thể không khỏi run rẩy nhẹ nhàng, cô giống như là một con chuột hoa bị nắm lấy cái đuôi, chạy không khỏi Ngũ Hành Sơn của Phật Như Lai, hoặc là nói thích hợp hơn, là lòng bàn tay của Đường Tăng.

Cô chỉ biết đoá hoa lưu luyến đàn ông độ nguy hiểm rất cao, nhưng không biết đàn ông đối với phụ nữ mình tôn kính mà không thể gần gũi cũng kinh khủng như vậy, cô trừng to mắt, không dám há mồm thở dốc, khi cánh tay của Lục Cảnh Hoảng, chạm vào thân thể cứng đờ của mình.

Lục Cảnh Hoảng ngồi xuống, đem cô một cái xoay tròn, đối mặt với anh, sau đó đem cô ngồi ở trên người mình, dịu dàng ôm lấy cô, ngón tay thon dài khẽ ve vuốt phía sau lưng căng cứng của cô.

Khi tay anh dọc theo eo cô đi lên, dừng ở ngực của cô thì hô hấp của anh bộc phát dồn dập, tràn đầy nóng rực khàn khàn, càng thêm kìm lòng không đậu đem cô áp trên người mình.

Tô Noãn bị sợ tới mức tầm nhìn mơ hồ, cô cơ hồ ghé vào trên người anh, cho đến khi cảm giác được có gì đó vừa nóng vừa cứng chạm vào mình thì mới nháy mắt thanh tỉnh vài phần, cô dùng sức giãy ra hai tay mình, muốn đẩy ra khoảng cách giữa hai người.

“Đừng sợ, anh chỉ là muốn nhìn em, nhìn một chút là tốt rồi, thực sự chỉ là nhìn thôi, sẽ không vào đâu.”

Tay anh vỗ vỗ lưng cô, dịu dàng thì thầm nói nhỏ bên tai cô, giống như hoa anh túc chậm rãi nở rộ trên da thịt cô, cô muốn đi chống lại

nhưng không biết làm như thế nào.

“Lạnh quá...”

Âm thanh của Tô Noãn có chút nghẹn ngào, thân thể bởi vì sợ hãi mà bắt đầu rét run, điều này làm cho cô nhin không được đi tìm nguồn nhiệt, chủ động dán vào ngực Lục Cảnh Hoằng, hấp thu một chút ấm áp.

Cô không cách nào đi hình dung loại cảm giác này, khi anh tinh tế tỉ mỉ in lại dấu hôn trên da thịt cô, trong lòng của cô giống như ném một hòn đá nhỏ vào hồ, dâng lên một vòng lại một vòng gợn sóng.

Cảm giác như thế rất tệ, cô mơ hồ cảm thấy không ổn, lại vô lực đi kháng cự, cô tan rã – trong ý thức nghe thấy anh thấp giọng hỏi:

“Noãn Nhi, bộ dạng của anh đẹp không?”

Tô Noãn lặng lẽ mở mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt tuần tú tựa tiểu phi tiểu của Lục Cảnh Hoằng, anh cúi người hôn cánh môi mấp máy của cô một chút, nhìn chăm chăm vào cô, giống như nhất định cô phải cho ra câu trả lời.

Tô Noãn vành mắt hồng hồng, có sóng lệ ở đáy mắt di động, Lục Cảnh Hoằng nhíu lại ấn đường, buông ra bàn tay không an phận vuốt ve ở ngực cô, ôn tồn tới gần cô:

“Không muốn trả lời cũng không sao, ngoan, đừng khóc, được không?”

Tay anh lau khoé mắt cô, nhẹ nhàng lau đi một ít giọt chất lỏng chưa kịp rơi xuống, ánh mắt của anh ôn hoà như vậy, còn có xen vào trầm luân thương yêu cô, bên môi đỏ thoáng hiện lên một nụ cười nhạt.

Khuôn mặt của anh đã rất đỏ, âm điệu cũng khàn khàn không ra dáng vẻ, nhưng anh cũng không hề tiến thêm một bước động tác nào, chỉ là dán vào vành tai Tô Noãn, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, giống như một hồi hô hấp trấn an:

“Anh xem một chút, xác định là chỉ xem thôi, buông lỏng một chút được không?”

Tô Noãn thân thể cứng ngắc bắt đầu mềm mại không ít, cô không bị động nữa không biết phải làm sao, thuận theo ngời dựa vào trong ngực anh, đối với anh dần dần thả lỏng cảnh giác, không chỉ vì anh một lần lại một lần an ủi, cũng vì cô ý thức cũng dần dần yếu đi.

Buồn ngủ không ngừng kéo đến, Tô Noãn ngáp một cái, tiếng cười trầm thấp của Lục Cảnh Hoảng từ đỉnh đầu truyền đến, anh hôn trán cô, lông mi, chóp mũi, còn có cánh môi, sau đó là cổ, từng điểm một liếm xuống, chậm rãi, cùng có kiên nhẫn.

Cô không biết được làm sao nằm lại trên giường, nụ hôn nóng ấm dọc theo đường cong thân thể dừng ở trên bụng cô, cô cảm giác mình đã muốn tê rần, từ đỉnh đầu đến đầu ngón chân tê dại, toàn thân đều đang run rẩy.

Khi thân hình đàn ông thon dài gầy gò phủ lên, một đôi cánh tay hình thái đẹp đẽ yêu thương bùng lấy mặt cô, lại một lần nữa hôn lên môi cô, trần trọc cọ sát lẫn nhau, liếm láp ngọt ngào, lồng ngực rắn chắc của anh dán lên lồng ngực mềm mại của cô.

“Noãn Nhi, em vẫn chưa trả lời anh, anh đẹp không?”

Tô Noãn hai mắt nhắm lệ nhìn chằm chằm khuôn mặt quá mức anh tuấn, đôi môi đỏ mọng hơi hơi hé ra, liệu mạng hô hấp không khí

trong sạch, sau đó ngoan ngoãn gật đầu, không muốn lãng phí hơi sức đi nói chuyện.

“Vậy thích không? Noãn Nhi thích anh không?”

Anh cố ý phóng ra ôn nhu, dụ hoặc cô cho ra đáp án anh muốn, động tác trên tay vẫn không dừng lại, cho dù hơi có vẻ trúc trắc lại phát huy không đạt được mục đích thề không bỏ qua tinh thần chấp nhất.

Cô ngưng đọng sững sờ nhìn người đàn ông ý cười lẩn tẩn gọn sóng này, nụ cười có chút gượng ép, nghĩ tại cố ý đè nén cái gì, Tô Noãn ánh mắt đảo qua bộ dáng tao nhã tinh xảo của anh, trước mắt bao phủ lên một hồi tuyết trắng bay tán loạn.

Anh đối với cô mà nói, giống như là một cái sạch sẽ đến mức vô cùng hấp dẫn, bởi vì quá mức tốt đẹp, mới có thể muốn đi quý trọng, cô không sinh ra được phần nộ đẩy anh ra, chỉ là mờ mịt nhìn anh.

Đây là điều duy nhất cô có thể làm, nhưng mà vấn đề của anh, cô từ đầu đến cuối không có đưa ra một câu trả lời chuẩn xác, không phải không nguyện đáp lại, nà bởi vì cô không có thời gian để đáp lại.

“A!”

Cô nhẹ nhàng kêu ra một tiếng gọi bén nhọn, đầu rời khỏi gối trên giường, cố gắng muốn nâng lên, cô cảm giận quay đầu trừng mắt nhìn người đàn ông lừa gạt mình, nước mắt trượt ra khỏi hốc mắt.

Cô không rõ kết quả như vậy biểu đạt cho cái gì, nhưng cô giờ phút này là vô cùng đau đớn, hai tay của cô hung hăng giữ chặt bờ vai anh, móng tay sau lưng bóng loáng của anh kéo lê một đạo vết máu.

Anh lại nói dối, anh nói anh chỉ là xem một chút.

Nhưng là, anh tiến vào.

Trong khoảnh khắc, vũng mạt của cô tràn ngập tơ máu, cô ngửi thấy mùi máu tanh nồng đậm, không biết là ảo giác hay là chân thực, cô mơ mơ màng màng cảm giác được mình lập tức bị cường liệt bổ túc vào, cảm giác bị đau làm cho cô siết chặt chân mày.

Đợt sóng hoàn toàn xa lạ ở trong lồng ngực cô ùn ùn kéo tới quay cuồng, cô cúi đầu ưm thờ dốc, khẩn trương căng thẳng thân thể, muốn cự tuyệt anh thăm dò vào, nhưng mà thân thể theo bản năng phản ứng, lại bơi trơn toàn bộ động tác của anh.

Khi anh dùng hai tay chống lấy thân thể mình, hơi cúi đầu nhìn cô, hô hấp nặng nề theo động tác chậm chạp mà sâu nặng, một chút lại một chút thăm dò vào thân thể cô, cô chỉ có thể bất lực bám víu trên cổ anh, thật chặt, bị cảm giác cường đại lấp đầy.

Cô rất kinh ngạc, anh làm sao làm được, làm sao có thể cho cô cảm giác vừa hưng phấn vừa xấu hổ xung đột mãnh liệt như vậy, cô dùng ánh mắt mê ly mà kinh ngạc, thờ gấp nhìn anh.

Lục Cảnh Hoằng cảm nhận được có hai đạo tầm mắt chăm chú nhìn, chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt thâm thúy nồng đậm dính vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn trương hoang mang mà xinh đẹp, anh không khỏi chậm lại tốc độ đang rong ruổi.

Ánh mắt khờ dại mà trong suốt của cô, không hề đề phòng, cho dù ở một khắc này cũng chưa ý thức được việc đang làm giờ phút này tượng trưng cho cái gì, anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn dụ dỗ cô, cũng hiểu rõ nội tâm của mình.

Anh cho rằng đây cũng là một cuộc ** bình thường, hiện tại mới phát

hiện, tim của anh đang từng chút từng chút mất đi trên người cô, cô cũng không có gì đặc biệt, cố tình làm cho anh động lòng.

Có đôi khi tình yêu chính là như vậy không giải thích được, thật sâu ngắm nhìn cô, anh nghe thấy âm thanh của một đoá hoa gạo chớm nở rộ bên dưới anh, bùm bùm, tim của anh đập rối loạn.

Lục Cảnh Hoằng cúi đầu sát lại, hôn hít lỗ tai cô, giống như từng đợt từng đợt sóng biển, anh đang khàn khàn nói nhỏ bên tai cô:

“Noãn Nhi, nói cho anh biết, em có thích anh không?”

Tô Noãn khẽ rên một tiếng, quay mặt sang một bên, đau đớn mới bắt đầu dần dần biến mất, lập tức không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung vui thích, cuối cùng kích thích lên thần kinh cô, cũng làm cho cô khó chịu không dám nhìn tới anh.

“Nói cho anh biết...”

Anh tiếp tục nói nhỏ bên tai cô, bức bách cô, dội lên trước đỉnh, đi đến nơi cực sâu.

“Nói.”

Anh ra lệnh, tiến vào sâu hơn, giống như giằng co, cứng đờ dừng lại, không chịu cử động nữa, một đôi con ngươi sâu thẳm gắt gao trông mong vào đôi mắt phượng mê say của cô, như muốn tìm tòi nghiên cứu thế giới của cô.

Tô Noãn liếm liếm cánh môi khô ráo của mình, cô nghe thấy thanh âm của mình, là một loại yêu kiều ngọt ngào khác thường, khi anh bắt buộc, phun ra hai chữ.:

“Thích... Thích...”

Cô cơ hồ không ý thức thì thềm ra câu trả lời như vậy, giống như là một loại sáng suốt nghênh hợp, vậy mà Lục Cảnh Hoằng thiếu chút nữa bị hai chữ này làm cho đánh mất lý trí, phát ra âm thanh khàn khàn gần như là gầm gừ:

“Lặp lại lần nữa!”

Anh cứng rắn ra lệnh cô, động tác càng lúc càng nhanh, càng ngày càng sâu, giống như là muốn đi đến chỗ sâu nhất, giống như là đang uy hiếp cô.

“Rất thích... Em rất thích anh...”

Cô không chịu nổi sóng to gió lớn như vậy, đành phải nghe theo mệnh lệnh của anh, bởi vì khống chế không được tâm tình của mình mà gần như hô lên, âm cuối của cô biến thành một tiếng rên rỉ ngọt lịm, thờ gấp không cách nào dừng lại.

Tô Noãn cũng không biết, bất kỳ người đàn ông nào khi nghe lời nói yêu kiều ngọt ngào như vậy cũng đều trở nên điên cuồng, cho dù mới vừa giống như chim non trải nghiệm nháy mắt cũng sẽ biến thành cầm thú.

Cũng không biết cô sau khi say rượu không cách nào khống chế thờ gấp, đã trở thành lời tán thưởng ngọt ngào nhất bên tai Lục Cảnh Hoằng.

Cô không biết gì ngoan ngoãn cùng khờ dại kinh ngạc làm cho Lục Cảnh Hoằng không thể tiếp tục khắc chế dịu dàng.

Anh chỉ muốn toàn bộ giữ lấy cô.

Gần như dùng sức giống như mang theo phần hận, bởi vì trong đầu óc anh hoàn toàn không thể quên được chuyện phát sinh một đêm kia trên sạn đạo ở Hoa Đô năm quận.

Anh không thể không để ý đàn ông khác nhúng chàm phụ nữ của anh, hơn nữa người đàn ông kia còn từng là người cô có tình cảm chân thành, còn như hổ rình mồi ngấp nghé cô.

Cô chỉ có thể là của anh, từ giờ phút này trở đi, cô chỉ có thể thuộc về anh, trên người của cô còn in dấu ấn của anh, cho nên, cô trong sáng thanh thuần chỉ thuộc về một người đàn ông là anh.

Anh là nơi tá túc tốt nhất cũng là duy nhất của cô, cho dù là bất cứ người đàn ông nào khác cũng không thể làm được.

Lục Cảnh Hoằng dịu dàng mà triệt để, cho dù động tác mang theo cứng nhắc không lưu loát, nhưng đối với một cô gái uống say mà nói, căn bản đối với anh không có chút phê phán cùng không hài lòng nào.

Anh cũng không cho rằng Tô Noãn cảm thấy anh rất thô lỗ, cô luôn tinh tế kêu lên, yêu kiều ngọt ngào, dịu dàng giống như một dòng sông xuân, không thể khống chế, cũng không cách nào dừng lại.

Trong đầu óc hai đều nở rộ một mảnh khói hoa trang trọng, phồn hoa trống không mà khuấy động tâm linh.

Cô gay gắt há hàm răng mạnh mẽ cắn bờ vai anh, không cách nào điều khiển nước mắt tự động chảy ra, Lục Cảnh Hoằng kêu lên một tiếng đau đớn, chịu đựng đầu vai chảy máu đau đớn.

Anh ôm chặt cô, một tiếng khàn khàn găm nhẹ, trên vầng trán là tình

cảm mãnh liệt điên cuồng, thân thể cao to hạ xuống nằm trên người cô, ngưng mắt nhìn dung nhan mệt mỏi ngủ yên của cô, đè nén thở dốc.

— — —

Tô Noãn cảm giác mình giống như nằm trên một đám mây, nhưng trên người cũng từng đợt lạnh lẽo, cô bỗng dưng mở to mắt, đập vào mi mắt là rèm cửa xa lạ, còn có phòng ngủ bố trí xa lạ.

Đây cũng không phải là phòng cô, cô còn không có điều kiện kinh tế để xây một cái kiên cố như vậy, tuy rằng đơn giản nhưng lại cực kỳ tinh xảo, đợi chút... Cô hình như đã nhớ ra căn phòng này, cảm giác có chút ấn tượng.

Tô Noãn thân thể có chút chuyển động, bên dưới vòng eo liền truyền đến đau đớn mơ hồ, hai chân cô dưới chân hơi hơi cử động, liền chạm vào một mảnh da thịt ấm áp, nhịp tim hơi chậm lại, theo bản năng kéo chân che kín ngực.

Tay nâng hạ xuống, mấy món đồ chơi như thú nhồi bông nhỏ rơi xuống giường, Tô Noãn rút cuộc cũng chậm một chút phát hiện, mình đang không mặc quần áo ** nằm ở trên giường, mà bên cạnh cô đang nằm một người đàn ông xa lạ.

Cô đã đoán ra tối hôm qua xảy ra chuyện gì, tuy rằng cô trước giờ không có trải qua chuyện nam nữ, nhưng cũng không phải giống như một đứa ngốc hoàn toàn không biết gì, thân thể đau đớn yếu ớt của cô cộng thêm người đàn ông đang ** bên cạnh, làm sao có thể không có chuyện gì xảy ra?

Tô Noãn tâm tư một mảnh hỗn loạn, cô không biết nên xử lý tình huống đột phát này như thế nào, cô không nhớ rõ tối qua về nhà

cùng với người đàn ông nào, cô là đi theo Lục Cảnh Hoảng tới biệt thự Long gia dùng cơm...

Lục Cảnh Hoảng...

Bên tai truyền đến tiếng hít thở nhàn nhạt, Tô Noãn nhắm mắt lại không dám nghĩ tiếp, cô cũng không dám quay đầu nhìn khuôn mặt bên cạnh, cô ngửi thấy được mùi vị quen thuộc, đó là hơi thở đặc biệt của Lục Cảnh Hoảng...

Như vậy đây chính là phòng ngủ của Lục Cảnh Hoảng, hơn nữa cái giường này đây, cô cũng từng nằm qua ba lần, nhưng không có lần đầu tiên đem đến buồn bực giống như sáng nay, cô xê dịch thân thể về phía bên cạnh, nhưng không cách nào tránh khỏi mùi của Lục Cảnh Hoảng lưu lại trên người cô.

Giống như cúi đầu một cái là có thể ngửi thấy hương vị tuyệt mát lạnh này, giống như mùi vị này đã thấm thấu vào trong máu của cô, chỉ cần cô vừa động, liền từ trong xương cốt của cô tản mát ra.

Sau một đêm hồ nháo, mấy món đồ chơi lông nhung lộn xộn đầy giường đầy đất bao quanh cô và anh, Tô Noãn cảm giác được mấy món đồ chơi này đều nhìn cô kinh ngạc, dùng những đôi mắt to trong suốt kia, cô có thể tưởng tượng ra, tối hôm qua chúng nó cứ như vậy mà nhìn thấy tất cả mọi chuyện phát sinh trên giường.

Nuốt một ngụm nước bọt, Tô Noãn khôi phục tâm tình phập phồng của mình, cố gắng dùng lý do thuyết phục bản thân không đi để ý chuyện này, thậm chí tự nói với mình kỳ thật cũng không có thiệt thòi, cô đã đánh mất lần đầu tiên, Lục Cảnh Hoảng cũng không thấy tốt hơn chỗ nào.

Cô cũng không bởi vì mất đi lần đầu tiên mà tìm đến cái chết, cô

không cảm thấy sự tình có bao nhiêu nghiêm trọng, cô chưa bao giờ nghĩ tới còn có thể gặp được người đàn ông có thể làm cô phó thác cả đời, như vậy trình tiết của cô cũng không trở thành điều kiện hà khắc kén vợ kén chồng.

Nghĩ đến đây, Tô Noãn không thể ngăn quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy hình dáng ngũ quan rõ ràng tốt đẹp của Lục Cảnh Hoằng, anh tựa hồ là ngủ rất sâu, vẫn chưa tỉnh lại, ánh mắt dờn xuống, cô phát giác vết cào nơi lồng ngực và cả sau lưng anh.

Tối hôm qua cô rốt cuộc đã làm cái gì!

Hồi tưởng lại Lục Cảnh Hoằng tính tình thanh cao ngạo mạn lạnh lùng, cô không quên anh từng cay nghiệt từ chối một vị thiên kim: “Đừng vọng tưởng, tôi sẽ không lên giường với cô.”

Báu vật hấp dẫn kia còn nhìn chướng mắt người đàn ông này, cô tối hôm qua đã làm gì người ta, hiện tại mới xảy ra tình huống như vậy?

Tô Noãn không biết mình nhìn chăm chăm Lục Cảnh Hoằng bao lâu, cuối cùng hoá thành một tiếng không tiếng động thờ dài, cô chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày cô lên giường cùng với Lục Cảnh Hoằng, cô cho là bọn họ đây dựa vào nhau giới hạn bất quá cũng chỉ là hôn môi mà thôi.

Cô đã từng cho là cô thân thể bệnh tật, cô vĩnh viễn sẽ không thể trở thành một người phụ nữ chân chính, không có một người nào, không có một người đàn ông nào cố ý dẫn cô đi qua một đoạn đường như vậy, cho dù cô yêu Cố Lăng Thành, cũng không cách nào không đi bán khoản đến sinh mệnh.

Nhưng mà, cô bây giờ, đã không thể để ý rồi, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn lúc này đây, có lẽ cô sẽ coi chừng phần này

thor chất phác này cho đến chết, nếu cho ra ngoài, cũng không cần quá mức chú ý.

Tô Noãn cẩn thận vén chăn lên, sau đó chậm rãi di chuyển thân thể, cô chú ý tới phản ứng của Lục Cảnh Hoằng, thấy anh vẫn không mở mắt ra, liền an tâm xuống giường mang dép.

Khi đứng dậy, hai chân của cô mềm nhũn, một lần nữa gần như ngã ngồi trên giường, khoé mắt dư quang của cô liếc thấy một đoá nở rộ màu máu xinh đẹp trên giường, đó là của cô, Tô Noãn mặt đỏ lên, dùng chăn che kín vết đỏ đó.

Cô tìm thấy quần áo của mình trong đống quần áo lộn xộn, nhanh chóng mặc vào người, cô quay đầu lại liếc mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng vẫn còn bình yên ngủ say, khoé miệng của anh như có như không khẽ cong, Tô Noãn chớp chớp lông mi, lẳng lặng nhìn một lát, mới xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Tô Noãn không có nhàn rồi mà đứng trước gương soi lại cách ăn mặc, cô không có ý định cùng Lục Cảnh Hoằng sau khi tỉnh lại nghiên cứu thảo luận về mọi chuyện xảy ra tối hôm qua, cô không cần báo đáp chịu trách nhiệm gì cả, thậm chí là, cô hy vọng là Lục Cảnh Hoằng có thể xem như chuyện gì cũng chưa có xảy ra.

Đi tới trước cửa, cô cũng không tìm thấy giày mình, Tô Noãn do dự vài giây, lập tức mở cửa nhà ra, mang đôi dép lê kia chạy ra ngoài.

— — — —

Khi Lục Cảnh Hoằng sâu kín mở mắt ra đã gần giữa trưa, anh chưa từng ngủ qua giống như vậy, không cần nghĩ gì cả, chỉ cần ôm lấy cô gái trong lòng mình, im lặng nhắm mắt lại, nhớ tới một trận triều miên tối hôm qua, anh không khỏi gợn lên khoé miệng.

Tay anh tùy ý hướng bên người sờ sờ, lại chỉ đụng đến một mảnh lạnh lẽo, mà không phải một khối thân thể ấm áp, Lục Cảnh Hoảng nhúu chặt ấn đường, anh vén chăn xuống giường, liền nhìn thấy chỉ có quần áo anh nằm trên mặt đất.

Không thấy thân ảnh Tô Noãn trong phòng ngủ, Lục Cảnh Hoảng vừa mặc quần áo vào người, vừa vội vàng ra khỏi phòng ngủ, bất luận là nhà tắm hay phòng bếp cũng tìm không thấy, cô thế nhưng bỏ đi không từ biệt?!

Đã xảy ra chuyện như vậy, cô còn dám trộm dép của anh chạy trốn.

Trên mặt Lục Cảnh Hoảng đã sớm không còn nhìn thấy tâm tình tốt đẹp khi mới mở mắt, sắc mặt của anh dần dần âm trầm xuống, không thèm quan tâm đến rửa mặt, xoay người vào thư phòng bấm số điện thoại Kiều, anh cần số điện thoại nhà Tô Noãn thuê.

“Tiểu Noãn hả? À, cô ấy vừa mới trở về, anh muốn nói chuyện với cô ấy, đợi một chút.”

Lục Cảnh Hoảng nghe thấy thanh âm Lâm Gia Gia hét gọi Tô Noãn ở đầu kia điện thoại, sau đó là tiếng gõ cửa cộc cộc, ngay sau đó anh cũng nghe thấy thanh âm thản nhiên của Tô Noãn, lại làm cho khuôn mặt anh đen hơn phân nửa.

“Nói với anh ta mình đi vắng, nếu còn gọi tới nữa thì nói mình đi ra ngoài.”

Tô Noãn biết rõ Lâm Gia Gia không có cúp điện thoại, biết rõ cô nói như vậy anh có thể hoàn toàn nghe thấy, vẫn cần cố ý nói ra lý do thoái thác một phen như vậy, không gì khác hơn là muốn anh không cần đi quấy rầy cô nữa.

Chẳng lẽ sau chuyện tối ngày hôm qua, vì muốn cùng anh đoạn tuyệt tới lui, ngay cả uyển chuyển phương thức từ chối cũng dùng tới sao?

Lâm Gia Gia đầu kia còn chưa nói lại lý do từ chối, Lục Cảnh Hoảng liền cúp điện thoại, anh đứng ở trước ban công, nhìn cảnh sắc phồn hoa bên ngoài thật lâu, nghe thấy thanh âm của xe cảnh sát lướt qua, vẻ mặt khó phân biệt hỉ nộ.

Không biết qua bao lâu, anh lại cầm lấy điện thoại, ấn xuống ba con số, khi đối phương bắt máy thì khẽ âm trầm mở miệng nói:

“Tôi muốn báo cảnh sát.”

Chương 45: Anh muốn em chịu trách nhiệm

Tô Noãn ngay trước cửa nhà bị cảnh sát bắt.

Lâm Gia Gia đã ra ngoài mua cơm trưa, khi chuông cửa vang lên thì Tô Noãn vốn đang trong phòng ra mở cửa, lọt vào trong tầm mắt là cảnh sát nhân dân mặc cảnh phục.

Tiếp theo, một bộ còng tay lạnh lẽo còng vào cổ tay cô, trước khi cô còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì.

Vào thời khắc này, Tô Noãn choáng váng, hoàn toàn choáng váng luôn, cô trước đây bởi vì đánh nhau mà bị mời đến cục cảnh sát, nhưng cũng chưa bao giờ bị còng tay thế này.

Cô gần đây ngay cả đánh lộn cũng không còn, vẫn luôn trong tình trạng cư xử đúng theo pháp luật, sao còn có cảnh sát tìm tới cửa, tình huống như vậy làm cho cô thật khó có thể tin.

“Sao thế được, có phải là các anh làm cái gì không, gần đây tôi không có làm chuyện trái pháp luật nào a!”

Tô Noãn muốn giãy giụa khỏi cánh tay cảnh sát, lại nghe thấy một tiếng tắc còng tay khoá lại, hai tay cô thật sự đã bị khoá chặt, sau đó một vị cảnh sát sắc mặt nghiêm túc nói với cô:

“Tô tiểu thư, chúng tôi nghi ngờ cô phạm tội ăn cắp nên tới bắt cô, cô có quyền giữ yên lặng, nhưng những gì cô nói sẽ là lời khai trước toà.”

Tô Noãn sắc mặt tái nhợt một cái, ăn cắp, cô ăn cắp cái gì a, mấy hôm nay trừ bỏ tối hôm qua đi ăn cơm với Lục Cảnh Hoảng, căn bản là không có ra ngoài, đều ở trong phòng xem phim, làm sao lại đi ăn cắp được?

Cô cảm giác mình có chút nghèo từ ngữ, khi cô nhìn hai vị cảnh sát sắc mặt lạnh lùng này, cô biết mình có nói nhiều cũng vô ích, không có người cảnh sát nào nguyện ý lãng phí thời gian nghe người bị tình nghi biện hộ, bọn họ hiện tại không có thô lỗ xông tới bắt cô đi, chẳng qua cũng thấy cô là phụ nữ mà thôi.

Tình cảnh như thế không phải cô cũng chưa thấy qua, có lẽ cô cũng sớm nên mặc kệ, hướng hồ, thanh giả tự thanh, cho nên Tô Noãn vẫn là ung dung bình tĩnh cùng cảnh sát xuống lầu.

Các hộ gia đình sống trong khu phố cổ này, bình thường khó mà gặp mặt nhau một lần, nhưng bây giờ lại giống như đập nồi tất cả đều xông ra, hoặc là ghé vào cửa sổ, hoặc là vây ở cửa thang lầu xem, sôi nổi nhìn cô thảo luận.

Tô Noãn tất nhiên là tin tưởng năng lực truyền miệng nhiều chuyện của hàng xóm, trắng cũng có thể nói thành đen, đợi khi cô bình yên vô sự trở về, phỏng chừng lời đồn đã bay đầy trời.

Bị cảnh sát đưa vào trong xe cảnh sát, Tô Noãn liền nhìn thấy Lâm Gia Gia trong đám người hết nhìn đông tới nhìn tây, cô ấy đang vừa phấn khởi kích động hỏi thăm mấy bà tám, vừa cắn lấy râu thịt dê trong tay.

Tô Noãn vội vàng ngăn cảnh sát đóng cửa xe lại, hướng về phía Lâm Gia Gia vừa vặn nhìn qua kêu to, hơn nữa đưa bàn tay vẫn nắm chìa khoá thả qua.

Cho dù là vào lúc này, cô vẫn không sợ hãi giải thích với mấy người khác, chỉ là lý trí xử lý như chuyện bình thường, khách quan mà nói, Lâm Gia Gia tinh thần thấp thỏm nắm cửa xe không chịu buông.

“Tiểu Noãn, sao cậu ngồi trong xe này, cậu làm gì thế hả?”

“Có người báo Tô tiểu thư vào nhà trộm đồ, hơn nữa còn có chứng cứ.”

Cảnh sát ngồi phía trước tốt bụng nhắc nhở, Tô Noãn chau mày, con mắt nhìn về phía vị cảnh sát đang buồn cười nhìn về mặt khóc của Lâm Gia Gia, bình tĩnh giải thích nói:

“Không phải mình, mình cái gì cũng không có làm, Gia Gia cậu về trước đi.”

Lâm Gia Gia nghe lời buông tay ra, cửa xe liền thuận lợi đóng lại, ngăn cách Lâm Gia Gia bên ngoài kêu to, xe cảnh sát kêu gào chạy nhanh ra khỏi phụ phố cổ, Tô Noãn thế nhưng không cách nào bình tĩnh tâm tình của mình.

Mặc dù không vì vậy mà sợ hãi, nhưng cũng sẽ bởi vì cái tội danh này mà buồn bực, Tô Noãn không khỏi quay đầu nói chuyện với người cảnh sát bên cạnh:

“Cảnh sát đại ca, tôi thật sự không có làm chuyện xấu gì, tôi nói thế nào cũng đã từng xuất bản sách ảnh, làm sao lại làm chuyện ăn cắp được chứ.”

“Những lời này cô cứ để dành lát nữa cho khẩu cung nói đi, chúng tôi chỉ phụ trách bắt người.”

Tô Noãn nhất thời lựa chọn trầm mặc, nắn lòng ngồi dựa lưng vào ghế, không nói thêm gì nữa, những cảnh sát này rõ ràng không tin tưởng bất kỳ câu nói nào của cô!

Chỉ là cô cũng rất tò mò, rốt cuộc là người nào ác như vậy, cũng dám vô duyên vô cớ vu khống cô tội trộm cướp, còn làm cho cảnh sát không nghi ngờ tin hấn như vậy!

— — —

Bên trong cục cảnh sát rộng rãi sáng ngời, Tô Noãn mới vừa bước chân vào, liền không hề ngoài ý muốn nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng.

Giày tây, anh tuần tiêu sái, anh tao nhã ngồi trên ghế xoay ở cục cảnh sát, có một nữ cảnh sát lộ vẻ mặt ái mộ đưa cho anh một ly nước lọc, anh chỉ là thản nhiên gật đầu cảm tạ, cũng không đi nhìn một cái.

Khi nghe thấy âm thanh động tĩnh xuất hiện ở cửa thì Lục Cảnh Hoảng liền ngẩng đầu, anh nâng đỡ kính mắt trên sống mũi cao thẳng, sau đó vẻ mặt thản lặng nhìn cô chậm rãi đi tới.

Anh không nói câu nào, chỉ là ngẩng đầu khoan thai bắt chéo hai chân, cầm ly nước lên, ngửi một cái, không có uống một hớp, liền đặt trở về.

Tô Noãn kỳ thật khi nhìn thấy anh thì liền hiểu được chuyện gì đang xảy ra, lập tức một bụng phát hỏa, muốn xoay người bỏ đi, cảnh sát phía sau ngăn cản lại, nhất là còng tay làm cho cô không cách nào phản kháng.

Cô lúc này thật đúng là không muốn gặp Lục Cảnh Hoảng, đối với mọi chuyện phát sinh tối hôm qua, cô cố ý làm cho mình tỏ ra không

để ý một chút nào, nhưng chân thật chống lại ánh mắt anh, cô trong nháy mắt không có chừng mực.

Cô thật không dám đi trêu chọc loại đàn ông như Lục Cảnh Hoảng, cảm giác mình ở trước mặt anh không chỗ nào che dấu, ánh mắt của anh lạnh lùng mà sắc bén, giống như chỉ cần lơ đãng liếc mắt một cái, anh liền đã nhìn thấu tất cả tâm tư của cô.

“Tô tiểu thư, qua ghi khẩu cung đi.”

Vị cảnh sát cản đường cô lại làm một động tác “Mời”, Tô Noãn không nói không, cô không tình nguyện lắm xoay người, tầm mắt mơ hồ đi về phía trước bàn Lục Cảnh Hoảng đang ngồi.

Tô Noãn cố giả bộ trấn định, trong lúc cô gần sát Lục Cảnh Hoảng ngồi xuống, cô không biết cái người cảnh sát giúp cô lấy ghế ngồi có phải cố ý hay không, cô có thể ngửi thấy hương vị tuyết đậm mùi phương Bắc, hơi thở vốn nên mát mẻ lúc này lại làm cô hô hấp đè nén khẩn trương.

Chuyện tối hôm qua cho dù là ai bắt đầu, cô đều không muốn tra cứu, tự nhiên cũng hy vọng Lục Cảnh Hoảng xem như chuyện gì cũng chưa có phát sinh, nhưng mà theo như tình thế nhìn thấy trước mắt, làm sao có thể xem như không có gì đây?

“Tô tiểu thư, không cần khẩn trương, bây giờ tôi phụ trách lấy khẩu cung cho cô và Lục tiên sinh, cô nói thật là được rồi.”

Nhân viên cảnh sát cầm giấy bút nhìn thấy bộ dạng của Tô Noãn, không khỏi nở nụ cười, cúi đầu không quên thì thầm một tiếng, âm thanh không lớn, vừa vặn làm cho hai người ngồi đối diện anh ta nghe được:

“Làm sao mà mặt đỏ thành ra như vậy?”

Tô Noãn đột nhiên trợn to mắt, cô không nhìn thấy bộ dạng của mình, lại có thể cảm nhận được hai gò má nóng rực giống như lửa thiêu, cô liếc mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng bên cạnh, không dám nhìn thẳng về mặt anh, mà chỉ hướng về phía cảnh viên vội vàng giải thích:

“Mặt đỏ là thói quen của tôi, anh đừng hiểu lầm.”

“Tôi cũng không có nói gì a, hẳn là Tô tiểu thư suy nghĩ nhiều rồi.”

Cảnh viên kinh ngạc đánh giá sắc mặt đỏ của Tô Noãn, Tô Noãn nhìn qua có chút chật vật quẩn bách, cố gắng muốn che dấu mất tự nhiên của mình, lại càng che dấu càng lộ, hai tay cô nhú nhú vải quần jean, ánh mắt vụt sáng.

Thanh âm cười nhạt trầm thấp mà khinh u vang lên bên tai, Tô Noãn thẹn quá hoá giận, trừng mắt phượng nhìn chăm chăm một đôi mắt phong tình trẻ trung, căm giận quét về phía Lục Cảnh Hoằng:

“Không cho phép cười, mặt tôi đỏ có gì buồn cười chứ?”

Lục Cảnh Hoằng bùng ly nước lên khế mím môi một hớp, nhàn nhạt quay đầu nhìn về phía hai mắt đỏ hồng của Tô Noãn, nửa ngày phun ra một chữ: “À”, làm cho Tô Noãn tức giận từ trên ghế ngồi đứng lên:

“Anh rốt cuộc muốn thế nào, tôi rốt cuộc trộm cái gì đáng giá của anh, anh nói cho rõ ràng xem!”

Tô Noãn thở phì phò như con trâu đang tức giận, trong lỗ mũi thiếu điều phun ra khí trắng, Lục Cảnh Hoằng động tác tao nhã đem ly nước để sang một bên, chậm rãi đứng dậy, bước nữa bước đến

trước mặt Tô Noãn.

Tô Noãn đề phòng lui một bước, không nghĩ đến đụng vào cái bàn phía sau, lui không thể lui, Lục Cảnh Hoằng bỗng nhiên cúi người nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô:

“Tim của anh có tính hay không.”

Đúng vậy, cô không có nghe lầm, là như vậy, Lục Cảnh Hoằng đây là đang đùa giỡn cô sao?

Nét mặt của Lục Cảnh Hoằng cũng không hề biến hoá, từ từ nhìn xuống vẻ mặt kinh ngạc của cô, một bộ dạng lang sói, giống như một câu nói không đứng đắn vừa rồi không có quan hệ gì với anh.

Tô Noãn không nhịn được nữa tức giận, giơ chân lên đạp tới, ra sức đạp một cái, không chỉ có bởi vì mới vừa rồi anh đùa giỡn, mà cũng bởi vì mọi chuyện không giải thích được tối hôm qua.

Chân mày của Lục Cảnh Hoằng hơi nhíu lại, anh nhìn xuống chân mình, trên quần Tây trắng thối lưu lại một dấu giày, cúi đầu, khoé miệng không tự chủ được cong lên một chút ý cười.

Chỉ là khi anh ngẩng đầu lên, trên mặt không còn tìm thấy nụ cười vui vẻ yếu ớt nữa, anh hết sức biểu lộ tâm tình của mình, người bên ngoài nhìn vào, anh bất quá giờ phút này là người vô tội bị người ta trộm đồ.

Tô Noãn nói không lại Lục Cảnh Hoằng, cô cũng chẳng thêm để ý đến anh, bàn tay bị còng vớ lên bàn một cái bóp, cảnh viên đang chuẩn bị ghi chép cả kinh ngẩng đầu khó hiểu nhìn lên.

“Cảnh sát tiên sinh, anh chàng này vu oan tôi trộm đồ, có phải là tôi

có thể kiện anh ta tội vu oan không?”

Vị cảnh viên sững sờ nhìn đôi nam nữ trước mặt này, trầm tư hồi lâu, nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng:

“Đúng rồi, Lục tiên sinh, anh còn chưa nói rõ Tô tiểu thư trộm cái gì của anh, bây giờ nói được rồi.”

“Cảnh sát tiên sinh, anh ta căn bản là phỉ báng một công dân tốt tuân theo pháp luật, anh đừng có nghe anh ta hồ ngôn loạn ngữ.”

“Hồ ngôn loạn ngữ?”

“Chẳng lẽ không phải sao?”

Trong trẻo nhưng lạnh lùng từ bên cạnh vang lên, Tô Noãn phản xạ có điều kiện đáp lại một câu như đúng rồi, chờ khi kịp phản ứng liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng lạnh lùng khẽ cong khoé miệng, thoải mái ngồi trở lại trên ghế xoay, con mắt nhìn xuống dừng lại ở hai chân cô.

Tô Noãn bị anh nhìn không được tự nhiên động dẩy đầu ngón chân bên trong giày, sau đó liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng tốt bụng giơ lên một ngón tay thon dài, chỉ vào đôi dép kia của cô:

“Cô... xâm nhập vào nhà tôi trộm... đôi dép riêng của tôi.”

Vị cảnh viên và Tô Noãn cùng Tô Noãn cúi đầu nhìn về phía chân cô quả thật đang mang một đôi dép bằng da, cô buổi sáng thần trí còn hoảng hốt trở về nhà trọ, vẫn ngồi trên giường cho tới trưa, căn bản không có tinh lực nào đi đổi giày.

Hiện tại bị Lục Cảnh Hoảng chỉ ra, nhìn thấy ánh mắt bốn phía bắn tới, xác thực xem như bằng chứng cũng có rồi.

Huyết thái dương của Tô Noãn mơ hồ bị đau, cô dưới đủ loại tầm mắt mà nặng nề ngồi ở trên ghế, nhằm tránh đi những ánh mắt cổ quái này, cô liếc mắt nhìn về mặt kính ngạc của cảnh viên, dè dặt âm thanh, giọng nói cũng để lộ không ổn.

“Bịa chuyện, tôi cũng không phải không trả lại cho anh, nếu không phải tối hôm qua...”

Tô Noãn lần nữa mặt lại nóng hừng hực như lửa thiêu đốt, cô xấu hổ ho khan một tiếng, tóm gọn:

“Giày của tôi, không phải là bị anh ném rồi sao?”

Tô Noãn vừa dứt lời, một cái túi màu cà phê liền bị Lục Cảnh Hoảng từ bên cạnh ghế ngồi xách lên, đặt ở trên bàn:

“Giày của cô ở chỗ này, là lấy từ trong tủ giày, sự thật là, cô không mang giày mình, lại lấy dép của tôi mang.”

“Không phải chỉ là một đôi dép thôi sao? Anh có cần phải tích cực như vậy không?”

Tô Noãn nghiêng răng nghiêng lợi phản bác, ngay cả cảnh viên cũng đồng ý gật đầu, đúng vậy a, một đôi dép hơn 10 đồng có cần phải báo án như vậy không? Nghe khẩu khí đối thoại của hai người này, giống như là rất thân quen vậy.

Lục Cảnh Hoảng ngẩng đầu nhìn dáng vẻ phần nộ của Tô Noãn, bởi vì giây giũa cùng chất vấn, cổ tay trắng nõn của cô bị còng tay thít chặt đỏ lên, nhưng mà chính cô vẫn chưa phát hiện ra, chỉ là hung hăng trừng mắt nhìn anh.

Anh lúc này thế nhưng không có đi phản bác lại câu hỏi vặn của Tô Noãn, lẳng lẳng nhìn một vết sẹo dài nhạt trên cổ tay cô, đang nhớ lại nguồn gốc của vết sẹo này.

Một sinh mệnh tươi trẻ 24 tuổi, lại không chỉ một lần có ý muốn tự sát, chẳng lẽ thật là không muốn sống sao? Hay một phần vẫn là vì áy náy với Thiếu Thần?

Lục Cảnh Hoằng đáy mắt dao động qua lo lắng, anh nhìn vẻ mặt tức giận của Tô Noãn, anh cảm giác mình có thể sẽ bức cô phát điên, nhớ lại sáng nay cô không chào mà đi, thế nhưng anh lại mềm lòng không nổi.

Anh làm cũng chỉ là muốn lưu lại cô bên người, chỉ cần ở bên cạnh anh, chuyện khác cũng không là vấn đề gì cả.

Lục Cảnh Hoằng lại đứng dậy, đứng ở trước mặt Tô Noãn:

“Dép CROCS là thương hiệu nổi tiếng trên thế giới, mà trên chân cô đang mang đôi dép giá trị này... Cô muốn tôi nói sao đây?”

Tô Noãn liếc nhìn anh, hừ hừ không chịu khuất phục, nhưng cũng tự biết đuối lý, cô liếc mắt nhìn đôi chân mang dép dính không ít bùn, liền rút đôi chân trắng nhỏ ra.

“Trả dép lại cho anh là xong chứ gì, đưa giày cho tôi!”

Tô Noãn đưa tay phải giày túi giấy trong tay Lục Cảnh Hoằng, anh dễ dàng liền giơ cao lên, giày da đá đá đôi dép bẩn kia, thanh âm thanh nhả mà tiếc nuối:

“Tôi không mang giày người khác đã mang qua.”

“Anh đến tột cùng muốn thế nào!”

Tô Noãn phần uất rống một tiếng, hoàn toàn đã quên trong cục cảnh không chỉ có hai người bọn họ, nhất thời trong cục cảnh một mảnh im lặng, mọi người sôi nổi nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng và Tô Noãn đang giằng co.

Một cảnh viên vốn chịu trách nhiệm ghi khẩu cung vô tội bị liên lụy, đang chờ đợi thời cơ chen vào một câu, chấm dứt cuộc đấu võ mồm đầy khói thuốc súng này.

Lục Cảnh Hoảng đối với những cái nhìn chăm chú này hoàn toàn coi thường, tới gần Tô Noãn tức giận đến thân thể phát run, khuôn mặt tuần tú từ từ kề sát vào, cánh môi đỏ như có như không chạm vào vành tai cô:

“Về nhà dọn dẹp hành lý, buổi tối anh đi đón em.”

“Hèn hạ!”

Nếu không phải hai tay bị hạn chế, cô nhất định sẽ đánh một quyền vào khuôn mặt tuần tú phớt tỉnh này, bên ngoài đáp một câu: cho người giả bộ đứng đắn này!

“Là em tự mình chọn đôi dép này, hơn nữa cứ mang đi ra.”

Giọng nói của Lục Cảnh Hoảng quanh co trong đồn cảnh sát, không ai nghe thấy anh và Tô Noãn nói gì, ngoài hai người bọn họ, anh một phen đỡ lấy Tô Noãn bị giận đến hơi thở không xong.

“Hoặc là bồi thường số tiền kia cùng liên lụy danh dự của mình, hoặc là... Em tự mình lựa chọn đi, anh nhất định dân chủ, không thích ép buộc người khác.”

Tô Noãn không thích bị người bức bách, lại không có lựa chọn nào khác, cô đón nhận ánh mắt kiên định lãnh đạm của Lục Cảnh Hoằng, chợt đột nhiên cúi đầu, cắn tay anh, gần như bạo lực cắn xuống một cái.

Không có dấu hiệu khẽ cắn, Lục Cảnh Hoằng đau đến thân thể ngẩn ra, khẽ rên lên một tiếng nhỏ, anh biết Tô Noãn nghe được, bởi vì lực đạo cắn của cô giảm đi không ít.

Anh không có rút tay mình ra, tùy ý để cho cô cắn tay anh đến chảy máu, cũng gắt gao đem cô ôm vào trong ngực mình, dùng cánh tay vòng siết chặt lại, giữ lấy, giống như một trận quyết đấu lẫn nhau, xem ai chịu thua trước.

“Vì sao phải đối với tôi như vậy, bất quá tôi cũng chỉ là một người bình thường, tại sao lại là tôi?”

Cô buông ra hàm răng cắn chặt, không còn hơi sức thở hỗn hển, giữa răng môi dính chút đỏ tươi.

“Nếu anh thích rồi, em nên sống bên cạnh anh.”

“Anh thích, tôi liền nhất định phải đồng ý sao?”

Tô Noãn không dự đoán được sẽ nghe Lục Cảnh Hoằng thổ lộ, trong lòng lấp bắp kinh hãi, nhưng trên mặt cũng không chịu bị anh dắt mũi dẫn đi, cô cũng không phải là con rối gỗ, tự nhiên có tư tưởng và cuộc sống của mình.

Ngón tay của Lục Cảnh Hoằng siết chặt ở sau lưng cô, anh tự phụ mà thanh nhã đứng ở nơi đó, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm cô, làm cho người ta không đoán ra được trong lòng anh suy nghĩ cái gì.

Sau đó, Tô Noãn nghe được một câu trả lời bá đạo vô lý, anh nói:

“Em chỉ có thể đồng ý, đừng quên chuyện tối ngày hôm qua, anh không thể nào xem như không có gì xảy ra.”

“Chuyện đó có gì đâu, chúng ta đều là người trưởng thành, xảy ra tình một đêm không thể trách được, tôi cũng không cần anh chịu trách nhiệm còn gì.”

“Nếu anh nói, anh cần em chịu trách nhiệm thì sao?”

“Lục Cảnh Hoằng, anh ở đây nói bậy bạ gì đó!”

Nào có sau khi xảy ra tình một đêm ngoài ý muốn, có nam cần nữ tới chịu trách nhiệm, không lẽ anh còn là trinh tiết liệt nam?

Đối với vẻ mặt không dám tin của Tô Noãn, Lục Cảnh Hoằng đột nhiên gợn lên khoé miệng, cười đến mây bay nước chảy lưu loát sinh động, rất nhẹ cũng là phát ra từ nội tâm vui vẻ, bàn tay thấm máu của anh vuốt ve hai gò má cô:

“Rốt cuộc em cũng gọi tên anh rồi sao? Gọi nhiều vào đi, tên này từ nay về sau chỉ thuộc về em.”

Không có phụ nữ nào khác có tư cách gọi tên anh, anh chỉ nguyện ý nghe được tên mình từ trong miệng cô, đây cũng là một loại hạnh phúc cùng thoả mãn khác.

“Anh rốt cuộc nghe hiểu lời tôi không hả, tôi nói...”

Tô Noãn chán nản giải thích bị chìm ngập trong môi, cô trợn tròn đôi mắt, muốn đẩy Lục Cảnh Hoằng ra, thế nhưng anh lại dùng sức giam

cầm thân thể cô, tới gần một bước, mạnh mẽ ngăn chặn miệng cô.

Quanh mình vang lên một mảnh âm thanh thổn thức, Tô Noãn lập tức đỏ mặt, liều mạng xô đẩy Lục Cảnh Hoằng, khi cô cơ hồ muốn thở không nổi thì anh buông lỏng cô ra, sắc mặt cũng không khác thường.

“Lục tiên sinh, anh xác định anh muốn tố cáo Tô tiểu thư vào nhà trộm cắp sao?”

Lục Cảnh Hoằng liếc mắt nhìn Tô Noãn há to miệng hô hấp, xách túi giấy trên bàn lên, hướng cảnh viên đang chờ đáp án cười, chột như gió xuân tới một đêm phong hoa không có gì hơn:

“À, chúng tôi quyết định hoà giải nội bộ, nếu có vấn đề gì, tôi sẽ tiếp tục gọi điện thoại tới.”

Khi Tô Noãn kịp phản ứng thì Lục Cảnh Hoằng đã kéo tay cô đi trên hành lang cực cảnh sát, bốn phía cảnh viên đi ngang qua đều không quên nhìn đôi nam nữ đang nắm tay nhau một chút.

“Bây giờ trở về thu dọn hành lý đi.”

“Tôi không nhớ rõ tôi có nói muốn dọn đi với anh...”

“Anh không hy vọng phụ nữ của anh còn muốn sống trong nhà của chồng cũ, không có người đàn ông nào có thể dễ dàng tha thứ.”

Lục Cảnh Hoằng nói lời này thì giọng nói mang theo vị chua, anh khinh thường che dấu ở trước mặt cô, mà anh vừa nói ra những lời này, liền để lộ ra bí mật anh sớm đã biết – anh vẫn luôn điều tra cô.

Tô Noãn trừng mắt nhìn anh, nín thở một hơi, muốn lập lại chiêu cũ

đạp anh một cước, lại phát hiện đã không còn hứng thú, không nhiều lời với anh nữa, liền quay đầu lại đi về phía cửa, lại nhìn thấy Cố Lăng Thành đâm đầu đi tới.

Chương 46: Mang thai hộ

Edit: Hiếu Đồng

Cố Lăng Thành bước đi rất mau và vội vàng, lại nhìn thấy Tô Noãn đối diện thì nháy mắt cũng dừng lại bước chân, anh đứng ở giữa hành lang, nhìn cô, sau đó tầm mắt chuyển về phía Lục Cảnh Hoảng bên cạnh.

Chỉ là lẳng lặng đứng ở đó, Cố Lăng Thành trên mặt lộ ra ý cười, nụ cười khó có thể nắm bắt.

Tô Noãn thản nhiên quay mặt sang một bên, bàn tay vốn đang bị nắm lấy nhẹ nhàng được buông ra, Lục Cảnh Hoảng thu hồi tay của mình, không hề như vậy dùng sức giam cầm Tô Noãn nữa, cô có thể cảm nhận được không khí lạnh như băng xâm nhập vào lòng bàn tay cô.

“Cố thị trưởng, như thế nào tự mình đến đây? Có việc gì cứ gọi điện thoại tới nói một tiếng là được rồi a.”

Trên bậc thang đột nhiên vang lên một đạo giọng nam sang sảng, ngay sau đó một người đàn ông trung niên mặc cảnh phục xuất hiện ở giữa hành lang, quân hàm trên vai cảnh sát để lộ thân phận của ông ta, ông ta mỉm cười đi đến bên cạnh Cố Lăng Thành:

“Khó có dịp tới một chuyến, Cố thị trưởng đến phòng làm việc của tôi nói chuyện văn đi.”

Cố Lăng Thành ứng đối cười nhạt, không nhìn Tô Noãn lấy một cái,

người đàn ông trung niên khách sáo với Cố Lăng Thành xong hiển nhiên cũng chú ý tới Tô Noãn và Lục Cảnh Hoằng đối diện, khi nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng thì kinh ngạc một lúc.

“Đây không phải là Lục phó bộ trưởng sao? Nếu như tôi không có nhận lầm.”

Lục Cảnh Hoằng vẻ mặt vẫn chưa thay đổi, ngay cả cho ra một nụ cười cũng cực kỳ miễn cưỡng, anh hướng người đàn ông trung niên hơi vui mừng này gật đầu chào hỏi, nói ngắn gọn một câu:

“Có vài việc cần tới đây xử lý, bây giờ đã giải quyết xong rồi, chúng tôi xin cáo từ trước.”

Anh dùng từ “Chúng tôi”, mà không phải là “Tôi”, người ở đây nghe được rất rõ ràng, nhưng mà khi anh nâng bước rời đi thì chỉ có một mình, cũng không có kéo Tô Noãn đang đứng bên cạnh anh đi theo.

Tô Noãn ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn bóng lưng Lục Cảnh Hoằng, sau đó giật mình hiểu rõ dụng ý của anh, anh là muốn cho cô lúc này lựa chọn giữa anh và Cố Lăng Thành sao?

Có phải anh muốn biết cô có chủ động theo sau hay không, hay vẫn là ở đây lựa chọn Cố Lăng Thành, anh là muốn được ăn cả ngã về không, hay là quá mức tự tin, tin tưởng cô nhất định sẽ lựa chọn đi cùng anh?

Đây là ham muốn giữ lấy trời sinh của đàn ông đang tác quái đi, Lục Cảnh Hoằng bộ dạng ra vẻ không thèm để ý chút nào, ai biết nội tâm của anh có phải thật vậy hay không định cho cô một cơ hội tự do lựa chọn!

Tô Noãn di chuyển hai chân, liền đuổi theo, cái giây phút gặp thoáng

qua này, cô cũng không có liếc mắt nhìn Cố Lăng Thành một cái, đúng vậy a, hiện tại ngay cả khoé mắt cũng không nguyện nhìn, gặp nhau là người xa lạ mới là kết quả tốt nhất.

Cô cũng không có nhìn thấy, nụ cười trên mặt Cố Lăng Thành sau khi cô rời đi không hề lưu luyến, trong nháy mắt âm đạm tắt dần, nhìn phía trước anh không phân rõ được cảm xúc.

Cô rất nhanh liền đuổi theo Lục Cảnh Hoảng, lại không biết là tốc độ của cô quá nhanh hay là anh cố ý thả chậm bước chân, chờ tới khi vai kề vai thì tay của anh không lộ ra dấu vết giữ lại năm ngón tay cô.

Tô Noãn ngẩng đầu nhìn, lại trông thấy khuôn mặt tuần tú của anh cũng cúi đầu nhìn, trên mặt của anh vẫn như cũ không có biểu tình rõ ràng, nhưng khi nhìn ở trong mắt cô, lại không chỉ trong trẻo lạnh lùng, mà còn có dịu dàng nói không rõ.

Cô có chút không kháng cự được dịu dàng như vậy, cho nên dứt khoát quay đầu, không nhìn thấy thì sẽ không đi nghĩ nhiều, tùy ý anh dẫn cô ra khỏi cửa lớn cục cảnh sát, đi về phía chiếc xe đang đậu.

“Anh thật sự thích tôi sao?”

Tô Noãn không có phối hợp lập tức chui vào trong xe, là là đứng bên cửa xe Lục Cảnh Hoảng mở ra cho cô, ngẩng đầu nhìn anh, khoé mắt khẽ cong đủ làm cho một người đàn ông lâm vào xúc động.

Cô hỏi có chút không đầu không đuôi, nhưng mà lại như là nổi lên dững khí nhất định, cho dù ý thức được mình lỗ mãng, nhưng cũng không có thu hồi câu hỏi này hoặc là ý tứ sống chết mặc bây.

Lục Cảnh Hoảng hai tay còn khoát trên cửa xe, anh nhìn chăm chăm

đôi mắt xinh đẹp kia của cô, nội tâm sôi trào không nói câu gì, anh nhìn cô thật lâu, thật là lâu, mới thốt ra một câu:

“Ừ, chẳng lẽ không thể sao?”

Đôi mắt phượng xinh đẹp vụt sáng, cô gật đầu, trên mặt cười có chút âm đạm, cô cúi người ngồi vào ghế lái phụ, trước khi anh đóng cửa xe, ném ra một câu:

“Có lẽ một ngày nào đó anh sẽ thay đổi đáp án của mình.”

Cô từ từ nhắm hai mắt dựa vào chỗ ngồi, lông mi rậm rạp thon dài nhẹ nhàng vẩy, che đậy cảm xúc nơi đáy mắt, Lục Cảnh Hoằng lặng đi một chút, lập tức liền thanh thanh đạm đạm cười rộ lên:

“Đúng là sẽ thay đổi, nếu một ngày nào đó chúng ta yêu nhau, cái từ thích này không còn thích hợp nữa.”

Tô Noãn thoáng chốc mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt bình tĩnh kia, nụ cười trên mặt Lục Cảnh Hoằng phóng đại, không còn hình tượng một người cao ngạo lạnh lùng nữa, rất giống một cậu học sinh trong sáng đang rơi vào tình yêu đơn phương:

“Em không cần kinh ngạc, em nên biết anh sẽ không tùy tiện lên giường với một người phụ nữ.”

Tô Noãn không dự đoán được Lục Cảnh Hoằng sẽ khơi lên chuyện tối ngày hôm qua, anh không có chút nào lúng túng không được tự nhiên, giống như chuyện tối ngày hôm qua đối với anh mà nói chỉ là chuyện thường như ăn cơm bữa.

“Tôi không có, tôi chỉ là tò mò anh có thể mặt không đổi sắc nói ra như vậy, nhất định là từng có rất nhiều phụ nữ đi?”

Trên mặt Tô Noãn đột nhiên hiện lên một lúm đồng tiền xinh đẹp, giọng điệu nhạo báng giống như là đang đùa giỡn cùng Lục Cảnh Hoằng, Lục Cảnh Hoằng cúi đầu nhìn cô, độ cong nơi khoé miệng càng thêm rõ ràng:

“Em là đang ghen hả?”

Tô Noãn nụ cười cứng đờ, rũ xuống lông mi vụt sáng, không trả lời.

Lục Cảnh Hoằng thay cô đóng cửa xe, mình cũng lên xe, anh khởi động xe, khoé môi nhếch lên nụ cười thản nhiên, cũng không nói thêm lời nào.

Tô Noãn sau khi nghiêng đầu nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng trong kính, trông thấy bộ dạng trên mặt anh tựa tiểu phi tiểu, có chút bức bối tức giận, hơn nữa cũng vì chính mình vừa hỏi ra khỏi miệng mà cảm thấy không hiểu ra sao cả.

Tại sao cô lại phải hỏi như vậy, cô không phải nói là cần tỏ ra xem như không để ý sao?

Nếu không thèm để ý, thì bộ dạng bây giờ là như thế nào?

Tô Noãn bắt đầu thấy không được tự nhiên, cô cảm thấy ở trước mặt Lục Cảnh Hoằng không cách nào chịu nổi nữa, vì thế đưa tay ấn nút mở cửa xe:

“Tôi muốn xuống xe.”

“Không được.”

Lục Cảnh Hoằng quay đầu nhìn cô xấu hổ, cười đến càng thêm thâm

vị, cô dùng sức đi ấn cái nút, lại phát hiện cửa xe đã bị khoá trái.

Cô căm giận trừng mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng, thế nhưng anh lại thuy thủ chung cười nhạt nhìn cô, giống như là đang nhìn một con chuột hoa làm nũng buồn cười, mím chặt môi, hơi hơi nheo lại đôi mắt đằng sau mắt kính kia.

“Mở cửa xe ra, tôi muốn xuống xe.”

Tô Noãn cường ngạnh ra lệnh, đôi mắt phượng vốn ngây ngô kia thế nhưng lúc này lạnh nhạt trừng anh, Lục Cảnh Hoằng nụ cười dần dần buông xuống, anh tự tay nhấn một cái nút, cửa xe liền đột nhiên mở ra.

Tô Noãn xuống xe, cô đứng bên cạnh xe, có điểm khó chịu, Lục Cảnh Hoằng im lặng ngồi trên ghế lái, tầm mắt nhìn thẳng về phía trước, không có nhìn cô, dĩ nhiên cô hay là tức giận.

Cô đã không còn là cô gái nhỏ năm xưa, một Cố Lăng Thành đã cho cô một bài học máu chảy đầm đìa, cô không thích lại bị nắm mũi dẫn đi, sợ phải giẫm lên vết xe đổ, cũng sợ một lần nữa lại bị vứt bỏ.

Cô không rõ ràng lắm quan điểm về tình cảm của Lục Cảnh Hoằng có giống nhau hay không, nhưng cô không muốn trở thành con mồi trong cuộc đua trò chơi này, một lần hai lần, đối với cô mà nói, cũng không khác gì đùa bỡn.

Cô đóng lại cửa xe, liền đi ra ngoài, trên chân còn mang đôi dép da kia, đi chưa được một bước, thân thể liền bị lực độ đuổi theo phía sau kéo lấy, dễ dàng xoay người cô lại.

Lục Cảnh Hoằng cũng không có vì vậy mà hờn giận bức mình, anh một tay ôm eo cô, một tay kia nâng cằm cô lên:

“Em là người phụ nữ đầu tiên cũng là duy nhất nằm ở trên chiếc giường lớn kia, có cần anh nói rõ hơn nữa không?”

Tô Noãn thẳng tắp nhìn vào con người của anh, giống như đang xác định anh có lừa gạt cô hay không, thế nhưng anh lại cúi người hôn xuống, hôn rất sâu, một bàn tay thủy chung dịu dàng mạnh mẽ nâng cầm cô:

“Không cần cáo kinh với anh, hả?”

Anh có lẽ căn bản không biết cô vì cái gì đột nhiên tức giận, Tô Noãn cũng không giải thích gì nữa, khi Lục Cảnh Hoảng dùng ngữ khí khiêm nhường và lịch sự nói chuyện với cô thì Tô Noãn lại không khỏi khiếp đảm.

Có một số đàn ông, đôi mắt càng tỏ ra dịu dàng, kỳ thật trong lòng càng để ý vô cùng, mà theo hiểu biết của cô đối với Lục Cảnh Hoảng, anh là thuộc loại đàn ông này.

Cho nên, cô im lặng để anh ôm vào ngực, đón nhận nụ hôn mềm mại mà bá đạo này.

Cho đến khi di động vang lên, Tô Noãn mới nhẹ nhàng đẩy Lục Cảnh Hoảng ra, anh cũng cực kỳ phối hợp buông lỏng trói buộc cô, đứng ở một bên không quấy rầy cô nghe điện thoại.

Người gọi điện thoại là Lâm Gia Gia, sau khi ấn nút nghe vọng vào đầu chính là giọng lo lắng ân cần:

“Tiểu Noãn, cậu sao rồi, cảnh sát có làm khó cậu không?”

Tô Noãn liếc mắt thấy Lục Cảnh Hoảng đi nơi khác, hơi xoay người,

nói với Lâm Gia Gia đầu bên kia:

“Mình không sao, đã thả ra rồi, lập tức về liền.”

“Thật hả? Vậy tốt rồi, vừa rồi có một người đàn ông gọi điện thoại tới tìm cậu, mình nói cho anh ta biết cậu bị cảnh sát mang đi, sau đó anh ta vội vàng cúp điện thoại, bảo mình đừng lo lắng.”

“Tiểu Noãn, cậu có gặp người đàn ông đó không? Mình nghe ngữ khí của anh ta, giống như là rất có quyền lực đó, hẳn là anh ta đã kêu cảnh sát thả cậu ra hả?”

Tô Noãn nghe Lâm Gia Gia thao thao bất tuyệt báo cáo, ánh mắt thần nhiên, theo bản năng cau lại mi tâm, cô nhìn về phía cửa lớn của cục cảnh sát, lại trong lúc vô ý nhìn thấy bóng dáng ở cửa sổ lầu 2.

Trong lúc cô nhìn sang thì thấy rèm cửa sổ vừa động, thân ảnh kia biến mất trong tầm mắt cô, Tô Noãn cũng đảo tròn mắt, xem như cái gì cũng không có xảy ra, tiếp tục nghe tiếng của Lâm Gia Gia:

“Tiểu Noãn, cậu có đang nghe không?”

“Ừ.”

“Tiểu Noãn, cậu cũng đừng quên cảm ơn người ta, a... Chuông cửa reo, mình cúp máy đây.”

“Được, gặp lại sao.”

Tô Noãn cất điện thoại vào túi quần, Lục Cảnh Hoảng liền đi tới:

“Điện thoại của ai?”

“Gia Gia, cô ấy lo lắng tôi còn bị giam.”

Lục Cảnh Hoằng gật gật đầu, liền kéo cô trở lại bên cạnh xe, lúc này đây không hề thân sĩ tao nhã mở cửa xe chờ đợi, mà trực tiếp nhét cô vào bên trong.

“Tối nay mời cô ấy ăn một bữa cơm tiễn đưa đi.”

“Vô duyên vô cớ ăn cơm tiễn đưa làm chi?”

“Không phải em tối nay muốn dọn qua chỗ của anh sao?”

“Tôi có nói qua muốn ở cùng anh đâu, là do anh một mực tự chủ trương thôi.”

Lục Cảnh Hoằng nghe Tô Noãn cãi lại, nhú mày, một tay đặt trên tay lái, nhìn thấy bộ dạng không chịu khuất phục của cô, lẳng lặng quan sát hồi lâu, Tô Noãn bị anh nhìn thấy sợ hãi, xê dịch thân thể về phía chỗ ngồi bên kia:

“Tôi đang tìm nhà, có nhà thích hợp tôi sẽ lập tức dọn đi.”

Lục Cảnh Hoằng để ý cũng chỉ là do cô ở tại nhà Cổ Lăng Thành mua, chỉ cần đi khỏi nơi đó, như vậy có ở cùng anh hay không căn bản không phải là nguyên nhân chủ yếu xung đột mâu thuẫn.

“Nhà ở Thiên Hương Hoa Đình chẳng lẽ không thích hợp sao?”

“Ở đó quá mắc, anh cảm thấy được một người lao động tầng lớp thấp như tôi trả tiền nổi sao?”

“Anh sẽ lấy giá thuê thấp cho em, nếu em tạm thời có chuyện cần

xoay tiền, anh sẽ không để ý cho em nợ mấy tháng.”

“Thiên Hương Hoa Đình không cho thuê nhà, theo như tôi được biết, đó là khu nhà của người giàu có ở.”

“Anh là chủ nhà, chẳng lẽ còn không thể quyết định là bán nhà hay là cho thuê hay sao?”

Lục Cảnh Hoằng tiếp tục không buông tha làm cho Tô Noãn buồn bực mà chịu thua, cô tìm lý do thoái thác, anh càng mãnh liệt dùng lý do làm cho cô á khẩu không trả lời được, cô biết có nói thêm gì đi nữa thì chỉ có cãi nhau.

“Tôi không muốn cãi nhau với anh, cũng không muốn đến Thiên Hương Hoa Đình ở.”

Tô Noãn trực tiếp thẳng thắn, Lục Cảnh Hoằng nhìn cô, ánh mắt nồng đậm mà không giải thích, anh nói:

“Chúng ta quả thật không nên khắc khẩu, trên thực tế, anh chỉ là muốn thương lượng với em, anh sẽ không bắt buộc em làm chuyện gì, điểm này anh hy vọng em hiểu.”

Khi Lục Cảnh Hoằng nói ra lời này, Tô Noãn thiếu chút nữa từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, chỉ vào mũi anh quở trách anh một chút:

Cái gì gọi là thương lượng, bộ dạng quyết liệt như vậy là đang thương lượng với cô đó sao? Không phải à? Không chừa đường lui cho cô trả lời như vậy chẳng lẽ còn không phải là đem ép cô đến góc tường vô lực phản bác sao?

Nếu cái này trong mắt anh được cho là thương lượng, vậy thì chuyên quyền độc đoán mãnh liệt không nói lý lẽ kia trong mắt anh là

như thế nào! Là phải đem cô trực tiếp trối lại nhốt ở trong nhà sao?

Lục Cảnh Hoằng nhìn chăm chăm sắc mặt thay đổi trong nháy mắt của Tô Noãn, giống như nhìn thấu cô lên án tâm tư của anh, ngấm ngấm hồi lâu, khởi động xe, khi xe chạy vòng tròn trên đường lớn về khu phố cổ thì mới mở miệng:

“Thời gian ba ngày, tự em suy nghĩ một chút, nếu như đồng ý, gọi điện thoại cho anh.”

Tô Noãn thu hồi ánh mắt đang ngấm phong cảnh, nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng:

“Tôi có thể cự tuyệt sao?”

“Anh nói rồi anh sẽ không ép buộc em, nếu như em cảm thấy em còn có thể ở trọ nơi đó.”

“Có ý gì?”

— — — —

Lục Cảnh Hoằng tuyệt không nói dối, cô ngay từ đầu quả thật cũng không đoán sai, trong lúc cô từ trên xe bước xuống thì nhìn thấy dân cư ở khu phố cổ đi ngang qua nhìn cô chỉ trỏ, xì xào bàn tán.

Tuy rằng cô đã an toàn trở về, nhưng không có nghĩa là những người hàng xóm làng giềng này sẽ quên một màn rầm rộ giữa trưa, cô chỉ là đứng ở trước thang lầu, liền nhận được vô số ánh mắt quái dị.

“Anh chờ đáp án của em.”

Lục Cảnh Hoằng khẽ cười nhạt, anh nâng bàn tay thon dài của cô, khẽ cúi xuống hôn, hết sức thân sĩ phong độ buông ra, anh thanh nhã mà ung dung tự tin cười làm cho Tô Noãn chột nhấc chân lên đạp tới.

Chỗ mắc cá chân của Lục Cảnh Hoằng lần nữa bị trúng 1 kích, anh khẽ cau mày, không có cúi người nhìn kỹ vết thương, mà là hơi có vẻ buồn bực nhìn Tô Noãn lẩm bẩm nói:

“Anh nghĩ là em sẽ không lặp lại chiêu cũ, vì cái gì cứ nhè ngay một chỗ mà đá?”

“Tôi cũng nghĩ là anh sẽ né tránh.”

Tô Noãn được như ý ngoài cười nhưng trong không cười, Lục Cảnh Hoằng mày nhíu càng chặt hơn, anh nhìn chăm chăm đôi mắt phượng giao hoạt chớp động của cô, thờ dài, lại không có bao nhiêu ý trách cứ:

“Anh không nghĩ là em đối với anh lại nhẫn tâm như vậy.”

Có chút giống người yêu liếc mắt đưa tình, Tô Noãn quần bách nhưng nhếch miệng, vành tai có chút đỏ lên, mắt tự nhiên trả lời:

“Tôi vẫn cảm thấy anh thuộc dạng người đi trước một bước lên kế hoạch hoàn hảo mười bước.”

“Nhưng một cước này cũng không nằm trong kế hoạch của anh, giống như anh sẽ thích em cũng vượt ra khỏi phạm vi năng lực kế hoạch của anh...”

“Xem như tôi chưa nói gì, hẹn gặp lại.”

Tô Noãn không muốn cùng Lục Cảnh Hoằng tiếp tục nói nhảm, cô nói không lại anh, vô luận là cãi cọ hay là lời ngon tiếng ngọt, cô luôn luôn rơi vào thế hạ phong, cô chạy lên thang lầu, để mặc Lục Cảnh Hoằng đứng nguyên tại chỗ.

Về phần dọn ra khỏi đây, phải đến Thiên Hương hoa đình hay là tìm nơi khác ở, đó là chuyện của ba ngày sau, một khoảng thời gian không dài nhưng cũng không cấp bách lắm, cũng đủ để cho cô nghĩ ra được một kế sách tốt.

Mới vừa mở cửa nhà ra, Lâm Gia Gia liền chạy tới, ôm cô nhìn lên nhìn xuống không ngừng, Tô Noãn cũng không có đi né tránh, thản nhiên mỉm cười, thời điểm Lâm Gia Gia buông cô ra nói kèm một câu:

“Tiểu Noãn, vừa rồi có vị tiểu thư tới tìm cậu, vẫn còn ngồi chờ trong phòng khách kia.”

Tô Noãn theo hướng ngón tay Lâm Gia Gia chỉ nhìn lại, liền nhìn thấy Doãn Thuy Hàm tao nhã ngồi trên ghế sofa, một đôi tay thon dài xinh đẹp để ở trên đầu gối, khi chú ý tiếng vang ở cửa thì liền xoay người lại.

Doãn Thuy Hàm mất đi hai đứa con gắng gượng thoát khỏi khổ sở, Tô Noãn đứng ở cửa không có đi vào nửa bước, mà cô ấy lại chủ động đứng dậy, đứng ở trong phòng khách hướng Tô Noãn gật đầu cười.

Tô Noãn nhú mày lại, nhìn mà không hiểu dụng ý tới nơi đây của Doãn Thuy Hàm, cô ta một đầu tóc đen dài để xoã, để lộ tuổi trẻ quyến rũ, bông tai khảm kim cương, cần cổ trắng nõn ưu nhã thơm mát, chiếc váy prada mùa đông màu đen, biểu tình trên mặt cao quý mà ôn hoà.

Tô Noãn chưa từng quên ngày đó ở trong bệnh viện Doãn Thuy Hàm đối với mình nhìn như kẻ thù, cô ta đem cái chết của con gái oán hận phát tiết trên người cô, Doãn Thuy Hàm đã sớm cho rằng cô hại chết Niếp Niếp.

Mà Doãn Thuy Hàm hiện tại xuất hiện ở đây, là có ý gì, trong con mắt của Doãn Thuy Hàm thâm thù đại hận sâu như vậy, chẳng lẽ cứ như vậy mà mất đi sao?

Không, cô chưa từng cảm thấy Doãn Thuy Hàm là cây đèn cạn dầu, nếu Doãn Thuy Hàm là một người phụ nữ vô tội tốt bụng, như vậy gần 3 năm trước cô ta cũng sẽ không gọi một cuộc điện thoại cho cô.

“Tiểu Noãn, vừa rồi cúp điện thoại một chút, Cố phu nhân đã tới, mình vốn muốn gọi cho cậu, nhưng Cố phu nhân nói cô ấy có thể đợi, cho nên không nói cho cậu biết.”

Lâm Gia Gia không biết ân oán thị phi giữa Tô Noãn và Doãn Thuy Hàm, chỉ là ở đây tốt bụng giải thích, nhận thấy được vẻ mặt Tô Noãn lãnh cảm thì không khỏi giảm nhẹ âm lượng, lo lắng nhìn về phía Doãn Thuy Hàm.

“Lâm tiểu thư, tôi có chút chuyện riêng muốn nói với Tô tiểu thư, hy vọng cô có thể tránh một chút.”

Doãn Thuy Hàm hướng Lâm Gia Gia khiêm tốn nhã nhặn cười cười, Lâm Gia Gia do dự nhìn Tô Noãn, muốn trưng cầu ý kiến Tô Noãn, Tô Noãn vỗ vỗ tay cô, ý bảo cô trở về phòng:

“Gia Gia, cậu vào trước đi, nếu như có chuyện mình sẽ gọi cậu.”

“Ừ, vậy mình về phòng trước đây.”

Đưa mắt nhìn Lâm Gia Gia vào phòng đóng cửa lại, Tô Noãn thản nhiên liếc mắt nhìn Doãn Thuy Hàm, lập tức hướng phòng khách đi vào, rót ly nước uống, mà Doãn Thuy Hàm vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

“Tôi không nghĩ tới cô sẽ tới đây, cô muốn gì, trực tiếp nói rõ đi.”

Tô Noãn đặt lại ly nước liền ngồi xuống ghế sofa, ngữ khí thản nhiên, Doãn Thuy Hàm không có bởi vì Tô Noãn vô lễ mà tức giận, ngay cả lông mi cũng không có động một cái, cũng ngồi xuống theo, động tác cử chỉ so với Tô Noãn không biết tao nhã gấp bao nhiêu lần.

“Tôi biết chuyện lần trước ở bệnh viện, thần chí không rõ nên tôi đối với Tô tiểu thư có nhiều hiểu lầm, cho nên lần này cũng thuận tiện đến nói xin lỗi, hy vọng Tô tiểu thư đừng để trong lòng.”

Tô Noãn cầm lấy điều khiển từ xa, mở ti vi lên, cô không cần ngẩng đầu cũng biết biểu tình trên mặt Doãn Thuy Hàm, mặc kệ cô ta là thành tâm hay giả ý, cô đều chẳng muốn đi để ý tới.

“Nếu như là vì chuyện kia, vậy cô có thể đi được rồi, tôi cũng không có để ở trong lòng, vì người và việc không liên quan cứ để cạnh cạnh trong lòng, không đáng không phải sao?”

Ngẩng đầu lên nhìn Doãn Thuy Hàm trên mặt chợt loé lên vẻ mặt không rõ, Tô Noãn cũng chỉ là nhẹ cười, không cần nói cũng hiểu, nhưng Doãn Thuy Hàm thế nhưng không có vì vậy mà thật sự rời đi, mà là ngồi ở đó cùng cô xem ti vi.

Hồi lâu sau, Doãn Thuy Hàm mới mở miệng, giống như là đã suy nghĩ kỹ càng, cân nhắc dùng từ mới dám nói với cô:

“Tô tiểu thư, tôi không biết có phải hay không cô đã biết, từ lần phẫu

thuật đó tôi không thể sinh con nữa, có thể ngay cả cuộc sống vợ chồng căn bản cũng không thể thoả mãn Cố Lăng Thành.”

Doãn Thuy Hàm nói liên tục, âm thanh cũng không lớn, thậm chí là có chút rõ ràng, Tô Noãn tay đang bấm chuyển kênh dừng lại một chút, nhưng nháy mắt liền khôi phục như thường, bất quá cũng chỉ là kinh ngạc 1 giây.

Cô mặc kệ chuyện cuộc sống vợ chồng Doãn Thuy Hàm cùng Cố Lăng Thành, cô cũng không có nhàm chán đến mức muốn đi tìm hiểu sinh hoạt cá nhân của người khác, nhắc tới cuộc sống vợ chồng, Tô Noãn không khỏi không nghĩ tới chuyện xảy ra tối hôm qua ở nhà Lục Cảnh Hoằng.

Về mặt Tô Noãn có chút hốt hoảng, về mặt này lọt vào tầm mắt Doãn Thuy Hàm vẫn luôn chú ý nhìn cô, nhưng Doãn Thuy Hàm cũng không biết Tô Noãn thất thần là bởi vì Lục Cảnh Hoằng, mà không phải Cố Lăng Thành.

“Tôi có nghe Lăng Thành nhắc qua những năm cùng Tô tiểu thư sống chung, tuy rằng đoạn hôn nhân kia không bệnh mà chết, hoặc nhiều hoặc ít nguyên nhân cũng bởi vì tôi, nhưng tôi cũng hy vọng Tô tiểu thư đừng oán hận Lăng Thành.”

Tô Noãn dừng lại động tác đổi kênh, quay đầu, như có điều suy nghĩ quan sát Doãn Thuy Hàm, cô ta cũng không biến sắc nhìn lại cô, ánh mắt không trốn tránh cũng không có ý đồ tính toán gì.

“Cô đã biết nguyên nhân bởi vì cô, vậy cô càng không nên xuất hiện ở trước mặt tôi, cô nên rõ ràng, so với Cố Lăng Thành, kỳ thật tôi lại càng không chào đón cô.”

Doãn Thuy Hàm nhẹ nhàng mím môi cười nhạt, rồi sau đó về mặt

nghiêm túc nhìn chăm chăm Tô Noãn:

“Đúng vậy, cho nên ông trời cho tôi báo ứng, để cho tôi ở thời khắc phong thái rực rỡ mất đi một đứa con gái quan tâm nhất hết thảy, kết quả như vậy, cũng coi như là không có lỗi với Tô tiểu thư mất đi những thứ kia.”

“Cô đừng nói với tôi, hiện tại cô ngồi ở đây là vì muốn cùng tôi thảo luận nhân quả luân hồi, những lời này, cô nên đi nói với Cố Lăng Thành, để cho anh ta cũng tin tưởng chuyện nhân quả báo ứng này, mà không phải cùng tôi nói xem có hay không.”

Doãn Thụy Hàm nhìn thấy bộ dạng cảnh giác đối chọi gay gắt của Tô Noãn, gật gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ mặt sáng tỏ, trầm mặc một lát, rốt cuộc cũng nói ra mục đích thật sự khi tới đây:

“Tôi biết Tô tiểu thư vẫn luôn rất yêu Lăng Thành, nếu như Tô tiểu thư cũng nguyện ý, xin cô sống chung với Lăng Thành, nếu như là Tô tiểu thư sinh ra đứa bé, tôi nghĩ Lăng Thành nhất định sẽ rất yêu thương.”

Tô Noãn lạnh lùng nhìn thẳng về mặt gần như khần thiết của Doãn Thụy Hàm, sâu kín phun ra mấy chữ:

“Ý của cô là, để cho tôi mang thai hộ giúp hôn nhân của cô và Cố Lăng Thành sao?”

Chương 47: Tại thủy nhất phương

Ở bên kia bờ biển

Edit: Hiếu Đồng

Tô Noãn lạnh lùng nhìn thẳng về mặt gần như khẩn thiết của Doãn Thuy Hàm, sâu kín phun ra mấy chữ:

“Ý của cô là, để cho tôi mang thai hộ giúp hôn nhân của cô và Cố Lăng Thành sao?”

Doãn Thuy Hàm nhìn về mặt Tô Noãn, kéo nhẹ khoé môi, cười đến có chút miễn cưỡng, mang theo ngôn ngữ chua sót bất lực:

“Nếu Tô tiểu thư có thể cho Lăng Thành hiểu rõ tình yêu, tôi sẽ không ngăn cản, từ lúc mới bắt đầu tôi sẽ không ngăn cản qua không phải sao?”

Doãn Thuy Hàm dừng lại một chút, cô hơi ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua căn nhà không tính là sa hoa này, sau đó tầm mắt hạ xuống trên khuôn mặt Tô Noãn:

“Nếu Tô tiểu thư thật sự chấp nhận anh ấy, nên hiểu được mục đích hiện tại tôi ngồi ở đây.”

Cố Lăng Thành cần đứa con, mà Doãn Thuy Hàm sẽ không sinh được nữa, nếu Tô Noãn cô yêu Cố Lăng Thành như vậy, liền giúp anh ấy sinh một đứa con đi, coi như là thoả mãn tình cảm nhớ nhung

của cô dành cho Cố Lăng Thành mấy năm nay.

Tô Noãn giọng điệu mỉa mai nở nụ cười, đem điều khiển từ xa để lại trên ghế sofa, khoanh 2 cánh tay, thản nhiên, đánh giá người vợ thâm tình đại nghĩa này:

“Tôi nghĩ trước khi tôi hiểu ra, cô hẳn là nên rõ ràng chính mình đang làm cái gì, tôi hiện tại bất quá cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường nhất, không cần thiết để cho cô đường đường là Thị trưởng phu nhân lãng phí tâm cơ giểu cợt như vậy.”

Trong ti vi còn vang lên tiếng nhạc vui, nhưng không cách nào làm dịu đi bầu không khí từ từ căng thẳng lạnh lùng bên trong phòng khách, Tô Noãn nhìn Doãn Thuy Hàm khẽ vận chân mày, nhẹ nhàng cười cười:

“Nếu mấy tháng sau cô tới tìm tôi nói mấy lời này, tôi thế nhưng có thể thật đúng là nghĩ đến cô vì Cố Lăng Thành mà cam nguyện uỷ khuất mình, dù sao ngay cả người chồng chân chính của mình cô cũng có thể khoan dung có thêm vợ, quả thật là rất mê người.”

“Tôi tiểu thư không tin ý của tôi sao?”

“Tôi chưa bao giờ hoài nghi động vật giống cái đang lúc vì con giống đực nào đó mà liều đánh nhau một sống một chết, thế giới động vật, hẳn là cô có xem qua đi, cô cảm thấy một con báo có thể chứa hai con hổ sao?”

Dung nhan tinh xảo của Doãn Thuy Hàm bên dưới vẻ mặt bình thản trầm xuống, cô ta nhìn Tô Noãn không ngừng nói một từ, không phủ nhận cũng không thừa nhận Tô Noãn giờ phút này đưa ra phỏng đoán.

“Nếu tôi đi mang thai hộ, vậy cô định an bài chỗ ở của tôi như thế nào, thân là vợ lớn cô nếu có thể chủ động sắp xếp giúp chồng mình tìm phụ nữ, như vậy tự nhiên sẽ không để ý đem hang ổ ân ái của bọn cô tặng cho một phụ nữ khác, cho nên Cố phu nhân, cô phải rời đi sao?”

Tô Noãn cười lạnh nhìn thẳng Doãn Thuy Hàm đối diện, Doãn Thuy Hàm nhú mày, ngữ khí hờ hững đáp lại Tô Noãn từng bước ép sát, giống như cái đề tài này bất quá cũng chỉ là việc nhà để hai người phụ nữ nói chuyện phím:

“Tôi tiểu thư nếu nghĩ đến quay về bên Lăng Thành, tối thiểu không nên phá huỷ anh ấy không phải sao?”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ tới muốn cướp đi Cố Lăng Thành từ trong tay cô, cô cho rằng tôi còn có thể muốn một tay tự phá huỷ tất cả hạnh phúc của đàn ông sao?”

Tóc mái dài màu nâu trên trán che lại đôi mắt cô, Doãn Thuy Hàm nhìn sang, liền chỉ nhìn thấy khoé miệng Tô Noãn thản nhiên trào phúng:

“Huống chi, tôi vì cái gì phải đi phá huỷ anh ta, cô cho là Cố Lăng Thành là người đàn ông dễ dàng bị huỷ diệt như vậy sao? Đừng quên, tôi với anh ta mà nói, bất quá cũng chỉ là món đồ chơi hứng thú nhất thời mà thôi, sau khi thắng một ván cờ liền vứt bỏ đi.”

“Tôi tiểu thư, thật sự cho rằng Lăng Thành chỉ là đem cô trở thành quân cờ lợi dụng xong rồi ném bỏ sao?”

Tô Noãn đứng dậy mới vừa đi được một bước, liền nghe được thanh âm khinh u của Doãn Thuy Hàm từ phía sau truyền đến, cô hơi nghiêng đầu, mắt nhìn xuống vẻ mặt xinh đẹp điển cố của Doãn Thuy

Hàm hơi thở nồng đậm:

“Cô muốn nói gì cứ nói thẳng ra tốt hơn, không cần phải quanh co lòng vòng với tôi như vậy, tôi nhớ được trước đây tôi từng nói qua, chúng ta không phải bạn tốt thân thiết gì, ngay cả nhiều khi ở chung một giây cũng làm cho đối phương không được tự nhiên.”

Doãn Thuy Hàm ngồi ở trên ghế sofa, ngẩng đầu nhìn Tô Noãn lời nói lạnh nhạt, sắc mặt buồn tẻ:

“Anh ấy có nhiều phụ nữ như vậy, lần lượt thay đổi, nhưng chỉ riêng cô là anh ấy dây dưa nhiều năm như vậy, anh ấy còn không muốn chặt đứt quan hệ với cô, cô không phải không biết nói anh ấy vô tình, nếu anh ấy giống như lời nói thật muốn cùng một người phụ nữ phũ sạch quan hệ thì...”

“Cho nên, nếu như là cô, tôi nghĩ anh ấy sẽ không quá bài xích tôi làm ra quyết định này.”

Mặc dù hôn nhân trở nên hữu danh vô thực, cũng phải nỗ lực bảo vệ vinh quang chói lọi bên ngoài, duy trì hình tượng vợ chồng mẫu mực Cố phu nhân cùng Cố phó thị trưởng của cô ta?

Thay vì khiến chồng ở bên ngoài tầm hoa văn liễu*, chẳng thà tự mình tìm đàn bà thích hợp, để có thể vừa ràng buộc tâm của chồng, vừa có thể khiến cho đoạn hôn nhân này tiếp tục nữa, mà không phải kết thúc thảm đạm.

*đào hoa, trăng hoa

“Tôi rất hiếu kỳ, năm đó cô khóc lóc cầu xin tôi thành toàn cho cô và Cố Lăng Thành, có phải thật là vì thương anh ta hay không, nếu như đây được gọi là tình yêu, tôi cũng nghi ngờ, làm sao cô có thể thờ ơ

đưa tiểu tam vào cửa?”

Nếu quả thật yêu một người đàn ông, hận không thể trong mắt trong lòng của anh ta chỉ có một mình cô, như thế nào còn có thể nói, giúp người đàn ông mình yêu thích tìm kiếm một người phụ nữ thích hợp làm tình nhân.

Tình yêu như vậy, xác thực làm người ta khinh bỉ đi.

Gặp phải chất vấn của Tô Noãn, cảm xúc trạng thái của Doãn Thụy Hàm vẫn luôn thập phần bình tĩnh, thanh âm nhẹ nhẹ như nước:

“Tôi cũng là một người phụ nữ thực tế, cho dù hiện tại đang ở vị trí này, cũng rõ ràng mình muốn gì, tôi sẽ không chấp nhất với bất luận một chuyện nào, bao gồm tình yêu, tự nhiên cũng bao gồm đàn ông.”

Tô Noãn nhìn thấy Doãn Thụy Hàm tự mình xử lý chuyện bên ngoài như vậy, trầm mặc trôi qua cười rất bình thường, không mang theo châm biếm gì:

“Vậy cô và Cố Lăng Thành thật đúng là trời sinh một đôi, đều không thèm khát tình yêu, sống chung một chỗ cũng xác thực giảm đi không ít mâu thuẫn phát sinh giữa các cặp vợ chồng bình thường.”

“Tôi tiểu thư cô không tin tôi yêu anh ấy, tôi cũng không có tư cách ép buộc cô đi tin tưởng, nhưng tôi cũng hy vọng Tô tiểu thư hiểu được, trừ bỏ tình yêu, cuộc sống còn có nhiều chuyện khác quan trọng hơn, tôi chỉ đưa ra lựa chọn mà mình cho là thoả đáng nhất.”

“Cho nên, chỉ vì chuyện quan trọng hơn của cô, mà có thể mặc kệ hiềm khích trước kia, thoải mái tới chỗ tôi, tốt bụng bố thí cho tôi cái nhiệm vụ vinh quang và may mắn này sao?”

“Cô phải cô thương anh ấy sao?”

Doãn Thuy Hàm nhú mào lại, giống như đã sớm nhận định sự thật này, mà cô ta giờ phút này giống như một người vợ lớn ban ơn, định ban cho tình yêu cay đắng của Tô Noãn dành cho chồng mình một cơ hội trở thành phụ nữ ở bên cạnh chồng mình.

“Cô vẫn luôn yêu Cố Lăng Thành, không phải sao?”

“Không yêu.”

Câu trả lời được lập lại lần thứ nhất, rất đơn giản cũng rất quyết đoán, Tô Noãn ngược mi mắt lên, dùng đường cong vắng lặng mà kiêu ngạo liếc xéo cô ta:

“Không thương.”

Tô Noãn sắc bén xoay người, vòng qua sofa đi về phòng ngủ, Doãn Thuy Hàm chẳng biết đứng lên khi nào, nhìn thân ảnh mảnh mai của cô, vẫn còn tao nhã mà cười cười:

“Tô tiểu thư yêu người khác sao? Là ai đây? Lục Cảnh Hoảng, hay là Lục Thiếu Thần đã chết, hay là người đàn ông trong xe thể thao màu xanh ngọc bích lần trước?”

Tô Noãn kinh ngạc quay đầu, nhìn Doãn Thuy Hàm khoé môi tươi cười, thật lâu sau, lãnh đạm trả lời:

“Đó là chuyện của tôi, không nhọc công cô lo lắng, cô có thời gian như vậy, chẳng thà cô nên quan tâm nhiều hơn cuộc sống hôn nhân của mình một chút đi.”

Doãn Thuy Hàm thu lại nụ cười, yên lặng đón nhận ánh mắt của Tô

Noãn, nhúu hàng mi dày lại:

“Tôi không hiểu Tô tiểu thư vì cái gì luôn nói làm người khác khó chịu mà tức giận? Cho dù tôi mang theo thành tâm mà đến.”

Mang theo thành tâm? Là cố tình đi!

Tô Noãn lãnh trào gợn lên khoé miệng, cô không phải đứa ngốc, sao lại không nhìn ra Doãn Thụy Hàm đang đùa giỡn?

Doãn Thụy Hàm sớm nên rõ ràng tính cách của Tô Noãn, tâm cao khí ngạo cô làm sao có thể đồng ý mang thai hộ?

Năm đó trong lúc cô vẫn còn là Cố phu nhân, cô liền không tha thứ cho Cố Lăng Thành bên cạnh có người đàn bà khác, bây giờ cô càng sẽ không hèn mọn tự hạ thấp mình đi làm một kẻ thứ ba bị người đời phỉ nhổ, trở thành cái loại người chính mình chán ghét kia.

“Tôi đồng ý mang thai hộ, cô có thể cho tôi cái gì, cô có thể đem tất cả những thứ tôi từng mất đi trả lại cho tôi sao? Bất quá nếu như không thể, cũng đừng có tiếp tục thảo luận với tôi cái đề tài nhằm chán liên quan đến tình yêu.”

Tô Noãn ánh mắt lạnh lùng nhìn Doãn Thụy Hàm, được một lát, bỗng nhiên cười cười:

“Tình yêu của tôi cũng không có vĩ đại như cô, cho nên tôi đã sớm quyết định không còn yêu nữa, mấy năm trước cô cũng đã thành công cướp đi món đồ tôi quan tâm, hiện tại không cần thiết trở lại khoe khoang.”

“Nếu như cô nhất định cảm thấy tôi hại chết con cô, tôi cũng không còn gì để nói, ít ra lúc đó tôi cũng dốc hết sức liều mạng đi cứu con

bé, coi như là cũng không có lỗi với nó, tuy rằng tôi và nó không có cùng quan hệ huyết thống.”

Doãn Thuy Hàm sắc mặt đột nhiên tái nhợt, tay cầm túi xách chậm rãi siết chặt, cô cứng đờ nâng lên khoé miệng, trên vầng trán lộ ra nhàn nhạt ẩn nhẫn không vui.

“Tôi cũng không nghi ngờ cho rằng mình là một thánh mẫu từ bi, cũng không cho rằng Doãn Thuy Hàm cô là cây đèn cạn dầu, tối nay tôi sẽ dọn đi khỏi nơi đây, sẽ không để cho cô phải ăn không ngon, ngủ không an giấc.”

Tô Noãn nói xong, liền mở cửa vào phòng, một tiếng bịch nặng nề mà đóng lại, không quan tâm tới Doãn Thuy Hàm bên ngoài có tâm tình gì, chỉ là ngồi ở bên giường, ngồi rất yên lặng.

— — — — —

Khi đồng hồ treo tường vang lên tiếng chuông báo hiệu 8 giờ tối thì cửa thư phòng của anh bị gõ mở, Kiều cười dài đứng ở cửa, trong tay bưng một ly Cappuccino, đó là anh nhờ Kiều đi ra quán cà phê bên ngoài Thiên Hương Hoa Đình mua.

Lúc ấy, Lục Cảnh Hoằng đang ngồi ở trước bàn đọc sách, nghiêm túc nghiên cứu một quyển sách, anh ngẩng đầu lên nhìn thấy Kiều, liền khép lại quyển sách vốn đang xem mê mẩn, cũng đem bỏ vào trong ngăn kéo.

Kiều nhân dịp chú ý đưa mắt nhìn sang, phát hiện đúng là quyển sách “Tình yêu 36 kế” lần trước Lục Cảnh Hoằng ghét bỏ để lại trong xe, anh cũng không biết Lục Cảnh Hoằng đem sách về từ khi nào.

“Lục bộ, đây là Cappuccino anh muốn.”

Lục Cảnh Hoằng đón nhận cái ly, nhìn Kiều thản nhiên cười cười, khó có được tâm tình tốt như vậy, để lộ ra hàm răng trắng tinh, Kiều hiểu ý gật đầu, nhìn Lục Cảnh Hoằng vừa uống Cappuccino, vừa mở tài liệu ra.

“Còn có chuyện khác sao?”

Lục Cảnh Hoằng thấy Kiều vẫn chưa rời đi, một mực đứng yên lặng bên cạnh bàn, liền ngẩng đầu hỏi, dưới tình huống bình thường, khi mua xong Cappuccino cho anh chính là giờ Kiều tan sở.

Kiều cúi đầu suy nghĩ kỹ mấy giây, lần nữa ngược mắt lên thì trên mặt mang theo mỉm cười, hướng Lục Cảnh Hoằng bẩm báo một chuyện:

“Lục bộ, Tô tiểu thư ở trong phòng khách...”

“Khụ khụ...”

Lục Cảnh Hoằng nhất thời sơ ý, Cappuccino uống vào trong khí quản, cổ họng ngứa ngáy khó nhai ho khan, từng giọt Cappuccino nhếch nhác rơi trên văn kiện, chất lỏng nóng bóng loang ra làm lem một mảng lớn màu mực.

“Lục bộ, anh có sao không?”

Kiều ân cần tiến lên, đưa lên một cái khăn tay, Lục Cảnh Hoằng đón nhận lau chùi khoé miệng cùng vết bẩn trên áo sơ mi, thân thể đã đứng lên khỏi ghế, vừa bước nhanh đi ra ngoài vừa trách cứ Kiều:

“Vừa rồi sao không nói cho tôi biết, cậu học được tự chủ trương từ khi nào rồi hả?”

Anh không ngờ tới Tô Noãn đêm nay sẽ tới, anh biết Tô Noãn luôn quật cường khó tính, không thể khuất phục nhanh như vậy, chỉ có người đuổi cô ấy một bước cô ấy mới có thể đi về phía trước nửa bước, mà lần này lại phối hợp đến khiến cho anh chắc lưỡi hít hà.

Lục Cảnh Hoảng cảm giác được nhịp tim của mình đang từ từ tăng nhanh, anh tất nhiên là biết Tô Noãn lúc này đến ý vị như thế nào, tinh thần bắt đầu rối loạn, có kích động hưng phấn cũng có thấp thòm khẩn trương.

Mới vừa bước ra cửa thư phòng, ở một bên giá sách bằng kính thủy tinh phát hiện áo sơ mi mình dính vài giọt vết bẩn, hơi nhú mày lại, lập tức thay đổi phương hướng, bước nhanh về phía phòng ngủ bên cạnh.

Lục Cảnh Hoảng ở trong phòng thay đồ nhanh chóng chọn bộ quần áo để thay, vừa cài lại áo sơ mi, vừa liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức bên cạnh, chờ cho sau khi cài xong cúc áo, ở trước gương qua lại vòng vo vài lần, sau khi xác định không có vấn đề gì, mới đi ra ngoài, bước chân rất nhanh mà có vẻ hơi rối loạn, mất đi dáng vẻ tao nhã khắc chế trong quá khứ.

Khi đi ra khỏi phòng ngủ thì không cẩn thận vấp phải cánh cửa, cả người chật vật đập vào khung cửa bên ngoài, từ lúc anh đi tới phòng khách, cũng không có xảy ra chuyện gì làm cho anh cảm thấy mất mặt nữa, trên mặt thủy chung vẫn duy trì vẻ mặt trấn định mà hờ hững.

Tô Noãn ngồi ở ghế sofa phòng khách, Kiều thư ký vừa mới rời đi, hơn nữa nói cho cô biết Lục Cảnh Hoảng hết bận rồi ra, cô không nóng vội, trái lại, càng hy vọng Lục Cảnh Hoảng từ từ hãy ra, để cho cô có đủ thời gian chuẩn bị lý do giải thích.

Trên ghế sofa bày đầy các loại đồ chơi thú nhồi bông, giống y hệt như trên giường lớn kia, những món đồ chơi đáng yêu kia đang hướng về phía cô ngây ngô cười ngọt ngào, Tô Noãn cúi đầu nhìn mấy món đồ chơi này cùng với phong cách thiết kế trong phòng cũng không hợp nhau, toát ra vẻ ngây ngô.

Không biết Lục Cảnh Hoằng ở đâu tìm được đầy đủ mấy món đồ chơi này, cố gắng khâu vá lại tuổi thơ của cô đã bị vỡ ra từng mảnh nhỏ, trong lòng Tô Noãn tràn ngập chua xót cảm động.

Chưa bao giờ có một người đàn ông nào giống như anh, nghĩ tới việc xây dựng lại một tuổi thơ tốt đẹp cho cô.

“Em đã đến rồi.”

Câu văn trần thuật rất bình thản, Tô Noãn nghe thấy thanh âm của Lục Cảnh Hoằng, kéo về suy nghĩ bay xa của mình, anh đang đứng ở trong phòng khách, cô điều chỉnh tốt tâm tình của mình, muốn cho Lục Cảnh Hoằng một nụ cười lịch sự.

Kết quả, mới vừa ngẩng đầu, Tô Noãn liền thật sự nở nụ cười, không vì dung nhan lạnh lùng cao ngạo của Lục Cảnh Hoằng trước mắt, mà vì cúc áo sơ mi cài sai nút cao nút thấp, còn có trên chân anh mang đôi dép ngược.

Lục Cảnh Hoằng thoáng nghi hoặc nhíu mày, nhìn thấy Tô Noãn cười giống như đứa bé, cô tựa người vào trên ghế sofa, cười đến thở không ra hơi, anh không biết trong phòng khách có cái gì đáng để cô cười như vậy.

Thật lâu sau, Tô Noãn mới dừng lại, có chút ngượng ngùng liếc mắt liếc Lục Cảnh Hoằng một cái, cúi đầu, thu lại vẻ mặt cực kỳ khoa

trương của mình, hai má trắng nõn ửng đỏ.

“Cười đủ chưa?”

Lục Cảnh Hoằng nhìn chung quanh một vòng, lại vẫn không phát hiện quái dị nằm ở đâu, trừ bỏ mấy món đồ chơi trên ghế sofa này đối với anh mà nói là những con quái vật nhỏ, cho nên anh chờ Tô Noãn cho anh một lời giải thích hợp lý, cô lại đứng lên, hơn nữa đi về phía anh.

Tô Noãn dừng lại trước mặt Lục Cảnh Hoằng, hơi ngẩng đầu, nhìn ngũ quan góc cạnh rõ ràng của Lục Cảnh Hoằng, vẻ đẹp ban đầu kia tựa như biển tuyết sâu thẳm, trên con người ánh ngược ra vẻ mặt thanh tao cao ngạo kia, Tô Noãn cong lên khoé miệng:

“Muộn quá tôi không tìm được chỗ cho tôi tá túc.”

Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy vẻ mặt của Tô Noãn không phải là giả, quay đầu nhìn thấy hành lý nằm ở cửa, rất nhiều đồ, anh không biết một cô gái yếu ớt như cô vậy làm sao đem tới được, thuận tiện anh cũng ý thức được, Tô Noãn dọn đến ở chung với anh rồi.

Đôi môi mỏng đỏ khê cong nhẹ đến mức không thể nhìn thấy, lập tức khôi phục thẳng băng như lúc ban đầu, tầm mắt anh quay lại, nhíu đuôi lông mày, nhìn xuống Tô Noãn, ở trước mặt cô, không để lộ ra bộ dạng mừng rỡ như điên.

Biểu tình hưng phấn kích động như vậy thật không hợp với anh, một người đàn ông 33 tuổi, không có khả năng vì vậy mà ở trong phòng khách cao hứng nhảy dựng lên, anh cảm giác mình hẳn là nên chứng chặc một chút, vẫn duy trì bộ dáng bình tĩnh tỉnh táo thường ngày.

Tô Noãn nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng cố tình làm ra vẻ nghiêm túc kỳ cục, trong lòng lại mơ hồ chua chua, nhìn bộ dạng này của Lục Cảnh Hoằng, cô đau lòng đến muốn khóc.

Ở trên người anh, cô tựa hồ thấy được từng bóng dáng của mình, còn có bóng dáng của Thiếu Thần, bọn họ đều yêu một người, cuối cùng lại khi không mà chết, cô vốn là có thể thay đổi tình yêu cay đắng của Thiếu Thần....

Cho nên, cô nhịn không được tiến lên nhẹ nhàng mà ôm lấy Lục Cảnh Hoằng, thân thể anh bởi vì kinh ngạc mà khẽ sợ run lên, nhưng sau đó liền đưa ra hai cánh tay vây lấy cô.

Ấm áp ôm trong ngực, xen lẫn hơi thở biến nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho cô không chịu khống chế muốn đi ỷ lại, ít nhất, ở một khắc này, cô không ngăn được Lục Cảnh Hoằng cho hết tất cả bảo vệ.

“Làm sao vậy?”

Giọng nói của Lục Cảnh Hoằng ẩn chứa lo lắng vang lên đỉnh đầu cô, Tô Noãn giật giật đầu, ở lồng ngực của anh tìm được một vị trí thoải mái, thấp giọng thì thào trả lời:

“Lục Cảnh Hoằng, thật ra thì tôi không muốn nói... Anh cài sai nút áo sơ mi rồi, còn có, dép của anh... giống như là mang ngược ấy.”

Cánh tay vòng quanh thắt lưng cô của Lục Cảnh Hoằng cứng đờ lại, trên khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng vẻ mặt có chút cây mạnh, trên lỗ tai dâng lên màu hồng nhạt mơ hồ, hợp với bên tai, chỉ im lặng trong chốc lát, Tô Noãn nghe thấy anh biện hộ:

“Chẳng ai hoàn mỹ cả, em nên hiểu được, đây chẳng qua là chuyện xảy ra ngoài ý muốn nho nhỏ.”

Tô Noãn rúc vào trong lồng ngực anh, không có biểu lộ nặng nề, thoải mái mà mỉm cười, hơi nhắm mắt, gật đầu một cái, nhẹ nhàng thì thầm:

“Ừ, là một chuyện ngoài ý muốn, chuyện ngoài ý muốn rất nhỏ.”

Khi đó Tô Noãn suy nghĩ, nếu trên thế giới này thật sự còn tồn tại một người đàn ông như vậy, có thể vững vàng bắt lấy cô, thật là tốt biết bao, không để cho cô nghĩ phải chạy trốn nữa.

Tô Noãn không biết, khi đó Lục Cảnh Hoằng đang nghĩ, yêu, cho dù là chuyện quay về một ngàn một trăm năm trước, ít ra anh cũng đã thành công bước ra bước đầu tiên, anh đã nắm được vé tàu đi xuyên Bỉ Ngạn, chỉ cần tìm ra được phương hướng đi xuyên qua nội tâm cô.

Bướm bướm bay bất quá chỉ là biển xanh biếc, chỉ vì một đầu biển kia không có phong cảnh làm cho cô lưu luyến, như vậy Lục Cảnh Hoằng đối với Tô Noãn mà nói, có tính là phong cảnh sáng lạn ở bên kia bờ biển không?

Ví ngược dòng mãi mê tìm đường theo đuổi, đường càng thêm trở ngại xa xôi, thuận dòng theo đến tận nơi, giữa vùng nước biếc...

Ngay cả hành trình tình yêu cần phải ngàn dặm đi xa, nếu như sức mạnh tình yêu thật sự to lớn như vậy, như vậy, bọn họ cuối cùng cũng sẽ đạt được hạnh phúc thuộc về bọn họ.

Cho dù, quá trình hạnh phúc, đều có một phen gian nan.

Chương 48: Tình yêu tới quá nhanh

Edit: Hiếu Đồng

Tô Noãn ngồi trước bàn ăn, Lục Cảnh Hoảng tự tay làm bữa tối cho cô, cô từ trưa tới giờ chưa có ăn miếng cơm nào, cho nên ăn như hổ đói, mà Lục Cảnh Hoảng vẫn luôn ngồi bên cạnh, thản nhiên cười nhìn cô.

Nhai nuốt mùi sủi cảo tôm, Tô Noãn không khỏi đối với Lục Cảnh Hoảng sản sinh tò mò, một người thanh cao ngạo mạn cô độc giống như anh vậy, làm sao lại tự mình nấu cơm đây?

“Đừng nhìn, nhìn nữa là mặt anh liền nở hoa luôn đó.”

Lục Cảnh Hoảng đột nhiên lẳng lặng phun ra một câu, Tô Noãn mới phát hiện ra mình thế nhưng lại nhìn chăm chăm anh, không khỏi quýnh quáng đỏ mắt, xấu hổ cúi đầu ăn cơm, Lục Cảnh Hoảng cũng hé miệng cười, vẫn không rời ánh mắt khỏi người cô.

Từ lúc bắt đầu ngồi xuống bên bàn ăn, Lục Cảnh Hoảng vẫn luôn dịu dàng nhìn cô như vậy, nhìn thấy khí khái toàn thân cô đều có vẻ sợ hãi, nhất là chú ý thấy độ cong nơi khoe miệng anh thì ánh mắt phối hợp dịu dàng giống như nước, Tô Noãn đột ngột đổ một thân mồ hôi.

So với dịu dàng khác thường như vậy của Lục Cảnh Hoảng, cô càng có thói quen tiết kiệm lời nói khi ở chung Lục Cảnh Hoảng, trước cái nhìn chăm chú của Lục Cảnh Hoảng, Tô Noãn cảm giác dạ dày mình hơi co rút.

Ăn được gần một nửa, Tô Noãn liền để đĩa xuống, cô không thừa nhận mình bị Lục Cảnh Hoằng nhìn chăm chú làm cho hết hứng thú ăn, cô cảm thấy có thể là do mình đói quá lâu, cho nên nảy sinh ảo giác no bụng.

“Sao không ăn? Ăn không ngon sao?”

Tô Noãn bị hỏi đến có chút khẩn trương cười hề hề, Lục Cảnh Hoằng dáng vẻ dịu dàng lời nói nhỏ nhẹ làm cho cô không biết trả lời như thế nào, nhìn thấy anh đứng dậy đến bưng đĩa ăn của cô, Tô Noãn theo bản năng bắt lấy cổ tay anh:

“Tôi ăn no rồi.”

Lục Cảnh Hoằng quét mắt nhìn bàn tay Tô Noãn nắm lấy cổ tay anh, thành nhiên cười cười, buông chén đĩa xuống, êm ái vuốt ve đỉnh đầu mềm mại của cô, ý vị cưng chiều mủi lòng.

“Ngoan lắm.”

Khóe mắt Tô Noãn giựt giựt, không để lại dấu vết tránh khỏi vuốt ve của Lục Cảnh Hoằng, lui ra khỏi ghế, bưng chén đĩa, không có nhìn vào ánh nhìn chăm chú tràn đầy nhu tình của anh, vội vàng trốn vào phòng bếp.

Hệ thống cung cấp nước chảy ào ào vào trong bồn rửa chén, Tô Noãn đem chén đĩa bỏ vào bên trong, dòng nước lạnh lẽo chảy trên mu bàn tay cô, vốc lên một nắm nước trong lòng bàn tay, cô phảng phất nhìn thấy trên mặt nước loáng thoáng bóng hình mình.

Cô chợt đột nhiên phát hiện ra mình đã rất lưu luyến sủng ái của Lục Cảnh Hoằng, rồi lại sợ hãi lệ thuộc vào loại sủng ái này, cô biết nội

tâm của mình thật ra còn kiêng kỵ bài học mà Cố Lăng Thành mang đến cho cô.

Nhưng mà mấy bài học đó, cứ cho là cô không có dũng khí, càng sợ hãi kiêng kỵ, nhưng trong tiềm thức lại càng muốn đi chinh phục nó, đi đập nát cùng đánh vỡ cái trói buộc phá kén này của cô.

Lục Cảnh Hoằng lặng lẽ xuất hiện có lẽ là điều tốt đẹp cuối cùng trong sinh mệnh của cô, anh không giống Cố Lăng Thành, nắm trong tay cái sự đơn thuần ngây thơ hồn nhiên mà cô từng có, nhưng cô lại phát hiện, anh lại có lực ảnh hưởng giống với Cố Lăng Thành thậm chí là còn sâu hơn.

Cô không biết mình làm sao đi đến được cổng lớn bên ngoài Thiên Hương Hoa Đình, sau đó bồi hồi không ngừng, nếu không phải Kiều thư ký trùng hợp xuất hiện, cô không xác định mình có thể hay không dám vào gõ cửa nhà Lục Cảnh Hoằng.

Nhưng cô không thể phủ nhận chính là, cô không có năng lực chống lại sự tốt đẹp của Lục Cảnh Hoằng, ý chí này vượt ra khỏi phạm vi của cô, muốn đi giả vờ không nhìn thấy, lại thường thường càng thêm để ý.

Cô thậm chí hoài nghi, chẳng lẽ cô thật sự yêu Lục Cảnh Hoằng sao?

Chỉ là, làm sao có thể, quá nhanh đi....

— — —

Suy nghĩ hỗn loạn làm cho Tô Noãn cảm thấy mệt mỏi, nhắm mắt lại hít thở sâu, nhưng mà khi xoay người lại hết sức kinh sợ, nội tâm chân thật của cô hoàn toàn bại lộ.

Cô không biết Lục Cảnh Hoằng vào từ khi nào, anh kề sát thân thể cô, hai cánh tay ôm cô, hơn nữa nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên cánh môi hồng nhạt của cô.

“Sao rửa lâu như vậy?”

“À... lập tức xong ngay thôi.”

Lục Cảnh Hoằng theo động tác Tô Noãn buông cô ra, nhìn cô xoay người đi rửa chén trong bồn, phát ra tiếng vang thanh thúy leng keng thùng thùng, cô vẫn vụng về như trước đây, không biết nấu cơm cũng không biết rửa chén.

Nhìn bóng lưng bức rức của cô, Lục Cảnh Hoằng chậm rãi gợn lên khoé miệng, tiến lên một bước chìa hai tay ra, từ phía sau đem Tô Noãn khoá lại trong lòng, anh đón lấy cái chén từ trong tay cô, lại lấy ra cái khăn sạch sẽ trắng tinh, cẩn thận dùng khăn lau sạch.

Tô Noãn không hiểu ra sao cả bị vây ở giữa một người đàn ông cùng rửa chén, trên da thịt trắng nõn nhiễm lên đỏ ửng, cô không dám há to miệng hô hấp, sợ thờ một cái liền đụng tới đôi ngực kiên cố phía sau.

Như vậy sẽ làm cô không tự chủ được nghĩ tới chuyện tối hôm qua, tuy rằng cô không nhớ rõ quá trình phát sinh, nhưng kết quả là cô tận mắt nhìn thấy, bọn họ có xảy ra quan hệ thân mật nhất, khi bọn họ còn chưa phải là một cặp tương thân tương ái yêu nhau.

Ánh trăng mùa đông xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, Tô Noãn mặc cho Lục Cảnh Hoằng định đoạt đôi tay, cô nghe được thời gian giống như nước chảy đưa tình lưu động, chảy xuôi dưới bầu trời đêm yên tĩnh này.

“Được rồi, giờ đi ra ngoài đi.”

Lục Cảnh Hoằng đem bát đĩa đặt trên kệ tủ, dùng khăn ăn lau sạch hai tay cô, sau đó mới kéo cô ra khỏi phòng bếp, Tô Noãn vẫn còn rơi vào trạng thái mơ hồ, lảng lảng theo sau bước chân của anh tới trước bàn ăn.

Khi cô nhìn thấy trên bàn ăn kia có đặt ly kem chocolate điểm xuyết trái cây thì cô cảm thấy được đôi mắt của mình bắt đầu sáng lên, đại não vốn tràn đầy suy nghĩ rối loạn thì nhất thời tan thành mây khói, cô chỉ nhìn thấy được ly kem mà cô yêu thích nhất.

“Hương vị thế nào? Đây là anh tự mình làm đó.”

Tô Noãn dừng lại cánh tay đang múc kem vài giây, sau đó kinh ngạc nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng, nhưng ngay sau đó liền tiếp tục đưa kem vào trong miệng, cô không tin Lục Cảnh Hoằng là Thượng Đế vạn năng.

Nhưng mà, nếu anh có thể làm ra thức ăn ngon miệng, thì việc làm một ly kem đối với anh mà nói, lại càng là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng Tô Noãn từ trong lòng không chịu tin, đường đường là đàn ông lại khéo tay như vậy.

Lục Cảnh Hoằng nhìn thấu nghi ngờ của Tô Noãn, lại cũng không có mở miệng giải thích, chỉ là lảng lảng nhìn cô, nhìn cô vui mừng tiêu diệt ly kem thật to trên bàn.

Chỉ là khi Tô Noãn ăn vào được một nửa thì cô liền cảm nhận được ly kem này có mùi vị quái dị, bên trong hương chocolate nồng đậm, cảm giác xen lẫn hương thơm cay đắng, theo trực giác cô xác định đây không phải là mùi vị của chocolate.

Tô Noãn tốc độ nuốt kem vào miệng càng ngày càng chậm, cho đến khi Lục Cảnh Hoằng hỏi cô tại sao không ăn, cô mới vừa nhai nuốt vị bơ chocolate vào trong miệng, vừa ngẩng đầu nghi hoặc nhìn anh:

“Anh xác định đây là kem chocolate sao? Vì sao tôi cảm thấy được có mùi vị là lạ...”

Lục Cảnh Hoằng nhìn Tô Noãn đỏ bừng hai má, thản nhiên mở miệng, trên khuôn mặt anh tuần cũng trưng ra nụ cười thản nhiên, liền hành văn mạch lạc lưu loát tự nhiên, chỉ là nhìn chăm chăm cánh môi dính chút bơ của Tô Noãn ánh mắt có chút nóng bỏng.

“À, lúc làm nhìn thấy trong tủ rượu có Hennessy, đổ vào một chút, anh nghe chị Hai nói, kem chocolate thêm rượu đỏ mùi vị không tệ, cho nên muốn, thay vì không bỏ gì hết thì cho thử một ít hương vị vào xem nó như thế nào.”

Tô Noãn dừng lại cái miệng đang nhai hồi lâu, cô cảm nhận được dạ dày đang thiêu đốt hừng hực, thậm chí ngay cả cổ họng cũng nóng như lửa, đây chẳng qua là trong lòng của cô có tác dụng, cô biết điểm này, nhưng không thể phủ nhận chính là, quả thật cô cũng cảm thấy khốn ý.

“Chẳng lẽ hương vị rất kỳ lạ sao?”

Lục Cảnh Hoằng cau mày lại, chồm người ra đến trước mặt cô, Tô Noãn cho là anh cũng muốn nhắm nháp kem ly, liền tốt bụng đem thìa đưa tới, thân thể nghiêng theo về phía trước, hai bên gò má đỏ rực.

Cô không dự đoán được Lục Cảnh Hoằng sẽ bao phủ lên miệng cô, hai tay của anh chống trên mặt bàn, cúi đầu nhẹ nhàng hôn cô, răng môi lưu luyến, Tô Noãn bởi vì khẩn trương mà nhẹ nhàng run rẩy, cô

luôn cảm giác mình làm bản tuyết thánh khiết.

Cô không thể ngăn được nhớ tới tối hôm qua, cũng là do rượu và kem bắt đầu tất cả, chẳng lẽ thật là say rượu loạn tính?

Tô Noãn nhớ lại sáng sớm nhìn thấy một màn kia, đầu vai của Lục Cảnh Hoằng có một vết cắn, lồng ngực và trên lưng đều có vết cào rõ ràng, đó đều là kiệt tác của cô, cô không khỏi hoài nghi cô tối hôm qua không phải là Bá Vương ngạnh thượng cung chứ.

Nếu đúng là như vậy, thì hôm nay ở cục cảnh sát Lục Cảnh Hoằng nói muốn cô chịu trách nhiệm cũng là hợp tình hợp lý, chỉ là cô không nghĩ tới, người đàn ông như thế cũng coi trọng trinh tiết như vậy, mà cô là người phụ nữ đầu tiên của Lục Cảnh Hoằng sao?

Nghĩ đến điểm này, nhịp tim Tô Noãn đập rối loạn, sau đó trọng lực trên môi cô biến mất, cô sâu kín mở mắt ra, liền nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn tuấn tú phóng đại của Lục Cảnh Hoằng, anh mềm nhẹ thở hào hển, hôn xuống khoé môi đỏ tươi của cô.

Hai tay Tô Noãn cũng vòng qua cổ anh, đợi cô ý thức được thì liền cuống quýt lùi về, cô nghe được tiếng cười khẽ khàn khàn của Lục Cảnh Hoằng, hơi thở thấp nhiệt của anh phả vào trên cổ cô.

Tô Noãn ngửa người ra sau, mạnh mẽ kéo ra khoảng cách với Lục Cảnh Hoằng, sau đó khuôn mặt đỏ lên, hướng Lục Cảnh Hoằng bình ổn hơi thở mà nói:

“Tôi không ăn kem này đâu, tôi chưa có say, anh ngàn vạn lần đừng sợ.”

Lục Cảnh Hoằng như lọt vào trong sương mù nhú mày lại, nhìn chằm chằm đôi mắt phượng sáng lấp lánh của Tô Noãn, nâng lên

khoé môi hỏi ngược lại:

“Vậy em nói cho anh nghe một chút đi, anh sợ cái gì?”

Tô Noãn bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, cô vừa rồi chỉ là gấp gáp nói ra ý nghĩ trong lòng, cô lo lắng Lục Cảnh Hoằng sẽ ngại cô say rượu làm loạn rồi đuổi cô đi ra ngoài, lại không nghĩ rằng một người đàn ông chân chính, nếu không muốn, ai có thể miễn cưỡng được chuyện kia.

Lục Cảnh Hoằng ánh mắt không chuyển nhìn chăm chăm cô, Tô Noãn quẩn bách bên tai đỏ lên, cô ra vẻ bình tĩnh đứng lên khỏi ghế, tránh né ánh mắt, chậm chậm di chuyển về phòng tắm, trước khi đóng cửa lại bỏ xuống một câu:

“Tôi muốn đi tắm rồi ngủ.”

Khoé miệng Lục Cảnh Hoằng chứa đựng nụ cười, thân thể cao to đứng thẳng, tầm mắt của anh quét về phía hành lý ngoài cửa, liền đi qua định xách về phòng thay đồ, đi ngang qua phòng khách thì liền nghe được một hồi chuông điện thoại.

Đó là điện thoại của Tô Noãn, thanh âm là từ trong túi xách truyền tới, một lần lại một lần vang lên, rất giống như chủ nhân không tiếp thì thề không bỏ qua, Lục Cảnh Hoằng không vui nhíu mày, để hành lý xuống lấy điện thoại ra.

Hiện lên trên màn hình là dấu hiệu 5 tin nhắn thoại để lại, Lục Cảnh Hoằng cũng nhìn thấy số gọi tới, cái dãy số đó cũng không được Tô Noãn lưu vào trong máy, anh không cho rằng là gọi nhầm điện thoại, cho nên anh nhấn nút mở khoá.

“Noãn Noãn, đã trễ thế này, em đã đi đâu?”

“Noãn Noãn, đừng tùy hứng, nói cho anh biết em ở đâu, anh đi đón em?”

“Noãn Noãn, em còn muốn đùa bao lâu nữa? Một mình bỏ nhà đi như vậy em thấy rất thú vị sao?”

“Noãn Noãn...”

.....

Lực độ cầm điện thoại của Lục Cảnh Hoằng cơ hồ muốn đem nó nghiền nát, anh mắt của anh lạnh lùng nhìn chăm chú về phía trước, lại hình như thông qua vách tường nhìn về nơi xa xăm không rõ, di động đã khôi phục sự yên lặng, thế nhưng anh lại không có lập tức buông điện thoại ra.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy ào ào, anh quay đầu nhìn lại, phòng tắm vốn bằng thủy tinh mờ mờ, anh mơ hồ nhìn thấy phía trên đó rơi ra thân ảnh nhỏ nhắn mảnh mai, sau đó, điện thoại đang cầm trong tay lại chấn động phát ra tiếng, vẫn là dãy số kia.

Lục Cảnh Hoằng lạnh lùng đưa mắt nhìn dãy số đó, hơn nữa không biết là cố ý hay là lỡ tay, ấn xuống nút nghe, anh nghe được đầu kia điện thoại là giọng nam trầm thấp từ tính, anh tự nhiên biết đó là ai.

“Rốt cuộc chịu nghe điện thoại rồi sao? Nói cho anh biết em ở đâu, anh lập tức đi đón em.”

Cố Lăng Thành mang theo hương vị tiếng cười sùng ái, lại không cách nào che dấu lo lắng ẩn núp bên trong giọng nói, Lục Cảnh Hoằng không có mở miệng, chỉ là cầm điện thoại, trầm mặc nghe một hồi lâu.

“Hỏi em đâu rồi, đùa giỡn như vậy rất thú vị sao?”

Cố Lăng Thành thanh âm không còn ổn trọng nhàn nhã như vừa rồi nữa, có chút nghiêm túc, càng thêm nghiêm túc, tối thiểu không cười ha hả khi nói ra những lời này, nhưng cũng không mất ung dung tự tin.

“Nửa đêm, Cố phó thị trưởng lái xe chạy loạn trên đường, có phải hay không cũng thấy rất thú vị?”

Lục Cảnh Hoảng hờ hững mở miệng, không xen lẫn bất kỳ cảm xúc phập phồng nào, giống như là đang miễn cưỡng nói chuyện với một người xa lạ, nhưng chỉ có bọn họ hiểu rõ lẫn nhau, đem đối phương đặt ở một vị trí nào đó.

Trong ống nghe chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng, vô luận là Cố Lăng Thành hay là Lục Cảnh Hoảng, đều không thèm nhắc lại, giống như là một trận đấu không tiếng động, lại cũng không có ai đi cúp điện thoại, giống như ai cúp điện thoại trước là người đó chịu thua.

Cuối cùng là Cố Lăng Thành đánh vỡ tĩnh mịch trầm lặng, trong âm thanh mỉm cười, làm người khác không cảm nhận ra được tình cảm, giống như là đang cùng Lục Cảnh Hoảng nói chuyện phím bình thường:

“Nghe tiếng của Lục bộ trưởng, tôi nghĩ Noãn Noãn hiện đang ở nhà Lục bộ trưởng.”

“Đúng... Đúng thật là như vậy.”

Lục Cảnh Hoảng gọn gàng dứt khoát trả lời nghiêm nhiên cắt đứt tiếng cười thản nhiên của Cố Lăng Thành, ở đầu kia điện thoại, lúc

này đây hoàn toàn yên tĩnh.

“Lục Cảnh Hoằng, tôi quên lấy quần áo, anh có thể lấy bộ quần áo ngủ trong vali hành lý giúp tôi không?”

Trong phòng tắm truyền tới tiếng gọi ngáy thोर của Tô Noãn, Lục Cảnh Hoằng nhìn về phía tấm thủy tinh chiếu ra thân ảnh mờ ảo, nghe thấy thanh âm đầu kia điện thoại hoàn toàn bị cắt đứt, anh tự động cảm thấy, Cố Lăng Thành hiện tại đang làm một động tác – hung hăng ném điện thoại lăn trên mặt đất.

Điều này chỉ có thể chứng minh, Cố Lăng Thành nghe được tiếng của Tô Noãn, bất quá điều này với anh mà nói, là chuyện tốt không phải sao?

Lục Cảnh Hoằng nhấn tắt điện thoại đứng dậy, liền đi lấy quần áo trong vali hành lý, nhưng mới vừa đi được vài bước, liền nhớ ra cái gì đó, đi trở về cầm điện thoại lên, nhất nhất xóa bỏ nhật ký cuộc gọi còn có mấy tin nhắn kia.

Nếu đã vạch ranh giới với Cố Lăng Thành, sẽ không nên dẫu là ngó ý còn vương tơ lòng, Tô Noãn nếu không có lưu số điện thoại của anh ta, điều này căn bản đã nói lên cô không muốn tiếp tục nhận được điện thoại của Cố Lăng Thành, vậy anh làm như vậy, bất quá cũng chỉ là giảm bớt phiền não cho cô.

Tô Noãn chóng mặt đứng ở trong phòng tắm, cô vừa rồi chỉ lo tránh né Lục Cảnh Hoằng, thế nhưng lại quên đem quần áo đi tắm, đợi cô ý thức được thì quần áo thay ra cũng đã bị ướt sũng, không còn mặc vào được nữa.

Bây giờ đang là giữa mùa đông, khi cô tắt vòi sen, khí nóng lưu lại bên trong phòng tắm dần dần tản đi, Tô Noãn lạnh đến rùng mình, cô

không thể không hướng Lục Cảnh Hoằng bên ngoài xin giúp đỡ,
không quá bao lâu cửa phòng tắt vang lên tiếng gõ.

Chương 49: Giờ trò lưu manh

Edit: Hiếu Đồng

Tô Noãn cúi đầu ngó ngó thân thể trần truồng của mình, một bên kéo qua khăn tắm trên kệ bọc lại, mới cầm lấy hai đầu khăn tắm miễn cưỡng mở ra một khe cửa, lộ ra một đôi mắt phượng ướt sũng, tùy thời chuẩn bị đóng cửa lại.

Lục Cảnh Hoằng dáng người thon dài đứng vững vàng ở ngoài cửa, anh nghe thấy tiếng mở cửa, liền hơi xoay người lại, hơn nữa quay đầu đi, tầm mắt rũ xuống đón nhận ánh mắt Tô Noãn, trên tay của anh cầm một bộ đồ lót còn có một chiếc váy ngủ.

Ánh mắt của anh hơi thất lạc trên đầu vai bóng loáng của Tô Noãn, liền lập tức tránh đi ánh mắt, ho nhẹ một tiếng, cầm quần áo đưa tới, dưới ánh đèn sáng ngời, khuôn mặt tuần tú trắng nõn kia giống như không cách nào khống chế đỏ lên.

Tô Noãn không khỏi hoài nghi, chuyện tối ngày hôm qua chẳng lẽ thật là do cô khởi xướng?

Không để ý đầu óc đang mơ màng, Tô Noãn đón lấy quần áo, liền nhanh chóng khép cửa lại, chỉ là chưa được một phút đồng hồ, cô liền mở cửa ra, trước khi Lục Cảnh Hoằng nâng bước định rời đi.

“Tôi... muốn đồ ngủ chính là đồ bộ, không phải là váy ngủ.”

Tô Noãn chìa ra một cái tay mảnh khảnh trắng nõn, giọt nước tinh tế ở ngoài sáng loé lên rạng rỡ dưới ánh sáng, cô mấp máy môi, nhìn

váy ngủ trong tay có chút không hợp ý.

Cô chỉ mặc váy ngủ ở nhà mình, cùng người khác giới sống chung dưới một mái nhà, cô tuyệt đối sẽ không mặc chiếc váy để lộ nội y này, vậy cũng là một loại bảo vệ mình thôi.

Lục Cảnh Hoằng liếc mắt nhìn chiếc váy dây kia, gật gật đầu, liền cầm lấy đi về phía phòng thay đồ, Tô Noãn khẽ đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa, nhưng mà chờ tới như cũ vẫn là một chiếc váy ngủ.

“Tại sao lại là váy ngủ? Tôi nhớ rõ là tôi đâu có mua chiếc váy ngủ nào giống như vậy?”

Tô Noãn ngáp ngừng quan sát Lục Cảnh Hoằng đang cầm váy ngủ bằng tư tắm trong tay, cô ngẩng đầu cổ quái nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng, anh khó hiểu cau mày lại, nhưng không có không kiên nhẫn, mà là ôn tồn giải thích:

“Trong vali chỉ có váy ngủ, không có đồ ngủ nào như em nói, nếu em thật muốn, anh lập tức ra ngoài mua giúp em.”

Không có sao? Chẳng lẽ cô đi vội quá, nên quên mang đến sao?

Nhớ tới trong tủ cũng còn treo không ít quần áo, Tô Noãn chỉ tự trách mình mơ hồ, cô vốn định tìm được chỗ ở rồi mới quay về một chuyến, lấy mấy thứ còn lại mang đi.

Nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng thực sự đi về phía cửa, Tô Noãn không nhẫn tâm, một phen đoạt lại chiếc váy kia, nghĩ thầm: tạm mặc đi, cùng lắm thì ngày mai về nhà lấy đồ ngủ cũng được.

Trở vào phòng tắm, xoa xoa thân thể bởi vì rét lạnh mà run lên, Tô Noãn không do dự nữa, liền mặc váy vào, nếu cô còn tiếp tục đần

đỏ, sớm hay muộn cũng chết cồng trong này mất.

Tô Noãn lau chùi tóc ướt ra khỏi nhà tắm, liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng ngồi trên sofa, anh đang chuyên chú lật xem cái gì đó bên trong chiếc hộp trên bàn trà, cô mặc váy ngủ bị nhiễm lạnh, một đầu tóc màu nâu xù lên, bộ dạng vừa mới lau khô, giống như một con chuột hoa vừa từ trong nước lao ra.

Anh vỗ vỗ vị trí bên cạnh, mang theo nụ cười ôn hoà khó có được trên mặt, Tô Noãn cũng do dự vài giây, liền chậm rãi đi qua, ngồi xuống bên cạnh anh, lại giữ một chút khoảng cách.

Lục Cảnh Hoảng nhìn Tô Noãn mờ ám đề phòng, không nói một lời, ngược lại đi sửa sang lại cái gì đó trong hộp, Tô Noãn liếc mắt nhìn thấy tấm hình trên bàn trà, bị nấn bóp nhiều đến nỗi bị nhăn.

“Lâm Gia Gia đâu? Sao chỉ có một nửa của tôi?”

Trước khi Lục Cảnh Hoảng kịp giấu tấm hình đi, Tô Noãn liền đưa tay cầm lấy, đặt trong lòng bàn tay lật xem trước sau, sau đó nhìn chằm chằm Lục Cảnh Hoảng, chờ anh cho cô một giải thích hợp lý.

Mùi trái cây tươi mát lan vào trong hơi thở Lục Cảnh Hoảng, nó đến từ trên thân thể Tô Noãn, anh ngấm mấy lần cái cổ trắng tinh lộ ra của Tô Noãn, bên dưới cổ họng rung động, tầm mắt liền bị Tô Noãn kéo đến trên tấm hình kia.

Tô Noãn hỏi rất bình tĩnh, cũng không cả kinh sợ hãi, giống như sớm biết là anh lấy hình cô, nhất là khi nghe được một tiếng “Lâm Gia Gia đâu”, Lục Cảnh Hoảng hơi nhếch môi, thân thể ngồi trên ghế sofa hơi mất tự nhiên.

“Anh đem Lâm Gia Gia ném đi đâu rồi? Một tấm hình đang yên đang

lành xé ra làm chi...”

“Anh đừng nói cho tôi biết, anh đem Lâm Gia Gia ném trong bồn cầu nha?”

“Tóc của em nên sấy thôi.”

Tô Noãn cảm thấy nghi ngờ Lục Cảnh Hoằng cố nói lảng sang chuyện khác, còn muốn tiếp tục tra hỏi, Lục Cảnh Hoằng lại đỡ lấy đầu của cô, không cho cô quay lại nhìn mặt anh, Tô Noãn chỉ có thể nhìn thấy hai đạo bóng dáng trên sàn nhà.

Máy sấy lùa ra một ít gió, làn gió ấm áp thổi qua mái tóc ngắn của cô, bàn tay đẹp đẽ kia vỗ về đầu cô, từng cái từng cái, tiếng vù vù ồn ào tràn ngập phòng khách yên tĩnh.

Tô Noãn cũng không có cự tuyệt Lục Cảnh Hoằng bắt tay vào đùa nghịch tóc cô, cô lẳng lặng ngồi, không tiếp tục tra hỏi nữa, chỉ là an tâm hưởng thụ từng động tác anh sấy khô tóc cho cô.

Trong trí nhớ mờ hồ mà xa xôi của cô, ba cũng từng là hiền lành mà hoà ái như thế này, lau khô cái đầu ướt sũng cho cô, cô nhắm mắt lại, trong lòng có chút lúng túng.

Cô cũng không đủ năng lực đi chống cự ấm áp, cho dù đã qua bao nhiêu năm, cũng không cải thiện được khuyết điểm tính cách trí mạng này.

Cô thậm chí cũng không biết mình từ khi nào đã nằm vào trong ngực anh, máy sấy đã im lặng nằm trên bàn trà, cánh tay dài của anh vòng chắc qua eo cô, mặc cho cô lười biếng rúc vào trong lồng ngực anh.

Xuyên thấu qua quần áo hơi mỏng trong suốt, cô có thể cảm nhận

được nhiệt độ cơ thể trên người anh, Lục Cảnh Hoằng cúi đầu, sau khi lấy lại tinh thần khẽ khản trương hướng về Tô Noãn cười nhạt:

“Nếu em để tóc dài, anh cảm thấy sẽ càng đẹp thêm.”

Đầu ngón tay của anh lướt qua từng ngọn tóc cô, cô nhìn thấy có một giọt nước trong suốt đọng trên lòng ngón tay anh, chớp mi quan sát, cô nghe được thanh âm thuyết phục mềm nhẹ của Lục Cảnh Hoằng, lồng ngực dán phía sau lưng cô bởi vì nói chuyện mà chấn động:

“Nếu như em ngại phiền toái, anh mỗi ngày sẽ giúp em gội đầu, lau khô, sấy khô, em thấy thế nào?”

Tô Noãn trên mặt có chút đỏ ửng, cô giống như là đứa bé bị dụ dỗ, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào bẫy của bầy lang sói, cô xoay người ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Hoằng, cong lên đôi mắt phượng ngây ngô:

“Lục tiên sinh, khi nào thì cũng học được lời ngon tiếng ngọt rồi?”

Cô dí dỏm trong giọng nói mang theo vài phần chê cười, Lục Cảnh Hoằng nhìn vào ánh mắt cô, sau một lúc trầm mặc, giống như chuyện lạ gật đầu, ngữ điệu gọn sóng không sợ hãi:

“Cứ xem như là sau khi quen biết em đi.”

Tô Noãn mặt trong nháy mắt đỏ rực, cô giãy giụa muốn đứng lên, nhưng né ra không thuận lợi, Lục Cảnh Hoằng chỉ dùng thêm chút sức, liền làm cho cô đành hoàng không thể động đậy, anh chạm nhẹ vài cái ở đỉnh đầu cô:

“Chẳng lẽ em không muốn hiểu rõ anh hơn một chút sao?”

“Tôi tại sao cần phải hiểu rõ anh, đối với tôi có ích lợi gì đâu?”

“Ừ... Có lợi là...”

Lục Cảnh Hoằng làm như suy tư một hồi, trên dung nhan tuấn tú biểu tình nghiêm túc, yên lặng nhìn chằm chằm đáng vẻ khinh thường của Tô Noãn, rồi sau đó khom người gần sát khuôn mặt cô, Tô Noãn hô hấp lập tức nặng nề, ánh mắt tránh đi nơi khác.

Lục Cảnh Hoằng đột nhiên đưa tay, lấy ra một sợi tóc dính ở khoé miệng cô, sau đó ngồi dựa vào ghế sofa, ngưng mắt nhìn sắc mặt quần bách của cô, nhàn nhạt nhếch miệng:

“Vậy em nghĩ xem có lợi chỗ nào?”

“Tôi muốn căn phòng này, còn có.... Tất cả thẻ tín dụng trong bóp da anh.”

Giọng điệu cố tỏ ra kiêu căng, lộ ra hai gò má trắng nõn ửng hồng, lại duy chỉ có không dám đi nhìn thẳng hai tròng mắt trong suốt lạnh lùng kia, Lục Cảnh Hoằng ưu nhã mỉm cười, cúi người, nhẹ nhàng hôn vào trên mi mắt cô:

“Chỉ cần em nguyện ý, tất cả của anh đều là của em, bao gồm người của anh.”

“Ách... Thật ra tôi chỉ giỡn chơi thôi.”

Tô Noãn vô vị muốn xoay chuyển tình thế, khó chịu từ trong lòng Lục Cảnh Hoằng bò dậy, bởi vì quá mức khẩn trương gấp gáp, chân mang dép đi vấp một cái, cả người lão đảo té xuống.

Cô không biết mình làm sao ngã quy trên ghế sofa, cô đè lên một khối thân thể ấm áp, sau đó bởi vì tác dụng của quán tính, hai người cùng nhau làm cho ghế sofa lật ngược, ngửa ra sau, hai cổ thân thể chồng chất trên nền nhà lạnh buốt.

Cô quỳ ghé vào trên người Lục Cảnh Hoằng, miệng cô dán tại trên cổ anh, ấm áp, xúc giác nóng ẩm làm cho động mạch chủ trên cổ anh nhảy lên thành thạch.

Tô Noãn dưới ánh mắt vụt sáng, quên cả đứng lên, môi của cô vẫn luôn gắt gao dán trên cổ anh, cho đến khi cô cảm nhận được nhiệt độ cơ thể bên dưới thân nóng rực còn có một trận trời đất quay cuồng choáng váng sau đó.

Cô bị Lục Cảnh Hoằng đặt ở trong ngực anh, anh nhẹ nhàng cười một tiếng, quay đầu nhìn tâm không cam nét mặt không tình nguyện của cô, sau đó liền buông cô ra, đứng lên đồng thời nâng cô lên.

“Em nhìn qua cũng không có nhẹ như vậy.”

Tô Noãn trợn mắt liếc nhìn Lục Cảnh Hoằng châm chọc một cái, liền chạy trốn chết vào phòng ngủ của anh, vừa mới đặt một chân vào cô do dự vài giây, phòng ngủ vốn đơn giản trống trải bây giờ nhìn qua giống một phòng đồ chơi trẻ con.

Sau đó liền vô cùng thuần thục đi vào trong phòng thay đồ, cô biết ở trong đó có một cái tủ quần áo chứa rất nhiều mền, cô cũng không định làm chim tu hú chiếm tổ, chiếm lấy cái giường kia của Lục Cảnh Hoằng, hơn nữa chuyện tối ngày hôm qua làm cho cô đối với cái giường lớn kia trong lòng còn khẩn trương sợ hãi.

Tô Noãn không dám tin nháy mắt mấy cái, nhìn thấy ngăn tủ trống rỗng, bên trong đâu còn cái chăn mền nào, buồn nản đóng cửa tủ lại,

trở lại phòng khách liền nhìn thấy sofa bị ngã đã được dựng lên, Lục Cảnh Hoằng đang vết chéo hai chân, nhàn nhã ngồi trên ghế sofa xem tạp chí.

“Nhà anh nhiều mền như vậy đâu mất hết rồi, lần trước tôi còn thấy chất đầy trong tủ quần áo mà, bây giờ sao không thấy đâu?”

“À, người làm thấy thời tiết hôm nay tốt, lúc chiều đến thay ga giường đã cầm đi giặt rồi, sao vậy?”

Lục Cảnh Hoằng như không có việc gì nhìn sắc mặt cứng ngắc của Tô Noãn, đem tạp chí đặt trên bàn trà, đứng dậy đi đến trước mặt Tô Noãn, nhìn xuống bộ dáng không được tự nhiên của cô:

“Giường rất lớn, cũng đủ cho hai người ngủ, chỉ cần mở điều hoà, một cái chăn cũng sẽ không cảm lạnh.”

“Ý của tôi là...”

Tô Noãn cố gắng nói rõ cái gì đó, Lục Cảnh Hoằng nhìn chăm chăm vẻ mặt thiên biến vạn hoá của Tô Noãn, nhù thẩu để ý của cô, gật đầu, cũng không có vì vậy mà không vui, mà chỉ là lấy một bàn tay khoát lên vai Tô Noãn:

Khi Tô Noãn mở to mắt kinh ngạc nhìn anh thì Lục Cảnh Hoằng khế giường khoé miệng, anh lạnh lùng đã sớm khác xa với dịu dàng:

“Nếu như em không quen, buổi tối anh ngủ ở sofa phòng khách cũng được.”

Tô Noãn còn nhớ đồng ý một tiếng, chỉ là vừa hưng phấn hai giây, liền yên lặng, trong căn hộ này tổng cộng cũng chỉ có một cái giường một cái chăn, mà bây giờ lại đang mùa đông, không có cái gì ngủ ở

phòng khách làm sao chịu nổi?

Cô nghe thấy Lục Cảnh Hoằng đè nén nhỏ giọng ho khan, quan tâm nhìn sang, Lục Cảnh Hoằng chỉ là thu hồi bàn tay đặt lên vai cô, rồi sau đó xoay người đi sửa sang lại đồ đạc trên bàn, không quên nhớ nói để cô yên tâm:

“Có thể tối hôm qua hơi bị cảm lạnh, bất quá không sao, thân thể đàn ông so với phụ nữ mạnh hơn nhiều, mau về phòng ngủ đi, đã không còn sớm nữa.”

Bên trong phòng khách yên tĩnh chỉ còn nghe thấy âm thanh tí tách của đồng hồ treo tường, Tô Noãn đứng bên cạnh sofa, hai tay rối rắm nắm lấy làn váy, đợi Lục Cảnh Hoằng đem cái hộp kia bỏ vào trong ngăn kéo, vẫn là mềm lòng, nhần nhần nhó nhó nói:

“Hay là cứ ngủ chung giường một đêm đi, ngày mai tôi sẽ ra ngoài tìm nhà thích hợp.”

Lục Cảnh Hoằng nhú nhú mày, quan sát vẻ mặt Tô Noãn, cũng không muốn miễn cưỡng cô, nhưng Tô Noãn chỉ sợ Lục Cảnh Hoằng thật cố ý muốn ngủ trên sofa, vội bổ sung một câu:

“Thật ra là tôi cũng không để ý như vậy, cứ cùng nhau chen chúc ngủ đi.”

— — —

Tô Noãn sớm đã nằm trên giường, một đôi tay gắt gao nắm chần trước ngực, quần chặt thân thể, cô bắt đầu có chút hối hận tâm chính mình tràn ngập đồng tình, cô nhìn chằm chằm vào cửa phòng ngủ khép hờ, nghe thấy tiếng bước chân từ xa tiến lại gần, lập tức nhắm chặt hai mắt.

Mặc dù giữa cô và Lục Cảnh Hoằng đã xảy ra cái chuyện kia, nhưng đó là dưới tình huống không tình tảo, hiện tại cô rất bình thường, tuy rằng cũng có chút choáng váng, nhưng ít nhất lý trí vẫn còn tỉnh, biết nam nữ ngủ cùng giường dễ nguy hiểm.

Lục Cảnh Hoằng tắm xong đi trở về phòng ngủ, liền nhìn thấy Tô Noãn trên giường lưu lại cho anh một bóng lưng, anh thú vị quan sát một lần căn phòng tràn đầy hơi thở trẻ con, mới đi qua vén chăn lên nằm vào.

Bên trong căn phòng mờ tối, tắt cái đèn thủy tinh sáng chói treo trên đỉnh đầu, chỉ bật cái đèn ngủ nhỏ trên tủ đầu giường, Tô Noãn đưa lưng về phía Lục Cảnh Hoằng, cảm giác được giường lớn lún xuống thì không khỏi xê dịch về phía bên cạnh.

“Xích qua tí xíu đi, anh không có chăn đắp rồi.”

Tô Noãn quay đầu nhìn Lục Cảnh Hoằng chăn trên người đã ít càng thêm ít, không sai biệt lắm cả cái chăn cũng bị cô kéo hết qua bên mình, mà anh cứ như vậy nằm ở bên ngoài chăn, nhìn qua giống như đang chịu đủ rét lạnh tra tấn.

Tô Noãn cũng phát hiện một chuyện, Lục Cảnh Hoằng hình như cũng không thích mặc đồ ngủ, anh chỉ mặc cái quần dài cùng áo lót ba lỗ, lộ ra cái lồng ngực gầy gò trắng nõn, một đầu tóc bù xù, nhìn qua giống như là một quý công tử vừa mới tỉnh ngủ.

Tô Noãn bỗng nhiên ý thức được mình đang nhìn chằm chằm cái gì, lập tức cúi đầu, dĩ nhiên, không quên đưa qua một ít chăn, khi cô buông chăn ra mới phát hiện trong phòng ngủ chưa mở điều hoà.

“Thời điểm lần đầu tiên em nhìn thấy anh lộ ra nửa người trên, cũng

không phải là bộ dạng ngượng ngùng này.”

Lục Cảnh Hoằng cười một tiếng, anh không để lại dấu vết đến gần Tô Noãn, đem chăn khoác lên trên người, hơn nữa đưa qua một cánh tay nhẹ nhàng khoát lên bên gối cô, lại không chạm tới thân thể cô.

Thanh âm của anh nghe vào có vẻ rất vui vẻ, Tô Noãn thế nhưng có chút thẹn quá hoá giận, câu nói của Lục Cảnh Hoằng có hàm ý khác, cô một lần nữa mạnh mẽ nhớ tới buổi tối hôm qua, một chân trong chăn hung hãn từ phía sau đá tới.

“Đồ lưu manh.”

Đây là một danh từ mà học sinh tiểu học dùng để mắng chửi người, cô không biết mình tại sao lúc này nhớ tới, hơn nữa còn đem nó biến thành một hành động dùng trên thân thể của người đàn ông trước sau như một ưu nhã khắc chế.

Chân trần của cô mạnh mẽ đập phải thân thể anh, Lục Cảnh Hoằng lại chỉ là trầm thấp cười một tiếng, thanh âm từ lồng ngực phát ra, Tô Noãn thế này mới phát hiện, hai người bọn họ thế nhưng từ khi nào đã nằm sát nhau.

“Anh làm gì nằm sát gần tôi như vậy, xích ra đi, chẳng lẽ không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?”

Tô Noãn cố ý tránh đi thân thể Lục Cảnh Hoằng, thế nhưng lại phát hiện thắt lưng bị một bàn tay to mạnh mẽ khoá lại, cô càng giãy giụa, đôi tay kia liền càng dùng lực giữ chặt, không cho phép cô giãy khỏi trói buộc của anh.

“Máy điều hoà hư rồi, hai người nằm sát nhau ấm áp hơn, như thế

nào nói tức giận liền tức giận rồi, hả?”

Môi Lục Cảnh Hoằng như có như không vuốt ve gương mặt cô, thanh âm của anh thực ôn hoà, thật rất ôn hoà, nhất là ở một chữ cuối cùng, nói ra được rất nhẹ rất nhẹ, nhẹ đến nỗi cô run rẩy một cái.

Tô Noãn thân thể cứng ngắc, không dám tiếp tục lộn xộn, nghĩ như thế nào cảm thấy mình lọt vào hang ổ của bầy lang sói, yết hầu khô khốc, nói không nên lời một câu hoàn chỉnh, chỉ là đè nén mà hô hấp.

Váy ngủ dưới chân bị một bàn tay không an phận lay động, Tô Noãn kinh sợ đẩy ra Lục Cảnh Hoằng thả lỏng cảnh giác, vọt lên một cái ngồi ở trên giường, sau đó xốc chân lên muốn bỏ chạy xuống giường:

“Tôi không ngủ còn không được sao? Anh tự ngủ một mình đi!”

Chỉ là chạy được hai bước liền bị bắt được, Tô Noãn còn chưa kịp kinh hô ra miệng, người liền bị áp đảo ngã xuống giường, bên trong căn phòng ánh sáng không rõ, trong đôi mắt phượng trợn to sợ hãi của cô phản chiếu tên lừa gạt Lục Cảnh Hoằng nở nụ cười chết không đền mạng.

“Là em để cho anh ngủ chung với em, tại sao lại đổi ý rồi? Thật là một đứa bé mãi không lớn mà.”

Anh tiến gần lên, hôn xuống môi cô, anh mỉm cười nhìn chằm chằm bộ dạng thở phì phò của cô, sau đó đưa ra một bàn tay trống, cầm lấy hai bàn tay không an phận của cô, một cái chân dài áp chế Tô Noãn xao động.

Tô Noãn bị khống chế không có chút sức phản kháng nào, cô tức giận trừng mắt với người đàn ông biến thành cầm thú, ai nói anh ta giữ mình trong sạch, không gần nữ sắc, căn bản chỉ là một tên kiêu ngạo mà!

Cô hiện tại có thể hoàn toàn tin tưởng, tối hôm qua, cô chính là như vậy bị hãm hại lừa gạt lên cái giường này, chân tướng của sự thật, cũng không phải như suy nghĩ lúc ban đầu của cô, cô làm sao có thể bắt buộc được người đàn ông nắm toàn bộ quyền chủ động trước mắt này.

“Lục Cảnh Hoằng, anh có phải là đàn ông không? Mau thả tôi ra!”

Tô Noãn cảm xúc đập vào thân thể lù lù bất động của người đàn ông trên người mình, không khách khí mắng chửi, Lục Cảnh Hoằng khoé miệng vốn đang nở nụ cười nháy mắt trở nên thẳng băng, anh híp mắt lại nhìn xuống cô gái nhỏ không yên tĩnh này, bỗng tự nhiên nâng lên cánh môi:

“Anh có phải là đàn ông hay không, em lập tức sẽ biết ngay.”

Tô Noãn giống như là nháy mắt rơi vào vực sâu không đáy, không thấy được ánh sáng phía trước, mặt của cô không thể ức chế nóng bỏng thiêu đốt, giống như máu toàn thân trong khoảnh khắc xông lên hai má.

Lục Cảnh Hoằng rũ xuống mi mắt, trên con mắt lưu chuyển, Tô Noãn theo ánh mắt của anh, nhìn thấy một nửa váy ngủ của mình tuột xuống, trước ngực lộ ra một mảng lớn cảnh xuân.

Cô đã hiểu rõ vì sao Lục Cảnh Hoằng vẫn luôn duy trì tư thế này, vì sao vẫn luôn hạ mi mắt nói chuyện với cô.

“Anh giờ trò lưu manh.”

Lục Cảnh Hoằng cũng biết cô đã hiểu, đơn giản chỉ cười cười, cúi người xuống, hôn lấy hai má cô:

“Đây mới gọi là lưu manh giờ trò...”

Chương 50: Lột xác đàn ông

Người tình mới của quan ngoại giao – Chương 50

Người tình mới của quan ngoại giao 12/12/2014 Comments: 3

3 Votes

Lột xác đàn ông

Edit: Hiếu Đồng

Tô Noãn sững sờ nhìn đèn treo trên đỉnh đầu, váy ngủ trên người không tốn chút sức nào liền bị Lục Cảnh Hoằng cởi ra, khi cô kịp phản ứng lại, bọn họ đã thẳng thắn nằm đối diện nhau ở giữa giường.

Tô Noãn khuôn mặt đỏ lên, hai tay khôi phục tự do theo bản năng muốn kháng cự, lòng bàn tay lại chạm tới lồng ngực Lục Cảnh Hoằng thì đột nhiên rút trở về, thế nhưng anh lại bắt lấy cánh tay rút rờ sợ hãi của cô, gắt gao dán lên lồng ngực mình.

Tô Noãn hoảng sợ khẽ nhếch miệng, rút lại cổ tay trắng nõn, lại cảm giác được Lục Cảnh Hoằng cầm rất chặt, căn bản không thể nhúc nhích, lòng bàn tay Lục Cảnh Hoằng nóng bỏng làm cho lòng cô giống như tia lửa sấm sét giáng xuống run rẩy hít thở không thông.

Khi Lục Cảnh Hoằng cúi người xuống thì Tô Noãn cảm thấy được hô hấp của mình muốn ngưng đọng, rõ ràng không muốn thậm chí là bài xích loại hành vi thân mật này, nhưng cảm giác tê dại không thể ngăn

cản chảy xuôi trong mạch máu.

Loại thể nghiệm xa lạ này phảng phất giống như đã từng quen biết, là chuyện tối hôm qua cô mới vừa trải qua, cho dù là khi đang say rượu, nhưng thân thể lại nhớ kỹ loại cảm giác này, làm cho cô thấy sợ hãi rồi lại chờ mong, trái tim điên cuồng đập loạn lên.

Lục Cảnh Hoằng cúi đầu tới gần, thân thể Tô Noãn sớm cứng ngắc thành tảng đá, cô không có chột vạt che đậy thân thể thể co rúm bên dưới, không khỏi đem đầu nghiêng về một bên, vui thật sâu vào trong gối.

Ngón tay thon dài nâng cằm cô, đem đầu cô quay lại, một đôi mắt phượng ướm át ngượng ngùng, loé lên kiều mỹ phong tình, khi chống lại đôi mắt màu hổ phách như muốn thiêu đốt kia của Lục Cảnh Hoằng thì lại muốn tránh khỏi bốn mắt giao nhau.

Lục Cảnh Hoằng chẳng biết từ khi nào đã cởi bỏ quần áo trên người, cô không dám đi nhìn thẳng vào, rũ xuống lông mi giống như hai cánh bướm không chỗ run rẩy, cô nghe thấy tiếng cười trầm thấp vui mừng mà bất đắc dĩ của Lục Cảnh Hoằng vang trên đỉnh đầu:

“Noãn Nhi, nhìn anh, ngẩng đầu lên nhìn anh.”

Tô Noãn chậm rãi ngược mắt lên, nhu thuận nhìn Lục Cảnh Hoằng phía trên, một đôi mắt bởi vì ngượng ngùng mà khoé mắt tinh hồng khẽ cong, cô phát hiện ngũ quan trắng nõn của Lục Cảnh Hoằng hiện rõ ràng bên dưới ngọn đèn vàng âm u, hình như cũng nhiễm lên một chút ửng hồng.

Một đôi tay giống như là bị cái gì đó mê hoặc, nghe lệnh mặc cho anh định đoạt, bị anh đặt ở thắt lưng gầy gò của anh, trong lúc lòng ngón tay mềm mại của cô lướt qua da thịt anh, Tô Noãn rõ ràng nhận thấy

được thân thể Lục Cảnh Hoàng cứng ngắc.

Đôi môi lạnh lẽo che phủ đôi môi đỏ hồng hé mở của cô, Tô Noãn sững sờ mở to mắt, sóng triều xa lạ đập vào mặt, không khỏi bởi vì kinh ngạc mà há to mồm, lại bị anh nhân cơ hội đó, đầu lưỡi dễ dàng thăm dò vào trong khoang miệng cô, ở trong môi miệng cô lưu luyến quên lối về.

Đôi bàn tay to duyên dáng kia lướt dọc theo hai má của cô, chậm rãi trượt xuống, đầu óc Tô Noãn trống rỗng, cả người mềm yếu vô lực, một đôi bàn tay không thể ngăn cản bắt đầu luống cuống tìm kiếm phần cảm giác có thể cho cô ký thác dựa dẫm vào này.

Một đôi mắt phượng tràn đầy thấp thỏm lo lắng, nhanh như chớp lay động, một đôi tay che miệng, không để cho mình phát ra âm thanh tự biết là quái dị, giống như một con chuột hoa dẫm vào bãi mìn, khiếp đảm mà sợ hãi.

Hô hấp của anh phả ra càng gấp gáp, không ngừng hôn di chuyển xuống dưới, tiếng ngậm khẽ kiều diễm quanh quẩn bên trong căn phòng mờ tối, thân thể Tô Noãn kịch liệt run rẩy, ngón chân của cô không tự chủ được co rút lại.

Tô Noãn cảm giác mình giống như là khinh khí cầu treo lơ lửng trên bầu trời, tìm không thấy một điểm chạm đất, chỉ có thể dựa vào thân thể Lục Cảnh Hoàng, liếm liếm cánh môi khô khốc không bị khống chế, trời đất quay cuồng ngáng đầu nhìn trần nhà.

Khi bờ môi nóng bỏng kia có khuynh hướng tiếp tục di chuyển xuống dưới thì hai bàn tay cô theo bản năng, nâng chặt đầu của anh, chỉ dựa vào cảm giác, cũng tuân theo cảm giác, mang anh trở lại trước mặt cô, gần như tham lam dán lên, vừa hôn trả anh, vừa mềm nhẹ thờ gáp.

Tô Noãn gắt gao ôm chặt cổ anh, không cho nụ hôn của anh lan tràn xuống dưới, nụ hôn của bọn họ đã sớm không còn thanh thuần, ngay từ lúc bắt đầu đã thâm trầm hướng về chỗ sâu nhất của dục vọng.

Tô Noãn mấp máy đôi mắt, đem cái lưỡi thơm tho vờn vào trong miệng anh, cùng đầu lưỡi của anh triền miên truy đuổi, chủ động như vậy làm cho Lục Cảnh Hoằng vui mừng lo lắng, lại không cách nào kháng cự, cô trong mắt anh, là yêu tinh ngọt đến lan tràn, đẹp nhưng lại cay nóng.

Đúng vậy, yêu tinh, cô chưa bao giờ là thiên sứ, thiên sứ sẽ không mê hoặc lòng người, sẽ không khơi lên dục vọng đen tối nhất tận đáy lòng của đàn ông, cho dù là anh, trước sau như một thanh tâm quả dục, gặp được cô, cũng không chế không nổi dục vọng của mình.

Anh hơi há mồm, gắt gao nhìn chăm chăm cô, phát ra hơi thở dồn dập từng cơn, anh đem đầu vùi vào trên cổ cô, hơi thở nóng bỏng làm cho cô có cảm giác tội ác, cô đã làm ô uế thuần khiết tốt đẹp nhất trên thế giới này.

“Anh muốn em...”

Giọng nói khàn khàn mà khắc chế gãy gọn vang lên bên tai cô, mờ mịt quay đầu, chống lại ánh mắt trong sáng nóng rực kia của anh, không khỏi thả lỏng tay mình.

Đó là một loại đồng ý ngầm, Tô Noãn nhìn Lục Cảnh Hoằng trên trán lấm tấm mồ hôi, thế nhưng không tìm ra được lý do cự tuyệt, cô nhắm hai mắt lại, khuôn mặt đỏ hồng, hơi thở tràn đầy hương kem ngọt lịm.

“Anh muốn em.”

Anh gắt gao nhìn chăm chăm đôi mắt loé lên của cô, rất trực tiếp nói, lời nói rõ ràng như vậy không trau chuốt, làm cho cô cảm giác vừa xấu hổ bối rối rồi lại không thể ức chế hưng phấn.

Tô Noãn cũng không ngờ đến, người đàn ông ban ngày nghiêm trang thế nhưng khi trên giường lại biến thành cầm thú lớn mật không sợ gì, rốt cuộc cô cũng hiểu, tại sao Cố Lăng Thành thích ra bên ngoài tầm hoa vấn liễu, không chịu ổn định.

Có lẽ, giữa nam và nữ có lực hấp dẫn với nhau, lúc ban đầu cũng không phải là yêu, mà là do nhu cầu ham muốn đi?

Cô không biết trò chơi lần này kết thúc như thế nào, giằng co một buổi tối, đều nói đàn ông 30 như lang sói, nhất là một con mới vừa trải qua đói bụng, không ăn được thoả thê thề không bỏ qua.

Ý thức mơ hồ, nộ hôn nóng ẩm dừng ở trên ánh mắt khép kín của cô, cô hình như nghe thấy giọng đàn ông khàn khàn mà thoả mãn nhỏ giọng thì thầm bên tai cô: Noãn Nhi, Noãn Nhi...

— — — —

Tô Noãn rất khuya mới tỉnh lại, cảm giác bị hai đạo tầm mắt sắc bén nhìn chăm chú, ý thức朦 lung xoay người, muốn kéo chăn mền trên người, lại chạm đến một mảnh da thịt lạnh lẽo.

Đột nhiên mở mắt ra, tầm mắt liền đối diện với Lục Cảnh Hoàng ngồi ở bên giường, thân thể của anh được bao bọc trong một bộ đồ ngủ tơ tằm, lộ ra lồng ngực rắn chắc gầy gò, hai bàn chân thon dài tùy ý giao nhau.

Mái tóc ẩm ướt còn rơi vài giọt nước, Lục Cảnh Hoàng cúi đầu nhìn

cô, trầm tĩnh mỉm cười, phát giác cô đã tỉnh lại, cười đến càng thêm nồng đậm.

Đồ chơi thú nhồi bông đầy giường, đó chính là nhân vật thiện lương đáng yêu chỉ có trong thế giới cổ tích, vây quanh một người vóc dáng cao như Lục Cảnh Hoằng, trông có vẻ buồn cười nhưng lại hết sức hài hoà.

Tô Noãn nhắm lại mí mắt mỗi một, cô rõ ràng nơi đây cũng không phải là toà thành hay là thiên đường, mà đây chỉ là phòng ngủ của Lục Cảnh Hoằng, chỉ là phòng của một người đàn ông.

Khi ý thức được điểm này, Tô Noãn kêu lên, lòng ngổng che phân nửa ngực bị chạm rãi hạ xuống, một trận không khí lạnh lẽo xâm nhập thần kinh cô, bối rối kéo qua một con gấu Teddy che khuất chính mình, lại không che hết được cảnh xuân bị phơi bày.

Đồ chơi khắp phòng không ngừng cười ha hả nhìn chăm chăm cô, giống như Lục Cảnh Hoằng, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng trước giờ giờ phút này mang theo nụ cười nhìn cô, nhìn không chớp mắt, làm cho cô có chút phòng bị, lại có chút hối tiếc, không khỏi nhìn trừng lại:

“Nhìn cái gì!”

Lục Cảnh Hoằng chỉ là đơn giản khẽ nhếch miệng, nghiêng thân thể về phía trước, một trận hương vị tuyết thanh khiết tràn đầy hơi thở cô, cần cổ Tô Noãn bắt đầu từ trắng chuyển sang hồng, không khỏi rụt rụt thân thể lui về phía sau.

“Anh ngấm em, không được sao?”

“Có cái gì đẹp, không được nhìn...”

“Tối hôm qua không thấy rõ, nên nhìn lại một chút...”

Đem gấu Teddy ngăn chặn trên người, Tô Noãn quay đầu, lại bị tiếng cười hứng thú của Lục Cảnh Hoảng làm cho tức giận đem gấu Teddy hung hăng ném qua, mà quên chính mình còn chưa mặc quần áo.

“Đồ lưu manh!”

Tô Noãn bệt bệt miệng, chửi ầm lên, cô nhớ lại hậu quả của tối hôm qua mắng cái từ này, sau đó không khỏi có chút sợ hãi, Lục Cảnh Hoảng lại cúi đầu cười rộ lên, nhìn qua vô cùng vui vẻ:

“Anh nhìn chính là đồ của mình, như thế nào đồ lưu manh rồi hả?”

“Anh... Anh....”

Tô Noãn tức giận nói không ra một chữ, ngón tay mảnh khảnh chỉ vào Lục Cảnh Hoảng, lại bị anh ôn nhu bao trùm, anh tiến lại gần, liếm hôn lên đôi môi hồng ngọt liếm đang vểnh lên, phát ra âm thanh ướt át.

Một bàn tay sờ soạng lên lỗ tai đỏ ửng của cô, nhẹ nhàng thăm dò hôn qua vành tai cô, khàn khàn lên tiếng:

“Như thế này là đồ lưu manh rồi sao? Còn có lưu manh hơn không phải em cũng thể nghiệm qua rồi sao?”

“Lục Cảnh Hoảng!”

Tô Noãn rống to một tiếng, tức giận đến không còn bộ dáng gì, một quả đấm nện vào lồng ngực anh, lại bị anh đúng lúc bắt lấy, kéo ra

phía trước một cái, đem cả người không mảnh vải che thân của cô ôm vào trong lòng.

“Lục Cảnh Hoằng, anh đúng là Lục Cảnh Hoằng sao?”

“Không thể là giả được.”

Anh cười ha hả hôn lên miệng cô, ngăn cản cô chất vấn anh thêm nữa, Tô Noãn theo bản năng đẩy ra thân thể càng tiến lại gần của anh, Lục Cảnh Hoằng lại giống như đoán biết được động tác của cô, vô cùng thuần thục kéo mu bàn tay cô đem ra phía sau.

Động tác vừa nhanh lại vừa dịu dàng, nhanh đến nỗi Tô Noãn không thấy rõ mình làm sao bị ngã nhào, từ đầu đến chân cô triệt để được sủng ái một phen.

Ánh nắng ban mai rọi vào chiếu lên rèm cửa đập chồm trong gió, che phủ quang cảnh, sau đó một tiếng vang kịch liệt, chiếc giường lớn đột nhiên bị nứt ra, kèm theo đó là thanh âm hoảng sợ của phụ nữ.

Tô Noãn kéo qua chiếc ra giường hỗn độn, đột nhiên đẩy người Lục Cảnh Hoằng ra, trợn mắt nhìn trừng trừng, không khỏi xấu hổ kêu to:

“Lục Cảnh Hoằng, anh...”

Thanh âm mềm mại vô lực, giống như là cố ý làm nũng, cô che miệng lại, đáy mắt hiện ra thân thể hoàn mỹ không mảnh vải của Lục Cảnh Hoằng, anh bị cô đẩy, nằm ngửa trên mặt đất, hai cánh tay chống đỡ trên mặt đất, khế nâng người dậy, cái chăn trắng như tuyết chỉ che đậy vị trí quan trọng của anh.

Lục Cảnh Hoằng chỉ là hướng về phía cô ý tứ hàm xúc không rõ mà

cười, ngũ quan anh tuấn tinh xảo trắng nõn kia làm cho nhịp tim cô không ngừng đập nhanh hơn, cho đến khi cái giường không chịu nổi sức nặng của cô, bỏ chạy vào phòng tắm bên ngoài phòng ngủ.

Lúc đi ngang qua phòng khách không cẩn thận bị vấp ngã té xuống đất, nhếch nhác bò dậy, đem chính mình quấn vào trong ra giường, cực kỳ tức giận nhốt mình trong phòng tắm, xương sống thắt lưng đau đến nỗi làm cho cô nhe răng trợn mắt.

Choáng váng nhìn toàn thân của mình đỏ lên bên trong gương, Tô Noãn vỗ vỗ hai má của mình hồng đến diêm dúa lảng lơ, ở trong lòng thầm mắng mình thế nhưng lại có vẻ mặt không đứng đắn như vậy, thuận tiện tức giận luôn người nào đó hành vi cầm thú.

Cô thực bất đắc dĩ, cũng rất bối rối, không nghĩ tới, sự tình sẽ phát triển đến nước này, hoàn toàn ra khỏi phạm vi khống chế của cô...

Cho đến khi Lục Cảnh Hoằng gõ cửa phòng tắm, Tô Noãn mới từ trong bồn tắm leo ra ngoài, thân thể rời khỏi hơi nước nóng ấm, nhẹ run rẩy một cái, cũng làm cho cô hiểu rõ được: đây không phải một giấc mộng.

Tô Noãn cô, thật sự liên tục hai đêm, cùng Lục Cảnh Hoằng xảy ra rất nhiều lần chuyện quan hệ nam nữ, hơn nữa hình như cô cũng không có bao nhiêu phản cảm chán ghét.

Kết quả như vậy làm người ta có chút kinh ngạc, nhưng cũng đủ để cho cô bình tĩnh tiếp nhận, choáng váng xoa xoa huyệt thái dương, lại phát hiện quên lấy quần áo vào, đem ra giường bao bọc trên người, liền lặng yên không một tiếng động ra khỏi phòng tắm.

Lục Cảnh Hoằng đã không còn ở phòng khách, Tô Noãn nhìn quanh bốn phía, liền nhanh chóng kéo ra giường đi về phía vali hành lý

bên cạnh sofa, muốn tìm một bộ quần áo thay thế cái ra giường trên người.

Nhưng mà, vừa mở vali ra, đập vào mắt là một bộ quần áo ngủ chỉnh tề nằm ở trên cùng nhất, cả bên trong vali gần như là chưa bị đụng vào.

Tô Noãn nhíu mày ngưng mắt nhìn áo ngủ trong tay, chỉ tới một giây, liền đứng dậy, không kịp thay đổi quần áo, liền vọt vào phòng ngủ, ở bên trong đống đồ lộn xộn trên chiếc giường bị sụp, tìm được chiếc váy ngủ hở ngực lộ lưng.

Cửa kính phòng thay quần áo bị đẩy ra, Tô Noãn tức giận quay đầu lại, đôi mắt phượng trợn tròn, hướng Lục Cảnh Hoằng đi ra rống giận:

“Lục Cảnh Hoằng, anh... Anh là tên khốn kiếp!”

Lục Cảnh Hoằng tay đang cài áo sơ mi run lên, ngẩng đầu nhìn về phía Tô Noãn ngồi chồm hổm trên mặt đất, giận đến sắc mặt tái xanh, biết rõ còn giả vờ ngây ngô hỏi:

“Đang tốt đẹp sao lại nói vậy rồi hả?”

Vừa mới dứt lời, trước mặt bay đến một chiếc váy ngủ, vừa lúc phủ lên đầu anh, sau đó từ chậm rãi từ trên mặt rơi xuống, rớt tại bên chân anh, chính là chiếc váy ngủ gợi cảm Tô Noãn mặc tối hôm qua.

Tô Noãn vô cùng tức giận, chiếc váy ngủ này bây giờ nhìn kỹ lại, căn bản không phải của cô, thậm chí bộ đồ lót kia cũng làm cho cô suy nghĩ một phen, cũng phát hiện ra không phải là phong cách của cô, cô làm sao có thể mua kiểu dáng như vậy chứ!

“Anh rốt cuộc đưa bao nhiêu phụ nữ về nhà rồi?”

Bằng không sao lại có quần áo phụ nữ ở đây chứ, còn lấy đồ lót của phụ nữ khác cho cô mặc, chỉ tưởng tượng như vậy thôi, Tô Noãn liền không thể chịu đựng được nhú chân mày, không biết là bởi vì chán ghét hay vẫn là ghen.

Đương nhiên, cô tuyệt đối không thừa nhận chính mình bởi vì Lục Cảnh Hoằng đưa phụ nữ khác về nhà mà tức giận, cô cảm thấy mình chỉ là không thích dùng đồ của người khác đã dùng qua.

Bao gồm đàn ông.

Tô Noãn đầu tóc ngắn rối bời, đôi mắt phượng tiết lộ suy nghĩ nội tâm, khế nhếch cánh môi sưng đỏ, hung tợn nhìn chăm chăm Lục Cảnh Hoằng, tính trẻ con kéo kéo ra giường trước ngực.

Lục Cảnh Hoằng đã mặc xong áo sơ mi, anh cầm cà vạt, nghĩ thất vào, lại tiếp xúc với ánh mắt mườì phần địch ý của Tô Noãn thì lảng lảng nhếch lên khoé miệng cười, sau đó rõ ràng cười đến vô tận hoà tan ấm áp.

Ở trước mặt anh, Tô Noãn luôn có thể lập tức biến thành một đứa bé, tư tưởng cùng hành vi tràn ngập ngây thơ, cô muốn tùy ý kiêu căng, ngang ngược, thậm chí là... muốn cắn người.

Người đàn ông lạnh lùng cao ngạo này, hình như phiền chán nhất là bị người vô lý dây dưa, Tô Noãn âm thầm gật đầu tán đồng, cô tò mò nếu như Lục Cảnh Hoằng biết cô có ý nghĩ ngang ngược kiêu căng, có thể hay không sẽ lạnh mặt xuống xoay người rời đi.

Cho nên, khi Lục Cảnh Hoằng đi tới, vươn tay cố gắng vuốt ve hai má đỏ ửng của cô thì cô liền cúi đầu cắn tay anh, không nhẹ không

mạnh cần.

Lục Cảnh Hoằng lại chỉ là nhướn nhướn đuôi lông mày, thành nhiên mỉm cười, mặc cho cô hồ nháo cùng thử dò xét, ngược lại chìa tay kia ra vỗ vỗ khuôn mặt cô:

“Ngoan, giúp anh thắt cà vạt một chút, anh biết em biết thắt mà.”

Lục Cảnh Hoằng nói không sai, cô biết, cô từng vì Cố Lăng Thành mà hy vọng trở thành một người vợ hiền từ tài giỏi, học hỏi không biết bao nhiêu thứ, nhưng cũng đều bị cô lựa chọn quên đi.

Mà bây giờ, cô thế nhưng không có thương tiếc đoạn năm tháng sầu não kia, chỉ là chợt thoáng qua nhớ tới năm đó, cũng không có đi nhớ lại khuôn mặt Cố Lăng Thành kia, trong tầm mắt liền bị khuôn mặt tuần tú phóng đại của Lục Cảnh Hoằng chiếm cứ.

Anh nghiêng người hết sức, đem phần phía trước chiếc áo chưa thắt cà vạt tới trước mặt của cô, Tô Noãn không có lập tức buông tay Lục Cảnh Hoằng ra, cũng là nghe lời ngẩng đầu lên dùng tay kéo lấy cà vạt của Lục Cảnh Hoằng.

Lục Cảnh Hoằng đường cong khoé miệng sâu hơn, hơi cúi eo xuống, lại gần sát mặt Tô Noãn, lẫn lộn hô hấp của cô:

“Áo lót tối hôm qua thế nào, anh tự mình mua size nhỏ ở cửa hàng độc quyền mang về, tự thấy là thích hợp chứ, em thấy thế nào?”

“Không ra cái gì cả, không còn dùng lời nào để nói.”

Vì nói chuyện, cô đành phải buông tay anh ra, chỉ là vừa nói xong lời giận dỗi, cô còn chưa kịp đóng lại cánh môi liền bị nụ hôn phủ lên.

Nói là hôn, hoặc nên nói là cắn thì đúng hơn, bởi vì không phải anh dùng môi lưỡi, mà là dùng răng, một vài cái răng trắng muốt không nặng không nhẹ gặm nhấm môi lưỡi tránh né của cô, giống như là đang trả thù cô mới vừa rồi cố ý.

“Tối hôm trước anh sờ soạng nhiều lần như vậy, làm sao có thể làm lẫn được...”

Lục Cảnh Hoằng nhẹ dán lên khoé môi cô, nói xong lời nói mờ ám, chỉ là còn chưa nói hết câu, cà vạt của anh liền bị thít chặt, hung hăng siết lấy, siết đến nỗi anh cơ hồ không thở nổi.

Khuôn mặt tuần tú trắng nõn kia dần dần chuyển sang đỏ, bởi vì thiếu dưỡng khí mà đỏ lên, thế nhưng anh không có vì vậy phần nộ một phen đẩy Tô Noãn ra, để mặc cho cô muốn làm gì thì làm, một đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chăm Tô Noãn trước mặt.

Lục Cảnh Hoằng hô hấp cũng không trở nên dồn dập, trước sau như một thong thả, Tô Noãn ngẩng đầu nhìn anh, lực đạo trên tay không có mềm lòng giảm bớt, đột nhiên bước lên phía trước một bước, gần sát thân thể Lục Cảnh Hoằng.

Lục Cảnh Hoằng ánh mắt trở nên khó hiểu chỉ trong một giây, bởi vì một giây sau, thân thể cao lớn của anh liền bị một đôi tay của Tô Noãn dùng sức đẩy về phía sau, sau lưng đụng phải vách tường.

Cũng không phải do Tô Noãn có nhiều khí lực, hay là một người đàn ông như anh lại không có bao nhiêu khí lực, đơn thuần là do anh nhất thời không để ý, bị Tô Noãn thừa cơ, rũ xuống trông mắt thì nhìn thấy Tô Noãn đã dính chặt vào thân thể anh.

Đôi mắt phượng quyền rũ kia nhẹ nhàng khiêu khích, cằm nhọn cao ngạo nâng lên, hai tay của cô vuốt ve thắt lưng áo sơ mi anh, cũng

làm cho ra giường đang quẩn lòng lẻo trên người rơi xuống.

Gió sớm thổi qua, mảnh vải trên không trung xẹt qua đường cong duyên dáng, một khối thân thể trắng nõn nhỏ nhắn mềm mại bị lộ ra ở bên dưới mi mắt anh, cô không e dè lại tiến lên một bước về phía anh, thân thể ấm áp làm cho nhiệt độ cơ thể anh hết sức căng thẳng.

“Cơ thể của em anh đều đã sờ qua, nếu em không sờ lại anh, có phải hay không rất không công bằng?”

Tô Noãn vô tội nháy mắt, một đôi tay nhỏ bé sớm đã không đành lòng thăm dò vào trong quần áo anh, lòng ngón tay mềm mại như có như không ở ngực anh xoay một vòng, vẻ mặt rất ngây thơ, động tác lại vô cùng tà ác.

“Em xác định?”

Thanh âm của Lục Cảnh Hoảng có chút khàn khàn, anh cúi đầu nhìn cảnh xuân của người trước mặt không sót một cái gì, lại không xấu hổ tránh né hiện thực, nhìn thẳng vào, giống như đang nhìn cái gì đó vốn thiên kinh địa nghĩa.

“Nói nhảm nhiều như vậy làm gì!”

Tô Noãn hừ hừ nũng nịu một tiếng, một bàn tay cởi ra áo sơ mi anh, giống như ta đây bóp cằm anh, nhanh chóng hôn lên, cô ôm cổ anh, ngón tay cài vào trong mái tóc ngắn của anh, bắt đầu kịch liệt hôn anh.

Lục Cảnh Hoảng giống như bất vi sở động, chỉ là ánh mắt nhìn chăm chăm thân thể cô, khép kín đôi môi không cho cô thăm dò vào, cô vận dụng hết chính mình mới có một chút kỹ xảo, anh vẫn như cũ giống như băng núi Thái Sơn trước mắt, lù lù bất động, mà cô lại cần

băng.

Khi cô ử rũ định bỏ cuộc thì Lục Cảnh Hoằng đưa tay dùng sức cầm lấy bàn tay cô đang quấn trên cổ anh, sau đó xoay tròn một cái, dùng thân thể của mình vây lấy Tô Noãn.

Thân thể của bọn họ lần nữa ở cùng một chỗ thì nhẹ nhàng run lên, môi của anh gần trong gang tấc, hơi thở nóng bỏng phả vào trên môi cô:

“Em thật xác định?”

Hai cánh tay của anh xanh tấy trên tường, Tô Noãn nhẹ nhàng gật đầu, vươn tay mình lên, nâng chặt khuôn mặt Lục Cảnh Hoằng, ôn nhu đưa lên hôn, rất trầm mê nhắm lại đôi mắt phượng của mình.

Lục Cảnh Hoằng đối với Tô Noãn yêu thương ôm ấp đó là cầu cũng không được, khoé miệng cong lên, bàn tay nâng cằm của cô, rất mạnh bạo hôn trả cô, đầu óc từng bước đánh mất lý trí.

Bọn họ hôn nhau giống như là thi triển một hồi bạo lực, khi nụ hôn chấm dứt thì Tô Noãn nhìn thấy bộ dáng Lục Cảnh Hoằng nhú mày kinh ngạc, dương dương hả hê nhếch chân mày lên.

Cô vốn ở trên người giở trò không biết từ lúc nào một đôi tay to bị cạ vạt cột lại với nhau, Tô Noãn cười híp mắt quan sát biểu tình rõ ràng kinh ngạc của Lục Cảnh Hoằng, hài lòng gật đầu.

Sau đó không để ý thân thể còn chưa mặc quần áo, kiễng đầu ngón chân, vỗ vỗ đầu anh, giống như đang nựng một con vật cưng, hơn nữa thản nhiên hôn lên khuôn mặt anh:

“Dáng người đẹp như vậy nếu chỉ sờ một lần rất đáng tiếc a.”

Lục Cảnh Hoằng không thoát được cà vạt trên cổ tay, Tô Noãn thất cái nút chết, anh không rõ cô ra tay như thế nào, thế nhưng cho đến khi anh kịp phản ứng, liền ở trong tay một cô gái yếu đuối mất đi quyền chủ động.

“Đừng giãy giụa, nếu anh giãy giụa chỉ làm cho máu ở cổ tay anh ứ đọng thêm thôi, cũng sẽ không mở ra được đâu, anh đoán đúng đó, em biết thắt cà vạt, hơn nữa biết thắt tới 10 kiểu...”

Tô Noãn nói xong yếu đuối đi về phía đóng quần áo trên mặt đất, cô không thèm để ý cúi người tìm nội y của mình, như không có việc gì mặc vào, lại mặc vào cái áo ngủ khêu gợi kia, mới chậm rãi quay người đi trở lại bên cạnh Lục Cảnh Hoằng.

“Nhưng em thuần thực nhất là không phải thắt cà vạt, mà là dùng cà vạt như thế nào để phòng lang sói.”

Tô Noãn giống như không nhìn thấy khuôn mặt muôn tia nghìn hồng của Lục Cảnh Hoằng, cô quét mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng, áo sơ mi của anh đã bị cô mở ra, lộ ra lồng ngực trơn bóng, Tô Noãn lại một lần nữa cảm thán:

Quả nhiên là một đàn ông xương cốt hoàn mỹ a!

“Anh biết không? Em hiện tại thậm chí muốn làm một chuyện, đối với vóc người làm người ta ghen tị bức người này của anh...”

Tô Noãn nói xong thừa dịp Lục Cảnh Hoằng chưa chuẩn bị, một tay đẩy anh ngã trên mặt đất, phía sau lưng trực tiếp đập lên sàn nhà lạnh như băng, Lục Cảnh Hoằng nhăn lại ấn đường, lại không trở mặt, mà là yên lặng theo dõi biến hoá.

“Đừng sợ, em sẽ không làm gì anh đâu, nói thế nào, em cũng là một cô gái.”

Tô Noãn an ủi hôn nhẹ lên khoé miệng Lục Cảnh Hoảng, làm cho anh đỡ khóc đỡ cười trầm mặc, sau đó trước cái nhìn soi mói của anh, Tô Noãn tung tăng chạy ra khỏi phòng ngủ, không lâu sau liền chạy trở vào.

Lục Cảnh Hoảng khoé miệng vốn đang khẽ nhếch lên trong nháy mắt nhìn thấy máy ảnh trong tay Tô Noãn thì trực tiếp co lại, khuôn mặt cũng lập tức chuyển sang trạng thái bạo phát, sau đó anh nghe thấy Tô Noãn hưng phấn kêu lên:

“Lục Cảnh Hoảng, nằm yên đừng nhúc nhích a, em muốn thử trước ánh sáng xem sao!”

Chương 51: Nói lời đường mật

“Noãn Nhi, mau thả anh ra.”

Lục Cảnh Hoằng sắc mặt có chút khó chịu, khi anh phát hiện mình thế nhưng dung túng Tô Noãn muốn làm gì thì làm đối với mình, hoặc là nói đúng hơn, anh không nghĩ tới Tô Noãn sẽ thật sự ác như vậy, cả gan làm ra loại chuyện như thế.

Khi anh nhận được sự giáo dục, con gái hình như cũng không phải là như vậy, phải là cười không lộ răng, bất cứ lúc nào cũng phải duy trì tư thế dáng vẻ đoan trang ưu nhã, mà không phải giống bộ dạng này của Tô Noãn.

Anh không biết Tô Noãn cầm một đồng cà vạt để buộc từ khi nào, để tùy ý trên mặt đất, cô cười ha ha đứng ở bên người anh, trong tay cầm một cái cà vạt màu xanh lá cây, thích ý xoay tròn trong tay.

Máy ảnh cũng được cô đặt tại một bên, cô chỉ là chuyên chú quan sát phòng ngủ, giống như đang tìm một chỗ thích hợp để chụp, sau đó cô nhìn thấy khung giường lớn thì ánh mắt sáng lên, khoé môi nâng lên xấu xa cười.

“Làm rộn lên làm gì, tại sao không có dáng vẻ của một cô gái hả!”

Lục Cảnh Hoằng vừa dứt lời, một ngón tay mảnh khảnh nhỏ nhắn liền đặt trên cánh môi mỏng gọt của anh, sau đó, anh nhú chặt lông mi, trên con ngươi phản chiếu khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến yêu mị của Tô Noãn.

Cô mặc chiếc váy ngủ phong phanh, từng bước từng bước, từ bên chân của anh chậm rãi bò qua, không còn là một con chuột hoa ngọc nghếch, anh nên thay đổi cách nhìn đối với cô, cô hiện tại giống như một con mèo hoang nhỏ dầy dụa cọ sát.

Tô Noãn mím môi cười đắc ý, cô giả vờ ghé vào trên người anh, kề sát vào lỗ tai anh ôn nhu tinh tế nói:

“Anh cảm thấy em buộc như thế nào, thử xem, có chắc hay không.”

Khuôn mặt tuần tú của Lục Cảnh Hoằng sau khi nghe xong những lời này trong nháy mắt rơi xuống tới 0 độ, hai tay của anh bị cô nghĩ cách cột vào hai cây cột trên giường, hai cái chân thon dài cũng không tránh khỏi xui xẻo, bị tách ra cột ở hai cây cột khác trên giường.

Bây giờ nếu muốn đi giầy giụa, cũng không làm được gì, riêng cổ tay của anh, bị bốn cái cà vạt trói lại, giống như cô sớm đoán được anh sẽ phản kháng mà chuẩn bị đầy đủ.

Tô Noãn khôi phục đứng lên, nhìn xuống Lục Cảnh Hoằng giầy giụa thất bại, cười duyên, từ trên tủ đầu giường cầm lấy dây kéo cô mới vừa rồi tìm được trong phòng thay đồ, hướng Lục Cảnh Hoằng khoa tay múa chân:

“Anh tốt nhất nên ngoan ngoãn phối hợp với em, bằng không em sẽ đem mấy ảnh vừa mới chụp đăng lên diễn đàn đó.”

Bộ quần áo chỉnh tề trên người Lục Cảnh Hoằng sớm bị Tô Noãn giầy vò chặt vật không chịu nổi, một người đàn ông 33 tuổi, cho tới bây giờ bị một cô gái cột như vậy, nói ra chỉ sợ chưa chắc là chuyện vinh quang gì.

Nhất là người đàn ông 33 tuổi này lại chính là Lục Cảnh Hoằng, anh càng thêm không cho phép một mặt khác của mình bị mọi người biết, anh thỉnh thoảng có chút tư tưởng nhỏ cũng bởi vì do Tô Noãn mà ra, như thế nào nguyện ý huỷ đi hình tượng to lớn của mình trước mặt người khác?

Nghĩ như thế, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn trở nên đen như đáy nồi không còn nữa, khẽ nhếch lên cái cằm kiên nghị, nhìn bộ dáng cáo mượn oai hùm của Tô Noãn, ngữ điệu cố ý lạnh xuống:

“Trước khi uy hiếp anh, em nên biết trước hậu quả của việc làm như vậy.”

Tô Noãn liệt liệt hùng tâm bị lời nói của Lục Cảnh Hoằng đánh đòn cảnh cáo, nụ cười trên mặt tiêu tán đi, tiếp tục cúi đầu, chỉ thấy Lục Cảnh Hoằng đang nhìn mình, ánh mắt thâm thúy kia hiện lên gợn sóng, làm cho nhịp tim cô hơi chậm lại.

Lục Cảnh Hoằng không phải người lương thiện, mặc dù trước trò đùa dai của phụ nữ, cũng chưa bao giờ là một người giàu lòng nhân từ đồng tình, cô đối với anh mà nói, có thể là một ngoại lệ, mới có thể một lần hai lượt quá đáng với anh như vậy.

Cho nên khi thấy Lục Cảnh Hoằng dùng ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm mình, Tô Noãn nhất thời nuốt nước miếng, vốn quyết tâm kiên định trả thù Lục Cảnh Hoằng dần chuyển sang dao động.

Bị anh lạnh lùng nghiêm nghị nhìn nhất thời lui về sau một bước, lại mất thăng bằng, lại té ngã xuống mặt đất, cả khuôn mặt đều dán lên sàn nhà, va chạm mạnh làm cho cô kêu lên một tiếng.

“Em tốt nhất cứ trói anh như vậy, em nên cầu nguyện anh không lấy lại được tự do...”

Tô Noãn bị đau bò dậy, xoa khuôn mặt bị đụng đau, nghe được âm thanh đe dọa nghiêng rặng nghiêng lợi của Lục Cảnh Hoảng, liền nghi hoặc quay đầu nhìn lại, liền thấy cây kéo sắc bén kia nguy hiểm cắm ở giữa hai chân anh.

Cây kéo sắc bén vào được vài phần, chỉ cần nhích lên vài centimet thôi, nơi cây kéo này rơi xuống sẽ chính là...

Tô Noãn nhìn chăm chăm đứng quần tây của Lục Cảnh Hoảng, nghĩ lại mà thấy sợ hãi rụt rụt cổ, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Lục Cảnh Hoảng, cúi thấp người tiện thể đi nhặt cây kéo kia, Lục Cảnh Hoảng lại cười lạnh nói:

“Rõ ràng nhát như chuột, lại cứ thích bày ra cái trò chơi này, anh là nên bồi phục em có tinh thần không biết sợ hãi, hay là nên cười nhạo em không biết tự lượng sức mình?”

Thật vất vả nhu tình mặt ngữ bị châm chọc thay thế, Tô Noãn ngồi xổm người xuống nhặt cây kéo lên, ngẩng đầu, mái tóc ngắn màu nâu giống như ánh nắng chiều nhuộm đắm dưới bầu trời, đi vòng ra phía sau, cô nheo lại đôi mắt phượng xinh đẹp kia:

“Anh là đang cười nhạo em sao?”

Cùng sống chung với anh là Tô Noãn đơn thuần đáng yêu nhất, cô vốn không phải là một cô gái có nhiều tâm cơ, nhìn qua nhỏ bé mà yếu ớt, trước sau như một giống một con chuột nhỏ mang theo ngày thơ vụng về đục khoét kho thóc.

Nhưng mà đã trải qua quá nhiều, không thể không cần nguy trang lạnh lùng xây nên một tằm thành lũy, ngăn chặn người ở bên ngoài nhìn thấy thế giới của cô, cũng không để cho mình đi dung nạp thế

giới rộng lớn bên ngoài.

Lục Cảnh Hoằng vì ý nghĩ của mình mà kinh ngạc, quên mất đi so đo cùng Tô Noãn, ngẫm lại cũng là, một người đàn ông ba mươi mấy tuổi như anh, làm sao lại cùng một nha đầu hai mươi mấy tuổi hao tổn hơi sức rồi?

Nhìn thấy Tô Noãn gương nanh múa vuốt thể hiện sự tức giận của mình, Lục Cảnh Hoằng không khỏi nở nụ cười, anh định không chấp nhặt với cô nữa, nhưng cũng không biết bởi vì nụ cười này, hoàn toàn thiêu đốt lửa giận của Tô Noãn.

Anh không thấy rõ bằng cách nào Tô Noãn bổ nhào lên người anh, kéo trong tay cô cũng không có một khắc nhàn rỗi, anh nghe thấy thanh âm xé rách của vải vóc, cây kéo lạnh lẽo chạm vào da thịt bên dưới quần áo của anh, chưa đầy một phút đồng hồ, áo sơ mi của anh liền từ trần.

Tô Noãn mắc cỡ đỏ mặt, nhưng vẫn là cố chấp tiếp tục chống đối, Lục Cảnh Hoằng chỉ là không chớp mắt nhìn một loạt động tác không tự nhiên của cô, không phải thẹn quá hoá giận, ngược lại đa số là giống như đang xem cuộc vui.

“Nhìn cái gì, nhìn nữa đem mắt anh moi ra bây giờ, đồ lưu manh!”

“Hiện tại là ai lưu manh, em phải rõ ràng hơn anh chứ.”

Một câu nói của Lục Cảnh Hoằng, làm cho Tô Noãn quần bách không trả lời được, cô vung vẩy cây kéo, mềm nhũn như con chi chi ở bên cạnh anh, dưới ánh mắt đùa giỡn của anh, dũng khí cũng vơi đi phân nửa.

Cô lén lén liếc về phía thắt lưng anh, còn có cái quần tây kia, không

cẩn thận chống lại ánh mắt hài hước của Lục Cảnh Hoằng, tứ chi của anh bị trói, thế nhưng lúc này có vẻ tự nhiên, ngược lại cô lại có loại chạt vật đâm lao thì phải theo lao.

Cô nhớ tới cảnh cáo vừa rồi của Lục Cảnh Hoằng, lại nghĩ tới tình cảnh của mình, như là đã lỡ cuỡi lên mông con cạp, hay là cứ mạo hiểm tánh mạng một lần đi, không nhỡ ra vài cái lông bên dưới, nói thế nào cô cũng cảm thấy có lỗi với chính mình.

Quay đầu liền nhìn thấy máy ảnh trên mặt đất, Tô Noãn lại câu khoe miệng nhìn Lục Cảnh Hoằng một chút, đã ý thức được, có rất nhiều chuyện, cơ hội chỉ có một, một khi bỏ lỡ sẽ không thể quay lại.

Vừa nghĩ tới bất cứ giá nào như vậy, toàn bộ rối rắm của Tô Noãn đều biến mất, thay vào đó là xông lên một cách lỗ mãng, cô dùng tứ chi leo đến bên cạnh Lục Cảnh Hoằng ngồi xuống, sau đó đưa tay cởi dây lưng anh.

Cô nhận thấy được thân thể Lục Cảnh Hoằng căng thẳng, lại không rảnh đi bận tâm, chỉ là mãi miết chuyên tâm cởi bỏ thắt lưng anh, lại bởi vì khẩn trương, muốn gần nửa ngày mới cởi bỏ được, nhìn chăm chăm khoá kéo quần tây, mới phát hiện đôi tay đang run rẩy.

Dứt khoát nhắm hai mắt lại, một tay kéo lấy quần tây, một tay kéo khoá kéo, “roẹt” một tiếng kéo xuống, nhân tiện cũng kéo cái bên trong kia xuống luôn đi.

Bên trong phòng ngủ yên lặng giống như chết, ngay cả tiếng hít thở cũng trở nên nhỏ đến nỗi không nghe thấy, Tô Noãn do dự mở mắt ra, nhúc nhích hàng mi, cúi đầu nhìn lại, lập tức, một đám quạ đen bay qua đỉnh đầu cô, phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Bởi vì cô vừa rồi cậy mạnh, quần của anh bị cởi tới bắp chân, lộ ra

hai cái đùi thon dài, Tô Noãn nhìn chăm chăm chỗ nào đó trên thân thể Lục Cảnh Hoằng, bởi vì quá mức kinh ngạc mà quên dời mắt đi.

Lục Cảnh Hoằng cũng không đoán ra Tô Noãn sẽ thật sự Nhất Cổ Tác Khí (một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm) lớn mật đi hoàn thành xong động tác này, chính anh cũng nhin không được nhắm hai mắt lại, thật sự không muốn nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình khi bị một cô gái lột quần xuống.

Chỉ là, anh không muốn, không có nghĩa là thân thể anh không có cảm giác, Tô Noãn một đôi tay còn kéo quần anh, cô hơi hơi nghiêng người xuống, khiến cho hơi thở ấm áp mềm mại vừa đúng lúc phả vào nơi nào đó.

Hơi thở như có như không quét qua, giống như là một cây lông vũ cù lét trong tim anh, anh đột nhiên cảm thấy nhiệt lượng toàn thân đều mạnh mẽ dồn về phía bụng mình, phía dưới bởi vì ý nghĩ của anh mà căng lên, cũng nháy mắt sinh phản ứng.

Anh vốn là một người biết khắc chế, có lẽ cũng không thể nói là anh khắc chế, chỉ là trước đây chưa gặp được người cho anh cảm giác khiến anh phải phóng thích nội tâm chân thật, mới có thể trải qua cuộc sống cấm dục của con người, hiện giờ...

Tô Noãn sững sờ nhìn thân thể Lục Cảnh Hoằng xảy ra một vài biến hoá, miệng thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, cô e sợ tránh không kịp lui về phía sau mấy bước, một bàn tay lên án chỉ vào Lục Cảnh Hoằng đang nhắm mắt bình tĩnh:

“Trong đầu anh đang loạn tưởng cái gì thế, thế nào mà....”

Lục Cảnh Hoằng trầm mặc nửa ngày, đột nhiên mở mắt ra, quay đầu lại hai con mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tô Noãn, giống như muốn

đem cô bức đến góc tường, rất có tâm tình anh không dễ chịu cũng không để cho cô trả đũa thoải mái:

“Anh đang suy nghĩ cái gì, chẳng phải em rõ ràng lắm sao?”

“Anh... nói anh lưu manh, thật sự một chút cũng không có sai mà, thiệt thòi cho em trước kia còn tưởng rằng anh... Mặt người dạ thú!”

Tô Noãn xấu hổ đứng dậy, bên tai cũng đỏ lên trừng mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng, hùng hổ làm cho một tăng.

Lục Cảnh Hoằng tứ chi bị trói, quần áo trên người bị Tô Noãn làm loạn, so với không có mặc không khác biệt gì, vào lúc này lại như vậy, quả thật như thế nào cũng thấy bị ối, ngay cả chính anh cũng xấu hổ cúi đầu nhìn.

Cố tình nhìn Tô Noãn mặc chiếc váy ngủ hở hang, anh không cách nào làm cho tự chủ của mình lập tức tiêu tán đi, một cỗ phát hỏa ở bụng mặc cho anh làm thế nào cũng không thể dập tắt, cảm giác thất bại như vậy làm cho anh cũng không muốn để cho cô dễ chịu hơn.

“Em nói thật một chút xem, anh rốt cuộc lưu manh như thế nào? Tay chân của anh bị em trói, quần áo trên người cũng là em đích thân cởi xuống, thậm chí cả nơi đó, cũng là bởi vì em...”

Lục Cảnh Hoằng hùng hổ dọa người nhìn Tô Noãn đỏ khắp mặt, ánh mắt vốn lạnh lùng sắc bén, không dùng trong việc đàm phán ngoại giao, thế nhưng lại dùng để đem Tô Noãn bức vào trong ngõ cụt.

Hơn nữa khi Lục Cảnh Hoằng nói xong câu cuối cùng thì Tô Noãn tức giận đến nói không ra một lời, anh sao có thể mặt không đỏ sắc như vậy nói ra lời nói xấu hổ như thế?

Càng làm cho cô cảm giận bất bình chính là, rõ ràng cần phải nói ra những lời hạ lưu hơn thế nữa, chỉ là một khi từ miệng anh nói ra, giống như là sự thật mà người khác không cách nào đi bác bỏ được, đúng lý hợp tình như vậy, lời lẽ đanh thép như vậy!

“Nếu như nói thật sự tức giận, cũng nên là anh, những năm gần đây muốn đi toàn tâm đối với một người, ngược lại lại bị lãng nhục đối xử như vậy, Tô Noãn, em tự hỏi lại lương tâm của mình xem, có một người đàn ông nào có thể ung dung kiên nhẫn chịu bị một cô gái cõi trên đầu mình như vậy không?”

Lục Cảnh Hoằng nói liên tục, chân thành giải thích tình hình thực tế, ánh mắt kia vẫn luôn lạnh lùng nhìn cô, Tô Noãn ngay từ đầu bị giáo huấn không ngốc đầu lên được, nhưng sau đó lập tức ý thức được nghề nghiệp của Lục Cảnh Hoằng, vứt bỏ toàn bộ áy náy.

Mặc dù từ loại mức độ giáo dục nào đó, lời nói của Lục Cảnh Hoằng có điểm đúng, nhưng chính là cô không chịu thừa nhận tâm lý nội tâm khuất phục của mình, cãi bướng lại:

“Đừng tưởng rằng em không biết, anh đang tính toán cái gì, em sẽ không để cho anh được như ý đâu!”

Khí thế của cô quay lại trừng mắt liếc nhìn anh một cái, vẫn đỏ mặt như trước, ánh mắt bình tĩnh của Lục Cảnh Hoằng nhìn Tô Noãn, giọng điệu không lo lắng hỏi ngược lại:

“Vậy em nói một chút xem anh tính toán cái gì, vừa hy sinh nhan sắc của mình, vừa đánh mất nhân cách của mình, lại không chiếm được em một chút nào, rốt cuộc là tính toán cái gì chứ, em nghĩ xem, có phải chính là nín nhịn một bụng khí của mình không chứ?”

“Em làm sao biết, trong lòng anh không phải rất rõ ràng sao?”

Tô Noãn nhất thời chán nản, lại tìm không được câu nói tốt hơn nào để phản bác Lục Cảnh Hoằng, Lục Cảnh Hoằng thuỷ chung ung dung bình thản, tuy rằng anh còn không có mặc quần áo, mà cô lại rơi vào rối loạn, bị lời nói của anh quanh quẩn giống như con ruồi không đầu đảo quanh mặt đất.

Cô như thế nào không gặp một người tốt hơn, lại cứ đi gặp được một quan ngoại giao, gặp được một quan ngoại giao cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận đi, chỉ là, vì cái gì nhất định khiến cho cô gặp phải một quan ngoại giao đen có thể nói thành trắng, đúng sai đảo lộn chứ?

Cô đột nhiên rất đồng tình với đối thủ quan ngoại giao của Lục Cảnh Hoằng, có phải hay không cũng bị anh làm cho tức giận đến nói không ra một chữ, nhưng vẫn phải duy trì nụ cười ưu nhã trước giới truyền thông, đem nước đắng nuốt ngược vào bụng?

Tô Noãn liếc xéo Lục Cảnh Hoằng trên mặt đất, gương mặt đó thấy thế nào cũng thấy chán ghét, nhất là ánh mắt kia, nhìn cô toàn thân lông tơ dựng thẳng, hận không thể hung hăng đập cho anh một cước để trút cảm phẫn.

“Bảo anh giả vờ đứng đắn, đồ lưu manh, đáng đời ba mươi mấy năm nay độc thân, còn không ai muốn!”

Nói xong, Tô Noãn vừa nhấc chân, thật sự đá cho Lục Cảnh Hoằng một cước, bất quá giống như là người khác ầm ĩ cái nhau, như một đứa bé thay đổi phương thức dùng vũ lực:

“Thiệt thòi cho em còn tưởng rằng anh là chính nhân quân tử, thế nhưng trái với mong chờ mọi mặt, nói anh là cầm thú cũng còn đỡ cho anh, thật sự là không bằng cầm thú mà!”

Lục Cảnh Hoằng không nghĩ tới Tô Noãn sẽ như vậy đập cho một phát, còn dám trở tài miệng lưỡi như vậy, hừ một tiếng cười lạnh nói:

“Làm sao anh lại không bằng cầm thú nữa rồi? Tự em ngẫm lại xem, hai người chúng ta cho đến hiện tại, rốt cuộc là ai mới đang làm chuyện cầm thú?”

“Em... cái này đơn thuần chỉ là phòng vệ cho mình thôi, ai mà biết tư tưởng dơ bẩn kia của anh lúc nào sẽ thật sự biến thành hành động nữa, đừng tưởng rằng mặc xong quần áo, em cũng sẽ bị bộ dạng Liễu Hạ Huệ kia của anh lừa nữa.”

Tô Noãn oai phong lẫm liệt nói xong, lại đá thêm một cước, Lục Cảnh Hoằng bị trói chặt giống như miếng thịt bò trên tấm thớt, mặc cho cô xâu xé, không hề lên tiếng phản kháng.

“Phòng vệ bản thân? Anh chưa bao giờ biết em thích lạm dụng từ ngữ như vậy?”

Cô liền giống như một con hổ, giơ nanh vuốt ra, Lục Cảnh Hoằng sớm rõ như lòng bàn tay, nhíu mày nhìn chằm chằm bộ dáng cô ra vẻ hung hãn càn quấy, bốn mắt giao nhau, đầu hàng vĩnh viễn vẫn chỉ là Tô Noãn.

Tô Noãn quay mặt sang một bên, chẳng thèm cùng Lục Cảnh Hoằng tranh chấp chuyện vô nghĩa nữa, kéo qua ra giường trên mặt đất, khẽ ném trên người Lục Cảnh Hoằng, ra giường phủ lên một chỗ trông như cái lều nhỏ, làm cho mặt của cô không thể không hồng nhuận giống như thủy triều.

Không muốn tiếp tục ở lại trong căn phòng ngủ mập mờ này, Tô Noãn bấu môi, cầm lấy máy chụp hình của mình, liền chạy ra khỏi

phòng, mặc cho âm thanh âm lãnh ra lệnh của Lục Cảnh Hoằng từ phía sau quanh quẩn thật lâu.

“Anh cho em đi rồi chưa? Quay lại cho anh!”

— — — — —

Tô Noãn thay quần áo vội vàng chạy ra khỏi nhà, không khí lạnh như băng làm cho cô thoát khỏi một thân cơn tức, cũng làm cho cô nhớ phải giải quyết tốt hậu quả của việc làm tối hôm qua.

Dạo bước ở ven đường bìa rừng Thiên Hương Hoa Đình, cô không biết mình tại sao lại quay lại, có lẽ là ý niệm sai khiến, không ngờ kêu gọi cô về cái nơi mà nửa giờ trước còn xấu hổ không được tự nhiên.

Cô vừa rồi đi mua thuốc ở tiệm thuốc bên cạnh Thiên Hương Hoa Đình, cô không hy vọng ngoài ý muốn sẽ có một đứa bé, hơn nữa đối với cô mà nói, nuôi nấng một đứa bé so với nuôi mười con chó cũng còn khủng bố hơn.

Không mục đích đi lang thang xung quanh nhà trọ, Tô Noãn không ngờ thế nhưng sẽ đụng phải Cố Lăng Thành, anh dựa vào bên cửa xe, quay đầu một cái, hai tầm mắt của họ liền giao nhau, anh cười tủm tỉm nhìn cô, không dời mắt đi:

“Bởi vì điện thoại của em vẫn luôn trong tình trạng tắt máy, anh không thể làm gì khác hơn là tự mình đến.”

Tô Noãn không nói gì, thản nhiên dời mắt đi, nhìn về phía lá rụng trên mặt đất bên cạnh, lá cây vốn xanh tươi khi mùa đông đến, cũng đem sự sống của mình kết thúc, nhưng tại sao giữa cô và Cố Lăng Thành, cũng không cách nào kết thúc hoàn toàn sạch sẽ?

Tô Noãn cần cánh môi, mà nay chỉ cần ở chỗ có Cố Lăng Thành, cũng đều cảm thấy lòng buồn bức khó chịu, không muốn tiếp tục, trực tiếp đi thẳng, đi về phía nhà trọ của Lục Cảnh Hoằng.

Cố Lăng Thành cười nhìn dáng vẻ lạnh lùng của cô, thân thể cao lớn từ từ đứng thẳng, thanh thần bước theo cô, hai tay tùy ý bỏ trong túi quần, từ phía sau nhìn bóng lưng cô.

Tầm mắt của anh dừng ở bàn tay phải nắm chặt của cô, nhìn không rõ cô dùng sức cầm cái gì, nhưng vẫn là mỉm cười tình bơ, đây là thói quen của Tô Noãn, muốn che dấu đồ vật nào đó thì rất thích nắm chặt trong tay.

Cuối cùng vẫn là Tô Noãn dừng bước lại trước, cô vẫn không quay người lại, mà là cúi đầu nhìn thân ảnh cao to dưới mặt đất theo sau cô, sau đó nhìn thấy Cố Lăng Thành cũng ở sau lưng cô dừng bước chân.

Anh không mở miệng nói chuyện, chỉ là lẳng lặng đứng, Tô Noãn nhận thấy ánh mắt anh, không có rời khỏi trên người cô một giây nào, cô đột nhiên không hiểu chấp nhất của Cố Lăng Thành, anh cho tới bây giờ vẫn là người đàn ông nhìn không thấu tâm can.

“Chìa khoá nhà ở khu phố cổ, tôi đã giao cho Gia Gia, nếu có khách nào thuê, cứ kêu Gia Gia trực tiếp giao cho cô ấy đi.”

“Tối hôm qua ngủ ở đây ngon không? Nếu em rất thích nhà ở đây, anh có thể...”

“Thích hay không không liên quan tới anh, không phải sao?”

Tô Noãn đột nhiên xoay người, nhìn vào mắt Cố Lăng Thành, trực tiếp nói ra bề ngoài của sự thật, cô không thích lừa mình dối người, giữa

bọn họ, dù sao cũng nên có một người vạch trần ra cái vỏ bọc đó.

Chương 52: Tôi thích anh ấy thì sao?

Cố Lăng Thành nhú mày lại, biểu hiện như cũ không quan tâm hơn thua, anh thản nhiên cong lên khoé miệng, đối diện ánh mắt Tô Noãn, im lặng vài giây, mới cười haha nói:

“Tối hôm qua lúc anh gọi điện thoại đến, Lục bộ trưởng nghe điện thoại, các người thân đến mức xài chung điện thoại rồi à?”

Cố Lăng Thành đứng đối diện Tô Noãn, đôi tay từ đầu đến cuối đều để ở trong túi quần, anh nhìn cô, cười đến bất lộ sơn thủy, kỳ thật anh rất muốn hỏi cô, cùng Lục Cảnh Hoảng tiến triển tới đâu rồi?

Anh tận mắt nhìn thấy bọn họ hôn môi, anh và cô cũng chưa từng hôn nhau như vậy, anh từng bảo vệ cô giống như đoá hoa trong nhà kính, làm sao không để ý đến thân thể của cô, kịch liệt hôn cô như vậy?

Hiện giờ cô có thể hôn say đắm như vậy, mà anh thế nhưng lại không còn là người đàn ông kia.

Nắm tay, hôn nhau, tiếp theo là, có phải hay không cũng đã...

Không có khả năng, lấy hiểu biết của anh đối với Tô Noãn, cô còn chưa có mở lòng tới mức cùng một người đàn ông quen nhau mấy tháng, phát sinh quan hệ trước hôn nhân.

Anh phải mất tới 6 năm mới được cô tín nhiệm cùng ý lại, Lục Cảnh Hoảng làm sao có thể chưa dùng tới 3 tháng đã làm được rồi?

Nụ cười của Cố Lăng Thành trở nên có chút lạnh lùng, anh thẳng tắp nhìn chăm chăm sắc mặt hồng nhuận của Tô Noãn, đem hai chữ “Lên giường” ghen ở cổ họng.

“Trò chơi nam nữ rượt đuổi săn bắn không thích hợp với em, qua lại với Lục Cảnh Hoàng, em còn chưa đủ kinh nghiệm, tiếp tục chơi nữa kẻ bị thương cuối cùng chính là em.”

Tô Noãn không có trả lời, cô lãnh đạm nhìn anh cười, vẫn không nhúc nhích nhìn, như muốn đào bới suy nghĩ nội tâm chân thật của anh, Cố Lăng Thành bắt đầu cười không được tự nhiên.

Anh nhếch khoé miệng, thu lại nụ cười, thật sâu nhìn cô, giọng nói cũng không nhẹ nhõm như lúc ban đầu nữa, mang theo ý vị nặng nề:

“Lên lấy hành lý xuống đây đi, cho dù không muốn ở lại khu phố cổ, cũng không nên cứ ở nơi này.”

Bộ dạng Cố Lăng Thành giống như ra lệnh cho cô, Tô Noãn tức quá hoá cười, tức giận anh làm sao mà trải qua nhiều năm rồi vẫn có thể tự tin như vậy:

“Tôi đây nên dọn đi đâu? Dọn đến nhà của anh và Doãn Thuy Hàm hả, hay là tiếp tục dọn đến ở căn nhà khác của anh, đi làm một đoá hoa đẹp trong căn nhà vàng kia?”

Cố Lăng Thành nhíu mày, giống như không ngờ tới Tô Noãn sẽ nói ra lời nói lạnh nhạt như vậy, ở trong ký ức của anh, Tô Noãn cũng chưa từng châm chọc đối với anh như vậy, cô luôn trực tiếp biểu đạt phần nộ của mình.

Ánh mắt của cô như cũ trong suốt động lòng người, nhưng rất cuộc

cũng không cách nào phát hiện ra tung tích của anh trong đó, ánh mắt cô kháng cự mà xa lánh, giống như là một cái búa sắc bén, nặng nề mà nện vào tim anh.

Cố Lăng Thành lẳng lặng nhìn cô, thật lâu sau mới sâu kín phun ra một câu:

“Em đã thay đổi, Noãn Noãn, trước đây em tuyệt sẽ không nói như vậy.”

“Tôi thay đổi hay không liên quan gì tới anh, lại nói, làm sao anh khẳng định được là tôi thay đổi, mà không phải là anh thay đổi?”

Cố Lăng Thành nghe lời nói đối chọi gay gắt của cô, cười rộ lên, không biết làm gì hơn là nở nụ cười cứng chiều, anh thích nhìn bộ dạng khắp người xù lông phòng bị của cô, điều đó chứng minh rằng cô không phải không hoàn toàn để ý đến anh.

“Cho dù em biến thành bộ dạng gì, ở trong lòng anh, vĩnh viễn vẫn là một nha đầu lỗ mãng mà đơn thuần.”

Tô Noãn ngẩng đầu nhíu mày, Cố Lăng Thành thay đổi chủ đề quá nhanh, anh ta không phải là một người nhớ tới chuyện quá khứ, bây giờ lại nói ra lời này, ý đồ của anh ta là gì đây, chẳng lẽ muốn nhắc cô nhớ tới những kỷ niệm bọn họ sống chung trước kia sao?

Sau đó, để cho cô cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh anh ta làm tình nhân sao?

Cố Lăng Thành thấy rõ trong mắt Tô Noãn phần nộ cười chế giễu, vừa muốn mở miệng nói gì đó, di động của anh vang lên, anh nhìn dãy số trên màn hình, nuốt xuống toàn bộ lời nói.

“Ừ... Tối hôm qua có chút việc riêng phải xử lý, nên ngủ lại trong chính phủ, ngoan, ngủ tiếp một lát đi, không phải nói muốn nghe diễn tấu Piano sao? Anh đã lấy phiếu rồi, tối nay sẽ dẫn em đi, à, anh ăn sáng bên ngoài, sẽ rất mau trở về đi làm thôi.”

Thanh âm của Cố Lăng Thành rất nhỏ, nhưng cũng cực kỳ dịu dàng cẩn thận, khi anh êm ái gọi ra một tiếng Thụy Hàm thì Tô Noãn chỉ là thản nhiên mỉm cười, cô rất tò mò, trong những năm kia, có lẽ cô cũng đã từng gặp qua được tình cảnh như vậy.

Thời điểm cô gọi điện thoại hỏi anh, có lẽ lúc ấy bên cạnh anh cũng đang có một người phụ nữ khác, mà người đàn bà kia có thể cũng giống như cô bây giờ, gần như giấu cợt cười.

Tô Noãn liền xoay người rời đi, Cố Lăng Thành nhận thấy Tô Noãn kiên quyết muốn đi, vội vàng khai báo mấy câu, liền cúp điện thoại, sau đó bước nhanh đuổi theo, nhẹ nhàng linh hoạt chặn lại đường đi của cô.

Tô Noãn phiền chán bước qua phía bên cạnh một bước, Cố Lăng Thành liền bước theo nửa bước, động tác vân đạm phong khinh.

“Noãn Noãn, em nên về nhà.”

Ngữ điệu nhẹ nhàng, anh không tốn chút sức nào liền làm cho nơi đáy lòng yếu ớt nhất của cô xúc động, đúng vậy a, điều cô quan tâm nhất chính là một gia đình ấm áp, mà Cố Lăng Thành giờ phút này dùng nó dụ dỗ cô.

Anh bỗng nhiên ngẩng đầu xoa xoa đỉnh đầu cô, hơi ấm lòng bàn tay làm cho Tô Noãn cảm giác mình chính là kẻ yếu ớt được thương xót đồng tình, cô lạnh lùng nghiêng đầu, tránh khỏi bàn tay anh.

“Anh nghĩ rằng tôi còn có nhà sao?”

Cố Lăng Thành bàn tay ở giữa không trung dừng lại vài giây, anh thu hồi tay lại, đút vào trong túi quần, cười khế một tiếng:

“Không phải em đã nói, có anh ở đây chính là nhà sao?”

“Nhưng không phải anh đã có một ngôi nhà sao? Nơi đó có vợ anh, thậm chí, còn từng có đứa bé thuộc về vợ chồng anh.”

Tô Noãn tiếp theo hỏi ngược lại làm cho Cố Lăng Thành nhú nhú mày, anh tựa hồ đối với chất vấn như vậy của Tô Noãn cảm thấy vô cùng nghi hoặc, cũng không cách nào lý giải được vì sao Tô Noãn lại chấp nhất vấn đề hôn nhân như thế.

Tô Noãn nhìn thấu suy nghĩ của Cố Lăng Thành, quay đầu đi không nhìn anh nữa, chỉ là tự giễu cợt:

“Anh cho rằng tôi vẫn sẽ luôn ngu như vậy sao? Mấy năm kia là tôi nợ anh, cũng đã dùng tình yêu báo đáp, mặc kệ anh có nhận hay không, tôi đều không thẹn với lương tâm, nếu là như vậy, chúng ta cũng đã trưởng thành rồi.”

“Những gì anh muốn hiện tại cũng làm được rồi, giống như anh nói, con đường làm quan của anh không nên bị tôi huỷ diệt, vậy cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi cũng sẽ không đi quấy rầy cuộc sống của anh, chúng ta cũng không nên tiếp tục có bất kỳ vướng mắc nào.”

Từ lúc ban đầu bọn họ quen nhau cho tới cuối cùng tan vỡ, cô đều đem tất cả tình yêu ngây thơ nhất cho người đàn ông này, cho đến khi anh dùng lời nói dối xây đắp toà thành cho cô âm thầm sụp đổ, cô vẫn như cũ không cách nào không đi thương anh.

Chỉ là, Lục Thiếu Thần đã dùng tính mạng làm cho cô tỉnh táo lại, làm cho cô không cách nào mê muội nữa, cho dù cô có còn yêu Cố Lăng Thành hay không, cô đều không thể đi tổn hại một linh hồn đã biến mất vì cô.

Cố Lăng Thành trầm mặc nhìn chăm chăm cô, nhận không hơn một câu, Tô Noãn hít thở sâu một hơi, thản nhiên hướng anh mỉm cười, chỉ là bình tĩnh mỉm cười:

“Cho dù tôi có phủi sạch quan hệ với Lục Cảnh Hoằng, tôi cũng sẽ không tiếp tục trở lại bên cạnh anh, thành ngữ nước đổ khó hốt, chắc sẽ không chưa bao giờ nghe qua chứ?”

“Nhưng anh có nghe qua thành ngữ gương vỡ lại lành.”

Tô Noãn có chút không dám tin Cố Lăng Thành cố chấp, Cố Lăng Thành đối với phụ nữ, cho tới bây giờ cũng sẽ không đi ép buộc đối phương, như vậy hiện tại, lại tính là cái gì, là cảm thấy được đùa giỡn cô thú vị lắm sao?

“Cái gương cho dù có dán lại, vĩnh viễn cũng sẽ để lại một vết xước không thể xóa sạch, cho dù có được phục hồi tốt thế nào, cũng không thể quay lại tốt đẹp như lúc ban đầu, huống chi tình cảm con người càng yếu ớt, một khi từng bị tổn thương, sẽ nhớ kỹ những nỗi đau kia.”

“Nếu anh nói... Anh thật lòng muốn em đợi bên cạnh anh, em có tin không?”

Cố Lăng Thành lẳng lặng nhìn cô, vẻ mặt thật sự có chút nghiêm túc, Tô Noãn lại không nhìn thấy, cô khinh trào nhìn ra con đường mòn phía trước dừng lại một chiếc xe có bảng số màu đỏ:

“Nếu tôi nói thật ra tôi đến từ mặt trăng, anh có tin hay không?”

Dưới cái giễu cợt chế cười của Cố Lăng Thành, không ai nhìn thấy, tay anh đặt trong túi quần gắt gao nắm thành quyền, trên mặt của anh vẫn tựa tiểu phi tiểu mang theo nụ cười không quan tâm.

“Noãn Noãn, em vì cái gì phải thành thật như thế này, chẳng lẽ không biết đàn ông có đôi khi không thích nghe lời nói thật sao?”

“Tôi không có cưỡng cầu anh nghe, nếu anh không thích nghe, đại khái có thể lập tức xoay người rời đi.”

Thật lâu sau, Cố Lăng Thành mới ngược mắt nhìn Tô Noãn, nụ cười quanh khoé miệng càng nồng đặc hơn:

“Nếu anh đi, em sẽ đi cùng anh chứ?”

“Cố Lăng Thành, anh trở nên khờ khạo từ bao giờ thế? Nếu tôi trở về với anh, vậy anh sẽ ly hôn để kết hôn với tôi sao?”

Vấn đề của Tô Noãn làm cho anh không vui nhíu mày, ngày hôm nay, chỉ sợ là ngày anh cau mày nhiều nhất trong cuộc đời, anh trước sau như một ung dung tự tin, chỉ có Tô Noãn mới có thể làm cho anh luống cuống lúng túng như vậy.

“Tại sao cứ sống chung với nhau thì nhất định phải kết hôn, không có hôn nhân ràng buộc không phải là rất tốt sao?”

“Vậy anh tại sao còn phải kết hôn? Tóm lại, đừng nói với tôi là bởi vì thấy hứng thú!”

“Anh nhớ đã từng nói với em, tình yêu và hôn nhân là hai chuyện

khác nhau.”

“Tôi cũng nhớ rõ anh từng nói với tôi, anh sẽ không yêu bất kỳ một người phụ nữ nào, giữa chúng ta nếu quả thật có tồn tại tình yêu, cũng chỉ là một mình tôi đơn phương, bây giờ tôi quyết định không yêu nữa, anh cho rằng, chúng ta còn có lý do gì để tiếp tục dây dưa không rõ?”

Tay Tô Noãn gắt gao nắm chặt lại, mắt của cô có chút ửng hồng, có mấy lờn, giấu trong lòng nhiều năm như vậy, thời gian quá dài, vừa nhắc tới thì lồng ngực giống như lưỡi dao xẹt qua, bắn ra giọt máu xinh đẹp như hoa.

“Em thật sự để ý như vậy sao? Lúc trước không phải là em đã biết quá khứ của anh, vậy mà vẫn kiên trì sống chung với anh.”

Đó là bởi vì tôi yêu anh, bởi vì thật lòng yêu anh, cũng cho rằng anh cũng như thế, mới có thể đi bao dung quá khứ lãng mạn đa tình của anh, tha thứ anh thay đổi phụ nữ thường xuyên như thay áo.

Tô Noãn không có đem những lời này nói ra khỏi miệng, cô cảm thấy được không cần phải nhắc tới nữa, chuyện xưa chuyện xưa nói ra chỉ có thể biến cô làm trò hề hơn thôi, Cố Lăng Thành đã không quan tâm, cô cần gì phải ngây ngốc đi tính toán?

“Noãn Noãn, kỳ thật em chưa từng buông tha oán hận đối với anh, có đúng không?”

Một bàn tay đưa qua, Tô Noãn bản năng lui về sau một bước, cô nhìn ánh trời chiều rơi vào anh, nhẹ như nước, không một chút mảy may dao động:

“Bây giờ xin anh đừng tiếp tục thảo luận với tôi vấn đề này nữa, đều

là quá khứ hết rồi không phải sao? Anh xoay người lên xe, sau đó lái xe đi khỏi nơi này, giữa chúng ta coi như hoàn toàn kết thúc được không?”

“Tôi không rõ, rốt cuộc là anh đang nghĩ cái gì, nếu không thương tôi tại sao không chịu buông tha tôi, anh có nhiều phụ nữ như vậy, thiếu tôi bất quá cũng chỉ là chuyện có cũng được không có cũng không sao.”

Ai nói anh không thương em?

Xém tí nữa, Cố Lăng Thành đã buột miệng nói ra, anh chợt đột nhiên phát hiện, chính mình thế nhưng không thể tha thứ Tô Noãn nghi ngờ tình cảm của anh như vậy, anh cũng cho rằng anh không thương, hôm nay xem ra, cũng không phải là như vậy.

Một âm thanh rít gào hò hét từ trong đáy lòng anh, anh muốn bắt lấy bả vai cô, nói cho cô biết, vô luận bên cạnh anh có bao nhiêu phụ nữ, cô thật ra mới là duy nhất, người phụ nữ duy nhất làm cho tiếng lòng anh xúc động.

Chỉ là, khi anh nhìn thấy khoé mắt ướm át loé lên của cô thì lại không mở miệng được, chỉ là ngưng mi thẳng tắp nhìn cô, anh không có can đảm lớn tiếng nói anh yêu cô, anh không xác định được ba chữ kia.

Anh cảm thấy anh vẫn còn yêu người phụ nữ khác, người phụ nữ phản bội tình yêu của anh, Tô Noãn làm sao có thể so với cô ấy, anh bất quá chỉ là thương hại Tô Noãn, bởi vì cô để cho anh thấy được quá khứ của chính mình.

Tuy rằng anh thương tổn cô, lại hy vọng cô sống thật tốt, nếu anh có thể sau khi bị hung hăng ruồng bỏ tình lại, như vậy Tô Noãn cũng là

có thể, cô thương anh như vậy, nên bao dung với trái tim muốn trả thù của anh.

Huống hồ, anh nói ra lời yêu bất quá cũng chỉ là chuyện buồn cười, anh không có khả năng yêu bất cứ ai hơn là bản thân mình.

“Mặc kệ anh tin hay không, tôi từng thật sự có yêu anh, toàn tâm toàn ý yêu anh, cho dù là kết quả như vậy, tôi cũng chưa từng hối hận qua, dù sao cũng chiều mà anh dành cho tôi chưa bao giờ tôi quên.”

“Chỉ là hiện tại tôi cũng không còn là một cô gái hoàn toàn không biết gì cả, chúng ta cũng đừng có tiếp tục dây dưa nữa, cuộc sống đường ai nấy đi thôi.”

Tô Noãn chưa từng nghĩ tới, có một ngày người đưa ra kế sách phân rõ giới hạn với Cố Lăng Thành lại hoàn toàn chính là cô, những lời này cô chưa từng nghĩ tới ở trong lòng, hiện tại lại nói ra khỏi miệng.

Nhưng mà, cô cũng không cảm thấy hối hận, đã nói ra rồi, để nó có tác dụng cũng tốt lắm.

Không nhìn tới vẻ mặt Cố Lăng Thành, Tô Noãn phả ra một đoàn sương mù màu trắng, lập tức xoay người rời đi, như là đã nói hết rõ ràng rồi, cũng không cần thiết lưu lại nữa.

Cố Lăng Thành giống như là bóng dáng của cô, trầm mặc lập tức đuổi theo, bàn tay to mạnh mẽ gắt gao nắm lấy cổ tay cô, Tô Noãn nhất thời chưa tỉnh, vật vốn đang nắm chặt trong tay rớt ra ngoài.

“Trên thế giới này, cũng không phải em muốn làm cái gì thì làm cái đó, em cho là có được thành công đơn giản như vậy sao? Nếu anh

chỉ là một tên ăn xin đầu đường, trong mình không có đồng nào, làm sao em còn có thể yêu anh?”

Trong đôi mắt thâm thúy của anh như muốn gỉ ra tơ máu, anh hung hăng nắm lấy cổ tay cô, không hề bận tâm xem cô có đau hay không, chỉ là nhìn cô cuối đầu nhìn nơi nào đó cười lạnh:

“Em cho là tình yêu không có cơ sở kinh tế có thể duy trì được bao lâu? Ngay từ lúc mới bắt đầu ba em đã xem thường anh, cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của em trong mấy năm qua đâu phải anh không trả hoá đơn, chỉ cần là em thích, cho dù là khó khăn thế nào, anh cũng đều bằng mọi giá đưa đến trước mặt em, xuất bản sách ảnh, bồi thường đánh nhau ầm ỹ, những số tiền kia đều là từ trên trời rơi xuống sao?”

Tô Noãn dùng im lặng đáp lại Cố Lăng Thành lớn tiếng chất vấn, cô muốn thoát khỏi giam cầm của anh ta, lại không có kết quả, cuối cùng bất quá cũng chỉ là thản nhiên ngẩng đầu đón nhận ánh mắt tối tăm của anh ta:

“Những số tiền kia tôi sẽ nghĩ cách trả lại cho anh, cho nên, anh không cần phải tỏ ra tức giận như vậy, nếu như là bởi vì ba của tôi làm tổn hại tôn nghiêm của anh, như vậy bây giờ anh có thể nở mày nở mặt rồi.”

Cố Lăng Thành lạnh lùng nhìn Tô Noãn, không muốn buông cô ra, giống như dự liệu được một khi buông tay liền thực sự sẽ mất đi một cái gì đó, anh tránh né ánh mắt lạnh nhạt mà kiên định của Tô Noãn, lại lơ đãng nhìn thấy hộp thuốc trên mặt đất.

Đó là vừa rồi rơi ra từ trong tay Tô Noãn, xa xa nhìn lại, thấy không rõ chữ phía trên, chỉ là, đối với một cao thủ tình trường mà nói, anh tự nhiên biết rõ đó là cái gì.

Bàn tay giam giữ cổ tay Tô Noãn không khỏi nắm chặt lại, ánh mắt lạnh lùng muốn đem Tô Noãn xuyên thấu:

“Đây là nguyên nhân nước đổ khó hốt của em sao?”

Tô Noãn ở trong con mắt Cố Lăng Thành nhìn hộp thuốc tránh thai khẩn cấp, đang lặng lẽ nằm trên mặt đất, lại để lộ một tin tức, tin tức này làm cho Cố Lăng Thành giận quá hoá cười:

“Tối hôm qua các người cứ như vậy mà hưng phấn sao? Ngay cả biện pháp an toàn cũng không kịp làm?”

“VẬY CŨNG KHÔNG LIÊN QUAN GÌ TỚI ANH, TÔI THÍCH SỐNG CÙNG AI LÀ QUYỀN TỰ DO CỦA TÔI, CHÚNG TA SỚM ĐÃ LÀ NGƯỜI XA LẠ, CHUYỆN CỦA TÔI KHÔNG PHIỀN ANH TỚI XOI MÔI.”

Thái độ của Cố Lăng Thành làm cho Tô Noãn rất không thoải mái, anh ta có tư cách gì lại quản thúc cô, lại có lập trường gì tỏ ra giống như là anh ta bị phản bội?

Phản bội, một chữ này không nên xuất hiện giữa bọn họ.

Mà Tô Noãn một phen làm cho vẻ mặt Cố Lăng Thành nháy mắt âm trầm xuống, nụ cười bên khoé miệng biến mất rất nhanh chóng, cũng rất rõ ràng.

Cô chưa từng nhìn thấy vẻ mặt Cố Lăng Thành như thế, anh luôn tỏ ra ung dung tự nhiên, ít ra ở trước mặt cô, anh vĩnh viễn như là một kẻ vương giả ăn trên ngồi trước, dùng tư thế thương hại nhìn cô, anh chưa bao giờ bộc lộ cảm xúc như vậy.

Tô Noãn biết, Cố Lăng Thành tức giận, lần đầu tiên anh tức giận với

cô, không ngờ là cách vài năm sau khi bọn họ ly hôn.

“Xem ra thật sự là anh hiểu em chưa đủ, chỉ một Lục Cảnh Hoằng, thế nhưng lại làm cho em cam tâm tình nguyện làm người tình của hắn ta, Tô Noãn, từ khi nào thì em trở nên khôn khéo lỗi đời như vậy, liền biết cách trèo cao như thế?”

Ngón tay lạnh lạnh của Cố Lăng Thành dán lên đôi môi cánh hoa của cô, khinh miệt cười:

“Mặc cho anh hao hết tâm tư như thế nào cũng không cảm động được em, thì ra Lục Cảnh Hoằng mới là nguyên nhân chính, chỉ là em cho là người đàn ông khác còn có thể giống như anh dung túng em đối xử tốt với em sao?”

“Hơn hai năm nay, xem ra em vẫn không rõ ràng ai mới thực sự là người đáng để em phó thác ý lại.”

“Tuy tôi còn không rõ, nhưng tôi biết, bất kỳ một người đàn ông nào cũng có thể để cho tôi phó thác cả đời, ngoại trừ anh Cố Lăng Thành!”

Tô Noãn cũng không khách khí đáp trả lại, cô không nghĩ tới có một ngày người yêu của mình lại bị Cố Lăng Thành lấy ra làm cái cớ chế giễu cô, cô nhướn mắt lên, lạnh lùng bướng bỉnh nhìn ánh mắt thâm sâu ý vị không rõ của Cố Lăng Thành:

“Tôi thích anh ấy thì sao, anh ấy đối với tôi cũng sẽ không hư tình giả ý, tức giận liền nghiêm mặt, cao hứng liền cười, anh có thể thích nhiều phụ nữ như vậy, tôi chỉ thích có một người đàn ông, chẳng lẽ như vậy là sai sao?”

“Em nói em thích hắn ta?”

Cố Lăng Thành đột nhiên nâng lên nụ cười, ôn hoà giống như ánh mặt trời kia, làm cho Tô Noãn cảm thấy lạnh thấu xương, anh dần dần buông tay cô ra, lui về sau từng bước, thản nhiên nhìn cô:

“Vậy hãy để anh chờ xem, Lục Cảnh Hoằng rốt cuộc yêu thích em nhiều bao nhiêu, thế nhưng lại làm cho em coi thường mấy năm tình cảm của chúng ta như vậy.”

Cố Lăng Thành nói xong, liền xoay người rời đi, không hề quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, đi có chút vội vàng, bóng lưng của anh cố gắng thẳng lên, Tô Noãn không quên cái nhìn lần cuối của anh, con mắt u ám giống như đang cười nhạo thổ lộ của cô.

Xe của Cố Lăng Thành gầm thét rời đi, Tô Noãn không suy nghĩ thêm về anh nữa, xoay người liền nhìn thấy chiếc xe Hồng Kỳ dừng ở ven đường cửa tay lái phụ mở ra, một gã cảnh vệ bước xuống, cung kính đi mở cửa xe phía sau.

Chương 53: Cù Dịch Minh đến

Tô Noãn vừa mới nhấc chân lên nhìn thấy Cù Dịch Minh từ trong xe bước ra thì chần chừ hạ xuống, cô chỉ đi một bước rồi không tiếp tục đi về phía trước nữa, nếu như cô đi tới, nhất định phải đi ngang qua bên cạnh chiếc xe kia, mà cô còn chưa xác định được có nên hay không chào hỏi vị Phó tổng tham mưu trưởng ân cần đối với cô này.

Cù Dịch Minh mặc trên người quân trang màu xanh lá cây thẳng thớm, huân chương gắn trên ngực trái thể hiện rõ ràng thân phận và địa vị của ông, ông hướng nhân viên cảnh vệ đi theo bên cạnh khoát tay, sau đó liền dừng lại đứng nguyên tại chỗ, cũng không hề có ý bước đi tiếp.

Người đàn ông trung niên đẹp trai không mất uy nghiêm này, vô hình luôn làm cho Tô Noãn có một loại cảm giác thân thiết, cũng vì điểm đặc biệt này, làm cho Tô Noãn đối với ông mơ hồ có một loại tình cảm sùng bái, cảm giác kia giống như đối với Tô Chấn Khôn.

Đối với Cù Dịch Minh cô cũng chẳng có bao nhiêu cảm tình, bất quá tính luôn lần này thì có duyên gặp mặt ba lần, gặp mặt lần trước, cũng không phải là rất vui vẻ gì, cô đã cự tuyệt cứu con gái của ông.

Nhưng mà từ bản thân Cù Dịch Minh toả ra sức mạnh khiến cho người ta sùng kính, cũng không phải là bởi vì tình cảm hay là máu mủ mà thay đổi.

Tô Noãn phát hiện Cù Dịch Minh thế nhưng đi về phía cô, không khỏi sinh lòng kinh ngạc, nghiêng người cố gắng không cho Cù Dịch Minh nhận ra cô, khiêm tốn vội vã đi về phía con đường đá sỏi nhỏ bên

cạnh.

Có đôi khi tôn kính là một chuyện, tránh né gặp mặt lại là một chuyện khác.

Tô Noãn chưa bao giờ nghĩ tới muốn dính dáng quan hệ gì với Cù gia, cho dù phụ nữ trong nhà Cù gia có cùng quan hệ huyết thống với cô, cô như cũ vẫn không có vọng tưởng thông qua Cù gia để leo lên cao, dựa vào đó mà mượn cá nhảy vào cửa rồng.

Tô Noãn trong lòng đang suy tư, dưới chân một chút cũng không chậm trễ, thế nên không để ý, đế giày của cô ở trên đường đá sỏi bóng loáng trượt một cái, cả người hơi ngã về phía sau, té ngã trên mặt đất.

Trời sinh là người giữ thăng bằng không tốt, té ngã cũng chỉ là chuyện thường như cơm bữa, chỉ là trình độ mất thăng bằng trầm trọng như vậy lại đổ tội cho giai đoạn ba mẹ nâng đỡ cùng dạy dỗ con trẻ, rất đáng tiếc, cô thiếu hụt thân tình như vậy.

Lòng bàn tay mềm mại ấn lên đá sỏi gồ ghề, thậm chí là cái móng cũng gặp tai họa, từng đợt đau đớn kịch liệt truyền khắp toàn thân, thế nhưng cô không có phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Cô nghe thấy tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, cũng lường trước được là có thể Cù Dịch Minh đã nhìn thấy toàn bộ quá trình cô té ngã, tưởng tượng như vậy, làm cho cô có chút xấu hổ cắn môi, khuôn mặt càng thêm nóng bỏng.

Cô không muốn để cho Cù Dịch Minh phát hiện ra cô, liền bò dậy muốn tiếp tục chạy đi, mới vừa nhịn đau đi hai bước, liền nghe được sau lưng vang lên âm thanh Cù Dịch Minh, cô xác định đó là nói với cô.

“Ô tiểu thư, tôi biết là cô rồi, đừng chạy nữa.”

Cù Dịch Minh một câu nói liền vạch trần quần bách của Tô Noãn, cô không biết nên tiếp tục đi tới, hay là xoay người đối mặt với vị trưởng bối tâm tư sâu kín này.

Cuối cùng Tô Noãn kính trọng Cù Dịch Minh nên vẫn là thoả hiệp, cô miễn cưỡng xoay người, liền nhìn thấy Cù Dịch Minh đã đi đến trước mặt, ánh mắt của ông im lặng mà sắc bén, làm cho người ta nhìn không ra bên trong đang ẩn chứa gì.

Tô Noãn nghĩ, đó hẳn là được tích lũy từng ngày mới có thể sắc sảo như vậy, khiêm tốn lại làm cho người ta ngược lên nhìn, điều này làm cho cô không tự chủ được nghĩ tới gương mặt Lục Cảnh Hoảng, cùng Cù Dịch Minh có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến lạ kỳ.

Tô Noãn trong đầu bay vào bộ dạng toàn thân Lục Cảnh Hoảng *** bị trói trên giường, mà quên mất một vị lãnh đạo trung ương quân uỷ đang đứng trước mặt cô, Cù Dịch Minh cũng không có mất hứng, nhìn Tô Noãn thất thần đôn hậu cười:

“Ô tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Tô Noãn lấy lại tinh thần, bình tĩnh vài giây mới ngẩng đầu nhìn về phía Cù Dịch Minh, lễ phép gật đầu chào hỏi:

“Chú khoẻ chứ.”

Thanh âm nghe qua cũng không thấy thân thiện lấy lòng cùng phụ hoạ hòa theo, giống như chỉ chờ Cù Dịch Minh tiếp theo nói một câu đuổi cô đi, nhưng mà, Tô Noãn cũng không có nghe thấy.

Sau đó cô mới biết được, sáng sớm hôm nay, Cù Dịch Minh xuất hiện ở nơi đây không phải là ngoài ý muốn, mà là đặc biệt cố ý đến tìm cô, còn chưa phải xa ngàn dặm, mà là từ kinh thành vội vàng chạy tới, chưa kịp thay một thân bộ đội ngay ngắn.

Chẳng qua là lúc đó Tô Noãn không có suy nghĩ nhiều, chỉ là hy vọng có thể lập tức cùng Cù Dịch Minh vẫy tay chào tạm biệt.

Ánh mắt Cù Dịch Minh dừng lại ở vết bẩn do bị té trên quần áo Tô Noãn vài giây, ngay sau đó liền hiền hoà cười nói:

“Nếu trùng hợp có thể gặp được Tô tiểu thư ở đây, chi bằng cùng nhau ăn bữa sáng đi.”

Cù Dịch Minh giọng điệu thật thân thiết, Tô Noãn không rõ vị quân nhân chức vị cao to nghiêm khắc này này vì sao cố tình thân thiết với cô như vậy, không khỏi sinh lòng cảnh giác, trên mặt lại mang theo mỉm cười thản nhiên, muốn tìm lý do cự tuyệt.

“Không cần, thật ra tôi...”

Còn có việc...

Ba chữ còn lại chưa nói ra miệng, liền bị lời nói của Cù Dịch Minh cắt ngang, ông nhìn Tô Noãn thận trọng tìm lý do từ chối ôn hoà cười, trên thân thể cường tráng khuôn mặt tinh tế càng thêm khắc sâu:

“Tôi mới vừa từ kinh thành đến, muốn dùng bữa sáng lại xui xẻo thay chưa quen cuộc sống ở đây, nếu Tô tiểu thư không để ý, hãy theo lão già tôi đây ăn bữa cơm đi.”

“Ách...”

Tô Noãn cảm giác mình không tìm được lý do thích hợp để từ chối, cho nên nụ cười trên mặt cô có chút gượng ép, trên hai má trắng nõn, hai đoá Hồng Vận còn chưa có hoàn toàn tiêu tan đi.

Cù Dịch Minh gật gật đầu, khoé môi nhếch lên ý cười, nhìn Tô Noãn, giống như một người ba nhìn đứa con ngây thơ của mình:

“Tô tiểu thư không cần quá gượng ép, tôi chỉ là muốn tìm người dẫn đường đi ăn cơm, ở chỗ này, cũng chỉ có Tô tiểu thư coi như có thể nói chuyện với tôi thôi.”

Tô Noãn nghĩ thầm, Cù phó tổng tham mưu trưởng ông đứng ở trên cao, nói muốn tìm người bồi ăn điểm tâm, chỉ cần đồng ý đoán chừng sẽ có một cái giỏ lớn, thậm chí còn có máy bay trực thăng trực tiếp bay tới, hà cớ gì nhất định phải là một kẻ vô danh tiểu tốt như tôi bồi ông?

Cù Dịch Minh giống như nhìn thấu tâm tư nhỏ này của Tô Noãn, cười nhạt, nhưng không có trực tiếp vạch trần, mà là hướng nhân viên cảnh vệ yên lặng chờ đợi cách đó không xa vẫy vẫy tay, nhân viên cảnh vệ lập tức đi nhanh tới.

Tô Noãn nhìn vị cảnh vệ quân trang giày da, khó hiểu nhìn về phía Cù Dịch Minh, người sau rất có kiên nhẫn giải thích nói:

“Nếu Tô tiểu thư có gì đó băn khoăn, tôi có thể cho cảnh vệ của tôi lên thông báo với Lục bộ trưởng một tiếng, để cho cậu ta yên tâm, thế nào?”

Vừa nghe đến nhân viên cảnh vệ muốn đi lên lầu, lại liên tưởng đến bộ dáng hiện tại của Lục Cảnh Hoảng, khuôn mặt Tô Noãn chợt đỏ lên, vội khoát tay loạn xạ, sợ nhân viên cảnh vệ thật sự đi lên lầu:

“Không... không cần, thật ra thì chung quanh đây tôi không quá quen thuộc, nếu như chú không chê, tôi có thể dẫn chú đi tìm chỗ để ăn sáng.”

“Vậy làm phiền Tô tiểu thư.”

“Không phiền.”

Tô Noãn lộ ra nụ cười ngây thơ ngốc nghếch, sửa mái tóc dài trên trái lại một chút, Cù Dịch Minh nhìn đôi mắt phượng trong sáng mà xinh đẹp kia của Tô Noãn, ôn hoà gật đầu, liền đi về phía xe.

Tô Noãn cũng thuận thế bước theo, không dám đi quá nhanh cũng không dám đi quá chậm, khi nhân viên cảnh vệ mở cửa xe cho cô thì cô lịch sự nói cảm ơn liền ngồi xuống.

Cửa xe bịch một tiếng khép lại, ở trong không gian kín mít, ngồi song song với Cù Dịch Minh, Tô Noãn có chút mất tự nhiên, hai chân khép lại, lưng eo thẳng tắp, nhìn không chớp mắt, đoan trang nghiêm túc không nói ra được.

Cù Dịch Minh đem một loạt động tác của Tô Noãn nhìn ở trong mắt, tự biết có nói trấn an như thế nào đi nữa, đoán chừng Tô Noãn cũng sẽ không thả lỏng xuống, dù sao ấn tượng của Tô Noãn đối với Cù gia ngay từ đầu đã không được tốt cho lắm.

— — — — —

Khi xe đi ngang qua phố ăn bình dân lân cận thì Tô Noãn không ngăn được a lên một tiếng, Cù Dịch Minh vốn nhắm mắt dưỡng thần nghe tiếng liền mở mắt, đập vào mắt là quán ăn sáng náo nhiệt ven đường.

Khi Tô Noãn nhận thấy được ánh mắt Cù Dịch Minh thì xấu hổ lè lưởi, để lộ rõ tính tình trẻ con, cô quên mất còn có Cù Dịch Minh ngồi bên cạnh, những vị quan lớn giống như ông làm sao lại tình nguyện ăn ở quán ăn ven đường chứ.

Cô nên ở ven đường tìm nhiều một chút, lấy địa vị giờ phút này của Cù Dịch Minh, ít nhất cũng nên tìm một quán ăn giống như nhà hàng, khẩu vị có thể sạch sẽ một chút, còn có phục vụ lịch sự chu đáo.

Chỉ là, trong lúc Tô Noãn hết nhìn đông tới nhìn tây định tìm một nhà hàng thì Cù Dịch Minh lại bảo lái xe dừng ở ven đường, đối mặt bộ dạng nhú mảy khó hiểu của Tô Noãn, ông cười cười:

“Tô tiểu thư, không biết ở đây có nơi nào ăn no không?”

Cô là cảm thấy như vậy, đồ ăn ở đây có thể cho cô ăn no bụng, nhưng cô cũng cho rằng, nơi này không thích hợp cho một vị phó tổng tham mưu trưởng một thân quân trang ghé ăn.

Dùng một thuật ngữ cổ điển Trung Quốc mà nói, đó chính là không ra thể thống gì.

Cù Dịch Minh ngồi trong cái chòi lớn của quán ăn ven đường, tư thế thẳng tắp trang nghiêm, rất có phong cách quân nhân khi còn trẻ, cảnh vệ cung kính đứng ở một bên, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể hầu hạ vị thượng tướng này dùng cơm.

Tại nơi chiếc xe Hồng Kỳ dừng ở trước quán, người dùng điểm tâm xung quanh đều nhìn đến bằng ánh mắt sợ hãi, nhưng vị quan lớn quân nhân này lại thủy chung mặt không đổi sắc, tìm cái bàn trống ngồi xuống, yên lặng chờ Tô Noãn đem điểm tâm tới.

“Tham mưu trưởng, phu nhân gọi điện thoại tới.”

Nhân viên cảnh vệ đưa điện thoại tới trước mặt Cù Dịch Minh, Cù Dịch Minh chỉ là nhìn thoáng qua, liền đem tầm mắt nhìn về phía trên người thân ảnh nhỏ nhắn đang chen chúc trong đám người chọn lựa bữa sáng kia:

“Cậu nghe đi, nói tôi đang bận, tối nay tôi gọi lại cho bà ấy.”

Nhân viên cảnh vệ lấy điện thoại đưa đến một bên nghe, cậu ta tôn trọng phu nhân, nhưng càng nghe lệnh phó tổng tham mưu trưởng hơn, tự nhiên sẽ thay tham mưu trưởng nói dối chu toàn, bất quá cậu ta cũng tò mò vì sao tham mưu trưởng tìm cô bé này.

Hình như là, tối hôm qua Lý Tư Đặc sau khi vào thư phòng tham mưu trưởng, tham mưu trưởng mới khác thường như vậy, nếu như là ngày thường, tham mưu trưởng làm sao có thể từ chối điện thoại phu nhân như vậy?

— — — —

“Dì à, cho hai tô cháo trứng muối thịt nạc, và một ít cơm viên cùng bốn cái bánh quẩy!”

Tô Noãn tự mình chen vào trong đám người, hướng về phía bà chủ làm việc liên tục cười híp mắt nói, cô nhìn cháo nóng hồi được cho vào trong cái tô kiểu, rắc lên một ít hành thái, sau đó cho vào một cái muỗng, động tác rất mau lẹ thành thạo.

Tô Noãn đem túi cơm viên cùng bánh quẩy treo vào cổ tay, sau đó đem hai tô cháo vô cùng vất vả từ trong đám người đông đúc đi ra, trên mặt lộ ra mỉm cười cực kỳ thoả mãn, sau đó cô nhìn thấy cảnh vệ đi lên giúp cô.

“Cám ơn!”

Nhân viên cảnh vệ khách khí gật đầu, liền đem hai tô cháo để lên bàn, Tô Noãn thổi ngón tay bị nóng bỏng đỏ lên, vừa đi về phía bàn Cù Dịch Minh ngồi, vừa dùng lòng ngón tay đi sờ vành tai, cố gắng làm giảm bớt cảm giác nóng hừng hực ở đầu ngón tay.

Đi được một nửa, điện thoại trong túi quần cô reo lên, cô dùng tay không vén áo sơ mi lên, từ trong túi quần jean lấy điện thoại ra, là điện thoại của Lục Cảnh Hoằng.

Anh thế nhưng đã cởi bỏ cà vạt rồi sao?

Thật là không thể tưởng tượng nổi, mệt cho cô phải cực khổ trối như vậy.

Tô Noãn bĩu môi, ngó ngó vài cái bước xa Cù Dịch Minh, quay lưng lại đi về phía trước vài bước, mới bắt điện thoại, âm thanh có chút nhỏ, càng có vẻ lén lút:

“Có chuyện gì sao?”

“Chuyện gì xảy ra? Em đang ở đâu, vì sao phải nói như vậy?”

Lục Cảnh Hoằng nhạy cảm phát hiện Tô Noãn kỳ lạ, cũng không quanh co lòng vòng tra hỏi, trực tiếp đi thẳng vào chủ đề, giọng điệu kia giống như là trưởng bối nói chuyện với đứa bé bỏ nhà ra đi:

“Cho em 20 phút, lập tức xuất hiện trước cửa nhà, bằng không anh không bảo đảm va ly hành lý của em sẽ không bị hiến cho hội xoá đói giảm nghèo, đem cho mấy đứa bé trong núi kia được ấm áp.”

“Lục Cảnh Hoằng, anh dám?!”

“Em nói xem anh có dám hay không, Tô Noãn, không tin em đại khái có thể thử xem sao.”

Tô Noãn đề cao âm lượng gầm nhẹ một tiếng, đưa tới không ít cái nhìn chăm chú lịch sự, cô hơi quay đầu, phát hiện ngay cả Cù Dịch Minh cũng nghi hoặc nhìn sang, không khỏi đề thấp thanh âm cầm giận nói:

“Lục Cảnh Hoằng, anh có thể hay không càng vô sỉ hơn!”

“Nha.”

Đầu bên kia điện thoại chỉ trả lời cô một chữ, sau đó là trầm mặc không tiếng động tràn ngập khói thuốc súng, Tô Noãn muốn cúp điện thoại, lại nghe thấy một ít động tĩnh ở đầu bên kia:

“Lục tiên sinh, cái giường mới này chỉ số chống chấn động so với cái giường kia tốt hơn không ít, anh cứ yên tâm sử dụng.”

Âm thanh nịnh hót, giống như là con cháu nhà ai dịu ngoan, Tô Noãn có thể tượng tượng ra người kia ở trước mặt Lục Cảnh Hoằng tươi cười chân thành cỡ nào.

“Cái đó... Lục tiên sinh có thể huỷ bỏ cuộc điện thoại vừa rồi đến hội liên hiệp người tiêu dùng tố cáo chúng tôi hay không?”

Sau đó Tô Noãn suy nghĩ thật lúi lúi mấy bước, trở lại câu trước đó, hai chữ giường mới làm cho cô suy nghĩ một chút, tiếp sau đó cô nghe được âm thanh lạnh như băng của Lục Cảnh Hoằng:

“Đợi buổi tối thử qua mới biết được chất lượng tốt xấu, cô cảm thấy

được tôi sẽ lãng phí một số tiền lớn đi mua cái giường hờ động một chút là bị gãy, lại phải nuốt vào ngậm bồ hòn làm ngọt hay sao?”

“Dạ dạ dạ, Lục tiên sinh dạy phải, Lục tiên sinh yên tâm, cái giường này chúng tôi đảm bảo phục vụ anh suốt đời, đây là số điện thoại chăm sóc khách hàng của chúng tôi, anh có vấn đề gì trong 24 giờ cứ gọi cho chúng tôi.”

Lục Cảnh Hoằng đích thực là con ông cháu cha, còn đảm bảo là suốt đời, cô làm sao lại không gặp được loại chuyện tốt như thế này?

Mặt Tô Noãn co rút lại, có loại xấu hổ ngửa mặt lên trời không nói gì, Lục Cảnh Hoằng một phen làm cho cô cảm thấy được người đàn ông này thật vô sỉ tới mức thiên thần cũng phải nổi giận!

Tối nay khảo nghiệm chất lượng giường? Nói như vậy mà anh cũng nói được!

“Còn chưa trở về sao? Anh nhớ anh nói là cho em 20 phút...”

Lời nói lạnh nhạt của Lục Cảnh Hoằng còn chưa có nói xong, Tô Noãn liền trực tiếp cúp điện thoại, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, trông rất đẹp mắt, Lục Cảnh Hoằng, anh là đồ tiểu nhân!

— — —

Chờ cho Tô Noãn khôi phục tốt cảm xúc quay cuồng, đi đến bên cạnh bàn thì Cù Dịch Minh từng miếng từng miếng ăn vào cháo trứng muối thịt nạc, ông hình như cũng không ngại nơi này dơ dáy bẩn thỉu, cái miếng cầm trong tay tiếp tục cho vào miệng, chậm rãi thưởng thức.

Nghe được tiếng bước chân, tính cảnh giác của quân nhân làm cho

ông ngẩng đầu, nhìn Tô Noãn cười ảm áp, chỉ chỉ tô cháo bên cạnh:

“Nhân lúc còn nóng ngồi xuống ăn hết đi, để lạnh ăn không ngon đâu.”

Tô Noãn quần bách gãi gãi đầu tóc ngắn, cô đem túi cột ở cổ tay để lên trên bàn, sau đó đem tô cháo kia đẩy tới chỗ đối diện cô, hướng về vị cảnh vệ nghiêm túc đứng phía sau Cù Dịch Minh nói:

“Kỳ thật tô cháo này là mua cho cảnh vệ viên đại ca, tôi ăn cơm viên là được rồi.”

Nói xong lập tức cầm lấy cơm viên kia cắn cắn, cũng không tỏ vẻ làm bộ, có vẻ như thật sự rất thích ăn cơm viên, mà Cù Dịch Minh và viên cảnh vệ đều có chút kinh ngạc, Cù Dịch Minh nhìn Tô Noãn suy nghĩ vài giây, liền quay đầu nhìn viên cảnh vệ nói:

“Tiểu Chu, nếu Tô tiểu thư cũng mua cho cậu, cứ ngồi xuống ăn đi.”

Nhân viên cảnh vệ được gọi là Tiểu Chu thái độ khiêm tốn gật đầu, liền không biến sắc ngồi vào đối diện Tô Noãn, không quên hữu hảo mỉm cười nói cảm ơn với Tô Noãn, Tô Noãn đáp lại bằng một nụ cười, thật cũng không để ý nhiều.

Cù Dịch Minh một tô cháo ăn đến say sưa ngon lành, không có xem nhẹ ánh mắt tò mò đánh giá của Tô Noãn, cũng không còn cảm thấy ngượng ngùng, sau khi ăn xong một ngụm cháo cuối cùng, liền mỉm cười nhìn Tô Noãn:

“Nha đầu có phải cảm thấy thân thể địa vị cao của chú ngồi đây ăn cơm, có vài phần ** không?”

Từ xưng hô Tô tiểu thư chuyển sang nha đầu, chỉ cách thời gian ăn

hết một tô cháo, Tô Noãn cảm thấy, khi cường quyền chống lại quần thể yếu thế, cô không có dũng khí nói với Cù Dịch Minh: tôi không cho phép ông gọi tôi là nha đầu.

Cù Dịch Minh nhìn bộ dạng Tô Noãn cúi đầu suy nghĩ, trên mặt như cũ mang theo ý cười nồng đậm, một đôi bàn tay đầy vết bai sạn đặt trên đầu gối, ha hả cười rộ lên:

“Lúc ban đầu chú tham gia chiến tranh Việt Hoa thì cùng quân Việt ở trong rừng rậm đánh dã chiến, gặp phải hoàn cảnh không có lương thực, ngay cả rễ cây vỏ cây cũng gặm nhấm mấy ngày, hiện tại nhớ lại, một tô cháo như vậy có thể so với mỹ vị nhân gian rồi.”

Tiểu Chu chưa bao giờ thấy Cù Dịch Minh thoải mái cười như thế, vị phó tổng tham mưu trưởng này luôn hỉ nộ mặt không đổi sắc, dần dà, ở trong bộ đội có biệt hiệu là sát thần mặt đen.

Từ trước khi anh nhận được lệnh bổ nhiệm làm nhân viên cảnh vệ cho Cù Dịch Minh, anh có nghe nói qua, Cù Dịch Minh từng là bộ đội đặc chủng trong chiến tranh thiết huyết Việt Hoa, là từ chiến trường thập tử nhất sinh trở về, hiện giờ chính tai nghe Cù Dịch Minh nói ra, lại càng cảm thấy càng thêm kính nể.

Ngược lại, Tô Noãn chỉ là kinh ngạc, khó hiểu vì sao Cù Dịch Minh lại vô duyên vô cớ kể chuyện lúc ông còn trẻ cho cô nghe, nhưng ở trong lòng cũng âm thầm đem Cù Dịch Minh và Lục Cảnh Hoảng so sánh.

Cù Dịch Minh ngày hôm nay ngồi trên vị trí này, dựa vào kỹ năng súng thật đạn thật, mà Lục Cảnh Hoảng lên làm phó bộ trưởng bộ ngoại giao, cũng là dựa vào mồm mép.

Nhớ lại mới vừa rồi trong điện thoại Lục Cảnh Hoảng một phen vô si

không biết ngượng, Tô Noãn lại âm thầm khinh bỉ anh một hơi, sau đó, không cần thận, đem phần khinh bỉ này biểu lộ ở trên mặt.

“Nha đầu, không tin lời chú nói sao?”

Bên tai đột nhiên vang lên âm thanh của Cù Dịch Minh, Tô Noãn giật mình tỉnh ngộ, nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười của Cù Dịch Minh, vội lắc đầu phủ nhận, muốn giải thích rồi lại không muốn nhắc tới Lục Cảnh Hoằng, kết quả biến thành nói năng lộn xộn.

“Không phải như thế, tôi chỉ là vừa nghĩ tới... một người miệng mồm lẻo mép, cảm thấy được người như anh ta vậy, nếu lên chiến trường có phải hay không sẽ đi sau lưng bộ đội...”

Cù Dịch Minh nhìn thấy Tô Noãn đỏ hồng mặt, cũng không làm khó, xem như tin lời Tô Noãn nói, khi nghe Tô Noãn nhắc đến người mồm miệng lẻo mép thì đáy mắt rõ ràng hiện lên quang mang, lại không trêu chọc:

“Mỗi người đều có sở trường của mình, trên công việc ngoại giao quốc gia cần phải có nhân tài tinh anh lời nói sắc bén biện hộ, nếu đổi lại là bọn chú quanh năm chờ đợi trong bộ đội, chỉ sợ không đến ba câu là trực tiếp khời lên trận đấu rồi.”

Tô Noãn có loại bị nhìn thấu ngượng ngập, giật giật khoé miệng, không tiếp tục đề tài này nữa, Cù Dịch Minh cười nhạt, tận lực không để cho Tô Noãn cảm thấy không được tự nhiên, sau một lát, Cù Dịch Minh lại ra hiệu cho cảnh vệ rút lui.

“Nha đầu, chú nghe nói từ lúc con còn nhỏ mẹ của con đã bỏ đi, thật không?”

Chương 54: Vô lại là như thế này luyện thành

“Nha đầu, chú nghe nói từ lúc con còn nhỏ mẹ của con đã bỏ đi, thật không?”

Tô Noãn tay đổ nước nóng dừng lại một chút, cũng chỉ là kinh sợ sững sờ thoáng qua, sau đó là vẻ mặt bình tĩnh, không thấy gợn sóng, cô đem ly nước nóng duy nhất đưa tới trước mặt Cù Dịch Minh:

“Tại sao chú hỏi vậy?”

Cù Dịch Minh nghe thấy Tô Noãn giống như không có việc gì hỏi lại, nhìn thân thể gầy yếu của cô, ánh mắt thâm thúy mà dịu dàng, chỉ yên lặng trong chốc lát, mới sâu kín mở miệng:

“Ba của con tên thật là Chu Kỳ Minh, là người Lĩnh Nam ở cửa Thanh Nham, có đúng hay không?”

“Đúng hay không rất quan trọng sao? Chú không phải sớm đã có đáp án rồi sao?”

Tô Noãn rót ly nước cho mình, sau đó bùng lên đưa đến bên miệng, tinh tế nhấp một miếng, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía ánh mắt phức tạp của Cù Dịch Minh, nhàn nhạt nở nụ cười ấm áp, nụ cười kia cực kỳ giống một luồng nắng sớm ban mai trong ngày mùa đông.

Cù Dịch Minh nhìn vẻ mặt không thay đổi của Tô Noãn, cô lần này hình như cũng không cảm thấy bất an sợ hãi, chỉ là thản nhiên nói

lên một sự thật, Cù Dịch Minh gật gật đầu:

“Chú có đáp án, nhưng chú càng muốn biết đáp án của con, nha đầu, con cũng biết chứ?”

“Có biết hay không đối với tôi mà nói, sớm đã là chuyện râu ria, chú yên tâm, tôi chưa từng nghĩ tới muốn thay đổi cuộc sống hiện tại, tôi không có mẹ, trước kia không có, hiện tại tương lai cũng sẽ không có.”

Tô Noãn trịnh trọng nói rõ khiến con mắt sắc bén của Cù Dịch Minh dần tối lại, ông nhìn cô làm ra vẻ là một đứa bé kiên cường, thanh âm trở nên mờ mịt, thế nhưng đôi mắt sắc bén không có rời khỏi nụ cười yếu ớt trên mặt Tô Noãn.

“Mặc kệ như thế nào, con cũng đều là con của bà ấy, tuy rằng bà ấy vẫn luôn gạt chú chuyện này, chú cũng vậy không thể nào trách cứ bà ấy, dù sao năm đó là chú không bảo vệ tốt bà ấy, mới khiến cho bà ấy gặp phải những sự tình phát sinh sau đó.”

Cù Dịch Minh thở dài, tầm mắt nhìn về phía xa xa mà tang thương:

“Bà ấy cũng không nguyện nhắc với chú về hôn nhân đầu tiên của bà ấy, mỗi khi nhắc tới, là bà ấy sẽ bùng nổ phát cáu, dần dần, chú cũng không hỏi tới nữa, chỉ là cố gắng dùng khả năng của chú để bù đắp lại những tổn thương của bà ấy.”

“Lý Tư Đặc đã đem toàn bộ mọi chuyện nói cho chú biết, cũng biết bà ấy từng như vậy uy hiếp con, chú tự biết không có lập trường yêu cầu con làm cái gì, có lẽ trong mắt con, chú chính là đầu sỏ phá hủy gia đình con.”

Tô Noãn rút cuộc ngẩng đầu lên, giữa đôi tay lạnh lẽo là một ly nước

bốc hơi nóng, sương mù mờ mịt hai mắt mê ly của cô, ngay cả Cù Dịch Minh cũng không ngờ tới trên mặt cô lại mang theo yên tĩnh mìm cười.

“Ồ trong mắt bà ấy, tôi và ba mới là kẻ phá huỷ hạnh phúc của chú và bà ấy, bà ấy hận ba của tôi, ông ấy đã phá huỷ cái tình yêu thuần khiết tốt đẹp của bà ấy, chỉ bằng điểm này, tôi liền không có tư cách đi trách cứ chú, gia đình không có tình yêu vốn cũng sẽ không dài lâu.”

Lời nói của Tô Noãn khiến cho sắc mặt Cù Dịch Minh cứng đờ, ông nghĩ tới hôn nhân lần đầu tiên của mình, bởi vì sự kết thân của các gia tộc mà hình thành gia đình, không có ân ái chỉ có kết hợp vì lợi ích.

Nhìn dáng vẻ không để ý của Tô Noãn, Cù Dịch Minh tự nhiên sinh ra áy náy, quả thật, nếu ông không quen biết với Niếp Hiểu Dĩnh, có lẽ bà vẫn là nguyện ý về quê nhà gả cho người chồng bình thường, càng sẽ không gây ra bất kỳ bi kịch nào.

“Bà ấy vừa lúc sinh tôi ra đã không thích tôi, bà ấy đã từng nói xém chút nữa là bà ấy đã bóp chết tôi, cho dù là bây giờ, bà ấy vẫn như cũ không cách nào yêu thương tôi, giữa tôi và Ninh Nhi, bà ấy không chút do dự lựa chọn bỏ qua tính mạng của tôi, đi cứu văn thân thể Ninh Nhi.”

Tô Noãn không nhìn đến ánh mắt bao hàm áy náy của Cù Dịch Minh, nghiêng đầu đi, đem tầm mắt ném ra phía bên ngoài chồi bông nhện bầu trời xám xịt, trên bầu trời rơi xuống mảng lớn mảng lớn Khô Diệp, khô héo đơn điệu chán chường mà **, nhìn qua trầm mặc mà tùy ý.

Cô cảm thấy cuối cùng có một ngày, sinh mệnh của cô cũng sẽ giống

một phiến lá rụng trong đó, bay tán loạn mà rơi vào trong bụi đất, cuối cùng hoá thành hư không, giống như từ tương lai đi qua một lần trên cõi đời này.

“Tình cảm của con người luôn là như thế, nha đầu, chú hy vọng cho dù con không muốn nhận bà ấy là mẹ con, cũng không nên đi oán hận bà ấy, chú cũng biết rõ trẻ con là vô tội, nhưng con người luôn rất tầm thường, lý trí là một chuyện, cảm tình lại là một chuyện khác.”

“Tôi hiểu.”

Tô Noãn đồng ý gật đầu, trên khuôn mặt không dấu vết yên lặng, chậm rãi tách ra nụ cười mờ ảo, cô hơi gợn lên khoé môi, nhìn qua cũng không gượng ép khó xử:

“Cho tới bây giờ tôi cũng không nghĩ tới đi hận bà ấy, bà ấy và tôi quan hệ gì cũng đều không có, nếu không quan tâm, cái chữ hận này cũng không nên xuất hiện ở trước mắt của tôi và bà ấy.”

Tô Noãn nụ cười thuần túy đến giống như không rành thế sự, nhưng lời nói ra ngoan tuyệt đến nỗi làm cho Cù Dịch Minh nhíu mày, ánh mắt lo lắng nhìn cô, Tô Noãn chợt hiểu vờ như không thấy, cúi đầu uống một ngụm nước, khiến cho chất lỏng nóng bỏng lướt qua đọng lại ở cổ họng khô khốc của cô.

Trầm mặc ngăn ngủ lan tràn trên bàn, Cù Dịch Minh không thể làm gì khác hơn thở dài, ánh mắt dừng ở ngực trái của Tô Noãn, đáy mắt ông thoáng hiện lên một đạo tinh quang, nhẹ nhàng nói:

“Nha đầu, nghe Lý Tư Đặc nói, con đã làm phẫu thuật thay tim, hiện tại thân thể so với trước kia có đỡ hơn chút nào không?”

“Dạ, cảm ơn chú quan tâm, đỡ hơn nhiều rồi.”

Tô Noãn khách khí mà xa cách gật đầu, Cù Dịch Minh sao lại nhìn không hiểu, ông gật đầu theo, bưng ly lên chậm rãi uống một ngụm:

“Nha đầu, chú không nghĩ tới muốn ép buộc, muốn con làm cái gì cho Ninh Nhi, cho dù hiện tại biết con là chị của Ninh Nhi, cũng không có nghĩ tới dùng cái gọi là huyết thống đi ràng buộc con, hơn nữa là kể từ sau khi biết tình trạng thân thể con.”

Cù Dịch Minh không e dè liền đem chân tướng quăng lên mặt bàn, vẻ mặt ông vẫn như thường, không có âm mưu tính kế, chỉ là thẳng thắn thành khẩn nói cho Tô Noãn biết suy nghĩ chân thật trong lòng ông.

Tô Noãn nghe ra được khi Cù Dịch Minh nhắc tới Ninh Nhi thì giọng nói chua xót, mặc dù là chịu đựng cái chết đau đớn sẽ đến với con gái, nhưng cũng không có giống với Niếp Hiểu Dĩnh như vậy uy hiếp cô, cô đoán không ra suy nghĩ sâu kín của người đàn ông trung niên này.

Chẳng lẽ ông thật sự là chí công vô tư sao?

Cù Dịch Minh nhìn ra nghi hoặc của Tô Noãn, chỉ là thản nhiên cong cong khoé miệng, để ly nước xuống, nói tiếp:

“Nói không muốn cứu Ninh Nhi là giả, chú tổng cộng có ba đứa con, đứa thứ nhất chết vì tai nạn xe cộ, đứa thứ hai lại phải chết vì bệnh tật, tương lai không lâu, chỉ sợ còn có Ý Thần hầu hạ dưới gối.”

Tô Noãn đang cầm ly trầm mặc, cô nói không ra lời nói an ủi, bởi vì lời an ủi duy nhất của cô còn có tác dụng chính là hiến tuỷ cho Ninh Nhi, nhưng cô so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng thân thể của chính mình.

Cô không có khả năng làm một người vì một đứa em hai mươi mấy năm không có liên lạc mà đi mạo hiểm, có lẽ còn chưa cứu được Ninh Nhi, cô đã chết trên bàn mổ.

Cúi đầu nhìn vết thương trên cổ tay trái, đã từng, cô cho là sinh mệnh không đáng quý, nếu khi đó Ninh Nhi xuất hiện, không chừng cô sẽ cam nguyện hiến tủy, mà bây giờ, trong đầu của cô hiện lên một đạo bóng dáng suy sụp tinh thần trong ngục giam, cho dù ba nói không cần cô, nhưng cô quyết định cùng với cha sống sót.

Dây thần kinh trong đầu run rẩy một cái, Tô Noãn bỗng dừng vừa quay đầu, cô liền nhìn thấy trên mặt nước trong ly phản chiếu ra khuôn mặt anh tuấn tốt đẹp, cô nhanh chóng nháy mắt mấy cái, trên mặt nước một chút vật gì cũng không có.

“Nha đầu... chú nghe nói mấy năm nay con sống quả thật cũng không được tốt, hơn nữa là từ lúc sau khi ba con vào tù.”

“Tạm được thôi, ít ra tôi vẫn còn tốt mà ngồi đối diện chú.”

Cù Dịch Minh vẽ mặt trở nên nhẹ nhàng, ông ngắm nhìn Tô Noãn tùy ý mỉm cười, nhìn không ra thâm ý nơi đáy mắt, lúc lâu sau, sau khi đa số khách khứa trong chòi rời đi, ông mới mở miệng:

“Nha đầu, nếu chú nói, chú muốn chiếu cố tốt đến cuộc sống sau này của con, con sẽ đồng ý không?”

Tô Noãn trở nên ngẩn đầu, yên lặng nhìn người đàn ông thần thái hiên lành thân nhiên này, ông cũng đang nhìn chăm chăm cô, hơn nữa kiên nhẫn đợi câu trả lời của cô.

Lông mi dày hơi vụt sáng, tiếng còi xe thánh thót chạy vụt qua ven

đường phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trong chòi, sau đó Tô Noãn cho ra câu trả lời, cô không có tránh né cái nhìn chăm chú của Cù Dịch Minh:

“Không, tôi không đồng ý với chú, tôi có ba, tuy rằng hiện tại ông đang ở trong tù.”

Cho dù ba tôi không cho tôi cuộc sống tốt đẹp, tôi cũng không có nghĩ tới bỏ mặc ông, bởi vì ông là ba của tôi, thời gian sống nương tựa vào nhau tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên được.

Ánh mắt Tô Noãn thực kiên định, không giống như là cố làm ra vẻ khách khí đẩy đưa, Cù Dịch Minh thế nhưng vẫn chưa lập tức từ bỏ đề nghị này:

“Con hiện tại chưa cần trả lời chú, con có thể suy nghĩ cho kỹ, chỉ cần một khi chú còn mạnh khỏe, chú sẽ làm theo lời hôm nay đã nói, sẽ thực tốt chiếu cố con, cho nên...”

Một bàn tay to hiền hậu đưa qua, cầm mu bàn tay hơi lạnh của cô, hai bàn tay thô to khô khan kia hơn nữa rất ấm áp, rất có cảm giác của người cha, ông nhẹ nhàng mà vỗ vỗ:

“Đồng ý với chú con sẽ suy nghĩ lại, nha đầu, chú biết con nhất thời không thể chấp nhận đề nghị này, cũng nhất định sẽ có gánh nặng tâm lý, nhưng xin con tin tưởng, đó không phải là chú nhất thời cao hứng, với tư cách là một người lính, chú phải có trách nhiệm với lời nói và việc làm của mình, chú không hy vọng cả đời này của chú còn có gì tiếc nuối.”

“Nhưng là, tại sao chú muốn chiếu cố tôi, cho dù là muốn bồi thường, cũng nên là bà ấy đến bồi thường, hướng hồ, tôi cũng không cần bồi thường của bà ấy, cho nên, chú không cần vì vậy mà áy náy.”

“Xem ra chú thật sự là già rồi, đoán không được con đến tột cùng là suy nghĩ như thế nào.”

Trên khuôn mặt tuần lã của Cù Dịch Minh, hiện lên ý cười khô khan, “Nha đầu, cái này không thể nói là bồi thường, chú không muốn thay bất luận kẻ nào bồi thường cái gì cho con, chú chỉ là đơn thuần muốn quan tâm đến con.”

Tô Noãn cúi đầu im lặng suy nghĩ kĩ, rút tay mình về, lặng lẽ đứng lên, cô lui ghế ra, hướng Cù Dịch Minh cúi người vái chào:

“Rất xin lỗi, tôi không thể đồng ý với chú.”

Tô Noãn không đợi Cù Dịch Minh mở miệng giữ lại, liền xoay người đi về phía ven đường, lưu lại một khoảng đen tối trống vắng.

“Tham mưu trưởng, phu nhân hy vọng ngài trở về xem Ninh Nhi tiểu thư một chút.”

Nhân viên cảnh vệ sau khi Tô Noãn rời đi liền đi tới, trong tay còn cầm điện thoại, đem phân phó của Niếp Hiểu Dĩnh truyền đạt lại cho Cù Dịch Minh, về phần Cù Dịch Minh và Tô Noãn nói gì, không quan tâm chút nào.

Cù Dịch Minh nhìn bóng dáng Tô Noãn đi xa, lặng lẽ thở dài, liếc mắt nhìn ly nước Tô Noãn rót, quay đầu dặn nhân viên cảnh vệ:

“Nơi này đoán chừng không có trạm xe buýt, cũng không đón xe được, trước tiên cậu đưa Tô tiểu thư về đi, chờ cậu trở lại, tiếp tục đến bệnh viện.”

“Vâng, tham mưu trưởng.”

Nhân viên cảnh vệ liền lên xe chạy về phía Tô Noãn, Cù Dịch Minh vẫn như cũ ngồi ở trong chòi, ông bưng ly nước lên, chậm rãi uống sạch, như có điều gì suy nghĩ nên vẫn còn mất hồn.

Nếu hai mươi mấy năm trước, ở trong quân đội ông không gặp được Niếp Hiểu Dĩnh lúc ấy là ký giả bộ đội, như vậy, bây giờ chắc sẽ không có một ít tiếc nuối cùng áy náy không phải sao?

— — — —

Tô Noãn không có cự tuyệt nhân viên cảnh vệ đưa cô trở về, cô sẽ không vì một chút kiêu ngạo mà một mình trở về Thiên Hương Hoa Đình, trong lúc cô nói ra Thiên Hương Hoa Đình với nhân viên cảnh vệ thì ngay cả chính cô cũng đều thấy kinh ngạc: cô thể nhưng theo bản năng lại muốn tới nơi này.

Cửa nhà cũng không có khoá, Tô Noãn nhẹ nhàng bấm một cái, cửa chống trộm liền mở ra, cô đi đến cửa trước liền nhìn thấy được thân ảnh cao to dựa vào ban công bên cạnh phòng khách, trong ánh mắt của cô chợt thổi qua một sợi lông tuyết.

Lục Cảnh Hoằng nghiêng người quay về phía cô, điện thoại cầm trong tay, nghe được tiếng đóng cửa liền từ từ xoay người lại, nhìn thấy Tô Noãn thì trên mặt không nhìn thấy vui mừng hay tức giận gì, chỉ là bình thản quét mắt qua một cái.

Anh đem điện thoại bỏ vào trong túi quần, một tay bỏ vào túi, bước chân tao nhã thanh thản đi tới, bỏ giày ra đi ngang qua bên cạnh Tô Noãn thì ngay cả khoé mắt cũng không liếc một cái, trực tiếp đi vào phòng ngủ.

Tô Noãn phát hiện bộ dạng Lục Cảnh Hoằng đối với cô xa cách,

trong lòng âm thầm khinh bỉ, trên mặt lại biểu hiện hờ hững không quan tâm, cũng không cần chủ động lấy lòng anh, cởi áo khoát ném trên ghế sofa, định sắp xếp lại hành lý.

Cô nghĩ kỹ rồi, đã tới lúc nên rời khỏi đây đi tìm đại lý công ty môi giới địa ốc, lần trước xuất bản tập sách ảnh có kiếm được số tiền, quan trọng là cô vẫn còn chưa có đặng tới, tìm một căn phòng giá cả trung bình đối với cô mà nói, cũng không phải là khó khăn lắm.

Chỉ là, Tô Noãn đi hết phòng khách một vòng, cũng không tìm thấy tung tích va ly hành lý của cô, nơi vốn để va ly trống rỗng, nhớ lại vừa rồi trong điện thoại Lục Cảnh Hoằng cảnh cáo, Tô Noãn chau mày, chạy ngay vào phòng ngủ.

“Lục Cảnh Hoằng, hành lý của tôi đâu?”

Tô Noãn vừa xông vào phòng ngủ, liền bị cái giường xem ra còn lớn gấp 1/3 cái giường cũ làm cho giật mình tại chỗ, ga giường cùng vỏ chăn màu Violet, được ngọn đèn chiếu xuống, làm cho cả căn phòng như được chìm ngập trong thế giới huyền ảo hương cỏ Lavender.

Mà đối tượng Tô Noãn muốn chất vấn giờ phút này đang nhàn nhã nằm ở trên giường, một tay đỡ lấy ót, một tay cầm điều khiển từ xa, tùy tiện bấm chuyển kênh truyền hình.

Đối với Tô Noãn lỗ mãng xông vào, Lục Cảnh Hoằng chỉ là lạnh lùng nhìn cô một cái, không nói tiếng nào, mím chặt cánh môi hoàn mỹ, tiếp tục nhìn chăm chăm tiết mục nhà chán trên màn ảnh ti vi kia.

Tô Noãn thấy Lục Cảnh Hoằng không muốn để ý tới mình, cũng không miễn cưỡng, sờ sờ lỗ mũi, im lặng tự mình đi vào phòng thay đồ, đi tìm hành lý của cô, cô cảm thấy trước khi chưa xác nhận rõ, cô không nên lung tung nghi oan cho Lục Cảnh Hoằng.

Sau đó, sự thực chứng minh, Lục Cảnh Hoằng tuyệt đối không đáng để cho cô dùng tới cái gọi là lòng trắc ẩn!

“Anh đem hành lý của tôi đi đâu rồi?”

Tô Noãn vội vàng chạy đến phía trước cửa sổ đứng lại, bởi vì lo lắng, thanh âm không khỏi đề cao vài phần, Lục Cảnh Hoằng nghe tiếng nhăn mày lại, rõ ràng bất mãn đối với Tô Noãn lỗ mãng, lại không liếc nhìn cô một cái.

Tô Noãn tức giận trừng mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng cứ thế xem ti vi, muốn đi đoạt lấy điều khiển từ xa trong tay anh, lại phát hiện nếu làm vậy cô phải bổ nhào lên người anh, mặt đỏ lên, quay đầu đi, nghĩ ra được ý kiến hay.

“Lục Cảnh Hoằng, anh rốt cuộc đem hành lý của tôi đi đâu rồi? Mau trả lại cho tôi, tôi vội đi ra ngoài tìm phòng!”

Tiết mục ti vi trên con người Lục Cảnh Hoằng bị thân ảnh của Tô Noãn thay thế, cả người cô che ở trước ti vi, cắn giận chất vấn anh, giận đến sát khí trên mặt đỏ hồng lên.

“Em không có trở về nhanh trong vòng 20 phút.”

Lục Cảnh Hoằng ánh mắt lãnh đạm nhìn cô, không có trốn tránh hoá khí của cô, chỉ là dùng điều khiển từ xa chỉ lên đồng hồ treo trên vách tường, Tô Noãn chân mày rối rắm, tức giận phản bác:

“Vậy thì sao?”

“Cho nên, anh đã quên góp.”

Chương 55: Ở lại bên cạnh anh

Nói đúng lý hợp tình như vậy, trên hình dáng góc cạnh rõ ràng kia không thấy chút áy náy nào, Lục Cảnh Hoằng tự nhiên đứng dậy, chân thon dài từ từ bước đi thong thả về phía Tô Noãn tức giận đến nổi mặt tái xanh.

“Anh nhớ được anh đã thực lòng khuyên bảo em.”

Là chính em đã vi phạm đến thời gian quy định sau cùng!

Tô Noãn nghe ra ẩn ý trong lời nói của Lục Cảnh Hoằng, cô tức giận ngẩng đầu lên trừng to đôi mắt phượng:

“Tiểu nhân!”

Tô Noãn chìa một ngón trỏ bị Lục Cảnh Hoằng gắt gao nắm chặt, anh nhẹ nhàng hướng trong lòng kéo một cái, Tô Noãn liền không tự chủ được ngã về phía trước, thiếu chút nữa đụng vào lồng ngực anh.

Khoảng cách gần như vậy, Tô Noãn mới phát hiện Lục Cảnh Hoằng đã cởi ra bộ quần áo bị cô làm cho nhếch nhác lúc sáng sớm, áo trắng tinh khiết mỏng manh, quần dài màu vàng nhạt, cùng với sợi vải màu tối, cứ như vậy đứng ở trước mặt cô.

Vẻ mặt anh lạnh lùng lãnh đạm, cùng với động tác giờ phút này của anh thật là không tương xứng, có lẽ, đây là định nghĩa “Giả vờ đứng đắn” Tô Noãn dành cho Lục Cảnh Hoằng.

Đây cũng là điểm phiền muộn của Tô Noãn, chỉ cần ở cùng Lục Cảnh Hoằng, cô vĩnh viễn cũng không thể bình tĩnh làm ra vẻ thực nữ thanh tao ngạo mạn.

Dù là, cô chỉ cần biểu hiện được một nửa như khi đối mặt với Cố Lăng Thành hoặc là Cù Dịch Minh, hiện tại người bị chế ngự không làm được gì là cô, chung quy vẫn là cô không kháng cự được sắc đẹp hấp dẫn.

Đúng vậy, cô đem chính mình khuất phục khi đối mặt Lục Cảnh Hoằng, quy tội cho bề ngoài xuất sắc của Lục Cảnh Hoằng, cô xem như chuyện lạ gật đầu một cái, mà xem nhẹ một đôi mắt không di chuyển luôn nhìn chăm chăm vào mắt mình.

“Em cự tuyệt Cố Lăng Thành.”

Cô không có nghe lầm, là một câu trần thuật, không mang theo chút nghi hoặc nào.

Tô Noãn đột nhiên nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng, sắc mặt của anh giống như giọng nói của anh, bình thản, bao phủ ở đằng sau một đám sương mù, không lâu sau, đám sương mù tiêu tan, anh thản nhiên gợn lên khoé miệng, ngược lên nhìn cô.

Ánh mắt của anh không có trốn tránh đón nhận của cô, giống như đối với nghi hoặc của Tô Noãn, anh thản nhiên bước lên phía trước kéo một cái, đem Tô Noãn kéo lại gần thêm mấy phần, cho đến khi một đôi bàn tay mềm mại chặn lại ở trước ngực anh.

“Anh gần máy nghe trộm trên người của tôi hả?”

“Có phải anh nên lý giải là, em quyết định ở lại bên cạnh anh không?”

Lục Cảnh Hoằng cúi người xuống, cánh môi đỏ hồng dịu dàng hôn khoé miệng cô một chút, anh giống như không nghe thấy vấn đề của cô, cứ thế đặt câu hỏi, khoé môi nở nụ cười thản nhiên.

Tô Noãn không thích thái độ qua loa, hai tay của cô nhẹ nhàng đẩy ngực Lục Cảnh Hoằng ra, sau đó thực sự thoát khỏi khí thế của Lục Cảnh Hoằng, rời xa cổ hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái này.

Lục Cảnh Hoằng cúi đầu nhìn đôi tay kia cự tuyệt lồng ngực, tuân theo tất cả động tác của Tô Noãn, cho nên, anh thoả mãn cô thối lui ở một khoảng cách, lẳng lặng nhìn về mặt không được tự nhiên của cô.

Trầm mặc giống như một ly cà phê đen tinh khiết, mùi thơm nồng nặc di chuyển giữa bọn họ.

Tô Noãn bị đôi mắt lạnh lùng trong trẻo của Lục Cảnh Hoằng nhìn đến cả người mất tự nhiên, thậm chí có chút khẩn trương, trải qua mấy ngày nay, cô thiếu chút nữa quên Lục Cảnh Hoằng là một người không dễ chọc vào, nhìn về bề ngoài của anh cũng không có an toàn.

“Tôi không thích ở đây, tôi tính tự mình đi tìm nhà ở, tôi hy vọng anh có thể tôn trọng tôi.”

Ngữ khí Tô Noãn thật kiên định, tuy rằng nghe qua rất giống như là đang thương lượng với Lục Cảnh Hoằng, nhưng chớ có hoài nghi ánh mắt của cô, đang đối với Lục Cảnh Hoằng tiến hành khiêu chiến, bộ dạng giống như lời thề son sắt của cô làm cho Lục Cảnh Hoằng nhướn mày.

“Vậy em muốn đi đâu?”

“Tại sao tôi phải nói cho anh biết, chuyện này hình như không có bất

cứ quan hệ gì với anh.”

Tô Noãn đề phòng trên dưới quan sát Lục Cảnh Hoằng đứng một bên hai tay đút vào túi, anh đứng ở đó bên cạnh chiếc giường mới, rất giống như là hoàng tử Tanaka cao quý bước ra từ vườn hoa Lavender, chỉ là ánh mắt có chút mê ly thờn nồng:

“Em không nói cho anh biết, làm sao anh sắp xếp hành lý dọn qua?”

“Anh dọn qua làm gì, tôi có nói ở chung với anh đâu? Lục Cảnh Hoằng, anh quá tự cho là đúng đi!”

Tô Noãn xấu hổ khiển trách, khuôn mặt hồng hồng, không biết là do thẹn thùng hay là tức giận, cô mặc kệ anh, xoay người muốn rời đi, hành lý không có thì đành chịu, cùng lắm thì ra chợ mua lại một ít quần áo vậy.

Nào có thể đoán được Lục Cảnh Hoằng tiến lên một bước, liền từ sau ôm lấy cô, bờ môi ấm áp như có như không chạm vào lỗ tai cô, tiếng nói khàn khàn lộ ra từ tính mê hoặc:

“Không ở cùng với anh? Noãn Nhi, có đôi khi không thể nói như vậy được, cẩn thận kéo em cắn đầu lưỡi của mình đó.”

“Không được gọi tôi là Noãn Nhi.”

Tô Noãn khó chịu quay đầu trừng anh, chỉ nhìn thấy dung nhan trong suốt của Lục Cảnh Hoằng, vẻ mặt của anh rất đơn giản, giống như một phen trêu chọc cô mới vừa rồi không phải là do anh làm, bất quá tất cả cũng chỉ là do cô mơ màng.

“Nhìn xem, có thích cái giường này không?”

Lục Cảnh Hoằng lập tức thay đổi đề tài, ôm cả thân thể cô, xoay nghiêng một góc, làm cho tầm nhìn của cô bị màu tím rộng lớn lấp đầy, cũng làm cho Tô Noãn nhớ tới câu nói kia trong điện thoại của Lục Cảnh Hoằng – tự mình thử giường.

“Hạ lưu!”

Tô Noãn chỉ cho ra hai chữ nhận xét, cô cầm lấy một đôi tay đang ôm cô, muốn đẩy ra, nhưng căn bản không có khả năng, Lục Cảnh Hoằng cũng mặc kệ giấy giữa của cô, không đem kháng cự của cô coi là quan trọng.

“Anh cái gì cũng không có làm, sao lại hạ lưu rồi?”

Thanh âm của anh nghe cực kỳ vô tội, nhưng trong lúc anh cúi đầu, hơi thở nóng ẩm thổi vào trên cổ cô, di chuyển khắp xung quanh, cảm giác ngứa ngứa làm cho toàn thân Tô Noãn tê dại run rẩy.

“Anh thực không biết sao?”

Tô Noãn tức giận hỏi lại, cô cố gắng tránh ra Lục Cảnh Hoằng đến gần, thế nhưng anh lại không từ bỏ ý định bám sát, môi anh nóng nóng, ẩm ướt, khi thì đụng chạm, khi thì khẽ giữ khoảng cách:

“Em cảm thấy anh nên biết cái gì, hả?”

Thanh âm của anh dần dần biến thành thì thầm rì vào tai, Tô Noãn mặt phút chốc hồng lên, hơn nữa bắt đầu mạnh mẽ giãy giụa, bởi vì anh đột nhiên dùng sức đem cô ép vào trên người mình, sau đó cô cảm giác được thân thể của anh biến hoá.

“Giường có cái gì tốt, chẳng lẽ anh không có chút chuyện đứng đắn nào có thể làm sao?”

Tô Noãn cúi đầu cố ý không nhìn tới ánh mắt của Lục Cảnh Hoằng, cô cảm thấy mình rất đáng thương, cũng rất vô tội, thế nhưng lại phát hiện ra một con sắc lang, cái này không thể tính là lỗi của cô, về mặt ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, cô cũng là một người bị hại.

“Lục Cảnh Hoằng, anh mau...”

Tô Noãn muốn nói, anh mau buông tôi ra, bằng không tôi không khách khí, chỉ là còn chưa nói ra miệng, người liền bị Lục Cảnh Hoằng áp đảo, chiếc giường mềm mại có tính đàn hồi cao làm cho thân thể bọn họ tung lên một cái.

Động tác của anh có thể hình dung chính xác là nhanh chóng kiên quyết, Tô Noãn ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt sáng long lanh, gắt gao nhìn chăm chăm cô, nhìn chăm chăm ngón chân của cô không tự chủ được co lại.

Cô biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, loại dự cảm này đối với cô mà nói, đã muốn trước lạ sau quen rồi, điều này làm cho cô có chút hoảng hốt, một đôi tay càng muốn đi ngăn cản anh hành động bước tiếp theo.

“Lục...”

Anh nuốt lấy lời cô.

Anh hôn rất ngang ngược, rất bá đạo, cạy mở hàm răng của cô, làm cho cô cảm thấy có chút đau, cô muốn giãy giụa, cuối cùng lại thoả hiệp buông xuôi, vì vậy nụ hôn dần dần trở nên dịu dàng.

Tô Noãn không thể nào tự hỏi, cô không thể lý giải vì sao Lục Cảnh Hoằng như vậy, chỉ sợ, vĩnh viễn cũng không cách nào lý giải được

người đàn ông hay thay đổi này, có thể lạnh lùng giống như băng, cũng có thể nhiệt tình như lửa.

Lục Cảnh Hoằng hôn ở hai bên má cô, dừng lại, anh chống lên thân thể của chính mình, ánh mắt trong trẻo nhìn chăm chăm cô:

“Ở lại bên cạnh anh, vĩnh viễn.”

Lục Cảnh Hoằng không có cần câu trả lời của cô, ngữ khí của anh nghe ra giống như không phải khẩn cầu, mà càng giống là một mệnh lệnh hơn, cánh tay vốn đang chống đỡ chậm rãi co lại, anh một lần nữa bắt môi cô làm tù binh, dịu dàng lưu luyến.

Tô Noãn không có trầm mê nhắm mắt lại, cô vừa nhận lấy nụ hôn được coi như là lão luyện, vừa ngược nhìn trần nhà, nội tâm một mảnh mờ mịt mông lung.

Vĩnh viễn, là thời gian bao lâu, phải cách xa bao nhiêu mới có thể đạt tới?

— — — —

Mưu đồ chuyện tốt của Lục Cảnh Hoằng cuối cùng cũng không có đạt được, hoặc là nên nói, ngay tại lúc nước sắp chảy thành sông thì bên ngoài phòng ngủ vang lên tiếng chuông cửa, reo không ngừng gián đoạn, cũng dập tắt hứng thú của hai người.

Tô Noãn phát hiện người mình không mảnh vải nằm ở trên giường, xấu hổ bật người lấy mền bao lấy chính mình, sau đó vội vội vàng vàng bắt đầu mặc quần áo, còn Lục Cảnh Hoằng thì thông thả mặc quần áo, sau đó khuôn mặt đen thui đi ra phòng ngủ.

Khi cửa mở ra thì Tô Noãn cũng ra khỏi phòng ngủ, cô nhìn thấy sắc

mặt Lục Cảnh Hoằng lãnh trầm, vẫn không nhúc nhích đứng ở cạnh cửa, lòng hiếu kỳ thúc giục, để cho cô đi tới, sau đó, liền nhìn thấy được Đậu Đậu ngồi ở cửa.

Đậu Đậu mặc đồng phục đi nhà trẻ, thắt một cái thắt lưng, đeo cái ba lô nhỏ, chân nhỏ mang một đôi giày, một cái đầu đen lồi thoi, giống như “Tiểu Vương Tử” của Saint-Exupéry.

Nó hình như cũng không nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng đứng ở cửa, hai cái chân ngắn hầy còn ngồi xếp bằng ở trên nền gạch sáng bóng, cúi đầu ăn chén cá viên đang bung trong tay, sau khi nuốt một viên cá viên cuối cùng vào bụng, mới ngẩng đầu.

Tầm mắt Đậu Đậu trực tiếp lướt qua Lục Cảnh Hoằng, rơi vào trên người Tô Noãn, nó vui mừng toét ra cái miệng nhỏ bị cay đến hồng hồng, rất nhanh từ trên mặt đất bò dậy, chạy về phía Tô Noãn.

“Noãn Noãn của con, thì ra dì ở đây a!”

Lục Cảnh Hoằng nhìn vị khách không mời mà đến này chạt xẹt qua bên cạnh mình, thiếu chút nữa đưa tay phải ra bắt lại, sau đó ném ra bên ngoài, nhưng là nhận được nền giáo dục tốt đẹp từ nhỏ đã nhắc nhở anh: đó là không đúng, anh nhất định phải duy trì thái độ đúng mực.

“Noãn Noãn của con, Đậu Đậu khát quá, muốn uống nước!”

Một cái thân thể nhỏ nhắn mềm mại thơm mùi sữa ôm lấy hai chân Tô Noãn, Đậu Đậu ngẩng lên cái đầu nấm, giống như con mèo nhỏ, nhẹ nhàng liếm trên đùi cô, vừa cười hì hì nhìn cô.

Tô Noãn cúi đầu nhìn bộ dạng nịnh hót lấy lòng của Đậu Đậu, khuôn mặt quả táo nhỏ nhắn đỏ bừng, nó đô đô chìa một đôi tay trắng nõn

nhỏ bé về phía cô, thân mình tròn vo vằn vện làm nũng:

“Ôm ôm!”

Ánh mắt khao khát của đứa trẻ khó có thể làm cho cô nói ra lời cự tuyệt, Tô Noãn nhìn đôi mắt trong sáng thuần khiết mở to của Đậu Đậu, không khỏi tự hỏi, khi cô còn bé, có hay không cũng có ánh mắt như thế, khát vọng một cái ôm ấm áp?

Đậu Đậu bị Tô Noãn ôm lấy, lập tức vòng qua cổ cô, cái đầu nhỏ cũng vùi vào hõm vai cô, bệt bệt cái miệng nhỏ nhắn, trên mặt tràn đầy tươi cười thoải mái.

Đậu Đậu kêu muốn uống nước, Tô Noãn liền ôm nó đi vào phòng khách để xuống, sau đó đi rót nước cho nó, mà Lục Cảnh Hoảng cũng đi theo trở vào phòng khách, chỉ là trưng ra khuôn mặt tuần tú trắng nõn lại đen giống như đáy nồi bình thường khó coi.

“Noãn Noãn của con, hình như con không cầm được cái ly này, dì có thể đút con uống được không?”

“Được.”

Tô Noãn cười đón lấy cái ly trong bàn tay nhỏ bé kia, cẩn thận thử thử độ ấm, sau khi xác định không làm nóng Đậu Đậu, mới đưa tới bên miệng nó, khẽ nghiêng cái ly đút nó uống, một bên lấy khăn tay lau chùi khoé miệng ướt sũng của nó.

Lục Cảnh Hoảng ngồi ở trên ghế sofa, vừa nâng chung trà lên uống, vừa nhìn Đậu Đậu không ngừng biểu diễn màn làm nũng với Tô Noãn, ánh mắt chỉ là lạnh lùng, như muốn ở trên người Đậu Đậu khoét ra một cái hố.

Đậu Đậu vẫn như cũ dùng hai tay ngậy thơ chống cằm, đung đưa hai cái chân nhỏ, tự động che chắn ánh mắt cảnh cáo của Lục Cảnh Hoằng, cười híp mắt tách khỏi Tô Noãn:

“Ba ba không nói cho Đậu Đậu biết nhà của Noãn Noãn của con ở đây, bằng không Đậu Đậu đã tới sớm hơn một chút rồi, theo giúp Noãn Noãn của con bớt buồn.”

Tô Noãn nhìn bộ dáng tiểu bệ trên của Đậu Đậu, hé miệng cười cười, đem cái ly đặt lên trên bàn trà, vừa định trò chuyện với Đậu Đậu, liền nghe thấy thanh âm của Lục Cảnh Hoằng:

“Cô ấy sống ở đây rất tốt, làm sao buồn được, ba ba của mi đâu? Lục Thiếu Phàm bây giờ ngay cả đứa bé cũng trông nom không được sao?”

Lục Cảnh Hoằng nghiêm mặt, giọng điệu nói chuyện với đứa bé cũng không nghe thấy hoà nhã dễ gần, Tô Noãn bất mãn nhíu mày, thế nhưng anh lại làm như không thấy, lập tức đứng dậy cầm lấy điện thoại nhà trên bàn trà, bắt đầu ấn dãy số.

Khi đầu kia điện thoại đường dây được nối thì Lục Cảnh Hoằng không quên lạnh lùng liếc về phía Đậu Đậu một cái, sau đó mới mở miệng nói chuyện, giọng điệu không phải rất khách khí, bí mật mang theo giáo huấn trách cứ, mặc dù ngữ điệu vẫn là rất bình thản:

“Đó là chuyện của con, chú không có nhiệm vụ giúp con chăm sóc con nít, trước 10 giờ đem thẳng nhóc đi đi...”

Tô Noãn không nghe được thanh âm của đầu kia điện thoại, nhưng từ việc Lục Cảnh Hoằng càng vặn càng chặt chân mày cùng nhìn chòng chọc Đậu Đậu cũng đoán được, đàm phán với Lục Thiếu Phàm không được thuận lợi, nhưng mà Lục Cảnh Hoằng cũng là cân

xúng, quyết tâm muốn đưa Đậu Đậu đi, không chịu nhượng bộ.

Điều này làm cho Tô Noãn cảm thấy Lục Cảnh Hoằng có chút không hợp với đạo làm người, không khỏi đồng tình đứng dậy bên cạnh Đậu Đậu, một đứa bé bốn năm tuổi nghe thấy mình bị đẩy tới đẩy lui, hẳn là cũng sẽ khó chịu đi?

Tô Noãn thu hồi tầm mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng, lại trong lúc vô tình nhìn thấy Đậu Đậu đang nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng làm mặt quỷ, cô giật mình hiểu rõ nguyên nhân làm cho mặt Lục Cảnh Hoằng đen thui.

Mà Đậu Đậu khi phát hiện ra ánh mắt Tô Noãn thì lập tức thu lại bản tính vốn nghịch ngợm gây chuyện, co rút đầu vai nhỏ, một đôi mắt to đen bóng nhìn về phía Tô Noãn, lã chã muốn khóc, uất ức mà buồn bã.

“Ba ba nói không cần Đậu Đậu, Đậu Đậu không có chỗ nào để đi, đành phải đến nhà của Tiểu gia gia, Noãn Noãn của con, Đậu Đậu muốn đi, dì tự chăm sóc tốt chính mình nha, lần sau Đậu Đậu trở lại thăm dì.”

Nói xong, không để ý Tô Noãn nâng đỡ, Đậu Đậu tự mình dùng sức trượt xuống sofa, xách lên cái ba lô nhỏ của mình, muốn bước chân đi ra ngoài, tinh thần sa sút lắc lắc cái đầu nắm, đáng thương nói không nên lời.

Mặc dù biết tiểu tử kia đa phần là bày trò, Tô Noãn cũng không còn quyết tâm cứng rắn, quay đầu nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng đứng đằng kia còn đang tranh luận với Lục Thiếu Phàm nói:

“Nếu Đậu Đậu muốn ở lại đây, cũng đừng đuổi nó đi, ừ... trước hết tạm thời tôi có thể ở đây, chờ Đậu Đậu về rồi tôi mới đi tìm nhà.”

Nghe được lời Tô Noãn nói, Lục Cảnh Hoằng vốn chết không chịu từ bỏ đấu khẩu nhất thời trầm mặc, sau đó vui vẻ mà cúp điện thoại, nhưng sắc mặt trên mặt thủy chung không có gì tốt, đôi mắt sắc bén kia quét ngang thân ảnh nhỏ nhắn ngồi ở ngoài cửa.

“Bởi vì nó muốn ở đây, em mới lựa chọn ở lại, là ý này sao?”

Tô Noãn nhíu mày lại, dưới ánh mắt vụt sáng, trả lời một câu khiến sắc mặt Lục Cảnh Hoằng càng khó coi hơn vài phần:

“Có thể nói là như vậy.”

Chương 55.2: Ở lại bên cạnh anh

Giữ Đậu Đậu ở lại nhà trọ, đối với Tô Noãn mà nói thì cũng lắm cô ở lại đây thêm mấy đêm, cũng bởi vì có người thứ ba ở đây, cô không lo Lục Cảnh Hoằng sẽ làm gì cô, cho nên ở lại cũng hết sức yên tâm.

Tối khuya đêm đó Lục Cảnh Hoằng xách cổ áo Đậu Đậu, dẫn nó cùng ngủ ở trong phòng khách thì Tô Noãn vẫn giữ vững trầm mặc, độc chiếm cái giường lớn, sau khi khoá chặt chốt cửa, mới yên tâm đi vào giấc ngủ.

Tiếng chim hót thanh thúy thừa thớt vào buổi sáng sớm mùa đông, nhưng ánh mặt trời vẫn như cũ rực rỡ, Tô Noãn đứng ở ban công trước phòng ngủ, giơ hai cánh tay ra, chuẩn bị xoay người trở về phòng, nhìn thấy thân ảnh Lục Cảnh Hoằng và Đậu Đậu dưới lầu.

Lục Cảnh Hoằng mặc áo khoát dài màu lam, làm nổi bật lên tư thế dáng dấp của anh càng thêm thon dài, trong tay anh đang cầm một túi ny lon, bên trong chứa đầy cái gì đó, sắc mặt bình thản đi về phía bên này.

Đậu Đậu nhảy nhót đi theo sau lưng Lục Cảnh Hoằng, mặc chiếc áo bông thật dày, trên đỉnh đầu nắm đội cái nón bằng len, làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn màu hồng đỏ, tiếng cười giống như ánh mặt trời, rải đầy không khí.

Bon họ sáng sớm đi ra ngoài làm gì thế?

Lục Cảnh Hoằng vốn đang đi bình thường, tuy là không có nghe được cái gì, chỉ là bỗng nhiên cảm nhận được, vì thế chậm lại bước chân, hơn nữa nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn lên.

Âm thanh của Đậu Đậu phảng phất bị ngăn cách ở bên ngoài thế giới của bọn họ, thời điểm Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy Tô Noãn đứng yên ở đầu bên kia, giống như một nhánh cây bông gạo yên lặng, thì ra là do một ít đầu tóc màu nâu.

Tô Noãn cũng nhận thấy được anh nhìn chăm chú, đem tầm mắt dừng ở trên mặt anh, lập tức rạng rỡ cười một tiếng, giống như một đoá hoa bao phủ trong sương sớm tách ra ánh sáng chói lọi.

Anh không tự chủ được gợn lên khoé miệng, cứ như vậy đơn thuần nhìn cô, cho đến khi cô ngượng ngừng thu hồi nụ cười, gãi cái đầu tóc ngắn bù xù kia, chạy vào phòng ngủ, anh vẫn là khó khôi phục lại lãnh đạm lúc ban đầu.

“Có phải Tiểu gia gia thích Noãn Noãn của con không?”

Lục Cảnh Hoằng cúi đầu nhìn về phía đang ngẩng mặt lên, hai hàng lông mi xoắn xuýt đánh giá kỹ chính mình, hơi nhúu chân mày, một bộ dạng như thế thì sao, hai ông cháu cứ như vậy giằng co.

“Tiểu gia gia, ông có thể hay không suy nghĩ thêm một chút?”

“Ta cảm thấy có cần thiết phải cho mi biết, giữ mi ở lại đây qua đêm, điều này làm cho ta rất là không vui.”

Lục Cảnh Hoằng hơi khom lưng hướng về phía ngũ quan vo thành một nắm của đứa bé, nói thẳng:

“Cô ấy sẽ là bà mợ của mi, ta không hy vọng mi cứ quẩn quýt lấy cô ấy, quấy nhiễu cuộc sống của bọn ta, mi nên rõ ràng, chuyện nam nữ tới lui cần hưởng thụ thế giới của hai người.”

Đậu Đậu nhìn Lục Cảnh Hoằng đôi mắt gợn sóng không nhúc nhích, biểu cảm cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên, vẻ từng trải đó không hợp với lứa tuổi, đôi mắt đen giống như hai quả nho tràn ngập ai oán:

“Tiểu gia gia, ông không thể nói như vậy với một đứa bé chưa tới 5 tuổi được.”

Lục Cảnh Hoằng thân thể thon dài đứng thẳng lên, gió sớm nhẹ nhàng thổi qua mái tóc đen như mực của anh, anh xách theo gói to bước vào đại sảnh rộng lớn của nhà trọ, khẽ lưu lại một câu nói:

“Vậy mi cứ coi như là một trận gió thổi qua đi.”

Đậu Đậu nhìn bóng lưng Lục Cảnh Hoằng, vô cùng ưu thương đảo chân mày, nhún vai, thân thể tròn trịa đuối kịp bước chân của Lục Cảnh Hoằng, khi hai người đi vào thang máy thì ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Hoằng nói:

“Nếu như ông không để ý, con miễn cưỡng đồng ý với ông cùng sống chung với Noãn Noãn của con.”

Lục Cảnh Hoằng nhìn con số trên thang máy, không trả lời câu hỏi

của Đậu Đậu, trước lúc bước ra cửa thang máy, đứng ở cửa nhà trọ thì anh mới liếc mắt giống như ba ba nhìn đứa con của mình:

“Nếu như mi không để ý, ta lập tức có thể miễn cưỡng lái xe đưa mi trở về nhà cũ của Lục gia.”

— — — — —

Tô Noãn canh thời gian ra mở cửa thì nhìn thấy hai người đàn ông lớn nhỏ mắt to trừng mắt nhỏ, cô còn chưa hiểu đã có chuyện gì xảy ra, Đậu Đậu liền bổ nhào tới, chu cái miệng nhỏ nhắn ngẩng cái đầu nấp lên:

“Noãn Noãn của con, hôn chào buổi sáng!”

“Lời con nít nói không cần phải làm thực.”

Lục Cảnh Hoảng thanh âm có chút nặng nề lạnh lùng, Tô Noãn nhìn thấy trên mặt của anh cũng không có bao nhiêu diễn cảm, cũng không để ý nhiều, ngồi xổm xuống trước mặt Đậu Đậu, giống như chuồn chuồn lướt nước hôn xuống hai má Đậu Đậu:

“Như vậy được rồi chứ?”

Đậu Đậu vui mừng vỗ vỗ tay, thật nhanh cởi giày, chạy vào nhà, chạy đến trước bàn ăn, cố sức leo lên ghế, bởi vì cố gắng mà rống lên một tiếng giống như động vật nhỏ.

Đợi sau khi thành công, mới vịn vào thành ghế, quỳ gối lên trên, hướng về phía hai người còn đứng ở cửa nói:

“Noãn Noãn của con, vừa rồi Đậu Đậu cùng Tiểu gia gia đi mua điểm tâm cho dì, mau tới đây đi!”

Tô Noãn nghe vậy theo bản năng nhìn về túi to trong tay Lục Cảnh Hoằng, một tia cười yếu ớt thoáng qua nơi đáy mắt, tiếp tục ngẩng đầu nhìn về mặt nhân nhật không được tự nhiên của Lục Cảnh Hoằng, cô muốn đi vào trong, thế nhưng anh lại đứng nguyên tại đó không nhúc nhích.

“Không vào sao?”

Tô Noãn nghi hoặc nhìn Lục Cảnh Hoằng, anh còn không cởi dép ra, liền đi trở lại mấy bước, đến trước mặt anh, khó hiểu quan sát anh, còn muốn mở miệng hỏi, lại bị anh vượt lên trên một bước:

“Hôn chào buổi sáng.”

Thanh âm Lục Cảnh Hoằng giờ phút này nghe rất điềm tĩnh, như nước, lại như ánh trăng rọi trên mặt đất, Tô Noãn kinh ngạc nhìn anh, chỉ cách có một đêm, anh tại sao lại giống như là một người đàn ông mới biết yêu?

Cô rất hoài nghi, Lục Cảnh Hoằng trước mắt này cùng với Lục Cảnh Hoằng có chút vô lại của ngày hôm qua có phải hay không là cùng một người, con người thay đổi có phải hay không là quá nhanh?

Tô Noãn không biết chính là, trái tim đàn ông không thể rộng rãi như so với phụ nữ, nếu là thường ngày, Lục Cảnh Hoằng đã sớm kéo qua eo cô trực tiếp đích thân hành động, nhưng mà, từ trước đến nay Đậu Đậu luôn trong tình trạng đối địch với anh, nên nhất định muốn Tô Noãn chủ động hôn anh, hồng chứng minh địa vị của mình.

Suy nghĩ ngây thơ như vậy, Tô Noãn không có đoán ra, chỉ cho là Lục Cảnh Hoằng vẫn có lúc biết thẹn thùng, không khỏi hé miệng mỉm cười, kiễng đầu ngón chân, hai tay vòng qua cổ của anh, hôn

khoé miệng của anh.

“Chào buổi sáng.”

Cô nhẹ nhàng nói bên khoe môi anh, sau đó, buông lỏng anh ra, trực tiếp xoay người đi về phía phòng ăn, khuôn mặt bởi vì nụ hôn vừa rồi mà nhiễm lên một chút sắc điệu hồng phấn.

Đã từ lâu, cô không cách nào đi xem nhẹ cảm thụ chân thật nhất trong lòng mình, cho dù có cùng Lục Cảnh Hoằng tranh cãi thì cũng không thể phủ nhận, cô thực sự rất thích anh, không bài xích toàn bộ của anh.

Nhưng mà, cô cũng biết, giữa bọn họ còn có rất nhiều trở ngại, không thể dự đoán trước được tương lai, đây cũng là nguyên nhân cô không dám hoàn toàn tiếp nhận Lục Cảnh Hoằng, cô làm sao lại không biết, cô đối với anh mà nói, là một phiền toái lớn.

Bữa ăn sáng mang đậm phong cách truyền thống Trung Quốc, bánh quẩy, sữa đậu nành, sủi cảo hấp, âm thanh tiếng cười vui trên bàn không ngừng, Đậu Đậu luôn ân cần lấy lòng Tô Noãn, Lục Cảnh Hoằng chỉ ngồi một bên mắt lạnh giám sát, không để cho tiểu tử kia có cơ hội có thể lợi dụng.

Có thể nói, sau khi ăn xong bữa sáng 3 người có vẻ không có việc gì để làm, khi Đậu Đậu nói muốn đi vườn bách thú chơi thì Tô Noãn cúi đầu nhìn sợi dây chuyền Monchhich trên cổ, còn Lục Cảnh Hoằng trước hết là liếc về phía cô.

Tô Noãn bấu môi, dưới ánh mắt tha thiết của Đậu Đậu, gật đầu một cái, khoe môi gợn lên độ cong đồng ý, mà Lục Cảnh Hoằng dĩ nhiên buông tạp chí trong tay xuống, đứng dậy đi ngang qua Đậu Đậu thì không quên vỗ vỗ cái đầu nắm của nó một cái.

Lôi kéo Đậu Đậu đứng ở dưới lầu nhà trọ, chờ Lục Cảnh Hoằng lấy xe trong bãi chạy lại, Tô Noãn ngẩng nhìn bầu trời trong xanh ngàn dặm, tâm tình cũng sáng tỏ không ít, hôm nay chính là ngày tốt đẹp để đi xem khi.

Chỉ là, Tô Noãn vừa mới ôm Đậu Đậu ngồi vào trong xe, chính mình vẫn chưa ngồi vào, điện thoại trong túi cô liên rung rung, trên màn ảnh là một dãy số hoàn toàn xa lạ, nhưng là điện thoại bàn.

Tô Noãn do dự vài giây, vẫn là nhận điện thoại, Lục Cảnh Hoằng khó hiểu nhìn sang thì nhìn thấy đôi mắt hơi phấp hờng cùng thân thể có chút run rẩy của Tô Noãn, bàn tay cô gắt gao nắm tay cầm cánh cửa, các đốt ngón tay xanh trắng xanh trắng.

“Ai gọi điện thoại tới?”

Nếu là ngày thường, Lục Cảnh Hoằng quyết sẽ không quản điện thoại của Tô Noãn, nhưng nhìn thấy sắc mặt cô có gì đó không ổn, liền nhíu mày hỏi, thậm chí ngay cả Đậu Đậu cũng lo lắng nhìn về phía Tô Noãn vẫn đứng bên cạnh cửa xe.

“Có thể... đưa tôi đi thành phố F được không?”

Thanh âm của cô đè nén run rẩy, mang theo đôi mắt phượng mong chờ nhìn thẳng Lục Cảnh Hoằng, Lục Cảnh Hoằng không có lấy bất kỳ lý do nào để cự tuyệt, nói câu lên xe liền quẹo xe về phía đường cao tốc.

Việc làm cho Tô Noãn có thể vướng bận ở thành phố F chỉ có một người – Tô Chấn Khôn, khoé mắt Lục Cảnh Hoằng nhìn về phía vẻ mặt khó phân biệt của Tô Noãn, hai tay cô cầm điện thoại, một chút cũng không có buông ra.

Cho dù Đậu Đậu nói chuyện với cô, cũng chỉ là cười qua loa, nụ cười rất ảm đạm tái nhợt, sau đó quay đầu nhìn phong cảnh nhanh chóng xẹt qua bên ngoài cửa sổ.

Tâm tình Tô Noãn rất phức tạp, cô đã lâu rồi không có liên lạc với ba, cô không quên lời Tô Chấn Khôn đã nói, ông nói ông không muốn gặp lại cô, kiên quyết cự tuyệt như vậy làm cho cô mỗi lần nhớ lại đều mơ hồ thương tâm.

Ba chủ động gọi điện thoại đến làm cho cô bất ngờ, tuy rằng cuộc gọi chưa tới một phút đồng hồ, tuy rằng chỉ nói có một câu, cô cũng không cách nào kiềm chế được nội tâm kích động cùng vui mừng.

Ba vẫn là bằng lòng gặp cô, điều này so với cái gì cũng đều quan trọng, đối với cô mà nói, khi xe càng tới gần thành phố F thì toàn bộ vui vẻ dần dần bị vô cùng khó chịu cắn nuốt.

Cô không hiểu sao mình càng muốn chậm lại, cũng không cách nào kiềm chế được khó chịu từ trong thân thể tràn ra, bên tai của cô còn vang vọng tiếng nói của cha.

Thanh âm lạnh lẽo bình thản:

“Hy vọng con có thời gian tới đây một chuyến.”

Bàn tay hơi lạnh của cô bị một bàn tay to lớn nắm lấy, ánh mắt tràn đầy mờ mịt nhìn về phía bên cạnh, đập vào mắt là khuôn mặt tuấn tú thân thiết mà ôn hoà của Lục Cảnh Hoằng, anh nắm lấy tay cô:

“Anh sẽ luôn ở bên cạnh em.”

Tô Noãn cảm giác mình giống như một quả khinh khí cầu bay về phía

chân trời, đảo đảo bay lên trời, không thể chạm đến mặt đất.

Khi âm thanh của Lục Cảnh Hoằng bay vào thần kinh thính giác của cô thì giống như một bàn tay mạnh mẽ kéo lại sợi dây bên dưới khinh khí cầu, không đến nỗi để cho cô càng bay càng xa, không tìm được một điểm tựa đến sắp xếp nội tâm lo lắng cùng thấp thỏm của cô.

Tô Noãn nhìn không được lật tay lại cầm tay anh, lòng bàn tay mang theo lấm tấm mồ hôi dán sát vào bàn tay khô ráo của anh, không còn bàng hoàng bất lực nữa, quay mặt nhìn Lục Cảnh Hoằng, an tâm cong lên khoé miệng.

Cô chưa từng nghĩ tới, có một ngày như thế, cô cứ như thế mà ý lại vào Lục Cảnh Hoằng, giống như thực sự chỉ muốn anh ở bên cạnh, toàn bộ sợ hãi cùng lo lắng cũng tan thành mây khói.

“Đậu Đậu cũng sẽ ở bên cạnh Noãn Noãn của con!”

Một bàn tay non nớt nhỏ bé cũng đặt lên bàn tay đang nắm chặt của hai người, Lục Cảnh Hoằng không vui nhíu chặt chân mày, Tô Noãn nhìn đôi mắt ngây thơ cười của Đậu Đậu, hé miệng mà cười.

Tới nhà giam thành phố F bất quá cũng chỉ mới có ba giờ chiều, để Đậu Đậu ngồi lại trong xe, Lục Cảnh Hoằng cùng Tô Noãn làm tốt thủ tục, chỉ là trước khi vào phòng đón tiếp, Lục Cảnh Hoằng liền bị ngăn ở bên ngoài.

“Ngại quá, tiên sinh, ngoài Tô Noãn tiểu thư ra phạm nhân không muốn gặp ngài.”

Chương 55.3: Ở lại bên cạnh anh

Tô Noãn một mình đi vào phòng đón tiếp, sau lưng cửa phòng “Phanh” một tiếng đóng lại, phòng giam vốn ánh sáng không đủ lại càng thêm mờ tối, trong lúc cô đi theo quản giáo vào thì bên trong ngọn đèn đột nhiên sáng lên.

Cô lão đảo đến gần một chút, liền nhìn thấy Tô Chấn Khôn ngồi ở cửa sổ thủy tinh đối diện, ông mặc một cái áo bông thật dày, hai tròng mắt khế nhắm, lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, giống như đã đợi rất lâu rồi.

Giống như một tượng đá được chạm khắc rất đẹp, tư thế mãi mãi không thay đổi, vẻ mặt ông yên tĩnh, làm cho người ta không dám tùy tiện đi lay động ông.

Tô Noãn quên mất bước tiếp, cô đứng cách bên ngoài cửa sổ thủy tinh vài bước, bất động hai chân, cô nhìn người ba đã lâu không gặp của mình, bởi vì vui mừng mà kích động, liền không chịu nổi muốn cười, lại cứ thế chảy xuống một giọt lệ.

Tô Chấn Khôn so với lần gặp trước đó càng gầy thêm vài phần, bởi vì làm việc tay chân thời gian dài, làn da trở nên ngăm đen khô ráp, Tô Noãn nhìn thấy ba như vậy, trái tim mơ hồ đau đớn.

Hơn hết thay đổi với việc bây giờ được gặp ba, cô thế nhưng lại bất lực, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn, đây là kết quả tàn nhẫn nhất, làm cho cô không cách nào không đi đau lòng khổ sở.

Giống như là cảm nhận được Tô Noãn đến, Tô Chấn Khôn bỗng nhiên mở mắt ra, âm u thâm sâu không thấy đáy, không có bất kỳ cảm xúc nào, cũng không có ẩn ý gì.

Ông lẳng lặng nhìn cô, thật lâu sau đó, mới đưa tay ra cầm điện thoại, để ở bên tai, chờ Tô Noãn bước qua, ông không có thúc giục,

trên mặt thủy chung không có quá nhiều biểu tình.

Tô Noãn biết thời gian gặp mặt trong ngục giam hạn chế, không dám trì hoãn lâu hơn, ngẩng đầu không để lại dấu vết lau đi nước mắt nơi khoé mắt, ngoan ngoãn ngồi vào trước cửa kính, cầm điện thoại đặt ở bên tai.

“Con đã biết mẹ con là ai.”

Thanh âm của Tô Chấn Khôn rất bình thản, gợn sóng không nhúc nhích, cũng khẳng định Tô Noãn thực sự nhận ra Niếp Hiểu Dĩnh, Tô Noãn rũ xuống lông mi, sau một chút trầm mặc, mới cất tiếng:

“Đúng vậy, nhưng điều này không quan trọng, con có ba là đủ rồi, từ nhỏ đều là ba ba ở bên con, con không cần mẹ.”

Thanh âm của cô nhẹ đến nghẹn tại trong cổ họng, Tô Chấn Khôn chỉ là yên lặng lắng nghe, sau đó thấy cô ngẩng đầu lên, trong trẻo mà nỗ lực mỉm cười, cô xích gần thêm vào sát bên cửa kính:

“Ba, sao ba lại gầy như vậy...”

“Ba”, cô lại gọi một tiếng, “Ngày mai con trở lại thăm ba được không, con muốn đem nhiều đồ cho ba.”

Tô Noãn hé miệng nở nụ cười, ở trước mặt Tô Chấn Khôn, cô vĩnh viễn giống như một đứa bé đơn thuần, khát vọng yêu thương, cũng muốn chăm sóc cho ba, làm hết tất cả cố gắng của cô.

Hiện giờ cô đã trưởng thành, không bao giờ là cô gái nhỏ cố tình gây sự nữa, sẽ ngoan ngoãn nghe lời ba nói, cô nghĩ, lời ba nói luôn đúng, cô cũng từng hối hận lúc trước không nghe theo an bài của ba.

Tô Chấn Khôn không có đi nhìn tới vẻ mặt tha thiết của Tô Noãn, hơi quay đầu đi, nhìn song sắt cửa sổ thẳng đứng, nơi đó thổi qua từng đợt gió lạnh, phát ra tiếng vang vù vù.

“Nghe nói bà ấy đi tìm con...”

Tô Noãn tự nhiên biết “bà ấy” là chỉ ai, cô cũng không có gọi là mẹ, chỉ là cam chịu gặt đầu, biểu cảm có chút tỏ ra không quan tâm, cô không có ý định nói tới vấn đề này nữa.

“Ba, con đã xuất bản một tập sách ảnh, lần sau đến con mang cho ba xem, con định đi sa mạc Takla Makan chụp vài tấm nữa, đến lúc đó lại gửi bản thảo...”

“Cù gia đã cho người đợi ở bên ngoài, theo bọn họ đi đi.”

Âm thanh trầm thấp, nương theo tiếng gió bên ngoài phòng, mạnh mẽ, rối loạn, hơn nữa phiêu diêu.

Tô Noãn nháy mắt trầm mặc, cô cầm ống nghe, vẻ mặt buồn tẻ, không rên một tiếng, giống như là không tin được nghe thấy, cắn đôi môi cánh hoa, không biết nên nói như thế nào.

Giống như tĩnh mịch trầm mặc nhiễm lên bốn phía, Tô Chấn Khôn cũng không nói thêm lời nào, cho đến khi quản giáo nhắc nhở đã hết giờ thăm tù, Tô Noãn vội vàng đứng dậy, đầu gối đụng vào cạnh ghế một cái, một trận toàn tâm đau đớn lan ra ở trên đùi.

Cô không có cúi người đi xoa xoa chỗ đau, chỉ là hướng về phía Tô Chấn Khôn còn ngồi ở đó cười, không hề trong suốt thoải mái như mới vừa rồi:

“Con đi trước, ba.”

Cô không hiểu tại sao ba kêu cô trở về Cù gia, việc trở về Cù gia đối với cô mà nói, không có gì là tốt, trừ cái ăn cái mặc khá hơn một chút, có lẽ, những thứ ăn, mặc, ở kia cũng cần cô phải lấy tuỷ trao đổi.

Nghĩ đến một ống kim to đâm vào máu cô, rút lấy máu duy trì sinh mạng cô, thân thể Tô Noãn bỗng chốc run lên một cái, rút ra một lần có thể còn chịu được, nếu rút lâu dài, có ai mà chịu nổi?

Cho nên, khi Tô Chấn Khôn bình tĩnh nói những lời này với cô thì cô không phủ nhận, cô có chút oán hận ba, cho dù cô biết, lấy bối cảnh địa vị của Cù gia, một Tô Chấn Khôn làm sao có thể chống lại được.

Xoay người rời đi, thậm chí không đợi Tô Chấn Khôn nói câu nào, cô ra khỏi phòng tiếp đón, mỗi bước chân nặng nề giẫm nát lên nền đất xi măng cứng ngắt, cô lại cảm thấy giống như là hung hăng giẫm lên trái tim, làm cho lồng ngực của cô khó chịu thở gấp.

Mới đi được vài bước, cô liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng đứng đợi ở một bên, tầm mắt của anh vẫn rơi vào một góc nhỏ xa xa nào đó, giống như đang tự hỏi cái gì, nghe thấy tiếng mở cửa, nhìn sang.

“Em và ông ấy nói gì?”

Lục Cảnh Hoằng phát hiện sắc mặt Tô Noãn khác thường, cô đã mất đi bộ dáng tinh thần thoải mái lúc sáng sớm, giờ phút này xem ra tâm tình bị đè nén không ít, không khỏi nhíu mày hỏi, ánh mắt xẹt qua Tô Noãn nhìn về phía phòng tiếp đón còn rộng mở.

“Ông ấy là ba của tôi, có thể nói cái gì với tôi, lần sau lại đến gặp ba tôi, chú ý lời lẽ, vừa rồi anh làm cho tôi cảm thấy anh rất không thích ba tôi.”

Tô Noãn nhẹ nhàng nói, trên mặt lộ vẻ mỉm cười, mới vừa ra khỏi phòng tiếp đón vẻ lo lắng trở thành hư không, chỉ là đáy mắt còn chưa kịp giảm bớt đi chua xót.

Lục Cảnh Hoằng đã đứng ở trước mặt cô, anh gắt gao nhìn chăm chăm mặt cô, như muốn đem cô nhìn thấu, sau khi nghe xong cô giống như giận mà không phải giận chỉ trích, hơi hơi giơ lên khoé miệng, rất trầm tĩnh nở nụ cười.

“Vô duyên vô cớ vì sao anh phải thích một người đàn ông? Em biết rõ mà, anh thích chính là em...”

Từ lúc nào, Lục Cảnh Hoằng không còn dấu điểm cảm xúc chân thật của anh với cô nữa, anh quá mức thẳng thắn như vậy, thẳng thắn đến làm cho cô một lòng run rẩy, trong lúc cô lấy lại tinh thần thì liền phát hiện một cái tay của mình che lấy miệng của anh.

Cô có tật giật mình nhìn bốn phía, vị quản giáo vừa rồi đi theo bên cạnh cô đã rất thức thời đi xa, mới ngượng ngùng buông tay ra, lòng bàn tay của cô còn uất nóng độ ẩm trên cánh môi của Lục Cảnh Hoằng.

Tô Noãn ánh mắt mơ hồ, liền nhìn thấy được cách đó không xa đi tới hai người đàn ông, một người trong đó Tô Noãn quen biết, Lý Tư Đặc đến nay làm cho cô vẫn không cách nào sinh ra thân thiện, còn một vị nữa chính là vị cảnh vệ cô đã gặp mặt ngày hôm qua.

Lời nói của Tô Chấn Khôn lại lần nữa vang vọng bên tai, Tô Noãn hơi nhíu mi, bọn họ là tới đón cô về nhà Cù gia sao?

Lục Cảnh Hoằng theo tầm mắt Tô Noãn, xoay người lại, cũng đã phát hiện ra Lý Tư Đặc và viên cảnh vệ, khuôn mặt vốn trong trẻo

nhưng lạnh lùng lập tức trở nên khó coi vài phần, tỏ rõ cũng không hoan nghênh hai người đối diện.

Lòng bàn tay của anh được một bàn tay nhỏ bé mềm mại lồng vào, sau đó nắm chặt, anh nghe thấy thanh âm của Tô Noãn:

“Bây giờ, đưa tôi về đi, không phải nói là muốn đi vườn bách thú sao?”

Lục Cảnh Hoảng nhìn chăm chăm Tô Noãn vài giây, mới nhẹ phun ra một chữ: “Được.”

Khi đi lướt qua nhau thì Tô Noãn thản nhiên nhìn thoáng qua Lý Tư Đặc, Lục Cảnh Hoảng thậm chí ngay cả dư quang khoé mắt cũng keo kiệt bố thí cho Lý Tư Đặc, chỉ là, nắm tay cô nắm thật chặt, là sợ cô sợ hãi sao? Có lẽ, Lục Cảnh Hoảng và Lý Tư Đặc từ thời khắc bắt đầu xác định bất hoà vì phụ nữ, liền nhất định bọn họ không thể nào đứng cùng một trận tuyến.

Tinh thần Lý Tư Đặc nhìn qua không được tốt cho lắm, có chút tiêu tụy mệt mỏi, cùng nhân viên cảnh vệ dừng lại bước chân, sau đó quay đầu lãnh đạm nhìn bóng lưng Lục Cảnh Hoảng và Tô Noãn nắm tay nhau đi.

Tô Noãn nghĩ thầm: nguyên nhân Lý Tư Đặc sa sút là vì Ninh Nhi, vì Ninh Nhi anh ta sẽ làm bất cứ chuyện gì, nếu đổi lại là cô nằm ở trên giường bệnh, sống chết không rõ, Lục Cảnh Hoảng có thể hay không cũng khổ sở như vậy?

Tiếng mở khoá xe vang lên một chút, giống như trập vào thần kinh, lòng Tô Noãn run lên, cô nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, cô làm sao lại vẫn cứ luôn đem anh ra làm đối tượng so sánh?

Vấn đề này khiến cho tình cảm vốn luôn rất hoang mang chậm chạp của cô, cho đến một ngày, cô tin tưởng mình thực sự rất yêu người đàn ông này, mới tỉnh ngộ, lúc ban đầu so đo bất quá cũng chỉ là do một chữ yêu.

— — — — —

Chuyện xảy ra ở thành phố F bất quá cũng chỉ là một chuyện nhỏ xen vào, nhưng cũng làm cho kế hoạch đi xem khí trong ngày bị hoãn lại, trở lại thành phố A cũng đã là 9 giờ tối rồi, nhưng đến rạng sáng ngày hôm sau bọn họ như cũ vẫn đi vườn bách thú.

Chen vào bên cạnh rào chắn xem khí, thanh niên anh tuấn phi phàm trầm mặc lặng lẽ đứng ở sau lưng một cô gái, cô gái trong lòng ôm một đứa bé xinh đẹp, cậu nhóc đang chỉ vào con khí bên trong hưng phấn mà kêu to, cười khanh khách.

Không giống cô gái nụ cười trông yếu ớt và đứa bé hưng phấn này, người thanh niên đôi mắt như ngọc lưu ly sau tròng mắt kính thần nhiên nhìn mấy con khí nhảy nhót loạn xạ kia, rõ ràng là không quan tâm đến mọi thứ xung quanh, nhưng lại làm cho những người xung quanh phát hiện, một khi có người muốn chen lên, cũng đều bị người thanh niên không để lại dấu vết đẩy ra.

Anh không cho phép bất kỳ người lạ nào đẩy người phụ nữ trong lòng ngực anh ra, dĩ nhiên, mỗi khi có người va vào anh thì sắc mặt của anh sẽ càng thêm âm trầm một chút, mi gian khó nén ẩn nhẫn khó chịu.

“Anh không thoải mái sao?”

Xem khí xong, đi ở trên đường nhỏ, Tô Noãn liền phát hiện sắc mặt

Lục Cảnh Hoằng có vẻ không được tốt, thế nhưng anh lại vẫn là hơi cong môi một cái, tỏ vẻ không có gì, không muốn nói cho cô biết đây bất quá chỉ là về mặt tâm lý anh khó vượt qua thôi.

Tô Noãn nửa tin nửa ngờ, chỉ có Đậu Đậu ở trong lòng cô im lặng thật lâu, vẫn không cam lòng giơ tay, sau đó uầy khuất tỏ vẻ bị xem nhẹ, Lục Cảnh Hoằng cùng Tô Noãn đồng thời nhìn về phía khuôn mặt trái táo ngây thơ kia.

Đậu Đậu biết mình đã gây ra lực chú ý cho 2 người, rất hưng phấn mà hô to lên:

“Đậu Đậu biết, Tiểu gia gia giống với ba ba, không thích người khác đụng vào ông, chỉ cần Noãn Noãn của con ôm thôi!”

Tô Noãn cảm thấy lời này có ẩn ý khác, theo sau đó mặt có chút nóng lên, xấu hổ quay đầu đi, mà Lục Cảnh Hoằng lại chủ động ôm lấy Đậu Đậu từ trong lòng cô, vuốt ve cái đầu nắm của nó, nụ cười trên mặt sâu hơn.

Sau khi đi dạo hết vườn bách thú, Lục Cảnh Hoằng liền đưa Đậu Đậu về nhà Lục lão gia, Tô Noãn không đi vào, chỉ là ngồi đợi ở trong xe, cô nhìn tư thế đứng hành quân của cảnh vệ viên ở trước cửa trụ sở quân đội, trong lòng tư vị muôn màu.

Có một số việc không thêm nghĩ tới nữa cũng không có nghĩa là không tồn tại, cuối cùng cũng có một ngày cô sẽ phải đối diện, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi.

Lục Cảnh Hoằng mở cửa xe liền nhìn thấy Tô Noãn đang trong trạng thái sững sờ thất thần, anh ngồi vào ghế lái, trước khi khởi động xe, nghiêng người qua hôn lên cánh môi hé mở của cô, rất dịu dàng hôn, Tô Noãn bừng tỉnh không có cự tuyệt.

Khi bọn họ buông nhau ra, mới phát hiện như cũ vẫn còn ở cửa đại viện, Tô Noãn mặt đỏ hồng, cô chỉnh chỉnh mái tóc trên trán mình, che dấu không được tự nhiên của mình, Lục Cảnh Hoằng cười cười, ngồi trở lại vị trí của mình:

“Muốn đi đâu ăn cơm?”

Tô Noãn dưới ánh mắt vụt sáng, chưa kịp nghĩ tới một địa điểm ngon nào, liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, là của cô, cô không ngờ là dây số trong ngực giam ở thành phố F, không chút do dự liền bắt máy.

“Tô tiểu thư phải không? Phạm nhân Tô Chấn Khôn bị thương vào bệnh viện, nếu tiện mời cô tới đây một chuyến.”

Chương 55.4: Ở lại bên cạnh anh

Tô Noãn lái xe như bay trên đường cao tốc, gió lạnh lập tức như lưỡi dao sắc bén, thổi qua da thịt cô, thân thể của cô một trận run rẩy, nhưng mà nội tâm hoàn toàn yên tĩnh.

Lục Cảnh Hoằng nhận được điện thoại tạm thời có việc công cần phải xử lý, cô đưa ra một thỉnh cầu, đó là mượn xe của anh, cô không quên bộ dáng Lục Cảnh Hoằng muốn nói lại thôi, hẳn là anh hy vọng cô chờ anh cùng đi.

Chỉ là, cô không đợi được, ba nằm ở trên giường bệnh cô không yên lòng, cho nên, không chút do dự lên xe, khởi động xe, chiếc xe màu Champagne như báo săn mỗi phát điên, tất tốc chạy băng băng.

Cô tốn thời gian hai phần ba so với bình thường đã tới thành phố F, trên đường có một đám người thăm dò chụp được không ít ảnh, cô

lại không có tâm tư để đi tìm hiểu, chỉ một lòng nghĩ tới Tô Chấn Khôn.

Cô vội chạy vào bệnh viện nhân dân thành phố, giống như ruồi bọ không đầu tìm lung tung, cô đứng ở trước bàn y tá, hô hấp thở gấp gấp nói chuyện có chút nghẹn ngào, y tá nhìn thấy bộ dáng của cô, chỉ về một hướng.

Không kịp nói cảm ơn, Tô Noãn liền lao đảo nghiêng ngã dọc theo hành lang chạy băng băng, ánh mắt của cô khô khốc đến phát đau, sau đó cô nhìn thấy cảnh sát chờ đợi ở trước cửa phòng bệnh thì chậm lại bước chân.

Không có gì trở ngại, cô liền được phép vào thăm, Tô Chấn Khôn nằm ở trên giường, trong phòng bệnh không có mở đèn, ánh sáng cũng không tốt, Tô Noãn chậm rãi nhỏ giọng đến gần, nhìn thấy trên trán ông là một miếng băng gạc lớn.

Cô không biết miệng vết thương sâu bao nhiêu mà cần một miếng băng gạc như vậy, cô chỉ lơ mơ nhìn thấy miếng băng gạc thật dày, rỉ ra dòng máu đỏ sẫm, cho dù đã khô, lại làm cho lòng của cô níu chặt giống như khó chịu.

Lời quản giáo giải thích cho vết thương của Tô Chấn Khôn hiện lên, buổi tối đi ngủ nhất thời vô ý từ trên giường té xuống?

Tô Noãn tới gần ngồi ở ghế bên cạnh mép giường, sững sờ nhìn Tô Chấn Khôn còn chưa có tỉnh lại, ở nơi được đồng phục bệnh nhân phủ lên, cô nhìn không thấy các vết thương khác, nhưng cô lại phát hiện trên hai tay có không ít vết cắt.

Cô cũng không hiểu, làm sao từ trên giường té xuống lại bị thương nghiêm trọng như vậy.

Tô Chấn Khôn mở mắt ra, liền nhìn thấy Tô Noãn bộ dạng lo lắng lại làm ra vẻ trấn định, hai tay cô nắm thành ghế, sắc mặt rất yếu ớt, khi phát hiện ông tỉnh lại thì nhẹ nhàng cười rộ lên:

“Ba, ba đã tỉnh, con đi gọi bác sĩ đến xem!”

Cô muốn đứng dậy, Tô Chấn Khôn lại gọi cô ở lại, Tô Noãn liền nghe lời ngồi trở lại trên ghế, không cách nào che dấu lo lắng cùng ân cần trong mắt, nghe thấy Tô Chấn Khôn ho khan, cô liền cuống quýt quay người đi lấy nước.

Động tác cẩn thận đỡ Tô Chấn Khôn dậy, khi sau lưng ông được kê cái gối, tìm tư thế ngồi thoải mái thích hợp cho ông, mới đưa ly nước ấm tới, trên mặt vẫn là nhẹ nhàng cười:

“Ba sao lại không cẩn thận như vậy, mới vừa nhận được điện thoại của cảnh sát, làm cho con giật cả mình, thật may là ba không có việc gì.”

“Con cũng giống như hai năm trước, không thay đổi tính tình mềm yếu này chút nào.”

Tô Chấn Khôn ngữ điệu chậm rãi, trước sau như một lạnh lùng, hơn nữa tràn ngập trách cứ, nụ cười Tô Noãn không có vì vậy mà cứng ngắc, cô mím chặt môi hỏi:

“Ba, ba muốn ăn gì, con đi mua cho ba, con nhìn thấy ở trước cửa bệnh viện có một quầy trái cây, ở đó có bán táo rất to rất đỏ...”

“Tại sao không cùng bọn họ trở về?”

Tô Noãn trầm mặc không nói, lời nói của Tô Chấn Khôn đã đánh nát

toàn bộ ý định thân thiết cùng tốt đẹp của cô và ba, cô không biết vì sao Tô Chấn Khôn lại kiên trì muốn cô về nhà Cù gia như thế, cô không ham muốn của cải gì.

“Con hiện tại quả thật rất tốt, không muốn thay đổi cuộc sống như thế, Cù gia và con một chút quan hệ nào cũng không có.”

Tô Noãn thanh âm yên tĩnh, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời dần tối, cô nhìn thấy đèn đường chợt sáng lên, nhưng mà, trong phòng bệnh vẫn không bật đèn, bọn họ yên vị trong ánh sáng mờ tối.

“Là như vậy sao?”

Tô Chấn Khôn nhìn cô, nhàn nhạt mở miệng:

“Nếu thật là như vậy, vậy bây giờ con về đi, cố gắng sống tốt, không cần phải đến gặp ba nữa, cho dù nơi này vẫn là ngục giam, cũng không phải là nơi con nên tới.”

Tô Chấn Khôn không hề nhìn Tô Noãn lấy một cái, ông muốn chống thân nằm lại trong chăn, tựa hồ có chút khó khăn, Tô Noãn nhìn thấy ngay cả vội vưng tay đi giúp, cũng bị Tô Chấn Khôn lạnh lùng tránh đi.

Tô Noãn cánh tay còn dừng lại ở giữa không trung, ánh mắt của cô thẳng tắp nhìn đồng phục bệnh nhân của Tô Chấn Khôn, cô không dời mắt được, cho dù Tô Chấn Khôn đã kẹp chăn đắp lên, cô cũng không cách nào khiến tâm tình bình tĩnh không gợn sóng.

Cô làm sao không nhìn thấy bên dưới lớp quần áo kia tầng tầng vết thương mới mẻ, đó là do té bị thương sao? Làm sao có thể? Cô vẫn luôn quên cái nơi gọi là ngục giam, đó chân chính là địa ngục nhân gian.

Kết hợp lời nói không ngừng nhấn mạnh hai ngày nay của Tô Chấn Khôn với cô, trong mắt Tô Noãn hiện lên tình ngộ, lòng của cô đau đến thở không nổi, đôi tay thật chặt nắm thành nắm đấm, mặc cho móng tay xuyên thấu bề mặt da thịt, từng trận đau đớn.

“Bọn họ tự mình đánh ba, tại sao ba không nói rõ tình hình thực tế với quản giáo?”

“Nói thì thế nào, giải quyết người này thì cũng còn có người khác, huống hồ, con thực cảm thấy quản giáo sẽ chí công vô tư ư? Con cho là, bà ta sẽ bỏ qua cho ba sao?”

Chính mình đoán là một chuyện, chính tai nghe được chứng thực lại là một chuyện khác, Tô Noãn cắn cánh môi, hung hăng, đôi môi hồng nhạt lập tức chảy ra từng đợt từng đợt tia máu, cô chưa bao giờ tin được, một phụ nữ có thể nhẫn tâm như vậy.

“Cả đời này của ba đã không còn gì để mong đợi, còn sống cũng không có ý nghĩa gì, lại càng không muốn vì vậy mà liên lụy con, nếu không muốn có quan hệ với Cù gia, như vậy, hai năm qua sống như thế nào, cứ tiếp tục sống như vậy đi.”

Tô Chấn Khôn vẫn như cũ ngồi, ánh mắt âm đạm, không có bởi vì chính mình gặp khổ nạn mà hai mắt đầm lệ chua xót, cũng nhìn không ra bất kỳ thống khổ nào.

Cô bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, đại loại giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, nói với Tô Chấn Khôn:

“Ba, con quen biết Lục Cảnh Hoằng, ba biết không, đó chính là phó bộ trưởng bộ ngoại giao, là con trai của tham mưu trưởng quân khu thành phố A, nếu con cầu xin anh ấy, anh ấy nhất định sẽ dẫn dõ

quản giáo ở đây, như vậy cũng không có ai tiếp tục làm xằng bậy nữa!”

Khuôn mặt giống như đĩa bé, tơ máu đỏ hằn đầy trong mắt phượng, loé ra một chút ánh sáng mong đợi.

“Tới khi nào con mới chịu lớn lên đây, dây leo phụ thuộc vào cây đại thụ sinh trưởng vĩnh viễn không học được cách tự mình cố gắng, khi đại thụ quyết định vứt bỏ con thì con sẽ chỉ có hai bàn tay trắng, Cố Lăng Thành đã dạy cho con bài học, còn chưa đủ thấm thía sao?”

“Anh ấy không phải là Cố Lăng Thành, hiện tại con không có gì cả, nếu như anh ấy thật muốn đạt được danh lợi, không nên từ trên người con ra tay, hơn nữa, ba cũng nên biết, anh ấy cũng không thiếu mấy thứ này.”

Tô Noãn biện hộ có chút nhanh, cô rất sợ Tô Chấn Khôn hiểu lầm Lục Cảnh Hoàng, ngay cả chính cô cũng không rõ ràng lắm tại sao lại lo lắng như thế, nhưng mà vẻ mặt như vậy, Tô Chấn Khôn cũng không nguyện nhìn đến, ông quay đầu đi:

“Con đã tin tưởng hẳn ta như vậy, ba cũng không thể nói gì hơn, những gì ba dạy bảo con trong mấy năm qua, con chưa bao giờ nhớ tới, vĩnh viễn khát vọng đi dựa vào người khác, như vậy vĩnh viễn cũng sẽ không đạt được thành công.”

“Hiện tại nó thích con thì thế nào, kia bất quá cũng chỉ là tạm thời kích động, khi lợi ích gia tộc bày ra trước mặt nó thì lựa chọn của nó chính là thoả hiệp, vì một phụ nữ mà phản bội cả gia tộc, không phải là chuyện mà một người đàn ông trà trộn quan trường mấy năm biết làm.”

Tô Chấn Khôn lời nói tĩnh mịch nhẹ nhàng, thân thể Tô Noãn không

khỏi run lên, ông vạch ra sự thật cô vẫn luôn không muốn đi đối diện, lời nói bình tĩnh như vậy, cũng đủ khiến cho nội tâm của cô cuộn cuộn kinh sợ.

“Con vẫn cứ khẳng khẳng một mực như vậy, vậy thì rời đi đi, ba không muốn gặp lại con.”

Từ phòng đối ngoại của nhà nước ra ngoài, Lục Cảnh Hoằng liền cầm lấy chìa khoá xe từ trong tay Kiều, trước cái nhìn soi mói kinh ngạc của Kiều, đi thẳng đến bãi đỗ xe, chỉ là vừa thắt chặt dây an toàn, liền nhận được điện thoại của Tô Noãn.

“Tôi ở trước cửa nhà, anh khi nào trở về?”

Lục Cảnh Hoằng chỉ nói hai chữ “Chờ anh”, liền cúp điện thoại, xe rất nhanh lao vào dòng xe cộ, mỗi một lần Tô Noãn đi gặp Tô Chấn Khôn, anh liền không khỏi lo lắng, cổ lo lắng này trực tiếp làm cho anh không hy vọng Tô Noãn cùng Tô Chấn Khôn gặp mặt.

Chờ cho tới khi anh khôi phục lại tinh thần, người đã ở trong thang máy nhà trọ, cổ áo sơ mi màu trắng rộng mở, tay nắm cái quần màu đen, không có dáng vẻ chú trọng trong quá khứ, chỉ là một khi xúc động, liền làm cho anh phá hết quy củ trước sau như một.

Có lẽ, là từ sau khi gặp được cô, cả người anh cũng đã bắt đầu thay đổi, nhìn chính mình trên vách thang máy cười khổ, đến khi cửa thang máy mở ra thì bước nhanh đi ra.

Trên nền gạch lạnh lẽo, cô im lặng ngồi, hai cánh tay ôm đầu gối, cuộn tròn thành một đoàn, mí mắt hơi khép lại, không biết đang suy nghĩ cái gì, bỗng nhiên ngẩng mặt lên, trên con người ảnh ngược ra bóng dáng của anh.

“Anh đã về!”

Trên mặt cô hiện lên nụ cười như thật như giả, phảng phất phủ lên một tầng đám sương mù, không phân rõ được thật giả, Lục Cảnh Hoảng không khỏi nhíu mày, anh càng nhìn càng không hiểu ẩn ý đằng sau nụ cười này.

Điều này làm cho dòng suy nghĩ của anh có chút rối loạn, đến gần cô còn ngồi dưới đất, ngồi xổm người xuống, bàn tay thon dài nắm chặt tay cô, còn chưa kịp mở miệng, trong ngực liền tiến vào một đạo thân ảnh nhỏ nhắn, hai tay của cô gắt gao khoá chặt cổ anh.

“Sao vậy? Có phải là xảy ra chuyện gì hay không?”

Anh nghĩ muốn tách tay cô ra, xem kỹ mặt của cô một chút, cô lại không thuận theo, dùng sức ôm chặt anh, chôn đầu ở trước ngực anh, không lên tiếng, nhưng cũng không muốn buông anh ra.

Lâu sau đó, khi hai chân anh tê dại thì cô mới từ trong ngực của anh ngẩng đầu lên, mặt mày mang theo nụ cười nhạt nhòa, thu lại lực tay tay phía sau cổ anh dần dần buông lỏng:

“Em bỗng nhiên muốn ăn cơm anh làm, có được không?”

Con người màu hổ phách của anh ánh ngược ra nụ cười ngây thơ ngượng ngùng của cô, lẳng lặng ngưng mắt nhìn, anh đứng lên, sau đó đưa tay ra cho cô:

“Được chứ.”

Tô Noãn như vậy là không bình thường, khi anh lấy nguyên liệu nấu ăn thì cô mím môi cười đứng bên cạnh anh, ngẩng lên cái đầu màu nâu, ánh mắt hiện lên gợn sóng, nhìn khuôn mặt rõ ràng tốt đẹp của

anh.

Khi anh bắt đầu nấu đồ ăn thì cô lại đột nhiên chủ động từ phía sau ôm lấy anh, thân thể cao to chấn động, lại không đẩy cô ra, mặt của cô dán phía sau lưng anh, cô tự lằm bằm:

“Thật ra thì vẫn muốn cứ như vậy ôm anh, cuối cùng thì lần này cũng đã ôm rồi...”

Trong tay của anh còn cầm cái xẻng, nghe lời nói của cô giống như là đang trêu chọc, muốn quay đầu lại, lại phát hiện ra cô ôm rất chặt, sau đó là thanh âm lằm bằm bất mãn của cô:

“Cho ôm một lát, đừng nhúc nhích...”

Động tác của cô làm anh bất đắc dĩ nghiêng đầu, kết quả cũng chỉ là cười trừ.

Tô Noãn ăn sạch hết toàn bộ thức ăn, anh chưa từng phát hiện mình làm đồ ăn ngon như vậy, cô cười dài dửng thẳng ngón cái giờ về phía anh, vui vẻ, phấn chấn, ngây ngất nhảy cẫng chạy đi tắm.

Cô không hề đề cập tới chuyện đi thăm Tô Chấn Khôn, anh cũng không hỏi, tựa như giờ phút này, anh đứng ở trước cửa phòng ngủ, không phân rõ nội tâm quỵ dị trầm mặc.

Cô tắm xong liền vào đi ngủ, vẫn như cũ không nói cho anh vào phòng cùng nhau ngủ, đối với lần này, anh nhàn nhạt mỉm cười, cố nén xuống lo lắng mơ hồ của chính mình, sau đó xoay người đi về phía phòng khách.

Chỉ cần cô còn ở bên cạnh anh, vậy anh ắt có biện pháp giữ cô lại...

Vừa bước đi được vài bước, anh bỗng nhiên dừng lại, sâu kín xoay người lại, cửa phòng ngủ bị mở ra, ngọn đèn sáng ngời chiếu rọi trên sàn nhà, Tô Noãn đứng ở cạnh cửa, mặc một chiếc váy ngủ màu trắng tuyết.

Anh không ngờ tới cảm giác của mình nhạy bén đến mức này, hay là, chỉ vì là cô, nên mới có thể như thế?

Mặt của cô bao phủ ở trong bóng tối, đứng nguyên tại chỗ vài giây, yên lặng, sau đó chạy về phía anh, anh không biết mình khi nào thì mở ra hai cánh tay, tiếp nhận được Tô Noãn nhanh chóng nhảy lên thân thể của anh.

Bởi vì xông lên va chạm, anh lui về sau một bước, hơn nữa lập tức xoay người, đem cô gái nhỏ đang chiếm cứ trên người anh áp vào vách tường.

Đôi môi chuẩn xác tìm kiếm lẫn nhau, hôn môi kịch liệt mà ngọt ngào.

Anh hôn đến thực dùng sức, cho dù ở vô số lần trong giấc mơ có được nụ hôn của cô, cũng chưa từng hôn qua như vậy, cô hôn rất tốt, tốt đến nỗi cả trái tim anh mơ hồ phát đau.

Hai tay của cô bưng lấy mặt anh, thẩm thiết gặm cắn môi anh, cái lưỡi thơm tho thăm dò liếm qua răng lưỡi anh, khó được nhiệt tình, giống như thực sự thổ lộ tình cảm nội tâm.

Cứ như vậy tình hình phát triển như nước chảy thành sông, ai cũng không đi kêu dừng lại, cũng không nghĩ tới muốn dừng lại.

Ánh sáng ban mai rải đầy trên chiếc giường màu tím, Lục Cảnh Hoằng nhú mày lại, không quá tình nguyện mở mắt ra, thân thể sau một đêm phóng túng thoả mãn vui vẻ, hồi tưởng lại từng màn tối hôm

qua, không khỏi giờ lên khoé miệng.

Trở mình xoay người, lại không nhìn thấy thân ảnh Tô Noãn, chần nệm trên giường còn lưu lại mùi hương của cô, hai chân thon dài của anh bước xuống giường, cong lên cái eo ưu nhã, nhặt quần áo rơi trên sàn nhà lên.

Khi anh nhìn thấy va ly hành lý trong phòng thay đồ thì trống rỗng cùng bất an kia ngẩn ngui liền tan thành mây khói, mặc quần áo chỉnh tề đầu vào đây, mới ra khỏi phòng, liền nhìn thấy bữa điểm tâm trên bàn ăn.

Trải qua 32 năm buổi sáng, thế nhưng anh lại cảm thấy được chưa từng có một ngày vui vẻ như vậy, anh ngồi ở trước bàn ăn, chậm rãi nhai nuốt món cháo đậu đỏ, mùi vị nấu bình thường, nhưng bởi vì là cô nấu, anh ăn được hết sức ngon lành.

Chỉ là, cái phần tâm tình tốt đẹp này của Lục Cảnh Hoảng đến 12 giờ trưa thì nhất thời biến mất hầu như không còn, anh ngồi trên ghế sofa, nhìn thẳng lên đồng hồ treo tường, Tô Noãn vẫn chưa trở về, anh cho rằng cô muốn đi mua đồ...

Một luồng bất an khó hiểu ủa tới, Lục Cảnh Hoảng đột nhiên đứng dậy, một bên cầm lấy áo khoác, hai chân không bị khống chế đi ra ngoài, bất luận là cô đi đâu, anh cũng đều phải tìm được cô!

Chương 55.5: Ở lại bên cạnh anh

Trước ngày hôm nay, cô chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày như thế, cuối cùng cô cũng sẽ đứng ở bên ngoài đại viện, nhìn mấy cái chữ to uy nghiêm mà khí phách còn có mấy người lính đang cầm súng đứng thẳng tắp kia, chờ đợi tin tức của người gác cổng.

Cô thừa dịp Lục Cảnh Hoảng ngủ say liền lên máy bay đến Bắc Kinh, sau đó quanh đi quẩn lại, đi tới nơi này, thân phận của cô căn bản không được vào, chỉ còn cách nói ra tên Cù Dịch Minh.

Cảnh vệ binh cùng người gác cổng trong quân đội đều kinh ngạc đánh giá cô, lại không có đuổi cô đi nữa, mà là bấm số điện thoại của bộ tổng tham mưu, tìm kiếm chứng thực của đầu bên kia.

Không bao lâu, trên đường lớn trong đại viện chạy tới một người thanh niên toàn thân mặc quân trang, Tô Noãn liếc mắt một cái liền nhận ra, là nhân viên cảnh vệ Tiểu Chu của Cù Dịch Minh, anh và cảnh vệ binh gác cửa cúi chào một cái, ngược lại hướng cô mỉm cười:

“Tô tiểu thư, tham mưu trưởng đang đợi cô!”

Tô Noãn đáp trả bằng một nụ cười ngây thơ, sau khi Tiểu Chu làm một cái tư thế xin mời, liền đạp một đôi giày binh thường, đi vào cái nơi canh giữ nghiêm ngặt này, cái túi xách trên lưng cô cô đơn lay động.

Đi dưới tán cây ngô đồng che phủ trên đường, Tô Noãn nhớ lại đối thoại với Tô Chấn Khôn ngày hôm qua, ông nói:

“Đi tìm Cù Dịch Minh, nếu như ông ấy hy vọng chăm sóc con.”

Cô lúc ấy đã biết Niếp Hiểu Dĩnh mấy ngày trước có tìm Tô Chấn Khôn, đó cũng không phải là một loại thương lượng, mà là uy hiếp, để cho ông khuyên Tô Noãn an phận hiến tủy.

Khi Tô Noãn nghe được tin tức này thì trong đôi mắt chợt loé, vẻ mặt cô không rõ nhìn về phía Tô Chấn Khôn, thế nhưng ông lại dờ mắt đi, chưa từng liếc nhìn cô lấy một cái:

“Ba đã cùng bà ấy trao đổi hiệp nghị, nếu bà ấy muốn có được thứ bà ấy muốn, nhất định phải thừa nhận thân phận của con, trước Cù Dịch Minh, trước toàn xã hội thừa nhận, Tô Noãn con, cũng là con gái ruột thịt của bà ta.”

Cô ở trong bóng tối nhìn về phía Tô Chấn Khôn, bóng dáng thừa thốt, Tô Noãn theo tầm mắt của ông nhìn sang, bầu trời đêm mùa đông ngoài cửa sổ trống rỗng mà cô đơn, không có gì cả.

Chỉ là cô lại nhìn về phía trước thật lâu, giống như có lẽ đã chìm vào trong khoảng thời gian xa xưa, cũng giống như cứ thế mà đứng yên bất động.

Niếp Hiểu Dĩnh muốn, bất quá cũng chỉ là dòng máu chảy xuôi trong thân thể cô, cô có chút không thể tin được, Tô Chấn Khôn thế nhưng thực sự đã đồng ý rồi, cô lại một lần nữa nghi ngờ, ông thật sự yêu con gái là cô đây sao?

Không có cách nào không đi đau lòng, vẫn còn đang suy nghĩ đến Tô Chấn Khôn thương tích đầy mình thì không có cách nào tiếp tục đi oán hận nữa, nếu như đây là vận mệnh như người ta thường nói, cô đành chấp nhận thôi.

“Con chỉ cần hiến tuỷ là đủ rồi, cần gì phải phiền phức như vậy, con không có người mẹ như thế, bà ấy cũng sẽ không muốn nhận lại đứa con gái là con đây.”

Tô Noãn trả lời, cũng giống như Tô Chấn Khôn, không có dư thừa tình cảm, bình thản mà trầm tĩnh.

“Đây không phải là điều con nên suy nghĩ, con chỉ cần nhớ kỹ, vận mệnh vốn cũng không phải là công bằng, nếu con muốn đạt được

công bằng, điều đầu tiên là con cần đạt được quyền lực.”

Lời nói thâm sâu khó hiểu như vậy, cô nghe thấy không thích, chỉ là, cô thể nhưng lại không thể không nghe theo, lời ba nói, cô đã bỏ lỡ quá nhiều, tổn hại quá nhiều, mà nay, lại làm sao dám tiếp tục giẫm lên vết xe đổ?

Cô vẫn cho rằng chúng sinh bình đẳng, hiện tại mới biết được, hai năm trước Thượng Đế cho cô sống sót sau tai nạn xe cộ đó, là có một lý do – đảm nhận làm ống nuôi cấy cho Ninh Nhi.

Hai tay hung hăng xiết chặt, chặt đến làm cho trong lòng cô phát đau đến hít thở không thông, cô lại ngu ngơ mà cười, khẽ gật đầu:

“Con biết rồi, nếu như đây là ba hy vọng, con nhất định sẽ làm được, nhất định có thể làm được, chỉ cần ba có thể vui vẻ.”

Quay lưng lại, không muốn nhìn thấy bóng dáng ba nữa, nhìn ra cửa hé miệng cười nói:

“Con về đây, ngày mai sẽ đi tìm người nhà Cù gia, sau đó sẽ đạt được nguyện vọng của ba.”

Cô xoay người rất nhanh, không để ý tới trong bóng tối, người ba kia thân hình run lên, một đôi tròng mắt ảm đạm sâu thẳm, hiện lên một tia cảm xúc ưu thương, nhưng trong nháy mắt đã bị ông vút đi.

“Đi kinh thành tìm Cù Dịch Minh, nói cho ông ta biết con đồng ý đến Cù gia, ngày hôm qua hẳn là Niếp Hiểu Dĩnh đã thương lượng với ông ta, nếu ông ta bằng lòng gặp con, như vậy chứng minh ông ta sẽ thu nhận con.”

Tô Noãn tay cầm cánh cửa dừng lại một chút, cô sâu kín quay đầu

lại, chỉ nhìn thấy Tô Chấn Khôn quay mặt đi, ông vẫn như cũ ngẩn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, từ đầu tới cuối không muốn liếc mắt nhìn con gái lấy một cái.

Thật ra thì ngày hôm qua thấy nhân viên cảnh vệ của Cù Dịch Minh và Lý Tư Đặc xuất hiện cùng lúc thì cô cũng đã đoán ra kết quả như vậy, Niếp Hiểu Dĩnh đã nói ra sự tồn tại của đứa bé này với Cù Dịch Minh.

Vì Ninh Nhi, Niếp Hiểu Dĩnh quả thật không tiếc hy sinh tất cả, bao gồm sẽ nảy sinh khoảng cách với người đàn ông mà bà yêu.

Chỉ là người yêu của bà Cù Dịch Minh sớm đã biết được chân tướng này...

“Ông ta bây giờ là người con có thể ăn cả ngã về không có khả năng tín nhiệm, trừ ông ta ra không có ai khác có thể giúp con quay về Cù gia.”

Trong nháy mắt cánh cửa đóng lại, bên tai của cô còn vang vọng thanh âm u tĩnh mà nghiêm túc của Tô Chấn Khôn.

———

Đó là nguyên nhân mà hiện giờ cô đứng ở chỗ này.

Cô cuối cùng không cách nào làm trái với ý nguyện của ba được.

Ba nói đúng, cô nên học được trở nên mạnh mẽ, quanh mình có sức mạnh có khả năng để dựa vào cũng không bằng chính cô kiên cường có năng lực về sau, nếu là như vậy, cô liền nghe theo an bài như vậy.

Mặc dù để cho cô học được kiên cường phương thức rất tàn nhẫn, cô thể nhưng không có khả năng lựa chọn, cô chỉ có thể thuận theo.

“Tôi muốn biết, chú là thật tâm muốn chiều cố tôi sao?”

Tô Noãn ngồi trên ghế sofa bằng da thật trong văn phòng, một đôi mắt phượng nhìn chăm chăm Cù Dịch Minh đối diện, câu hỏi của cô vốn không có nằm trong kế hoạch, nhưng mà khi nhìn đến ánh mắt ấm áp của Cù Dịch Minh thì cô không khỏi buột miệng nói ra.

Cù Dịch Minh nhìn cô gái sắc mặt tái nhợt trước mắt này, vì vấn đề của cô mà đau lòng, ôn hoà lộ ra mỉm cười, nhẹ nhàng mà hơn nữa nghiêm túc gật đầu.

Hai ngày nay ngoài ý muốn có nhiều chuyện bất quá làm cho ông không khỏi suy nghĩ, đầu tiên là sáng sớm hôm qua Niếp Hiểu Dĩnh đã thẳng thắn, tiếp theo là hôm nay Tô Noãn đột nhiên đến thăm, đều đề cập tới một tin: đứa bé này sẽ cùng Cù gia tạo nên một mối quan hệ.

Nhưng mà, thế nhưng ông lại không bài xích phiền toái mối quan hệ như vậy, ngay cả chính ông cũng đều không thể nói rõ là tại sao.

Có thể là đứa bé này tuổi còn trẻ mà đã trải qua nhiều cảnh ngộ, để cho ông nhìn thấy đời người thế sự xoay vần nên không thể không sinh ra cảm tình thương hại chăng?

Tô Noãn cúi đầu nghĩ nghĩ, sau đó ngẩng đầu, nhìn thẳng ánh mắt tinh nhuệ mà toát ra vẻ hiền lành của ông:

“Nếu như tôi nói muốn gia nhập vào cuộc sống của Cù gia, chú hoàn toàn nguyện ý chiều cố tôi chứ?”

Cù Dịch Minh sửng sốt, lập tức khoé miệng của ông tươi cười, không phải cười lạnh chế giễu, mà là hoà ái ngấm nhìn:

“Chỉ cần con đồng ý, cửa Cù gia vĩnh viễn chào đón con.”

Tô Noãn đồng tử bỗng dưng co rụt lại, cô ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Cù Dịch Minh, không nghĩ tới sự tình lại thuận lợi như thế, Cù Dịch Minh như vậy liền dễ dàng đáp ứng yêu cầu của cô, không cần cô phải tiếp tục vắt óc tìm kế thuyết phục nữa.

Cù Dịch Minh nhìn đứa bé vừa nhìn qua vô cùng mong manh này, từ trên ghế sofa đứng dậy, đi tới bên cạnh cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu vai của cô:

“Kỳ thật khi Hiểu Dĩnh chính miệng thừa nhận thân phận của con với ta thì ta liền có ý nghĩ này, chỉ là lo lắng con không muốn tiếp nhận, con có thể tìm ta, ta rất cao hứng, ít ra mà nói, con vẫn là nguyện ý tin tưởng ta.”

Tô Noãn dưới ánh mắt vụt sáng, cô không tìm được một câu đáp lại, cô trở về Cù gia ý đồ không trong sáng, cho nên lại không dám dùng lời nói qua loa tắc trách trước trưởng bối phẩm chất chuẩn mực lại che dấu ánh mắt ôn hoà thâm thúy sắc bén.

Trầm mặc là phản ứng tự nhiên tốt nhất, cô rũ mi xuống, không muốn tiết lộ quá nhiều tâm tình của mình.

Cù Dịch Minh hình như thực sự rất vui vẻ, đối với Tô Noãn trầm mặc vẻ mặt không để ý, ông cảm thấy có thể hiểu được đứa bé này, đưa ra quyết định như vậy mặc kệ mục đích là gì, ông đều nguyện ý cho cô trợ giúp lớn nhất từ phía ông.

“Về phần mẹ con, ta sẽ đi nói rõ, con không cần phải lo lắng...”

Tô Noãn ngẩng đầu nhìn ông, nhìn thản nhiên tươi cười trên khuôn mặt tuấn lãng của Cù Dịch Minh, sau khi lặng lẽ suy nghĩ kỹ:

“Nhận lại Cù gia, thân phận của con có làm chú khó xử không?”

Cù Dịch Minh cười đến ôn hoà, vẫn không có phiền não sốt ruột chân mày vẫn vút:

“Con nếu như là con gái Hiểu Dĩnh, mà bà ấy hiện tại là vợ ta, con cũng coi như là con gái của ta, vô luận đời trước ân oán như thế nào, đều không nên liên lụy đến đời sau, ta còn không đến mức đúng sai cũng không phân biệt được.”

“Con về sau chính là nhị tiểu thư Cù gia, Ninh Nhi nhỏ tuổi hơn con, xem như là tam tiểu thư, nếu con lo lắng đến lúc đó có lời đồn đại không dễ nghe, ta có thể đem hộ khẩu của con chuyển đến hộ khẩu Cù gia.”

Tô Noãn đối với một loạt quyết định của người đàn ông trung niên này có chút u mê, cô khó hiểu nhìn người đàn ông này vì sao phải đối với mình tốt như vậy, chẳng lẽ cũng là vì muốn để cho cô yên tuỷ sao?

Vừa nghĩ như thế, đáy mắt Tô Noãn hiện lên cười khổ, rồi sau đó cô ngẩng đầu nói với Cù Dịch Minh:

“Thật ra là chú không cần phải lo lắng như vậy...”

Cửa phòng làm việc bị trọng lực đẩy ra, cắt đứt lời nói Tô Noãn, cô và Cù Dịch Minh đồng thời quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Niếp Hiểu Dĩnh bị nhân viên cảnh vệ ngăn ở cửa.

Niếp Hiểu Dĩnh khoé mắt ngưng đọng một giọt lệ, Tô Noãn nhìn thoáng qua, sau đó sinh ra phần nộ, cô cắn bờ môi cánh hoa, một đôi mắt sắc bén nhìn chòng chọc như muốn đem Tô Noãn xuyên thấu, nắm ống tay áo không được buộc chặt của cảnh vệ viên.

Tô Noãn lẳng lẳng dời ánh mắt đi chỗ khác, cầm ly nước nóng trên bàn, uống một ngụm, động tác này đối lấy Niest Hiểu Dĩnh trào phúng lạnh lùng cười một tiếng, sau đó bỏ cánh tay cảnh vệ ra liền xoay người rời đi.

Cù Dịch Minh chân mày nhíu lên, lại không có đuổi theo, nhân viên cảnh vệ cúi người xin lỗi vái chào, liền đóng cửa lại, bên trong phòng làm việc như cũ chỉ có Cù Dịch Minh và Tô Noãn.

“Cám ơn chú đã đồng ý yêu cầu của con, hẹn gặp lại.”

Tô Noãn cảm giác mình cũng không cần thiết lưu lại nữa, Cù Dịch Minh liếc nhìn ra cửa, nơi cổ họng phát ra một tiếng trầm thấp thờ dài, gật gật đầu:

“Trước hết con đừng quay về thành phố A, ta sẽ gọi Tiểu Chu đưa con tới khách sạn ở tạm, chờ ta an bài tốt tất cả, con liền chuyển vào dinh thự U Liên này đi, lầu phía Bắc còn bỏ trống, vừa đúng lúc để con vào ở.”

Tô Noãn không có cự tuyệt, cô vui mừng nhìn thấy cục diện này, vì thế đứng lên cảm ơn, sau đó xoay người rời đi.

Sau khi kết thúc nói chuyện với Cù Dịch Minh, Tô Noãn còn chưa đi ra khỏi đại viện, liền nhìn thấy Niest Hiểu Dĩnh ở ven đường, dáng người tao nhã của bà dưới bóng cây lay động bao phủ, một đôi mắt phượng đỏ thắm lộ ra tia sáng lạnh lùng.

Tô Noãn không có ý định tranh chấp với bà, cô lạnh lùng lướt qua người mẹ vĩ đại này, như là một trận gió hư vô.

Niếp Hiểu Dĩnh lại bắt được tay cô, mang theo run rẩy phần uất, ẩm ướt trong đôi mắt mờ mịt của bà ở trong không khí khô khốc:

“Đây chính là mục đích của cô và Tô Chấn Khôn đúng không? Cô cho rằng tôi không biết cô chính là mưu cầu cái gì sao?”

“Tôi không biết bà đang nói cái gì?”

Tô Noãn cười nhạt, muốn đẩy tay Niếp Hiểu Dĩnh ra, lại không có kết quả, trái lại bị tóm càng chặt càng đau:

“Trở về Cù gia thì thế nào, nên thuộc về Ninh Nhi, người giống như cô cũng đừng hòng cướp đi!”

“Tôi đương nhiên biết điều này, bà đã nói qua rất nhiều lần.”

Niếp Hiểu Dĩnh nhìn nụ cười trong sáng ngây thơ của Tô Noãn, trong đôi mắt phượng kia rất giống bà, chảy xuôi theo giễu cợt trong suốt, làm cho bà tức giận hung hăng nắm lấy cánh tay Tô Noãn.

“Nếu biết vậy tại sao còn muốn vọng tưởng?”

Niếp Hiểu Dĩnh có chút mất đi lý trí chất vấn, nhưng lập tức bà liền khôi phục lại bình tĩnh, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Noãn không để ý bộ dạng vô hồn:

“Cô cho là trở về Cù gia là sẽ có được quyền thế sao? Tôi hy vọng là cô có thể tự mình hiểu lấy, chỉ có Ninh Nhi mới có tư cách kế thừa Mị Ảnh, không ai có thể vượt qua ông trời của nó.”

Ngũ diệu nói chuyện của bà trở nên phi thường thoả đáng, tuy rằng Tô Noãn nghe vào trong tai chính là không khách khí như vậy, Tô Noãn đồng ý cười nhạt, thuần túy cười:

“Bà nói đúng, tôi có một đứa em vô cùng vĩ đại.”

“Đừng gọi nó là em!”

Niếp Hiếu Dĩnh lạnh lùng ra lệnh, tràn đầy khó nén trách cứ, Tô Noãn gật gật đầu, giống như sớm đoán biết được kết quả như vậy, cho nên cũng không có vì vậy mà khó chịu.

Hoặc là nói, cô cố ý nói như vậy, cô đem ánh mắt chuyển đến Niest Hiếu Dĩnh, liền nhìn thấy nước mắt ngưng đọng nơi khoé mắt của bà, giống như một giọt thủy tinh, một số gần như rơi xuống.

“Cái bộ dạng không thèm quan tâm này của cô có bao nhiêu khiến người ta chán ghét, 23 năm trước Tô Chấn Khôn không chiếm được, ông ta cảm thấy được dựa vào cô là có thể thành công sao?”

Niếp Hiếu Dĩnh thanh âm có chút run rẩy, vẫn cố chấp bướng bỉnh như cũ mà nghiêng răng nghiêng lợi oán hận.

Tô Noãn nhàn nhạt ngưng mắt nhìn, đột nhiên nụ cười lan tràn khoé miệng, hai mắt xinh đẹp vụt sáng, thanh âm tĩnh lặng sâu kín:

“Ba nói, cả đời này ông bị bại bởi một người đàn ông khác, phần thắng duy nhất, là ông miễn cưỡng có thể nói có một đứa con gái khoẻ mạnh.”

Niếp Hiếu Dĩnh tay không chịu khống chế buông ra, các ngón tay thon dài xinh đẹp bóp chặt cổ họng Tô Noãn, Tô Noãn lão đảo bị đẩy đến góc tường, phía sau lưng nặng nề mà dán lên vách tường cứng

ngắc.

Tô Noãn kịch liệt khó chịu ho khan, khuôn mặt trắng nõn của cô biến thành một đoá hoa đỏ thắm, thế mà, cô vẫn cứ như cũ nhẹ nhàng cười, lẳng lặng nhìn người mẹ thống khổ này.

Tô Noãn ánh mắt lạnh lùng mờ mịt, không nhìn ra bất kỳ dao động nào, mệnh môn bát ngát âm u.

Niếp Hiểu Dĩnh phút chốc buông lỏng tay ra, nước mắt nơi khoé mắt biến thành một đoá hoa nở rộ.

Trong mắt của bà tràn ngập thống khổ, bàng hoàng cùng sợ hãi, bà nhìn thấy kính thuỷ tinh bên cạnh phản chiếu ra bộ dạng dữ tợn của chính mình, ngay cả chính bà cũng bị hình ảnh hung ác đó hù dọa.

Tô Noãn uốn cong thân thể, không thể kiềm chế tiếng ho khan, một bàn tay che ở cổ họng, nơi đó có một vòng dấu vết màu hồng, Niếp Hiểu Dĩnh nhìn thấy, không tự chủ lùi một bước.

Bà vội vàng lau nước mắt, không muốn để cho bản thân bị người khác nhìn thấy khổ sở không hiểu ra sao cả, một đôi tay hung tợn thế nhưng có chút không biết phải đặt ở đâu, chỉ có thể luống cuống đặt ở bụng.

Niếp Hiểu Dĩnh lại nhìn về phía cửa sổ thuỷ tinh, vị phu nhân sắc mặt tiều tụy tái nhợt kia, nên ưu nhã cao quý, không nên là diện mạo đáng ghét như vừa rồi.

“Lần này không xuống tay được, bà vĩnh viễn không còn cơ hội.”

Tô Noãn thản nhiên mỉm cười, nhìn Niếp Hiểu Dĩnh thống khổ, lạnh lùng lướt nhẹ qua thân thể cứng ngắc của Niếp Hiểu Dĩnh, đi về phía

cửa đại viện, thân thể mỏng manh trên mặt đất kéo ra khỏi một đạo bóng dáng thon dài.

Gió lạnh rót vào cổ họng khô hanh của cô, cô lại nhin xuống, đem muốn ho khan nuốt trở vào, khoé môi nhếch lên nụ cười, phân không rõ vui hay buồn.

“Ba, đây là nguyên nhân ba kêu con tới tìm Cù Dịch Minh trước sao?”

Chuyện thoát khỏi quyền lực trong tay Niếp Hiểu Dĩnh, cô bắt đầu phần nộ, bắt đầu thống khổ, cũng bắt đầu vội vàng, có lẽ, cũng chỉ có làm cho bà không vui, mới có thể bù đắp được tất cả những năm kia của người kia.

— — — — —

Cửa sắt lạnh như băng bị mở ra, tiếng ken két truyền khắp một hành lang âm u tĩnh mịch, một đôi giày da màu đen dừng lại trước một phòng giam chật hẹp, dáng người cao to chặn lại ánh sáng lờ mờ rọi tới từ sau lưng.

Tô Chấn Khôn vốn im lặng ngồi trong góc sâu kín mở mắt ra, đối với việc Lục Cảnh Hoằng xuất hiện ở nơi này, không có kinh ngạc nghi hoặc, chỉ là nhìn thoáng qua, xẹt qua phía sau lưng Lục Cảnh Hoằng, liền thu hồi tầm mắt.

Tô Chấn Khôn không muốn đi phòng tiếp đón gặp anh, anh tự khắc có biện pháp đi vào gặp ông, anh không phải là Tô Noãn, tự nhiên không cần nghĩ tới chuyện tôn trọng hiếu thuận, anh chỉ muốn biết Tô Chấn Khôn đã làm gì với Tô Noãn?

Lục Cảnh Hoằng cho là Tô Noãn lại đến chỗ này, lại không nhìn thấy tên Tô Noãn đăng ký trên sổ ghi chép của quản giáo, anh không có

trước tiên liền quay đầu bước đi, mà là lựa chọn gặp Tô Chấn Khôn một lần.

Anh đã biết tuổi thơ không hoàn chỉnh của Tô Noãn, anh luôn luôn rất tò mò, rốt cuộc là người ba như thế nào, tạo cho một đứa bé tuổi thơ vỡ vụn không trọn vẹn như thế?

Đứng ở trước cửa phòng giam, nhìn Tô Chấn Khôn giống như một bức tranh thủy mặc yên tĩnh ngồi ở chỗ kia, Lục Cảnh Hoảng khuôn mặt dần trở nên lạnh lùng, anh không thể tha thứ một người huỷ diệt tuổi thơ vốn nên ngây thơ của người phụ nữ anh yêu mến.

Đây cũng là nguyên nhân anh cho dù biết cuộc sống Tô Chấn Khôn ở trong ngục, cũng không có âm thầm đi chuẩn bị, cho dù Tô Chấn Khôn là người ba mà Tô Noãn yêu quý nhất.

“Tin tưởng tôi, tôi đã nói cho tiểu Noãn hiểu rõ phải vượt qua cậu, con đường này tuy rằng gian nan, nhưng nó chung quy sẽ thành công.”

“Tôi chưa từng nghĩ tới cô ấy cần phải thành công cái gì, mà cái ông gọi là thành công, bất quá là đem mấy năm tích lũy thù hận của ông trút lên trên người cô ấy.”

Lục Cảnh Hoảng lãnh đạm lạnh nhạt nhìn Tô Chấn Khôn giống y tượng đá phía trước, nói ra khỏi miệng lời nói sắc bén mà trực tiếp, không có cho bất kỳ cơ hội hoà hoãn nào.

“Nó nhất định phải trở về Cù gia, chỉ có về đó, nó mới có thể đạt được tiền đồ.”

“Sau đó thì sao? Làm cho người ba là ông, sẽ yêu thương cô ấy nhiều hơn một chút sao? Đem đứa bé đơn thuần nâng niu trong lòng

bàn tay, xem giống như bảo bối yêu thương sao?”

Lục Cảnh Hoằng ngữ điệu thản nhiên, không phải là hỏi, cũng không phải là trần thuật, cứ như vậy nói ra khỏi miệng, chỉ có trong ánh mắt lạnh lùng của anh mơ hồ loé ra bén nhọn chất vấn.

Anh cũng không ngờ tới, sẽ có một ngày, anh cứ như vậy cùng người khác đàm luận về chủ đề yêu thương, anh tính tình lạnh bạc sau khi lời nói đó thốt ra khỏi miệng anh, có một chút tự giấu.

“Đứa bé được cưng chiều như vậy lớn lên có gì tốt, cái xã hội này khôn sống mống chết, nếu như nó một mực đắm chìm trong vòng bảo vệ, vĩnh viễn sẽ đánh mất tư cách thành công.”

“Cho nên, ông kêu cô ấy đến Cù gia, đây là phương thức tốt nhất mà ông cho là thành công?”

“Chuyện giữa Tô gia và Cù gia, còn không tới phiên một người ngoài như Lục phó bộ trưởng đến can thiệp vào, tôi rất cảm ơn mấy ngày nay cậu chăm sóc cho Tiểu Noãn, nhưng đây cũng không phải là lý do để cậu can dự vào chuyện nhà người khác.”

Tô Chấn Khôn như cũ bình thản chỉ trích, không có băn khoăn đến thân phận địa vị của Lục Cảnh Hoằng, lặng lẽ nói xong, liền nhắm mắt lại, không có ý tiếp tục nói chuyện với Lục Cảnh Hoằng.

“Tôi chỉ là tò mò, một đứa bé bị ba mình đưa vào hoàn cảnh bốn bề khốn đốn như vậy, đến tốt cùng là làm sao để lớn lên.”

Lục Cảnh Hoằng không có như vậy mà bỏ qua, anh thản nhiên nhìn Tô Chấn Khôn, cũng nhìn thấy Tô Chấn Khôn một lần nữa mở mắt, hai người trầm mặc nhìn đối phương, nhìn thẳng vào mắt nhau thời gian dài.

Cứ như vậy trong nháy mắt, làm cho Lục Cảnh Hoằng cảm thấy, bên trong đôi mắt bình thản trống rỗng đó, tìm thấy một tia bài xích cùng phòng bị không còn che dấu.

“Đây không phải là vấn đề mà Lục phó bộ trưởng nên quan tâm, nếu quả thật muốn con bé sống tốt, sau này không cần lại đi tìm nó.”

Lục Cảnh Hoằng đứng ở nơi đó, tầm mắt nhàn nhạt nhưng lạnh lùng, ngữ khí của Tô Chấn Khôn cũng như vậy nhẹ nhàng lạnh lùng, Lục Cảnh Hoằng cảm giác được Tô Chấn Khôn đánh giá kỹ chính mình, cho dù chỉ là chợt thoáng qua.

“Tôi nghĩ đây cũng là ý của Tiểu Noãn, thông minh như cậu, so với ai khác đều rất rõ ràng, một khi con bé trở về Cù gia, nếu cậu và nó vẫn dây dưa không rõ, cũng đủ làm cho nó ở Cù gia nửa bước khó đi, huống hồ tôi không cho rằng, Lục gia các người sẽ cho phép cậu cưới một cô gái hại chết cháu của cậu.”

Hơn nữa hiểu rõ đại nghĩa gia tộc, cũng không cách nào mặt không đổi sắc tiếp nhận yêu cầu này, Tô Chấn Khôn cũng không nói ra những lời này, Lục Cảnh Hoằng là một người đàn ông thông minh, nói đến mọi việc đều đã quyết, trừ phi là anh giả vờ ngây ngốc.

“Muốn cưới cô ấy là tôi, không phải Lục gia, người Lục gia có đồng ý hay không thì liên quan gì tới tôi.”

Lời nói phản bác lại của Lục Cảnh Hoằng làm cho Tô Chấn Khôn kinh ngạc nhìn về phía anh, thế nhưng anh lại xoay người bỏ đi, bước chân trước sau như một chữing chặc khắc chế, trước khi hoàn toàn biến mất khỏi vớing mạc của Tô Chấn Khôn, quay đầu lại:

“Tôi sẽ luôn bên cạnh cô ấy, cho dù có một ngày, cô ấy chính miệng

nói cho tôi biết cô ấy không cần tôi.”

Tô Chấn Khôn nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng rời đi, thật lâu không có dờn ánh mắt.

— — — — —

Cô không cách nào ngủ, cho đến đêm khuya, giống như ngực thiếu một cái gì đó, làm cho cô tìm không thấy cảm giác yên bình, đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng khách sạn, ngắm nhìn ánh mặt trời mờ mờ sáng.

Khi tiếng chuông cửa vang lên thì bất quá cũng chỉ hơn 4 giờ sáng, Tô Noãn nhìn đồng hồ treo tường, liền đi về phía cửa, có lẽ bởi vì suốt đêm không ngủ, bước chân của cô có chút nhẹ bồng.

Mở cửa nhìn thấy thân ảnh đứng thẳng sừng sững bất động ở cửa thì Tô Noãn có chút sững sờ lướt qua, liền ngây ngô cười, nửa thật nửa giả, nhưng kinh ngạc trong ánh mắt đã bị một đôi mắt sắc bén khác bắt giữ.

“Làm sao anh biết em ở đây?”

Tô Noãn thân thể mệt mỏi dựa ở cạnh cửa, ngẩng mặt lên, chung quanh đôi mắt phượng hần lên vàng thâm đen dày đặc, kèm theo mi mắt nhếch lên, giống như là cố ý vẽ lên màu mắt đen, ngây ngô yêu mị.

“Em vốn định, chờ em xử lý tốt mọi chuyện liền gọi điện thoại cho anh, không nghĩ tới, anh thế nhưng...” Đuổi tới rồi.....

Mấy chữ cuối cùng nghẹn lại trong miệng, Tô Noãn như cũ không biết chết thản nhiên mỉm cười:

“Có muốn vào nghỉ ngơi một chút hay không...”

Tô Noãn những lời này còn chưa nói xong, Lục Cảnh Hoằng tình cảm vốn nồng đậm, đột nhiên tiến lên một bước, cô không kịp thối lui, anh liền dễ dàng giơ tay lên, lôi cô vào trong ngực, nâng cằm của cô lên, ấn xuống một nụ hôn.

Ngũ quan anh tuần của anh bao phủ nhàn nhạt mỗi một, đôi mắt sau tròng kính lộ rõ tư máu, cô một đêm không ngủ, anh có tốt hơn chỗ nào đâu?

Bốn cánh môi chạm nhau, ngọt ngào đến khiến cho đau lòng lẫn nhau.

“Theo anh trở về.”

Trán của anh khẽ chạm vào cô, sống mũi anh tuần rất nhỏ vuốt ve chóp mũi cô, tiếng nói trầm thấp mang theo cảm xúc thương tiếc, anh vốn có thể trực tiếp kéo cô đi, nhưng mà, anh không hy vọng cưỡng bách cô nữa.

Sinh mệnh yếu ớt của cô, bức bách lên người cô quá nhiều, anh không muốn miễn cưỡng thêm lần nào nữa, lo lắng cô vì vậy mà vỡ vụn.

Tô Noãn trong lòng đau nhói, cô không để lại dấu vết đẩy anh ra, rồi sau đó mỉm cười, giống như cũng không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào của anh, vẫn như cũ hé ra đôi môi đỏ bưng:

“Đây có được tính là mỹ nam kế không đây?”

Chương 56: Anh yêu em

Lục Cảnh Hoằng rũ mắt xuống nhìn cánh tay trống rỗng, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Tô Noãn cách một bước ngắn, nhìn thật lâu, sau một hồi lâu lộ ra nụ cười nhạt nhẽo, tràn đầy nhu hoà thương yêu.

Tô Noãn nhìn thấy sự dịu dàng lạnh lẽo kia được hòa tan, mắt sắc chợt loé lên, liền quay mặt đi, tầm mắt liền dừng lại ở kính tủ treo quần áo, cô cảm thấy cô nhìn thấy ở nơi nào đó một người phụ nữ dung nhan khô héo.

“Hay là nói, đây là mỹ nhân kế thì chuẩn xác hơn.”

Tô Noãn ngẩng đầu, Lục Cảnh Hoằng đang lẳng lặng ngắm nhìn cô, bờ môi mỏng gọt mím lại, phảng phất giống như những lời vừa rồi không xuất phát ra từ miệng anh, chỉ là, cảm xúc dao động trong mắt anh đã bán rả anh.

Anh đột nhiên kéo cô vào trong lòng, ở trong cửa phòng, đứng dưới ánh đèn sáng ngời ngoài hành lang, hai cánh tay của anh gắt gao vòng siết chặt lấy thân thể nhỏ nhắn gầy gò của cô:

“Thật là kỳ quái, rõ ràng em đang ở trong lòng anh, chung quy anh vẫn lại cảm giác như mình không có được em.”

Anh giống như một đứa bé không có cảm giác an toàn, đem đầu vùi vào cổ cô, cúi đầu lầm bầm, không còn là một kẻ quý tộc ăn trên ngồi trước thao thao ngạo mạn, chỉ là một người con trai bình thường vì yêu mà phiền não.

Tô Noãn lẳng lẳng ghé vào trong ngực anh, cô nhìn bóng dáng dính sát nhau của bọn họ trên mặt đất, không nói một lời, cô rút cuộc hiểu rõ, cô là thương anh, trong nháy mắt nhìn thấy anh, cô hiểu được nguyên nhân một đêm khó ngủ này.

Cô không thể khống chế nội tâm của mình, không phải không yêu cái người đàn ông thanh cao cao ngạo rồi lại yếu ớt này, mà là yêu càng thêm sâu đậm, giống như đã từng yêu Cố Lăng Thành.

Khi trong cuộc đời khiếm khuyết của cô cuối cùng cũng có thể xuất hiện một luồng ấm áp kia, cô không có khả năng che dấu tình cảm ngọt ngào quen thuộc mà rối rắm thống khổ kia, cho nên, dũng cảm thừa nhận.

Thời gian dần dần làm cho cô hiểu rõ nội tâm của mình, nhưng mà, thực tế lạnh lẽo lại nói cho cô biết, phần yêu này có nhiều gian nan hiểm trở, mặc dù cô mơ hồ biết, anh cũng như cô cứ như vậy lẳng lẽ yêu.

Cho nên, đối với Tô Noãn mà nói, Lục Cảnh Hoằng là đoá hoa đang nở ở cội bên kia, cộng cỏ non xanh ngát; là người ở bên kia bờ sông, từ phương bắc trở về, đường càng thêm trở ngại xa xôi, lại từ phía bắc lội ra, giữa vùng nước biếc.

Ảo tưởng này cũng lắm là một cảnh giới, Tô Noãn nghĩ, nếu cô còn là cô gái vô ưu vô lo mấy năm trước, có lẽ còn có thể bất chấp tất cả đi hái ngôi sao Lục Cảnh Hoằng ở trên tòa nhà nguy hiểm 100 lầu này.

Nhưng mà, trên người cô có quá nhiều gông xiềng, nặng nề đến ép cô thở không được, cô hôm nay là bị “Prometheus” trói buộc, không có được tự do làm việc theo ý mình, nên làm sao để đưa tay ra đây?

Có lẽ có một ngày, cô sẽ hối hận vì quyết định của mình, nhưng mà cô hiện tại, không có lựa chọn nào khác...

Đưa tay ra từ từ đẩy anh ra, đôi chân trần vừa lui về phía sau, giẫm lên sàn nhà lạnh lẽo, nội tâm cảm nhận được đau đớn mà ưu thương, ngẩng mặt lên, đôi mắt trong trẻo đón nhận ánh mắt khó hiểu của anh.

“Tôi muốn trở về Cù gia, kế thừa Mị Ảnh, có thể sẽ đoạt hết tất cả những thứ vốn thuộc về Ninh Nhi, tuy rằng tôi không có IQ cao gì, cũng giống như qua lại với những người như bọn anh chỉ có phần thua.”

Cô ngây ngô cười, ánh mắt long lanh nước nhìn thẳng vào đáy mắt anh, chân của cô không ngừng chậm rãi lui về sau:

“Chỉ là tôi không có lựa chọn nào khác, bởi vì ba tôi không đợi thêm được nữa.”

Lục Cảnh Hoảng không có nghe thấy bất luận một chữ nào, hay có lẽ anh nghe thấy, cũng là không để trong lòng, đôi mắt của anh chỉ là nhìn chăm chăm khuôn mặt tràn đầy ánh sáng của cô cùng không ngừng lui bước về phía sau.

Anh chợt nhớ tới cô từ nhỏ giữ thăng bằng không tốt, động một chút liền té ngã, đó là kết quả ba của cô chưa kịp dạy cho cô cách đi đường, lồng ngực của anh kịch liệt co rút đau đớn, không phân rõ tâm tình khó chịu.

Khi anh được cho là thiên tài ngôn ngữ mà hưởng thụ hàng loạt tán thưởng thì Tô Noãn hân là mới sinh ra không bao lâu, khi đó cô, làm thế nào để lớn lên đây?

Anh nhớ lại cái nơi căn cỗi ở cửa Thanh Nham kia, nhìn khuôn mặt Tô Noãn cười tủm tỉm, trong đầu của anh hiện ra một vài hình ảnh, anh nhìn thấy một đứa bé non nớt bò khắp nơi, ở đồng đá hoặc đồng rơm bên cạnh, chơi, ngủ, khóc.

Không có người lớn ở một bên yêu thương, thân ảnh nho nhỏ cô độc, ngồi trên bùn đất lạnh lẽo, ngược khuôn mặt ngây thơ như một trang giấy trắng, ánh mắt trong suốt mà hồn nhiên.

Anh cảm thấy rằng cô nên được nâng niu quý trọng tốt trong lòng bàn tay, cô là người phụ nữ anh yêu trong lòng, anh hận không thể đem toàn bộ tốt đẹp trên thế giới đặt dưới chân cô.

Chỉ cần cô muốn, anh đều nguyện ý cho đi, dù là anh không phải là tất cả, nếu cô mở miệng, anh cũng sẽ không chút do dự vì cô mà làm.

Cô không cần vất vả như vậy, cô đã trải qua quá nhiều cực khổ rồi, hôm nay gặp được anh, lẽ ra nên ở trong đôi cánh kiên cố của anh, bình yên hưởng thụ cuộc sống, mà không phải bị cuốn vào cơn lốc xoáy lớn hơn nữa.

Lục Cảnh Hoảng nhíu mày nhìn cô, Tô Noãn giống như đoán được anh muốn mở miệng nói cái gì, đi trước một bước đơn giản cười nói:

“Anh không nên trở thành trở ngại cho tôi.”

Hầu kết của anh chuyển động vài cái, cuối cùng cũng không nói ra suy nghĩ trong lòng anh, khi anh chống lại đôi mắt phượng đắm nước bi thương kia, chỉ có trầm mặc không nói, không cách nào đè nén sự đau lòng của chính mình.

“Anh luôn là một người đàn ông hoàn mỹ, xứng đáng có được phụ nữ tốt hơn bên cạnh suốt đời, dù sao tình yêu cũng rất có thể dễ dàng bị lãng quên, tuy rằng bây giờ còn có thể đau lòng, nhưng đây chẳng qua là tạm thời...”

Cô nhìn ánh mắt của anh bắt đầu mơ hồ, nhận nhận nở nụ cười mờ ảo, nói như vậy, nghe vào rất làm cho người khác uất ức, cũng làm cho người ta tức giận, bởi vì trong lời nói đúng là khinh miệt nghi ngờ tình yêu.

Lục Cảnh Hoằng không nói gì, Tô Noãn ngơ ngơ ngẩn ngẩn vài giây, sau đó cười cười, cũng ý thức được nên cho nhau một khoảng không gian để dần dần thích nghi, liền xoay người, nhìn chân trời ngoài cửa sổ sáng lên.

Trước mọi âm thanh hoàn toàn tĩnh lặng trong thế giới của cô, bên tai cô vang lên giọng nam trong trẻo mà lạnh lùng nhưng kiên định, cũng làm cho cô kinh ngạc quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông đang đứng ở cửa, không dám tin rằng to hai mắt mình.

“Chúng ta kết hôn đi.”

Cô gần như cho rằng đây chỉ là câu nói đùa, hoặc là anh bị cô chọc cho tức giận đến kích động nói năng lộn xộn, cho nên cô rất nhanh khôi phục bình tĩnh tỉnh táo, cười cười:

“Tôi cảm thấy anh trước nên đi ngủ một giấc, như vậy ý thức mới thanh tỉnh suy nghĩ được.”

“Cùng anh kết hôn.”

“Anh đang nói đùa sao?”

Tô Noãn cười đến có chút không tim không phổi, chỉ có chính cô là rõ ràng, nội tâm rối loạn nhảy lên là chuyện gì xảy ra, cô híp đôi mắt vốn trẻ trung yêu mị:

“Chuyện cười này không buồn cười tí nào cả.”

Cô có chút mệt mỏi, vì thế ngồi xuống ghế sofa trước cửa sổ, ôm một đôi chân mảnh khảnh, nhưng là cô không thể nào ngủ được, hai mắt mở to ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài, cố gắng thay đổi vị trí lực chú ý của mình.

“Em trở về Cù gia không phải muốn có được quyền thế sao? Kết hôn với anh, bất quá làm cho mục tiêu của em tiến thêm một bước, địa vị Lục gia không thể thấp hơn so với Cù gia, gả cho anh chỉ biết làm cho em ở Cù gia càng thuận lợi hơn, vòng kết giao chính trị cũng sẽ không làm cho em mất mặt mũi, tự nhiên cũng sẽ không còn có người dám âm thầm động tay động chân đối phó Tô Chấn Khôn ở trong ngục giam; thậm chí là Mị Ảnh...”

“Anh đây là đang dụ dỗ tôi sao?”

Tô Noãn híp một đôi mắt, khoé môi nhếch lên nụ cười, hoảng hốt mà lười biếng, cô đem thân thể mệt mỏi tựa vào lưng ghế sofa, nhìn người đàn ông ở cửa khẽ mất hồn.

“Anh có thể để cho em lợi dụng, nếu một ngày nào đó em phát hiện ra anh không còn giá trị lợi dụng, lúc nào cũng có thể rời đi, nhưng là hiện tại, kết hôn với anh, cho dù không thương cũng nên nắm bắt lấy cơ hội, để đạt được điều em muốn.”

“Không cần.”

Cô trả lời được nhanh như vậy, so với bất kỳ lần quyết định nào cũng

đều tới rất nhanh, không lo lắng, không do dự, cũng không đồng ý.

Dưới mắt tiếp vụt sáng, liền cho ra câu trả lời.

Thân ảnh cao to ở cửa trong nháy mắt có chút thất thần, nhưng không có vì vậy mà không chút lưu luyến nào xoay người rời đi.

Tô Noãn từ trên ghế sofa đứng dậy, bước chân thong thả lười biếng, đi đến chỗ cửa, thấy rõ trên khuôn mặt tuần tú xinh đẹp không có bất cứ lay động nào, cố chấp như vậy, là điều cô chưa bao giờ nhìn thấy.

Cô mỉm cười nói:

“Anh xuất hiện quá muộn rồi, nếu chín năm trước tôi gặp được anh, có lẽ tôi sẽ đồng ý với anh, nhưng tôi không xác định, lúc đó anh có thể hay không chẳng thém ngó tới tôi?”

Lục Cảnh Hoàng cúi đầu nhìn khuôn mặt nhiễm lên nụ cười yếu ớt của cô, im lặng đứng ở đó, nhột nhột giống như một giọt mực đổ vào hồ sen.

“Xuất hiện muộn hơn không bao giờ xuất hiện, hiện tại đồng ý kết hôn với anh, chỉ biết là em sẽ đạt được nhiều hơn chín năm trước.”

Anh đột nhiên trở nên cố chấp, cố chấp như vậy làm cho cô không biết phải làm sao, nhưng mà như cũ dùng nụ cười che dấu cảm xúc chân thật, đôi môi bị hôn qua của cô giống như giọt mực kia nhiễm lên một chút chu sa:

“Tôi nói mặc kệ anh, tôi muốn đi ngủ.”

“Anh yêu em.”

Đột ngột thở lộ cắt đứt nụ cười ha hả giả bộ trên mặt cô, cô từ nói thông dong trong nháy mắt bắt đầu cứng lại, nhìn mặt mày Lục Cảnh Hoảng thực sự nghiêm túc còn rõ ràng bao phủ u buồn, cô cưỡng chế sóng lòng mênh mông:

“Tôi rất đáng tiếc.”

Tô Noãn xoay người, liền kéo qua tay cầm cánh cửa, muốn đóng cửa lại, bóng dáng ở cửa mờ tối ánh vào trên mặt cô, giọt nước mắt nơi khoé mắt cô lặng lẽ rơi xuống.

Anh yêu em.

Là một câu nói rất kiểu cách.

Cô nghe thấy trái tim mình rỉ máu, hô hấp vuốt ve hai mắt nhắm lẹ, cảm giác đau lòng, ùn ùn kéo đến hướng thân thể gầy yếu của cô đánh úp, cánh môi tái nhợt bị hung hăng mà cắn.

Yêu một người, không phải đem hết toàn lực của anh ra che chở sao? Cô làm sao có thể lợi dụng anh? Cố Lăng Thành năm đó đã làm như vậy với cô, cô làm sao có thể tàn nhẫn làm như vậy với anh?

Cánh cửa sắp đóng lại đột nhiên bị đẩy ra, ánh đèn trên hành lang từ sau lưng anh chiếu rọi lại đây.

“Tại sao không muốn kết hôn với anh?”

Lục Cảnh Hoảng bình thản chất vấn mang theo màu sắc đặc biệt, lặng yên, trắng như tuyết, không một tiếng động.

Anh đối với cô mà nói, là một trong suốt mê hoặc, cô không có bao

nhieu lý trí đi ngăn cản, nhưng cũng không muốn đi huỷ hoại anh, vì thế muốn dùng lời lẽ lạnh lùng đi cự tuyệt anh.

Cô nhanh chóng xoay người lại, một giọt nước trong trẻo trong đôi mắt sáng long lanh, cũng không phải mềm mại đầm đìa đáng yêu:

“Anh không nên cố chấp cho vấn đề này, chờ sau khi anh ngủ một giấc tỉnh lại, có lẽ sẽ cảm thấy được lời nói bây giờ chỉ là một mẩu chuyện cười vớ vẩn, nếu là như vậy, anh còn muốn tiếp tục không?”

“Em không tin anh?”

Tô Noãn dời ánh mắt đi, không nhìn tới Lục Cảnh Hoàng nhú lên chân mày, không đi nhìn ánh mắt thâm thúy của anh:

“Có tin hay không rất quan trọng sao? Hiện tại, mời anh buông tay ra.”

Thanh âm của cô hơi có vẻ khàn khàn, nhưng mà anh từ đầu tới cuối không có rút bàn tay đặt ở cửa về, không cho cô đóng cửa lại, hai người giằng co, giống như đều là người có ý chí kiên định.

“Em cảm thấy anh sẽ để cho em rời khỏi tầm mắt của anh sao?”

Chương 57: Chỉ cần em nguyện ý

Tô Noãn ngẩng đầu, nhìn vào đáy mắt Lục Cảnh Hoằng, một mảnh bầu trời sao sáng chói, cô cười nhạt nhếch miệng:

“Anh lo lắng tôi sẽ làm ra chuyện gì hại người hại mình sao?”

Lục Cảnh Hoằng trầm mặc một chút, nhìn xuống khuôn mặt xinh đẹp của cô ánh mắt nồng đậm nghiêm túc, sau đó lại dời mắt đi, hồi lâu sau, thế nhưng anh bỗng nhiên mở miệng:

“Là anh, một khắc cũng không muốn rời khỏi em.”

Lời tâm tình như vậy đối với Lục Cảnh Hoằng mà nói, có chút xấu hổ khi thốt ra, thậm chí so với câu “Anh yêu em” còn có phần kiểu cách buồn nôn hơn, lỗ tai của anh bởi vì nội tâm kích động mà phấp hờng, lan tràn tới tận cổ.

Tô Noãn nhìn thấy trên khuôn mặt tuần tú trắng nõn của Lục Cảnh Hoằng ửng hồng, cảm giác giống như là một đoá mai vàng nở trên một mảnh mênh mông tuyết trắng, xinh đẹp mà sạch sẽ, làm cô muốn đưa tay cầm lấy bảo hộ ở trong ngực.

Nhưng mà, cô cuối cùng cũng không giống như trong tưởng tượng, nhón chân lên đi chạm vào khuôn mặt quá mức xinh đẹp anh tuần này, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, trưng ra biểu tình.

“Yên tâm đi, tôi so với quá khứ kiên cường rất nhiều, vô cùng kiên cường, cho nên, anh không cần lo lắng tôi trở lại Cù gia sẽ bị chèn

ép không có chút con đường sống nào, hướng hồ, Cù Dịch Minh đã hứa sẽ chiếu cố tôi.”

Tô Noãn nói xong câu đó, Lục Cảnh Hoằng bỗng nhiên nghiêm nghị, thần thái nghiêm túc mà mông lung, ánh mắt nhìn qua giống như là một cái đầm trong suốt thâm thúy mà không thấy đáy.

“Noãn Nhi, anh đối với em là thật, kết hôn không phải là lời nói vui đùa, là quyết định nghiêm túc.”

Những lời này của anh làm cho hai người đồng thời lâm vào xấu hổ trầm mặc, Tô Noãn cũng không tìm ra được lý do trốn tránh nữa, anh nghiêm túc làm cho nụ cười của cô dần dần mỏng manh, cho đến khi khuôn mặt hết hoảng mờ mịt:

“Cho dù tôi không thương anh, cũng muốn cùng tôi kết hôn sao?”

“Đúng vậy.”

Ánh mắt của anh ngắm nhìn ánh mắt mơ hồ của cô, bỗng nhiên gợn lên khoé miệng, bàn tay thon dài phủ lên đỉnh đầu cô:

“Một ngày nào đó sẽ yêu, anh nguyện ý chờ, chỉ cần em còn ở lại bên cạnh anh.”

Anh không hề nghiêm túc nặng nề nữa, mà là như gió xuân không độ cười yếu ớt, nhìn cô chột ngắc đầu lên, thuận thế đem cô kéo vào trong ngực của mình, vuốt ve tóc cô:

“Để cho anh trở thành nơi nương tựa của em, giữ anh lại có được không?”

Mặt của cô bị anh đặt tại trong ngực, hơi thở tuyệt mát lạnh nhàn

nhặt quần quanh chớp mũi, lướt qua đầu vai anh, buồn bã nhìn bức tranh trên vách tường hành lang, tầm mắt dần dần mờ lung.

Tô Noãn nhắm lại hai mắt, cô cần yên tĩnh một chút, để bản thân có thể yên tâm phong bình tĩnh mà đối diện thổ lộ bất ngờ của Lục Cảnh Hoảng, để có thể bình tĩnh buông bỏ toàn bộ gánh nặng, để có thể bình tĩnh... nguyện ý đẩy anh ra.

Cô nhẹ nhàng nhắc lên cánh tay vòng qua eo anh, rất lưu luyến hô hấp lấy không khí có chứa hương vị của anh, rõ ràng đã nói chỉ là một chốc lát, rốt cuộc cô lại giống như luyến tiếc buông ra...

Giữ anh lại, một âm thanh gào thét dưới đáy lòng, giữ anh lại, Tô Noãn từ trong suy nghĩ mê muội lấy lại tinh thần, từ trong ngực Lục Cảnh Hoảng rời đi, vừa định đẩy anh ra, liền nghe thấy thanh âm thật thấp của anh:

“Anh sẽ không có nửa đường bỏ rơi em, cũng sẽ không nửa đường chết đi, anh sẽ luôn luôn bên cạnh em.”

Tô Noãn bỗng nhiên cúi đầu, trong hốc mắt trượt ra một giọt chất lỏng làm thấm ướt quần áo anh, vàng sáng nhuộm thành một đóa bọt nước, cô có tài đức gì, đáng được người đàn ông ưu tú như vậy bảo vệ?

Cảm giác giống như là màn đêm âm u ẩm ướt, đột nhiên bị ánh mặt trời ấm áp chiếu sáng rực rỡ, ấm áp đến khiến cho cô một lòng run rẩy sợ hãi.

Cô rất sợ, cô không kham nổi yêu như vậy, cũng rất sợ, có một ngày Lục Cảnh Hoảng sẽ lại biến thành một Lục Thiếu Thần khác.

Cô cô phụ Lục Thiếu Thần, đây là vết thương trong lòng cô cả đời này

khó có thể quên, cô cũng thường tự hỏi lòng mình, nếu Thiếu Thần còn sống, cô sẽ sống chung một chỗ với anh không?

Từ trước nay, cô vẫn không cho ra một đáp án chính xác, hiện tại, cô rất cuộc hiểu được, lại nói không nên lời, yêu cùng ưa thích chung quy không phải là giống nhau.

Cô là thích Thiếu Thần, lại không đưa ra nổi lời hứa hẹn tình yêu với anh, nhưng mà, giờ phút này, cô lại yêu một người, lại giống nhau không dám yêu.

Sững sờ lại tiếp tục úp sấp vào ngực Lục Cảnh Hoằng, cô nói không ra lời, không thể cự tuyệt, cũng không cách nào đồng ý.

Không thể chê trách Lục Cảnh Hoằng sẽ lưu lại kết quả này, từ lúc trong nháy mắt cô ôm lấy anh, liền chủ định rồi không cách nào đẩy anh ra khỏi phòng nữa, để mặc anh chiếm lấy giường của cô.

Yên lặng nằm trong lòng anh, Tô Noãn nằm nghiêng một bên, trên người đắp chăn, có một bàn tay nhẹ nhàng đặt qua bên gối cô, khớp ngón tay duyên dáng vuốt ve mái tóc màu nâu của cô.

Tô Noãn mở to đôi mắt, không có ngủ, cô nghe thấy tiếng hít thở đều đặn ở sau lưng, cảm giác được thân thể ấm áp gắt gao dán vào mình, nhìn ánh nắng ban mai ấm áp rọi xuống đầy giường, đang từ từ xâm nhập cả căn phòng.

Cô dưới ánh mắt vụt sáng, chợt nghe thanh âm lông mi va đập vào mí mắt, có thể nghe rõ ràng như vậy, đây cũng là một buổi sáng sớm yên lặng khác.

Lục Cảnh Hoằng, hoàn toàn phá vỡ dư âm sinh mạng cô, anh làm cho cô lại lần nữa cảm nhận được trái tim dao động, tình cảm khác

thường như vậy khiến cho cô sợ hãi, rồi lại khát vọng.

Suy nghĩ hỗn loạn làm cho cô cảm thấy mệt mỏi, chậm rãi khép lại hai mắt, không đi nghĩ nhiều nữa, cô cảm thấy được, có lẽ thuận theo tự nhiên cũng là một lựa chọn không tồi, nếu không thể kháng cự, vậy thì坦然 nhiên đón nhận thôi.

Cô đang bị chìm sâu trong tình yêu, mà cô, cũng rõ ràng yêu người đàn ông này, cho dù anh không biết cô yêu anh, vậy cũng không sao cả, chỉ cần cô có thể yêu anh là đủ rồi.

— — — —

Hiệu suất làm việc của Cù Dịch Minh rất cao, cũng xác thực nói một không hai, Tô Noãn nói muốn về Cù gia, cho nên hai ngày sau, ở cửa phòng khách sạn liền xuất hiện nhân viên cảnh vệ, đưa cô trở về dinh thự U Liên.

Nhân viên cảnh vệ Tiểu Chu nhận ra Lục Cảnh Hoằng, cho nên sau khi anh nhìn thấy cửa phòng mở ra, Lục Cảnh Hoằng đứng ở phía sau Tô Noãn thì trong mắt hiện lên kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền bị nụ cười lịch sự thay thế.

Tô Noãn trở về Cù gia vẫn là sự thực, trên mặt cô không có chút vui sướng hưng phấn nào, chỉ là坦然 nhiên gật đầu, sau đó trở về phòng thu xếp vài món đồ lặt vặt, chỉ có một cái túi.

Một đôi tay nắm bả vai cô, Tô Noãn sợ mình sẽ để lộ cảm xúc nội tâm, thân thể của cô bị nhẹ nhàng quay tới, cô nhìn thấy ánh mắt trong trẻo của Lục Cảnh Hoằng.

“Noãn Nhi.”

Anh đang bung lấy mặt cô, túi xách trong tay cô lặng lẽ rơi xuống đất, bởi vì anh bỗng nhiên cúi người cúi đầu, hôn lấy bờ môi hồng giống như đoá hồng kia của cô, ngay trước mặt nhân viên cảnh vệ:

“Ít nhất hôm nay, hãy để cho anh đưa em về Cù gia, em cần anh.”

Anh nói được một chút cũng không sai, cô cần anh, linh hồn phiêu đãng ở giữa không trung của cô đã không còn chút sức lực nào, chỉ có nắm lấy tay anh, cô mới có thể khiến cho nội tâm rối loạn kiên định một chút.

Khi xe lái vào dinh thự U Liên, không còn cần trình tự nghiêm chỉnh thân phận rườm rà nữa, vị cảnh vệ viên bước tới mở cửa xe khiêm tốn nhã nhặn mà cung kính, hướng về phía cô lễ phép cúi người chào, kêu lên một tiếng “Nhị tiểu thư.”

Tất cả mọi người bên trong dinh thự đã chấp nhận thân phận của cô, chỉ hai ngày ngắn ngủi, cô đã đoạt lấy xưng hô vốn thuộc về Ninh Nhi trong miệng người hầu và cảnh vệ viên sao?

Cô thế nhưng thật ra rất muốn thưởng thức dung mạo xinh đẹp của Niếp Hiểu Dĩnh bởi vì nghe được xưng hô này mà phần nộ và vạ vạ, để xem người mẹ vì sinh mạng Ninh Nhi kia, sẽ oán hận cô như thế nào!”

Tô Noãn tự giễu nâng lên khoé miệng, một tay chống phía sau chỗ ngồi muốn xuống xe, một bàn tay xinh đẹp lại ấn đầu cô xuống, ngăn cản toàn bộ động tác không tao nhã của cô.

Cô khó hiểu quay đầu nhìn về phía Lục Cảnh Hoàng bên cạnh, thế nhưng anh lại lập tức mở cửa xe, xuống xe trước, bước chân thông dong mà bình tĩnh, tao nhã vòng qua thân xe, sau đó dừng lại ở bên cạnh nhân viên cảnh vệ, dáng người thẳng tắp mà thon dài.

Tô Noãn ngẩng đầu lên liếc nhìn thân ảnh Lục Cảnh Hoằng, che khuất một mảng lớn ánh mặt trời, cô nheo mắt lại liếc thấy nhân viên cảnh vệ chờ ở một bên, có chút ngượng ngùng, liền lại muốn xuống xe.

Một chân của cô đặt xuống đất, nửa người thăm dò bước ra, sau đó một chân khác chuẩn bị bước xuống.

Nhưng mà, Lục Cảnh Hoằng đi phía trước nhích tới gần một bước, cái tay kia của anh nhẹ nhàng dừng lại ở trên đỉnh đầu của cô, nhìn như nhẹ nhàng linh hoạt, cô lại rất dễ dàng cảm nhận được trên bàn tay kia truyền tới lực đạo.

“Danh viện thực nữ không thể xuống xe như vậy được, nếu như em muốn ở trong vòng kết giao chính trị hoặc là có chỗ đứng trong giới danh lưu, trước hết phải học những thứ lễ nghi căn bản này.”

Thanh âm của anh trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng không mất phần ôn hoà, cô biết anh đang dạy cô một chút lễ nghi giao tiếp trong xã hội bị xao lãng, đầu của cô bị nhẹ nhàng, mạnh mẽ ấn trở lại.

Chỉ như vậy trong nháy mắt, cô thiếu chút nữa ngẩng đầu cắn bàn tay xinh đẹp kia.

Chỉ là, trong lúc cô nhìn thấy đôi mắt màu hổ phách dịu dàng đằng sau tròng kính kia thì cô ngậm miệng lại, ngoan ngoãn thuận theo lực đạo bàn tay của Lục Cảnh Hoằng, ngồi trở lại xe.

Cô không phải không chú ý thấy nhân viên cảnh vệ kia đang kinh ngạc quan sát, giống với bộ dạng Tiểu Chu khi nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng ở phòng của cô, bọn họ hoặc là cũng không thể tin được, từng là thượng khách tâm niệm của Cù gia, hôm nay lại cam nguyện

cúi người vì một người phụ nữ bình thường.

Lục Cảnh Hoằng một tay đặt sau lưng, khom người một góc 30 độ, tay kia thì giơ ra trước mặt cô, rất đúng với động tác thân sĩ, Tô Noãn nghĩ, người đàn ông như Lục Cảnh Hoằng vậy, học bất cứ cái gì nhất định phải theo đuổi trình độ hoàn mỹ nhất.

Cô dựa theo ấn tượng mơ hồ trong trí nhớ, khép lại hai chân, nhẹ nhàng mà di chuyển ra ngoài, đặt xuống đất, sau đó nâng bàn tay phải lên, nhẹ nhàng mà rơi vào trong tay sớm đã chờ đợi của Lục Cảnh Hoằng.

Thân thể nhỏ nhắn mềm mại mượn lực của anh, ưu nhã xoay ra, đứng vững ở bên cạnh xe, sau đó lẳng lặng mỉm cười:

“Cám ơn.”

Lục Cảnh Hoằng nhìn hai lúm đồng tiền xinh đẹp rõ ràng của cô, hơi hơi gật đầu, khoé miệng thoả mãn khẽ cong lên, trước mặt người ngoài, anh thuỷ chung không muốn để lộ quá nhiều cảm xúc chân thật của mình.

“Làm tốt lắm.”

Tô Noãn được nhân viên cảnh vệ dẫn lên lầu chính, Lục Cảnh Hoằng tỉnh bơ đi ở bên cạnh cô, cảnh vệ cũng không có mở miệng ngăn cản, không biết là vì ngại Tô Noãn là “Nhị tiểu thư” hay là thân phận địa vị quan trọng của Lục Cảnh Hoằng.

“Anh sẽ đi theo giúp em sao?”

Chạng vạng tối gió dần dần trở nên lạnh hơn, mặt trời chiều ngã về tây hoàng hôn chỉ còn sắc ám mờ mờ, không có dư âm ánh mặt

trời rực rỡ lượn lờ, khi đi ngang qua hồ phun nước thì Tô Noãn bỗng nhiên dừng bước lại ngẩng đầu nhìn anh.

Lục Cảnh Hoằng cũng dừng lại, lẳng lặng nhìn cô quay mặt lại, anh cảm thấy trong thanh âm của cô cũng không có bất kỳ thấp thỏm cùng sợ hãi nào, chỉ là có thêm một chút chờ mong, có lẽ, giờ phút này cô đang bị cảm giác xa lạ cường đại đè nén.

Bắt đầu từ giây phút này, cô liền muốn sống tại dinh thự U Liên, ở trong đây cô không có ai có thể dựa vào, vậy mà cô lại bình tĩnh đi mỗi một bước, bình tĩnh đón nhận sự thật này, bình tĩnh bắt đầu thích ứng.

Anh nhìn cô, một bàn tay kéo lấy bàn tay mềm mại hơi lạnh của cô, nắm ở trong lòng bàn tay mình:

“Chỉ cần em nguyện ý.”

Chương 58: Con dâu Lục gia

Tô Noãn nhìn người đàn ông tao nhã khắc chế này, khẽ gợn lên khoé miệng, ánh mắt vụt sáng lướt qua vẻ mặt vốn bình thản, bộc phát trong suốt, làm cho anh cảm thấy được chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy đáy, rồi lại không biết đến tột cùng có thể nhìn thấy những thứ gì.

Cô đã dần dần học được cách che dấu tâm tình của mình, một cái đầm nước xinh đẹp và tĩnh mịch bắt đầu trở nên thâm thúy, rốt cuộc đây là chuyện tốt hay chuyện xấu, anh cảm giác mình cũng bắt đầu hoang mang.

Anh hy vọng cô trải qua cuộc sống tuổi trẻ tràn đầy sức sống, nhưng mà, anh cũng hiểu được, vận mệnh của cô cũng không nằm trong lòng bàn tay anh, điều anh có thể làm, chỉ có thể đứng ở vị trí gần cô nhất.

“Cảm ơn.”

Tô Noãn mấp máy miệng, hai má nhàn nhạt ửng đỏ lên, cô vốn định tiến lên ôm Lục Cảnh Hoằng, lại nhìn thấy nhân viên cảnh vệ đang đứng yên tĩnh ở một bên thì động tác chậm lại, thay đổi thành nắm chặt tay anh.

Đáy mắt Lục Cảnh Hoằng phản chiếu ra một loạt động tác của cô, nhìn thấy sự do dự của cô, anh nắm thật chặt bàn tay lẫn nhau, không nói thêm gì nữa, chỉ là lôi kéo cô xuyên qua rừng trúc một mảnh sắc vàng thơm nồng, đi về phía lầu chính kia.

Anh cơ hồ sinh ra ảo giác đây sẽ là thời khắc quan trọng nhất, bởi vì anh biết, trong lòng cô anh đã là người mà cô muốn lệ thuộc vào, mà điểm này, như vậy là đủ rồi!

Một đường xuyên qua tòa lầu chính tràn đầy không khí trung quốc cổ xưa, giống như có thể ngửi thấy được mùi hương hoa mai thoang thoảng của đồ gỗ, cùng đồ sứ Thanh Hoa đang lặng lẽ dao động.

Tô Noãn ngưng mắt nhìn những bông hoa Bách Hợp đang lặng lẽ nằm im trong bình gốm sứ kia, bỗng nhiên xoay người, nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng bên cạnh:

“Trước hết anh về khách sạn đi, em nghĩ em không thể tiễn anh ra ngoài, bởi vì em muốn đi gặp một người.”

Người này, Lục Cảnh Hoằng tự nhiên biết là ai, anh nhíu mày, đứng ở trong phòng khách, xuyên qua ngọn đèn nhìn thấy một vài bức tranh thủy mặc được vẽ trên giấy Tuyên Thành, ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng cuối lầu hai.

Anh hơi gật đầu, Tô Noãn vừa định rút tay mình về, thế nhưng anh lại không đồng ý, dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, liền dắt cô đi lên lầu, nhân viên cảnh vệ ngăn cản Lục Cảnh Hoằng thì một ánh mắt lạnh lùng quét tới liền ngoan ngoãn lui về phía sau.

“Lục Cảnh Hoằng, anh thực rất thích âm phụng dương vi (ngoài nóng trong lạnh)?”

Tô Noãn không có hờn giận gì nhiều, mặc cho anh nắm tay, đi lên một bậc thang cuối cùng, Lục Cảnh Hoằng nghe thấy lời của cô, vì thế dừng lại bước chân, hơi xoay người nhìn cô:

“Anh chỉ là muốn nói với Cù phó tổng tham mưu trưởng, anh giao

vào tay ông ấy là một Tô Noãn hoàn chỉnh, chờ khi anh lấy về nhà thì cũng hy vọng có thể Châu về Hợp Phố (của về chủ cũ)!”

“Ai nói muốn gả cho anh?”

“Em nhất định sẽ đồng ý.”

Tô Noãn mặt đỏ lên, cô bị chọc tức đến phòng hai má, một đôi mắt phượng không dám tin nhìn trừng Lục Cảnh Hoảng, đang thản nhiên mỉm cười, bước một bước về phía trước mặt cô, làm cho cô không nhìn được lui về sau.

Đột ngột bị lão đảo, một bàn tay đúng lúc chế trụ sau lưng cô, cũng đem cô lôi kéo, kéo vào trong lồng ngực kiên cố, Tô Noãn lơ mơ dựa vào đầu vai anh.

Bàn tay Lục Cảnh Hoảng còn đặt tại bên eo cô, anh im lặng ngắm nhìn cô, hơi thở ấm áp phun lên chóp mũi cô, cô ngửi được hương vị đàn ông thành thực mà tươi mát.

Hương vị này đối với cô mà nói đã không còn xa lạ nữa, mỗi lần ngủ cùng anh, khi anh ôm cô liền có thể rõ ràng ngửi được.

“Không có chuyện gì thì sao lại đỏ mặt, người không biết còn tưởng rằng anh khi dễ em.”

“Anh chẳng lẽ không khi dễ em sao?”

Tô Noãn giận dữ hơi nhếch lên cánh môi, bất mãn giống như một đứa bé làm nũng, Lục Cảnh Hoảng cười cười, vuốt xuống đầu tóc phẳng của cô, tiếp tục lôi kéo cô đi về phía thư phòng.

“Không cần anh theo, anh trở về đi, em muốn vào một mình!”

Tô Noãn tính trẻ con căm giận trừng mắt nhìn Lục Cảnh Hoảng, trước khi cửa thư phòng mở ra.

Lục Cảnh Hoảng lẳng lặng, nghiêng đầu nhìn đôi mắt phượng kia bởi vì xấu hổ mà nhiễm lên kiêu my, nắm chặt tay, lại đề cao âm thanh của mình:

“Đã chậm rồi, đã quấy rầy tới chủ nhà rồi, không đi gặp một chút thì không phải là quá thất lễ sao?”

Tô Noãn đành phải trừng to mắt, sau đó cửa thư phòng bị mở ra, cô quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy một người thanh niên cao lớn một thân y phục không rõ màu gì cho lắm, cô đã từng gặp qua, là con trai của Cù Dịch Minh – Cù Ý Thần.

Tô Noãn thu lại cảm xúc bất bình tức giận, hướng về phía Cù Ý Thần lịch sự gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trong thuần khiết, không hề có biểu tình dư thừa nào, cô nhìn xuyên qua Cù Ý Thần nhìn thấy bộ giá sách trưng bày phía sau anh ta.

Cù Ý Thần đánh giá Tô Noãn trong chớp lát, nhìn đến bàn tay nắm nhau của cô và Lục Cảnh Hoảng thì không khỏi nhú chân mày, trên khuôn mặt tuấn tú cổ điển màu đồng lộ ra thái độ âm trầm không hoan nghênh.

Nhưng mà, đương sự giống như chậm chạp không phát hiện ra thiếu chủ nhân của dinh thự đối với anh là không vui, chỉ là lôi kéo Tô Noãn lướt qua Cù Ý Thần đi vào thư phòng, cũng có loại liều lĩnh không coi ai ra gì.

“Nếu tôi nhớ không lầm, Lục bộ trưởng từng nói qua, vĩnh viễn không hy vọng cùng Cù gia có bất kỳ quan hệ gì.”

Cù Ý Thần chìa một cánh tay che ở cửa, ngăn cản hai người tiến vào, một đôi con người ngăm đen tinh nhuệ loé lên ý tứ hàm xúc đánh giá kỹ, gắt gao nhìn chăm chăm về mặt hờ hững của Lục Cảnh Hoảng, phảng phất như muốn đem anh nhìn thấu.

Lục Cảnh Hoảng chuyển con mắt chống lại tầm mắt của Cù Ý Thần, thần nhiên nở nụ cười, có loại cảm giác ngoài cười nhưng trong không cười:

“Bất luận từ phương diện nào mà nói, tôi cũng có thể được xem là trưởng bối của cậu, tôi nghĩ, Cù phó tổng tham mưu trưởng hẳn là không có dạy cậu nói chuyện vô lễ với trưởng bối như vậy chứ?”

Cù Ý Thần hí đôi mắt nâu đối diện với ánh mắt nhẹ của Lục Cảnh Hoảng, lâu sau đó, liếc mắt nhìn Tô Noãn, giật mình cười, mang theo tìm tòi nghiên cứu khó mà tin được, sau đó trong thư phòng truyền đến thanh âm của Cù Dịch Minh:

“Ý Thần, nơi này không còn chuyện của con, ra ngoài trước đi.”

Cù Ý Thần cau hai hàng lông mày, lại chung quy không làm trái lệnh cha, buông cánh tay xuống, chỉ là trước khi đóng cửa đi, thâm vị mà liếc nhìn Tô Noãn, Tô Noãn chỉ là cười đáp lại, nụ cười không có quá nhiều ý tứ gì.

Khi Lục Cảnh Hoảng cùng Tô Noãn đi vào thư phòng thì Cù Dịch Minh đang ngồi trước bàn đọc sách lật xem cái gì, ông ngẩng đầu đồng thời đem một tờ giấy trong tay cất vào túi văn kiện, lặng lẽ để ở một bên.

“Chú khoẻ chứ!”

Tô Noãn cung kính hướng Cù Dịch Minh cười một tiếng, cô đối với cách xưng hô với ông cũng chưa quen thuộc lắm, chỉ là khách khí mà chu đáo chào ra mắt.

Lục Cảnh Hoằng đứng ở phía sau Tô Noãn, bình thản yên lặng nhìn về phía trước giống như Cù Dịch Minh vẫn đang nhìn anh, tầm mắt hai người chạm nhau, Lục Cảnh Hoằng bình thản ung dung, ngược lại Cù Dịch Minh nhướng mi:

“Tôi thật không ngờ tới, Lục bộ trưởng lại lần nữa nguyện ý bước vào cửa chính Cù gia.”

“À.” Lục Cảnh Hoằng thản nhiên lên tiếng, trả lời: “Nói không chừng sau này có thể còn sẽ thường lui tới, tới lúc đó mong rằng tham mưu trưởng có thể thứ lỗi.”

Lục Cảnh Hoằng mặt không đỏ hơi thở không gấp nói khiến cho sắc mặt Cù Dịch Minh trầm xuống, nhưng không có vì vậy mà tức giận, chỉ là có thâm ý riêng nhìn về phía Tô Noãn, tự nhiên cũng giống như Cù Ý Thần, phát hiện ra hai người nắm chặt tay nhau.

Cù Dịch Minh trầm tư nhìn chằm chằm Lục Cảnh Hoằng cùng Tô Noãn mười ngón tay đan chặt nhau vài giây, lấy lại tinh thần, đảo mắt nhìn Tô Noãn, trên mặt vốn nghiêm túc chìm liễm mới nhu hoà vài phần:

“Nếu đến rồi, lát nữa sẽ bảo người giúp việc dẫn con đến lầu phía bắc, phòng đã được quét dọn sạch sẽ rồi.”

Tô Noãn không có cự tuyệt, lễ phép nói cảm ơn, Cù Dịch Minh sao lại không biết Tô Noãn xa lánh, nhưng cũng không có lập tức biểu hiện hết sức nhiệt tình, ngược lại đối với Lục Cảnh Hoằng mặc dù lạnh nhạt nhưng lại khó nén thương thức trong mắt.

Tô Noãn cũng nhận ra, nếu không có chuyện của Cù Ý Hình, chỉ sợ là Cù Dịch Minh sẽ như vậy mà thường thức nhân tài Lục Cảnh Hoảng, nếu không phải như thế, lúc trước Cù Dịch Minh làm sao lại đồng ý đem con gái gả cho người đàn ông lạnh lùng này chứ?

Khoé mắt của cô liếc nhìn Lục Cảnh Hoảng, trong lòng có loại tư vị nói không nên lời, anh thế nhưng vì cô lần nữa bỏ xuống phong thái, cô nghĩ, nếu vẫn là Lục Cảnh Hoảng trước kia, sợ là đã sớm quay đầu bước đi.

Chỉ là, hiện tại cam nguyện đứng ở chỗ này, cho dù trong lòng anh không thích như thế nào, nhưng như cũ vẫn cùng cô, không để cô một mình ở lại Cù gia.

Cù Dịch Minh đem tầm mắt dừng lại trên mặt Tô Noãn một chút, hai mắt trở nên thâm trầm mà sáng như tuyết, ông nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng, thanh âm trước sau như một bình tĩnh mạnh mẽ:

“Tô tiểu thư quyết định ở lại Cù gia, tôi tự nhiên sẽ xem cô ấy như con gái ruột mà chiều cố tốt cô ấy, điểm này không cần Lục bộ trưởng phải lo lắng, sắc trời không còn sớm, từ trước đến nay dinh thự không có lưu khách ở lại qua đêm.”

“Có lẽ tôi nên nhắc nhở ông, không lâu nữa tương lai cô ấy sẽ là vợ tôi, là con dâu Lục gia, nếu Noãn Nhi ở Cù gia mang đến bất tiện cho tham mưu trưởng, xin tham mưu trưởng hãy báo ngay cho tôi biết, tôi sẽ xem xét sớm một chút cưới cô ấy làm vợ.”

Cù Dịch Minh đối với lời nói có thâm ý huyền cơ của Lục Cảnh Hoảng chau mày, ngoài ý muốn bình tĩnh, ông an tĩnh ngồi ở trên ghế, nhìn về phía Tô Noãn thì sắc mặt không được tự chủ để nhìn không ít:

“Ô tô tiểu thư, cô và Lục bộ trưởng quan hệ... thật giống như Lục bộ trưởng nói sao?”

Bàn tay Tô Noãn còn nằm trong bàn tay to lớn của Lục Cảnh Hoằng, khi Cù Dịch Minh hỏi như vậy thì bàn tay to của Lục Cảnh Hoằng không khỏi xiết chặt, trên mặt cũng vẫn không có biểu cảm gì, không có nửa điểm thất thố.

Trong mắt của cô từ từ dâng lên ý cười, xác thực hợp với tâm ý của anh không bỏ tay anh ra, nhìn hai mắt sắc bén của Cù Dịch Minh, không có từ ngữ mập mờ do dự:

“Lúc ở ngoài thư phòng anh ấy đã nói muốn lấy con về nhà.”

Một câu nói rất như trò đùa, còn làm cho thần thái Cù Dịch Minh còn thật sự nghiêm túc, ông quan sát Tô Noãn cười yếu ớt, tựa hồ muốn đoán xem nụ cười kia là thật hay giả:

“Đây là câu trả lời của Ô tô tiểu thư?”

“Anh ấy chỉ cho con một lựa chọn.”

Trên mặt Cù Dịch Minh nhìn không ra biểu tình dư thừa nào, ông chỉ là gạt đầu, thuận tiện đem túi văn kiện vừa rồi để bên cạnh bàn đưa cho Tô Noãn:

“Con tiễn Lục bộ trưởng đi, nếu còn chưa ăn cơm chiều, có thể phân phó người giúp việc dưới lầu làm một chút đồ ăn, ăn xong rồi hãy đi.”

“Được, con biết rồi.”

Tô Noãn cúi mình vái chào, đón nhận túi văn kiện mỏng kia, Lục

Cảnh Hoảng cũng chỉ là hướng Cù Dịch Minh gật đầu chào:

“VẬY TÔI CÁO TỪ TRƯỚC.”

Nói xong, liền tao nhã mà dứt khoát xoay người, không quên kéo Tô Noãn theo, đi ra ngoài, Tô Noãn định khép cửa thư phòng lại thì nghe được thanh âm của Cù Dịch Minh:

“Bất luận đáp án cuối cùng của Tô tiểu thư là gì, ta cũng đều tôn trọng quyết định của con.”

Tô Noãn nghe Cù Dịch Minh nói có chút như lọt vào trong sương mù, cô cúi đầu nhìn túi văn kiện trong tay, trước khi đóng cửa lại, nhìn Cù Dịch Minh ngồi trước bàn đọc sách thản nhiên cong lên khoé miệng:

“Tuy rằng không biết là chuyện gì, nhưng con sẽ thực nghiêm túc suy nghĩ.”

Nụ cười trên mặt Cù Dịch Minh ngưng đọng lại, nhìn qua rất giống như là ôn hoà từ ái, ông đưa mắt nhìn Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoảng rời đi, mới đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, nhìn sắc trời tối đen bên ngoài, vẫn còn chìm sâu trong suy nghĩ của mình.

Nếu là món nợ do ông thiếu, vậy thì nên do ông hoàn lại...

Chương 59

Tô Noãn cho rằng Lục Cảnh Hoằng sẽ trực tiếp rời đi, thế nhưng anh lại dẫn cô đi vào nhà ăn của Cù gia, tay anh từ đầu tới cuối cũng không có buông ra, cô cúi đầu nhìn, cong lên khoé môi.

Anh ở lại dùng cơm, là bởi vì cô, bọn họ trước khi đến chưa ăn qua bữa chiều, anh biết, nếu như anh cứ như vậy rời đi, cô nhất định cũng sẽ không quan tâm đi chuẩn bị cơm chiều.

Tô Noãn đi theo bên cạnh Lục Cảnh Hoằng, anh đi không nhanh không chậm, bước chân tao nhã mà khắc chế, do người giúp việc dẫn đường phía trước, thỉnh thoảng khoé mắt anh có chút hăng hái liếc nhìn cô một cái, khoé môi hơi gợn lên.

Trong lúc vô tình chống lại ánh mắt anh, cô cũng chỉ là cười theo, ở dưới ánh sáng rạng rỡ, bên hai gò má trắng nõn thản nhiên thắm ra đỏ ửng, vô cùng rõ ràng.

Kỳ thật, ngay cả chính cô cũng không biết, rốt cuộc ngượng ngùng là vì chuyện gì, có lẽ, đúng như chính cô nói, mặt đỏ bất quá là một thói quen của cô.

Nhưng mà lời này, chính bản thân Tô Noãn cũng hoài nghi độ đáng tin của nó, hướng chỉ là Lục Cảnh Hoằng.

Người giúp việc ở dinh thự đẩy ra cánh cửa lớn nặng trịch, xuất hiện trong tầm nhìn của cô là một không gian tràn đầy phong cách Phương Tây xa hoa rộng rãi, toàn thể bố cục hoàn toàn khác với U Liên dinh thự, nơi đây mang một phong cách khác.

Trên cái bàn dài phong cách Châu Âu mà hoa lệ, khăn trải bàn trắng tuyết, đế cắm nến khéo léo mà tinh xảo, đèn thủy tinh hoa lệ treo trên đỉnh đầu, loé ra hào quang long lánh, nhà ăn này tản ra hơi thở quý tộc.

Dao nĩa lạnh lẽo trong tay bị làm giảm nhiệt, Tô Noãn nhìn đồ ăn ngon đẹp mắt trước mặt, lại không thấy thèm ăn bất cứ cái gì, vô cùng hoa lệ gì đó, cũng hầu như là vô cùng giả dối, cô không có bao nhiêu hứng thú.

Tô Noãn thản nhiên quay mặt đi nơi khác, lọt vào trong tầm mắt cũng là một đĩa thịt bò được cắt tỉa tỉ mỉ, còn có dọc theo bàn là cánh tay thon dài tinh xảo kia, anh đem cái đĩa nhẹ nhàng để trước mặt cô.

“Không sao, dao nĩa quả thật đôi khi làm cho người ta không có thói quen dùng nó.”

Tô Noãn ngẩng đầu nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng, anh đã phát hiện cô vừa rồi không được tự nhiên, ôn hoà cười cười, cánh tay kia không có rút lại mà còn nắm chặt tay cô, kề bên tai cô nhẹ nhàng nói một câu:

“Nếu như em vẫn biểu hiện miễn cưỡng như vậy, anh sẽ cho là em không thích ăn cơm Tây.”

Tô Noãn bỗng dưng quay đầu, một đôi mắt phượng tới gần đón nhận ánh mắt hơi tươi cười của Lục Cảnh Hoằng, cô ngẩn ra một lúc, vì che dấu biểu cảm không biết gọi là gì của mình, thuận miệng bịa ra một câu:

“Nếu em thích đồ ăn Trung Quốc hơn, chẳng lẽ anh làm cho em ăn sao?”

Tô Noãn nói xong chú ý tới trong phòng ăn cũng không chỉ có hai người bọn họ, hai người khoảng cách thân mật khiến cho cô xấu hổ ngó đi chỗ khác, lại bởi vì ngồi ở trên ghế xoay không có góc độ cố định, tiếp tục quay đầu lại thì nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng nhìn chăm chăm cô không chuyển mắt.

“À, nếu thích thì cả đời này đều làm cho em ăn, sao hả?”

Lại lần nữa biến thành lời cầu hôn?

Tô Noãn nhìn mắt anh qua tròng kính chớp chớp, bởi vì quá mức thân cận, khó chịu nhếch miệng, đem dao nĩa xiên lên thịt bò, trong lúc bối rối, giơ lên giữa cô và Lục Cảnh Hoằng.

“Đói bụng ăn chút thịt bò đi!”

Vẻ mặt của cô có chút né tránh, không cho ra một đáp án rõ ràng, cho nên lựa chọn trốn tránh, nói lảng sang chuyện khác, Lục Cảnh Hoằng mỉm cười không có một tia thay đổi.

Anh không có thật sự cúi đầu ăn một miếng thịt bò trong tay Tô Noãn, mà là ngồi trở lại ghế ngồi của mình, ánh mắt như tuyết, anh nâng ly rượu thủy tinh lên, nhẹ nhàng uống một ngụm nhỏ.

Tô Noãn giật giật khoé miệng, tự mình ăn miếng thịt bò này, trong miệng dâng lên mùi vị tiêu cùng thịt bò, cô tự nói với chính mình: nhìn đi, Tô Noãn mi cũng là một đứa ích kỷ!

Cho dù không thể cho anh một đáp án mà anh muốn, nhưng cũng không cách nào đi cự tuyệt anh, chỉ là lập lờ nước đôi trốn tránh, bởi vì cô không thể đưa ra lời hứa hẹn, rồi lại không muốn cứ như vậy mà rời khỏi anh.

Tô Noãn, thì ra mi cũng có lúc bất tri bất giác cũng học thói tham lam, rất lưu luyến người đàn ông trước mắt này ban cho ấm áp cùng quan tâm, rất lưu luyến những thứ gọi là yêu được thốt ra từ miệng anh sao?

Thời điểm cô còn ngồi ngây ra kinh ngạc, Lục Cảnh Hoằng bàn tay xoa nhẹ, anh nhẹ nhàng lau một giọt nước canh dính nơi khoé miệng cô, ánh mắt lạnh lùng tan đi nhường lại cho ấm áp, tựa hồ còn có thương tiếc, khoé miệng thoáng gợn lên một nét cười nhạt.

Tô Noãn nhìn Lục Cảnh Hoằng đêm nay dịu dàng khác thường, sau đó thần kinh của cô khẽ dao động xuống, cô cảm giác là lạ, hiện tại đã hiểu rõ vấn đề, Lục Cảnh Hoằng tại sao bỗng nhiên không để ý đến lễ nghi trên bàn ăn.

Tầm mắt của cô không để lại dấu vết nhìn một lượt khắp nhà ăn, nhìn thấy hai người giúp việc đang đứng ở bên cạnh, trong lòng rõ ràng, Lục Cảnh Hoằng làm như vậy bất quá là muốn nói cho những người ở Cù gia biết: Nhị tiểu thư Cù gia đột nhiên trở lại, sau lưng cô còn có một chỗ dựa là Lục Cảnh Hoằng, cho nên cũng không phải bởi vì bơ vơ không nơi nương tựa mới đến cậy nhờ Cù gia!

Lấy bản thân và bối cảnh gia đình của Lục Cảnh Hoằng, người khác tự nhiên sẽ liên tưởng đến ở trong chính trị Lục gia có nền móng vững chắc, hơn nữa Lục Cảnh Hoằng đối với cô tỉ mỉ chu đáo quan tâm, không thể nói hai người không có gì.

Những người khác cho dù trong lòng đối với Tô Noãn có bất mãn như thế nào đi nữa, nhưng là e ngại Lục Cảnh Hoằng, ngoài mặt sẽ không làm khó Tô Noãn hơn nữa, bất kể là người Cù gia hay là sau này sẽ gặp phải các nhân vật khác nữa.

Lục Cảnh Hoằng anh làm như vậy, chính là muốn nói cho mọi người biết, Tô Noãn là người phụ nữ của anh, dám động đến cô ấy chính là đối địch với anh, anh cũng không hoan nghênh việc lấy quyền đàn áp người, nhưng cũng không ngại thỉnh thoảng đùa giỡn một chút tâm tư để giải trí cuộc sống.

Lúc Lục Cảnh Hoằng rời đi, rất lặng lẽ, không làm kinh động bất kỳ một chủ nhân Cù gia nào, Tô Noãn nghĩ, cho dù người nhà Cù gia có biết cũng sẽ không khách khí đưa tiễn, trừ bỏ Ninh Nhi...

Tô Noãn không biết tại sao mình lại nghĩ tới Ninh Nhi, vị công chúa thân thể yếu ớt nhiều bệnh kia, cho dù bọn cô là chị em, cô cũng không cách nào đối với Ninh Nhi sinh ra chút ý nghĩ thân cận.

Cô đem nó quy tội cho Niếp Hiểu Dĩnh đã để lại di chứng cho cô, bà luôn buộc cô phải cho tuỷ của mình, cô liền đối với Ninh Nhi sinh ra bài xích mà trước đây không có, còn chưa có qua lại sâu sắc, cô liền cự tuyệt cùng Ninh Nhi dán lên hai chữ thân tình!

Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng ở cửa dinh thự U Liên tạm biệt, cô nhìn thấy xe chờ ở cửa, vẫn là chiếc xe tới đón cô, cô phát hiện Cù Dịch Minh không có như trong tưởng tượng cứ như vậy không muốn gặp mặt Lục Cảnh Hoằng.

Lục Cảnh Hoằng đối với việc Cù Dịch Minh an bài xe vẫn không biểu hiện ra cảm xúc khác thường nào, anh xoay người nhìn Tô Noãn, lẳng lặng nhìn chăm chú, sau đó vươn tay đem cô kéo vào trong lòng.

Tô Noãn nhìn thấy có cảnh vệ gác cửa, vừa định đẩy anh ra, Lục Cảnh Hoằng lại chủ động buông lỏng cô ra, thản nhiên nói:

“Anh về trước đây.”

“Được.”

Tô Noãn cũng nhàn nhạt cười cười, lúm đồng tiền rất mờ ảo, cũng không mang theo bất kỳ giả dối nào, cô chờ Lục Cảnh Hoằng lên xe rồi mới quay vào, thế nhưng anh lại chậm chạp không nhúc nhích.

“Anh...”

Lục Cảnh Hoằng lại đột nhiên tiến lên phía trước nửa bước, đỡ lấy hai vai cô, sau đó khi cô kinh ngạc ngược mắt lên, thế nhưng anh lại cúi người hôn lên đôi mắt tiệp của cô, cô co rúm lại hàn lông mi đen dài rung động.

Cô không biết, Lục Cảnh Hoằng là bởi vì muốn cho mọi người càng thêm tin tưởng quan hệ của bọn họ, hay vẫn chỉ là bởi vì, anh muốn hôn cô.

“Vào đi thôi, nếu anh nhớ không lầm, hình như Cù gia có gác cổng.”

Tô Noãn nhướng lên mi mắt, trông thấy chính là dung nhan xinh đẹp mỉm cười của Lục Cảnh Hoằng, sau đó anh nhìn thấy cô mê man khó hiểu, cười đến càng thêm nồng đậm, nghiêng người hôn lên trán cô.

“Anh thật sự hy vọng có thể sớm lấy em mang về nhà, Lục gia không có cửa cấm.”

Không ngừng nói lời kinh người, Tô Noãn cảm thấy lấy chỉ số thông minh của mình, đã bị Lục Cảnh Hoằng quấy nhiễu làm cho suy nghĩ rối loạn, cô sững sờ để mặc anh sửa sang lại một chút tóc của mình:

“Noãn Nhi, em nên để tóc dài đi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì như vậy, anh không cần phải hôn lên mái tóc của em nữa.”

Dưới ánh đèn đường mờ tối, Lục Cảnh Hoằng buông cô ra, trên mặt của anh vẫn luôn lộ vẻ vui cười, ngắm nhìn cô lui về phía sau mấy bước, ngược lại mở ra cửa xe phía sau tài xế ngồi vào.

Tô Noãn đứng nguyên tại chỗ, nhìn xuyên qua mái tóc dài, nhìn về phía cửa kính xe tối đen kia, nhìn không rõ khuôn mặt bên trong xe, cho đến khi xe đi xa, cô mới xoay người, lơ đãng liếc mắt, nhìn thấy được một bóng dáng ở lầu chính lầu hai.

Ngọn đèn vàng nhạt rọi vào tấm rèm màu trắng trong phòng, nhuộm lên vàng sáng sắc mông lung, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy là một đạo thân ảnh nhỏ nhắn mềm mại dần dần đi xa, cho đến khi đạo hình ảnh phác họa tao nhã kia biến mất trên chiếc rèm cửa dung đưa.

Tô Noãn dưới ánh mắt vụt sáng, cô tất nhiên biết đó là ai, đối với việc Niếp Hiểu Dĩnh thế nhưng không có tức giận ra ngoài ngăn trở mà kinh ngạc khẽ cười, cô cho là Niếp Hiểu Dĩnh sẽ không cho phép cô này nọ ở hồ U Liên.

Cô nhàn nhạt liếc qua con đường trước mắt, thẳng tắp đến lầu chính dinh thự, nơi đó sáng lên ngọn đèn ấm áp, cô cũng liếc qua những bông hoa cỏ ven đường kia, sau đó nhấc chân đi về phía lầu phía bắc.

Nếu Cù Dịch Minh nói lầu phía bắc là nơi ở của cô, cô cũng nên tiếp nhận an bài như vậy, chỉ là, trong lúc cô đi qua cửa lớn lầu chính thì

thong thả hạ bước chân, bởi vì cô nghe thấy tranh chấp bên trong.

“Cho dù là để cho tôi nhớ lại những chuyện cũ không vui kia, ông cũng nhất định phải để cho nó vào ở Cù gia sao?”

“Nếu ông thật sự yêu tôi, ông nên lập tức kêu nó ra khỏi đây đi, mà không cần phải gạt tôi đồng ý yêu cầu vô lý của nó như vậy, quay về Cù gia? Dịch Minh chẳng lẽ ông không nhìn ra cha con bọn họ có ý đồ gì sao?”

Tô Noãn quay đầu nhìn vào, hành lang uốn lượn cản trở tầm nhìn của cô, cô chỉ có thể nhìn thấy được thân ảnh trên thảm trải sàn Ba Tư hoa văn phiền phức ngoài đại sảnh phòng khách kia, cô nghe thấy thanh âm ẩn chứa bất mãn cùng hờn giận của Niếp Hiểu Dĩnh.

“Tôi nghe nói ông kêu cảnh vệ đi đến đồn công an làm thủ tục chuyển hộ khẩu, chẳng lẽ ông còn muốn chính thức đem nó trở thành người nhà Cù gia sao? Dịch Minh, nó bất quá chỉ là...”

Tô Noãn không có lập tức rời đi, cô lẳng lặng đứng ở nơi đó, lẳng lặng nghe những lời bà ta nói, cô nghe thấy Niếp Hiểu Dĩnh nghẹn ngào sau đó trầm mặc, tâm trạng lại không khỏi trở nên khoan khoái.

Cũng chỉ là cái gì? Cũng chỉ là một đứa bé mà bà bị người đàn ông khác bức bách sinh ra sao?

Tô Noãn khoé mắt dư quang liếc về chiếc ly thủy tinh bên cạnh, nhìn thấy cái bóng trên thủy tinh, cũng khó trách Niếp Hiểu Dĩnh phản đối cô trở về Cù gia như vậy, mỗi ngày cứ như vậy nhìn thấy một khuôn mặt tương tự như mình, ai chịu nổi nội tâm dày vò đây?

“Hiểu Dĩnh, đây là tôi đã thận trọng suy tính mới đưa ra quyết định, tôi cũng hy vọng bà có thể ủng hộ cách làm của tôi, tôi không biết bà

vì sao phải thống hận đứa bé này như vậy...”

“Tôi không có thống hận bất luận kẻ nào, tôi chẳng qua là không hy vọng một người có ý đồ riêng làm đảo lộn cuộc sống yên tĩnh của chúng ta!”

Niếp Hiểu Dĩnh cắt ngang lời nói của Cù Dịch Minh, vô cùng vội vàng giải thích, thế nhưng ý tứ gần như là giấu đầu lòi đuôi, bà làm sao có thể không oán hận Tô Noãn cùng Tô Chấn Khôn chứ, chẳng qua là không muốn làm cho Cù Dịch Minh lo lắng cho cái loại tâm tình cừu hận này của bà.

“Hiểu Dĩnh, tôi thủy chung hy vọng bà có thể sống vui vẻ, nhưng mà tôi cũng rõ ràng, tình trạng thân thể Ninh Nhi đủ để phá huỷ toàn bộ hạnh phúc của bà, nếu một ngày kia Ninh Nhi thực rời đi...”

“Không! Ninh Nhi sẽ không rời đi, vĩnh viễn sẽ không đi trước tôi một bước rời khỏi cuộc đời này! Cho dù là có hy sinh toàn bộ cuộc sống của tôi, tôi cũng muốn để cho Ninh Nhi bình yên sống sót!”

Thanh âm của Niếp Hiểu Dĩnh thanh nhã tự phụ, giọng nói lại khó nén lãnh khốc cùng quyết tuyệt, mà phương pháp cứu Ninh Nhi trong lời nói của bà, Tô Noãn lạnh lùng trào phúng cười cười, Niếp Hiểu Dĩnh từ đầu tới cuối cũng không chân chính buông tha!

Tô Noãn đứng ở đó, ánh mắt ném đi qua, nhìn thấy bóng dáng trên thảm sàn, thản nhiên lạnh lùng, cô nghe thấy Cù Dịch Minh bất đắc dĩ thở dài cùng khuyên can, còn có thanh âm chua ngoa ghen ngào của Niếp Hiểu Dĩnh.

“Hiểu Dĩnh, tôi chưa từng nghĩ qua lấy sinh mệnh của đứa bé khác để đổi lấy Ninh Nhi khoẻ mạnh, thân thể đứa bé kia... tôi cũng đã biết, bà làm sao có thể vẫn không rõ?”

“Không phải bây giờ nó vẫn sống tốt đó sao? Tôi bắt quá chỉ là muốn cứu con gái của tôi, tại sao ông còn muốn trách cứ tôi? Chẳng lẽ ông không biết thân thể Ninh Nhi...”

“Đứa bé kia cũng là con gái mà bà mang thai mười tháng khổ cực sinh ra, Hiểu Dĩnh, cho dù bà không cách nào đối xử với nó như đối với Ninh Nhi, cũng không nên đối xử như thế với đứa bé kia, đứa bé kia mấy năm nay cuộc sống cũng không được tốt cho lắm.”

“Cù Dịch Minh, chẳng lẽ ông thực sự cảm thấy tôi sẽ cam tâm tình nguyện vì người đàn ông khác sinh con sao?”

Phòng khách sáng ngời bên trong lầu chính hoàn toàn yên tĩnh, ngực Tô Noãn bị giáng một đòn nghiêm trọng, bên tai cô quanh quẩn từng lời Niếp Hiểu Dĩnh đã nói qua:

“Năm đó thoả thuận với Tô Chấn Khôn, chỉ cần tôi sinh ra đứa bé trong bụng, ông ta sẽ để tôi rời đi, sẽ không trói buộc tôi ở lại cái nơi bần cùng đó nữa.”

“Lúc cô sinh ra, tôi thiếu chút nữa đã lỡ tay bóp chết cô... Tuy rằng trên người cô chảy một nửa dòng máu của tôi, nhưng tôi thật hy vọng cô đang đứng trước mặt tôi chết đi.”

Dùng giọng điệu lãnh đạm tao nhã nói ra những lời này, lại giống như một con dao sắc bén đâm vào lồng ngực cô, bây giờ nhớ lại, cũng chỉ có thân nhiên thương hại đối với Niếp Hiểu Dĩnh, tuy rằng, bản thân cô cũng cần người ta thương hại.

Ninh Nhi chết đi, trụ cột chống đỡ tinh thần Niếp Hiểu Dĩnh cũng sẽ sụp đổ theo, cô là hy vọng sống sót duy nhất của Ninh Nhi, nhưng cô lại không muốn vì cô em xinh đẹp kia vô tư dâng hiến chính mình.

Nếu Ninh Nhi là công chúa Bạch Tuyết thiện lương nhu nhược, như vậy Tô Noãn cô, nhất định là chị của công chúa Bạch Tuyết, một công chúa giả dối có ý nghĩ xấu xa độc ác, sau khi em gái qua đời, mưu toan chiếm đoạt tất cả những thứ vốn thuộc về em gái.

Tô Noãn đáy mắt thoáng qua tự giễu mỉa mai, cô bĩu môi, nhìn thân ảnh khẽ run kia, giống như có thể cảm nhận được nội tâm vô cùng thống khổ cùng giãy giụa của Niếp Hiểu Dĩnh, chỉ là, cô không sinh ra chút đồng tình nào.

“Tôi bất quá chỉ là vì muốn tranh thủ một cơ hội sống sót cho Ninh Nhi, chẳng lẽ là sai sao? Ông nói đứa bé kia mấy năm nay quả thực sống không tốt, một đứa bé không được vui vẻ chào đón ra đời, làm sao có thể hạnh phúc được chứ?”

“Tôi có thể nói bác sĩ Lâm dùng các biện pháp phòng chống tốt nhất cho nó, mua thuốc bổ tốt nhất cho nó bồi bổ sức khỏe, hưởng hờ, nếu nó có mưu tính quay về Cù gia, chẳng lẽ sẽ không nghĩ tới mình nên hiến tuỷ hay sao?”

“Hiểu Dĩnh, tôi đã cho rằng tôi là người hiểu rõ bà nhất, cho nên mấy năm nay vẫn luôn dung túng bà, nhưng tôi cũng sẽ không cho phép bà không từ thủ đoạn đi thương tổn người vô tội.”

Nghe thanh âm của Cù Dịch Minh cũng không còn bình thản như vừa rồi, kiên định không cho phép, ngầm có ý bất mãn đối với những việc làm trong quá khứ của Niếp Hiểu Dĩnh, nhưng cũng không cách nào che dấu tình yêu trong lời nói đối với Niếp Hiểu Dĩnh.

“Người vô tội? Ninh Nhi vô tội biết bao, mấy năm nay liên tục chịu đựng ốm đau hành hạ, tôi chỉ là muốn cứu con của mình, muốn nhìn thấy nó có cuộc sống giống như người bình thường, nguyện vọng

nhỏ như vậy cũng là chuyện xa vời sao?”

Niếp Hiếu Dĩnh ngữ điệu đã muốn nói không nên lời, Tô Noãn không cần nhìn, cũng có thể đoán được những giọt nước mắt đang chảy ra từ đôi mắt phượng xinh đẹp kia.

Niếp Hiếu Dĩnh muốn Ninh Nhi sống không có gì sai, bà muốn có cuộc sống bình yên cũng không phải là một loại sai lầm, song khi hai người va chạm nhau, lại là một sai lầm không cách nào xoá đi được.

Không có Tô Noãn, Ninh Nhi không thể sống, nhưng là bây giờ đã xuất hiện lựa chọn một trong hai tình huống:

Ninh Nhi cần tuỷ để duy trì sinh mạng, ngoài Tô Noãn, trên thế giới này cũng không tìm được người cho tuỷ thích hợp nào khác.

Mà Tô Noãn năm xưa bị bệnh tim nghiêm trọng, mặc dù bây giờ, cũng chưa khôi phục hoàn toàn, một khi nằm trên bàn mổ hiến tuỷ, bất cứ lúc nào cũng có thể bởi vì lây bệnh khuẩn mà chết đi.

Cho nên, kết quả xấu nhất, là giữa cô và Ninh Nhi, chỉ có một người có thể sống.

Trong đầu Tô Noãn rõ ràng lý giải suy nghĩ như vậy, cô không có bất kỳ thương tâm tuyệt vọng nào, chỉ là lạnh lùng chột hiểu, lạnh lùng vứt mấy thứ suy nghĩ này sang một bên, hai tay rũ xuống bên người rất nhanh dùng sức.

Cô bỗng nhiên hiểu rõ vì sao Tô Chấn Khôn nhất định kêu cô từ ngàn dặm xa xôi chạy đến kinh thành tìm Cù Dịch Minh, mà không phải trực tiếp đi bệnh viện thành phố A tìm Niếp Hiếu Dĩnh.

Có lẽ, Tô Chấn Khôn đã sớm dự đoán được, chỉ có Cù Dịch Minh

mới có thể ngăn cản được hành vi điên cuồng của Niếp Hiếu Dĩnh, vì Ninh Nhi, Niếp Hiếu Dĩnh cái gì cũng có thể làm, chỉ là....

“Hiếu Dĩnh, tôi sẽ không đồng ý để cho bà lại đi thương tổn đứa bé kia.”

“Cho nên ông đưa nó vào Cù gia, chính là vì để bảo vệ đề phòng tôi đến gần nó sao? Cù Dịch Minh, tôi thế nào lại không biết, thì ra ông đối với Ninh Nhi đúng là tàn nhẫn như vậy!”

Tiếng đồ sứ vỡ vụn bén nhọn vang lên lạnh lạnh, cũng hoàn toàn phá vỡ bóng đêm yên tĩnh, giống như là tờ giấy đen bị xôn xao một tiếng xé thành hai nửa, để lộ ra mảnh tối tăm phá huỷ lòng người lãnh khốc.

Trên hành lang vọng ra tiếng giày cao gót rối loạn giẫm trên nền đất, Tô Noãn cũng không có chuyển bước, bọn cô gặp nhau ở cửa, Tô Noãn thản nhiên nhìn sắc mặt tái nhợt cùng khoé mắt ướm át của Niếp Hiếu Dĩnh.

Niếp Hiếu Dĩnh không ngờ tới Tô Noãn thế nhưng đứng ở chỗ này, trên khuôn mặt cao nhã xinh đẹp toát ra lạnh lùng kinh ngạc, một đôi tay nhỏ nhắn mềm mại trắng nõn khép lại áo choàng trên người, bà đảo qua khuôn mặt Tô Noãn:

“Vào Cù gia thì sao chứ, là của Ninh Nhi, cô cũng đừng hòng muốn lấy đi, nếu cô vẫn không nhìn rõ thân phận của mình, làm ra cái chuyện đi quá giới hạn, đừng trách tôi đến lúc đó không khách khí.”

Tô Noãn xa lạ thu lại hơi thở xa cách, cô ngậy ngợ giơ lên khoé môi, lặng lẽ lộ ra nụ cười yếu ớt ấm áp, nhưng không có chạm tới đáy mắt:

“VẬY bà nhất định phải bảo vệ tất cả cho Ninh Nhi, bởi vì tôi sẽ dùng hết hơi sức để tới tranh giành.”

Niếp Hiếu Dĩnh nhìn đứa bé Tô Noãn kia giống như không chỗ nào che dấu cười cười, Tô Noãn duy trì thẳng thắn thành khẩn trong sáng làm cho bà tức giận đến lồng ngực phập phồng lên xuống, hé ra khuôn mặt tinh xảo âm trầm.

Tô Noãn thủy chung ngây thơ đơn thuần cười, điểm này làm cho Niếp Hiếu Dĩnh cuối cùng không chịu đựng được nữa, không hề nhìn đến Tô Noãn, dời đi tầm mắt, lại tràn ra một giọt lệ, bà chưa kịp lau đi, liền cùng Tô Noãn lướt qua nhau.

Tô Noãn nghe được Niếp Hiếu Dĩnh ở bên tai cô bỏ lại một câu, đó là ẩn nhẫn bóp chết phần nộ của bà:

“Chỉ cần Ninh Nhi có thể sống sót, bằng mọi giá cái gì tôi cũng sẽ làm...”

Tô Noãn bình tĩnh nghe xong, bỗng nhiên thản nhiên cười rộ lên, thanh thuần xinh đẹp vô cùng, cô nghiêng người, nói với Niếp Hiếu Dĩnh lướt qua mình:

“Không quan hệ gì đến tôi, tôi và Cù gia một chút quan hệ cũng không có, người nhà Cù gia với tôi mà nói, là người xa lạ nhất!”

“Cô!”

Niếp Hiếu Dĩnh không dám tin quay đầu lại, một đôi mắt phượng bởi vì kinh ngạc trừng lớn, nước mắt dâng tràn, gắt gao nhìn chăm chú Tô Noãn, Tô Noãn lại không hề cảm giác, bình tĩnh cười như cũ.

“Nếu cô còn muốn gặp lại Tô Chấn Khôn, tốt nhất đừng động tâm tư

không đứng đắn, bằng không đừng trách tôi không khách khí!”

Niếp Hiếu Dĩnh nước mắt không chỗ rơi xuống, thấm ướt cằm dưới của bà, bà nâng ngón tay nhỏ nhắn lên, không để lại dấu vết lau đi, trong mắt loé ra một tia ngoan tuyệt sắc bén.

Tô Noãn cũng không hoài nghi Niếp Hiếu Dĩnh đối với bọn họ lòng dạ phụ nữ độc ác, cô lẳng lẳng gật gật đầu, dưới ánh mắt xinh đẹp kia vụt sáng:

“Nếu ba chết tôi cũng sẽ đi theo cùng ông ấy, giống như người chết máu đọng lại, không biết có dụng cụ nào có thể rút máu người chết ra đem ghép cho người sống?”

“Cô cũng dám uy hiếp tôi!”

Niếp Niều Dĩnh cắn giận trừng mắt với Tô Noãn, Tô Noãn lại hờ hững dời tầm mắt đi, trong không khí là thanh âm tĩnh lặng của cô:

“Ba nói cuộc đời của ông đã không còn kỳ vọng điều gì, có lẽ bà giết ông ấy cũng là một loại giải thoát, mà tôi trước hết sẽ sống sót, hoàn thành tốt nguyện vọng của ông ấy, bà cũng biết tôi có thể đợi, chỉ cần Ninh Nhi có thể chống đỡ được.”

“Cô so với Tô Chấn Khôn còn đáng sợ hơn!”

Niếp Hiếu Dĩnh thê lương nói xong, không hề cảnh cáo cô, mà là xoay người đi về phía cửa lớn dinh thự, áo choàng của bà ở trong gió nhẹ nhàng nâng lên một góc.

Tô Noãn thản nhiên nhìn Niếp Hiếu Dĩnh thống khổ, cô biết, là Tô Noãn cô, đem một vị phu nhân tao nhã bức bách đến rơi vào tình huống không cách nào nhẫn nại nữa.

Cô nghĩ, nếu Niếp Hiểu Dĩnh biết, hai mươi mấy năm nay Tô Chấn Khôn đều cùng con gái của mình như là người xa lạ, có lẽ sẽ vui vẻ một chút, nhưng mà, cô vĩnh viễn sẽ không nói cho Niếp Hiểu Dĩnh biết sự thật này.

Tô Noãn nghe thấy thanh âm cửa sắt dinh thự mở ra, hoà lẫn với thanh âm của xe Mercedes Benz, đèn xe lúc sáng lúc tối quan sát một mảnh vườn hoa bách hợp sinh trưởng trong phòng ẩm, chỉ cần liếc mắt một cái, Tô Noãn không đi nhìn nữa.

Cô lạnh lùng xoay người, lại vừa lúc đụng vào người giúp việc từ bên trong đang đi ra ngoài, trong tay người giúp việc đang cầm một cái ki hốt rác rơi xuống đất, mảnh sứ vỡ vụn rơi đầy đất.

Đó là một bình gốm sứ Thanh Hoa, vốn nên được cắm đầy hoa bách hợp thuần khiết, Tô Noãn lui về sau một bước, lại hụt chân, cô quên mất mình đang đứng trên bậc thang, cả người ngã về sau té xuống, té ngã trên mặt đất.

Lòng bàn tay trắng nõn đặt trên mảnh gốm sứ nhỏ, trong đêm tối tĩnh lặng phát ra âm thanh yên tĩnh.

Tô Noãn rất nhanh liền từ trên mặt đất đứng lên, bàn tay đầy máu, người giúp việc lo lắng cúi đầu giải thích, Tô Noãn bất quá chỉ là tùy ý cười cười, không có bởi vì đau đớn mà tức giận rơi lệ.

Cô lặng lẽ nhìn lòng bàn tay chảy ra dòng máu đỏ tươi kia, thậm chí là dùng một loại vẻ mặt thương xót nhìn chăm chăm vào nó, không có nước mắt.

Sau đó dùng một tay kia đè lại miệng vết thương, vẩy tay ra hiệu cho người giúp việc nơm nớp lo sợ rút lui, chuẩn bị đi về phía bắc lầu, cô

cảm thấy Cù gia lớn như vậy hẳn trong phòng có chuẩn bị sẵn hộp cứu thương.

Những giọt máu này rất là trân quý, hơn nữa ở trong mắt Niếp Hiểu Dĩnh, thậm chí so với bản thân bà còn trân quý hơn.

Nếu Niếp Hiểu Dĩnh biết cô chảy nhiều máu như vậy, đảm bảo sẽ nổi trận lôi đình, bởi vì cô tình nguyện đi rửa dưới vòi nước, cũng không muốn đem nó hiến cho Ninh Nhi.

Bàn tay Tô Noãn ấn miệng vết thương bị một cổ ấm áp nhuộm đỏ, cô hướng tới không khí rét lạnh cười cười, muốn nhấc chân rời đi, khi quay đầu lại nhìn thấy Cù Dịch Minh.

Tô Noãn không có đi suy đoán Cù Dịch Minh đứng ở đó từ khi nào, cô chỉ là nhẹ nhàng khom người chào hỏi, trong bóng đêm mờ tối, vài giọt chất lỏng chảy thấm khe hở nền gạch dưới chân cô.

“Con về Bắc lâu trước đây, chú cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tô Noãn lễ phép nói xong, cười nhạt định thối lui, Cù Dịch Minh lại gọi cô ở lại:

“Nha đầu, theo chú vào trong một chuyến.”

Nụ cười Tô Noãn dần dần tiêu tán, cô nhìn thấy Cù Dịch Minh quay lưng lại, đi trước vào biệt thự, một lát sau bỗng nhiên dừng lại, cô cũng đi theo vào, mặc kệ tay cô còn chưa có băng bó.

Lòng bàn tay đau đớn đã muốn không còn cảm giác, phòng khách sáng ngời rộng mở cũng làm cho máu chảy đầm đìa nơi bàn tay cô lộ rõ dưới mắt Cù Dịch Minh, cô cũng không cố ý đi che dấu, chỉ cười trừ.

Cù Dịch Minh cũng không liếc nhìn tay cô lấy một cái, ông đi đến bên cạnh sofa cầm điện thoại lên, bấm liên tục các con số, khi điện thoại được thông, Tô Noãn nghe được ông nói:

“Gọi bác sĩ gia đình đến một chuyến.”

Tô Noãn giống như là bị giội một chậu nước đá từ đầu đến chân, khi Cù Dịch Minh cúp điện thoại xuống, phân phó người giúp việc lấy ra một cái hòm thuốc, ông mở hòm ra, lấy băng gạc cùng viên thuốc hoà tan ra, hướng Tô Noãn nở ra một nụ cười ôn hoà:

“Tuy rằng chú không học qua ngành y, nhưng tốt xấu cũng từng đánh giặc, bản thân bị biết bao vết thương, trước khi bác sĩ đến, hãy để cho lão đầu tử chú giúp con xử lý miệng vết thương trước đi.”

Tô Noãn có chút không biết phải làm sao, cô thề, quan hệ của bọn họ so với người xa lạ cũng không thể thân mật hơn một chút, trên thực tế, cô đối với Cù gia còn có rắc tâm khác.

Cô một lần cảm thấy, Cù Dịch Minh đoán được lý do cô muốn tới Cù gia, nhưng vẫn là đồng ý yêu cầu này của cô, cô cho rằng, ông chỉ là muốn nhìn xem cô làm sao làm trò khi đùa giỡn trong năm ngón tay của phật Như Lai...

Nhưng mà, hành động và lời nói hiện tại của Cù Dịch Minh đã tràn đầy thân thiết hoà ái của người ba hiền lành, đôi mắt Tô Noãn bỗng nhiên có chút phiếm hồng, bởi vì trong lòng cô bỗng nhiên chợt hiện ra hình ảnh của ba.

Khó có thể tưởng tượng, tại một giây này, cô lại đen vị tham mưu trưởng cao cao tại thượng này nhận làm thành ba của mình, ba của cô chưa từng quan tâm cô như vậy, cho nên, Cù Dịch Minh lúc này

trong nháy mắt mở ra tất cả kỳ vọng cảm tình của cô đối với ba trong quá khứ.

Có một số việc, cô chưa bao giờ nói ra miệng, chưa bao giờ suy nghĩ qua, có hay không đại biểu cho cô chưa bao giờ quan tâm tới?

“Nha đầu lo lắng chú xử lý không tốt, hại con bị lây nhiễm sao?”

Tô Noãn nghe tiếng liền tỉnh táo lại, vô cùng lập tức, cô thu hồi chua xót trong lòng, đi đến bên cạnh sofa ngồi xuống, đối mặt Cù Dịch Minh cứng chiều dung túng cười, khẽ thở dài:

“Không biết người khác biết phó tổng tham mưu trưởng trung ương quân uỷ bằng bó vết thương cho con, sẽ có biểu tình thế nào đây.”

Cù Dịch Minh đối với một câu nói không đầu không đuôi của Tô Noãn sững sốt vài giây, lập tức liền cười ra tiếng, tiếng cười thật thoải mái vui vẻ, nhìn qua giống như đã lâu không cười như vậy.

Ông cẩn thận lau sạch sẽ vết máu cùng vết bẩn trong lòng bàn tay cho Tô Noãn, sau đó đem miếng bông gòn chấm thuốc đỏ lau miệng vết thương của cô, khi xử lý sơ lược xong, bác sĩ gia đình đã tới.

Tô Noãn theo tiếng nhìn lại, là người phụ nữ chăm sóc cho Ninh Nhi khi cô lần đầu tiên tới Cù gia ở bên ngoài phòng gấp qua, không nghĩ tới thì ra là bác sĩ gia đình của Cù gia, sau đó người đó nhìn Tô Noãn mỉm cười gật đầu tỏ ý chào hỏi.

“Bác sĩ Lưu, xem kỹ một chút, vừa rồi tôi không có chú ý xem có mảnh vỡ nhỏ nào găm vào không, nếu thật nghiêm trọng, chúng ta có thể lập tức đi bệnh viện.”

Tô Noãn bị bác sĩ gia đình nắm tay cứng đờ, cô rũ xuống mắt tiếp

che lại tâm tình của mình, cô không có nhìn tới vẻ mặt Cù Dịch Minh, chỉ là im lặng lắng nghe ông ân cần hỏi bác sĩ tình huống của cô.

Cô là lần đầu tiên gặp được trưởng bối quan tâm như vậy, có loại kinh ngạc chưa từng thấy xưa nay, sau đó là mờ mịt khó hiểu, cô không biết phải nên ứng đối quan tâm của Cù Dịch Minh như thế nào.

Cô cho rằng đến Cù gia, cô chỉ cần duy trì một khoảng cách với mọi người, sau đó thực hiện được mong muốn yêu cầu của ba, như vậy sau này cô có thể trở lại bên cạnh ba, bọn họ không còn bị bất luận kẻ nào khống chế nữa.

Chỉ là, bất ngờ xảy ra chuyện Cù Dịch Minh quan tâm chăm sóc làm cho cô bắt đầu nghi ngờ, trước đó một khắc ông mới vừa cùng người vợ âu yếm của ông xảy ra tranh chấp, mà ngọn nguồn tranh chấp cũng là vì cô, mà Cù Dịch Minh vẫn như cũ đối tốt với cô như vậy.

Cô không phải là con của ông, cũng không có đi cứu con gái của ông, ông căn bản không cần phải lấy lòng cô như vậy, cho dù là muốn bồi thường, cũng không nên đạt tới trình độ như vậy, giống như một đôi cha con thật sự.

Cô không xác định được Cù Dịch Minh có phải hay không muốn mượn chuyện này cảm động cô, sau đó làm cho cô cam tâm tình nguyện đi cứu Ninh Nhi, mà một màn cô nghe được vừa rồi ở cửa bất quá chỉ là do bọn họ tự biên tự diễn?

Không thể trách cô đem lòng tốt của người khác cho rằng lòng lang dạ thú, cô không thể không cảnh giác, từng ngu muội làm cho cô mất đi nhiều thứ, nếu cô còn không học được khôn ngoan, thua thiệt cũng chỉ là bản thân cô.

“Tham mưu trưởng yên tâm, thương thế tiểu thư không đến nỗi nghiêm trọng, lát nữa tôi sẽ tiêm cho tiểu thư một mũi thuốc chống phong đòn gánh, kết hợp với uống thuốc là được rồi.”

Tô Noãn nhìn bàn tay bị bao kín, đôi mắt loé loé, đồng thời bác sĩ gia đình đứng lên, cô cũng đứng lên theo, định rời đi, Cù Dịch Minh không có tiếp tục giữ lại, chỉ là đem túi văn kiện cô để lại đưa lại cho cô:

“Sau khi trở về nhớ kỹ phải uống thuốc, nếu tay đau thì gọi người giúp việc trong lầu gọi điện thoại tìm bác sĩ Lưu, biết chưa?”

Đối với Cù Dịch Minh cẩn thận dặn dò, Tô Noãn im lặng vài giây, ngay sau đó nhàn nhạt lặng lẽ nở nụ cười:

“Tại sao chú phải đối với con tốt như vậy? Nếu như là bởi vì Ninh Nhi, chú không cần phải lo lắng như vậy.”

Cù Dịch Minh nhìn đứa bé toàn thân đầy gai này, sau khi trầm mặc một lúc, lại ha ha cười rộ lên, nụ cười thật ấm áp, khoan dung mà từ ái:

“Nếu chú nói, chú muốn đem con trở thành đứa con ruột thịt yêu thương, con tin không?”

Đáp án của Cù Dịch Minh làm cho Tô Noãn khẽ mỉm cười, cô không có cho ra câu trả lời, sau đó lại nghe thấy thanh âm của Cù Dịch Minh:

“Nha đầu, con nên cắt tóc rồi đó.”

Tô Noãn nâng lên cánh tay bị băng gạc quấn thật dày, sờ sờ mái tóc

dài trên trán, mím môi gật đầu:

“Dạ, sáng mai con sẽ đi.”

Câu trả lời của cô giống như là một loại thi hành mệnh lệnh, Cù Dịch Minh thờ dài, lại không đi sâu nghiên cứu thái độ của Tô Noãn, mà là thay đổi đề tài:

“Ngày mai sau khi cắt tóc xong, kêu Tiểu Chu chở con đi mua quần áo đi, nếu thấy thích cái gì thì cứ mua, ngày mai chú sẽ kêu Tiểu Chu đưa thẻ cho con.”

Tô Noãn hướng Cù Dịch Minh cúi người vái chào, rất cung kính lễ phép, cô lên tiếng chúc ngủ ngon liền xoay người rời đi, Cù Dịch Minh lại đột nhiên bổ sung thêm một câu:

“Mấy ngày nữa là sinh nhật Ninh Nhi, thân thể nó không được tốt nên nhất định ở lại thành phố A, chú đã đồng ý tham gia tiệc sinh nhật của nó, đến lúc đó chúng ta cùng nhau trở về đi.”

“Được, con biết rồi.”

Cù Dịch Minh đưa mắt nhìn Tô Noãn đi ra biệt thự, ông thu hồi tầm mắt, liền chú ý thấy một vũng nước ở vỉa hè, còn có mấy nhánh hoa bách hợp, đó là bình đồ sứ thanh hoa vừa rồi còn ở trên bàn trà bị vỡ nát lưu lại.

Ông xoa nhẹ nếp gấp mi tâm, đứng lên, bước đến phía trước cửa sổ, nương theo ánh trăng ông nhìn thấy Tô Noãn một đường đi xuyên qua đình viện, dưới bầu trời đêm xa xăm, một đạo thân ảnh cô độc làm đau mắt người.

Cù Ý Thần nhú chân mày đẹp nhìn theo tầm mắt Cù Dịch Minh, liền

nhìn thấy Tô Noãn đi nhanh về phía Bắc lâu, anh đối với cô gái đột nhiên đến ở Cù gia cũng tồn tại nghi hoặc, nhưng phần nghi hoặc này giấu ở đáy lòng.

Cô bé này trong vòng một đêm liền trở thành Nhị tiểu thư Cù gia – em gái của anh, tối hôm qua anh vừa về tới nhà liền nghe thấy dì Dĩnh cùng ba cãi nhau, cũng biết được dì Dĩnh trước khi gả cho ba đã có một đứa con.

Anh cho rằng dì Dĩnh đối với việc ba đem đứa con gái lưu lạc bên ngoài của dì về nhà, dì Dĩnh sẽ vui đến muốn khóc, vậy mà dì Dĩnh lại đi uy hiếp ba kêu cô gái tên gọi Tô Noãn chuyển vào nhà này dọn đi ra ngoài, mặc dù ba phản đối tổn hại cô ấy, kiên trì cách làm của mình.

Anh không hiểu, rõ ràng là mẹ con, hai mẹ con vẫn là nhiều năm không gặp mặt nhau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới có thể khiến cho quan hệ của hai người cứng ngắc đến nước này?

Anh mới vừa rồi nhìn thấy ba quan tâm Tô Noãn, trong mắt của ba là thương tiếc, cùng trù mến không giống như giả vờ, cho dù đối với anh ba cũng chưa từng hoà ái qua như vậy, điều này làm cho anh mém chút nữa cho rằng Tô Noãn là con gái ruột của ba.

“Ba, cô bé này chính là người thích hợp với tuý của Ninh Nhi sao?”

Cù Dịch Minh quay đầu đi, tầm mắt nhìn qua bình bình đạm đạm, nhưng một đôi mắt sắc bén mơ hồ để lộ ra ý dò xét, Cù Ý Thần đứng nơi đó, không né tránh không che dấu, muốn từ ánh mắt của ba nhìn ra chút gì đó.

“Ngay cả con cũng cho rằng, ta đối tốt với cô ấy bất quá là để cho cô ấy hiến tuý cho Ninh Nhi sao?”

“Ba, bác sĩ nói thân thể Ninh Nhi chuyển biến xấu...”

Cù Ý Thần còn chưa nói xong, Cù Dịch Minh liền nâng lên một bàn tay ngăn anh, hiểu ý gật đầu:

“Con quay về lầu tây trước đi, chuyện này ta sẽ xử lý, con đừng nhúng tay.”

Cù Ý Thần tự nhiên biết ba đang đuổi mình đi, cũng không tiếp tục hỏi nhiều nữa, liền tự mình rời đi, để mình Cù Dịch Minh đứng ở bên ngoài cửa sổ, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Bắc lâu.

— — — — —

Nằm ở trên ghế sofa phòng khách để làm đẹp tóc, Tô Noãn nhìn một ít tóc mái dài qua gương, khi thợ cắt tóc nói câu “Cắt” liền quyết đoán nhắm nghiền hai mắt.

Dòng nước ấm áp róc rách lướt qua đỉnh đầu cô, bàn tay thành thạo dịu dàng mát xa lên da đầu cô, cô cảm thấy mệt chết đi, cảm giác mệt mỏi đánh úp tới trước mặt, muốn cứ như vậy mà ngủ.

Tối hôm qua ở dinh thự U Liên cô cũng không ngủ được ngon giấc, cũng không phải phòng không tốt, ngược lại, phòng ngủ Bắc lâu được trang hoàng tinh xảo mà ấm áp, giống như là tấm cung của công chúa, nhưng mà cô còn chưa có học được thưởng thức những thứ vô cùng xa hoa kia.

Cô vẫn híp mắt, hưởng thụ an tĩnh trong chốc lát, tóc của cô được khăn mặt lau khô, sau đó được đỡ đứng dậy đưa đi đến ghế ngồi, cô chóng mặt theo sát lực đạo nâng đỡ này bước đi.

Thợ cắt tóc lau một lát, liền dừng động tác, Tô Noãn kinh ngạc mở mắt ra, trong tầm mắt mờ lung, từ trong gương chiếu ngược ra chính là khuôn mặt anh tuần hé ra góc cạnh rõ ràng, anh ta đang cười dài nhìn cô:

“Thật là trùng hợp!”

“Là anh, Thái Luân Tư?”

Tô Noãn không ngờ tới ở đây lại gặp được Thái Luân Tư, cô rất cuộc cũng nhớ tên anh, điều này làm cho Thái Luân Tư đặc biệt vui mừng, một đôi mắt màu xanh dương xám thâm thủy tràn đầy ý cười.

“Không nghĩ tới cô còn nhớ rõ tôi, điều này làm cho tôi có chút được sung ái mà lo sợ.”

Thái Luân Tư khẽ cúi người xuống, kề sát vào Tô Noãn, hơi thở đàn ông thành thực quấn quanh ở chóp mũi, Tô Noãn cảm thấy khó chịu muốn lùi ra, một cái khăn lông lớn lại bao trùm xuống, che cả khuôn mặt cô.

Sau một lúc xoa xoa chà chà, mới bị xốc lên, cô lại nhìn thấy ánh sáng, cũng hiểu được, người gọi đầu giúp cô cũng chỉ sợ là anh!

Đối mặt với ánh mắt quan sát của Tô Noãn, Thái Luân Tư cười ha ha, không có phủ nhận, đem khăn mặt ném cho thợ cắt tóc đứng một bên, xoay người đi tới một bên ghế sofa ngồi xuống, hai chân thon dài vén lên:

“Nếu trùng hợp gặp nhau buổi trưa vậy thì cùng nhau đi ăn cơm trưa đi.”

Tô Noãn nhìn từ trong gương trưng ra khuôn mặt tươi cười, Thái

Luân Tư lại hướng cô trừng mắt nhìn, hàng lông mày của anh bình thường so với người Trung Quốc hơi cao, hai mắt có vẻ thâm thúy, đôi mắt đẹp hai mí rõ ràng, giờ phút này nhìn lại giống như là một con sói xám to lớn.

Tô Noãn biết anh không có ác ý, hơn nữa anh cũng từng giúp mình, cô không có lý do gì đi cự tuyệt, hướng chi anh và Lục cảnh Hoằng quen nhau, nếu như thực không ổn, cô cũng có thể gọi Lục Cảnh Hoằng đến đây.

“Cô định chờ tôi cắt tóc à.”

“Vinh hạnh của tôi.”

Thái Luân Tư ngồi ở trên ghế sofa, gợn lên khoé môi thản nhiên cười, dùng một loại ánh mắt ấm áp nhìn Tô Noãn ngồi trước gương buồn ngủ, làm cho người ta dễ dàng liền phát hiện ra thương thức cùng yêu thích trong ánh mắt kia.

Tô Noãn mở mắt ra liền nhìn thấy Thái Luân Tư buông tạp chí đứng lên, anh đi đến cạnh cô, nhìn trong gương ánh lên một đầu tóc ngắn nhẹ nhàng khoang khoái bén nhọn của Tô Noãn, cười hứng thú:

“Bộ dạng này làm cho tôi nhớ lại lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, nhìn từ phía sau, mọi người ai cũng sẽ cảm thấy cô giống như là một thiếu niên thanh tú.”

Tô Noãn nhú mày, đứng lên, hơi quay đầu, vài lọn tóc ngắn lay động ở hai bên má, cô lơ đãng cười yếu ớt, hờ hững gật đầu, giống như nhớ lại trường hợp bọn họ gặp nhau.

Thái Luân Tư rất mau cũng phát hiện tay cô bị thương, Tô Noãn chỉ cười thoáng qua, khi thấy cảnh vệ viên và xe có Hồng Kỳ chờ ở cửa

thì Thái Luân Tư cau mày nheo mắt lại.

“Đây là nhân viên cảnh vệ của cô hả?”

Nhìn cảnh vệ viên quân trang phẳng phiu xuống xe đi tới, Thái Luân Tư lôi kéo ống tay áo Tô Noãn, nhẹ giọng hỏi bên tai cô, hô hấp của anh phun vào vành tai cô, Tô Noãn không quen dịch qua bên cạnh nửa bước, cười cười:

“Chỉ có thể nói là tạm thời cho tôi mượn thuộc hạ dùng.”

Thái Luân Tư khom môi cười nhìn Tô Noãn, chỉ là khoé mắt dư quang chiếu tới bản số xe, đó là bản số quân đội, nhìn chiếc xe này, chỉ sợ thân phận trong quân đội không thấp.

Trong lòng anh tự mình suy nghĩ, trên mặt lại không nói gì, chỉ là cùng nhân viên cảnh vệ nhả nhủ mấy câu, liền dẫn Tô Noãn đi dùng cơm, mà chiếc xe Hồng Kỳ kia từ đầu tới cuối đều đi theo bọn họ.

Hình như là rất không tin cách làm người của anh, lo lắng anh bắt cóc Nhị tiểu thư của bọn họ, không thể phủ nhận, khi anh nghe cái từ Nhị tiểu thư thì cũng sững sốt, anh biết thân phận bối cảnh của Tô Noãn, Lục Cảnh Hoằng đều đã nói với anh.

Chợt đột nhiên trong đầu hiện lên cái tên Lục Cảnh Hoằng, Thái Luân Tư quay đầu nhìn về phía Tô Noãn trên ghế lái phụ, cô cảm nhận được anh nhìn chăm chú, chỉ là thản nhiên mỉm cười, sau đó nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

“Đúng rồi, tôi có nói với cô, tôi quen biết Lục Cảnh Hoằng sao?”

“À, là tôi đoán, chiếc xe này anh ấy từng lái, đúng rồi, anh ấy cũng ở kinh thành, anh không đi gặp anh ấy sao?”

Thái Luân Tư nghe Tô Noãn nói xong, ngón tay thon dài gõ lên tay lái, ngưng mi nhẹ nhàng mỉm cười:

“Không cần tôi đi gặp, cậu ta lập tức sẽ chủ động đi tìm ngay thôi.”

Chương 60: Tình cảm chân thành cả đời

Tô Noãn ngồi bên cửa sổ quán cà phê, cô nghiêng đầu nhìn dòng xe cộ bên ngoài, Thái Luân Tư an vị ngồi đối diện Tô Noãn, cô thể nhưng không biết nên nói cái gì, cô thủy chung không thích hợp cùng người xa lạ chung đụng.

Có lẽ đây là một thói quen không tốt, cô thậm chí cũng không quen kết bạn, điều đó sẽ làm cho cô không khỏi cảnh giác mà thôi, mặc dù anh đã từng trợ giúp cô.

“Gần đây cô khoẻ không?”

Thái Luân Tư sau khi gọi đồ ăn thức uống với phục vụ, liền nhẹ nhàng mỉm cười, nhìn cô: “Trong thời gian tôi về Mỹ một chuyến, vẫn cho rằng cô đang ở thành phố A, không nghĩ tới ở đây lại gặp được cô.”

Tô Noãn kéo đường cong khoé môi: “Quả thật chính tôi cũng không nghĩ tới, có một ngày sẽ tiếp tục tới đây.”

“Cô đi cùng Ansel sao?”

“Không.”, Tô Noãn bĩu môi, lơ đãng mờ ám, hé ra khuôn mặt trắng trong thuần khiết hơi có vẻ tái nhợt, làm nổi bật lên một đầu tóc ngắn màu nâu, giống như thiếu niên ở dưới mặt trời mùa đông, “Tôi đến trước anh ấy một buổi.”

“À... thì ra là cậu ta đuổi theo cô tới đây, nếu như là tôi, cũng sẽ đuổi

tới.”

Tô Noãn nhìn thấy trên mặt Thái Luân Tư, nụ cười ấm áp, anh nhìn chăm chăm cô, ánh mắt rất dịu dàng, Tô Noãn mím khoé môi, cười đầy ra mắt, cô nhìn không hiểu ở trong đó là tình cảm như thế nào, cho nên không muốn nhìn nữa.

“Ansel sang năm có thể phải đi Pháp rồi, cậu ấy có nói chuyện này với cô không, cậu ta xin làm đặc mệnh công quyền đại sứ Pháp, thông báo mấy ngày nay đã gửi xuống rồi.”

“Tôi vừa rồi còn cho là cậu ta đến kinh thành xử lý thủ tục tiếp nhận quan ngoại giao với cấp trên tại Pháp...”

Tô Noãn ngón tay đặt ở bên cạnh bàn có chút hơi lạnh, cô nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhìn về phía tầm mắt chờ đợi của anh, rồi sau đó ánh mắt dời đi, đem tầm mắt hướng về phía phục vụ mang đồ ăn đi tới.

Cô ngửi thấy loại hơi thở nồng nặc cà phê, hoà lẫn với mùi sữa ngọt lịm, khi phục vụ đem cà phê đặt trước mặt cô, cô cúi đầu nhìn cái ly từ từ dâng lên khí nóng màu trắng, lại không cảm thấy thân ly ấm áp.

Thái Luân Tư thông báo làm cho cô ngàn vạn lần suy nghĩ, rốt cuộc không tập trung tinh lực được nữa, cô chỉ biết là, Lục Cảnh Hoảng sắp đi Pháp rồi, mà cô hình như là người cuối cùng nghe được tin tức này.

Cô không thể phán đoán tâm tình biến hoá của mình, chỉ là hai tay nắm chặt cái ly, trong khi Thái Luân Tư thâm trầm quan sát, cô bùng ly lên nhấp một ngụm, sau đó thản nhiên nở nụ cười: “Cà phê uống ngon lắm, nó có tên không?”

Đây không phải là cà phê bình thường, trên đầu lưỡi còn lưu lại một

chú mùi vị hương thuần tốt đẹp, cô lại nhẹ nhàng mà uống xuống, suy nghĩ cũng không có tập trung lắm, nhưng như cũ vẫn tiếp tục chủ đề ngoài lề này: “Mọi người rất thích dùng cảm tính để đặt tên cho một vài món đồ trân quý tốt đẹp.”

Thái Luân Tư ánh mắt ôn nhu, anh cũng bùng ly cà phê lên, đưa tới bên miệng ngửi mùi hương mê người kia, nhìn chăm chú vào cô tâm tư không tập trung, nhẹ giọng đáp: “Love forever” (tình cảm chân thành cả đời).

Bên trên cửa quán cà phê có treo một cái chuông đồng, khi cửa thủy tinh bị đẩy ra thì phát ra một loạt tiếng vang, âm sắc trong trẻo thoát tục, hoà lẫn với thì thầm thật khẽ của Thái Luân Tư.

Tô Noãn trong lòng lặp lại tên này, tình cảm chân thành cả đời... Cô nghe được tiếng chuông vang, xoay người lại, nhìn thấy đạo bóng dáng thon dài ưỡn thẳng ở cửa, nháy mắt, cảm giác trong lòng phát ra một loạt cánh hoa va chạm nhau.

“Tốc độ tới đây so với trong tưởng tượng của mình nhanh hơn rất nhiều.”

Tô Noãn nghe thấy Thái Luân Tư bắt đầu dĩ thờ dài, cô mới phát hiện mình khi nào đã đứng dậy, cô nhìn Lục Cảnh Hoằng không ngừng đi vào, gối ôm trên đầu gối rớt xuống nền nhà.

Tình cảm chân thành cả đời, đầu óc của cô quanh quẩn bốn chữ này không đi, trước mắt chỉ thấy có người đàn ông này, trừ người này trong lòng trong mắt cô rồi cuộc cũng không dung nạp được những người khác.

Lục Cảnh Hoằng dựa theo địa chỉ nhân viên cảnh vệ cho anh, lái xe đến trước quán cà phê, anh ngồi ở trong xe nhìn thấy trên khuôn mặt

trong veo của Tô Noãn tràn đầy nụ cười yếu ớt, giống như hoa quỳnh nở rộ, lại nháy mắt biến mất.

Anh rất muốn biết đến tột cùng là cái gì có thể làm cho cô vui mừng cười như vậy. Vì thế anh xuống xe, nhìn thấy chiếc xe Hồng Kỳ ở ven đường thì anh cũng chỉ là liếc mắt một cái, trực tiếp đi thẳng vào cửa lớn.

Nhưng mà, Lục Cảnh Hoằng đi về phía trước một bước, liền nhìn thấy người ngồi đối diện Tô Noãn, không ngờ là Thái Luân Tư. Anh nhẹ nhúu mày lại, bên ngoài cửa sổ nhìn thấy hai bên đang trao đổi, trên mặt Tô Noãn thảnh thảng hiện ra lúm đồng tiền mờ mịt, thản nhiên, cũng không giống như làm ra vẻ giả bộ, anh lặng im đứng nguyên tại chỗ, nghe sâu trong nội tâm quay cuồng.

Loại cảm giác này rất xa lạ, chưa bao giờ có, tầm mắt của anh trở nên không chỗ sắp đặt, một đôi tay không tự chủ được nắm thành nắm đấm, nhưng ngay lập tức, anh liền nhẹ nhàng mỉm cười, bộ dáng lãnh đạm mà tự phụ.

Anh bước vào quán cà phê, hơn nữa một giây cũng không ngừng đi về phía mục đích, Tô Noãn trong khoảnh khắc phát hiện ra anh liền đứng lên, trên mặt cô là mờ mịt kinh ngạc, có chút xấu hổ không được tự nhiên.

Lục Cảnh Hoằng đôi mắt lạnh dần híp lại, anh đem biểu tình của Tô Noãn thu hết vào trong mắt, trong lòng cảm xúc quay cuồng khó nhìn càng sâu, anh dừng lại trước mặt Tô Noãn, khẽ cúi đầu nhìn xuống khuôn mặt thu lại nụ cười của cô.

“Thì ra là em ở đây.”

“Ừ, đi cắt tóc gặp được Thái Luân Tư, liền thuận tiện cùng đi ăn

com.”

Tô Noãn trả lời không có bất kỳ giấu diếm nào, cô nhìn thấy ánh mắt Lục Cảnh Hoằng chuyển sang Thái Luân Tư ngồi đối diện cô, mà Thái Luân Tư đã đứng dậy chào đón.

“Ansel, đã lâu không gặp, muốn ngồi xuống uống ly cà phê không?”

Thái Luân Tư cười phì phì, hai tay để trong túi quần, nghênh đón ánh mắt ẩn hiện không vui của Lục Cảnh Hoằng, cười đến càng phát ra vui vẻ: “Mình quên cậu uống Cappuccino, muốn mình gọi giúp cậu một ly không?”

Lục Cảnh Hoằng thâm vị nhìn chằm chằm Thái Luân Tư vài giây, không nói thêm gì, chỉ là hờ hững gật đầu, sau đó một bàn tay làm trò trước mặt Thái Luân Tư, rất tùy ý nắm cánh tay Tô Noãn, ánh mắt lạnh lạnh nhìn cô: “Cà phê uống rất ngon sao?”

Tô Noãn cảm thấy gặp mặt như vậy như thế nào cũng có chút cảm giác quý dị, ba người đứng bên mép bàn, tạo thành tình huống thế kiềng ba chân lúng túng, cô phát giác có vài tầm mắt xung quanh ném tới.

Cô xoa chân mày muốn ngẩng đầu lên, lại nghe thấy Lục Cảnh Hoằng hỏi, cô theo bản năng cúi đầu nhìn ly cà phê kia, thành thực cho ra câu trả lời: “Rất ngon.”

“Em thích uống cà phê?”

Lục Cảnh Hoằng đột nhiên cười cười, liếc xéo ly cà phê kia dâng lên khí nóng dày đặc, sau đó nhìn Tô Noãn hỏi: “Em thích mùi vị gì?”

“Không phải là thích uống lắm, chỉ là ly cà phê này hương vị thật đặc

biệt, cho nên...”

Tô Noãn không biết nên nói cái gì, khi Lục Cảnh Hoằng nắm tay cô vô cớ tăng thêm lực độ, cô ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn thản nhiên không lộ ra vẻ gì, sau đó cô không nói tiếp nữa.

“Ansel, đối đãi con gái hẳn nên dịu dàng một chút, nhất là cô gái giống như Tiểu Noãn vậy.”

Thái Luân Tư ngược lại nhìn về phía Tô Noãn, ánh mắt tràn ngập ý nhu hoà cứng chiu, Lục Cảnh Hoằng cũng không tiếp tục đề tài này, ánh mắt anh bỗng nhiên nhìn sang khiến Thái Luân Tư thu hồi cái nhìn chăm chú với Tô Noãn, chống lại ánh mắt Lục Cảnh Hoằng, cười cười.

Tô Noãn lẳng lặng bị Lục Cảnh Hoằng nắm, không khí kỳ quái xung quanh làm người ta thực sự cảm giác mới mẻ, khó trách khả năng hấp dẫn nhiều người liếc trộm như vậy, ở trong mắt bọn họ, cô có phải hay không đã trở thành đồ vật tranh giành của hai người đàn ông?

“Mình chợt nhớ tới muốn dẫn Noãn Nhi về dinh thự gặp tham mưu trưởng, cậu không để ý chứ?”

Sau phút yên lặng ngắn ngủi, Lục Cảnh Hoằng đột nhiên mở miệng, Thái Luân Tư nhíu nhíu mày, nhìn thức ăn được bưng lên, không nhìn tới Lục Cảnh Hoằng, mà là trung cầu ý kiến Tô Noãn: “Tiểu Noãn cảm thấy thế nào? Có muốn ăn một chút gì đỡ đói rồi về không?”

Tô Noãn nhìn thấy bồi bàn đem bữa cơm lên, rồi lực đạo trên tay lại tăng thêm vài phần, cô nhìn Thái Luân Tư đang đợi câu trả lời: “Ngại quá, nếu lần sau có cơ hội tôi lại mời anh ăn cơm.”

Thái Luân Tư có chút cười không nổi, anh có thâm ý quét về phía Lục Cảnh Hoằng, Lục Cảnh Hoằng lại kéo cánh tay Tô Noãn: “Chúng ta đi thôi.”

Tô Noãn thuận theo theo sát phía sau anh, chỉ là mới đi vài bước, chợt nhớ tới cái gì, quay đầu về phía Thái Luân Tư nhàn nhạt cười: “Quên nữa, cảm ơn cà phê của anh!”

Lục Cảnh Hoằng không quay đầu lại tỏ vẻ gì, anh lập tức nắm tay cô đi ra một khoảng cách, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu lại nhìn Thái Luân Tư còn đứng đó nhìn theo bọn họ: “Mình vừa mới gặp bạn gái của cậu ở gần đây, cô gái đó tên Lê Tương, mình nghe Kiều nói, cô ấy là người mà cậu qua lại thời gian dài nhất.”

Chân mày Thái Luân Tư không khỏi siết chặt lại, gợn lên khoé miệng cười cười, khẽ nhếch cằm quan sát ngũ quan hình dáng trong trẻo lạnh lùng của Lục Cảnh Hoằng: “Cậu quan tâm cuộc sống riêng tư của mình từ khi nào vậy hả?”

Lục Cảnh Hoằng không nói tiếp gì nữa, chỉ là không lộ ra dấu vết cong cong khoé miệng: “Chúng ta không phải là bạn bè sao?”

Nói xong lôi kéo Tô Noãn lướt qua phục vụ đi ra cửa chính, phút chốc nụ cười nơi khoé miệng như khói bay đi, hai người một đường đi thẳng, cũng không có ai mở miệng trước, Tô Noãn nhìn bóng lưng của anh, có chút bất đắc dĩ cũng có chút tò mò.

Cô có thể đem biểu hiện vừa rồi của Lục Cảnh Hoằng lý giải thành ghen không?

Vốn đi trước người lại đột nhiên dừng bước, xoay người nhìn dòng xe cộ tới lui ven đường, lại quay ánh mắt lại nhìn cô: “Cà phê uống

ngon không?”

“Ừ, rất ngon.”

“Anh cho là bây giờ hỏi đáp án của em sẽ khác chứ.”

“Em không muốn nói láo.”

Lục Cảnh Hoằng mi tâm vừa nhúu vừa nhảnh, Tô Noãn nhìn bộ dạng rối rắm kia, nhẹ nhàng quay mặt đi, khoé môi hiện lên tươi cười, ánh mặt trời giữa trưa rọi vào trên mặt cô, có thể nhìn thấy trên cằm cổ da thịt trắng nõn ở bên dưới huyết quản.

“Tay bị sao vậy?”

Cánh tay quần băng gạc của cô bị cầm lấy, Tô Noãn không chút để ý giật giật ngón tay, làm biểu hiện vết thương trên tay mình không đáng lo ngại: “Tối hôm qua không cẩn thận va vào người giúp việc đang cầm bình hoa nên bị thương, đã không sao rồi.”

Lục Cảnh Hoằng ngưng mi nhìn bàn tay Tô Noãn, thật lâu sau mới dặt tay cô đi về phía xe đang đậu: “Đi bệnh viện kiểm tra xem.”

“Tối hôm qua đã gọi cho bác sĩ gia đình xem qua, không cần phải đi bệnh viện nữa.”

Lục Cảnh Hoằng làm như không nghe thấy cô nói, khur khur cố chấp mà dẫn cô đi về phía xe anh đang đậu, hai người xuyên qua đường cái, vừa định lên xe, một chiếc xe màu đen lịch sự tao nhã khác dừng lại ở bên cạnh xe Lục Cảnh Hoằng.

Lục Cảnh Hoằng nghe được tiếng thắng xe thì nhìn lại, khi nhìn thấy chiếc xe kia thì ánh mắt căng thẳng, nhưng cũng không dờn đi, Tô

Noãn theo tầm mắt của anh nhìn lại, liền nhìn thấy cửa kính xe phía sau chậm rãi hạ xuống.

Cô nhìn thấy người đàn ông trung niên mặc tây trang ngồi trong xe, giờ phút này cũng đang nhìn về phía cô cùng Lục Cảnh Hoằng, dung mạo ôn nhã tuấn lãng giống như cô đã gặp qua ở đâu rồi, rồi lại không nhớ nổi chính xác ở đâu.

Tô Noãn phát hiện tầm mắt người đàn ông trung niên dừng thật lâu trên người mình, cô hướng về phía đối phương lịch sự gật đầu, đối phương chỉ là trầm tư đánh giá cô, sau đó chuyển hướng về phía Lục Cảnh Hoằng, Tô Noãn nghe thấy thanh âm của Lục Cảnh Hoằng: “Anh ba.”

Tô Noãn thân hình chấn động, trước khi Lục Cảnh Hoằng kịp phản ứng, đúng lúc rút tay mình về, nhưng mà khi ngẩng đầu nhìn đến ánh mắt người đàn ông trung niên trong xe thì vẫn còn có chút trở tay không kịp.

Khi Lục Cảnh Hoằng gọi lên cái từ anh ba này thì trí nhớ của cô giống như sóng triều đánh tới, cô nhớ cuộc nhớ ra cô đã gặp anh ba của Lục Cảnh Hoằng ở đâu, đó là một lần cô đến nhà Thiếu Thần, tuy chỉ gặp được mẹ Thiếu Thần, nhưng cũng nhìn thấy được ảnh chụp gia đình.

Người đàn ông này như vẫn chìm trong suy nghĩ nhìn cô, đúng là ba của Lục Thiếu Thần, con thứ ba của Lục gia Lục Cảnh Vân, cho dù bọn họ chưa gặp mặt nhau, nhưng ánh mắt Lục Cảnh Vân nói cho cô biết ông nhận ra cô!

Tô Noãn lẳng lặng đứng bên cạnh Lục Cảnh Hoằng, ánh mắt có một giây trống rỗng, cô có thể tự nhiên như người một nhà đối diện Lục Cảnh Ngưng, nhưng không cách nào thản nhiên thậm chí là ngẩng

đầu lên nhìn Lục Cảnh Vân.

Cô hại chết Thiếu Thần, Cơ Tố Thanh không thể tha thứ cho cô, Lục Cảnh Vân làm sao có thể sẽ xem như không có việc gì xảy ra, mà cô thể nhưng lúc này lại đang ở chung với em trai của ông, ông sẽ nghĩ như thế nào đây?

Lục Cảnh Hoằng lòng bàn tay trống trơn, anh cúi đầu nhìn về phía Tô Noãn rút tay về, cô im lặng đứng ở nơi đó, anh không biết cô là không còn kịp làm ra phản ứng, hay vẫn là quên phản ứng.

Anh thoáng nghiêng người, vươn tay muốn lại đi nắm lấy tay cô, lại bị Lục Cảnh Ngưng bỗng dừng mở miệng cắt đứt: “Tối nay tới nhà anh một chuyến, anh có chuyện muốn nói với em.”

Lục Cảnh Vân không đợi Lục Cảnh Hoằng trả lời, liền nâng cửa kính xe lên, ngăn cách không gian trong ngoài, chiếc xe từ từ lăn bánh, chạy vào dòng xe cộ đi xa, để lại Lục Cảnh Hoằng và Tô Noãn còn đứng ven đường.

“Noãn Nhi.”

Bàn tay ấm áp của Lục Cảnh Hoằng chạm đến bàn tay lạnh lẽo của cô, Tô Noãn làm như không nghe thấy lời anh, lại giống như vừa vịn kịp phản ứng, cô ngẩng đầu nhìn anh, sắc mặt trở nên thông dong mà tái nhợt, khoé miệng trống rỗng cười cười: “Cuối cùng em cũng biết được em quên cái gì.”

Tình yêu của Thiếu Thần, cô không thể không đi tự trách mình, cô thể nhưng quên mất Thiếu Thần, ngay cả một góc nhỏ trong lòng, cô cũng quên mất lưu lại cho anh.

Nhưng mà, nội tâm của cô cũng đã không còn đau thương buồn bã

phập phồng như trước kia nữa, cô không biết là bởi vì đau lòng đến chết lặng, hay là bởi vì trong lòng của cô có một người khác bước vào.

Tô Noãn bi thương cười một tiếng, hít một hơi thật sâu, khôi phục nỗi lòng mở mịt của mình, nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng nhú mày nhìn chăm chú cô: “Về thôi.”

Cô cúi người ngồi vào trong xe, Lục Cảnh Hoảng đóng cửa xe cho cô, cô nhắm mắt lại, dựa vào ghế ngồi, Lục Cảnh Hoảng ngồi vào ghế lái, sắc mặt của anh so với Tô Noãn còn muốn khó coi hơn.

Chiếc xe xuyên qua đường cái, một chiếc xe khác chạm mặt chạy nhanh đến, Tô Noãn mới vừa mở mắt ra liền phát hiện Lục Cảnh Hoảng phân tâm, vội vàng vươn tay chuyển hướng xe.

Hai chiếc xe cùng phát ra tiếng thắng xe bén nhọn, một chiếc đột nhiên chuyển hướng, chột dừng lại ở bên lan can bảo hiểm ven đường, Tô Noãn bởi vì quán tính đột nhiên nhào về phía trước, rồi sau đó mạnh mẽ ngã về phía sau.

“Sao lại không chuyên tâm lái xe!”

Tô Noãn tức giận oán trách một tiếng, hoàn toàn quên mất người đàn ông bên cạnh này lớn tuổi hơn cô, giống như là người mẹ dạy bảo đứa con làm sai, mà ánh mắt Lục Cảnh Hoảng vẫn luôn nhìn thẳng phía trước, bờ môi mím lại, vẻ mặt không thay đổi.

Tô Noãn lo lắng nhìn anh, phát hiện tay mình còn đặt lên tay lái xe, vừa định rút về liền bị cầm ngược trở lại, thật chặt, ấm áp, giống như là làm đủ dự phòng không để cho cô tránh thoát.

“Làm sao vậy?”

Tô Noãn quay đầu lại, lại nhìn thấy một đạo thân ảnh bao phủ tới, sau đó cô liền bỗng nhiên bị ôm, đôi tay dùng sức siết chặt, giữ lấy thân thể gầy yếu của cô.

“Em yêu Thiếu Thần sao? Nếu Thiếu Thần... có một ngày nó còn sống xuất hiện trước mặt em, em sẽ gả cho nó sao?”

Lục Cảnh Hoảng không thích hợp liên tục làm ra chất vấn như vậy, anh hẳn là nên thành thực ổn trọng, không có gì sánh kịp tự tin cùng kiêu ngạo, vậy mà anh thế nhưng lúc này đây giống như một đứa bé không có cảm giác an toàn, ôm đến làm cho cô thở không nổi.

Chỉ là cô không rõ, bất kỳ người sống nào, cũng không ai có tự tin đi làm đối thủ với một thiên sứ đã chết.

“Trả lời anh, nếu Thiếu Thần còn sống trở về, em nghĩ sẽ muốn gả cho nó sao?”

“Thiếu Thần đã đi rồi.”

“Nếu nó còn sống?”

Tô Noãn ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt chìm lĩm lạnh lùng của Lục Cảnh Hoảng, hơi hơi cười, không che giấu được đáy mắt ưu thương: “Không có nếu như, trái tim của anh ấy nằm ở trong ngực em, anh cảm thấy anh ấy còn có thể trở về sao?”

Lục Cảnh Hoảng trầm mặc sơ qua, anh vây quanh hai tay của cô chậm rãi buộc chặt, ngữ điệu lạnh lùng kiên định mang theo ý vị không để cho người khác biện hộ: “Mặc kệ nó còn sống hay không, em và nó đều không có khả năng, em và Thái Luân Tư cũng không có khả năng, em và Cố Lăng Thành càng không có khả năng, lựa

chọn của em chỉ có anh, chỉ có thể là anh, nếu em nhất định phải đứng ở một vị trí, thì đó phải là bên cạnh anh.”

“Cho dù em không thương anh?”

“Đúng vậy, cho dù em không yêu anh.”

Tô Noãn đứng trước cửa sổ trong phòng, trong tay của cô đang cầm một tờ giấy, cô ngẩng nhìn mảnh vườn hoa bách hợp bao quanh lầu chính, nội tâm vô cùng cô đơn, xoay người lại, nhìn túi văn kiện dính máu trên tủ đầu giường kia.

Cô sớm nên đoán được bên trong túi văn kiện là đơn xin thay đổi họ khẩu, trên đó đã được ghi điền đầy đủ, chỉ còn thiếu tên tuổi của cô, chỉ cần cô đồng ý, chỉ cần viết lên hai chữ “Tô Noãn”, từ nay về sau, cô chính là Cù Ý Noãn.

Tên tuổi cao quý cỡ nào, tượng trưng cho quyền lực cùng tài phú, nhưng mà cô lại không còn mang họ Tô nữa, một cái họ kết nối cô và ba ở cùng một chỗ, bây giờ nhìn lại, đó chính là mối liên hệ duy nhất của cô và ba.

Cô là con gái của Tô Chấn Khôn, chỉ là, cô lại không mang họ Tô, nếu như ngay cả dòng họ cũng mất đi, bọn họ sau này có thể hay không từ người quen thuộc nhất trở thành người xa lạ?

Lần nữa đem tờ đơn xin chuyển bỏ vào trong túi văn kiện, cô không có cầm cây bút kia lên, thậm chí ngay cả cầm cũng không có cầm hạ bút xuống, mở ra ngăn kéo, ngay cả túi văn kiện cũng cất hết vào trong đó.

Cô đi chân trần đến trước tủ quần áo, bên trong trưng bày hai hàng quần áo mới tinh, đều là trang phục mùa đông Paris vừa mới tung ra

thị trường năm nay, rất nhiều đều là bản số lượng có hạn, Tô Noãn ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn tất cả.

Những thứ này đều là do Cù Dịch Minh sai người chuẩn bị, cho dù là tủ giày hay là các thứ hàng xa xỉ còn chất đầy trong túi xách, cô đưa tay đóng cửa tủ lại, nhìn tấm kính từ trên xuống, nhìn chính mình bên trong, Tô Noãn hé miệng cười cười.

Trên người cô đã được thay một chiếc váy công chúa màu trắng tinh, Cù Dịch Minh hoà ái nhìn cô, nói cho cô biết: có thể cô không thích nó, bởi vì cô sẽ có nhiều lựa chọn hơn, một vài ngàn tủ quần áo đều là lựa chọn của cô.

Cô cố gắng thích ứng với chính mình xa lạ, cô cần có thời gian, cô cũng không thích bức bách đáng vẻ quái dị của bản thân, nhưng mà cô cũng không có lý do để cự tuyệt, ba của cô cũng không cho phép cô cự tuyệt.

Phòng ngủ vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Tô Noãn quay đầu liền nhìn thấy một người phụ nữ mặc sườn xám màu nước kẻ ô vuông, đang cung kính nhìn cô mỉm cười: “Nhị tiểu thư, thời gian không còn sớm nữa, cô nên lên đường thôi.”

“Cám ơn dì, dì Tề.”

Tô Noãn hướng về phía dì Tề cười cười, cô nhìn thấy vali hành lý bên chân dì Tề, nhìn chăm chú hai giây, cô đi qua, lướt qua dì Tề đi xuống, còn dì Tề thì kéo vali theo sau cô.

Trước khi cô đến kinh thành, có nghĩ qua cuối cùng mình cũng sẽ trở về, nhưng mà, không ngờ tới sẽ lấy thân phận như vậy để trở về, khi Cù Dịch Minh đến bên cạnh cô, nhân viên cảnh vệ đi phía sau phụ trách lấy hành lý.

Chỉ là vừa ra khỏi sân bay, Tô Noãn liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng, anh giống như là đặc biệt đứng ở cửa chờ cô, khi nhìn thấy cô liền đi đến, có thể xem nhẹ biểu tình không mấy vui của Cù Dịch Minh.

Lời nói của Lục Cảnh Hoằng ngày hôm qua còn vang rõ bên tai cô, Tô Noãn lúc này đối mặt anh, nói không để ý chút nào là giả, nhưng cũng không cách nào thật sự coi như không thấy đi qua trước mặt anh, cho nên chỉ có thể bị anh ngăn ở cửa.

Cù Dịch Minh tự nhiên đã phát hiện ra Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng khác thường, nhưng không có đi vạch trần lúc này, chỉ là gọi cảnh vệ đem hành lý lên xe, mới hỏi Tô Noãn: “Nha đầu, chú muốn đi bệnh viện thăm Ninh Nhi trước, chú hy vọng con có thể đi cùng với chú.”

Tô Noãn dời tầm mắt về phía khuôn mặt tuấn lãng từ ái trước mặt, cô nhớ ra không nguyên ý gặp mặt nhất chính là Ninh Nhi, chỉ là lời đến bên miệng lại trở thành thế này: “Được, con đi với chú.”

Cô thản nhiên nói xong, sau đó trên mặt rất nhanh lộ ra một nụ cười, nhìn qua thực sự rất giống một cô gái hiếu thuận, bảo vệ em gái của mình, một danh môn thiên kim đoan trang hiền thực.

Cù Dịch Minh ôn hoà nhìn cô, gật gật đầu, sau đó khi nhân viên cảnh vệ mở cửa xe phía sau, liền ngồi vào trong xe, Tô Noãn ở một khắc cửa xe đóng lại này, nụ cười nhạt trên mặt liền biến mất.

“Em muốn đi bệnh viện, anh về trước đi, hẹn gặp lại.”

Tô Noãn nhìn thấy nhân viên cảnh vệ yên tĩnh đứng ở bên cạnh xe đợi cô, không hề trì hoãn, mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng, vội vàng nhả một câu liền đi qua, cổ tay lại bị Lục Cảnh Hoằng khẩn cấp cầm

lấy.

“Nếu không muốn đi cũng đừng đi, không ai có thể miễn cưỡng em.”

“Không ai miễn cưỡng em, một ngày nào đó cũng phải đối mặt Ninh Nhi, muộn một ngày chi bằng sớm một ngày, không phải sao?”

Tô Noãn hơi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt gần như là hoàn mỹ của Lục Cảnh Hoảng, đáy mắt chớp tắt qua một chút xấu hổ, nhưng cuối cùng vẫn là đẩy tay anh ra, đi về phía chiếc xe.

Chương 61: Tình yêu, tình yêu

Một chuyện kia, cô cần chính mình đi đối mặt, không thể tiếp tục dựa vào bất luận kẻ nào, nếu không cô vĩnh viễn không học được làm sao để trưởng thành, cô rất rõ điểm này, Lục Cảnh Hoảng cũng hiểu rõ.

Cô như cũ đi phía sau Cù Dịch Minh ước chừng cách khoảng ba bước chân, nhìn Cù Dịch Minh và bác sĩ chữa trị cho Ninh Nhi nói chuyện với nhau, khi ánh mắt xa lạ này dừng trên người cô thì cô chỉ thản nhiên mỉm cười.

Trừ làm điều này, cô không biết nên nói gì với bọn họ, cho dù cô và Ninh Nhi không đứng ở vị trí tình địch, cũng không cách nào thân mật giống như chị em trong các gia đình khác, sự quan tâm thăm hỏi của cô cũng chỉ biết bị cho là có ý đồ riêng.

Nếu kết quả là như vậy, cô chỉ có cách duy trì trầm mặc, trầm mặc vào giờ khắc này xác thực giống như bảo vật trân quý vậy.

Giày Cavans an tĩnh giẫm trên nền gạch sáng bóng, phản ra một đạo thân ảnh gầy gò nhỏ nhắn trong treo nhưng lạnh lùng, cô đứng ở bên ngoài phòng săn sóc đặc biệt, nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh chỉ nhìn thấy bức rèm cửa màu trắng lay động, khuôn mặt Ninh Nhi ở bên trong.

Cô yên lặng nhìn cửa phòng đóng chặt, không biết mình hẳn nên chuẩn bị một loại vẻ mặt nào, hoặc là dạng tâm tình gì mới thích hợp nhất.

Cửa phòng bệnh bị nhân viên cảnh vệ cẩn thận nhẹ nhàng mở ra, Tô Noãn đi theo bước chân Cù Dịch Minh, rào bước vào căn phòng này làm cho cô có cảm giác vô biên vô hạn mênh mông, kết quả trong mắt là một mảnh vắng vẻ.

Trên giường bệnh màu trắng, một góc chăn đệm màu trắng được vén lên, hệ thống lò sưởi bên trong gian phòng ấm áp tỏa ra khí ấm, chung quanh bàn bày đầy hoa bách hợp cùng hoa quả, tỏa ra mùi hương thanh nhã.

Trên bàn trà bên cạnh giường bệnh, còn để một chén cháo thịt nạc, bên trong vẫn còn để cái muỗng gỗ.

Không có lấy một chút tư vị đau thương thể lương, Tô Noãn nhìn xung quanh căn phòng này, so với những phòng bệnh tràn đầy mùi thuốc sát trùng khác, nơi này càng giống như thiên đường của thiên sứ hạ thế.

Thiên sứ? Cù Ý Ninh, cô thực sự là thiên sứ chuyển xuống nhân gian, bất luận kẻ nào nhìn thấy cô nháy mắt cũng đều không bỏ được một cái ánh mắt, muốn dùng hai cánh tay chống đỡ che gió che mưa cho cô, giúp cho cô có thể bình an cả một đời.

“Vì Ninh Nhi, tôi có thể làm ra bất cứ chuyện gì!”

Niếp Hiểu Dĩnh từng không chỉ một lần cảnh cáo những lời này với cô, trong đôi mắt phượng xinh đẹp giống cô kia, lại là cái nhìn oán hận cùng thù hận đối với cô.

Mà những lời này cũng đã giống một câu thần chú, chặt chẽ cắm rễ trong nội tâm của cô.

“Ninh Nhi tiểu thư lúc này hẳn là được hộ lý dẫn đi dạo đằng sau hoa

viên bệnh viện, tham mưu trưởng trước ngòai một lát, tôi lập tức gọi điện thoại kêu hộ lý đưa Ninh Nhi tiểu thư về.”

Mắt thấy bác sĩ trưởng vừa định đi ra ngoài gọi điện thoại, Cù Dịch Minh ngăn ông lại, trên khuôn mặt cương nghị nghiêm túc là thần sắc ôn hoà, ngữ khí cũng đã tràn ngập tình yêu của người cha dành cho con gái: “Thân thể Ninh Nhi không tốt, đi tới lui một chút là chuyện tốt, dù sao tôi cũng không có chuyện gì, ở đây chờ cũng được, bác sĩ Lâm, ông trước đi làm việc đi.”

Cù Dịch Minh nói tới đây, giống như nhớ ra cái gì, ngược lại nhìn Tô Noãn bên cạnh: “Nha đầu, nếu như thấy mệt, chú có thể kêu Tiểu Chu đưa con về nhà Cù gia ở thành phố A.”

Nghe thấy Cù Dịch Minh nói, Tô Noãn vốn đang yên lặng trên mặt không dấu vết chậm rãi nở ra một nụ cười tươi, cô lắc đầu, lướt qua Cù Dịch Minh đi đến bên tủ giường, cầm lấy quyển tạp chí phía trên đó: “Không sao, con hẳn là nên gặp Ninh Nhi trước, đây là lễ phép cơ bản nhất.”

“Vậy con với chú ở đây chờ một chút nữa đi, bọn họ hẳn nhanh trở lại thôi.”

“Được ạ.”

Tô Noãn cười dài gật đầu, trong phòng bệnh chỉ còn cô và Cù Dịch Minh, cô nhìn thấy Cù Dịch Minh hướng về phía cô giơ giơ tay, ý bảo cô ngồi xuống, Tô Noãn đi đến bên cạnh sofa, vừa định cảm ơn tầm mắt lại bị quyển sách trên bàn trà hấp dẫn.

Cù Dịch Minh chú ý tới tầm mắt dừng lại của Tô Noãn, ông không có vì vậy mà kiêng dè, mà là cầm lấy sách đưa cho Tô Noãn, trên mặt là nụ cười thản nhiên, tràn đầy thái độ vui mừng của người làm cha:

“Album ảnh này là của Ninh Nhi, muốn xem sao?”

Tô Noãn nhìn cô bé nhỏ tinh xảo như búp bê sứ trên bìa mặt quyển album, nhìn bộ dạng giống như là vừa mới học đi, cô dừng lại một chút, cuối cùng vẫn là đón nhận quyển album.

Tô Noãn dựa vào bên cửa sổ, ánh mặt trời vung vãi vào phía sau cô, đem cô bao phủ bên dưới vàng sáng ấm áp, cô giở quyển album ra lật xem hình, chứng kiến một quá trình lớn lên của thiên sứ.

Từ phía sau tấm hình cũ lộ ra một góc tấm hình cũ khác, làm cho cô tò mò rút nó ra, Tô Noãn nhìn chăm chăm ảnh hơn 3 giây, cô bỗng nhiên quay đầu hỏi Cù Dịch Minh: “Tấm này chụp khi nào vậy?”

Trong tấm ảnh, Ninh Nhi lúc nhỏ bị cạo trọc đầu, đội một cái mũ len trên đầu, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn sưng vù tái nhợt, con bé im lặng nằm ở trên giường, trên mu bàn tay trái cắm kim truyền nước, ánh mắt trong sáng trong suốt.

Cù Dịch Minh nhìn đến tấm ảnh trong tay Tô Noãn thì động tác uống nước ngừng ra, Tô Noãn cúi đầu, không tiếp tục truy vấn nữa, bởi vì vấn đề vừa rồi của cô không thể nghi ngờ chạm đến miệng vết thương của Cù Dịch Minh.

Mặc dù có lúc cô xấu xa cảm thấy, người nhà Cù gia không vui vẻ, có lẽ có thể cô và ba sẽ càng vui vẻ hơn một chút.

“Đó là lúc Ninh Nhi bốn tuổi, đột nhiên kiểm tra phát hiện bị bệnh bạch cầu, lúc ấy cảm xúc của nó lúc nào cũng rất tệ, vì để cho nó vui, mẹ con...”

Cù Dịch Minh dừng lại lời nói một chút, Tô Noãn chỉ là mím môi làm như không nghe thấy Cù Dịch Minh nói đến một nửa cách xưng hô,

cô không có ngẩng đầu lên, cũng không nói gì, cứ như vậy nhẹ nhàng đem tấm hình để lại vị trí cũ.

“Hiếu Dĩnh không hy vọng tinh thần của nó sa sút trầm trọng, nên bắt đầu dạy cho Ninh Nhi chụp ảnh.”

Tô Noãn lẳng lặng nghe, cô lật tới một vài tờ, bắt đầu xem một bức ảnh kế tiếp, tinh thần cũng không còn tập trung như trước nữa, cô xem xong hết quyển album, trong nháy mắt khép lại, tự lẩm bẩm:

“Niếp Hiếu Dĩnh như thế nào gặp chuyện bi thương như vậy, bị một người đàn ông không thích ép buộc sinh con, mà đưa con gái bà yêu thương nhất tính mạng lại như ngàn cân treo sợi tóc.”

Cô thản nhiên nói xong, rồi sau đó đột nhiên bưng tỉnh ngộ nói thêm một câu:

“Chẳng thể trách bà ta oán hận mình và Tô Chấn Khôn như vậy.”

Khoé miệng của cô dâng lên một đoá nụ cười sáng lạng: “Bà ấy bắt đấng dĩ sinh ra đứa con hoang, lại còn có thể hoàn hảo mà lớn lên, điểm này cũng đủ làm cho bà ấy phát điên cả đời.”

Nói xong, cô lại tiếp tục cúi đầu lật qua một trang, lẳng lặng xem mấy bức hình cũ còn lại, giống như câu nói vừa rồi bất quá chỉ là câu giễu cợt khi bản thân cô nhàm chán, dùng để điều hòa bầu không khí yên tĩnh giờ phút này.

Cù Dịch Minh bàn tay đang đặt lại cái ly lên bàn trà giật mình sửng sờ, thanh âm của Tô Noãn rất nhẹ, lại đủ để cho ông nghe thấy hết, thế nhưng ông cũng không bởi vì lời lẽ của cô mà tức giận, chỉ là không để lại dấu vết thu hồi bàn tay đang cầm ly trà.

Tô Noãn đóng lại quyển album, khoé mắt dư quang liếc về phía quyển tạp chí cô vừa mới cầm lên, không ngờ là tạp san Mị Ảnh, mà nó xuất hiện ở bên giường của Ninh Nhi, làm Tô Noãn chợt nhớ tới lời nói của Niếp Hiểu Dĩnh.

Bà ấy nói: “So với Ninh Nhi không có ai khác còn có tư chất tự nhiên, chỉ có Ninh Nhi mới có tư cách kế thừa Mị Ảnh.”

Tô Noãn nhú mày nhìn chăm chú hai giây, cô gợn lên khoé môi, bởi vì cô phát hiện ra người cô muốn đối phó, không nghĩ tới chính là Ninh Nhi, vị thiên sứ băng thanh ngọc khuyết xinh đẹp kia.

Cô không có nắm chắc mười phần thắng, thậm chí năm phần thành công cũng không có, nhưng mà cô không có đường lui, cô chỉ có thể tiến lên phía trước, vô luận phía trước là bụi gai đâm thấu xương hay là băng lạnh trải rộng, cô không còn lựa chọn thứ hai.

“Đi ra ngoài, lập tức ra khỏi phòng Ninh Nhi cho tôi!”

Tô Noãn nghe tiếng nhìn về phía cửa, trên võng mạc phản chiếu ra chính là khuôn mặt tinh xảo lạnh lùng mà phần nộ của Niếp Hiểu Dĩnh, ánh mắt Tô Noãn dời về phía bàn tay trái của Niếp Hiểu Dĩnh, nơi đó đang cầm bình giữ nhiệt, hẳn là cơm trưa của Ninh Nhi.

Đó là từ một người mẹ dùng kiên nhẫn cùng tình yêu vô tận nấu cho con gái ăn, rất làm cho người khác lộ vẻ xúc động về tình thương của mẹ, lại không có chút quan hệ nào với cô.

“Hiểu Dĩnh, bà không nên nói như vậy với một đứa bé, nha đầu là cùng đi với tôi thăm Ninh Nhi.”

Cù Dịch Minh trả lời câu nói của Niếp Hiểu Dĩnh trước tiên, ông đứng dậy đứng bên cạnh Tô Noãn, không để cho Tô Noãn cảm thấy

bị đuổi mà uất ức chịu nhục, khi nhìn về phía Niếp Hiểu Dĩnh thì chân mày hơi che dấu.”

“Tới thăm Ninh Nhi? Nếu nó là thật tâm quan tâm tới Ninh Nhi, sẽ nói ra như vậy sao?”

“Thu hồi quan tâm giả mù sa mưa của cô, lập tức đi ra khỏi nơi này.”

Tô Noãn tuyệt không hoài nghi Niếp Hiểu Dĩnh vừa rời ở cửa nghe được cô thuận miệng nói mấy lời này, cô không trách Niếp Hiểu Dĩnh đối với cô tàn nhẫn, nghĩ đến cũng cảm thấy có chút buồn cười.

Nghe lời nói như vậy, trong lòng của cô không có bất kỳ thương tâm nào, thậm chí cả một tia khổ sở cũng không có.

Cho nên trước khi Cù Dịch Minh thần sắc ngưng trọng mở miệng lần nữa, Tô Noãn nhẹ khom lưng với ông, nói một câu: “Con ra ngoài trước” liền xoay người đi về phía cửa, vẻ mặt bình thản không có gì lạ, làm người ta nhìn không ra.

Khi cô lướt qua Niếp Hiểu Dĩnh thì bắt gặp khoé mắt bà động lại giọt lệ, thật là một người phụ nữ đáng thương, Tô Noãn lặng lẽ cảm thán một tiếng, phác họa khoé môi ra khỏi phòng bệnh.

Trong lòng mỗi người đều có một cái hắc động thật lớn, quang vinh chói lọi bề ngoài chỉ có thể che dấu nó, mà không thể làm cho nó biến mất đi, mà không thể nghi ngờ Ninh Nhi chính là cái hắc động lớn nhất cả đời này của Niếp Hiểu Dĩnh.

Cố gắng muốn dùng mọi phương thức đi bù đắp, lại cuối cùng chỉ có thể khoanh tay chịu chết, đối với một chút vấn đề này, cô chỉ có thể nói, vận mệnh con người thật là đáng thương.

Cô từ một vài người giúp việc ở dinh thự U Liên, nghe được một việc của Ninh Nhi, cô ấy từ nhỏ đã là một tinh linh cực kỳ nhẹ nhàng nhu thuận, nhưng mà lại bị tử thần sủng ái, đang từng chút một hương tiêu ngọc vẩn.

Thời điểm bốn tuổi, Cù Ý Ninh được phát hiện bị bệnh bạch cầu, nằm ở trên giường bệnh tiếp nhận trị liệu mà người thường không cách nào nhẫn nại, mà Tô Noãn lại chân không giẫm lên đất ở cửa Thanh Nham tập tễnh lớn lên.

Nếu cô là Niếp Hiểu Dĩnh, không chừng cũng sẽ thống hận Tô Chấn Khôn và con gái của ông.

Càng bi thảm hơn chính là, cô thế nhưng lại có dáng dấp giống Niếp Hiểu Dĩnh như vậy, điều này không thể nghi ngờ là châm biếm lớn nhất đối với bà, cũng bởi vậy càng thêm chọc hận bà.

Tô Noãn tự giễu cười một chút, đối với nhân viên cảnh vệ hỏi thăm chỉ là qua loa trả lời, cô đi vào thang máy, nhìn thang máy không ngừng đi xuống, nhớ tới mấy câu nguyên rủa cùng bàn tay của Niếp Hiểu Dĩnh, bỗng nhiên bình thường trở lại.

Có lẽ bởi vì Ninh Nhi đối với Niếp Hiểu Dĩnh mà nói, là một bi kịch mà người mẹ phải sống trong gian khổ.

Mà điều cô muốn chỉ có quyền lực, đến nỗi tình thương của mẹ, cô sớm đã không dám tiếp tục yêu cầu xa vời.

— — —

Điều Tô Noãn muốn cũng không phức tạp, bất quá là muốn Tô Chấn Khôn có thể sống tốt, nhưng mà, Niếp Hiểu Dĩnh vì Ninh Nhi, cái gì cũng có thể làm ra được, cho dù vi phạm pháp luật, cũng sẽ không

hối tiếc.

Anh có thể đem toàn bộ dăng cho Tô Noãn, có thể giúp cô chiếu cố Tô Chấn Khôn, cho dù không thể bảo vệ ông tuyệt đối chu đáo, nhưng cũng có thể làm cho ông bớt chịu khổ một chút, chỉ là, anh biết, đó cũng không phải là điều Tô Noãn muốn.

Anh đã hiểu ra, nếu không phải Tô Chấn Khôn chính mình ngằm đồng ý, làm sao mấy phạm nhân trong ngục giam kia có thể tổn thương ông nặng như vậy, Tô Chấn Khôn làm cho mình bị thương nặng nằm viện, cũng chỉ là muốn Tô Noãn kiên định quyết tâm về Cù gia.

Nghĩ đến đây, bỗng dưng Lục Cảnh Hoằng kịch liệt ho khan, một trận gió rét lạnh khô ráo thổi qua, anh mới phát hiện, bản thân vẫn còn đứng bên dưới lầu bệnh viện, Tô Noãn không hy vọng anh vẫn luôn trông coi cô, thế nhưng anh lại không làm được hy vọng của cô.

Vì thế ngẩng đầu, nhìn lên cửa sổ phòng bệnh khu nội trú, lầu ba, một cái bóng dáng đơn bạc, yên tĩnh đứng ở trước rèm cửa sổ, giống như một màn bối cảnh, vẫn không nhúc nhích.

Anh cho là anh có thể nhìn thấu thế cục lòng người, hiện giờ lại không nhìn thấu rõ suy nghĩ của Tô Chấn Khôn, anh không biết người cha này rốt cuộc muốn mang vận mệnh con gái của mình đến đâu?

Tim của anh hung hăng nhói đau, bởi vì anh đã yêu một người không nên yêu, cũng bởi vì anh đau lòng cho những gì cô trải qua, anh cũng không rõ toàn bộ tình cảm của anh dành cho cô là gì, nhưng cũng biết nơi đó nhất định có tình yêu.

Khi anh do dự nghĩ lên lầu hay không, dẫn Tô Noãn rời đi thì anh

nghe được tiếng hô to, suy nghĩ rối loạn bị cắt ngang trong nháy mắt, Lục Cảnh Hoằng đột nhiên quay đầu lại, liền nhìn thấy bên cạnh chiếc ghế trên bãi cỏ, một bóng dáng trắng nõn thoáng hiện.

“Anh rể!”

Ninh Nhi đứng ở bụi cây hoa đăng khô héo, mái tóc đen dài xoã xuống, cười nhạt ngược nhìn anh, trong con ngươi đen trong suốt chớp động ngây thơ vui sướng cùng không dám tin, cô chậm rãi đến gần:

“Kẹp tóc của em rơi ở trong này, nên đến tìm.”

Lục Cảnh Hoằng vẻ mặt nhẹ nhàng cũng không có bao nhiêu biến hoá, anh chỉ là nhẹ nhàng gặt đầu, xa lánh mà lịch sự trả lời:

“Thân thể cô không tốt, nên ở trong phòng bệnh nghỉ ngơi, ba cô mới vừa rồi lên đó thăm cô.”

Trên da thịt trắng nõn của Ninh Nhi hiện ra màu hồng nhàn nhạt, ngón tay thon dài mà tái nhợt của cô nắm cây kẹp tóc được khảm hình con bướm màu tím, ngẩng mặt nhìn gò má của Lục Cảnh Hoằng.

“Vậy còn anh rể? Cũng là tới đây thăm người nào sao?”

So với ánh mắt tràn đầy tha thiết mong chờ của Ninh Nhi, Lục Cảnh Hoằng chỉ là lãnh đạm lạnh nhạt dờn tầm mắt đi, trong tiếng nói mát lạnh không có cảm xúc phập phồng:

“Không phải, tôi tới đây tìm người.”

Lục Cảnh Hoằng ngẩng đầu ngấm nhìn cửa sổ lầu ba, Ninh Nhi nhìn

theo cái nhìn chăm chú của Lục Cảnh Hoằng, lại chỉ thấy một cửa sổ trống rỗng, đúng là vị trí phòng bệnh của cô.

“Nếu như đã tìm được kẹp tóc rồi, thì đi lên đi, ba của cô tìm không thấy chỉ sợ ông sốt ruột lo lắng.”

Lục Cảnh Hoằng không hề dừng lại lâu hơn nữa, anh muốn xoay người rời đi, lại phát hiện cánh tay bị giữ chặt, một bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp sợ hãi níu lấy anh, anh quay đầu lại chỉ nhìn thấy nụ cười yếu ớt ngượng ngùng trên khuôn mặt Ninh Nhi:

“Tiệc sinh nhật của em anh rể đến được không? Mặc dù biết anh rể bận nhiều việc, nhưng em thật sự hy vọng có thể nhìn thấy anh rể, nếu anh rể có thể xuất hiện, như vậy sẽ là món quà tốt nhất mà em nhận được!”

Lục Cảnh Hoằng cúi đầu nhìn ống tay áo nhún nhú bị nắm lấy, nhún mày lại, Ninh Nhi thấy thế vội vàng buông ra, một đôi tay không biết nên để chỗ nào, khuôn mặt trắng nõn sung huyết, cắn bờ môi cánh hoa chờ mong nhìn Lục Cảnh Hoằng.

Thích một người tự nhiên sẽ hiểu rõ tất cả về anh, hơn nữa Lục Cảnh Hoằng chính là đối tượng mà Ninh Nhi lúc 14 tuổi đã thầm mến, cô làm sao có thể không rõ ràng Lục Cảnh Hoằng nhún mày là biểu hiện cho ý gì chứ?

Cô gái mất tự nhiên làm cho cô không thể không buông tay, nhưng đối với người yêu thích trong lòng không cho phép cô rút lui về phía sau, cho dù một lòng sắp nhảy ra cổ họng, cô vẫn là cố gắng khôi phục thân thể run rẩy, không chớp mắt nhìn anh.

“Cô không nên kích động như vậy, Ninh Nhi, thân thể của cô không cho phép.”

Lục Cảnh Hoằng thản nhiên nói xong, từ lúc bọn họ gặp nhau cho đến bây giờ, tầm mắt của anh cũng không có dừng lại trên người cô phút giây nào, trước kia cho dù không nhìn cô cũng sẽ không tập trung như vậy.

Khi phát hiện Lục Cảnh Hoằng cất bước đi thì Ninh Nhi rớt cuộc chẳng quan tâm đến cái gọi là thẹn thùng, chạy chậm hai bước, chặn đường đi của Lục Cảnh Hoằng, giống như đã hạ quyết định nào đó quyết tâm không muốn tránh ra.

“Lục Cảnh Hoằng, nhiều năm như vậy anh có hay không ngược mắt lên cẩn thận nhìn em một cái?”

Không còn là anh rể, Ninh Nhi ngược nhìn người đàn ông có thể được coi là toàn bộ thế giới đối với cô, nụ cười trắng như tuyết, trong âm thanh lại hàm chứa một phần chua xót.

Lục Cảnh Hoằng nhíu mày nhìn về phía khuôn mặt xinh đẹp yếu ớt khác thường lại giống như thiên sứ, khoé mắt của cô ngưng đọng một giọt lệ, đẹp đến động lòng người nhìn anh.

“Ninh Nhi, thân thể của cô cần nghỉ ngơi thật tốt, không nên vì chuyện không liên quan mà hao phí tinh lực, cứ như vậy đi, tôi đi trước.”

Lục Cảnh Hoằng không để cho cô nhường đường, mà là trực tiếp xoay người đi về một phía khác, Ninh Nhi nhìn Lục Cảnh Hoằng thực sự không chút nào lưu luyến tránh ra, trong lúc bối rối, đưa tay nắm chặt cánh tay Lục Cảnh Hoằng.

Bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo chạm đến bàn tay to lớn ấm áp, thân thể Ninh Nhi một trận run rẩy, mà tay kia cũng đã gạt tay cô ra, hơn nữa

cùng cô duy trì khoảng cách nhất định, cô nhìn thấy trên mặt Lục Cảnh Hoằng ẩn hiện vẻ không vui.

Sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lục Cảnh Hoằng dần dần trở nên khó coi, bàn tay từng bị Ninh Nhi đung vào vắt chéo sau lưng anh nắm chặt lại, anh không cách nào chống lại nội tâm một phần chán ghét, anh nghe thấy Ninh Nhi tự giễu nghen ngào:

“Chẳng lẽ ngay cả em đung vào anh cũng không cách nào chịu được sao?”

Cổ họng Lục Cảnh Hoằng bỗng nhẹ nhàng chuyển động, anh cũng không có ý định đi giải thích, đây là sự thật anh không cách nào nói ra điều trái lương tâm của mình, chỉ là ở một khắc trong lúc vô tình đảo mắt, hai tay của anh bỗng nhiên kích động một trận.

Anh vốn muốn thốt ra lời nói lãnh khốc bị nghẹn lại ở cổ họng, tóc giả của Ninh Nhi, bởi vì tranh chấp vừa rồi mà bị lệch đi, lộ ra một cái đầu trọc trơn bóng.

Ninh Nhi thanh khiết thông minh trong nháy mắt liền từ trong mắt của Lục Cảnh Hoằng hiểu được, giọt lệ nơi khoé mắt phút chốc rơi xuống, khuôn mặt tái nhợt, ôm đầu xoay người bỏ chạy.

Lục Cảnh Hoằng đứng ở chỗ cũ, nhìn thấy Ninh Nhi hốt hoảng chạy trốn, anh nhìn thấy Ninh Nhi ngã nhào trên mặt đất, vốn nên khoanh tay đứng nhìn, lại nghĩ tới quan hệ của Ninh Nhi cùng Tô Noãn thì vẫn là đuổi theo.

Thân thể cao to của anh quỳ gối ngồi xổm xuống, nâng lên hai tay định chạm tới cánh tay Ninh Nhi, dừng lại giữa không trung hồi lâu, giống như dùng rất lớn khí lực mới miễn cưỡng hạ xuống, nâng cô từ trên mặt đất đứng lên.

“Tôi gọi điện thoại kêu Lý Tư Đặc tới đón cô.”

Lục Cảnh Hoằng một bàn tay chỉnh lại tóc giả cho Ninh Nhi ổn định, liền lập tức giữ một khoảng cách với cô, vừa định lấy điện thoại ra gọi, Ninh Nhi lại chọt nhào vào trong ngực của anh, một đôi tay gắt gao siết chặt bên eo anh.

“Tại sao là em, tại sao ngã bệnh lại là em, tại sao em không thể khỏe mạnh cùng người mình thích ở chung một chỗ, tại sao em phải chết bi thảm như thế?”

Ninh Nhi bỗng dưng khóc rống lên mang theo tuyệt vọng vô tận: “Em không muốn, em không muốn, em không muốn cứ như vậy chết đi, em chỉ muốn sống chung với anh, tưởng tượng chị Hình Nhi thích anh như vậy, tại sao không thể?”

“Cô rất tốt, Ninh Nhi.”

Thanh âm âm trầm của Lục Cảnh Hoằng khẽ vang lên, trống rỗng chôn vùi vào trong gió, anh đưa hai tay ra nhìn như hơi dùng sức, đem Ninh Nhi đang ôm cánh tay anh đẩy ra, xoay người, bước chân của anh vẫn an tĩnh như thường ngày.

“Em rất tốt, nhưng anh lại vĩnh viễn sẽ không thích em, vĩnh viễn còn lâu mới yêu em giống như em yêu anh vậy.”

Ninh Nhi ngược khuôn mặt đầy nước mắt, cười khổ vạch trần sự thật cô không nguyện ý thừa nhận nhất:

“Có biết lúc này anh nhìn về cửa sổ phòng bệnh của em, có biểu cảm gì không?”

Lục Cảnh Hoằng bước chân hơi chậm lại, quay người lại, yên tĩnh không có sóng nhìn Ninh Nhi phía trước, Ninh Nhi lại quay đầu nhìn về phía cửa sổ, khoé miệng chứa đựng một giọt nước mắt trong suốt:

“Ngữ điệu không dám cao giọng, chỉ sợ kinh động đến người bên trên.”

Ninh Nhi nhẹ nhàng thì thầm, nhẹ nhàng uyển chuyển, giống như tụng niệm một câu thơ tình buồn mênh mang, tầm mắt của cô lướt qua anh, nhìn về một phương hướng:

“Thì ra anh một mực ở đây là để chờ cô ấy.”

Lục Cảnh Hoằng ánh mắt cứng lại, anh theo tầm mắt của Ninh Nhi, nhanh chóng quay người lại.

Ở cửa lớn bệnh viện, ánh mặt trời xuyên qua một góc, Tô Noãn đứng thẳng, ở một góc hành lang chiếc váy trắng như tuyết bay lất phất trong gió, sắc mặt của cô yên tĩnh, mang theo trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhìn Lục Cảnh Hoằng và Ninh Nhi.

“Sao lại đứng ở đây, không biết sẽ cảm lạnh sao?”

Lục Cảnh Hoằng đi đến trước mặt Tô Noãn, thanh âm của anh mang theo khắc chế quan tâm, cúi đầu nhìn thấy làn váy Tô Noãn bị một nhánh cây bên bồn hoa quăn lầy, anh hơi khom người muốn ngồi xổm xuống.

Tô Noãn vươn tay, còn cách một khoảng không để lại dấu vết cự tuyệt, lui về sau nửa bước, bàn tay Lục Cảnh Hoằng chưa chạm tới quần áo của cô, động tác cứ như vậy lặng lẽ dừng lại.

Tô Noãn cúi người gỡ ra quần áo quần quanh, rồi sau đó đứng thẳng người, không có nhìn đến Lục Cảnh Hoằng, mà là đem ánh mắt ném về phía Ninh Nhi cách đó không xa.

“Thật xin lỗi, đã quấy rầy các người.”

Tô Noãn ngây thơ cười một tiếng, xoay người đi trở về, không có liếc mắt nhìn ai lấy một cái nữa, bước chân có chút hốt hoảng, giống như vừa mới xen vào đối thoại của Ninh Nhi và Lục Cảnh Hoằng chính là một nhân viên phục vụ lễ phép.

Cô nói xin lỗi, sau đó nhẹ nhàng rời đi, hơn nữa rất xác định không mang đến phiền phức cho hai người đang ở đây.

Lục Cảnh Hoằng nhìn bóng dáng Tô Noãn đi xa, nhúu mày lại, giữa hàng lông mày toát ra lo lắng rõ ràng, Ninh Nhi nhìn anh nhúu chặt chân mày, lộ ra một lúm đồng tiền thuần khiết:

“Biết không? Vào sáng hôm nay, em biết cô ấy và em là chị em cùng mẹ khác cha, tại sao hiện tại anh lại muốn để cho em biết, người phụ nữ anh yêu là cô ấy?”

———

Tô Noãn trong nháy mắt xoay người, khoé môi tươi cười biến mất hầu như không còn, cô không để cho mình quay đầu nhìn lại, chỉ là một đường đi thẳng về phía trước, cô không biết cô phải đi hướng nào, chỉ là thuận đường mà đi.

Gió lạnh mùa đông thổi bay mái tóc ngắn của cô, cô nhẹ nhàng nâng tay vén tóc bay ra sau tai, sau đó nhẹ nhàng thản nhiên nở nụ cười hư vô với chính mình.

Lúc này vừa mới xảy ra chuyện gì, cô cũng không có quên, khi Lục Cảnh Hoảng sắp đi tới, cô vốn định đi lên nở một nụ cười tươi với anh, kết quả chính là cô nhìn thấy một vết son màu hồng nhạt trên cổ áo anh.

Nhạt như vậy, nhưng cô vẫn nhìn thấy rõ ràng, vì thế cô lập tức rút tay lại, tựa như cô không dám đụng vào một mảnh vườn hoa bách hợp ở Đông lầu.

Tô Noãn trong gió rét cố gắng thư giãn tâm tình của mình, đợi cho đến khi cô đi mệt, cô dừng bước chân, nâng mắt nhìn về bốn phía xung quanh xa lạ, cô lại không sinh ra chút sợ hãi bất an.

Cô tìm một ghế đá bỏ trống ngồi xuống, nhìn dòng xe cộ tới lui ngoài quốc lộ, lặng yên ngồi, vẫn luôn im lặng đến cảm giác được tứ chi lạnh như băng, cảm giác được nước mũi bắt đầu chảy ra.

Cô nâng lên một bàn tay tùy ý lau chùi, lặng lẽ âm trầm nhìn qua chính là màu đỏ, mùi máu tươi nồng nặc dần dần tràn ngập hô hấp cô.

Tô Noãn nhất thời có chút bồn khoăn lo lắng, cô áp chế muốn tìm trong túi quần một tờ khăn giấy, khi sờ đến một khối vải vóc mềm mại thì mới giật mình phát hiện mình đang mặc váy.

Cô bối rối lấy mu bàn tay ngăn lại máu không ngừng chảy ra, ngẩng đầu lên, đầu ngón chân lần lượt thay đổi, nhẹ nhàng mà điểm trên mặt đất.

Bỗng nhiên, một cái khăn tay cùng một bàn tay ấm áp bao trùm lên, êm ái thay thế đôi tay máu chảy đầm đìa của cô, che cái mũi của cô lại, tay kia thì dán sát vào sau ót cô.

Cô theo thói quen co rút thân thể mình về phía trước, kết quả nghe được từ phía sau truyền đến một tiếng cười thản nhiên, ôn hoà hiền hậu trầm thấp đập vào trong đầu óc đang ngất ngư của cô mà nói, phân không rõ quen thuộc cùng xa lạ.

“Đừng sợ.”

Tô Noãn mông lung mở mắt, cô nhìn lên bầu trời trong xanh, ánh mắt chột vụt sáng một chút:

“Cám ơn.”

Người đàn ông chỉ là cúi đầu nở nụ cười, mang theo ngôn ngữ sùng nịch cùng che chở không cách nào hình dung được, mà Tô Noãn giờ khắc này lại không nghe được, nếu cô còn có thể phân biệt rõ, căn bản sẽ không thành thật ngây ngô như vậy.

Tô Noãn ngơ ngác nhìn về nơi chân trời, mở to miệng hô hấp lấy không khí, lại nghe thấy một cỗ mùi vị thuốc lá ấm áp, cô không tự giác nhích tới gần bên cạnh anh, bởi vì ấm áp mà tới gần.

Người đàn ông tựa hồ cũng nhận ra Tô Noãn biến hoá quá mức nhanh chóng, ngay từ đầu lạnh run cực tuyệt, đến cuối cùng bất tri bất giác muốn tới gần.

Trên vai Tô Noãn đột nhiên có một lực đè xuống, ngay sau đó cảm giác ấm áp đánh úp về phía thân thể cô, cô biết người đàn ông đem áo khoát của mình cởi ra, khoát lên vai cô.

Động tác đơn giản này làm cô mê hoặc, muốn quay đầu nhìn lại xem rốt cuộc là ai, đầu lại bị một lực sau ót chế trụ, giọng đàn ông trầm thấp quanh quẩn bên tai cô:

“Chớ lộn xộn, máu chưa có ngừng chảy.”

“Có phải chúng ta từng gặp nhau ở đâu không?”

Cô cảm nhận được thân thể người đàn ông sừng sốt, nhưng anh lập tức liền ha ha cười khẽ, nghe không ra ý vị gì, cô biết anh ta không phải Lục Cảnh Hoằng, mà phần thất vọng không được vui này giấu ở đáy lòng.

Một lòng bàn tay ấm áp che lấy cái trán cô, kéo lại suy nghĩ đi xa của cô:

“Em đang cảm thấy khó chịu sao?”

Thanh âm của anh tràn đầy từ tính của người đàn ông thành thực, giờ phút này càng thêm trầm thấp, giọng điệu dịu dàng làm cho cô giật mình một cái, cô rớt cuộc cũng kịp phản ứng ra đó là thanh âm của ai, cũng vì vậy mà rời khỏi ngực của anh.

Cô lấy tay bịt khăn lại, sắc bén xoay người, liền nhìn thấy Cố Lăng Thành vẫn còn duy trì tư thế vừa rồi, anh hí mắt cười nhìn cô, vẻ mặt của anh thực mệnh mang, giống như một loại tâm tình bí ẩn sâu xa.

“Bây giờ mới nhận ra anh sao?”

Tô Noãn vút sang một bên cùng nhìn thẳng ánh mắt anh, liếc thấy áo khoát trên người mình, cô không muốn thiếu nợ Cố Lăng Thành bất kỳ chuyện gì, bởi vậy cởi áo khoát ra trả lại cho anh, chiếc khăn cũng định trả lại sớm phát hiện ra đã bị cô làm dơ.

“Có phải muốn làm cho máu mình chảy cạn không hả?”

Một đôi bàn tay to giam giữ giấy giụa của cô, Cố Lăng Thành chẳng biết từ lúc nào đã đứng trước mặt cô, nụ cười trên mặt anh thu lại, thay vào đó chính là vẻ mặt cau mày nghiêm túc.

Tay của anh đặt trên mu bàn tay cô, che lại cái mũi của cô, không cho cô lại lấy khăn ra, Tô Noãn muốn đẩy anh ra, một bàn tay to lớn lại bao trùm tay cô, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm cô:

“Chảy máu mũi không thể vận động mạnh được, không biết sao hả?”
Ngữ khí vân đạm phong khinh.

Chương 62: Tôi sẽ không đẩy anh ấy ra

Tay của anh đặt trên mu bàn tay cô, che lại cái mũi của cô, không cho cô lại lấy khăn ra, Tô Noãn muốn đẩy anh ra, một bàn tay to lớn lại bao trùm tay cô, con mắt chăm chú nhìn chăm chăm cô:

“Chảy máu mũi không thể lộn xộn, không biết sao hả?”

Ngữ khí vẫn đậm phong khinh, Tô Noãn bị anh bao trùm cánh tay không ngừng kháng cự, cô vùng tay, giống như là muốn vùng rơi một con sâu trước mắt.

“Không động đây chẳng lẽ sẽ không chảy máu sao?”

Tô Noãn tinh thần run sợ suy nghĩ, ngữ khí cũng không thân thiện, Cố Lăng Thành nhìn cô, thản nhiên cười rộ lên, anh vẫn rất thích bộ dạng xù lông của cô, chỉ có lúc này, Tô Noãn quật cường mới có thể nhảy ra chống đối với anh.

“Đã xuất bản tập sách ảnh rồi, vậy sau này định làm gì nữa?”

Cố Lăng Thành giọng điệu nhàn rỗi hài lòng, một đôi mắt sâu thẳm sau tròng kính dừng ở trên khuôn mặt hơi có vẻ không có chút màu sắc của cô, không lộ ra dấu vết gợn ngón tay cái ra lau đi vết máu bên khoé miệng cô, khoé miệng thủy chung mang theo ung dung cười nhạt.

Tô Noãn giống như không nghe thấy lời anh, chỉ là ngẩng cao đầu, ánh mắt sâu xa nhìn bầu trời, cho đến khi cảm giác được máu đã

ngừng chảy, cô mới cúi đầu, tránh Cố Lăng Thành đụng vào, lau sạch sẽ máu giữa miệng và mũi.

“Chiếc khăn bao nhiêu tiền, tôi đền cho anh.”

Cố Lăng Thành nhìn bộ dáng xa cách của Tô Noãn, rồi rắm rũi mi xuống, khoé miệng chứa đựng nụ cười:

“Cứ như vậy vội vã phải sạch quan hệ với anh?”

Tô Noãn không trả lời câu hỏi, cô phát hiện mình không có mang ví, cô nói muốn bồi thường cho Cố Lăng Thành, nhưng lại không có lấy một xu, tình huống hài hước như vậy làm cho cô cảm thấy có chút khó chịu.

“Cho tôi biết tài khoản của anh, tôi trở về gửi tiền cho anh.”

Tô Noãn lãnh đạm chờ đợi, vẻ mặt cô đơn bình tĩnh, Cố Lăng Thành cũng lẳng lặng nhìn cô, không có bất kỳ động tác nào đáp lại, cô ngưng mi, nhìn về phía anh:

“Nếu đã vậy, vậy cũng không cần bồi thường.”

Cô nói xong liền xoay người muốn đi, Cố Lăng Thành lại đột nhiên bùng phát, liền đưa tay nhẹ nhàng nắm tay cô, trước khi cô kịp phản ứng giãy giụa, anh không để lại dấu vết buông ra.

“Mấy ngày nay chạy đi đâu, gọi điện thoại cho em sao em không nghe?”

“Có nghe hay không là chuyện của tôi, anh không có tư cách xen vào.”

Tô Noãn cánh tay được tự do, cô không khách khí phản bác Cố Lăng Thành một câu, thế nhưng anh lại giống như người không có việc gì, vẫn cứ cười dài cứng chiều, nhìn cô không dời mắt:

“Vốn muốn nói cho em nghe một tin tốt, hai ngày trước, chính phủ ra công văn tuyên bố quyết định hợp tác với Mị Ảnh chụp ảnh tuyên truyền cho thành phố năm 2012, đang còn trong giai đoạn chiêu mộ nhiếp ảnh gia.”

Tô Noãn kinh ngạc ngẩng đầu, Cố Lăng Thành ôn hoà cười cười, độ cong nơi khoé môi anh làm cô chợt nhớ tới Lục Cảnh Hoằng, Lục Cảnh Hoằng cũng nhìn cô cười như vậy, tràn đầy tình cảm dịu dàng.

Ngón tay của cô ở trong không khí co rút hơn nữa nắm chặt lại, cô nghe hiểu ý Cố Lăng Thành nói, Mị Ảnh là toàn bộ giấc mơ của nhiếp ảnh gia, có thể trở thành nhiếp ảnh gia dưới danh nghĩa Mị Ảnh, chính là sự khẳng định cùng ủng hộ lớn nhất của một nhiếp ảnh gia.

Bởi vì chỉ có Mị Ảnh, mới đạt đến trình độ lớn nhất là cách xa rắc rối lợi ích trong thương mại, đại biểu cho công chính cùng quyền uy, nhưng mà bất luận là Niếp Hiểu Dĩnh hay Cố Lăng Thành, cũng đều đánh giá cao địa vị Mị Ảnh trong lòng cô.

Hiện tại, nó đang bị người đàn ông trước mặt cô nắm chặt trong tay, muốn tận dụng một cơ hội hấp dẫn cô.

Cố Lăng Thành nhìn đỉnh đầu cô, giơ tay ra muốn đi vuốt ve mái tóc ngắn của cô, lại đang đón nhận ánh mắt lạnh lùng của cô thì đưa tay khoát trên vai Tô Noãn:

“Noãn Noãn, em đồng ý quay lại không?”

Tô Noãn hơi nghiêng người, hai vai của cô thoát khỏi bàn tay ấm áp

của anh, cô nói:

“Đừng có ý đồ dùng Mị Ảnh tới dụ dỗ tôi, chiêu này không áp dụng được với tôi đâu.”

Bàn tay Cố Lăng Thành dừng lại ở giữa không trung, vài giây sau, anh đem hai tay bỏ vào trong túi quần, cười ra tiếng:

“Mị Ảnh không phải là giấc mơ của em sao?”

Tô Noãn giẫm cọt một tiếng, cô nghe thấy thanh âm giày cao gót yếu điệu giẫm lên nền gạch trên đường, động tác của bọn họ khó được nhất trí cùng nhau nhìn sang, thấy được một người phụ nữ vóc dáng cao gầy, xinh đẹp khác thường.

Tô Noãn nhìn ngũ quan trong sáng xinh đẹp tinh xảo kia, khoé mắt dư quang dừng lại ở trên đôi mắt đẹp đẽ của người phụ nữ, đôi chân thon dài duyên dáng tao nhã bước đi, đi về phía Tô Noãn vừa nhìn là biết ngay – Cố Lăng Thành.

Tô Noãn đã nhận ra người phụ nữ này, cô và cô ấy từng có duyên gặp mặt hai lần, một lần là ở buổi bán sách khiêu khích cô, nữ phóng viên Nam Giản Tâm, cô không quên quan hệ giữa Nam Giản Tâm cùng Cố Lăng Thành.

Nam Giản Tâm chậm rãi thông thả ưu nhã bước tới, hai tay khoanh lại, cánh môi thoa sơn nước phúng phính hơi hơi gợn lên, một đôi mắt kiều mị đánh giá Tô Noãn cùng Cố Lăng Thành đứng ở ven đường.

Nam Giản Tâm lộ ra một nụ cười ngọt ngào, hai bên má như ẩn như hiện lúm đồng tiền, cô đem một bàn tay đưa đến trước mặt Cố Lăng Thành:

“Khăn tay Burberry bản số lượng có hạn em cần đâu?”

Cố Lăng Thành hướng về phía Nam Giản Tâm nhẹ nhàng giơ tay lên, chuẩn xác nắm lòng bàn tay mở ra của cô, khoan thai đi đến bên cạnh Nam Giản Tâm, dịu dàng ôm lấy eo cô, cúi người hôn xuống hai má cô:

“Paris thiếu hàng.”

Cố Lăng Thành tiếc nuối than nhẹ, làm cho không ai có thể hoài nghi lời anh nói là thật hay giả, Nam Giản Tâm chỉ là tựa tiểu phi tiểu hờn dỗi, quay đầu liếc mắt nhìn Tô Noãn:

“Paris thiếu hàng, hình như Trung Quốc không thiếu đấy?”

Cố Lăng Thành cười mà không nói gì, đối với vạch trần của Nam Giản Tâm không có tiếp tục giải thích gì nhiều, cũng không có vì vậy mà từ ngữ mập mờ giả tạo, Nam Giản Tâm cũng không có làm ra nhiều truy cứu vô vị nữa.

Tô Noãn gần như là đứng im lặng, cô không quên Cố Lăng Thành từng nói, anh vẫn luôn cố gắng làm cho cô hiểu được, tình yêu cùng ** là hai việc khác nhau, nhưng mà cô lại không làm được, cho nên chỉ có thể lựa chọn rời khỏi phần tình yêu này.

Khi cô nghe xong đối thoại của bọn họ, Tô Noãn như là hiểu ra cái gì, cô nhìn nhìn cái khăn bị cô nắm trong tay, ở một góc khăn dính đầy máu cô nhìn thấy được ký hiệu Burberry.

“Chiếc khăn Burberry tôi sẽ cho người gửi trả lại cho anh.”

Tô Noãn vừa dứt lời, nụ cười trên mặt Cố Lăng Thành trong nháy

mắt ngưng trệ, nhưng ngay lập tức anh liền nhìn về phía Tô Noãn, Tô Noãn vẫn không nhìn anh, trên mặt của cô là một loại lãnh đạm yên lặng bình tĩnh, không vui không buồn, xoay người muốn đi.

Cố Lăng Thành đứng ở chỗ cũ, nhìn bóng lưng Tô Noãn, nụ cười không còn nữa, nội tâm của anh bỗng nhiên rất buồn bực, anh cho là anh sẽ nhìn thấy biểu cảm trên mặt Tô Noãn không phải như vậy, thế nhưng chỉ có không để ý coi thường.

Anh đột nhiên rất muốn trình diễn một màn vừa rồi một lần nữa, tuy rằng anh như cũ không biết anh làm ra hành động thân mật như vậy đối với Nam Giản Tâm là đúng hay sai, chỉ là, anh thật sự rất muốn nhìn thấy biểu tình của Tô Noãn một lần nữa.

Cô sao có thể tuyệt không để ý đến anh, như thế nào một chút xú để ý cũng không thấy?

“Tô tiểu thư đang tức giận sao?”

Nam Giản Tâm nhẹ nhàng dùng ngón tay gảy gảy mái tóc ngang tai, nhìn người đàn ông vẫn đang nhìn chăm chăm bóng dáng Tô Noãn bên cạnh, có chút hăng hái nhìn màn biểu diễn trước mắt này:

“Anh không đuổi theo giải thích một chút sao?”

Cố Lăng Thành còn chưa nghe xong lời cô, cũng đã bước nhanh chạy tới, bước chân rối loạn mà vội vàng, khi anh nghe thấy trên đường cái vang lên một tiếng thắng xe bén nhọn, anh đã nhanh chóng đem Tô Noãn kéo sang một bên.

Một chiếc xe từ sau lưng Tô Noãn lướt qua, tiếng còi xe gào thét vang vọng khắp chân trời, hai cánh tay Cố Lăng Thành gắt gao ôm lấy Tô Noãn, xoay tròn một cái, phần lưng của anh che chắn cho cô

va mạnh vào kính chiếu hậu của chiếc xe.

Tô Noãn ánh mắt chột loé, cô không nhìn thấy tình cảnh Cố Lăng Thành bị đụng phía sau lưng, thậm chí cũng không nghe thấy anh phát ra tiếng kêu đau đớn nào, chỉ là lặng lẽ mất hồn, sau đó đẩy Cố Lăng Thành ra, lạnh lùng giữ một khoảng cách với anh.

“Đi đường sao không nhìn xe!”

Cố Lăng Thành nhíu mày giáo huấn quở trách, cũng khó nén đối với trong giọng nói lạ thường quan tâm, Tô Noãn bỗng nhiên dừng lại, không nói câu nào, chỉ là thoát khỏi hai tay anh, không có đi nhìn sự quan tâm trong mắt anh.

Tô Noãn muốn đi, lại nhìn thấy một chiếc xe Hồng Kỳ chậm rãi lướt qua, dừng lại, nhân viên cảnh vệ trên ghế lái phụ xuống xe, đi về phía cô, sau đó cúi mình cung kính chào:

“Nhị tiểu thư, tham mưu trưởng gọi tôi tới đón cô về.”

Cố Lăng Thành đứng bên cạnh cô, nghe thấy cách xưng hô của nhân viên cảnh vệ với Tô Noãn, anh hí mắt lại nhìn chiếc xe có bảng số “Kinh V.0****”, đây là xe của tổng khu.

Tô Noãn không hề dừng lại lâu hơn nữa, khi nhân viên cảnh vệ mở cửa phía sau xe, liền ngồi xuống, mặc kệ Cố Lăng Thành cứu cô, cô cũng không có lời gì để nói với anh, thậm chí ngay cả một tiếng cảm ơn cũng cảm thấy dư thừa.

Cố Lăng Thành nhìn chiếc xe Hồng Kỳ lái đi, sắc mặt giống như con diều trầm tĩnh, xoay người lại phát hiện ra Nam Giản Tâm vẫn như cũ đứng sau lưng anh, cô tươi cười nhướn mày, thanh âm thanh lệ như oanh minh liễu gian (chim hót giữa cây liễu):

“Nếu Tô tiểu thư không phải con gái của phạm nhân tham ô, Cố thị trưởng có phải hay không nên nắm chắc tốt thời cơ này?”

Cố Lăng Thành lãnh đạm nhìn Nam Giản Tâm dù bận tối mắt mà vẫn thông dong đùa nghịch sợi dây chuyền trên cổ, khoé môi kìm nén tiếng cười, ánh mắt lại lạnh lẽo giống như sương lạnh bao phủ, anh từng bước đến gần cô, thân thể cơ hồ dán lên người cô:

“Vậy em cảm thấy anh nên làm như thế nào để nắm chặt vợ trước của anh, hả?”

Ngón tay của anh bắt lấy cằm cô, êm ái vuốt ve, tràn ngập ý vị khiêu khích, Nam Giản Tâm không có đẩy ra, nụ cười của cô giống như đoá hoa chớm nở rộ ở khoé môi, tầm mắt kiều my tà tà nhấc lên:

“Lực ảnh hưởng của Cố thị trưởng đối với phụ nữ từ trước đến nay là không ai sánh bằng.”

Cố Lăng Thành toàn bộ tươi cười chợt biến mất, anh lạnh lạnh mắt nhìn xuống Nam Giản Tâm:

“Tôi không thích phụ nữ tự cho là đúng, cũng không thích phụ nữ can thiệp vào chuyện của tôi.”

Nam Giản Tâm cười giễu, Cố Lăng Thành thản nhiên nhìn cô một cái, liền đi về phía Nam Giản Tâm lướt qua vai cô rời đi, anh ở sau lưng cô bỏ xuống một câu:

“Cô có thể đi rồi.”

— — — —

Chỗ ở của Cù gia ở thành phố A là một dãy biệt thự ở lưng chừng núi, xe đón Tô Noãn vừa mới chạy nhanh vào cửa chính khu biệt thự, một chiếc xe màu bạc khác ngay sau đó cũng tiến vào.

Nhân viên cảnh vệ mở cửa xe cho cô, Tô Noãn vừa xuống xe liền nhìn thấy cửa xe màu bạc mở ra, cô không có đi vào biệt thự ngay lập tức, mà là đứng nguyên tại chỗ nhìn người đàn ông từ bên ghế lái phụ bước ra.

Đôi giày da của Lý Tư Đặc rơi xuống đất, anh chỉ là trước lúc đóng cửa xe ném một cái liếc mắt về phía Tô Noãn, lập tức liền đi tới bên cạnh cửa xe phía sau, nghiêng người mở ra, Tô Noãn nhìn thấy bóng dáng Ninh Nhi.

Ninh Nhi tao nhã mà yên tĩnh đi xuống xe, ánh mắt lạnh lẽo tràn đầy ôn nhu, cô hướng Lý Tư Đặc rất cẩn thận che chắn cho cô dịu dàng mỉm cười, bộ quần áo bệnh nhân kẻ sọc trên người, giống như trong chốc lát cũng biến thành một bộ lễ phục cao quý.

Tô Noãn nghe thấy nhân viên cảnh vệ hướng Ninh Nhi ân cần chào hỏi, cô nhìn thấy Ninh Nhi thay đổi tầm mắt, nhìn qua cô, cô không biết giờ phút này mình có vẻ mặt như thế nào, nhưng cô tinh tường nhìn thấy Ninh Nhi nhợt nhạt trong suốt cười:

“Chị, hoan nghênh chị quay về Cù gia, vừa rồi ở bệnh viện chưa kịp nói chuyện với chị.”

Tô Noãn nhìn Ninh Nhi thân thiện khách lễ lộ lúm đồng tiền, cô nghe thấy trong lòng của mình thân nhiên dâng lên một luồng gió.

“Nghe nói chị trở về Cù gia, em rất vui mừng, bởi vì chị trở về, mẹ cũng không tiếp tục thương tâm khổ sở như vậy, em thật sự rất muốn gặp mặt chị nói tiếng cảm ơn.”

Xem ra Cù Ý Ninh cũng không biết Niếp Hiểu Dĩnh đối với Tô Noãn là căm hận, nói cho cùng cũng chỉ là do Cù gia đem Ninh Nhi bảo vệ quá tốt, làm cho cô ấy rời xa những thứ thị phi hỗn loạn kia.

Ninh Nhi giống như có lẽ đã quên mất một màn lúc sáng trong hoa viên bệnh viện, Tô Noãn cũng không có quên nhanh như vậy, nhưng cũng không định làm khó dễ lúc này, cùng Ninh Nhi tranh cãi ầm ĩ một trận.

Nói không để ý là giả, nhưng lý trí vẫn như cũ chiếm cứ đầu óc cô, cô biết cái gì nặng cái gì nhẹ.

Cho nên khi Tô Noãn nghe tiếng “Cám ơn” dịu dàng, cô chỉ là xuất phát từ phép lịch sự, cho ra câu trả lời của mình:

“Không cần khách khí.”

Tô Noãn thích hợp lộ ra một nụ cười thản nhiên, lịch sự cũng không thân thiện, hai chị em hai mươi mấy năm qua không biết sự tồn tại lẫn nhau này, vậy mà khi thực sự biết được, lại cũng không làm được máu mủ tình thâm tương thân tương ái.

Ninh Nhi là bởi vì Lục Cảnh Hoảng, mà Tô Noãn cô, lại là bởi vì Niếp Hiểu Dĩnh.

Chỉ là đứng ở cửa được một chút, Ninh Nhi hình như cảm thấy mệt mỏi, sắc mặt của cô trắng bệch hơi giống như một trận mặt trời tuyết, Tô Noãn khoé mắt nhìn thấy Lý Tư Đặc lãnh lãnh đậm đậm liếc mắt nhìn cô lấy một cái, sau đó nhẹ giọng hỏi thăm dò Ninh Nhi:

“Ninh Nhi, chúng ta nên đi vào thôi.”

Một bàn tay Ninh Nhi được Lý Tư Đặc dìu, cô lẳng lặng nở nụ cười trong ánh mặt trời mờ mịt, nhẹ nhàng lắc đầu:

“Lý Tư Đặc, em không sao, em chỉ muốn nói chuyện với chị.”

Ninh Nhi giải thích làm cho Lý Tư Đặc đem ánh mắt lạnh lùng bắn về phía Tô Noãn, Tô Noãn ra vẻ không nhìn thấy, mà Ninh Nhi thì dịu dàng hướng Tô Noãn đưa ra lời mời:

“Chị, em hy vọng chị tham gia buổi tiệc sinh nhật của em, vào tối mai.”

Tô Noãn kéo khoé miệng cười, gật gật đầu, cho dù nội tâm dâng tràn sự kháng cự:

“Sinh nhật vui vẻ, Ninh Nhi.”

“Em muốn giới thiệu chị với tất cả bạn bè, nói cho bọn họ biết em có thêm một người chị xinh đẹp.”

“Được.”

Câu trả lời của Tô Noãn trước sau như một đơn độc, cô giống như là phụ họa toàn bộ quá trình của Ninh Nhi, chính mình không có suy nghĩ, đối mặt với Lý Tư Đặc xem thường, Tô Noãn lựa chọn hoàn toàn xem nhẹ.

Ninh Nhi vốn nên ở bệnh viện đột nhiên xuất viện, ở trong biệt thự tình cờ nghe được người giúp việc nói chuyện với nhau, Tô Noãn hé miệng cười, cô chỉ có thể nghĩ đến một nguyên nhân – Lục Cảnh Hoảng.

Cù Dịch Minh và Niếp Hiểu Dĩnh lần lượt trở về, nhưng không có

ngồi cùng xe, cho dù tất cả đều là quan tâm Ninh Nhi, Tô Noãn đứng ở một góc thang lầu, không có đi quấy rầy hình ảnh người một nhà sum vầy ấm áp dưới lầu kia.

Cô xoay người đi về phía cửa thang lầu khác, trong nội tâm cô suy nghĩ, không liên quan tới thân tình, cô chỉ là nghĩ làm sao để đạt được điều cô muốn, ba đã nói, cần phải giỏi về lợi dụng tất cả những sức mạnh bên cạnh có thể lợi dụng được .

Những thứ rắc rối kia có vẻ như khó ngăn được quyết tâm của cô, chỉ cần bỏ thêm chút dụng tâm xử lý, cũng có thể biến thành lực lượng trợ giúp cô.

Tô Noãn không nghĩ tới phía sau biệt thự cũng là cả vườn hoa bách hợp, cô đi tới, nhìn những thứ giống như cao quý này, cô cúi thấp người, ngón tay lướt qua một vài đoá hoa trắng tinh.

Sau đó cô không thể ngăn được nghĩ tới Lục Cảnh Hoằng, nghĩ đến dấu son đỏ trên áo sơ mi trắng kia, giống như là dấu hiệu sở hữu đồ vật của Ninh Nhi, cũng giống như hoa bách hợp này, chưa từng thuộc về cô.

Đứng dậy định quay người rời đi, lúc này đây lại nhìn thấy Lý Tư Đặc trong đình nghỉ mát trong vườn hoa, Tô Noãn đã quen với sắc mặt không thể nào khá hơn của Lý Tư Đặc dành cho cô.

Tô Noãn không thể hiểu được, Lý Tư Đặc làm sao có thể chí công vô tư tác hợp Ninh Nhi cho Lục Cảnh Hoằng như vậy, tình yêu không phải đều là ích kỷ sao, rốt cuộc tình cảm sâu đậm như thế nào mới có thể cao thượng làm được như vậy?

Lý Tư Đặc chặn đường đi của cô, Tô Noãn không thể không dừng bước, ngẩng đầu nhìn vị bảo hộ bên cạnh Ninh Nhi này.

“Bây giờ anh lại muốn cảnh cáo tôi cái gì?”

Lý Tư Đặc lạnh lùng quan sát kỹ Tô Noãn, anh lãnh đạm trào phúng hừ nhẹ một tiếng, lông mi dày rậm của anh khinh thường chợt loé lên một cái:

“Nhìn bộ dạng cô gần đây xem ra quả thật rất tốt.”

“Tạm được thôi.” Tô Noãn cười cười: “Nếu không có chuyện gì khác, tôi đi trước đây.”

Lý Tư Đặc lúc này thế nhưng lại không có lui sang một bên, Tô Noãn khó hiểu cộng thêm không vui nhìn lại, Lý Tư Đặc chỉ là nhú mày nhìn cô, ngữ khí trước sau như một kiêu căng không kèm chế được:

“Nghèo khó bất lực không thể là lý do cô đi đoạt lấy tất cả của Ninh Nhi, cho dù tôi đồng tình với cô, nhưng tôi như cũ vẫn sẽ bảo vệ Ninh Nhi, nếu như cô cảm thấy để cho cô trở về Cù gia chỉ là muốn chăm sóc cô, hơi quá mức ngây thơ đi.”

“Điểm này cho dù anh không nhắc nhở tôi, tôi so với bất luận kẻ nào cũng đều hiểu rõ ràng, anh cứ lo tốt việc bảo vệ Ninh Nhi đi!”

Tô Noãn xẹt qua bóng dáng cao to của Lý Tư Đặc, cảnh trời chiều mùa đông làm cho thân thể cô co rúm lại mà run lên, thanh âm của cô lãnh đạm giống như bóng đêm, hoà tan đi trong không khí:

“Hy vọng chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau trong tình trạng không giải thích được như thế này nữa.”

Lý Tư Đặc xoay người theo, nhìn bước đi phiêu diêu của Tô Noãn, toan rời đi, anh cau chặt ánh mắt, hướng về đạo bóng lưng phong

phanh kia nói:

“Như vậy Lục Cảnh Hoằng thì sao? Lục Cảnh Hoằng đối với cô mà nói, vậy là cái gì?”

Muốn thay thế Ninh Nhi kế thừa Mị Ảnh, muốn lật đổ địa vị của Ninh Nhi ở Cù gia, cô và Lục Cảnh Hoằng có dính líu quan hệ, có phải hay không chẳng qua cũng chỉ muốn đoạt lấy một giọt ánh sáng cuối cùng trong sinh mệnh gầy yếu của Ninh Nhi.

Tô Noãn dừng bước, cô quay đầu lại, nhìn Lý Tư Đặc, nhẹ giọng lên khoé miệng, nét mặt trong sáng rất rõ ràng, giống như trở lại thời điểm ngây thơ nhất:

“Tôi sẽ không đem anh ấy nhường cho Ninh Nhi!”

Lời nói rất dịu dàng trong trẻo, Lý Tư Đặc hai tay nắm thành quyền, anh bị Tô Noãn kia khiêu khích bộ dạng kích động tiến lên một bước, cô lại không hề dừng lại, xoay người muốn đi.

— — — — —

Lục Cảnh Hoằng ngồi trên ghế sofa trong phòng khách văn phòng chính phủ ngoại giao ở thành phố A, khi điện thoại trong túi quần anh rung lên thì anh lập tức đứng dậy nói xin lỗi, sau đó bước nhanh ra ngoài.

Là Kiều gọi điện thoại tới, anh nói Tô Noãn đã về tới biệt thự Cù gia, cũng không có chuyện gì.

Cúp điện thoại, Lục Cảnh Hoằng đứng bên cửa sổ, nhìn quốc kỳ bên ngoài quảng trường theo gió phiêu lãng, di động bị nắm chặt trong tay, anh vốn đang tìm Tô Noãn trốn tránh, lại bị một cuộc điện thoại

gọi về đây.

Anh là quan ngoại giao, mặc dù là đang trong giai đoạn nghỉ phép, nhưng trên người anh như cũ vẫn gánh vác trách nhiệm của mình, mà anh bây giờ đã không tuân theo phong cách xử sự trước sau như một của anh, trên đường đã cắt ngang cuộc nói chuyện với vị khách nước ngoài, tự tiện rời sân.

Lục Cảnh Hoằng từ sau khi gặp được Tô Noãn, liền không còn là người đàn ông không có gì để băn khoăn, anh bắt đầu trở nên sợ hãi, sợ một khi không để ý, cô liền hoàn toàn biến mất trong tầm mắt anh.

Nếu kia là một đứa bé có tính tình hoạt bát vui vẻ, có gia đình hạnh phúc, anh có thể không cần lo lắng như vậy, nhưng mà, cô là Tô Noãn, chỉ cần một điểm này, đã để cho anh không cách nào không đi nhớ cô.

Xoay người lại, Lục Cảnh Hoằng liền thấy Lục Thiếu Phàm đứng cách xa mấy bước, thế nhưng anh lại không có ý định cấp cho Lục Thiếu Phàm một sắc mặt tốt, không nói câu nào đi lướt qua anh ta, còn muốn trực tiếp đi thẳng vào phòng khách, lại bị Lục Thiếu Phàm chụp lấy đầu vai.

Lục Thiếu Phàm cũng nhận ra được Lục Cảnh Hoằng lạnh lùng nhìn mình, cũng ôn nhã cười, trên thực tế, là anh làm phiền Lục Cảnh Hoằng, đoàn phỏng vấn thành phố Florence đến thành phố A trao đổi tình hữu nghị, vốn nên là chuyện làm cho anh bận rộn đầu óc choáng váng, thế nhưng anh lại đem ngày nghỉ phép của Lục Cảnh Hoằng kéo xuống nước.

Lục Thiếu Phàm khi nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng đi vào phòng khách liền phát hiện ra chú ấy không an lòng, Lục Cảnh Hoằng xưa nay

xem công việc là chuyện quan trọng nhất khi nào thì xuất hiện qua sơ xuất như thế, cho đến khi Lục Cảnh Hoằng không để ý phép tắc ngoại giao, ra khỏi phòng khách, anh cũng mượn cớ đi ra, mới hiểu được chuyện gì xảy ra.

Lục Thiếu Phàm cũng không khỏi giật mình tỉnh ngộ, không phải là cuộc điện thoại của anh phá hư chuyện tốt của Lục Cảnh Hoằng đấy chứ, anh nhớ rõ vị Tô tiểu thư kia không phải là một cô gái bình thường, cho dù là thân phận trong quá khứ đã từng gặp gỡ Thiếu Thần, cũng đủ khiến cho tình yêu của chú Út nổi tiếp gian nan.

“Thím Ba đã từ Anh quốc trở lại, nếu con nhớ không lầm, khi Thiếu Thần còn sống, thím Ba đối với Tô Noãn hình như rất vừa ý, chú Út, chú phải biết, người Lục gia có thể không quan tâm tới thân phận thấp kém của người phụ nữ, nhưng không thể không suy tính cho cảm thụ của người nhà.”

Lục Cảnh Hoằng ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía Lục Thiếu Phàm, Lục Thiếu Phàm hơi có vẻ nghiêm túc nhìn vào đôi mắt của Lục Cảnh Hoằng, cười đến cực kỳ chân thành tha thiết mà hứng thú:

“Tuy rằng rất gian nan, nhưng ít ra cũng được cho là hạnh phúc, cũng không phải ai ai cũng đều có được cuộc tao ngộ khắc sâu như vậy, hai người đàn ông vĩ đại của Lục gia đều đồng thời yêu một người phụ nữ, cũng không biết là phúc khí hay là xui xẻo của cô ấy.”

Mắt thấy vẻ mặt của Lục Cảnh Hoằng càng thêm âm trầm, Lục Thiếu Phàm kìm nén bị ăn đòn cười, vỗ vỗ bả vai Lục Cảnh Hoằng, lời nói giống như đùa giỡn cũng ẩn chứa sự thật:

“Dù sao người chung quanh đều đã nhìn ra, chú Út chú cũng không cần phải giấu diếm chi nữa, nếu quả thật có ý muốn ở cùng một chỗ,

cô ấy sớm hay muộn có một ngày cũng phải đối mặt chú thím Ba, nếu chú vẫn cứ bảo vệ cô ấy như vậy, đến cuối cùng sẽ chỉ làm cho cô ấy khi thực sự gặp phải vấn đề này thì trở tay không kịp.”

“Thay vì một mình chú nhọc lòng như vậy, chi bằng dứt khoát nói ra toàn bộ, dù sao chú cũng biết rõ, Lục gia xem thường nhất chính là giờ trò ở sau lưng, hướng hồ, không thử thì làm sao biết không được?”

Lục Cảnh Hoằng khẽ tránh khỏi bàn tay của Lục Thiếu Phàm, anh nhú mày nhìn về mặt Lục Thiếu Phàm có thâm vị khác, Lục Thiếu Phàm cười nói:

“Tình trường cũng như chính trị, chú Út có thể ở chính trị lẫn lộn được phong sinh thủy khởi (gió lớn nước dâng), cũng nên hiểu được chỉ dựa vào thật lòng liền muốn đạt được thắng lợi đơn giản là tuổi trẻ tính khí xúc động, còn nhớ rõ chuyện xưa lưu truyền ở Lục gia không?”

Lục Thiếu Phàm cúi đầu sửa sang lại nút áo ở ống tay áo một chút, nâng mắt lên nhìn thấy vẻ mặt nhẹ nhàng của Lục Cảnh Hoằng, gợn lên khoé miệng, trong lòng đối với cuộc sống hoà thượng quen thuộc của chú Út không biết làm thế nào:

“Biết ông nội làm sao lấy được bà nội không?”

Lục Cảnh Hoằng nhăn lại ấn đường, đáy mắt toát ra ý tứ chăm chú lắng nghe, anh từ nhỏ trời sinh tính lương bạc, mặc dù là đối với chuyện tình cảm của người thân năm đó cũng không có hỏi qua quá nhiều, như vậy đối với anh đã từng là chuyện lãng phí thời gian.

“Mưu kế tính toán tường tận, không từ một thủ đoạn nào, quả thật so với cục diện tranh đấu bên trong chính trị còn muốn tàn khốc đặc sắc

hơn, nhìn qua ông nội có vẻ như thuần lương vô hại, lúc tuổi còn trẻ thì phúc hắc hơn bất kỳ ai khác, bằng không làm sao đấu hơn được nhiều tình địch như vậy?”

Lục Cảnh Hoằng tiêu hoá từng lời vàng ngọc của Lục Thiếu Phàm, anh cũng không cảm thấy then quá hoá giận, khi một người đàn ông nghiêm túc với một người phụ nữ, luôn mang cảm giác thận trọng lo sợ.

Mà vợ của Lục Thiếu Phàm cũng từng có tình cảm chân thành với một người đàn ông, vậy mà bây giờ trong mắt cũng chỉ có một mình Lục Thiếu Phàm, cho nên lời Lục Thiếu Phàm nói anh không thể lựa chọn bỏ qua, nếu như anh còn muốn lấy được lòng Tô Noãn.

Lục Thiếu Phàm bỗng nhiên đưa tay hướng về phía anh, Lục Cảnh Hoằng bỗng chốc giơ tay ra ngăn lại, giữa chân mày dần dần hiện ra không vui, Lục Thiếu Phàm lại ngăn chặn chỉ chỉ cổ áo anh, cảm thấy kỳ lạ không nói mà cười cười.

Lục Cảnh Hoằng cúi đầu liền nhìn thấy dấu môi son đỏ hồng trên cổ áo màu trắng, trong đầu óc của anh hiện ra một màn kia trong bệnh viện, lúc đó anh không hiểu Tô Noãn tại sao khi không rời đi, bây giờ xem ra là bởi vì cô nhìn thấy cái này.

Lục Thiếu Phàm nhìn thấu Lục Cảnh Hoằng tình ngộ, đôi mắt đồng tình nhìn khuôn mặt hiểu rõ mà tao nhã của Lục Cảnh Hoằng chảy xuôi chán nản, ngược lại chứa đựng nụ cười đi về phía phòng khách.

“Chú Út lòng của chú đã muốn đi khỏi đây, nơi này cố chấp giữ chú lại cũng không có ý nghĩa, con sẽ giải thích với Walter Rio, muốn đi tìm ai thì đi đi.”

— — — —

Bữa tối Cù gia.

Cù Dịch Minh, Niếp Hiểu Dĩnh, Ninh Nhi, Lý Tư Đặc cộng thêm cô, là một tổ hợp rất quái dị, lại cùng ngồi chung một bàn cơm, mà Tô Noãn còn bị Cù Dịch Minh kêu ngồi ở bên phải của ông, còn bên trái là Ninh Nhi.

Tô Noãn mệt mỏi đi suy đoán ý đồ của Cù Dịch Minh, cô ngoan ngoãn nghe lời, tự động che chắn ánh mắt của Niếp Hiểu Dĩnh cùng Lý Tư Đặc, ngồi ở bên cạnh Cù Dịch Minh, đang ăn cơm, vẫn còn trầm mặc.

Mỗi lần Cù Dịch Minh gấp rau cho cô, cô đều giống như bị đồng hồ báo thức gõ lên thần kinh, lộ ra nụ cười cảm kích mông lung, Cù Dịch Minh chỉ là hiền từ nhìn cô, so với ánh mắt nhìn Ninh Nhi cũng không có gì khác lạ.

“Chị nên ăn nhiều một chút, quá gầy.”

Âm thanh dễ nghe của Ninh Nhi là nhạc đệm duy nhất trên bàn cơm, cũng nháy mắt hấp dẫn tầm mắt mọi người, Tô Noãn cực kỳ lịch sự mỉm cười, khắc chế mà lễ độ gật đầu:

“Chị sẽ, cảm ơn.”

Ninh Nhi mỉm cười ấm áp, mái tóc đen nhu thuận rũ xuống lông mi và vùng vãi trên chõm vai cô, trên bàn ăn lần nữa khôi phục yên tĩnh, chỉ có tiếng bát đĩa va chạm.

“Ba, mẹ, con mời chị cùng tham dự buổi tiệc đêm mai, đúng rồi, anh ngày mai có đến không?”

Khi cơm tối ăn gần xong thì thanh âm êm ái của Ninh Nhi lần nữa vang lên ở đại sảnh, cô dịu dàng và chờ mong nhìn về phía Cù Dịch Minh cùng Niếp Hiểu Dĩnh, trong ánh mắt loé ra trong suốt vui sướng.

Tô Noãn nuốt xuống thức ăn nhai trong miệng, cô trong lúc vô tình liếc thấy động tác cứng ngắc của Niếp Hiểu Dĩnh, đôi tay xinh đẹp hung hăng nắm chặt đôi đũa, khi chống lại ánh mắt Ninh Nhi thì cũng lộ ra lúm đồng tiền yêu thương:

“Ý Thần gần đây bận rộn trong quân đội, nhưng mà anh đã kêu mẹ mang quà tới, đợi lát nữa mẹ sẽ đem đến phòng cho con.”

Tô Noãn trên mặt lộ vẻ điềm tĩnh cười nhạt, vẫn không phát sinh thay đổi, cô cầm lên ly nước bên cạnh bàn, nhẹ nhàng uống xuống, vấn đề bọn họ đang thảo luận thật ra không liên quan tới cô, cô không cần phải nói xen vào.

Nhân viên cảnh vệ Tiểu Chu bỗng nhiên đi vào phòng ăn, cắt đứt bầu không khí hoà thuận vui vẻ trong phòng ăn, ánh mắt trung cầu nhìn Cù Dịch Minh, tiểu Chu muốn nói rõ ra khi nhìn thấy Ninh Nhi thì lại nuốt vào lời muốn nói.

Chương 63: 7x và 8x

Cù Dịch Minh nhìn hiểu Tiểu Chu có lời khó nói, theo tầm mắt chỉ dẫn của Tiểu Chu, liền nhìn thấy Tô Noãn uống cạn sạch ly nước trái cây trong tay, không thừa một giọt, cô khắc chế thả ly thủy tinh lại bên cạnh bàn, đáy ly đụng vào cạnh bàn phát ra âm thanh trống trải.

Khuấy động yên tĩnh làm cho Tô Noãn trở thành tâm điểm cả phòng ăn, cô đem ly đẩy ra thật xa, nửa đường bắt gặp ánh mắt Cù Dịch Minh, chỉ là cười cười, cầm lấy đĩa tiếp tục ăn cơm.

Tô Noãn nhìn qua giống như là người bình tĩnh yên lặng nhất trong phòng, khi tầm mắt mọi người đều hướng về phía Tiểu Chu thì ý đồ đổi lấy một cái đáp án, có lẽ bản thân bọn họ đều đã có đáp án, chẳng qua là muốn một cái xác nhận.

Cù Dịch Minh dùng khăn ăn lau miệng, nhìn thấy mọi người trên bàn ăn đều ăn không được sai biệt lắm, mới mở miệng hỏi Tiểu Chu: “Có chuyện gì nói đi.”

“Lục bộ trưởng vừa rồi có đến đây, bởi vì không có sự cho phép của tham mưu trưởng, nên nhất định chờ ở bên ngoài.”

Cù Dịch Minh sáng tỏ ừ một tiếng, nhưng không có chỉ thị tiếp theo, bỗng nhiên một đạo sấm rền biến ảo khôn lường cắt ngang qua bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, một cái nĩa rơi xuống mặt đất, tiếng va chạm thanh thúy chôn vùi trong tiếng sấm sét.

Tô Noãn quay đầu nhìn về phía cửa sổ chợt loé lên tia màu tím, âm thanh dao nĩa rơi xuống đất truyền vào màng tai, cô theo tiếng quay

đầu, thấy ngón tay tái nhợt của Ninh Nhi nắm ở trên bàn, Lý Tư Đặc đang nhẹ giọng quan tâm Ninh Nhi.

Niep Hiếu Dĩnh nhìn thấy Ninh Nhi bị tiếng sấm làm cho kinh hãi, vội vẫy người giúp việc đang đứng một bên, phân phó bưng lên một ly sữa ấm áp để Ninh Nhi đỡ sợ, Tô Noãn tiện đà nghiêng đầu không mong chờ chống lại hai mắt Cù Dịch Minh.

Âm thanh sấm sét ngoài cửa sổ lọt vào tai, giống như một chiếc búa sắt khổng lồ gõ vào trung khu thần kinh của mỗi người, bàn tay to lớn ấm áp của Cù Dịch Minh vỗ vỗ lên bàn tay hơi lạnh của Tô Noãn, trên mặt là biểu tình an ủi và quan tâm.

“Để cho cậu ta trở về đi, Cù gia có gác cổng, cậu ta không phải không biết.”

Cù Dịch Minh vừa dứt lời, bên ngoài một hồi mưa xối xả mưa to như trút nước, rèm cửa sáng rỡ bên trong phòng ăn xoay tròn không ngừng, giọt mưa lập tức vỗ đánh vào sảnh phòng ăn, ướt mem mặt đất.

Bên trong phòng ăn người giúp việc đều xử lý đầu vào đáy trận mưa lớn ngoài ý muốn này, Tô Noãn giống như bị ngăn cách với trận mưa to ở bên ngoài, cô vẫn im lặng dùng cơm rồi sau đó tao nhã cầm lấy khăn lau tay mình.

Cô nhìn thấy vẻ mặt đứng ngồi không yên của Ninh Nhi, cũng đọc hiểu giữa thoáng hiện qua trong mawst Ninh Nhi, Lý Tư Đặc cảm giác Ninh Nhi lo âu, cầm tay Ninh Nhi, dịu dàng quan tâm:

“Ninh Nhi, làm sao vậy, thân thể không tốt sao?”

Ninh Nhi ngược lại nắm tay Lý Tư Đặc, trong hương sữa tươi ngọt

ngấy dịu dàng cười mờ mịt, một giọt nước trơn bóng trong đôi con ngươi tràn đầy lo lắng cùng quan tâm, cô nhìn Lý Tư Đặc nhẹ giọng thỉnh cầu:

“Anh rể còn ở bên ngoài, Lý Tư Đặc anh giúp em đem cho anh rể cái ô đi, được không?”

Lý Tư Đặc không biết nên trả lời thế nào, anh chần chờ nhú mào, nhìn cô gái tốt đẹp được mình nâng niu trong lòng bàn tay, bởi vì cô đau lòng mà đau lòng, từ đầu tới cuối cô chỉ quan tâm tới ba chữ Lục Cảnh Hoằng.

Ninh Nhi nhìn thấy Lý Tư Đặc do dự, cô chưa sót bất đắc dĩ cong lên khoé môi, đôi môi không có huyết sắc cười đến lịch sự tao nhã, cô biết Lục Cảnh Hoằng là tới tìm ai, cũng biết với tính cách của Lục Cảnh Hoằng, không đạt được mục đích quyết sẽ không rời đi.

Cô không để cho Lục Cảnh Hoằng đứng ở trong mưa mà ngồi yên không để ý, cô chuyển mắt nhìn về phía Cù Dịch Minh, giống như có nước mắt muốn chảy ra, lại chung quy một mảnh thủy nhuận sáng bóng, phản chiếu vẻ mặt kiên định không lay chuyển của ba.

“Thân thể của con không được tốt, nhưng con cũng sẽ không trơ mắt nhìn anh rể bị ba đối xử tệ như vậy, các người không ai chịu đi, vậy thì tự mình con đi.”

Ninh Nhi đẩy cái ghế ra vừa định đứng dậy, bên ngoài chợt vang lên tiếng sấm đình tai nhức óc, thân thể suy yếu của cô giống như không chịu nổi tiếng vang như vậy làm cho người ta sợ hãi, lão đảo một cái ngã về sau, bị Lý Tư Đặc đúng lúc đỡ lấy.

“Ninh Nhi!”

Niếp Hiểu Dĩnh kinh hô đứng dậy, vội vàng chạy tới phía bên kia bàn ăn, ánh mắt nồng đậm sợ hãi cùng quan tâm, một đôi tay lên xuống xem xét thân thể Ninh Nhi, muốn xác định xem Ninh Nhi có bình yên vô sự hay không.

Cù Dịch Minh nhìn Ninh Nhi bị Lý Tư Đặc ôm, bất đắc dĩ thở dài, phân phó người giúp việc đi mời bác sĩ gia đình, vừa định đứng lên xem Ninh Nhi thế nào, lại nhìn thấy ghế phía bên phải đã không còn bóng dáng của ai.

Ông nhìn thấy Tô Noãn đi về phía cửa phòng ăn, bước chân càng chạy càng nhanh, gần như chạy băng băng đẩy cửa ra, ông sớm nhìn ra bên dưới vẻ lãnh đạm tươi cười Tô Noãn đã mất hồn mất vía, ông cũng dự đoán được Tô Noãn chạy đi là chuyện sớm hay muộn.

Cù Dịch Minh thu hồi tầm mắt ngắm nhìn Tô Noãn, ánh mắt xoay chuyển, nhìn Ninh Nhi ngồi xổm bên người Niếp Hiểu Dĩnh, ông nhìn bộ dạng thất kinh của Niếp Hiểu Dĩnh, chỉ có thể trầm mặc thở dài: chữ tình tổn thương đục khoét linh hồn, bao nhiêu nhân sinh đều tránh không khỏi một kiếp này.

— — — —

Bên ngoài cửa sổ biệt thự tràn ngập một mảnh mưa, Tô Noãn chạy tới cửa liền chạm mặt Tiểu Chu, tia chớp bên ngoài, rối loạn giống như lòng của cô, cô trước khi Tiểu Chu che dù đi ra ngoài, lấy đi cây dù kia, vọt vào trong mưa to.

Rất nhiều chuyện không thể giải thích, Tô Noãn cũng không cách nào để ý tâm tình giờ phút này, cô nên hiểu được quyết tâm của Lục Cảnh Hoảng, lại vẫn tùy hứng mà nghĩ muốn không nhìn anh, khi nước mưa đánh thẳng vào cây dù trên đỉnh đầu cô, nội tâm của cô

quy về một mảnh cô đơn.

Khi cô giong cây dù đi tới cửa lớn, cô liền nhìn thấy một cái bóng to lớn bên cạnh con sư tử bằng đá, thật cao, lẳng lẳng, giống như một thân cây tao nhã, cô độc mà cố chấp đứng ở đó.

Xe của anh dừng ở một bên, thế nhưng anh vẫn cứ khư khư cố chấp làm như vậy, ngây ngốc đứng ở trong mưa, anh là cố ý, nhất định là cố ý, cố ý đứng ở chỗ này, cố ý để cho cô nhìn thấy, cố ý muốn cho cô đau lòng!

Tô Noãn đi tới, nước mưa rất nhanh liền thấm ướt ống quần và đôi dép của cô, cô giong cao cây dù, ở đỉnh đầu của cô và anh chống được một khoảng trời.

Giọt mưa đánh vào trên tán dù, ào ào vang dội, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt Lục Cảnh Hoằng bị nước mưa cọ rửa có chút tái nhợt, khi anh cúi đầu, cô nhìn thấy trong con ngươi của anh cái bóng của mình.

“Anh làm gì mà phải đứng ở đây, đồ ngốc, dầm mưa bị bệnh đấy!”

Cô tức giận anh sao có thể ngốc như vậy, không phải anh đã nói hạng người như anh, cho dù bất cứ lúc nào, vĩnh viễn cũng sẽ đem mình đặt ở vị trí đầu tiên, vậy tại sao bây giờ anh phải làm như vậy?

Tô Noãn tính là gì, một phụ nữ được tính là gì, tình yêu rất dễ dàng có thể bị quên đi, anh vì cái gì lại muốn chấp nhất như vậy, chẳng lẽ không biết cô cũng sẽ đau lòng khổ sở sao?

“Lục Cảnh Hoằng, anh về đi, không cần phải đứng ở đây.”

Cô không nhìn tới ánh mắt của anh, che dấu cảm xúc nơi đáy mắt

mình, xoay người muốn đi, Lục Cảnh Hoằng lại bỗng nhiên đưa tay bắt lấy cánh tay cô, đột nhiên lôi kéo một cái, cái cảm kiên nghị của anh đụng đau cái trán của cô.

“Anh làm gì thế!”

Cây dù trong tay bị va chạm mạnh đánh rơi, bị gió thổi đi thật xa, tán dù phiêu diêu ở trong mưa, giọt mưa lạnh lẽo bén nhọn vỗ vào trên da thịt, Tô Noãn ngẩng đầu theo dõi về mặt căng thẳng của anh.

Cô muốn đi nhặt cây dù càng bị thổi đi càng xa, Lục Cảnh Hoằng lại chết lì cô không buông, quay mặt lại, muốn phát tác tức giận, một đôi cánh tay mạnh mẽ lại gắt gao ôm lấy cô.

“Rất xin lỗi...”

Mưa to giàn giụa, lồng ngực của anh lại ấm áp như mùa hạ, Tô Noãn quên mất toàn bộ giây giụa, cô không cách nào không đi ôm anh, cô rúc vào trong ngực của anh, lặng lẽ, chỉ có tiếng mưa rơi.

“Anh và Ninh Nhi không phải như em nghĩ.”

Tô Noãn hé miệng lộ ra mỉm cười, trong đêm mưa, cô chỉ nhìn thấy ngọn đèn sáng trong biệt thự, nhưng đối với cô mà nói, lồng ngực của người đàn ông này so với bất kỳ chỗ nào cũng đều đáng giá để cho cô lưu luyến.

“Ừm, em biết.”

Cô nhẹ nhàng trả lời giải thích của anh, bàn tay đặt ở thắt lưng càng thêm ôm chặt cô, cô đem mặt rúc vào lồng ngực anh, tạm thời vứt bỏ toàn bộ băn khoăn, hai mắt nhắm nghiền.

Trong bóng đêm mưa tiếp tục xối xả, giữa trời đất liên tục tí tách, dây dưa không rõ, giữa trời đất trống vắng lúc đó, chỉ có một đôi nam nữ chặt chẽ ôm nhau.

Ở cửa biệt thự, Cù Dịch Minh đứng ở bên cạnh nhân viên cảnh vệ khởi động cây dù, ông lặng im nhìn Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng trong mưa, lặng lẽ khẽ thở dài, hướng nhân viên cảnh vệ khoát tay, xoay người rời đi.

Chỉ là, ở cửa biệt thự, sau khi Cù Dịch Minh rời đi liền đột nhiên nhiều hơn hai cây dù.

— — — —

Trong phòng ngủ yên tĩnh, bên tai quanh quẩn tiếng gầm rú bí ẩn, Tô Noãn cầm một quyển tạp chí nằm cuộn tròn trên ghế sofa, một cây bút ký tên trong tay cô vung về xoay tròn, hơn nữa thỉnh thoảng lại rơi trên mặt đất.

Lục Cảnh Hoằng lau chùi mái tóc ẩm ướt từ trong phòng tắm đi ra, anh nhìn thấy ánh mắt tuyệt đẹp trên ghế sofa kia, lại có vẻ mặt tinh linh trong suốt, giống như một đoàn sương mù do trời mưa biến ảo mà thành.

Tinh linh bỗng bị tiếng bước chân thức tỉnh, cây bút ký tên trong tay cũng theo đó rơi xuống đất, cô nhìn về phía cửa phòng tắm, Lục Cảnh Hoằng mặc trên người áo choàng tắm, anh lau khô tóc, đem khăn lông ném vào trong sọt quần áo bằng mây tre bên trong cửa phòng tắm.

Tô Noãn bấu môi, cúi người đi nhặt cây bút lăn trên sàn nhà, Lục Cảnh Hoằng bước chân rất nhẹ, cơ hồ không tiếng động, anh đứng ở trước mặt cô, nhìn thấy cô giống như vắt hết óc để đặt bút viết,

cười nói:

“Không ngờ em lại thích trò chơi không có cân bằng như vậy.”

Khi bút một lần nữa rơi xuống đất, Tô Noãn ngẩng đầu, mái tóc ngắn màu nâu ẩm ướt lui về sau đi vòng quanh, cô nheo lại đôi mắt xinh đẹp kia, liếc xéo anh:

“Chú này, chú dám cười nhạo tôi?”

Lúc này Tô Noãn đáng yêu nhất, cô vốn là một cô gái không có tâm cơ gì, nhìn qua mỏng manh mà yếu ớt, thủy chung giống như mang theo tính trẻ con ngốc nghếch.

Nhìn đường cong khoé môi khiêu khích của cô, Lục Cảnh Hoảng vẫn là nghiêng người cúi xuống, một mùi hương tươi mát sau một trận tắm rửa đột nhiên xông vào cánh mũi cô, Tô Noãn dưới ánh mắt vụt sáng, thế nhưng anh lại nhẹ nhàng đỡ đầu vai của cô.

Khoé miệng chứa đựng nụ cười giống như kiêu nguyệt thanh huy (trắng sáng yên tĩnh), đôi mắt thâm thúy mà trong sáng ngắm nhìn cô:

“Anh già như vậy sao? Làm sao em lại dám gọi anh như vậy.”

Tô Noãn mím chặt môi, rồi sau đó hơi khấn trương cười một tiếng, khi ánh mắt vô cùng sắc bén của anh nhìn soi mói, gờ tay lên sờ sờ lỗ tai mình, xác định nơi đó có chút nóng lên, ngưỡng khuôn mặt hồn nhiên đáp:

“Em là thế hệ 8x, anh là thế hệ 7x, không phải giữa chúng ta vừa vặn cách một thập kỷ sao?”

Lục Cảnh Hoằng không khỏi vận nhướn chân mày, anh giống như nghi ngờ tính toán của Tô Noãn, anh đứng thẳng người, đi đến trước cửa sổ sát đất, nhìn màn mưa tí tách bên ngoài cửa sổ, lâm vào trong suy nghĩ của chính mình.

Tô Noãn không có ý đi quấy rầy anh, cô lập tức cúi đầu xem tạp chí Mị Ảnh trong tay, cô khinh thường đề nghị Cố Lăng Thành đưa ra, nhưng mà lại khắc ghi tin tức trong lời nói của anh, cô phải vào được Mị Ảnh.

Cửa phòng ngủ bị gõ vang, Tô Noãn ngẩng đầu nói vào đi, cửa phòng mở ra, một bảo mẫu hơi lớn tuổi bưng một cái mâm tiến vào, phía trên để hai chén trà gừng.

“Nhị tiểu thư, đây là tham mưu trưởng sai tôi đem tới, muốn tiểu thư và Lục tiên sinh uống hết.”

Tô Noãn nhàn nhạt nói cảm ơn, nhìn bảo mẫu đặt trà gừng xuống sau đó rời đi, cửa lần nữa đóng lại, cô tiện tay cầm lên một ly uống, tầm mắt vẫn không rời khỏi bức ảnh trên tạp chí, dùng cây bút vẽ phác thảo ra nội dung quan trọng.

Lục Cảnh Hoằng cứ như vậy quang minh chính đại đứng ở trong phòng ngủ của con gái, Cù Dịch Minh thế nhưng không có lập tức làm khó dễ, Tô Noãn thấy khó hiểu tâm tư của vị trưởng bối chú trọng lễ tiết này, nhưng cũng không tốn nhiều tinh lực để đi đo lường.

“Kỳ thật nếu anh ra trễ mấy ngày thì cũng là 8x thôi.”

Tô Noãn một hớp trà gừng ghen ở cổ họng, vào nhằm khí quản, kịch liệt ho khan, cô bị sặc đến khuôn mặt hồng hồng, quay đầu tức giận nhìn người đàn ông còn đứng ở nơi đó bối rối về vấn đề tuổi tác.

Lục Cảnh Hoằng nhìn bộ dạng trợn mắt của Tô Noãn, nhú nhú mi tâm, ánh mắt còn thực sự vô cùng nghiêm túc, vốn cũng chỉ là thuận miệng nói một chút, không nghĩ tới anh thế nhưng thật sự để ý.

“Em hẳn là chưa nói cho anh biết, em nếu sinh muộn một năm lẻ năm ngày, em chính là thế hệ 9x.”

Tô Noãn ngưng ho khan, cô đem cái ly đặt trên bàn, lười biếng dựa vào trên ghế sofa, bỗng nhiên xoay người, nằm xuống lưng ghế sofa bên cạnh, hướng về phía Lục Cảnh Hoằng xấu xa cười nhếch miệng.

Sắc mặt lo lắng của Lục Cảnh Hoằng nhất thời trầm xuống, Tô Noãn giống như là một đứa bé chiến thắng trong trận cãi nhau, bưng cái ly trà gừng lên ừng ực ừng ực uống cạn sạch, trên mặt tràn đầy vui cười.

Thực sự là một chút tâm tình cũng không hiểu che dấu.

Lục Cảnh Hoằng nhìn bộ dạng không tim không phổi kia của Tô Noãn, toàn bộ buồn bực trong lòng nhất thời được tiêu tán, anh đi đến trước bàn, bưng lên một ly trà gừng khác, chậm rãi uống một hớp, sau đó liếc mắt nhìn cô một cái, thản nhiên cười.

Tô Noãn nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng cười quái dị, cảm giác được chính mình hình như bị tính kế, tức giận hỏi:

“Cười cái gì!”

Lục Cảnh Hoằng thế nhưng không có trả lời câu hỏi, mỉm cười uống hết ly trà gừng, sau đó cái ly trong tay bỗng nhiên bị một phen đoạt đi, anh nhìn thấy Tô Noãn rầm rầm uống vào, sau đó đem cái ly ném một cái, đứng dậy nhìn xuống anh:

“Em muốn đi ngủ, ở đây chỉ có một cái giường, không có phương tiện dành cho khách ngủ lại.”

Lục Cảnh Hoằng cũng nhìn cái ly trà gừng Tô Noãn cướp đi kia, nhìn chăm chăm dấu môi son ở mép ly, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tô Noãn ha ha cười:

“Em có biết hay không một cô gái uống sạch đồ uống mà người đàn ông uống qua, đó chính là một loại khiêu khích?”

Tô Noãn hai tay khoanh trước ngực, cô chỉ mặc một cái áo sơ mi, sọc ca-rô màu xanh tối cùng màu xám tro, vạt áo thật dài, eo ếch khít khao, hai chân thon dài mà trắng nõn, cô dương dương tự đắc khoé mắt quyến rũ, liếc về phía ly trà gừng bị uống sạch kia.

“Em khiêu khích anh, anh chẳng lẽ lại động lòng sao?”

Lục Cảnh Hoằng cúi đầu cười cười, ánh mắt ôn nhu nhện nhạo trên người Tô Noãn:

“Em không cần khiêu khích, anh đối với em ngay từ đầu đã động tâm rồi.”

“Những lời này là ai dạy cho anh, em còn tưởng là anh sẽ không biết nói lời ngon tiếng ngọt chứ.”

Lục Cảnh Hoằng kinh ngạc nở nụ cười, vuốt vuốt cái ly trà trống rỗng kia, cương chiều nhìn Tô Noãn:

“Nhất định phải có người dạy anh mới có thể nói được sao? Đối xử với phụ nữ của mình, không cần người khác can dự vào.”

Tô Noãn dưới ánh mắt ấm áp mỉm cười của anh, giống như là một đứa bé bị lột sạch hết quần áo, nhận thức như vậy làm cho cô có chút thẹn quá hoá giận, nghịch ngợm muốn phát điên.

Lục Cảnh Hoằng thưởng thức Tô Noãn xấu hổ, dù bạn vẫn ung dung đem cái ly dọn xong, vừa mới ngẩng đầu muốn tiếp tục nói cái gì đó, Tô Noãn lại nhảy qua bàn thấp, nhảy tới trên người của anh, bởi vì tác dụng của quán tính.

Nệm mềm mại bên dưới thân truyền đạt cho anh thông tin an toàn, Lục Cảnh Hoằng mới vừa nói lỏng thần kinh, một đôi tay ở trên người anh lại làm xằng làm bậy, Tô Noãn dạng chân ở bên eo anh, năm ngón tay chuyển động liên tục.

Lục Cảnh Hoằng sợ hãi ngửa, đây là Tô Noãn khi ở chung với anh biết được, hình tượng bình tĩnh tao nhã của anh không thể ngăn được cái loại trò chơi dở khóc dở cười này của người khác, cũng bởi vậy từ đó về sau trở thành phương thức đối phó sau trăm lần thí nghiệm của Tô Noãn.

Áo ngủ trên người anh bởi vì khó nhìn dải ngực giã giụa làm hở ngực lộ cánh tay, Tô Noãn đặc ý nhìn anh luống cuống, ha ha cười to, bọn họ đều quên mất nơi này là chỗ nào, chỉ là chìm đắm trong một cuộc vui đùa âm ỉ nhàm chán.

Rốt cuộc, Lục Cảnh Hoằng không cách nào chịu được nữa, anh nhốt chặt hai cánh tay của cô, xoay người một cái đem cô đặt dưới thân mình, một chân thon dài giam cầm hai cái chân lộn xộn của cô:

“Đừng làm rộn, anh nhận thua.”

Tô Noãn trong tầm mắt của Lục Cảnh Hoằng nhú mào, giống như một đạo vết mực, hoà hợp cùng với nhịp tim đập của cô, cô không

xao động hồ nháo nữa, im lặng nhìn anh, lát sau đó, nháy mắt một cái:

“Lục Cảnh Hoằng, anh tốt đẹp như vậy, toàn bộ phụ nữ trên thế giới đều muốn âu yếm anh.”

Cô ngẩng lên nhìn dung nhan tuấn tú tinh xảo xinh đẹp của anh, tự làm bầm, một đôi bàn tay khôi phục tự do, chủ động bò lên cổ của anh, cánh tay trắng tinh lộ ra chuyện quốc gia đại sự, đầu ngón tay hơi hơi phiếm lạnh vòng ở sau lưng anh.

Lục Cảnh Hoằng nhìn cánh môi tiến gần của cô, nhắm hai mắt lại, thương yêu hôn xuống, gấn bó lưu luyến, ai cũng không có cách nào ngừng lại, cứ như vậy nụ hôn tràn đầy mê hoặc.

— — — —

Bên trong phòng ngủ ấm áp kiều diễm, bóng dáng xốc xếch quần quít trên giường, cửa phòng vốn đóng chặt lộ ra một khe hở, một đôi mắt đen nhánh trong suốt nhìn thấy hình ảnh bên trong, bóng dáng màu trắng vội vã lao đảo bước đi.

Qua khe cửa hẹp, rơi xuống đất chính là một bộ quần áo đàn ông được xếp chỉnh tề, còn có một giọt lệ chảy xuôi trong đôi mắt kia, trong suốt rơi trên nền nhà, va chạm với bọt nước trong suốt.

Đôi chân trần chạy qua hành lang vắng vẻ, lướt qua Niếp Hiểu Dĩnh quan tâm thăm hỏi, Ninh Nhi chạy về phòng của mình, ngón tay lập tức khoá cửa lại, nặng nề dựa thân thể vào phía sau cánh cửa, không để ý tới tiếng đập cửa ở bên ngoài.

Khi tất cả chân tướng chân thật hiện ra trước mắt cô, cô cũng không cách nào đối gạt mình được nữa, Ninh Nhi khuôn mặt tái nhợt, khoe

mắt cô còn treo giọt nước mắt, lè mề đi về phía phòng tắm.

Trong phòng tắm mờ tối, cô lặng lẽ đứng, nhìn thiên sứ xinh đẹp trong trẻo qua gương kia, nâng tay lấy bộ tóc giả đen đẹp như tơ lụa trên đầu xuống, lộ ra cái đầu trọc bởi vì trị bệnh bằng hoá chất mà rụng hết tóc.

“Cù Ý Ninh, mày là quái vật uống máu người.”

Cô nhìn đôi con ngươi đen nhánh trong gương, tự giấu nhủ thầm, bờ môi không có huyết sắc gợn lên mĩa mai, ngay cả chính cô còn sợ hãi chán ghét vứt bỏ chính mình, Lục Cảnh Hoằng làm sao lại thích được đây?

Mỗi một lần, khi Lâm bá bá đem từng giọt máu đỏ tươi của một thể hệ rót vào thân thể cô, ngay cả chính cô còn cảm giác mình đáng sợ, thương tổn vô tội, trở thành một quái vật ăn thịt người.

Chỉ là tại sao nhất định phải là Cù Ý Ninh cô, không thể khoẻ mạnh đơn giản mà sống, tại sao lại là cô, nhất định ở trong độ tuổi lộng lẫy xinh đẹp nhất mà héo tàn chết đi?

Tại sao người bị bệnh lại là cô, bị tử thần tận lực làm phiền lại là cô?

Từng đêm trôi qua cô đã tự hỏi vô số lần, thống hận vận mạng không công bằng, thượng đế không công bằng!

Cô đã làm sai chuyện gì, phải sống tạm bợ thống khổ như vậy, lại cứ bi thảm như vậy chết đi?

Không có ai trả lời cô, cô chỉ có thể chờ chết.

Tiếng đập cửa lo lắng vang vọng phòng ngủ, Ninh Nhi nghiêng đầu,

nghe tiếng kêu ghen ngào của Niếp Hiểu Dĩnh, nước mắt chảy xuống, mẹ đem tương lai tốt đẹp ký thác trên người cô.

Chỉ là người như cô còn có được tương lai gì, cô chỉ có thể chết đi, chỉ có thể thối rửa dưới lòng đất.

Tô Noãn tinh linh trong suốt đêm tĩnh như thế, không ngờ lại là người chị cùng mẹ khác cha, thời điểm biết được, cô cười vui mừng, nhưng mà khi nhìn thấy trong mắt Lục Cảnh Hoảng chỉ có Tô Noãn, cô lại bắt đầu rơi lệ.

Cô dùng toàn bộ tâm thần người đàn ông nhiều năm như vậy, tại sao chưa bao giờ liếc nhìn cô lấy một cái, lại đem tình yêu cả đời trao cho người chị hai mươi mấy năm chưa từng gặp mặt của cô?

Cô từng cảm kích Tô Noãn, nhưng mà cũng ghen tị phần hận chị ấy, hâm mộ chị ấy có thể khoẻ mạnh như vậy, xinh đẹp như vậy, hiểu biết bức người như vậy, ghen tị chị ấy có thể chạy nhanh như vậy, có thể cười như vậy.

Cũng ghen tị chị ấy dễ dàng có được tình yêu của Lục Cảnh Hoảng như vậy.

Khi thời điểm tầm mắt Lục Cảnh Hoảng đuổi theo Tô Noãn, cô cơ hồ bị nội tâm đen tối cắn nuốt sạch sẽ, Tô Noãn, chị của cô thật sự là một người kỳ diệu, có thể dễ dàng vẽ ra ác ma trong chỗ sâu đen tối nhất trong con người cô.

Do đó, càng yếu ớt, thì càng thêm tàn nhẫn, càng thêm khát vọng chết đi, để được giải thoát.

Thân thể nhỏ gầy yếu ớt dựa vào trên vách tường, cô khổng chế không nổi bắt đầu ho khan, xương cốt gầy yếu như cây củi lấy tay

che miệng, cảm giác được lòng bàn tay ấm áp, ở trong ánh sáng mờ tối, cô nhìn thấy một mảng hồng đến ghê người.

Cô tái mặt, dáng vẻ thần thái khô héo ngẩng đầu, nhẹ nhàng nhìn chính mình trong gương, khoé môi phẫn đạm lưu lại một vết máu thoáng hiện.

Chị, chị, đó là chị của cô, cô làm sao có thể trách cứ, cô không nghĩ tới, thì ra cả đời này cô chỉ có thể xưng hô “anh rể” với Lục Cảnh Hoảng.

Chương 64: Buổi tiệc sinh nhật

Bình minh lướt qua hành lang xa lạ, dẫm nát trên bậc thang bằng gỗ, cô mang đôi giày cao bồi, vẫy lấy một cái áo bông rộng thùng thình, đi xuống lầu, nhìn thấy Cù Dịch Minh ngồi trong phòng khách xem báo thì cô nhớ tới lời ba từng nói:

Mặc kệ có bao nhiêu gian nan, cũng nhất định phải tiếp tục.

Biệt thự xa hoa tĩnh mịch trống vắng, Tô Noãn vịn tay vịn, đi xuống bậc thang cuối cùng, vừa lúc Cù Dịch Minh khép tờ báo lại, ngẩng đầu nhìn về phía cô, sau đó dặn người giúp việc đang lau chùi bình hoa:

“Dậy rồi à? Má Trương, đem bữa sáng nóng lên đi, sau đó dẫn tiểu thư đến phòng ăn dùng cơm.”

Cù Dịch Minh ngược lại cười nhìn Tô Noãn, đưa tờ báo trong tay đặt ở khay trà bên cạnh:

“Trước hết hãy ăn điểm tâm đi, chú đã an bày cho người đưa con đi Spa một chút, sẵn đó cho người giúp con chọn một bộ lễ phục, tối nay con đi cùng với chú.”

Cùng ở chung với Cù Dịch Minh, cũng không đến nỗi không được tự nhiên như vậy, Tô Noãn đáp lại một nụ cười:

“Được ạ, bây giờ con đi dùng cơm đây.”

Tô Noãn thẳng một đường tới nhà ăn, không gặp những người Cù

gia khác, Tô Noãn cảm thấy chỉ có thể có một khả năng, Niếp Hiểu Dĩnh không muốn thấy mặt cô cho nên sáng sớm đã mang theo Ninh Nhi ra cửa, tuy nhiên, cô thừa nhận suy đoán này làm cho cô vui vẻ.

“Thì ra vị Nhị tiểu thư mới này có thân thế mờ ám, là con gái của tham quan, còn đã từng ly hôn.”

“Ai nha, phu nhân trước kia cũng đã từng kết hôn? Tham mưu trưởng tại sao lại đem con riêng mang về nhà?”

“Đúng vậy a, lúc sáng bà dọn dẹp ở vườn hoa không nhìn thấy bộ dạng phu nhân và tham mưu trưởng nói chuyện sao, gân xanh trên trán phu nhân không biết hiện lên bao nhiêu đâu!”

“Theo lời bà nói, phu nhân thật ra cũng không thích đưa con gái này của bà ấy? Cũng khó trách, so với Ninh Nhi tiểu thư từ nhỏ xinh đẹp vui vẻ, vị Nhị tiểu thư mới kia lạnh lùng đến dọa người, không biết giống ai.”

“Còn có thể giống ai, đương nhiên giống phu nhân thôi, năm đó lần đầu tiên tôi nhìn thấy phu nhân, mắt liền nhìn choáng váng, tham mưu trưởng khi còn trẻ hoàn toàn bị phu nhân mê hoặc, bằng không tại sao vợ trước qua đời chưa được bao lâu liền cưới phu nhân.”

“Chỉ là đúng là, tối hôm qua tôi đi đưa trà gừng thì nhìn thấy Lục thiếu gia nhà Lục gia ở trong phòng Nhị tiểu thư mới, hai người quần áo không chỉnh tề, cũng không biết là đang làm gì, Ninh Nhi tiểu thư rất thích vị Lục thiếu này.”

“Theo như bà nói, vị Nhị tiểu thư mới này là muốn giành cái gì đó của Ninh Nhi tiểu thư? Giả sử chuyện này vĩnh viễn sẽ không thay đổi biến thành sự thật, có lẽ tham mưu trưởng sẽ cho cô ấy một hôn sự tốt, nhưng cũng sẽ không đến nỗi khiến cho Ninh Nhi tiểu thư chịu uỷ

khuất.”

Người phụ nữ trung niên đang hưng trí bừng bừng vừa ăn sáng vừa nói chuyện, một bên nước miếng bay tứ tung, có người chọt chọt cánh tay của bà, bà còn mắt húng đứng lên:

“Bà làm gì vậy, tôi ở Cù gia nhiều năm như thế, những chuyện này không ai biết rành hơn tôi.... Nhị... Nhị tiểu thư.”

Thanh âm vốn hung hăng đặc ý càn quấy bỗng nhiên tắt hẳn, cuối cùng người đàn bà trong lòng run sợ cúi thấp đầu, không dám nói thêm một tiếng nào nữa, khi bà nhìn thấy bên ngoài cửa phòng ăn một bóng dáng lặng im đứng thẳng.

Sắc mặt Tô Noãn cũng không xuất hiện bao nhiêu thay đổi, nhưng thật ra má Trương ở một bên hung tợn trừng mắt nhìn người đàn bà nhiều chuyện, sau đó trước khi Tô Noãn cất bước vào thì bà đẩy ra một cánh cửa khác hơi khép hờ cho cô, thuận tiện cho Tô Noãn đi vào.

“Nhị tiểu thư, mời ngồi!”

Tô Noãn đi đến bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, cô lấy khăn ăn mở ra đặt trên đầu gối, sau đó cầm ly sữa bên tay phải lên uống một ngụm, ngay sau đó liền cầm lấy dao nĩa, chuẩn bị dùng cơm.

“Gọi tôi là Tô Noãn là được rồi.”

Tô Noãn thản nhiên mở miệng, cô ngẩng đầu, nghênh đón ánh mắt khắp phòng ăn, sau đó cúi đầu dùng dao nĩa cắt trứng gà, cắt vài cái rồi ngưng lại, một lần nữa ngẩng đầu lên:

“Bất quá, tôi nghĩ lúc đang ăn điểm tâm, không nên bà tám thì tốt

hơn.”

“Vâng.”

Người phụ nữ trung niên kia tuy trong miệng đồng ý, ngữ khí lại không thấy có ý hối cãi chút nào, một đôi mắt tràn đầy hàm ý không khuất phục quyền thế nhìn thẳng Tô Noãn.

Tô Noãn thật không có bởi vì người giúp việc đối với cô không tôn kính mà nổi giận, gảy nhẹ mi dưới, đem dao nĩa cắt gọn trứng gà gác ở một bên, cầm lấy đĩa ăn đâm một miếng đưa đến bên miệng, nhưng không có ngay lập tức đưa vào bên miệng, mà là nhìn về phía người phụ nữ:

“Dì vẫn còn thích phần công việc này chứ?”

Tô Noãn khoé miệng treo lên thản nhiên tươi cười, giống như vô ý nhắc tới, không chút để ý chuyển động dao nĩa trong tay:

“Tôi hy vọng dì có thể nhớ kỹ lời của tôi, Lục bộ trưởng là thiếu gia Lục gia, không phải là người Cù gia, dì nghị luận Cù gia như thế nào tôi mặc kệ, nhưng tôi không muốn nghe thấy bất kỳ kẻ nào nói một câu không tốt nào về anh ấy.”

Người giúp việc trong nhà ăn đưa mắt nhìn nhau, Tô Noãn lại như cũ cứ thế nói xong, tuyệt không kiên dè dề cập tới chủ đề liên quan Lục Cảnh Hoảng:

“Nếu để tôi nghe thấy một lần nữa, tôi không thể nào xem như đó chỉ là một trận gió thổi qua.”

Người đàn bà kia sắc mặt có chút thay đổi, đứng ở sau lưng má Trương liếc mắt nhìn Tô Noãn, cũng hiểu Tô Noãn không phải đang

hù doạ bà, vội cung kính phụ hoạ:

“Tôi biết rồi, Nhị tiểu thư.”

Tô Noãn không có cười, cô thản nhiên nhìn khắp nhà ăn một vòng, dưới con mắt quá mức bình tĩnh của cô, những người giúp việc ánh mắt không tự giác có chút nhìn cụp xuống, cũng cúi đầu không dám nhìn vị Nhị tiểu thư mới của Cù gia này.

Tô Noãn chỉ ăn một chút, cô lau chùi khoé miệng, đẩy cái ghế ra đứng dậy, thanh thanh đạm đạm đứng ở nơi đó, giống một vài đoá hoa cúc còn non tiêu điều lúc sáng sớm trong hoa viên.

“Gọi tôi Tô Noãn là được rồi.”

Cô xoay người ra khỏi nhà ăn, má Trương đi theo phía sau quay đầu lại nhìn người giúp việc nói huyền thuyên định cảnh cáo, sau đó mới vội vàng đuổi theo Tô Noãn, muốn cầu xin giúp những người giúp việc kia:

“Nhị tiểu thư, bọn họ cũng chỉ là nói chuyện trong lúc rảnh rỗi, cô đừng có để trong lòng, mấy năm nay nhìn bọn họ làm việc cho Cù gia, má Trương xin cô đừng nói với tham mưu trưởng.”

Tô Noãn dừng lại bước chân không tập trung, ánh mắt xẹt qua bụi hoa bách hợp cách đó không xa, lạnh lạnh hỏi lại:

“Tôi rất ngạc nhiên, tham mưu trưởng sẽ vì một cái đồ giả mạo làm đến mức nào, má Trương bà nói thử xem?”

Ma Trương đón nhận ánh mắt buồn bã lạnh lùng của Tô Noãn, tự giác cúi thấp đầu, không dám lại tiếp tục mở miệng cầu xin, Tô Noãn cũng không nói thêm gì nữa, liếc mắt nhìn cây cối quanh mình, đi về

phía phòng khách.

— — — —

Cù Dịch Minh tạm thời có việc, không thể cùng cô đi Spa, mà là gọi nhân viên cảnh vệ đưa cô đi, tới một Spa ở trung tâm để nghỉ ngơi, có phòng tập thể thao, có hội quán làm đẹp, còn có một bể bơi rộng lớn ngoài trời.

Tô Noãn một cước bước vào bên trong, cảm giác như bản thân lạc vào một bầu trời hoa, quanh thân quanh quẩn lên kiêu diễm mộng ảo xinh đẹp.

Toàn bộ quá trình Spa đại khái tiêu tốn hết nửa tiếng, cô cũng không thể nào thích được cái loại trò chơi của những kẻ có tiền này, khi Tô Chấn Khôn còn là bí thư thị uỷ cô cũng chưa từng thử qua loại cuộc sống xa hoa này.

Trong lúc cô nằm ở trên giường, bị thợ đắp bóp điều khiển thân thể, cô cảm thấy có loại ảo giác mặc người chém giết, điều này đối với thần kinh quá mức nhạy bén của Tô Noãn mà nói, quả thực là một hồi cực hình chịu đựng lằng trì.

Nhân viên làm đẹp đưa đến một bộ áo lót hoàn toàn mới, sau đó dùng một cái khăn tắm thật to bao trùm thân thể cô:

“Cù tiểu thư, bây giờ chúng ta đi lựa lễ phục thôi.”

Không phải Tô tiểu thư, mà là Cù tiểu thư, Tô Noãn cảm giác mình thích ứng quá nhanh, khi nhân viên làm đẹp nói lên ba chữ kia thì cô cũng không có nhìn xung quanh, mà là cười nhạt gật đầu đồng ý.

Cô đi theo một đoạn đường, một chân mới vừa đặt vào khu chọn

quần áo, thân thể liền thoáng dừng lại, cô muốn xoay người rời đi, nhân viên làm đẹp lại cất tiếng gọi cô, cũng làm kinh động người đàn ông ngồi trên ghế sofa lật xem tạp chí.

Tô Noãn làm thế nào cũng không nghĩ ra, chính mình thế nhưng lại vô cùng có duyên với Cố Lăng Thành, hai ngày ba bữa chạm mặt nhau, Cố Lăng Thành vốn đang ngồi ở sofa theo tiếng nhìn sang, trong tròng mắt sáng tỏ thâm thúy kia phản chiếu ra bóng lưng yếu điệu của Tô Noãn.

Anh đứng dậy cất bước đi qua, ngăn cản bước chân cô định rời đi, vươn tay, rồi lại không để lại dấu vết hạ xuống, chưa chạm vào thân thể của cô:

“Anh đáng sợ như vậy sao?”

Cố Lăng Thành khoanh hai tay, thân thể thon dài cao ngất dựa ở cạnh cửa, thản nhiên cười, tuyệt không kiêng dè nhìn chăm chăm nửa thân trần trên đầu vai Tô Noãn, tầm mắt đảo qua xương quai xanh tinh tế tỉ mỉ của cô, dừng lại thật lâu.

Nhân viên làm đẹp nói với Tô Noãn, khu chọn quần áo có vị tiểu thư đang chọn, xin cô đợi một tí nữa, Tô Noãn không thể làm gì khác hơn là đứng tại chỗ chờ, mà Cố Lăng Thành cũng vẫn không chịu tránh ra.

“Nghe nói công chúa Cù gia muốn cử hành tiệc sinh nhật lần thứ 21 ở vườn nghị sự.”

Cố Lăng Thành nhìn Tô Noãn không chớp mắt, nhìn như vô tình nhấc tới, thật ra là một loại thăm dò, trên mặt Tô Noãn vẫn thản nhiên như trước, Cố Lăng Thành cười:

“Nói là tiệc sinh nhật, có lẽ nên nói là tiệc chào đón một vị tiểu thư khác của Cù gia, nghe nói Cù phó tổng tham mưu trưởng muốn đem đứa con gái lưu lạc bên ngoài về Cù gia.”

“Tôi không biết thì ra anh lại quan tâm đến chuyện nhà người khác như vậy, cũng khó trách, không biết rõ chuyện nhà của những người có quyền thế, thì làm sao tìm được cơ hội bò lên địa vị cao chứ?”

Tô Noãn giấu cợt hé miệng cười cười, Cố Lăng Thành quay đầu sang chỗ khác, nụ cười vui vẻ mới vừa rồi không giảm xuống, làm cho Tô Noãn nghi ngờ, anh ta ở đâu ra nhiều tâm tình tốt như vậy.

Tô Noãn đột nhiên nhú mi tâm, một đôi cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn che lên ngực, bởi vì Cố Lăng Thành quay đầu lại, thế nhưng gắt gao nhìn cô, cô không muốn nhiều lời với anh ta, vẻ mặt liền trấn định quay đầu nói với nhân viên làm đẹp:

“Tôi nhớ ra, tôi muốn đi toilet một chút.”

“Tôi đưa cô đi,” nhân viên làm đẹp tốt bụng hướng dẫn, “Queo qua khúc quanh này là có toilet.”

Tô Noãn ngây thơ cười một cái, lướt qua người đàn ông đang đứng sừng sững trước mặt cô, ánh mắt không thèm liếc anh lấy một cái, đi theo nhân viên làm đẹp rời đi.

Đợi cô từ toilet trở về, khu lựa chọn quần áo đã không còn bóng dáng Cố Lăng Thành, Tô Noãn đem việc gặp Cố Lăng Thành ở khu trung tâm nghỉ ngơi trở thành một khúc nhạc đệm thoáng qua, không để trong lòng, tự nhiên rất nhanh liền biến mất.

Chỉ là từ lời nói của Cố Lăng Thành cô phát hiện ra một tin tức, yến tiệc đêm nay, có lẽ không chỉ có bạn bè của Ninh Nhi, mà còn có các

nhân vật trong giới chính phủ của thành phố A, đây chính là một cơ hội tạo ra mối quan hệ tốt với Cù Dịch Minh.

— — — — —

Ở vườn nghị sự, Tô Noãn đứng ở cửa khách sạn, cô nhìn những đôi nam nữ ăn mặc cao quý tinh xảo đi qua ngang người cô, mày hơi nhíu lại, nhắc váy quay lưng lại, đi về phía chiếc xe đang đậu bên kia.

Giày cao gót 8cm giẫm xuống, bước xuống bậc tam cấp thì không đứng vững muốn té, một đôi bàn tay to lớn mạnh mẽ nâng đỡ hai cánh tay của cô, không để cho cô chật vật ngã sắp xuống.

“Thì ra cô không chỉ nhận biết phương hướng không tốt, mà ngay cả giữ thăng bằng cũng quá kém.”

Tô Noãn nghe được giọng đàn ông mỉm cười quen thuộc, quay đầu nhìn lại thấy Thái Luân Tư, thô sơ giản lược quan sát một lượt cách ăn mặc của anh, tây trang áo sơ mi cà vạt rất đầu ra đó, nhìn qua khí vũ hiên ngang, mang theo mị lực đặc biệt của người đàn ông phương Tây.

“Tại sao anh lại tới đây?”

Nghe thấy Tô Noãn hỏi, Thái Luân Tư còn là ngây người một chút, ngay sau đó phác hoạ nâng lên khoé miệng, đỡ lấy Tô Noãn ổn định lên bậc thang, thối lui một bước giải thích:

“À, được mời tham gia tiệc sinh nhật của công chúa nhỏ Cù gia, nói như thế nào tôi cũng được xem là người có máu mặt mà.”

Tô Noãn phối hợp nhếch khoé miệng cười cười, Thái Luân Tư nhìn khắp nơi một lần, phát hiện Tô Noãn chỉ đến có một mình, không

khỏi một tay vuốt cằm, vừa quan sát Tô Noãn vừa lắp bắp tự nói:

“Cô cũng là tới tham gia tiệc của công chúa Cù gia hả? Ansel đâu, sao không đi cùng cô, tuy rằng cậu ta không thích loại xã giao này, nhưng là nên làm tốt hộ hoa sứ giả chứ.”

Tô Noãn hé miệng cười mà không nói, cô vẫn không có nói cho Lục Cảnh Hoằng biết cô muốn tham gia tiệc sinh nhật của Ninh Nhi, cô rất không hy vọng Lục Cảnh Hoằng đi theo lộ vũng nước đục này, ai biết tiệc tối nay sẽ phát sinh ra chuyện gì.

Thái Luân Tư nhìn ra suy nghĩ của Tô Noãn, cũng không hỏi nhiều nữa, hai người cứ như vậy đứng ở cửa, Tô Noãn có chút xấu hổ, cô liếc mắt nhìn người đến người đi ở cửa xoay, mặt hơi hồng lên:

“Nếu đến đây rồi thì cùng dẫn tôi vào trong đi, nói thật, mang đôi giày cao gót này tôi rất lo sẽ bị chen chúc ngã vào trong cửa xoay.”

Thái Luân Tư nở nụ cười, liền ôm đầu vai Tô Noãn nhẹ nhàng dẫn cô đi, dọc theo cửa xoay đi vào.

“Cám ơn.”

Tô Noãn không để lại dấu vết rời khỏi cánh tay Thái Luân Tư, Thái Luân Tư chỉ là cười nhạt, ngắm nhìn bả vai rời khỏi bên dưới bàn tay, trong ánh mắt hiện lên một tia trống vắng, lại lập tức liền khôi phục bộ dạng đùa cợt bất cần đời.

“Dù sao tôi cũng không có bạn gái, mà cô cũng thiếu bạn trai, nếu không hai chúng ta làm một đôi đi.”

Trong nháy mắt anh tặng cho một đôi mắt ma mị, khoé môi như có như không nhếch lên nụ cười du côn, anh biết bộ dáng gì của mình

là nhìn mê người nhất, nhưng mà anh cũng đoán được, người phụ nữ trước mắt này có lẽ không để cho mình bị dắt đi vòng vòng.

Tô Noãn nhìn anh chàng đẹp trai khôi ngô tuấn tú này, sự xuất hiện của anh làm cho cô có loại cảm giác thoải mái, ít ra cô biết người cô đối mặt cũng không hoàn toàn xa lạ.

Tô Noãn còn chưa có đưa ra câu trả lời, phía sau liền truyền đến tiếng gọi, cô quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Cù Dịch Minh đi tới, ông mặc quần áo thoải mái, nhưng mà phong cách quân nhân lại không thay đổi đặc biệt là khí thế oai phong tự nhiên.

Cô không biết là ở tại đại sảnh này có vô số người nhìn soi mói, cô hẳn là nên tiếp tục nói chuyện với Thái Luân Tư, hay là nên xoay người chào đón Cù Dịch Minh, hai lựa chọn này đối với cô mà nói, làm đều có chút khó khăn.

Ánh mắt Cù Dịch Minh lặng lẽ mà bén nhọn, ông quét mắt qua Thái Luân Tư một cái, lại làm cho người ta không nhìn ra cái gì trong mắt ông, Thái Luân Tư đứng bên cạnh Tô Noãn, bình tĩnh nhìn vị trưởng bối này, rồi sau đó khiêm tốn gật đầu chào hỏi.

Cù Dịch Minh chỉ là gật đầu đáp lại Thái Luân Tư ân cần chào hỏi, ngược lại nhìn về phía Tô Noãn, ánh mắt trong nháy mắt trở nên ôn hoà dịu dàng, Tô Noãn thấy thế liền đưa ra lựa chọn, cô đi giày cao gót khó khăn đi qua.

“Ngài đã tới!”

Tô Noãn lễ phép cười, cô đối với Cù Dịch Minh thủy chung không có xưng hô thân thiện gì, dứt khoát trực tiếp xem nhẹ, Cù Dịch Minh cũng không để tâm, chưa bao giờ bức bách cô phải gọi ông bằng gì.

Thái Luân Tư ngược lại đứng một bên, cau mày quan sát trao đổi giữa Tô Noãn và Cù Dịch Minh, đáy mắt anh thoáng qua một đạo tinh quang, anh rốt cuộc biết bằng số xe đưa đón Tô Noãn là của tổng cơ quan.

Đến nỗi nghe nói vị kia tối hôm nay muốn giới thiệu cho mọi người biết Nhị tiểu thư Cù gia...

Thái Luân Tư không dám nghĩ tiếp, anh trầm tư nhìn nụ cười khách khí mà xa cách trên mặt Tô Noãn, rất tò mò thân hình gầy gò mà yếu ớt này là như thế nào có dũng khí như vậy, xông vào cửa lớn Cù gia?

“Ừ, đợi chút nữa theo chú đi vào.”

Cù Dịch Minh nhìn Tô Noãn mặc chiếc váy dài màu trắng, hài lòng gật đầu, trong mắt hiện lên tràn đầy yêu thương, người tới người lui trong đại sảnh vườn nghị sự vô tình hay cố ý đều nhìn về phía Cù Dịch Minh cùng Tô Noãn, ánh mắt tao nhã mà khắc chế.

Cửa xoay lại một lần nữa xoay tròn, Tô Noãn tùy ý nhìn qua, liền nhìn thấy Cố Lăng Thành đi vào đại sảnh, mà Doãn Thụy Hàm khoác lấy khuỷu tay của anh, bọn họ vừa đi vào liền chú ý đến Tô Noãn bên này, song song nhìn sang.

Tô Noãn cũng liên tưởng đến trùng hợp ngẫu nhiên gặp Cố Lăng Thành ở trung tâm nghỉ ngơi, hẳn là anh ta đang chờ Doãn Thụy Hàm, mà bọn họ cũng rất có khả năng là tới tham gia tiệc sinh nhật của Ninh Nhi.

Vì vậy tránh cũng không thể tránh nghiệt duyên, Tô Noãn đảo cặp mắt trắng dã, khẽ nhếch môi, đáng yêu cười khẽ mờ ám không rõ ràng, lại cũng không phải không ai nhìn thấy, chẳng qua là không có

ai vạch trần.

Tô Noãn không muốn đứng ở đây lâu hơn nữa, nhưng cũng không dám ra lệnh Cù Dịch Minh, mà Cố Lăng Thành cũng đã đi tới, lịch sự khách khí ân cần chào hỏi Cù Dịch Minh:

“Tham mưu trưởng, gần đây có đoàn phỏng vấn Florence tới, Lục thị trưởng loay hoay sút đầu mẻ trán, cho nên không thể làm gì khác hơn là phái đại biểu tham dự tiệc sinh nhật của lệnh thiên kim, kính xin tham mưu trưởng ngài thứ lỗi.”

Cù Dịch Minh nghe Cố Lăng Thành nói xong, chỉ là thần nhiên gật đầu, vẻ mặt cũng không thân thiện, rất hiển nhiên không có ý định nói chuyện với Cố Lăng Thành, ngược lại nhìn về phía Tô Noãn yên lặng phía sau:

“Nha đầu, chúng ta nên vào thôi.”

Tô Noãn giống như là bị một chậu nước lạnh dội cho tỉnh, khi Cù Dịch Minh cong lên khoé miệng cười, hơn nữa nâng lên cánh tay ý bảo cô khoát tay ông.

Lời nói và việc làm của Cù Dịch Minh đối với Tô Noãn không một chút chứng tỏ quan hệ không nhỏ của ông và Tô Noãn, Cố Lăng Thành hơi nheo mắt lại nhìn Cù Dịch Minh, phát hiện ra biểu tình của ông khi nhìn Tô Noãn rất hoà ái, chậm rãi nâng lên khoé miệng, giống như là có phần khẳng định phỏng đoán nơi đáy lòng, ánh mắt dừng ở Tô Noãn càng thêm thâm vị.

Doãn Thụy Hàm hiển nhiên đối với sự thân quen của Cù Dịch Minh và Tô Noãn mà cảm thấy kinh ngạc, có chút không dám tin quan sát Tô Noãn, cô như thế nào cũng không dự đoán được Tô Noãn lại vẫn có thể cá nước mặn xoay người, có dính dáng quan hệ tới gia tộc Cù

thị lớn mạnh này.

Cô chợt nhớ tới lời đồn đãi về buổi tiệc tối nay, trên dung nhan xinh đẹp hiện lên nghi ngờ nghiên cứu tìm tòi, tối nay có thể Cù Dịch Minh thừa nhận Nhị tiểu thư, chẳng lẽ là...

Doãn Thụy Hàm ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Tô Noãn, bàn tay mềm mại đang khoác tay Cố Lăng Thành không khỏi xiết chặt, nếu quả thật chính là Tô Noãn, cô không khỏi không thừa nhận, Tô Noãn gặp được vận may làm cho người khác phải ghen tị.

Mà giờ khắc này trái ngược với vẻ mặt âm tình bất động của Doãn Thụy Hàm, Tô Noãn chỉ là giật mình sững sờ nhìn Cù Dịch Minh cong lên cánh tay mình, cô không ngờ tới người đầu tiên trên thế giới mời cô khoác khuỷu tay, thế nhưng lại chính là Cù Dịch Minh.

Cô vẫn cho rằng quan hệ của bọn họ so với người là tuyệt đối không thể thân thiết hơn một chút.

Bất quá, cuối cùng Tô Noãn vẫn là lộ ra nụ cười hiểu rõ ngọt ngào, cô vươn tay kéo lấy cánh tay Cù Dịch Minh, đó là cánh tay thuộc về quân nhân, tràn đầy sức mạnh, cũng làm cho cô cảm nhận được sự che chở của người ba.

Cho dù, ông không phải là người ba kính yêu của cô, lại ở một giây này, cho cô ảo giác thật sự rõ ràng như vậy.

Tô Noãn cảm giác được khoé mắt chua xót, cô hiểu được những thứ nước mắt kia chảy ra là do thương xót tình cảm cha con đáng thương của cô cùng Tô Chấn Khôn, cô cảm thấy mình nên khóc một chút, nhưng mà hoàn cảnh không cho phép.

Nhìn bóng lưng Tô Noãn và Cù Dịch Minh rời đi, ý cười nơi khoé

miệng Cố Lăng Thành có chút mong manh, Doãn Thuy Hàm chột buông tay anh ra, mái tóc đang cột xoã xuống:

“Em đi toilet một chút.”

Cố Lăng Thành kéo vòng eo mảnh khảnh của cô, cố ý chạm vào bên má cô, sau đó buông cô ra:

“Anh ở đây chờ em quay lại.”

Doãn Thuy Hàm then đỏ mặt cười cười, liền mang theo túi cầm tay xoay người đi về phía toilet, cười nhạt trên mặt Cố Lăng Thành nháy mắt tiêu tán, anh cảm nhận được có hai đạo con mắt dò xét, quay đầu nhìn lại, liền đối diện với Thái Luân Tư nghiền ngẫm cười.

Cố Lăng Thành cùng Thái Luân Tư lẳng lặng nhìn nhau vài giây, khoé miệng dào dạt ý cười, thần nhiên, hai tay để trong túi quần, không chút nào né tránh nhìn Thái Luân Tư phía trước.

“Tôi vẫn cho rằng bên cạnh Noãn Noãn chỉ có một Lục Cảnh Hoằng.”

Đối với việc Cố Lăng Thành xuyên tạc chân tình của anh dành cho Tô Noãn, Thái Luân Tư cũng không buồn bực, trái lại, phá lệ cười đến thoải mái, hướng Cố Lăng Thành đến gần hai bước, thần thanh khí thế rồi rãnh nhìn Cố Lăng Thành::

“Cố thị trưởng có hối hận lúc ban đầu buông tha quá sớm hay không?”

“Hối hận? Tại sao nói như vậy, tôi cũng không hối hận quyết định của mình.” Cố Lăng Thành hơi hơi cười, “Tôi cũng không cho rằng tôi buông tha quá sớm, nếu là của tôi thì dù có buông cô ấy ra như thế nào thì chung quy cô ấy cũng sẽ trở về bên cạnh tôi.”

Thái Luân Tư cũng thản nhiên cười theo, nhìn người đàn ông kiêu ngạo này:

“Ý Cố thị trưởng là gì?”

“Chính là ý anh muốn,” Cố Lăng Thành nhìn về phía phương hướng Doãn Thụy Hàm rời đi, bĩu môi cười, nhìn qua vẻ mặt một mảnh nghiêm túc: “Cô ấy muốn chơi tôi sẽ để cho cô ấy chơi, nhưng rồi một ngày cũng sẽ về nhà, bất quá Lục Thiếu Thần bỗng nhiên chết đi, làm cho cô ấy có chút lạc đường.”

Thái Luân Tư cũng cảm thấy kinh ngạc: “Cố thị trưởng định cưới lần ba?”

Cố Lăng Thành đầu lông mày nhíu lại, tiện đà cười nhạt:

“Những năm kia bỏ ra của tôi dù sao cũng nên có hồi báo, một người đầu tư thành công tuyệt không chỉ biết suy nghĩ ở trước mắt, tôi thủy chung tin tưởng, lòng Tô Noãn vẫn luôn ở chỗ này.”

Cố Lăng Thành chỉ chỉ vào ngực trái của mình, nhìn Thái Luân Tư xiết chặt chân mày, giống như dâng lên một nụ cười, nghe thấy tiếng bước chân thì xoay người lại, nhìn Doãn Thụy Hàm ôn nhu nói:

“Xong chưa? Chúng ta đi vào thôi.”

Cố Lăng Thành đi lên phía trước kéo qua vòng eo nhỏ nhắn của Doãn Thụy Hàm, tư thế tao nhã, anh không liếc mắt nhìn Thái Luân Tư lần nào nữa, dắt Doãn Thụy Hàm đi về phía hội trường.

Thái Luân Tư đưa mắt nhìn Cố Lăng Thành, bĩu môi, thờ ơ nở nụ cười, anh phát hiện mặc kệ không phải anh thò chân vào, con đường

tình yêu của Lục Cảnh Hoằng nhấp nhô cực kỳ, chỉ là cậu ấy thật muốn cứ như vậy buông tha sao?

— — — —

Tiệc sinh nhật của Ninh Nhi công chúa, so với khí trời bên ngoài, có thể nói là trong địa ngục thiên đường.

Hội sảnh dùng để tổ chức tiệc rượu giống như là một cái quăng trường rộng lớn, đá cẩm thạch màu trắng trơn bóng trải dài phủ kín hội trường, giống như một toà thành cổ tích được xây bằng thủy tinh.

Bởi vì quá mức xa hoa xinh đẹp mà trông có vẻ không thực tế.

Đèn treo rèm tua màu vàng kim theo hình vòng cung từ tầng cao nhất rủ xuống dài hơn mười thước, trôi nổi lơ lửng giống như bảo tháp, chiếu rọi bên trong hội trường, xung quanh nó còn có vô số ngọn đèn nhỏ màu trắng, làm thành hình dạng đoá hoa đơn giản, vây quanh đèn treo rèm tua, chúng tinh phụng nguyệt (sao quanh trăng sáng).

Bốn phía trần nhà màu trắng thật cao được khám lên đường viền hoa văn mà cung đình châu Âu thường dùng, phía trên vẽ đầy dây leo hình thán gwynedd đáng, đủ các loại tư thế, cùng quy về một hướng, chính là trung tâm đèn treo rèm tua.

Đối với xã hội thượng lưu mà nói, buổi tiệc được tổ chức ở một nơi như vườn nghị sự mới thực sự là buổi tiệc thượng lưu, cho dù một buổi tiệc tiêu tốn nhiều tiền, cũng như cũ đầy người xếp hàng thuê mượn.

Tô Noãn khoác cánh tay Cù Dịch Minh xuất hiện ở cửa hội trường, đồng thời tiếng mở cửa vang lên, cả bữa tiệc đều dừng lại nhìn về phía cửa, giống như cũng không muốn bỏ qua bất kỳ vở kịch hay

quan trọng nào.

Tô Noãn lãnh đạm cảm ứng được tầm mắt của đám người đứng ngoài nhìn xem, Cù Dịch Minh cũng chỉ thản nhiên cười, đối với những tầm mắt kia gật đầu một cái, liền không để ý nữa, mang theo Tô Noãn đi vào trong hội trường.

Cù Dịch Minh tự mình tham gia tiệc rượu của lệnh thiên kim đã ít càng thêm ít, nhưng mà mỗi khi có thời khắc như vậy, chung quy cũng đều đưa tới nhiều tầm mắt cũng như nhiều suy đoán nhất.

Mà suy đoán lần này, không thể nghi ngờ chính là cô gái còn trẻ tuổi đứng bên cạnh Cù Dịch Minh, những người quý tộc này bùng ly rượu, bắt đầu xì xào bàn tán, hoặc là đem ánh mắt tò mò khắc chế ném về phía Tô Noãn.

Cù Ý Ninh là hòn ngọc quý trên tay Cù gia, cho dù thân thể suy nhược, vẫn như cũ được hưởng thụ đãi ngộ như công chúa, vô luận là ở Cù gia hay là ở nơi công cộng.

Nhưng mà hôm nay, ở tiệc sinh nhật của Ninh Nhi công chúa, nhân vật chính vốn nên là Cù Ý Ninh lại bị gạt sang một bên, một cô gái hoàn toàn cách biệt với xã hội thượng lưu, lại trở thành người được Cù Dịch Minh đặc biệt đối đãi.

Điều này không thể nghi ngờ sẽ đưa đến hăm dọa hoặc ghen tị, cô sẽ trở thành mục tiêu công kích.

Khi đó cô chợt muốn hỏi chính mình một chút, là chính mi hay là người khác, an bài cho mi rơi vào tình trạng như vậy?

Tô Noãn không nghĩ ra được đáp án, cô chỉ là mặc người chém giết đi tới, trước kia không nghĩ tới, có một ngày sẽ nhận được nhiều ánh

mắt bái kiến như vậy, khi cô còn ở vào một độ tuổi như vậy.

Cô giấu cợt chính mình, cho nên cũng cười thành một đoá hoa.

Im lặng đứng bên cạnh Cù Dịch Minh, nghe những lời nói ca ngợi này, khoé môi một nét thoáng hiện chứa đựng nụ cười nửa thật nửa giả, Ninh Nhi công chúa còn chưa có xuất hiện, cô nghĩ, chờ lúc Ninh Nhi đi ra, lại sẽ mâu thuẫn như thế nào đây?

Nam nữ tới lui trong hội trường, giống như người mẫu di chuyển trên khán đài T, quần áo chỉnh tề, vẻ mặt dạt dào, giơ tay nhất chân, khắp nơi phong nhã cao quý, không có khe hở.

Cùng Cù gia có chút quan hệ riêng tư, hoặc là nói các vị thiếu gia tiểu thư có chút quan hệ cá nhân với Cù Ý Ninh, đêm nay đều tụ tập ở đây, chỉ sợ đều đến từ kinh thành.

Tô Noãn tầm mắt thô sơ giản lược liếc qua, đó đều là những trẻ con có tính cách khác nhau, nhưng đều mang vẻ mặt cao quý, đa phần là hai mươi mấy tuổi, rất còn trẻ nhưng không cách nào làm cho người ta bỏ qua bọn họ.

So với tuổi thơ nặng nề tăm tối của cô, Tô Noãn lần đầu tiên biết được, sinh nhật hẳn là nên trải qua như vậy.

Hẳn là nên có người ba hiền từ và người mẹ xinh đẹp, hẳn là nên có chú bác trưởng bối ôn hoà, hẳn là có rất nhiều bạn bè cao quý tao nhã, còn phải có rất nhiều quà tặng.

Hỏi han ân cần, sau khi ăn uống linh đình, chân của cô bắt đầu thấy đau, giày cao gót không phải là thứ đồ tốt đẹp gì, hơn nữa đối với cô cái loại thiếu cảm giác cân bằng này mà nói, nhìn qua tuy rằng thấy đẹp, nhưng lúc nào cũng cần nuốt sức lực trên chân.

“Con hẳn là nên học làm quen với trường hợp này, sau này vẫn còn có rất nhiều dịp.”

Cù Dịch Minh vỗ nhẹ mu bàn tay cô, thấp giọng an ủi, Tô Noãn mím môi cười cười, cũng đề thấp âm lượng trả lời:

“Con sẽ, ngài yên tâm, tham mưu trưởng.”

“Gọi là ba.”

Tô Noãn bỗng dưng mở to mắt, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trung niên uy nghiêm này, lại chỉ thấy được một ánh mắt cổ vũ, ba... cái từ này mắt quen thuộc cỡ nào, nhưng cô lại muốn dùng trên thân người không có quan hệ gì với cô sao?

Khi Tô Noãn còn giãy giụa do dự, Cù Dịch Minh gạt bằng hữu lúc còn trẻ ở hội trường, liền muốn cùng nhau đi vào phòng nghỉ ngơi ôn chuyện, khi Cù Dịch Minh buông cánh tay cô ra, cô được giải thoát nhẹ nhàng thờ ra.

Trước khi Cù Dịch Minh rời đi, nhìn cô mỉm cười, ánh mắt tràn ngập tình thương của người ba, mà vị chiến hữu đứng bên cạnh Cù Dịch Minh, thì mở miệng khen ngợi:

“Dịch Minh, con gái của anh, lớn lên vô cùng giống chị dâu!”

Từ chị dâu trong miệng lão chiến hữu tự nhiên là chỉ Niếp Hiểu Dĩnh, Cù Dịch Minh chỉ ha ha cười, giống như rất hưởng thụ ca ngợi như vậy, vỗ vỗ bả vai chiến hữu, liền tạm thời bỏ đi.

Đây là lần đầu tiên Tô Noãn nghe được từ miệng người khác nói cô lớn lên giống với Niếp Hiểu Dĩnh, cho dù trong lòng cô rõ ràng,

nhưng lại chưa bao giờ bị chỉ thẳng ra giống như vậy.

Mà bây giờ, có một trưởng bối nói, cô rất giống Niếp Hiểu Dĩnh.

Cô rất cuộc giống như không thể không đem mình cùng ba chữ Niếp Hiểu Dĩnh liên hệ với nhau, tuy rằng đều không phải xuất phát từ tình nguyện.

Mà đối với việc người nọ ngộ nhận cô là con gái ruột của Cù Dịch Minh, Tô Noãn chỉ là cười cười, đưa tay vuốt ve khuôn mặt mình, cô và Cù Dịch Minh dáng vẻ tuyệt không giống nhau, vì sao lại có loại hiểu lầm này?

Chẳng lẽ chỉ là vì Niếp Hiểu Dĩnh là vợ của Cù Dịch Minh, mà cô lại có một đôi mắt giống như đúc với Niếp Hiểu Dĩnh sao?

Hiểu lầm buồn cười dường nào, có lẽ cũng không quá tệ, nhưng cô cảm thấy nếu như Niếp Hiểu Dĩnh nghe được hiểu lầm này, bà sẽ có biểu tình như thế nào đây?

Đối mặt chào hỏi của mọi người, Tô Noãn uyển chuyển mỉm cười, cô cố ý làm bộ như xem không hiểu ẩn ý bên trong ánh mắt của những người đàn ông kia, tùy ý xử lý những người đến bắt chuyện này.

Ánh mắt của cô nhìn lướt xung quanh, nhìn thấy trong góc có một cái ghế dựa nhìn qua thực thoải mái, cô thản nhiên cười, nâng chiếc váy lên chậm rãi đi về phía chiếc ghế dựa.

Ngồi xuống cảm giác vô cùng thoải mái, Tô Noãn nhắm mắt lại, chờ đợi cho cái chân bớt đau.

Biến ảo khôn lường – trong ý thức đột nhiên bắn vào hai đạo ánh mắt nóng rực, Tô Noãn mở mắt ra, liền nhìn thấy Thái Luân Tư đứng

ở cách đó không xa, phát hiện ra cô mở mắt, anh cười cười, từ trong tay người phục vụ bung lên hail y rượu, sau đó đi lên phía trước.

“Không ngờ cô lại là Nhị tiểu thư Cù gia.”

Thái Luân Tư đem một ly rượu đưa cho Tô Noãn, sau đó dùng ly rượu của mình cụng ly với Tô Noãn, tùy ý dựa trên vách tường bên cạnh Tô Noãn, môi khẽ nhắm nháp rượu, nhìn Tô Noãn cười tủm tỉm nói:

“Tại sao tôi lại cảm thấy cô không có hứng thú khi trở thành thiên kim Cừu gia?”

Tô Noãn cũng không có giống như khi chào hỏi với những người khác, chạm ly rượu một cái nhưng không có uống, mà là cầm trong tay đóng đưa, quan sát chất lỏng chảy xuôi màu đỏ trong ly:

“Bất quá chỉ là công chúa giả thôi, cũng không đáng để ăn mừng.”

Thái Luân Tư nghe xong Tô Noãn vui đùa tự giễu, nụ cười trên mặt có chút thu lại, ánh mắt thương tiếc nhìn chằm chằm đỉnh đầu cô, nhìn thấy cô cúi người xoa bóp chân của mình, động tác không có lấy chút tao nhã gì.

“Tối nay Ansel phải tham gia một buổi tiệc quan trọng, sát vách với hội sảnh này.”

“A, tôi biết rồi.”

Tô Noãn nhàn nhạt cười, cô không có tâm tình kích động, Thái Luân Tư cảm giác mình bắt đầu đoán không ra cô gái nhìn giống như một cái đầm nước trong suốt này, đương nhiên, thượng đế cũng không cho anh quá nhiều thời gian để tiến hành thăm dò.

Cửa lớn sảnh yến hội mở ra, đột nhiên một hồi chập chội xao động, Tô Noãn men theo những bóng dáng kia nhìn lại, liền trông thấy trong đám người một mảnh váy áo trắng tinh, sau đó cô quay đầu lại nhìn về phía Thái Luân Tư, thản nhiên cười rộ lên:

“Công chúa thực sự đến rồi.”

Thái Luân Tư phối hợp cười cười, nhưng không có giống vài vị tân khách đi tới, chào hỏi công chúa, mà là cứ thế uống rượu, đối với hòn ngọc quý trên tay Cù gia này không có bao nhiêu hứng thú.

Tô Noãn hớp một ngụm rượu nhỏ trong tay, tầm mắt của cô dừng lại ở cửa, nghênh đón Ninh Nhi đến, Ninh Nhi mặc chiếc váy công chúa màu tuyết, nhỏ nhắn mềm mại xinh đẹp khác thường, rồi lại đoan trang cao quý.

Một đầu tóc dài đen bóng xoã ở trên vai, một cái kẹp tóc tinh xảo cài ở một bên, cho dù là nam hay nữ, cũng nhìn không được bị khí chất của cô ấy thu hút mạnh, sẽ không ai mà không thích tuyết thuần khiết kia.

Lý Tư Đặc một tắc cũng không rời khỏi canh chừng, tầm mắt nhìn Ninh Nhi dịu dàng mà khắc chế.

Ninh Nhi mỉm cười chào hỏi bạn bè của cô ấy, nụ cười của cô ấy, giống như một dòng sông xuân, thấm vào ruột gan, khi cô ấy giơ tay lên, Lace trên cổ tay trắng tinh huỳnh hoang trong không khí.

Tô Noãn chú ý tới đám con cháu nhà giàu cùng cán bộ cao cấp, bọn họ hướng về phía Ninh Nhi công chúa ân cần thăm hỏi, lễ độ nói chuyện với nhau, khắc chế mỉm cười, thưởng thức rượu đỏ cao cấp, dùng một ít phương thức thú vị mà tiết kiệm nói chuyện với nhau.

Tô Noãn vốn là tiêu điểm từ lúc bắt đầu bữa tiệc lại bị quên đi một chút, nhưng mà, cô cũng không có vì vậy mà ủ rũ, trái lại cô vui khi nhìn thấy trường hợp như vậy.

Cho dù từng là thiên kim của bí thư thị uỷ, cô lại vô cùng ít khi tham gia loại yến tiệc xã giao này, cho nên khi giờ phút này cô thật sự đích thân tham gia loại yến tiệc quy mô lớn như vậy, cô cảm thấy mình ngay cả đẳng cấp thật giả lẫn lộn đều không đủ trình độ.

Vì thế, chỉ thích ngồi ở một góc lẳng lặng thưởng thức, khoé miệng của cô mang theo nụ cười, là cười thoải mái, cô không thích lãng phí tinh lực đi ứng phó một vài người cô không thích.

Vô cùng buồn chán nhìn quanh hội trường, cô lại không nhìn thấy bóng dáng Niếp Hiểu Dĩnh, cô tuyệt đối không cho rằng, người mẹ vĩ đại này sẽ để mặc cho Ninh Nhi một mình ứng phó với trường hợp lớn như vậy.

Nhưng trên thực tế, Niếp Hiểu Dĩnh thật không có xuất hiện, Tô Noãn nghĩ, có thể bà có việc chậm trễ, chỉ mong bà trì hoãn cho tới khi bữa tiệc kết thúc, như vậy ít ra cô còn có thể duy trì tâm tình tốt hiện tại.

“Có muốn đi ra bên ngoài hít thở không khí không?”

Thái Luân Tư đột nhiên mở miệng đưa ra đề nghị, tay anh cầm ly rượu, Tô Noãn quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt chuyên chú của anh, bỗng nhiên không biết nên nói cái gì.

Cô chỉ là thấy kỳ quái, chẳng lẽ cô đối với nơi này phiền chán đều hiện rõ trên mặt sao?

Tô Noãn con mắt dạo qua một vòng, cô đem ly rượu đặt lên bàn ăn bên cạnh, đứng lên, vừa định nói một câu “Được”, bên cạnh lại vang lên thanh âm dịu dàng như nước của Ninh Nhi:

“Chị, cảm ơn chị tới tham dự tiệc sinh nhật của em.”

Ninh Nhi lời còn chưa dứt, Tô Noãn lại một lần nữa trở thành tâm điểm của bữa tiệc, khi những ánh mắt tò mò kia dừng ở trên mặt cô thì Tô Noãn vẫn không lúng túng lo lắng, chỉ là một lần nữa bùng ly rượu lên hướng Ninh Nhi dương dương tự đắc:

“Sinh nhật vui vẻ.”

Rất bình thản đơn giản chúc mừng, không có lễ vật sang quý, cũng không có tươi cười chân thành tha thiết, Tô Noãn bốn chữ càng giống như là tùy ý buộc miệng nói ra, ánh mắt của cô bất giác liếc nhìn những cái nhìn chăm chú kinh ngạc kia.

“Cảm ơn chị.”

Ninh Nhi lại lộ ra nụ cười vui vẻ, con người dịu dàng của cô chuyển về phía sau Tô Noãn, cô nhìn Thái Luân Tư, lộ ra một bên má lúm đồng tiền:

“Thái Luân Tư, anh có thể tới tham dự tiệc sinh nhật của tôi tôi thấy rất vui.”

Thái Luân Tư khoé môi cong một nụ cười hào phóng, anh cũng giống như Tô Noãn, giơ ly rượu lên, sau đó uống cạn sạch ly rượu của anh, nói với Ninh Nhi:

“Sinh nhật vui vẻ.”

Trong buổi tiệc ngoài anh ra các vị khách trẻ tuổi khác đưa mắt nhìn nhau, chẳng lẽ năm nay lưu hành quà sinh nhật chính là bốn chữ chúc mừng?

Ninh Nhi cười khanh khách gật đầu, ánh mắt dịu dàng dừng lại trên người Tô Noãn và Thái Luân Tư:

“Thái Luân Tư, tiệc tối nay làm phiền anh chăm sóc tốt chị gái của tôi, chị ấy là người vô cùng quan trọng với tôi.”

Người vô cùng quan trọng của Ninh Nhi công chúa.

Những lời này thành công gõ lên tiếng chuông trong lòng mọi người, liên hệ tới một màn vừa rồi Cù Dịch Minh đối đãi Tô Noãn thân thiết, càng thêm tin tưởng Tô Noãn chính là vị tiểu thư mới của Cù gia, những ánh mắt nhìn về phía Tô Noãn cũng càng thêm phức tạp thâm vị.

Lý Tư Đặc vẫn luôn im lặng cạnh giữ bên cạnh Ninh Nhi, còn lại là ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Noãn, cũng xẹt qua khuôn mặt tuần tú chân thành tươi cười của Thái Luân Tư, anh không nghĩ tới Thái Luân Tư lại sẽ đứng bên cạnh Tô Noãn:

“Xem ra là trốn không thoát.”

Thái Luân Tư nhẹ giọng đáp lời cùng Tô Noãn, trên mặt lộ ra biểu tình tựa tiểu phi tiểu, hướng từng người đi qua bên cạnh anh gật đầu chào hỏi.

“Vậy là tốt rồi ngồi lại đây đi.”

Tô Noãn một lần nữa ngồi trở lại ghế, cô hướng về phía những người cố gắng bắt chuyện với cô vô cùng lịch sự mỉm cười, nhưng

chưa từng có ý đứng dậy xã giao, những người đó đành phải cầm ly rượu ngược ngược rờn đi.

“Mợ Út!”

Một tiếng gọi kinh ngạc thăm dò, Tô Noãn đối với xưng hô thế này có loại bản năng kích động, cô liền quay đầu, liền nhìn thấy Long Diên mặc lễ phục lộ lưng màu ánh nắng trời chiều, đang nháy lông mi thật dài mừng rỡ đi tới.

“Mợ Út, mới vừa rồi con còn tưởng con nhìn nhầm, không nghĩ tới đúng là mợ!”

Long Diên nhiệt tình làm cho Tô Noãn có chút không ngăn cản được, mà Long Diên cũng chú ý tới Thái Luân Tư một bên, nhất thời giống như mèo hoang xù lông đề cao cảnh giác, đem Tô Noãn đẩy ra phía sau mình:

“Tại sao là anh ở cùng mợ Út của tôi, cậu Út tôi đâu?”

Thái Luân Tư nhìn thấy Long Diên cũng tự giác thấy đau đầu, nhưng vẫn là ha ha cười, hết sức khiêu khích nhướn đuôi lông mày:

“Cái gì mợ Út, chuyện bất tự còn ném đi, cậu của cô từ trước tới nay đều lấy công việc làm trọng, làm sao sẽ đến cái loại yến tiệc nhàm chán này.”

Long Diên không quá tin tưởng lý do thoái thác của Thái Luân Tư, ngược lại quay về phía Tô Noãn xác thực, Tô Noãn cũng hé miệng cười cười, không nói đúng hay không, Long Diên thủy chung không tin chuyện này là thực, trừng mắt nhìn Thái Luân Tư, liền đi ra ngoài.

“Cô ấy đi đâu vậy?”

“Cô ta cả ngày điên điên khùng khùng, không cần để ý cô ta.”

Thái Luân Tư tức giận một câu lấy lệ, nhìn thấy ánh mắt Tô Noãn thận sự quan tâm, vội bổ sung nói:

“Cô ấy lớn như vậy rồi, sẽ không đi lạc đâu, bản thân tôi cảm thấy, so với cô ấy, cô càng nên lo cho tình cảnh của chính mình.”

Tô Noãn không nhìn Thái Luân Tư, thế nhưng anh lại dùng cảm ý tứ cảnh báo một hướng khác, chờ Tô Noãn theo phương hướng anh nhìn lại thì bên tai bỗng nhiên vang lên âm nhạc triền miên vui vẻ.

Đám người vốn đang nói chuyện phím bỗng nhiên tản ra hai bên, không ít nam nữ trẻ tuổi mời nhau tiến vào sàn nhảy, Tô Noãn đột nhiên hiểu được ý tứ của Thái Luân Tư, quả thực rất nhanh có rất nhiều nam sĩ mời cô khiêu vũ.

Bị Cù Dịch Minh và Ninh Nhi làm cho một phát như vậy, Tô Noãn liền không có lui ra khỏi tầm mắt của mọi người được nữa, tự nhiên biết được hậu quả ở trong buổi tiệc không để cho người khác mặt mũi, nhưng mà cô lại không cách nào đồng bất kỳ lời mời khiêu vũ nào.

Khi Thái Luân Tư duỗi tay về phía cô thì Tô Noãn không thể không thẳng thắn trả lời:

“Anh nhất định phải buộc tôi thừa nhận sao? Tôi không biết khiêu vũ, bởi vì tôi giữ thăng bằng rất kém.”

Thái Luân Tư cười thu tay lại, không có miễn cưỡng cô, trong không khí cũng lành lạnh mát mát.

Hai người bọn họ cùng mang theo ánh mắt thương thức, nhìn về

phía sàn nhảy, liền nhìn thấy Cù Ý Ninh nhẹ nhàng nhảy múa bên trong sàn nhảy, tà váy bay bay, tay áo hoa lệ giống như giọt nước.

Tô Noãn nhìn Ninh Nhi, đây cũng là tinh linh xinh đẹp rong ruổi bên trong trời đất, vận mệnh lại an bài cho cô ấy kết cục thâm trầm, tràn đầy sát hoa, thất khiếu linh lung*, thì như thế nào?

*Thất khiếu: tai, mắt mũi, miệng, lung linh: hoạt bát. Ý chỉ như tinh linh hoạt bát.

Không thể khoẻ mạnh sống còn, cũng không cách nào yên ổn chết đi, thân thể chỉ có thể vô dụng, chờ đợi con ma ốm đói cần nuốt.

Thái Luân Tư vốn im lặng bên cạnh bỗng nhiên sâu kín mở miệng:

“Tiểu Noãn, tôi rất hiếu kỳ, có một ngày một người đàn ông có thể làm cho cô cam tâm tình nguyện cùng anh ta nắm tay nhảy múa, sẽ có phong thái như thế nào.”

“Không có người kia, tôi không biết khiêu vũ, cả đời này cũng sẽ không học khiêu vũ.”

Tô Noãn lẳng lặng trả lời, ánh mắt của cô vẫn không rời khỏi bóng dáng yếu điệu trên sàn nhảy, cùng nhảy với Cù Ý Ninh chính là Lý Tư Đặc, vị hoàng tử này luôn bảo hộ Ninh Nhi.

Cho đến khi ánh mắt thấy có chút đau đớn chua xót, Tô Noãn mới dời mắt đi, cũng nhìn thấy một đôi bóng dáng quen thuộc khác bên trong sàn nhảy, Cố Lăng Thành đang ôm lấy Doãn Thuy Hàm khiêu vũ bên trong trung tâm sàn nhảy.

Bước chân khiêu vũ của bọn họ rất hài hoà, không thua gì Cù Ý Ninh và Lý Tư Đặc, giống như đó là quen thuộc bẩm sinh, Tô Noãn

ngiênng mắt đi, Cố Lăng Thành từng dạy cô khiêu vũ, mặc dù cô như thế nào cũng không học được.

Vũ khúc chuẩn bị kết thúc, Tô Noãn cầm một ly rượu sớm đã được dọn lên trên bàn bên cạnh, đứng bên cạnh sàn nhảy, chậm rãi uống rượu đỏ, ánh mắt theo âm nhạc nhẹ nhàng loé lên.

“Chị, vị này chính là Cố phó thị trưởng thành phố A.”

Ninh Nhi kết thúc một màn khiêu vũ, dẫn Cố Lăng Thành đi tới trước mặt Tô Noãn, trên khuôn mặt giống như thiên sứ là nụ cười ngây thơ, cô cũng không biết quan hệ của Cố Lăng Thành và Tô Noãn, cho nên mới có thể giới thiệu gặp mặt như vậy.

Vừa lúc Thái Luân Tư đi ra ngoài nghe điện thoại, bên cạnh Tô Noãn không còn ai khác, cô cũng không lộ ra vẻ mặt bỏ chạy lấy người, mà là gật đầu chào hỏi, khi ngẩng đầu nhìn Cố Lăng Thành, ánh mắt giống như là mới lần đầu gặp mặt:

“Chào anh.”

“Nhị tiểu thư thật sự rất đẹp.”

Cố Lăng Thành lịch sự gật đầu, anh ca ngời làm cho Tô Noãn cảnh giác nhúu mày lại, thế nhưng anh lại cười vươn tay:

“Có thể hân hạnh mời nhảy một bản không?”

Tô Noãn thản nhiên nhìn Cố Lăng Thành, trên mặt không có bất kỳ biểu tình nào, Ninh Nhi mỉm cười cầm tay Tô Noãn, dịu dàng thay Tô Noãn động viên:

“Chị, Cố thị trưởng khiêu vũ rất khá, khiêu vũ cùng anh ấy một bản

đi!”

Tô Noãn nhúu mày suy nghĩ nụ cười ấm áp của Cố Lăng Thành, như muốn xé rách nụ cười ung dung bình tĩnh của anh, ánh mắt nhìn lướt qua phía sau anh cách đó không xa, thản nhiên nói:

“Tôi nhìn thấy Cố thị trưởng phu nhân, đang ngồi ở đằng kia nhìn chúng ta.”

Cố Lăng Thành cười khẽ một tiếng, động tác đưa tay vẫn chưa buông xuống, nhìn chăm chăm khuôn mặt Tô Noãn:

“Nếu phu nhân tôi không để ý, cô có nguyện ý hay không cùng nhảy với tôi bản nhạc này?”

Tô Noãn nheo lại đôi mắt phượng ngậy ngô, mỉm cười trở nên mờ ảo mà trào phúng, nhẹ nhàng quay mặt sang nơi khác, không hề cố kỵ mặt mũi Ninh Nhi, khi Ninh Nhi đem tay cô tới trước đặt vào lòng bàn tay Cố Lăng Thành, lưu loát rút về.

“Tôi không biết nhảy...”

“Thực xin lỗi, Cố thị trưởng, tôi đã hẹn trước điệu nhảy này.”

Thanh âm bình tĩnh lạnh lùng trầm ấm vang lên khắp hội trường, trong giọng nói kiên định làm người khác không thể bỏ qua, mà âm thanh quen thuộc kia làm cho Tô Noãn cảm thấy có chút không chân thực, cô lập tức xoay người lại, liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng đang đi tới.

Anh giống như là vị thần tuyết từ trên trời giáng xuống, đi xuyên qua cả hội trường, bước chân tao nhã khắc chế di chuyển, các vị khách quanh mình thế nhưng động đậy nhường đường cho anh, mà anh từ

đầu đến cuối đều không có liếc mắt nhìn người khác lấy một cái.

Chương 65: Cùng nắm tay khiêu vũ

Tô Noãn đứng ở nơi đó, nhìn anh chàng anh tuấn tao nhã kia đi về phía cô, cô không có bỏ qua bất kỳ vẻ mặt nào của anh, bởi vì cô không dám nháy mắt một chút nào.

“Lục bộ trưởng chính là bạn trai chỉ định của Nhị tiểu thư sao?”

Ý cười trên mặt Cố Lăng Thành sáng sủa lan tràn, anh cũng không xấu hổ đem cánh tay của mình, đút vào trong túi quần, ánh mắt không để lại dấu vết liếc về hướng Ninh Nhi vẻ mặt dịu dàng bên cạnh:

“Kết quả thực sự là ngoài dự tính của người khác.”

Lục Cảnh Hoằng càng đi càng gần, Tô Noãn lặng lẽ nhìn anh, không thể phủ nhận mị lực của Lục Cảnh Hoằng, thời điểm anh đi lại ở hội trường, cơ hồ toàn bộ thiên kim danh môn nhện không được cũng muốn nhìn xem một cái, ít nhất cũng phải liếc mắt một cái.

Những ánh mắt yêu thích và ngưỡng mộ lay động trên bóng lưng Lục Cảnh Hoằng, Tô Noãn nghe được người đứng bên cạnh cô cảm khái, những thứ ca ngợi kia đều là trao cho Lục Cảnh Hoằng, đương nhiên còn có Ninh Nhi.

“Đây không phải là Lục thiếu Lục gia sao? Là tới tím Ninh Nhi ư, thật là một cặp xứng đôi.”

“Ninh Nhi càng ngày càng xinh đẹp!”

“Ừ, nhìn bọn họ đứng chung một chỗ, quả thực là phong cảnh làm người ta chú ý nhất ở buổi tiệc này.”

“Thật sự là, trên thế giới thế nhưng lại có người như vậy!”

Toàn bộ biểu dương hướng về phía Lục Cảnh Hoảng bỗng nhiên cầm tay Tô Noãn thì nháy mắt im lặng không tiếng động, không chỉ là xung quanh bọn họ, mà ngay cả âm thanh khắp hội trường đều trở nên im lặng, chỉ có tiếng nhạc nhẹ nhàng quanh quẩn ở trong không gian.

Không có ai tin tưởng Lục Cảnh Hoảng sẽ làm ra lựa chọn, người đàn ông thanh cao kiêu căng đến mức không dung chứa bất luận kẻ nào này, thế nhưng lại lựa chọn không phải là thiên sứ xinh đẹp Cù gia, mà là chị của thiên sứ!

Cánh tay Tô Noãn bị nhẹ nhàng ngắt nhéo, cảm xúc ấm áp khô ráo mà cô quen thuộc, cô ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Hoảng, dưới sóng mũi anh tuấn của anh, cánh môi đỏ xinh đẹp hé ra độ cong hình bán nguyệt.

“Không phải anh...”

Tô Noãn kinh ngạc bị hơi thở mát lạnh khô mát của Lục Cảnh Hoảng bao phủ, anh bỗng nhiên cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cô, không phải hành vi vô lễ cợt nhả, do anh làm ra càng lộ ra vẻ thân sĩ mà lịch sự:

“Xin lỗi, anh tới chậm, tạm thời có công việc cần xử lý nên tới trễ nửa tiếng.”

Khi Lục Cảnh Hoảng hôn lên trán cô, cô nghe thấy một mảnh âm

thanh thốn thức, cũng vì vậy mà cảm thấy mơ hồ nhức đầu.

Lục Cảnh Hoằng đột nhiên làm ra như vậy trái ngược với tác phong hành động làm việc của anh, những người ở đây không cách nào từ trong cơn chấn kinh phản ứng kịp, anh thế nhưng như cũ bình thản ung dung vươn tay về phía Tô Noãn.

“Chúng ta ra khiêu vũ đi.”

Tô Noãn kinh ngạc nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng, trong gương mặt tươi cười của anh cất giấu một nét lãnh đạm thoáng hiện, chỉ là lẳng lẳng chờ đợi cô đem tay mình giao ra.

Mà cô chưa từng quên, phía sau cô còn có Cố Lăng Thành và Ninh Nhi đang đứng, cô không nhìn tới nét mặt của bọn họ, chỉ là do dự nhìn Lục Cảnh Hoằng, khoé mắt dư quang của cô nhìn thấy Long Diên bên cạnh sà nháy.

Long Diên cũng đang nhìn động tĩnh của bọn họ bên này, phát hiện ánh mắt Tô Noãn thì cười khế giương giương tự đắc giờ điện thoại trong tay lên, bóng mắt được vẽ màu xanh lá cây lạnh quyến rũ chớp chớp.

Tô Noãn lúc này tuyệt không hoài nghi Long Diên vừa rồi là đi ra ngoài gọi điện thoại, nói cho Lục Cảnh Hoằng biết cô ở đây, bằng không Lục Cảnh Hoằng làm sao có thể đuổi tới đúng lúc như vậy?

Lục Cảnh Hoằng kiên nhẫn nhìn cô, tròng mắt đằng sau thấu kính chỉ phản chiếu thân ảnh Tô Noãn, giống như cả hội trường rộng lớn như vậy không có người thứ 3 tồn tại.

“Là nhân vật chính của buổi tiệc đêm nay, Lục bộ trưởng có phải hay không trước hết nên mời Ninh Nhi tiểu thư khiêu vũ điệu nhảy này?”

Thanh âm của Cố Lăng Thành đúng là âm hồn bất tán từ đỉnh đầu cô truyền xuống, Tô Noãn không cần cố ý quay đầu lại nhìn, cũng có thể đoán được Cố Lăng Thành kia thành kính nhưng thật ra là muốn làm trò cười, anh ta chỉ là sợ thiên hạ không loạn sao?

Âm nhạc lại một lần nữa vang lên, cánh tay Lục Cảnh Hoảng khẳng khẳng đưa đến trước mặt Tô Noãn, đối với đề nghị Cố Lăng Thành đưa ra, bất quá là thản nhiên cười cười, nhưng lời nói ra lại khiến người nghe được có loại tình cảm khác nhau:

“Tôi chính là tới tìm Noãn Nhi, chứ không phải Ninh Nhi.”

Tô Noãn nhìn thẳng đôi mắt lạnh lùng nhưng lại cực kỳ nghiêm túc của Lục Cảnh Hoảng, cô nhìn thấy trên mắt kính của anh sắc mặt bỗng chút tái nhợt khổ sở của Ninh Nhi, cô nhớ tới một màn trong bệnh viện, Lục Cảnh Hoảng là muốn làm cho Ninh Nhi hoàn toàn tuyệt vọng sao?

Bàn tay Cố Lăng Thành để trong túi quần dần dần xiết chặt lại, anh đối với xưng hô mình vừa nghe được cảm thấy buồn cười, Noãn Nhi? Ánh mắt của anh chậm rãi lạnh xuống, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lục Cảnh Hoảng, khoé miệng cũng chứa đựng nụ cười.

“Thân thể của tôi có chút không thoải mái, xin lỗi tôi không thể tiếp chuyện được.”

Tô Noãn nghe tiếng quay đầu lại, liền nhìn thấy nụ cười lúm đồng tiền trên mặt Ninh Nhi cố chấp chống đỡ, quá mức suy yếu, cũng quá mức ưu thương, cô không hề nhìn Lục Cảnh Hoảng, chỉ là hướng Tô Noãn mấp máy miệng, trong con mắt trống rỗng không thấy được một tia sáng.

Ninh Nhi thủy chung vẫn là công chúa chân chính, cho dù bị thua cũng là cao quý thối lui, cô xoay người hướng về các vị khách đang nhìn cô dịu dàng cười, sau đó mới đi về hướng khác, không quay đầu lại nhìn xem một lần nào nữa.

Chỉ là, Tô Noãn rất tò mò, Ninh Nhi thực sự định bỏ qua sao?

Đồ vật thích nhiều năm như vậy, thật sự có thể nói không cần là không cần, liền tùy tiện từ đáy lòng đuổi đi sao?

Tô Noãn như có điều suy nghĩ thu hồi tầm mắt nhìn Ninh Nhi đi xa, khoảnh khắc quay đầu, lại bắt gặp ánh mắt Cố Lăng Thành, anh im lặng đứng bên cạnh cô, lặng lẽ nhìn, ánh mắt rõ ràng mà thâm thúy.

Tô Noãn tầm mắt nhìn đi nơi khác, không muốn nhìn nhiều, lại vừa vặn một giây sau đó đón nhận ánh mắt chìm liếm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lục Cảnh Hoằng, liền đơn giản khôi phục nụ cười.

Tay của anh vẫn còn vươn ra, có loại chấp nhất không đạt được mục đích thì không bỏ qua, Tô Noãn nội tâm mong muốn giãy giụa, cô trời sinh không thể, không có năng lực giữ thăng bằng cùng nhận biết phương hướng, làm sao có thể nhảy múa giống Ninh Nhi được.

“Em không biết nhảy.”

“Như vậy là muốn cùng Cố thị trưởng khiêu vũ sao?”

Nụ cười trên mặt Lục Cảnh Hoằng bỗng nhiên làm cho cô trở nên khẩn trương, hơn nữa làm cho cô tức giận, cắn cắn bờ môi cánh hoa, cắn giận giải thích:

“Là anh đích thân mời em, em không muốn cùng bất luận kẻ nào khiêu vũ!”

Cô giống như cô gái thẹn thùng, làm nũng với người trong lòng của mình, Lục Cảnh Hoằng là tương đối hưởng thụ, thừa dịp Tô Noãn không chú ý, mắt nhìn sắc mặt Cố Lăng Thành có chút âm trầm, khoé miệng vẽ ra độ cong vui mừng.

Điều này giống như là một loại khiêu khích không tiếng động, khiêu khích sức ẫn nhẫn của một người đàn ông.

Lục Cảnh Hoằng cười nhạt nhìn về phía Tô Noãn mím khoé môi, tự động che giấu người xem bên cạnh, trước khi Tô Noãn nghiêng người không để ý tới anh, bàn tay thon dài đề xuống đầu vai lộ ra của cô:

“Anh làm sao quên được chuyện này, tức giận sao?”

“Anh!” Tô Noãn hoài nghi cảm thấy Lục Cảnh Hoằng lại giờ trò lưu manh, trong đầu của cô đột nhiên hiện ra những cảnh tượng kia làm cho người ta đỏ mặt, tức giận vươn tay, lại nhìn vào tròng mắt màu hổ phách kia thì không dám đưa ra dù là một ngón tay.

Thân thể của cô run rẩy, không biết mình là đang tức giận, hay vẫn là bởi vì gần như ngượng ngùng.

“Em là đang làm nũng với anh sao?”

Lục Cảnh Hoằng nhìn tay cô, tươi cười giống như một làn gió mát, cần gì phải giết người, một bàn tay to bao vây cô run rẩy, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm cô:

“Em có thể.”

Đôi mắt phượng của Tô Noãn dần dần trợn to, thế nhưng anh lại đột

nhiên lôi kéo cô, cùng cô đi vào sàn nhảy, tổn hại ánh mắt có chút kinh ngạc mà chắc lưỡi hít hà.

Cô giống như là con gối rối cứng ngắc bị anh dùng dây thừng kéo lên, lão đảo chặt vật, ngọn đèn mập mờ ôn hoà xoay tròn trên mặt, làm nóng bỏng da thịt cô, lòng bàn tay của cô chảy ra lấm tấm mồ hôi.

Đôi tay hình thái đẹp đẽ, một tay cầm tay cô, một tay khoát eo cô, cô rất tin mình sẽ không té ngã, sẽ không xấu mặt, bất luận thế nào chỉ biết cần phải ngoan ngoãn phối hợp thì sẽ an toàn.

Cô cũng rất tin, một màn này sẽ rất nhanh truyền khắp cả giới chính phủ thậm chí là giới xã hội thượng lưu.

“Chỉ là khiêu vũ mà thôi.”

Lục Cảnh Hoằng nắm chặt tay cô, ánh mắt dịu dàng nhìn cô:

“Cứ xem như một trò chơi, đừng khẩn trương.”

Tô Noãn lại không cách nào không khẩn trương, bởi vì cô càng không ngừng đạp lên giày của anh, ngay sau đó đầu gối của cô liền đụng vào cái chân thon dài của anh, bước nhảy rối loạn, giống như là một cây gai không tuân theo.

Kỳ thật năm đó về phương diện này cô đã học qua rất nhiều, bắt đặc dĩ sinh ra đã vốn kém cỏi, bất luận như thế nào cô cũng không cách nào học được.

Chính cô cũng không nghĩ tới, có một ngày cô sẽ bước vào sàn nhảy, cô cũng không ngờ tới, người đàn ông nắm tay cô, lại không phải là người đàn ông lúc ban đầu cô mơ ước.

“Anh nghe nói Cù phó tổng tham mưu trưởng định đem em chính thức giới thiệu cho mọi người.”

Lục Cảnh Hoằng chợt mở miệng, khiến Tô Noãn không thể không phân tán tinh lực ngẩng đầu nhìn anh, anh trở lại nụ cười thản nhiên:

“Anh đang nghĩ, đến lúc đó cầu hôn làm sao để không có vẻ đường đột.”

Anh ngữ khí tự nhiên sau khi nói xong, thật sâu nhìn cô, lẳng lặng chờ đợi, tựa hồ quan sát phản ứng của cô, Tô Noãn chỉ là dừng lại bước nhảy rối loạn, vừa động cũng không chịu cử động nữa.

Lục Cảnh Hoằng cũng không miễn cưỡng, thân sĩ dịu dàng khác thường ôm lấy eo cô, hai người cứ như vậy, đơn giản đứng ở giữa sàn nhảy, khúc nhạc vui mừng tào nhả quanh quẩn ở bên người.

“Đồng ý với anh, em sẽ thật sự suy nghĩ đề nghị của anh.”

Lòng Tô Noãn có chút bối rối, cô dưới ánh mắt vụt sáng, như là thiêu thân trầm mặc trong đêm tối tìm không thấy ánh sáng, ở 0.1 giây thời gian, thất thố hoảng hốt.

“Anh có nghe Thiếu Thần nói, nước Pháp là thiên đường của nhiếp ảnh gia, em cũng nên đi xem.”

“Anh ở đây là đang mời em sao?”

Ngọn đèn mờ tối, cô nhẹ ngẩng đầu, đáy mắt không cách nào che dấu một ít cậy mạnh nhanh chóng vụt qua.

Lục Cảnh Hoằng yên lặng cười, thật lâu sau, ôm eo của cô, một lần nữa kéo hai chân của cô khiêu vũ, bước nhảy vẫn như cũ vô cùng

không ổn, anh cúi đầu nhìn về phía cô, ánh mắt ôn hoà mà khắc chế:

“Ừ, cùng đi nhé?”

Tay cô bị dùng sức nắm, thái độ của anh làm cho cô nhìn không ra, không biết là đùa giỡn hay là sự thật, giữa bọn họ im lặng trầm mặc.

— — — —

Cố Lăng Thành vẫn đứng ở nơi đó, sắc mặt của anh so với trong tưởng tượng khó coi rất nhiều, nếu hiện tại trong tay anh có một cái gương, anh sẽ nhìn thấy hé ra khuôn mặt nghiêm túc.

Tầm mắt của anh không thể dời khỏi người đôi nam nữ đang ôm nhau trên sàn nhảy, khi anh nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng thân mật kề sát cô, thì thầm ở bên tai cô, ngón tay của anh hung hăng siết chặt ly rượu.

Hơn nữa, anh phát hiện, theo dõi nhìn chăm chăm Tô Noãn, không phải chỉ có một mình anh, trên thực tế, mỗi một người đàn ông ở hội trường cơ hồ đều chú ý tới thành viên mới của xã hội thượng lưu này, nhìn chăm chăm đôi mắt xinh đẹp mê hoặc của cô.

Nếu bây giờ không phải cô bị Lục Cảnh Hoảng ôm lấy bên trong sàn nhảy, cạnh cô tuyệt đối có nhiều người nhất kiến chung tình theo đuổi cô, chung tình không đơn thuần vì vẻ bề ngoài thanh thuần của cô, mà còn có địa vị bối cảnh Cù gia.

Ánh mắt của anh trở nên nồng đậm ảm đạm hơn, khi anh nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng thể nhưng trước mặt mọi người cúi đầu hôn môi cô, không phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy hình ảnh này, nhưng mà như cũ không chế không nổi ghen tị của mình, đáng xấu hổ ghen tị.

Anh tuyệt không thừa nhận anh yêu Tô Noãn, bất quá anh chỉ là cảm giác thất bại, hành động của Lục Cảnh Hoàng, không thể nghi ngờ là đối với hormone của một người đàn ông phát ra khiêu khích.

Anh lặng lẽ nâng ly rượu lên uống cạn, anh tận lực làm cho mình đem tầm mắt ném đi ra xa hơn một chút, như vậy, rượu đỏ trong miệng của anh mới không chua sót khó nuốt như vậy.

Nhưng là, hai mắt của anh cũng không chịu khống chế trở lại trên người cô, nhìn thấy cô dịu ngoan tựa vào ngực Lục Cảnh Hoàng, anh lập tức chợt thấy chính mình giống như bị cái gì quấn chặt lấy, mặc dù anh muốn cố gắng vứt bỏ tất cả những chuyện này.

Nhưng mà anh bị một loại sức mạnh không xác định điều khiển, anh vẫn không thể hiểu được nên làm cái gì bây giờ, nhưng mà anh biết mình đã muốn trở nên bất đồng, bởi vì anh nhìn đến bản thân nắm chặt tay, khó có thể đè nén lửa giận.

Anh từ trong tay người phục vụ đi ngang qua bưng lên một ly rượu khác, không biết đến bao giờ tiếp tục uống, anh muốn yên tĩnh trở lại, muốn đuổi đi nội tâm rít gào phần nộ cùng quay cuồng ghen tị.

Tô Noãn dùng đôi mắt hẹp dài kia híp mắt cười, mà đôi mắt của anh, giờ phút này phiêu diêu ở trên bóng dáng của Tô Noãn, đuổi theo mái tóc ngắn bay phấp phới bên trong sàn nhảy của cô.

Anh chưa bao giờ trải qua như vậy, cho dù năm đó bị người phụ nữ yêu mền phản bội, anh cũng chưa từng cảm nhận được buồn bực mãnh liệt như thế ở lồng ngực, nội tâm không xác định như vậy, hư vô mịt mờ như vậy.

Anh nghĩ, có lẽ gần đây anh thiếu hụt một người phụ nữ khơi gợi lên được hứng thú của anh, mới có thể cảm giác được cuộc sống tưng

quần như vậy, mới có thể làm đánh giá tầm quan trọng của Tô Noãn, cô bất quá cũng chỉ là một đạo phong cảnh trong cuộc đời anh mà thôi.

Chỉ là một đạo, không phải toàn bộ, không phải toàn bộ...

Anh một ly nối tiếp một ly càng không ngừng uống, ánh mắt của anh dần dần trở nên lãnh chấp, anh nghe được những người đàn ông xung quanh kia thì thảo bàn tán:

“Vị kia chính là vợ trước của Cố phó thị trưởng, người vợ đã ly dị, là con gái riêng chưa từng gặp qua của Cù gia, nghe nói là trước khi Cù phu nhân gả cho tham mưu trưởng đã có con gái riêng với người đàn ông khác, bị cấm sùng a!”

“Hình như trước đây chính là con gái của bí thư thị uỷ đã bị thất thế, con gái của tham quan, Cù gia như thế nào vẫn còn có ý nhận lại cô ấy, cái giai tầng này quả thật trở nên loạn thất bát tao rồi!”

Cố Lăng Thành lẳng lẳng nghe, anh uống cạn sạch nửa ly rượu còn lại trong tay.

“Anh xem hiện tại cô ta còn dự dĩ Lục thiếu Lục gia, ai mà lại không biết địa vị của Lục gia ở chính phủ, Lục thiếu lại càng không cần phải nói, có bao nhiêu thiên kim danh môn muốn chọn anh ta làm chồng.”

“Xem ra cô ta cũng là một tiểu dân phụ, nếu không chúng ta đoán thử một chút, xem có thể hay không trở thành rể hiền của Cù gia.”

Anh đem ly rượu không còn sót một giọt rượu nào tùy tay ném lên trên bàn ăn, sau đó lại bùng lên một ly khác, nhìn về phía bọn đàn ông lầm bầm nói nhỏ đi tới.

Một bàn tay mềm mại bỗng nhiên túm lấy cánh tay anh, Cố Lăng Thành ánh mắt đông lạnh nhìn lại, Doãn Thụy Hàm sắc mặt nhìn không được tốt lắm, cô muốn ngăn cản hành vi xúc động tiếp theo của anh.

Cố Lăng Thành lại hất tay cô ra, đi tới, trên khuôn mặt tuấn lãng của anh nhộn nhạo nụ cười, khoé miệng lên đến cực hạn:

“Uống ly rượu đi.”

Anh hướng bọn đàn ông ra về đạo mạo kia giờ giờ ly rượu, những người đó lúng túng mỉm cười, giờ ly rượu lên tượng trưng uống một ngụm, ánh mắt ra ám hiệu lẫn nhau.

“Miệng đàn ông có thể dùng để uống rượu, lúc uống rượu không cần phải bà tám như vậy, không nên đem mình biến thành giống với một bầy gà mẹ, các tiên sinh à.”

Cố Lăng Thành nói xong, đồng thời nhìn thấy sắc mặt cứng ngắc của bọn họ, anh cười cười, xem như không có việc gì giờ giờ ly rượu, liền xoay người tránh đi, lại bị Doãn Thụy Hàm ngăn chặn phía trước mặt.

“Anh không nên bỏ lại bạn gái của anh một mình ở nơi này.”

“Tôi nghĩ một mình cô có thể đối phó trường hợp như vậy.”

Anh nhìn thấy Doãn Thụy Hàm xiết chặt lông mày kẻ đen, vẻ mặt cô thâm ý nhìn anh, thế nhưng anh lại không muốn phí tâm cơ đi tìm hiểu nữa:

“Tôi đi ra ngoài hút điếu thuốc, lát nữa quay lại.”

Anh thản nhiên nói xong, không lo lắng đến tâm tình của Doãn Thụy Hàm nữa, đi lướt qua cô, sắc mặt quạnh quẽ đi về phía cửa lớn của sảnh yến tiệc.

— — — —

Âm nhạc có xu hướng kết thúc, Lục Cảnh Hoằng lôi kéo Tô Noãn đi ra, ánh mắt của anh quét qua một vòng, nhìn thấy đám người chạy theo như vịt trên mặt đất lôi kéo đến làm quen, anh cũng không thể hiện ra nhàm chán, ngược lại cười nhạt chào hỏi.

Chỉ là cánh tay của anh luôn luôn nắm lấy tay cô, đi tới chỗ nào cũng đều dẫn cô theo, có lẽ sau một điệu nhảy, cô biến thành bạn gái dành riêng của anh, từ trước đến nay không hề có, khiến cho toàn hội trường đều có loại nhận thức này.

Khi Lục Cảnh Hoằng cùng người khác nói tới chủ đề phương diện ngoại giao thì Tô Noãn không đề cập đến, đương nhiên cô cũng không nghĩ tới nói chen vào, cô nhàm chán nhìn mấy vị khách quý trong buổi tiệc nói chuyện với nhau, sau đó liền nhìn thấy Ninh Nhi.

Các vị tiểu thư ngồi bên cạnh Cù Ý Ninh, lén lút lảng lảng nói chuyện, trên khuôn mặt xinh đẹp thoải mái mỉm cười, thỉnh thoảng khách cười ra tiếng.

Thân thể Cù Ý Ninh không cho phép cô ấy đứng thẳng lâu, cô ấy ngồi ở trên ghế quý phi mềm mại, cánh môi hồng nhạt dâng lên nụ cười điềm tĩnh, thế nhưng, Tô Noãn cũng phát hiện, cô ấy chưa cũng chưa từng lại đi nhìn Lục Cảnh Hoằng lấy một cái.

Tô Noãn cũng nhìn thấy một bên màn che phía trên sàn nhảy, một đôi mắt thâm thúy của Cù Dịch Minh, ông giống như có lẽ đã đứng yên đó từ lâu, hướng về phía Tô Noãn nhẹ nhàng mà gật đầu, lộ ra

nụ cười hoà thiện, sau đó biến mất ở phía sau màn che.

“Em muốn đi toilet.”

Tô Noãn đề thấp thanh âm nói bên tai Lục Cảnh Hoằng, vẻ mặt của cô nhìn qua rất phần uất tố cáo, Lục Cảnh Hoằng thế nhưng không có rời lỏng tay cô ra, mà là không để ý tới vị khách bên cạnh, nói với cô:

“Anh đi cùng em.”

Nói xong, ý tứ chính là muốn bỏ lại những vị khách kia cùng cô đi toilet, Tô Noãn cũng nhận thấy được những vị khách kia co rúm khoé miệng, chỉ là Lục Cảnh Hoằng lại kiên trì với ý kiến của mình, cho đến khi điện thoại của anh vang lên.

Nhìn Lục Cảnh Hoằng cầm điện thoại đi tới khu trò chuyện, Tô Noãn thở phào một cái, cô khiên tốn rời khỏi hội trường, đi đến toilet, lại giữa đường gặp được Niếp Hiểu Dĩnh cầm túi xách xông tới trước mặt.

Tô Noãn không cho rằng cô cần phải lịch sự chào hỏi Niếp Hiểu Dĩnh, như vậy sẽ chỉ làm cho bọn cô đều thấy khó xử, chỉ là trong lúc cô quyết định đi lướt qua thì Niếp Hiểu Dĩnh ở bên tai cô bỏ lại một câu:

“Tất cả chuyện này cũng là vì Ninh Nhi!”

Tô Noãn mắt lạnh đưa mắt nhìn Niếp Hiểu Dĩnh rời đi, xoay người lại ở góc rẽ hành lang lối ra toilet, nhìn thấy thân ảnh cao ngất kia, lặng lẽ đứng ở nơi đó, cách một đoạn không xa không gần với cô.

Cô cảm thấy được nên đi thấp hương cúng bái Phật, thế nhưng như

thế nào lại thường xuyên đựng phải Cố Lăng Thành, trong ánh đèn có chút tối, Cố Lăng Thành đôi mắt mờ mờ, cực giống với ngôi sao loé lên phía chân trời xa xa.

Nhưng cô có thể xác định, anh vẫn luôn nhìn cô chăm chăm, có lẽ anh nhìn thấy cô và Niếp Hiểu Dĩnh gặp nhau lạnh lùng, có lẽ cũng đoán được cô ở Cù gia cũng không quang vinh chói lọi như khi nhìn qua.

Chương 66: Lòng dạ hẹp hòi của đàn ông

Ngục giam thành phố F.

Trên hành lang vắng vẻ vang lên âm thanh mở cửa của cánh cửa sắt, cánh cửa phòng tiếp đón được mở ra, Tô Chấn Khôn theo quản giáo đi vào, ông nhìn thấy cách cửa thủy tinh khuôn mặt ung dung hoa quý mà tao nhã xinh đẹp.

Cũng giống như nhiều phu nhân danh môn khác, trên người bà rất ít thấy dấu vết năm tháng, tao nhã tự nhiên, mái tóc đen dài sạch sẽ búi lên ở sau ót, lộ ra cái trán trơn bóng, ngũ quan tinh xảo trên khuôn mặt trắng nõn.

Tô Chấn Khôn chỉ là thản nhiên nhìn, trong mắt không còn vẻ kinh ngạc cùng tình yêu năm đó nữa, giống như là đang nhìn một cố nhân không mấy quen biết hơn mấy năm rồi chưa gặp lại, ông không có dừng bước lại, trực tiếp đi đến trước tấm thủy tinh.

Bà là người nhà của quan lớn trung ương quân uỷ, muốn gặp một phạm nhân cũng không phải chuyện khó khăn gì, chỉ cần một ý tứ khéo léo, tự nhiên sẽ có một đám người chủ động xinh đi giết giặc giúp bà làm thoả đáng chuyện này.

Lăn lộn trong quan trường nhiều năm Tô Chấn Khôn tất nhiên là hiểu được điểm này, cho nên đối với việc Niếp Hiểu Dĩnh gần đây thường xuyên xuất hiện ở nơi này, cũng không cảm thấy có chút ngạc nhiên nào, cũng không cảm thấy vui mừng.

Niếp Hiểu Dĩnh nghe thấy động tĩnh kéo lại suy nghĩ, bà vừa quay đầu liền nhìn thấy Tô Chấn Khôn, trên khuôn mặt vốn lãnh đạm khẽ nổi lên nụ cười gợn sóng trong suốt, lại không thể che dấu tràn ngập oán hận cùng chán ghét mà vứt bỏ.

Niếp Hiểu Dĩnh một đời hoàn mỹ, chỉ ngoại trừ Tô Noãn, cũng đủ để triệt tiêu toàn bộ khoái hoạt cùng kiêu ngạo của bà.

Bà ngồi cách một tầng thủy tinh, nhìn Tô Chấn Khôn, trên người ông còn có vết thương lần trước lưu lại, cái trán đã tháo gỡ băng gạc, để lại một khối sẹo lớn, nhưng mà lại biểu hiện được trấn định lãnh đạm, cũng không có cảm giác sợ hãi hay là tức giận.

Niếp Hiểu Dĩnh khều nhẹ đuôi lông mày, tay bà nhẹ nhàng phủ trên máy điện thoại, bàn tay nhỏ nhắn hết sức tái nhợt, một đầu ngón tay, lạnh lẽo chạm vào ống nói cứng rắn.

“Qua nhiều năm như vậy, tính thích ứng của ông trước sau như một vẫn tốt như vậy.”

Tô Chấn Khôn ngồi, trầm mặc không nói, một đôi mắt nhìn thế sự xoay vần vẫn không dừng trên người bà, mà là nhìn nơi phương xa xôi, coi thường như vậy khiến Niest Hiểu Dĩnh lạnh lùng cười một tiếng:

“Ông cho rằng không nói tiếng nào như vậy thì tôi không biết ông làm ra những chuyện kia sao?”

Người phụ nữ xinh đẹp này lãnh đạm lạnh nhạt nói, trong đôi mắt quyến rũ phong tình tiết lộ ra hận ý lạnh lùng:

“Quay về Cù gia thì sao chứ, có Cù Dịch Minh làm chỗ dựa thì sao chứ, người bên ngoài đừng nên nghĩ dòm ngó nhìn trộm một phần

nào của Ninh Nhi, cho dù Ninh Nhi không chiếm được, tôi tình nguyện đem tiêu huỷ nó cũng sẽ không để cho Tô Noãn!”

Tô Chấn Khôn nhìn bà một cái, nhưng không có làm ra trả lời, mím chặt môi, gió sương dính đầy trên mặt không tìm ra bất kỳ âm mưu trốn tránh bị vạch trần nào.

“Bất quá các người không hổ là cha con, lòng dạ độc ác y như nhau, ích kỷ giống nhau, có thể vì mạng sống của mình mà không tiếc hy sinh đối phương, quái thai như vậy cũng chỉ có ông mới có thể dạy ra.”

Tô Chấn Khôn sâu kín nhìn về phía Niếp Hiểu Dĩnh, Niếp Niểu Dĩnh cũng không nghĩ tới chính mình lại nói ra lời nói ác độc như vậy, ánh mắt của bà có chút bối rối, mím môi mở ra tầm mắt.

“Tôi chỉ muốn biết bà có bao nhiêu muốn cứu con bà và Cù Dịch Minh.”

Niếp Hiểu Dĩnh thân hình ngẩn ra, đôi mắt của bà bắt đầu ửng hồng, tựa hồ như đang nhớ tới thân thể suy yếu của Ninh Nhi, không ngăn được đau lòng, bà lạnh lùng chống lại ánh mắt của Tô Chấn Khôn:

“Tôi tuyệt đối sẽ làm cho Ninh Nhi sống thật tốt, chỉ cần có thể cứu được Ninh Nhi, cái gì tôi cũng có thể làm.”

Tô Chấn Khôn nhìn bà ưu nhã giơ lên cánh tay, lau một giọt lệ rơi xuống bên khoé mắt, một đêm ở cửa Thanh Nham trước kia, ông nhìn thấy nước mắt của bà, cảm thấy xinh đẹp khác thường, hiện giờ, lại cảm thấy đó chính là nọc độc đã thương người nhất trên đời.

“Có một ngày bà sẽ hối hận vì bà đã từng như vậy thương tổn đứa bé kia của bà.”

“Hối hận? Vì sao tôi phải hối hận?”

Thanh âm của Niếp Hiểu Dĩnh trở nên bén nhọn, ngón tay của bà hung hăng siết chặt ống nói:

“Đó không phải là con của tôi, chẳng qua chỉ là một cái giao dịch, đó là sỉ nhục cả đời này của tôi, cả đời không cách nào xoá đi trừ phi nó biến mất khỏi trên thế giới này!”

Tô Chấn Khôn không có phản bác một chữ, ông chỉ là nhìn bà, nhìn thấy khoé mắt bà chảy xuống nhiều nước mắt, rõ ràng nói là căm hận đứa bé kia, lại vẫn nhịn không được bởi vì nó rơi lệ.

Bà nghĩ, bất quá cũng chỉ là vì tâm lý giận dữ chiếm ưu thế nên không thể không rơi nước mắt, tuyệt sẽ không phải bởi vì yêu!

“Tôi mặc kệ nó có đồng ý hay không, nó nhất định phải vì Ninh Nhi mà hiến tuỷ, tốt nhất ông cũng nên phối hợp, bằng không, tôi không biết dưới cơn nóng giận sẽ làm ra chuyện gì!”

Niếp Hiểu Dĩnh phẫn hận cúp điện thoại, bà vung tay gạt đi nước mắt còn lưu lại, đứng dậy, rời đi trước Tô Chấn Khôn cúi nhìn xuống, dung nhan xinh đẹp, cũng là vẻ mặt ngoan tuyệt:

“Trong buổi tiệc sinh nhật tối nay của Ninh Nhi, Cù Dịch Minh muốn thừa nhận nó là con của Cù gia, ông sẽ không để ý sao?”

“Chỉ là một cái tên họ mà thôi, nó vĩnh viễn vẫn là con gái của tôi, sự thật này dù là ai cũng không cách nào thay đổi.”

“Thật là một người cha rộng rãi!”

Niếp Hiểu Dĩnh nhìn vẻ mặt bình thản của Tô Chấn Khôn, cười nhạo hừ nhẹ một tiếng, xoay người rời đi, những cọng rèm tua trên chiếc áo choàng màu tối ở trong không khí lung lay sinh động.

— — — — —

Cố Lăng Thành lặng lẽ nhìn, mày nhíu lại, Tô Noãn thản nhiên dời tầm mắt đi chỗ khác, cô đi về phía toilet, anh như cũ vẫn đứng ở nơi đó nhìn.

Cô giẫm giày cao gót trên lối đi ở ngã rẽ hành lang se lạnh, bởi vì lúc đầu một bước kia không bước được tốt, giày cao gót của cô bị trật một cái, thân thể không thể duy trì thẳng bằng hướng về phía vách tường mà té.

Cô nghe thấy có người đi đến bên cạnh cô, tiếng bước chân trầm tĩnh mà nặng nề, một đôi tay nhẹ nhàng đỡ lấy cô, sau đó đem cô đứng vững, cô nhìn thấy chiếc nhẫn cưới trên ngón vô danh của anh.

Còn có ống tay áo sơ mi màu Violet mà cô quen thuộc.

Tô Noãn ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt Cố Lăng Thành nồng đậm.

Giờ khắc này khi bốn mắt giao nhau, vết thương chỗ khuỷu tay của cô mơ hồ truyền đến đau đớn, cô ngưng mi đi thăm dò vết thương, lại nhìn thấy một bàn tay dày rộng to lớn khác chạm vào vết máu ứ đọng trên da thịt cô.

Trước khi ngón tay Cố Lăng Thành chạm tới cô, cô giơ tay lên nhẹ nhàng mà kháng cự, ngăn cản động tác của Cố Lăng Thành, đồng thời, cô cũng thoát khỏi nâng đỡ của anh, vịn vào vách tường một lần nữa đứng vững.

“Thật xin lỗi, nhất thời không đứng vững, đã làm phiền anh.”

Cô cười cười với anh, nụ cười rất giả dối khách sáo, trong ánh mắt chỉ có lạnh lùng xa lánh, Cố Lăng Thành nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, ánh mắt thâm trầm xẹt qua vàng thẫm bên dưới đôi mắt cô:

“Nhìn sắc mặt em có vẻ không tốt.”

“Có sao?”

Tô Noãn thản nhiên cười, cũng không có ý định tiếp tục tán gẫu với anh nữa, ánh mắt tùy ý nhìn về phía khác:

“Có thể là do vừa rồi uống chút rượu.”

“VẬY SAO?”

Tô Noãn gật gật đầu, nhìn ánh mắt chìm lĩm mà thâm thúy của Cố Lăng Thành, như cũ thản nhiên mỉm cười:

“Nếu không có chuyện gì khác, tôi đi trước.”

Cô cũng không còn muốn đi toilet gì nữa, toàn bộ tâm tình sớm đã bị quấy nhiễu, trước hết nên cách xa Cố Lăng Thành tránh khỏi thị phi, thế nhưng anh lại đột nhiên nắm lấy bả vai cô, bắt buộc cô nhìn anh:

“Tại sao?”

Khí lực của anh rất lớn, làm cho cô đau nhức, cô quả thật không hiểu anh đang hỏi cái gì, mà phần nghi hoặc này cô cũng không có che giấu, chỉ là trên mặt cũng không mỉm cười khách khí nữa:

“Tôi không biết anh đang hỏi cái gì, tôi sẽ không bởi vì anh giúp tôi

mà cảm kích, bây giờ xin buông ra, vì con đường làm quan của Cố phó thị trưởng, tốt nhất không nên truyền ra một ít vụ tai tiếng tình dục không tốt.

Cố Lăng Thành ánh mắt tìm tòi nghiên cứu như cũ vẫn không rời khỏi cô, hai tay của anh giam cầm bất động, khoé miệng của anh gợn lên một nụ cười quái dị khác thường, tiếng cười nghe ra có chút thú vị:

“Anh không nghĩ là em sẽ đem lời anh nói nhớ rõ ràng như thế, anh còn cho rằng hiện tại trong mắt em chỉ chứa được một người đàn ông là Lục Cảnh Hoảng.”

“Những thứ kia lúc nào cũng cảnh cáo tôi, đã từng nói những lời ngu xuẩn, vì sao tôi phải quên, anh cảm thấy tôi nên dễ dàng quên đi những sỉ nhục đó sao?”

Trong ngọn đèn mờ tối, nụ cười của cô trở nên lạnh lùng mà trào phúng, Cố Lăng Thành nhìn cô, bỗng nhiên không biết phải trả lời như thế nào, chỉ là anh biết anh không muốn cứ như vậy để cô rời đi.

Tô Noãn lặng lẽ nhìn anh, ở trong mắt của cô cũng không tìm được nửa tràn đầy ỷ lại và tình yêu năm đó dành cho anh, anh cảm thấy được ánh mắt cô nhìn mình dần trở nên âm đạm.

“Tôi biết anh muốn nghe cái gì, cũng biết rõ hư vinh tự đại tự kiêu của anh cần phải được tha thứ mãi.”

Cố Lăng Thành nghe vậy nhíu mày nhìn về phía Tô Noãn, nụ cười trên mặt cô nở rộ ra, bỗng nhiên làm cho cô xinh đẹp đến không thể nhìn thẳng, nhưng cũng lạnh lẽo đến khiến cho ngón tay của anh cũng từ từ lạnh dần:

“Cố Lăng Thành anh nghe đây, tôi đã từng yêu anh, nên dũng cảm thừa nhận, tôi từng yêu anh sâu sắc, tuy Thiếu Thần chết tôi như cũ không thể không yêu anh, cho dù nội tâm bị tràn ngập oán hận thống khổ.”

Anh có chút khiếp sợ, cũng có chút chật vật, anh rất vui khi nhìn thấy cô yếu ớt thương tâm, giống như chỉ có như vậy mới có thể chứng minh cô thật sự yêu anh, anh mới có thể có đủ lý do đem cô kéo vào lòng.

Nhìn cô gái vô tình trực tiếp xé rách giả tạo của anh như vậy, mà cô gái này do anh một tay che chở lớn lên, anh ngược lại trong nháy mắt có chút thất thần, Tô Noãn không còn là Tô Noãn trước kia nữa, tất cả hình như đều đang thay đổi.

Mà anh thủy chung không muốn đi tin tưởng, cô tại sao có thể dễ dàng như vậy liền thay đổi tình yêu của cô, cô gái của anh, anh có thể không cần, như thế nào có thể trở thành của người khác được?

“Chỉ là tôi không còn là cô gái nhỏ cái gì cũng không hiểu kia nữa, anh cho rằng tôi nhất định sẽ ở một chỗ chờ anh sao?”

Tô Noãn mỉm cười nói, ngữ khí cũng thản nhiên, lộ ra một tia lãnh trào:

“Tôi không giống anh, có thể lấy tình cảm tùy tiện chơi đùa, tôi không chịu nổi lúc lạnh lúc nóng như vậy, anh tới đi tự nhiên, tôi lại một thân một mình chịu đựng khổ sở, nhiều năm như vậy, giữa chúng ta là nên có một cái kết quả.”

“Kết quả?”

Cố Lăng Thành nhìn khuôn mặt có vẻ tái nhợt của Tô Noãn, bỗng

nhiên rất muốn ôm cô vào lòng, nhưng mà anh chỉ lặng lẽ mỉm cười, vẫn là Cố Lăng Thành tự tin mà kiêu ngạo, không bị phụ nữ làm cho mê hoặc.

“Em cảm thấy nhiều năm dây dưa như vậy, nói chấm dứt là có thể chấm dứt sao? Tô Noãn, em nghĩ đem tất cả đều muốn đơn giản quên đi.”

Anh không biết nên có cảm giác gì?

Đem tất cả đều muốn đơn giản quên đi, đơn giản đến cho là, cho dù anh bận rộn với bao nhiêu cho trò chơi, nếu như có một ngày anh chợt nhớ tới cô, chỉ cần anh vẫy vẫy tay, cô sẽ ngoan ngoãn quay lại.

Chờ tới khi anh chán ghét, anh sẽ đem cô đẩy ra, anh có thể đi tìm trò chơi mới, chỉ cần thỉnh thoảng trở về tìm cô, tìm kiếm ấm áp cùng yên ổn ngăn ngủi.

Anh không thể tin người kia, cũng không thể nào tin nổi chính mình, anh không cảm giác mình còn có thể yêu, từ sau khi bị hung hăng phản bội, tim của anh sớm đã chết đi, chỉ là ở lối thoát phía trước đã phát hiện ra thân ảnh nho nhỏ này.

Tô Noãn dễ dàng giã bỏ kiềm chế của Cố Lăng Thành, nhìn bộ dáng lay động của anh, thanh âm mềm nhẹ lại đủ làm cho người nghe tim chậm chạp nhói đau:

“Giữa Doãn Thuy Hàm và tôi lúc đó, anh lựa chọn Doãn Thuy Hàm; giữa quyền lực và tôi lúc đó, anh không chút do dự lựa chọn quyền lực. Anh vẫn luôn ở thời khắc nhất thời nhàm chán, mới có thể nhớ tới Tô Noãn.”

Tâm tư Cố Lăng Thành thay đổi trong nháy mắt, lại chỉ là cười cười,

anh lại nâng lên cánh tay lại không biết nên để ở đâu, anh phát hiện chuyện bây giờ có chút không chịu khống chế của anh.

Anh chưa bao giờ lo lắng Tô Noãn sẽ yêu người khác, anh cho là cuối cùng cô cũng sẽ trở về, giống như anh, cho dù đi thật xa, cho dù kết hôn, chung quy cuối cùng cũng trở về bên cạnh cô.

Cho dù không thể cho ra tình yêu, cho dù cô đối với anh ôm lấy oán hận, nhưng chung quy anh sẽ trở về.

Trong hai năm nay, cô vội vàng thống khổ, vội vàng sa đoạ, vội vàng tự sát, vội vàng đày đoạ mình, anh không biết cô đến tột cùng thống khổ là vì cái gì: bởi vì không thể yêu Lục Thiếu Thần, hay là bởi vì đã yêu Lục Thiếu Thần?

Anh tùy ý cô hồ nháo, cô cũng không cho anh cơ hội tới gần.

Anh đương nhiên cũng có chuyện của mình cần làm, muốn tiếp tục bò lên trên, muốn đạt được thành công lớn hơn, anh và Tô Noãn ly hôn, anh liền cưới vợ càng thêm có quyền thế, trò chơi chính là trò chơi, anh không cần cảm thấy đau lòng.

Có lẽ đêm khuya nằm mộng thì anh sẽ nhớ tới Tô Noãn, sẽ nhớ lại từng chút một về bọn họ, thế nhưng đều không thể so với khát vọng quyền lực của anh, anh thủy chung tin tưởng, chỉ có người có quyền lực, mới có thể đạt được điều mình muốn.

Hai năm sau anh đã chuẩn bị tốt lắm, Tô Noãn cũng một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt anh.

Anh muốn nói cho cô biết, cô nên quay lại rồi, nên trở về bên cạnh anh.

Kết quả, bên cạnh cô lại có thêm một Lục Cảnh Hoằng.

Anh khi nào thì cho phép, cô có thể phỉ mũi rồi đi?

Cái tiểu nha đầu không biết gì này!

Cố Lăng Thành quay đầu đi, anh nhíu chặt chân mày muốn hoá thành thiên thạch, suy nghĩ của anh cũng theo đó mà ngây dại ra, cô thậm chí bởi vì nội tâm khiếp sợ mà vội cười nhanh một cái.

Nhưng mà anh như cũ không thể thuyết phục được chính mình, tay anh che lấy huyết thái dương đập thành thạch, không biết nên nói gì, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Noãn đang lãnh đạm nhìn anh, bỗng nhiên khẽ cười lên:

“Cố Lăng Thành, chúng ta, xem như đã từng yêu nhau sao?”

Anh trầm mặc, yên lặng nhìn cô, không biết cô tại sao lại đột nhiên hỏi ra vấn đề cảm tính như vậy, anh biết rằng Tô Noãn cũng sẽ không đem tình yêu treo bên khoé miệng, nhưng mà nhìn ánh mắt nồng đậm của cô, anh lại không thể nói rõ một chữ.

“Nếu tôi thật sự là tiểu thư Cù gia, anh muốn một lần nữa sống chung với tôi sao? Sẽ vì tôi, ly hôn với Doãn Thụy Hàm, trở lại bên cạnh tôi sao?”

Cô nhẹ nhàng hỏi, giống như tự thì thầm với chính mình, cô chợt biến chuyển dịu dàng, càng giống như là một mình chịu nhận hết uỷ khuất, nhưng như cũ vẫn là cô vợ nhỏ toàn tâm toàn ý yêu quý của anh.

Cố Lăng Thành hơi nghi hoặc quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Doãn Thụy Hàm đứng ở cách đó không xa, ánh mắt lãnh đạm nhìn cuộc

đối thoại nửa thật nửa giả giữa anh và Tô Noãn.

Anh không ngờ tới Tô Noãn cũng học được cách làm khó anh, nhíu chân mày, Tô Noãn lại cười nhìn về phía Doãn Thuy Hàm, nhưng lời nói là nói với anh:

“Hiện tại tôi biết anh yêu vợ anh kiên định như thế nào, tôi cũng không thích bị thương tổn, cho nên, về sau chúng ta cũng không nên còn như vậy không giải thích được gặp nhau.”

Tô Noãn tươi cười trên mặt thu lại hết toàn bộ, nhẹ nhàng, lướt qua dáng người cao ngất của anh, theo ánh sáng ảm đạm trong hành lang gấp khúc càng đi càng xa.

Cô không té ngã nữa, bước đi rất tao nhã, đem Cố Lăng Thành cũng như Doãn Thuy Hàm, đều ném ra phía sau lưng, cô không muốn lưu lại một bóng lưng xinh đẹp.

Nhưng là, đó là lời nói dối.

Cố Lăng Thành lẳng lặng đứng ở nơi đó, quên mất xoay người, trên con người của anh là bóng lưng nhỏ gầy của Tô Noãn, anh chậm rãi nở nụ cười, cười đến không có độ ấm, thậm chí có chút lạnh lùng.

“Cù phó tổng tham mưu trưởng cùng phu nhân đã đến.”

Doãn Thuy Hàm vừa mới bắt gặp một màn tránh né của đối phương, cô đi đến bên cạnh Cố Lăng Thành, giọng nói bình thản thông báo.

“Anh biết rồi.”

Cố Lăng Thành đã khôi phục chính mình hàng ngày, nhìn về phía Doãn Thuy Hàm thì khoé môi vô tội nhếch lên cười nhạt, khoát qua

đầu vai của cô, ấm áp hôn lên tóc mai của cô:

“Em chùi nước hoa rồi hả? Lần sau thử Cristalle xem.”

Doãn Thuy Hàm nhột nhạt hé miệng cười, Cristalle, nước hoa Chanel yêu thích, cô nhớ hai năm trước, Cố Lăng Thành cùng Tô Noãn nhìn thấy qua loại nước hoa này, được Tô Noãn dùng đủ các loại kiểu dáng bình chứa nước hoa này.

Cố Lăng Thành, anh có phải hay không sắp vì một người phụ nữ mà muốn điên mất rồi? Vậy mà, người phụ nữ kia cũng không phải là tôi, cho tới bây giờ vẫn không phải là tôi....

— — — —

“Lục bộ trưởng.”

Lục Cảnh Hoằng cúp điện thoại đi trở về, lại nghe thấy một thanh âm lãnh đạm lạnh lùng, quay đầu nhìn lại, Niếp Hiểu Dĩnh đang khẽ mỉm cười, chào hỏi anh, giống như thanh âm lạnh lùng mới vừa rồi kia không phải truyền tới từ bà.

Lục Cảnh Hoằng gật đầu, anh vẫn không định dừng lại, vừa định di chuyển hai chân, liền bị lời nói kế tiếp của Niếp Hiểu Dĩnh ngăn cản bước chân, anh quay đầu nhìn lại, Niếp Hiểu Dĩnh khép lại áo choàng lạnh nhạt nói:

“Sau này không cần đến Cù gia nữa, tôi nghĩ đây không chỉ là ý của tôi, cậu đối với Ninh Nhi mà nói, so với bất kỳ kích thích nào cũng đều rất mãnh liệt, nếu như sự xuất hiện của cậu là vì một người phụ nữ khác.”

“Nếu Ninh Nhi bởi vì Lục bộ trưởng cùng Tô Noãn mà xảy ra bất cứ

chuyện gì ngoài ý muốn, hoàn cảnh Tô Noãn ở Cù gia không thể nghi ngờ là sẽ trở nên hết sức khó xử, tôi nghĩ đây cũng là điều Lục bộ trưởng không muốn nhìn thấy a.”

Lục Cảnh Hoằng nhíu mi tâm, híp mắt cao thấp một phen đánh giá Niếp Hiểu Dĩnh tao nhã, nhưng sau đó xoay người lướt qua bà đi về phía đại sảnh yến tiệc, bước chân của anh rất ung dung, tay đặt trên cánh cửa, nhẹ nhàng mà buông ra.

Sau đó trước khi đi vào, quay đầu nhìn lại Niếp Hiểu Dĩnh sắc mặt hơi có vẻ âm trầm:

“Tôi sẽ mỗi ngày đều đến, cho đến khi nào chính miệng cô ấy nói cho tôi biết không hoan nghênh tôi.”

“Cậu...”

Niếp Hiểu Dĩnh nghe Lục Cảnh Hoằng nói ra lời cố chấp, tức giận đến sắc mặt lúc trắng lúc xanh, bà cũng không còn nói gì, Lục Cảnh Hoằng liền đi vào phòng buổi tiệc, bỏ mặc bà một mình ở nơi đó.

Lục Cảnh Hoằng đi trở về hội trường liền nhìn thấy Thái Luân Tư, anh ta một thân quần áo màu bạc, đang cầm một cái đĩa lớn ở khu lựa chọn thức ăn, điều này cùng tác phong của anh ta trước sau như một khác xa nhau.

Lục Cảnh Hoằng chau mày, thô sơ giản lược nhìn xung quanh một vòng, tìm kiếm bóng dáng Tô Noãn, khi anh nhìn thấy thân ảnh gầy gò ở trên cái ghế đẳng góc kia vừa định tiến lên thì kết quả liền phát hiện Thái Luân Tư cũng bưng cái đĩa đến gần Tô Noãn.

Nếp uốn giữa lông mày Lục Cảnh Hoằng càng sâu, vừa rồi Lục Thiếu Phàm bỗng nhiên gọi điện thoại tới, để cho anh có rảnh đi sang

phòng tiệc cách vách một chút, thế nhưng anh lại trong lúc giật mình hỏi một câu:

“Nếu như ngựa của con vô cùng xinh đẹp, con còn có thể vào lúc ban ngày cưỡi nó đi bộ khắp nơi không?”

Lục Thiếu Phàm cười hỏi lại:

“Vậy chú sẽ bởi vì Thiên Lý Mã khó có thể khống chế, mà sẽ thay đổi cưỡi một con ngựa chất lượng kém sao?”

Lúc đó, Lục Cảnh Hoằng không có một câu trả lời thích hợp nào, hiện tại anh nghĩ anh đã hiểu, thay vì để cho anh ngàn dặm BMW rêu rao khắp nơi, anh sẽ lựa chọn một BMW có bề ngoài chất lượng kém.

Chương 67: Anh Cảnh Hoằng

Tô Noãn ngẩng đầu nhận lấy cái đĩa Thái Luân Tư đưa tới, nhìn đĩa salad hoa quả tinh xảo hoàn mỹ này, cười tươi cảm ơn, Thái Luân Tư nhìn thấy nụ cười của cô, đơn giản, thoải mái, giống như đứa bé. Kỳ thật, cô xác thực vẫn chỉ là một đứa bé, chỉ là tất cả mọi người đã có thói quen xem nhẹ điểm này, mà chính cô cũng đã có thói quen quên mất năm tháng thăng trầm.

Thái Luân Tư nhìn Tô Noãn thích thú nhai nuốt một trái dâu tây, anh chân thành cười rộ lên, anh đã thật lâu không chân chính thả lỏng cười qua như vậy.

Nhưng mà, tâm tình vui vẻ của Thái Luân Tư không kéo dài được bao lâu, liền bị một đạo giọng nam thản nhiên phá hư, anh quay đầu lại, nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng đậm đầu đi tới.

“Thái Luân Tư, cậu đến rồi.”

Lục Cảnh Hoằng ngoài cười nhưng trong không cười chào hỏi, người đã đứng bên cạnh Tô Noãn, một cánh tay thon dài thuận thế bưng đi cái đĩa trong tay Tô Noãn, nhưng vẫn là không nhìn tới ánh mắt khó hiểu của Tô Noãn, chỉ nhìn Thái Luân Tư: “Chúng ta lâu rồi chưa cùng nhau uống cà phê?”

Tầm mắt Thái Luân Tư dừng lại ở cái đĩa trong tay Lục Cảnh Hoằng trên bàn ăn, anh nghe thấy Lục Cảnh Hoằng hỏi, giương nhẹ đuôi lông mày, ánh mắt một lần nữa trở xuống trên mặt Lục Cảnh Hoằng, thản nhiên cười nhạt nói: “Gần đây tương đối bận nhiều việc, không phải cậu đang tham gia tiệc rượu chào đón sao, sao lại tới đây?”

“À, cảm thấy trái Thanh Long ở đây cũng không tệ, nên tới.”

Lục Cảnh Hoằng như không có việc gì đáp lại, câu trả lời của anh cũng chỉ là khi nhìn thấy trong bàn ăn có vài miếng Thanh Long thì chọt nghĩ ra, chỉ nhanh hơn khi Thái Luân Tư hỏi 0,1 giây.

“Mình nhớ hình như trước đây cậu rất chán ghét ăn Thanh Long mà.”

“Thói quen sẽ thay đổi.”

Lục Cảnh Hoằng nói xong, thuận tay từ trong bàn ăn xiên một miếng Thanh Long, bỏ vào trong miệng, tao nhả chậm rãi nhai nuốt, Thái Luân Tư nhàn nhã khoanh tay quan sát vẻ mặt biến hoá của Lục Cảnh Hoằng, lại phát hiện gợn sóng không sợ hãi.

“Nếu cậu thích ăn như vậy, xem ra sinh nhật lần sau của cậu mình nên nghĩ cách tặng cậu một thùng Thanh Long luôn.”

Trên mặt Lục Cảnh Hoằng bỗng nhiên thoáng lạnh cứng, lại cũng chỉ là chuyện trôi qua mau, anh hướng về phía vẻ mặt xem kịch vui của Thái Luân Tư khẽ cong môi một cái, ngược lại nhìn về phía khuôn mặt tươi mát của Tô Noãn: “Muốn ăn gì, anh đi lấy giúp em.”

Thái Luân Tư bận tối mắt mà vẫn thông dong đánh giá Lục Cảnh Hoằng, sau đó cũng nhìn về phía Tô Noãn, Tô Noãn như là cảm giác được bầu không khí quý dị giữa hai người đàn ông, cười yếu ớt nói: “Các anh nói chuyện đi.”

Cô đứng lên, kéo qua làn váy dài, vòng qua bọn họ đi về phía khu ăn uống, Thái Luân Tư thu hồi tầm mắt ngắm nhìn Tô Noãn, mới vừa quay đầu lại lại phát hiện ra tầm mắt Lục Cảnh Hoằng nhìn tới, chính là phương hướng Tô Noãn rời đi.

“Có vẻ như bọn cậu ở chung cũng không tồi nha, điều này vượt ra khỏi dự liệu của mình đấy.”

Thái Luân Tư nói với Lục Cảnh Hoằng, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo bình tĩnh tươi cười, Lục Cảnh Hoằng quay đầu liếc nhìn Thái Luân Tư cười tủm tỉm, rồi sau đó chỉ là lẳng lặng chú ý tới tình cảnh bên kia của Tô Noãn.

“Cậu nhìn qua có vẻ rất tích cực, Ansel, cậu như vậy, làm cho mình có chút sợ hãi.”

Lục Cảnh Hoằng nhíu mày nhìn Thái Luân Tư, Thái Luân Tư tiện tay lấy ly rượu trong tay nhân viên phục vụ vừa đi ngang qua, anh khẽ nhấp một hớp nhỏ, sau đó cầm ở trong tay nhẹ lắc lư, chất lỏng màu hồng trong suốt bóng loáng, ở đáy ly xoay tròn: “Đối với người luôn cố chấp trong tình yêu khiến người ta kính sợ, chỉ là mình không ngờ tới, ngay cả cậu luôn dè bĩu bọn phụ nữ lại có một ngày cũng sẽ lâm vào lưới tình.”

“Mình không thể thích một phụ nữ sao?”

Lục Cảnh Hoằng đem toàn bộ lực chú ý ném trên người Thái Luân Tư, anh cười nhạt hỏi lại, ánh mắt nhạy cảm mà mát lạnh, Thái Luân Tư xem hiểu nghiêm túc trong ánh mắt anh, gật đầu cười cười: “Đương nhiên có thể, cô ấy đích thực là một cô gái động lòng người, cho dù cậu sẽ không vui, mình cũng không thể không nói, mình cũng bị cô ấy mê hoặc.”

Lục Cảnh Hoằng sắc mặt có chút âm u, anh cau chặt chân mày, nhìn Thái Luân Tư chứa đựng nụ cười, lãnh đạm lạnh nhạt cho ra một câu trả lời không thể nào thân thiện: “Có lẽ cậu không thích nghe, nhưng mình cũng không thể không nói, đó chẳng qua là chuyện riêng

của cậu, không có bất kỳ quan hệ nào với cô ấy, mình chỉ quan tâm cô ấy để ý chính là ai.”

“Nếu như không phải là cậu thì sao?”

Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy Thái Luân Tư khiêu khích cười, cũng cười theo, ngữ khí kiên định mà tự tin: “VẬY cũng không phải là bất kỳ người nào khác.”

Thái Luân Tư rũ mắt xuống suy tư vài giây, bĩu môi, gọi người phục vụ lại, cầm ly rượu đỏ đưa cho Lục Cảnh Hoằng, thản nhiên cười rộ lên: “Cạn ly.”

Lục Cảnh Hoằng đón nhận ly rượu, nhẹ nhàng cạn ly với anh: “Theo như sự hiểu biết của mình, cậu cũng không phải là một người đàn ông thích đùa nghịch.”

“Mình chỉ là không hy vọng cậu bởi vì lý do nào đó mới tiếp cận Tô Noãn.”

Lục Cảnh Hoằng chăm chú nhìn thật lâu vẻ mặt cũng nghiêm túc của Thái Luân Tư, sau đó mỉm cười, ánh mắt xa xăm, một lần nữa nhìn về phía Tô Noãn đang chuyên tâm cúi đầu chọn lựa đồ ăn trong khu ăn uống.

“Mình nguyện ý đem tất cả cho cô ấy, chỉ cần cô ấy muốn.”

Lục Cảnh Hoằng ánh mắt như tuyết sâu thẳm, anh uống cạn ly rượu kia, nâng ly đặt ở một bên, nâng bước đi hướng về phía khu ăn uống, Thái Luân Tư đột nhiên cười cười, cũng một hơi uống sạch ly rượu.

Anh nhìn thấy trong khu ăn uống, bên người Tô Noãn bỗng nhiên

xuất hiện vài vị thiên kim, đây có phải chẳng là lý do Lục Cảnh Hoàng đi qua?

— — — — —

Tô Noãn không nghĩ tới sẽ có người tiến lên chào hỏi cô, trong tay các cô ấy cũng bùng ly rượu đỏ màu sắc tươi rói, mở miệng ra liền cho thấy khí thế cao quý, hơn nữa là cực kỳ xinh đẹp.

Chủ đề các cô ấy bàn tán không phải là cách ăn mặc thì cũng là nhân tố lưu hành bên trong giới thượng lưu, Tô Noãn cảm thấy các cô ấy hoàn toàn không cần tới bên cạnh cô mà nói, tuy rằng ý đồ của các cô ấy là muốn tạo mối quan hệ tốt với cô.

Các danh môn thiên kim kia bỗng nhiên chuyển đề tài sang thanh niên tuần tú tài giỏi thành phố A, khi nhắc tới một vài cái tên, các cô ấy đều tự cười cười, bộ dáng giữ kín như bưng, vẫn chưa tỏ ra vô cùng hưng phấn hay là yêu thích.

Tô Noãn đi cũng không được, không đi lại cảm thấy nhàm chán, chỉ có thể bồi ở bên cạnh bọn họ, cầm đầu cầm cổ ăn thức ăn trong tay, nghe bọn họ nói về con em tinh anh trong vòng danh lưu, thỉnh thoảng lộ ra nụ cười nhạt.

Thật ra là cô tuyệt không cảm thấy hứng thú, nhưng cô vẫn như cũ làm bộ như hưng phấn bưng bưng ngẩng cao đầu lắng nghe, sau đó cô nghe thấy có người đột nhiên hỏi cô: “Không phải cô vừa rồi cùng bộ trưởng Lục Cảnh Hoàng khiêu vũ sao? Tôi còn nhìn thấy anh ta giống như là... À... Các người rất thân quen sao, vậy cô chắc hiểu rõ anh ta lắm, anh ta là người như thế nào?”

Đối mặt với ánh mắt tha thiết mà khắc chế này, Tô Noãn hé miệng cười, thản nhiên nói: “Là một người rất tốt, rất dịu dàng.”

Khi cuộc sống trở nên nhàm chán thì tăng thêm một chút liều thuốc gia vị cũng không phải là chuyện xấu gì, Tô Noãn nhìn mấy người hoá đá trước mắt, bọn họ hình như rất không tin tưởng đánh giá của cô dành cho Lục Cảnh Hoằng.

“Vậy tại sao cô biết anh ta, không phải nói Lục bộ trưởng không thích phụ nữ sao?”

Có người không cam lòng hỏi, những người khác thì khắc chế lễ độ vênh tai nghe, Tô Noãn đem những ái mộ sùng bái này nhìn ở trong mắt, bỗng nhiên cô không muốn tán gẫu thêm nữa, vì thế trước những cái nhìn soi mói chờ mong, đỏ mặt: “Tôi cái gì cũng không có làm, anh Cảnh Hoằng bỗng nhiên từ trong thang máy ôm lấy tôi, sau đó chúng tôi liền quen nhau.”

Anh Cảnh Hoằng...

Những danh môn thiên kim kia ngượng ngùng nở nụ cười, đem ly rượu đến bên khoé miệng, cố gắng che dấu một trận buồn nôn trong ngực, Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy đám phụ nữ vây quanh Tô Noãn như vậy, nội tâm trở nên buồn bực rối rắm.

Hiện tại không có ai nói chuyện với cô, Tô Noãn ăn sạch điểm tâm, đem đĩa đặt ở trên bàn ăn dài, cô muốn cáo biệt với đám thiên kim không hợp nhau này, trên vai lại bị một cổ lực đạo phủ xuống.

“Ăn no rồi sao?”

Giọng nói réo rắt mà trầm thấp vang trên đỉnh đầu, Tô Noãn không cần ngẩng đầu nhìn lên, từ trong hơi thở biến quanh quẩn mà phán đoán, cô có thể đoán ra được người đàn ông nào ôm cô thân mật như vậy.

“Hôm nay tới tham gia tiệc sinh nhật của Ninh Nhi, có chuẩn bị món quà đặc sắc gì không?”

Tô Noãn vừa định đáp lại Lục Cảnh Hoằng, lại bị một đạo giọng nữ vô cùng mềm nhẹ khác giành trước, Tô Noãn theo tiếng nhìn thấy trong đám đông có một vị thiên kim đang ngừng cười yếu ớt, một đôi mắt xinh đẹp được kẻ màu mắt nhàn nhạt đang nhìn bọn họ.

Nhưng mà, Tô Noãn không trả lời, bởi vì cô biết, đối tượng chú ý của vị thiên kim đó hiển nhiên là một người hoàn toàn khác, mà cô hiện tại, bất quá chỉ là một tán lá xanh, vô cùng không có cảm giác tồn tại.

“Nghe nói anh kéo đàn Violin rất lợi hại, câu lạc bộ âm nhạc UNCLE của tôi sắp tổ chức một buổi diễn tấu, sẽ mời các nhạc gia Violin nổi tiếng ở nước ngoài, anh có muốn đi chung hay không?”

Bọn họ tiếp tục hỏi, thanh âm rất dịu dàng cũng rất cẩn thận, mang theo một tia chờ mong, trong ánh mắt tràn đầy thẹn thùng cùng nhút nhát đặc trưng của phụ nữ.

Lần này Tô Noãn xác định đối tượng bọn họ hỏi tuyệt đối là Lục Cảnh Hoằng.

Lục Cảnh Hoằng lại làm như không nghe thấy lời mời nhiệt tình của vị tiểu thư kia, lấy ra khăn tay lau vụn bánh ngọt dính trên khoé miệng cho Tô Noãn, sau đó nhẹ nhàng, tao nhã xếp khăn tay cất vào túi.

“Nếu ăn xong rồi thì đi qua bên kia thôi, không khí nơi này có chút vẫn đục.”

Thản nhiên, khí thế không để lại dấu vết.

Chỉ là vừa đi được vài bước, cô chợt nghe được một câu: “Thật không biết Cù gia nghĩ như thế nào, thế nhưng lại cho phép người như vậy ở cùng một chỗ với Lục bộ trưởng? Nếu như là Ninh Nhi, mới có thể làm cho người ta tin phục.”

Tô Noãn bước chân dừng lại, Lục Cảnh Hoằng cũng rất kịp thời dừng theo, bọn họ đều không thể xem nhẹ một câu nói kia, Tô Noãn nhẹ nhàng quay đầu lại, giống như là rúc vào trong ngực Lục Cảnh Hoằng.

Trong giới chính trị Lục Cảnh Hoằng có tiếng không cho người ta chạm vào, thế nhưng không có đẩy cô ra, ngược lại ôm chặt vòng eo của cô, điểm này làm cho đám con gái nháy mắt không còn tiếng cười nào, ưu nhã tiết chế những tiếng cười nhạo kia.

Vẻ mặt Tô Noãn thản nhiên, ánh mắt của cô lướt qua đầu vai Lục Cảnh Hoằng, hướng về cô gái xinh đẹp trong đám kia chợt cười cười: “Thật ra tôi không phải người nhà Cù gia, cho nên Cù gia không thể can thiệp vào cuộc sống của tôi, đến việc Ninh Nhi và Lục bộ trưởng ở chung một chỗ có thích hợp hay không, các cô phải hỏi Lục bộ trưởng, đúng không Lục bộ trưởng?”

Lục Cảnh Hoằng rũ xuống tầm mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Noãn là ý cười liên tục, anh liếc mắt nhìn vị thiên kim kia, sắc mặt cũng thản nhiên, lại không xem nhẹ câu hỏi của Tô Noãn: “So với những người bị đàn ông đùa bỡn còn tự cho mình là có mị lực vô biên, cây thông noel bề ngoài rực rỡ nhưng nội tâm trống rỗng tịch mịch dung tục ngu xuẩn, anh càng thích cây dương nhỏ đơn giản giản dị hơn.”

Tô Noãn khoé mắt liếc nhìn vẻ mặt xấu hổ của vị thiên kim kia, lời nói của Lục Cảnh Hoằng quả thực làm cho người ta chịu không nổi, trên căn bản, nếu như là cô, sẽ trực tiếp cảm thấy vô cùng xấu hổ mà

muốn đắm đầu vào đất.

Lục Cảnh Hoằng từ đầu đến cuối cũng không muốn cùng đám phụ nữ kia nói chuyện, nếu không bởi vì lo lắng Tô Noãn có chuyện, anh cũng sẽ không đi tới, giờ phút này có thể đi rồi đương nhiên tuyệt không do dự.

Tô Noãn được Lục Cảnh Hoằng dìu đi về hướng bên cạnh, đến nửa đường lại bị một người phục vụ lịch sự ngăn cản đường đi.

“Tiểu thư, ly rượu này là vị tiên sinh bên kia mời cô uống.”

Tô Noãn theo hướng người phục vụ chỉ nhìn lại, liền thấy chỗ ngồi cách đó không xa là một người đàn ông còn trẻ tuổi, theo như nhìn qua cách ăn mặc, hẳn là một công tử nhà nào đó, đón nhận tầm mắt Tô Noãn, ngay lập tức cho cô một cái mỉm cười mập mờ mà chân thành.

Khi người đàn ông trẻ tuổi kia giờ giờ ly rượu có ý ra hiệu, Tô Noãn nhú nhú mày, cũng đã có người bưng qua ly rượu kia, hơn nữa lập tức đem nó uống sạch, sau đó đem cái ly rỗng đặt lại trên bàn ăn.

Tô Noãn kinh ngạc nhìn Lục Cảnh Hoằng mặt không đổi sắc uống hết ly rượu, anh lạnh lạnh liếc mắt nhìn người đàn ông trẻ tuổi kia sắc mặt giờ phút này biến hoá ngượng ngùng, nói với người phục vụ: “Phiền anh giúp chuyển lời cảnh cáo tới anh ta, trong lòng cô ấy đã có đối tượng, mong anh ta buông tha cho.”

Tô Noãn tinh tế nhìn sắc mặt Lục Cảnh Hoằng lạnh lùng đến khó có thể thân cận được, cong lên khoé môi, mặc kệ anh lôi kéo, trước vô số ánh mắt đánh giá, không chớp mắt đi tới một góc.

“Em không nghĩ là anh sẽ uống hết ly rượu kia.”

Tô Noãn mỉm cười nhìn nếp uốn giữa chân mày Lục Cảnh Hoằng, cô đột nhiên rất muốn kiễng đầu ngón chân lên vuốt, chỉ là vừa đến gần một bước, phía sau liền có người vội đi qua, không cẩn thận nên va mạnh vào cô một phát.

“Có bị đụng đau không?”

Lục Cảnh Hoằng trước tiên liền đỡ lấy cô, chiếc lắc trên cổ tay trái trong lúc vô tình bị đụng làm gãy, rầm một tiếng rơi xuống đất, cũng lộ ra vết sẹo vốn được che lại.

Từng vết dao nhát lộ ra dưới ánh đèn sáng rõ, Tô Noãn dựa vào bên người Lục Cảnh Hoằng, tay phải của cô cầm lấy cổ tay trái trần trụi, những vết sẹo kia, là hậu quả của thời điểm cô từng bị lạc mất phương hướng mà tùy ý đối đãi bản thân.

Không có bất kỳ biện pháp nào xóa bỏ đi, cô hướng Lục Cảnh Hoằng ngây thơ cười một chút, mượn thân thể của anh đứng vững, như cũ vẫn không buông ra cổ tay chồng chất vết thương của mình, cúi người đi nhặt vòng đeo tay, lại phát hiện bị gãy không thể nào khôi phục lại được.

Lục Cảnh Hoằng cũng ngồi xổm người xuống, đỡ cô dậy, nhìn cô, ấm áp mà cười, anh làm như đoán ra được cô khó xử, thân thể cao to khế nghiêng, đem cô hoàn toàn ngăn cách với bữa tiệc náo nhiệt ở bên ngoài.

“Anh có tham gia bữa tiệc ở phòng bên cạnh, có muốn qua đó ngồi một chút không, bên này có vẻ như không được tốt.”

Anh nâng lên cánh tay cô che kín vết thương, cô muốn kháng cự, thế nhưng anh lại không chịu buông ra, nhìn như dịu dàng kỳ thật dùng

lực vừa đủ, trong tay của anh không biết từ lúc nào có thêm một sợi dây, nhờ anh và cô đứng gần như vậy, cô nghe thấy anh nói nhỏ: “Thả tay ra, tin tưởng anh.”

Bàn tay to lớn ấm áp thon dài nắm lấy ngón tay cô, cũng hoá giải khẩn trương của cô, Tô Noãn chậm rãi buông lỏng bàn tay phải ra, cô nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng đem sợi dây kia cột trên cổ tay trái của cô, sau đó thắt lại một cái nút.

Đó là một sợi dây màu xanh dương đậm, cô chưa bao giờ biết một sợi dây bình thường không chú ý lắm, thế nhưng lại có thể biến thành một món đồ trang trí trên cổ tay cô, chỉ là như thế nào cô cũng cảm thấy sợi dây kia nhìn quen mắt.

Anh đỡ lấy vai cô, động tác tự nhiên bình thản đi ra ngoài, không để ý đến những ánh mắt thốn thức lời nói nhỏ nhẹ xung quanh, xuyên qua đám người đi ra ngoài, không khí mát mẻ trong lành đánh úp tới, Tô Noãn – ý thức càng thêm thư thái.

Cô quay đầu lại nhìn Lục Cảnh Hoằng, phản ứng chậm chạp phát hiện, cà vạt của anh đã không thấy đâu, hai nút ở cổ áo được tùy ý mở ra, cô nhìn về phía cổ tay mình, hơi nhếch khoé môi.

Bọn họ còn chưa đi tới sảnh yến tiệc Lục Cảnh Hoằng nói, liền bị một người phục vụ đuổi theo gọi trở lại, nhìn qua bộ dạng lo lắng thờ hờn hển: “Tiểu thư, tham mưu trưởng nói một lát muốn giới thiệu cô với mọi người, cho nên mời cô vào phòng nghỉ chờ một chút, không cần đi ra ngoài sợ lúc đó không tìm thấy cô.”

Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng liếc nhìn nhau, Lục Cảnh Hoằng hiểu rõ ý của cô, không có bắt buộc cô ngược lại cùng cô đi vào phòng nghỉ ngơi, mới vừa đi tới cửa phòng nghỉ, hai người liền nhìn thấy Lý Tư Đặc dựa vào vách tường.

“Tham mưu trưởng có vài lời muốn nói với một mình anh.”

Lý Tư Đặc thản nhiên nhìn Lục Cảnh Hoảng nói, ánh mắt trước sau như một lạnh lùng, đứng lại ở trước mặt Lục Cảnh Hoảng, mắt lạnh liếc nhìn Tô Noãn, nhẹ hừ một tiếng.

“Tôi biết Ninh Nhi thích chính là anh, chẳng qua tôi sẽ không bỏ cuộc.”

“Vậy cậu hãy giữ vững phần quyết tâm không nhụt chí này đi.”

Lục Cảnh Hoảng khắc chế đẩy anh ta ra, lôi kéo Tô Noãn đẩy ra cánh cửa phòng nghỉ, thanh âm của anh nhẹ nhàng mà không tình cảm chút nào, Ninh Nhi với anh mà nói, không tồn tại bất kỳ ý nghĩa gì, tự nhiên không cần thiết phải đi để ý.

Ngồi ở trong phòng nghỉ, rất nhanh có phục vụ đưa đồ uống tới, phục vụ vô cùng chu đáo, Tô Noãn cũng thấy khát nước, liền cầm lên hail y bười tây uống.

Lục Cảnh Hoảng ngồi ở trên ghế sofa lật xem tạp chí, cho tới khi có tiếng gõ cửa vang lên, Tô Noãn nhìn thấy nhân viên cảnh vệ Tiểu Chu đứng ở nơi đó, mới vang lên câu nói vừa rồi Lý Tư Đặc khi mới nhìn thấy bọn họ nói.

Hình như Cù Dịch Minh có vài lời muốn nói với Lục Cảnh Hoảng, Tô Noãn theo bản năng nghĩ tới một màn trong sàn nhảy vừa rồi ngẩng đầu nhìn thấy Cù Dịch Minh, Cù Dịch Minh đối với quan hệ của cô và Lục Cảnh Hoảng vẫn luôn một mắt nhắm một mắt mở, không có can thiệp vào nhiều.

Hiện tại đột nhiên nói muốn gặp Lục Cảnh Hoảng, Tô Noãn có thể

nghe tới chính là Cù Dịch Minh định nói với Lục Cảnh Hoằng, Cù gia sẽ không cho phép Lục Cảnh Hoằng tiếp tục trở thành thượng khách Cù gia, khi Tô Noãn vẫn còn ở nhà Cù gia.

“Chờ anh trở lại.”

Lục Cảnh Hoằng dịu dàng thông báo một câu, đem tạp chí để lại trên bàn trà, liền đứng dậy theo nhân viên cảnh vệ đi ra ngoài, cửa phòng nghỉ được khép lại nhẹ nhàng.

Tô Noãn thế nhưng thật ra là muốn đi theo, nhưng mà ngấm lại thân phận của mình, cô lại có quyền gì lên tiếng, sự xuất hiện của cô sẽ chỉ làm cho sự tình càng thêm phức tạp, chẳng thà tin tưởng Lục Cảnh Hoằng, giống như vừa rồi tin tưởng anh!

Cúi đầu ngấm nhìn chiếc cà vạt kia, Tô Noãn lần nữa bùng ly buri tây lên uống một ngụm, mới đưa cái ly đặt lại trên bàn, trong đầu cô loé qua một hình ảnh, biểu cảm quái dị của Lục Cảnh Hoằng khi ăn trái Thanh Long.

Rõ ràng vô cùng chán ghét, lại cố ý giả bộ không thèm để ý, không thích cô nói chuyện với đàn ông khác, liền lần nữa từ trong làm khó dễ, thật sự trở thành một người đàn ông uốn éo khác.

Tô Noãn bất đắc dĩ cười, thờ dài, cô cảm giác cánh cửa phòng nghỉ được mở ra, cô giống như là muốn nghiệm chứng dự cảm của mình, xoay người lại nhìn về phía cửa.

Chỉ cần một giây, nụ cười trên mặt cô liền trở nên băng lãnh phòng bị nhất, Cố Lăng Thành, lẳng lặng đứng ở nơi đó, một bàn tay anh còn nắm tay cầm cánh cửa, anh bắt gặp đáy mắt cô nháy mắt hiện lên kinh ngạc, nhưng lập tức liền bị ý cười bao trùm.

“Phục vụ nói có người tìm anh trong phòng nghỉ, không nghĩ tới là em, khiến anh có chút được sung ái mà lo sợ.”

“Tôi nghĩ có thể anh lầm rồi, tôi không tìm anh, chỉ là ở đây chờ người, bây giờ mời anh đi ra ngoài.”

Ánh mắt Tô Noãn trở nên lạnh lùng, Cố Lăng Thành âm thầm cười, động tác lại hoàn toàn trái ngược với mệnh lệnh của cô, bước từng bước vào trong phòng, sau đó thuận tay đóng cửa lại.

Chương 68: Trộm gà không được còn mất thêm năm gạo

Tô Noãn ánh mắt trở nên lạnh lùng, Cố Lăng Thành âm thầm cười cười, động tác lại hoàn toàn trái ngược với mệnh lệnh của cô, bước từng bước vào trong phòng, sau đó thuận tay đóng cửa lại. Cánh cửa phòng bằng gỗ lim, từ từ khép lại, đem phòng nghỉ trở thành không gian kín mít ngăn cách với thế giới ở bên ngoài, mặc dù mới vừa rồi cũng đóng cửa, mà giờ phút này bởi vì có thêm một Cố Lăng Thành mà hoàn toàn trái ngược nhau.

“Em dám nói người em đang đợi là Lục Cảnh Hoàng?”

Cố Lăng Thành chậm rãi thông thả đi tới, ngồi xuống một bên ghế sofa, anh nhìn Tô Noãn lạnh lùng quay mặt đi nơi khác, có nhiều hứng thú quét mắt liếc nhìn Tô Noãn một cái, hai cái chân thon dài bắt chéo lại, lật xem tạp chí trên bàn.

Anh không có ý muốn rời khỏi, Tô Noãn nhìn đồng hồ treo tường một chút, cô không muốn tiếp tục ở đây chờ đợi nữa, coi như đứng bên ngoài, cũng còn tốt hơn so với tình cảnh bây giờ, cô lập tức đứng lên, lại cảm giác thấy tứ chi có chút vô lực.

Thân thể gầy gò khẽ run một chập, Tô Noãn cảm thấy hai má nóng bỏng, suy nghĩ của cô bắt đầu có chút rối loạn, cảm giác mệt mỏi dần dần ăn mòn đầu óc của cô, chẳng lẽ là do vừa rồi cô uống nhiều rượu sao?

Tô Noãn từ trong lời nói của Lục Cảnh Hoàng đại khái hiểu được bộ dáng của mình sau khi uống say, cô quét mắt nhìn Cố Lăng Thành đã

bị cử chỉ khác thường của cô kinh động, móng tay hung hăng bầu chặt trên ghế sofa bằng da thật, muốn làm cho mình tỉnh táo hơn một chút, không cho phép ngã xuống trước mặt Cố Lăng Thành.

“Em làm sao vậy?”

Bên trong gian phòng ngọn đèn vàng nhạt chiếu lên khuôn mặt đỏ thắm của Tô Noãn, mơ mơ màng màng, cô nhìn thấy Cố Lăng Thành đứng dậy bước tới, anh cúi người xuống, hé ra khuôn mặt anh tuấn thành thực phóng đại ở trong con ngươi cô.

“Đừng đụng vào tôi!”

Khi Cố Lăng Thành đưa tay muốn sờ đến gương mặt cô, Tô Noãn đột nhiên lui về phía sau, cô dùng toàn bộ khí lực, muốn lớn tiếng ngăn cản anh chạm vào, kết quả chỉ nghe thấy chính mình mềm mỏng ngọt ngào nũng nịu, giống như là muốn kháng cự lại ra vẻ mời chào làm nũng.

Cố Lăng Thành nghe được thanh âm của Tô Noãn, sắc mặt căng thẳng, anh đứng ở nơi đó, nhìn Tô Noãn thờ có chút rối loạn, yết hầu chuyển động lên xuống, lộ ra dò xét cùng khó hiểu khó có thể nói nên lời.

Cố Lăng Thành quan sát sự khác thường của Tô Noãn, sắc mặt cô hồng lên một cách không bình thường, một đôi mắt phượng xinh đẹp như sóng nhấp nhô, khi cô mở miệng âm thanh nhẹ nhàng tinh tế giống như là con mèo nhỏ vừa mới sinh ra.

Người đàn ông có kinh nghiệm trong tình trường, làm sao lại không biết nguyên nhân một phụ nữ xuất hiện phản ứng như thế, việc này làm sao chỉ đơn thuần là thất thố sau khi uống rượu say được?!

Tầm mắt anh rũ xuống, liền nhìn thấy ly bưởi tây trên bàn trà đã được uống qua, đáy mắt hiện lên một tia hiểu rõ, anh lại ngẩng đầu lên, nhìn Tô Noãn ánh mắt trở nên thâm vị không rõ.

Ngay cả Tô Noãn cũng bị âm điệu kia của mình là cho hoảng sợ, trong lúc bối rối rút lui, thân thể của cô mất thăng bằng, thất lưng nặng nề đụng vào bệ cửa sổ, truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, cũng làm cho cô khôi phục lý trí vài phần.

Cô chú ý tới ánh mắt sáng quắc của Cố Lăng Thành, bất an nhanh chóng lan tràn trong người, chống đỡ thân thể đứng thẳng, đông đưa lúc lắc nhanh chóng đi về phía cửa, lại đến khi sắp chạm vào tay cầm cánh cửa thì nghe phía bên ngoài vang lên một tiếng “Khạc” rất nhỏ.

Tô Noãn vẻ mặt một hồi rối loạn, cô giống như là muốn nghiệm chứng suy đoán của mình, cánh tay cầm tay cầm cánh cửa dùng sức lay chuyển, cũng là thế nào cũng không mở ra được, cô nghe tiếng bước chân bên ngoài dần dần đi xa.

Cô quay lại phần nội tường mắt nhìn Cố Lăng Thành, lạnh lùng ra lệnh: “Mở cửa!”

“Em cứ như vậy mà chắc chắn là anh cho người ta khoá cửa sao?”

Cố Lăng Thành chậm rãi đi tới, đến cạnh cửa đứng lại, thanh âm trầm thấp không biết là chất vấn hay là tự giễu: “Nếu anh nói, anh cũng không biết tại sao lại thế này, em cũng sẽ không tin đúng không?”

Tô Noãn lạnh lùng liếc mắt nhìn chằm chằm Cố Lăng Thành đang nhìn mình, không cam lòng liều mạng chuyển động tay cầm cánh cửa, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, theo mặt chảy xuống ngưng lại trên cằm, tâm tình càng thêm lo lắng.

Cô không cách nào duy trì tỉnh táo được nữa, các loại suy đoán liên tục hiện ra, nhất định là có người cố ý, cố ý đem Cố Lăng Thành dẫn đến nơi đây, cố ý khoá cửa lại, cố ý...

Tô Noãn chỉ cảm thấy thân thể của mình ngày càng có vẻ không ổn, từng đợt dậy sóng quay cuồng ở trong máu, khí lực toàn thân đang từ từ rút ra, tầm mắt bởi vì đầu óc choáng váng mà một trận mơ hồ.

Hơi thở càng ngày càng trở nên trầm trọng, Tô Noãn không cần đi thử dò xét, cũng biết hơi thở của mình có bao nhiêu nóng rực, cô mơ hồ cảm giác mình hét lên không nên uống cái gì đó, chỉ là khi cô cùng Lục Cảnh Hoảng bước ra khỏi phòng nhảy bữa tiệc vẫn còn rất tốt.

Trong não thoáng hiện lên một đạo bạch quang, Tô Noãn đột nhiên nhìn về phía ly bưởi tây bên cạnh sofa, trong nháy mắt, trước mắt cô trời đất quay cuồng, bóng đêm vô tận như muốn đem cô nuốt vào, ùn ùn kéo tới áp bức thần kinh của cô.

Cô không thể không đi hoài nghi, là có người cố ý gọi Lục Cảnh Hoảng đi, sắp đặt vở kịch hay cho cô, cô có thể tưởng tượng đến một lát nữa khi cửa phòng nghỉ được mở ra, bên ngoài cửa chính sẽ là tình cảnh náo nhiệt như thế nào.

Cô vẫn cho là tình tiết dung tục thói rửa này chỉ xuất hiện trên phim truyền hình cùng trong tiểu thuyết, hiện tại lại thực hành ở trên người cô, mà nam chính màn kịch bắt kẻ thông dâm, không ngờ là chồng trước của cô.

Tô Noãn cười lạnh quay lưng lại, trong ánh mắt hiện đầy tia máu, xem ra có người có đủ bản lĩnh giở trò đối phó cô, tất nhiên là muốn huỷ hoại thanh danh của cô, làm cho cô vừa không về được Cù gia, lại không chiếm được ưu ái của Lục Cảnh Hoảng.

Lục Cảnh Hoàng... trước mắt Tô Noãn hiện ra khuôn mặt dịu dàng xinh đẹp tap nhả, cô chống đỡ thân thể yếu ớt, thất tha thất thểu đi đến bên cạnh ghế sofa, mở túi xách cầm tay, trút xuống, lại không tìm thấy điện thoại của cô.

Trước khi ra cửa cô chưa từng quên mang theo điện thoại, thế nhưng ngày hôm nay lại không mang theo, làm sao trên đời lại có chuyện trùng hợp như thế, còn gặp phải chuyện không may.

Nắm tay gắt gao túm chặt tay cầm túi xách, cô bình phục lại cảm xúc trống rỗng có xu hướng phấn khích của mình, Tô Noãn biết mình không có lựa chọn nào khác, cô chỉ có thể ngẩng đầu nhìn về phía Cố Lăng Thành, cầu sự giúp đỡ của anh.

Cố Lăng Thành thân thể dựa nghiêng vào bên cạnh, hai tay của anh bỏ vào trong túi quần, hai chân dài mạnh mẽ lần lượt thay đổi, ánh mắt thâm thúy ở trong bóng đêm mờ tối tỏa ra ánh sáng trong suốt, giống như là một người ngồi xem cuộc vui.

Biểu hiện trái ngược với Tô Noãn khẩn trương không yên, anh căn bản giống như không để ý sắp gặp phải tình cảnh xấu hổ, anh cứ như vậy bình tĩnh đứng ở cửa, đem một loạt động tác của Tô Noãn trở thành một màn kịch mà thưởng thức.

Lời nói đến miệng lại bị nghẹn ở cổ họng, Tô Noãn dời ánh mắt đi chỗ khác không nhìn tới sắc mặt anh, khi cô hơi cúi đầu thì cô biết mình bắt đầu sợ, nhưng là cô lại không tự chủ khẽ cười.

Nhớ tới lời nói bá đạo lạnh lùng của Lục Cảnh Hoàng, em là phụ nữ của anh, phải ở lại bên cạnh anh.

Ở đúng thời điểm, yêu sai lầm một người, chỉ biết mang đến thống

khổ cùng tra tấn vô tận, giống như cô và Cố Lăng Thành; ở thời điểm sai lầm, yêu đúng một người, tuy rằng biết rõ không nên, nhưng mà một khi buông tha, vậy thì nhất định sẽ tiếc nuối cả đời, giống như cô và Lục Cảnh Hoằng.

Khát vọng nào đó trong cơ thể càng thêm mãnh liệt, một cổ dòng nước ấm mập mờ hội tụ lại một điểm nào đó trên thân thể, Tô Noãn siết chặt tay lại, cảnh giác cùng phòng bị quanh thân cũng bộc phát dày đặc, cô rút cuộc hiểu rõ nguyên nhân cô kháng cự như vậy.

Cô muốn giữ lại một chút thuần khiết sạch sẽ còn sót lại của bản thân cho Lục Cảnh Hoằng, cô cự tuyệt bất luận kẻ nào đến nhúng chàm, cho nên một lần nữa cô ngẩng đầu lên, thản nhiên mở miệng, giọng điệu mềm mại mê người: “Xin anh lấy điện thoại cho tôi mượn, tôi muốn gọi điện thoại cho...”

Ba chữ “Lục Cảnh Hoằng”, bị cô cố gắng nuốt lại trong cổ họng, Cố Lăng Thành tựa hồ đoán ra được Tô Noãn muốn nói gì, dưới ánh mắt vụt sáng, càng trở nên sâu thẳm khó dò: “Thà rằng gọi điện cho Lục Cảnh Hoằng, để hắn ta tới cứu em, cũng không chịu để cho anh chạm vào.”

Cố Lăng Thành lặng yên không một tiếng động đi tới bên cạnh cô, một phen bắt lấy hai cánh tay vô lực của cô, ánh mắt Tô Noãn vẫn nhìn vào mắt anh, thấy được đáy mắt che dấu hờn giận, cô nhìn thấy mặt của anh, kiên nghị giống như hoa văn khắc trên đá.

“Em gọi điện thoại thì hắn ta nhất định sẽ tới sao? Hắn ta tại sao lại phải quan tâm em như vậy? Hai người đã lên giường rồi sao? Chính xác, các người nhất định đã lên giường, em lại đem trinh tiết của em cho hắn ta!”

Tô Noãn xa cách muốn quay đầu đi, biểu tình quật cường làm cho

mỉm cười nơi khoé miệng Cố Lăng Thành càng thêm mở rộng ra, thanh âm của anh trở nên khàn khàn, hơn nữa gợi cảm, loại gợi cảm này xen lẫn với thú tính của đàn ông.

Mùi thuốc lá thanh thanh đậm đậm trên người Cố Lăng Thành vây lấy thân thể cùng hô hấp của cô, Tô Noãn trong lòng hoảng hốt, cô vội vàng vươn tay đẩy ra, chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, cô đã sớm quen với hương vị tuyết mát lạnh kia.

“Chúng ta ly hôn rồi không phải sao? Chuyện riêng của tôi anh không có quyền can thiệp vào.”

Cô ra sức giãy giụa chỉ càng khiến bàn tay đặt sẵn bên eo cô của Cố Lăng Thành càng thêm xiết chặt, anh dùng lực kéo về phía trước một cái, thúc ép Tô Noãn không thể không dán chặt lên lồng ngực rắn chắc của anh, trong con người tối tăm toát ra ngọn lửa nóng bỏng.

“Ngược lại thật ra anh coi trọng em, cho rằng nơi này của em chỉ chứa được một người...”

Cố Lăng Thành mỉm cười đẹp mắt mà tàn nhẫn, sinh động như vậy, giống như sinh linh trong tuyết, anh càng ngày càng nắm chặt cánh tay cô, làm cho cô đau đớn xiết chặt chân mày, trong ánh mắt của anh tràn đầy hung tợn, hung tợn châm chọc cùng phẫn nộ.

Tô Noãn suy yếu thở gấp, tầm mắt mông lung của cô nhìn thấy anh khẽ cong lên làn môi mỏng, ban cho cô một nụ cười lạnh lùng, nhẹ nhàng băng quơ lăm bắm: “Không ngờ là ai đến cũng không cự tuyệt.”

“Anh buông ra, buông ra, Cố Lăng Thành, buông ra!”

Tô Noãn dùng hết khí lực, lại tránh không khỏi hai bàn tay của Cố

Lăng Thành, anh nắm hai cánh tay của cô, không chút nào thương tiếc đem thân thể của cô áp lên trên tường, anh lạnh lùng mà ánh mắt sắc bén muốn đem cô xuyên thấu.

“Nếu Lục Cảnh Hoằng có thể chạm vào, tại sao anh lại không thể chứ?”

Hai tay của cô bị một bàn tay của anh khoá lại phía sau lưng, Cố Lăng Thành từng bước một tiến tới gần, Cố Lăng Thành bỗng nhiên đưa tay vuốt ve mái tóc ngắn phẳng phiu của cô, hơi thở của anh nồng đậm quanh quẩn bên tai cô, ánh mắt mập mờ phóng túng nhìn cô từ đầu tới chân: “Tiểu Noãn, Lục Cảnh Hoằng có hay không nói qua...”

Lòng ngón tay thô ráp lướt nhẹ qua vành tai cô, tiếng nói trầm thấp khàn khàn mà ngả ngớn: “Chỉ cần nhìn thấy ánh mắt này của em, liền hận không thể lập tức cởi hết quần áo của em ra, đè em ngã xuống giường, muốn nhìn thân thể thành thực của em, nghe tiếng rên rỉ êm tai của em, muốn đem em biến thành một phụ nữ.”

“Anh....”

Không đợi cô lạnh lùng giận dữ mắng ra hai chữ “vô sỉ”, Cố Lăng Thành liền đột nhiên cúi người, không có dấu hiệu nào hôn xuống, đôi môi lạnh lẽo giống như trũng phạt giày xéo đôi môi cô, giữa răng môi tràn đầy một cổ mùi máu tươi.

“Hạ lưu sao? Không, đợi lát nữa em cũng sẽ không nghĩ như vậy.”

Cố Lăng Thành cười rộ lên, lạnh lùng, thậm chí nói lời trêu đùa với cô cũng lạnh lùng, phản kháng của cô đối với anh mà nói, không đáng giá nhắc tới, anh hôn đến bình tĩnh, hơi thở cũng thủy chung vững vàng.

“Tiểu nha đầu, lần trước anh biết ngay hương vị của em tốt lắm, là đàn ông đều sẽ thích.”

Thanh âm của Cố Lăng Thành hấp dẫn, mang theo nhuốm mùi tình dục, cúi đầu quanh quẩn ở bên tai cô: “Kỹ thuật hôn của em làm sao lại bết bát như thế, có phải là Lục Cảnh Hoằng không biết cách dạy dỗ em không hả?”

Tô Noãn cả người không xương co quắp tựa vào trên vách tường, cô trái phải lắc lắc đầu, không cho môi của anh rơi xuống đôi môi cánh hoa của cô, cô nhìn thấy chính mình trên cửa sổ thủy tinh, một đôi mắt yêu mị, bị dục vọng tràn ngập khuôn mặt.

“Cố Lăng Thành, không phải anh coi trọng nhất là con đường làm quan của anh sao? Không phải anh nói anh sẽ không miễn cưỡng phụ nữ sao? Tôi không thích anh, đối với anh không có bất kỳ cảm giác, như vậy anh còn cậy mạnh bức bách tôi sao?”

Thừa dịp lý trí vẫn còn tồn tại, Tô Noãn rất nhanh đi mở miệng, không thể thoát khỏi ánh mắt cắn nuốt dục vọng, cố chấp chống đỡ thoáng hiện một nét khảng định, Cố Lăng Thành rời khỏi người cô, nhìn ánh mắt loé lên của cô, xì khế mà cười: “Thế nào? Em nghĩ muốn thuyết phục anh, làm tốt thủ thân vì Lục Cảnh Hoằng sao? Tô Noãn, thiên hạ không có chuyện dễ dàng như vậy, nếu bọn họ an bài vở diễn này, anh không tận lực không phải rất xin lỗi những người đang chờ xem kia sao.”

Cố Lăng Thành chứa đựng một tràng cười lạnh lùng trào phúng, mạnh mẽ nắm cầm của cô, không cho cô tiếp tục lộn xộn, chợt kéo gần khoảng cách với cô, bờ môi nóng bỏng hung hăng phủ xuống.

Chỉ là môi của anh còn chưa có chạm tới bờ môi cô, Tô Noãn chợt

quỳ gối nâng chân lên, đập về phía điểm yếu ớt không có năng lực đề phòng nhất của Cố Lăng Thành, cô giống như là dân cờ bạc đặt cược toàn bộ số tiền, một cước kia dùng hết toàn bộ sức lực còn lại của cô.

Cố Lăng Thành bất ngờ không phòng bị, chỗ vị trí quan trọng truyền đến đau đớn làm cho anh buông Tô Noãn ra, lão đảo thật lui lại mấy bước, hai mắt vốn bị dục vọng xâm nhiễm đã khôi phục lại lý trí, cũng là càng thêm lạnh lùng.

Có lẽ hai người bọn họ không ai dự đoán được, có một ngày thế nhưng lại làm đến tình cảnh này, năm đó dạy cho Tô Noãn thuật phòng thân chính là Cố Lăng Thành, vậy mà mấy năm trôi qua, người đầu tiên cô dùng để đối phó lại chính là anh!

Tô Noãn thân thể mất đi giam cầm của Cố Lăng Thành, không cách nào dựa vào chính mình đứng vững, cô liếc mắt nhìn Cố Lăng Thành dựa vào tường, sắc mặt tái nhợt vịn vách tường, run rẩy đi nhanh về phía cửa.

Chỉ là, cô còn chưa đi được hai bước, một cánh tay mạnh mẽ liền nhốt chặt thân thể của cô, Tô Noãn vẻ mặt bị kiềm hãm, tay nắm chân đá nghĩ muốn hất tay anh ra, thanh âm suy yếu để lộ kinh hoàng cùng chán ghét của cô: “Cố Lăng Thành, đến tột cùng anh muốn làm cái gì, anh điên rồi sao? Buông ra!”

Cố Lăng Thành lại giống như không nghe thấy, ngược lại thái độ cường ngạnh chặn ngang thắt lưng một phen ôm lấy Tô Noãn phản kháng, đi vài bước về phía sofa, đem Tô Noãn ném trên ghế sofa to lớn một cái, ngay lập tức hai tay chống hai bên Tô Noãn trên lưng sofa.

“Anh muốn làm gì, không phải em đoán ra rồi sao?”

Con người xa xăm của anh giống như bóng đêm, giống như hàn băng vô tận ẩn núp ở đáy mắt, cố gắng khắc chế cảm xúc nổi giận lên đến đỉnh điểm, nồng đậm mà cười, lại không che dấu được tối tăm cùng lửa giận trong mắt anh: “Em biết anh là ma quỷ, ma quỷ không thương tổn người khác, chính mình sẽ bị thương, đây là thiên tính.”

Anh cười tàn nhẫn, lông mi dài rậm rạp cương quyết nâng lên, ánh mắt rét lạnh dán trên khuôn mặt càng ngày hồng nhuận của cô, giữa cánh môi mỏng gọt, thở ra hơi thở đàn ông thành thực mà cuồng dã: “Tiểu nha đầu, em là của anh, vẫn luôn là của anh, làm sao em thoát ra được, em trốn không thoát đâu.”

Trong phòng nghỉ im lặng, vang lên một tiếng vải vóc bị xé rách thanh thúy, Cố Lăng Thành đột nhiên đưa tay kéo lấy thắt lưng cô, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai, dùng sức kéo xuống một cái, lộ ra đầu vai trần trắng nõn.

Tô Noãn trong lòng dâng lên sợ hãi, thần trí cũng trở nên không rõ ràng, Cố Lăng Thành khoé môi hơi hơi nâng lên, rõ ràng đang cười, ánh mắt của anh lại loé lên hàn quang nghiêm nghị lạnh lùng.

Cô không cách nào bình tĩnh nữa, sợ hãi làm cho ánh mắt của cô dâng lên sương mù, lo lắng đánh lên lồng ngực rắn chắc giống như tường đồng vách sắt của Cố Lăng Thành, Cố Lăng Thành dễ dàng liền đem bàn tay đang múa máy của cô chế ngự trên bàn trà.

Cố Lăng Thành mập mờ đè ép trên người cô, bàn tay to của anh vô tình kéo lên chiếc váy cô, tao nhã kéo xuống tới áo ngực cô, lộ ra áo trong phong phanh, cảm giác si nhục làm cho cô không chịu nổi quay đầu sang một bên.

“Đừng để cho tôi hận anh, Cố Lăng Thành, không cần đem một chút tốt đẹp cuối cùng trong hồi ức tôi dành cho anh cũng bị mất đi, đừng để cho tôi xem thường anh!”

Thanh âm ghen ngào vô lực của cô đọng lại trong không khí, cánh tay giữ chặt đầu vai của cô vẫn không nhúc nhích, Tô Noãn phát hiện ra Cố Lăng Thành chần chờ, cô nhìn thấy ly nước bưởi tây bên bàn trà kia, cô thuận tay cầm lên, dùng sức đập lên bàn trà một cái.

Tiếng thủy tinh vỡ vụn kích động nước bưởi tây văng vãi khắp nơi nghe rào rào, bàn tay của cô nắm chặt một mảnh kiếng bể, dòng máu róc rách tràn ra từ giữa kẽ tay, một giọt một giọt, hoà lẫn vào nước bưởi tây, thấm ướt thảm lông dê.

Đau đớn kích thích làm cho lý trí bị lạc đi của cô chậm rãi quay trở lại, Tô Noãn cắn cánh môi tái nhợt, ánh mắt lạnh lùng của cô dừng trên người đàn ông, không có tình yêu chân thành thâm tình, chỉ có xa lạ lạnh lùng cùng xa cách.

“Buông, tôi, ra.”

Âm thanh yếu ớt của cô, từng chữ từng chữ nói ra, quật cường không chịu khuất phục khi anh giam cầm, Cố Lăng Thành cúi đầu nhìn bàn tay đầm đìa máu tươi kia, anh thoáng nhìn đến cà vạt buộc ở cổ tay, vết dao nơi đó được che kín.

Trước mắt anh bỗng nhiên loé ra hình ảnh hai năm trước, cô mặc đồng phục bệnh nhân, sắc mặt tái nhợt đứng ở trong hành lang bệnh viện, khi đó, anh đứng ở đối diện cô, chỉ là trong ngực anh ôm lấy một phụ nữ khác.

Cô thủy chung còn trẻ tuổi dễ bị chọc giận, chịu không nổi một chút kích thích, trong lúc cô bắt lấy cánh tay anh, lớn tiếng chất vấn anh vì

sao phải làm như vậy, làm hại cô nhà tan cửa nát, anh chỉ là khoát tay Doãn Thụy Hàm, cười nhìn ánh mắt thù hận của cô gái nhỏ.

Anh nói: Noãn Noãn, nếu sống là một loại thống khổ, vậy thì đi chết đi, Lục Thiếu Thần vì em mà mất mạng, nếu vì vậy mà cảm thấy áy náy, vậy thì đem mạng bồi thường cho hắn đi.

Khi cô vẻ mặt hốt hoảng buông tay anh ra, nước mắt chảy xuống, một khắc này, tim của anh chợt mơ hồ nhói đau, vậy mà thế nhưng anh vẫn lựa chọn Doãn Thụy Hàm, ôm lấy người phụ nữ mang thai con anh dứt khoát rời đi.

Anh còn là muốn kết hôn, anh nếu như muốn có vị trí trên chính đàn, đầu tiên là nhất định phải có một hậu phương vững mạnh, tập đoàn tài chính Doãn thị chính là đối tượng hợp tác tốt nhất của anh, anh không có khả năng vì Tô Noãn mà từ nay về sau gặp trở ngại.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa kịch liệt, kéo lại suy nghĩ của Cố Lăng Thành, anh theo trên người Tô Noãn rời đi, nhìn về phía cửa, chú ý tới chỗ khe cửa có vô số thân ảnh lo lắng đang lay động.

Tô Noãn sắc mặt bị mất máu nhìn qua rất mệt mỏi, cô loạng choạng từ trên ghế sofa đứng dậy, nhìn Cố Lăng Thành đưa tay đi đỡ, vừa tránh khỏi tay anh, vừa thối lui đến bên cạnh sofa, tiếp tục duy trì khoảng cách an toàn với anh.

Trên ghế sofa bị bàn tay cô khoát lên, dần dần bị nhuộm đỏ, Cố Lăng Thành giống như có lẽ đã khôi phục lại bình tĩnh, anh lãnh chìm nhìn chằm chằm tay cô, Tô Noãn theo tầm mắt của anh nhìn lại, lòng bàn tay của cô chồng chất vết thương rải rác, tơ máu liên tục không ngừng thấm ra bên ngoài.

“Noãn Noãn...”

Cố Lăng Thành âm thanh trầm thấp, giống như muốn nói cái gì, lại cuối cùng không nói chỉ có trầm mặc chống đỡ, anh nhìn thấy bàn tay phải của Tô Noãn thật chặt che chỗ váy bị rách ở ngực.

Động tĩnh bên ngoài càng lúc càng lớn, anh nghe thấy tiếng kêu lẫn lộn với tiếng thảo luận, có người phân phó phục vụ đi lấy chìa khoá cửa mở ra, anh nhú mào nhanh lại, bước tới bên cạnh cửa, lặng lẽ khoá trái cửa từ bên trong.

Anh nhìn bóng dáng gầy yếu đứng ngây ngốc bên cạnh sofa, một khi cửa mở ra, những thứ được gọi là danh lưu nhìn thấy cảnh tượng này, sẽ liên tưởng đến hình ảnh xấu xa gì, anh tuyệt đối không nghi ngờ, tốc độ nhiều chuyện trong giới xã hội thượng lưu truyền bá rất nhanh.

Cố Lăng Thành còn chìm trong suy nghĩ của mình, lại nghe thấy thanh âm mở cửa ngoài ban công, anh theo tiếng nhìn lại, liền nhìn thấy Tô Noãn cởi đôi giày cao gót ra, hai cánh tay mảnh khảnh vịn rào chắn ban công, nhất thời, anh chạy về phía ban công.

Trong đầu óc của anh chỉ có một suy nghĩ: Tô Noãn định trèo ban công rời khỏi căn phòng này, mà càng làm anh cảm tức tức giận chính là, cô dĩ nhiên cũng nghĩ làm như vậy phải sạch quan hệ với anh!

“Em có biết mình đang làm gì không hả!”

Tô Noãn chân mới vừa đạp lên thanh ngang của rào chắn, cả người liền bị ôm xuống, Cố Lăng Thành cứng rắn ôm cô vào phòng nghỉ ngơi, trong tiếng ầm ĩ ở bên ngoài, Tô Noãn lạnh lùng quét mắt nhú mào nhìn Cố Lăng Thành: “Tôi đang làm cái gì anh không thấy sao?”

So với việc xen vào chuyện của người khác, anh chính là nên chăm sóc tốt cho chính mình, dù sao phó thị trưởng đã kết hôn cùng với phụ nữ chưa chồng cô nam quả nữ, quần áo không chỉnh tề bị nhốt ở trong phòng...”

Tô Noãn nói tới một nửa liền ngưng bật, ánh mắt của cô dừng lại trên quần áo hơi có chút rối loạn của Cố Lăng Thành vài giây, giống như nhớ tới tất cả chuyện này đều là kết quả bộc phát thú tính của người đàn ông này, liền giữu cợt hừ một tiếng, lại đi về phía ban công.

Thuốc kích dục trong cơ thể cô còn chưa có tiêu tán đi, nếu không phải trong lòng bàn tay toàn tâm đau đớn, cô chỉ sợ ý thức không rõ sớm ngã xuống đất, Tô Noãn nhếch miệng, khép chặt lại chiếc váy bị xé rách.

Cô nghe thấy tiếng chìa khoá cắm vào ổ khoá, có người cố gắng mở ra cửa phòng nghỉ, cô nghe thấy âm thanh giẫm đạp của giày da cùng giày cao gót, cho thấy ngoài cửa không chỉ có một người, cũng nghe được có người đề nghị xô cửa...

Trên chiếc váy trắng như tuyết điểm nhiều vết máu, giống như một mảnh hồng mai trải rộng trên mặt tuyết, Tô Noãn hít một hơi thật sâu, vén lên rèm cửa trên ban công bị Cố Lăng Thành cố ý để xoã xuống, mới vừa muốn đi ra ngoài, lại nhìn thấy một bóng dáng thon dài mạnh mẽ leo vào ban công.

— — — —

Cửa phòng nghỉ bị một lực mạnh mẽ xô vào, trong nháy mắt một loạt tiếng bước chân tràn vào căn phòng vắng vẻ, chỉ là một giây sau, tất cả những người tiến vào trong nháy mắt duy trì trạng thái hoá đá.

Bọn họ cùng đồng loạt nhìn về một phía nào đó, trên ghế sofa mềm

mại trong phòng nghỉ, có một đôi nam nữ đang ngọt ngào hôn môi, theo như cách ăn mặc không khó nhìn ra, đích thị là khách của bữa tiệc đêm nay.

Dưới ánh đèn mờ tối, cô gái mặc chiếc váy màu trắng ngồi trên đùi người đàn ông, một đôi tay trắng nõn nhỏ nhắn vòng qua cổ người đàn ông, lộ ra cho người xem ngoài cửa chính là màu sắc trắng nõn phía sau lưng.

Cánh tay dài của người đàn ông ôm vòng eo mảnh khảnh của cô gái, tay kia thì vuốt ve khuôn mặt cô gái, cũng bởi vì bàn tay này, khiến người khác không thấy rõ ngũ quan của cô gái, nhưng thật ra có thể lờ mờ nhìn thấy hình dáng góc cạnh rõ ràng của người đàn ông.

Hai người không coi ai ra gì thân mật, giống như chỗ tình tứ, càn rỡ tới quần áo xốc xếch, rất rõ ràng liền phát hiện phía dưới chiếc váy của cô gái bị lôi kéo một chút ít, mà tây trang của người đàn ông đã sớm nhét vào trên ghế sofa, vạt áo sơ mi cũng bị kéo ra khỏi quần.

Tất cả mọi người ở cửa lúng túng nhìn nhau mấy lần, không biết là nên lui ra ngoài đóng cửa lại hay xa hơn vẫn là nên đi vào trong một bước răn dạy khiến trách đôi nam nữ to gan này, có loại tình cảnh quần bách tiến thoái lưỡng nan.

Người ta vốn là trốn ở trong phòng nghỉ thân thiết, không có làm bậy trước mặt mọi người, là do bọn họ thật sự phá cửa xông vào, lại nói ngược lại là do bọn họ đuối lý, chẳng thà thừa dịp đương sự chưa phát hiện, trộm rời đi.

Vài vị thiên kim công tử danh môn trao đổi ánh mắt lẫn nhau, đều có cùng nhận thức, vừa định lặng lẽ rời đi, phía sau lại vang lên một đạo giọng nam, âm điệu trong trẻo làm cho người ta không cách nào bỏ qua, bọn họ vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Lý Tư Đặc điu Ninh Nhi

đi tới.

“Chuyện gì thế này, sao tập trung hết ở đây, không đi phòng tiệc, báo hại Ninh Nhi phải đích thân ra ngoài tìm mọi người.”

Vài người ngăn ở cửa đưa mắt nhìn nhau, ngượng ngùng cười cười, vừa định nói vậy chúng ta cùng đi, kết quả lại nhìn thấy Cù Dịch Minh cùng Niếp Hiểu Dĩnh đang đi tới, trong khoảnh khắc, không biết nên giải thích tình huống trong phòng nghỉ như thế nào.

Có người cơ trí vừa định đóng cửa lại, nhưng liền bị Lý Tư Đặc liếc mắt một cái nhìn thấy, buông tay Ninh Nhi ra, chậm rãi tiến đến trước mặt đám thiếu gia tiểu thư kia, ánh mắt nhạy cảm quét qua vẻ mặt quái dị của mấy người đó.

“Phía sau có cái gì mà phải che dấu như vậy, là chuẩn bị ngạc nhiên vui mừng cho Ninh Nhi sao?”

Lý Tư Đặc vừa dứt lời, anh liền lập tức tách hai người chặn đường ra, đem một màn trong phòng nghỉ hoàn toàn lộ ra trước mặt người khác, mà bên trong phòng nghỉ vốn mờ tối chợt loé lên ánh sáng sáng rõ, ngọn đèn kịch liệt chói mắt người khác.

“Ninh Nhi, ra ngoài sao lại không mặc thêm áo khoát, cảm lạnh thì sao...”

Niếp Hiểu Dĩnh ân cần bao bọc bàn tay hơi lạnh của Ninh Nhi, vừa dịu dàng nói chuyện vừa liếc mắt nhìn vào bên trong phòng nghỉ, lại nhìn thấy tình cảnh làm người ta mặt đỏ tai hồng ở bên trong thì chấn kinh âm thanh bị tắc nghẽn đi.

Cù Dịch Minh phát hiện những người khác cổ quái, dứt khoát tự mình tiến lên dò xét tới cùng, liền phát hiện đôi nam nữ trên ghế sofa

bừa bãi triền miên đến gần như phóng túng, gương mặt cường tráng nghiêm nghị xưa nay nhất thời đen lại.

“Chú Cù, không phải chú cùng Lục bộ trưởng nói chuyện sao? Sao cũng tới đây? Đúng rồi, vừa rồi con nhìn thấy Tô tiểu thư ở trong phòng nghỉ chờ Lục bộ trưởng...”

Lý Tư Đặc giống như vô ý nhắc tới, lại vừa đúng khơi lên chút hiệu quả chỉ điểm, người ở đây không phải là kẻ ngốc, tự nhiên đã đoán ra được người đàn bà bên trong kia là ai, về phần đàn ông... Theo như Lý Tư Đặc nói, cũng không phải là Lục Cảnh Hoàng.

Tô Noãn ở trên bữa tiệc thân mật với Lục Cảnh Hoàng rõ như ban ngày, mà giờ phút này lại cùng người đàn ông khác trình diễn màn mờ ám, lửa tình thiêu đốt, cho dù là ai cũng không thể không nghi ngờ phẩm hạnh cùng cuộc sống riêng của Tô Noãn.

Cù Dịch Minh thâm ý liếc nhìn Lý Tư Đặc, nhìn đôi nam nữ trên ghế sofa vẫn còn quên mình, hướng đám người vây xem náo nhiệt phía sau lưng dặn dò: “Bánh ngọt Ninh Nhi đặt vừa được đem tới, người trẻ tuổi các người nên qua chúc mừng sinh nhật Ninh Nhi một chút đi.”

Những người khác đều hiểu được đạo lý việc xấu trong nhà không nên truyền ra bên ngoài, vừa định biết điều rời đi, trong phòng nghỉ lại truyền tới từng tiếng đàn ông lạnh lùng mà hơi khàn khàn, trong giọng nói lộ rõ vẻ không vui: “Quấy rầy người khác, không nói tiếng xin lỗi đã muốn bỏ đi sao?”

Chương 69: Cầu hôn ngoài dự đoán

Edit: Hiếu Đồng

“Quấy rầy người khác, không nói tiếng xin lỗi đã muốn bỏ đi sao?”

Đám người vốn đang chuẩn bị rút lui vô cùng kinh ngạc dừng bước, bởi vì giọng đàn ông bên trong phòng nghỉ so với khẩu khí giọng điệu khác thường kia trong ấn tượng của bọn họ gần giống như nhau., mà đúng lúc người kia mới vừa rồi bị bọn họ bài trừ ở bên ngoài.

Người đàn ông lười biếng ngồi ở trên ghế sofa mới vừa ngẩng đầu, khuôn mặt tuấn tú lịch sự tao nhã kia liền lộ ra rõ ràng dưới ánh đèn sáng rỡ, nút áo sơ mi rộng mở lộ ra lồng ngực, mái tóc xốc xếch, một đôi mắt nhiễm lên nhiệt độ nào đó.

Sau khi nhìn rõ ràng diện mạo người đàn ông trên ghế sofa, ai còn dám một mực chắc chắn đây không phải là Lục Cảnh Hoảng, chỉ sợ người nọ chính là trọn tròn mắt nói lời bịa đặt.

“Lục Cảnh Hoảng, sao anh lại ở bên trong?”

Khi tất cả mọi người còn chìm trong giật mình kinh ngạc thì Lý Tư Đặc là người đầu tiên phát ra âm thanh không thể tin được, chân của anh không tự chủ được tiến lên một bước, giống như muốn xác nhận rõ ràng thân phận người đàn ông quần áo không chỉnh tề ngồi trên ghế sofa hơn.

Lục Cảnh Hoảng trên mặt lạnh lùng là bị mùi thơm nồng giữa đường

quấy rầy, anh cầm lấy âu phục bên cạnh, nhanh chóng khoát trên vai Tô Noãn, lại đem đầu Tô Noãn áp tại trong ngực của mình, ngăn cản những ánh mắt đánh giá kia.

Lục Cảnh Hoằng khẽ vuốt ve tấm lưng giai nhân trong ngực, giống như là đang an ủi con mèo nhỏ bị hoảng sợ, ngược lại nhìn về phía những ánh mắt ở ngoài cửa thì ôn nhu trong nháy mắt biến thành hoà khí u ám.

Anh như cũ thản nhiên ngồi bất động trên ghế sofa, nhẹ nhàng bề ngễ liếc nhìn ánh mắt phức tạp có tật giật mình của Lý Tư Đặc, môi mỏng diêm dúa lẳng lơ bởi vì tình cảm mãnh liệt và tươi đẹp mới vừa rồi mà khẽ gợn lên, giọng điệu đùa cợt: “Tại sao tôi lại không thể ở trong này, hay là nói, cậu không hy vọng tôi xuất hiện ở chỗ này?”

Lý Tư Đặc có chút chật vật bị nhìn xuyên thấu, nhưng ánh mắt chợt loé chỉ trong vài giây, liền sau đó khôi phục trước sau như một kiên cố can rở, khẽ hếch cằm lên, ý tứ hàm xúc rất rõ mà nhìn về ánh mắt lạnh lùng sắc bén của Lục Cảnh Hoằng: “Trong căn phòng này có người đàn ông khác hay không, anh so với bất kỳ ai trong chúng tôi ở đây đều rõ ràng hơn.”

Cù Dịch Minh nghe thấy thanh âm của Lục Cảnh Hoằng thì đôi mắt xẹt qua kinh ngạc, nhưng mà khoé mắt liếc đến rèm cửa theo gió lay động phía sau ban công thì giật mình buông lỏng chân mày nhú chặt.

Nhưng mà lời nói của Lý Tư Đặc lại khiến cho Cù Dịch Minh hoài nghi, ánh mắt ông nhìn Lục Cảnh Hoằng cùng Tô Noãn gắt gao ôm nhau trên sofa, quay đầu nhìn về phía Lý Tư Đặc bên cạnh vẻ mặt chắc chắn cười lạnh, trong lòng đoán ra được phần nào đó.

“Rõ ràng? Tôi đương nhiên so với ai khác đều rõ ràng, chúng tôi

đang tốt đẹp ở chỗ này, lại bị người ta khoá trái ở bên trong, còn dẫn nhiều người như vậy đến xem trò vui, ngược lại thật sự là làm khó người khổ tâm bày kế rồi.”

So với âm thanh lạnh lùng chất vấn của Lục Cảnh Hoằng, ở cửa phòng nghỉ một mảnh im lặng, cũng không ai có gan lúc này ở đây dám vượt mộng con cộp, những danh lưu công tử tiểu thư này hận không thể ngay lập tức nhấc chân chạy đi.

Tô Noãn bị Lục Cảnh Hoằng ôm vào trong ngực, cô ghé vào trước ngực của anh, cúi đầu thở gấp, cô thoáng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy đường cong khuôn mặt lạnh lẽo của anh, tay của cô không khỏi nắm chặt áo sơ mi của anh.

Người đàn ông anh tuấn lạnh lùng này, giống như vĩnh viễn cũng không biết trong lời nói của mình có bao nhiêu lực xuyên thấu, vậy mà tất cả những điều này với Tô Noãn mà nói, chỉ cần anh đang bên cạnh cô, tất cả tất cả, cũng sẽ không còn quan trọng nữa.

Nhớ tới Lục Cảnh Hoằng sau khi từ ban công nhảy vào, chuyện đầu tiên làm là nhanh chóng giúp cô băng bó miệng vết thương, Tô Noãn trong lòng không khỏi lướt qua dòng nước ấm, cô chỉ nhìn thấy trong mắt anh ân cần lo lắng, mà không phải lạnh giọng chất vấn.

“Trong phòng có người khác hay không, chẳng phải xem một chút sẽ biết sao?”

Lý Tư Đặc nói xong, liền muốn đi vào phòng nghỉ, ánh mắt sắc bén đảo qua mỗi góc trong gian phòng, vừa định đi lướt qua sofa hướng ra ban công, Tô Noãn vốn luôn im lặng không nói lại đột nhiên ngẩng đầu: “Lý Tư Đặc tiên sinh, anh cứ như vậy xác định ở đây có người đàn ông thứ hai? Mặc dù tôi không có gia tộc cường đại làm chỗ dựa, nhưng vẫn là phụ nữ, anh trước mặt nhiều người lần nữa khiến

cho tôi khó xử như vậy, rốt cuộc là muốn gì chứ?”

Tô Noãn lạnh lùng chất vấn, Lý Tư Đặc bởi vì lời nói của Tô Noãn mà bước chân chậm lại, tầm mắt khẽ dừng trên khuôn mặt mâu thuẫn tái nhợt đỏ ửng không bình thường của Tô Noãn, vừa định đi ra ban công, cánh tay lại bị người ở phía sau một phát bắt được.

Lý Tư Đặc dùng sức lắc lắc cánh tay, nhưng cũng không có như dự liệu của anh tránh thoát khỏi bàn tay to lớn kiềm chế kia, anh quay đầu lại muốn lệnh cho đối phương biết điều buông tay ra, lại nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Cù Dịch Minh trước mặt thì nói không ra lời bất lý uy hiếp nào.

“Lý Tư Đặc, hôm nay là cậu tới chúc mừng sinh nhật Ninh Nhi, chứ không phải đến để gây chuyện thị phi, Cù gia không chào đón khách trong lòng có quỷ.

Cù Dịch Minh một phen cảnh cáo, đã mơ hồ để lộ tâm tình không vui của ông, Lý Tư Đặc muốn nói gì đó, Cù Dịch Minh lại quay mặt đi chỗ khác không nhìn tới anh ta nữa, rõ ràng là không muốn nghe Lý Tư Đặc giải thích.

“Hôm nay là ngày vui, tôi không muốn vì một chút chuyện mà làm phá hỏng tâm tình của tôi, Tô Noãn là con gái lưu lạc bên ngoài của Cù gia tôi, nếu có người dựa vào điểm nha đầu không có chỗ nương tựa mà tùy ý làm bậy, tôi cũng không thể ngồi yên mà không để ý tới.”

Cù Dịch Minh ánh mắt tinh nhuệ quét qua một lượt về phía Tô Noãn và mọi người kinh ngạc, không nhanh không chậm nói, Lý Tư Đặc không cam lòng mím chặt bờ môi, chỉ là gắt gao nhìn chằm chằm Tô Noãn.

Tô Noãn khi đối diện với ánh mắt Cù Dịch Minh thì liền cúi đầu, cô là

có dùng tới một chút tâm tư nhỏ, đã sớm dự đoán được Cù Dịch Minh sẽ không bỏ mặc người khác khi dễ cô, mới một phen cố ý nói ra lời nói giễu cợt như thế.

“Con gái Cù gia? Dịch Minh, anh cảm thấy đứa trẻ Cù gia sẽ biết làm ra loại chuyện không chịu được như thế đập vào tầm mắt sao?”

Giọng nữ tao nhã xuyên qua đám người ở cửa truyền đến, đánh vỡ không khí vốn im lặng, Tô Noãn ngẩng đầu, đi theo ánh mắt của những người khác nhìn lại, đập vào mắt là dư quang khoé mắt thản nhiên quét tới của Niếp Hiểu Dĩnh.

“Có thiên kim danh môn nhà ai lại ở trước mắt bao nhiêu người, mặt không đổi sắc ngồi trên đùi một người đàn ông, một cô gái tốt sẽ biết làm ra loại hành động không biết xấu hổ này sao?”

Một vị phu nhân lãnh đạm tao nhã, dùng giọng điệu tao nhã lạnh lùng nói ra những lời này, không có ám hiệu hàm xúc uyển chuyển, trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng lại làm cho kẻ khác không cách nào đi chất vấn lời nói cay nghiệt xác xược của bà.

Tô Noãn nhìn đôi mắt phượng rung động lòng người kia của Niếp Hiểu Dĩnh, cong lên khoé môi, cũng không có cười, chỉ có cảm khái mà thôi, Niếp Hiểu Dĩnh chưa bao giờ che dấu qua chán ghét mà vứt bỏ cùng cảm hận đối với Tô Noãn.

“Mẹ, sự tình có thể không phải như chúng ta nhìn thấy, trước hết mẹ không nên vội đoán như vậy, được không?”

Trước mắt Tô Noãn thối qua một màn màu trắng, cô nhìn thấy mái tóc dài đen nhánh của Ninh Nhi công chúa, nhìn thấy Ninh Nhi khoát khuỷ tay Niếp Hiểu Dĩnh cầu xin cho cô, trên mặt công chúa có vẻ lo lắng, giống như một giây sau nước mắt sẽ chảy ra.

Tô Noãn rất tò mò vì sao Ninh Nhi lại để ý tới người chị đột nhiên nhảy ra này như vậy, so với một Ninh Nhi quan tâm, người làm chị là cô này thế nhưng lại máu lạnh vô tình, thấy chết mà không cứu.

“Võ đoán? Nó với ba của nó giống nhau, cho dù nó có cuộc sống giàu có cao quý, vĩnh viễn cũng không có cách nào trở nên cao quý.”

Niep Hiếu Dĩnh lời nói sắc bén mà khó nghe khiến cho những người xung quanh đều giữ im lặng, bà thậm chí không nhìn tới khăn cầu trong mắt Ninh Nhi, ánh mắt lạnh lùng bén nhọn thẳng tắp dán trên người Tô Noãn, như muốn đem cô đâm xuyên thấu.

Cho dù là người biết nội tình hay là không biết, đều không thể hiểu được tình cảm của Niep Hiếu Dĩnh đối với Tô Noãn, lời nói hồ đứ không ăn thịt con, ở trên người hai mẹ con này hoàn toàn không chính xác chút nào.

Tô Noãn nghe thấy thanh âm Cù Dịch Minh ngăn cản Niep Hiếu Dĩnh nói thêm bất cứ cái gì, cô thản nhiên đáp trả những ánh mắt quái dị kia, trước cái nhìn có nhiều hứng thú của bọn quý tộc kia, giống như xem một bộ phim điện ảnh.

Bàn tay đặt ngang eo cô siết chặt, Tô Noãn liếc thấy cổ họng của Lục Cảnh Hoảng lên xuống, trước khi anh chuẩn bị mở miệng đáp lễ Niep Hiếu Dĩnh, Tô Noãn tự mình thản nhiên cười rộ lên trước: “Có lẽ tôi nên nhắc nhở bà người lúc trước gả cho ba tôi chính là bà, mà không phải là một người phụ nữ thấp hèn nào khác.”

Bốn phía nhất thời yên lặng như tờ, Niep Hiếu Dĩnh nghe thấy Tô Noãn giễu cợt, sắc mặt âm trầm, bà không nghĩ tới Tô Noãn trước mặt nhiều người như vậy dám vạch trần quá khứ của bà, cái quá khứ bà không cách nào đối mặt được!

Trên hành lang đột nhiên vang lên một hồi tiếng huyên náo, các nhân vật nổi tiếng ở đây đều kinh ngạc nhìn về phía đám phóng viên tay cầm camera ùn ùn kéo tới, ở bên trong ánh đèn loang loáng, từng người cũng nhanh chóng tản ra, đỡ phải hạ xuống hàng ngũ.

“Thì ra tin này là thật a, mau mau, chụp nhiều vào, giữ lại làm tiêu đề trang đầu ngày mai!”

“Lục bộ trưởng, xin hỏi anh và vị tiểu thư được anh ôm là quan hệ như thế nào, tôi có thể mạo muội hỏi một chút, vừa rồi là các người đang làm gì vậy?”

“Vị tiểu thư này tối nay tới tham dự tiệc sinh nhật của thiên kim phó tổng tham mưu trưởng trung ương quân uỷ, có thể cho biết là thiên kim nhà nào không?”

Trước những ngọng đèn nhấp nháy màu bạc kia, Tô Noãn đưa tay che lại tầm mắt, thân thể của cô không nhịn được dựa vào Lục Cảnh Hoàng, cô như thế nào cũng không ngờ tới tối nay mình sẽ trở thành một người mới nổi tiếng như vậy!

Cô cho là cái người quá phận động tay động chân kia cùng lắm chỉ là gọi các vị khách khứa tới xem cuộc vui, thế nào lại đoán ra được anh ta còn gọi tới một đám ký giả, đối phương là bằng mọi cách muốn đem danh dự của cô làm cho mất hết đây mà.

Cù Dịch Minh nhìn thấy đám ký giả kia thì khuôn mặt hoàn toàn trầm xuống, ông hung hăng trừng mắt nhìn Lý Tư Đặc bên cạnh, liền gọi điện thoại cho cảnh vệ, rất nhanh liền có nhân viên cảnh vệ chạy tới ngăn cản đám ký giả bất quá chụp ảnh cùng truy hỏi.

“Lục bộ trưởng, cử chỉ của các người thân mật như vậy, là quan hệ

người yêu sao?”

Có ký giả giống như tiểu cường (con gián) đánh không chết, sau khi bị nhân viên cảnh vệ ngăn lại kéo đi, thừa dịp nhân viên cảnh vệ không chú ý lần nữa quay lại, rồi sau đó bị nhân viên cảnh vệ tóm lấy quần áo, nhưng vẫn là giờ micro lên điên cuồng hỏi: “Lục bộ trưởng, hiện tại đến gần cuối năm, khảo sát công việc cuối năm của quan viên đều đang lần lượt tiến hành, anh hiện tại xảy ra tai tiếng tình dục như vậy có phải sẽ đối với việc thăng chức thuyên chuyển công tác sẽ bị ảnh hưởng hay không?”

Nhìn đám ký giả nhất quyết không buông tha kia, Tô Noãn không biết nên nói cái gì, cô nhìn thấy sắc mặt Cù Dịch Minh càng trở nên khó coi, mà Lục Cảnh Hoàng vẻ mặt vẫn không thay đổi ngồi xuống, không nghĩ tới muốn dẫn cô trốn đi một chút.

Một quan chức là không nên đưa tin tức quan hệ bất chính của mình ra ngoài ánh sáng, Tô Noãn biết có vài tin tức sẽ phá hủy một tiền đồ sáng ngời của chính khách, nhưng mà cô không hiểu Lục Cảnh Hoàng vì sao lại bình có thể bình tĩnh như vậy, thậm chí là để mặc cho những ký giả kia chụp được hình của anh làm chứng cứ.

“Lục bộ trưởng...”

Tô Noãn nghe những người kia từng bước từng bước ép sát vấn đề, nhíu chặt chân mày, cô nhìn thấy rất nhiều nhân vật nổi tiếng không ngừng hiếu kỳ, còn có đám phóng viên nhiều chuyện tinh thần hưng phấn chờ mong này, cô muốn ngăn cản tra hỏi của bọn họ.

Vậy mà khi hé miệng, nhìn thấy những người kia giờ micro lên thì lại không biết nên nói như thế nào, cô biết rõ chỉ cần bất kỳ một câu nói của cô cũng có thể đem một vụ tai tiếng tình dục đình đám biến thành xì căng đan lớn.

Cô cúi đầu nhìn tư thế giờ phút này của cô cùng Lục Cảnh Hoảng, mập mờ khăng khít, quần áo cũng không phải rất chỉnh tề, hơn nữa hiện tại cộng thêm ngọn đèn sáng tỏ trong phòng nghỉ, liếc mắt một cái liền nhận ra được bọn họ vừa rồi đang làm cái gì.

Cho dù Tô Noãn biết rõ một màn thân thiết vừa rồi của cô và Lục Cảnh Hoảng bất quá chỉ là một màn kịch, chỉ là, bọn người không biết chuyện đó cũng chỉ tin vào cái bọn họ nhìn thấy, trí tưởng tượng của con người có đôi khi là vô bờ bến.

Điều duy nhất Tô Noãn không thể hiểu được và cũng không cách nào phân biệt được chính là, đến tận cùng đám ký giả này làm sao biết được tin này, lại làm sao chỉ trong một thời gian ngắn đã tụ tập ở đây.

Cô nhân cơ hội nhìn về phía Lý Tư Đặc, lại nhìn thấy anh ta căng thẳng che chở Ninh Nhi, tận lực không để cho Ninh Nhi tiếp xúc những ánh đèn flash kia, trên mặt của anh ta là ảo não buồn bực, mà không phải là biểu cảm vui sướng khi người gặp họa.

Nếu như là anh ta thông đồng với ký giả, vậy thì nên suy tính đến trước đó dẫn Ninh Nhi rời đi, anh ta nên hiểu rõ Ninh Nhi không thể chịu được một kích động hoặc là kinh sợ nào, mà trường hợp không khống chế được giống như bây giờ không thể nghi ngờ sẽ làm thương tổn đến Ninh Nhi.

Chỉ là, nếu không phải Lý Tư Đặc thì là ai đây? Nếu không có chỗ dựa vững chắc phía sau, những ký giả này có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám đến chọc giận Lục Cảnh Hoảng, làm phóng viên đưa tin nhiều năm sao lại không biết Lục Cảnh Hoảng có bối cảnh địa vị như thế nào?

Chẳng lẽ là...

Tô Noãn lạnh lùng giễu cợt nhìn về phía ban công, là anh ta sao? Vì con đường làm quan của anh ta, ngược lại anh ta thật sự là chỗ nào cũng nhúng tay vào, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào!

Khi thời điểm trong lòng Tô Noãn có trăm ngàn tư vị, Lục Cảnh Hoàng lại bỗng nhiên đứng lên, cũng không có buông cô ra, như cũ ôm cả bên eo cô, làm cho cô rúc đầu vào vai anh, cô nghe thấy tiếng chóp nhoáng của máy chụp hình theo như tần suất phải rất nhanh.

Trên hành lang xuất hiện nhiều nhân viên bảo vệ, cùng nhân viên cảnh vệ dùng hết sức muốn ngăn cản đám ký giả giống như căn phải thuốc lắc này, chỉ là hiệu quả quá nhỏ, Tô Noãn có thể nhận thấy được những ống kính kia đều tập trung hết trên mặt cô và Lục Cảnh Hoàng.

“Vị tiểu thư này, xin hỏi cô và Lục bộ trưởng là quan hệ tình nhân sao?”

“Tiểu thư, tôi nghe nói buổi tiệc tối nay, Cù tham mưu trưởng muốn đem thiên kim công chúa của Cù gia lưu lạc bên ngoài công bố, xin hỏi vị tiểu thư đó là cô sao?”

Khứu giác ký giả vô cùng nhạy bén, Tô Noãn cũng ý thức được tình thế ngày càng phức tạp, cô nghiêm mặt lúng túng đối mặt với làn sóng ký giả vọt tới phía trước, chỉ hy vọng đất dưới chân có thể nứt ra, như vậy cô có thể tránh được kiếp nạn này.

Hiện tại, xì căng đan của cô và Lục Cảnh Hoàng, rất dễ dàng sẽ trở thành xì căng đan của Cù gia cùng Lục gia.

Cho nên cô quyết định giả bộ làm người câm, chỉ là chết lặng mặc

cho đèn flash chớp nhoáng, hoàn toàn không dùng chỉ số thông minh đi ứng đối, loại tình cảnh này làm cô khó chịu đến không cách nào dùng ngôn ngữ để đi hình dung.

Trên vai Tô Noãn bị một cổ lực đạo áp xuống, cô quay đầu, ở trong nháy mắt, cô nhìn thấy gò má cương nghị của Cù Dịch Minh, ông dùng thân thể của chính mình chặn hơn nửa người Tô Noãn lại, rồi sau đó hướng phóng viên đang nhốn nháo nói: “Tôi rất vui mừng khi có nhiều bằng hữu ký giả quan tâm đến chuyện tình cảm của con gái tôi như vậy, con gái tôi và Lục bộ trưởng chỉ là bạn tốt, nếu có gì làm cho các vị hiểu lầm, mong các vị hãy thứ lỗi.”

Cù Dịch Minh lời nói vô cùng khách khí, nếu không nhìn tới khuôn mặt đen khó coi giống như hung thần ám sát kia, ông nói xong liền dùng ánh mắt sai khiến nhân viên cảnh vệ, mà nhân viên cảnh vệ bên kia hành động đối phó với ký giả cũng trở nên cường ngạnh thô lỗ không ít.

Mà hai chữ “con gái” trong lời nói của Cù Dịch Minh lại chính thức mở màn cho trận phỏng vấn này, những ký giả kia chẳng những không có như vậy mà dừng tay, trái lại càng thêm kích động giờ cao micro hướng về phía Tô Noãn.

Cù Dịch Minh sắc mặt ngưng trọng vừa định dẫn Tô Noãn rời khỏi cái nơi thị phi này, nhưng mà Lục Cảnh Hoàng nãy giờ vốn trầm mặc lại bước từng bước đến trước mặt ký giả, bóng dáng thon dài thẳng đứng kia, ở dưới ánh đèn chớp nhoáng, tao nhã mà đứng.

Tô Noãn bị mạnh mẽ kéo ra bước chân dừng lại, cô lo lắng nhìn về phía Lục Cảnh Hoàng, các ký giả cũng dần dần yên tĩnh trở lại, chặt chẽ chú ý đến nhất cử nhất động của Lục Cảnh Hoàng, khi anh dừng lại, microphone liền từ phía cô chuyển về phía anh.

Đám ký giả liều sống liều chết như vậy, muốn cũng chỉ là một cái chân tướng, hay là một kết quả.

Tô Noãn đã ý thức được, Lục Cảnh Hoằng định cho bọn họ một cái công đạo, mà không phải lựa chọn trốn tránh, về phần công đạo là cái gì, Tô Noãn còn chưa kịp suy đoán ra, đã bị Lục Cảnh Hoằng cầm tay.

Cô bị Lục Cảnh Hoằng lôi kéo, cả người thoát khỏi cái nắm tay của Cù Dịch Minh, trước khi cô kịp phản ứng, trên ngón áp út tay phải của cô có một trận mát mẻ, Lục Cảnh Hoằng cầm lấy tay cô giơ lên: “Trên thực tế, chúng tôi đã quyết định kết hôn.”

Anh trong trẻo nhưng lạnh lùng, âm thanh chắc chắn, bỗng nhiên ở cửa phòng nghỉ yên tĩnh thật lâu.

Tô Noãn kinh ngạc nhìn về phía anh, biểu tình trên mặt cô cùng đám ký giả kia giống nhau, cảm thấy được khác thường đột ngột, hơn nữa thật không thể tưởng tượng nổi, khi cô nghe được câu trả lời tràn đầy tự tin của anh.

Âm thanh răng rắc rắc rắc của máy chụp hình liên tục truyền tới, Lục Cảnh Hoằng thản nhiên đối mặt những ống kính kia, trên mặt anh cũng không chứa đựng nụ cười, nhưng lại có thể làm cho người ta cảm nhận được tâm tình vui mừng của anh.

Tô Noãn nhìn đến bàn tay được giơ lên cao của mình, trên ngón áp út là một viên kim cương vô cùng lớn, dưới ánh mặt trời trong suốt hiện ra màu sắc lung linh kỳ ảo, cô chưa từng quên trên ngón áp út tay trái của cô cũng có một chiếc nhẫn như vậy.

Cô cảm thấy mình chưa bao giờ nghĩ tới, chuyện này có thể như vậy xảy ra, chuyện này hoàn toàn không có khả năng, bởi vì cô căn bản

không thừa nhận tình huống xảy ra bất thành linh này.

Đương nhiên, cô lại nghĩ, nếu chiếc nhẫn này ở dưới tình huống rất bình thường, được đeo vào ngón tay của cô, cô có phải hay không sẽ đồng ý?

Lục Cảnh Hoảng giống như xem hiểu vẻ mặt của cô, anh lẳng lặng nhìn cô hồi lâu, ở dưới ngọn đèn chớp nhoáng của máy chụp hình.

Anh hơi hơi, nhẹ cười một chút, cái cười đó làm cho Tô Noãn cảm thấy xa cách, hơn nữa cố chấp, làm cho cô bất kể như thế nào cũng không thể phát ra âm thanh phủ nhận nào.

Cảm giác vô cùng kỳ diệu, trước ngày hôm nay, bọn họ còn như keo sơn dính cùng một chỗ, anh luôn làm cho cô tạm thời quên đi hết mọi phiền não, quên đi chính mình, quên cả thời gian, giống như cô chỉ là một phần của anh.

Nhưng mà giờ phút này cô lại có chút mơ hồ e ngại Lục Cảnh Hoảng, cảm giác nói không ra lời, cho dù anh vẫn như cũ dịu dàng cương chiều nhìn cô, nhưng cô lại cảm thấy chỉ là cảm giác gần trong gang tấc mà biến trời cách mặt.

Lục Cảnh Hoảng là đang nói đùa sao?

Anh chỉ là vì bộc phát ứng đối tình huống này, mới không thể không ra hạ sách này, mà không phải thật tính cùng cô đi vào cung điện hôn nhân.

Nói tới hôn nhân, thân thể Tô Noãn không tự chủ được run rẩy, giờ bàn tay bị nắm chặt lên cao, cô quay đầu thấy Lục Cảnh Hoảng sâu thẳm nhìn chăm chú, cô vụt sáng dưới ánh mắt, thấy được thâm tình trong mắt anh.

Hay là, anh thật sự nghiêm túc?

“Sao em không trả lời?”

Lục Cảnh Hoằng mềm nhẹ vuốt mái tóc của cô, trên mặt là nụ cười ấm áp, giống như là sau khi băng tuyết hoà tan, cả vùng đất hồi xuân thấm vào trong ruột gan, nụ cười cũng rất chân thành tha thiết.

Tô Noãn yên lặng nhìn anh, cô không biết kết quả của việc mình thừa nhận, nhưng cô biết hậu quả của việc phủ nhận.

Cô trầm mặc rũ xuống lông mi, tâm tư lộn xộn, không muốn nhìn tới ánh mắt bức bách của mọi người, cô hiện tại không còn là Tô Noãn một thân một mình, lời nói và việc làm của cô đồng thời có thể là thành tựu cũng có thể huỷ diệt một người đàn ông.

Cô không biết tâm tình đích thực của mình là cái gì, cô vào giờ khắc này, cũng không nhìn rõ ràng nữa.

Người đàn ông trước mặt này đối với cô mà nói đến tột cùng ý vị như thế nào, cô không thể làm trái với linh hồn của mình, cô đang yêu người đàn ông này, đúng vậy, có thể nói là bọn họ đang yêu nhau.

Chẳng qua là bởi vì cô lùi bước, giữa bọn họ, vẫn luôn không có xuyên phá lớp giấy cuối cùng kia, mà một màn tối đêm nay, cũng bắt buộc cô không thể không đối mặt với tình cảm của mình.

Cô muốn phủ nhận, sau đó chạy khỏi nơi này, chạy thật xa, tránh khỏi bọn người ép hỏi làm cô muốn phát điên...

Trong đại não thoáng hiện đủ các giả thiết trốn đi, nhưng mà cô thật sự có thể trơ mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng bị một màn xì căng đan huỷ

diệt sao? Việc cô đồng ý với ba, cũng sẽ theo đó huỷ trong khoảnh khắc...

Lục Cảnh Hoằng, em rất cảm kích anh tới cứu em, nhưng vì sao phải dùng tới phương thức này, chuyện Lục Cảnh Hoằng nói, có ai dám đi phủ định chứ? Tô Noãn cũng không dám.

Rõ ràng là trời xui đất khiến cuối cùng tạo thành kết quả, cô bị những nhân vật nổi tiếng kia cùng đám ký giả bức bách cho ra một cái đáp án, vì sao cô lại cảm thấy được càng giống như là một âm mưu đã sớm được chuẩn bị tốt...

Tô Noãn gắt gao nhìn vào con người của Lục Cảnh Hoằng, cô nhìn không thấy bất kỳ tính kế giao hoạt nào, chỉ nhìn thấy một cái đầm nước trong suốt ôn nhu gợn sóng dao động, vào lúc này cô sợ những thứ kia của Lục Cảnh Hoằng làm cho cô có cảm giác động lòng.

Cô vừa muốn kháng cự, vừa lại không có cách nào kháng cự, Lục Cảnh Hoằng dịu dàng, là không có thuốc để giải độc được, mà cô dần dần học được mất phương hướng, nhưng không có học được nên làm thế nào để nhảy ra khỏi thế giới của anh.

Tô Noãn cảm giác mình dùng thời gian rất lâu để suy nghĩ, giống như tụt trong đáy lòng không khỏi chờ đợi một cái gì đó, thật ra thì có nhiều lúc, cô không thấy rõ nội tâm của mình.

Cũng không biết rốt cuộc mình đang chờ đợi những gì.

Cô thoát khỏi ánh mắt đối diện của Lục Cảnh Hoằng, hơi hơi cười rộ lên, đối mặt đám ký giả đang mở to mắt nhìn cô, không có thừa nhận cũng không có phủ nhận.

Cô biết, trên thế giới trừ bỏ thừa nhận và phủ nhận, còn có một loại thái độ, tên là cam chịu.

Lục Cảnh Hoằng hình như cũng không có hài lòng về mặt như thế của cô, nhưng mà anh cũng không có tức giận, chỉ là thản nhiên, thản nhiên nhìn cô, nhúu lại ấn đường, ánh mắt xa xăm không rõ.

Tô Noãn không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt ngưng tụ của anh, cô bỗng nhiên thấy chột dạ, lại nhìn thấy phía sau tấm rèm cửa lay động, thân ảnh thon dài như có như không thoáng hiện qua trên ban công.

Toàn bộ đều đang đắm chìm trong không khí cầu hôn ngọt ngào, Tô Noãn cảm giác một đôi tay khoát lên trên vai cô, cô quay mặt qua, liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Lục Cảnh Hoằng chậm rãi tới gần.

Cô đã không còn hơi sức để đẩy ra, một đôi tay xiết chặt làn váy phía trên ngực mình, hai mắt nhắm nghiền, không biết, cái gì cũng không biết, nếu cũng chấp nhận, thêm một nụ hôn thì có quan hệ gì?

Nụ hôn của Lục Cảnh Hoằng rơi xuống, rơi vào trên ánh mắt cô, sau đó vang lên tiếng chụp ảnh liên tục không dứt, Lục Cảnh Hoằng mềm nhẹ rời đi ánh mắt cô, về mặt tự nhiên ngó những ký giả kia.

Tô Noãn ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng ở nơi đó, nhịp tim đập không ngừng tăng nhanh, như muốn từ ngực nhảy ra chỉ có Thiếu Thần, mới có thể hôn cô như vậy.

Khi đó anh nói: Tô Tô, anh muốn đem tất cả những gì tốt đẹp nhất trên thế giới đưa đến trước mặt em.

Nghi thức cầu hôn khôi hài này chỉ chấm dứt khi Ninh Nhi bỗng dưng

té xỉu, Tô Noãn nhìn thấy Niếp Hiểu Dĩnh ôm Ninh Nhi mất đi ý thức thất thố kêu gào, lần đầu tiên ngay trước mặt tận mắt nhìn thấy tình yêu vĩ đại của một người mẹ.

Ký giả ở hiện trường bắt đầu dời đi mục tiêu, lại một lần nữa tiếng đèn flash chớp nhoáng, toàn bộ câu hỏi đều chuyển sang thân thể Ninh Nhi, Cù Dịch Minh vẻ mặt trầm trọng ôm lấy Ninh Nhi, dưới sự trợ giúp của nhân viên cảnh vệ, vội vàng rời đi.

Lý Tư Đặc bị Cù Dịch Minh gọi ở lại xử lý chuyện tối nay, Tô Noãn không tránh né trước ánh mắt phẫn hận của Lý Tư Đặc bắn trên người cô, giống như người khởi xướng làm cho Ninh Nhi té xỉu chính là cô.

Các vị quan khách cùng ký giả đều theo sát Cù Dịch Minh rời đi, phòng nghỉ vốn náo nhiệt nháy mắt đã khôi phục sự yên tĩnh, Lục Cảnh Hoảng thu hồi tầm mắt, xoay người nhìn về phía Tô Noãn vẻ mặt yên tĩnh.

Một đôi cánh tay thon dài xinh đẹp nhẹ nhàng giúp cô kéo tốt dây an toàn, lại không che được bộ dáng gợi cảm vì chiếc váy bị kéo xuống một nửa, Lục Cảnh Hoảng không nói thêm gì, dùng âu phục đang khoát trên người cô, liền ôm lấy cô đi ra ngoài.

Tô Noãn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng nghiêm túc cô đơn của anh, không thấy mỉm cười tự nhiên như khi đối mặt ký giả vừa rồi, xem ra đây mới là cảm xúc chân thật nhất hiện tại của anh.

— — — —

Cố Lăng Thành cảm giác như mình đột nhiên bị ai đó đánh một quyền, anh vẫn không thể thích ứng được loại cảm giác hô hấp cực

kỳ không thông thuận này.

Anh đứng ở góc ban công, đứng rất lâu, cho đến khi phòng nghỉ người không phòng trống, động tĩnh gì cũng không có, anh chột hung hăng, cơ hồ là tức giận đem rèm cửa quăng trở lại.

Lục Cảnh Hoảng đeo nhẫn cầu hôn vào ngón áp út của Tô Noãn, bọn họ ở trước mặt mọi người thừa nhận hôn ước, bọn họ dĩ nhiên cũng ở trước mặt của anh thừa nhận tin tức muốn kết hôn.

Cố Lăng Thành hít thở thật sâu không khí rét lạnh ban đêm, anh cảm thấy hành vi của mình có hơi quá khích, một người đàn ông 31 tuổi, vì sao lại có phản ứng ngây thơ như vậy?

Anh khi nào thì phản ứng kịch liệt qua như thế?

Cho dù năm đó người đàn bà trong lòng anh bỏ rơi anh, trèo lên cành cây cao nhà hào môn, anh cũng chưa từng tức giận đến mất khống chế như thế.

Không, anh lặng lẽ nói với chính mình, anh rất bình tĩnh, anh rất bình tĩnh, anh bất quá là nhất thời có chút kinh ngạc mà thôi, khác hơn là có thêm một chút không phục, không hơn nữa!

Anh đi vào, nhìn thấy mảnh thủy tinh vỡ đầy đất, trên bề mặt dính vết máu Tô Noãn, đó là bằng chứng Tô Noãn muốn duy trì thanh tỉnh không cho anh chạm vào mà tự hại mình.

Anh đi tới bên cạnh mảnh kiếng bể, chậm rãi ngồi xổm người xuống, nhìn chúng nó lại mờ mịt, đúng vậy, chính là mờ mịt...

———

Lục Cảnh Hoằng vẫn ôm cô đi, vòng qua hành lang gấp khúc, cuối cùng dừng bước ở trước toilet, Tô Noãn nhìn thấy Kiều đi đến trước mặt, trong tay Kiều đang cầm một túi giấy, bên trong là một bộ lễ phục dạ hội.

“Lục bộ, đây là quần áo anh cần, không biết màu sắc kiểu dáng có hợp không...”

Kiều một phen còn chưa nói hết, Lục Cảnh Hoằng liền đem váy đưa cho Tô Noãn, lạnh lùng liếc về phía cô đang che ngực: “Đi vào thay xong ra ngoài.”

Kiều vội vàng chạy tới giờ phút này mới phát hiện Tô Noãn không thích hợp, chiếc váy lễ phục trên người có chút rách loạn, nếu không được một chiếc áo âu phục màu đen che chắn, sợ là sẽ lộ ra một mảng lớn cảnh xuân.

“Có gì đáng để nhìn sao?”

Tiếng nghiêng rằng nghiêng lợi lạnh lùng hỏi vang lên bên tai, Kiều lấy lại tinh thần, liền nhìn thấy trên khuôn mặt tuần tú của Lục Cảnh Hoằng vẻ lo lắng trái rộng, mà vẻ lo lắng của anh ta giờ phút này rất rõ ràng là nhằm vào chính mình, xấu hổ vội ho một tiếng, không nhìn tới bóng lưng Tô Noãn nữa.

Kỳ thật Kiều rất muốn vỗ vỗ bả vai Lục Cảnh Hoằng, nói một câu: Tô Noãn đáng người gầy như vậy, thật ra cũng không có gì hay để nhìn, bất quá anh chỉ là quan tâm lo lắng cho cô ấy mà thôi.

Trên thực tế, Kiều không có can đảm thật như vậy trêu chọc Lục Cảnh Hoằng, nếu như anh còn muốn bình an xem báo ngày mai, nói tới báo chí, Kiều nhớ tới vừa rồi ở khách sạn nhìn thấy tình cảnh rầm rộ.

Có nhiều ký giả đuổi theo một chiếc xe Hồng Kỳ như vậy, ở cửa khách sạn chạy như điên, tinh thần nghề nghiệp rất đáng được kính nể.

“Cậu đi qua phòng tiệc bên kia trước đi, tôi lập tức qua đó ngay.”

Kiều nghe ra ẩn ý trong lời nói của Lục Cảnh Hoảng, muốn xua đuổi anh rời đi, hay là không muốn anh nhìn thấy dáng vẻ Tô Noãn thay xong quần áo ra ngoài đây mà?

Kiều liếc mắt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lục Cảnh Hoảng, nếu không phải là anh biết Lục Cảnh Hoảng mới vừa rồi phát hiện anh nhìn Tô Noãn liền biểu hiện cực kỳ khó chịu, anh cũng nhất định cho rằng Lục Cảnh Hoảng khác thường luôn làm hết phận sự, lúc nào cũng nghĩ tới công việc của mình.

“Vậy tôi đi trước, Lục bộ.”

Lục Cảnh Hoảng thản nhiên “Ừ” một tiếng, không nhìn Kiều nữa, đứng ở ngoài cửa toilet nữ, kiên nhẫn chờ Tô Noãn đi ra, nhưng thủy chung không thay đổi bộ mặt đen thui.

Không có một người đàn ông nào có thể dễ dàng tha thứ người phụ nữ của mình cùng người đàn ông khác thiếu chút nữa điên loạn đảo phượng*, nhất là người đàn ông kia hay người phụ nữ của anh từng có tình cảm chân thành, Lục Cảnh Hoảng tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng trưng ra bộ mặt thối đã để lộ ý cùng căm tức của anh.

*Ý chỉ nam nữ giao hợp.

Khi anh leo vào ban công mắt thấy Tô Noãn cùng Cố Lăng Thành

quần áo xốc xếch thì người đầu tiên muốn xử chính là vùng nắm tay về phía Cổ Lãng Thành, cho dù hiện tại một mình đứng ở đây, trong đầu óc anh vẫn còn quanh quẩn bộ dạng quần áo không đủ che thân thể của Tô Noãn.

Lạnh lùng lãnh đạm nhìn bức tranh trên vách tường phía trước, quả đấm phía sau lưng khanh khách vang dội, sắc mặt của anh cũng lạnh lùng lãnh đạm, nhìn không ra hỉ nộ ái ố gì, cũng là bình tĩnh trước bão táp.

Trên hành lang lạng lẽ vang lên tiếng bước chân rất khẽ, Lục Cảnh Hoảng quay đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt nguội lạnh của Lý Tư Đặc, viên kim cương màu đen trên tai trái của anh ta loé lên rực rỡ, khoé miệng cũng thoáng hiện một nụ cười tà khí xấu xa.

“Lục Cảnh Hoảng, nhìn thấy người phụ nữ của mình cùng người đàn ông khác làm cảm giác thế nào?”

Thanh âm của Lý Tư Đặc vui sướng khi người gặp họa vừa dứt, người cũng đã bị Lục Cảnh Hoảng xách cổ áo, liền tóm kéo vào trong phòng toilet đối diện, bên trong phòng vang lên tiếng hét kinh hoàng, sau đó là người phụ nữ còn trẻ tuổi lục đục chạy ra.

Mâm ly rơi xuống đất tiếng vỡ vụn thanh thúy kịch liệt vang lên trong phòng, thân thể thon dài của Lý Tư Đặc đung vào cái bàn tròn, một quyền dội đến trước mặt, mạnh mẽ nặng nề, trong nháy mắt miệng anh đầy mùi máu tươi.

Lý Tư Đặc ngẩng đầu lau đi vết máu ở khoé miệng, cười nhạo một tiếng, một tay chống mặt bàn đứng lên, còn chưa có đứng vững thì ngay sau đó liền bị một quyền vung tới đánh ngã xuống bàn, giống như phát tiết, cực kỳ hung ác mà kịch liệt.

Lý Tư Đặc nhìn ánh sáng trên mặt bàn, phản chiếu khuôn mặt mình, khoé miệng tím đỏ sưng lên, bí mật mang theo tới bên miệng bị đánh rách mà chảy ra tơ máu, anh lau máu nơi khoé miệng, nhổ một bãi nước miếng đỏ tươi, ngẩng đầu nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng.

“Có thể thúc đẩy một chuyện tốt, chịu bị đánh cũng đáng giá, chỉ là thành thật mà nói, anh thật đúng là quan tâm cô ta.”

Lý Tư Đặc cà lơ phất phơ cười khế, nhìn Lục Cảnh Hoảng sương lạnh che kín mặt, giống như hết sức thoải mái, dùng đầu lưỡi liếm liếm vết thương nơi khoé miệng, một trận đau đớn, nhúu mày.

Lục Cảnh Hoảng nắm chặt bàn tay xoa xoa, lạnh lùng nhìn bộ dạng lợn chết không sợ phỏng nước sôi của Lý Tư Đặc, rất lâu sau một lúc giằng co, xoay người chuẩn bị rời đi.

Lý Tư Đặc lại ở sau lưng chê cười:

“Cô ta đều không thèm để ý, anh mù quáng quan tâm cái gì, cô ta vốn luôn nghĩ tới chồng trước của cô ta, trước kia không thể, bây giờ thân thể bình phục, nhào tới còn không kịp, làm sao lại phản kháng đây. Tôi làm như vậy, bất quá là giúp đỡ cô ta mà thôi.”

Lục Cảnh Hoảng đi ngược trở lại, cầm lên một cái ghế bị ngã ra trên đất, lạnh lùng bỏ tới trên đầu của anh ta.

— — — — —

Đây là một chiếc váy dạ hội màu đen dài đến gối, đai lưng màu rượu đỏ bên hông biến thành điểm nhấn duy nhất trên chiếc váy này, đơn giản mà không mất đi phần đoan trang tĩnh lặng, Tô Noãn đem chiếc váy rách bỏ vào túi, vứt vào trong thùng rác.

Cô đi ra khỏi toilet nhưng không nhìn thấy bóng dáng Lục Cảnh Hoàng, anh đã nói sẽ ở nơi này chờ tôi, Tô Noãn không cho rằng anh sẽ vô cớ rời đi, nheo nheo mày, suy tư trong chốc lát, cô nhắc chân bắt đầu tìm kiếm Lục Cảnh Hoàng ở chung quanh.

Khi một bàn tay kéo cô vào một góc hành lang thì giày cao gót của cô vừa lúc vấp một cái, bàn tay kia thành công ngăn cản cô té ngã, nhưng cũng làm cho cô trả một giá tương ứng – phía sau lưng của cô nặng nề đập lên vách tường.

Tô Noãn bị đau nhứu chặt hai hàng lông mày, khi cô ngẩng đầu nhìn về phía trước, một đôi cánh tay mạnh mẽ đem cô khoá trong ngực anh, đáy mắt Tô Noãn hiện lên hốt hoảng, lại sau khi thấy rõ là Cố Lăng Thành, chuyển thành lạnh bạc coi thường.

Cô không rõ anh ta như thế nào lại xuất hiện ở nơi này, vì cái gì luôn như âm hồn bất tán, chỉ là bởi vì cô vui vẻ với người mới, làm cho anh ta cảm thấy mất hết mặt mũi, mất hết tôn nghiêm sao?

“Chúng ta hẳn là không còn gì để nói nữa, tránh ra.”

Tô Noãn đẩy ra một cánh tay, lại không có nhúc nhích gì, Cố Lăng Thành lại nắm cả người cô, lạnh lùng quan sát kỹ, tay cô rất dùng sức, cũng rất lạnh lẽo.

“Em cùng với Lục Cảnh Hoàng kết hôn sao? Em thật sự có yêu hẳn sao?”

Cô nhìn thấy anh ta cau chặt chân mày, giữa chân mày là không thể ức chế tức giận, nếu không phải biết anh ta bình thường khi đối phó phụ nữ đều tập trung tinh thần, nhưng trên thực tế chưa từng dùng qua thật lòng, cô nhất định sẽ cho là anh ta đang yêu cô.

“Đây không phải là kết quả do anh tạo nên sao? Nếu như không có những ký giả kia, Lục Cảnh Hoằng sẽ cầu hôn sao? Nếu chúng tôi thật sự kết hôn, có phải hay không nên cho người làm mai là anh một bao lì xì?”

Cố Lăng Thành nhìn chăm chăm cánh môi nhiễm một chút màu hồng xinh đẹp, giữa khép mở là ngôn ngữ vô cùng châm chọc, anh yên lặng vài giây, như là giật mình hiểu ra, nhìn về phía hai mắt lạnh lùng kháng cự của Tô Noãn.

“Em cho là anh gọi đám ký giả kia tới sao?”

“Không cần giả bộ vẻ mặt mờ mịt như vậy, Cố Lăng Thành, anh cho rằng tôi còn có thể ngu giống như trước, tin tưởng lời anh nói sao? Con người có thể ngu xuẩn lần thứ nhất, không thể ngu xuẩn cả đời.”

Tô Noãn xoay người, dùng sức đung cánh tay của anh ta, động tác này làm cho Cố Lăng Thành giễu cợt cười, nháy mắt nắm thật chặt đầu vai của cô, run sợ nhú mày, nhìn thẳng ánh mắt xem thường của cô: “Làm sao em cứ như vậy khẳng định là anh, cũng có khả năng là Lục Cảnh Hoằng tự mình tiết lộ!”

“Anh ấy sẽ không!”

Tô Noãn biện hộ nhanh đến ngay cả cô cũng không kịp phản ứng, thuần túy là xuất phát từ bản năng bảo vệ, ngữ điệu boong boong của cô làm cho Cố Lăng Thành phần nộ, anh không thể tha thứ cho cô cứ như vậy kiên quyết thay người đàn ông khác biện hộ, nhất là ở trước mặt của anh.

Trước đây, những thứ biện hộ cùng kiên định tin tưởng kia của cô đều thuộc về Cố Lăng Thành anh, vô luận anh làm cái gì, Tô Noãn liền không dao động tin tưởng anh.

Hiện tại, cô giống như là đem tất cả tình yêu đều cho Lục Cảnh Hoằng, cho nên anh không thể nhịn được nữa cúi đầu muốn đi ngăn chặn một cái miệng đã từng luôn miệng nói chỉ thích một mình anh.

Cô giãy giụa phản kháng, quay đầu sang một bên, kêu gào cự tuyệt: “Buông ra, buông ra!”

Cố Lăng Thành theo động tác của cô, không cưỡng bách cô nữa, nhưng cũng chưa buông cô ra, đem cô cố định ở trong lòng mình, thanh âm lạnh lùng mà hậm hực phần nào đó nói lên cảm xúc mãnh liệt: “Em còn yêu anh không?”

Anh hỏi rất cẩn thận, giống như là che chở một búp bê bằng sứ dễ vỡ, bàn tay nắm bả vai cô theo bản năng siết chặt lại, vậy mà cô nhìn không tới tình cảm khác thường trong mắt của anh, cô không còn tin tưởng anh nữa.

“Không thương.”

Anh nghe được câu trả lời, ngắn gọn mà chính xác, Tô Noãn mở mắt liếc qua, chỉ thấy khoé mắt cô lạnh lùng xa cách, cũng không còn thấy tình yêu thâm tình ngượng ngùng của năm đó nữa.

Cố Lăng Thành ngón tay ở đầu vai của cô kiêu ngạo mà siết chặt, anh lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, một lòng cũng đang trầm luân xuống, đây là lần đầu tiên anh mở miệng hỏi một phụ nữ, về câu nói em yêu anh không làm người ta chán ghét.

Vậy mà anh nghe được lại là câu trả lời phủ định, giống như cô gái trong đáy lòng anh năm đó không chút nào lưu luyến anh rời đi.

Ha ha, phụ nữ quả nhiên không đáng để anh chờ mong, anh như thế

nào cho phép thật lòng của mình bị đùa bỡn như vậy?

Tim của anh kiêu ngạo mà đau đớn, anh rơi vào chuyện lợi dụng trong cuộc sống, từng có vô số phụ nữ, trong giao dịch dĩ nhiên sẽ không có bất kỳ vấn đề gì về tình yêu.

Chỉ có Tô Noãn, từng quang minh đứng ở trước mặt anh như vậy, nói: Cố Lăng Thành, em thích anh.

Mà bây giờ cô nói, tôi không thương anh, cô nói, không thương.

Anh lại đem tự ái mình nhận được, ném trên mặt đất, để cho tiểu nha đầu không hiểu chuyện này chà đạp!

Anh cười nhạt một tiếng: “Tô Noãn, em cho rằng anh thích em lắm sao?”

Cố Lăng Thành kiêu ngạo tự tin sau đó buông cô ra, xoay người tiêu sái bỏ đi, anh sao có thể cho tiểu nha đầu này cơ hội tới nhục nhã anh?

Vậy mà, thế nhưng anh lại không khống chế nổi lòng mình, đi lên trước muốn đem cô ôm vào trong lòng, sau đó có một giọng nói lạnh lùng chất vấn cắt ngang động tác anh, anh quay đầu nhìn thấy Doãn Thụy Hàm đứng ở nơi đó.

Cô mặc chiếc váy lễ phục chấm đất duyên dáng, cầm một ly rượu đỏ, biểu cảm lạnh lùng, giống như một toà nữ thần điêu khắc, xinh đẹp, lại vô cùng tàn nhẫn.

Cố Lăng Thành cau mày, lẳng lặng nhìn Doãn Thụy Hàm, anh biết Tô Noãn thoát khỏi trói buộc của anh, nhưng mà nhìn về phía Tô Noãn, anh thế nhưng không biết phải nói cái gì, anh cũng không còn gì để

nói nữa.

“Cho dù ly hôn cũng muốn dây dưa không dứt, Tô tiểu thư yêu Lăng Thành sâu đậm như vậy sao? Sâu đậm đến cam nguyện làm tiểu tam không thể lộ ra ngoài ánh sáng, phá hư gia đình người ta sao?”

Tô Noãn nhìn thoáng qua Doãn Thuy Hàm, liền nghe thấy Doãn Thuy Hàm điên đảo thị phi chỉ trích, cô dừng lại hai chân, nhìn về phía Doãn Thuy Hàm sắc mặt không tốt: “Cô thật sự cho rằng là lỗi của tôi sao? Nếu như Cố Lăng Thành thật sự thể hiện lòng trung thành với hôn nhân với cô như vậy, vậy cô bây giờ còn đi tìm kẻ thứ ba làm vợ bé cho anh ta sao, đến nỗi vị trí Cố phu nhân này, cô cảm thấy được sẽ đến phiên cô sao?”

Doãn Thuy Hàm mất đi tao nhã tự nhiên, trên mặt cô ta biểu hiện tức giận rõ ràng như vậy, Tô Noãn nhìn thấy cô ta giờ ly rượu đỏ trong tay lên hất về phía cô, cô cũng không có ý định tránh né, có lẽ giữa bọn cô dù sao cũng phải có một hồi kết thúc như vậy.

Nhưng mà chất lỏng màu đỏ lạnh như băng đó vẫn không có trút xuống đầu cô, tầm mắt Tô Noãn một hồi chớp chờn, cánh tay của cô bị lôi kéo, cô nhìn thấy một thân ảnh cao to chắn trước mặt của cô.

Tô Noãn ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy nước rượu đỏ lưu lại trên mặt Lục Cảnh Hoằng, cổ áo sơ mi trắng tinh của anh cũng dính một chút rượu, từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

Chương 70: Phần thưởng của công chúa

Edit: Hiếu Đồng

Tô Noãn không biết Lục Cảnh Hoảng ở đâu xuất hiện, đột nhiên cứ như vậy, chắn trước mặt của cô, cô vốn nghĩ một ly rượu hất lại đây của Doãn Thụy Hàm, cô và Cố Lăng Thành có lẽ có thể càng triệt để phân rõ giới hạn.

Nhưng mà, Lục Cảnh Hoảng xuất hiện làm rối loạn kế hoạch của cô, cũng quấy nhiễu dòng suy nghĩ của cô, cô nghe thấy âm thanh lạnh lùng chế giễu của Doãn Thụy Hàm, cô ta nhìn ly rượu trống rỗng trong tay, ánh mắt tự giễu mà phẫn hận: “Đàn ông si tình hẳn nên nói là Lục bộ trưởng đi? Tô tiểu thư, cô nói tôi nói có đúng hay không...”

Doãn Thụy Hàm nhìn thấy một màn tiếp theo thì quên mất chính mình đang nói chuyện, cô nhìn thấy Tô Noãn từ cái khay trong tay phục vụ mới vừa đi ngang qua, thuận tay cầm lấy một ly rượu đỏ tràn đầy, lại thuận tay hất ra ngoài.

Tô Noãn vẻ mặt lãnh đạm, cô đem cái ly trả lại cho người phục vụ đang sững sờ đứng một bên, đảo mắt nhìn về phía Doãn Thụy Hàm sắc mặt càng thêm khó coi: “Tôi hất nước vào bạn trai của cô cũng chỉ là trả lễ lại, không cần rất cảm tạ tôi, mặc dù tôi biết rõ, cô cũng đã sớm muốn đối phó anh ta như vậy, Cố phu nhân.”

Trên mặt Tô Noãn, hiện lên mỉm cười, trong trẻo nhưng lạnh lùng mỉm cười, cô sâu kín nói xong, cho đến cuối cùng cũng không nhìn tới Cố Lăng Thành một thân chật vật bị cô tạt nước, mà là xoay

người đưa tay chủ động cầm lấy bàn tay to của Lục Cảnh Hoằng.

Trên khuôn mặt tuần tú lạnh lùng của Lục Cảnh Hoằng không có một tia biểu tình gì, giống như người ngoài cuộc nhìn thấy một màn này, chỉ là, phía sau cặp kính lưu ly kia khẽ gợn sóng lộ ra tâm tình của anh.

Cho nên khi ngón tay Tô Noãn xuyên qua khe hở ngón tay anh, cùng anh nắm ngón tay nắm chặt thì anh liền bá đạo một hơi kéo cô qua, sau đó liền xoay người đi về phía thang máy cuối hành lang.

“Xem anh nhìn đến sắp phát điên rồi.”

Đôi mắt của Doãn Thuy Hàm nhìn chằm chằm ngoại hình anh tuần tú lạnh lùng của Cố Lăng Thành bị ly rượu đỏ kia phá đi, cô việc không liên quan tới mình chậm rãi nói lên nội dung cô nhìn thấy được từ trong ánh mắt Cố Lăng Thành.

“Tại sao cô lại ở đây?”

Cố Lăng Thành đem ánh mắt ném trên khuôn mặt Doãn Thuy Hàm, thản nhiên hỏi.

“A, anh bỏ rơi bạn gái không biết tung tích, em không thể làm gì khác hơn là tự mình mượn rượu giải sầu, chẳng lẽ như vậy không đúng sao?”

“Cô đều thấy được?”

Cố Lăng Thành tùy ý hỏi, giọng nói qua loa bình thường, giống như đang nói...., a, rượu kia uống ngon không?

Vậy mà sắc mặt Doãn Thuy Hàm rốt cuộc cũng trở nên vô cùng khó

coi, cánh môi đỏ thắm cũng treo lên ý cười: “Cố Lăng Thành, anh thật sự vô cùng máu lạnh.”

Cho dù bị lâm vào tình trạng vô cùng phần nộ, giọng điệu của Doãn Thụy Hàm cũng không có chua ngoa, cô nhìn thẳng vào con người hờ hững của Cố Lăng Thành, cắn giận nói: “Em nghĩ rồi sẽ có một ngày anh sẽ trở nên vô cùng đáng thương, em chờ ngày đó đến.”

Cô cầm ly rượu rỗng, xoay người rời đi, dáng người thướt tha, tao nhã mà thon dài, nhưng mà Cố Lăng Thành nhìn không thấy, nước mắt chảy xuôi trên mặt cô, hiện tại trong đầu anh chỉ có tràn đầy hình ảnh Tô Noãn dắt tay Lục Cảnh Hoảng.

— — — —

Tô Noãn vội vàng đi theo bước chân của Lục Cảnh Hoảng, chỉ là càng chạy cô càng cảm thấy thân thể khô nóng, cô tựa hồ quên mất một việc: thuốc kích dục trên người cô còn chưa có giải hết.

Khi bàn tay cô dần dần hết đau đớn thì dục vọng tiềm ẩn trong cơ thể liền bắt đầu lên men, bước chân của cô càng ngày càng chậm dần, đến cuối cùng trực tiếp ngồi xuống ngơ ngời ngay tại chỗ, hô hấp của cô vội vã thở gấp giống như trong phòng nghỉ.

Lục Cảnh Hoảng cũng nhận thấy Tô Noãn khác thường, anh quay sang liền nhìn thấy bộ dáng đỏ ửng kiêu mỹ khắp mặt của Tô Noãn, thân thể vô lực của cô dựa vào trên vách tường, cố gắng khống chế ý thức của mình, cúi đầu thở gấp.

Khi một người phục vụ bưng hai ly nước mát đi ngang qua người Tô Noãn, cô duy trì thanh tỉnh còn sót lại, hướng người phục vụ hỏi xin hai ly nước kia, cô chịu đựng khó chịu, chậm rãi uống một hớp, lập tức từng ngụm từng ngụm uống hết.

Nước nóng trong trẻo lướt qua yết hầu, tầm mắt của Tô Noãn cũng bắt đầu khôi phục trong sáng, cô còn muốn uống một ly còn lại kia, một bàn tay bỗng nhiên bắt lấy tay cô, thành công ngăn cản cô cầm lấy ly nước đầy còn lại.

Có thể nói cô vô cùng khát vọng ly nước kia, cho nên ánh mắt không thể nói là không cháy bỏng, sau đó lực đạo trên cổ tay lại không biến mất, cô thu hồi tầm mắt nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng, anh đang nhìn cô không nói một lời, bờ môi mím chặt.

Anh rất ít khi nhìn cô như vậy, ánh mắt kia như muốn thay cái miệng nói ra cái gì đó, nhưng thủy chung mờ mịt, mang theo lạnh lùng cùng nồng đậm sâu thẳm.

Tô Noãn tự nhận là không phải là người đọc được suy nghĩ người khác, nhưng cô lờ mờ hiểu được lý do tâm tình hồng бет của Lục Cảnh Hoằng, cô cảm thấy cô nên nói cái gì đó, nhưng trước hết cô muốn uống cái ly nước giải khát kia, để duy trì lý trí của mình.

“Còn muốn uống sao?”

Lục Cảnh Hoằng ngữ điệu thông thả hỏi, Tô Noãn thành thực gật đầu, thế nhưng anh lại lập tức đem cô kéo vào trong lòng, phía sau lưng của cô gắt gao dán vào trong lồng ngực anh, cách làn áo sơ mi thật mỏng, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của anh.

Phản ứng đầu tiên của Tô Noãn là, hung hăng nắm chặt hai tay của mình, hơi thở nóng ấm của Lục Cảnh Hoằng, xem lẫn mùi trái cây rượu đỏ chua cay, mềm nhẹ thấm sâu vào phần cổ của cô, Tô Noãn càng thêm choáng váng đầu óc.

Cô uống xuân dưc, sớm là chuyện khó có thể tự điều khiển, Lục

Cảnh Hoằng lại cố ý giở thủ đoạn như vậy, nói như thế nào anh vẫn là một giống đực, vẫn là giống đực cô vừa ý tin tưởng, phòng bị đối với anh tự nhiên bị dỡ xuống không ít.

“Anh... tốt nhất nên cách xa em một chút.”

Tô Noãn mở miệng nói giống như tự lảm bảm, trong thanh âm của cô lộ ra hoảng sợ, cô dùng sức cắn cắn môi, vậy mà, người đứng phía sau càng dùng sức ôm chặt cô, không biết là hành động cố ý hay vẫn là còn chưa sáng tỏ.

Mùi vị giống đực trường thành trên người Lục Cảnh Hoằng, làm cho Tô Noãn cơ hồ muốn không khống chế được khẽ rên ra tiếng, điều này làm cho cô hoảng sợ che miệng lại, đây là trên hành lang, chứ không phải phòng ngủ đóng cửa lại muốn làm gì thì làm.

Muốn làm gì thì làm... Tô Noãn vì trong đầu mình nháy ra mấy chữ này mà phỉ báng mình, chẳng lẽ thật sự thời khắc nào cô cũng muốn Lục Cảnh Hoằng...

Vì thế khi ở trong lòng Lục Cảnh Hoằng khó khăn xoay người, quay mắt nhìn về phía anh, hai tay cô nhẹ nhàng chống đỡ, muốn nói cho anh biết, tình trạng của cô giờ phút này không ổn, cần phải nhanh uống một chút gì đó để hạ hỏa, sau đó đưa cô đến bệnh viện là tốt nhất.

“Mùa đông uống nước lạnh đối với thân thể không tốt.”

Lục Cảnh Hoằng lại giành trước cô một bước mở miệng, anh cúi thấp đầu, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, chậm rãi tới gần, gần trong gang tấc, hô hấp phun lên mặt lẫn nhau.

Tô Noãn cảm giác mình cơ hồ cũng bị đạo tiếng nói trầm thấp khêu

gợi mê hoặc, thôi miên mấy phần thanh tình còn sót lại của cô, co liều mạng nhắc nhở bản thân bình tĩnh, liếm liếm cánh môi khô ráo, nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng: “Chẳng lẽ anh còn có biện pháp giải quyết nào tốt sao? Còn tiếp tục như vậy nữa, ngay cả em đi ra khỏi hành lang này khí lực đều bị rút sạch hết.”

Lục Cảnh Hoảng lặng lẽ hạ mắt nhìn cánh môi đỏ tươi của cô, đối với oán trách của cô ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ là chậm rãi lại gần, chờ Tô Noãn từ trong lo lắng của mình tỉnh lại, liền nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của Lục Cảnh Hoảng.

Nhưng mà, quá gần, cũng quá chậm.

“Biện pháp tự nhiên là có...”

Trước khi bờ môi lạnh lẽo của Lục Cảnh Hoảng dán lên môi cô, cô nghe thấy anh lầm bầm lầu bầu, khi rơi vào tình huống hai người mềm nhẹ hôn đến mê muội thì tất cả trở nên càng không thể văn hồi.

Mềm nhẹ liếm hôn, mềm nhẹ gặm cắn, đầu lưỡi triền miên dây dưa cùng một chỗ, hơi thở mềm nhẹ mà dồn dập, Tô Noãn toàn thân vừa nhũn vừa tê dại, đầu óc choáng váng, cô biết mình đã bị rơi vào tay giặc.

Khi nhiệt lưu trong cơ thể cô bắt đầu điên cuồng chạy toán loạn, cô không cách nào tự kiềm chế dùng hai tay bưng lấy khuôn mặt anh tuần đến làm cho cô ghen tị này, chẳng quan tâm vết máu trong lòng bàn tay sẽ làm dơ bẩn anh, chỉ là vội vàng hôn.

Giống như người đi đường thật lâu qua hoang mạc vô tận, ngẫu nhiên nhìn thấy nguồn nước nhỏ đang từ từ chảy ra giữa khe núi.

Cô mơ mơ màng màng nghe thấy âm thanh nặng nề của ly nước rót

trên thảm trải sàn, cô muốn đưa tay đi bắt lấy cái gì đó, lại bị Lục Cảnh Hoằng bắt được hai tay của cô, ngăn cản cô lộn xộn, cứ thế mà hôn.

Anh nắm thật chặt, hai cánh tay Tô Noãn ôm chặt trước ngực, cuộn trong không chế thật lớn của anh, cô phát hiện mình rất thích hôn như thế này, cô không thể không đi hoà nhập vào, ngẩng đầu, đón lấy.

Không biết qua bao lâu, da thịt hơi có chút mát mẻ, Tô Noãn cảm nhận được không khí rét lạnh cùng kho nóng từ anh, kinh ngạc trừng lớn ánh mắt mơ hồ, mới nhìn rõ bọn họ đã ở trong một căn phòng không có một bóng người.

Lục Cảnh Hoằng tay không an phận dò vào trong váy lễ phục của cô, anh dấn vào trên chỗ mềm mại đầy đà của cô, sau đó không tốn chút sức nào đem cô áp trên ghế sofa, thân thể anh nhào đến, hô hấp dồn dập, chặt chẽ dính chặt cô.

Tô Noãn ưm một tiếng, nụ hôn của bọn họ từ lúc bắt đầu đã không đơn thuần, giờ phút này càng trở nên sắc tình, toàn thân Tô Noãn run lên, ngay cả ngón chân cũng đều cuộn tròn.

Lục Cảnh Hoằng trầm ổn thăm dò cô thật lâu, anh so với cô nhìn qua càng giống nhập tâm mà hưởng thụ hơn.

Trước khi sự tình không thể vãn hồi, Tô Noãn rốt cuộc cũng bắt lấy một tia lý trí cuối cùng của chính mình, cô thở phì phò, tìm lại âm thanh của mình thở gấp: “Không nên ở đây, sẽ có người vào.”

Lục Cảnh Hoằng hô hấp đã sớm không yên, nghe thấy tiếng lo lắng phản đối của Tô Noãn, liền lập tức đứng dậy, anh lưu luyến gặm cắn bờ môi cánh hoa của cô, sau đó nện bước đi nhanh về phía cửa,

muốn nhanh khoá cánh cửa kia lại.

“Lục bộ, thì ra anh ở trong này, ở Lục thị tìm anh gấp.”

Nhất thời, hai người vốn bị tình dục bao phủ, đầu óc như bị đổ xuống một chậu nước lạnh, dội tắt toàn bộ ý tưởng không trong sáng trong lòng, Tô Noãn hai tay che lấy ngực, ngẩng đầu liền nhìn thấy bóng lưng cứng ngắc của Lục Cảnh Hoằng ở cửa.

“Lục bộ, sao lại không mở đèn, tối quá, tôi giúp anh đi mở.”

Tô Noãn hoảng hốt một cái, kết quả cô không có nghe thấy âm thanh công tắc mở đèn, ngược lại nghe thấy “Ba” một tiếng, cô có thể tưởng tượng Lục Cảnh Hoằng không khách khí đẩy tay đối phương ra, ngăn cản đối phương tới gần công tắc.

“Cậu về trước đi, tôi lập tức qua đó ngay, còn có, nói với Lục Thiếu Phàm, nó thiếu tôi một lần ân tình.”

Thanh âm của Lục Cảnh Hoằng nghe qua vô cùng khó chịu, bí mật mang theo cảm xúc chuyện tốt trong chăn bị cắt ngang, anh đuổi người đi xong, liền đi trở vào, dễ dàng liền ôm lấy Tô Noãn trên ghế sofa.

“Em rất nóng, trước hết muốn uống một ly nước.”

Tình triều trong cơ thể Tô Noãn đã bị dâng lên, cô vịn vào cổ Lục Cảnh Hoằng, nhìn hầu kết nổi trong cổ họng anh, liền không nhịn được than nhẹ một tiếng, hai tay đặt ở trên gáy anh gắt gao nắm chặt vạt áo anh.

“Uống nhiều nước sẽ bị phù, đối với thân thể khoẻ mạnh có hại chứ không có lợi.”

“Em đâu có nói muốn uống một thùng, em chỉ là muốn uống một ly thôi, một ly mà thôi.”

“Không cần uống.”

Tô Noãn nhìn Lục Cảnh Hoằng thẳng thừng cự tuyệt cô, xấu hổ trộn to đôi mắt phượng hẹp dài, đàn ông đều có chút mờ ám, cô coi như là hiểu được Lục Cảnh Hoằng có cái chủ ý gì.

“Vậy anh thả em xuống, em có thể tự mình đi lấy.”

Lục Cảnh Hoằng dừng lại trước một cánh cửa sang trọng, cúi đầu nhìn Tô Noãn trong lòng hẫy còn cắn môi cố chấp chống đỡ, thật sự nghe theo mệnh lệnh của cô buông cô ra, nhưng không đợi cô có phản ứng, anh liền lôi kéo cô đẩy cửa chính ra.

Tô Noãn hai chân như bị nhũn ra, cô giống như một búp bê bị bắt động đậy, trước mắt cô một mảnh mơ hồ, lòng bàn tay nắm nhau với Lục Cảnh Hoằng tất cả chảy đầy mồ hôi, cô không nghe rõ Lục Cảnh Hoằng lạnh giọng nói gì đó, thậm chí muốn nhanh rời đi.

Cô bị ngăn cách với thế giới bên ngoài bởi tiếng động lớn xung quanh, cô choáng váng mơ hồ nhìn đám người trước mặt, bởi vì buồn bực mà nhúu chân mày, ý thức cũng bộc phát suy nhược.

Cô thậm chí không biết sau đó mình làm thế nào ngồi lên xe Lục Cảnh Hoằng, hơn nữa vừa lên xe cứ tiếp tục hôn môi, lúc này đây cô nghe thấy được âm thanh của nụ hôn, mơn trớn mà dịu dàng.

Cô cho là bọn họ vẫn luôn kéo dài nụ hôn này, trên thực tế là không thể nào, cô nghe được “Oành” một tiếng, một cánh cửa bị nặng nề khép lại, hơn nữa lập tức được khoá trái.

Kéo rèm cửa sổ thật dày trong phòng xuống, tối đen ảm đạm, chỉ có vài ánh trăng lộ qua khe hở, óng ánh loé lên sắc tối nhu hoà, ngón tay thoáng lạnh vuốt ve lên khuôn mặt cô, giống như là một giọt băng tuyền nhỏ vào trong dung nham.

Bờ môi mềm dẻo như có như không đảo qua khoé môi cô, một đôi tay có sức lực như muốn đem eo cô bẻ gãy, một đường lui về phía sau, trong bóng đêm đùng chạm đánh rơi tất cả món đồ lớn nhỏ nào đó, ở trong hô hấp hỗn loạn phát ra thanh âm tiếng vang vui vẻ.

Bọn họ dây dưa cùng một chỗ, giống như đang bí mật tiến hành nói chuyện gì đó với nhau, từng chữ, từng câu toàn bộ đều biến thành động tác, ánh mắt vẫn như cũ sáng trong trong bóng đêm, vội vàng hôn, dồn dập mà mãnh liệt hôn.

Cho đến khi cùng nhau điên cuồng, thở hào hển cùng rên rỉ mờ ám làm cho bọn họ quên hết tất cả, mất đi lý trí, cũng mất đi chính mình, bọn họ gọi tên lẫn nhau, nhưng trong nháy mắt thính giác như bị mất đi.

Anh luôn cùng cô triền miên, cho đến khi chân trời dâng lên bạch quang cũng không chịu bỏ qua, rốt cuộc, Tô Noãn ở vô cùng sung ái mà hôn mê đi, mất đi ý thức, ngủ giống như con heo chết.

Lục Cảnh Hoằng nhìn người phụ nữ bình yên ngủ trong lòng, đáy mắt hiện lên tia sáng nhu hoà thâm tình, anh hôn bên tai cô một cái, kéo chăn che ngực cho cô, bản thân lại đứng dậy rời giường, mặc quần áo đàng hoàng.

— — — — —

Kiều cảm thấy có vài chuyện không ổn xảy ra, khi Lục Cảnh Hoằng

rạng sáng gọi điện thoại kêu anh tới.

Lục Cảnh Hoằng đi vào thư phòng đứng yên 10 giây, đột nhiên bịch một tiếng đóng cửa lại, anh đứng ngoài cửa canh chừng, nghe trong thư phòng truyền ra tiếng đập cuồng loạn, lách ca lách cách.

Lục Cảnh Hoằng tuyệt đối sẽ không dễ dàng tức giận như vậy, nhưng mà một khi tức giận sẽ dờn núi lấp biển.

Thanh âm va chạm đồ vỡ như vậy vẫn kéo dài hơn hai mươi mấy phút.

Sau đó Lục Cảnh Hoằng mở cửa đi ra, Kiều nhìn đồng hồ treo tường, đúng lúc gõ lên bốn tiếng chuông, anh chú ý thấy Lục Cảnh Hoằng người đỏ đầy mồ hôi, vẻ mặt bình thản, anh ấy lướt qua anh lập tức đi về phía phòng khách.

Kiều trước khi xoay người đi cùng Lục Cảnh Hoằng, đưa mắt nhìn vào trong thư phòng, chỉ nhìn thấy một đồng hồ hỗn độn đầy nhà, bên chân bàn học là một cái laptop bị ném đến bể nát, anh rất khó đem vị Lục bộ có hành vi bạo lực này cùng với tao nhã khắc chế liên tưởng cùng một người.

Lục Cảnh Hoằng ngồi ở trên ghế sofa, nhìn Kiều đi tới, cười cười với anh, nụ cười không liên quan gì tới tâm tình, nhưng mà lại khiến cho người ta nhìn qua có cảm giác nguy hiểm mà thôi.

“Nếu tôi nhớ không lầm, công việc Cố Lăng Thành phụ trách, chính là phương diện phát triển xây dựng thành phố A.”

Ánh mắt Kiều chột loé, lại có chút khẩn trương, nhưng dưới con mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Lục Cảnh Hoằng, không dám lười biếng gật đầu.

Lục Cảnh Hoằng bưng một ly rượu nho trắng mới khui lên, anh khẽ nhấp một ngụm nhỏ, dưới ánh đèn nhìn bên trong ly rượu dao động gợn sóng, giống như trong lúc vô tình nhắc tới nói: “Tôi nghe nói chính phủ cùng nhà tư sản thương nghiệp hợp tác, nhân dịp đầu năm muốn động thổ mảnh đất khu nội thành phía bắc kia làm kinh tế khai phá.”

“À, đúng là có kế hoạch này, khu nội thành phía Bắc bên kia, đã có không ít cư dân dọn đi, bất quá phòng ốc bên kia đông đúc, để tiến hành phá bỏ và dời đi nơi khác chỉ sợ khó khăn không ít.”

Lục Cảnh Hoằng khẽ nhúu đuôi lông mày, đem ly rượu để lại trên bàn trà, đứng dậy bước tới trước cửa sổ sát đất, anh cao cao tại thượng quan sát cảnh đêm sáng chói, trong bóng đêm đen kịt, nổi bật lên bóng lưng của anh thẳng tắp mà lạnh lùng.

“Đến lúc đó hẳn là sẽ có rất nhiều người dân cư tuyệt dọn đi, chỉ sợ kế hoạch khai phá này sẽ bị gác lại, tạo thành tổn thất cũng không phải là con số nhỏ, chỉ riêng việc giải quyết những người dân bản địa kia, chính là một phiền toái lớn.”

Kiều nghe Lục Cảnh Hoằng phân tích xong, trầm mặc ngẫm nghĩ một lát, nói tiếp: “Nhưng theo quan sát trước mắt của tôi, cũng không có người dân nào nói nhất định không chịu dọn đi, ở một mức độ nhất định, bởi vì điều kiện phía chính phủ đưa ra cũng được coi như là hậu đãi, nên cũng đều tích cực phối hợp làm việc.”

Lục Cảnh Hoằng xoay người, nhìn Kiều, thay đổi khẩu khí ôn hòa trước đó: “Kiều, cậu theo tôi lâu như vậy, hẳn là đã nghe qua một câu, thế sự khó lường, bất cứ chuyện gì cũng không phải là tuyệt đối, chuyện do người làm, chỉ cần người muốn, thì không có cái gì là không làm được.”

Kiều đã hiểu rõ rồi ý tứ trong lời nói của Lục Cảnh Hoằng, cũng không vạch trần ngay trước mặt, chỉ là cung kính gật đầu: “Tôi sẽ khiến Lục bộ hài lòng.”

— — — — —

Cô nghe thấy dưới lầu nhà trọ đột nhiên vang lên tiếng còi xe thì thanh tỉnh lại.

Nằm trên chiếc giường to lớn, dưới chăn đệm, là thân thể trần trụi mệt mỏi, chiếc váy lễ phục của cô giắt lên cây cột trên giường, bị rách không ra dáng vẻ gì.

Thậm chí, ngay cả áo lót cũng bị xé rách đến biến hình.

Cả phòng ngủ giống như là bị trộm cướp, hoặc là đã trải qua một trận tai hoạ mức độ nhẹ.

Tô Noãn tiện tay kéo ga giường khoác lên người, cô cần phải tìm được bộ quần áo nào đó để che thân thể, cô nhớ tới Lục Cảnh Hoằng từng mua cho cô không ít áo lót cùng váy ngủ, cô liền lắc lư đi vào phòng thay đồ.

Nhưng mười phút sau, Tô Noãn mệt đến hoa cả mắt, hơn nữa cũng không thể không tin một sự thật, Lục Cảnh Hoằng không có lòng tốt để lại bất kỳ bộ quần áo nào cho cô, toàn bộ trong tủ chỉ có quần áo sang trọng của đàn ông.

Tô Noãn tuyệt không muốn cứ như vậy khoác một cái ga giường đi ra ngoài, ngăn tủ quần áo phía dưới từng cái mở ra, cô cầm lên vài cái áo đàn ông, do dự một chút, vẫn là thả trở về.

Lòng còn sợ hãi lần trước bởi vì tội trộm cướp mà phải bị còng tay vào đồn cảnh sát, Tô Noãn không dám lại giẫm lên vết xe đổ, cô quyết định chọn vài cái khá rẻ, theo ý cô, càng để ở bên dưới hẳn là càng không đáng tiền.

Cô ngồi xổm người xuống, muốn đi mở ra một ngăn kéo dưới cùng nhất, lại phát hiện nó bị khoá, mà cái chìa khoá cũng không có ở trong ổ khoá, chẳng lẽ bên trong giấu cái bí mật gì?

Tô Noãn nhìn chăm chăm ngăn tủ thật to kia một khắc đồng hồ, cô đứng dậy đi ra ngoài, khi đi tới cửa thì lại quay trở lại, một lần nữa đứng ở trước ngăn tủ, nghe được tiếng ngăn tủ bị khoá kia đang kêu gọi cô.

Sự việc một khi được hai chữ bí mật phủ lên, liền hấp dẫn người cỡ nào.

Cô lui về phía sau hai bước, vô cùng buồn chán nhìn chăm chăm ngăn tủ kia, bỗng nhiên tung người nhảy nhảy, một tay đập vào phía trên của tủ, cô thật lòng không mong nó có ở nơi đó, nhưng là thật sự cô mò thấy.

Cô không có mong đợi trong ngăn tủ sẽ có nữ trang như cô nghĩ, nhưng bên trong lại thật sự có một bộ quần áo nữ, vừa nhìn thấy nó thì Tô Noãn không biết tâm tình của mình là vui hay vẫn là buồn bực.

Cô lấy nó ra, bắt đầu nhìn ngó, lại trong khoảnh khắc giật mình sững sờ nói không ra lời, đây là bộ quần áo lần đầu tiên cô mặc khi tới nơi này, cũng là do Lục Cảnh Hoằng nói cho cô biết bị người làm ngoài giờ lấy bộ quần áo này đi.

Tô Noãn bẹt miệng, cô sẽ không đi tính toán nhiều như vậy, cầm quần áo rất nhanh mặc lên người, trên quần áo có một cổ mùi xà

bông nhẹ, cô tin Lục Cảnh Hoằng đã cho người giặt sạch qua.

Cô cũng không tham lam, cô cảm giác mình chỉ là vì tìm bộ quần áo mới mở ngăn tủ này ra.

Cô cảm giác có thể mình còn cần một đôi giày, như vậy cô có thể nghênh ngang từ đây đi ra ngoài, cô đem tâm tư mong may mắn vươn tay vào trong ngăn tủ, kết quả cô thật sự mò được một túi giày cỡ nhỏ.

Cô cười đến giống như đứa bé lấy được bảo vật, cầm lấy túi giày kia rút ra ngoài, kết quả cô rút ra được một chồng bị chiếc khăn Hermes đàn ông buộc chặt, chứ không phải một đôi giày như cô hy vọng.

Cô vuốt ve hoa văn trên chiếc khăn tay, liền lập tức nhớ ra, cô từng lau qua nó, ở bên ngoài hoa viên khách sạn Lôi Định, chính Lục Cảnh Hoằng đã dùng chiếc khăn này lau nước mắt cho cô.

Chiếc khăn quý báu tinh khiết được làm bằng tay này, từng có cả đêm là thuộc về cô.

Cô tiếp tục lật xem mấy cái phía dưới, trong ấn tượng lơ mơ mơ hồ, lại có thể có chút quan hệ với cô, chúng nó có một điểm giống nhau, chính là đều đã bị cô dùng qua.

Cô ôm lấy ngăn tủ kéo mạnh ra bên ngoài.

Lục Cảnh Hoằng giống như là người đàn ông rất nhớ tới chuyện xưa, anh góp nhặt tất cả những vật chứng giữa bọn họ.

Ga giường lần đầu tiên bọn họ ngủ qua.

Chi tiết Tô Noãn ở bệnh viện.

Tư liệu điều tra của Lý Tư Đặc.

Hồ sơ gia đình Niếp Hiểu Dĩnh.

Còn có ảnh chụp chung của cô và Thiếu Thần, còn có ảnh chụp của cô trong nhiều năm, tất cả những ảnh chụp này đều thành thành thật thật nằm ở trong một túi giấy.

Cô lẳng lẳng ngắm nghía hết những bức ảnh này, định đem vật sở hữu thả lại vào ngăn tủ, lại trong lúc vô tình phúi xuống một danh thiếp trong túi giấy.

Trên danh thiếp ghi chữ nhật báo Giang Lăng, cô lật mặt sau của danh thiếp, liền nhìn thấy một cái tên ký giả, còn có phương thức liên lạc.

Cô nhớ tới lời nói tối hôm qua của Cố Lăng Thành, anh nói tin tức cũng có thể do Lục Cảnh Hoằng tiết lộ, câu trả lời của cô ngắn gọn mà khẳng định, cô nói không có khả năng.

Hắn là nên mong đợi cô giờ phút này tâm lý hoạt động phong phú một chút, thời điểm khi thấy điều này, ít nhất hắn là nên kinh ngạc hoặc là hoảng sợ, sợ mình bị một người đàn ông nắm toàn bộ trong tay.

Cô thật sự có chút kinh ngạc, nhưng là gần như chỉ như vậy, cô cũng không rõ tâm tình của mình, cô lại tuyệt không cảm thấy tức giận, Lục Cảnh Hoằng lừa gạt cô, cô lại chỉ muốn cười trừ.

Cô đứng dậy, đem tất cả những thứ đồ vật đó giả bộ để trở vào ngăn tủ, sau đó chân không đi tới cửa, bước chân đến có chút không ổn, cô quy tội cho tối hôm qua vất vả quá độ.

Cửa mở ra, Lục Cảnh Hoằng ngồi trên sofa xem báo chí, nghe thấy tiếng mở cửa, liền ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm cô.

Nhìn thấy bộ quần áo trên người cô, ánh mắt rõ ràng, không có bất kỳ khác thường, hơn nữa lập tức cười cười tán thưởng, sau đó đem báo chí gấp lại, đứng dậy đi về phía phòng ăn, chỉ chỉ điểm tâm trên bàn ăn: “Tối hôm qua tiêu hao không ít thể lực, lại đây bồi bổ đi.”

Lục Cảnh Hoằng dựa lưng vào bên cạnh bàn, vẻ mặt ý tứ hàm xúc không rõ cười, cô đột nhiên rất muốn từ trong tầm mắt của anh tìm được một chút tự tin, mà không phải chỉ giống như con chuột sùng vật chỉ biết ủ rũ cụp vai.

Vì thế, Tô Noãn chợt bộc phát ý tưởng, cô chấp hai tay sau lưng, đi thong thả tới bên cạnh bàn ăn, kiễng đầu ngón chân, vương tay vỗ vỗ đầu chủ nhân, giống như vỗ một con chó nhỏ biết nghe lời.

Hơn nữa thản nhiên nghiêng đầu hôn lên gương mặt anh:

“Tối hôm qua anh biểu hiện rất tuyệt, đây là phần thưởng.”

Tô Noãn nói xong, trực tiếp thẳng kéo ra ghế dựa ngồi xuống, vẫn chưa bởi vì lần này nói ra lời “Ly kinh bạn đạo”* mà cảm thấy quần bách, cho dù nghe thấy thanh âm ha ha cười khế một bên của Lục Cảnh Hoằng, cũng kiên trì tao nhã mà nuốt vào một miếng sủi cảo tôm.

*Lời nói không chuẩn mực, không quy tắc.

Lục Cảnh Hoằng hai tay chống trên mặt bàn, nghiêng mặt, mắt híp lại liếc nhìn gương mặt đỏ ửng của Tô Noãn, hơn nữa vui vẻ cười đến thật là lâu, anh thích bộ dạng bị anh làm hư kia của cô.

Tô Noãn bị nhìn chăm chú đến không được tự nhiên, cô ý đồ dùng báo chí phân tán sự chú ý của mình, kết quả mới mở ra trang nhất của tờ báo, đã bị cái đầu đề thật to kia làm cho một con sủi cảo tôm nghẹn trong cổ họng, thở không ra một hơi.

Lại nói, Tô Noãn cô cũng được coi như là người không tên tuổi nổi danh, ít nhất, cô cũng từng xuất bản sách ảnh, mặc dù người biết cũng chỉ được vài người, nhưng miễn cưỡng cũng coi như là một nhiếp ảnh gia từng tiến hành qua một cuộc ký tên bán sách đi?

Chỉ là, khi cô cùng thiếu gia Lục gia đứng chung một chỗ, cấp bậc của cô cũng chỉ là con tôm nhỏ mà thôi.

Vậy mà, lại có một ngày, một vai phụ nhỏ bé vốn nên núp ở một góc vẽ vòng vòng dùng một cái trở thành nữ chính, tự nhiên sẽ trêu chọc không ít thị phi, ví dụ như, qua mấy chữ in thật to trên báo chí đã làm cho cô vô cùng tức giận.

Vịt con xấu xí lột xác hoá thành thiên nga? Cô nghĩ, ít ra cô cũng có thể đạt đến cấp bậc “cô bé lọ lem”, tại sao lại biến thành vịt con xấu xí không có mấy cộng lông mao kia chứ.

Tô Noãn nghiêng đầu qua, liếc trộm Lục Cảnh Hoảng, Lục Cảnh Hoảng nhìn bộ dáng khuôn mặt không phục của cô, thản nhiên cong lên khoé miệng, từ từ đứng thẳng người, sau đó xoay người lại hai cánh tay dễ dàng xanh tại trước mặt cô: “Vịt con xấu xí cùng cô bé lọ lem bản chất kỳ thật không có gì khác biệt.”

Tô Noãn thế nhưng có loại dũng khí bị nhìn thấu tâm tư 囧, cô đảo đảo sủi cảo tôm trong đĩa, lảm nhảm nói: “Gì chứ, cô bé lọ lem đáng vẻ vẫn còn rất được, chỉ là trên người tương đối hơi bẩn mà thôi, nhưng vịt con xấu xí cũng không giống như vậy, trước khi biến thành

thiên nga thật sự xấu chết đi được.”

“Không phải là em vẫn không bao giờ để ý đến diện mạo của mình sao?”

“Ai... nói...”

Tô Noãn thở phì phò chống lại con người mỉm cười của Lục Cảnh Hoằng thì nhất thời bị chọc tức, ngượng ngùng mím chặt môi, cô cũng không thể nói cho anh biết, cô vốn là không cần, nhưng chỉ vì đứng chung một chỗ với anh, cô có thể không đi chú trọng sao?

Liếc về phía tấm ảnh chụp bị phóng đại cực lớn trên tờ báo, cô mặc chiếc váy bị xé rách, tuy rằng dung nhan trang điểm cũng làm cho nhàn nhạt tinh xảo, nhưng là một thân chật vật cùng vết máu lại làm cho tạo hình toàn thân cô chỉ có thể dùng hai từ “hồng bét” để hình dung.

Nhưng mà Lục Cảnh Hoằng vô luận là giày tây, hay là mặc một cái áo sơ mi cười ra vài cái nút, ở phía trước ống kính đều là tương đối anh tuấn, hơn nữa khi anh nghiêm túc nghiêm mặt, nói năng thận trọng thì thấy thế nào cũng đều tốt đẹp vô cùng.

Chẳng qua, từ đây về sau, Tô Noãn càng thêm nổi danh, tối thiểu, cả vòng danh lưu, không có ai là không biết thành viên mới là Tô Noãn này, không chỉ có một đêm phát lên, mà còn bắt được trái tim băng sơn của hoàng tử.

Tô Noãn không tập trung tư tưởng mức một muống canh đậu đỏ, tầm mắt không rời khỏi tờ báo, phía trên tờ báo đưa tin đơn giản là nói công tử Lục gia cùng thiên kim Cù gia trai tài gái sắc như thế nào, trời đất tạo nên, lại duy nhất không có từ ngữ chê bai nào.

Sau đó, một bàn tay của cô bị cầm lấy, lòng bàn tay lạnh lẽo truyền tới ấm áp, Tô Noãn quay đầu, liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng chắn biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh cái ghế của cô, bàn tay to mềm nhẹ của anh thế nhưng không mất sức lực nắm chặt tay cô.

Tô Noãn bị ôn nhu thay đổi đột ngột như vậy mà có chút ngẩn ngơ, còn chưa chờ cô hiểu ra, Lục Cảnh Hoảng bỗng nhiên quỳ một gối xuống, bàn chân thon dài ưu nhã co lại, hai tay nắm chặt tay cô, nâng lên khuôn mặt rõ nét tuấn mỹ kia: “Gả cho anh, được không?”

Cho tới bây giờ, đây là lần đầu tiên Tô Noãn nghe được những lời này.

Gả cho anh, được không?

Cố Lăng Thành tuyệt đối không có khả năng nói ra như vậy, anh ta chỉ là trầm mặc cười, đeo nhẫn vào ngón áp út của cô; Lục Thiếu Thần chỉ đưa nhẫn ra, không nói cầu hôn.

Lục Cảnh Hoảng lại quỳ xuống, còn đem cái câu mà con gái đều mong muốn nói ra.

Tô Noãn ngẩng nhìn ánh mắt thành khẩn mà nghiêm túc của Lục Cảnh Hoảng, muốn nói gì đó, lại không biết phải nói cái gì.

Cô nghĩ đến kiêu ngạo cao quý như Lục Cảnh Hoảng, vĩnh viễn sẽ không quỳ trước mặt một cô gái, càng không có khả năng cầu hôn, những hành vi kia hẳn phải là của tuổi trẻ, là tình cảm khát vọng mà không lý trí.

Nó không thích hợp để một người đàn ông thành thực thành công như Lục Cảnh Hoảng thực hiện, có vẻ như sẽ làm rối loạn quy tắc của tầng lớp này.

Nhưng là anh nguyện ý làm như vậy, giống như anh nguyện ý thu thập đủ loại đồ chơi cùng thế giới cổ tích cho cô.

Tô Noãn cố gắng nở nụ cười, sau đó nói một chút gì đó, làm dao động không khí một chút, kết quả cô cái gì cũng đều không làm được, trong lòng có chút rối bời, cũng không có cách nào bình phục mà tiến hành tự hỏi, chỉ là ở sâu trong nội tâm bị chua xót vây quanh.

“Gả cho anh, sau đó chúng ta cùng đi nước Pháp.”

Lục Cảnh Hoằng quỳ rất lâu trên mặt đất, anh vẫn còn chờ đợi đáp án của cô, biểu cảm vẫn trước sau như một dịu dàng, anh cầm lấy tay cô kề sát vào khuôn mặt anh, nhìn cô bỗng nhiên ấm áp cười: “Anh sẽ cho em thời gian suy nghĩ, nhưng anh hy vọng sẽ không quá lâu.”

Tô Noãn ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn anh, cảm giác trên mặt mình dâng lên một nụ cười tươi, thanh âm của cô từ sâu trong linh hồn phát ra, trả lời anh: “Em biết rồi.”

Lục Cảnh Hoằng ôm lấy cô, ngực của cô vẫn như cũ thơm ngát mà ấm áp, không giống với khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh, để cho cô lệ thuộc vào nhắm mắt lại, cô dùng sức ôm lại anh, rất muốn nói cho anh biết: chờ cô một chút, chờ cô hoàn thành xong nguyện vọng của ba, là có thể được giải thoát, khi đó thì cô đã có thể cho ra một cái đáp án.

Trên sàn nhà trơn bóng, hai đạo bóng dáng hoà lẫn nhau, thân mật ôm nhau, dần dần ở trong ánh nắng ban mai chồng chất lên nhau, gió se lạnh vào đông theo cửa sổ tràn vào, lướt nhẹ qua một phòng kiêu diễm.

Sinh mạng luôn có ý nghĩa tồn tại của nó, đối với sắp mất đi sinh mệnh, đều sẽ ôm thành kính cầu nguyện, chỉ là, Tô Noãn vĩnh viễn cũng không nghĩ tới, vào lúc này cô cũng sẽ gặp phải vấn đề này.

Bước chân hỗn độn tìm không ra phương hướng, quanh quẽ mà trống rỗng, cô tái nhợt nhìn vách tường bệnh viện, quên nên đi hướng nào, đầu óc của cô còn phiêu dạt lên thanh âm của quản giáo mấy giờ trước: “Có phải là người nhà của Tô Chấn Khôn không? Xin chào, Tô Chấn Khôn hôm nay nhân lúc đang làm việc té xỉu, đã được đưa đến bệnh viện kiểm tra, tình trạng không tốt cho lắm, hy vọng cô có thể tới một chuyến.”

Cô nghĩ, có lẽ lại là do Niếp Hiểu Dĩnh gây ra, cô cuối cùng cũng không có năng lực bảo vệ người ba quan tâm nhất của mình, cô càng không ngừng thở sâu, cố gắng làm cho mình chuẩn bị tâm lý thật tốt, sau đó chậm rãi thở ra một hơi.

Cô còn chưa kịp phân rõ phương hướng, đã bị một bàn tay dày rộng dời đi lực chú ý, bàn tay trên vai mang theo độ ấm làm cho cô an tâm, dễ dàng làm cho cô theo đó xoay người lại.

Tầm mắt theo cánh tay một đường nhìn lên, cho đến khi nhìn thấy dáng vẻ dịu dàng của Lục Cảnh Hoằng, gương mặt ngũ quan kiên nghị, anh chuyển sang nắm bàn tay cô bởi vì lo lắng mà lạnh lẽo, rồi sau đó nhàn nhạt mỉm cười: “Sao lại chạy nhanh như vậy, không phải nói đợi anh đỗ xe xong rồi cùng nhau vào sao?”

Đôi mắt của cô có chút khô khốc phát đau, cô không thể che giấu nội tâm sợ hãi của chính mình, nhìn anh trả lời: “Em rất sợ, không biết ba có chuyện gì không.”

Lục Cảnh Hoằng xoa bóp bàn tay nhỏ bé của cô an ủi, nắm tay cô đi về phía thang máy, quay đầu lại nhìn về mặt hoảng hốt của cô, khoé môi xet qua một nụ cười động viên: “Ông ấy thương em như vậy, ông ấy sẽ không dễ dàng ngã xuống, yên tâm đi.”

Anh cùng cô một đường tìm được phòng bệnh, bên ngoài phòng bệnh có quản giáo canh chừng, hỏi rõ thân phận của bọn họ, liền dẫn bọn họ đi gặp bác sĩ trưởng, mà không phải để cho bọn họ vào thăm người bệnh.

Phương thức xử lý như vậy, mơ hồ tiết lộ ra tin tức không tốt nào đó, Tô Noãn một lòng hung hăng thắt chặt, Lục Cảnh Hoằng cái gì cũng không nói, chỉ là nắm chặt tay cô, để cho cô tìm được một lối thoát để phát tiết hoang mang rối loạn.

Tô Noãn nghĩ, thượng đế thế nhưng thật ra lại công bằng, cô không chịu cứu Ninh Nhi, cho nên, thượng đế đã nghĩ ra được một biện pháp hữu hiệu để trừng phạt cô, làm cho cô cũng mất đi người mà cô kính yêu nhất.

Tinh thần hoảng hốt đi ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ trưởng, Tô Noãn ngồi trên ghế xếp của bệnh viện, đôi mắt trống rỗng nhìn ngọn đèn phía trước, khi Lục Cảnh Hoằng từ văn phòng đi ra, liền nhìn thấy dáng vẻ mờ mịt bất lực của Tô Noãn.

Trong đầu của anh chấn động, ngồi xổm người xuống, cầm tay cô, cô lại bị giật mình co người lại lui về phía sau, sau đó ngẩng mặt lên, nhìn anh muốn tìm được một chút chờ mong: “Ba sẽ không có việc gì, đúng không? Bác sĩ nói ba sẽ chết chỉ là dự tính xấu nhất...”

Cô cố gắng tìm kiếm câu từ để diễn tả ý tứ của mình, lại phát hiện cho dù nói tự tin cỡ nào, đều không thể áp chế hoảng sợ cùng luống cuống dâng lên trong lòng.

Người rõ ràng mạnh khoẻ như vậy, tại sao lại đột nhiên bị nhiễm trùng đường tiểu, tại sao lần trước ở bệnh viện ba ba phải gặt cô, tại sao không cho cô biết ông đã bị bệnh nghiêm trọng như vậy?

Tại sao phải chờ cho tới bây giờ mới để cho cô biết sự thật này?

Là cảm thấy được cô không có năng lực cứu ông sao?

Lục Cảnh Hoảng không biết trả lời thế nào, lời nói của bác sĩ còn vang bên tai, anh không muốn đi lừa gặt cô, nên đối mặt dù sao cũng phải đối mặt, Tô Chấn Khôn bị nhiễm trùng đường tiểu thời kì cuối, ở trong ngực ông một mực yên lặng lặng lẽ chịu đựng bệnh tật, mới có thể chuyển biến xấu ngày càng nghiêm trọng.

Anh lẳng lặng nhìn cô rũ đầu xuống, nghe được một tiếng nghẹn ngào của cô, không có nước mắt, chỉ là trầm mặc bi thương, anh rốt cuộc không đành lòng, cầm cổ tay của cô, nhẹ nhàng đem cô ôm vào trong lòng, khẽ vuốt ve phía sau lưng của cô.

Một giọt lệ nóng bỏng trượt vào trong cổ áo anh, cô nghẹn ngào đến toàn thân run rẩy, nhưng không có phát ra một chút âm thanh nào, anh cố giữ bình tĩnh cùng cô, anh tin tưởng mình có thể bình tĩnh xử lý, vậy mà ánh mắt của anh bắt đầu ướm át.

Tô Noãn rúc vào trong ngực của anh, không lâu sau, cô nhẹ nhàng đẩy anh ra, giống như có lẽ đã khôi phục, nước mắt bên khoé mắt cô biến mất, một lần nữa đứng lên đi vào văn phòng.

“Bác sĩ, có phải chi cần thay đổi thận, thì ba của tôi có thể sống sót không?”

Bác sĩ kinh ngạc nhìn cô gái mang theo kiên cường tươi cười này,

ông nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng đuổi theo phía sau Tô Noãn, gắt gao bóp chặt cổ tay cô, yêu cầu cô thu hồi câu hỏi liều mạng như vậy.

Cô làm sao có thể quên thận, chẳng lẽ cô không biết cô sẽ mất mạng sao?

Lục Cảnh Hoảng mặt lạnh lùng, còn muốn ngăn cản, Tô Noãn lại thái độ kiên định nhìn thẳng ánh mắt không thể bình tĩnh của anh: “Em không thể trơ mắt nhìn ba chết đi, nếu thận của em có thể cứu ba, em nguyện ý hiến một quả thận cho ông, hướng chi, không phải bác sĩ đã nói, không phải lấy 100%, có lẽ em sẽ không có việc gì đâu?”

Chương 71: Lão già cổ quái

“Ai không nhận ra cô a, tôi dám nói người trong quân khu chúng tôi đều biết cô, toàn bộ đội chí ít có 1/3 người đều biết cô, cô không phải là con dâu nhỏ của tham mưu trưởng của quân khu chúng tôi sao?”

Tô Noãn nhất thời mờ mịt, nghi hoặc nhìn vị quan quân này, cho dù là có nghe nói tới xì căng đan, nhìn thấy ảnh chụp trên báo chí, cũng không thể lập tức liền nhận ra cô, quân nhân có mắt nhìn rất tốt, nhưng chưa từng nghe qua nhãn lực cũng tốt như vậy.

Quan quân nhìn bộ dạng vô cùng buồn bực của Tô Noãn, cười cười, nói chuyện với lính gác cửa, liền chủ động yêu cầu dẫn Tô Noãn vào, Tô Noãn không có cự tuyệt cơ hội tốt như vậy, khoát túi xách lên, gắt gao đuổi theo.

Tô Noãn đi theo rẽ vào một khúc quanh, liền nhìn thấy doanh trại to lớn cùng chiếc xe chiến thuật, xe công trình và xe vận tải đồ chỉnh tề bên cạnh, đều có cùng màu ô liu, nhìn qua khí thế to lớn mạnh mẽ.

Thình thoảng còn có quân nhân một thân cao lớn mặc đồ rằn ri đi ngang qua, tự nhiên cũng không còn keo kiệt nhìn về phía Tô Noãn vài lần, Tô Noãn xấu hổ mím chặt môi, cô tuyệt không cho rằng mị lực của mình bắn ra bốn phía, mê đảo một đám binh lính.

Quan quân đi một bên dẫn đường cười ha ha nhìn Tô Noãn quần bách, vô cùng khéo hiểu lòng người quan tâm: “Có phải cô tò mò tại sao có nhiều người nhìn cô như vậy hay không?”

Tô Noãn khẽ trợn to đôi mắt phượng hẹp dài, ánh mắt trong suốt vô

cùng tò mò, nhưng không có vội vàng bắt lấy người ta hỏi, quan quân cười cười, dừng bước lại, bỗng nhiên nâng tay chỉ về một phía: “Ảnh chụp được dán nhiều như vậy, cô nói xem chúng tôi ở đây còn có ai có thể không nhận ra cô chứ?”

Ánh mắt Tô Noãn hướng thẳng về phía trước, theo ngón tay của quan quân quay đầu nhìn lại, là hình ảnh phóng đại được thông báo bên cửa, bên cạnh còn có vài tấm ảnh nhỏ, Tô Noãn thấy không rõ lắm, nheo mắt lại đồng thời bước tới hai bước.

Bên trên cửa sổ cũ kỹ dán thông báo vốn nghiêm túc, rành rành là vài tấm hình, trong tấm hình là người Tô Noãn tự nhiên quen thuộc, không phải là hình ảnh cô cùng Lục Cảnh Hoằng tay cầm tay lộ ra nhẵn cưới hay sao.

Cô tiếp tục nhìn xuống phía dưới bức ảnh nhìn thấy một cái tiêu đề: trai tài gái sắc, tình yêu đầu tiên.

Tám chữ mạnh mẽ có lực, mỗi một nét bút đều nói lên hết tâm tình thoải mái của người viết, Tô Noãn nhìn mấy chữ kia, nội tâm lặng lẽ kêu rên, bùng trán nhất thời im lặng, thậm chí cô còn nhìn thấy phía dưới một bài tuyên bố khác: Về việc chính uỷ Thẩm Mậu Xí nói xấu con trai của tham mưu trưởng Lục Tranh Vành tiến hành xin lỗi, đặc biệt thông báo thanh minh ở đây?

“Có phải cảm thấy rất giật mình không, nói thật chúng tôi lúc đó đột nhiên nhìn thấy cái này cũng kinh ngạc không ngừng, bu quanh ở đây xem ước chừng hơn nửa canh giờ.”

Tô Noãn không biết nên trả lời câu hỏi như thế nào, cũng lấy tay không để lại dấu vết che từ lỗ mũi xuống, tên quan quân kia cũng đi đến bên cạnh cô, ngẩng đầu hứng thú nhìn mấy tấm ảnh kia.

“Trong quân đội các anh cho phép dán ảnh như vậy sao? Tôi cho là ban thanh tra kỷ luật nhìn thấy hẳn là sẽ phải xé đi, sau đó xử phạt người dán ảnh bậy bạ, từ việc này cho thấy, người này quả là không thành thực.”

Tô Noãn rút cuộc nhin không được oán hận, ngữ khí có chút nghiêng rằng nghiêng lợi, quan quân chỉ là đưa tay nắm thành quyền, đặt ở bên miệng cười khụ một tiếng, hai cánh tay khoanh lại, hồi phục quan sát Tô Noãn: “Trong bộ đội này cũng chú ý tới khái niệm bỏ cũ lập mới, đến nỗi ảnh chụp này ban thanh tra kỷ luật cũng mặc kệ, cũng phải xem là ai dán lên, quy cũ là chết, thuận người là sống, khó có được trường hợp ngoại lệ làm cho cuộc sống bình thản của chúng tôi gia tăng niềm vui.”

Tô Noãn nhìn vị quan quân tràn đầy cảm khái bên cạnh này, chú ý tới phù hiệu đeo tay trên quân trang của anh ta, chức vụ chính là cấp bậc thiếu tá, Tô Noãn không hiểu rõ lắm chuyện trong quân đội, nhưng cũng đoán được vị quan quân dẫn đường giúp mình này chức vụ không thấp.

Chú ý thấy ánh mắt đánh giá của Tô Noãn, quan quân nhìn về phía Tô Noãn, ha ha nói: “Thời gian không còn sớm, tôi còn dẫn cô đi tìm người, nếu để cho các người không gặp nhau, tôi thế nhưng không đúng rồi.”

Tô Noãn gật gật đầu, lên tiếng “Được”, rồi đi theo vào trong, nhưng mà đi tới một nửa vị quan quân tốt bụng này lại tạm thời bị có việc gọi đi, trước khi đi anh cũng không quên chỉ đường cho Tô Noãn: “Đi thẳng theo con đường này, đến một ngã ba quẹo phải cô sẽ thấy một toà nhà, Cù phó tổng tham mưu trưởng hẳn là đang ở đó.”

“Cám ơn.”

Tô Noãn cùng quan quân tạm biệt liền đi thẳng về phía trước, khi đi ngang qua một cái sân thể dục thì cô nhìn thấy binh lính đang tập luyện, hình ảnh những anh hùng kiên cường bất khuất kia làm cô nhin không được đưa tay lấy máy ảnh trong túi xách ra, muốn chụp những hình ảnh tràn đầy dã tính cùng chính trực kia.

Tô Noãn nheo lại một con mắt, một con mắt khác nhìn ống kính, vừa định ấn xuống nút bấm, trước ống kính đột nhiên tối sầm, chặn lại góc độ chuẩn phong cảnh sân thể dục mà cô đã lấy, tiếp theo bên tai vang lên thanh âm cương trực công chính: “Đồng chí, thật ngại, chúng tôi không cho phép chụp hình ở đây.”

Phản ứng đầu tiên của Tô Noãn chính là đem máy ảnh nắm chắc, hướng vào trong lòng giấu đi, ngẩng đầu nhìn chiến sĩ còn trẻ tuổi trước mắt, ngượng ngập cười một chút: “Tôi không biết có quy định này, ngại quá.”

Tô Noãn nói xong liền định chạy lấy người, vị chiến sĩ trẻ kia bỗng nhiên giống như tỉnh ngộ nga một tiếng, hai bước đuổi theo Tô Noãn, trên khuôn mặt đen là vui mừng mà lịch sự cười, thật ra khiến cho Tô Noãn hiểu nhìn chăm chăm cậu ta.

“Hắc! Đồng chí, tại sao cô không nói cô là con dâu của Lục tham mưu trưởng, trách tôi không có liếc mắt một cái liền nhận ra, cô muốn chụp thì cứ chụp đi, bất quá đừng đem những ảnh chụp này lưu truyền ra ngoài thôi.”

“Hả?”

Tô Noãn kinh ngạc khẽ nhếch miệng, rõ ràng tiêu hoá không được lời chiến sĩ nói, con dâu Lục tham mưu trưởng? Cô giơ lên một ngón tay, chỉ vào chính mình, thử dò xét hỏi: “Con dâu Lục tham mưu trưởng? Cậu nhận lầm người rồi.”

“Làm sao có thể nhận lầm chứ, cô không phải là thiên kiêu của Cù phó tổng tham mưu trưởng sao, con dâu nhỏ của Lục tham mưu trưởng của quân khu chúng tôi nha, kìa, tấm hình bên kia cũng viết rành rành ra đấy!”

Vị chiến sĩ trẻ có chút nóng nảy, vì chứng minh lời nói của mình là thật, dùng cằm chỉ chỉ thông báo bên cửa sổ xa xa, một đôi mắt sắc bén sau nhiều năm huấn luyện nhìn chằm chằm Tô Noãn: “Cô tới tìm Lục tham mưu trưởng sao? Nếu không, tôi dẫn đường giúp cô.”

Nhìn vị chiến sĩ trẻ tinh thần nhiệt tình, Tô Noãn thật lo lắng anh ta thực sự dẫn mình tới trước mặt Lục tham mưu trưởng, không cần phải đi suy đoán nhiều, cô đã hiểu Lục tham mưu trưởng chính là ba của Lục Cảnh Hoảng.

Cô còn chưa có chuẩn bị tốt đi đối mặt với gia trưởng Lục gia, còn lại là đang nháo nhào xảy ra vụ truyền miệng xì căng đan lớn như vậy, cô nghĩ, không chừng Lục tham mưu trưởng cũng rất không mong đợi nhìn thấy người phụ nữ đã huỷ đi danh dự của con ông là cô đây.

“Không cần, tôi chợt nhớ ra có chút chuyện muốn làm, tôi đi trước đây, tạm biệt.”

Tô Noãn một phen tìm từ uyển chuyển từ chối, sau đó cũng không quay đầu lại tùy ý tìm con đường khác đi, vừa bước đi nhanh vừa từ trong túi xách lấy ra cái mũ đội ở trên đầu, che hơn phân nửa khuôn mặt.

Ước chừng đi được một lát, xác định phía sau không có ai đi theo, Tô Noãn mới thay đổi bước chân, sau đó nhẹ nhàng thở ra, muốn đem máy ảnh bỏ vào trong túi xách, lại trong lúc vô tình nhìn thấy đôi chim uyên ương trong hồ nhân tạo ven đường.

Cô lớn như vậy, trừ bỏ trên ti vi, vẫn là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy hình dáng thật sự của chim uyên ương, thuận tiện giờ máy ảnh lên trước mặt, rồi lại nghe được một đạo thanh âm già nua đã có lực: “Cô đang ở đây chụp ảnh những đôi chim uyên ương này sao?”

Thanh âm nghe vào có chút không giận tự nhiên có sức chấn động, điều này làm cho Tô Noãn sợ tới mức thiếu chút nữa ném máy ảnh trong tay xuống, cô cảm giác mình đã bị quản sự phát hiện, bộ dáng nháy mắt cứng lại, hơn nữa nhanh chóng nhảy qua bên cạnh một bước.

Đang cầm máy chụp quý báu, Tô Noãn về mặt địa phương nhìn lại, bên cạnh chỗ đứng vừa rồi của cô, có một lão già hai tay khoác sau lưng mặc áo ba đờ xuy quân đội cũng đang nghi hoặc nhìn sắc mặt tái nhợt của cô.

Một đôi mắt tinh nhuệ của lão già quan sát Tô Noãn một chút, trên khuôn mặt kiên cường ngăm đen, là vẻ mặt tùy ý, tầm mắt tự động liếc về phía máy ảnh bảo bối trong tay Tô Noãn, hoàn toàn không có hù được người tự giác xin lỗi.

Tô Noãn tiếp nhận lão già nhìn chăm chăm vào máy ảnh của cô không thả, trong lòng cả kinh, hiểu rõ, vội ôm vào cười xin lỗi làm lành: “Rất xin lỗi, con biết nơi này không cho chụp hình lung tung, nhưng con chỉ muốn chụp chim uyên ương, không muốn chụp người, nếu ông không tin, có thể tới nhìn màn hình một chút.”

Tô Noãn nói lời này là vì bất quá chứng minh trong sạch của mình, như thế nào cũng không nghĩ tới vị lão già tóc trắng xóa nhìn qua nghiêm túc này sẽ thật sự thông thả đi tới, sau đó ghé đầu vào xem máy chụp hình của cô, nhìn thấy cô giật mình sững sờ, nhú mào: “Không phải cho ta xem sao? Sao còn dùng tay che đây, chẳng lẽ cô

thật sự chính là kẻ địch trà trộn vào trong quân đội của chúng tôi, đến đánh cắp quân sự bí mật của chúng tôi?”

Tô Noãn đối mặt với lão già trũng lõn con mắt như hổ này, dờ khóc dờ cười, cô còn chưa có khả năng trở thành đặc vụ, đi đánh cắp cơ mật đâu, trong lòng ngẫm nghĩ, vẫn là không tình nguyện giao ra máy ảnh trên tay.

Rất ít nhiếp ảnh gia nguyện ý đem máy ảnh của mình cho người khác mượn chơi, Tô Noãn nhìn lão già vẻ mặt mới lạ trên dưới trái phải lẫn qua lộn lại ngẫm nghĩ máy ảnh của cô, mở miệng muốn dạy ông cách chụp thế nào, lại bị lão già trợn mắt: “Thế nào, lo lắng tôi làm hư máy ảnh của cô sao? Tôi không phải là con báo đất (quê mùa) cái gì cũng đều không hiểu, chỉ là nhìn thấy vật mới lạ này của cô nên muốn xem, cô bé, sao lại nhỏ mọn như vậy.”

“Con...”

Tô Noãn có dũng khí ngậm bồ hòn làm ngọt, có nỗi khổ nói không nên lời cảm giác vô lực, lão già hiên ngang cầm lấy máy ảnh của cô hưng trí nghiên cứu một lúc lâu, không có ý trả lại.

Tô Noãn đã bỏ đi ý khuyên nhủ, chỉ cần cô vừa có xu thế mở miệng, lão già dường như liền có cảm ứng, ngẩng đầu trũng mắt liếc cô một cái, Tô Noãn liền ảm ức ngậm miệng lại, cô ngoan ngoãn đứng ở một bên, trong lòng mặc niệm: tôn trọng người già.

Một lúc lâu, lão già mới chậm rãi đem máy ảnh trả lại cho Tô Noãn, Tô Noãn âm thầm thở phào một cái, rất nhanh đón lấy, sợ lão già lại đổi ý, mà lão già chỉ là rũ xuống trũng mắt, thỉnh thoảng ngó máy ảnh của cô một cái.

“Kỹ thuật chụp ảnh của cô thế nào? Là chuyên nghiệp, hay là nghiệp

đur chơi đùa một chút?”

Tô Noãn lau chùi ống kính, nghe thấy câu hỏi của lão già, liền lễ phép trả lời ngay: “Con đã tốt nghiệp khoá chụp ảnh chuyên nghiệp, không thể nói là rất chuyên nghiệp, nhưng so với nghiệp dư khá hơn một chút.”

Lão già nghe xong lời này, mày rậm nhướng lên, hai tay chấp ra phía sau lưng, tư thế đang đứng xoay người ngẩng đầu uốn ngực ra, nhưng chỉ cần nhìn kỹ, có thể phát hiện khoé mắt dư quang của ông vẫn luôn dừng ở máy ảnh trong tay Tô Noãn.

“Lại nói, lâu rồi con cũng không có chụp hình, cũng không biết có còn chụp đẹp như trước hay không nữa.”

Chương 72: Lục tham mưu trưởng?!

Tô Noãn khoé mắt giật giật, nhìn bộ dạng khí thế hăng hái của lão già, kéo nhẹ khoé miệng, coi như là đáp lại lời nói của lão già kia, cô nhìn nhìn bốn phía xung quanh, liền định rời đi tìm Cù Dịch Minh.

“Ta nói tại sao cô chụp được một nửa rồi lại không chụp? Là chê lão già ta ở đây cản trở chuyện của cô sao?”

Tô Noãn bước chân rời đi bị tiếng hét điên cuồng giống như rít gào từ phía sau truyền đến làm cả kinh run lên, cô che che trái tim không ngừng đập nhanh, xoay người lại, liền nhìn thấy hai hàng lông mi hoa râm của lão già nheo lại, chấp tay sau đích hướng về phía cô nói lầm bầm.

“Lão gia gia, nếu nơi này không cho chụp hình, thì con sẽ không chụp.”

Tô Noãn không chú ý tới lão già nhất thời đen mặt, có lẽ bởi vì bản thân của ông đã có màu da ngăm đen, cho nên lúc này dù giận tái mặt, bất quá cũng chỉ là oan ức lau đi bụi bám nơi đáy nôi, tuyệt không dễ thấy.

“Thời gian không còn sớm, con đi trước đây, tạm biệt.”

Tô Noãn cung kính cúi mình vái chào, hướng lão già rầu rĩ không vui mỉm cười một chút, liền ôm túi xách của mình, cầm máy chụp hình chuẩn bị rời đi, lão già ngược lại bị bức ép đến bộ dạng nóng nảy, nổi giận đùng đùng rống một tiếng sư tử: “Ai nói ở đây không cho

chụp, nếu không cho chụp, vậy những hình ảnh quân đội trên báo là ở đâu ra?”

Tô Noãn quay đầu lại quan sát lão già mặt đen đỏ lên này, thật sự không rõ ràng lắm rồi cuộc mình làm sao trêu chọc ông, như thế nào cảm giác bộ dạng lão già rất mất hứng, có vẻ như từ sau khi gặp được cô thì lòng mới đầy cảm phẫn như vậy.

“Lão gia gia, có phải là con làm gì cho Ngài mất hứng không? Con không có quấy rầy Ngài, Ngài đừng nóng giận, thân thể bị chọc tức không tốt, về phần chụp hình, vừa rồi có cậu chiến sĩ trẻ nhắc nhở con, là con nhất thời hứng thú nên quên mất.”

Tô Noãn tận lực thả mềm giọng điệu của mình, trong lòng mặc niệm “Lão già yêu quý, phẩm chất xã hội tốt”, sau đó thật sự xoay người lại muốn đi, trời đã dần dần tối, nếu tiếp tục trì hoãn nữa, chỉ sợ sẽ bỏ lỡ gặp mặt Cù Dịch Minh.

“Ta nói có thể chụp là có thể chụp, không phải là chụp mấy con chim uyên ương hoang dã kia sao, chẳng lẽ còn phải buộc cô đi chấp nhận hay sao? Quay lại cho ta!”

Lão già quân lệnh nghiêm khắc làm cho Tô Noãn đau đầu ca thán, cô hôm nay trước khi ra cửa đã quên coi ngày, tra rõ xem hôm nay rồi cuộc có thích hợp đưa túi văn kiện hay không, hiển nhiên, cùng lão già ngoan cố này dây dưa là sai lầm của cô.

“Vậy ngài muốn thế nào? Cứ nói rõ một lần đi.”

Tô Noãn ngoài cười nhưng trong không cười quay đầu lại, cô trực tiếp nói rõ ý khiến cho sắc mặt của lão già nhất thời quẩn bách, có chút bị một câu đâm trúng suy nghĩ trong lòng mình chợt dạ, ho khan một tiếng, lại lập tức như là đúng lý hợp tình chỉ vào những đôi chim

uyên ương kia: “Nhìn mấy con chim uyên ương hoang dã kia xem, bộ dạng thực đẹp, nếu thích thì chụp nhiều nhiều vào đi, cũng không phải là ở đâu cũng có loại chim uyên ương này.”

Lão già len lén liếc mắt nhìn Tô Noãn có chút không yên lòng, phát hiện mình lại bị một con nhóc xinh đẹp không để mắt đến, mặt đen có chút không nhìn được, không quên hắng giọng khiển trách: “Ta nói con nhóc nhà ngươi như thế nào như người mất hồn, trạng thái tinh thần của cô như vậy, nếu là ở trong quân đội của tôi, sớm đã bị ta gọi ra ngoài tập luyện một mình rồi, quân đội chúng ta cũng có thể đào tạo cô!”

Tô Noãn trong lòng sốt ruột muốn gặp Cù Dịch Minh thừa chuyện, nghe thấy lời nói của lão già, ánh mắt nhìn quân nhân tốp năm tốp ba đi tới đi lui phía xa xa, ngoài miệng cũng không chút chú ý trả lời một câu: “Tại sao ông không nói có thể đào tạo người ngồi trong ngục giam?”

Lời này là Tô Noãn vô tình nói ra, lão già nghe thấy giống như là châm chọc lời ông nói, lão già nặng nề hừ một tiếng, mặt cũng càng đen thêm, Tô Noãn thế nhưng hoàn toàn không có liếc ông lấy một cái, điều này cũng làm cho ông phát tác trở nên không vui.

Lão già thật ra thì cũng cảm giác được mình bức rức, chính mình ở độ tuổi này rồi, còn không có ai dám đại bất kính với mình như vậy, kết quả ngày hôm nay bị một nha đầu đem buồn bực cả đời này của ông đổ thêm vào, đáng giận nhất chính là, ông vẫn không thể đem cô thành ra cái dạng gì!

Nói đến ông không thể đem cô thành ra cái dạng gì, nguyên nhân tự nhiên ở chỗ... Lão già ngang ngược mấy lần cầm lấy máy ảnh trong tay ở trước ngực, sau đó theo ánh mắt Tô Noãn nhìn binh lính đi tới đi lui cách đó không xa, tiếp cận tò mò: “Cô nhóc, đang nhìn cái gì

đấy? Cô muốn tìm bọn họ chụp ảnh sao? Ta nói cô tuổi còn nhỏ chưa từng trải, muốn chụp phong thái quân nhân, tự nhiên nên tìm người thành thực ổn trọng, anh hùng trải qua sống chết bách chiến...”

“Ngài hiểu lầm rồi, con không muốn chụp hình ai hết, con chỉ nhìn thôi, xem coi có người con muốn tìm đi ngang qua không, nếu bây giờ Ngài không ngăn cản con, con nghĩ con lập tức có thể đi tìm ông ấy.”

Tô Noãn hào sảng một phen không che dấu oán trách, làm cho lão già rầu rĩ không vui, trong lòng nghĩ nghĩ, thì ra là trách ta làm cho cô chậm trễ đi tìm người, một lão già như ta, nói chuyện cũng không biết cách uyển chuyển một chút, là nhìn ta dễ khi dễ sao?

Lão già như có suy nghĩ gì ngấm nghĩa Tô Noãn cùng máy ảnh vài lần, nhưng thật ra ý đồ rất rõ ràng, nhưng mà ngại mặt mũi nên không nói thẳng, liền vẫn lựa chọn áp dụng phương thức quanh co từng bước, kết quả Tô Noãn căn bản không để ý suy đoán thêm gì nữa.

Khi Tô Noãn ở nơi này ngó lơ lão già, trong lòng cực kỳ khó chịu, bọc lại áo quân phục ba đờ xuy đầy cộm khoác trên người, nhượng mảy nhìn khuôn mặt bị chiếc nón che khuất hé ra của Tô Noãn, ho khan vài tiếng nói: “Coi như cô lập tức đi tìm, cũng không tìm được người, một nhóm người vào lúc này trên căn bản đang ở cùng một nơi nghe lãnh đạo chính uỷ trung ương giảng huấn, chẳng thà ở đây chụp phong cảnh, nghỉ ngơi một lát.”

Tô Noãn nghe lời nói nhàn nhã bình chân như vại của lão già này, biết Cù Dịch Minh còn bận rộn, liền cũng không gấp gáp như vậy nữa, ngược lại ngảnh đầu nhìn trên dưới đánh giá nhân vật nhìn giống như cấp bậc nguyên lão trong quân đội này: “Vậy làm sao ông

còn đứng ở đây?”

Nhìn xem ngay cả từ “Ngài” cũng biến mất, lão già vô vị mấp máy miệng, nhìn cái nha đầu không biết phân biệt lớn nhỏ này, cũng không vội phát câu, hừ nhẹ liếc mắt nhìn Tô Noãn: “Ta tại sao không thể đứng ở đây? Nơi này chỗ nào mà ta không thể đứng, cô nhóc tuổi còn nhỏ, liền học được hai lỗ mũi nhìn người rồi hả?”

Tô Noãn nghĩ thầm, dùng lỗ mũi nhìn người hẳn chính là Ngài đi? Lời này Tô Noãn biết trăm triệu lần không thể nói ra, cô đoán rằng lão già này không chừng là quân nhân về hưu trong bộ đội, bằng không không nên thành thói tản bộ khắp nơi như vậy, mà là nên tập trung ngồi trong hội trường nghe Cù Dịch Minh diễn thuyết.

Tô Noãn không có việc gì nhìn quanh một vòng chung quanh, lực chú ý lại bị một đôi chim uyên ương trong hồ hấp dẫn, cô liếc mắt nhìn lão già bên cạnh đúng là có chút âm hồn bất tán, quyết định tạm thời xem nhẹ ông ta, đi vài bước tới bên hồ, giơ lên máy ảnh.

“Cô chụp ảnh tại sao không chọn một vài phong cảnh, cứ như vậy tùy tiện chụp sao?”

“Con chỉ là chụp cho mình xem, nên không có chú ý nhiều như vậy.”

Tô Noãn nói xong liền đề xuống nút bấm, răng rắc một tiếng, trên màn hình dừng lại một màn trên mặt hồ, cô cúi đầu nhìn mấy lần, khoé miệng uốn lên, vừa mới định chụp thêm nhiều tấm nữa, lão già vốn yên lặng lại đột nhiên mở miệng: “Ta biết xung quanh hồ này có phong cảnh nào đẹp, dù sao ta nhàn rồi không có việc gì làm, nên dẫn đường cho cô.”

Lão già chủ động xin đi giết giặc, làm cho Tô Noãn hồ nghi nhìn về phía ông, lão già thái độ trước sau hơn kém một trời một vực, mới

vừa còn vênh mặt hất hàm sai khiến, lúc này liền ân cần như vậy, làm cho cô không muốn hiểu sai cũng không được.

Vì thế Tô Noãn định cự tuyệt ý tốt của lão già, chỉ là lời vừa đến bên miệng, cô liền trông thấy cách đó không xa có mấy cỗ xe tăng cùng xe cơ giới trang bị nặng, nhất thời tâm tình kích động dâng trào, đáy mắt hiện lên vẻ kinh sợ vui sướng.

“Muốn chụp cái đó?”

Tô Noãn nhìn phương hướng ngón tay lão già chỉ, nặng nề mà gật đầu, không cách nào che giấu thiên tính ngây thơ, đôi mắt như thế nào cũng không chịu rời khỏi những trang bị hoàn mỹ trước mắt này, cô còn chưa có chụp qua xe tăng đâu.

“Thật ra là... Những trang bị này không phải để cho người ta chụp... Nếu như bị bắt được chịu trừng phạt cũng không phải nhẹ.”

Lão già ra vẻ trầm tư cau mày, khoé mắt thỉnh thoảng liếc về phía Tô Noãn, quan sát phản ứng của Tô Noãn, đợi Tô Noãn hé miệng muốn nói cái gì đó liền đi trước một bước nói tiếp: “Bất quá may mắn cô gặp ta, nếu thật muốn chụp, ta đây liền dẫn cô đi qua đó chụp.”

Tô Noãn vốn muốn nói quên đi, không chụp nữa, vừa nghe lão già nói xong trong lòng bất giác ngửa ngáy, nhất là nhìn thấy bộ dạng tràn đầy tin tưởng của lão già kia, Tô Noãn càng thêm tin tưởng tính chân thật trong lời nói của lão già, không khỏi thản nhiên gật đầu cười một cái: “Vậy làm phiền Ngài, con chụp vài tấm sẽ đi, sẽ không liên lụy Ngài.”

Lão già nghe Tô Noãn lễ phép nói xong, miễn cưỡng kiềm chế chính mình không cần đem sự hài lòng trong lòng lộ ra bên ngoài, trên vẻ mặt ngăm đen nghiêm túc, gật đầu, chấp tay sau đít, liền đi về phía

mấy chiếc xe tăng đang đổ.

— — —

Mười phút sau.

“Nhóc con, cái tư thế này thế nào? Vẫn là tương đối khá chứ?”

“Nhóc con, dám chụp hình các cô cũng không có dạy người ta cách bày tư thế sao? Làm sao cô cái gì cũng không biết thế?”

“Nhóc con, tấm này nhớ đặc tả khuôn mặt ta nhé!”

Tô Noãn đứng trước xe tăng, trên cổ đeo máy chụp hình, hai tay cầm ở thắt lưng, ngẩng đầu nhìn lão già bày đủ loại tư thế ngồi trên xe tăng, hướng lên trời trung ra một cái xem thường, cô nên nghĩ tới là chuyện như vậy!

Nói là dẫn đường giới thiệu cho cô là giả, bản thân mình muốn chụp ảnh mới là thật, Tô Noãn không nghĩ tới chính mình lại gặp phải một lão già nói chuyện không đâu vào đâu như thế, huyết thái dương thỉnh thoảng nháy lên.

Ánh mắt nhìn cảnh sắc nơi khác, lỗi tại Tô Noãn sắp bị mài thành kén, cô giơ máy ảnh lên, hướng về phía lão già ngồi trên xe tăng liên tục bấm vài cái, sau đó buông máy ảnh ra, tùy ý bẹt bẹt miệng: “Ảnh chụp đều đẹp lắm.”

Lão già hiển nhiên đối với tốc độ của Tô Noãn như vậy cảm thấy kinh ngạc cùng không tin, ông mặc dù vẫn còn tính trẻ con nhưng trời sinh có một đôi mắt sắc bén, tự nhiên vừa cúi đầu liền nhìn thấy vẻ mặt qua loa giống như không hờn không giận của Tô Noãn, cũng hiểu được tại sao Tô Noãn ầm ức.

“Nhóc con, làm sao mà nội tâm lại nhỏ mọn như vậy! Ta đã nói rồi cho cô thử ánh sáng, tìm góc độ thích hợp để chụp ảnh, khi nào tìm được góc độ tốt rồi ta sẽ đi xuống, ta cũng không phải là không biết chuyện, làm sao sẽ liều chết mà ở lý một chỗ không đi xuống.”

Tô Noãn nhìn chăm chăm lão già hiên ngang lẫm liệt giải thích, trong đầu cô chỉ có mấy chữ: chỉ là vớ vẩn!

Nếu lời này đặt ở 10 phút trước có lẽ còn có lực tin tưởng và nghe theo, hiện tại như vậy nói ra miệng cô chỉ càng thêm cho là cái lão ngoan đồng này xấu xa cùng xảo trá, rõ ràng là gài bẫy cô, cũng không phải chỉ một hai lần!

“Con đã tìm được góc độ chụp hình tốt nhất, cũng không nhọc đến làm phiền ông vẫn cứ đợi ở trước mắt.”

“Vậy trước chụp một tấm cho ta nhìn một chút, nếu thật sự tốt, ta sẽ đi xuống, coi như là giúp cô một việc lớn.”

Tô Noãn khoé mắt bỗng nhúc nhích, vẻ mặt chết lặng nâng lên máy chụp hình, đem lão già bày đủ tư thế tự cho là uy phong ngồi trên xe tăng chụp vài tấm, còn chưa có buông máy ảnh xuống, đã nghe thấy tiếng lão già hỏi: “Đưa máy ảnh cho ta, ta xem hình trước một chút, nếu chụp không đẹp cũng góp chút ý kiến cho cô.”

Tô Noãn mím khoé môi, nội tâm không cam lòng không tình nguyện mà đi qua, đem máy ảnh đưa cho lão già, còn mình thì nhìn về phía quân nhân đi tới lui phía xa xa, sau đó nghe thấy thanh âm của lão già, toàn thể tấm hình này mà nói còn tạm được, còn có thể được thông qua, nhớ rõ trước khi đem rửa ra, trước hết phải cho chút lớp Lyes.”

Lyes? Tô Noãn tò mò quay đầu lại, lão già đã từ trên xe lẳng vô cùng thuần thục nhảy xuống đất, nhìn thấy Tô Noãn vẻ mặt mờ mịt khó hiểu nhìn chăm chăm mình, rồi sau đó Tô Noãn hỏi ra nghi hoặc của mình: “Lyes là gì? Còn có, con có nói muốn đem ảnh chụp rửa ra sao?”

Lão già nghe Tô Noãn nói xong, nhất thời sắc mặt giống như một cái đầm vắng lặng khó coi, trừng mắt nhìn Tô Noãn hừ một tiếng: “Ta bận rộn giúp cô, chẳng lẽ ngay cả tặng ta một tấm hình cũng không được sao? Nói cô tâm tư so với kim châm còn đỡ, một chút cũng không nói sai mà! Lyes? Người trẻ tuổi chụp ảnh các cô không phải đều thích cho một chút Lyes sao?”

Thì ra là PS (photoshop)... trên mặt Tô Noãn hiện đầy vạch đen, đi theo sau lưng lão già chậm rãi đi tới, cho dù cô chỉ nhìn thấy cái ót của lão già, cũng có thể đoán được ông toét miệng cười đến mang tai.

“Đúng rồi, ảnh chụp sau khi rửa xong, thì gửi đến đây, biết ta là ai chứ?”

Lão già đột nhiên dừng bước lại, quay đầu hỏi Tô Noãn, Tô Noãn thành thật lắc đầu, cô thật sự đúng là không biết chuyện trong bộ đội, nhất là một lão quan quân về hưu, ánh mắt của cô dừng trên quân phục ba đờ xuy của lão già.

Nếu như cách ăn mặc của ông giống với quân trang vị thiếu tá dẫn cô vào đầu tiên, cô có thể thông qua nhìn phù hiệu đeo tay đoán được thân phận của ông cao thấp thế nào, thế nhưng chỉ một cái quân phục ba đờ xuy lại không đủ cung cấp được bất kỳ tung tích gì.

Lão già thấy Tô Noãn thật sự không biết ông, có một chút không vui, nhưng ngẫm lại con nhóc nhà người ta chưa từng gặp mặt qua, cũng

khó trách không nhận ra ông, thanh thanh giọng nói của mình, nhưng mày liếc xéo Tô Noãn: “Thật ra thì ta cũng không phải là nhân vật to lớn gì...”

Tô Noãn tán đồng gật đầu một cái, ừ, không phải lớn, chỉ là một lão binh sau khi về hưu được tôn kính.

“Chỉ thuận tiện vì quân đội đưa ra một ít chủ kiến...”

Lão già này còn chưa có nói ra danh tính của mình, Tô Noãn vốn bình tĩnh nghe ông nói chuyện thì khuôn mặt hoảng hốt thất thố kêu lên một tiếng sợ hãi, sau đó hoảng hốt muốn cất bước bỏ chạy, lại bị lão già một phen giữ chặt: “Hốt ha hốt hoảng làm cái gì, ta đang nói chuyện với cô tại sao không chú ý nghe, cố ý chọc giận lão đầu tử ta sao?”

Tô Noãn cũng là nhìn thẳng chằm chằm phía sau lưng lão già, một đôi mắt phượng hoảng sợ đến sắp rì ra tơ máu, cô vừa định nói cho lão già biết xảy ra chuyện gì, một đạo tiếng chó sủa hung ác trực tiếp cho ra câu trả lời.

Lão già men theo ánh mắt sợ hãi của Tô Noãn nhìn lại, liền nhìn thấy một con chó săn cả người đen như mực, diện mạo hung ác vốn đang lấy tốc độ thật nhanh hướng tới bọn họ, nghe tiếng trợn mắt lộ ra ánh mắt hung tàn.

Lão già gắt gao nhìn chằm chằm con chó dữ lao nhanh đến trước mặt, hai chân hướng bên cạnh một bước, ngồi chồm hổm tạo thế tấn công, hai bàn tay to chuẩn xác nắm lấy hai cái đuôi của con chó săn đang nhào lên, sau đó ở bên cạnh hồ nhân tạo xảy ra tình huống người chó đại chiến kịch liệt.

Tô Noãn từ nhỏ sợ chó, ngay cả con chó lông xù nhỏ bé cũng sợ,

huống chi hiện tại là con chó săn to lớn hung ác, nhìn thấy lão già cùng chó săn ra sức vật lộn, mới vừa phát hiện lão già chiếm thế thượng phong, thân hình lão già lại nhoáng lên một cái, cả người hụt chân, rơi vào hồ nước nhân tạo bên cạnh.

“Rầm rầm!”

Trong hồ bọt nước bắn tung toé, ngay cả giày Tô Noãn cũng bị văng ướt, cô vội vàng đi về phía hồ ngồi xổm xuống, vừa đưa tay kéo lão già, vừa muốn hô cứu mạng, lại nghe được có người so với cô tiếng kêu còn thê lương hơn.

“Tham mưu trưởng!”

“Có ai không, tham mưu trưởng rơi xuống hồ rồi!”

Tham mưu trưởng? Tô Noãn cúi đầu xem một chút bọt khí mặt hồ bốc lên, trong não lướt qua một cái tên: Lục lão gia!

Chương 73: Lão già dở hơi

Tô Noãn hoàn toàn không có cách nào tỉnh lại từ trong khiếp sợ trước mắt này, cô ngồi ở đây nhìn đám binh lính từ bốn phương tám hướng lục đục kéo lại, đều là vừa cởi quân trang, vừa chạy tới bên hồ.

Hai mươi mấy năm qua, cộng lại cũng không có nhìn thấy qua nhiều quân nhân như lúc này, tầm nhìn của Tô Noãn rất nhanh đã bị một mảng lớn màu ô liu vây quanh, càng ngày càng có nhiều chiến sĩ vây quanh phạm vi hồ.

Trời đông giá rét lạnh thấu xương đã có không ít chiến sĩ liên tục nhảy vào trong hồ nhân tạo, Tô Noãn nhìn tình huống trong hồ, cô cúi thấp người nằm bên thành bờ hồ, buồn bực khi cùng lão già đầu khẩu đã bị lo lắng thay thế.

Vị trí mặt hồ nơi lão già té xuống một mảnh im ắng, không ít chiến sĩ nhảy xuống nước cứu người đều nín thở lặn xuống hồ xem xét kỹ, cũng đều không có thu hoạch gì, Tô Noãn ngón tay gắt gao giữ chặt máy ảnh, nói không rõ là sợ hãi hay còn là áy náy. Nếu lão già người... Không, hiện tại cô hẳn nên gọi ông là Lục tham mưu trưởng, nếu ông thật sự xảy ra chuyện gì, cô làm như thế nào đối mặt Lục Cảnh Hoảng đây?

“Nha đầu, trời lạnh như thế sao nằm úp sấp trên mặt đất, mau đứng lên!”

Tô Noãn nghe tiếng quay đầu lại, lướt qua những cái chân dài trong quân phục màu xanh lá cây chạy qua lại, liền nhìn thấy trước mặt

một nhóm người chức vụ cao đi tới bên hồ, xông pha đi đầu chính là Cù Dịch Minh cấp bậc thượng tướng, khí chất ôn nhã nhưng cũng không mất uy nghiêm.

“Dịch Minh, đây là con gái của anh ư? Cùng với Hiểu Dĩnh khi còn trẻ một khuôn mẫu đúc ra!”

Tô Noãn từ trên mặt đất, phúi bụi bặm trên người vài cái, một âm thanh tươi cười khoan dung từ ái liền vang lên, không giống với các chiến sĩ trẻ tuổi lòng nóng như lửa đốt, những quân nhân vừa tới này căn bản không có truy cứu chuyện tham mưu trưởng rơi xuống hồ.

Cho dù là nghe thấy thanh âm cố ý thả nhẹ của nhiều chiến hữu, cũng khó che giấu cảm giác uy nghiêm của việc quanh năm suốt tháng trải qua huấn luyện, có lẽ là trong lòng tác quái, cô cũng không phải là con ruột của Cù Dịch Minh, cho nên đối mặt các đồng nghiệp Cù Dịch Minh mới không được tự nhiên như thế.

Tô Noãn nhìn những người quân nhân lớn tuổi sắc mặt trầm ổn mà uy nghiêm này, cô chú ý tới huân chương trên tay của bọn họ, thấp nhất cũng là quân hàm thiếu tướng, mà người đứng bên cạnh Cù Dịch Minh chính là thượng tướng, đang cười tủm tỉm nhìn cô.

“Ừ, nha đầu, lại đây chào hỏi Lâm bá bá cùng các vị thúc thúc đi.”

Cù Dịch Minh ánh mắt ôn hoà nhìn cô, cánh tay hướng về phía cô vẫy vẫy, Tô Noãn liếc mắt nhìn động tĩnh trong hồ, mới hướng vị trưởng bối đang âm thầm đánh giá cô cúi mình vái chào, lễ phép thăm hỏi: “Lâm bá bá, các vị thúc thúc khoẻ ạ!”

Những vị thúc thúc bá bá kia ha ha gật đầu, vị Lâm bá bá kia thì vỗ bả vai Cù Dịch Minh, ngược lại cười vang nói với lão chiến hữu bên

cạnh: “Lão Cù có phúc lớn a, con gái đều lớn như vậy, nên gả đi thôi!”

Lời nói này một câu hai nghĩa, trong quân khu có ai mà không biết chuyện của tiểu thư Cù gia và con trai út của Lục gia, chỉ là hiện tại thấy một cô nhóc Tô Noãn ở đây nên không tiện vạch trần, coi như đùa giỡn lấy ra nói một chút.

Ánh mắt Tô Noãn một lần nữa đã sớm trở về trong hồ, cho đến khi nhìn thấy Lục lão gia được một chiến sĩ cứu viện khác vớt lên, mới thở phào một cái, đợi khi nghe được tiếng cười ha ha, cũng chỉ là bộ mặt mờ mịt, không biết chuyện gì xảy ra.

“Đúng vậy a, con gái lão Cù nhà anh chính là một đứa con dâu hiếu thuận, anh xem, khi lão Lục rơi vào trong nước, con bé liền bật người nằm úp sấp ở đó chuẩn bị nghĩ cách cứu viện, cam đoan vừa rồi nếu anh không lên tiếng, dám con bé liền nhảy xuống cứu người lắm!”

Tô Noãn học một biết mười, đại khái đoán được bọn họ đang thảo luận chuyện gì, Cù Dịch Minh lại chỉ là thần nhiên cười cười, thần thái thừa thớt bình thường, lời nói ra khi đón nhận đề tài cũng là vân đạm phong khinh: “Con cháu tự có phúc của con cháu, con gái thân thiết chăm sóc trưởng bối là chuyện nên làm, còn chuyện có phải là con dâu hay không, cũng không phải là chuyện chúng ta nói gió chính là mưa.”

Mọi người nghe lời nói không cho là đúng của Cù Dịch Minh, không hện mà cùng sờ sờ mũi, cũng không tiếp tục nhắc tới đề tài này, người biết chuyện cũng rõ ràng chuyện năm đó của Cù gia và Lục gia, hai nhà mặc dù không đến mức làm căng, nhưng cũng không quen thân nữa.

“Ồ?! Đây chính là con dâu nhỏ của nhà Lục lão đầu đây mà? Đáng

dấp có thể so với trong hình xinh hơn nhiều đấy, làm sao lại coi trọng tiểu tử Lục gia kia, lão Cù a, tôi xem hai nhà chúng ta chẳng thà kết thông gia, tiểu tử nhà tôi tuyệt đối không bạc đãi con gái nhà anh đâu!”

Tô Noãn nghe nói như thế lắp bắp kinh hãi, thanh âm này không giống như là được phát ra từ những trưởng bối này, cô nghe thấy tiếng cười thoải mái, vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy một lão già mặc quân trang, cùng với Lục lão gia tuổi tác không cách biệt lắm xuất hiện ở bên hồ.

Lão già vừa đến bên hồ liền hướng trong hồ thăm dò, liền nhanh nhìn thấy Lục lão gia bên bờ hồ, hừ hừ mấy tiếng, ngược lại lập tức cười nói chuyện với mấy vị khác: “Ta nói tham mưu trưởng của chúng ta như thế nào đi WC lâu như vậy, hoá ra là rơi xuống nước mò cá a, à không, còn phải làm phiền người khác đi vớt lão ta, cái mặt già này cũng không biết phải để vào đâu!”

Lão già nói xong mặt mày hớn hở, Tô Noãn có chút xấu hổ, cô có thể hay không nói cho bọn họ biết, Lục lão gia nguyên nhân bởi vì cô mà rơi vào trong hồ, chỉ có thể cứng ngắc nhếch nhếch khoé miệng, kéo ra một nụ cười.

Ngược lại, lão già ném ánh mắt qua trên người Tô Noãn, ánh mắt chột loé, vừa định nói gì đó, một đầu tóc của Lục lão gia nhô lên khỏi bờ, sau đó mọi người chột nghe thấy một tiếng rống: “Ai nuôi con chó vậy, không có mắt như vậy! Gọi người trông nom hậu cần tới cho ta, ta muốn tự mình hỏi hấn, ai cho hấn nuôi chó trong quân đội!”

Tiếng động vốn ồn ào náo nhiệt bên hồ trong nháy mắt trở nên vô cùng im lặng, Tô Noãn quan sát nhìn Lục lão gia giống như chột vật nhưng thật ra tinh thần phấn chấn, rốt cuộc yên tâm, mới vừa thở một hơi, liền bị một tiếng nói của Lục lão gia làm cho sợ tới sắc ngum

nước miếng.

“Con nhóc mới vừa rồi đứng ở bên hồ đi đâu rồi? Sao không thấy? Không thấy nó còn đứng ở đây? Còn không đi tìm cho ta, tìm không thấy người chờ xem ta có đem con chó xảo quyết này đi nấu không!”

Tô Noãn tất nhiên là biết Lục lão gia tìm mình, vài vị trưởng bối bên cạnh cô cũng biết, vì thế ở trước một đám ánh mắt nghi ngờ khó hiểu, Tô Noãn chậm rì rì vạch ra đám người đang vây xem hai bên, đi đến bên cạnh Lục lão gia.

Đang tiến lên trước, Cù Dịch Minh vỗ vỗ lưng cô, ánh mắt hiền từ mỉm cười dịu dàng, không tiếng động cổ vũ cô, ý muốn nói cho cô biết có chuyện gì còn có ông chống đỡ, không cần sợ.

Tô Noãn kìm chế trong lòng không rõ dâng lên chua xót, hướng Cù Dịch Minh trưng ra nụ cười mỉm, cô đối với Cù Dịch Minh là cảm kích, mà cảm kích không thể trở thành lý do để cô buông tha mục tiêu, cô chỉ có thể thẳng tiến, thẳng tiến.

Tô Noãn từ trong khí chất kiên cường và dũng mãnh toả ra từ quân nhân, đi tới trước mặt của Lục lão gia, liền nhìn thấy ông nhất định không chịu đi thay quần áo, cứ như vậy cả người thấm ướt ngồi ở chỗ đám người kia, hiện lên một khuôn mặt đen như Diêm Vương.

Những người khác không rõ tại sao Lục lão gia lại rơi vào trong hồ, Tô Noãn thì biết rất rõ ràng, cô nghĩ Lục lão gia chỉ sợ là giận lây sang cô, chỉ là sau khi Lục lão gia trừng mắt nhìn cô, câu đầu tiên nói ra cũng là: “Hai chân dài của cô chạy nhanh như vậy làm gì, tôi còn chưa có nói cho cô biết tên tuổi cùng địa chỉ cho cô biết đó!”

Tô Noãn cũng biến thành dễ nổi nóng rồi, cô đúng thật là chưa từng gặp qua người già nào như vậy, cô rất tò mò thật ra đây có phải là

Lục lão gia hay không, tính khí của Lục Cảnh Hoằng một chút cũng không có được di truyền từ ba.

Lục lão gia thấy Tô Noãn đứng bất động, âm thầm, huyết áp lại ào ào dâng lên giống như vũ bão, nhìn thấy nhiều người như vậy vây quanh bốn phía, tức giận đến lại giận dữ gầm lên: “Lão tử rơi vào trong hồ có đáng để xem không? Mượn các người một người hai người vây chấn xung quanh, bộ dạng thường thức giống như con khi sao? Thờ ơ đứng nhìn còn tỏ vẻ quan tâm à, vậy lão tử có cần nghênh cổ ra tự vẫn để cảm tạ quần chúng không hả?”

Xung quanh nhanh chóng lan tràn lên một cỗ không khí xấu hổ, các chiến sĩ vốn đang nhìn chằm chằm Lục lão gia đều không hện mà cùng dời đi tầm mắt, tùy tiện nhìn đi nơi khác, chỉ cần là không nhìn Lục lão gia, sợ chọc tới vị đầu óc nóng nảy giống như sư tử này.

Lục lão gia liếc mắt, cuối cùng đảo qua đám chiến sĩ nghe lời này, hừ nhẹ tiếp tục nói: “Thời điểm lão tử ra chiến trường giết giặc, các người cũng còn mặc tả đó! Muốn xem chuyện cười của lão tử, Na Uy!” (‘Na Uy’ đồng nghĩa với noway, có nghĩa là không có cửa đâu). ‘Na Uy?’ Tô Noãn suy tư nheo mắt lại, rất nhanh liền lĩnh ngộ là phát âm hai chữ không chuẩn, có chút đồng tình nhìn đám chiến sĩ đang ngẩng đầu nhìn trời, sau đó một tiếng cười ha ha phá vỡ cục diện bế tắc trước mắt.

Vòng vây vốn chặt tới nước chảy không lọt lập tức rẽ ra một con đường, toàn bộ chiến sĩ nháy mắt nghiêm một cái, giày da khép lại chỉnh tề âm thanh quan quân thật lâu ở cuối chân trời, tư thế quân nhân thẳng đứng cúi chào, sau đó là đồng nhất khẩu hiệu: “Xin chào thủ trưởng!”

Cù Dịch Minh cùng mấy vị quân nhân khác đều gật đầu chào hỏi, vẻ mặt nghiêm túc đang nhìn đến Lục lão gia thờ phì phò cùng với Tô

Noãn sững sờ thì trái lại đều cười ha ha, vị Lâm bá bá kia chấp tay sau đít đi đến gần, cười nhìn Lục lão gia: “Lục lão, không sao chứ? Mọi người vừa nghe ông rơi vào trong nước, ngay cả họp hội nghị cũng không họp mà toàn bộ chạy tới đây.”

“Có thể có chuyện gì chứ, nhớ năm đó ở hai bên bờ sông Trường Giang tôi tùy tiện cũng có thể bơi tới nơi!”

Lục lão gia liều chết sĩ diện đoán chừng là một bí mật mà ai cũng biết, vừa nghe ông nói như thế, những người khác cũng tay nắm lại thành quyền đưa lên miệng ho khan một tiếng, ngược lại mới vừa muốn nhắc đến chuyện cùng Cù gia kết thân thì lão già không nể mặt nói: “Hào hán anh hùng không đề cập tới chuyện năm đó, hiện tại rơi vào trong hồ không leo lên được, cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai của các người!”

Lục lão gia bộ mặt hung dữ trừng to đôi mắt, đang muốn phản bác vài câu, đã bị giấy bút đưa tới ngăn cản, đó là ông mới vừa kêu chiến sĩ đi lấy, ông vì phòng ngừa Tô Noãn quên, quyết định giấy trắng mực đen viết cho rõ ràng!

“Hừ, đại nhân đều rất độ lượng, sao lại cùng tiểu nhân đi so đo chứ!”

Lục lão gia cầm giận nói xong, một phen thô lỗ giật đi giấy bút trong tay chiến sĩ, bắt đầu vùi đầu tỉ mỉ đem tên tuổi địa chỉ viết lên trên, mà phía bên kia, Cù Dịch Minh thấy khó hiểu dùng ánh mắt hỏi Tô Noãn.

Tô Noãn chỉ là bất đắc dĩ cười cười, mà cái người bị Lục lão gia gọi là lão Trầm cũng không nhàn rồi, đột nhiên bước đến bên cạnh Tô Noãn, lão già ấy cười cong một đôi mắt: “Nhóc con Cù gia, con đã nhìn thấy được tính tình của lão đầu tử này rồi đấy, con trai chung quy cũng là con trai, tính tình hiện tại không giống nhưng sau này sẽ

giống, con nếu gã đi nhất định sẽ có một gia đình có mối nguy cơ cao, chẳng thà lo lắng suy nghĩ một chút cháu của ta.”

Tô Noãn coi như là nhìn ra được vị Trầm lão gia này chính là đối thủ một mất một còn của Lục lão gia, Tô Noãn hiểu được lời nói ý tứ của Trầm lão gia, chỉ là mím chặt môi cười cười, duy trì lễ phép cơ bản.

Lục lão gia đang viết chữ phía bên kia kỳ thực vẫn luôn chú ý tới Tô Noãn, nhìn thấy lão Trầm đi qua, sợ lão Trầm ở trước mặt Tô Noãn nói xấu mình, vội vĩnh tai nghe, kết quả nghe thấy lời nói như thế, lập tức kinh ngạc nhảy dựng lên.

Lục lão gia đột nhiên ném giấy bút, dùng dùng chạy đến trước mặt Tô Noãn, trước khi Cù Dịch Minh chạy tới ngăn cản, lấy khí thế sét đánh không kịp đưa tay gỡ xuống cái mũ Tô Noãn đang đội, lộ ra một quả đầu tóc ngắn.

Tô Noãn kinh ngạc nhìn về phía Lục lão gia, không rõ lão già này tại sao làm chuyện lạ lùng như vậy, cái đầu không nón che, cô lập tức liền bị bại lộ trước mặt mọi người, Tô Noãn tận lực cúi đầu xuống, đưa tay xin lại cái nón.

Sắc mặt Cù Dịch Minh rất là không tốt, đi tới chặn lại rất nhiều ánh mắt đánh giá Tô Noãn, khách khí mỉm cười nói với Lục lão gia: “Lục lão, con gái tôi không biết trời cao đất dày, ông đừng để trong lòng, tôi ở đây nhận lỗi với ông.”

Nói xong, Cù Dịch Minh liền xoay người nâng tay nắm lấy đầu vai Tô Noãn, ánh mắt ôn hoà nhìn Tô Noãn đang cố gắng tránh những tầm mắt này: “Nha đầu, có việc đi tới văn phòng ta nói chuyện, những người khác còn có việc phải làm, quấy rầy mọi người có thể sẽ không tốt, đi qua bên kia với ta thôi.”

Tô Noãn hiểu được ý tứ của Cù Dịch Minh, phối hợp gật đầu, vừa định đi, lại nhìn thấy Lục lão gia đột nhiên kêu đau một tiếng, ai cũng không biết được là chuyện gì xảy ra, chờ cho tới khi kịp phản ứng thì liền nhìn thấy lão gia lão đảo té xuống mặt đất.

“Lão Lục!”

“Tham mưu cố vấn!”

“Đưa tham mưu trưởng đi bệnh viện mau lên!”

Tô Noãn dừng bước lại, vừa quay đầu liền nhìn thấy Lục lão gia té trên mặt đất, hai mắt nhắm chặt, nhìn qua hoàn toàn mất đi ý thức, Tô Noãn trong lòng hoảng hốt, nghĩ thầm chẳng lẽ là di chứng do rơi xuống hồ nhân tạo vừa rồi?

Cô rời khỏi bên cạnh Cù Dịch Minh, rất nhanh chạy đến bên cạnh Lục lão gia ngồi xổm xuống, vừa định hỏi các chiến sĩ tình huống của Lục lão gia, đột nhiên cổ tay bị mạnh mẽ nắm lấy, Tô Noãn cúi đầu liền nhìn thấy bàn tay to mạnh mẽ ngăm đen của Lục lão gia.

Người vốn đang hôn mê chậm rãi hé mắt ra, liếc mắt nhìn Tô Noãn, sau đó yếu ớt nói với chiến sĩ đang nâng đỡ ông: “Chính con nhóc này hại ta rơi vào trong hồ, không được để cho nó chạy thoát!”

Tô Noãn nghe thấy khoé miệng giật giật, nhưng vẫn là ở trước vô số ánh mắt chỉ trích, hổ thẹn cúi đầu, Lục lão gia lần nữa nhắm mắt lại, mới vừa khép mắt lại lần nữa mở ra, Tô Noãn mới nhìn thấy trong mắt của ông không có chút hỗn độn nào, ánh mắt trong suốt, làm sao giống như có bệnh đây!

“Ta thế nhưng không ổn rồi, các người nể tình ta ở trong bộ đội cúc tung tận tụy, hãy gọi điện thoại ngay cho người nhà của ta, ta muốn

gặp mặt các con ta lần cuối...”

“Tham mưu trưởng, tham mưu cố vấn xin ngài đừng ngủ, xe lập tức tới ngay, ngài cố gắng kiên trì một lát!”

Chiến sĩ đang đỡ lấy Lục lão gia mặt tràn đầy lo lắng lay lay thân thể ông, mà các vị thượng tướng trung tướng thiếu tướng gì gì đó, cũng đều vây lại đây, trên mặt không còn vẻ thoải mái như lúc ban đầu, ngưng trọng nhìn Lục lão gia “hấp hối”.

“Ở ngăn kéo thứ hai bàn làm việc trong phòng của ta, có để một quyển điện thoại mỏng, đừng bỏ sót người nào, còn có, nói cho bọn chúng biết, nếu lần này cũng không đến có thể sẽ không gặp được mặt ba của bọn chúng lần cuối cùng.”

Lục lão gia lần thứ ba mở mắt ra dãn dò, tay phải cầm lấy Tô Noãn không chịu buông, lực đạo kia hoàn toàn chứng minh thân thể của ông mạnh mẽ tráng kiện, mà một phen của ông cũng làm cho những người khác quan tâm ông lập tức rơi vào tình cảnh như chim tán ra.

Lục lão gia vốn đang giả bộ bị bệnh đến suy yếu nhìn thấy tất cả mọi người ai bận việc nấy, khuôn mặt liền kéo xuống, cũng quên mất mình còn đang giả bộ bệnh, một tiếng rống to giống như sư tử: “Rốt cuộc có gọi một chiếc xe lại đây cho ta hay không, như thế nào đều bỏ đi hết rồi?”

Chương 74: Con dâu nhà lão yêu

“Ta nói này miệng thế nào khát như vậy, không biết có phải là do vừa rồi rơi vào trong hồ làm cho miệng của ta không có mùi vị gì a?”

Trong phòng bệnh bình thường của bệnh viện tổng quân khu thành phố A, Lục lão gia mặc đồng phục bệnh nhân xanh trắng xen kẽ, nằm ở trên giường bệnh, nếu không phải một ít ánh sáng nhấp nháy trong đôi mắt, chỉ sợ thực sự làm cho người ta lo lắng cho tình trạng thân thể của ông giờ phút này.

Tô Noãn nghe thấy lời nói của Lục lão gia, bệt bệt miệng, đi đến tủ bên cạnh giường, tự động rót nước ấm ra, mà Lục lão gia kia đang ung dung nhàn nhã gặm cắn quả táo ngon mà cô vừa mới gọt ra, hưởng thụ nghe người bệnh bên cạnh tán thưởng: “Đứa bé nhà tham mưu trưởng quả là hiếu thuận, nhìn xem, vừa đến phòng bệnh thì vừa trái ga giường vừa lấy nước, lúc này còn hầu hạ tham mưu trưởng, nếu thằng con nhà tôi có tri kỷ như vậy, thật là phải thấp hương cầu nguyện rồi!”

“Nói đúng ra là, hai đứa tổ tông kia không gây thêm phiền phức cho tôi là tốt rồi, nào có giống như đứa bé nhà tham mưu trưởng làm cho người ta ganh tị như vậy, ông nói có phải không, tham mưu trưởng.”

Nghe thấy mấy lời khen này, Tô Noãn định trốn vào một góc, cô hiện tại xem như hiểu được Lục lão gia vì sao sống chết không chịu ở phòng bệnh dành cho cán bộ cao cấp, là vì muốn đem chuyện này gây ầm ĩ trong phòng bệnh cho nhiều người biết.

Liếc mắt nhìn về mặt tràn đầy đắc ý của Lục lão gia, Tô Noãn gãi gãi mái tóc ngắn, trong lúc vô ý bắt gặp những ánh mắt đánh giá mang theo hâm mộ, Tô Noãn không khỏi khoé miệng khế động, nhưng sau đó xoay người âm thầm đau khổ: lão già liều chết sĩ diện!

Không muốn tiếp tục bị nhiều ánh mắt quét tới như vậy, Tô Noãn đem ly nước đặt trên tủ đầu giường, còn mình thì cầm bình trà đi lấy nước, đương nhiên trước khi đi không quên cúi đầu lễ phép chào hỏi các vị trưởng bối.

Phía bên này, Lục lão gia vui vẻ gặm quả táo vừa nghe thấy những lời này, cố gắng khắc chế khoé miệng của mình toét đến mang tai, cố tỏ thái độ bình thường nhìn về phía những quân nhân hâm mộ kia, giả vờ ngây ngốc hỏi câu: “Các người đang nói nha đầu này hả?”

Những quân nhân kia đồng loạt gật đầu, Lục lão gia trong lòng hưng phấn, vừa định nói: nha đầu này có gì tốt đâu, chỉ là do hiểu được đau lòng lão già ta đây, biết cách làm sao dụ dỗ lão già ta vui vẻ.

Kết quả vị quân nhân lớn tuổi nhất trong đó nói một câu làm cho ông tức giận đến nội thương, Lục lão tham mưu trưởng vốn đang mở cờ trong bụng nhất thời đen mặt đi, cũng không cần quả táo, rầu rĩ ngồi ở nơi đó.

“Tham mưu trưởng, cháu gái của ông nghe lời như vậy, có hứa cho nhà nào chưa?”

Lục lão gia đang hờn dỗi vừa nghe xong lời này, vừa định nháy dưng lên rống một tiếng: Cháu gái? Lỗi tai các người ở đâu nghe thấy ta nói nó là cháu gái của ta vậy? Lão tử nói cho các người biết, nó chính là con dâu út của lão tử đấy!

Kết quả....

“Cháu gái tham mưu trưởng hẳn là cũng 17- 18 tuổi đi, có hứa gã cho ai vẫn còn hơi sớm đấy, mặc dù nói thời buổi bây giờ nam nữ trẻ tuổi hứa hẹn đầy ra đó, nhưng để tìm được người thích hợp, cũng không thể tìm 34 – 35 tuổi, sẽ thiệt cho con nhóc lắm!”

Câu nói giống như đùa giỡn vừa mới dứt, trong phòng bệnh liền nhất thời tiếng cười trải rộng, nhiều bệnh nhân cũng tán thành gật đầu, riêng chỉ có một người lòng ghen nín muốn chết, khuôn mặt đen hơn phân nửa.

Mà vị quân nhân nói bấy bạ kia cảm nhận được có một luồng gió lạnh từ sau lưng thổi tới, ông ta run rẩy một cái, vừa quay đầu liền nhìn thấy Lục lão gia khuôn mặt đang đen lại trừng mắt nhìn chăm chăm ông ta.

Vị quân nhân không rõ chân tướng nhìn nhìn mấy vị quân nhân khác, vẻ mặt mờ mịt, không biết mình làm gì đắc tội vị lão tham mưu trưởng này, cho ra kết luận duy nhất đó chính là ngay cả tham mưu trưởng cũng không thích cháu gái quen đàn ông lớn tuổi.

“Tham mưu trưởng, ngài yên tâm đi, cháu gái ngài nghe lời ngài nói như vậy, cũng nhất định sẽ không quen đàn ông lớn tuổi để ngài bị chê cười đâu, không tin ngài có thể hỏi cháu gái ngài.”

Lục lão gia hung hăng cắn quả táo trong miệng, bộ mặt hung tợn nhai, ý là không tiếp nhận đề tài nói chuyện, chỉ là liếc mắt nhìn những vị quân nhân cười nói kia, trong lòng hỗn hển gầm lên giận dữ: người mới là đàn ông lớn tuổi, cả nhà người đều là đàn ông lớn tuổi, con ta là một đứa xinh đẹp, có thể cùng một đám lão già thô tục các người so sánh sao? Đàn ông lớn tuổi, chính là nói bản thân các người đó!

Những quân nhân kia từ từ ổn định lại, mới vừa định nói sang chuyện khác, kết quả không cẩn thận liếc thấy Lục lão tham mưu trưởng khuôn mặt đỏ thẫm, kìm nén đến hai mắt đầy tia máu, dọa cho bọn họ giật mình.

“Lão tham mưu trưởng, ngài có khoẻ không, có muốn gọi bác sĩ tới xem không?”

“Không chết được!”

Toàn bộ tức giận của Lục lão gia giờ phút này đều phát tiết rống to một tiếng, trong khoảnh khắc cả phòng bệnh, thậm chí cả tầng lầu đều quanh quẩn tiếng hô rống như sư tử của Lục lão đầu, thậm chí cả Tô Noãn lấy nước ở lầu dưới trở về cũng đều lặng đi một chút.

Các vị quân nhân cùng phòng với Lục lão gia đều đưa mắt nhìn nhau, chuyện gì xảy ra đây a, người mới vừa rồi vẻ mặt còn tươi cười làm sao đột nhiên liền bất ngờ bộc phát như lũ càn quét như vậy?

Lục lão gia thì đem quả táo ném vào trong thùng rác, thở phì phì nằm lại trên giường, kéo chăn lên che kín mình, nhưng sau đó xoay người quay mặt về phía vách tường, để lại cho mọi người chính là bóng lưng tốt đẹp.

Tô Noãn trở lại phòng bệnh liền nhìn thấy Lục lão gia giống như con tằm nhả tơ, mặt khác các vị quân nhân nhìn thấy Tô Noãn quay lại, không khỏi thân thiện chào hỏi, không hề yên tâm về Lục lão gia, nên đã đem chuyện vừa rồi kể cho Tô Noãn nghe: “Cô bé này, xem gia gia của con kỹ một chút, mới vừa rồi còn tốt mà, nói chuyện một lát liền không thoải mái!”

Tô Noãn cười đồng ý, cô đứng gần Lục lão gia, khi những quân nhân

kia bắt đầu kể lại cho cô nghe thì cô rõ ràng nghe thấy Lục lão gia rất khinh thường hừ nhẹ một tiếng, lông mày kẻ đen gầy nhẹ, lập tức liền hiểu được.

Cháu gái? Đàn ông lớn tuổi? Hai cái từ này hiển nhiên chọc đến nỗi đau sĩ diện của lão tham mưu trưởng, khó trách lão đầu tử nhanh như vậy biến hoá thành mưa to rồi.

Tô Noãn xin lỗi cười cười với những vị quân nhân quan tâm đến Lục lão gia này, để lại bình trà, liền dựa vào gần giường bệnh, cũng không vạch trần Lục lão gia, nhẹ giọng nói: “Tham mưu trưởng, nếu ngài không có việc gì, con xin cáo từ trước.”

Cù Dịch Minh vốn muốn cùng cô đi bệnh viện, lại bởi vì còn bận công việc, nên không thể không lo xử lý công việc trước, Tô Noãn cũng không dám làm chậm trễ hơn nữa, nói với Cù Dịch Minh buổi tối sẽ trở lại kinh thành.

Tô Noãn vừa mới dứt lời, còn chưa có xoay người chạy lấy người, Lục lão gia vốn ốm yếu lập tức khoẻ như rồng như hổ nhẩy dựng lên, xốc mền, nói năng thô lỗ khế đảo mí mắt, trừng mắt với Tô Noãn: “Ta có nói ta không sao sao? Chẳng qua là ta không biểu hiện ra ngoài mà thôi, này đầu đau đến muốn nứt ra rồi, này tay chân đều đau nhức đến mức không nhúc nhích được a, còn có, này lồng ngực buồn bực đến thở không nổi...”

Lục lão gia nói năng hùng hồn đầy lý lẽ đùa bỡn vô lại, ắt phải làm cho Tô Noãn ở lại, ông mắt nhìn ra cửa phòng bệnh, trong lòng sốt ruột đám chết bầm ở nhà kia sao còn chưa tới, định bỏ mặc sống chết của ông phải không?

Tô Noãn nhìn Lục lão gia trợn mắt quang minh chính đại nói lời bịa đặt, cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, mình tại sao lại dính vào lão

già như vậy, còn cố tình... Nghĩ đến Lục Cảnh Hoàng, lòng Tô Noãn liền nháy mắt khôi phục lại yên tĩnh.

Tô Noãn có lúc suy nghĩ không quanh co, bỗng nhiên ngẩng ra, cô nếu vẫn ở lại chỗ này, khó tránh được sẽ không cùng người nhà Lục gia chạm mặt, trong đầu óc của cô thoáng qua một khuôn mặt thanh lịch cao quý, một lòng xiết chặt.

“Ông nội, con nói hôm nay thế nào lại không chọn phòng riêng, thì ra là có người ở cùng nha!”

Giọng đàn ông nhẹ nhàng khoan khoái dịu dàng từ cửa truyền đến, Tô Noãn ngây ngẩn cả người, quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy thanh niên thân hình cao to giống như nhàn nhã dạo bước thong thả đi vào phòng bệnh, nhìn thấy Tô Noãn thì không khỏi trưng ra nụ cười, sao đó dời mắt nhìn Lục lão gia.

Tô Noãn nhận ra anh chàng mang giày Tây này, cô chụp ảnh cho hôn lễ của anh ta, tuy rằng cuối cùng máy ảnh bị rơi vỡ, nhưng nói tóm lại bọn họ coi như quen biết nhau, chính là một trong những người cháu của Lục Cảnh Hoàng – Lục Thiếu Phàm.

Lục lão gia sau khi nhìn thấy Lục Thiếu Phàm đến, vẫn không thấy cần phải vui mừng, ngược lại là bĩu môi một cái nói lầm bầm, ngồi ở trên mép giường, qua vài giây liền ngẩng đầu phân phó Tô Noãn: “Vợ thằng Út a, có thể là do triệu chứng sau khi rơi vào trong hồ, không hiểu tại sao ta cảm thấy cái bụng trống trơn...”

Thật ra cũng không phải Lục lão gia thật rất đói, chỉ là muốn mượn dịp này nói cho cái đám gia hoả không có mắt nhìn kia, cô nhóc này chính là con dâu của ông, có ý vọng tưởng đến con dâu của ông, nghĩ đến cũng đừng nghĩ đến đi!

Quả nhiên, Lục lão gia vừa nói xong, trong phòng bệnh đột nhiên tĩnh lặng vài giây, những quân nhân đang đánh bài kia đều kinh ngạc nhìn Lục lão gia, lại kỳ lạ nhìn Tô Noãn một chút, cuối cùng là đưa ánh mắt ném về phía Lục Thiếu Phàm.

Tô Noãn bị nhìn đến thật rất không được tự nhiên, cô ngược lại thực sự là định mượn cớ mua sủi cỏ hấp tránh đi, Lục Thiếu Phàm vốn đang im lặng ngồi bắt chéo chân trên ghế lại mở miệng ngăn cản cô: “Thím Út không cần vội, đợi lát nữa kêu chú Út mua sủi cỏ hấp mang tới là được rồi, ông nội cũng không phải rất đói, ông nói phải không, ông nội?”

Lục Thiếu Phàm một tiếng gọi “Thím Út” mạnh mẽ đem vai vế mình hạ xuống, nhìn cô gái nhỏ hơn mình đến 7 tuổi, trên khuôn mặt tuần tú trần ổn lộ ra nhàn nhạt tươi cười, không thấy lúng túng cùng khó chịu.

Tô Noãn mặt đã hồng đến không ra dáng vẻ, cô không ngờ tới Lục Thiếu Phàm sẽ gọi mình như vậy, trong lúc nhất thời không tìm ra được câu trả lời, mà một phòng bệnh nhân ánh mắt nhìn mình càng phát ra có cái gì đó không đúng.

“Tiểu Tô , Thiếu Phàm đã đến lâu như vậy, rót cho nó ly nước đi con!”

Tô Noãn lần nữa khoé mắt giựt giựt, hoá ra hôm nay cô tự nhiên trở thành bảo mẫu của lão già này, không nhìn tới những ánh mắt khác thường kia, Tô Noãn cúi thấp đầu, có điểm bất đắc dĩ đi đến bên cạnh bình trà rót ly nước.

“Thì ra cô bé này không phải cháu gái ngài tham mưu trưởng a, thật là chúng ta có mắt mà như mù, ngài cũng đừng nên để trong lòng!”

Thấy tình thế có điểm không đúng lập tức chịu nhận lỗi với Lục lão gia, nhất là vị quân nhân nói Tô Noãn gã cho đàn ông lớn tuổi là tổn thất kia, giờ phút này lại càng âm thầm kêu rên hối hận, cháu của Lục tham mưu trưởng đều lớn như vậy, càng đừng nói chi là con trai...

“Ha ha, con dâu tham mưu trưởng đáng giá cao cường như vậy, cháu nội bộ dạng đẹp mắt như vậy, con trai thì càng không cần phải nói, đúng không, tham mưu trưởng?”

Toàn bộ buồn bực chán nản của Lục lão gia lúc này hoàn toàn tan thành mây khói, nghe người ta khen đứa bé nhà mình, vậy so với ăn mật còn ngọt hơn, nghe người ta hỏi đến con của mình, Lục lão tham mưu trưởng lại càng kiêu ngạo mà hừ nói: “Đương nhiên rồi, tướng mạo con út nhà ta nếu ở thành phố A chúng ta nói thứ hai, thì không ai dám tự xưng đứng thứ nhất!”

Lục lão gia nói xong lời này nhếch miệng cười, Tô Noãn liếc mắt nhìn lão già vui như nở hoa, đem ly nước đưa cho Lục Thiếu Phàm: “Xin mời.”

Lục Thiếu Phàm gật đầu cười nói cảm ơn, bưng ly nước để ở một bên, sau đó ngón tay nhẹ nhàng mà gõ trên mặt bàn, giống như đó là thói quen hình thành từ nhỏ, anh vẫn luôn lặng lẽ nhìn Lục lão gia cười cười, vẻ mặt có vẻ hứng thú mà không quan tâm.

Những lão binh quanh năm sống trong bộ đội này, chỉ nghe nói qua trong nhà tham mưu trưởng có rất nhiều con cháu, lại bởi vì nguyên nhân lớn tuổi nên rất ít khi nghe ngóng, gần đây nhất lại nằm viện, tự nhiên không biết được chuyện dân ảnh chụp trong quân đội.

À không, nghe xong Lục lão gia khoe khoang, cộng thêm mới vừa rồi chọc tham mưu trưởng mất hứng, một nhóm người tự nhiên nghĩ cách dỗ dành vị lão nhân gia tính tình không tốt này: “Xem ra đáng

dấp kia nhất định rất giống tham mưu trưởng phu nhân đi, tôi nghe nói, tham mưu trưởng phu nhân khi còn trẻ chính là một cảnh hoa trong bộ đội a, so với các nữ minh tinh trên ti vi đáng vẻ xinh đẹp hơn nhiều!”

“Làm sao a, trừ đôi mắt ra những thứ khác đều giống tôi, giống tôi, nếu như giống mẹ nó còn được!”

Tô Noãn len lén quan sát Lục lão gia, sau đó quả quyết phát hiện, những lời này là đúng sai đảo lộn điển hình, ngoại trừ một đôi mắt tinh nhuệ, đáng vẻ Lục Cảnh Hoằng cùng Lục lão gia tuyệt không giống nhau.

Lục lão gia tham gia quân ngũ nhiều năm như vậy, sớm thành con báo đen từ trong đồng than đá bò ra, so với Lục Cảnh Hoằng làn da trắng nõn, rõ ràng đã thấy chênh lệch rồi, vài người trong phòng bệnh vừa nghe thấy lời này, đều cảm miệng không nói.

Bên trong phòng bệnh quanh quẩn an tĩnh quý dị, Tô Noãn nhấp khoé miệng dưới, cô nhìn thấy Lục Thiếu Phàm lúc này mới cầm ly nước, chậm rãi uống xuống một ngụm nhỏ, trên mặt là một loại nét mặt “Tôi cũng biết là như vậy.”

Tô Noãn âm thầm ngẫm nghĩ, vừa rồi Lục Thiếu Phàm không uống chính là vì phòng ngừa bị lão đầu tử nói ra lời kinh người làm cho phun ra, mất hết hình tượng nho nhã nhã nhậm của mình.

Lục Thiếu Phàm cảm nhận được ánh mắt kia ném trên người mình, ngẩng đầu liền bắt gặp Tô Noãn nhìn chăm chú như có điều gì suy nghĩ, mi dài trưng ra khiêu khích, chậm rãi uống một ngụm, cúi đầu cười phì phì.

Lục lão gia nhìn thấy những người khác đều trầm mặc, cũng không

còn nghĩ nhiều, lại không biết mỗi lần người khác nghe nói như thế, trên mặt xấu hổ cười mỉa, nhưng trong lòng lại nghĩ: đứa nhỏ này nếu thực sự giống như ông, thì coi như xong đời!

Chỉ là Lục lão gia có chết cũng hiểu rõ cái gọi là “Chân tướng” này, cũng không thể nói đó là kết quả lừa gạt chính mình mỗi năm, chỉ có thể nói Lục lão tham mưu trưởng đối với diện mạo của chính mình quá tự tin, cho nên nhận định tất cả xinh đẹp đều bắt nguồn từ ông.

Ngay cả Tô Noãn sống chung Lục Cảnh Hoảng lâu ngày, khi nhìn đến khuôn mặt đen giống như “Hung thần ác sát” của Lục lão gia thì đều không thể đem hai chữ cha con đặt trên người ông và Lục Cảnh Hoảng, càng đừng nói chi bọn người chưa từng gặp qua Lục Cảnh Hoảng này.

Bọn họ chỉ cần tưởng tượng tới Lục lão gia khi còn trẻ trúng tuyển danh hiệu đệ nhất mỹ nam thành phố, liền trong nháy mắt nuốt xuống lời muốn nói, không khí cũng chợt xuống dưới 0 độ trở nên đóng băng.

Có vị quân nhân cố gắng làm hoà dịu bầu không khí, cố gắng che giấu vạch đen trên mặt mình, ha ha nói: “Ra là vậy a, vậy nhất định cũng giống như tham mưu trưởng là một tinh anh tài giỏi.”

Thật ra thì lời này là giúp cho Lục lão gia giải vây, kết quả là Lục lão tham mưu trưởng của chúng ta cũng không có tính giác ngộ, nghe xong những lời này, chợt cảm thấy nhẹ nhàng bay đến trên mây đi, không chút để ý nói tiếp: “Nói đùa, cũng là trở thành một phiên dịch, không có chuyện gì to tát.”

Vị Lục lão gia kia đắc ý, nghĩ thầm, ta là muốn nói con ta là phó bộ trưởng bộ ngoại giao, còn không cho các người hâm mộ đỏ mắt, các người đừng không tin, đợi lát nữa con ta tới đây cho các người mở

rộng tầm mắt.

Lục lão gia đánh vỡ tính toán nhỏ nhất của chính mình, điều này cũng gián tiếp làm cho đám người cùng chung cơ quan lộ ra khuôn mặt đen hung quan lông mao dựng thẳng lên lộ ra nụ cười quỷ dị, rơi vào trong mắt người khác diện mạo cực kỳ đáng ghét.

Những vị quân nhân không hiểu chuyện kia trong lúc này ngay cả người đứng ra giảng hoà cũng không có, đều xấu hổ người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng đồng nhất nhìn về phía Lục lão gia hãy còn vui vẻ a.

Đầu năm nay trẻ con trưởng thành tính tình xấu vốn là bản tính trời sinh, nhưng ngày sau không cố gắng không đi cải thiện bản thân, có thể là bản thân không dần dần tiến bộ được, nếu ba không phải là tham mưu trưởng, không chừng cả đời sẽ là lưu manh a!

Mọi người không hện mà cùng nhìn về phía Tô Noãn, trong lòng lặng lẽ cảm thán, cô gái thật xinh, tại sao lại bị con trai không chút mặt mũi nào, không tài cán gì lại lớn tuổi của Lục lão tham mưu trưởng kia làm hại!

Chẳng thể trách vừa rồi cho bọn họ nhìn sắc mặt, thì ra là lo lắng con trai mình không lấy được cô vợ xinh đẹp này, mới chịu tự mình lúc nào cũng giám sát chặt chẽ a...

Tô Noãn nghĩ cô là không thể tiếp tục ở lại nữa rồi, những ánh mắt kia càng ngày càng trở nên quái dị, đã tràn ngập đồng tình cùng bất đắc dĩ, cô đưa tay xoa nhẹ đầu lông mày, liền xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

“Vợ thằng Út a, con đi đâu vậy? Đầu của ta giống như còn khó chịu.”

“Lão ngài yên tâm, con không đi, chỉ đi ra bên ngoài hít thở không khí.”

Giọng nói hơi có vẻ bất đắc dĩ của Tô Noãn khiến cho Lục lão gia cong miệng, cũng không mạnh mẽ giữ Tô Noãn ở lại nữa, nhìn đám quân nhân đang đánh bài lại nhìn thẳng mình, trong lòng đắc chí, liền hướng Tô Noãn phát phát tay: “Đi thôi đi thôi, khi nào thằng Út đến thì kêu nó vào, đừng quên.”

Lục Thiếu Phàm lại đột nhiên vươn người đứng dậy, đem ly nước để bên tủ, khoé mắt quét mắt chuẩn bị ra cửa theo Tô Noãn, sau đó cười tủm tỉm nhìn Lục lão gia nói: “Ông nội, chú Út tới hay không còn làm một ẩn số, ông cũng đừng quan tâm đến chuyện sau này.”

Lục lão gia vừa nghe thấy, liền nhảy dựng không vui, bị lời nói của Lục Thiếu Phàm làm cho tức nghẹn đến trợn trắng mắt: “Mày là hỗn tiểu tử ăn cây táo, rào cây sung, chú Út của mày làm sao lại không tới a, ta đây là ba của nó, ba nó sinh bệnh nằm viện, là con sao có thể nhìn mà không thấy hả?”

“Nếu ông nội tinh thần đầu óc vẫn luôn dồi dào như vậy, chỉ e là chú Út sẽ không xuất hiện, a, quên nói...” Lục Thiếu Phàm đi tới cửa, một tay cầm lấy cánh cửa mở ra, trước khi đi quay đầu lại bổ sung nói: “Ông nội ở trong mắt mọi người đã sớm là lão đầu phóng đại, ông nhìn xem, bỏ bao công phu như vậy, căn bản không có ai vội vội vàng vàng chạy đến bệnh viện.”

Lục lão gia bị nói đến mặt đỏ tai hồng, nhìn một đám quân nhân giống như đang đánh bài thật ra là nghe lén, nét mặt già nua có chút không chịu nổi, trừng mắt nhìn Lục Thiếu Phàm cười giống như hồ ly kia: “Hỗn tiểu tử, nói mê sảng cái gì hả, không phải mày cũng đến đây sao, những người khác... từ từ sẽ đến.”

“Chỉ e là ông nội hiểu lầm rồi, con đặc biệt đến đây là để gặp thím Út, thuận tiện... tới gặp ông một chút.”

“ ”

Tô Noãn đứng ở trên hành lang gió lùa, rất nhanh chợt nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng mà ổn trọng, không nhanh không chậm, là từ trong phòng bệnh theo sau cô đi ra, Tô Noãn quay đầu lại, nhìn thấy Lục Thiếu Phàm hé ra khuôn mặt tươi cười, hơi sững sờ.

“Thế nào? Tô tiểu thư có vẻ như không vui khi nhìn thấy tôi.”

Nụ cười bên khoé miệng Lục Thiếu Phàm càng thêm sâu, trên khuôn mặt tuần tú lộ ra thân thiện, so với Lục Cảnh Hoằng, càng làm cho người ta cảm thấy dễ tiếp cận hơn, nhưng Tô Noãn lại cảm nhận được anh ta không có chuyện mà ân cần, hẳn là có ý đồ riêng.

Nghĩ như vậy, Tô Noãn mấp máy miệng, đi một bước tới cửa sổ bên hành lang, nhường ra nửa vị trí cho Lục Thiếu Phàm, Lục Thiếu Phàm đem biểu tình đề phòng kia của Tô Noãn thu hết vào mắt, trên mặt cũng là một tần nụ cười yếu ớt không thay đổi.

Lục Thiếu Phàm chậm rãi dạo bước đến trước cửa sổ, anh là chưa từng quan sát kỹ cô bé này, anh nghiêng đầu nhìn gò má trắng nõn của Tô Noãn, anh rốt cuộc có chút hiểu được tại sao cô có thể được đàn ông Lục gia yêu tha thiết.

“Nghe nói, Tô tiểu thư định quay về Cù gia?”

Tô Noãn chuyển con mắt nhìn Lục Thiếu Phàm, mày hơi nhướng lên, khi Lục Cảnh Hoằng quan tâm hỏi cô vấn đề có trở về hay không thì cô cũng không cảm thấy có gì lạ, chỉ là, Lục Thiếu Phàm vừa hỏi, cô liền không hiểu cảnh giác mà cảm thấy hơi phản cảm. Thật sự cảm

giác rất kỳ quái, hay là do cô đã đem quan tâm của Lục Cảnh Hoàng trở thành một chuyện đương nhiên trong sinh mệnh của cô... Lục Thiếu Phàm nhìn thấy Tô Noãn mang theo bộ dáng có chút cảnh giác mơ hồ, đột nhiên cảm thấy rất thú vị, thân nhiên cười, để mặc cho cô nhìn lên nhìn xuống đánh giá.

“Tô tiểu thư đừng hiểu lầm, tôi không có ý gì, chẳng qua là đúng lúc Mị Ảnh cùng chính phủ có một hạng mục hợp tác, cần tìm một nhiếp ảnh gia, tôi nghĩ không biết Tô tiểu thư có đồng ý hay không...”

Lục Thiếu Phàm yên lặng nhìn Tô Noãn, chờ ý của cô, nhưng đối với Lục Thiếu Phàm cho cơ hội, Tô Noãn cũng chỉ là cười nhạt từ chối khéo: “Cám ơn ý tốt của anh, bất quá tôi cũng đã ghi danh, lần này tôi hy vọng lấy được cơ hội chụp ảnh bằng chính thực lực của mình, chuyện này không chỉ là khẳng định chính bản thân mình, còn là tôn trọng đối với các đối thủ khác.” Nếu quả thật không trúng cử, chỉ có thể nói rõ thực lực của cô vẫn chưa đủ trở thành một nhiếp ảnh gia ưu tú.

Lục Thiếu Phàm cười rộ lên, nhìn thái độ kiên định của Tô Noãn: “Kỳ thật tôi cũng không có kêu Tô tiểu thư lần tuyên truyền này trực tiếp đảm nhiệm quyền làm nhiếp ảnh gia, hạng mục này cũng không do tôi quản, chẳng qua thật ra là tôi biết bộ phận tuyên truyền công văn đã chọn được người phát ngôn thích hợp.”

“Tôi nghe đồng nghiệp tuyên truyền công văn nói, chú Út chính là người phát ngôn thích hợp nhất của thành phố, nhưng mà chú ấy lại cự tuyệt không chừa đường lui, cho nên bộ phận tuyên truyền công văn mới không thể không quyết định chọn một trong số những người được đề cử còn lại.”

Tô Noãn như có suy nghĩ gì nhìn thấy Lục Thiếu Phàm tiếc nuối thờ dài, trầm mặc vài giây, mở miệng: “Anh muốn tôi thuyết phục Lục

Cảnh Hoằng làm người phát ngôn thành phố sao?”

Lục Thiếu Phàm cười nhẹ một tiếng, cong lên khoé miệng nhìn Tô Noãn, xem như thừa nhận suy đoán của Tô Noãn: “Nếu chú Út đi chụp, theo như tính tình của chú ấy sẽ không nghe theo sắp xếp của nhiếp ảnh gia, đến lúc đó bộ phận tuyên truyền công văn cùng Mị Ảnh đều sẽ cảm thấy đau đầu, quá trình chụp ảnh cũng sẽ bị kéo dài thời gian làm lỡ việc, nếu chú Út có thể tự mình chế định nhiếp ảnh gia, tình huống sẽ khác hơn.”

“Tô tiểu thư, cái này cũng không coi là làm càn, ngược lại bộ phận tuyên truyền công văn còn có thể cảm kích cô, hơn nữa, đón nhận tuyên truyền lần này đối với Tô tiểu thư sau khi vào Mị Ảnh công tác cũng là một trụ cột kiên cố.”

Tô Noãn nhú mày, cảm giác Lục Thiếu Phàm này không phải là là người bao đồng chuyên thay người khác đi suy nghĩ, rồi lại đoán không ra được anh ta xúi cô đi tác động Lục Cảnh Hoằng rốt cuộc có ý đồ gì.

Lục Thiếu Phàm thái độ rất chân thành, ánh mắt nhìn thẳng Tô Noãn, không trốn không né: “Tô tiểu thư, tôi sẽ không phá hư chuyện giữa cô và chú Út, ngược lại, về phía Lục gia bên này tôi sẽ tận lực giúp cô, cho nên cô có thể yên tâm mà làm.”

Tô Noãn nhìn sắc trời ảm đạm ngoài cửa sổ, hít một hơi thật sâu, lưng thẳng đứng, đưa lưng về phía Lục Thiếu Phàm: “Tôi không biết anh ấy có đồng ý với tôi không.”

“Chỉ cần chú ấy nhìn thấy cô, nhất định sẽ đồng ý.”

Chương 75: Cha con đối đầu

“Chỉ cần chú ấy nhìn thấy cô, nhất định sẽ đồng ý.”

“Anh cứ như vậy xác định?”

Tô Noãn nâng lên mí mắt, nghi ngờ nhìn đôi mắt đầy tự tin của Lục Thiếu Phàm, Lục Thiếu Phàm cười một cái, chìa hai ngón tay chạm chạm đầu lông mày của mình: “Đa số đàn ông đều như thế, một khi đã yêu người phụ nữ nào, dù sao cũng hy vọng cô ấy hài lòng về mọi chuyện, cuộc sống có thể vô ưu vô lự*, cho dù là Lục Cảnh Hoảng trời sinh tính lương bạc cũng không ngoại lệ.”

*Sống mà không cần lo nghĩ gì.

Tô Noãn nghe Lục Thiếu Phàm không che dấu chỉ rõ ra, hai gò má không khỏi dâng lên đỏ ửng, muốn tỏ ra trấn định nhưng một đôi tay đặt ở lan can cửa sổ thế nhưng tiết lộ quần bách của cô.

Lục Thiếu Phàm cúi đầu nhìn Tô Noãn ngượng ngùng hai ngón tay xoắn vào nhau, thú vị cười đến vô cùng vui vẻ, một bàn tay vuốt trên cằm không có một cọng râu, ra vẻ trầm tư nói: “Tô tiểu thư nên biết tính tình của chú Út là thích ăn mềm không ăn cứng, đến lúc đó có thể phải lựa chọn biện pháp đối ứng.”

Tô Noãn ngẩng đầu nhìn nụ cười ẩn ý của Lục Thiếu Phàm, làm sao mà cô cảm thấy như chính mình đang bị anh ta lừa gạt, đang từ từ sập vào trong một cái bẫy, nhưng mà cố tình tìm kiếm cũng không tìm ra được chỗ nào không thích hợp.

“A, chú Út hẳn là sắp đến rồi, Tô tiểu thư chúng ta vẫn nên vào đi thôi, nếu để cho chú Út nhìn thấy cô đứng ở đây nói chuyện, chỉ sợ sẽ cho đũa văng bối là tôi đây nhìn một cái sắc mặt.”

Lục Thiếu Phàm mỉm cười trêu ghẹo nhìn Tô Noãn, xoay người đi trở về phòng bệnh, đi không được xa, liền quay lại nhìn Tô Noãn còn đứng nguyên tại chỗ, khoé miệng gợi lên ý cười nhạt nhẽo.

Chú Út, từ nhỏ đến lớn, chú vẫn luôn thanh tâm quả dục như vậy, ăn trên ngồi trước, trên thế giới này hình như đã sớm không tồn tại cái gì để chú quan tâm, cũng vì vậy mà phong bế người khác đi vào thế giới của chú.

Lần này đây, con rất mong đợi nhìn xem chú có thể làm được những gì cho người phụ nữ chú yêu thích nhất, vì cô ấy, có phải hay không cam nguyện buông tha cho toàn bộ thế giới, bao gồm lý tưởng khi còn niên thiếu của chú.

— — — — —

Lục Thiếu Phàm khai báo một tiếng với Lục Tranh Vành rồi rời đi, cho tới khi Tô Noãn trở lại phòng bệnh, vừa mở cửa ra liền nhìn thấy nhiều người đột nhiên xuất hiện trong phòng, trong lúc nhất thời cũng không biết là nên đi vào hay là nên rời khỏi.

Trước khi cuối cùng cô cảm thấy nên lặng lẽ đóng cửa lại đi ra ngoài, một đạo tiếng gọi thanh thúy ngăn cản cô, đồng thời thu hút tầm mắt của mọi người dời sang về phía cánh cửa, mà chủ nhân của thanh âm kia đã như tên bắn bay nhanh đến bên cạnh Tô Noãn.

“Mợ Út, thì ra mợ thật sự ở đây nha!”

Long Diên kéo cánh tay Tô Noãn, thân mật lắc lư vài cái, miệng dưới

vênh lên, hơn nữa đá lông nheo với Tô Noãn, sau đó nhú mày nhìn về phía Lục Tranh Vanh trên giường bệnh lầm bầm: “Ông ngoại lúc này a, cuối cùng cũng trở lại là một ông lão thành thực rồi!”

Lục Tranh Vanh nghe thấy lời này mắt húng, mắt hổ trợn thật to, âm thanh lớn như đấu kia lại bắt đầu gây hoạ cho quần chúng: “Con nói vậy là sao hả, ông làm sao mà không thành thực hả? Ông nói mợ nhỏ của con ở trong này, có lừa con không? Nếu không tin, sao con không đợi ở nhà, còn chạy tới đây làm chi, a?!”

Long Diên nghe xong một trận rống này, lập tức giơ hai tay đầu hàng, bó tay: “Con biết rõ ông ngoại ông gùng càng già càng cay, cho nên có thể đừng rống lên được không hả, ông cũng nói đó, mọi người tới là để nhìn mợ... Ách, là tới thăm ông, cái này nếu đem dọa mọi người bỏ đi cũng không hay rồi!”

Tô Noãn màng nhĩ còn phát ra tiếng ong ong, cô nhìn thấy Lục Tranh Vanh sau khi được Long Diên nể mặt mũi thoả hiệp, hừ nhẹ một tiếng bày ra tư thế an vị nằm ở đó, quay đầu không để ý tới bọn “con cháu không ra gì” này nữa.

Tô Noãn cảm thấy được thân phận của mình lúc này đứng ở đây rất xấu hổ, còn muốn bỏ chạy Long Diên cũng không chịu, liềm chết nắm lấy tay cô đi về phía những người Lục gia ngồi xung quanh giường bệnh, Tô Noãn liếc mắt một cái liền nhận ra Lục Cảnh Ngưng trong số đó.

Lục Cảnh Ngưng thân mật cười cười với Tô Noãn, liền thì thầm nói với vị phu nhân khác ngồi bên cạnh bà, quý phu nhân kia búi một búi tóc kiểu Pháp, cẩn thận tỉ mỉ, khuôn mặt hơi có vẻ nghiêm khắc, mặc một bộ đồ công sở màu trắng sữa, cùng với giày cao gót màu trắng, cả người nhìn qua nghiêm nghị nhưng cũng không mất đi vẻ thanh lịch mỹ lệ.

Bà mỉm cười nghe Lục Cảnh Ngưng nói nhỏ, liền hơi kinh ngạc nhìn qua phía Tô Noãn, Tô Noãn bắt gặp ánh mắt đánh giá của bà, liền lễ phép gật đầu, rồi sau đó bình tĩnh đứng ở bên cạnh giường bệnh, nhưng mà điều để cho cô thờ nhẹ một hơi chính là, cô nhìn một vòng, nhưng không có nhìn thấy Cơ Tố Thanh, mẹ của Lục Thiếu Thần, con dâu thứ ba của Lục gia.

“Tiểu Noãn a, lại đây, ra mắt chị dâu cả đi, còn có đây là chị Tư của em, còn có đây là chị Năm.”

Lục Cảnh Ngưng hướng Tô Noãn mỉm cười vẫy tay, Tô Noãn phát hiện những vị phu nhân này mặc dù không có đem hỉ nộ biểu hiện ra trên mặt, nhưng trên ánh mắt của các vị ấy cũng là ôn nhu hoà ái, điều này làm cho cô thoáng trầm tĩnh lại.

“Chị cả, em Tư, em Năm, chị nghĩ không cần chị nói các em cũng đều đã nhìn thấy qua ảnh chụp của tiểu Noãn rồi, bất quá xuất phát từ lịch sự chào hỏi, hay là muốn chính thức giới thiệu một chút.”

Lục Cảnh Ngưng lúc nói đến ảnh chụp liền mập mờ nhìn về phía chiếc nhẫn trên ngón áp út của Tô Noãn, sau đó kéo lấy cánh tay Tô Noãn, sau đó chỉ vào vị phu nhân kia thì thầm với cô, sau đó là mấy vị khác: “Tiểu Noãn, vị này chính là dâu trưởng Lục gia chúng ta, vị này chính là vợ lão Tư, đây là vợ lão Năm, còn vị này đây, đương nhiên là bạn tốt của em trai chúng ta, Tô Noãn á!”

“Không phải là vợ sao?”

Lục Tranh Vanh vốn còn đang giả bộ tức giận thân thể đột nhiên chồm lên nói chen vào, một đôi mắt nhanh như chớp quét lên xuống Tô Noãn đang thẳng đứng, bị lời giới thiệu không đáng tin cậy của Lục Cảnh Ngưng chinh cho trợn mắt nhìn thẳng.

Mà chữ “Vợ” ngắn gọn của Lục Tranh Vành làm cho bên tai Tô Noãn nóng lên giống như lửa đốt, mà các vị phu nhân kia thì cười cười mờ ám, hận không thể lập tức phá cửa mà ra, cô mới vừa đưa ánh mắt nhìn về phía cửa, cửa liền mở ra.

Nhìn mấy người đàn ông nối đuôi nhau mà vào, thân thể Tô Noãn giống như sợi dây lập tức thẳng băng, cô tưởng chỉ có các bà vợ của Lục gia tới thôi, làm sao cũng không nghĩ tới con trai cũng đều tới đây, phòng bệnh lập tức liền náo nhiệt hẳn lên.

“Ba, cậu Ba, cậu Tư, cậu Năm, các cậu sao giờ mới đến a!”

Long Diên vừa nhìn thấy mặt liền thân thiện nhào qua, cười duyên ân cần thăm hỏi từng người, không thể phủ nhận, gien Lục gia đều rất không tệ, cho dù người đã ở tuổi trung niên, mấy người con trai của Lục lão gia vẫn tuấn lãng phi phàm như cũ, cả người đều tản ra mị lực thành thực ổn trọng.

“Vị này hẳn là bạn gái của em trai đây?”

Không biết là người nào đã mở miệng, Tô Noãn một lần nữa trở thành tiêu điểm phòng bệnh, mọi âm thanh trong phòng bệnh cũng lập tức trở về tình trạng yên tĩnh, thậm chí có thể nghe được âm thanh của hơi thở.

“Xin chào các ngài!”

Tô Noãn đúng lúc nhìn về phía các vị trưởng bối đang tò mò đứng ở cửa nhìn cúi mình vái chào, trong khoảnh khắc thân thẳng đứng, lại lơ đãng bắt gặp phải một đôi mắt thâm trầm, thân hình nháy mắt cứng ngắc.

Cô đã sớm dự đoán được sẽ gặp cha mẹ Thiếu Thần ở đây, cũng cho là mình đã có chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, nhưng mà khi thật sự gặp phải, lại phát hiện mình vẫn là không cách nào làm được tỏ ra thản nhiên.

“Ha ha, cô bé chớ khẩn trương, mọi người về sau đều là người một nhà, ông cụ nhà chúng ta có thể vẫn chờ được uống một ly trà nàng dâu cô đó!”

Nói ra lời này chính là con trai thứ tư của Lục Tranh Vành – Lục Cảnh Viên, ông mặc một thân quân trang, khi nói chuyện đã ngồi xuống bên cạnh vợ mình, nón tướng quân an ổn đặt trên bàn trà, ôn hoà mà cười sang sảng.

Tô Noãn đáp lại bằng một nụ cười, cười đến có chút miễn cưỡng, nhất là giờ phút này nghe thấy lời nói có chút châm chọc, cô không để lại dấu vết mắt nhìn Lục Cảnh Vân, trên mặt của ông vẫn không có biểu hiện khác thường nào, ngồi vào chiếc ghế còn trống, mỉm cười nhìn cảnh tượng vui vẻ hoà thuận trong phòng bệnh.

Đối với cô, ông giống như là lần đầu tiên nhìn thấy cô, biểu hiện vô cùng khách khí, Tô Noãn nhìn vẻ mặt thân thiện của những người Lục gia khác dành cho cô, đã hiểu ra, chuyện của cô và Thiếu Thần những người ở đây đều không hay biết gì.

Nhưng mà, cô cũng tin tưởng, một khi người Lục gia xác định Lục Cảnh Hoằng thực sự muốn cùng cô bàn chuyện cưới gã, nhất định sẽ bắt đầu bắt tay vào điều tra bối cảnh gia đình cô, cẩn thận như Lục gia, làm sao sẽ cưới một cô con dâu không minh bạch.

“Vợ thằng Út a, pha cho bọn họ ly trà đi con, từ xa xôi tới đây, cũng không dễ dàng.”

Lục Tranh Vành thuộc loại nằm không nói mát, Tô Noãn thuộc loại nằm cũng có thể trúng đạn, hai người ở cùng một chỗ, thua thiệt chỉ có thể là người sau, mà Lục lão gia cứ như vậy phân phó xong một câu, liền đắc ý liếc ngang mấy nàng dâu kia một chút.

Tô Noãn bị những ánh mắt quan sát này nhìn đến cực kỳ không thoải mái, vừa vặn một câu của lão già đã giải thoát cho cô, cô liền nhân cơ hội xoay người đến trước tủ đầu giường, lấy ra một chồng ly, bắt đầu rót nước, lão già ở đầu kia cũng không nghỉ ngơi: “Vợ thằng Út, chính là biết nghe lời, cũng hiếu thuận, sẽ thương yêu lão già ta đây, thằng Út của chúng ta đó, tuy rằng đáng người khá lắm, thích con bé hơi nhiều một chút, nhưng là gien di truyền của ta, là một loại tình cảm lâu dài...”

“Ông ngoại, không thể nói như vậy được, cũng có thể là cậu Út trèo cao mợ Út.”

Lời này vừa nói ra, lão già từ mặt đen lập tức có chút không nén được giận, Tô Noãn rót nước dừng lại một chút, sau đó tiếp tục giả vờ cầm điếu pha trà, mà Long Diên là một vẻ mặt mờ mịt, không biết chính mình nói sai gì rồi, ông ngoại như thế nào nói trở mặt liền trở mặt.

Những người Lục gia khác mắt mím cười xoay đầu đi, ở trong lòng âm thầm trộm vui mừng, một câu này của Long Diên chính là gián tiếp cắt đứt lão già thao thao bất tuyệt tự khen bản thân mình, lão già có thể vui vẻ được sao?

Tô Noãn cầm lấy hai ly nước đem qua cho mọi người, lão già lại đột nhiên quay đầu một cái, hai mắt trừng trừng, đem Tô Noãn sợ tới mức xém ném cái ly trong tay, lão già cũng trực tiếp đoạt lấy cái ly trong tay cô, hơi ngẩng đầu ừng ực ừng ực toàn bộ uống sạch.

Lục Tranh Vành nặng nề đem cái ly đặt mạnh trên tủ đầu giường, cũng không cho phép Tô Noãn đi lại lấy cái ly, trợn mắt nhìn đám con cháu cười nhạo mình kia, hướng Tô Noãn thét to nói: “Vợ thằng Út, xuống dưới lầu mua cho ta hai hộp sủi cỏ hấp!”

Tô Noãn vẫn luôn nịnh hót tôn trọng tín ngưỡng lão già, cho nên Lục Tranh Vành vừa nói như thế, vừa định nói được, lại bị một đạo âm thanh lạnh lẽo vượt lên trước một bước: “Chính ba không có thiếu tay gãy chân, tại sao muốn cô ấy đi mua?”

Tô Noãn tự nhiên biết là ai tới, nhịp tim của cô không khỏi đập nhanh, có lẽ nói như vậy rất kiểu cách, nhưng từ lúc cô quen biết anh tới nay, hoàn toàn không có lần nào như hiện tại mong chờ sự xuất hiện của anh như vậy.

Cô hơi nghiêng đầu, đập vào mắt là khuôn mặt tuần tú hé ra lạnh lẽo của Lục Cảnh Hoảng, anh giống như không nhìn thấy một phòng người xem náo nhiệt kia, trực tiếp đi đến bên cạnh Tô Noãn, nhẹ nói với cô: “Thời gian không còn sớm, trước hết anh đưa em về.”

Giọng nói trước sau ra vào quá lớn, làm cho những người trong phòng bệnh có sắc mặt khác nhau, Lục Tranh Vành nhếch miệng, trên khuôn mặt đen là lộ ra vẻ phẫn nộ ủy khuất, ngược lại người Lục gia là một bộ dạng đùa giỡn xem kịch vui, đến cả những quân nhân kia là rớt cằm kinh ngạc: không ngờ dáng vẻ con trai tham mưu trưởng cao cường như vậy, lời tham mưu trưởng nói căn bản là nói bậy!

“Tại sao ta không thể bảo con bé đi mua, tà là ông già, nó là nên tôn kính ta, đây là phẩm chất tốt.”

Mắt thấy Lục Cảnh Hoảng ngay cả nhìn mình cũng không nhìn lấy một cái, muốn mang theo Tô Noãn rời đi, lão già cũng không bình

tĩnh được nữa, bùng phát lớn giọng, giống một lão ngoan đồng ngồi ở trên giường, hai lỗ mũi xoẹt xoẹt bốc lên khí trắng.

Lục Cảnh Hoảng dừng lại động tác xoay người, mắt nhìn xuống Lục Tranh Vành ngay cả đùa bỡn cũng đúng lý hợp tình, nhíu mày: “Yêu thương trẻ nhỏ cũng là phẩm chất truyền thống tốt, tại sao ba không nhắc tới, mặc dù con vẫn luôn tin tưởng, Lục tham mưu trưởng là một người luôn có thói quen phá vỡ tồn tại, nhưng con cũng không hy vọng, Lục tham mưu trưởng tồn tại trong thế giới hai người của chúng con.”

“Tên tiểu tử khốn kiếp, mày nói tiếng gì vậy!”

“Tiếng người.”

Lục Cảnh Hoảng lời ít mà ý nhiều nói ra hai chữ làm cho lão già tức giận đến thở gấp không hơn một hơi, ngón tay ngăm đen chỉ thẳng vào tên tiểu tử ngỗ ngược, trưng ra khuôn mặt đen cũng sung huyết đến đỏ bừng, một bàn tay ở trên giường vuốt lung tung, sau đó cầm cái mền lên ném tới.

Từng nghe qua tay không đón lấy dao sắc, chỉ là chưa thấy qua tay không đón mền, Tô Noãn nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng một tay vững vàng đón lấy mền, sắc mặt của anh cũng không khó coi so với Lục Tranh Vành, môi mỏng gắt gao mím chặt.

Tô Noãn không biết chuyện giằng co như vậy đối với cha con kết quả là tốt hay xấu, hy vọng những người Lục gia khác giúp đỡ khuyên nhủ một chút, nhưng mà cô phóng tầm mắt nhìn tới, chỉ nhìn thấy một đám người lớn vui vẻ xem cuộc vui.

Hình như chuyện cha con Lục gia đối đầu với nhau như vậy xuất hiện thường như ăn cơm bữa, một nóng một lạnh này đụng nhau va

chạm vào nhau là vì duy trì sự hoà thuận của đại gia đình này mà tồn tại, Tô Noãn vì chính mình sinh ra tư tưởng kỳ lạ như vậy mà toát mồ hôi.

Nhưng mà, trên thực tế, cô cũng không có đoán sai, Lục Cảnh Hoằng giống như cùng với Lục Tranh Vành trời sinh không hợp nhau, từ lúc anh nói chuyện, sẽ không nói được một câu làm Lục Tranh Vành nghe thấy thoải mái, càng đừng nói sau khi lớn lên càng thêm cùng Lục Tranh Vành gặp một lần liền kịch liệt tranh cãi một lần, thỉnh thoảng hăng hái, còn có thể thay đổi dùng vũ lực.

“Cái đó... thật ra thì đi mua sủi cảo hấp cũng không vấn đề gì, coi như là em nói lời xin lỗi đã hại tham mưu trưởng rơi xuống nước đi.”

Tô Noãn muốn hoà giải cục diện bế tắc giữa hai bên nóng lạnh này, kết quả hai cha con cũng không để ý đến lời của cô, cửa phòng bệnh bị từ bên ngoài mở ra, Tô Noãn nhìn thấy người làm vệ sinh tới đổi ga giường.

Tiếp theo sau đó, Tô Noãn nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng tiện tay đem cái mền của Lục Tranh Vành ném vào trong tủ đẩy của công nhân vệ sinh, công nhân vệ sinh muốn lấy ga mền mới để lên giường ngủ của Lục Tranh Vành thì lại bị Lục Cảnh Hoằng lạnh lùng cự tuyệt: “Cô không phát hiện ông ấy nóng đến mặt đỏ rần rần sao? Không cần để lại mền cho ông ấy, đến khi đi đóng tiền thuốc men tôi sẽ kêu chỗ đăng ký trừ đi phí tổn vật chất dùng để tắm rửa mấy ngày nay.”

Lục Cảnh Hoằng vừa nói như thế xong, công nhân vệ sinh vốn tha thiết cấp mền lập tức nghiêm mặt, lưu loát thu hồi mền, đẩy xe liền chạy lấy người, không chút nào đi để ý tới Lục lão tham mưu trưởng căm giận bất mãn gầm lên giận dữ.

“Đầu tóc ngài nếu phát ra nhiệt, thì ở lại đây vài ngày cho tốt đi, cũng

không cần mền, đỡ phải làm cho Ngài phát thêm bệnh, cứ như vậy ngủ cho tỉnh táo lại một chút đi.”

Lục Cảnh Hoằng mặt không đỏ hơi thở không gấp nói xong lời này, Tô Noãn nhìn thấy Lục Tranh Vành cô đơn cúi đầu nhìn cái gối trong lòng mình, cũng muốn cười to lên, lo lắng ngay từ đầu tan thành mây khói.

Lục Tranh Vành mắt nhìn thấy chính mình phải nán lại một đêm ở nơi này, sống chết cũng không nguyện ý, mới vừa muốn mở miệng nói gì đó, lại bị Lục Cảnh Hoằng làm cho thu trở về: “Trước lúc con đến đã hỏi qua bác sĩ, bác sĩ nói đường máu của ngài có hơi cao một chút, huyết áp cũng có xu hướng không ở độ cao bình thường, hư hoá tràn đầy, tốt nhất là nằm viện quan sát vài ngày.”

Lục Cảnh Hoằng ngược lại nhìn về phía mấy anh trai và chị dâu mình, nhìn như hỏi ý nhưng thực ra đã sớm chuyên chế hạ quyết định: “Các anh chị cảm thấy phải nên làm như thế nào? Vì sức khoẻ của Lục tham mưu trưởng...”

Những người Lục gia khác đều cười mà không nói, một bộ biểu tình em tự tính đi, Lục Cảnh Hoằng dương hạ đuôi lông mày, thu hồi ánh mắt nhìn về phía Lục Tranh Vành sắp nhe răng trợn mắt: “Ngài yên tâm, con đã giúp ngài xin nghỉ vài ngày trong quân đội, ngài cứ chuyên tâm ở trong này nghỉ ngơi đi.”

Lục Cảnh Hoằng nói những lời này không thấy một chút thần thái cung kính ân cần nào, cứ như vậy lạnh lùng, mà Lục Tranh Vành chết trung nhìn chằm chằm đứa con trai luôn cùng ông đối địch này, lại cố tình không có cách nào bắt bẻ được anh.

Tô Noãn nhìn thấy Lục Tranh Vành sau khi bại trận giống như bong bóng cao su bị xì hơi bại trận nằm ở trên giường, buồn cười liếc mắt

nhìn Lục Cảnh Hoằng, vẻ mặt anh bình thản lôi kéo tay cô xoay người rời đi, ngay cả nói một câu cũng không có, Tô Noãn hướng những người Lục gia trong phòng mỉm cười cúi mình vái chào, liền vội vàng theo sát Lục Cảnh Hoằng đi ra ngoài.

“Em còn tưởng rằng anh sẽ không tới.”

Đóng cửa phòng bệnh, đáy mắt Tô Noãn chứa đựng nụ cười, nhìn Lục Cảnh Hoằng, Lục Cảnh Hoằng ra cửa mặt vẫn còn nhăn nhó, biểu tình lãnh đạm, mắt nhìn Tô Noãn, liền hướng thang máy hành lang đi tới: “Lão đầu tử nói em ở trong này, anh không thể không tới sao.”

Tô Noãn nhìn bộ dạng giả bộ đứng đắn của Lục Cảnh Hoằng, đi bên cạnh anh, thỉnh thoảng liếc trộm vẻ mặt của anh: “Ông ấy nói như vậy anh cũng tin sao? Biết đâu là ông ấy lừa gạt anh, không phải anh cũng nói ông ấy nói mười câu thì trong đó có chín câu không tin được sao?”

Tô Noãn theo thói quen bấu môi, chậm rãi nện bước bước, vừa dứt lời, Lục Cảnh Hoằng vốn dĩ đang đi đằng trước lại đột nhiên quay lại, trong lúc cô đang đi tới, đỡ lấy đầu vai của cô, cô chỉ ngửi được một trận hương vị tuyệt mát lạnh.

Ánh sáng đèn hành lang hắt vào, giữa hành lang bị gió đêm thổi lướt qua từng mảng nhỏ, đầu ngón tay của anh nâng cằm cô lên, động tác ngả ngón này làm cho mặt Tô Noãn nóng bừng lên, ánh mắt không biết để đâu.

Lục Cảnh Hoằng hồn nhiên không hay động tác của mình là không ổn thoả, cánh môi lương bạc giương nhẹ lên, dịu dàng ngắm nhìn cô: “Thì ít ra có một câu là tin được, anh sẽ không cầm cái xác suất này đi đánh cược.”

“Sao lại nói nghiêm túc như vậy,” Tô Noãn quay đầu lại nhìn phòng bệnh, nhìn Lục Cảnh Hoằng khoé môi hiện ra một nụ cười: “Thua cũng không có gì, người nhà của anh cũng rất tốt, không phải sao?”

Lục Cảnh Hoằng bàn tay nắm lấy đầu vai cô xiết thật chặt, anh bỗng nhiên cúi đầu, bờ môi dừng trên đôi mắt phượng ngây ngô mỉm cười của cô, mi tâm hơi hơi nhú lên: “Đánh cuộc này đối với anh mà nói có sức ảnh hưởng vô cùng lớn, anh thua không nổi, cũng không muốn thua, nếu quả thật thua, anh nghĩ anh sẽ hối hận cả đời.”

“Lục Cảnh Hoằng, miệng của anh càng ngày càng ngọt, thế nào học được những lời làm cho nữ sinh vui vẻ rồi hả!”

Tô Noãn cố gắng muốn che dấu xấu hổ của mình, liền thở phì phì trợn tròn đôi mắt phượng, Lục Cảnh Hoằng chỉ là cười nhạt nhìn cô, không dám mở miệng nói chuyện, lại bị một đạo thanh âm cao ngất trách mắng cứ như vậy cắt đứt bầu không khí hài hoà.

Chương 76: Chuột hoa cũng cắn người

“Tốt quá, tôi đang định đi tìm cô đây, xem ra cô được lắm, tự mình xuất hiện!”

Giọng phụ nữ thô lỗ khó nghe khác hẳn giọng phụ nữ dịu dàng thông thường, Tô Noãn khi nghe thấy thanh âm như thế thì gắt gao nhíu chân mày, cô đem giọng nói the thé như cái loa kèn này so với giọng gào thét chua ngoa của phụ nữ trong trí nhớ.

Lục Cảnh Hoảng bị thứ âm thanh đó cắt ngang bày tỏ ngọt ngào cùng Tô Noãn, sắc mặt đã sớm chìm xuống, cùng Tô Noãn quay nhìn về phía phát ra âm thanh, liền nhìn thấy một phụ nữ trung niên năm mươi mấy tuổi, vóc dáng thấp lè tè, dáng người có hơi mập một chút, ưỡn lên cái bụng thật to.

Trong thế giới của Lục Cảnh Hoảng hiển nhiên chưa từng xuất hiện qua loại phụ nữ này, chân mày anh không ngừng nhíu chặt, người đàn bà kia có làn da rất ngăm đen, giống như là quanh năm đều dãi dầu mưa nắng, nhưng trên mặt bà ta lại thoa một lớp phấn thật dày, vốn định làm cho mình có thể trắng hơn một chút, lại không nghĩ biến khéo thành vụng, chính là làm cho mặt và màu da ở cổ khác nhau rõ rệt.

Bà ta mặc trên người chiếc áo ba đờ xuy mùa đông thật dày, nhìn giống như là đè ép dưới đáy ruộng nhiều năm, chỉ có khi cần thiết mới lấy quần áo ra mặc tiếp, màu sắc đỏ tươi giống như là cái nắng gắt tháng bảy, nhìn thế nào cũng thấy có chút đáng vẻ quê mùa.

Ánh mắt tinh nhuệ của Lục Cảnh Hoằng chỉ trong vài giây đã hoàn toàn lướt nhanh qua người đàn bà đang xông tới này, cũng không muốn tiếp tục nhìn nữa, liền quay đầu đi, môi mỏng mím chặt, mơ hồ lộ ra tâm tình không vui của mình.

Dùng thẩm mỹ quan của anh đi đánh giá cách ăn mặc như vậy, chỉ có thể dùng từ không ra gì đi khái quát, hay là nói chính xác hơn, đó là khó coi.

Nhìn kiểu dáng quần áo kia chỉ sợ là thịnh hành từ hồi mười mấy năm trước, bây giờ mặc vào, nhỏ hình như vẫn có hơi nhỏ, càng làm nổi bật thêm dáng người mập mạp của bà ta, giống như hai tay lấy về từ trong than đá, trên ngón tay đầy đặn, đeo rất nhiều nhẫn vàng rất có khí thế nhà giàu có.

Tô Noãn chỉ là thản nhiên liếc mắt nhìn người nọ, tiết kiệm bất kỳ tinh lực đánh giá nào, ngẩng đầu nói với Lục Cảnh Hoằng: “Chúng ta qua bên kia đi thôi, dù sao bên kia cũng có thang máy xuống lầu.”

Lục Cảnh Hoằng cúi đầu nhìn thấy tâm tình của Tô Noãn cũng không khác gì anh, liền ngầm đồng ý gật đầu, đỡ lấy đầu vai cô định xoay người rời đi, cũng không nghĩ tới người kia rốt cuộc cũng xông tới, trực tiếp chặn đường đi của bọn họ.

“Chạy cái gì mà chạy! À?! Nhìn thấy tôi nên chột dạ đúng không? Tôi khinh! Cái người phụ nữ thối nát này, tự mình đi chà đạp chính mình, cái tốt không học lại cố tình đi học những thứ hồ ly tinh kia làm gái!”

Bàn tay đen mang theo kim quang long lánh kia chỉ thẳng vào trước chóp mũi Tô Noãn một cái, cái miệng rộng trét son đỏ kia không ngừng khép mở, thỉnh thoảng còn có nước miếng bắn ra, như thế nào cũng cảm thấy đó là một người phụ nữ thô tục.

“Đừng cho là tôi ở quê thì không biết gì, lúc trước cô cùng A Thành ly hôn là chuyện xảy ra! Không ngoan ngoãn ở nhà hầu hạ chồng, mang thai đứa bé, thế nhưng lại nuôi tiểu bạch kiểm ở bên ngoài!”

“Mệt cho A Thành chúng tôi ngốc, lại vẫn gặt tôi nói cái gì mà tính cách không hợp, hôm nay tôi nói cho cô biết, trước giờ mấy chuyện hư hỏng cô làm ra, tôi so với ai khác đều rất rõ ràng!”

“Bây giờ nhìn thấy A Thành lên làm phó thị trưởng, lại muốn quay về sao? Tôi nói cho cô biết, nghĩ cũng đừng nghĩ, A Thành của chúng tôi cũng không phải chuyên lấy người đàn bà dâm đãng, ai biết mấy năm nay cô một mình ở bên ngoài đã làm ra cái loại chuyện gì!”

Tô Noãn vốn định không rãnh mà đi để ý, trực tiếp quay đầu bỏ đi, nhưng mà ở trước mặt mọi người, vô duyên vô cớ bị chỉ vào mũi chửi rủa, một cỗ cơn tức cũng xoẹt xoẹt dâng lên ồ.

Bị một người đàn bà như vậy rống lên, tất cả mọi người trên hành lang cơ hồ đều nhìn qua bên này, còn có những kẻ nhiều chuyện mở cửa phòng bệnh nhô đầu ra xem, Tô Noãn chỉ cảm thấy khó chịu muốn đánh cho một quyền.

Nhưng mà cuối cùng nhìn đến đám người vây xem náo nhiệt này thì mạnh mẽ đè xuống cơn giận của mình, chỉ là lạnh lùng nhìn người đàn bà lỗ mãng cay nghiệt này: “Tôi không muốn ầm ĩ với bà ở đây, cũng mời bà chú ý hình tượng của mình một chút, không nên rống to nói lớn như vậy làm giảm mất tư cách của mình.”

Nói xong, Tô Noãn liền kéo cánh tay của Lục Cảnh Hoàng chuẩn bị rời đi, cô tự nhiên là nhìn thấy Lục Cảnh Hoàng nghe xong những lời này thì sắc mặt hoàn toàn âm trầm, hẳn là anh cũng đoán ra được thân phận của người đàn bà này chứ?

“Như thế nào, bị tôi nói trúng chút ít tâm tư của cô, nghĩ muốn bỏ chạy? Người đàn ông này là tình nhân mới của cô đi, dưới gầm trời này tại sao lại có loại phụ nữ không biết hổ thẹn như vậy, sau khi bị đá lại đi tìm A Thành của chúng tôi, bản thân cô không có mặt mũi, thì cũng phải nghĩ cho A Thành chúng tôi chứ!”

Khắp các tầng lầu đều quanh quẩn tiếng rần dấy quở mắng vang vọng của người đàn bà này, toàn bộ ánh mắt cơ hồ đều rơi trên người Tô Noãn, một vài đầu ngón tay hung hăng hung tợn muốn đâm vào đầu vai cô, chỉ là con chưa có đụng tới quần áo của cô, cổ tay nắm đen kia liền bị một bàn tay thon dài trắng nõn nắm lấy.

Tô Noãn dọc theo cánh tay kia nhìn lên trên, là tay áo khoát màu đen, sau đó là khuôn mặt tối om căng thẳng của Lục Cảnh Hoảng, anh nắm chặt cổ tay của người đàn bà kia, không để cho bà ta muốn làm gì thì làm.

“Xin mời bà nói chuyện hãy tôn trọng một chút, tôi không hy vọng tiếp tục nghe thấy bất kỳ lời phỉ báng nào về vị hôn thê của tôi từ trong miệng bà, nếu không tôi sẽ nhờ tới pháp luật làm cho rõ chuyện này.”

Người đàn bà trung niên kia nhìn thấy sắc mặt Lục Cảnh Hoảng nghiêm túc mà lạnh lùng, cũng bị giật mình ngây ngẩn cả người, nhất thời không kịp phản ứng, cánh tay bị Lục Cảnh Hoảng cầm lấy run rẩy, cả khuôn mặt trắng vì phấn càng trắng thêm mấy phần.

Đối với một người quanh năm sống ở nông thôn, chưa va chạm ngoài xã hội, người bình thường vừa nhìn thấy người mặc một thân trang phục nghiêm chỉnh vẻ mặt nghiêm túc, lại nghe thấy bọn họ lạnh lùng nói những câu mà bà nghe không hiểu, khí thế liền hạ xuống ngay.

Cho nên khi Lục Cảnh Hoảng chán ghét buông tay bà ta, lấy cái

khăn ra lau tay, bà ta vẫn luôn dùng ánh mắt liếc chiếc khăn kia, chỉ cần vài lần, bà ta liền nhìn ra chiếc khăn này chất lượng không phải là tốt bình thường, có thể còn hơn cả chiếc khăn mà người có tiền nhất trong thôn bọn họ dùng.

Bà ta nhìn thấy người đàn ông dáng vẻ xinh đẹp trắng nõn này tiện tay ném khăn vào trong thùng rác bên cạnh, càng thêm đau lòng thiếu chút nữa nhào qua nhặt lên, giấu vào trong túi quần của mình, lại ngại vì mặt mũi cứng rắn nhìn xuống.

Bất quá bà ta nheo mắt lại tính toán một chút, như thế này mất công đôi cầu nam nữ không biết xấu hổ, sau khi chờ cho bọn họ đi không còn ai, bà sẽ quay lại nhặt lên cũng được!

Một mặt bà ta vừa tham lam chút tiện nghi này, mặt khác bà ta hiểu được một chuyện, người phụ nữ không biết xấu hổ này hình như cũng tìm được nhân tình có tiền hơn so với A Thành của bà, nghĩ như vậy, cơn tức lại hừng hực thiêu đốt dâng lên đỉnh đầu.

Bà ta đột nhiên nhớ tới những lời nói tức giận khi con dâu bà ta ra đón ở nhà ga, tình ngộ trùng lớn đôi mắt chuông đồng, lại đuổi ra bàn tay đeo nhẫn vàng chỉ qua lại về phía Tô Noãn và Lục Cảnh Hoằng, bèn nhón nói: “A, tôi biết rồi, cái phụ nữ đề tiện cô, lúc trước nhất định là vì tên tiểu bạch kiểm này, đào khoét gia sản của A Thành chúng tôi, sau đó ly hôn với A Thành chúng tôi ở chung với thằng đó, bây giờ, ngược lại còn kêu tên tiểu bạch kiểm này hãm hại A Thành nhà chúng tôi!”

Lời nói của bà ta càng ngày càng quá phận, người trên hành lang càng ngày càng nhiều, nếu như chỉ có một mình Tô Noãn thì đại khái có thể bỏ đi, không cần chú ý tới loại đàn bà cố tình gây sự này.

Nhưng mà, dính tới Lục Cảnh Hoằng thì cô không thể tiếp tục làm

giống như bị chó cắn một cái, không đi phản kích lại, những ai ở trong bệnh viện quân đội này chứ, nghĩ lại cũng biết, nếu tin tức truyền ra, chính là Lục gia sẽ bị một trận gièm pha!

Tô Noãn hít thở sâu, để cho mình không đến nỗi hành sự lỗ mǎng, khi Lục Cảnh Hoǎng muốn mở miệng thì Tô Noãn đưa tay kéo anh một cái, nhìn vẻ mặt trách cứ của Lục Cảnh Hoǎng mà ánh mắt ân cần, Tô Noãn cười cười an ủi, ngược lại nhìn về phía người đàn bà kia: “Hai năm trước tôi đã ly hôn với Cố Lăng Thành, chuyện của tôi cũng không làm phiền bà tới quan tâm, về phần giáo huấn tôi, lại càng không tới phiền bà tới khoa tay múa chân, bà luôn miệng nói tôi bao nuôi đàn ông ở bên ngoài, bản thân tôi muốn hỏi một chút, bà có biết người đàn ông đang đứng bên cạnh tôi có thân phận địa vị gì hay không?”

Tô Noãn khi nói ra lời này không nhanh không chậm, không có bị chọc cho nóng nảy xúc động, một đôi mắt phượng lạnh lùng nhìn chằm chằm mẹ Cố, khoé miệng thoáng hiện chứa đựng một nét cười lãnh trào, từ góc độ của mẹ Cố nhìn sang, Tô Noãn chính là đang liếc ngang qua bà!

“Bao nuôi tiềm bạch kiểm? Dì Cố à, vậy thì tôi tính toán cho dì một chút, xem rốt cuộc tôi lừa con dì bao nhiêu tiền để nuôi tiểu bạch kiểm!”

“Hai năm trước khi Cố Lăng Thành còn chưa có thăng chức phó thị trưởng, anh ta chỉ là một thư ký nho nhỏ tiền lương một tháng có là bao, tuy rằng nhân viên làm việc cho cơ quan chính phủ phúc lợi không tệ, nhưng cũng sẽ không vượt qua năm sáu ngàn, coi như anh ta được sáu ngàn là cũng tốt lắm rồi.”

“Dì cho rằng những thứ vàng bạc loè loẹt trên người dì là dì dùng tiền con trai của dì mua à? Nếu tôi nhớ không lầm, mỗi tháng anh ta

đều gửi tám trăm đồng về quê cho dì, ngày lễ ngày tết, còn phải mua này mua kia, quà cáp thuốc bổ dưỡng lớn gửi cho dì.”

“Còn lại chỉ hơn năm nghìn, chúng tôi sau khi kết hôn là ở nhà thuê, tiền thuê mỗi tháng là một ngàn rưỡi, một tháng ba mươi ngày tính luôn tiền gạo củi mắm muối tương dầu điện nước, tiết kiệm lắm tổng cộng cho là một ngàn đi, tổng kết lại tất cả, tiền lương của con trai dì cũng chỉ còn hơn hai ngàn.”

“Con trai dì nhậm chức trong chính phủ, vẫn luôn phải tốn một ít tiền kết thân với cấp trên, ví như thỉnh thoảng tụ họp đi khách sạn ăn cơm, mỗi lần cho là bốn năm ngàn đi, dĩ nhiên chúng ta có thể xem như con của dì ba tháng mới mời người ta đi ăn một bữa đi, những cái khác cứ cho là giả bộ đánh đấm ăn chức đi.”

“Mới vừa rồi vị tiểu bạch kiểm từ trong miệng dì này vớt bỏ cái khăn mà cứ xem như giá trị rẻ nhất của nó, là năm trăm đồng đi, dì nhìn lại cách ăn mặc của anh ấy một chút đi, nói như thế nào cũng phải hơn một vạn, cũng như số tiền vụn vặt con trai dì mỗi tháng cho tôi không ít, nếu không tôi làm sao có thể nuôi nổi tiểu bạch kiểm quý giá này!”

Tô Noãn mở miệng một tiếng tiểu bạch kiểm, mặt Lục Cảnh Hoảng nhìn cũng không dễ nhìn, giọng điệu Tô Noãn nói năng có khí phách đủ để cho mọi người trên hành lang đều nghe thấy ba chữ “tiểu bạch kiểm”, anh lớn như vậy, chỉ có bị hoài nghi bao nuôi phụ nữ, cũng chưa bao giờ bị nói là bị một phụ nữ bao nuôi!

Mà mẹ Cố vẫn là bị Tô Noãn bỏ qua lời nói của bà xem thường kiêu ngạo nói con trai bà làm cho tức giận đến nói không hơn một hơi, ngón tay chỉ Tô Noãn há to miệng chính là nói không nên lời, một cái mặt đen run rẩy, phấn trắng cũng chảy xệ xuống.

“Đúng rồi, nếu dì không tin có thể đi hỏi Cố Lăng Thành một chút, rất

cuộc là tôi bao nuôi đàn ông bên ngoài, hay là anh ta ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, trong lòng anh ta đều rõ ràng như gương sáng, bất quá tôi cảm thấy, cứ coi như nói anh ta, dì sẽ cảm thấy con trai của dì rất có mị lực, là người làm vợ như tôi lòng dạ hẹp hòi, không thể chứa thêm một cô em gái.”

Tô Noãn chính là vừa thu lại răng của con chuột hoa, nóng nảy cũng sẽ há mồm cắn người, Lục Cảnh Hoằng tuy bị Tô Noãn nói thành tiểu bạch kiểm, nhưng nhìn bộ dạng Tô Noãn gương nanh múa vuốt về phía Cố mẹ, vẫn là có nhiều hứng thú nhìn xem.

Nhưng là lúc nào cũng đề phòng bà lão điên điên khùng khùng này, chỉ cần bà ta có một hành động quá phạm, liền bảo vệ tốt cho Tô Noãn.

Người bình thường thoát nhìn càng dịu dàng khéo léo, một khi nảy sinh ác độc, cũng đều khủng khiếp hơn so với bất cứ ai khác, sợ là ngay cả loại người như mẹ Cố bình thường quen trở tài mồm mép nhanh nhẹn mọi người cũng sẽ bại trận.

Quả nhiên, Tô Noãn một bộ dạng ung dung tự nhiên kia, làm cho mẹ Cố tức giận đến đôi môi run cầm cập, chỉ vào trên mặt mang theo ý cười của Tô Noãn, nín nhịn hồi lâu cuối cùng phun ra mấy chữ cô, sau khi thông suốt chửi ầm lên: “Cô làm phản rồi, A Thành chúng tôi là đứa trẻ tốt như vậy, làm sao lại coi trọng cái đứa sao chổi này rồi! Có thể được ở cùng với A Thành của chúng tôi là phúc khí của cô, vậy mà cô vẫn còn đi ra bên ngoài làm bậy, ngược lại với A Thành của chúng tôi bây giờ, cô cái người phụ nữ ti tiện so với tảng đá bên cạnh hầm cầu còn thối còn cứng hơn nữa!”

Giống như Cố Lăng Thành từ trong núi ra thành phố không có được bao nhiêu người, nhất là ở cái nơi hẻo lánh nhiều năm không có một người nào như vậy, một khi có con cái nhà ai vào thành phố xây

dựng sự nghiệp, cả thôn đều nhất định khua chiêng trống tưng bừng một phen.

Đối với tính tình như vậy của mẹ Cố Lăng Thành mà nói, con của mình làm quan ở trong một thành phố lớn, thì lại càng đặc ý muốn bay lên tới trời rồi, gặp ai cũng đều nghe được chính là “A Thành nhà bà như thế nào lợi hại rồi”, dần dà, cũng thật sự xem như trên thế giới này con của mình chính là nhân trung long phượng.

Theo lý thuyết, Cố Lăng Thành nếu ở trong thành phố có sự nghiệp, thì nên đem người mẹ vĩ đại từ nhỏ chịu cực khổ của mình vào trong thành phố hưởng phúc, nhưng mà Cố Lăng Thành lúc trước cũng chỉ là một chuyến mang bà trở về quê nhà, lại không đề cập tới đề nghị đón mẹ già.

Cô từng trong lúc vô tình có đề cập qua một lần, Cố Lăng Thành chỉ là cười cười, lại cũng không có suy nghĩ nhiều hơn, ngược lại là khuyên cô đừng quan tâm tới chuyện này, nói là người mẹ kia thích tự do tự tại ở quê nhà hơn, không thích bị trói buộc ở trong thành phố.

Khi đó Tô Noãn tin là thật, bây giờ đứng ở ngoài cuộc mới hiểu được, căn bản chính là Cố Lăng Thành hiểu rõ tính khí của mẹ anh ta, tình nguyện cấp nhiều tiền bạc phụng dưỡng cũng không muốn để cho người mẹ này của anh ta đến phá hư chuyện tốt của anh ta.

Cũng khó trách, có người mẹ miệng rộng, thích khoe khoang như vậy, có ai mà yên tâm để bà ta ở bên cạnh, ngày nào đó không cẩn thận bị một tên nhân viên công tác kỷ luật thổi phồng lên, Cố Lăng Thành còn không phải là cố tình tìm phiền toái cho mình sao?

Mà Tô Noãn cũng có đầy đủ tin tưởng, mẹ Cố cũng không nghĩ đến chính mình cũng đã chiếm một phần nguyên nhân, loại người tính

tình phẩm hạnh giống như bà, làm sao chịu ở yên ở một thành phố lớn, sẽ chỉ bị người xem thường, làm sao còn có ai hâm mộ bà có một đứa con trai lợi hại chứ!

“Con của bà rất lợi hại phải không? Bây giờ bà hãy kêu Cố Lăng Thành đến, bản thân tôi muốn nghe xem anh ta giải thích như thế nào về chuyện này với tôi, tôi cũng sẽ làm tốt báo cáo tình huống cụ thể với thị trưởng của bọn họ.”

Lục Cảnh Hoảng ngữ khí đủ đề đông lạnh chết một người, mỗi lần chỉ cần Lục Cảnh Hoảng vừa mở miệng, Tô Noãn chú ý sẽ bắt gặp mẹ Cố hèn nhất, điển hình là bắt nạt kẻ yếu, mà Lục Cảnh Hoảng không quên lạnh lùng bổ sung một câu: “À, quên nói cho bà biết một câu, người lãnh đạo trực tiếp con của bà chính là cháu của tôi.”

Lời này thốt ra, mặt mẹ Cố so với gan heo còn khó coi hơn mấy phần, như thế nào bà cũng không nghĩ tới cái tên tiểu bạch kiểm này lại có một đứa cháu làm thị trưởng, bà ở trong thôn cũng chưa từng thấy qua người nào ăn cơm chùa lại có hậu thuẫn phía sau lớn như vậy!

Những người trên hành lang đều là được qua giáo dục, tự nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra ai phải ai trái, giờ phút này lắng nghe những đối thoại kia, đều không hèn mà cùng cười khẽ một tiếng, xem kịch vui nhìn sắc mặt lúc trắng lúc xanh của mẹ Cố.

“Chuyện gì xảy ra, cậu Út, mợ Út, các người sao còn đứng ở đây?”

Một đạo tiếng hỏi tò mò tạm thời làm dịu đi không khí giương cung bạt kiếm, Tô Noãn quay đầu liền nhìn thấy Long Diên cầm theo bình trà, cô nghi hoặc ngó ngó người đàn bà quê mùa khó ưa kia, lại nhìn cậu Út nhà mình một chút, tìm kiếm đáp án.

Tô Noãn vừa định nói chúng tôi không có việc gì, cô đi lấy nước đi, mẹ Cố cứng đầu kia cũng không chịu bỏ qua, bởi vì vừa rồi bị khí thế của Tô Noãn và Lục Cảnh Hoằng đả kích làm cho lòng người đại loạn, mở miệng mắng người cũng là không chút che giấu: “Xem đi! Cuối cùng tôi cũng hiểu rõ rồi, làm sao cô chết cũng trở nên không biết xấu hổ như vậy, thì ra là cùng đồng bọn với vị xô-pha tiểu thư* này, đắm mình trong truy lạc! Nhìn cách ăn mặc kia, trên mặt còn tô đủ mọi màu sắc, thật sự không biết là gia đình đã dạy dỗ một đứa bé thành ra dạng gì à!”

*Theo kiểu gái hộp đêm, hay diễn ở nơi sân khấu.

Long Diên vốn còn đang bị vây trong tình huống mờ mịt vừa nghe thấy lời này, lập tức liền hiểu rõ, rất rõ ràng, trước khi cô ra ngoài cái bà già này đang công kích mợ Út của cô, mà cô cũng bị dính đạn rồi!

Long Diên là thiên kim Long thị, từ nhỏ đến lớn đều sống an nhàn sung sướng, như thế nào lại chịu nổi bị người ta mắng ở nơi công cộng như vậy, mắng một mình cô còn chưa đủ, còn muốn đụng chạm tới ba mẹ của cô, làm cho đại tiểu thư thiên chi kiều nữ (kiêu ngạo hơn trời) Long Diên như thế nào cũng nuốt không trôi cơn tức này.

Lập tức liền đem bình trà trong tay quăng sang một bên, cũng không nhìn tới có bị vỡ vụn hay không, giẫm giày cao gót hung hăng vọt tới trước mặt mẹ Cố, vóc dáng thon dài mắt nhìn xuống mẹ Cố mập lùn, cười lạnh một tiếng: “Vị đại thẩm già này, bà nhưng thật ra nói cho tôi nghe một chút đi, trong mắt bà cái loại con gái như thế nào mới được xem là con gái đàn ông hoàng, bà thế nhưng ngàn vạn lần đừng nói cho tôi biết, bà chính là loại đó nha! Nói ra cũng không sợ hù chết người, cách ăn mặc như cường hào nhà giàu mới nổi, còn dám ở trong này nháy nhót giống như một thằng hề, lão bà hôm nay đặc biệt đến pha trò hả!”

Trong hành lang nhất thời vang lên tiếng cười vang, cũng không ít người trong phòng bệnh nghe được tiếng cười ngó ra nhìn, hỏi thăm người bên cạnh, sau đó cũng nhìn thấy vị mẹ Cố kia bị cười nhạo đến thần sắc có chút dại ra mà buồn cười lắc đầu.

“Tô nói đại thẩm lớn tuổi bà vẫn là nên về nhà cày ruộng, đủ loại đồ ăn, cứ lên ăn đi, những người ở đây có thể không phải là người bình thường, đặc tội người nào bà cũng chịu không nổi đâu, bất quá bốn tiểu thư đây, xem như là bị chó điên cắn một cái, không đáng để đi so đo a!”

Long Diên nói xong còn dùng tay tạo một tư thế “Quên đi”, trên mặt cũng là tràn đầy khinh thường, vẻ mặt cao cao tại thượng kia đem mẹ Cố chinh đến sửng sốt một chút, trên mặt của bà lộ ra quần bách kích động.

Một đôi bàn tay thô to đen nắm vạt áo ba-đờ-xuy, bà như thế nào cũng không nghĩ tới, nha đầu chết tiệt kia thế nhưng biết được bà thường xuyên nửa đêm vác cái sọt trên lưng sang bờ ruộng kể bên trộm đồ ăn, còn nói ra trước mặt nhiều người như vậy!

Mẹ Cố cảm thấy được thế giới của mình trời đất quay cuồng, những tiếng cười to kia tràn ngập trong thính giác của bà, bà giống như nhìn thấy những người đó vẻ mặt xem thường chỉ trỏ bà, chỉ là trong lòng mẹ Cố càng khó có thể quần bách, đối với Tô Noãn hận ý càng thêm sâu sắc không ít.

Tô Noãn đứng ở một bên nhìn mẹ Cố hoảng hốt, cũng không sinh ra chút đồng tình nào, cũng cười cười theo một cái, rất lãnh đạm cười, lại đủ để cho mẹ Cố nộ hoá công tâm, khuôn mặt thoa phấn trắng trong nháy mắt vụn vỡ.

Mẹ Cố như thế nào cũng tức không nhin nổi, một ả đàn bà thấp kém bị A Thành nhà bà bỏ rơi cũng dám kiêu ngạo như vậy, thông đồng với người ngoài để khi dễ một lão bà như bà, hơn nữa Tô Noãn cũng mới vừa nói những câu hạ thấp con trai bảo bối của bà, mẹ Cố nổi giận gầm lên một tiếng, không nói hai lời, xông lên phía trước muốn kéo tóc Tô Noãn.

Chương 77: Tự làm tự chịu

Mẹ Cố tốt xấu gì cũng ở nông thôn ngơ ngẩn năm mươi mấy năm, ngày thường làm không ít công việc nhà nông, nào là mấy việc linh tinh như đào đất dọn phân đốn củi cho heo ăn, sớm nói bà đã luyện thành một thân mạnh mẽ, chỉ sợ so với những vận động viên cử tạ không kém hơn chút nào. Những việc này, Tô Noãn năm đó theo Cố Lăng Thành về thăm ông bà ở nông thôn chứng kiến mẹ Cố một thân một mình dùng tay lôi kéo xe đẩy chở sáu trăm cân mía ra trấn trên khoảng mười km để bán, cũng đủ biết sức lực của mẹ Cố là không thể xem thường.

Cho nên, vừa nhìn thấy vẻ mặt vằn vẹo của mẹ Cố, thế nhưng trước mặt nhiều người như vậy, giống như con trâu điên xông về phía cô, sắc mặt Tô Noãn chợt biến hoá, tự nhiên hiểu được nếu như bị mẹ Cố thật sự tóm lấy chỉ sợ sẽ mất đi nửa cái mạng.

Những người khác cũng không dự đoán được người đàn bà lỗ mãng này sẽ đột nhiên động thủ, đều cực kỳ kinh ngạc ngây người, Lục Cảnh Hoảng khi thấy mẹ Cố lộ ra hung ác bỏ nhà qua thì liền theo bản năng đem Tô Noãn ra phía sau bảo hộ, chính mình chặn lại thế tiến công hung hăng của mẹ Cố.

Mẹ Cố thấy tên tiểu bạch kiểm này thế nhưng che chở cho người phụ nữ xấu xa Tô Noãn kia, lại càng thêm giận dữ, quát to một tiếng, một đôi tay dùng hết sức lực liều chết tóm lấy cà vạt cùng âu phục giá trị xa xỉ của Lục Cảnh Hoảng.

“Hay cho đôi gian phu dâm phụ, hôm nay lão bà ta đây sẽ giáo huấn các ngươi thật tốt một chút!”

Tô Noãn được Lục Cảnh Hoằng bảo vệ chặt chẽ, anh không cho mẹ Cố tới gần cô một tấc, nhưng khi Tô Noãn nghe được một ít tiếng hô diếc tai kia của mẹ Cố, trong lòng căng thẳng, cô ngẩng đầu liền nhìn thấy cà vạt bị nhả trong tay mẹ Cố.

Lục Cảnh Hoằng chân mày đã nhăn không thể nhăn hơn nữa, nếu chỉ có một mình anh, anh đại khái có thể hất cái người đàn bà cật mạnh xốc xược này ra, nhưng mà bởi vì có Tô Noãn bên cạnh, nên có chút băn khoăn, tự nhiên không thể tùy tiện động thủ được.

Chỉ sợ vừa mới đẩy bà ta ra, bà ta liền thừa dịp anh chưa chuẩn bị, xoay người tấn công Tô Noãn, bà ta giờ phút này liều chết siết lấy cà vạt của anh, anh đại khái có thể đoán được Tô Noãn yếu đuối nếu rơi vào trong tay bà ta sẽ có kết cục như thế nào.

Tô Noãn nhìn mẹ Cố càng kéo càng quá mức, không có chút ý thu lại nào, sắc mặt cũng lập tức trở nên xanh mét, rốt cuộc chẳng quan tâm xem mình có thể bị bà ta đánh tới hay không, lướt qua cánh tay Lục Cảnh Hoằng đang che chở cho cô, trực tiếp bắt lấy cổ tay to khoẻ của mẹ Cố, nổi giận nói: “Ai cho bà đụng anh ấy, buông tay, bà là kẻ điên, mau dừng tay cho tôi!”

Nào có thể đoán được, mẹ Cố vừa nghe Tô Noãn lúc này đến giúp gian phu này, càng phát ra hỏa khí khó có thể bình ổn, hai mắt mở to hung hăng nhìn trừng trừng Tô Noãn, tiện tay liền đem Tô Noãn đẩy ra, trực tiếp đẩy cho Tô Noãn lão đảo rút lui: “Cô là tiện nhân không biết xấu hổ, đến bây giờ còn ra mặt giúp đỡ tên tiểu bạch kiểm này! Nói tôi là kẻ điên, cô mới chính là người đàn bà lòng dạ hiểm độc, bảo sao không phụ lòng A Thành nhà tôi!”

Mẹ Cố hai mắt đỏ ngầu kinh khủng, bà ta thôi không lôi kéo Lục Cảnh

Hoảng nữa, ngược lại liền tấn công về phía Tô Noãn bị đung vào trên vách tường, bàn tay có móng tay đen thùi kia không chút trở ngại nào chộp tới trên đầu Tô Noãn, có thể nói là mạnh như vũ bão!

Lục Cảnh Hoảng nhìn thấy mẹ Cố mạnh mẽ lao về phía Tô Noãn, khuôn mặt trước sau như một lạnh lùng hờ hững trong nháy mắt băng liệt tâm tình, cánh môi gắt gao mím chặt, cũng là hai bước ba bước đi qua, cánh tay hình thái duyên dáng xinh đẹp kia nắm lấy bả vai to lớn mạnh mẽ của mẹ Cố.

Mẹ Cố mắt thấy xem kéo được tóc Tô Noãn, lại bị một cổ lực đạo mạnh mẽ khống chế thân thể cường tráng của mình, còn chưa kịp xoay người, lực đạo trên vai đột nhiên tăng thêm, hung hăng kéo bà lui về phía sau, sau đó bỏ mặc bà.

Người xem cuộc vui trên hành lang tụ tập càng ngày càng đông, lại cũng không dám quang minh chính đại xem, đứng ở bên cạnh rình coi, vẻ mặt bà tám cùng hưng phấn, hướng về phía cảnh tượng hỗn loạn như vậy chỉ chỉ trỏ trỏ.

Thời điểm Lục Cảnh Hoảng ngăn cản mẹ Cố, bởi vì hai người rất gần sát nhau, mà động tác ác độc hung hăng đánh tới kia của mẹ Cố, lập tức bị anh đảo ngược, khó tránh khỏi sẽ dẫn tới tai họa trên người anh.

Thế nhưng anh lại không rảnh quan tâm tới, bước nhanh đến bên cạnh Tô Noãn, ôm chầm lấy bả vai bị đung nặng nề của Tô Noãn, dùng tay của mình nhẹ nhàng cẩn thận xoa vuốt cho cô, giữa lông mày ngưng trọng phát ra rõ ràng: “Không có sao chứ? Lần sau không cần tiếp tục can thiệp vào, chăm sóc tốt chính mình.”

Tô Noãn chịu đựng đầu vai đau nhức, cắn khoé môi, nhìn Lục Cảnh Hoảng muốn nghe lời gật đầu, lại phát hiện trên cái cằm kiên nghị

của anh có một đạo vết thương, cô nhin không được đưa tay đi sờ, nghe thấy chính là âm thanh Lục Cảnh Hoằng nhẹ hít lấy không khí.

Lục Cảnh Hoằng nhản lại ấn đường, đáy mắt hiện lên kinh ngạc, anh theo bàn tay Tô Noãn sờ xuống phía dưới, đưa tới trước mắt nhìn, liền nhìn thấy trên đầu ngón tay dính một ít máu, mặt càng thêm đen xuống.

Tô Noãn lo lắng nhìn một ít miệng vết thương trái phải khoảng 3cm trên cằm Lục Cảnh Hoằng, vừa rồi lôi kéo, Lục Cảnh Hoằng vội vã phòng ngừa mẹ Cố làm tổn thương cô, thế nhưng lại không chú ý xem mình có bị chiêu thức độc ác tàn nhẫn kia của mẹ Cố làm bị thương hay không.

Lục Cảnh Hoằng nắm lấy cổ tay trắng nõn của Tô Noãn, vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, giống như muốn nói cho cô biết không có việc gì, Tô Noãn thế nhưng không cách nào xem như không có việc gì, cô nghiêng đầu nhìn về phía mẹ Cố, ánh mắt vừa lúc dừng lại trên bàn tay đen thui đang chống vách tường kia của mẹ Cố.

Lực đẩy kia của Lục Cảnh Hoằng rõ ràng không nhỏ, thân thể to lớn của mẹ Cố lắc lư, chống đỡ vách tường mượn lực đứng vững, một mặt che huyết thái dương, lồng ngực rắn chắc không dễ bị bắt nạt, phát ra tiếng thở dốc ồ ồ.

Mà mấy thứ trên ngón tay của mẹ Cố, Tô Noãn nhìn thấy có một chiếc nhẫn khắc hình đoá hoa, mà đoá hoa kia dính một chút vết máu, dưới ánh đèn sáng, hết sức chói mắt, chính là chứng cứ quệt làm Lục Cảnh Hoằng bị thương!

Long Diên đầu kia kịp phản ứng vội vàng chạy tới, trên dưới quan sát kỹ Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng, nhìn thấy vết xước trên cằm Lục Cảnh Hoằng thì cũng không bình tĩnh được nữa thét lên một tiếng

kinh hãi: “Cậu Út, mặt mày của cậu hốc hác quá! Mau, mau, đi cho bác sĩ xem đi!”

Tô Noãn thu hồi tầm mắt lạnh lùng nhìn mẹ Cố, cũng giống như Long Diên lo lắng nhìn chăm chăm miệng vết thương đang chảy máu kia, cô nhìn một vòng chung quanh, cũng ý thức được sự tình càng ngày càng lớn, ảnh hưởng tự nhiên cũng sẽ càng bùng phát không tốt.

Cô tạm thời buông tay Lục Cảnh Hoằng ra, từng bước tiến lên phía trước, ánh mắt lạnh lùng nhìn mẹ Cố vẫn còn đang chậm chạp thờ từng hơi: “Tôi và con trai của bà hai năm trước đã không còn quan hệ, về phần bà nói, tôi trở về để bám víu cành cây cao kia, tôi ở đây có thể khẳng định nói rõ ràng cho bà biết, quá khứ không có, hiện tại không có, tương lai càng không có!”

“Khi ở cùng anh ta thì tôi chưa từng làm qua chuyện có lỗi với anh ta, có tin hay không là tùy bà, tôi chỉ là hy vọng tất cả mọi người đều giống như bà đúng sai chẳng phân biệt được, mắng cũng đã mắng qua, ngang ngược cũng đã ngang ngược qua, hiện tại cũng có thể đi rồi.”

Tô Noãn không có nói bất kỳ lời nhục mạ nào đối với mẹ Cố đang nổi điên như vậy, nhưng mà lần giải thích này so với mẹ Cố một chút liền xông lên chửi ầm lên càng có khí thế hơn, càng có thể áp đảo đầu người, thuận tiện cũng làm cho người nghe xong rõ ràng hơn.

Mẹ Cố nhất thời bị khí thế cường đại kia của Tô Noãn đè ép khiến cho đầu óc rối loạn một trận, nhưng vẫn là cứng đầu cứng cổ tức giận rống rống trừng mắt phản bác Tô Noãn: “Cô nói là nói như vậy, lời hồ ly tinh nói ai mà tin, nếu cô không câu dẫn A Thành nhà tôi, lấy tiền ở đâu ra để nuôi tiểu bạch kiểm, lấy tiền ở đâu để sống tốt như vậy!”

“Không thể nói lý.”

Tô Noãn lạnh giọng bỏ xuống bốn chữ, liền không muốn cùng loại người dã man không nói lý lẽ này nói nhiều hơn nữa, xoay người kéo Lục Cảnh Hoằng, thật cẩn thận nhìn miệng vết thương của anh, định cùng anh đi tìm bác sĩ băng bó một chút.

Bản thân mẹ Cố sinh trưởng xung quanh vùng núi, được di truyền tư tưởng tam cương ngũ thường của thế hệ trước, chính mình cũng là thân phận làm dâu, đối với mẹ chồng lúc còn sống chính là nói gì nghe nấy.

Con dâu bây giờ không dễ dàng nghe lời bà, kết quả ngược lại, đưa con dâu này chẳng những không hiếu thuận với bà, còn ở đây đối địch với bà bất cứ lúc nào, căn bản không đem bà để vào trong mắt!

Mẹ Cố mấy năm nay một mình ở nơi sơn thôn sớm đã hình thành tính khí duy ngã độc tôn, tự nhận là đã lo cho Cố gia có được tiếng nói có trọng lượng, bất luận là con trai hay là con dâu đều nên nghe lời bà, cho dù là đưa con dâu bị bỏ rơi này, cho dù nhìn thấy bà là mẹ chồng trước đây thì cũng nên cung kính khiêm tốn, mà không phải giống như Tô Noãn vênh mặt hất hàm sai khiến!

Hiện tại Tô Noãn càng mặc kệ bà, bà ta lại càng bùng phát cố tình gây sự, mẹ Cố này tuy rằng không có học thức, nhưng là sống đến chừng này tuổi, vẫn còn biết thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, nhìn ra được những người kia đều là khinh miệt nhìn mình.

Vì thế, vị mẹ Cố sống nửa đời người ở nơi nông thôn bần cùng hẻo lánh lỗ mũi hướng lên trời tự nhiên không vui khi bị Tô Noãn như vậy khinh thường, lần nữa dùng hết sức xông lên định bắt lấy bàn tay Tô Noãn.

Lực chú ý của Tô Noãn và Long Diên đều đặt trên mặt Lục Cảnh Hoảng, làm sao nhìn thấy lão bà kia vốn đang yên lành lại phát tác tức giận, chờ cho tới khi người ngoài cuộc thét lên một tiếng kinh hãi, Tô Noãn theo đó nhìn thấy bóng đen kia đang bao trùm tới, lập tức theo phản xạ nghiêng đầu qua hướng bên cạnh, bàn tay kia mang theo luồng gió mạnh thổi qua gò má cô, về phần bàn tay lại bị cô nhanh đẩy ra.

Mẹ Cố chụp hụt, thân hình mập mạp khó tránh khỏi một trận chao đảo, Long Diên bên cạnh đã sớm xem bà không vừa mắt nhìn thấy mẹ Cố lao đảo về phía cô, tiện tay nắm lấy cổ tay của mẹ Cố, không chút nào lưu tình đẩy ra.

Long Diên quan sát nhìn khuôn mặt Tô Noãn xem chút nữa bị bàn tay kia đánh, xác định cô ấy không có việc gì, mới trầm mặc nhìn về phía mẹ Cố cảnh cáo nói: “Vốn gọi bà một tiếng lão đại thẩm là khách sáo rồi, bất quá trải qua một lần như vậy, tôi cảm thấy gọi bà là lão đại thẩm cũng đều hơi nhẹ danh xưng này, tôi nói cho bà biết, nơi đây là bệnh viện, không phải là trong núi bờ ruộng của các bà, nhiều người chứng kiến như vậy, nếu bà tiếp tục la lối om sòm, đừng trách tôi không khách khí!”

Long Diên là tuyển thủ quyền anh, khí lực cũng so với phụ nữ bình thường mạnh hơn nhiều, hơn nữa mẹ Cố vừa rồi đắc tội cô như vậy, cú đẩy này tự nhiên cũng cố ý tăng thêm lực, mẹ Cố nhất thời được tôn sùng phải lao đảo vài bước, rồi sau đó phía sau lưng béo tốt kia đụng vào thùng rác giữa hành lang.

Mẹ Cố ối a một tiếng, trong lúc bối rối muốn mượn thùng rác kia đứng vững thân, ai ngờ thùng rác quá nhẹ, đứt khoát kéo theo bà cùng ngã ngửa trên mặt đất, mọi thứ rác rưởi nhất thời đổ đầy trên mặt đất, cũng dính một chút lên người mẹ Cố.

Mẹ Cố ngã ngồi trên mặt đất ngẩng đầu nhìn đám người kia giống như vị thần sừng sững đứng nhìn bà, trên mặt từ từ hiện lên một chút khủng hoảng, nhưng vẫn là không chịu thua nhất nhất tròng qua bọn Tô Noãn, sau đó hai chân duỗi ra, hai tay nắm lại, đánh lên lồng ngực của mình, tùy tùy tiện tiện gào khóc mắng chửi lên: “Ôi uy, đây đều là những người nào a, khi dễ một lão bà tôi! Ôi lão đầu tử, ông đi sớm làm chi, để tôi lại một mình bị mấy đứa khốn kiếp này khi dễ a! Ông trời ơi, ông nếu mở to mắt, thì thay tôi đánh chết bọn nhãi ranh này đi a!”

Mẹ Cố bệnh tâm thần kêu rên một trận, âm thanh điếc tai, từng chữ từng chữ đau triệt nội tâm, âm điệu thê lương bén nhọn kia phảng phất như muốn đâm thủng bàn tay người ta, Tô Noãn nhíu đầu lông mày, hiện tại không chỉ một tầng lầu nghe thấy chuyện này!

Tô Noãn bị mẹ Cố lần nữa náo loạn làm cho ngực một cổ ngọt ngạt khó tiêu, cũng không thể tiếp tục chịu đựng được nữa một tiếng giận dữ mắng mỏ: “Đủ rồi chưa! Đem mảnh khoé lẫn lộn khóc lóc om sòm bộ dạng đó của bà thu lại cho tôi, ở đây chứ không phải ở trong núi, không ai đồng tình nước mắt của bà đâu!”

Mẹ Cố bị Tô Noãn giáo huấn một trận như vậy, lập tức liền dừng lại tiếng gào khóc, bà kinh ngạc khẽ nhếch miệng lên, nhìn Tô Noãn đột nhiên xù lông, hiển nhiên không nghĩ tới Tô Noãn tính khí thì ra lớn như vậy, lần đầu tiên mắt thấy choáng váng một chút.

Tô Noãn sẽ không mềm lòng đối với mẹ Cố nữa, một người đàn bà như vậy không đáng cho bất luận kẻ nào đồng tình, mẹ Cố giống như một vài gốc cây cỏ dại, bạn tức giận một phen cầm cây đuốc đốt bà, ngày hôm sau bà sẽ như nắng sớm mùa xuân mọc ra cho bạn!

Cho nên đối với loại người cố chấp tự cho là đúng như mẹ Cố, trừ phi bạn lập tức đem bà nhổ tận gốc, bằng không bạn đừng nghĩ bà vì

bạn buông tha bà một lần mà mang ơn, ngược lại, bà sẽ càng thêm hận thù bạn.

“Bà cứ luôn nói tôi lấy tiền con của bà nuôi đàn ông, bây giờ bà liền gọi điện thoại cho Cố Lăng Thành, hỏi xem năm đó tôi xài bao nhiêu tiền của anh ta, kêu anh ta tính ra đi, tôi lập tức liền trả lại cho anh ta, một phân một ly cũng sẽ không thiếu của bà!”

Tô Noãn nói xong liền lật túi mình lên, cô lấy ra một chiếc điện thoại, đưa tới trước mặt mẹ Cố còn ngồi dưới đất, lạnh lùng thúc giục: “Gọi đi, bà đã tính toán như vậy, chúng ta đây liền nói rõ ràng một lần đi, đỡ cho sau này phải dây dưa không rõ, bà không thấy mệt nhưng tôi thấy phiền!”

Trên hành lang đã muốn trở nên lặng ngắt như tờ, mẹ Cố chấn động nhìn khí phách kia của Tô Noãn, lại nhìn tới chiếc điện thoại, không biết là nên cầm lấy hay là nên ném xuống, bởi vì bà căn bản không biết dùng hàng cao cấp này.

Bà đến thành phố tìm con trai, tìm đến thôn trưởng ở quê nhà gọi điện thoại, cũng sờ qua điện thoại kiểu dáng cổ xưa kia, cái loại xinh xắn có thể gọi điện thoại này, bà cũng chỉ mới nhìn thấy qua trong tay con trai cùng con dâu vừa rồi đi đón bà.

Giữa hành lang vang lên âm thanh cửa phòng mở ra, rồi sau đó là tốp năm tốp ba tiếng bước chân, Tô Noãn bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, phóng tầm mắt nhìn, chỉ thấy Lục Cảnh Ngưng cùng một vị phu nhân Lục gia khác đang đi tới, hai người mày đều khoá chặt: “Sao lại thế này, cãi lộn trên hành lang, không biết đây là bệnh viện cấm làm ồn ào sao?”

Lục Cảnh Ngưng khi nói lời này, ánh mắt đảo qua mẹ Cố vẻ mặt mờ mịt ngồi trên mặt đất, giống như đã muốn rõ ràng hết thảy, gương

nhẹ lông mày, hướng Long Diên phân phó nói: “Nước nóng ông ngoại vẫn chờ con đi lấy đâu rồi, còn không mau đi lấy đi.”

“Còn không phải con lo lắng cho mẹ Út bị người ta khi dễ hay sao, cho nên mới ở đây coi chừng giúp!”

Long Diên làm vẻ mặt uỷ khuất, vênh lên đôi môi đỏ mọng, liếc mắt nhìn mẹ Cố, xoẹt một tiếng khinh thường, nhưng thật ra Lục Cảnh Ngưng vẫn luôn cười ngấm nhìn vẻ mặt lạnh như băng của Tô Noãn đứng ở phía sau lưng Lục Cảnh Hoàng: “Mẹ nhỏ của con có cậu nhỏ của con che chở rồi, với bản lĩnh của cậu nhỏ của con, không tới phiên con ra sức đâu, không nói là một con trâu hoang, cho dù là đến mười con trâu hoang, cậu nhỏ con cũng có thể một tay giữ chặt lấy bọn chúng!”

Long Diên vừa bắt đầu nghe đến u mê, đến khi hiểu được liền a một tiếng thật dài, vẫn là mẹ hiểu rõ cậu Út, cậu Út từ lúc vừa mới bắt đầu sẽ không nói chen vào, với tính tình vốn dĩ tính toán chi li kia mà nói, làm sao có thể như vậy dễ dàng bỏ qua cho người đàn bà lỗ mãng không nói lý lẽ này chứ?

Chẳng lẽ bây giờ là đang lấy bất động chế vạn động*? Hay là cậu Út ở đây đã có được ý tứ xấu xa gì?

*Như câu án binh bất động, thì lấy bất động = im lặng để quan sát sự vật.

Tô Noãn ở phía sau lần nữa nhìn những người Lục gia khác không khỏi có chút quần bách, cũng lo lắng bởi vì mẹ Cố làm cho Lục gia đối với cô có chỗ hiểu lầm, có lẽ không chỉ cho rằng cô cùng chồng trước của cô dây dưa không rõ, mà còn mang một tội danh không tôn kính trưởng bối.

“Đứa nhỏ này đúng thật là ngây thơ quá, đừng tới loại chuyện này như thế nào còn có thể bình tĩnh giảng đạo lý như vậy, nếu đổi lại là ta, đã sớm lấy ra cái chổi bên cạnh, đem cái bà già hồ ngôn loạn ngữ này đuổi đi ra ngoài, há còn cho phép bà ta cứ như vậy ở trước mặt ta giương oai sao?”

Một vị phu nhân Lục gia khác chính là liếc mắt nhìn mẹ Cố, vẫn không cảm thấy đồng tình, ngược lại vừa cười vừa nói với Lục Cảnh Ngưng, đối với Tô Noãn biểu hiện có chút bất mãn, không phải là bất mãn cô vô lễ, mà là bất mãn cô dạy dỗ mẹ Cố quá nhẹ!

Tô Noãn đột nhiên cảm thấy, người của Lục gia hình như cũng có chút kỳ quái, ít nhất thái độ đối nhân xử thế xử lý chuyện này, so với người bình thường một trời một vực, làm cho người ta khó có thể suy đoán ra ý nghĩ của bọn họ.

Long Diên hai tay đan chéo ở trước ngực, có chút không kiên nhẫn nhìn về phía mẹ Cố trạng thái hoàn toàn trống rỗng: “Tôi nói obasan* bà rốt cuộc tính có bao nhiêu tiền chưa, tính xong thì chúng tôi đưa tiền rồi rồi đi!”

*Tiếng Nhật, một cách gọi bà già.

Tô Noãn nhìn bộ dạng cao ngạo không khách khí kia của Long Diên, cũng không cảm thấy chán ghét, trên người Long Diên cũng không có bộ dáng giống như đại tiểu thư yếu ớt, càng lộ vẻ hào phóng làm người ta thích.

Mà bị Long Diên thúc giục như vậy, mẹ Cố vốn đang thất thần thân thể mập mập đột nhiên run lên, nhìn thấy Tô Noãn khoé miệng tràn lên mỉm cười thì tức giận đến run rẩy cả người, nhìn thấy cách ăn mặc gọn gàng xinh đẹp của những người Lục gia trước mặt, lại là cực kỳ bị thảm kêu gào một trận: “Nhìn một chút, nhìn một chút đi,

đây là phẩm chất người thành phố nên có sao? A! Còn không hiểu tôn kính trưởng bối! Ai uy, lão già a, tại sao ông đi sớm như vậy a, trời ơi,....!”

Lục Cảnh Ngưng cùng một vị phu nhân khác trừng to mắt, nhìn nhau một cái, buồn cười lại không biết làm sao nhìn mẹ Cố phía trước đang vừa ngửa mặt lên trời khóc lớn vừa tự đánh đấm vào ngực.

Khóc khóc, bà lại đột nhiên giương nanh múa vuốt muốn đánh về phía trên người Tô Noãn, may mắn Long Diên lạnh tay lẹ mắt, một phen liền kéo lại vạt áo sau của mẹ Cố, mẹ Cố bỏ nhào vài cái sưng sờ không nhào qua được.

Tô Noãn nhìn thấy mẹ Cố lại phát tác nữa, không dám tin trừng lớn mắt, chính cô không thể tin được, tại sao lúc trước cô lại có một bà mẹ chồng như vậy, thật sự là vô lại tới cực điểm, nói không lại liền đánh, rốt cuộc là cái loại đầu óc gì!

Mẹ Cố khí lực thật sự là quá lớn, bà ta bị Long Diên kéo còn không chịu bỏ qua, giống như con dã thú liều chết vùng vẫy giãy giụa, ở trong tay Long Diên lại uốn éo lại gào thét lại giãy giụa, làm cho Long Diên cũng có chút không chịu nổi.

Lục Cảnh Ngưng nhìn thấy tình hình không đúng, vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho bảo vệ, người bên cạnh xem cuộc vui vừa nhìn thấy cảnh tượng này, sợ tai họa liên lụy mình, đều thối lui về phía bên cạnh, một bộ tư thế “thấy tình thế không đúng rút lui.”

Cho đến khi một trận nước lạnh dội tới trên mặt mẹ Cố, mẹ Cố vốn đang lên cơn điên không phòng bị bất ngờ bị một cú đánh lén bất ngờ này, cả người đột nhiên giống như là người máy Kalu cứng ngắc đứng ở nơi đó.

“Cậu Út, tại sao cậu không cẩn thận như vậy, cũng dội dính trên người con rồi này!”

Trên quần áo của Long Diên cũng dính không ít nước, lập tức buông mẹ Cố ra ngạc nhiên hô lên, Lục Cảnh Ngưng vừa thấy bất đắc dĩ lắc đầu, lấy ra khăn tay của mình lau cho con gái, thấp giọng ai oán nói: “Mẹ đã nói là cậu nhỏ con sẽ ra tay, con không tin bị thiệt thòi là chính bản thân con đấy!”

Tô Noãn quay đầu lại liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng cầm trong tay một ly nước, tròn mắt sắc bén của anh hơi híp lại, giống như là muốn cảnh báo mẹ Cố đang gào thét, sau đó đem ly nước trả lại cho người bệnh đang đứng một bên xem náo nhiệt.

“Mẹ? Mẹ, tại sao mẹ chạy tới đây? Không phải kêu mẹ chờ con ở đại sảnh sao?”

Một đạo giọng nữ vội vàng từ xa đến gần, cũng hấp dẫn tầm mắt mọi người, liền nhìn thấy Doãn Thuy Hàm một thân váy Chanel nhanh chóng chạy tới đây, trên mặt tràn đầy khí chất cổ điển mang theo lo lắng quan tâm.

Mẹ Cố vốn đang bị vây trong hoàn cảnh tứ cố vô thân ngược lên nhìn thấy con dâu mình đến đây, khí thế lập tức lại dâng lên, hôm nay cũng là lần đầu tiên bà gặp qua người con dâu này, trước kia A Thành chưa bao giờ dẫn nó về nhà, cũng không hiểu được A Thành suy nghĩ cái gì, đưa con gái gia cảnh tốt như vậy lại không cho bà gặp mặt.

Mẹ Cố vừa mới ở đây bị Tô Noãn chọc cho tức giận, cho nên lúc này nhìn thấy Doãn Thuy Hàm liền cảm thấy thật tốt làm sao, hơn nữa khi Doãn Thuy Hàm đến bên cạnh bà, bàn tay được chăm sóc trắng nõn trơn mềm kia phủ lấy bàn tay thô ráp đen đúa của bà, một tiếng “Mẹ”

dịu dàng yêu kiều ngọt ngào kia, cũng muốn đem lòng của mẹ Cố hoà tan.

Xe hơi vừa rồi bà ngồi chính là của con dâu, so với xe hơi trong trấn của bọn bà cũng muốn xịn hơn, nghĩ đến người con dâu này cũng là nhân vật có tiền của, cùng với A Thành nhà bà đúng thật là một đôi, đứa con dâu này vừa nhìn cũng biết là một cô gái dịu dàng thủy mị có lối sống tốt.

Hiện tại a, cùng với A Thành của bà tốt quá rồi, mới vừa rồi con dâu nói muốn đi gặp bác sĩ một chút, kêu bà chờ ở bên ngoài, bà lôi kéo y tá hỏi thăm, con dâu bà vào là khoa phụ sản, bà cũng không phải là kẻ ngu, như thế nào lại không hiểu được ý nghĩa của việc phụ nữ vào khoa phụ sản.

Chỉ sợ rằng bà sắp có cháu rồi, đứa con gái này a, nhìn thấy mông cũng không lớn, không ngờ cũng là một cái máy sinh đẻ thật là tốt, còn hơn cái đứa Tô Noãn ăn hết cơm mà chẳng có trứng lại còn có thể nuôi tiểu bạch kiểm này không biết bao nhiêu lần!

Mẹ Cố tưởng tượng như vậy, lại càng thêm không thích Tô Noãn, vốn dĩ, lúc trước A Thành nói muốn kết hôn với phụ nữ như vậy thì bà liền không vui, bà vẫn luôn vừa ý đứa con gái thanh mai trúc mã lớn lên cùng con trai.

Nhìn xem Tô Noãn gầy teo yếu ớt, vừa nhìn cũng biết là một đứa quý đoản mệnh, thân thể yếu ớt ngã bệnh liền chính là tiền a, bà vẫn luôn khuyên con trai cưới vợ thân thể khoẻ mạnh, kết quả con trai không để ý tới lời bà, đảo mắt liền cùng Tô Noãn làm giấy hôn thú.

Mẹ Cố nhìn thấy con trai quan tâm nhiệt tình dành cho Tô Noãn, cũng không còn cách nào, dứt khoát cũng mặc kệ, đem chuyện nghĩ về phía tốt, ít nhất Tô Noãn này cũng có hộ khẩu ở thành phố đi, nghe A

Thành nói là con gái của bí thư, bà cũng miễn cưỡng tiếp nhận đứa con dâu Tô Noãn này.

Chỉ là, kết hôn chưa tới nửa năm liền ly hôn, A Thành lại vẫn gạt bà, nếu không phải đứa con dâu mới này tự mình gọi điện thoại quan tâm bà, bà hoàn toàn không biết con trai bảo bối của bà cùng Tô Noãn ly hôn.

Vốn dĩ, ly hôn liền rời đi, việc này đối với mẹ Cố xưa nay không thích Tô Noãn mà nói, là chuyện lớn mà muốn đốt pháo ăn mừng, gặp phải mùa thu hoạch lớn khó có được trong thôn, con trai cuối cùng cũng không cần ở chung với cái đứa quý đoan mệnh kia rồi!

Bà từ con dâu mới hỏi chuyện của con, con dâu mới cũng ắp a ắp úng không chịu nói, bà mượn uy nghiêm mẹ chồng một phen tiến hành dạy bảo con dâu, con dâu mới nói cho bà biết, công việc của con trai gần đây đang gặp một chút phiền toái, đến nỗi những phiền toái đó, rất có thể là có người cố tình gây ra.

Theo như mẹ Cố một ít gân cốt suy nghĩ rất cuộc vốn là không liên tưởng tới trên người Tô Noãn, ai ngờ không tới một giờ con dâu này điện thoại xong, bà liền nhận được một cái bưu kiện, là từ thành phố gửi tới, bên trong đều là ảnh chụp thân mật của Tô Noãn cùng người đàn ông khác.

Về phần người đàn ông kia... lần đầu tiên mẹ Cố nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng liền nhận ra, chính là cái tên gian phu này!

Sau đó a, lấy trí tưởng tượng muôn màu muôn vẻ kia của mẹ Cố, hơn nữa bà ở trong thôn nhìn thấy nhiều trò đùa giỡn này, liền một cách tự nhiên liên tưởng tới vở diễn Phan Kim Liên cùng Tây Môn liên hợp hại chết Võ đại lang trong truyện Thủy Hử*.

*Cái này không biết tác giả có nhớ nhầm không, Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh là trong truyện Kim Bình Mai, chả hiểu tại sao nằm trong truyện Thủy Hử =]]

Trong đầu mẹ Cố nhất thời chuông báo mãnh liệt, chính mình thật vất vả nuôi lớn con trai, sao có thể bị cái đứa tiểu tiện nhân này mưu đồ đoạt tài sản hại tính mệnh đây!

Mặc dù bà là phụ nữ lớn lên ở trong núi, không văn hoá không kiến thức, nhưng đừng quên, một mình có thể ngâm đắng nuốt cay đem con trai nuôi lớn, hơn nữa là loại phụ nữ xung quanh trồng hơn mười mấy mẫu đất, tuyệt đối sẽ không yếu kém chút nào cả!

Mẹ Cố trần trọc trở mình suốt cả buổi tối, đó là càng nghĩ càng bất an, dứt khoát từ trong đáy rương rút ra cái bao đỏ thẫm, đem cất vào trong túi, vác trên lưng cái giỏ xách, mang giày vải đi khỏi núi lớn.

Bà thật muốn nhìn xem, đứa con gái tên Tô Noãn trèo lên lưng A Thành nhà bà nuôi tiểu bạch kiếm kia, ở dưới con mắt của bà, nó còn dám giở trò gì, nếu còn dám tiếp tục câu dẫn A Thành nhà bà, bà sẽ lấy cái mạng nhỏ của nó!

Nghĩ đến đây, mẹ Cố liếc mắt nhìn Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng có đôi có cặp đứng ở trước mắt bà, cảm giận xì một tiếng khinh miệt, phun ra một ngụm đàm bên chân Tô Noãn, hành động khiếm nhã đó làm cho nhiều người nhú mày.

Mẹ Cố không chút nào để ý đến vẻ mặt của mọi người, lập tức lôi kéo cánh tay của Doãn Thụy Hàm, sau đó dùng giọng điệu ghen ngào tố khổ với Doãn Thụy Hàm, một bàn tay hung hăng không quên chỉ vào đám người Tô Noãn trước mặt: “Tiểu Hàm a, cuối cùng con cũng đến rồi, ai uy, mấy đứa đó nha, nghĩ đến có chút tiền dơ bẩn liền đánh liền mắng mẹ, Tiểu Hàm, con nên thay mẹ trút giận a!”

Đối với mẹ Cố đổi trắng thay đen giải thích, không ai để ý tới, bởi vì căn bản sẽ không ai tin, đáy mắt Doãn Thuy Hàm hiện lên một trận chán ghét, nhưng vẫn là bị cô che dấu rất tốt, dịu dàng khuyên bảo mẹ Cố đang phẫn nộ: “Mẹ, trước hết mẹ đừng tức giận, có thể mẹ có chút hiểu lầm với Tô tiểu thư và mọi người, huống chi có nhiều người Lục gia ở đây, với gia tộc Lục gia lớn như vậy, như thế nào cũng sẽ không ở trước mặt mọi người khi dễ chúng ta như vậy.”

Doãn Thuy Hàm thốt ra lời này, Lục Cảnh Ngưng và một vị phu nhân khác cũng cau mày lại, Long Diên càng thêm thiếu kiên nhẫn tiến lên một bước, trừng mắt nhìn Doãn Thuy Hàm chất vấn: “Doãn Thuy Hàm, lời này cô nói là có ý gì, cái gì gọi là Lục gia chúng tôi sẽ không ở trước mặt mọi người khi dễ người, cô có ý gì cứ nói thẳng, không cần phải dùng tâm cơ đùa bỡn với tôi, bà cô tôi đây không rảnh gây sức ép cùng với cô đâu!”

Doãn Thuy Hàm giật giật khoé miệng, một bên dịu lấy mẹ Cố, một bên lại muốn ứng đối chất vấn của Long Diên, giữa chân mày toát ra nhàn nhạt mệt mỏi, nhìn qua có chút không thể làm gì, nhìn thấy ở trong mắt mẹ Cố thật không hay rồi.

Mẹ Cố nghe thấy lời nói của Doãn Thuy Hàm cùng Long Diên, đại khái hiểu được cái người gọi là Lục gia này xem chừng chính là loại người thuộc tầng lớp giai cấp địa chủ, khí thế hùng hổ dọa người kia cũng nói cho bà biết, sợ rằng đưa con cùng con dâu nhà mình ở đây cũng bị Lục gia chọc tức không ít.

Trong đầu mẹ Cố loé lên ánh sáng, bà nhìn Long Diên, sau đó nhìn về phía Lục Cảnh Hoàng bên cạnh Tô Noãn, lập tức đem rất nhiều việc xâu chuỗi lại cùng một lúc, ngón tay đeo nhẫn tức giận đến muốn phát run: “Tốt lắm, mày là đứa tiểu tiện nhân ăn cây táo, rào cây sung, tao nói A Thành nhà tao như thế nào vô duyên vô cớ công

việc gặp nhiều rắc rối, thì ra là mày thông đồng với người ngoài đối phó nó a, A Thành chúng tôi thật đáng thương, làm sao lại cưới ngay cái đứa kiêu ngạo này chứ!”

“Mẹ, đừng nói nữa, chúng ta về thôi!”

Âm thanh Doãn Thuy Hàm mang theo lạc giọng, cô đưa tay túm túm cánh tay rắn chắc của mẹ Cố, ngăn cản mẹ Cố nói ra những lời làm Lục gia càng thêm mất hứng, bộ dạng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục khiến cho mẹ Cố càng thêm tức giận bất bình.

“Họ Tô kia, mày lại đây cho tao, hôm nay coi như tao liều cái mạng già này cũng muốn tóm được mày, khi dễ con tao còn chưa đủ, hiện tại trước mặt tao còn muốn khi dễ con dâu cùng cháu của tao, nhìn xem tao sẽ không buông tha mày!”

Nhấn nại của mọi người là có hạn, Tô Noãn lạnh lùng liếc mắt nhìn mẹ Cố lại bắt đầu kích động, cô liếc mắt nhìn Doãn Thuy Hàm, đã đoán ra được nguyên nhân mẹ Cố có thành kiến sâu sắc với cô như vậy, cô đi lên phía trước một bước, Lục Cảnh Hoằng giữ cô lại, cô vừa ngược mắt nhìn, liền trông thấy đường cong duyên dáng của cái cằm cùng cái cổ của anh.

Lục Cảnh Hoằng chậm rãi nhếch miệng, rất rõ ràng cười một cái, nhìn người ở trong mắt là có ngụ ý khác, mà mẹ Cố bị ánh mắt ôn hòa kia của Lục Cảnh Hoằng đảo qua, lòng tư cả người đều bị dựng đứng lên.

Doãn Thuy Hàm đứng ở bên cạnh mẹ Cố vốn đã thấy mất mặt, nhưng vì để cho Tô Noãn khó xử không thể không uỷ khuất chính mình, giờ phút này nhìn thấy bộ dáng tựa tiểu phi tiểu của Lục Cảnh Hoằng, khuôn mặt có chút tái nhợt, từ lần gặp đầu tiên cho tới bây giờ, Lục Cảnh Hoằng chưa bao giờ từng coi trọng cô.

Giống như Doãn Thuy Hàm cô ở trong mắt Lục Cảnh Hoằng chẳng qua là một chú hề nhảy nhót giã giũa, thấp kém thú vị thậm chí khiến cho người quen xem buổi trình diễn chất lượng cao như anh ta ngay cả nhìn một cái cũng không có tư cách.

Người đàn ông này, rõ ràng không có làm cái gì, nhìn qua cũng là đáng vẻ ôn nhã lễ phép, lại làm cho cô cảm giác mình ở trước mặt anh ta vĩnh viễn không thể cao quý, Doãn Thuy Hàm nhớ tới lời Lục Cảnh Hoằng từng nói qua với cô, làm cho cô cảm thấy đối mặt với anh ta so với việc cùng người kéo tóc đánh nhau ngoài đường còn khó chịu hơn nhiều.

Doãn Thuy Hàm cố gắng áp chế cảm xúc nội tâm quái dị, xoay người gắt gao kéo lấy cánh tay của mẹ Cố, lộ ra một nụ cười gượng ép: “Mẹ, chúng ta đi trước đi, Lăng Thành vẫn còn chờ chúng ta quay về ăn cơm đó!”

Bây giờ mẹ Cố không bị lời nói của Doãn Thuy Hàm lay động, mẹ Cố hùng hổ trừng mắt nhìn chăm chăm, như muốn đem Tô Noãn ăn sạch vào bụng, oán khí kia không biết từ đâu mà đến làm cho Tô Noãn đều không thể lý giải nổi, không biết làm sao lại đắc tội mẹ Cố.

Tô Noãn thật sự không muốn dính dáng gì đến mẹ Cố nữa, Lục Cảnh Hoằng lại cố tình dắt lấy tay cô, vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, cô có chút không hiểu được Lục Cảnh Hoằng làm như vậy là có ý gì, thế nhưng anh lại chỉ là nhìn mẹ Cố cùng Doãn Thuy Hàm.

Kỳ thật suy nghĩ của mẹ Cố cũng không phức tạp, cũng giống như các bà mẹ chồng ở nông thôn, muốn khi còn sống còn có thể bế cháu, mấy năm nay mẹ Cố không ít lần thắp hương cho các thổ địa phía sau thôn, chính là bà không nghe thấy tin gì cả.

Con trai ban đầu ở trong thành phố làm quan, mẹ Cố khoe khoang thổi phồng không ít với xung quanh, một phát thật sự trở thành người đứng đầu, song khi nhìn thấy mấy người đàn bà cũng tuổi với mình dắt đứa cháu nhỏ ở trước mặt bà lắc lư, bà đã cảm thấy bọn họ chính là cố ý khoe khoang với bà.

Thậm chí có người, còn đặc ý nói cho bà biết, cháu của họ còn có thể làm nước tương! Mẹ Cố tính tình suy nghĩ lung tung, làm cho bà khẳng định những người này là cố ý!

Bọn họ hâm mộ ghen tị con trai bà có tiền đồ, nhưng ở sau lưng lại nói xấu bà, cười nhạo bà có con trai có năng lực có tiền đồ thì thế nào, bây giờ còn không phải là muốn đoạn tử tuyệt tôn sao!

Mỗi lần nghĩ như vậy, mẹ Cố đều tức giận đến giam mình trên giường vài ngày, trong lòng đối với chuyện đứa cháu này càng thêm để bụng, chỉ sợ thật sự bị bọn họ nói trúng Cố gia muốn tuyệt tử tuyệt tôn rồi!

Hiện tại biết con dâu mang thai, sao có thể mất hứng, thấy có người khi dễ con dâu bà, làm sao có thể không phát cáu, nếu như cô ta ở trong thôn bà, bà đã sớm nắm tóc cái đầu sao chổi họ Tô kia hung hăng giáo huấn một trận!

Thế nào còn cho phép cô ta kiêu ngạo khi dễ đứa cháu cưng trong bụng con dâu bà như vậy, đây chính là tính mạng của bà a, bà còn muốn chờ đứa bé sinh ra đem về trong núi nuôi đó!

Mẹ Cố thầm nghĩ tới đứa cháu cưng trong lòng, trên tay cũng nghiêm túc, vết chai quá dài trên tay sờ lên bụng Doãn Thụy Hàm, khi Doãn Thụy Hàm thân thể cứng ngắc muốn né tránh thì bà mất hứng trừng mắt: “Trốn cái gì trốn, mẹ sờ cháu cưng của mẹ cũng không được sao?”

Khi lòng ngón tay thô ráp kia sờ soạng qua lại trên bụng bằng phẳng của Doãn Thuy Hàm, ánh mắt loé lên tia sáng vui mừng nhìn chăm chăm vào bụng Doãn Thuy Hàm, phát ra âm thanh mềm nhẹ trấn an nói: “Đứa cháu bảo bố a, đừng sợ, có bà ở đây, nếu ai dám khi dễ con, trước hết bà sẽ khiến cho cô ta chịu không nổi!”

Lời nói che chở lần này của mẹ Cố nghe vào trong tai người bình thường, cũng sẽ nói bà thương cháu của mình, nhưng bị người trí thức biết chuyện nghe qua, chính là một chuyện cười thú vị, sắc mặt của Doãn Thuy Hàm cũng chợt không chịu nổi tái nhợt.

“Bà xác định con dâu bà sẽ sinh cháu cho bà sao?”

Một đạo giọng hỏi lạnh lùng làm cho một tia huyết sắc cuối cùng trên mặt Doãn Thuy Hàm cũng bị rút ra, đáy mắt cô chợt hiện qua kinh hoàng, bỗng nhiên ngẩng đầu, liền nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Lục Cảnh Hoảng, lãnh đạm đảo qua bụng cô, làm cho cô không tự chủ được lấy tay che đi.

Mà một câu của Lục Cảnh Hoảng cũng làm cho mẹ Cố vốn đang vui vẻ vuốt ve đứa cháu cưng tương lai của mình vẻ mặt mờ mịt, khó hiểu nhìn cái bụng bằng phẳng kia, không hiểu quay đầu nhìn Lục Cảnh Hoảng, lập tức lòng tràn đầy đắc ý: “Năm đó tôi đã nói cái đồ sao chổi đó không thể cưới, thấy thế nào đều là đứa bé không có mệnh số! Bây giờ a, A Thành chúng tôi cuối cùng cũng thông suốt, chẳng những lấy cho tôi một người con dâu tốt, còn lập tức để cho tôi ôm cháu cưng!”

Mẹ Cố nói xong, giống như khoe khoang liếc mắt nhìn Tô Noãn, sau đó lại tiếp tục sờ bụng Doãn Thuy Hàm, ngược lại Doãn Thuy Hàm cứ ngăn cản bàn tay đen của bà, còn lánh về phía bên cạnh hai bước, mẹ Cố lập tức lo lắng hỏi: “Tiểu Hàm a, có phải là cháu của

mẹ thấy không thoải mái, chúng ta có cần đi cho bác sĩ xem một chút không?”

Sắc mặt hiện tại của Doãn Thụy Hàm rất không tốt, khoé mắt dư quang liếc về phía Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng, một mặt xấu hổ cười cười với mẹ Cố, lắc đầu giải thích: “Không... Không có việc gì, mẹ chỉ là con đói bụng, chúng ta vẫn là nhanh trở về đi!”

“Thì ra là đứa cháu cứng ngoan ngoãn của bà đói bụng nha, bà lập tức sẽ dẫn con đi ăn!”

Mẹ Cố vừa nghĩ tới đứa cháu của mình, toàn bộ cơn tức lập tức tan thành mây khói, mặt mày hồng hào nhỏ giọng nhỏ nhẹ nói chuyện với cái bụng của Doãn Thụy Hàm, tiếp theo sau đó lúc gần đi trùng mắt nhìn về phía Tô Noãn ánh mắt cũng không hung ác như vậy nữa.

“Tôi có nói các người có thể đi rồi sao?”

Thanh âm của Lục Cảnh Hoằng tràn ngập uy nghiêm làm cho Doãn Thụy Hàm cùng mẹ Cố thân hình đồng thời sửng sốt, khí phách bộ dáng của mẹ Cố khi đối mặt Tô Noãn ở dưới ánh mắt chống lại của Lục Cảnh Hoằng liền lập tức thay đổi như cà bị nhiễm sương, mà Doãn Thụy Hàm bây giờ vội vã rời đi, vậy mà Lục Cảnh Hoằng hiển nhiên không để cho cô đắc ý.

“Sau khi tập kích viên quan cao cấp quốc gia liền muốn bỏ đi cho xong, thiên hạ cũng không có chuyện tốt như vậy.”

Mẹ Cố nghe thấy thanh âm lạnh lẽo không mấy chuyển biến tốt của Lục Cảnh Hoằng, nghi ngờ đánh giá Lục Cảnh Hoằng một phen, như là xác định cái gì đó, sau đó không yên tâm bất an mở miệng tìm kiếm chứng thật: “Cậu làm quan? Cậu so với A Thành nhà chúng tôi,

ai lớn hơn a?”

Lục Cảnh Hoằng mím môi mỏng, chân mày nhíu lại, không hề liếc nhìn người đàn bà kiến thức thiển cận này lấy một cái, mà Long Diên thì hừ nhẹ cười lạnh, liếc mắt nhìn mẹ Cố có chút lo sợ bất an: “Cậu Út của tôi chính là phó bộ trưởng bộ ngoại giao, con trai của bà không phải chỉ là một chức phó sở thôi sao, hừ, mẽ lạp chi châu*, còn mưu toan toả sáng cùng nhật nguyệt, không biết tự lượng sức mình!”

*Thành ngữ, so sánh như thứ vô cùng nhỏ bé.

Bình thường Long Diên nếu nói ra lời nói kiêu ngạo ngang ngược như vậy, khó bảo toàn những người trong Lục gia khác sẽ không nắm lấy lỗi tai cô giáo huấn một phen, chỉ là vấn đề hiện giờ thuộc loại vấn đề phân tích cụ thể, đối mặt mẹ Cố như vậy, bạn nếu khiếm tốn nhúng nhường, bà ta thực sự khi dễ bạn không có năng lực rồi!

Mẹ Cố nghe lời Long Diên nói, vẻ mặt càng thêm mờ mịt, trong nháy mắt, từ từ đi tới bên cạnh Doãn Thuy Hàm, đẩy bả vai Doãn Thuy Hàm một cái, hạ thấp giọng hỏi: “Tiểu Hàm a, cô ta nói gì vậy, mẹ nghe không hiểu!”

Âm thanh của mẹ Cố vốn giống như sư tử rống to, lúc này cho dù có thể đè thấp cũng không nhỏ được bao nhiêu, ít nhất những người xung quanh đều nghe được rất rõ ràng, Long Diên lại càng tốt bụng giúp giải thích: “Còn không phải là con trai của bà ở trước mặt cậu Út tôi, giống như là con rùa cháu gặp được ông nội sao, cách nói này chắc bà cũng hiểu chứ?”

Mẹ Cố ngẩn ngơ, hiển nhiên chậm chạp còn chưa hiểu rõ, bà cứ như vậy ngược cầm lên nhìn Long Diên, lại ngó ngó gương mặt lạnh lùng của Lục Cảnh Hoằng, run rẩy đưa tay kéo kéo tay áo của Doãn Thuy

Hàm: “Con dâu, lời cô ta nói có phải là con trai mẹ phải nghe lời tên tiểu bạch kiểm kia không?”

Doãn Thuy Hàm cho dù có tao nhả cũng có chút không kiên nhẫn được nữa, cau mày nhìn mẹ Cố còn bị vây trong trạng thái nửa ngốc ngếch, trong âm thanh là kiêu chế cơn tức: “Mẹ, đừng nói nữa, chúng ta nhanh trở về đi!”

Mẹ Cố lúc này đâu chịu nghe lời Doãn Thuy Hàm nói, hiểu được chức quan của tên tiểu bạch kiểm này còn lớn hơn so với con mình, lập tức đôi chân liền đánh mềm nhũn, biểu cảm trên mặt thoa phấn trắng thay đổi trong nháy mắt.

A Thành nhà bà vất vả lắm mới làm được quan to, bà vừa vào thành phố đã làm đắc tội vị quan so với A Thành còn lớn hơn, vậy phải làm sao bây giờ a, A Thành của mẹ, mẹ hại con rồi!

Mẹ Cố rốt cuộc chẳng quan tâm đến cái gọi là tôn nghiêm mặt mũi, bà buông tay Doãn Thuy Hàm ra, liền đi tới trước mặt Lục Cảnh Hoằng, cố gắng làm cho mình nở ra một nụ cười cung kính, lại chỉ làm cho khuôn mặt trắng bệch càng thêm dữ tợn mà vắn vẹo: “Cậu là bộ trưởng đi, vừa rồi tôi có làm gì đắc tội, cậu liền đại nhân có hiểu biết, không cần phải tính toán với thôn phụ sống ở vùng núi thôn dã là tôi đây, đầu óc tôi bị lừa dối mới có thể nói cậu như vậy, cậu và cái vị họ... Tô tiểu thư a, đó là... Nói như thế nào nhỉ, cái gì chàng cái gì thiếp ấy, so với ca diễn còn có thể đẹp mắt hơn nhiều!”

“Mẹ!”

“Cô câm miệng lại cho tôi, tôi nói chuyện cô chen vào làm gì, tránh qua một bên cho tôi!”

Doãn Thuy Hàm muốn nói gì đó, lại bị mẹ Cố quát một tiếng chói tai

khiến trách trở về, ngược lại như cũ nịnh hót nịnh bợ Lục Cảnh Hoàng, nào có thể đoán được Lục Cảnh Hoàng ngay cả khoé mắt cũng không liếc nhìn bà một cái, chỉ là thản nhiên nói: “Không ai có thể không chút kiêng kị làm ra một vài chuyện rồi sau đó không chịu trách nhiệm, vẫn bình yên vô sự, tôi gọi bà ở lại, chỉ là muốn nói cho bà biết, tôi đã báo cảnh sát, một khi bà bước ra khỏi chỗ này chính là chạy tội.”

Chương 78: Đại chiến con dâu mẹ chồng

Edit: Hiếu Đồng

Lục Cảnh Hoằng nói ra lời này không coi là sâu xa, nhưng mẹ Cố như cũ nghe vẫn không hiểu rõ hết, mặc dù không đọc qua sách vở nhưng kinh nghiệm từng trải vẫn có, vẫn có thể nhìn ra vị quan lớn này có vẻ như thực sự rất không vui, khuôn mặt vẫn luôn nghiêm túc không để ý tới ai.

Vừa nghĩ tới bởi vì hành sự lỗ mãng của mình có thể làm hại con trai không giữ được chức quan, mẹ Cố lại càng lo lắng cả người run rẩy vài cái, nhưng mà khi nhìn thấy Tô Noãn một bên thì đáy mắt hiện lên tia sáng tự cho là cơ trí.

Mẹ Cố muốn bước mấy bước về phía Tô Noãn bên kia, cũng là một cước còn chưa có bước ra, Lục Cảnh Hoằng thân hình liền động, nhanh nhẹn chặn đường đi của bà, sau đó cúi đầu, nhìn xuyên thấu qua thấu kính trong suốt, cũng ngăn cản không được ánh mắt âm lãnh kia.

Mẹ Cố thế nhưng ngượng ngập nở nụ cười, muốn bấu víu cánh tay Lục Cảnh Hoằng, lại nhìn thấy đôi tay vô cùng bẩn thỉu kia của mình cùng với quần áo sạch sẽ của Lục Cảnh Hoằng thì vội vàng đem tay hướng trên áo ba-đờ-xuy của mình xoa một chút, sau đó dùng ngón tay chỉ Tô Noãn: “Cậu đừng tức giận, tôi không có ý gì, tôi chỉ muốn...muốn cùng Tô tiểu thư nói một câu.”

Lục Cảnh Hoằng nhìn khuôn mặt tươi cười lấy lòng của mẹ Cố,

chẳng những không có yên lòng mà tránh ra, trái lại càng thêm cau chặt mày, lù lù bất động đứng ở đó, giống như một gốc cây to mọc lên từ mặt đất, mẹ Cố sợ tới mức cũng không dám tiếp tục đưa tay đẩy ra nữa.

Mẹ Cố mắt thấy cùng Lục Cảnh Hoằng nói không thông, chỉ có thể gửi hy vọng ở Tô Noãn, giẫm giày vài nhón chân lên, thò đầu nhìn lướt qua bả vai Lục Cảnh Hoằng, vừa chú ý tới sắc mặt của Lục Cảnh Hoằng vừa kêu to Tô Noãn: “Tô Noãn, tới đây một chút, ta có lời muốn nói với con.”

Tô Noãn nhú chân mày nhìn mẹ Cố thu lại tính khí, không biết mẹ Cố là có cái chủ ý gì, khi phát giác thấy hành vi cúi đầu khom lưng của mẹ Cố đối với Lục Cảnh Hoằng thì đại khái cũng đoán ra được, muốn mượn cô lấy lòng Lục Cảnh Hoằng sao?

“Bà muốn nói gì cứ nói đi, tôi không nghĩ là giữa chúng ta có chuyện riêng tư gì để nói.”

Tô Noãn không nhìn tới trong mắt mẹ Cố đối với chính mình lộ ra ghét bỏ khinh thường, hơn nữa khi cô lãnh đạm nói ra lời này, sắc mặt mẹ Cố nháy mắt càng thêm khó coi, rồi lại bị bà ngay lập tức nén xuống, chỉ là giả bộ cười liếc nhìn Lục Cảnh Hoằng.

“Tô Noãn, lời này của con nói cũng không đúng, ban đầu con gả vào Cố gia chúng ta, tuy rằng ta không gặp con được bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần con theo A Thành trở về, con nói xem, ta đối với con có phải tốt hay không?”

Mẹ Cố nói lời này cực kỳ trái với lương tâm của mình, nhưng bởi vì suy nghĩ ngu ngốc cố chấp ăn sâu bén rễ của bà ra, cho rằng việc mẹ chồng dạy bảo con dâu là chuyện thiên kinh địa nghĩa, bà bất quá cũng chỉ la mắng Tô Noãn vài câu, ở nông thôn chuyện mẹ

chồng cầm chổi đánh con dâu cũng không phải là sai lầm lớn gì, cho nên cũng không cảm thấy là lời bà hỏi Tô Noãn có chỗ nào sai.

Nhìn vẻ mặt tự cho là đúng kia của mẹ Cố, ngay cả hai vị phu nhân Lục gia cũng nhìn không được lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Long Diên càng giống như là nghe được một chuyện cười lớn, khó có thể tin giễu cợt nhìn mẹ Cố.

Giữa lông mày của Lục Cảnh Hoảng nhíu càng chặt hơn, mẹ của anh khi anh còn nhỏ đã mất đi, dù chưa tận mắt nhìn thấy qua cảnh mẹ chồng nàng dâu nhà mình chung đụng, nhưng là vẫn có thể hiểu được một chút, nếu điều bộ mắng chửi vừa rồi của mẹ Cố đối với Tô Noãn được coi như là đối xử tốt, như vậy trên thế giới này chỉ sợ cũng không có bà mẹ chồng ác độc nào có cách dạy bảo này rồi.

Tô Noãn đối với mẹ Cố kia không biết tự mình nhìn lại phẩm chất của mình cũng không muốn phản bác thêm cái gì nữa, một ngày nào đó mẹ Cố sẽ gặp được một người làm cho bà tức giận mà cũng không dám nói gì đến trừng trị bà, cho nên liền nhìn xuống ham muốn tranh cãi đang dâng lên, mỉm cười: “Bà tốt với tôi hay không, không cần tôi nói ra, bà không phải là tự mình có nhận xét sao? Một khi đã như vậy, còn hỏi tôi làm gì, hưởng hồ, tôi thủy chung tin tưởng, người đang làm thì trời đang nhìn, một người làm nhiều chuyện ác một ngày nào đó ông trời cũng sẽ trừng trị họ!”

Mẹ Cố lập tức bị nghẹn họng nụ cười cứng đờ, hai vị phu nhân Lục gia tuy rằng trên mặt không tỏ vẻ gì, trong mắt cũng là nụ cười thản nhiên, nhìn nhau một cái, nhất thời lần đầu tiên cùng nhau hiểu rõ: Vợ lão Út này, nhìn qua dịu dàng yếu ớt, nhưng cũng không phải là một cây trúc đề lên một cái liền gãy, càng giống là một bụi cây xương rồng hơn, bạn thật sự trêu chọc cô ấy, cô ấy sẽ không ngần ngại lấy cái cây đầy gai đâm cho bạn khổ não không ngừng!

Long Diên tính tình vốn ngay thẳng, trực tiếp hướng Tô Noãn giờ ngón cái lên, cười vui vẻ: “Mợ Út, nói hay lắm!”

Lục Cảnh Hoảng hơi quay đầu đi, Tô Noãn đang cùng mẹ Cố mắt to trừng mắt nhỏ, tự nhiên không nhìn thấy khoé miệng kia hơi nhếch nhếch lên, sau đó khi anh nhìn thấy mẹ Cố kia nhìn Tô Noãn bằng ánh mắt buồn bực tức giận thì ánh mắt chợt chuyển lạnh.

Doãn Thuy Hàm đứng ở một bên, nhìn mẹ Cố đã là thế suy sức yếu, căn bản không có tác dụng gì, quét qua đám người xung quanh, trong lòng cũng có tính toán.

Hiện giờ cô đã không phải là người giai cấp thấp, nơi này bất cứ lúc nào cũng gặp được người quen biết, nếu để cho người ta biết cô thậm chí có một bà mẹ chồng như vậy, còn không để cho người ta cười đến rụng răng sao?

Tưởng tượng như vậy, sắc mặt Doãn Thuy Hàm bộc phát tái nhợt khó coi, cô đối với Lục Cảnh Hoảng là có chỗ cố kỵ, người đàn ông này che dấu quá sâu, người khác đoán không ra được, cho nên trước mắt cô còn chưa muốn cùng anh ta đối nghịch.

Người ngoài cũng cảm thấy cô được Doãn gia nhận tổ quy tông là vinh quang cỡ nào, bây giờ là đeo vàng mang bạc rồi, nhưng không ai biết cô ở Doãn gia là bước tiếp bước gian nan thế nào, chú bác dòm ngó gia sản của ba, anh em chú bác bất cứ lúc nào cũng tìm cách gạt bỏ mẹ con cô, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu lúc trước cô quyết định kết hôn với Cố Lăng Thành.

Cô cần gặp một người chồng có quyền thế đứng vững bước chân ở Doãn gia, mà Cố Lăng Thành thì cần một người vợ danh vọng có gia thế bối cảnh đều xuất chúng để ở trên chính đàn có thể mưu được lợi ích lớn hơn nữa.

Hôn nhân của bọn họ là kết quả tốt nhất, cô chiếm được Doãn thị, anh chiếm được quyền lực, Tô Noãn không thể cho anh, cô có thể cho anh, mà tất cả những khao khát của cô, anh cũng thành công giúp cô đạt được, bọn họ là một cặp.

Bên tai Doãn Thuy Hàm vang lên một đạo âm thanh quanh co trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Một người cho dù trong cơ thể cô ta có chảy dòng máu cao quý, cũng không nhất định có thể trở thành một người cao quý.”

Lời nói vân đạm phong khinh châm chọc trước kia của Lục Cảnh Hoàng, giống như một nhát dao cắt ngang mặt nạ cố gắng nguy trang của cô, giống như những người ở Doãn gia xem thường cô, cho dù trên mặt thân thiện với cô, cũng khó dấu trong lòng cười nhạo cô.

Cô bất quá chỉ là đứa con rơi mà Đồng sự trưởng Doãn thị trẻ tuổi ở bên ngoài khinh cuồng phong lưu cả đêm lưu lại, cô chưa từng quên mẹ mỗi đêm đều lôi kéo cô, một lần lại một lần nói cho cô biết, Doãn thị phu nhân từng hãm hại bà.

Điều mẹ muốn chính là quăng đời còn lại vinh hoa phú quý, cuộc sống đã từng nghèo rớt mùng tơi kia đã làm cho tâm của mẹ cô trở nên vụn vỡ, cho dù hôm nay đã là Doãn phu nhân, nhưng vẫn như cũ lúc nào cũng lo lắng sẽ bị người ta đoạt đi tất cả những gì bây giờ có được.

Mẹ chỉ có thể dựa vào cô, nếu cô mất đi tư cách kế thừa Doãn thị, như vậy chỉ sợ mẹ sẽ điên mất, mà cô cũng sẽ một lần nữa trở lại cái nơi âm u dơ bẩn kia...

Mạnh mẽ ổn định cảm xúc mênh mông của chính mình, Doãn Thuy

Hàm đi đến bên người mẹ Cố, giơ tay lên muốn khuyên bảo mẹ Cố, một tiếng “Mẹ” vừa kêu ra, mẹ Cố liền quay đầu lại hung tợn răn dạy và quở mắng cô một tiếng: “Cô kêu gì mà kêu, không nhìn thấy tôi đang lo chuyện nghiêm chỉnh sao, A Thành nhà tôi sao lại cưới một người phụ nữ so với heo còn ngu hơn như vậy, chồng mình gặp phiền toái không những không giúp đỡ, mà còn ngăn cản!”

Mẹ Cố này thuần túy là đem cơn tức đối với Tô Noãn trút lên người Doãn Thuy Hàm, sắc mặt Doãn Thuy Hàm cũng âm trầm đi vài phần, đối với bà mẹ chồng thô lỗ không biết tự lượng sức mình này, nếu không phải nhìn thể diện Cố Lăng Thành, cô đã sớm phát tay áo bỏ đi.

Mẹ Cố cho dù nhìn thấy Doãn Thuy Hàm mất hứng, cũng không để vào trong lòng, càng có cảm giác mình dạy dỗ rất đúng, đối với đứa con dâu này không thể cứng chiều, bằng không khó bảo toàn sau này xuất hiện trường hợp con trai sùng vợ không cần mẹ.

Trong lòng mẹ Cố cân nhắc một phen, lại ý thức được bây giờ là mình đang giải vây cho con trai, chuyện giáo huấn con dâu này để về nhà nói sau, về phần cái họ Tô kia...

Mẹ Cố thật sâu hít vào một hơi, nuốt nỗi ngọt ngào kia xuống ngực, có vị quan lớn này làm chỗ dựa vững chắc, bà bây giờ trăm triệu lần không thể đắc tội cái đứa họ Tô này lần nữa, cùng lắm thì sau này lại tiếp tục tìm cơ hội cho cô ta đẹp mặt!

“Tô Noãn, ta tự nhận là A Thành chúng ta trước khi ly hôn đối với con không tệ, khi đó con theo nó qua đêm ở trong núi, ta thế nhưng chính mắt nhìn thấy A Thành nhà ta bùng chậu nước ấm cho con rửa chân, đường đường là một người đàn ông quý xuống đất lạy trời không có gì quá đáng, nhưng lại quý xuống cời vớ rửa chân cho con.”

“Con có đàn ông khác, không quan tâm tới A Thành chúng ta, ta cũng không trách con, dù sao ai cũng muốn trèo lên cao, A Thành chúng ta sợ ta thương tâm nên vẫn luôn gạt ta chuyện ly hôn, một mình tự chống đỡ toàn bộ mọi chuyện, hiện tại vất vả lắm mới có được gia đình của mình lần nữa, con lại nhìn không vừa mắt, ở bên tai người đàn ông của con gối đầu thổi gió, xúi giục những vị quan lớn kia làm khó dễ A Thành chúng ta khắp nơi, con tự hỏi lương tâm của mình xem, con làm như vậy không thấy có lỗi với A Thành chúng ta sao?”

Mẹ Cố uyển chuyển nói một hơi giống như lên án, ngay cả ghen cũng không có, đúng lý hợp tình, cùng với bà mẹ chồng thô lỗ không nói lý lẽ vừa rồi hoàn toàn trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, nhưng mà lại không đưa đến bất kỳ hiệu quả nào, chỉ là làm cho người nghe càng thêm căm tức.

Tô Noãn nghe mẹ Cố chỉ trích mình, cười lạnh một chút, cái gì gọi là đối với cô không tệ, lợi dụng tình cảm của cô để từng bước một bò lên trên, chờ thời cơ để lật ngã ba cô, sau khi cô không còn chút giá trị nào liền ném cho cô tờ đơn ly hôn, đây là đối với cô không tệ sao?

Là do cô không cần Cố Lăng Thành sao? Khi thời gian kết hôn chưa tới nửa năm, liền ở bên ngoài dựng sào huyệt ân ái khác, cùng người đàn bà khác sinh con, tiến hành ly hôn với cô chưa được mấy tháng thì lấy người vợ giàu có, cô nhưng thật ra rất tò mò, rốt cuộc là ai vẫn luôn muốn trèo cao?

Cái gì gọi là xem lại lương tâm của cô, cái gì nói cô gối đầu thổi gió Lục Cảnh Hoàng, gây khó dễ cho Cố Lăng Thành khắp nơi, đừng nói cô chưa bao giờ xúi giục Lục Cảnh Hoàng điều tra Cố Lăng Thành, coi như về mặt công tác Cố Lăng Thành thật sự gặp chướng ngại thì cũng do anh ta tự làm tự chịu mà thôi!

Nhưng mà ở trong mắt Cố lão bà, cũng sẽ không có cái từ tự làm tự chịu này, bà ta không có đọc qua sách vở nên không biết, cho dù có đọc qua cũng sẽ không có cái tính tự giác này, ở trong mắt bà ta, con trai chính là trời, con trai làm sao có thể biết làm chuyện sai quấy?

“Tốt xấu gì con cùng A Thành chúng ta cũng từng là vợ chồng, đều nói cái gì nhỉ, một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, con cũng không muốn nhìn thấy nó bởi vì con mà lo lắng không yên chứ? Tô Noãn à, con thì tốt rồi đi theo sống cùng vị bộ trưởng này, còn với A Thành nhà ta lại hợp lại tan...”

“Đủ rồi.”

Hai chữ của Lục Cảnh Hoằng cắt đứt mẹ Cố càng nói càng thái quá, anh vừa mở miệng ánh mắt lạnh lùng lần nữa quét tới, mẹ Cố vốn đang từng bước hướng dẫn dạy bảo Tô Noãn lập tức không lên tiếng nữa, rụt rụt cổ lui về phía sau, miệng âm thầm lẩm bẩm, cũng không dám quá lớn tiếng sợ Lục Cảnh Hoằng nghe thấy.

“Xem ra Cố Lăng Thành đã không nói cho bà biết, chính anh ta đã làm qua những chuyện gì, thay vì làm âm ỉ mất mặt xấu hổ như vậy, chẳng thà trở về quản giáo tốt con trai của mình một chút, xem coi anh ta có phải là có bản lĩnh như bà nói hay không, hay vẫn là... cũng là không từ mọi thủ đoạn mới có thể leo lên được vị trí ngày hôm nay.”

So với một thôn phụ tùy tiện ngang ngược nhục mạ người khác như mẹ Cố, Lục Cảnh Hoằng, vô luận là từ nhân phẩm hình tượng trước sau như một của anh, vẫn là nhìn đến thân phận địa vị, lời nói ra so với mẹ Cố đều có độ tin cậy hơn, ngay cả mẹ Cố chính tai nghe thấy cũng sững sốt một chút, không khỏi thầm nghĩ: Không lẽ A Thành nhà mình thực làm chuyện gì không nên làm sao?

Mẹ Cố buồn bã bi thương nhìn về phía Tô Noãn, còn muốn tiếp tục nói tiếp cái gì đó, Tô Noãn lại vừa kịp mở miệng trước bà: “Tôi bởi vì con trai của bà mà mất đi rất nhiều thứ, nhưng cũng không đến mức cả ngày sống trong cừu hận, lúc nào cũng phải vắt óc tìm mưu kế nghĩ làm sao đi gây phiền toái cho anh ta, tôi cũng xin bà chuyển lời lại cho con trai bà, mình đã từng làm chuyện gì thì một ngày nào đó gieo gió sẽ gặt bão, cũng mời anh ta quản tốt người nhà của anh ta.”

“Còn nữa, tôi có thể thề với trời đất, chưa từng kêu bất kỳ ai đi làm chuyện gì đối phó Cố Lăng Thành, cho nên chuyện bà vừa nói, thứ cho tôi lực bất tòng tâm, sau này cũng xin bà không nên lấy chuyện quá khứ ra nói nữa.”

“Cô!”

Mẹ Cố cảm thấy Tô Noãn làm trò trước mặt mọi người tát bà một cái còn chưa đủ, còn muốn hất nước bắn lên trên người bà, đổ tội A Thành nhà bà, nhất thời một bộ dạng muốn bất tỉnh, che sau gáy trợn mắt nhìn thẳng: “Tôi nói loại phụ nữ như cô là mệnh khắc chồng mà, cố tình làm cho A Thành chúng tôi bị con hồ ly tinh như cô mê hoặc đến tìm không thấy Đông Tây Nam Bắc, nhất định phải cưới cô về nhà, lần này thì tốt rồi, lão già ời, làm sao lại có chuyện tốt như thế này...”

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa.”

Doãn Thuy Hàm không phải loại người giống mẹ Cố không biết chùng mực như vậy, đã sớm nhìn ra sắc mặt mấy người Lục gia càng ngày càng không vui, không thể không lên tiếng ngăn cản mẹ Cố khóc lóc om sòm, vội vàng đi lên nâng mẹ Cố: “Mẹ, Lăng Thành làm việc gặp chút vấn đề là chuyện thường xảy ra, Tô tiểu thư cũng nói, đây không phải là cô ấy làm, không có quan hệ gì tới cô ấy, mẹ

cũng đừng nói những lời làm cho người ta hiểu lầm nữa.”

Kỳ thật lần này là Doãn Thuy Hàm dùng thái độ chân thành khuyên nhủ mẹ Cố, nào có thể đoán được là không như mong muốn, mẹ Cố vừa nghe những lời này, cơn tức ẩn nhẫn trong lòng vừa rồi rốt cuộc không chịu được nữa, cũng gián tiếp gây họa tới Doãn Thuy Hàm.

Lục Cảnh Ngưng cùng vị phu nhân bên cạnh liếc nhìn nhau, thầm nghĩ vị thiên kim Doãn thị này cũng không phải chỉ là ngọn đèn đã cạn dầu, hảo cảm với Doãn Thuy Hàm nhất thời đã không còn.

“Tôi nói chuyện làm việc cô xen vô làm gì, cho cô nói chuyện với mẹ chồng như vậy sao? Còn không đem tôi để vào trong mắt, hả?”

Mẹ Cố nói xong đưa tay đẩy Doãn Thuy Hàm, muốn tiếp tục cầm eo mắng Tô Noãn, kết quả của việc đẩy một cái, nếu là khí lực của phụ nữ trung niên khác, Doãn Thuy Hàm xem chừng còn chịu đựng được, thế nhưng người này lại là mẹ Cố thì không thể giống nhau được.

Dưới chân Doãn Thuy Hàm mang đôi giày cao gót 8cm, cả ngày hôm nay đi nhà ga đón mẹ Cố, lại đến bệnh viện làm kiểm tra tạm thời, chân vốn cũng có chút đau nhức mệt mỏi, làm sao có thể chống lại được cú đẩy dùng hết sức dưới cơn thịnh nộ của mẹ Cố?

Mẹ Cố cực kỳ tức giận, cũng quên mất đứa cháu cưng của mình, chỉ lo trừng mắt nhìn đám người Tô Noãn, tự nhiên sẽ không chú ý tới lực đạo trên tay, Doãn Thuy Hàm hét một tiếng kinh hãi, giày cao gót lật một cái, cả người lao đảo về phía sau.

Doãn Thuy Hàm hung hăng ngã trên mặt đất, phát ra tiếng va chạm nặng nề, mẹ Cố vốn còn đang nổi giận sừng sốt, quay đầu nhìn lại, cơ hồ là hét chói tai xông tới Doãn Thuy Hàm té xuống đất không

dậy nổi, nhìn xuống bụng cô vuốt ve: “Cháu cưng của bà a, cháu cưng của bà a! Phải làm sao bây giờ, tai nạn chết người đó! Bác sĩ, bác sĩ đâu! Mau đến xem cháu cưng của tôi đi!”

Mẹ Cố kêu trời trách đất ôm nửa người Doãn Thuy Hàm ngồi dưới đất, vỗ nền gạch cứng ngắc liên tục mắng: “Đáng đăm ngàn đao nha, đồ ranh con bọn mày, nếu cháu của tao không còn, tao có liều cái mạng già này, hoá thành quỷ, cũng không bỏ qua cho bọn mày đâu! Bà thế nhưng làm bị thương cháu rồi!”

Doãn Thuy Hàm căn bản không chống lại được khí lực mạnh mẽ của mẹ Cố do làm việc nhà nông thời gian dài, bị bà chặt chẽ ôm lấy, nơi mắc cá chân vốn cơ hồ bị đau, giờ phút này bị mẹ Cố giầy vò một trận, mắc cá chân càng đau hơn, không khỏi giãy giụa.

Mẹ Cố chỉ là thương tâm nhìn bụng Doãn Thuy Hàm, hướng tới cái bụng bằng phẳng của Doãn Thuy Hàm vuốt ve giống như là an ủi: “Cháu nội ngoan, có đau hay không hả? Đừng sợ đừng sợ, bà sẽ không bỏ qua cho bọn người đã hại con, bà sẽ đưa con đi tìm bác sĩ xem một chút.”

Mẹ Cố nói xong liền muốn ôm Doãn Thuy Hàm, đôi mắt đỏ cả lên, nếp nhăn nơi khoé mắt bởi vì lo lắng mà dày đặc nhú lại, nhưng không ngờ Doãn Thuy Hàm giãy mạnh một cái, làm cho cái móng của bà cũng ngồi trên mặt đất.

“Ai ui!”

Mẹ Cố bị đau kêu to, nhưng vẫn là trước tiên đi xem cháu của mình, nhào thân thể to béo qua muốn nhìn xem, kết quả Doãn Thuy Hàm cũng không thèm để ý tới bà, tự mình vịn vách tường đứng lên, cúi người xoa mắt cá chân bị thương.

“Đứa cháu còn đâu nữa, tôi xem ra đời này bà đừng mong bế cháu, chẳng thà về quê nhà hạ mình qua mượn đứa bé nhà hàng xóm bế cho đỡ ghiền đi!”

Long Diên đứng lúc xen vào một câu, làm cho mẹ Cố lòng vốn đang nóng như lửa đốt ánh mắt một trận mờ mịt, quay đầu ngẩng đầu nhìn Long Diên, lại đảo mắt nhìn Lục Cảnh Hoàng, tiếp nữa len lén liếc Tô Noãn mấy lần, chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên.

Mẹ Cố thấy Doãn Thuy Hàm không có dấu hiệu xuất huyết sanh non, tâm cũng thả lỏng, phúi phúi cái móng không dính bụi kia, kề sát vào Doãn Thuy Hàm vẽ mặt không kiên nhẫn dụ dỗ nói: “Con dâu, còn đau hay không a, đều là do mẹ sai, mẹ không tốt, mẹ không nên không nặng không nhẹ đẩy con, thiếu chút nữa không tránh khỏi làm hại cháu cưng rồi, đúng rồi, cái con nhỏ đó vừa rồi nói là có ý gì hả?”

Doãn Thuy Hàm hất tay mẹ Cố ra, quay mặt đi nơi khác không muốn nói nhiều, Long Diên lại có chút hăng hái bước tới, nhìn thấy vẽ mặt nghi hoặc của mẹ Cố, tốt bụng nhắc nhở: “Có ý tứ gì? Không phải là con dâu ngoan của bà, cả đời này đều không sinh được nữa sao, tôi vẫn là khuyên bà khuyên con trai bảo bố của bà sớm đi nhận con nuôi đi, miễn cho khi về già trước lúc lâm chung không có người chăm sóc!”

“Diên Nhi!”

Lục Cảnh Ngưng ra vẻ răn dạy và quở trách kêu to một tiếng, Long Diên thè lưỡi, liền thoải mái nhàn hạ trở lại bên cạnh Lục Cảnh Ngưng, không quen len lén nhìn về phía Tô Noãn nháy mắt mấy cái, Tô Noãn nhìn Long Diên thay mình trút bực tức, cảm kích cười cười.

Tuy rằng chuyện Doãn Thuy Hàm giả mang thai thật sự không lừa được bao lâu, nhưng lúc này con mình bị người khác vạch trần, vẫn

là cho mẹ Cố một đả kích trí mạng, Doãn Thuy Hàm bởi vì đối phương là Lục gia nên chỉ có thể nén giận, nhưng trong lòng hận cũng không ít.

Cô chưa từng quên, là Tô Noãn gián tiếp hại chết con cô, nếu không phải tại cô ta, trận tai nạn xe cộ kia căn bản sẽ không xảy ra, đều là lỗi của cô ta!

Ánh mắt mẹ Cố bỗng dựng trợn to, trong con mắt là tràn đầy không tin, bà ngơ ngác quay đầu, nhìn bụng Doãn Thuy Hàm, lờ mờ trông mắt nhìn, tiếp tục ngơ ngác nhìn về phía Long Diên: “Ý của cô là... Con dâu của tôi không mang thai? Nó... Nó... Bụng của nó không sinh được đứa bé sao? Làm sao có thể, các người nghĩ gạt tôi như vậy tôi sẽ tin sao? Tôi không tin, đánh chết tôi cũng không tin!”

Mẹ Cố hai tay khoa tay múa chân, cứng ngắc khoa tay múa chân, một đôi mắt loé lên nhìn về phía Tô Noãn, như là đang van cầu tìm chứng minh, trong số những người này, bà chỉ quen có Tô Noãn, cũng chỉ có thể tin tưởng Tô Noãn.

“Nếu không tin, thì cứ đi gặp bác sĩ, lời bác sĩ nói so với không tin của bà càng có sức thuyết phục hơn.”

Tô Noãn tự nhận trả lời như vậy không tính là bỏ đá xuống giếng, bất quá cô chỉ là đưa ra một đề nghị, xưa nay cô không thích phụ nữ đấu đá nhau, nhưng cũng không cho phép Doãn Thuy Hàm một mình tiếp tục tính kế.

Việc làm hiện tại của cô, so với việc Doãn Thuy Hàm làm, chỉ có thể coi là gặp sư phụ.

Quả nhiên, khi nghe lời Tô Noãn nói xong, hai tay mẹ Cố dừng lại trên không trung vài giây, người đàn bà cố chấp luôn không nghe

theo lời người khác nói này lần đầu tiên rơi vào trầm tư, nghĩ trước nghĩ sau hiểu thông lời Tô Noãn nói, sau đó hai chân đột nhiên mềm nhũn, lập tức té ngã trên mặt đất, hai mắt thẳng tắp nhìn đèn treo trên trần nhà.

Doãn Thuy Hàm bị mẹ Cố đột nhiên té xỉu doạ sợ không ít, cô bùm miệng môi khế nhếch lên né tránh qua phía bên cạnh một bước, nhìn thấy người đàn bà thể lực như trâu bò này cứ như vậy ngã trên nền đất lạnh lẽo, quên mất một phen đi đỡ.

Giữa hành lang đã có người tốt bụng giúp một tay đi gọi bác sĩ, nhưng hơn nữa là người xem náo nhiệt, bởi vì mẹ Cố vừa rồi quỵ một phát như vậy, căn bản không ai chủ động chịu đi lên giúp một tay.

Chờ cho tới khi Doãn Thuy Hàm bình phục lại tâm tình của mình, mới do dự ngồi xổm người xuống, dùng giày cao gót đung đung cánh tay mẹ Cố, định thử kêu vài tiếng “Mẹ”, kết quả vừa nhìn thấy mẹ Cố nằm ở đây trợn trắng mắt nhìn thẳng, sợ hãi vừa cách xa vừa lấy điện thoại ra gọi cho Cố Lăng Thành, rốt cuộc chẳng quan tâm tới cái gì là làm theo kế hoạch nữa.

Có không ít người vây xem đối với việc mặc kệ mẹ chồng sống chết của Doãn Thuy Hàm lên tiếng chỉ trích, nhưng Doãn Thuy Hàm vẫn là không dám tới gần mẹ Cố cả người co giật một bước, chỉ là tái nhợt nghiêm mặt, trong hốc mắt chứa đầy nước mắt.

Tô Noãn có chút nhìn không được, lướt qua Lục Cảnh Hoằng đi tới, lại bị anh một phen nắm chặt cổ tay, Lục Cảnh Hoằng nhú mày nhìn cô, ý tứ rõ ràng, lần này không cho cô đi qua giao du với kẻ xấu.

Lục Cảnh Ngưng cũng không đồng ý lắc đầu với Tô Noãn, không phải là bọn họ thấy chết mà không cứu, mà là bọn họ đã biết mẹ Cố

dã man không hiểu chuyện cùng Doãn Thuy Hàm đâm bị thóc, chọc bị gạo, nếu mẹ Cố cứ như thế thực sự xảy ra chuyện, khó bảo toàn tội danh này không rơi trên đầu Tô Noãn, đến lúc đó là có lý lẽ cũng nói không rõ.

Tô Noãn tự nhiên biết nhóm người Lục Cảnh Hoằng là quan tâm mình, cũng không khur khur cố chấp muốn đi qua, chỉ là quan sát mẹ Cố nằm trên mặt đất, trước đây khi còn bé ở cửa Thanh Nham cô cũng đã gặp qua tình trạng bệnh như vậy, liền hướng Doãn Thuy Hàm tay chân đã cứng đờ nói: “Nếu không muốn mẹ chồng cô có chuyện, tốt nhất lập tức bấm nhân trung của bà, cho bà uống chút nước.”

Đây là biện pháp cứu người mà người ở vùng quê hay dùng nhất, Doãn Thuy Hàm vừa nghe nói tự mình đi sờ khuôn mặt béo núc vô cùng bần thiêu của mẹ Cố, nhất thời một trận nôn khan, như thế nào cũng không thể xuống tay, đang bồi hồi do dự, bác sĩ đã chạy tới.

Bác sĩ nhìn Doãn Thuy Hàm ngồi một bên cản trở, mới vừa ở trên đường đi tới liền nghe nói đại khái chuyện xảy ra ở nơi này, không gì khác hơn là có một bà cụ ở nông thôn không phân tốt xấu mắng chửi người, con dâu chẳng những không khuyên giải mà còn đổ thêm dầu vào lửa, hiện giờ thấy nàng dâu này để mẹ chồng mình chết sống không quan tâm, lại càng không có cách nào cho Doãn Thuy Hàm một cái sắc mặt nhìn tốt hơn được.

“Tránh ra, đừng ở trong này cản trở thêm phiền!”

Bác sĩ tức giận hướng Doãn Thuy Hàm trách mắng một tiếng, sau đó tuyệt không khách khí đẩy vị thiếu phu nhân giàu có mặc đồ nhãn hiệu nổi tiếng này ra, hướng về mẹ Cố nằm trên mặt đất cứu chữa, sau khi xác định không có chuyện gì xoa xoa cái trán mồ hôi, từ trên mặt đất, nói với thân thể lạnh cứng của Doãn Thuy Hàm: “Không có

chuyện gì đáng lo, chỉ là nhất thời bị kích thích không chịu nổi té xỉu, nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi, không cần nằm viện quan sát. Bất quá, vừa rồi sao cô có thể mặc kệ để cho lão bà một mình nằm trên mặt đất, lớn xác như vậy, biện pháp cấp cứu cơ bản chẳng lẽ cũng không biết? May mắn phát hiện kịp thời, lại vừa vận ở bệnh viện, hơn nữa lão bà bản thân tố chất thân thể không tệ... Chính là có chút may mắn, nếu trúng gió chẳng hạn, để xem cô còn dễ chịu không!”

Doãn Thuy Hàm bị bác sĩ giáo huấn có chút thẹn quá hoá giận, cũng chẳng thèm giả bộ cái gì ưu nhã dè dặt, phản bác nói: “Tôi cũng không phải là bác sĩ, sẽ không xem bệnh sẽ không cứu người thì làm sao? Ông có tư cách gì giáo huấn tôi, tôi để bà ta nằm ở trên mặt đất thì sao, nếu bà ta chết thì nguyên nhân cũng là do bệnh viện của các ông cứu trợ bất lực, mắc mớ gì tới tôi!”

Doãn Thuy Hàm nói lấy vừa dứt, liền làm cho những bệnh nhân khác trên hành lang bất mãn, nhìn không được chỉ chỉ về phía cô: “Tại sao có thể có người như vậy? May mắn con tôi không đòi lấy hạng phụ nữ như vậy vào cửa, bằng không tôi xem, tôi cũng thật sự không cần lãng phí tiền đặt mua linh đường, trực tiếp đem tang sự làm ở trên hỷ đường luôn!”

“Đầu năm nay con dâu càng ngày càng hung hăng càn quấy! Đạo lý tôn kính trưởng bối để đi đâu mất rồi!”

Bác sĩ đồng tình nhìn mẹ Cố nằm trên mặt đất từ từ tỉnh lại, bất đắc dĩ thở dài, dặn y tá để ý mẹ Cố một chút, chính mình rời đi trước.

Đám người Tô Noãn bọn họ nhìn thấy mẹ Cố không có việc gì cũng không muốn ở lại nữa, đang muốn đi, lại nghe thấy mẹ Cố đột nhiên bộc phát ra một tiếng quý thần kêu khóc kinh thiên địa khiếp: “A a a! Kêu tôi sống thế nào đây a! Cháu của tôi a! Tại sao tôi khổ như vậy a!”

Mẹ Cố động tác đập chân đập đất rầm rầm làm cho y tá đều không dám đến gần, trốn ở vị trí an toàn, Doãn Thuy Hàm tâm tình vốn đang buồn bực, bị mẹ Cố vừa khóc vừa náo như vậy, cơn tức lại càng bộc phát, gầm nhẹ nói: “Cháu cháu! Xong chưa, vẫn chưa chịu dậy, còn muốn cãi lộn như vậy tới khi nào?”

Thật ra Doãn Thuy Hàm lúc còn tỉnh táo đối với mẹ Cố vẫn là duy trì thái độ lễ phép, giữa cô và bà còn có một Cố Lăng Thành, Doãn Thuy Hàm còn không đến mức trở mặt với mẹ Cố, như vậy hợp tác giữa cô và Cố Lăng Thành sẽ xuất hiện hiềm khích.

Mẹ Cố vừa nghe tiếng Doãn Thuy Hàm kia mang theo buồn bực, từ trong đờ đẫn lầm bầm lâu lâu kéo lại suy nghĩ, nhìn về phía Doãn Thuy Hàm ánh mắt cơ hồ muốn trừng ra ngoài, Doãn Thuy Hàm thầm kêu bất an, muốn xoay người cất bước bỏ chạy, mẹ Cố cũng đột nhiên tấn công về phía cô, một phen kéo tóc cô.

“Mày trả cháu cho tao! Mày trả cháu cho tao! Mày là đồ đàn bà xấu xa, cũng dám lừa gạt tao và A Thành nhà tao!”

Về mặt khủng bố dữ dằn không đếm xỉa gì của mẹ Cố làm dọa sợ những người khác, mấy phòng bệnh ở gần bà lập tức đóng cửa lại, sợ bị người đàn bà một thân cây mạnh này đánh vào.

Tóc Doãn Thuy Hàm vốn được tết lại, bị mẹ Cố kéo một cái như vậy, cả cái đầu cũng bị kiềm chế ngửa ra sau, làm cho tóc của cô đau đến tê dại, chỉ là mẹ Cố càng kéo càng mạnh hơn, làm cho cô vừa kinh vừa sợ, nước mắt ào ào đọng lại: “Bà muốn làm gì! Mau... Mau thả tôi ra! Bà trách tôi không vì con của bà sinh cháu, sao bà không đi hỏi con trai bảo bối của bà một chút, cháu của bà tại sao lại không có? Nếu không phải trong lòng anh ta cả ngày nhớ tới người đàn bà kia, nhìn thấy cô ta cùng người đàn ông khác tốt hơn, sẽ mất hồn mất vía

lái xe gây ra tai nạn xe cộ khiến tôi sanh non sao?”

“Thứ đàn bà ti tiện mày câm miệng cho tao!”

Mẹ Cố vừa nghe Doãn Thuy Hàm chẳng những không giải thích với mình, mà còn nói A Thành nhà bà là không đúng, nhất thời nổi trận lôi đình, dùng sức kéo một cái, trong tiếng hô đau của Doãn Thuy Hàm, kéo lê Doãn Thuy Hàm trên mặt đất.

Mẹ Cố mắt thấy Doãn Thuy Hàm giãy giụa muốn bò dậy, liền tự nhiên nghĩ tới chuyện Doãn Thuy Hàm vừa rồi đẩy ngã mình, vừa rồi bà không so đo là bởi vì mặt mũi của cháu cưng, hiện tại biết đứa bé không có, liền gộp lại cùng tính một lượt, như thế nào cũng không chịu như vậy vòng qua Doãn Thuy Hàm!

Toàn bộ thân thể mập mạp của bà nhào qua, giữ chặt động tác trốn chạy của Doãn Thuy Hàm, nhanh nhẹn đem Doãn Thuy Hàm xoay người một cái, chính mình trực tiếp ngồi trên lưng Doãn Thuy Hàm, không để ý tới Doãn Thuy Hàm kêu gào, một bàn tay mạnh mẽ giống như đàn ông khống chế hai tay múa may phản kháng của Doãn Thuy Hàm.

Mẹ Cố lẩm bẩm mắng trong miệng, giống như còn chưa hết giận, một cái tay rảnh rồi giơ cao lên, hung hăng tát mạnh tay xuống, bùm bùm vang dội hướng về khuôn mặt bóng loáng tinh xảo của Doãn Thuy Hàm mà tát: “Đều tại mày! Đều tại cái đứa đẻ ti tiện là mày! Nếu mày không gọi điện thoại lừa tao nói họ Tô hại A Thành nhà chúng tao, tao cũng sẽ không đắc tội quan lớn, làm hại A Thành nhà chúng tao còn phải thay tao đi nhìn sắc mặt người khác!”

“Tao khinh! Gà mái không sinh ra được trứng, còn dám gả cho A Thành nhà chúng tao, mày là đứa ti tiện nhân không biết xấu hổ! Muốn hại Cố gia tao tuyệt tử tuyệt tôn, không dễ dàng như vậy đâu! Xem

tao đánh chết thứ đàn bà tiện nhân mày hay không nè!”

Trên hành lang bệnh viện loạn thành một đoàn, có bảo vệ nhận được khiếu nại của bệnh nhân tiến lên khuyên can, lại nhìn thấy mẹ Cố điên cuồng trên mặt đất thì cũng bị khí thế làm cho người ta sợ hãi này sợ tới mức không dám hành động thiếu suy nghĩ, mỗi lần muốn tới gần, đều bị mẹ Cố tung ra “Cửu âm bạch cốt trảo”, còn có an ninh bảo vệ bất hạnh bị móng tay sắc bén của mẹ Cố quệt làm tổn thương mặt.

Chẳng ai ngờ tới tình thế sẽ phát triển theo hướng mẹ chồng nàng dâu đại chiến, quan hệ mẹ chồng nàng dâu mới vừa rồi còn thân mật chợt đột nhiên quay sang bất hoà rồi, mà mẹ Cố xuống tay cũng không có một chút lưu tình, nghiễm nhiên đem Doãn Thụy Hàm đánh vào chỗ chết.

Mà ở bên này, Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn bộ dạng rung rẩy của mẹ Cố, không khỏi nhú mày lại, một bàn tay không nhịn được cầm tay Tô Noãn, âm thầm cảm khái chính mình sáng suốt, không cho Tô Noãn rơi vào tay người đàn bà dã man này, bằng không hiện tại Tô Noãn chính là kết cục của Doãn Thụy Hàm.

An ninh bảo vệ nhìn thấy mẹ Cố càng đánh càng hăng say, cũng có chút lo lắng, cũng không quản xem chính mình có thể bị làm bị thương nữa hay không, nhắm mắt lại xông tới, hai tay xuyên qua dưới nách mẹ Cố, cũng nắm lấy bả vai mẹ Cố, liền kéo về phía bên cạnh.

Mẹ Cố rống giận giãy dụa, mặc dù người vẫn bị chế trụ không đi, nhưng vẫn là không có ý định cứ như vậy bỏ qua cho Doãn Thụy Hàm, hướng về phía Doãn Thụy Hàm nằm rạp trên mặt đất không dậy nổi vừa đạp vừa đá, trong tay đang múa may còn đang nắm một nhúm tóc.

Mấy an ninh bảo vệ xông lại cùng nhau đem mẹ Cố đè xuống trên mặt đất, bốn người đàn ông to lớn mới miễn cưỡng chế ngự được mẹ Cố, nhưng vẫn không ngăn cản được tiếng mắng chửi to lớn của mẹ Cố, cũng không cách nào né tránh được một ít nước miếng mẹ Cố phun trên mặt bọn họ.

Bàn tay Tô Noãn bị Lục Cảnh Hoằng nắm chặt, thật ra lòng cô vẫn còn sợ hãi, không khỏi cầm chặt lại Lục Cảnh Hoằng, nhìn Doãn Thuy Hàm rồi bù tưa vào bên vách tường thờ yếu ớt.

Mặt Doãn Thuy Hàm bị mẹ Cố đánh cho sưng đỏ không chịu nổi, sớm nhìn không ra là mặt trứng ngỗng hay là mặt trái xoan, trên gương mặt vốn bóng loáng còn có mấy vết máu, trên hai cổ tay trắng nõn là vết máu ứ đọng bầm tím, khoé miệng thấm tia máu, trang điểm vốn tinh xảo bởi vì nước mắt cọ rửa mà hoàn toàn thay đổi.

Này có được tính là trộm gà không được còn mất năm gạo không?

Tô Noãn nhìn thấy Doãn Thuy Hàm chật vật như thế, vẫn không sinh ra được cái gọi là đồng tình thương tiếc, Doãn Thuy Hàm vẫn luôn muốn tiến vào xã hội thượng lưu làm một quý tộc chân chính, trở thành danh媛 nổi tiếng mà người người yêu thích và ngưỡng mộ, hôm nay náo loạn như vậy, cô ta đương nhiên là nổi danh, cũng nổi tiếng xấu rõ ràng, trở thành một chuyện cười nổi tiếng nhất trong giới danh lưu.

Nếu Doãn Thuy Hàm ngay từ đầu dự đoán được kết quả sẽ là như vậy, liệu cô ta còn có thể hay không hao hết tâm tư xúi giục mẹ Cố vào thành phố, vốn định lấy bà ta đối phó Tô Noãn, ổn định tâm tình dao động của Cố Lăng Thành, lại đổi lấy kết quả bi thảm như vậy!

Trên hành lang bởi vì một trận không thể cứu vãn vừa rồi kia mà đám

người tụ tập ngày càng đông, ngay cả không ít người Lục gia cũng đi ra xem, Lục Cảnh Ngưng thô sơ giần lợc một hơi kể lại chuyện vừa xảy ra, những người Lục gia cũng hiểu rõ gặt đầu.

Tô Noãn vì chuyện của mình mà làm cho Lục gia bị cuốn vào chuyện tranh cãi như vậy cảm thấy thật có lỗi, cho dù câu chuyện diễn biến trở thành chuyện của hai nhà Cố gia và Doãn gia, nhưng không thể xem nhẹ năng lực bà tám, ai cũng không đoán ra được cuối cùng sẽ bị truyền thành cái dạng gì.

Lục Cảnh Ngưng vỗ vỗ bả vai Tô Noãn, ánh mắt ôn hoà mà chân thành nhìn cô, mấy vị phu nhân khác cũng là nhẹ giọng an ủi Tô Noãn bị kinh sợ: “Đừng sợ, có em trai bọn chị ở đây, cho dù muốn đánh cũng phải giẫm lên xác của nó, đàn ông Lục gia nếu ngay cả lão bà của mình cũng bảo vệ không được, còn có thể nào xông ra bên ngoài một phen gây dựng sự nghiệp được!”

“Chuyện này cũng không trách em được, người nào rơi vào chuyện như vậy cũng đều chịu, coi như là bị chó điên cắn một cái đi, về nhà ngủ một giấc là tốt rồi, cũng đừng để trong lòng, bằng không em trai bọn chị cũng phải rầu rĩ đó!”

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại kia mơn trớn đỉnh đầu cô, nghe giọng điệu trấn an mang theo trêu ghẹo kia, mũi Tô Noãn có chút ê ẩm, bởi vì trong lòng cô bỗng nhiên tràn ngập hình ảnh người mẹ, Niếp Hiểu Dĩnh chưa bao giờ hào phóng ban cho tình thương của mẹ.

Từ lúc Tô Noãn chào đời cho tới nay, đây là lần đầu tiên trong đầu chủ động hiện lên hình tượng người mẹ, đã từng, cô sợ hãi chạm vào những gì thuộc về mẹ nằm ở một góc sâu trong đáy lòng, cho dù vô cùng khát vọng.

Khó có thể tưởng tượng, khi thấy những vị phu nhân Lục gia khoan

hậu nhìn mình, bọn họ cứ như vậy tự nhiên làm cho cô liên tưởng tới chủ đề về mẹ, mà người mẹ là Niếp Hiểu Dĩnh kia đều không thể làm được.

Tuy rằng những vị phu nhân cao cao tại thượng này cũng không có bất cứ quan hệ máu mủ nào với cô, nhưng bọn họ cứ sâu sắc như thế nháy mắt mở ra tình cảm che dấu của Tô Noãn dành cho mẹ.

“Em trai, còn không mau đưa vợ chú về nhà đi, nếu dọa người ta sợ chú khóc cũng không kịp đâu!”

Tô Noãn nghe được âm thanh ấm áp kia, liền bừng tỉnh lại, vô cùng nhanh chóng, cô nhìn đám người phu nhân trước mắt thân thiện nhìn mình, lắc đầu cười: “Em rất khỏe, cảm ơn sự quan tâm của các chị, thật sự rất cảm ơn các chị.”

Tô Noãn trịnh trọng nói cảm ơn khiến mấy người kia có chút kinh ngạc, may là Lục Cảnh Ngưng dẫn đầu đùa giỡn vỗ vỗ đầu Tô Noãn, hờn mát cười nói với những người khác: “Xem đứa nhỏ này kìa, bị các bà dọa sợ choáng váng rồi, mọi người vẫn là nên trở về phòng bệnh đi, sau này trở thành người một nhà, muốn như thế nào cũng được, đứa nhỏ này da mỏng, hiện tại liền tha cho cô bé đi!”

Người Lục gia đều không ngốc, hiểu được hàm ý trong lời nói của Lục Cảnh Ngưng, vì không muốn để cho Tô Noãn xấu hổ cùng không được tự nhiên, liền cười ha ha nói tiếp mấy câu, không gì khác hơn là an ủi Tô Noãn, sau đó mới định rời đi.

Về phần Doãn Thuy Hàm ở đằng góc kia căn bản không ai hỏi thăm, người Lục gia bao che lẫn nhau không để ý tới cô là bình thường, ngay cả đám người xem náo nhiệt cũng không có ai nhiệt tình đi gọi bác sĩ, dĩ nhiên xảy ra động tĩnh lớn như vậy, bác sĩ sợ rằng không thể nào không biết, nguyên nhân duy nhất chính là bác sĩ cũng bị

Doãn Thuy Hàm làm đắc tội, nên không muốn vội tới xem thương tích cho cô.

Trong lúc nhất thời, Doãn Thuy Hàm trở nên vô cùng thê thảm, cô muốn gọi điện thoại tìm người, muốn đi nhặt điện thoại trong lúc giằng có bị ném ở một góc, tay vừa đưa ra mới phát hiện, cô căn bản không tìm được một người để tố khổ.

Bạn học, mấy năm nay, cô cố gắng trèo lên trên, căn bản không nhớ rõ tên cùng mặt mũi những người đó, về phần bạn bè, cũng chỉ là sống phóng túng thì mới có thể gặp được vài người.

Mẹ của cô, mấy năm nay ngoại trừ việc không ngừng nhắc nhở cô phải không từ mọi thủ đoạn để đạt được quyền thế của cải, còn quan tâm đến sống chết của cô sao?

Ba của cô, đối với cô mà nói hoàn toàn chỉ là người đàn ông xa lạ, chẳng qua là cho cô tất cả những gì cô muốn.

Chồng của cô...

Tay chân đầy vết thương chầm rãi siết chặt, móng tay hung hăng khảm vào lòng bàn tay, Doãn Thuy Hàm sâu kín quay đầu, nhìn Tô Noãn giống như ánh trăng bị các vì sao vây quanh, còn có người đàn ông hoàn mỹ giống như thần tiên kia đứng bên cạnh cô ấy.

Cô dùng hết thủ đoạn mới leo lên được một Cố Lăng Thành, vậy mà Tô Noãn bị Cố Lăng Thành vứt bỏ, hai bàn tay trắng cảnh ngộ bần cùng, lại dễ dàng dụ dỗ được một người đàn ông tốt như vậy.

Dựa vào cái gì, tại sao chuyện gì tốt đẹp đều phải cho Tô Noãn, tại sao Tô Noãn có thể có được tình yêu thuần khiết, mà thiên kim đại tiểu thư chân chính như cô lại chỉ có thể sử dụng quyền thế để đổi

lấy hôn nhân với người đàn ông mình yêu mến.

Chẳng lẽ giống như Lục Cảnh Hoằng nói, cho dù có cho cuộc sống cao quý, cô cũng không thể trở thành một danh viện cao quý được người ta tôn trọng sao?

Tại sao xui xẻo luôn là cô, thật không dễ dàng làm được thiên kim Doãn thị, bây giờ lại vì bà mẹ chồng thô tục ngu xuẩn mà bao nhiêu công sức đổ sông đổ biển, cô không cam lòng, tuyệt đối không cam lòng!

Doãn Thụy Hàm nhìn về phía mẹ Cố đang bị bảo vệ khống chế ánh mắt cơ hồ mang theo thù hận u oán.

Trên hành lang bỗng nhiên xuất hiện một đạo thân ảnh thon dài cao ngất, Doãn Thụy Hàm đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, Cố Lăng Thành vẻ mặt căng thẳng bước nhanh đi tới, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu Violet, vài cúc áo ở cổ áo được mở ra, không có thắt cà vạt, cũng không có mặc vest, hiển nhiên là vội vàng vàng chạy tới.

Doãn Thụy Hàm nhìn chằm chằm áo sơ mi màu Violet trên người Cố Lăng Thành, một lòng hung hăng bị nhéo chặt, cũng tự giấu cười lạnh, đau đớn nơi khoé miệng căn bản không thể so sánh với đau đớn trong lòng ngực cô.

Khi còn ở đại học lần đầu tiên cô nhìn thấy Cố Lăng Thành, từ lần đầu tiên bốn mắt giao nhau, cô chỉ biết trong ánh mắt người đàn ông này có nhiều dã tâm giống như cô, đều khát vọng quyền thế, đem những người khác giẫm dưới lòng bàn chân!

Cô vẫn luôn hy vọng có thể lấy được một người đàn ông như vậy, bởi vì anh ta đủ mạnh mẽ, phụ nữ nội tâm mạnh mẽ luôn hy vọng có

được một người đàn ông mạnh mẽ để xứng đôi, khi cô lần đầu tiên nhìn thấy Cố Lăng Thành đã biết, chỉ có người đàn ông này mới chân chính là điều cô muốn.

Cho nên cô dốc hết sức câu dẫn anh ta, cho dù biết bên cạnh anh ta có vô số phụ nữ, cho dù biết trong lòng anh ta có một người phụ nữ khác, cho dù biết... Anh ta đều dành tất cả sự ái cho một cô gái, cũng vẫn như cũ kiên trì.

Anh ta biết rõ cô câu dẫn, lại luôn cười trừ, bất quá là càng thêm khéo léo chu toàn, không cự tuyệt nhưng cũng không tiếp nhận, muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào đùa giỡn với cô.

Chương 79: Ai là thể thân?

Cố Lăng Thành sẽ không yêu cô, cô rõ ràng điểm này, người đàn ông giống như anh ta vậy, làm sao sẽ đem tình cảm ký thác lên người một phụ nữ, mà điều cô cần cũng chưa bao giờ là một hồi phong hoa tuyết nguyệt, điều cô cần là một cơ hội để cô đứng ở chỗ cao.

Phụ nữ bên cạnh Cố Lăng Thành thay đổi liên tục, có lẽ chấp nhất không chịu rời đi cũng không phải chỉ có cô, cô thấy anh ta nuông chiều một phụ nữ, xoay người lại cũng thấy anh ta thâm tình với một phụ nữ khác.

Nhưng mà chuyện này cũng không phải là điều cô quan tâm, cô không có tham vọng xa vời có được tình yêu buồn cười ở trên người anh ta, nhìn thấy nhiều loại đàn ông, hoặc là đã từng trao ra thật lòng, nhưng cuối cùng vẫn không thay đổi được kết quả bị vứt bỏ!

Cố Lăng Thành ngay từ đầu cũng không phải loại người đàn ông mạnh mẽ đến làm cho người ta đổ xô vào, đã gặp qua nhiều đàn ông như vậy, cô tự nhiên biết tuýp người đàn ông nào mới là thực sự cường giả, cho nên Cố Lăng Thành đáng giá được cô ăn cả ngã về không!

Anh ta kết hôn, cô thế nhưng vẫn không rời đi, cô thế nhưng trong lúc vô tình nhìn thấy hình vợ mới của anh ta trong ví da anh ta, đó cũng là lần đầu tiên cô biết Tô Noãn, một cô gái đơn thuần nói chuyện tình yêu kiểu Plato với Cố Lăng Thành.

Cô cũng không cảm thấy thất bại, bởi vì cô biết anh ta cũng không

thương vợ của anh ta, cô so với ai khác đều rõ ràng anh ta yêu chính là ai, khi cô lần đầu tiên lên giường với anh ta, trong lúc ý loạn tình mê nghe được anh ta kêu tên một người phụ nữ khác.

Không phải là tên vợ anh ta, cô chung quy tin tưởng thật ra anh ta cũng không thương vợ anh ta, vợ anh ta so với cô có lẽ là một người phụ nữ thật đáng thương hơn, thua thiệt ảo tưởng sống trong tình yêu dối trá.

Nghe bên tai từng tiếng khàn khàn thì thầm thâm tình lưu luyến, cảm thụ được tình triều điên cuồng nghiêng trời lệch đất kéo đến, cô cũng không giãy dụa, chỉ là mở mắt ra nhìn ngọn đèn thủy tinh sáng lạnh, lạnh lùng thừa nhận.

Nếu sớm biết anh ta tìm đến cô không phải bởi vì hai chữ tình yêu, thì cần gì phải đi để ý nhiều như vậy, chỉ cần có thể đổi lấy cái cô muốn, cho dù thân mật như vậy lại bị xem là vật thay thế, cô cũng nguyện ý.

Chỉ là cô chưa bao giờ nghĩ tới chính mình sẽ mang thai, khi cô cầm tờ báo cáo chẩn đoán bệnh của bệnh viện, nhìn chữ mang thai tám tuần phía bên trên, đáy mắt thoáng hiện qua luống cuống ngơ ngẩn, cô không nghĩ tới vì một người đàn ông mà mang thai một sinh mạng bé nhỏ.

Cố Lăng Thành không có hứa hẹn cho cô hôn nhân, cô không muốn con của mình lại đi vào vết xe đổ của mình, làm một đứa con riêng bị người ta xem thường.

Song khi cô lướt qua một góc bệnh viện, nhìn thấy Tô Noãn trước phòng trẻ con, cô nhìn thấy Tô Noãn yêu thích trẻ con, cô nghe được đoạn đối thoại của Tô Noãn và bác sĩ, Tô Noãn lại không sợ chết muốn vì Cố Lăng Thành mà sinh hạ một đứa bé.

Buồn cười nhường nào, cô tìm cách muốn bỏ đứa bé, còn Tô Noãn liều mạng khát vọng có được!

Cô vuốt ve bụng của mình, nhìn mình chứng mang thai trong tay, sắc mặt có chút tái nhợt, hơn nữa do dự, cô đứng trong góc, nhìn khuôn mặt hạnh phúc của Tô Noãn, nhìn thật lâu, ánh mắt bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

Cô đột nhiên không cam lòng, cùng là phụ nữ bị Cố Lăng Thành lừa dối, Tô Noãn vì cái gì có thể không buồn không lo hạnh phúc như vậy, cô cho là mình đối với Cố Lăng Thành vô tình, nhưng cũng không cách nào chị được việc vẫn luôn bị cho là thể diện giày vò.

Nếu cô không thể sống vui vẻ được một chút, như vậy cứ tìm một người cùng chịu thống khổ chung với cô đi!

Cô cười tàn nhẫn, hơn nữa lấy điện thoại ra, bấm số điện thoại mà cô chưa bao giờ gọi qua, đó là dãy số cô nhận lúc Cố Lăng Thành ngủ say trộm ghi nhớ, là số của Tô Noãn.

Khi cô nói “Tôi mang thai con của Cố Lăng Thành” thì cô đang đứng cách Tô Noãn không xa, cô trông thấy Tô Noãn đang bước xuống bậc tam cấp ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng tại chỗ, điện thoại đặt ở bên tai không nhúc nhích.

Trên khuôn mặt trắng nõn của Tô Noãn không có bất kỳ biểu tình nào, cánh môi màu hồng nhạt mấy đi huyết sắc, thân ảnh ngọt ngào mà trẻ trung cười kia đã sớm biến mất tăm mất tích, nắng sáng rực rỡ bao phủ lấy cô ấy, trên trán là một tầng mồ hôi mỏng.

Cô bỗng nhiên cảm thấy khoái cảm trước nay chưa từng có, ánh mắt lạnh lùng của cô nhìn thân thể mỏng manh kia của Tô Noãn hơi lắc

lư, lấy tay che lồng ngực của mình, dồn dập thở gấp, cô biết Tô Noãn có bệnh tim.

Cô thật sự muốn nhìn phản ứng của cô gái ngây thơ như Tô Noãn sau khi phát hiện bị người đàn ông mình yêu thích lừa gạt một chút, cũng muốn biết người đàn ông đối với chuyện gì cũng đều tính toán trước sau khi biết lời nói dối bị vạch trần sẽ làm như thế nào.

Một tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, một tay xiết chặt điện thoại, khoé môi của cô tràn lên nụ cười ngọt ngào, giống như một người mẹ hạnh phúc vì mang thai, nở nụ cười nói vào ống nghe: “Tôi có ý định sinh đứa bé ra.”

Cô không có nghe thấy âm thanh của Tô Noãn, từ đầu đến cuối đều không có, chỉ có tiếng hít thở lặng lẽ, sau đó là âm thanh rè rè, cô lại thản nhiên cười rộ lên, bởi vì cô biết mình thắng.

Cô nhìn thấy một anh chàng thiếu niên anh tuấn như ánh mặt trời xuất hiện trước mặt Tô Noãn, sau đó cô nghe thấy anh chàng thiếu niên nói một tiếng “Tô Tô, anh đã trở về.”, Tô Noãn nhào vào ngực anh ta, giống như một đứa bé bất lực.

Cô không biết anh chàng thanh niên này, lại nhìn thấy rõ trong mắt anh ta dày đặc tình cảm, đó là che chở cùng quan tâm của một người đàn ông đối với người phụ nữ mình yêu mến, một khắc này cô không thể nào không ghen tị với Tô Noãn, nhưng cũng vì vậy mà càng thêm mỉa mai cười.

Sự tình phát triển tựa hồ càng ngày càng trở nên phấn khích, bởi vì cô nhìn thấy Cố Lăng Thành, anh ngồi an vị trong xe ở cách đó không xa, anh còn giữ nguyên động tác mở cửa, cô nhìn thấy bó hoa hồng đỏ tươi xinh đẹp trong tay phải anh.

Thì ra đây chính là nguyên nhân anh không nghe điện thoại của cô, đây chính là cuộc hẹn mà từ trong miệng thư ký anh nói, mà đối tượng để anh hẹn gặp lại chính là vợ anh!

Đêm hôm đó một mình cô lẳng lặng ngồi ở trên ghế sofa, cho đến chân trời tờ mờ sáng lên, cô nghe thấy tiếng cửa nhà mở ra, tự nhiên biết người tới là ai, cô nhìn thấy thân ảnh lão đạo không ổn kia phía trước cửa.

Lúc này đây, cô thể nhưng không có như thường ngày nghênh đón anh, cô ngồi ở đằng kia, giống như là tượng đá trong nháy mắt ngưng kết lại, thản nhiên nhìn anh cởi giày, nhìn anh đi vào phòng, cũng nhìn thấy bó hồng kia trong tay anh.

Anh giống như không nghĩ tới sẽ nhìn thấy cô ngồi trên ghế sofa phòng khách, bất quá cũng chỉ là kinh ngạc trong nháy mắt, lập tức anh liền mỉm cười, sau đó đi đến bên cạnh sofa rồi ngã xuống, đưa tay xoa nhẹ huyệt thái dương.

“Tại sao còn chưa ngủ, đang đợi anh sao?”

Anh khẽ nhắm mắt lại, mang theo giọng nói trầm thấp gợi cảm ngà ngà say, trên mặt nở nụ cười tùy tiện mà cố ý, cô người thấy trên người anh nồng nặc mùi rượu.

Anh bỗng nhiên đem bó hồng vốn nên thuộc về vợ anh đưa tới trước mặt cô, khoé miệng xen lẫn nụ cười trầm mặc: “Thích không? Tặng cho em...”

“Là đặc biệt mua cho em sao?”

Cô chăm chú nhìn con người của anh, dùng giọng nói bác bỏ hỏi lại, chỉ là vội vàng cười cười, không có giải thích gì thêm, đem hoa hồng

tuỳ tay nhét lên trên bàn trà.

“Vậy thì ném bỏ đi.”

Thậm chí ngay cả một câu lừa cô cũng không có.

Ngồi trầm mặc lẫn nhau, cô cúi đầu nhìn đám màu đỏ tươi xinh đẹp trên bàn trà kia, tay cô đặt ở trên cái bụng bằng phẳng, trầm mặc không nói, cô không biết có nên thực sự lưu lại đứa bé này hay không.

Không biết qua bao lâu, anh chậm rãi đứng lên, xoay người đi về phía cửa, không có lưu luyến hô mưa gọi gió, cứ đơn giản như vậy rời đi, khi bàn tay anh cầm lấy tay cầm cánh cửa thì cô thấy hay là hỏi ra câu hỏi kia.

Âm thanh nhẹ bẫng có chút hèn mọn, lại lạ thường vang vọng rõ ràng khắp căn nhà, cô hỏi anh: “Nếu em mang thai con của anh thì sao?”

Cô ngồi ở chỗ đó, tay chân lại bắt đầu lạnh khắp người, cô nghe thấy thanh âm cửa mở ra, kèm theo tiếng đóng cửa nặng nề, theo sau tiếng đóng cửa nặng nề đó chính là câu trả lời tàn nhẫn mà lạnh lùng của anh, chỉ có ba chữ: “Bỏ nó đi.”

Cô nhìn bóng lưng biến mất của anh, anh thậm chí không có tốn thêm một phút nào để suy đoán xem tại sao cô hỏi như vậy, liền trực tiếp cho ra một đáp án chối bỏ.

Cô từ trên người của mình nghiệm chứng được Cố Lăng Thành tuyệt tình, trước đây chỉ nhìn thấy lạnh lùng, hôm nay tự mình hiểu rõ, mới biết rõ loại cảm giác hồng bét này thì ra là lồng ngực của cô giống như bị cục đá lớn ngăn chặn, khó có thể hô hấp bình thường.

Cô muốn biết nếu Cố Lăng Thành biết cô đi tìm Tô Noãn, anh sẽ đối phó cô thế nào, cô đối với một khắc này lại có chút hưng phấn cùng chờ mong, còn mang theo một tia giải thoát, cô cảm giác mình giống như là mua dây buộc mình, lại đối với một trò chơi như vậy sẽ bỏ ra thật lòng, buồn cười chính là chỉ có một mình cô thật lòng.

Cô làm sao cũng không nghĩ tới Tô Noãn sẽ tìm đến cô, khi cô nhìn thấy mười vạn đồng tiền trên bàn kia thì cô quỳ xuống trước mặt Tô Noãn, hành động của cô cũng vượt ra ngoài dự đoán của Tô Noãn.

Cô quỳ gối trên nền đất lạnh như băng, ngẩng đầu van xin Tô Noãn thành toàn, cô nhìn vào đôi mắt phượng trong suốt sạch sẽ kia, đây không phải là phụ nữ giống như cô sẽ có được, không thể không nói cô ta được Cố Lăng Thành bảo hộ rất tốt.

Cô và Tô Noãn tuổi tác không chênh lệch là mấy, vì cái gì Tô Noãn có thể hưởng thụ hết sung ái cùng bảo hộ của mọi người, ngược lại cô phải vất óc tìm kế làm quen đàn ông, giành lấy một chút yêu thương của bọn họ?

Cô không thể chịu đựng được vận mệnh không công bằng, nhìn đến vẻ mặt thờ ơ của Tô Noãn thì ác ma trong lòng kêu gào, cô tại sao không thể thay thế vị trí của Tô Noãn, không thể trở thành phu nhân danh chính ngôn thuận của Cố Lăng Thành?

Cô sẽ không phá bỏ đứa bé này, cô cần phải thật tốt mà sinh nó ra, cho dù là cô không thương đứa bé này, nó chính là vết nhơ lớn nhất mà Tô Noãn kia tự nhận là hôn nhân hạnh phúc theo kiểu Plato.

Trong đêm khuya, cô nhận được điện thoại của Cố Lăng Thành, cô không thể tưởng tượng được người đàn ông đối với tình yêu khinh bỉ kia sẽ hỏi ra vấn đề buồn cười như vậy, anh hỏi cô: “Em yêu anh không?”

Cô ngồi tựa vào đầu giường, nhìn đồng hồ trên vách tường kim giây tí tách đi lại, vẻ mặt nhẹ như nước: “Em nói rồi trong trò chơi này em cho anh thân thể, anh đáp lại em tiền tài cùng quyền thế.”

“Anh không có hy vọng xa vời em sẽ trao ra thiệt tình, anh chỉ là không rõ, vẫn luôn như vậy làm người phụ nữ hèn mọn ở lại bên cạnh anh, như thế nào ngay cả nói dối cũng không có?”

Âm thanh của Cổ Lăng Thành mang theo đùa cợt khinh miệt, lòng của cô giống như bị lưỡi kiếm mỏng hung hăng cắt qua, thanh âm của cô trong đêm tối bén nhọn mà lạnh thấu xương: “Anh hy vọng em dùng tình yêu đi cứu vớt anh sao? Anh không tin tình yêu, lại có tư cách gì để cho em tin tưởng?”

“Anh không lạ gì tình yêu, vừa vặn cũng giống như em, cho nên chúng ta đúng thật là trời sinh một đôi.”

Đầu bên kia điện thoại bay tới tiếng cười tự giễu, sau đó cô nghe được tiếng người đàn ông đột nhiên trở nên lạnh lùng: “Đến chỗ anh ở, lập tức tới ngay, em chắc chắn biết địa chỉ.”

Anh hoàn toàn cúp điện thoại, không để cho cô có bất kỳ cự tuyệt nào, trên thực tế, cô cũng không muốn từ chối một cơ hội như vậy, cô muốn biết anh làm cho Tô Noãn thua dật ra “gia đình” ấm áp rốt cuộc là như thế nào?

Trước khi cô gõ cửa, cô không ngờ rằng bắt gặp được một Cổ Lăng Thành như vậy.

Sắc mặt bình tĩnh, lại có chút tái nhợt, trên cằm mang theo râu ria, áo sơ mi màu tối có chút nếp nhăn, nút áo mở rộng ra tới ngực, lộ ra cơ thể cường tráng, nhếch nhác lộ ra mị lực của người đàn ông thành

thực.

Anh lười biếng dựa vào cạnh cửa, trong tay đang cầm một lon bia đã mở nắp, nhíu mày liếc mắt nhìn cô đứng ở trước cửa bĩu môi cười cười: “Em đã đến rồi?”

Thanh âm của anh có chút mơ hồ không rõ, theo ánh mắt cô nhìn vào phòng, anh nhìn mấy lon bia mình uống quăng đầy đất, vẫn không có bất kỳ xấu hổ nào: “Hôm nay tâm tình có chút không tốt, cho nên có uống chút rượu, em có muốn uống không?”

Một tay anh cầm trong túi quần, thản nhiên nói, sau đó cứ thế uống, hơn nữa đứng thẳng thân đi đến phòng khách, không có tiếp tục để ý tới sự tồn tại của cô.

Cô không nghĩ tới nửa đêm anh kêu cô tới là vì bởi anh uống rượu, giẫm cọt một tiếng, cô nhìn quanh căn nhà không gian không tính là lớn này, có một vài tác phẩm ảnh chụp treo trên vách tường màu trắng, còn có một vài ảnh cưới.

Cô thay đổi giày đi đến bên cạnh sofa, nhìn thấy anh uống cạn sạch lon bia kia, tùy tay ném vào trong đống lon bia bên cạnh, phát ra tiếng va chạm thanh thúy, sau đó cầm lấy một lon cuối cùng mở ra uống.

Cô học bộ dáng của anh, ngồi xổm người xuống, bắt chước anh ngồi xuống mặt đất dựa người vào sofa, anh khẽ cười nhìn cô một cái, tiếp tục uống rượu của mình, uống cạn sạch bia anh lại đứng dậy, đi đến tủ lạnh lấy một chai rượu đỏ.

“Tại sao không thấy cô vợ bé nhỏ của anh?”

Động tác lấy rượu của anh hơi chậm lại, quay đầu lại nhìn cô một cái, đầu lông mày nhẹ nhàng nhíu một cái, liền cầm một cái ly để cao, đổ

đầy chất lỏng màu đỏ bên trong.

Một lần nữa anh trở lại bên cạnh sofa ngồi xuống, lắc lắc ly rượu, ngẩng đầu nhìn ảnh cưới treo trên tường, cười rộ lên, không cách nào dừng lại, ánh mắt lại tĩnh mịch mà lạnh lùng: “À, cô ấy đi Yarlung Zangbo rồi, đi cùng với kỵ sĩ của cô ấy.”

Kỵ sĩ? Cô tự nhiên nghĩ tới anh chàng thanh niên ôm Tô Noãn bên ngoài bệnh viện, cô liếc mắt nhìn Cố Lăng Thành cười dài, còn hơn người đàn ông nguy hiểm vô tình này, anh chàng kia sẽ là một người tính tình rất tốt.

Tình nhân... Cô vì chính mình nghĩ đến hai từ này mà bật cười, cô bỗng nhiên đoạt lấy ly rượu trong tay anh, bắt đầu uống ly rượu đỏ kia, ê ẩm, cay cay, thiêu đốt dạ dày trống trơn của cô.

“Như vậy, anh bây giờ là đang nhớ nhung nghĩ tới vợ của anh sao?”

Cô nâng lên khoé mắt quyến rũ, cười nhạo nói, uống xong một ngụm rượu đỏ cuối cùng, trên mép ly rượu trong suốt lưu lại dấu môi son đỏ tươi, anh chỉ là lẳng lặng nhìn cô, nhìn gương mặt tinh xảo của cô, suy nghĩ giống như bay tới phương xa.

Cô biết anh cũng không phải đang nhìn cô, chính xác là thông qua cô nhìn một người phụ nữ khác, mà người phụ nữ kia, cô bỗng nhiên không xác định được rốt cuộc là ai, là người anh ở trên giường kêu to tên, hay vẫn là... Vợ của anh?

“Nếu không có chuyện gì khác, xem ra em nên đi rồi, đây chính là sào huyệt ân ái của anh cùng cô vợ nhỏ bé của anh.”

Cô đưa tay chống sofa đứng dậy, còn chưa có đứng vững, thế nhưng anh lại bỗng nhiên vươn tay đè cô lại, theo đà ngã xuống trên

ghế sofa, cô bắt đầu hứng lấy nụ hôn không có chút dịu dàng nào, thô bạo thậm chí mang theo khinh thường.

Cô không có giấy dựa chút nào, chỉ là im lặng nằm, liền giống như vô số lần trong quá khứ, cứ mặc kệ, trong ánh sáng lạnh lẽo, cô cảm giác được bị cấp tốc cởi ra quần áo, quần áo lót xẹt qua da thịt phát ra âm thanh mập mờ.

Làn da lộ ra trong không khí bởi vì tiếng động của dục vọng rầm rì trong đêm đông cùng mờ hôi mà nhẹ nhàng co rút, người đàn ông cô vẫn luôn khát vọng này đang ở trên người cô tùy ý làm loạn, cô chỉ là không ngờ tới sẽ là ở cái nơi gọi là “nhà” này.

Cô quay đầu đi, bất ngờ chạm vào một đôi mắt phượng trong suốt óng ánh, cô nhìn thấy trong đó là thẹn thùng thoải mái, cô cảm thấy chính mình khóc không ra nước mắt, điều này làm cho cô cơ hồ muốn cười lên.

Một khung hình cưới cao khoảng 30 tấc cứ như vậy treo ở trên vách tường phòng khách, mà trên đó, phía trước vách tường màu rượu đỏ của giáo đường điển nhã, Tô Noãn một thân váy cưới trắng tinh, nhẹ nhàng rúc vào trong lòng Cố Lăng Thành, ngại ngùng cúi đầu thản nhiên cười, ngọn đèn trong veo chiếu sáng lên áo cưới thánh khiết trong tấm hình, vô cùng hạnh phúc.

Cô thẳng tắp nhìn chăm chăm ánh mắt Tô Noãn trong tấm hình, cô nằm ở trên ghế sofa nơi mà Tô Noãn cùng Cố Lăng Thành đã từng gắn bó, cùng với chồng Tô Noãn làm chuyện vợ chồng, cô cảm nhận được đặc ý không gì sánh bằng.

Cô nghe thấy tiếng thở hào hển của Cố Lăng Thành, giọng đàn ông tràn đầy máu tanh cùng dục vọng, đây là thanh âm làm cho phụ nữ kiêu ngạo cùng thoải mái, nhất là ngay trước mặt tấm hình của vợ

anh ta, cô cơ hồ muốn cười thành tiếng.

Cô dùng sức nắm chặt tóc của anh, anh sơ sài hôn lướt qua làn da kêu gào của cô, làm cho cô ở dưới sức mạnh của anh hơi hơi run rẩy, cô chờ đợi anh giữ lấy, anh nặng nề thở dốc rót đầy đầu óc của cô.

Cô choáng váng cong lên cánh môi đỏ tươi, cô nhớ tới khuôn mặt thanh cao của Tô Noãn, nhớ tới ánh mắt lạnh lẽo của cô ta nhìn xuống cô quỳ gối trên mặt đất, phụ nữ kiêu ngạo như vậy, nếu tận mắt nhìn thấy hình ảnh lạc thú sống động này thì sẽ như thế nào?

Anh bỗng nhiên lật người cô lại, từ phía sau ôm lấy lưng cô, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài cùng cái bụng bằng phẳng của cô, anh cũng không biết được là nơi đó đang mang một sinh mạng nhỏ bé.

Anh nhẹ nhàng ở bên tai cô thổi khí, hơi thở nóng bỏng tràn ngập mùi rượu làm người ta mê muội, cô mang theo khiêu khích nhìn Tô Noãn mặc áo cưới kia, trên mặt thì không cách nào thu lại nụ cười.

Không có sợ hãi run rẩy, chỉ có hưng phấn chờ mong, cô muốn đáp lại nụ hôn nóng bỏng của anh, lại bị bàn tay to của anh nắm lấy cằm, ngăn cản cô quay đầu lại.

“Em là của anh...”

Khoé miệng của cô lộ ra tàn nhẫn vô tội cùng kiêu ngạo mà hờ hững, nhưng mà nụ cười của cô ở một giây sau liền cứng ngắc.

“Buông tôi ra!”

Cô bỗng nhiên cao giọng hét toáng lên, dùng sức mạnh mà chính cô cũng không ngờ tới đẩy người đàn ông đang đè ở trên lưng ra, thế

nhưng anh lại lạnh lùng khống chế hai tay tùy tiện của cô, không có ngừng lại động tác của anh, đau khổ chua xót kịch liệt trong nháy mắt lan tràn khuếch tán trong cơ thể cô, cô không cảm thấy bất kỳ vui mừng cùng vui sướng nào.

Cô giống như một chiếc thuyền nhỏ không chịu nổi kiên cố, gặp phải bão táp xâm nhập, cánh môi bị cắn phá đến chảy ra tia máu tươi ướt át, cô ngẩng đầu lên, ở trên tủ kính thủy tinh nhìn người đàn ông vô tình này.

Hai mắt của anh che kín tơ máu, lồng ngực kích động phập phồng, anh cơ hồ lạnh nhạt nhìn cô bên dưới thân, cô đối với ánh mắt này tuyệt không xa lạ, đó là mỗi lần không khống chế được gọi ra tên của một người phụ nữ khác thì sẽ xuất hiện vẻ mặt này.

“Anh... Đồ biến thái!”

Cô đứt quãng ưm ra tiếng, thân thể bị giam cầm mất đi tự do, cô cảm thấy ngọn đèn nóng bỏng trên mặt mình lưu lại dấu vết loang lổ, giống như tiết sương trải qua năm tháng.

Nước mắt của cô bỗng nhiên chảy xuống.

Cô rất cuộc cũng thấy được Cố Lăng Thành tuyệt tình, anh ta vừa mới ở bên tai cô, kịch liệt hô lên, gọi lên: Noãn Noãn, Noãn Noãn, Noãn Noãn, em là của anh, là của anh.

Anh ta và một phụ nữ khác hoan ái, miệng lại gọi tên vợ mình.

Cô cho là Tô Noãn giống như cô rất đáng buồn cười, hiện tại mới phát hiện, đáng thương nhất chỉ có một mình cô, cho tới bây giờ cũng chỉ có một mình cô!

Cô ngơ ngác nhìn người phụ nữ trong tấm hình cưới, cô muốn nói cho cô ta biết: Cô thắng rồi, không tốn chút sức nào liền thắng, còn tôi thì thua rồi, thua đến thân thể để cho anh ta phát tiết dục vọng đối với cô.

Không biết qua bao lâu, cô mơ hồ tỉnh lại, cả người giống như là bị bánh xe nghiền qua đau đớn vô lực, quay đầu lại, liền nhìn thấy Cố Lăng Thành ngủ say bên cạnh cô, cánh tay dài khoát lên bên eo cô, phát ra tiếng thở đều đặn nhẹ nhàng.

Tấm rèm nặng nề che ánh sáng rực rỡ bên ngoài cửa sổ, trong phòng một mảnh âm u, trong không khí khô ráo rét lạnh tràn ngập một cỗ mùi tanh nồng, hoà lẫn với hơi thở ẩm ướt nào đó, làm cho cô run rẩy hít thở không thông.

Cô chống lên hai cánh tay vô lực tê dại, rời khỏi lồng ngực của anh, muốn đứng lên hai chân lại như nhũn ra ngã nhào ở trên sàn nhà, sàn nhà lạnh cứng, lộp bộp làm cho xương cốt của cô đau đớn, ôm bụng, cô đỡ lấy bàn trà định đứng lên.

Quần áo của cô đã rách nát, cô chậm rãi đi về phía phòng ngủ, ngay khi tới cửa cô lại dừng bước chân, cô lại mơ hồ không dám đi vào căn phòng này, cái nơi ấm áp ngọt ngào này làm cho cô cảm thấy xấu hổ, cô bất quá chỉ là thể thân.

Đã từng là thể thân của một người phụ nữ, bây giờ là thể thân của người phụ nữ khác...

Cô chung quy là cần quần áo để che kín thân thể, cô lấy hết dũng khí mở cửa ra, một trận mùi hương dịu nhẹ quanh quẩn quanh người, cô chân không nhẹ nhàng đi vào, giống như một tên tội phạm trộm cắp, không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Cô nhìn thấy cái giường không tính là rộng lắm, có hai cái gối đầu, chăn được xếp chỉnh tề, cô chịu đựng thân thể khó chịu đi đến bên giường, đột nhiên hiểu được tại sao Cố Lăng Thành cho dù ở bên ngoài chơi đùa điên cuồng thế nào, cũng sẽ trở về nhà trước chín giờ tối.

Bởi vì trong nhà vẫn luôn có một phụ nữ đợi anh ta, chen chúc nằm trên giường của vợ chồng bọn họ, chờ anh ta trở về.

Cô mở tủ quần áo ra lột vào trong tầm mắt cũng là màu tím đầy tử, cô nhìn thấy bên trên mỗi một bộ quần áo đều có một tờ giấy, nét chữ thanh tú đầy ý nghĩa bên trên làm cho cô cười chua xót, cô vẫn cho rằng Cố Lăng Thành yêu thích màu sắc này, thì ra chỉ là do anh chiều theo ý Tô Noãn.

Cô không đành lòng nhìn nữa, tùy tay cầm lấy một bộ quần áo liền nặng nề khép cửa tủ lại, trên đầu cũng không xua đi được mấy chữ trên tờ giấy kia: thứ hai, thứ ba, thứ tư....

Cô muốn rời khỏi căn nhà làm cho cô chán ghét này, lại trong lúc vô tình nhìn thấy tập văn kiện trên bàn trà, nhúu mày.

Quay đầu lại nhìn Cố Lăng Thành còn đang ngủ say, bị lòng hiếu kỳ thúc đẩy mở tập văn kiện dày cộm kia, khi cô lướt qua nội dung xấp tài liệu thì con ngươi của cô từ từ xiết chặt.

Khi cô xem đến một chữ cuối cùng, khoé môi của cô nâng lên tàn nhẫn giễu cợt châm biếm không ngờ tới, con rể thế nhưng cũng sẽ tính kế ba vợ mình, Cố Lăng Thành thế nhưng lại nắm giữ chứng cứ tham ô của ba Tô Noãn, thế nhưng anh lúc này lại không có giao cho bộ kiểm tra kỷ luật, là bởi vì Tô Noãn sao?

Cô lại nhìn về phía Tô Noãn trong tấm hình, nội tâm lại bình tĩnh

không gợn sóng, bình tĩnh như vậy ngay cả chính cô cũng cảm thấy một tia sợ hãi.

Cô lần nữa đem tư liệu trả lại vào trong túi văn kiện, nhưng không có để lại trên bàn trà, ngón tay cầm túi văn kiện dùng sức siết chặt, cô quay đầu ngẩng nhìn một bên mặt góc cạnh rõ ràng của Cố Lăng Thành, ánh mắt lạnh dần.

Cố Lăng Thành, anh có thể yêu bất kỳ người phụ nữ nào, riêng Tô Noãn là không thể, em có thể không ở bên cạnh anh, nhưng là nhất quyết không cho phép Tô Noãn có được anh, tuyệt không cho phép!

Cô dùng quần áo che kín mình, lúc rời đi thuận tay cầm theo túi văn kiện kia, bên ngoài ánh mặt trời gay gắt cơ hồ làm tổn thương làn da cô, cô lại không thể ngăn chặn cười to, nắm chặt cái túi trong tay.

Tô Noãn, lựa chọn của cô sẽ là gì đây?

Là tình yêu, hay vẫn là thân tình...

Doãn Thuy Hàm từ trong hồi ức được mai táng dưới đáy lòng kéo lại suy nghĩ, cô nhìn thấy Cố Lăng Thành từ bên cạnh mình đi qua, cô ngẩng đầu, muốn từ trong ánh mắt của anh tìm thấy bóng dáng của mình, lại chỉ nhìn thấy một thân ảnh nhỏ nhắn khác.

Thì ra vào lúc này, điều anh ta quan tâm không phải là bà mẹ bị bảo vệ đè xuống mặt đất, cũng không phải người vợ bị đánh đến chập vật té trên mặt đất là cô, mà là người vợ cũ bị anh ta vứt bỏ kia!

Một hồi âm u lạnh lẽo thấm thấu vào trong quần áo cô, cô nhìn chằm chằm đôi giày da đen bóng bước nhanh qua của Cố Lăng Thành, tận lực cười cười, tự giễu đến cực điểm, ngay cả chính mình cũng cảm thấy hết sức là thê thảm, chân cô bị trật không đứng dậy được, lại

không có người nào nguyện ý đến đỡ cô lên.

Chỉ là, luân lạc tới thế thảm nông nổi như vậy, cũng là do cô tự chuốc lấy, nhưng cô không có cơ hội đi hối hận, cô đã sớm không thể quay đầu lại, đến cuối cùng trừ bỏ một đường sai lầm, đừng vọng tưởng có thể thay đổi triệt để, không ai nguyện ý cho cô cơ hội này.

Doãn Thuy Hàm quay đầu nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng đứng chung một chỗ với Tô Noãn, thật ra thì cũng không có gì đáng để hối hận, ít ra là nguyện vọng của cô đã thực hiện được, Tô Noãn và Cố Lăng Thành cũng không thể trở về lúc ban đầu bọn họ gặp nhau được nữa.

Bọn họ không phải hai nửa vòng tròn, đang tìm kiếm nửa vòng còn lại để có thể hợp thành một vòng tròn, bọn họ là hai đường thẳng tắp, cho dù sinh mệnh từng giao nhau, nhưng là chỉ có một lần, quá thời hạn là không còn nữa.

Chỉ là cô cảm thấy, cả đời này cô cũng không nghĩ ra, tại sao Tô Noãn có thể chạm tay tới bất cứ cái gì, còn cô cho dù có đứng ở trên ghế cao, kiễng chân với lên vẫn như cũ không chạm tới được?

Cô mệt mỏi đem đầu tựa vào trên vách tường, xuyên qua thân thể Cố Lăng Thành, nhìn thấy Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng nắm chặt tay, cong lên khoé miệng, Cố Lăng Thành rốt cuộc anh cũng thua rồi, thua thất bại thảm hại.

Không phải thua vì người khác, mà là thua vì kiêu ngạo cùng lừa mình dối người tình cảm sâu nặng của mình.

Chuyện phát sinh trong bệnh viện ngày hôm nay, chỉ sợ ngày mai liền bị truyền ra ngoài, cô đã có thể tưởng tượng ra phản ứng của mẹ cô khi vất vả lắm mới ngồi vào vị trí Doãn phu nhân, có thể đoán

được các vị chú bác sẽ mượn đề tài này để nói chuyện của mình.

Doãn Thuy Hàm nhìn chính mình trên chốt cài bằng thủy tinh ở phòng cháy đối diện, tóc tai rối bời, gương mặt bầm đen, vết trầy trên mặt, bàn tay đặt bên người chậm rãi nắm chặt, ánh mắt cũng dần dần kiên định đứng lên: cô mất nhiều công sức như vậy mới đi được đến bước này, cho dù như thế nào, cũng đã không thể bỏ qua rồi!

— — — — —

Giờ phút này nhìn thấy Cố Lăng Thành, Tô Noãn tuyệt không cảm thấy kinh ngạc, cô chỉ là bình tĩnh lướt nhanh qua Cố Lăng Thành, ánh mắt dừng lại một giây khi nhìn thấy áo sơ mi màu Violet anh ta đang mặc, nhưng ngay sau đó liền nhàn nhạt dời đi.

Lục Cảnh Hoảng thân hình thẳng tắp đứng ở nơi đó, không có ý định cất bước rời đi, Tô Noãn nhìn anh, cũng xẹt qua cái áo sơ mi trắng nõn không nhiễm một chút bụi nào, phát hiện mình cũng bất tri bất giác đã có thói quen tham luyến màu sắc này.

Cô không rõ ràng lắm cái loại thay đổi vị trí này là bắt đầu từ khi nào, cô đối với màu tím cũng không tìm thấy được yêu thích đã từng cố chấp nữa, ngược lại đối với màu trắng lại chú ý, cô cũng sẽ không biết được, đây bất quá cũng là do nhân tố tâm lý tác quái.

Cô đã từng, thật sâu mê luyến Cố Lăng Thành, mới có thể tìm kiếm màu sắc thích hợp nhất với anh, mà cô bây giờ, nhìn thấy Cố Lăng Thành thì bản thân đã sớm không còn như năm đó nữa, ngược lại khi Lục Cảnh Hoảng cười mà không nói nhìn cô thì không khỏi tâm loạn như ma.

Ánh mắt Tô Noãn có chút mơ hồ bất định, bị vây trong trạng thái thất thần cô bị Lục Cảnh Hoảng nặng nề nhéo vào lòng bàn tay, cảm giác

hơi tê dại làm cho cô khẽ hừ một tiếng, oán giận nhìn đi, cũng là anh lạnh nhạt căng thẳng quay mặt.

Những người Lục gia vốn ở xung quanh cô bắt đầu tốp năm tốp ba rời đi, Tô Noãn có chút khó hiểu, bình thường lúc này, người một nhà không phải nên cùng chung mối thù ư, làm sao lại như vậy không nói một tiếng đi rồi?

Nhưng mà phần nghi hoặc này của Tô Noãn, lập tức liền bị Lục Cảnh Ngưng giải đáp, Lục Cảnh Ngưng vỗ vào đầu vai Long Diên vốn định ở lại, cười ha ha lôi kéo cô ấy đi về phòng bệnh: “Nếu ngay cả chồng cũ mà giải quyết cũng không được, vậy cậu nhỏ con cũng là đàn ông làm bậy rồi!”

Tô Noãn nghe xong lời này có chút quẫn bách, người Lục gia chẳng lẽ cũng biết cô đã ly dị, biết cô là con gái của tham quan, hay là... Thật ra cũng biết cô và Thiếu Thần có qua lại?

Tô Noãn có chút tư vị không đúng, Lục Cảnh Ngưng lại đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt mỉm cười dừng trên khuôn mặt hơi đỏ ửng của cô, cô bởi vì nội tâm chật vật chock lát mà vội vàng thu hồi tầm mắt, lại nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng khẽ giật giật chân mày.

Cố Lăng Thành một đường đi tới, liền đại khái hiểu được chuyện gì xảy ra, không gì khác hơn là một sự kiện đánh nhau ác liệt, hơn nữa đương sự lại là mẹ cùng vợ của anh, nhưng mà trên mặt anh vẫn không có xấu hổ cùng quẫn bách.

Anh đứng cách Lục Cảnh Hoằng và Tô Noãn khoảng 2 mét liền dừng lại, cười nhạt đón nhận ánh mắt lạnh lùng của Lục Cảnh Hoằng, ngược lại nhìn về phía Tô Noãn, nụ cười trên mặt mở rộng, răng trắng u mịch: “Mới từ văn phòng tới đây, đến gần cuối năm công việc tương đối rườm rà.”

Anh giống như là đang cố ý giải thích cho cô nghe, phảng phất giống như là sợ cô hiểu lầm cái gì đó, Tô Noãn nghe được thu lại mi tâm, quay mặt đi nơi khác, nhàn nhạt nhìn cảnh chiều hôm tràn ngập bên ngoài cửa sổ hành lang.

Bọn họ giờ phút này đã không còn gì để nói, cũng không nhất thiết phải ở chỗ này tạo ra gặp mặt ngẫu nhiên, Tô Noãn nhẹ nhàng kéo cánh tay Lục Cảnh Hoằng, thế nhưng anh lại bất vi sở động, cứ như vậy mà đứng không chịu đi.

Trong tầm mắt Cố Lăng Thành phản chiếu ra Tô Noãn nhìn Lục Cảnh Hoằng làm nũng giống như oán trách, tầm mắt dừng lại trên mặt cô một chút, vừa cười cười, mới dặn dò y tá một bên, phân phó cô ta chiếu cố Doãn Thụy Hàm một chút.

Trên hành lang bắt đầu lan tràn trầm mặc, khoảng chừng ba giây đồng hồ có thừa, sau đó là tiếng đóng cửa lục đục, giữa hành lang đã khôi phục thoáng mát ngay từ đầu, chỉ còn lại những nhân vật chính trong vở kịch náo loạn này và mấy vị bảo vệ kia.

Tô Noãn có chút không hiểu nổi Lục Cảnh Hoằng muốn làm cái gì, thế nhưng anh lại bỗng nhiên buông tay cô ra, đi về phía trước từng bước, đến ngay trước mặt Cố Lăng Thành đồng thời, cũng chặn lại tầm mắt Cố Lăng Thành nhìn về phía cô.

Cố Lăng Thành không để lại dấu vết bật cười một tiếng, gật đầu một cái, liền dời đi ánh mắt của mình, nhìn anh giống như ôn hoà tươi cười ánh mắt quét qua mấy vị bảo vệ đang áp chế mẹ anh một cái, mấy vị bảo vệ kia âm thầm lo lắng kêu một cái, muốn buông ra lại phát hiện Lục Cảnh Hoằng cũng đang mặt lạnh nhìn bọn họ chằm chằm, nhất thời lọt vào trong nước sôi lửa bỏng.

Lúc này đất tòi ai cũng chịu không nổi, cuộc sống của bọn họ thuộc tầng lớp thấp tiền lương ít ỏi, tuy rằng không rõ ràng lắm địa vị của hai người đàn ông đang giằng co này, nhưng từ khí thế kia để phán đoán nhất định không phải dân chúng bình thường.

Dứt khoát, mấy người kia cũng không đi lo lắng không buông tha vấn đề nữa, trực tiếp cúi đầu, lâm vào trạng thái mũi nhìn mũi, một bộ ánh mắt ám chỉ ta đây cũng không nhìn thấy bộ dạng thành thật.

Mẹ Cố bị ấn xuống trên mặt đất hữu khí vô lực liên tục nói lầm bầm khi nhìn lên thấy Cố Lăng Thành tới đây, lập tức tinh thần tỉnh táo lại, liều mạng giãy giụa, thân thể béo mập dùng sức vặn vẹo, ngẩng cao đầu hướng về phía Cố Lăng Thành hô lên: “A Thành, A Thành, mau kêu bọn họ buông ra!”

Cố Lăng Thành quay đầu lại liếc nhìn mẹ Cố đang bị mấy vị bảo vệ kia dùng sức đè lại, cau chặt chân mày, lại khi xoay mặt nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng thì trên khuôn mặt tuấn tú như cũ may theo một ít tươi cười: “Không biết mẹ tôi đã làm gì, khiến cho Lục phó bộ trưởng phải phân phó người giam giữ như vậy.

“Cố phó thị trưởng nói đùa rồi, tôi còn không có cái quyền lên lút ra lệnh giam giữ cụ nhà, về việc tại sao cụ nhà lại bị bảo vệ bệnh viện khống chế năng lực hành động, dĩ nhiên là cụ nhà đã làm một ít chuyện gây rối đến người khác.”

Âm thanh của Lục Cảnh Hoằng vắng ngắt, Cố Lăng Thành nghe vậy giương nhẹ mi dưới, nhẹ nhàng tiến lên phía trước nửa bước, rút ngắn khoảng cách với Lục Cảnh Hoằng, cũng rõ ràng nhìn thấy lạnh nhạt cùng đích ý trong mắt đối phương hơn.

Nhưng mà căm thù lẫn nhau như vậy sinh ra có chút buồn cười, bất quá cũng chỉ bởi vì một người phụ nữ, mà không phải vì lợi ích trên

mặt sự nghiệp, nói ra lý do như vậy bản thân hai người đều sẽ cảm thấy buồn cười.

Lục Cảnh Hoằng trời sinh bản tính lương bạc, Cố Lăng Thành đa tình phong lưu, cho dù tính cách khác nhau một trời một vực, nhưng về mặt khác thì kinh người giống nhau, bọn họ ai cũng sẽ không vì một phụ nữ mà dồn sự nghiệp của mình vào tình huống bất lợi: mà hiện giờ, hai người vì một Tô Noãn mà lẫn nhau nhìn đối phương không vừa mắt, rõ ràng là hai người chỉ mới quen biết, cũng hận không thể lấy dao hung hăng đâm một đao trên người đối phương, cho nên cho dù nhìn đối phương cười cười, cũng là tiểu lý tàng đao (trong nụ cười chứa đao).

Nghe thấy lời Cố Lăng Thành nói có ý vu tội cho Lục Cảnh Hoằng, Tô Noãn vốn bị Lục Cảnh Hoằng che ở phía sau, liền xụ mặt xuống, bước qua bên cạnh Lục Cảnh Hoằng, nhìn Cố Lăng Thành nói: “Cố phó thị trưởng, trong điều kiện tiên quyết anh không biết rõ tình hình, xin mời anh không được tùy tiện vu oan người tốt, rất nhiều người vừa rồi đã chứng kiến chuyện gì xảy ra trên hành lang, mẹ anh tự tiện nhục mạ đánh người, bảo vệ đi lên khuyên can chế ngự mẹ anh, rốt cuộc là ai phải ai trái, xin mời anh tự mình nghĩ cho rõ ràng.”

Người tốt.

Cố Lăng Thành nghiền ngẫm cái từ này, nhìn Tô Noãn bảo hộ ở trước người Lục Cảnh Hoằng, thân hình của cô rõ ràng nhỏ gầy mảnh mai hơn so với thân hình cao to cao ngất của Lục Cảnh Hoằng, cô còn muốn tự chủ trương ra mặt thay cho Lục Cảnh Hoằng.

Cô giống như gà mái mẹ che chở gà con của mình, có chút buồn cười, nơi này người không có năng lực nhất chính là cô, vậy mà còn không biết tự lượng sức mình, anh thừa nhận còn thực sự chăm chú

nhìn quả dưa ngốc này, cảm thấy buồn cười, lại cười không nổi.

Lục Cảnh Hoằng cúi đầu nhìn Tô Noãn bảo vệ mình, trong mắt vốn lạnh lẽo từ từ lộ ra một chút ý cười, thậm chí ngay cả khoé miệng cũng không thể áp chế muốn cong lên, nhưng vẫn là bị anh mạnh mẽ đè xuống tâm tình vui sướng.

Không có gì có thể so với chuyện này làm cho anh càng thêm vui vẻ, ở trước mặt Cố Lăng Thành, Tô Noãn lựa chọn bảo vệ anh, điều này không phải cho thấy so với Cố Lăng Thành, anh đáng giá để cô tin tưởng và lệ thuộc vào hơn sao?

Doãn Thụy Hàm ở trong góc được y tá nâng đỡ, cũng không có rời đi ngay lập tức, cô liền đứng dựa người vào bức tường, thờ ơ lạnh nhạt nhìn bóng lưng dần dần cứng ngắc của Cố Lăng Thành, trong mắt tràn đầy giễu cợt.

Chuyện năm đó Lục Thiếu Thần không làm được, chú Út của anh ta làm được, Cố Lăng Thành, người cao ngạo như anh, cũng nên nếm thử mùi vị bị phụ nữ bội tình bạc nghĩa, hiểu rõ cảm thụ của những người phụ nữ bị anh bỏ rơi một chút.

Mẹ Cố kia vẫn còn hô to gọi nhỏ, nhưng mà căn bản không ai chú ý tới bà, bà nhìn thấy con trai vẫn cứ luôn lặng im nhìn về phía Tô Noãn, như muốn nhìn thấu cả linh hồn của cô ta.

Tô Noãn nội tâm phức tạp đứng ở chỗ đó, vô cùng kỳ quái tự trách mình thế nhưng có thể lỗ mãng lao ra như vậy.

Sau đó cô cảm giác được một đôi tay khoát lên đầu vai cô, một lực đạo mạnh mẽ, dịu dàng đem cô lui về phía sau một cái, vững vàng đỡ lấy eo cô, Tô Noãn liền từ khí thế giằng co khẩn trương bị lôi kéo đi, hoàn toàn trở lại trong khí thế của Lục Cảnh Hoằng.

Vài giây sau, cô bỗng nhiên nhin cười không được, cô cảm thấy cô mới vừa rồi hẳn là nên quay đầu hướng Lục Cảnh Hoằng nói một tiếng “Đừng sợ, em sẽ bảo vệ anh”, như vậy cô chính là một vị hoàng tử bảo vệ cô bé lọ lem.

Đôi mắt phượng kia híp lại lộ ra đường cong xinh đẹp, rải đầy ánh sáng vụn vặt, uốn lên khoé môi, cũng không mong đợi thế nhưng chạm vào ánh mắt lãnh đạm của Cố Lăng Thành, cô còn chưa kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, Lục Cảnh Hoằng liền đã mở miệng: “Theo lý thuyết, cụ nhà đóng cửa lại đánh con dâu của mình, là người ngoài như chúng tôi không có quyền can thiệp, nhưng trường hợp hôm nay phát sinh ở nơi công cộng, bây giờ là xã hội pháp trị, chứ không phải thời đại hoang dã, cụ nhà tùy ý đả thương người khác hành vi đã muốn nghiêm trọng vi phạm vào điều lệ liên quan đến pháp luật nước ta.”

Cố Lăng Thành nhìn một chút bộ dạng hiên ngang lẫm liệt chính trực của Lục Cảnh Hoằng, khoé mắt dư quang xẹt qua Tô Noãn, chỉ có đồ quả dưa ngốc này mới tin Lục Cảnh Hoằng là người tốt, giống như từng tin tưởng anh vậy.

Dự án xây dựng thành phố do anh phụ trách đột nhiên đụng phải kỳ đà cản mũi, toàn bộ công việc trong vòng một đêm huỷ sạch và bị gác lại, người dân chính phủ vốn tích cực phối hợp làm việc lại tạm thời đổi ý, không chịu rời đi, cũng không chịu bất cứ điều kiện thuyết phục nào.

Mà tất cả những biến cố này xảy ra ngay sau ngày yến tiệc của Cù Ý Ninh, trừ bỏ Lục Cảnh Hoằng anh cũng không thể nghĩ ra được người thứ hai, về phần Lục Cảnh Hoằng vì sao phải làm như vậy... Cố Lăng Thành nhìn về phía Tô Noãn, lòng ghen tị của đàn ông!

Giờ phút này Lục Cảnh Hoảng liều chết níu lấy chuyện của mẹ anh không buông, làm như vậy bất quá cũng chỉ là muốn làm khó dễ anh, đơn thuần là trong phạm vi lấy việc công để báo thù riêng, anh không khỏi âm thầm cười lạnh, nếu có cơ hội, anh cũng sẽ không bỏ qua Lục Cảnh Hoảng.

Mà bên này mẹ Cố nghe xong Lục Cảnh Hoảng không nể mặt tổ cáo, sắc mặt sớm sợt tới mức trắng bệch, vừa thấy tình thế không ổn, cũng bất chấp chuyện gì khác, lập tức ở trên mặt đất kêu khóc đứng lên: “Muốn chết hả! Khi dễ bà già tao hả! A Thành à, là cô ta nó nó... Là cái tên tiểu tiện nhân cô ta cư nhiên gạt mẹ nói mang thai, thì ra chỉ là con gà mái không đẻ trứng! Con của mẹ, mẹ vì con cho dù liều cái mạng này cũng muốn đánh chết cô ta! A Thành à, mệnh của chúng ta làm sao lại khổ như vậy, cháu cưng của bà a!”

Nếu như không có Cố Lăng Thành ở đây, mẹ Cố tuyệt đối không dám ở trước mặt Lục Cảnh Hoảng náo loạn như vậy, bà chính là sợ vị quan lớn này, nhưng con trai đã tới đây liền không giống như lúc trước, bà đem toàn bộ sai lầm trút lên người Doãn Thụy Hàm, như vậy con trai của bà cũng sẽ không bị liên lụy.

Nghĩ đến đây mẹ Cố càng thêm có đủ sức mạnh, bà vùng vẫy hai cái, thấy không thoát khỏi bảo vệ kiềm chế, vì thế chỉ có thể ngẩng cao đầu khóc rống: “Ôi, đây không phải là khi dễ cô nhi quả phụ bọn ta sao? Còn có thiên lý hay không a?”

Mẹ Cố kêu rên phải cực kỳ lợi hại, diễn cũng rất hết sức, nước mắt ào ào theo khoé mắt bồi đầy phẫn cuồn cuộn chảy xuống, khuôn mặt trắng nhất thời trở thành nhiều khe rãnh rải rác khắp nơi, nhưng không có bất luận kẻ nào đồng tình tiến lên an ủi.

Tô Noãn nhìn mẹ Cố một mình kêu khóc, liếc mắt nhìn Cố Lăng Thành, anh ta chỉ là đứng ở nơi đó cau mày, khi anh ta nhìn về phía

Doãn Thuy Hàm thì Doãn Thuy Hàm chỉ là miễn cưỡng kéo kéo khoe miệng, vốn nhờ đau đớn mà siết chặt chân mày.

“Cố Lăng Thành, anh tin lời mẹ anh nói, tôi lừa gạt bà ấy nói tôi mang thai sao? Hay là tin tưởng lời tôi nói, mẹ anh ở trong này tròn tròn mắt nói lời bịa đặt?”

Doãn Thuy Hàm khẩu khí sớm đã không còn nghe thấy cung kính đối với mẹ Cố như lúc ban đầu, ngược lại là ý tứ hàm xúc khinh miệt trào phúng hơn, Cố Lăng Thành thâm vị nhìn chăm chăm cô vài giây, liền chuyển ánh mắt nhìn mẹ Cố, ánh mắt tinh nhuệ kia làm cho thân thể mẹ Cố run lên.

Mẹ Cố biết đứa con này của mình không phải là lúc nào cũng ngoan ngoãn nghe theo bà, từ nhỏ nó đã có chủ kiến của riêng mình, đối với thời điểm nghe lời bà nói đã ít càng thêm ít, hiện giờ bị Doãn Thuy Hàm nguy biện một cái, con trai tự nhiên lại muốn hoài nghi bà gây chuyện.

“Cái thứ không biết xấu hổ mày! Mày còn không biết xấu hổ! Chỉ việc thân thể mày không mang được trứng, làm sao xứng đôi được với A Thành chúng tao, làm con dâu Cố gia chúng tao! Tao nhất định sẽ khiến cho A Thành nhà tao bỏ đi cái thứ phụ nữ nát vụn như mày!”

Doãn Thuy Hàm bị mẹ Cố như vậy nhục nhã một hơi, giận quá hoá cười, cũng không muốn giả bộ thực nữ tao nhã gì nữa, giãy khỏi nâng đỡ của y tá, liếc xéo mẹ Cố: “Xứng đôi, tôi không xứng cũng không cần bà tới nói, nhất là một bà lão quê mùa cái gì cũng không hiểu, có tư cách gì ở đây khoa tay múa chân, chỉ biết làm cho mất mặt xấu hổ thôi!”

Mẹ Cố bị Doãn Thuy Hàm xem thường như vậy dừng lại châm chọc, mặt lập tức liền đỏ lên, cũng không quản nằm trên mặt đất kêu gào,

nhân lúc bảo vệ không chú ý, nhanh như chớp bò dậy, nhảy xéch đối với Doãn Thụy Hàm mắng to: “Mày chờ đi, một ngày tao còn ở đây, tao sẽ không để cho mày tiếp tục câu dẫn dụ dỗ A Thành chúng tao!”

“A, bản thân tôi cảm thấy bà nên đi tiêm một mũi vắc-xin phòng bệnh chó dại đi, đỡ phải gặp người liên can.”

“Mày mày mày...”

Ngón tay béo lùn chắc nịch của mẹ Cố chỉ vào Doãn Thụy Hàm, nửa ngày nói không ra lời.

Cố Lăng Thành nhìn hai người đàn bà mắng nhau, đã sớm đen mặt, môi mỏng nhếch lên, ánh mắt cũng càng phát ra lãnh chấp, không có thiên vị ai, mà Lục Cảnh Hoằng cùng Tô Noãn giống như là người ngoài cuộc đứng nhìn, không có bất kỳ cảm tưởng.

Đúng lúc này, trên hành lang có hai vị mặc đồ cảnh sát nhân dân đang tiến lại đây, bọn họ nhìn lướt qua từng người trên hành lang, cố ý nhìn nhiều lần mẹ Cố hung thần ác sát kia, sau đó mới mở miệng hỏi: “Vừa rồi là vị nào báo công an nói ở đây có người tập kích quan chức cao cấp quốc gia?”

Tô Noãn nhìn thấy cảnh sát tới trong chốc lát có chút sửng sờ, nghe thấy cảnh sát hỏi liền quay đầu lại nhìn Lục Cảnh Hoằng, cô còn tưởng vừa rồi Lục Cảnh Hoằng nói báo cảnh sát là muốn dọa mẹ Cố, không ngờ tới lại là sự thật.

“Là tôi.”

Lục Cảnh Hoằng thản nhiên nói ra hai chữ, hai vị cảnh sát nhìn nhau một cái, liền đi tới, muốn hỏi chút vấn đề liên quan hơn nữa dẫn người bị tình nghi đi, mẹ Cố bên kia sớm đã sợ tới mức hai chân vô

lực, trốn ở phía sau Cố Lăng Thành, dò đầu hướng cảnh sát run giọng nói: “Đồng chí cảnh sát, tôi không có tập kích, các cậu không thể vu oan người tốt a, A Thành à, con giúp mẹ nói với đồng chí cảnh sát, đừng để cho bọn họ mang mẹ đi!”

Cố Lăng Thành liếc mắt nhìn mẹ Cố đáng vẻ khủng hoảng, ngược lại nhìn về phía Lục Cảnh Hoàng vẻ mặt bình tĩnh, Lục Cảnh Hoàng ánh mắt lạnh lùng nhìn mẹ Cố, không cho bà cơ hội trốn tránh: “Cố lão phu nhân, làm người không thể không hiền hậu như vậy, bà nhục mạ Tô tiểu thư rõ ràng như ban ngày, tùy tiện tìm đại một người ở tầng lầu này đều có thể đại khái kể ra sự tình, nếu cần thiết tôi không ngại gọi người Lục gia làm chứng.”

Lục Cảnh Hoàng nói đến hai chữ “Lục gia”, trong mắt hai vị cảnh sát thể nhưng loé lên, Lục gia, ở thành phố A Lục gia có quyền thế chỉ có thể là một gia tộc trong quân khu đại viện kia, không phải người bình thường nào cũng có thể đắc tội nổi.

“Nếu tôi nhớ không lầm, chiếc nhẫn vàng trên ngón tay trái thứ ba của bà, còn lưu lại một ít da, đồng chí cảnh sát có thể lấy về xét nghiệm, kết quả kiểm tra hoàn toàn có thể chứng minh vị Cố lão phu nhân này vừa rồi có đối với người khác tiến hành vũ lực tập kích, về phần thương thế như thế nào, tôi sẽ cho pháp y tiến hành kiểm nghiệm vết thương.”

Mẹ Cố bị Lục Cảnh Hoàng lưu loát liên tục nói xong sững sốt một chút, miệng thoa son môi run rẩy, chỉ có thể bất lực nắm chặt ống tay áo con trai bảo bối, sau đó khiếp đảm nhìn gương mặt nghiêm túc của Lục Cảnh Hoàng.

“Trong nửa tiếng đồng hồ vừa rồi, ít nhất bà đã phạm tội phỉ báng, phạm tội cố ý gây thương tích, phạm tội quấy nhiễu trật tự công cộng, tôi có thể mời luật sư vốn giỏi nhất tới kiện cáo vụ này, ba tội

cũng phạt, Cố lão phu nhân không cần lo lắng có thể an tâm nửa đời sau của mình ở trong ngục.”

“Giam... Ngục giam...?”

Mẹ Cố nhất thời cứng nhắc, cái nơi gọi là ngục giam ở trong lòng phụ nữ thôn quê, chính là cái nơi ăn tươi nuốt sống, đi vào cũng đừng nghĩ đi ra, bà cơ hồ không thể tưởng tượng được bộ dạng của bà khi trở ra.

Mẹ Cố da đầu tê dại một hồi, bà trộm đánh giá Lục Cảnh Hoằng nửa ngày, rốt cuộc hiểu được cái người thanh niên xinh đẹp này không có chút ý tứ đùa giỡn nào với bà, vì thế đưa tay sạch sẽ kéo kéo Cố Lăng Thành.

Cố Lăng Thành sắc mặt cũng không được khá lắm, mẹ Cố làm mấy chuyện kia anh cũng không thay đổi được, nếu như là người khác anh còn có thể sống chết mặc bây mà nghĩ biện pháp, nhưng đối phương lại là Lục Cảnh Hoằng, Lục Cảnh Hoằng đối nghịch với anh bất cứ nơi đâu.

Cố Lăng Thành mím môi cái gì cũng không nói, điều này thế nhưng dọa sợ mẹ Cố, hai bàn tay đen cùng nhau túm lấy tay áo Cố Lăng Thành, thấp giọng cầu xin: “Con trai này! Mẹ... Mẹ có chút không thoải mái, muốn về nhà ngủ...”

Đây là tín hiệu mẹ Cố nghĩ muốn chuồn đi, nói xong cũng không quản Cố Lăng Thành có phản ứng gì, buông tay Cố Lăng Thành ra, nhanh như chớp chạy ra ngoài, chính là còn chạy chưa được hai bước, đã bị bảo vệ ngăn cản đường đi.

Mẹ Cố bị Lục Cảnh Hoằng đe dọa một trận như vậy đã sớm không còn bao nhiêu can đảm, bây giờ lại bị mấy người đàn ông cao lớn

vây quanh, lập tức sợ tới mức ngã ngồi dưới đất, đảo đôi mắt muốn giả bộ ngất đi.

Doãn Thụy Hàm lãnh trào cười nhạo một tiếng, cũng không có hăng hái đi nhìn nữa, nói mấy câu với y tá, liền được đỡ đi gặp bác sĩ, trước khi xoay người trầm mặc nhìn Cố Lăng Thành.

Cố Lăng Thành hầu kết lên xuống vài cái, ngẩng đầu nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng, bàn tay đặt ở sau lưng anh hùng hăng siết chặt, thoáng hiện một nét cười chứa ở khoé miệng, ánh mắt lạnh thấu xương mà lãnh khốc.

Tô Noãn đứng ở bên cạnh Lục Cảnh Hoảng, còn cách một khoảng cách, lại thấy rõ trong mắt Cố Lăng Thành là không cam tâm. Đúng vậy, anh ta như thế nào sẽ cam tâm, cứ như vậy khuất phục ở trước mặt Lục Cảnh Hoảng, nhưng mà ở trước mặt cường quyền, kết cục của việc không cúi đầu sẽ là cái gì đây?

“Cố phó thị trưởng cho rằng tôi vu khống cụ nhà sao?”

Lục Cảnh Hoảng cười cười, giọng điệu rất nhẹ nhàng vui vẻ, anh nhìn về mặt lạnh lùng của Cố Lăng Thành, nói thêm: “Nhất thời tôi đổi ý rồi, so với việc đưa người không biết hối cải vào ngục giam, gây nguy hiểm cho người khác, chẳng thà như vậy tha cho bà ta, để bà ta ở nhà hưởng thụ thiên luân chi nhạc cho tốt vào.”

Thiên luân chi nhạc? Để một mẹ Cố có tính cách như vậy ở bên cạnh Cố Lăng Thành và Doãn Thụy Hàm, ngoài ra còn có thêm một vị Doãn phu nhân, có thể nói ba người đàn bà thành cái chợ, Cố gia từ nay về sau chỉ sợ vĩnh viễn không có một ngày yên tĩnh đi?

Lục Cảnh Hoảng không khỏi cũng có một chút quá đen tối, Tô Noãn nín cười nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng, chỉ thấy anh lấy từ trong túi

âu phục ra một tờ chi phiếu, hai ngón tay thon dài cầm đưa tới trước mặt Cố Lăng Thành, thản nhiên nói: “Số tiền do chính anh điền, coi như là phí trả cho anh những năm kia vất vả chiếu cố Noãn Nhi, từ nay về sau các người không còn liên quan gì nhau nữa.”

Chương 80: Giấy kết hôn?

Edit: Hiếu Đồng

Tô Noãn nhận thấy được không khí trở nên khác thường cổ quái, Cù Dịch Minh nhìn Lục Cảnh Hoằng sắc mặt trước sau như một âm u, Lục Cảnh Hoằng cũng không tốt hơn bao nhiêu, thần sắc nghiêm túc nhìn chằm chằm Cù Dịch Minh, hai người ai cũng không nói chuyện, mắt to trừng mắt nhỏ, giống như đang tiến hành một cuộc chiến tranh không tiếng động, hơn nữa khói thuốc súng bắt đầu tràn ngập.

“Chú... Chú...”

Tô Noãn đối với cảnh tượng như vậy có chút buồn bực, cũng không biết chính mình nên nói cái gì để hoà dịu không khí, sợ càng nói càng sai, dứt khoát thử dò xét hướng về phía Cù Dịch Minh kêu lên một tiếng.

Cù Dịch Minh vừa nghe cách Tô Noãn xưng hô với mình, vẻ lo lắng trên mặt trong nháy mắt quét sạch, dời tầm mắt sắc bén đang giao đấu với ánh mắt Lục Cảnh Hoằng đi chỗ khác, dịu dàng nhìn về phía Tô Noãn, nhẹ nhàng mà “Ừ” một tiếng.

Cho dù Tô Noãn chưa từng gọi ông là “Ba”. Nhưng mà Tô Noãn nguyện ý gọi ông một tiếng “Chú”, ít ra đã nói lên được Tô Noãn đối với ông không có bài xích, điều này làm cho ông cảm thấy tâm tình vui vẻ.

Cù Dịch Minh liếc mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng im hơi lặng tiếng đứng ở một bên, trên mặt vốn thân thiện cười liền thu lại mấy phần, hướng

Tô Noãn vẫy tay, ý bảo cô lại đây, không quên dịu dàng nói một câu:

“Qua bên này với chú, mặc dù nói xã hội bây giờ nhìn thoáng, nhưng nam nữ vẫn cần phải dè chừng chú ý một chút, nhất là đề phòng những thứ dịu dàng, ngọt ngào kia, trở về kêu Tiểu Chu dạy con mấy chiêu đề phòng thủ đoạn của bầy lang sói.”

Tô Noãn nhất thời xấu hổ đỏ mặt, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Cù Dịch Minh, trên mặt Lục Cảnh Hoảng che phủ một tầng băng lạnh, miệng thì căng đến hết mức, nhìn về phía Cù Dịch Minh cố ý nhắm vào mình:

“Cù than mưu trưởng là có ý gì, chẳng lẽ trở lại Cù gia thì ngay cả quyền tự do yêu đương cũng bị ngăn cấm sao?”

Cù Dịch Minh hiền từ nhìn Tô Noãn cúi đầu nhìn đầu ngón chân của mình, vừa định nâng tay vỗ vỗ đầu Tô Noãn, lại bị ngữ điệu lạnh lạnh kia của Lục Cảnh Hoảng nói xong khoé miệng có chút tiu nghỉu xuống, sau đó liền nhìn thấy bên tai Tô Noãn hồng hồng.

Thật ra thì Cù Dịch Minh cũng không phải nói muốn ngăn cản Lục Cảnh Hoảng và Tô Noãn qua lại, nếu ông phản đối thì ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy đã tìm cách ngăn cản, đem tình cảm của hai người bóp chết từ trong trứng nước, mà không phải bây giờ mới đứng ra phá hư. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Về phần Cù Dịch Minh vì sao giờ phút này đối với Lục Cảnh Hoảng chất chứa nhiều bất mãn, tất cả nguyên nhân là do khi ông vừa bước vào cửa vừa rồi nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng trêu chọc Tô Noãn, làm trò trước ánh mắt nhiều người tới lui như vậy, lại vừa ôm vừa hôn.

Cho dù Tô Noãn không phải cốt nhục do ông sinh ra, chỉ là đối với Tô Noãn ông có loại cảm giác thân thiết nói không nên lời, có lẽ là vì cô

thiệt thòi thiếu thốn, làm cho ông không tự chủ được muốn đứa bé này sống tốt, đã sớm đem Tô Noãn coi như con ruột mình.

Cũng giống như những người ba khác, chứng kiến con gái của mình bị người ta trêu chọc, tự nhiên cũng không an tâm, chỉ sợ đứa bé nhà mình im im thiệt thòi, cho dù người đàn ông kia là đối tượng của đứa bé nhà mình.

Nhất là khi ông đứng ở đó, nghe được Tô Noãn yếu ớt nói lên từng tiếng “Anh đừng làm loạn, anh đừng làm loạn”, một đôi tay nhỏ bé muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào giống như làm sao cũng không đẩy ra được thân thể Lục Cảnh Hoảng chơ vơ xấu, nhất thời nổi lên lòng bảo vệ con, thiếu chút nữa đã xông lại đem tên tiểu tử thúi này đánh một quyền quật ngã.

Cù Dịch Minh cúi đầu nhìn hai má đỏ ửng của Tô Noãn, tự nhiên đoán được Tô Noãn làm sao lại như thế, có chút đau đầu che che cái trán, nếu không phải hiện tại thời điểm không thích hợp, ông thật muốn nói với Tô Noãn:

Nha đầu ngốc, vừa rồi sao con có thể ngu ngốc mà xử ở nơi này, chỉ lo kêu đừng làm loạn đừng làm loạn, chẳng lẽ con không biết con càng nói như vậy, đàn ông lại càng dừng cảm hơn sao?

Cũng là nha đầu kia tâm tư đơn thuần, không biết đàn ông về điểm này tâm địa gian xảo, vừa nghĩ tới hình ảnh Lục Cảnh Hoảng tán tỉnh Tô Noãn, Cù Dịch Minh giương mắt nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng ánh mắt càng thêm lạnh đi vài phần:

“Đều là người lớn hết rồi, tôi nghĩ cũng không cần tôi tới dạy cậu làm sao đối xử với người yêu, nói thương yêu nên có bộ dạng nói thương yêu, cậu cũng đã ngoài ba mươi rồi, nên học cách ổn trọng kiềm chế, tiểu Noãn tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, cậu nên chăm

sóc nó thật tốt, dạy bảo nó, chứ không phải dẫn đầu làm hư ảnh hưởng nó.”

Ở trong bộ đội làm công tác tư tưởng Cù Dịch Minh nói ra lời nói phê bình này, trực tiếp khiến cho Lục Cảnh Hoằng trầm mặc xuống, nhất là khi Cù Dịch Minh nói đến vấn đề tuổi tác của anh, quả thực là giẫm lên chân đau anh gắt gao không buông.

Thật ra thì hơn kém nhau 9 tuổi cũng không phải vấn đề lớn lao gì, Lục Cảnh Hoằng bản thân xưa nay vẫn luôn theo đuổi hoàn mỹ, Tô Noãn vốn là vai vế cháu gái anh, hiện giờ cùng anh thành một đôi, sợ người khác nói anh trâu già gặm cỏ non, bị người ta bắt lấy nhược điểm.

Cù Dịch Minh nói hết ý liền chú ý tới sắc mặt khó coi của Lục Cảnh Hoằng, trong lòng cũng có chút không vui, thì ra tên tiểu tử này đã hung hăng càn quấy đến mức này rồi, vậy nếu sau này Tô Noãn thật gã đi, còn có địa vị gì đây?

Cù Dịch Minh cũng không phải người ngang ngược không nói lý lẽ, bởi vì chuyện của Hình Nhi mặc dù trong lòng đối với Lục Cảnh Hoằng còn có khúc mắc, nhưng là rất rõ ràng, một con ngựa thuộc về một con ngựa, năm đó là Hình Nhi của mình cố chấp, nhận định một Lục Cảnh Hoằng liền chui vào ngõ cụt.

Lục lão gia năm đó cũng chỉ là nói giới thiệu cho đứa trẻ hai nhà quen biết nhau, vẫn chưa nói rõ xác định chuyện hôn sự của hai đứa, chỉ là Hình Nhi còn đương nhiên đem sự tình tiến triển xa hơn, về phần bản thân Lục Cảnh Hoằng từ đầu tới cuối cũng không thể hiện ra tha thiết chấp nhận Hình Nhi, càng đừng nói muốn cưới Hình Nhi làm vợ. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Hôm nay nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng là thật chung tình với Tô Noãn,

ông cũng tự giác không có lý do gì đi ngăn cản, đối với đứa bé Tô Noãn này, ông mặc dù không có trực tiếp làm thương tổn cô, nhưng là bởi vì ông mới khiến cho cô mất đi một gia đình hạnh phúc, một điểm này là cả đời ông bù đắp cũng không hết được thiếu sót, chỉ có thể dùng quãng đời còn lại chăm sóc tốt đứa bé này.

Nhưng mà nhìn thấy bộ dạng “hung hăng càn quấy” lần này của Lục Cảnh Hoảng, Cù Dịch Minh tự nhiên muốn áp chế ngăn cản nhuệ khí của anh, nhìn về phía Tô Noãn khuôn mặt vốn đang đỏ ửng thì liền tự động dịu dàng, hoà ái cười nói:

“Đợi lát nữa chú phải về kinh thành, nha đầu coi như là đưa tiễn chú đi, theo chú ra sân bay.”

Tô Noãn không ngờ tới Cù Dịch Minh quanh co khúc khuỷu được nhanh như vậy, có chút giật mình sửng sờ, nhưng không có bất kỳ lý do thích đáng nào cự tuyệt, khi cô nhìn vào ánh mắt ôn hoà kia của Cù Dịch Minh, vẫn là không chịu nổi gật đầu.

“Tiểu Chu, đi lái xe tới cửa, đúng rồi, nhớ kỹ lời tôi dặn, sau khi tiểu thư ra ngoài một tấc cũng không rời phải theo sát tiểu thư, biết không?”

“Tôi biết rồi, tham mưu trưởng.”

Cảnh vệ viên Tiểu Chu tư thế quân đội trang nghiêm gật đầu, thái độ cẩn thận tỉ mỉ chặt chẽ làm cho Tô Noãn không thể không tin tưởng Cù Dịch Minh là không phải nói đùa, trộm liếc về phía Lục Cảnh Hoảng, chỉ nhìn thấy hé ra khuôn mặt tuấn tú âm trầm cứng nhắc.

Sân bay đã sớm có một đoàn máy bay quân dụng đang đợi phía sau, Tô Noãn mới biết được Cù Dịch Minh không an tâm về cô, mới trên đường đến sân bay đặc biệt vòng một chuyến trở lại bệnh viện, nếu

không chỉ sợ hiện tại ông đang ở giữa không trung.

Cánh máy bay xoáy bắt đầu chậm rãi chuyển động, cũng kéo theo dòng khí xung quanh quay cuồng, Tô Noãn đứng ở khoảng cách an toàn với máy bay, đưa mắt nhìn Cù Dịch Minh rời đi, chỉ là Cù Dịch Minh đi được vài bước liền quay trở lại.

Trên mặt Cù Dịch Minh mang một tia tươi cười, Tô Noãn vô cùng kinh ngạc, cũng khẽ lặng lẽ mỉm cười:

“Chú còn có lời gì muốn giao phó sao?”

Cù Dịch Minh nhìn thấy Tô Noãn khiêm tốn cười cười, trầm ngâm trong chốc lát, mở miệng:

“Quyết định dời hộ khẩu vào Cù gia, thật sự là lựa chọn của con sao? Chú vẫn luôn hy vọng con có thể có cuộc sống vui vẻ, mà không phải bởi vì một ít tác động bên ngoài mà làm chuyện chính mình không thích.”

“À... Tên họ bất quá cũng chỉ là một hình thức nào đó thôi, cũng không thể biểu đạt được nội dung gì, con biết rõ, họ Tô hay là họ Cù, đều không thể thay đổi được con có một người cha chí thân, con nghĩ, chỉ cần con nhớ kỹ con yêu ông ấy như vậy là đủ rồi.” Cô nhẹ nhàng giơ lên khoé miệng, giống như một đứa bé tưởng nhớ tới ba, rất thuần túy đơn giản cười, Cù Dịch Minh nhìn ánh mắt tràn đầy sùng kính kia của Tô Noãn, gật đầu cười:

“Con thật ra rất không muốn che dấu ý tưởng chân thật của mình, chẳng lẽ không sợ chú nhất thời mất hứng thay đổi chủ ý sao?”

“Đó là bởi vì cái gì chú cũng biết, nếu như chú mất hứng theo lời nói, cũng sẽ không đi bệnh viện nhìn con.”

Cù Dịch Minh nghe xong Tô Noãn giải thích, chỉ là cam chịu cười cười, nhìn Tô Noãn ánh mắt trở nên chân thành:

“Vậy con có biết chú vì cái gì khẳng khẳng muốn giữ con ở lại Cù gia không?”

Cái vấn đề này... Không thể phủ nhận, cũng là chỗ Tô Noãn tò mò, cô giương mắt lên liền nhìn thấy ý cười lặng lẽ trên mặt Cù Dịch Minh, ông vuốt ve bên dưới đỉnh đầu cô, hiền lành giống như người ba nhìn cô:

“Ừ, sau này con sẽ biết, mấy ngày nay đi chăm sóc tốt cho ba con, bất quá chú vẫn là rất hy vọng, hàng năm có thể nhìn thấy con trở về dinh thự U Liên vài ngày, yêu cầu này cũng không tính là hà khắc chứ.”

Tô Noãn khẽ rung lên, nhìn Cù Dịch Minh, ông chỉ là đang dịu dàng cười nhìn cô, trong mắt không tìm được một tia sáng tính kế lạnh lùng nghiêm nghị:

“Mùng mười tháng giêng là sinh nhật 55 tuổi của chú, người lớn tuổi, luôn hy vọng có thể hưởng thụ thiên luân chi nhạc*, người một nhà vui vẻ sum vầy, tâm nguyện nho nhỏ đó, con sẽ thoả mãn cho một lão già ta chứ?”

*Niềm vui cha con.

Tô Noãn nhìn chằm chằm Cù Dịch Minh, lại không cho ra được một đáp án chính xác, thiên luân chi nhạc Cù gia hình như cũng không nên bao gồm cô, cô bất quá cũng chỉ là một người ngoài xâm nhập vào, ngoài Cù Dịch Minh ra, chỉ sợ những người khác đều nghĩ như vậy. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nhưng mà, đối mặt với ánh mắt mong chờ của Cù Dịch Minh, Tô Noãn hé miệng lại nói không nên lời cự tuyệt, chỉ là hàm hồ suy đoán trả lời:

“Nếu lúc đó không có chuyện gì khác, tranh thủ được, con sẽ đi.”

Cù Dịch Minh cũng không miễn cưỡng nữa, giống như Tô Noãn có thể đưa ra câu trả lời như vậy đã làm cho ông rất hài lòng, âm thanh cánh quạt xoay tròn của máy bay càng ngày càng vang, động tác xoay người của Cù Dịch Minh hơi dừng lại:

“Chú nghe nói con vẫn luôn hy vọng có thể được vào Mị Ảnh làm nhiếp ảnh gia, không biết có chuyện đó hay không?”

Gió đêm ở sân bay mạnh mẽ thổi tung mái tóc ngắn của Tô Noãn, cô mở to hai mắt mê ly, cười đến rất thẳng thắn:

“Đây là lý tưởng cả đời của con.”

Về mặt Cù Dịch Minh thản nhiên, đối với câu trả lời của cô vẫn không có bao nhiêu phản ứng, làm cho người ta đoán không ra ông đang suy nghĩ cái gì, ông chỉ là gật gật đầu:

“Bây giờ con về đi, cậu ta còn đang chờ con đó.”

Tô Noãn nhìn theo ánh mắt Cù Dịch Minh quay đầu lại, liền nhìn thấy thân ảnh thon dài đang dựa vào bên cạnh xe ở phía ngoài rào chắn sân bay, Lục Cảnh Hoằng cũng không hề ngoan ngoãn về nhà, mà là đi theo ra sân bay. Cô nghe thấy Cù Dịch Minh khẽ trưng ra tiếng thở dài, liền xoay người đi về phía máy bay, Tô Noãn vừa đi ra sân bay, liền nhìn đến Lục Cảnh Hoằng đang chờ ở cửa, khuôn mặt nghiêm túc của anh, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của Tiểu Chu.

“Anh vừa rồi nghĩ thông rất nhiều việc, đúng lúc phát hiện nên đem làm rõ một chút.”

“Làm rõ cái gì?”

“Giấy kết hôn.”

Chương 81: Bản hộ khẩu phiền toái

Edit: Hiếu Đồng

Tô Noãn ngồi trong nắng sớm ban mai, đôi mắt bởi vì làm việc thời gian dài mà đau nhức khó chịu, cô để bút ghi chép trong tay xuống máy tính, nhắm mắt lại chớp mắt vài phút, sau đó một lần nữa cầm lấy bàn phím máy tính gõ gõ.

Màn hình màu xanh da trời yếu ớt, làm cho cả phòng ngủ vắng lặng như men sứ xanh trơn, Tô Noãn chăm chú nhìn màn hình, khi cô gõ xuống một chữ cuối cùng, nặng nề thở phào nhẹ nhõm, ngón tay sớm mệt mỏi mới rời khỏi bàn phím.

Trên màn ảnh máy tính hiện ra chính là dày đặc hàng chữ, cô dời mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, sắp mờ tối rồi, mặt trời cuốn mây trắng dần dần nhuộm dần lên hắc ám, cô tựa hồ còn nghe được tiếng chim hót truyền đến từ xa xa.

Cô đi đến tòa nhà của Mị Ảnh ghi danh tham dự cuộc thi tuyển nhiếp ảnh gia chụp hình cho tuyên truyền thành phố, giám khảo sau khi xem giới thiệu văn tắt lý lịch của cô và tập ảnh do nhà xuất bản Lục Lâm xuất bản, cũng không hỏi thêm gì nữa, liền trực tiếp cho cô qua vòng lựa chọn thứ nhất.

Cho dù lòng có nghi ngờ cũng chỉ là gạt đầu cảm ơn, cho rằng chính thực lực khiến cô được giữ lại, cho đến khi cô ở nhà vệ sinh vô tình nghe được nhân viên làm việc trong nhà xuất bản Mị Ảnh nói chuyện phím, mới biết bất quá chỉ là vì hai lý do bất quá.

Bộ tuyên truyền tiếng Nhật của Mị Ảnh hình như sớm đã nhìn trúng Lục Cảnh Hoằng đến chụp ảnh tuyên truyền, tự nhiên cũng chú ý đến tin tức của Lục Cảnh Hoằng, làm sao lại không biết không lâu trước đó Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng gây ra náo loạn như vậy?

Hơn nữa người ngoài ngành suy đoán Tô Noãn là đứa bé mà lão tổng của Mị Ảnh đánh rơi bên ngoài, cũng khó trách nhân viên cao cấp của Mị Ảnh đối với cô lễ độ cung kính, trước khi bọn họ biết được Tô Noãn và cấp trên của bọn họ có quan hệ như nước với lửa.

Cô chưa bao giờ buông tha giấc mộng của mình, cho dù nghe được mấy lời khen chê không giống nhau này, cũng không nghĩ tới như vậy mà bỏ cuộc, đứng được ở Mị Ảnh, không chỉ là lý tưởng của một mình cô, cũng là hy vọng của Thiếu Thần. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Tô Noãn khép máy tính lại để qua một bên, cô bỏ công sức một ngày một đêm để làm xong phần đại khái kế hoạch chụp ảnh này, bên tai cô giống như còn quanh quẩn lời nhắc nhở của chủ biên: đợt tuyển chọn nhiếp ảnh gia thứ hai là dựa vào kế hoạch thiết kế chụp ảnh tuyên truyền của mỗi cá nhân, một nhiếp ảnh gia ưu tú khi lập kế hoạch đồng thời hẳn là đã có một một tiêu chụp ảnh rõ ràng, chỉ có tập trung tốt vào mục tiêu của mình, mới có thể thiết kế ra kế hoạch tốt nhất, tôi nói như vậy, Tô tiểu thư đã hiểu chưa?”

Cô như thế nào không biết, ám chỉ đã muốn rõ ràng như vậy, chỉ cần cô có thể đem Lục Cảnh Hoằng cam tâm tình nguyện đồng ý chụp ảnh lần này, cô chính là nhiếp ảnh gia đầu tiên do bộ tuyên truyền tiếng Nhật của Mị Ảnh quyết định.

Tô Noãn vô vị cười cười, xoa xoa khoé mắt chưa xót, nâng tay hết sức, nhìn thấy đầu ngón tay loé lên ánh sáng óng ánh của nhẫn kim

cương, rất thích hợp, chỉ là có chút nặng, đối với ngón tay của cô mà nói, viên kim cương này có chút nặng.

Cô thế nhưng không biết anh mua chiếc nhẫn này khi nào, tại sao vẫn luôn mang ở bên người, chẳng lẽ bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng định cầu hôn cô sao?

Trên mặt vốn nặng nề sau 24 giờ mệt mỏi, rốt cuộc cũng lộ ra một chút mỉm cười, Tô Noãn cuộn tròn ôm chặt chân, cái chân trần đặt ở bên cạnh sofa, chỉ là im lặng ngắm nhìn ánh sáng kim cương trong đêm tối kia.

Tô Noãn cứ như vậy tự nhiên nghĩ tới chuyện xảy ra ở trong cục dân chính ngày hôm qua, cô cho rằng Lục Cảnh Hoàng nói cùng cô đi làm giấy hôn thú chỉ là vui đùa mà thôi, không nghĩ tới sáng sớm ngày hôm sau anh thật sự đem cô kéo đến cục dân chính.

Bọn họ đợi khoảng chừng hai tiếng, chờ từ lúc trời còn tờ mờ sáng đến sáng tỏ, lại chờ đến một câu: “Đồng chí, hộ khẩu đang trong quá trình chuyển dời không thể giải quyết thủ tục đăng ký kết hôn được, xin mời chờ sau khi hộ khẩu chắc chắn rồi hãy đến.”

Tô Noãn không quên khuôn mặt đen lại ngay tại chỗ của Lục Cảnh Hoàng, vốn lạnh lùng cầm hộ khẩu nhìn chằm chằm nhân viên làm việc vui đùa bỡn xử lý việc đăng ký tiếp theo, đứng ý ra đó không có ý định đi, cả người đều tràn ngập hơi thở âm lãnh.

Không bao lâu, thì có vị phó cục trưởng cục dân chính vội vã chạy xuống, trong tay còn cầm một chiếc điện thoại, nhìn khắp nơi một cái, liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoàng giống như một khúc cây đâm ngay trước cửa sổ.

“Là Lục phó bộ a, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, không biết có thể giúp

được gì cho cậu.”

Lúc ấy Tô Noãn quan sát thấy miếng thịt béo núc trên mặt vị quan chức này cười đến run run, trong lòng mơ hồ có loại cảm giác bị tính kế, mà Lục Cảnh Hoằng khi nhìn đến ông ta thì thả lỏng sắc mặt căng thẳng, tiện tay liền đưa tới hộ khẩu.

“Tôi hy vọng mau chóng làm xong thủ tục đăng ký, điểm này, đối với một phó cục trưởng mà nói thì không phải là việc khó gì chứ?”

Vị phó cục trưởng kia cười ha hả cầm lấy hộ khẩu, lại nhìn nhìn thẻ căn cước của Tô Noãn cùng Lục Cảnh Hoằng, sau đó ngẩng đầu cực kỳ thành khẩn vươn tay về phía Tô Noãn: “Vậy hộ khẩu của vị tiểu thư này đâu, cũng đưa cho tôi đi, tôi lập tức đi lo liệu, chỉ năm phút là xong ngay.”

Lục Cảnh Hoằng vừa nghe thấy lời này sắc mặt lại hiện lên lo lắng, anh lấy hộ khẩu Tô gia ra, lại như thế nào cũng không nghĩ tới trong vòng một đêm, Tô Noãn trong hộ khẩu của Tô gia cũng không còn hiệu lực. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Anh đã đến trước 2 tiếng để ngồi chờ, một khi cục dân chính mở cửa sẽ lo liệu, nghĩ rằng sẽ tranh thủ đăng ký kết hôn trước khi phía đồn công an ở kinh thành bên kia làm xong thủ tục di chuyển hộ khẩu, lại không nghĩ rằng vẫn là muộn một bước.

Mà điều anh có thể nghĩ tới chính là, sau khi Cù Dịch Minh trở lại kinh thành vào tối hôm qua, suốt đêm đã gọi điện thoại cho lãnh đạo đồn công an phía bên kia, âm thầm di chuyển hộ khẩu Tô Noãn.

Về phần vì sao Cù Dịch Minh biết được tin anh muốn kết hôn cùng Tô Noãn, Lục Cảnh Hoằng nhíu chặt đôi mắt, quay đầu lại nhìn về phía nhân viên cảnh vệ Tiểu Chu hai tay chấp sau lưng, dáng người

đứng thẳng cách đó không xa, Tiểu Chu cũng không chớp mắt nhìn về phía trước.

Tô Noãn theo ánh mắt lạnh lẽo nghiêng răng nghiêng lợi của Lục Cảnh Hoằng nhìn lại, liền nhìn thấy Tiểu Chu đảm nhiệm sứ mệnh hộ hoa sứ giả, mà Tiểu Chu đón lấy tầm mắt Tô Noãn, lập tức gật đầu cung kính chào hỏi Tô Noãn, sau đó trở lại tư thế quân đội đứng thẳng, ngẩng đầu ưỡn ngực, về phần Lục Cảnh Hoằng, hoàn toàn rơi vào trạng thái bị xem nhẹ.

Sau đó chưa tới vài phút Tô Noãn liền nhận được điện thoại của Cù Dịch Minh, Cù Dịch Minh quan tâm cô vài câu, bỗng nhiên chuyển đề tài, hỏi cô ở đâu, Tô Noãn không có dấu giếm, kết quả Cù Dịch Minh lập tức nói: “Đưa điện thoại cho tên tiểu tử Lục gia bên cạnh con, chú có mấy lời muốn hàn huyên với nó một chút.”

Tô Noãn cầm điện thoại ngẩng đầu liền nhìn thấy sắc mặt khó coi của Lục Cảnh Hoằng, anh vừa nghe nói là điện thoại của Cù Dịch Minh, không nói hai lời liền từ trong tay cô cầm lấy, cơn tức hình như cũng không ít, vừa muốn nói gì, liền bị đầu kia đi trước một bước: “Cậu cũng đừng quá lo lắng, tôi còn là thật coi trọng cậu, nhưng là, lần này cậu rất cuộc là quá vọng động rồi, tôi nói như vậy cậu có thể thừa nhận chứ? Tôi thế nhưng chưa có nghe nói, con cái nhà ai kết hôn ngay cả người giám hộ hai bên đều không cần gặp mặt, nghe tiếng của nha đầu kia một chút, có thể thấy được là bị cậu dọa sợ tới mức không nhẹ. Ha ha, cái thằng nhóc này a...”

Lục Cảnh Hoằng chau mày, muốn phản bác chút gì đó, kết quả phát hiện ánh mắt ném tới từ bốn phía, còn có Tô Noãn khó hiểu nhìn chăm chú, nhất thời toàn bộ chất vấn bị nghẹn lại, thật ứng với một câu kia: tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ bị tai ương.*

*Ra tay trước lúc nào cũng có lợi, ra tay sau thì bất lợi.

Cù Dịch Minh nói lời này rõ ràng là muốn mình thừa nhận, Lục Cảnh Hoằng quét mắt nhìn ánh mắt ân cần của Tô Noãn, cũng hiểu được ý đồ Cù Dịch Minh khi làm như vậy, chỉ có thể hạ thấp phong độ thừa nhận mình không phải: “Tham mưu trưởng dạy phải, trong chuyện này là tôi lỗ mãng, cũng xin ngài đừng để ở trong lòng.”

Cù Dịch Minh chính là thản nhiên cười, không có một câu an ủi Lục Cảnh Hoằng, thờ dài, tiếp tục nói: “Nha đầu mặc dù không còn nhỏ nữa, chỉ là, cậu cũng biết trước kia nha đầu đã trải qua chuyện gì, bây giờ nếu tôi có ý định đem nó về Cù gia chăm sóc, thì sẽ không bỏ mặc nó, nó nhìn vậy chứ chính là một đứa bé không có tâm tư, không nhìn rõ người, những chuyện lớn đời người cũng cần phải có trưởng bối thay nó xem xét, cậu nói xem có phải hay không?”

“Tuy rằng tôi không phải là ba ruột của nha đầu, nhưng cũng hy vọng nó có thể được cưới gã tốt, Lục phó bộ sẽ thông cảm với phần tâm ý yêu thương nha đầu của tôi chứ?”

Mu bàn tay cầm điện thoại của Lục Cảnh Hoằng nổi lên gân xanh, ngay cả nhận không rõ người cũng nói ra, tỏ rõ nghi ngờ nhân phẩm của anh, không tin anh, chỉ là một câu bác bỏ của Cù Dịch Minh sau đó đã đánh trả toàn bộ lời anh muốn nói.

Người ta là có ý tốt suy nghĩ cho Tô Noãn, chẳng lẽ cũng có lỗi sao?

Tô Noãn nhìn Lục Cảnh Hoằng thân thể càng lộ vẻ cứng ngắc, cũng càng thêm tò mò Cù Dịch Minh rốt cuộc nói gì với anh, khiến cho Lục Cảnh Hoằng nhìn qua uỷ khuất như vậy, nhất là thái độ Lục Cảnh Hoằng khi nói chuyện, càng thêm thành khẩn vô cùng.

“Phải, tham mưu trưởng ngài yên tâm, tôi sẽ đối với Noãn Nhi thật tốt.”

Lục Cảnh Hoằng nghe Cù Dịch Minh ý tứ hàm xúc không rõ cười, càng phát ra chán nản không thôi, cầm điện thoại đi đến một góc, đưa tay kéo kéo nút thắt cà vạt, mắt liếc nhìn sang Tô Noãn, trong lòng buồn bực cùng bực rức khó có thể mở miệng.

Cửa ải Cù Dịch Minh này thật không dễ chịu, về phần Cù Dịch Minh vì sao nhìn anh không vừa mắt như vậy, tự nhiên quy tội cho một màn va chạm tối hôm qua, thái độ Cù Dịch Minh hiện tại chính là:

Đừng cho là tôi không biết cậu muốn giải quyết nhanh chóng trước tiên dụ dỗ nha đầu bắt lại, tôi chính là quyết định phải chú ý theo sát cậu, tôi cũng không giống như nha đầu kia dễ bị lừa gạt như vậy, chuyện tối hôm qua làm cho hảo cảm của tôi với cậu giảm sút lớn!

Có đôi khi ngay cả Lục Cảnh Hoằng cũng tò mò, Cù Dịch Minh tại sao lại quan tâm Tô Noãn như vậy, một đứa con của vợ ông ta cùng với người đàn ông khác sinh ra, cho dù là muốn bồi thường, hình như cũng có chút quá đáng.

Nhưng mà lúc này đây Lục Cảnh Hoằng cũng không có nhiều thời gian để tự hỏi vấn đề này, bởi vì Cù Dịch Minh như cũ vẫn ở một bên cảm khái nói: “Dù sao thì, hôn nhân lần trước của nha đầu có nhiều thiệt thòi như vậy. Tôi thật sự không muốn nhìn thấy nó tiếp tục chịu bất cứ thương tổn nào, suy nghĩ một chút, một ông già như tôi đây mặc dù không có bản lĩnh gì nhiều, nhưng mà cái vòng lẩn quẩn này cứ coi như là quen biết nhiều bạn tốt, ở bất cứ đâu cũng có thể quen được một hai bằng hữu, xử lý chuyện này tự nhiên cũng dễ dàng không ít.”

“Tôi là người từng trải, nha đầu tuổi còn nhỏ, chuyện tìm chồng, phải thật cực kỳ thận trọng, ai cũng không nhớ kỹ, phải cho đứa bé của mình một chút thời gian để nhìn thấy rõ ràng, hiểu rõ ràng.”

Lục Cảnh Hoằng bờ môi băng bó thẳng tắp, ngoài miệng thừa phải, trong lòng lại chứa nhiều bất mãn, ông không vội, nhưng tôi vội a, tôi đã ngoài ba mươi rồi, hôm qua ông còn nói tôi lớn tuổi, chuyện này nếu tiếp tục kéo dài nữa tôi thật sự trở thành ông chú đó! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Lục Cảnh Hoằng quay đầu, vừa định đập bồn hoa bên cạnh một cước, lại nhìn thấy Tô Noãn đến gần, cưỡng chế cảm xúc hung bạo, chỉ là gọi lên khoé môi bộ dáng ngoài cười nhưng trong không cười.

“Đúng rồi, lần trước Cảnh Hoằng cậu... Cảnh Hoằng, cậu không ngại tôi gọi cậu như vậy chứ?”

“Không ngại, đương nhiên không ngại, tùy ý ông...”

Tô Noãn vừa đi tới chợt nghe thấy âm thanh khiêm tốn nhã nhặn của Lục Cảnh Hoằng, sau đó Lục Cảnh Hoằng liền chú ý tới cô, thái độ khiêm cung đó liền lập tức lúng túng, ngậm miệng không thém nhắc lại, chỉ là nghe giáo huấn: “Tôi chỉ là không muốn nha đầu chịu uỷ khuất thôi, nếu cậu thật sự muốn kết hôn chung sống với nó, vậy lúc nào đó kêu ba cậu ra gặp mặt chính thức đi, hoàn cảnh của nha đầu, không biết cậu có nói với ba cậu và người trong nhà chưa, có một số việc vẫn là nên nói trước rõ ràng thì tốt hơn, đỡ phải tương lai sau này xảy ra vấn đề rồi mới tìm cách cứu chữa.”

“Cậu cũng là nhân tài học cao hiểu rộng, tuổi còn trẻ mà có thể ngồi vào vị trí như ngày hôm nay, tự nhiên cũng từng là người thông minh tài trí, tôi nói cậu cũng hiểu, cậu bảo có phải hay không hả?”

Lục Cảnh Hoằng ho nhẹ một tiếng, lạnh lùng trên mặt có xu hướng hoà tan, Tô Noãn nghi hoặc nhìn anh như thế nào trở nên nhanh như vậy, Lục Cảnh Hoằng lại bỗng nhiên duỗi ra cánh tay dài, kéo cô qua

ôm vào trong ngực, trên khuôn mặt tuần tú là nụ cười thản nhiên: “Đa tạ tham mưu trưởng nhắc nhở, bất quá, xin tham mưu trưởng yên tâm, chuyện của tôi và Noãn Nhi, tôi chưa từng có ý lừa gạt trong nhà, ba tôi và các anh chị tôi đều biết, chỉ là công việc của bọn họ tương đối bận rộn, quanh năm suốt tháng cũng không gặp được mấy lần. Nếu ngài đồng ý như lời nói, ngày mốt tôi muốn đưa Noãn Nhi đi ăn cơm tất niên.”

Lục lão gia tử tuyệt đối sẽ không có ý kiến, nhìn bộ dạng ông tích cực ra sức sai bảo Tô Noãn, liền nhìn ra được ông vô cùng hài lòng về cô con dâu mà con trai mình tìm được, bị làm khó ông cuối cùng không còn bị các lão già quân khu giấu cợt, như thế nào còn có thể làm cho con vịt đã bị luộc nấu chín là Tô Noãn này đây bay đi mất?

Về phần chị Ba, Lục Cảnh Hoằng cũng đã có một phần cân nhắc của mình, có lẽ chị Ba tạm thời không tiếp nhận được Tô Noãn, nhưng vì hạnh phúc tương lai của mình anh cũng sẽ không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, không để cho Tô Noãn chịu một chút uỷ khuất.

“Buổi cơm tất niên này nha đầu không thể đi, người một nhà bọn cậu tự ôn chuyện là được rồi, chờ qua năm sau, nếu có thể, cậu thật ra có thể mang nha đầu đi gặp người nhà của cậu.”

Ở một số nơi khi con trai đưa con gái về nhà ăn cơm tất niên, còn ghĩa là ám chỉ hai người muốn kết hôn, Cù Dịch Minh không ngốc, tự nhiên cũng biết phong tục tập quán địa phương, Lục Cảnh Hoằng nghe xong Cù Dịch Minh cự tuyệt, thì có chút mất hứng, lại sau khi nghe thấy Cù Dịch Minh bổ sung, giữa chân mày hiện lên chút vui mừng.

Lục Cảnh Hoằng vừa định cảm ơn, Cù Dịch Minh lại xoay chuyển lời nói: “Cảnh Hoằng a, tình cảm giữa cậu và nha đầu như thế nào, người lớn chúng tôi cũng không tiện xen vào, nhưng với thân phận là

một trưởng bối và cũng là người từng trải, cá nhân tôi cảm thấy, các người quen biết không bao lâu, có một số mâu thuẫn còn chưa có cơ hội bộc phát, cho nên, cho dù ba cậu và người nhà cậu đồng ý, tôi cũng hy vọng các người có thể kéo thêm vài ngày nữa rồi mới nên duyên vợ chồng.”

Nụ cười trên mặt Lục Cảnh Hoảng nháy mắt tan thành mây khói, băng bó khuôn mặt, lời này của Cù Dịch Minh nhìn như đề nghị, kỳ thực lại là thông báo cho anh, hộ khẩu Tô Noãn ở Cù gia, Cù Dịch Minh nếu đã không cho, anh cũng không còn cách nào khác.

Gừng càng già càng cay, lời nói này một chút cũng không sai mà!

“Chờ Lục gia hoàn toàn chấp nhận nàng dâu là nha đầu này, cậu cũng thật sự phát hiện nha đầu là người thích hợp với cậu nhất, đến lúc đó sẽ bàn bạc tới chuyện kết hôn, cậu nói an bài như vậy được không hả?”

Lục Cảnh Hoảng tuy rằng cảm thấy an bài thay đổi bất ngờ như vậy chỉ tổ kéo dài thêm phiền toái, nhưng cũng không tìm ra được lý do bác bỏ, Cù Dịch Minh nói những lời này đều là vì suy nghĩ cho Tô Noãn, anh có tư cách gì nói không được đây?

“Tuy rằng đối với cá nhân tôi mà nói, đó là một quyết định vô cùng hỏng bét, nhưng là, tôi không thể không thừa nhận, tham mưu trưởng ngài lo lắng quả thật chu đáo.”

Cù Dịch Minh đối với việc Lục Cảnh Hoảng mấy húng nói trắng ra như vậy, cười mà không nói, thờ dài cười nói: “Cậu có thể hiểu là tốt rồi, cậu đã đồng ý rồi đấy, tôi đây cũng không còn gì muốn nói nữa, cúp máy đây, à đúng rồi, kêu nha đầu sớm một chút về nhà nghỉ ngơi, nó trong khoảng thời gian này áp lực khá lớn.”

Lục Cảnh Hoằng thiếu chút nữa buộc miệng nói ra một câu: nói đến áp lực, hiện tại có ai có áp lực lớn hơn tôi đây?

Lục Cảnh Hoằng liếc mắt nhìn cảnh vệ viên vẫn nhìn chăm chăm về bên này, âm thầm đè nén tố cáo bất mãn của mình, lễ phép chào tạm biệt lần cuối cùng với Cù Dịch Minh: “Được, tôi sẽ chuyển lời của ngài tới cô ấy, hẹn gặp lại.”

“Đúng rồi, xem trí nhớ tôi kìa, chuyện quan trọng như vậy xem quên mất, tôi nghe nói Lục gia của cậu xảy ra chuyện hộ khẩu bị trộm có phải không hả?”

Lục Cảnh Hoằng đầu lông mày vừa động, nhớ tới trước đây không lâu cháu mình trộm hộ khẩu đi kết hôn, chuyện này vây lấy Lục lão gia tử, tự nhiên cũng sẽ ở trong bộ đội truyền ra, Cù Dịch Minh biết cũng không phải là chuyện khó gì.

Chỉ là bây giờ Cù Dịch Minh lấy chuyện đó ra nhắc lại, trời sinh tính cảnh giác Lục Cảnh Hoằng theo bản năng cảm thấy Cù Dịch Minh bây giờ lôi chuyện đó ra nói, tuyệt đối không có ý muốn cùng anh nói chuyện phím đơn giản như vậy.

“Cậu yên tâm đi, Cù gia canh giữ nghiêm ngặt, tuyệt đối sẽ không xảy ra hiện tượng đồ đạc bị trộm, hộ khẩu nha đầu chuyển qua sau vài ngày nữa xong rồi, tôi sẽ đem hộ khẩu cất giữ kỹ, bảo đảm không để cho người khác tùy tiện tìm được.”

Lời này nghe như thế nào giống như, cậu đừng có học giống như cháu của cậu vậy, đến Cù gia tôi trộm hộ khẩu, tiểu tử, cậu vẫn là nên cùng nha đầu đường đường chính chính kết giao đi, mấy suy nghĩ méo mó trong ruột vẫn là nên ít động thì hơn!

“Vì để phòng ngừa vạn nhất, tôi cũng đã nói chuyện với bằng hữu ở

cục dân chính, trừ phi là hai bên đều hoàn toàn đồng ý kết hôn, nếu không giấy hôn thú kia là không thể đóng dấu.”

Nói cách khác, Lục Cảnh Hoằng cậu muốn chơi trò bức hôn cũng vô dụng, chỉ cần Tô Noãn có một chút điểm không muốn, tôi sẽ không gật đầu, tôi sẽ để tên của hai người luôn xuất hiện trên sổ đen của cục dân chính.”

Tô Noãn phát hiện sắc mặt của Lục Cảnh Hoằng càng ngày càng trắng bệch, động mạch chủ trên cổ thỉnh thoảng nháy lên, không khỏi càng thêm kỳ quái Cù Dịch Minh nói cái gì, lại đem Lục Cảnh Hoằng vẫn luôn hờ hững tự chủ bức thành cái dạng này.

Vừa định tiếp cận gần hơn để nghe lén, Lục Cảnh Hoằng liền cúp điện thoại, trên mặt nổi lên một hồi băng tuyết, đưa tay nhét vào trong tay cô, đối mặt thắc mắc của cô, anh chỉ có giản lược một câu:

“Tham mưu trưởng đang truyền dạy anh làm sao để phá huỷ tuyến phòng ngự quyền giám hộ nhà gái, anh định đem học vấn bác đại tinh thâm này dạy hết cho con trai anh.”

“Con trai anh? Con trai anh ở đâu ra?”

“Chẳng lẽ em không định sinh con cho anh sao?”

Nhìn thần thái có tiếng cũng có miếng của Lục Cảnh Hoằng, Tô Noãn cũng là quần đỏ mặt, mím môi một cái, muốn bỏ tay anh ra, thế nhưng anh lại nắm càng chặt hơn, vẫn không quên mang khoa học ra làm căn cứ:

“Em xem, em cũng đã hai mươi bốn tuổi, trước hai mươi bảy tuổi nên sinh con là được rồi, qua tuổi đó xem như là sản phụ lớn tuổi mang thai, sinh con nhất định có nhiều mạo hiểm, đối với em và đứa

bé cũng không phải là chuyện tốt, nhất là một người thân thể yếu ớt như em vậy, càng phải cẩn thận khi mang thai hơn, hơn nữa, anh cũng sắp ba mươi ba rồi, kéo dài thêm nữa, khó bảo đảm chất lượng tinh trùng sẽ không giảm xuống, cho nên anh cảm thấy, bây giờ sống chết kết hôn chính là thời cơ tốt nhất.”

Tô Noãn không thể nào bình tĩnh được nữa, mặt đỏ lan tràn tới bên tai, đột nhiên ngẩng đầu trừng mắt nhìn về mặt không thèm để ý của Lục Cảnh Hoằng, tức giận giống như con chuột hoa bị ghen khuất.

“Em mới có hai mươi bốn, khoảng cách tới hai mươi bảy còn xa lắm!”

“Vậy tốt rồi, chúng ta lại có thêm ba năm để chuẩn bị thật tốt.”

“Lục Cảnh Hoằng anh vô sỉ!”

Lục Cảnh Hoằng nắm chặt bàn tay lên án của Tô Noãn, cúi đầu nhìn hai má đỏ rực của Tô Noãn, nhất thời tâm ngứa ngáy khó nhịn, mới vừa cúi đầu xuống, một bàn tay liền khoát lên trên vai anh, anh nghe được một đạo âm thanh mất hứng:

“Lục phó bộ, xin mời anh chú ý lời nói và hành động của mình.”

Từ trong trí nhớ của mình kéo về lại thần trí, Tô Noãn cuộn tròn ở một góc sofa, nhớ lại sắc mặt đen ngòm lúc ấy của Lục Cảnh Hoằng, không thể kìm nén ôm bụng cười rộ lên, quả thực là không thể coi thường sự tồn tại của Tiểu Chu.

Chương 82: Sống chung (hài hòa)

Edit: Hiếu Đồng

Từ trong trí nhớ của mình kéo về lại thần trí, Tô Noãn cuộn tròn ở một góc sofa, nhớ lại sắc mặt đen ngòm lúc ấy của Lục Cảnh Hoảng, không thể kìm nén ôm bụng cười rộ lên, quả thực là không thể coi thường sự tồn tại của Tiểu Chu.

Cửa phòng bị gõ vang, Tô Noãn quay đầu lại liền nhìn thấy Tiểu Chu đẩy cửa vào, cảnh vệ viên này cực kì kiệm lời lại cẩn thận làm đúng cương vị cung kính đứng ngay cửa, hướng Tô Noãn đang thu lại tiếng cười gật đầu:

“Nhị tiểu thư, xe đi thị trấn F đã chuẩn bị xong.”

“Hôm nay là ngày mấy?”

Tô Noãn hỏi có chút không giải thích được, Tiểu Chu có nháy mắt kinh ngạc, nhưng vẫn là thật lòng trả lời: “Đêm 30 tết.”

Là đêm 30 tết, Tô Noãn nghe thấy anh ta nói, trên mặt bao phủ lên nhàn nhạt vui sướng, cô vẫn luôn không nhớ bất kỳ ngày lễ nào, đây không phải là lỗi của cô, cô quả thật chỉ muốn trải qua một cách tùy hứng, chung quy lại bị trói buộc trong tâm hồn.

Tô Noãn từ trên ghế sofa đứng xuống, hai bàn chân lạnh lẽo giẫm trên sàn nhà cứng ngắc, quàng thâm dưới mí mắt cô rất đậm, kỳ lạ chính là, không ảnh hưởng gì đến đôi mắt đẹp của cô, chỉ cảm thấy

giống như là kẻ mất hơi đậm, thời điểm cô cười lên, sâu xa mà chán chường. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Vậy tôi phải nhanh đi thay quần áo mới được.”

Cô lảo bảo đi về phía nhà tắm, khi đi đến bên cạnh Tiểu Chu thì bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nhìn anh ta:

“Tôi không biết phải biểu đạt tâm tình của tôi như thế nào, nhưng thật sự rất cảm ơn anh, Tiểu Chu.”

Ánh mắt Tô Noãn có một chút nghiêm túc, tràn ngập cảm kích, ngày này đối với cô mà nói quả thực rất quan trọng, nếu như không có Tiểu Chu nhắc nhở, cô sẽ quên mất, quên mất đi gặp mặt ba trong ngày này.

Tiểu Chu chỉ hơi hơi gật đầu, nhìn trên mặt Tô Noãn đầy vẻ vui mừng, vẻ mặt giống như đứa bé được cho kẹo:

“Tham mưu trưởng bảo ngày hôm nay đối với nhị tiểu thư rất quan trọng, cho nên dặn tôi ngàn vạn lần không được quên.”

Là Cù Dịch Minh phân phó Tiểu Chu chuẩn bị sao?

Tô Noãn giật mình sửng sốt trong một giây, lập tức liền khôi phục lại lời nói nhẹ nhàng bình tĩnh lúc trước, cô nâng tay vỗ vỗ bả vai Tiểu Chu, một bộ dạng ông cụ non trịnh trọng:

“Vậy thay tôi biểu đạt lòng biết ơn tới chú ấy, đã làm phiền anh rồi.”

“Thật ra nhị tiểu thư đối với tham mưu trưởng mà nói, cũng là một ngoại lệ,” Tiểu Chu quay đầu lại, trong nháy mắt nhìn chằm chằm cánh tay Tô Noãn khoát lên bả vai anh, một lần nữa nhìn về phía cô:

“Từ lúc đi theo tham mưu trưởng cho tới nay, tôi thấy nhị tiểu thư là người đầu tiên làm cho tham mưu trưởng lưu tâm như vậy.”

Tô Noãn hiểu được ý đồ khi Tiểu Chu nói cho cô biết những lời này, nhưng mà đối với cô mà nói, thủy chung tồn tại một điểm mâu thuẫn, cô không muốn bởi vì Cù Dịch Minh đối với mình rất tốt mà xem nhẹ cảm giác của người ba sinh ra mình.

“Tôi sẽ nhớ kỹ ân tình của chú ấy, vậy đi, bây giờ tôi đi thay quần áo trước đã.”

Tô Noãn thu tay về, thản nhiên cười, nói xong một chữ sau cùng, liền xoay người vào nhà tắm, Tiểu Chu nhìn bóng lưng Tô Noãn, không nói thêm gì, chỉ là sau đó yên lặng rút lui ra bên ngoài cửa.

Lục Cảnh Hoảng mặc kệ Tiểu Chu ngăn cản, mạnh mẽ xông vào phòng Tô Noãn thì nhìn thấy cô đang quấn một cái khăn tắm đi ra.

Tô Noãn nhìn thấy thân ảnh xông vào ở cửa thì động tác lau tóc ướm dừng lại, nhưng không có ra vẻ xấu hổ tức giận, mà là nói với Tiểu Chu vẫn luôn cúi đầu bảo lui xuống trước đi.

Tiểu Chu do dự liếc nhìn Lục Cảnh Hoảng, mới cung kính lui ra ngoài, lưu lại Lục Cảnh Hoảng đứng ở cửa phòng ngủ, cánh cửa phía sau lưng vang lên tiếng khép lại, giống như tiếng pháo mớ hồ bên ngoài phòng, mạnh mẽ vang xa, chỉ là đột nhiên yên lặng.

Ánh mắt Lục Cảnh Hoảng lướt qua ngọn đèn ảm đạm trong phòng ngủ, dừng lại trên người Tô Noãn, một đầu tóc ngắn của cô dính vào bên tai, một luồng một luồng, nhỏ giọt nước, dừng trên đầu vai trần mướt mà, mặt của cô hồng hồng, trấn định đi đến trước mặt anh.

“Em nhớ là hôm nay Lục gia tề tựu đông đủ ăn cơm tất niên mà.”

Ánh mắt Lục Cảnh Hoằng nhìn về phía cô đang đi tới, ở trên sàn nhà lưu lại từng dấu chân nhỏ ẩm ướt, sau đó nhìn chúng nó biến mất trên thảm sàn dày cộm.

“Em muốn đi thành phố F gặp ba em.”

Đã nói rõ với nhau hành trình sắp xếp ngày hôm nay, Tô Noãn lui ra phía sau một bước, ngẩng mặt nhìn Lục Cảnh Hoằng khoanh tay mà đứng, nâng tay sờ sờ cằm trên không có râu, yên lặng nở nụ cười:

“Vậy em muốn cùng anh đi ăn cơm tất niên, hay là muốn anh dẫn em cùng đi gặp ba ba em?”

Lục Cảnh Hoằng nhạt khéo câu khoé miệng một cái, tiến lên từng bước, đưa tay vòng chặc đầu vai Tô Noãn, ở khoé môi của cô nhẹ nhàng hôn xuống một cái, tự nhiên mà gắn bó, giống như tập mãi thành thói quen:

“Nếu có thể vẫn cứ ở lại trong phòng, anh nghĩ anh sẽ càng thêm vui vẻ.”

Đối mặt với Lục Cảnh Hoằng không xấu hổ nói ra lời nói đùa bốn như vậy, Tô Noãn lúng túng vuốt ve tóc ướt bên tai, nhẹ đẩy anh ra, bước về phía phòng thay đồ, da thịt trắng nõn lộ ra đỏ ửng đáng ngờ.

Tiếp theo anh nghe được trong phòng thay đồ truyền đến “Đông” một tiếng, rồi sau đó liền phát ra một nửa âm thanh “ai da” liền ngưng lại, Lục Cảnh Hoằng dờ đi tầm mắt, nhàn nhạt lặng lẽ cười rộ lên.

Anh không có đi vào xem đến tột cùng là chuyện gì, mà lập tức đi đến trước cửa sổ, nhìn làn mưa bụi lạnh lạnh tinh tế bay trong không trung, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, để cho tâm tình buồn bực bình

tĩnh trong chốc lát.

Một tuần sau là anh đã hết ngày nghỉ phép, vốn là không có quan tâm như vậy, thế nhưng hiện giờ bởi vì ngày đó sắp đến mà thấp thỏm không yên, cấp trên của anh nói, Ansel cậu hẳn là nên bắt lấy cái cơ hội có lợi cho cậu thăng chức này. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Đồng nghiệp của anh từng người một gọi điện thoại chúc mừng anh, Ansel, lần làm đặc sứ ra nước ngoài này không ai thích hợp hơn so với cậu, lần này từ nước Pháp trở về, địa vị của cậu ở bộ ngoại giao sẽ thăng lên một bước, đến lúc đó cũng đừng quên mở tiệc chiêu đãi mọi người a!

Qua Pháp làm đại sứ, đó chính là lý tưởng của anh, mà hiện tại anh còn cách lý tưởng chỉ một bước, đơn xin làm đại sứ nước Pháp đã gửi xuống rồi, thế nhưng anh vào lúc này lại bắt đầu dao động không chắc.

Mà lý do anh dao động, chỉ có hai chữ, tên của một người phụ nữ...

Nghe thấy tiếng răng rắc rất nhỏ, anh rất nhanh mở mắt ra, quay đầu liền nhìn thấy Tô Noãn dò đầu nằm ở sau cửa gỗ, cô đang dùng điện thoại sắm vai đám chó săn.

“Lục bộ trưởng thật là đẹp mắt!”

Cô gần như nín hót mở miệng khen ngợi, tán thưởng như vậy chưa bao giờ được nghe từ trong miệng Tô Noãn khi thanh tỉnh, Lục Cảnh Hoảng không khỏi cong lên khoé miệng, xoay người lại nhìn cô rất vui vẻ đi tới.

Trên người Tô Noãn mang theo một cỗ mùi thơm hoa dành dành

thơm ngát, mái tóc rối bù xù làm nổi bật lên khuôn mặt lán mịn, Lục Cảnh Hoằng cúi đầu nhìn cô trong lòng có quỹ ánh mắt loé lên, không có vạch trần, chỉ là yên lặng chờ bước tiếp theo của cô.

Tô Noãn nhìn Lục Cảnh Hoằng vô cùng bình tĩnh, nghĩ thầm việc cầu xin người khác thật không phải là ưu thế của cô, cô ngẫm nghĩ lời Lục Thiếu Phàm đã nói với cô, Lục Cảnh Hoằng thích ăn mềm không ăn cứng, muốn anh chụp ảnh tuyên truyền cũng không có khả năng.

Liếc mắt nhìn laptop được chính mình để trên bàn trà, Tô Noãn nín thở thò ra một hơi, cũng chẳng quan tâm tới thể diện, lon ton dán sát lại, hơn nữa đưa lên một cái khăn:

“Em thấy đầu vai y phục của anh bị mưa phùn làm ướt, lấy cái khăn cho anh, anh yên tâm, em tuyệt đối chưa dùng qua bao giờ, hoàn toàn mới xé nhãn.”

Cô chỉ một chiếc áo sơ mi kẻ sọc vuông màu trắng, phía dưới mặc một cái quần jean, như cũ vẫn không mang tất, Lục Cảnh Hoằng từ trên cao nhìn xuống cô, sau đó rất bình thản đón nhận cái khăn:

“Cám ơn.”

Thật ra Lục Cảnh Hoằng trong lòng nghĩ: bằng quan hệ của chúng ta, xem như em có dùng qua anh cũng sẽ không để ý.

Tô Noãn thấy bộ dạng thản nhiên của Lục Cảnh Hoằng, có chút nhụt chí, nhưng khi nhìn thấy người giúp việc đưa vào một đĩa sandwich thì lập tức tinh thần tỉnh táo, đã chạy tới mang đến trước mặt Lục Cảnh Hoằng:

“Đầu bếp Cù gia làm sandwich, tuyệt đối ăn ngon!”

Lục Cảnh Hoằng chấp tay sau lưng, nhìn thoáng qua, không có đi đón lấy, chỉ là híp mắt, quan sát nguyên nhân hôm nay khiến Tô Noãn lấy lòng như thế, Tô Noãn bị nhìn mặt có chút không nhịn được, ngượng ngùng cầm lên một miếng sandwich bỏ vào miệng:

“Thật ra thì... em gặp một vấn đề khó khăn mà đối với anh thì rất đơn giản.”

Anh nhìn cô, chờ cô tiếp tục nói, Tô Noãn đột nhiên có cảm giác “ăn mềm không ăn cứng” hình như cũng không khó áp dụng lắm, dứt khoát cũng không quanh co lòng vòng nữa, trực tiếp đi thẳng chủ đề:

“Em đáp ứng Mị Ảnh làm nhiếp ảnh gia chụp hình cho tuyên truyền lần này của chính phủ, em hy vọng anh có thể giúp đỡ em.”

Tô Noãn có chút áy náy cười cười, sau đó lời nói sắp xếp yêu cầu như thế nào nghe cũng giống như là đột ngột:

“Anh chỉ cần thay mấy bộ quần áo, sau đó đứng hoặc ngồi ở phía trước máy ảnh, sau đó em sẽ giúp anh chụp vài tấm, chính là thứ hai tuần sau.”

Lục Cảnh Hoằng nghe hiểu ý của cô, liền gật gật đầu, trên mặt không có biểu lộ cảm xúc gì.

“Anh đồng ý?”

Tô Noãn có chút không dám tin tưởng mình, dĩ nhiên cũng có thể hoa ngôn xảo ngữ* như vậy trước bộ ngoại giao tinh anh.

*Nói lời ngon ngọt.

“Thì ra Lục Thiếu Phàm nói đúng, anh cũng không phải là rất khó nói chuyện.”

Lục Cảnh Hoảng vừa nghe đến ba chữ Lục Thiếu Phàm, giữa chân mày vốn bằng phẳng nháy mắt cong lại, trong lòng đã nghĩ không biết mùi vị như thế nào, cũng không quản Tô Noãn hưng phấn kích động, phủ xuống đầu Tô Noãn một thau nước lạnh:

“Thật xin lỗi, thứ hai anh có việc khác rồi, không giúp em được.”

“Vậy là anh bận việc gì rồi hả?”

Lục Cảnh Hoảng lại gật đầu một cái, anh cao lớn có thể dễ dàng nhìn xuống thấy xao động lo lắng trong mắt cô, anh thanh thanh đậm đậm cười cười, lời lẽ giận hờn lẽ độ trả lời:

“Anh chỉ là muốn bày tỏ, anh hiểu ý của em rồi, không có ý gì khác.”

Nói xong cũng cầm lấy cái khăn kia lau đi nước đọng ở bờ vai, Tô Noãn nghe xong giải thích của anh, lãnh lãnh đậm đậm nói một tiếng “Em biết”. Thuận tay tóm lấy cái khăn mặt trong tay anh:

“Rất xin lỗi, trong phòng em chỉ có một cái khăn, em quên mất mình còn phải lau tóc!”

Quả nhiên, yêu ghét rõ ràng!

Lục Cảnh Hoảng nhìn chăm chăm lòng bàn tay trống trơn, dờ khóc dờ cười, Tô Noãn xoay người đi vài bước, lại lập tức quay trở lại, trên mặt nhếch lên nụ cười, giống một đoá mưa hoa trong suốt.

Để đạt được mục đích, không nói nguyên tắc. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Lục Cảnh Hoằng đứng giống như một gốc cây, anh nhìn cô một cái, sau đó đem tầm mắt nhìn về phía xa xa, chỉ là dư quang khoé mắt vẫn luôn chú ý tới vẻ mặt biến hoá của Tô Noãn:

“Em là con gái ở một mình trong căn biệt thự rộng lớn này, tuy rằng cũng có người giúp việc, nhưng một cảnh vệ viên khác giới cứ đi theo bên người, tình ngay lý gian, vẫn còn có chút hiềm nghi cần phải tránh.”

Tô Noãn nhú mày, tiêu hoá lý do Lục Cảnh Hoằng uyển chuyển thoái thác lần này, trong khoảnh khắc hiểu được, khuôn mặt bị điều kiện trong lời nói của anh làm cho hồng hồng, chiếc khăn trong tay sớm bị ném ra ngoài.

Lục Cảnh Hoằng trên đầu phủ lên một cái khăn, còn mang theo mùi hoa dành dành, anh không có buồn bực, chỉ là chậm rãi bắt lại, giữ trấn tĩnh rồi rãnh nhìn Tô Noãn cắn răng trừng mắt:

“Sao hả, không muốn? Vậy thì không bàn nữa, xem quên nói cho em biết, anh phiền chán nhất là chụp ảnh.”

Mắt thấy Lục Cảnh Hoằng đem khăn mặt để ở một bên, hai tay bỏ vào trong túi quần định rời đi, Tô Noãn vội vàng bám trụ cánh tay anh, cắn răng nghiêng lợi, không nóng không lạnh trả lời:

“Em... nguyện ý.”

“Nguyện ý cái gì?”

“Dọn đến chỗ của anh đi...”

Chương 83: Loving Kiss

Edit: Hiếu Đồng

Tô Noãn không bao giờ nghĩ tới, có một ngày, cô sẽ nhận được điện thoại của Niếp Hiếu Dĩnh, khi cô vừa mới mang tất vào, xách lên túi hành lý tạm thời thu thập xong, định cùng Lục Cảnh Hoảng đi đến chỗ của anh rồi sắp xếp lại hành lý.

Đối mặt Niếp Hiếu Dĩnh cô cũng không có quá nhiều cảm tưởng, giống như nhìn một vị phu nhân hoàn toàn xa lạ, giống như giờ phút này, cô đi vào văn phòng làm việc của tòa nhà Mị Ảnh, đứng ở trước bàn làm việc, nhìn chiếc ghế da kia chậm rãi xoay lại.

Niếp Hiếu Dĩnh một đầu tóc đen dài sạch sẽ được búi ở sau ót, mặc bộ đồ công sở Chanel, sắc mặt của bà nhìn qua không tốt cho lắm, hai má tái nhợt gầy yếu, càng làm nổi bật lên cánh môi đỏ tươi như máu, nhưng mà dù có tiêu tụy thế nào cũng không thể che dấu được bà là nữ cường nhân tinh anh cứng cỏi.

Không có ai biết Niếp Hiếu Dĩnh đến thành phố A khi nào, căn cứ theo tin tức của Tô Noãn, bà giờ phút này hẳn là nên bồi ở bên cạnh Cù Ý Ninh, theo bên cạnh đứa con gái yếu đuối kia một tắc cũng không rời, chứ không phải là xuất hiện ở trước mặt cô.

Tô Noãn tới đây cũng không có tốn nhiều tâm trí để ý đến cách ăn mặc, vẫn là đi tắm sau đó mặc áo sơ mi kẻ ô vuông và mang giày cứng, một đầu tóc ngắn lấm liếm liệt ở dưới ánh đèn màu bạc, chớp sáng lấp lánh.

Ước chừng sẽ không ai ngờ tới, con gái riêng của Niếp Hiểu Dĩnh thế nhưng lại giống bà như vậy, cũng không có ai nói toạc ra, cô thừa kế khí chất thanh linh sắc bén của Niếp Hiểu Dĩnh.

Giống nhau như vậy đối với hai mẹ con này mà nói, cũng không phải là một chuyện đáng để vui mừng, Tô Noãn có thể không nhìn, Niếp Hiểu Dĩnh thế nhưng không cách nào quên được vết bản đã phá hủy một đời hoàn mỹ của bà.

Phảng phất từ trong suy nghĩ của mình lấy lại tinh thần, Niếp Hiểu Dĩnh dựa vào trên ghế da, hai tay đang cầm một cây bút ký tên, hai chân dài nhỏ ưu nhã nhịp lên nhịp xuống. Giày cao gót khi hạ xuống không giẫm lên sàn nhà một cái nào.

“Nghe nói cô muốn vào Mị Ảnh làm việc?”

Niếp Hiểu Dĩnh khẽ nâng cằm, nheo lại đôi mắt phượng đánh giá Tô Noãn đứng ở trước bàn, câu khoé miệng, trên mặt lạnh nhạt hiện lên một nụ cười trong sạch, nhưng đáy mắt không cách nào che dấu một màn lạnh lùng kia.

Tô Noãn đối diện ánh mắt lộ ra khinh miệt của Niếp Hiểu Dĩnh, hơi hơi cười, có chút trống rỗng cười:

“Mị Ảnh xưa nay thích thu nhiều nhân tài, tôi là có thực lực, vào Mị Ảnh chẳng lẽ có cái gì không đúng sao?”

“Thật sao?”

Niếp Hiểu Dĩnh không mảy không nhạt hỏi lại, không cho là đúng đem một phần văn kiện đẩy tới trước bàn, mới một lần nữa ngẩng đầu, nhìn bộ dạng thờ ơ kia của Tô Noãn:

“Dịch Minh nói, hy vọng tôi có thể ở Mị Ảnh an bài cho cô một chức vị, cho cô một cơ hội để bộc lộ tài năng của mình, vậy cô cảm thấy chính mình đi đâu để tìm được bộ phận thích hợp hơn?”

Tô Noãn nghe được ba chữ Cù Dịch Minh, dưới ánh mắt vụt sáng, nhưng là đối mặt với biểu cảm lạnh lùng trào phúng tựa tiểu phi tiểu của Niếp Hiểu Dĩnh, chỉ là lẳng lặng, thành thực trả lời:

“Thay tôi thể hiện lòng biết ơn với chú ấy, nhưng tôi hy vọng là dựa vào năng lực của mình để trở thành một thành viên của Mị Ảnh, tuy rằng tôi không có hoàn toàn nắm chắc phần thắng, nhưng là không nhất định sẽ thua.”

“Nếu đây là mục đích bà gọi điện thoại kêu tôi tới, tôi đây liền cáo từ trước, hẹn gặp lại.”

Tô Noãn xoay người muốn đi, nếu không phải Niếp Hiểu Dĩnh lấy thân phận tổng tài Mị Ảnh gọi điện thoại cho cô, cô căn bản sẽ không xuất hiện ở chỗ này, giữa cô và bà nếu nhất định có quan hệ, thì phải là quan hệ cấp trên cùng cấp dưới.

“Không phải cô vẫn luôn muốn được đến Mị Ảnh sao? Như thế nào bây giờ lại muốn buông tay cơ hội này, một khi cô bước ra khỏi nơi này, sau này đừng nói là tôi không cho cô cơ hội thứ hai.”

Thanh âm của Niếp Hiểu Dĩnh vang lên ở sau lưng, Tô Noãn tay cầm cánh cửa dừng lại một chút, không có lập tức mở cửa rời đi, mà là quay người lại nhìn về phía Niếp Hiểu Dĩnh đã từ trên ghế da đứng dậy.

Niếp Hiểu Dĩnh như là không nhìn thấy ánh mắt nhìn chăm chú của Tô Noãn, lập tức thông thả chậm rãi đi đến trước cửa sổ, hai tanh khoanh lại để lại cho Tô Noãn một bóng lưng yếu điệu, nhìn cảnh sắc

náo nhiệt của quăng trường dưới lầu phía xa xa. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Nếu muốn cùng Ninh Nhi tranh Mị Ảnh, vậy thì ít ra phải đứng cùng điểm xuất phát với Ninh Nhi, để cho tương lai có thua tâm phục khẩu phục, cũng không phải oán hận chính mình không có một người nào, không có một nền tảng tốt nào.”

Tô Noãn đứng ở cạnh cửa, đối với lời nói châm chọc của Niếp Hiểu Dĩnh, cũng không có bao nhiêu tức giận, ở một mức độ nhất định, Niếp Hiểu Dĩnh nói không sai, cho dù cô có thể từ từ tiến đến, Tô Chấn Khôn cũng không đợi được.

“Danh thiếp đã in tốt cho cô, đây là thầy Tần Thiên tự tay thiết kế, hy vọng cô sẽ thích.”

Niếp Hiểu Dĩnh vẫn không quay đầu lại, chỉ là nhìn ngoài cửa sổ bình thản nói, giống như là đang làm việc, Tô Noãn cũng không có để ý đến nhiều, chỉ là men theo chỉ thị của Niếp Hiểu Dĩnh, trở lại trước bàn làm việc.

Cô nhìn thấy danh thiếp vừa rồi nhìn thoáng qua khắc sâu trong trí nhớ, ngôi sao sáng trong giới thiết kế nổi tiếng Tần Thiên vì một kẻ vô danh tiểu tốt như cô mà hao tổn tâm trí thiết kế danh thiếp, có chút cảm giác phí của trời.

Tô Noãn có chút tự giễu nghĩ, ánh mắt dừng ở trên tấm danh thiếp, phía trên in vài hình bướm bướm bay lượn màu xanh lá cây, đã tràn ngập cảm giác thần bí cùng nghệ thuật.

Cô nhìn thấy hàng chữ cuối cùng – Tổng giám bộ phận thiết kế Hoa Đông Mị Ảnh Cù Ý Noãn.

Không phải Tô Noãn, mà là Cù Ý Noãn, một cái tên đối với cô mà nói hoàn toàn xa lạ, mang tên họ người khác.

Tô Noãn đem tờ giấy nho nhỏ này đặt trong lòng bàn tay, lại giống như cầm lên một cái trọng trách nặng nề, vị trí tổng giám bộ phận kỹ thuật Hoa Đông bao nhiêu người cuối cùng cả đời cũng ngồi không lên, mà cô dễ dàng có được trong tay.

Đây chính là dựa vào quan hệ theo như người ta thường nói, làm việc ám muội sao?

“Văn phòng tổng công ty ở kinh thành đã chuẩn bị tốt cho cô, xe của cô cũng đậu ở bãi đỗ xe tổng công ty, chìa khoá cửa phòng làm việc, chìa khoá xe và thẻ chính thức đều nằm trong cái hộp bên cạnh bàn, cô có thể đi lấy.”

Tô Noãn quả thật nhìn thấy một cái hộp khéo léo tinh xảo ở bên cạnh bàn, chuyện này giống như là một giấc mộng tốt đẹp, ở trước mặt cô chậm rãi nở rộ, nhưng mà lại không có chút cảm giác vui sướng:

“Nếu có thể, tôi hy vọng có thể được làm từ dưới lên.”

Niếp Hiểu Dĩnh rút cuộc quay đầu lại, ngưng mắt nhìn vẻ mặt không tự ti không kiêu ngạo của Tô Noãn, khoé miệng khẽ cong lên cười:

“Đối với một người thừa kế công ty mà nói, đây chính là từ dưới thấp rồi.”

“Bà xác định tôi có thể đảm nhiệm?”

“Tôi không thể xác định, nhưng nếu Dịch Minh đảm bảo cho cô, tôi có lập trường gì đi nghi ngờ cô đây?”

Tô Noãn cảm thấy mình không cần phải tốn nhiều lời hỏi thêm làm gì nữa, cô không hề cự tuyệt, giống như mình đã nghĩ thông suốt, cầm cái hộp kia, liền đi ra cửa:

“Tôi biết rồi.”

“Mùng tám tháng giêng, tôi hy vọng đầu năm về dự hội nghị bàn bạc về việc chụp hình tuyên truyền thành phố có thể gặp lại cô, Mị Ảnh sẽ không tiếp nhận một nhân viên đi làm không đúng hạn.”

“Cám ơn bà nhắc nhở, cáo từ.”

Sau khi Tô Noãn rời đi không lâu, Niếp Hiểu Dĩnh vẫn đứng thật lâu trước cửa sổ, giống như là ổn định lại tâm tình của mình, khi thư ký đưa lên một ly cà phê sữa, bà mới sâu kín kéo lại suy nghĩ rối loạn của mình. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Bà kéo lên cửa chớp màu ngân hôi, tránh nhân viên làm việc bên ngoài tò mò dòm ngó tình cảnh trong phòng làm việc, đi đến trước chiếc ghế sofa bằng da thật ngồi xuống, tiện tay nhấn điều khiển từ xa ở một bên, trên màn hình lớn cơ hồ chiếm cứ một mặt vách tường trong phòng làm việc, liền xuất hiện hình ảnh high definition, chính là Cù Dịch Minh đang ở kinh thành xa xôi.

Cù Dịch Minh đang bận công việc, lộ vẻ chịu đựng không ngờ tới Niếp Hiểu Dĩnh sẽ gọi điện thoại cho ông, kinh ngạc nhú nhú mày, hình như cũng nhận ra sắc mặt tái nhợt của Niếp Hiểu Dĩnh, không khỏi ân cần hỏi:

“Tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt sao, sắc mặt sao lại kém như vậy? Không phải đã nói với em, Ninh Nhi có sẵn sóc đặc biệt quan tâm rồi, em đừng nên suốt đêm ở bệnh viện bồi Ninh Nhi chứ?”

Niep Hiếu Dĩnh bưng ly cà phê sữa lên uống một ngụm, cảm thấy hương vị không đúng nhứ mà lại để qua một bên, mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn Cù Dịch Minh trên màn ảnh, trên mặt trơn bóng không thấy dấu vết năm tháng thanh nhã cười:

“Hắc, không phải là anh muốn cho Tô Noãn làm việc ở Mị Ảnh sao? Em liền cả đêm giúp nó an bài một chức vị.”

Niep Hiếu Dĩnh rất nhẹ nhàng tự tại một phen, lại làm cho lo lắng trên mặt Cù Dịch Minh lập tức chuyển sang nặng nề, ông nhìn Niep Hiếu Dĩnh khoé miệng cười yếu ớt, ánh mắt bộc phát thâm trầm, trầm mặc trong chốc lát, mới mở miệng:

“Em an bài cho con bé chức vị gì?”

“Tổng giám bộ phận nghệ thuật Hoa Đông, anh đã nói cho nó một cơ hội để rèn luyện, dù sao tổng giám trước đó không có thể hiện được năng lực công tác, để cho Tô Noãn thay cậu ta đảm đương, cứ coi như là làm mới Mị Ảnh.”

Có một số việc nói ra nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng tình hình bên trong lại rắc rối mà nghiêm trọng, Cù Dịch Minh nghe Niep Hiếu Dĩnh tươi cười giải thích, sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi, chỉ nhìn chằm chằm lúm đồng tiền tao nhã cao quý của Niep Hiếu Dĩnh, hồi lâu không mở miệng được.

“Hiếu Dĩnh, anh chỉ là muốn em cho đứa bé kia một cơ hội, chứ anh không hy vọng em vẫn luôn sống trong cừu hận.”

Cù Dịch Minh nói đến trọng điểm rồi khẽ thờ dài, làm cho nụ cười trên mặt Niep Hiếu Dĩnh trong nháy mắt đông cứng lại, nhưng ngay lập tức bà liền khôi phục vẻ mặt nghi hoặc mỉm cười, nhứ lại chân mày trên khoé mắt hiện ra nghi hoặc:

“Em không biết anh đang nói cái gì, Mị Ảnh cần năng lực của người mới gia nhập, vừa vặn em cũng cần loại bỏ người cũ, lấy mới thay cũ, chỉ đơn giản như vậy.”

“Sao không chọn từ trong đám người tinh anh của Mị Ảnh ra một người có thể đảm nhận làm tổng giám, mà lại trực tiếp kêu đứa bé không biết gì nhảy vào vị trí mọi người nhìn chăm chăm, em ở trong cái vòng lẩn quẩn này nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không biết làm như vậy sẽ khiến cho con bé gây thêm nhiều thù hằn hay sao?”

“Có thể vào được Mị Ảnh làm nhiếp ảnh gia đều là người xuất sắc, nếu như ngay cả người có quan hệ này một cửa ải cơ bản nhất mà nó cũng không vượt qua được, Dịch Minh anh cảm thấy, nó còn có tư cách ở lại cái nơi có sức cạnh tranh kịch liệt này sao?”

Niếp Hiểu Dĩnh hồn nhiên không thừa nhận mình làm sai hay không, bà dời tầm mắt đi chỗ khác không nhìn tới thần thái thất vọng của Cù Dịch Minh, đứng lên:

“Em mệt rồi, không muốn nói nhiều về vấn đề này nữa, nếu anh cảm thấy được nó không thể đảm nhiệm, ngày mừng 8 tháng giêng này có thể kêu nó chủ động từ bỏ chức vị này, em có thể chọn người khác thăng chức.”

Nói xong, Niếp Hiểu Dĩnh nhấn tắt video điện thoại, không đợi Cù Dịch Minh cho ra câu trả lời, ngồi trở lại trên ghế da phía sau bàn làm việc, nhắm mắt lại, mệt mỏi xoa huyệt thái dương của mình.

— — — — —

Từ khi cô cầm lấy tấm danh thiếp mà Niếp Hiểu Dĩnh chuẩn bị cho cô thì cô đã hiểu rõ được ý đồ của Niếp Hiểu Dĩnh, cho dù chưa bao

giờ bước vào thương trường, nhưng cũng rõ ràng một đạo lý: đứng càng cao, té càng đau.

Nhất là đối với một lính nhảy dù như cô, Niếp Hiểu Dĩnh đặc biệt an bài ở một vị trí trên cao có quyền quyết định, cũng không phải xem trọng năng lực của cô, mà là muốn ở thời điểm cô gặp thất bại lần đầu tiên, sẽ đem cô đuổi ra khỏi Mị Ảnh.

Trong đám tinh anh ở Mị Ảnh, không có ai sẽ đi phục một kẻ bởi vì nhờ quan hệ mà ngồi trên địa vị cao, một khi phạm phải sai lầm gì, người đầu tiên đá cô ra khỏi Mị Ảnh không phải là Niếp Hiểu Dĩnh, mà là nòng cốt trong đám tinh anh này.

Niếp Hiểu Dĩnh cho cô một cơ hội nhanh chóng thực hiện phát huy lý tưởng của mình, nhưng đồng thời cũng cho cô một quả bom hẹn giờ lúc nào cũng có thể nổ tung, chỉ cần cô đi nhầm một bước, sẽ là thua cả ván bài. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Tô Noãn cười một chút, đi ra thang máy, Niếp Hiểu Dĩnh như vậy mới là cô quen thuộc, đối với người khác vô cùng dịu dàng, đối với kẻ thù không chừa đường lui, cũng chỉ có Niếp Hiểu Dĩnh như vậy, mới có thể làm cho cô nhìn thấy thực tế tàn nhẫn rõ ràng.

Khi Tô Noãn vừa đi vào đại sảnh, cho là sẽ nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng ngồi ở chỗ kia đợi trước tiên, kết quả lại chỉ nhìn thấy sofa trống rỗng, mát mát như vậy làm cho cô theo bản năng trái phải tìm kiếm.

Sức mạnh của thói quen thật là vĩ đại, anh nuông chiều cô, thậm chí yêu chiều cô, mỗi một khắc mỗi một ngày.

Cho dù anh cũng có tính kể trên người cô, thường làm cho cô hận

đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng những chuyện này đều là vật vãnh, nếu một ngày nào đó anh đột nhiên biến mất ở trong thế giới của cô, cô đương nhiên trước tiên là muốn đi tìm.

Cô đột nhiên cảm thấy Lục Cảnh Hoằng giống như là bác sĩ tâm lý, tinh tế nắm giữ lấy tâm tình của cô, chỉ là phần ỷ lại này càng ngày càng tăng.

Sau đó, trong khoảnh khắc thất vọng cúi đầu, dư quang khoé mắt của cô phát hiện ra anh đứng ở bên cạnh cây cột cách đó không xa mỉm cười, tư thế thẳng đứng của anh vô cùng thoải mái, cũng tựa hồ hứng thú nhìn thật lâu.

Trên mặt Tô Noãn có chút nóng lên, ngó chừng bộ dạng của cô nhất định đã thu hết vào đáy mắt anh, cho nên anh mới có thể đắc ý như vậy.

Cô ở trước mặt anh, vĩnh viễn như một con chuột hoa, anh cho phép cô làm ầm ĩ lung tung, cũng cho phép cô nhu thuận, anh dùng bao dung to lớn cùng ánh mắt ôn nhu chú ý đến cô.

Anh đứng thẳng người, chậm rãi đi về phía cô, mà cô thì tim lại đập loạn nhịp, cố gắng nghĩ ở trong đầu một câu chào mở đầu thoả đáng, cô muốn vì bộ dạng đung đưa trái phải vừa rồi của mình mà tìm ra một cái cớ tốt.

Lục Cảnh Hoằng mặc một thân âu phục màu đen, áo sơ mi màu trắng phối hợp cùng cà vạt đồng màu đen, cách ăn mặc rất cổ điển, trên người anh cũng vô cùng thanh lịch tao nhã, sắc mặt bình tĩnh, tiếp cận với tinh táo, đây là vẻ mặt anh thường dùng nhất.

Anh thu lại nụ cười, nhìn không chớp mắt một đường đi về phía cô, nhưng mà nghiêm túc như vậy lại càng làm cho mặt của cô nóng rực

giống như quả táo hồng bị thiêu đốt, có loại quần bách bị nhìn thấu.

Mọi người ở trong đại sảnh, chỉ cần đụng phải anh, bất luận như thế nào cũng đều lập tức dừng lại công việc trong tay, khom người vấn an hoặc là tránh ở một góc xì xào bàn tán.

Lục Cảnh Hoằng là đối tượng chụp ảnh tuyên truyền mà Mị Ảnh muốn hợp tác nhất, toàn bộ người trong chi nhánh Mị Ảnh chỉ sợ đã xem qua hình của vị danh nhân bộ ngoại giao này, cho dù không hiểu biết nhiều, cũng là biết sơ một hai điều, há có thể đi đắc tội anh?

Đối mặt với những người hành lễ với anh, khoé miệng Lục Cảnh Hoằng đều sẽ ở thời khắc thích hợp nhất nổi lên nụ cười thản nhiên, khẽ gật đầu, đáp lại một câu: “Hân hạnh.”

Câu trả lời của anh không được coi là tình cảm chân thành tha thiết, có lẽ chỉ là qua loa cho xong mà thôi, nhưng lại đủ để khiến cho người nghe trở nên kích động, sau đó cực kỳ hào hứng tránh ra, đi với đồng nghiệp của mình bà tám một số chuyện.

Lục Cảnh Hoằng đi đến trước mặt Tô Noãn, khi cô ngẩng đầu đang định hoá giải xấu hổ tự mình tạo nên thì thế nhưng anh lại tiến lên một bước, trước ánh mắt của những người ngoài sáng trong tối chú ý đến bọn họ mà hôn lên môi cô.

Chương 84: Yêu...

Edit: Hiếu Đồng

Tô Noãn bởi vì hôn môi bất thành linh mà kinh ngạc trừng lớn mắt, trên võng mạc của cô ảnh ngược lên khuôn mặt tuần tú phóng đại của Lục Cảnh Hoằng, xung quanh bên tai mình là những tiếng thốn thức hưng phấn cùng tiếng chụp hình răng rắc từ điện thoại.

Cô cứ như vậy ngây ngốc đứng yên tại chỗ, quên đáp lại hoặc là đẩy ra, chỉ là đứng, mặc cho hai tay của anh nâng chặt mặt cô, khẽ cúi người xuống, cánh môi mỏng tước phủ kín môi cô, hôn giống như mây bay nước chảy lưu loát sinh động.

Thế giới trước mắt cô trời đất bắt đầu quay cuồng, cô giống như là bị say mê nào đó cuốn lấy, chậm rãi nhắm mắt lại, hoàn toàn quên đi đang ở trước mặt bao nhiêu người, hay là đang ở phía trước truyền thông nhà xuất bản Mị Ảnh.

Khi bọn họ tuyên bố kết thúc hôn môi, Niếp Hiếu Dĩnh bỗng nhiên xuất hiện, một tiếng quát lớn lạnh lùng rơi xuống, cũng làm cho cả đại sảnh nháy mắt lạng ngắt như tờ, trên sàn nhà trơn bóng ở đại sảnh có hai đạo bóng dáng mới tách ra mà đứng.

“Thân là tổng giám bộ phận nghệ thuật Hoa Đông, lại ở chỗ này làm người khởi xướng sao?”

Niếp Hiếu Dĩnh sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, bà cứ như vậy đứng ở cửa thang máy, có vài người phụ trách từng bộ phận đi theo bên cạnh, còn có kị sĩ riêng của Ninh Nhi là Lý Tư Đặc, mà vừa rồi ở

trên lầu, Tô Noãn lại không chú ý tới sự tồn tại của anh ta. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Tinh thần Lý Tư Đặc nhìn qua cũng không được khá lắm, lãnh lãnh đăm đăm đảo qua Lục Cảnh Hoằng, cuối cùng ánh mắt định vị ở trên người Tô Noãn, đôi tay dù bận vẫn ung dung cắm vào trong túi quần, thản nhiên nhìn thoáng qua tình cảnh thực tế trên hành lang.

Lời nói này của Niếp Hiểu Dĩnh mang theo giọng điệu của cấp trên dạy bảo cấp dưới, nhìn như từng chữ từng chữ công bình chứ không có ý đồ riêng, mà mấy nhân viên may mắn nghe được những lời kia thì dùng đủ các loại ánh mắt nhìn Tô Noãn, khó có thể tin, khinh bỉ, không phục, tức giận.

Một người ngoài ngay cả làm công việc vặt vãnh cơ bản nhất cho Mị Ảnh cũng không có, lại bởi vì mối quan hệ bên trong mà trong nháy mắt biến thành tổng giám bộ phận nghệ thuật Mị Ảnh, vô luận là nhìn từ góc độ nào, đều không thể khiến cho người khác tỉnh phục.

Lục Cảnh Hoằng nghe thấy Niếp Hiểu Dĩnh chỉ trích, rốt cuộc cũng hiểu rõ mục đích Tô Noãn tới đây, cũng lập tức đoán được mục đích của Niếp Hiểu Dĩnh, nhú mày lại, ánh mắt lạnh lùng tối tăm chống lại Niếp Hiểu Dĩnh:

“Là do tôi không kìm lòng được, không trách Noãn Nhi.”

Niếp Hiểu Dĩnh không chút lưu tình cứ như vậy lên tiếng trách cứ, Lục Cảnh Hoằng cũng có chút lạnh mặt, không muốn cho bà giữ lại chút mặt mũi nào, gọn gàng dứt khoát một câu bác bỏ làm cho sắc mặt Niếp Hiểu Dĩnh lập tức tái xanh.

Anh vốn là cứ như thế mượn nền tảng của Mị Ảnh đem quan hệ của mình và Tô Noãn công bố trước công chúng, công bố rõ ràng, nếu

Niếp Hiểu Dĩnh cho anh cơ hội này, anh như thế nào có thể không lợi dụng cho tốt vào?

Toàn bộ những người nghe ở đây cũng bởi vì Lục Cảnh Hoằng sắc mặt lời nói quanh co thay đổi, những người tài năng làm việc ở Mị Ảnh đều là những tinh anh trong ngành, đều là những người có đẳng cấp thông minh nhất, nghe hiểu được ám chỉ trong lời nói của Lục Cảnh Hoằng.

Một câu không kìm lòng được nói cho mọi người biết Lục Cảnh Hoằng anh vô cùng yêu mến người con gái thứ Cù gia này, một tiếng Noãn Nhi lại càng nói lên mối quan hệ hai người không đơn giản, mặc kệ cho người ở đây lý giải thâm tách ra sao, kết quả đều chỉ có một:

Tô Noãn chính là phụ nữ mà Lục Cảnh Hoằng muốn, có ai gây cản trở Tô Noãn cũng chính là đối nghịch với anh ta, cũng là đối nghịch với Lục gia, bạn có thể khi anh ta ý thế hiếp người, nhưng anh ta sẽ làm cho bạn biết đến tốt cùng là có bao nhiêu lợi hại!

Điều kiện tiên quyết chính là, bạn có can đảm đi trêu chọc lông mao anh ta, thì cũng nhân tiện đi chuẩn bị hai bàn tay trắng đi là vừa.

Ánh sáng rực rỡ xuyên thấu qua cửa kính thủy tinh, lại thủy chung không làm ấm áp được bầu không khí hơi lạnh đang đang giăng co trong đại sảnh, Niếp Hiểu Dĩnh lạnh lùng nhìn Lục Cảnh Hoằng, thế nhưng hé miệng cười cười, lộ ra má lúm đồng tiền nhàn nhạt:

“Đây là chuyện trong nội bộ của Mị Ảnh, Lục phó bộ có phải hay không quản quá nhiều rồi, nếu như ngay cả một chút xíu dừng khí tiếp nhận phê bình cũng không có, nhân viên như vậy căn bản cũng không xứng ở lại Mị Ảnh.”

Niếp Hiểu Dĩnh lời nói giống như là đang ở nơi công cộng, bàn tay tát trên mặt Tô Noãn một cái vang dội, Lục Cảnh Hoằng đối với tàn nhẫn của Niếp Hiểu Dĩnh cũng có nghi hoặc, trẻ con là vô tội, nhưng mà Niếp Hiểu Dĩnh lại giống như lấy thương tổn của Tô Noãn làm niềm vui.

Lục Cảnh Hoằng vì ý nghĩ biến thái đột nhiên nảy ra trong đầu mình mà giạt mình, Tô Noãn nhưng chỉ là hơi nháy mắt, trên mặt cô trong nháy mắt thắm đầy bình tĩnh rõ ràng cùng cười nhạt:

“Rất xin lỗi, tôi e là cần phải nhắc nhở bà, mừng 8 tháng giêng mới là ngày tôi chính thức nhậm chức, trước đó... tôi cũng không được tính là nhân viên Mị Ảnh, nghe nói Mị Ảnh xưa nay tôn trọng tự do cùng tùy tính, mà lời nói của bà cũng làm cho tôi càng thêm có đầy đủ lý giải về hai định nghĩa này ở Mị Ảnh.”

Niếp Hiểu Dĩnh bởi vì Tô Noãn giấu cợt mà vẻ mặt âm tình bất định, nhưng cũng không tìm ra được từ ngữ thích hợp để phản bác, trong lúc nhất thời có loại cảm giác bê đá tự đập vào chân của mình khó chịu, chỉ là xiết chặt ví da trong tay.

Tô Noãn đạm bạc cười cười: “Người sáng lập Mị Ảnh chắc là cũng hy vọng ảnh chụp có thể nắm giữ linh hồn, mới có thể lựa chọn cái chữ Mị này, mà theo thời gian năm tháng trôi qua, nếu còn muốn giữ lại linh hồn tươi trẻ như trước kia, không chỉ cần có nhiều nhân tài tinh anh, mà quan trọng hơn là, học được thông điệp yêu như thế nào.”

Cả đại sảnh lần này thật sự yên tĩnh đến ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy, nếu không phải thang máy vang một tiếng, kinh sợ thần kinh người ta, sau đó không biết là người nào dẫn đầu vỗ tay một cái, ngay sau đó là dần dần có thêm nhiều tiếng vỗ tay. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Giờ khắc này, không còn có ai đi coi khinh vị tổng giám nghệ thuật mới nhảy dù vào này, bất luận là cô có biết chụp ảnh hay không, ít ra cô thể nhưng nói ra được chân lý ở Mị Ảnh cơ hồ bị thời gian vùi lấp.

Tô Noãn đối diện với mấy tiếng vỗ tay này vẫn không ngạo nghễ đắc ý, cô chỉ là quay đầu, nhìn Lục Cảnh Hoằng chăm chăm hơn nữa ánh mắt hơi kỳ quái, thẹn đỏ mặt cười đến kiều my:

“Tôi có thể hôn anh không? Tiên sinh?”

“Đương nhiên, nếu có thể, tôi hy vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại ở một khắc này.”

Lục Cảnh Hoằng nụ cười bỗng nhiên ngưng đọng lại, rất nhẹ, nhìn qua cũng vô cùng tự nhiên, anh nói xong, liền cúi đầu, tìm được hai cánh hoa thơm mát mềm mại kia, lướt qua rồi dừng lại khẽ hôn một cái.

Love, một nụ hôn rất đơn giản có thể hoàn toàn nói thay Mị Ảnh, không ai còn có thể cảm thấy hôn môi như vậy mang không khí có vẻ bại hoại, chỉ biết yên lặng đứng ở một bên hâm mộ phần tình yêu thánh khiết này.

Tô Noãn khuôn mặt lộ ra ngọt ngào hờn dỗi tươi cười giống như chìm trong hạnh phúc, nắm bắt toàn bộ ánh mắt của Lục Cảnh Hoằng, anh lẳng lặng nhìn, cũng thản nhiên cười, quả thực bị biểu cảm của cô thuyết phục.

Anh không khỏi lại nghiêng người hôn hôn gương mặt của cô, lấy tư thế khích lệ.

Tô Noãn chỉ là ngẩng nhìn khuôn mặt Lục Cảnh Hoằng, tim liền đập

nhánh nữa nhịp, trong cổ họng của cô làm bầm một chữ:

Yêu...

Cô dừng việc chụp ảnh mà hoàng tử đã từng nói với cô trước đây ứng phó Niếp Hiểu Dĩnh làm khó dễ, nhưng cũng vì vậy mà lay động tâm bình tĩnh như nước hồ thu của mình.

Thiếu Thần, anh nói yêu là không có nguyên nhân bất chấp hậu quả, là mùa xuân hoa nở ấm áp khắp cả nhân gian, như vậy, hiện tại tại nơi đây có phải hay không đã gặp được hiện tượng tự nhiên này, cũng khát vọng mong muốn phần sinh mạng này?

“Hoan nghênh gia nhập Mị Ảnh, tôi rất mong chờ cô có thể mang đến cho Mị Ảnh nhiều chuyện vui mừng khác.”

Tô Noãn nghe tiếng kéo lại suy nghĩ bay xa của mình, cô nhìn thấy một người đàn ông trung niên đứng ở bên cạnh mình, ông tỏ vẻ thân thiện vươn tay về phía cô, nếu cô nhớ không lầm, ông vừa rồi đứng ngay bên cạnh Niếp Hiểu Dĩnh.”

“Ngoài Niếp Hiểu Dĩnh vị này chính là cổ đông lớn nhất Mị Ảnh, cũng là tổng phụ trách khu Hoa Đông và Hoa Nam ở Mị Ảnh, lãnh đạo trực tiếp của em Lê Sùng Sâm.”

Tô Noãn nghe thấy Lục Cảnh Hoằng rỉ tai với mình, âm thanh của anh không lớn, lại đủ cho cô cùng người đàn ông kia nghe thấy, nhưng hình như đối phương cũng không thèm để ý đến Tô Noãn hiểu biết nông cạn, lại thật ra không để lại dấu vết liếc nhìn Lục Cảnh Hoằng kề sát vào lỗ tai.

Tô Noãn không có nhiều thời gian để hỏi xem tại sao Lục Cảnh Hoằng lại hiểu biết rõ về Mị Ảnh như vậy, cô khách khí bắt tay lại với

Lê Sùng Sâm, tự giới thiệu qua loa, vẫn dùng tên Tô Noãn.

Lê Sùng Sâm tầm mắt nhìn cô rất khách khí ôn hoà, trong ánh mắt mang theo một nét thoáng hiện cười:

“Xem ra lần này vốn có kế hoạch hợp tác với chính phủ chụp ảnh tuyên truyền thành phố không phải Tô tiểu thư không được rồi.”

Tô Noãn mơ hồ cười theo, sau đó nghe thấy thanh âm của Niếp Hiểu Dĩnh, không có bất kỳ cảm xúc cố chấp, chỉ là bình thản tuyên bố một quyết định:

“Chụp ảnh tuyên truyền sẽ trải qua nhiều đợt tuyển chọn phương án chụp ảnh cuối cùng mới xác định nhiếp ảnh gia, Mị Ảnh quan tâm tới cạnh tranh công bằng, mỗi nhân viên đều có cơ hội tham gia tranh cử, cũng không phải là trường hợp đặc biệt nào khác.”

Niếp Hiểu Dĩnh nói xong liền xoay người rời đi, giống như sớm một mảy với bầu không khí ở đây, mà bà quăng quả bom hạng nặng kia làm cho cả đại sảnh bùng nổ trong nháy mắt, nhưng cũng đủ để cho vài vị nòng cốt ở giai tầng lãnh đạo xiết chặt chân mày. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Vị chủ tịch Niếp Hiểu Dĩnh này đem kết quả phức tạp hoá trầm trọng lên, chỉ là bọn họ cần phải tiêu hao càng nhiều nhân lực, tiền tài, vật lực để đi hoàn thành công việc chụp ảnh tuyên truyền lần này, không có vị lãnh đạo nào thích hao tâm tổn sức vì việc không cần thiết như thế.

Mà toàn bộ những điều này lại dính dáng đến một người không liên quan, điều Lục Cảnh Hoằng quan tâm chỉ có ý tưởng của Tô Noãn, mà Tô Noãn cũng không vì quyết định nhất thời của Niếp Hiểu Dĩnh mà giật mình hay lo lắng, cô chỉ là kéo tay anh một cái ý bảo đi thôi.

“Lục Cảnh Hoằng, tôi vẫn luôn rất tò mò, anh làm những chuyện này liệu có cần thiết không?”

Trên đại sảnh bỗng nhiên vang lên âm thanh chất vấn lạnh lùng, Tô Noãn và Lục Cảnh Hoằng bước chân rời đi dừng lại một chút, nhất thời cùng quay đầu lại liền nhìn thấy Lý Tư Đặc đang đứng dựa vào cột đá, ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ.

Lý Tư Đặc ánh mắt rét lạnh, chậm rãi đi về phía Lục Cảnh Hoằng, một đôi giày da giẫm trên nền gạch, không phát ra tiếng, anh nheo mắt lại, tinh tế nhìn ngũ quan Lục Cảnh Hoằng tìm không thấy một chút tí vết nào:

“Cô ta có cái gì khác biệt, hơn nữa còn từng ly hôn, đáng cho anh tốn công phí sức như vậy sao?”

Lời nói của Lý Tư Đặc làm cho những người không biết quá khứ của Tô Noãn đều đặc biệt quay lại quan sát Tô Noãn, giống như không tin một cô gái còn trẻ như vậy đã từng ly dị, bắt đầu sôi nổi thì thầm thảo luận với nhau.

Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy Lý Tư Đặc khiêu khích cười, cũng theo đó lộ ra một nụ cười nhẹ, ánh mắt lại nghiêm túc khác thường:

“Tôi yêu cô ấy, điểm này cũng đủ để cô ấy trở nên khác biệt.”

Lý Tư Đặc khoé miệng cười có chút tiêu điều, anh nhìn Lục Cảnh Hoằng, tìm không thấy chút ý đối lập nào trong lời nói.

Ở trước mặt chân thật thuần túy nhất, bất kỳ chê bao châm chọc nào cũng đều có vẻ yếu ớt, một khi đã như vậy, còn có lời gì để nói nữa đây? Lục Cảnh Hoằng nói tất cả cũng sẽ là chân lý.

Không để ý tới toàn bộ đột nhiên ồ lên, Lục Cảnh Hoảng sắc mặt bình tĩnh kéo lấy Tô Noãn, xoay người liền đi, chỉ lưu lại âm thanh cảm thán ghen tị phần hận hâm mộ đối với Tô Noãn, một người đàn ông tốt như vậy, cứ như vậy bị cướp lần thứ hai rồi!

Cho đến khi bị lôi ra khỏi cao ốc Mị Ảnh, Tô Noãn còn ở trong trạng thái u mê, cô đột nhiên dừng bước lại, nhân tiện kéo lấy Lục Cảnh Hoảng, khi anh quay đầu lại, mang theo nghi ngờ hỏi:

“Lục Cảnh Hoảng, anh biết mình vừa rồi nói cái gì không?”

Chương 85: Nếp nhăn nơi khóe mắt của Lục bộ

Edit: Hiếu Đồng

Lục Cảnh Hoảng nhìn vẻ mặt hơi không dám tin của Tô Noãn, nụ cười vô biên vô hạn lan tràn, gật gật đầu:

“Nếu em muốn nghe, anh không để ý lặp lại một lần nữa.”

Tô Noãn khoé mắt liếc thấy những ánh mắt có chút hiếu kỳ trong cao ốc Mị Ảnh đang nhìn xuyên qua cửa kính thủy tinh rơi xuống đất, cô nhìn người đàn ông bất kể hậu quả tuyên bố tuyên ngôn tình yêu này, vẻ mặt có chút lo lắng:

“Anh khẳng định vừa rồi anh nói như vậy sẽ không khiến cho bọn xấu lợi dụng điều đó để gây bất lợi cho con đường làm quan của anh chứ? Em có nghe Cố Lăng Thành nói, chính trị không phải trò đùa, truyền ra một chút chuyện không tốt...”

Lục Cảnh Hoảng nâng tay vuốt vuốt tóc cô, phát hiện quan tâm trong mắt cô là vì chính mình, ý cười trên mặt càng sâu, tầm mắt đảo qua người đi đường nhốn nha nhốn nháo:

“Cố Lăng Thành là Cố Lăng Thành, anh là anh, anh ta có hoặc là không có năng lực làm gì cho em, anh cũng vậy nhưng cũng sẽ không buông xuống, anh sẽ không hỏi em có yêu anh hay không, anh chỉ biết để em biết, anh rất yêu em, tuyệt đối sẽ không ít hơn so với Thiếu Thần.”

Lục Cảnh Hoằng cánh tay dừng lại, theo cánh tay lảng mìn của cô từ từ trượt xuống lòng bàn tay cô, lời thề son sắt, hơn nữa dịu dàng, anh hài lòng khi nhìn thấy cô giật mình sững sờ, nhếch lên khoé miệng, lôi kéo cô đi vòng qua bên phía ghế lái phụ của xe.

“Huống chi, không phải em cũng nói thích anh sao? Nếu thích anh thì ở lại bên cạnh anh thôi, sau này vị trí của em chính là ở bên cạnh anh.”

Anh thân sĩ mở cửa xe, đem cô nhét vào trong, cô trong trạng thái mờ mịt ngẩng đầu nhìn về phía anh:

“Em nói em thích anh khi nào chứ?”

Tô Noãn mặt có chút nóng bỏng, cô biểu hiện rất rõ ràng sao? Suy nghĩ như thế, làm cho Tô Noãn không khỏi muốn đưa tay đi sờ gương mặt mình, cho dù Lục Cảnh Hoằng nói rất đúng sự thật, nhưng cô cũng không cách nào thích ứng được việc này bị nói trắng ra mà quẩn bách.

Lục Cảnh Hoằng giống như rất hài lòng cô đỏ mặt e thẹn, ha ha mà cười mấy tiếng, khi Tô Noãn trừng đôi mắt phượng lên thì cúi người quan tâm thắt dây an toàn cho cô, ngón tay thon dài giống như đang làm một chuyện hết sức bình thường. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Lần đầu tiên em uống say đã lớn tiếng thừa nhận, bây giờ còn muốn chống chế sao?”

“Lời nói uống say cũng có thể xem là thật sao?”

Tô Noãn cố gắng làm ra một phen nguy biện, đỏ mặt ánh mắt loé lên, Lục Cảnh Hoằng thắt xong dây an toàn, nhưng lại không lập tức rời

đi, chỉ là cúi người xuống, ngược mắt nghiêm túc nhìn bộ dáng trốn tránh của cô:

“Anh luôn tin chắc, rượu nói lời thật.”

“....”

Lục Cảnh Hoằng vỗ vỗ khuôn mặt cô, giống như là trêu đùa một đứa bé, hơi lạnh từ lòng bàn tay chạm đến da thịt nóng bỏng, Tô Noãn run rẩy một cái, phút chốc ngẩng đầu lên, lại chỉ thấy Lục Cảnh Hoằng rút người ra khỏi xe đóng cửa lại khoé miệng thoáng nở nụ cười.

Ánh mặt trời hắt nắng bên ngoài xe, cô ngồi ở chỗ kia, nhìn dáng người tao nhã đi vòng qua đầu xe của anh, hô hấp lấy nhàn nhạt hơi thở biến bên trong xe, không nhìn được cong lên khoé môi.

Sau đó lơ đãng quay đầu, liền nhìn thấy trên bảng quảng cáo vô cùng to lớn trên sân thượng toà cao ốc này, một người đàn ông một thân mặc âu phục quỳ gối xuống trước mặt cô dâu đang mặc áo cưới, giơ lên một chiếc nhẫn kim cương.

Ánh mắt dời xuống, liền nhìn thấy phía dưới góc phải bảng quảng cáo một hàng chữ duy mỹ: nắm tay cùng chết, cùng sống đến già.

Tô Noãn sửng sờ nhìn, cho đến khi bên cạnh vang lên tiếng đóng cửa, cô mới lấy lại tinh thần, nhìn bảng quảng cáo lãng mạn kia, ý cười nơi khoé miệng dần dần dâng đầy đáy mắt:

Thật là trùng hợp, tám chữ này cũng là một lời tâm tình cô thích nhất trên đời này.

— — — — —

Lục Cảnh Hoàng bị một cuộc điện thoại gọi đi, sau đó không thể không đưa Tô Noãn trở lại biệt thự Cù gia, nhưng anh vẫn dặn Tô Noãn chờ anh trở lại rồi cùng đi gặp Tô Chấn Khôn.

Tô Noãn đi vào cửa biệt thự, chưa kịp cởi giày, bên ngoài bỗng nhiên nổi lên một trận tuyết nhỏ, vào lúc chạng vạng đêm 30 này, những hạt tuyết nhỏ giống như bông liễu bay xuống trong ánh hoàng hôn, lông mao mềm mại như nhung, làm cho người ta yêu thích.

“Nhị tiểu thư, cô đã trở lại!” Người giúp việc tuổi hơi lớn cầm khăn khô chào đón, “Tại sao không che dù?”

Tô Noãn khéo léo từ chối cái khăn, mỉm cười lắc đầu, đổi giày đi vào trong:

“Không cần làm phiền, tôi không có bị ướt, có thể giúp tôi pha một ly cà phê không?”

“Được, Nhị tiểu thư.”

Người giúp việc đi ra, Tô Noãn tìm một chỗ ngồi xuống trong phòng khách, một lòng thả lỏng bản thân, giống như là linh hồn trôi lơ lửng ở bên ngoài đã tìm được chỗ nghỉ ngơi, cô nhìn ra bông tuyết bên ngoài, cảm thấy an tâm mà điềm tĩnh.

Nâng niu ly cà phê ấm áp trong tay, cô rút vào một góc nhỏ ít ai chú ý tới, cởi dép, hoàn toàn cuộn tròn trên sofa, liếc nhìn một màn tuyết rơi bên ngoài cửa sổ kia.

Ở thành phố F cũng có tuyết rơi chứ?

Trước mắt cô hiện lên khuôn mặt tái nhợt suy yếu của Tô Chấn

Khôn, còn có bên trong phòng bệnh lạnh lẽo mờ tối kia.

Di động buồn bực chấn động một tiếng, hẳn là một tin nhắn, Tô Noãn uống một ngụm cà phê tinh khiết thơm ngon mang theo vị đắng, lấy điện thoại ra xem liền nhìn thấy nội dung trên màn hình, nhìn chăm chăm thật lâu, bỗng nhiên mỉm cười.

Cô đi xuống ghế sofa, thay giày không bao lâu, cầm lấy cây dù dựa vào cạnh cửa, đi ra ngoài, làn gió rét lạnh phất qua hai má của cô, cô chỉ là một mình bước chậm, không mang theo mục đích gì.

Cô không biết đến tột cùng mình đã đi được bao lâu rồi, sắc trời đã âm ảm xuống, tuyết còn sột sột xoạt xoạt dưới đất, nhưng cũng không lớn, cuối cùng cô dừng bước lại, đứng ở trên cây cầu cao vào đêm ở thành phố A, che một cây dù.

Trong đầu óc cô còn lờn vờn nội dung tin nhắn, tin nhắn đó là từ ba cô gửi tới, chỉ có một câu:

“Ba rất khỏe, không cần đến gặp ba.”

Tô Noãn ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm ánh sao nhỏ bé phía xa xa chân trời, giống như ai đó ở trong bầu trời tối tăm trống rỗng kia, đánh rơi từng giọt nước mắt, cô cảm nhận được nước sông dưới lòng bàn chân bắt đầu khởi động, cuối cùng bình tĩnh lại. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Cô đã không còn muốn đi tìm hiểu xem tại sao Tô Chấn Khôn có điện thoại di động, chỉ muốn khôi phục bản thân, cô lập tức ấn bàn phím, liên tục gõ mấy chữ:

“Ba, con đã là tổng giám khu nghệ thuật Hoa Đông, cách kỳ vọng của ba tiến thêm được một bước, mặc dù với chỉ số thông minh của con,

con sẽ cố gắng. Ba, hôm nay là đêm 30 tết, con muốn cùng trải qua với ba.”

Cô ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn đầu ngón tay trên bàn phím, bắt đầu chuyển lạnh, cô đề lại nút xoá, nhìn những chữ kia từng bước từng bước nhanh chóng biến mất, sau đó cô lần nữa gõ chữ “Được.”, đề xuống phím gửi đi, tiện tay vứt bỏ điện thoại di động.

Thời điểm cô dần dần bắt đầu cảm thấy lạnh, cô nhìn thấy khói lửa nở rộ trong trời đêm, không gian yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, làm cho lỗ tai của cô phá ra một loại tiếng gầm rú bí ẩn.

Tô Noãn ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn, nhìn thấy một nhánh hoa nhiều màu sắc xinh đẹp phân tán ra, đặt mình trong bầu không khí vui mừng nghênh đón đầu năm, cô thể nhưng vẫn bình tĩnh, không cách nào đi say mê.

Trên vai đột nhiên có một chiếc áo khoác phủ lên, Tô Noãn ngẩng đầu, nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng, vẻ mặt vốn bình thản có chút trống rỗng hiện lên nụ cười trong sáng, uốn lên khoé miệng:

“Làm sao anh biết em ở đây? Em nghi ngờ là anh gắn máy theo dõi trên người em.”

Lục Cảnh Hoằng cũng bắt chước cô đứng ở lan can cầu, nhìn khói hoa trên bầu trời phía xa xa, trầm mặc một lát sau đó mới trả lời:

“Ba của em ông ấy tốt lắm.”

Tô Noãn ngẩng đầu lên, mái tóc hơi dài ở trong gió hơi nhộn nhạo:

“Ừ, em biết rồi.”

Thanh âm rất trong trẻo và tĩnh mịch, Lục Cảnh Hoằng quay đầu lại nhìn về phía Tô Noãn, cô chỉ buồn cười một chút, áo khoát bó sát người khép lại, nghiêng đầu xoa đi khó hiểu nơi đáy mắt, cho dù không muốn đi để ý, nhưng vẫn là không nhịn được khó chịu.

Cô không thể không thừa nhận một sự thật: không có cô ở bên cạnh Tô Chấn Khôn, ông sống rất tốt, mà sự tồn tại của cô, đối với Tô Chấn Khôn mà nói, đúng là một gánh nặng.

Khó trách ông ngay cả gặp cũng không nguyện gặp mặt cô một lần, cho dù sinh mệnh sắp kết thúc, cũng không muốn đi hưởng thụ sự chăm sóc của con gái một chút.

Trước mắt Tô Noãn đưa qua một cái điện thoại, đúng là cái cô ném ở trong biệt thự, thế nhưng lúc này lại nằm trong lòng bàn tay Lục Cảnh Hoằng, anh thấy cô không đưa tay đón lấy, liền chủ động nắm lấy tay cô, đặt điện thoại vào lòng bàn tay cô khép lại:

“Em có một người ba rất cơ trí.”

Tô Noãn không hiểu vì sao có phán định như vậy, anh không phải là người dễ dàng hiểu lầm chuyện gì, lại không tiếp xúc nhiều với Tô Chấn Khôn liền cho cô kết luận như vậy, Tô Noãn cúi đầu nhìn về phía màn hình bị Lục Cảnh Hoằng làm cho sáng lên.

Đó là một tin nhắn mà cô không biết tới, cũng đến từ dãy số xa lạ Tô Chấn Khôn gửi trước đó:

“Ở bệnh viện từng gặp qua người bạn tốt trước đây, kể đủ thứ khi còn trẻ, còn trẻ không biết tư vị lo lắng, chỉ mong công thành danh toại, lại nói mong được một nơi yên tĩnh, an ổn tinh thần. Bây giờ cố nhân đã qua đời, kẻ còn lại cũng chỉ chờ giải thoát.”

Tô Noãn tay cầm điện thoại hung hăng rất nhanh, tim cũng bị gắt gao nhéo lấy, cô giống như thông qua mấy chữ kia thấy được vẻ mặt thần nhiên đối mặt sinh tử của Tô Chấn Khôn, ông không e sợ cái chết, mà thân thể của cô lại hơi hơi run rẩy. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nhưng mà khi một đám khói lửa khác nổ rộ thì cô ngược mắt lên nhìn Lục Cảnh Hoằng, vừa lúc đắc ý cười cười:

“Anh mới biết ba ba của em cơ trí sao? Em còn tưởng đâu rằng anh lần đầu tiên nhìn thấy em liền biết được ba ba của em có bao nhiêu lợi hại rồi chứ!”

Nói xong, có chút buồn tẻ nở nụ cười, hai chân hướng bên cạnh bước đi, giẫm hụt một cái, cả người lão đảo ở bên cạnh cầu bị bậc thang làm cho ngã nhào một cái.

Lục Cảnh Hoằng nhíu mày lại, bước nhanh đến, không thể không đưa tay ra đỡ lấy cô, anh hẳn là theo thói quen nhìn thấy bậc thang, liền vì Tô Noãn chuẩn bị tốt một bàn tay, trở thành chỗ để cô dựa vào.

Tô Noãn có chút ngượng ngập, cô đẩy anh ra, mắt ân cần nhìn con người của anh, âm đạm cười:

“Cẩn thận đừng đem em làm hư.”

Lục Cảnh Hoằng đỡ cô đứng vững, mới hoàn toàn buông cô ra, không quên nhặt lên áo khoác rơi trên mặt đất, phỉ bụi dính đầy trên áo, không hề nhíu mày một lần nào:

“Nếu có thể làm hư cũng tốt, như vậy cũng sẽ không thể rời bỏ rồi.”

Âm thanh của anh đưa tình như nước chảy, chảy xuôi dưới ánh sao sáng rực trong bóng đêm, có thể giống như hoa nở rộ khắp nơi.

Tô Noãn giống như là bị bùa chú, lẳng lặng nhìn nụ cười ấm áp trên khuôn mặt vốn lạnh lùng của Lục Cảnh Hoằng, hai tay của cô không bị khống chế nâng lên, cô gỡ xuống gọng kính trên sống mũi của anh, anh chỉ là kinh ngạc một giây, nhưng không có ngăn cản động tác của cô, sau đó nghe thấy cô tán thưởng:

“Không thể tưởng tượng được Lục phó bộ không đeo mắt kính lại nhìn đẹp như vậy!”

“Chẳng lẽ đeo mắt kính thì khó coi sao?”

“Vậy cũng không phải, chỉ là không đeo nhìn càng đẹp mắt hơn...”

Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy vẻ buồn rầu trên mặt Tô Noãn tiêu tán đi sau đó ngượng ngùng, trong mắt lộ ra một chút ý cười, lại khi Tô Noãn buông xuống một câu thì lập tức vèo một cái biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi:

“Vẫn là nên đeo đi, có thể che một chút nếp nhăn nơi khoé mắt.”

Chương 86: Hoằng, em yêu anh

Edit: Hiếu Đồng

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Tô Noãn nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Lục Cảnh Hoằng bắn trên người mình, dưới nụ cười khô khan ngay khóe miệng, nhân tiện đeo lên kính mắt kia, không quên đi trấn an người đàn ông đen mặt này một chút:

“Thật ra thì nếp nhăn nơi khóe mắt của đàn ông không có liên quan gì đến năm tháng, anh không biết đó là do sự từng trải lắng đọng ở khóe mắt sao? Em cảm thấy thực sự có ý vị a, giống như một tờ giấy chứng nhận tư cách, làm cho người ta rất tín nhiệm!”

Chỉ là Lục Cảnh Hoằng nghe xong sắc mặt vẫn không chuyển biến tốt hơn, anh nhú chân mày, một bước tới gần Tô Noãn, đem bức Tô Noãn vào giữa anh và lan can cầu, cúi đầu nhìn bộ dáng vắn hết óc suy nghĩ để nói lảng sang chuyện khác của cô:

“Em quanh quẩn một vòng lớn, muốn nói tư cách và sự từng trải của anh có thể làm ba của em đúng không?”

Tô Noãn lập tức bị giật mình, trong lòng có chút căng thẳng hoảng sợ, chỉ là, chống lại vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Lục Cảnh Hoằng thì lại nhin không được nở nụ cười, một đôi mắt phượng ngây ngô híp lại thành một độ cong tuyệt mỹ.

Giống như cô và Lục Cảnh Hoằng đứng cùng một chỗ, bị giới truyền thông đánh giá thành vịt con xấu xí trèo cao hoàng tử, cô sẽ cảm thấy tức giận không phục, Lục Cảnh Hoằng tâm tình giờ phút này chỉ sợ cũng thuộc loại khó chịu, khó trách anh sẽ tức giận!

Tô Noãn cố nén kích động phá ra cười, vội vàng khoát tay giải thích, sợ Lục Cảnh Hoằng không tin, còn nín lấy cánh tay anh quờ quơ, giống như làm nũng nghi ngờ:

“Không phải như anh nghĩ đâu, em chỉ là muốn nói cho anh biết, người đàn ông lớn tuổi mới càng thêm thành thực có mị lực, sẽ hiểu được cách quan tâm người khác, giống như anh vậy nè, không biết có bao nhiêu phụ nữ muốn cướp làm chồng đâu!”

Lục Cảnh Hoằng nhìn vào hai mắt cô, gật gật đầu, không mảy may không nháy mắt một tiếng, nhưng không có lui ra, ngược lại ánh mắt càng thêm nồng cháy nhìn chăm chăm cô, khi cô không biết làm sao người trước mặt đã lên tiếng:

“Anh chưa bao giờ biết thì ra em lo lắng bị người khác đoạt đi như vậy, chỉ là, em yên tâm, nếu như anh lựa chọn em, thì cũng sẽ không cùng người phụ nữ khác có liên quan không rõ, đây là tôn trọng tối thiểu nhất đối với vợ.”

“Thật ra thì em...”

Lục Cảnh Hoằng trầm trọng hoá vắn vẹo lời nói của cô, Tô Noãn cảm thấy mình cần phải bổ sung nói rõ hơn, đem Lục Cảnh Hoằng hiểu về đúng quỹ đạo của nó, chỉ là cô vừa mới mở miệng, liền bị Lục Cảnh Hoằng cắt ngang:

“Tối nay bởi vì mới vừa rồi em vô duyên vô cớ mất tích, đã làm rối loạn lịch trình sắp xếp tối nay của anh, sau đó là, anh không thể nào

trở về nhà ăn cơm tất niên nữa, cho nên, anh khuyên em tốt nhất cho anh một cái công đạo hợp lý.”

Công đạo? Tô Noãn nhìn khuôn mặt tuấn tú chính trực quyết đoán kia của Lục Cảnh Hoảng, vẫn là suy nghĩ cẩn khoé môi, cô chưa bao giờ có kinh nghiệm ăn chơi suốt đêm 30 tết, bình thường lúc này cô sẽ dùng chân phủ lên đầu đi ngủ.

Cho dù sống đến hai mươi mấy tuổi, cô vẫn còn chưa có xem qua buổi biểu diễn văn nghệ chào đón mừng xuân... Buổi biểu diễn văn nghệ chào đón mừng xuân?! Đáy mắt Tô Noãn chợt loé lên tinh quang, khó xử giữa lông mày cũng biến mất không còn một mảnh.

“Nếu nói như vậy, vậy thì vào đó đi!”

Lục Cảnh Hoảng nhìn thấy trên mặt Tô Noãn bỗng nhiên hiện lên lúm đồng tiền, mang theo tò mò, theo cánh tay nâng lên của cô quay đầu lại nhìn sang, liền nhìn thấy toà kiến trúc cách đó không xa, ánh đèn nê ông mờ ảo đang toả sáng lấp lánh, anh không cần nhìn kỹ, cũng có thể đoán được đó là một cảnh tượng ồn ào náo nhiệt sôi động như thế nào.

Tô Noãn vẫn luôn chú ý đến vẻ mặt của Lục Cảnh Hoảng, thấy anh nhìn đến sân vận động to lớn kia sau đó cau lại chân mày, lập tức nhân cơ hội tiếp tục nói:

“Nếu không thích xem biểu diễn văn nghệ, vậy về nhà tắm một cái rồi đi ngủ đi.”

Tô Noãn chính là bắt được yếu điểm của Lục Cảnh Hoảng chính là không thích trường hợp nhiều loạn âm ỹ này, mới cố ý nói muốn đi xem văn nghệ, cô cho rằng Lục Cảnh Hoảng nghe được đề nghị của cô sẽ xoay người rời đi, cho nên tự mình đã chuẩn bị nhấc chân

bước đi. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Mới vừa nghiêng người, cánh tay liền bị một bàn tay lớn nắm lấy, Tô Noãn khó hiểu ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy khuôn mặt Lục Cảnh Hoảng hơi có vẻ cứng ngắc, anh nhìn chăm chăm sân khấu đèn đuốc sáng trưng kia, giống như tiến hành một hồi tranh đấu, mới nhìn về phía Tô Noãn:

“Vậy thì đi đi, dù sao cũng không có việc gì.”

Tô Noãn nhìn sắc mặt cố gắng giả bộ không sao cả của Lục Cảnh Hoảng, mím chặt môi lòng tràn đầy rối rắm, mặc cho Lục Cảnh Hoảng lôi kéo cô đi về phía sân vận động, cô nhìn chăm chăm bộ dạng thấy chết không sờn kia của Lục Cảnh Hoảng, nhin không được tức giận:

“Lục bộ trưởng, nguyên tắc của anh kiên trì của anh đi đâu rồi? Làm sao lại dễ dàng phản bội như vậy? Còn có, em cũng không phải rất thích xem buổi văn nghệ này. Em có thể thu hồi lại đề nghị vừa rồi của em được hay không hả?”

Một đường không nói gì, hoặc là nên nói hai người tay cầm tay theo đuổi tâm tư riêng của mình, mỗi một bước đi cũng đều là tâm không cam lòng không nguyện, nhưng cũng mạo xưng là trang hảo hán, ai cũng không chịu khởi xướng nói lên suy nghĩ không đi xem văn nghệ nữa.

Văn nghệ đã bắt đầu, bầu không khí ồn ào trong ngoài sân vận động đánh úp về phía anh, người bán vé lậu đang đi khắp nơi tìm người mua vé để đầu cơ trục lợi, chuẩn bị hung hăng càn quét một phen.

Trong ánh đèn nê ông chiếu rọi lúc sáng lúc tối, CD, ảnh chụp, áp phích của ngôi sao khách mời tạm thời chỗ nào cũng có, âm thanh

gào thét của người chủ trì hoà lẫn với tiếng nhạc rock từ bên trong.

Lục Cảnh Hoằng và Tô Noãn cứ như vậy đứng sừng sững ở cửa sân vận động, nhìn đám đông xung quanh mạnh mẽ tiến vào sân vận động, trước những tiếng thét chói tai hưng phấn đứng nhìn nhau, hai người giống như cũng chưa từng trải qua như vậy.

Bên cạnh có người lỗ mãng trực tiếp xông lại, Lục Cảnh Hoằng tay mắt lanh lẹ đem Tô Noãn che ở trước ngực, tránh cho Tô Noãn bị va chạm, mà phía sau lưng mình thì hung hăng bị đụng vào một cái, thân thể thẳng đứng lao đảo một cái đứng vững.

Tô Noãn nâng đỡ thân thể Lục Cảnh Hoằng, lấy tay xoa chỗ anh bị đụng đau, cũng cố gắng muốn giúp anh chặn lại những va chạm hỗn loạn kia, Lục Cảnh Hoằng gắt gao ôm lấy đầu vai cô, mang cô tránh sang đất trống ở một bên.

“Có xem không?”

Đối mặt với ý hỏi của Tô Noãn, Lục Cảnh Hoằng mắt nhìn sân vận động chật kín người, lẳng lặng suy nghĩ kỹ mấy giây, đáp án chính là “Tại sao không xem chứ”, sau đó xoay người đi mua vé, rất nhanh trở về cầm hai tờ vé có số ngồi ở trước khán đài.

Theo dòng người tiến vào bên trong sân vận động, bàn tay Lục Cảnh Hoằng vẫn không buông cô ra, cho dù không nhìn thấy đường đi dưới chân, cô lại không có bất kỳ lo lắng nào, chỉ là đem ánh mắt dừng trên bóng lưng cao lớn đó, từng bước đi theo anh.

Sân vận động vốn mờ tối chợt sáng lên, đi kèm với một màn tiếng reo hò bên dưới khán đài chính là âm thanh trong trẻo của ca sĩ trong trang phục lộng lẫy bên trên sân khấu, trên màn hình tinh thể khổng lồ lớn kia chiếu lên hình ảnh ca sĩ nhảy múa điêu luyện trên sân

khẩu, toàn trường mê ca nhạc đều theo các loại ánh đèn huỳnh quang luật động theo điệu nhảy, không khí vui mừng ở bên trong sân vận động lan tràn ra bên ngoài.

Tô Noãn giống như bị bầu không khí này lây nhiễm, tâm tình cũng theo đó mà vui vẻ thoải mái, Lục Cảnh Hoằng căn cứ theo con số trên tờ vé qua tay nhiều người tìm được chỗ ngồi, lại phát hiện chỗ ngồi vốn nên thuộc về bọn họ bị hai đứa trẻ ngồi.

Hai đứa bé vừa nhai đồ ăn vặt vừa thưởng thức vũ điệu trên sân khấu, thi thoảng phối hợp với người xem bên cạnh, vừa vỗ tay vừa hô to, mặc dù bọn chúng chỉ là giả bộ tham gia đánh đấm giúp vui.

Tô Noãn nhìn hai đứa bé chiếm lấy chỗ ngồi một lát, sau khi trầm mặc một lúc, dưới ánh mắt giống như bối rối của Lục Cảnh Hoằng chấp tay sau đít xoay vòng 180 độ trên hành lang.

Cuối cùng gãi gãi hai má, đưa tay liền đem hai tấm vé nhét vào trong tay Lục Cảnh Hoằng, sau đó mạnh mẽ thúc đẩy người đàn ông sắc mặt trong nháy mắt trở nên hết sức khó coi tìm chỗ ngồi trước, chính mình lại lặng lẽ tránh qua một bên, yên lặng chờ tin tốt lành sau đó.

Khi một ca khúc trên sân khấu kết thúc, Tô Noãn đợi được có chút lo lắng, lại chậm rãi chậm qua, nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng như cũ gắt gao nắm hai tấm vé kia, mặt đen đứng bên cạnh chỗ ngồi, ngay cả tư thế cũng không có thay đổi.

Tô Noãn thiếu chút nữa thối phù phù bật cười một tiếng, không nghĩ tới tài ăn nói tuyệt vời, đưa đến vô số người đẹp khom lưng trước Lục phó bộ, thế nhưng lại bị hai đứa “tiểu nhân” hoàn toàn coi thường, bốn mắt của hai đứa tiểu quý kia đều gắt gao nhìn chăm chăm trên sân khấu.

Vội ho một tiếng, Tô Noãn đi đến bên cạnh Lục Cảnh Hoằng, kéo kéo tay áo Lục Cảnh Hoằng, vẽ mặt giả bộ kinh ngạc, dùng ngón tay chỉ hai đũa tiểu quý “to gan lớn mật” kia. Bất đắc dĩ rung đùi đắc ý:

“Không phải nói chỗ ngồi ghi trên vé sao? Ngay cả em Lục bộ trưởng anh cũng đưa được ra ngoài, làm sao còn không được a?”

Nói xong, Tô Noãn còn ngẩng đầu nhìn mặt thối của Lục Cảnh Hoằng, âm thầm cười trộm, nhưng mà trên mặt lại không thể làm gì khác hơn mở trừng hai mắt, thử thương lượng:

“Nếu không, bỏ đi?”

Lục Cảnh Hoằng bị Tô Noãn trêu chọc liếc mắt nhìn cô một cái, bàn tay nắm lấy tay cô hung hăng siết chặt, chân dài liền bước đi về phía chỗ ngồi, lôi kéo Tô Noãn đứng vào ghế ngồi, vội vàng lên tiếng ngăn cản:

“Lục bộ trưởng anh chậm một chút, đứng rồi kìa, khi dễ em trời tối không nhìn thấy gì sao?”

Người xem ngồi ở bốn phía nhìn thấy đôi nam nữ lôi kéo làm nũng, có lẽ bởi vì đêm nay là ngày tốt lành, nên cũng không trách móc Tô Noãn và Lục Cảnh Hoằng quấy rầy bọn họ xem văn nghệ, ngược lại nhẹ giọng cười cười, ánh mắt mờ ám.

Tô Noãn trên mặt lập tức liền đỏ lên, cúi đầu không dám nói gì nữa, đưa tay vịn cổ tay Lục Cảnh Hoằng, bộ dạng phục tùng dễ nghe khác thường ngoan ngoãn theo sát phía sau anh, giống như là cô vợ bé nhỏ nhà ai mới vừa cưới vào cửa chưa từng thấy mặt qua.

Rất nhanh Lục Cảnh Hoằng buông tay cô ra, dừng lại phía trước chỗ ngồi của bọn họ, Lục Cảnh Hoằng cứ như vậy thẳng tắp đứng, chặn

tầm mắt của hai đứa “tiểu nhân” kia lại, khi hai đứa “tiểu nhân” mất hứng mân mê miệng thì âm thanh ra lệnh lạnh băng của Lục Cảnh Hoảng xuyên thấu màng tai người:

“Nghe đây, ta cho các người 30 giây đem toàn bộ đồ ăn vặt đi chỗ khác ngồi, đừng nói ta không nhắc nhở các người, các người tốt nhất đi ngay lập tức, bởi vì còn có 25 giây.”

Lục Cảnh Hoảng vẻ mặt lạnh lùng, một chút ý tứ nói giỡn cũng không có, nâng tay nhìn đồng hồ nơi cổ tay, khoé mắt sắc bén lạnh lùng quét về phía hai đứa trẻ ngây thơ mờ mịt kia, cánh môi mỏng gọt chậm rãi khép mở:

“Không cần có ý đồ tranh thủ sự đồng tình của ta để đi tranh giành một vị trí, hai người các người, ngoan ngoãn leo xuống, sau đó quẹo trái tự mình đi ra bên ngoài, biết chưa?”

Tô Noãn có chút sợ hãi trên người Lục Cảnh Hoảng tản mát ra hơi thở nghiêm túc, cô tuyệt đối tin tưởng, Lục Cảnh Hoảng ngoại trừ cô, cho tới bây giờ bất luận ở trước mặt bất kỳ kẻ nào khác cũng không phải là một người dễ nói chuyện, cho dù là hai đứa bé không rành thế sự.

Hai đứa bé bị hung dữ dọa nạt nước mắt rùng rùng, uỷ khuất cắn cắn môi dưới, ôm một đống đồ ăn vặt, nhìn vị thúc thúc hung thần ác sát này thừa dịp phản bác:

“Mẹ nói chúng con có thể ngồi đây, chúng con có mua phiếu!”

Hai đứa “tiểu nhân” đồng thanh nói xong, cùng nhau nhất trí móc từ trong túi ra hai tờ vé vào cửa, mặt trên rõ ràng là số ngồi bọn chúng đang ngồi.

Mười phút sau, một người đàn ông áo mũ chỉnh tề ngồi vào chỗ ngồi trước đó, người này chính là Lục Cảnh Hoằng, anh sửa sang lại nếp nhăn trên quần áo, cúi đầu ngược con mắt lên, chạm phải ánh mắt độ lượng của Tô Noãn.

“Sao lại nhìn anh như vậy, trên mặt anh có dính gì hay sao?”

Tô Noãn ngẩng nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng, cau mày, lắc đầu, nhìn quanh một vòng, sau đó để sát vào màng tai Lục Cảnh Hoằng, hạ giọng hỏi:

“Vậy hai đứa bé kia đâu rồi? Anh đã đem chúng nó đi đâu?”

“À, anh giúp bọn chúng tìm được cha mẹ của bọn chúng, sao lại nhìn anh như vậy, chẳng lẽ em thật sự cho rằng anh sẽ gây khó dễ cho hai đứa bé sao?”

Lục Cảnh Hoằng nói xong, sờ sờ đầu Tô Noãn, xoay mặt của cô qua, để cho cô xem biểu diễn trên khán đài, Tô Noãn cũng không thuận theo cũng không buông tha nhìn anh, bộ dạng muốn nói lại thôi:

“Vậy hai tấm vé...”

Lục Cảnh Hoằng động tác phui bụi bám trên tay áo chậm lại, nhưng trong nháy mắt sau đó không nhanh không chậm mà chỉnh lại cổ tay áo, thản nhiên, ôn hoà trả lời Tô Noãn:

“Bọn họ mua là vé giả, tự nhiên không thể chiếm chỗ ngồi, anh chẳng qua là lấy lại chỗ ngồi của mình có gì sai sao?”

Tô Noãn nhìn Lục Cảnh Hoằng cương trực công chính, vẻ mặt lòng đầy căm phẫn, yên lặng lắc đầu, nhưng vẫn là mang theo nghi ngờ liếc mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng, sau đó quay đầu trở lại nhìn về phía

trên khán đài.

Tô Noãn có chút suy nghĩ thất thần, cũng không có chứng kiến sau khi cô dời tầm mắt đi, Lục Cảnh Hoàng mặt lạnh thân thể buộc chặt từ từ thả lỏng xuống, còn có anh đang từ trong tiếng gào thét ầm ỹ hết đợt này đến đợt khác thờ ra một hơi.

Cùng lúc đó tại quầy quản lý văn nghệ, đang tiến hành một cuộc tranh chấp, một thiếu phụ hai tay chống nạnh cùng lý luận với người phụ trách chỗ ngồi, mà bên cạnh là hai đứa bé đang cầm đồ ăn vặt nhếch miệng khóc thét.

“Tôi chính là xếp hàng mua 5 tấm vé ở điểm bán trò chơi Đế Thần, chứ không phải là mua trong tay của bọn buôn lậu ở cửa, như thế nào hai tờ vé lại biến thành hàng nhái rồi hả?”

“Vị phu nhân này, bà chú ý lời nói một chút được không, tự bà nhìn kỹ tấm vé này đi, đến tột cùng có phải là vé giả hay không?”

Thiếu phụ nghi ngờ quan sát người phụ trách nào đó không có kiên nhẫn xoa huyết thái dương, nhận lấy hai tấm vé lật xem xung quanh, vừa định nói vé này không phải tốt lắm sao, giả ở chỗ nào, lại phát hiện ngón cái của mình đè lên vết mực màu đen, đúng là con số vị trí chỗ ngồi.

“Này sao lại thế này... Tôi rõ ràng...”

“Bà cũng đừng rõ ràng, tuy rằng chúng tôi đồng tình với việc bà mua phiếu giả, nhưng việc này nói với chúng tôi cũng vô dụng, nếu bà không đến chỗ bán vé đòi một lời giải thích, thì tự nhận xui xẻo thôi, bây giờ bà nên dẫn hai đứa bé này đi rửa mặt đi.”

Người phụ trách cũng không muốn nói tiếp, xoay người phải đi nhìn

màn hình giám sát, để mặc thiếu phụ cầm hai tờ vé giả không ngừng xem xét kỹ, khó mà tin được chính mình lại bị hố!

Hai đứa bé đứng ở bên chân thiếu phụ bệt bệt miệng, trên mặt còn lưu lại nước mắt, đáng thương nhìn nhau một cái, ở trong ánh mắt long lanh như nước của đối phương đọc được một câu:

“Cái cây cao lương kỳ quái kia thật là đáng sợ...”

— — — — —

Văn nghệ tiến hành được hơn một nửa thì toàn hội trường nháy mắt chột trở nên yên tĩnh, chờ đón chính là dưới ánh đèn chiếu sáng như ban ngày bỗng nhiên mở ra âm thanh kỳ ảo linh hoạt, cũng làm kinh động đến Tô Noãn đang ngủ gà ngủ gật bỗng nhiên mở mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn về phía trên khán đài.

Tô Noãn mấy năm nay mặc dù vội vàng bồn ba mưu sinh cho cuộc sống, lại cũng không phải thật hoàn toàn không quan tâm tới chuyện của giới giải trí, hơn nữa cô cũng từng cùng bạn cùng phòng điên cuồng theo dõi, tự nhiên cũng có thể nhận ra một hai ngôi sao đang nổi.

Lục Cảnh Hoảng nhìn thấy Tô Noãn từ sau khi tỉnh lại luôn nhìn chằm chằm vào mình tình nam vừa mới đi lên sân khấu, bàn tay vốn đặt ở trên đầu gối không để lại dấu vết đưa tới, nhéo nhéo cánh tay Tô Noãn, vịn chân mày mơ hồ không vui:

“Bộ dạng có đẹp đến nỗi phải nhìn như vậy không?” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Tiếng thét chói tai xung quanh hợp lại thành một mảnh sóng biển, tiếng hoan hô “Hoảng Hoảng, Hoảng Hoảng” hết đợt này đến đợt

khác, không dứt bên tai, Tô Noãn ngừng nắn tay, thu hồi tầm mắt quay đầu nhìn thấy khoé miệng thẳng băng của Lục Cảnh Hoảng, không khỏi khẽ cười một tiếng:

“Ừ, thật là đẹp mắt, nhưng mà vẫn là anh... nhìn đẹp mắt nhất!”

Lục Cảnh Hoảng nghe xong Tô Noãn tựa tiểu phi tiểu khen ngợi, cong cong khoé môi, sau đó lại nghiêm chỉnh ngồi vào vị trí, ngẩng nhìn nam tài tử ở chính giữa sân khấu bị người hâm mộ gọi là “Hoảng” kia.

“Là vậy sao? Em thích là tốt rồi.”

Những lời này Lục Cảnh Hoảng nói ngữ điệu có phần nâng lên, Tô Noãn nhìn bộ dạng đàn ông to lớn của anh dễ dàng bị lừa như vậy, không khỏi tiến đến bên cạnh anh, cười khẽ hỏi:

“Lục bộ trưởng, nhũ danh của anh có phải cũng gọi là Hoảng Hoảng không?”

Lục Cảnh Hoảng khoé mắt vừa kéo, liếc mắt nhìn Tô Noãn cười đùa, lạnh lạnh một câu bác bỏ:

“Không phải.”

“Xem ra em đã đoán đúng, thật sự gọi là Hoảng Hoảng.”

Tô Noãn đắc ý hất cằm lên, giống như là bắt được cái đuôi nhỏ của Lục Cảnh Hoảng, nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng mặt đen hơn phân nửa, vừa lòng quay về dựa vào ghế ngồi, quan sát màn biểu diễn của nam ca sĩ được gọi là “Hoảng Hoảng” kia.

Trên màn ảnh thủy tinh chiếu MV hình ảnh lãng mạn, Tô Noãn nhìn

hình ảnh đôi tình nhân đang diễn, tiếng hát của chàng trai trong suốt
tinh tế thanh tịnh và đẹp đẽ quanh quẩn cả sân khấu, không có trời
bằng địa liệt gào thét, chỉ có thần nhiên ưu thương cùng sầu triền
miên.

“Chuông gió ngoài cửa sổ vẫn luôn không yên tĩnh,

Gió lay động số mệnh bất an,

Anh lắng nghe

Âm thanh hồi ức em từng trải qua,

Vô cùng thanh tịnh bắt đầu chuyển lữ hành cô đơn lạnh lẽo,

Chính anh lại tới gần phong cảnh của quá khứ,

Có chút,

Yêu em chính là,

Thời điểm đi ngang qua phong cảnh,

Đã từng khi còn trẻ tuổi,

Cũng tuyệt đối thật lòng,

Tình yêu anh trao ra là tùy hứng,

Không hiểu tình yêu chỉ một lần nở hoa,

Đã từng khi còn trẻ,

Lệ hồn nhiên trong suốt,

Em kiên định,

Anh vẫn tiếp tục,

Tin tưởng...”

Lẳng lẳng nghe, lẳng lẳng đắm chìm trong đó, mặc cho tiếng ca bắt lấy lỗ tai cùng tình cảm của cô, Tô Noãn hai mắt mê ly nhìn đôi nam nữ trên màn hình, hốt hoảng nhớ lại năm 15 tuổi trước kia.

Đúng vậy a, khi cô còn rất trẻ, quá mức hồn nhiên, cũng quá mức chấp nhất, mới có thể khur khur cố chấp nhìn về một phía, hiện tại trưởng thành, mới hiểu được tình yêu trước đây bất quá chỉ là một phần mù quáng cố chấp.

Hoặc là, cô thực sự từng rất yêu Cố Lăng Thành, nhưng cô cũng biết, tình yêu như vậy là không thuần túy, nếu nhất định phải đem Cố Lăng Thành đặt vào trong đám người cô để ý phân loại, phản ứng đầu tiên của cô là cô muốn xếp vào loại người thân, chứ không phải là người yêu.

“Anh ta hát rất khá sao? Còn hơn cả Pavarotti, Tạ Lôi Lạp Tư, Domingo cùng An Đức Liệt • Bocelli, quả thực là khác nhau một trời một vực, căn bản khó mà đạt tới trình độ cao.”

Lục Cảnh Hoằng một tiếng cười lạnh làm cho Tô Noãn một lần nữa quay lại hiện thực, cô sửng sốt hai giây, hiểu được anh đang nói tới bốn người đàn ông giọng cao nhất thế giới, đoạt lấy thời phát sáng bị anh bẻ cong từ trong tay anh:

“Ừ, anh ta đúng là hát chẳng ra gì, nếu Lục bộ trưởng mà hát, em

nghe sẽ là âm thanh của tự nhiên, khẳng định so với anh ta hay hơn không biết mấy trăm lần, đúng hay không hả, Lục bộ trưởng?”

Tô Noãn mặc kệ nháy lại giọng anh, Lục Cảnh Hoảng im lặng không nói thêm gì nữa, nhìn Tô Noãn cầm thỏi phát sáng dựa theo nhịp điệu, cùng với những người ái mộ xung quanh khác ra sức ủng hộ hô tên “Hoảng Hoảng” đã hát thật lâu trên sân khấu.

Đến đoạn cao trào nhất của bài hát âm nhạc vang lên thì bầu không khí đã thực sự bùng nổ, hàng vạn người ở dưới khán đài không ngừng sôi nổi mà hưng phấn dâng tràn, cuồng loạn hát cùng ca sĩ, cổ họng khàn khàn, bầu không khí lại bốc phát kích động dâng cao.

Ca khúc hát đến một nửa, bỗng nhiên có một cô gái to gan đang nhìn trong khán đài đứng lên, giơ lên áp-phích trong tay, hắng giọng lớn tiếng hô, một lần lại một lần: “Hoảng Hoảng, Hoảng Hoảng, em yêu anh! Em thật sự vô cùng yêu anh!”

Ngay sau đó lại có rất nhiều người đứng lên, quơ múa thỏi phát sáng, trong tiếng la hét của cô gái dẫn đầu, kích động nghênh hợp: “Hoảng Hoảng, Hoảng Hoảng, em yêu anh, em yêu anh!”

Cả sân vận động ánh huỳnh quang bay múa khắp mọi nơi, âm thanh ồn ào ầm ĩ đến điếc tai, sùng bái cùng ái mộ mãnh liệt dành cho ca sĩ trên khán đài như sóng thủy triều cuồn cuộn quay cuồng, hoàn toàn mà phóng túng gào thét, vang vọng cùng với khói lửa nở rộ trong bầu trời đêm.

Tô Noãn nhìn thấy người xem bốn phía đều đứng dậy, cũng chú ý tới Lục Cảnh Hoảng bên cạnh đang buồn bực, anh mày gắt gao cau chặt, nhắm mắt lại, hai tay vòng ở trước ngực, như muốn đem tiếng la hét ầm ĩ này cách ly ra bên ngoài thế giới của anh.

“Có người yêu bên cạnh các bạn không? Có không? Bài hát tiếp theo đây xin tặng cho các bạn, nếu các bạn cũng cảm thấy đồng cảm sâu sắc, vậy thì hãy ôm người yêu bên cạnh một chút, được không?”

Nhạc đệm từ một bài tình ca kinh điển vang lên, ca sĩ ở trên khán đài nở nụ cười ấm áp, giục giây cho một đôi nam nữ bên dưới khán đài kết bạn với nhau, nhất thời toàn bộ tiếng la hét ầm ĩ quay trở lại an tĩnh ấm áp lúc ban đầu.

“Rốt cuộc đưa ra quyết định này,

Người khác nói thế nào anh cũng không để ý

Chỉ cần em cũng khẳng định như vậy,

Anh nguyện ý chân trời góc biển cũng đều nghe theo em.

Anh biết tất cả không dễ dàng,

Lòng vẫn luôn nhắc nhở thuyết phục chính mình,

Sợ nhất khi em đột nhiên nói muốn từ bỏ.

.....

Nếu kiên cường tùy hứng của anh,

Không cẩn thận làm tổn thương em,

Em có thể hay không dịu dàng nhắc nhở,

Lòng anh tuy rằng nóng vội, lại càng sợ mất đi em,

Yêu thật sự cần dũng khí,

Để đối mặt với lời đồn đãi nhảm nhí,

Chỉ cần một ánh mắt khẳng định của em,

Tình yêu của anh liền có ý nghĩa,

Chúng ta đều cần dũng khí,

Đi tin tưởng sẽ ở cùng nhau,

Trong sóng người chạt chội anh có thể cảm giác được em,

Đặt ở trong lòng bàn tay anh, sự thật lòng của em.....”

Trong tiếng hát áp đảo quần chúng, Tô Noãn khẽ quay đầu, nhìn Lục Cảnh Hoằng nhắm mắt, khoé miệng lộ ra nụ cười, chậm rãi tới gần, nhẹ nhàng hôn lên khoé miệng anh, trước khi anh mở mắt ra, lập tức rời đi.

Khi một khúc ca chấm dứt, dưới khán đài lại vang lên từng tiếng kêu gọi, Tô Noãn không dám nhìn xem Lục Cảnh Hoằng có mở mắt ra nhìn mình hay không, mà là đứng lên, thuận miệng hướng trên khán đài lớn tiếng hét:

“Hoằng, em yêu anh! Hoằng...”

Tiếng thứ hai còn chưa thốt ra, thắt lưng đột nhiên căng thẳng, Tô Noãn bị sức mạnh phía sau kéo vào trong khuôn ngực gầy gò kia, môi của anh nhanh chóng áp xuống, ôn nhu mềm mại, lại giống như ngọn lửa hừng hực thiêu đốt lẫn nhau.

Thỏi phát sáng trong tay chẳng biết rơi xuống đất từ lúc nào, hơi thở nóng bỏng xâm chiếm lấy cô, Tô Noãn nhắm mắt lại, hai tay nhốt chặt cổ của anh, choáng váng đáp lại, đột nhiên chỉ muốn nụ hôn cứ như vậy kéo dài.

“Có bao nhiêu người ở bên cạnh,

Chúng ta đều nhìn như không thấy,

Lại không nhìn được nhìn nhau mấy lần.

Cảm giác mãnh liệt.

.....

Rõ ràng rất yêu em,

Rõ ràng muốn tới gần,

Tại sao còn tiếp tục phí thời gian không đem em (anh) ôm chặt,

Thật lòng tấn công mới là vũ khí lợi hại nhất,

Anh sẽ càng liều mạng để khiến em hài lòng.”

Ca sĩ trên khán đài thay đổi liên tục, toàn hội trường bắt đầu sôi trào, thật lâu sau Lục Cảnh Hoảng mới buông cô ra, Tô Noãn mê mê mang mang mở to mắt, đỏ khắp cả mặt, khế dựa vào lồng ngực anh thở gấp.

Lục Cảnh Hoảng chỉ là cười đến vui mừng, tựa vào trán cô, thân mật vuốt ve lỗ mũi của cô, lần nữa hôn cánh môi đỏ bừng của cô một cái, kéo tay cô chạy ra khỏi sân vận động, rời xa thế giới ồn ào ầm ĩ này.

Gió vào đông hơi lạnh phất qua khuôn mặt, Lục Cảnh Hoằng nắm tay cô một đường chạy qua dòng người chen chúc, chạy qua dòng xe cộ ngược xuôi, cho đến khi chạy đến con đường người qua lại thưa thớt, mới dừng lại. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Lời vừa rồi mới nói, lập lại lần nữa đi.”

Lục Cảnh Hoằng thở có chút dồn dập, anh bình phục lồng ngực phập phồng lên xuống, hai tay vịn lấy bả vai cô, khuôn mặt tinh xảo lốm đốm ánh đèn, càng thêm anh tuấn mê người.

Tô Noãn ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Lục Cảnh Hoằng trong mắt khó có thể che dấu vui sướng, một lòng, nháy mắt giống như bị tình yêu say đắm nồng đậm lấp đầy, đầy đến tràn ra khỏi lồng ngực, chảy vào máu vào huyết quản của cô, cùng máu của cô hoà tan ra làm một thể, cuộc đời này cũng không cách nào bỏ qua được nữa.

“Hoằng, em yêu anh...”

Cô nhẹ nhàng ôm lấy thân thể anh bởi vì vui mừng mà cứng ngắc, dựa vào trước ngực anh, nhỏ giọng thì thầm, giống như là nói với chính mình, lại như nói cho anh biết.

Vừa rồi ở trong sân vận động dễ dàng nói ra khỏi miệng, giờ phút này, lại rõ ràng có hàm nghĩa khác nhau, chỉ là, chữ yêu này đối với Tô Noãn mà nói, đã sớm trở nên vô cùng nghiêm trọng, khó có thể mở miệng.

Cổ họng Lục Cảnh Hoằng kích thích lên xuống liên tục, khi một lần nữa tự mình xác nhận nghe được những lời này, bốn chữ ngắn gọn, lại lập tức làm cho anh rối loạn trận cước, hơn ba mươi mấy năm

qua có khi nào gặp được tình cảnh lúng túng như thế?

Nhìn người phụ nữ yêu mấn trong ngực, Lục Cảnh Hoằng tự mình kiềm chế là chuyện khó khăn, giống như là tâm diện cảm ứng, tiếp theo cúi đầu xuống triền miên ngọt ngào hôn sâu, lưu luyến truy đuổi lập đi lập lại, muốn cứ như vậy mà sa vào.

Âm thanh tiếng còi xe trên lối đi bộ làm cho hai người tách nhau ra, khuôn mặt Tô Noãn như muốn ánh ra máu, khi Lục Cảnh Hoằng đưa tay đến trước mặt thì do dự một giây, vẫn là ngoan ngoãn nắm lấy tay anh.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho cô biết có người đang nhìn chăm chăm cô, Tô Noãn theo bản năng quay đầu nhìn lại, không hẹn nhưng nhìn thấy đạo thân ảnh xa lạ mà quen thuộc kia, thật sự là cuộc đời hà xứ bất tương phùng *, Cố Lăng Thành...

*Cuộc đời nơi nào cũng gặp lại.

Chương 87: Tôi tin anh ấy!

Edit: Hiếu Đồng

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Cố Lăng Thành bất quá cũng vừa mới trải qua một buổi ăn cơm tất niên vô cùng buồn bực, mới tìm cái cớ đi ra ngoài, định ra bên ngoài khách sạn tìm nơi hẻo lánh hút điếu thuốc, nhưng mà anh còn chưa kịp tìm được một nơi tốt, tầm nhìn của anh liền bị ở một ngã tư đường cách đó không xa, bóng dáng ôm hôn lãng mạn hấp dẫn.

Giờ khắc này, cửa khách sạn vang nhẹ khúc piano, điện thoại trong túi quần chấn động đổ chuông, cũng đều ra khỏi giác quan của anh, hô hấp của anh, linh hồn của anh, đều đang điên cuồng gào thét lên cái tên của một người phụ nữ Noãn Noãn.

Anh không kịp suy nghĩ tự hỏi nhiều hơn tại sao lại như vậy mà thực sự chỉ muốn đi kêu gọi cô, vì vậy mà anh không thể khống chế bản thân, không tự chủ được đi về phía Tô Noãn bị Lục Cảnh Hoảng nắm tay.

Cho dù anh đã từng tận mắt nhìn thấy bọn họ ở cùng với nhau rất nhiều lần, anh vẫn như cũ có đầy đủ lý do thuyết phục chính mình không đi tin tưởng, không đi để ý, thế nhưng trong một khắc, anh lại phát hiện thì ra anh lại thật không có rộng rãi như trong tưởng tượng như vậy.

Cô gái đó là một tay anh dẫn dắt vào thế giới người lớn, thật sự ở cùng với Lục Cảnh Hoảng sao?

Làm sao có thể, làm sao có thể, anh khinh bỉ cười một tiếng, bước đi về phía Tô Noãn giống như cũng nhìn thấy anh, toàn bộ người xe đều ngăn anh trên lối đi, nhưng đều bị anh hoàn toàn coi thường.

Chỉ là anh cũng không biết muốn đi qua để làm cái gì, anh chỉ là làm theo tiếng gọi của con tim, muốn đi gặp cô một chút, muốn... Đem lấy cô từ bên người Lục Cảnh Hoảng kéo ra...

Ngã tư đường phát ra một tiếng thắng xe kịch liệt, Cố Lăng Thành liền đứng ở lối qua đường, một chiếc xe hàng hải kiêu ngạo chạy cách anh mấy centimet, bên trên cột đèn giao thông còn sáng lên đèn đỏ chỉ thị cấm qua lại.

Tô Noãn trông thấy ánh mắt lấp lánh của Cố Lăng Thành, còn có Doãn Thuy Hàm đột nhiên đuổi theo níu lấy cánh tay anh, nhìn bộ dạng của bọn họ, hẳn là đang ăn cơm ở khách sạn lân cận.

Cố Lăng Thành đối với việc chính mình vừa rời tìm đường sống trong chỗ chết cũng không có nhiều cảm xúc lắm, cũng không cảm tạ Doãn Thuy Hàm xuất hiện cứu anh, anh chỉ là lẳng lặng nhìn Tô Noãn, muốn nhanh đi xuyên qua đường cái, Doãn Thuy Hàm lại lạnh lùng kéo lấy anh.

Tô Noãn không đợi Cố Lăng Thành bước ra bước đầu tiên, xoay người kéo Lục Cảnh Hoảng muốn đi, định kêu Lục Cảnh Hoảng lấy xe về nhà, đương nhiên cô không quên từ đêm nay cô bắt đầu cần phải sống ở nhà của Lục Cảnh Hoảng.

“Buông ra.”

Ngữ điệu Cố Lăng Thành mặc dù bình thản nhưng đã không còn kiên nhẫn, Doãn Thuy Hàm nhìn theo ánh mắt của anh, không nghi ngờ

gì, nhìn qua thật trùng hợp với suy nghĩ trong nội tâm của cô, đúng là Tô Noãn.

Cố Lăng Thành nâng lên cánh tay kia, cố gắng gỡ hai tay cô ra, cô chỉ có thể vội vàng dùng sức nắm chặt, anh cau mày nhìn về phía cô, nhìn thấy khuôn mặt trái xoan xinh đẹp được phủ một lớp trang điểm tinh tế thuần túy nở nụ cười:

“Anh không thể bỏ vợ anh lại một mình được, trở về đi, ba mẹ bọn họ còn đang đợi anh đó!”

Doãn Thụy Hàm nói xong lập tức lôi kéo Cố Lăng Thành đi trở về, Cố Lăng Thành lại giống như cái đinh đóng ngay tại chỗ, ngang nhiên bất động, chỉ là nhìn Doãn Thụy Hàm ánh mắt có chút khó hiểu không rõ:

“Em đi về trước đi, anh muốn đi xung quanh hít thở không khí một chút, anh không phải bảo em chăm sóc cho mẹ của anh sao? Em cứ như vậy bỏ lại bà ấy một mình ở đây, không quen cuộc sống ở đây, em làm như vậy mẹ anh nghĩ như thế nào? Em quay về trước đi, anh hút thuốc, hút xong liền đi vào.”

Cố Lăng Thành nói một hơi làm cho một chút tươi cười trên mặt Doãn Thụy Hàm nháy mắt tiêu tán, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, trầm mặc nắm lấy Cố Lăng Thành đứng yên thật lâu, cô mới quay đầu nhìn về phía Cố Lăng Thành, ánh mắt nhìn chăm chăm.
(Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Từ sau khi Doãn Thụy Hàm trở thành thiên kim Doãn thị, rất ít cười qua như vậy, bỏ xuống tao nhã hiền thực cần duy trì, đôi mắt xinh đẹp kia mở to lộ ra bên dưới ánh đèn dịu dàng, cô buông lỏng ra ống tay áo của anh.

“Chăm sóc? Bà là mẹ anh cũng không phải là mẹ em, tại sao em phải chăm sóc bà? Bà không thiếu tay gãy chân, người lớn như vậy, còn muốn em đi theo làm tùy tùng hầu hạ sao, thật xem mình là lão phật gia sao?”

“Em là vợ của anh, không phải là bọn người giúp việc lo cho gia đình anh, dựa vào cái gì em đường đường là tiểu thư lại bị một bà lão thôn quê đến sai bảo làm trâu làm ngựa, mà vẫn không thể có nửa câu oán hận? Cố Lăng Thành, anh tốt nhất nên rõ ràng một chút, em không nợ anh cái gì cả, giữa chúng ta nói thẳng ra chính là hợp tác lợi ích cá nhân, em không có nghĩa vụ thay anh chăm sóc mẹ anh.”

Cố Lăng Thành ánh mắt lạnh dần, giống như không dự đoán được Doãn Thụy Hàm sẽ đột nhiên phát tác, cười nhẹ một tiếng:

“Nếu em không nhắc tới anh thiếu chút nữa quên, giữa chúng ta bất quá chỉ là gặp dịp thì chơi, cho nên, khi ích lợi chung giữa chúng ta biến mất, cũng tới thời điểm phân ly rồi.”

Móng tay Doãn Thụy Hàm hung hăng chế trụ trong lòng bàn tay, nhìn vẻ mặt bạc tình của Cố Lăng Thành, trong lòng hận cùng oán nhưng không cách nào giảm xuống được, biết rõ người đàn ông này là độc được, nhưng vẫn là không nhịn được bị ghen.

“Em cũng đã nhận ra đây chỉ là quan hệ hợp tác, thì cũng không nên có nhiều câu oán hận như vậy, làm cho em mất đi kiên nhẫn, không phải là một hành vi sáng suốt.”

Nhìn bộ dạng Cố Lăng Thành căn bản không quan tâm, Doãn Thụy Hàm lạnh lùng cười, đáy mắt hiện lên một luồng tự giễu, trừng mắt nhìn, câu khoé miệng cười:

“Câu oán hận? Em vì cái gì không thể nói câu oán hận, Cố Lăng

Thành, người mẹ kia của anh tính tình chuyên chế độc tài, mười cô con dâu tính tình tốt cũng sẽ bị bà dọa bỏ chạy, huống chi là em?”

“Em không phải Tô Noãn, bị thua thiệt cũng tự mình nuốt vào bụng, anh tin hay không, nếu như mà thực sự làm nháo lên, em so với mẹ anh cũng không kém chỗ nào đâu, anh tốt nhất trở về nói cho mẹ anh biết, không cần tiếp tục tới thăm dò chuyện của em, bằng không đừng trách em dùng lời không hay ở trước mặt.” Doãn Thuy Hàm càng nói về sau giọng điệu cũng càng hạ thấp xuống, không còn hùng hổ dọa người, Cố Lăng Thành chỉ là thản nhiên quét mắt liếc nhìn cô một cái, đối với biểu hiện mệt mỏi vô lực lộ ra bên ngoài của cô không có chút đồng tình:

“Mẹ anh tại sao lại xuất hiện ở đây, vì sao ở lại mà không chịu đi, trong lòng em hẳn là biết rõ lý do, nếu không phải chính em nảy sinh ý nghĩ ngông cuồng, làm sao sẽ xuất hiện cục diện như ngày hôm nay.” Cố Lăng Thành không để ý tới Doãn Thuy Hàm nữa, không xác định phương hướng bỏ đi, cũng không hề trở về khách sạn, Doãn Thuy Hàm đứng ở đầu đường, hồi tưởng về chuyện xảy ra mấy ngày nay, không nhịn được tự giễu chê cười.

Tự gây nghiệt là không thể sống, Cố Lăng Thành không có nói ra lời nhưng chính là ý này đi? Dạng người thông minh như vậy, sao không biết cô dùng chút thủ đoạn để đùa giỡn, trừ phi là chính bản thân anh không muốn biết, giống như chuyện của hai năm trước kia.

Cố Lăng Thành không hề đề cập tới chuyện đưa mẹ anh trở về, cô tuyệt đối không cho rằng anh là bởi vì hiếu thuận, dạng người như anh vậy, ngay cả nói chuyện với mẹ Cố như một người đàn ông ba mươi tuổi cũng không thể, làm cho cô một chút cũng không nhìn ra được cái gọi là thâm tình.

Cô hiện tại mới biết được nguyên nhân Cố Lăng Thành làm như vậy,

anh bất quá là muốn để cho cô tự mình ném trái hậu quả này, nếu như cô trêu chọc mẹ Cố, anh sẽ khiến cho hành vi của cô phải trả giá, để cho cô biết được quyết định của chính mình có bao nhiêu vớ vẩn.

Doãn Thuy Hàm đưa mắt nhìn thân ảnh Cố Lăng Thành đi xa hoà tan trong bóng đêm, nhưng trong lòng chậm rãi sáng tỏ: Cố Lăng Thành, anh sở dĩ tức giận như vậy, cố ý để cho em khó chịu, thật ra lý do chủ yếu bất quá cũng là vì hai chữ Tô Noãn!

Điện thoại trong tay vang lên giai điệu vui vẻ, Doãn Thuy Hàm cúi đầu nhìn, cũng chính là dãy số làm cho cô nảy sinh chán ghét, là số điện thoại mẹ Cố, cô ấn xuống nút nghe, lại không lẽ phép lên tiếng, chỉ là lãnh đạm nghe.

Không qua hai giây, Doãn Thuy Hàm liền vò một cái đệm điện thoại đưa ra xa, từ trong loa điện thoại có thể nghe thấy rõ ràng một tràng tiếng mắng chửi kịch liệt ở đầu bên kia, đang vênh mặt hất hàm sai khiến ra lệnh cô cái gì đó, thấy mẹ Cố mắng rất nhiều rồi, Doãn Thuy Hàm mới không nhanh không chậm mở miệng, giọng điệu lạnh lùng vô lễ:

“Có chuyện thì tự mình tìm con của bà nói đi, đừng tìm tôi, tôi không có lo chuyện rồi hơi đâu.”

“Mày nói cái gì đó! Mày làm phản rồi, ai cho mày nói chuyện với trưởng bối như vậy...”

Nhớ tới thôn phụ kia cái gì cũng không hiểu, trên cổ treo cái điện thoại, ở trong biệt thự tản bộ đi lung tung, liên tiếp làm ra trò cười, Doãn Thuy Hàm lại hung hăng cúp điện thoại, sau đó lưu loát tháo pin ra.

Lời nói hời hợt kia của Cố Lăng Thành còn quanh quẩn ở bên tai không đi, Doãn Thuy Hàm tay tháo điện thoại ra nặng nề mà té ngã trên mặt đất, một đầu tóc mềm mại rối loạn, buồn bực mà ảm ức.

Mẹ Cố này Đức Phật tôn kính mời đến thì dễ, dù có mời bà đi cũng khó càng thêm khó, lúc ban đầu cho rằng cô mang thai, mới có thể ôn tồn như vậy, hiện giờ biết rõ tình trạng thân thể cô, làm sao còn có thể cho cô nhìn sắc mặt tốt được?

Cô cũng biết chỉ cần một ngày mẹ Cố Lăng Thành còn là một người có nhiều nghiêm khắc cố chấp, mỗi ngày mặc kệ cô có bao nhiêu mệt mỏi, 5 giờ sáng đã dựng cô từ trên giường dậy, giục cô vào nhà bếp làm bữa sáng.

Nếu cô đắp chăn cố ý không nghe thấy, lão thái thái liền dùng sức xô cửa, khí lực lớn kia đã không ngừng phá huỷ ba cái ổ khoá, cô muốn khuyên bảo trái lại bị mẹ Cố chỉ vào mũi mắng đồ yêu tinh lười biếng.

Lại nói tiếp cô cùng Cố Lăng Thành ở tại biệt thự dưới danh nghĩa Doãn thị, ba Doãn sợ cô bị uỷ khuất mời không ít người giúp việc, làm nhiều trò như vậy trước mặt nhiều người, cô cần phải duy trì lấy hình tượng Đại tiểu thư Doãn thị, tự nhiên sẽ không xông đến mẹ Cố phát hoả.

Cuộc sống ở trong nông thôn của mẹ Cố mấy chục năm cũng như một ngày, quen làm việc nhà nông thân thể như thế nào cũng không quen rãnh rỗi, nơi này chạm chạm, nơi đó sờ sờ, thấy cái gì cũng tò mò, thấy cái gì cũng đều phải phê bình hai câu, thấy cái gì không biết cũng giả bộ biết, nếu cô không lôi kéo khuyên nhủ, sân cỏ khu biệt thự kia lúc này dám có nguyên bầy gà mẹ rồi.

Thói quen của mẹ Cố với người thành thị không giống nhau cô có thể hiểu và bỏ qua, nhưng có vài điểm lặt vặt, cô có nhắc nhở nhiều lần

hơn đi nữa cũng vô dụng, đi toilet luôn không nhớ xả nước, vào cửa không ai hầu hạ liền không nhớ đổi giày, bảo mẫu lau chùi sạch sẽ, đến nỗi có thể làm cho vị lão thái thái này té ngã sắp xuống, cuối cùng còn trách bọn họ mua sàn nhà chất lượng kém.

Doãn Thuy Hàm cố gắng làm cho mình trưng ra bộ dáng hiền lành hào phóng khéo léo, chỉ là chưa được vài ngày, nhìn thấy cây lau nhà sạch sẽ giống như ổ chó, dù cho người có tính khí tốt cũng đều muốn phát hoả, huống chi tính tình của cô xưa nay không được tốt lắm.

Như sáng sớm hôm nay, mẹ Cố thiếu chút nữa đem lò vi ba làm nổ tung, dọa cô sợ đến một lòng muốn nhảy ra khỏi cổ họng, chỉ có thể một bước không rời theo sát lão thái thái, sợ bà thực sự làm nổ biệt thự, kết quả mẹ Cố vẫn không cảm nhận được mình sai.

Ngược lại Doãn Thuy Hàm bị lão thái thái làm trò trước mặt toàn bộ người giúp việc, hung hăng mắng cho một trận, nói cái gì bà sống đến năm mươi mấy tuổi, nếm qua muối so với cô nếm qua cơm còn nhiều hơn, cái gì mà còn chưa thấy qua? Phải khiến cho sợ hãi rụt rè như vậy sao?

Trên khuôn mặt bôi trét đầy phấn trắng bất mãn đối với cô, ánh mắt kia, thường thường liếc qua trên bụng cô một cái, miệng nhếch lên, sau đó một thân trốn ở một góc, âm thầm ác độc chửi rủa một chút, đơn giản là mắng cô là đồ sao chổi...

Mà bốn năm ngày đã qua, mẹ Cố cũng là một tư thế ngồi bất động không đi, còn sai bảo cô mua này mua kia, thậm chí còn mở miệng muốn tới Doãn gia ăn cơm tất niên, vẻ mặt theo lý cần phải nên như vậy.

“Cô cũng sẽ không sinh được, A Thành chúng tôi còn muốn cô, là cô

tích phúc khí tới mấy đời đó!”

Doãn Thuy Hàm thật sâu hít vào một hơi, nếu như nói lúc trước bởi vì sự tồn tại của đứa bé, cô còn có thể đối với cuộc hôn nhân này ôm hy vọng, còn như bây giờ, cô chỉ cảm thấy cuộc sống phiền chán cùng thất vọng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nhưng mà vốn một bước đi sai cả bàn đều thua, cô đã không còn đường lui, chỉ có thể tiếp tục...

Lục Cảnh Hoảng xe dừng được không xa, chỉ là khi bọn họ vừa mới ngồi vào trong xe, điện thoại cầm tay Tô Noãn liền vang lên, cô nhìn thấy trên màn hình hiển thị chính là dãy số hai năm trước đã bị cô xoá bỏ trong danh bạ.

Cô cũng không cảm thấy mình có cái gì cần phải giữ liên lạc với Cố Lăng Thành, tiện tay liền cúp điện thoại, nhưng mà, nó cũng không buông tha reo tiếp, muốn tắt máy, Lục Cảnh Hoảng lại đưa tay cầm lấy điện thoại của cô.

Lục Cảnh Hoảng một bên quay đầu nhìn Tô Noãn, một bên ấn nút nghe, Tô Noãn ngồi ở bên cạnh, có thể mơ hồ nghe thấy Cố Lăng Thành đầu bên kia điện thoại nói một câu “Anh có lời muốn nói với em”.

“Những gì giữa các người nên nói đã nói rồi, bây giờ còn đến ôn chuyện, không biết là rất giả dối sao?”

Lục Cảnh Hoảng không lưu tình chút nào phản bác hỏi lại làm cho đầu bên kia điện thoại xuất hiện trầm mặc ngắn ngủi, nhưng lập tức Cố Lăng Thành liền lạnh lùng nói, giọng điệu không tốt giống như là đối với kẻ thù sống chết của mình:

“Đem điện thoại đưa cho Noãn Noãn, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cô ấy.”

“Cô ấy nói không muốn nghe điện thoại của anh, cũng không muốn gặp lại người của anh, tốt nhất cả đời không qua lại với nhau, là vậy đó, anh còn muốn cô ấy nghe điện thoại sao?”

Lời nói cố chấp ngoan độc như vậy, làm cho Tô Noãn nghe thấy run rẩy một chút, Lục Cảnh Hoằng lại không có áy náy tự mình thay Tô Noãn lên tiếng, anh giống như cố ý đem lời nói hung ác ra thảo luận, nhưng Tô Noãn không thể đoán được, anh là vì để cho cô thoát khỏi Cố Lăng Thành nói dây dưa hay vẫn là, vì miệng lưỡi nhất thời lạnh lẽo ra uy.

Lục Cảnh Hoằng ánh mắt lạnh lùng nhìn bên ngoài xe, anh nhìn thấy bóng dáng thon dài uốn thẳng cách đó không xa, lại giống như nhìn thấy ánh mắt mãnh liệt ẩn trong đêm tối kia đang gắt gao nhìn về phía Tô Noãn trên ghế lái phụ.

Đôi mắt nhú lại, Lục Cảnh Hoằng vui vẻ cười khế, khó có được hào phóng đưa điện thoại trả lại cho Tô Noãn:

“Xem ra anh ta muốn chính tai nghe em nói lời từ chối.”

Tô Noãn nhìn thấy đáy mắt Lục Cảnh Hoằng phiếm động là không vui, lại thấy trên khoé miệng của anh nụ cười nửa thật nửa giả, đột nhiên cảm thấy bất đắc dĩ, cong lên khoé miệng vẫn là như anh mong muốn, thản nhiên cự tuyệt Cố Lăng Thành:

“Chúng ta đã ly hôn rồi, nếu không thể làm bạn, vậy thì làm người xa lạ đi, sau này, coi như không liên lạc nữa, đã muộn rồi, tôi phải về nhà nghỉ ngơi, tạm biệt.”

“Ô Noãn, cho anh mười phút, mười phút sau nếu như đáp án của em vẫn còn xác định như vậy, từ nay về sau, cũng theo như mong muốn của Lục Cảnh Hoằng, anh sẽ không bao giờ... xuất hiện ở trước mặt của em nữa.”

Quen biết nhiều năm như vậy, đêm nay là lần đầu tiên, Cố Lăng Thành gọi tên cô như vậy, đằng sau thanh âm ung dung tự tin kia lộ ra vệt vàng, hai chữ “Ô Noãn”, một cách xưng hô chính thức làm cho trở thành người xa lạ với nhau.

Bỗng nhiên ngẩng đầu, Ô Noãn nhìn thấy bên ngoài cách vài mét người đàn ông cô quen biết hơn tám năm đang đứng, thân ảnh ngẩng cao đầu, khí chất thành thực, khuôn mặt tuấn lãng, vẻ mặt chừng chạc khi không cười, được bóng đèn vàng xe hơi phủ xuống.

Không thể phủ nhận, trừ đi đủ loại thành kiến, Cố Lăng Thành đích thực là một người rất mê người, có lẽ bởi vì đêm nay tâm tình rất tốt, Ô Noãn phát hiện cô lại không hề bài xích nhìn khuôn mặt Cố Lăng Thành.

“Anh ta nói muốn mười phút.”

Tô Noãn quay đầu nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng, Lục Cảnh Hoằng liếc mắt nhìn ngoài xe, gật gật đầu, hào phóng bất ngờ.

Tìm nhà hàng Tây không khí gia đình yên tĩnh ở vùng lân cận, bởi vì gặp người thân đêm 30 giao thừa, buôn bán có chút vắng vẻ, nhưng cũng có nói chuyện nhất là bàn về những đề tài đi đâu thì tốt.

Tô Noãn cùng Cố Lăng Thành ngồi cùng bàn, cũng không có ai có ý mở đầu câu chuyện, chỉ là tùy ý để phục vụ mang đến hai ly nước, Tô Noãn lướt qua đầu vai Cố Lăng Thành, liền nhìn thấy Lục Cảnh

Hoảng ngồi ở một chỗ cách xa.

Đây là nguyên nhân khiến Lục Cảnh Hoảng yên tâm mới để cho cô đi gặp Cố Lăng Thành, bởi vì tự anh cũng không có ý định tránh né, ngồi ở chỗ kia, ngay cả một ly nước cũng miễn, cứ như vậy thẳng tắp nhìn chăm chăm Tô Noãn bên này, còn chú ý đến cử chỉ của Cố Lăng Thành.

Lục Cảnh Hoảng tư thế ngồi có chút quái dị, hai chân cũng đều để bên ngoài thành ghế ngồi, giống như một khi Cố Lăng Thành xuất hiện xu thế động tay động chân, anh sẽ liền xông lên lôi Tô Noãn đi, thuận tiện suy nghĩ xem có nên cho Cố Lăng Thành một quyền hay không.

Chỉ từ trong ánh mắt lạnh buốt của Lục Cảnh Hoảng giờ phút này nhìn đến, nếu như có cơ hội, anh nhất định sẽ hung hăng đánh cho Cố Lăng Thành một chút, nghĩ như vậy, Tô Noãn không rõ nguyên do bật cười, mím khoé môi, trong mắt lại tiết lộ ý cười.

Cố Lăng Thành vẫn luôn quan sát đến vẻ mặt Tô Noãn, cũng biết cô đem tầm mắt nhìn đi đâu, nặng nề suy nghĩ kỹ trong chốc lát, cuối cùng anh phá trầm mặc trước, không nhanh không chậm mở miệng:

“Lần trước bởi vì mẹ anh quấy nhiễu em, rất xin lỗi.”

Rất xin lỗi? Đây cũng là lần đầu tiên Tô Noãn nghe thấy từ miệng Cố Lăng Thành phun ra ba chữ kia, kiêu ngạo như anh, lại đối với một người phụ nữ như cô cái gì cũng không phải mà nói xin lỗi, chuyện kỳ lạ đêm nay thực sự là chuyện này tiếp nối chuyện kia.

Nhưng mà đối với cô mà nói, có nói xin lỗi hay không căn bản không quan trọng, bởi vì không để trong lòng, cho nên cũng sẽ không thương tâm khó chịu, nếu không phải anh cố ý nhắc tới, cô đã sớm

ném lên chín tầng mây rồi.

“Tôi đã sớm quên rồi.” Tô Noãn không sao cả nói, cầm lấy ly nước khẽ hớp một cái, nước ở đây không tệ, suy tính kêu Lục Cảnh Hoảng mua mấy thùng về nhà, cũng không biết thân thể anh ấy gầy như thế có nhắc nổi không nữa.

Cố Lăng Thành nâng mắt lên liền phát hiện ánh mắt Tô Noãn lại bay tới phía sau anh, vị trí chỗ ngồi kia, chỉ có Lục Cảnh Hoảng, bàn tay đang cầm ly không lộ ra dấu vết xiết chặt, như muốn đem cái ly thủy tinh nghiền nát.

“Anh không biết mẹ của anh đột nhiên tới đây, có một số việc anh còn chưa kịp nói với bà ấy, em cũng biết một chút về tính tình của bà ấy đó, trước đây bà càng lo lắng thì càng đem sự tình làm phức tạp thêm, mới có ý duy trì giấu diếm, không nghĩ tới...”

Cố Lăng Thành không biết là bất đắc dĩ hay vẫn là cảm thán, nhìn bộ dáng hơi thất thần của Tô Noãn, nở nụ cười:

“Nếu như bởi vì chuyện này làm cho người khác đối với em có chỗ hiểu lầm, anh có thể ra mặt giải thích, dù sao cũng là do anh không xử lý tốt tạo thành kết quả như vậy.” Tô Noãn nhìn Cố Lăng Thành mang theo mỉm cười xin lỗi, lại không có chút nào mềm lòng, muốn tìm cái gì đó để nói an ủi anh, ngược lại mặt mày có chút lãnh đạm, ngữ khí cũng không còn như lúc đầu lãnh đạm ôn tồn nói:

“Nếu giữa chúng ta đã kết thúc, những chuyện không vui kia cũng liền trở nên không liên quan đau khổ, cho nên anh không cần phải cảm thấy áy náy, nếu anh thật muốn tôi may mắn hạnh phúc, thì cũng không ngồi ở đây nói với tôi những lời này.”

Cố Lăng Thành khoé miệng tươi cười cứng đờ, nhưng đáy mắt anh

từ từ hiện ra ý cười, xin lỗi trên mặt thu lại, tựa vào trên ghế sofa sâu kín ngưng mắt nhìn cô:

“Bị em nhìn ra rồi à, xem ra đi theo bên cạnh Lục phó bộ, ngược lại học xong nhìn mặt mà nói chuyện.”

“Nếu như anh lo lắng bởi vì chuyện này mà đắc tội Lục gia hay Cù gia, còn đối với con đường làm quan của anh tạo thành ảnh hưởng không tốt, như vậy hiện tại anh có thể đi rồi, sự kiện kia tôi có thể xem như chưa từng xảy ra.” Tô Noãn nói xong quay đầu sang một bên, nhìn cảnh đêm phồn hoa bên ngoài cửa sổ, mặc kệ Cố Lăng Thành có tâm ý như thế nào khi nói ra lời làm cho người ta cảm thấy áy náy như vậy, cô đều mệt mỏi đi suy đoán, anh để ý đến con đường làm quan như vậy, cô sẽ thành toàn cho anh. Cố Lăng Thành nghe ra trong lời Tô Noãn nói mang theo ý mỉa mai, trong mắt cũng không giữ được những thứ kia nồng nặc cười, bất luận Tô Noãn có nói đúng hay không, anh đều lựa chọn cam chịu, không có tiếp tục đi giải thích.

Có lẽ có một số việc cũng không có người nào đo lường được sự phức tạp của nó, có lẽ chỉ là ý đồ về mặt tình cảm, lại bởi vì bị răn cấm một lần mà ba năm bọc miệng giếng, không đi tín nhiệm nữa, bắt đầu cố chấp nhận định một cái suy nghĩ.

Cố Lăng Thành nhìn Tô Noãn, ánh mắt nồng đậm giống như là một giọt mực ngưng tụ, như thế nào cũng không hoà tan:

“Nói nhiều như vậy, thật ra thì căn bản em không muốn nghe, cho dù đồng ý cho anh mười phút, nhưng lòng của em đã sớm bay đến bên cạnh Lục Cảnh Hoàng. Yêu một người thật dễ, quên một người lại có thể dùng thời gian cả đời, những lời này không biết em còn nhớ hay không.” Động tác uống nước của Tô Noãn dừng lại một chút, nhìn con người màu đen của Cố Lăng Thành, khẽ cười:

“Mười phút sắp xong, hiện tại lời muốn nói cũng nói xong rồi, tôi có thể đi được rồi chứ?”

Bên kia, Lục Cảnh Hoằng đang cuối đầu xem tạp chí, Tô Noãn đứng dậy muốn đi qua, cổ tay lại bị Cố Lăng Thành phút chốc giữ chặt, không đợi cô mở miệng chất vấn, Cố Lăng Thành đã buông cô ra:

“Chờ một chút, anh còn chưa nói xong.”

Tô Noãn liếc mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng, xác định không có kinh động đến anh mà đưa tới hiểu lầm, mới một lần nữa ngồi trở lại ghế:

“Còn có cái gì thì nói rõ một lần luôn đi.”

Về sau cùng Cố Lăng Thành mặt đối mặt nói chuyện như thế này, cũng sẽ không có nữa, có chuyện gì chẳng thà nói một lần luôn cho rồi, cần phải đoạn tuyệt hẳn, sợ nhất đúng là dấu là ngó ý còn vương tơ lòng.

Cố Lăng Thành do dự một chút, giống như cân nhắc tìm từ nên nói như thế nào, khi Tô Noãn lại đem ánh mắt nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng thì chậm rãi mở miệng, một đôi mắt chặt chẽ nhìn chằm chằm Tô Noãn:

“Em... thật sự cảm thấy Lục Cảnh Hoằng rất tốt?”

Tô Noãn không khỏi nhíu mày, vấn đề riêng tư như vậy, lấy mối quan hệ hiện tại của cô và anh, anh cảm bản không nên hỏi tới, cô cũng căn bản sẽ không trả lời câu hỏi.

Tình yêu luôn giống như cá uống nước, lạnh ấm tự biết, anh cần gì biết rõ còn cố hỏi chuyện không có ý nghĩa?

“Nói như thế nào chúng ta cũng từng là vợ chồng một thời gian, anh còn nghĩ muốn khuyên em một câu, nhìn người không nên bị bề ngoài của họ mê hoặc.”

Cố Lăng Thành miệng nhấp ngụm nước nóng đã muốn nguội lạnh, ngữ điệu không giả vờ, để cho người ta không gian nghĩ ngợi lung tung.

“Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?” Tô Noãn vô cùng không thích cách nói đánh đố đó, cũng dần dần có chút buồn bực, nhúu chân mày.

Cố Lăng Thành ánh mắt phức tạp liếc nhìn một cái, khoé miệng chứa đựng nụ cười, bỗng nhiên từ trên ghế sofa rút ra một túi văn kiện, ném đến trước mặt Tô Noãn, nhìn thấy vẻ mặt Tô Noãn nghi hoặc, từ từ nói:

“Có tài liệu cho thấy, khi anh ta công tác ở Na Uy đã cùng một người phụ nữ có mối quan hệ không rõ, cũng không phải thân mật bình thường, việc người phụ nữ kia ở lại kỷ lục nhất là, liên tục ở trong căn hộ của anh ta ngủ qua một tuần.”

“Vậy sao?” Tô Noãn im lặng hỏi lại, không nóng không vội, giống như người đàn ông đang đàm luận về tin tức râu ria không liên quan tới cô.

“Tôi không cảm thấy chúng ta còn có chủ đề chung nào để có thể tiếp tục nói chuyện, tạm biệt.”

Từ đầu tới cuối cô cũng không có biểu hiện hứng thú với túi tài liệu kia, bởi vì cô tin tưởng Lục Cảnh Hoàng, cũng không cảm thấy Cố Lăng Thành tồi tệ đến mức phải bịa đặt câu chuyện, dùng miệng lưỡi nói xấu Lục Cảnh Hoàng trắng trợn như thế này thậm chí là từ một

góc độ khác phân tích, với tính cách của Cố Lăng Thành, nếu như có đầy đủ chứng cứ, anh sẽ không chút do dự, không để ý cảm nhận của cô, trực tiếp vui vẻ tố cáo với cô “Lục Cảnh Hoằng có tình nhân”, mà không phải suy đoán hàm hồ như vậy.

“Không cần bởi vì trầm mê vào tình cảm, mà đối với những chuyện khác cũng làm như không thấy. Noãn Noãn, anh hy vọng em có thể tỉnh táo một chút, người đàn ông như Lục Cảnh Hoằng vậy, làm sao có thể không có phụ nữ bên ngoài chứ?”

Cố Lăng Thành ý vị thâm trường liếc về phía Lục Cảnh Hoằng bên kia:

“Anh ta bây giờ để ý em như vậy, bất quá cũng chỉ bởi vì em từng nên là vợ của Lục Thiếu Thần, đùa giỡn với người vốn nên là cháu dâu của mình chứ không yêu, chỉ có mới mẻ nhất thời...”

Không nhìn thấy Tô Noãn ra tay như thế nào, Cố Lăng Thành giật mình, trên mặt còn có giọt nước xì xào chảy xuống, thấm lên áo sơ mi màu Violet, thấm ướt âu phục, anh nhìn thấy Tô Noãn đang giơ ly nước, trên mặt không lộ vẻ gì. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Lục Cảnh Hoằng đọc sách có chút nhập thần, đến nỗi không chú ý tới Tô Noãn hất nước vào Cố Lăng Thành, Tô Noãn cũng không muốn tại nơi công cộng này xảy ra chuyện không vui, giọng điệu của mình cố gắng chậm lại:

“Ý tốt của anh tôi nhận, tất cả dừng ở đây.”

“Em cứ như vậy mà tin anh ta?” Cố Lăng Thành ánh mắt sắc bén muốn nhìn thấu hoàn toàn nội tâm Tô Noãn, tay cầm ly nước trên mu bàn tay gân xanh nổi lên, các đốt ngón tay bởi vì dùng sức nắm chặt

mà xanh trắng.

“Đúng vậy.” Tô Noãn thuỷ chung không thay đổi tâm tình của mình, bình tĩnh hơn nữa lời nói tràn ngập tín nhiệm coi như Lục Cảnh Hoằng thực sự có quen biết người phụ nữ khác thì như thế nào? Cô không phải cũng từng cùng Cố Lăng Thành ở chung sao? Quá khứ đã qua, hiện tại mới đáng đi giữ chặt.

Huống chi, cô đối với câu Lục Cảnh Hoằng từng có tình nhân hoàn toàn duy trì thái độ nghi ngờ, anh không giống như là cao thủ lưu luyến tình trường mỗi năm, cô coi như không tin anh, cũng nên tin vào ánh mắt của mình.

Tuy rằng ánh mắt của cô cũng không được tốt cho lắm, ít nhất mắt nhìn qua một lần, cũng là một lần duy nhất.

“Dù cho anh ta mấy ngày hôm trước vẫn cùng một người phụ nữ khác tay cầm tay đi dạo phố, dù cho một người phụ nữ khác thân thiết cho anh ta ăn bánh trứng, dù cho anh ta tối hôm qua vẫn còn ở trong nhà một người phụ nữ khác?” Cố Lăng Thành đe dọa nhìn cô, từng câu từng chữ giống như mũi tên nhọn hung hăng bắn tới, không mau gọn sóng, suy nghĩ trong lòng điên cuồng tầng tầng lớp lớp đẩy ra, tay cô theo bản năng xiết chặt cái ly.

Vậy mà, bộ dạng Lục Cảnh Hoằng ôn nhu tươi cười chạy lên nã, đôi mắt xinh đẹp của anh cứng chiều nhìn sang, lòng bàn tay ấm áp của anh loáng thoáng còn dừng lại trên da thịt.

Tô Noãn buông cái ly ra, ngẩng mặt nhìn thẳng Cố Lăng Thành, nhẹ giọng nhưng hết sức kiên định mở miệng:

“Tôi tin anh ấy, chính là như vậy.”

Có lẽ có một số việc, quả thật làm cho giật mình, nhưng cô còn không mù quáng đến mức không hỏi cho rõ ràng, chỉ dựa vào lời nói của một bên, liền phán Lục Cảnh Hoằng tội chết, như vậy là đối với tình cảm của cô không tôn trọng.

“Nếu tin tưởng anh ta, tại sao không xem hình đi, rốt cuộc là em đối với anh ta rất tự tin, hay là em căn bản không dám đối mặt sự thật anh ta một chân đạp hai thuyền?”

Chương 88: Bà...xã

Edit: Hiếu Đồng

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Đối mặt Cố Lăng Thành vang vang mạnh mẽ ép hỏi, Tô Noãn nhìn không được hơi cười lạnh, lập tức cầm lấy túi tài liệu kia, đầu vào đáy mở ra, sau đó lấy ra cái gọi là chứng cứ bên trong, một tấm một tấm lật xem.

Tài liệu trong túi văn kiện như lời Cố Lăng Thành nói, đều là ảnh chụp chung của Lục Cảnh Hoảng và một người phụ nữ khác, có một tấm hình còn lại là bị thám tử tư chụp trong quán cà phê, Lục Cảnh Hoảng hai tay khoanh trước ngực, lãnh đạm cười cười nói nói.

Tô Noãn nhìn thấy rõ diện mạo người phụ nữ trong ảnh, đó là một người con gái đẹp cao to, mặc chiếc váy màu trắng dài quá đầu gối, mười ngón tay đeo bao tay do Lace sản xuất, dáng vẻ làm cho người ta cảm thấy thần thánh không thể xâm phạm.

Bọn họ giống như là đang nói chuyện với nhau, lẳng lặng mỉm cười, nhìn qua rất hài hoà, cũng rất nhẹ hoà, nhìn ra được, Lục Cảnh Hoảng đối với người phụ nữ này thái độ cũng không giống như mấy vị tiểu thư nhà giàu khác đeo bám bên người phản cảm như vậy.

“Người mẫu nổi tiếng nhất thế giới Lăng Tử Ngữ, lăn lộn trong thế giới người mẫu nửa năm trời đã đỏ rực một góc trời, nghe nói, lúc trước cô ta nhất định qua Na Uy du học, cô ta thuê nhà trọ ngay tại...”

Cố Lăng Thành chậm rãi tiếp tục, sợ Tô Noãn không rõ, còn bổ sung nói Lục Cảnh Hoằng cũng ở tại khu chung cư Lăng Tử Ngữ ở.

Tên Lăng Tử Ngữ này đối với Tô Noãn mà nói cũng không phải xa lạ gì, chỉ là một người dạy nhiếp ảnh, nhiệm vụ ở phía sau hội học thuật nhiếp ảnh chính là nhóm hợp tác làm ăn với họ -- Người mẫu đặc biệt của giới người mẫu.

Tô Noãn nhớ mang máng mấy ngày hôm trước cô còn nhìn thấy trên một quyển tạp chí thời trang bài phỏng vấn Lăng Tử Ngữ, lúc ấy cô không nhìn kỹ bức ảnh minh họa Lăng Tử Ngữ, nhưng lại bị một vài đoạn phỏng vấn của cô ấy hấp dẫn.

Đó là một phụ nữ đối với tình yêu trong lòng thẳng thắn, khi nói chuyện với phóng viên về đề tài nhạy cảm tình cảm lưu luyến thì giới người mẫu cũng đặc biệt trả lời rất thành thực, một chút cũng không lo lắng cho nhân khí của mình bị hao tổn.

“À, tôi đã từng mỗi một bước đi thì thụt lùi hai bước, cho nên vô luận có khát vọng như thế nào, cũng cách anh ấy càng ngày càng xa, từ nay trở đi, tôi sẽ cố gắng tiến lên phía trước, trở lại bên cạnh anh ấy, không lùi bước nữa.”

“Nếu như bên cạnh người con trai kia đã có bạn gái, Lăng tiểu thư lựa chọn rời khỏi hay vẫn là cạnh tranh công bằng.”

“Tôi tin tưởng, trên thế giới này không còn có ai thích hợp với anh ấy hơn tôi, cũng chỉ có tôi mới là người phụ nữ yêu anh ấy nhất, nếu là như vậy, tại sao tôi còn phải buông anh ấy ra lần nữa?”

Trả lời rất tự tin, cũng cho thấy Lăng Tử Ngữ đối với đàn ông yêu mến chung tình, Tô Noãn lật đến một tấm hình, sắc trời mờ lung,

nhưng cô vẫn đoán ra được đạo thân ảnh kia chính là Lục Cảnh Hoàng, anh và Lăng Tử Ngữ đi vào một căn biệt thự, mà khi đó cô đang ở nhà thức trắng đêm tranh thủ lên kế hoạch bán sách.

Xem qua một ít hình ám muội, biểu tình của Tô Noãn lại không có nửa điểm bị lừa gạt tức giận hoặc là khổ sở, cô chỉ là vô cùng tỉnh táo đem ảnh chụp bỏ vào trong túi văn kiện, sau đó bỗng nhiên đẩy đến trước mặt Cố Lăng Thành:

“Muốn xem cũng đã xem rồi, vậy tôi đi được chưa?”

Tô Noãn không muốn tiếp tục nghe Cố Lăng Thành nói về Lục Cảnh Hoàng, đứng dậy bước đi, Cố Lăng Thành đột nhiên đứng lên, anh chặn ở trước mặt cô, hai tay vịn qua vai cô, cứ như vậy mà dùng sức, nỗi đau dâng lên từ từ liều lĩnh xâm nhập nội tâm của cô.

“Tô Noãn, không cần phải giống như đà điểu vậy, không chịu đối mặt sự thật.”

“Tôi tin anh ấy, tin tưởng vô điều kiện, đáp án này anh vừa lòng chưa?”

Tô Noãn chậm rãi khôi phục lại cơn đau đột nhiên kéo tới, chuyển con mắt kiên định nhìn đôi mắt sắc bén sâu thẳm của Cố Lăng Thành.

Mặc kệ Cố Lăng Thành có thật lòng hay không muốn nhắc nhở cô chuyện gì, thế nhưng cô vẫn tin tưởng, cho dù Lục Cảnh Hoàng và Lăng Tử Ngữ có quen biết, thậm chí có cái gì đó mờ ám ám muội, cũng nhất định cùng tình yêu, quyền thế, tiền tài có liên quan gì.

Cố Lăng Thành nắm hai vai cô lực đạo không ngừng tăng thêm, làm cho cô đau đến nhú chân mày, anh giống như bóng đêm trong hai

tròng mắt đen phát ra hàn ý dày đặc, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào cô, khoé miệng cũng chứa một chút ý cười:

“Anh ta nói cái gì em cũng tin, tại sao...” Tô Noãn không có mở miệng phản bác, chỉ là hướng anh khách khí xa cách cười, Cố Lăng Thành nhếch môi, nửa chữ cũng không nói nữa, chỉ là cho dù anh nuốt vào nửa câu sau, cô cũng mơ hồ đoán được, hẳn là:

“Tại sao anh nói gì em cũng không tin? Lời thề son sắt kiên định em từng thề đã đi đâu rồi?” Thật ra, câu trả lời rất đơn giản, bởi vì Cố Lăng Thành cùng Lục Cảnh Hoảng, về tính cách tư tưởng vốn có sự bất đồng, cũng giống như trứng gà tốt với tảng đá, trứng gà có thể ấp ra gà con, còn tảng đá thì không thể.

Mà lựa chọn hiện tại của cô chính là cái có thể tu thành chính quả, không hơn.

“Tôi đồng ý cho cô ấy gặp anh, nhưng không nói anh có thể chạm vào cô ấy.” Giọng đàn ông âm u lạnh lẽo mang theo mùi thuốc súng cảnh cáo vang lên từ phía sau lưng Cố Lăng Thành, bàn tay Cố Lăng Thành khoát lên đầu vai Tô Noãn bị một bàn tay trắng nõn to lớn khác chế trụ, Cố Lăng Thành đơn giản cười một tiếng, theo lực đạo của Lục Cảnh Hoảng buông Tô Noãn ra.

Cố Lăng Thành nhìn Lục Cảnh Hoảng đi quan ân cần kiểm tra trên dưới Tô Noãn, trên khuôn mặt lạnh lùng là thái độ nghiêm cẩn nghiêm túc, nhất là khi chạm vào bả vai Tô Noãn thì hai đạo ánh mắt rét lạnh bắn về phía anh. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Tô Noãn, sớm hay muộn có một ngày em sẽ hối hận vì quyết định ngày hôm nay.” Cố Lăng Thành cười bỏ lại một câu nói, ánh mắt lãnh chấp, quét qua vẻ mặt Lục Cảnh Hoảng ẩn hiện địch ý, xoay người

rời đi, không có một chút dừng lại.

Dưới ánh sáng rực rỡ của đèn treo thủy tinh, bóng lưng Cố Lăng Thành ngang nhiên bước đi, giống như trước kia kiêu ngạo như vậy, lại mang theo một chút tiết trời tiêu điều lúc đầu xuân, xa xôi mà xa lạ.

“Sắc mặt tại sao kém như vậy, có phải có chỗ nào không thoải mái không?” Lục Cảnh Hoằng từ sau khi Cố Lăng Thành rời đi, liền đến bên cạnh Tô Noãn, cẩn thận sờ sờ bàn tay Tô Noãn, nhiệt độ lòng bàn tay anh xuyên thấu qua da thịt cô, làm cho cô không khỏi cảm thấy an tâm thư thái không ít.

Ngoảnh đầu nhìn Lục Cảnh Hoằng vẫn giống như trước kia trên khuôn mặt lãnh đạm lộ ra quan tâm, Tô Noãn cầm ngược lại bàn tay anh, mềm mại dựa vào bả vai anh, không muốn nói nhiều.

Cố Lăng Thành không có mang đi túi văn kiện kia, cứ như vậy bị chủ nhân vứt bỏ, im lặng nằm ở trên bàn.

“Em ráng chịu đựng một chút, anh lập tức đưa em về nhà.” Lục Cảnh Hoằng nói xong, liền cúi người chặn ngang ôm lấy Tô Noãn, sau đó định đi nhanh ra khỏi nhà hàng, đôi tay Tô Noãn vòng qua cổ của anh, ngẩng đầu nhìn cái cằm kiên nghị sạch sẽ của anh, đột nhiên tới gần.

Trên cằm truyền đến một trận ấm áp mềm mại, Lục Cảnh Hoằng bước chân ngừng lại một chút, cúi đầu quan sát sắc mặt phỉếm hồng của Tô Noãn, khoé môi hơi hơi nhếch lên, cúi đầu nói bên tai cô:

“Muốn hôn về nhà cho em tha hồ hôn, bây giờ đang hoàng đường động đậy.” Tô Noãn bị nói đến quẫn bách ho khan ra tiếng, quay mặt đi chỗ khác không nhìn tới trên mặt anh ý tứ hàm xúc không rõ cười,

không phải chỉ là đi theo ý tưởng chân thật nhất trong lòng hôn anh một cái, có cần phải đặc ý như vậy không?

“Đều là người muốn kết hôn rồi, tại sao còn thẹn thùng như vậy chứ!”
Lục Cảnh Hoằng âm thanh trong trẻo trầm thấp tràn ngập từ tính, anh giống như vui mừng cười nhẹ, Tô Noãn lại bởi vì lời nói của anh mà thẹn đỏ mặt, ra vẻ khinh thường trừng mắt liếc anh một cái:

“Ai muốn kết hôn với anh hả?!”

Lục Cảnh Hoằng cũng không tiếp tục giống như thường ngày dùng lời nói làm cô ghen hòng, không lên tiếng, chỉ là cười híp mắt ôm cô đi, Tô Noãn khoé mắt dư quang, liếc về phía túi văn kiện trên bàn kia, lời nói của Cố Lăng Thành, vẫn còn cố chấp quanh quẩn bên tai cô, trên một mức độ nào đó, cô không cho rằng Cố Lăng Thành là hạng tiểu nhân vu oan giá hoạ.

“Em quên lấy đồ, chúng ta quay lại lấy đi.”

Tô Noãn nghĩ tới ảnh chụp trong túi văn kiện kia nếu bị đem đi ra bên ngoài, tin tức của cô và Lục Cảnh Hoằng cho tới bây giờ còn chưa có kết thúc, nếu ảnh chụp này tiếp tục bị truyền ra, sợ là công việc của Lục Cảnh Hoằng sẽ gặp bất lợi.

Lục Cảnh Hoằng phối hợp đi trở lại, khi nhìn thấy Tô Noãn lấy cái gì đó mà Cố Lăng Thành bỏ lại, ý cười trên mặt có chút giảm xuống, Tô Noãn lại chủ động bám lấy cổ của anh nháy lên, mà anh theo bản năng đưa tay ra đón.

Tô Noãn tự nhiên phát giác Lục Cảnh Hoằng khác lạ, đem túi văn kiện để ở sau lưng Lục Cảnh Hoằng, đưa ra một bàn tay trắng, đem khoé môi thẳng băng của anh đẩy lên trên, nhượng nhượng mảy:

“Anh cả ngày trưng ra cái khuôn mặt này, đến đứa bé nhìn thấy cũng bị dọa khóc, vậy mà còn đòi có vợ?”

“Không phải có người mới vừa nói không muốn sao?” Sắc mặt Lục Cảnh Hoằng rất có xu thế trời quang chuyển sang nhiều mây, nghe lời này giọng điệu này, giống như là một oán phụ bị uỷ khuất vô cùng, Tô Noãn nhìn anh nửa đùa mở miệng:

“Thật ra thì... cũng không phải là chuyện có đồng ý hay không, nhưng mà cho dù thật muốn gả, anh còn có rất nhiều chuyện không nói rõ với em, ai biết được anh có phải hay không mặt người dạ thú vô lại.”

Lục Cảnh Hoằng nhìn chằm chằm Tô Noãn bĩu môi mờ ám, bất mãn đứng không đi nữa, mặc cho gió khuya rét lạnh quét qua người Tô Noãn run lên, anh dừng lại thật lâu trên khuôn mặt Tô Noãn, sau đó mới chậm rãi nói:

“Vậy em trở về mở phiên toà thẩm vấn đi, đem cái nên nói rõ ràng nói rõ ràng, chúng ta liền kết hôn.”

Nụ cười trên khuôn mặt anh trong đêm đông rét lạnh này, lại thanh khiết trong sáng giống như trời xanh ngày xuân, sạch sẽ đơn giản không phù hợp với độ tuổi của anh, làm cho cô cảm thấy say mê, không khỏi cúi đầu nhàn nhạt cười.

Sau khi trở về, Tô Noãn liền lập tức quên mất cái chuyện râu ria này, cái túi văn kiện kia bị cô tùy tiện ném vào trong một ngăn kéo, về phần mở phiên toà, bất quá cũng chỉ là cô thuận miệng nói giỡn một chút mà thôi.

Trong phòng khách được ánh đèn chiếu sáng như ban ngày, tiếng pháo nổ khói lửa bên ngoài nhà trọ vẫn còn chưa ổn định, cửa sổ sát

đất thật lớn bị mở ra, rèm cửa sổ màu trắng tinh chậm rãi lay động, không khí mùa đông khô ráo mà lạnh lẽo, nhàn nhạt, mơ hồ.

Đêm giao thừa 30, rất khó làm cho người ta đi vào giấc ngủ, Tô Noãn đã từng không tin, bây giờ thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy tinh lực tràn đầy, lại là vào lúc 2h sáng thế nhưng vẫn không thấy buồn ngủ.

Quay người nhìn Lục Cảnh Hoảng vàng mắt thâm đen ngồi bên cạnh cô liều chết chống đỡ, một cánh tay dài của anh khoát lên phía sau lưng ghế sofa, hai cái chân dài tùy ý gác lên bàn trà, cố gắng tròn mắt, ý thức cũng đang như đi vào cõi thần tiên.

Tô Noãn nhin không được cười rộ lên, chưa bao giờ thấy Lục Cảnh Hoảng tùy ý như vậy, cô vẫn cảm thấy anh cả đời này cũng sẽ không có cái kiểu ngồi gác chân như vậy, dù sao từ khi quen biết anh cho tới nay, anh đều cho cô ấn tượng tao nhã biết kiềm chế.

Cô bỗng nhiên hiểu được, có lẽ có thêm một người như vậy cùng ở với mình, cho nên mới không buồn ngủ, tuy rằng cũng từng cùng Cố Lăng Thành bầu bạn, thế nhưng từ trên người anh không tìm thấy được bình yên cùng thoải mái giống như giờ phút này.

Tivi màn hình tinh thể lỏng to lớn được treo chiếm cứ nửa bức tường, đang phát một bộ phim điện ảnh, Tô Noãn đang mở ra một bọc đồ ăn vặt thì nam chính nói với nữ chính:

“Bà xã, ngày mai chúng ta đưa con ra ngoại ô dạo chơi đi.”

Tô Noãn vừa nhàm chán ăn bỏng ngô, vừa bắt đầu ngủ gà ngủ gật, sau đó cảm giác mặt mình bị một cái lò thiêu đốt cháy.

Vì thế xoay người, sắc mặt chợt khó coi, bởi vì người vốn đang ngủ

mơ mơ màng màng lúc này lại rất thanh tỉnh, hơn nữa ánh mắt nóng cháy vẫn luôn không ngừng nhìn chăm chăm cô:

“Anh không xem phim nhìn em làm chi, chẳng lẽ em so với phim nhìn đẹp hơn?”

“Đúng.” Lục Cảnh Hoằng không e dè thừa nhận, vẻ mặt yên lặng hững hờ, thế nhưng bên tai có chút đỏ lên.

“Miệng lưỡi trơn tru.” Tô Noãn liếc mắt nhìn anh một cái, nắm lên một nắm bông ngô bỏ vào miệng nhai, tuy rằng ngoài miệng oán trách Lục Cảnh Hoằng, nhưng trong lòng lại là đắc ý, đối với một câu được khen ngợi kia khẳng định là rất hưởng thụ.

Người đàn ông đơn thuần cuối cùng trên thế giới này khi thức dậy cũng miệng lưỡi trơn tru, Tô Noãn cảm thấy hoa hoa công tử (play boy) trên thế giới này, giống như lại có thêm một đối thủ mạnh mẽ, điều kiện tiên quyết là Lục Cảnh Hoằng quyết định bước vào bụi hoa.

Nghĩ như vậy, Tô Noãn tự đứng lại dâng lên luồng khí, bỗng chốc xoay người, lại phát hiện tầm mắt của Lục Cảnh Hoằng cũng chưa từng rời khỏi cô, từ mèo hoang tức giận xù lông nháy mắt biến thành con thỏ nhỏ ngoan ngoãn nghe lời.

Tô Noãn cũng nhìn thấy rõ bộ dáng muốn nói lại thôi của Lục Cảnh Hoằng, vì thế rất phối hợp đem hai cái chân vòng tại trên ghế sofa, tới gần anh một chút, làm ra bộ dạng nghiêm túc lắng nghe.

Lục Cảnh Hoằng không ngờ tới Tô Noãn sẽ nhìn thấu tâm tư của anh, không khỏi có chút quẫn bách, lông mi thon dài chớp vài cái, ánh mắt loé ra, không nhìn cô nữa mà nhìn về phía màn hình tinh thể lỏng, nhưng không quá 3 giây lại nhìn về phía Tô Noãn.

Bị một đôi con người sâu không thấy đáy nhìn chăm chăm không buông, Tô Noãn không thể nào hoàn toàn không khó chịu, đang cân nhắc xem nên nói gì để phá vỡ bầu không khí xấu hổ đột nhiên bao trùm xuống này, bên vành tai cô đột nhiên vang lên âm thanh:

“Bà xã.” Tô Noãn trong khoảnh khắc bị một đạo sấm rền nặng nề bổ trúng, trong điện quang hoá thạch, không có chút phản ứng nào, chỉ là một đôi mắt phượng xinh đẹp ngậy ngốc trợn to, trên vầng mặt là vẻ mặt nghiêm túc của Lục Cảnh Hoằng, còn có hai má và cái cổ hồng hồng của anh.

Thời điểm Lục Cảnh Hoằng nói ra hai chữ kia tiếng nói có chút không rõ, càng giống như là anh đang mơ hồ, hi vọng cô nghe thấy, rồi lại thấp thỏm lo lắng phản ứng của cô sau khi nghe được, hai chữ kia đối với bọn họ mà nói, xem như là thêm một bước tiến nữa.

Lục Cảnh Hoằng làm bộ như vô tình ho khan một tiếng, cầm lấy điều khiển từ xa trong tay, chuyển đổi kênh lung tung, khoé mắt tầm mắt lại kìm lòng không được liếc về phía Tô Noãn còn đang ngậy ngốc chết trân ở một chỗ. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Khi đang trong hôn nhân với Cố Lăng Thành, cô cũng chưa nghe thấy xưng hô như thế này, cho nên khi thật sự nghe được thì Tô Noãn toàn thân đều nổi da gà, mặt mày cũng hồng lên.

Hai chữ “Bà xã” nghe qua thật là kỳ quái, Tô Noãn biết tim mình đập vô cùng nhanh, cô cúi đầu vuốt ve chiếc nhẫn kim cương to lớn ở ngón giữa, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Hoằng nở nụ cười: “Haha, xưng hô thật hay, rất mới mẻ độc đáo.” Vốn định nói một câu làm dịu lại bầu không khí, lại không ngờ tới lại đưa tới kết quả ngược lại, bởi vì Lục Cảnh Hoằng bấm tới bấm lui điều khiển từ xa, lại bấm trở lại bộ phim kia, sau đó bọn họ nghe được một câu:

“Ông xã, em yêu anh.” Da thịt trên mặt Tô Noãn có chút run rẩy, trong lòng thầm mắng bộ phim cái gì cũng đều nói được này, đây không phải là cố ý cho cô tìm phiền toái sao? Xuất phát từ đạo lý có qua có lại mới toại lòng nhau này, cô có nên hay không cũng gọi lại một tiếng “Ông xã”?

“Không biết có phải là do vừa rồi uống nước nhiều quá hay không, đột nhiên muốn đi toilet...”

Dưới ánh đèn sáng ngời, khuôn mặt Tô Noãn bị chiếu rọi phải đỏ rực như máu, cô lung tung tìm cái cớ, vừa định đứng dậy chạy trốn, cổ tay lại bị Lục Cảnh Hoằng lạnh tay lẹ mắt giữ chặt, ngăn cản hành vi co đầu rút cổ của cô.

“Con mẹ nó chứ... Làm gì thế?” Khoé mắt Tô Noãn như muốn chảy ra giọt nước, nhìn thấy vẻ mặt Lục Cảnh Hoằng cũng phiếm hồng, nhìn đôi mắt chảy xuôi tâm tình lảng tảng gợn sóng kia, lại không tự giác hai chân mềm nhũn, một lần nữa ngồi lại trên ghế sofa cố gắng duy trì lấy bình tĩnh, vén vén tóc ngắn qua bên má, Tô Noãn tìm kiếm đề tài muốn phá vỡ cục diện bế tắc, lại nghe thấy một tiếng “bà xã”, không phải đến từ trong phim, cô rõ ràng cảm nhận được Lục Cảnh Hoằng thân thể kề sát.

“Bà...xã.” Nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, âm thanh giống như hoa nở trong giấc mộng, tràn đầy trêu mến giống như sợ hù dọa đến cô.

Khuôn mặt tuần tú của Lục Cảnh Hoằng gần trong gang tấc, hơi thở nóng bỏng của anh phun ở bên cạnh cô, Tô Noãn từ trong ngỡ ngàng tỉnh lại, nhìn thấy ánh mắt của Lục Cảnh Hoằng đã chuyển sang nóng rực.

Phim trên tivi vẫn cần tiếp tục, bọn họ lại giống như bị ngăn cách ở

trong thế giới của hai người, cái gì cũng không nghe thấy, chỉ nhìn thấy lẫn nhau, hai tay Tô Noãn theo bản năng xiết chặt sofa, hô hấp trở nên nóng bỏng.

Rất gần, cũng rất muộn, bọn họ liền nhẹ nhàng hôn nhau, nhẹ nhàng liếm hôn, nhẹ nhàng gặm cắn, đầu lưỡi rối rắm ở cùng một chỗ, hơi thở mềm nhẹ mà dồn dập, toàn thân hựu tô hựu ma, đầu óc hỗn loạn.

Không biết từ khi nào thì kết thúc nụ hôn rườm rà này, Tô Noãn dựa vào trên ngực Lục Cảnh Hoằng thở, trong lòng mơ mơ màng màng hỗn độn.

Lục Cảnh Hoằng dựa vào trên ghế sofa, thoải mái vòng quanh Tô Noãn, Tô Noãn hai chân cuộn tròn, giống như một con mèo tựa vào trên người anh, không có bất kỳ lỗi hổng nào, dịu ngoan như vậy là cho khoẻ miệng anh thỉnh thoảng nhếch lên.

Tình tiết trên phim vẫn đang diễn ra, nhưng mà tâm tư hai người cũng không đặt vào đó.

Lục Cảnh Hoằng cách vài phút, lại cúi đầu xuống hôn cô.

Tô Noãn phát hiện mình thực thích nụ hôn này, cô không thể không xuất thần, ngẩng đầu, đón lấy.

Rốt cuộc, Lục Cảnh Hoằng cũng không quan tâm tới phim ảnh gì nữa, tay anh vớ vào trong áo sơ mi cô, cầm lấy nơi đầy đà của cô, cúi đầu nặng nề hôn cô, không tùy tiện buông ra nữa.

Tô Noãn ưm một tiếng, nụ hôn của bọn họ trở nên nhuộm màu tình dục, toàn thân Tô Noãn run lên, ngay cả ngón chân đều cuộn tròn, nhưng mà cô lại không nghĩ đi kháng cự cái cảm giác sợ hãi bị làn

sóng bao phủ này.

Lục Cảnh Hoằng trầm ổn mà lâu dài thăm dò cô, anh so với cô càng thêm tập trung tinh thần và hưởng thụ, trước khi chuyện tình không thể cứu vãn, Tô Noãn rốt cuộc tìm lại được âm thanh của mình, cúi đầu thờ gập:

“Không nên ở chỗ này.” Mệnh lệnh dịu dàng bây giờ càng giống như là người vợ làm nũng, Lục Cảnh Hoằng ánh mắt chợt loé, hô hấp không yên lập tức đứng dậy, dễ dàng ôm lấy cô, sau đó đi vài bước, Tô Noãn nghe thấy “Oành” một tiếng, một cánh cửa bị đóng lại.

Tiếp theo phát sinh ra chuyện gì trong lòng biết rõ, ban đêm mùa đông náo nhiệt này, dù là ai cũng không cách nào làm một thánh nhân, ở trước mặt tình cảm chân thành hấp dẫn...

Tô Noãn tỉnh táo he hé mở mắt ra thì bên ngoài trời đã sáng hẳn, cô thậm chí hoài nghi, có phải là đã qua buổi trưa hay không, Lục Cảnh Hoằng ghé vào bên người cô, còn đang say ngủ.

Trong phòng ngủ mở máy sưởi, từ phần eo của anh bị che khuất bởi tờ chăn mềm mại, vùng da thịt trắng nõn bị ánh nắng mặt trời khít khao chiếu sáng, bờ môi bình thường không có màu sắc lại giống như bởi vì lưu luyến tối hôm qua, trở nên diễm lệ ướt át.

Loáng thoáng, trong không khí nhàn nhạt tràn đầy một loại gợi cảm thuần túy của phái mạnh, vô cùng mê người.

Xa xa, từ ngoài cửa sổ truyền tới bài hát “Chuyện hạnh phúc nhất”, từng tiếng khuấy động nội tâm người tình, kể về câu chuyện say mê xưa cũ:

“... Từng nhớ nhà rất nhiều, trải qua quá nhiều điều không vừa ý, mùi

vị cô đơn, trời biết mình biết, chuyện rất hạnh phúc có lẽ lại càng thay đổi nhiều lần, mới ngộ được ý nghĩa của sự quý trọng...”

Hiện tại đối với cô mà nói, chuyện hạnh phúc nhất chính là gì? Cho dù tương lai tiền đồ khám kha, bỗng nhiên cô cũng muốn đánh cược một phen, nếu kết quả nhất định là màu xám, ít nhất cũng không có nhiều tiếc nuối...

“Đang suy nghĩ gì mà như người mất hồn thế? Không biết từ lúc nào, Lục Cảnh Hoàng nửa mở mắt nhìn sang, mái tóc đen rối tung, nụ cười bên khoé môi, làn da trắng nõn, như có như không lộ ra cơ thể mê hoặc. Tô Noãn vút đi suy nghĩ rối loạn, mím môi cười đùa sờ sờ mặt của anh, cảnh tượng giống như là công tử phong lưu trêu chọc con gái nhà lành, lưu luyến trên khuôn mặt so với con gái càng láng mịn hơn.

“Nhớ anh đó, suy nghĩ xem là nên bội tình bạc nghĩa anh hay vẫn là nên chịu trách nhiệm đây.”

“Hả? rốt cuộc chịu trách nhiệm rồi sao?” Lục Cảnh Hoàng tay khoát trên eo cô tăng thêm lực, Tô Noãn khẽ kêu lên một tiếng, đã bị anh kéo vào trước ngực, nhạy cảm cảm nhận được thân thể của anh biến hoá, vội vàng nghĩ muốn đứng dậy, anh liền ôm chặt không buông, khuôn mặt mang ý cười mập mờ.

“Em nói là đang suy nghĩ, chứ không phải nhất định là có ý đó.” Tô Noãn nguy biến đưa tay đẩy ra, chạm tới lồng ngực không che đậy của anh, mềm dẻo mà vô cùng co giãn bỗng dừng hồi tưởng lại đêm qua phóng túng đủ kiểu, không thể ngăn cản khuôn mặt đỏ lên.

“Suy nghĩ? Ngay cả hai chữ tối hôm qua anh cũng đã gọi, em lại nói cho anh biết là bây giờ em đang suy nghĩ?” Mắt thấy tay Lục Cảnh Hoàng dưới chân lại bắt đầu không thành thật, Tô Noãn cố gắng

phản kháng, miệng cộp gan thỏ giáo huấn:

“Này, đừng nghĩ thừa dịp người khác gặp nguy, rồi muốn làm gì thì làm.”

“Thừa dịp người khác gặp nguy? Có sao?”

Tô Noãn bị phản bác đến xấu hổ, Lục Cảnh Hoằng lại hưng phấn vô tội nhìn cô, trên mặt hiện lên một chút nghiêm túc làm cho Tô Noãn hận đến nghiến răng nghiến lợi, không muốn đi để ý đến anh nữa, quay lưng lại vừa định kéo mền, lại bị anh một phen cắn xé miệng: “Em nên thành thật một chút cho anh, chớ lộn xộn...”

Tô Noãn tức giận mở to mắt nhìn chăm chăm, nhìn thấy trong mắt Lục Cảnh Hoằng, là một hồi phong tình, anh cong khoé miệng, giọng nói khàn khàn kể sất cô nói:

“Giáo viên không có nói với em, không nên dùng loạn thành ngữ hay sao? Thừa dịp người khác gặp nguy hẳn nên đổi thành...”

Ở dưới sự phong phú dẫn đến hiếu kỳ của Tô Noãn, Lục Cảnh Hoằng hoàn toàn cắt đứt lời nói, lều nhò phía dưới nhô cao lại cố ý cộp xát Tô Noãn, Tô Noãn nhất thời bị sắc tình mờ ám như vậy giết chết.

“Thật ra phải là....., thừa, cơ, mà, vào.” Lục Cảnh Hoằng tiếp cận cắn vành tai Tô Noãn nóng lên, cuối đầu cười, bàn tay từ dưới chăn thật nhanh lẹ luồn vào trong nội y của cô, bắt đầu động tác đã sớm vô cùng thuần thục.

Thừa cơ mà vào? Cái từ này vốn nhất định nghĩa không thích hợp, Tô Noãn không muốn phản bác, bờ môi Lục Cảnh Hoằng nóng bỏng, không nói gì phủ lên chiếm hữu cô, toàn bộ ngôn ngữ đều bị chìm

ngập trong miệng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Lạc sâu trong ý loạn tình mê, Tô Noãn trở nên hiểu rõ ý tứ Lục Cảnh Hoằng nói ra bốn chữ kia, tức giận đến trừng mắt nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh, cả người lại không có chút sức lực nào để thu thập anh:

“Đồ sắc lang!”

“Em không thích?” Ánh mắt Lục Cảnh Hoằng, giờ phút này sương mù dày đặc, xinh đẹp đến kinh người.

Tô Noãn thoải mái mà cười, khoe miệng căng ra, nheo lại một đôi mắt phượng ngậy ngô xinh đẹp, đưa tay lôi kéo anh cúi xuống, đầu ngón tay vô tình hay cố ý nhẹ nhàng vuốt ve bộ phận nhạy cảm của anh:

“Tiểu sắc nữ.”

Lục Cảnh Hoằng cấp tốc thở, lại nặng nề hôn qua, từng giọt mồ hôi nóng cháy dừng trên khuôn mặt cô, tất cả trở nên nước chảy thành sông.

“Những tấm ảnh chụp kia góc độ không tồi, ai tặng cho em, hôm nào anh cũng muốn mời người đó chụp vài tấm.”

Thời điểm Lục Cảnh Hoằng nói những lời này, Tô Noãn đang đứng ở cửa sổ ăn bánh ngọt Tiramisu anh đưa tới.

Cô không biết làm sao Lục Cảnh Hoằng tìm được túi văn kiện kia, giờ phút này anh đang cười dài ngồi trên sofa, hai chân vén lên, thưởng thức những cái được gọi là chứng cứ “lãng mạn.”

Tô Noãn liếc anh một cái, không để ý đến, cứ thế cầm đầu cầm cổ ăn Tiramisu, tướng ăn của cô nhìn không đẹp chút nào, ăn như hổ đói, nhưng điều này không thể trách cô, ai bảo cô thật là đói và mệt.

Nghĩ vậy, Tô Noãn dừng lại động tác, trừng mắt về phía Lục Cảnh Hoằng, vừa lúc anh ngẩng đầu lên, trong tay giơ lên tấm ảnh, híp mắt cười nhìn cô ăn, sau đó đi tới ôm cô, miệng ở cổ cô mè nheo.

“Xem ra em rất đói bụng, ngay cả hơi sức trả lời anh cũng không có.”

Bàn tay to lớn của anh xuyên qua tóc cô, trượt xuống một chút, tóc của cô trở nên dài rồi, đỉnh đầu màu nâu bị màu đen thay thế, sợi tóc không được chải vuốt có chút rối loạn cùng mềm dịu tự nhiên.

Lục Cảnh Hoằng có vẻ như rất thích, giống như vuốt ve một con mèo, không chút nào để ý Tô Noãn coi thường, bởi vì anh sớm đoán được ảnh chụp là do ai đưa, đáy mắt chợt loé lên ánh sáng lạnh rồi biến mất.

Xem ra có người so với anh càng ăn ở không, anh có phải hay không nên tìm chuyện gì đó cho người ta gia tăng niềm vui trong cuộc sống?

“Nữ chính trong tấm hình kia là ai, là tình nhân của anh sao?” Lục Cảnh Hoằng nghe Tô Noãn giống như hờn dỗi hỏi, mím chặt môi cười, lui về sau một bước, đánh giá thần thái Tô Noãn, không chút để ý tựa vào bên tường, gật gật đầu:

“Đây là hiện tượng tốt, đã học được cách ghen rồi.” Tô Noãn liếc mắt, nghĩ thầm coi như không nói, em không thèm nghe đâu!

Lục Cảnh Hoằng bắt gặp vẻ mặt cô như thế, giống như rất hài lòng, cũng không tiếp tục kích thích Tô Noãn:

“Tử Ngữ là thanh mai của Thái Luân Tư, lần này tới Trung Quốc là gọi Thái Luân Tư về Mĩ cưới vợ.”

“Có phải anh muốn nói cho em biết, bọn họ hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, cho nên Lăng Tử Ngữ liền lợi dụng anh làm cho Thái Luân Tư cảm thấy được nguy cơ, chứng minh Thái Luân Tư đối với cô cái gì cũng không phải.”

“Khi nào thì trở nên thông minh như vậy, xem ra trước kia anh xem thường em rồi.” Lục Cảnh Hoằng chậm rãi đến gần, từ phía sau vòng qua cô, Tô Noãn bắt lấy cổ tay anh liếc mắt một cái, đem bánh ngọt bỏ vào trong miệng, hừ một tiếng, giọng điệu có chút đắc ý:

“Tuy rằng về phương diện khác em không phải rất thông minh, nhưng về phương diện tư tình nam nữ, vẫn còn có con mắt nhìn.” Khi cô nói lời này chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, xanh đen sọc ca rô, vạt áo thật dài, eo ếch khít khao.

Lục Cảnh Hoằng cười nhẹ, bắt đầu giở trò, dịu dàng ham muốn, giống như hương hoa lan toả khắp không khí xua tan đi nghi hoặc trong lòng Tô Noãn, càng thêm dối khát, chỉ lo ăn, không rảnh để ý đến anh, cô không biết anh lấy đâu ra nhiều tâm tình tốt như vậy, cứ vẫn luôn mỉm cười.

Lục Cảnh Hoằng đột nhiên thuận tay quét bơ nhét vào trong miệng cô, cô có chút kinh ngạc, chưa kịp nuốt xuống, Lục Cảnh Hoằng liền hôn tới, đầu lưỡi của anh đi vào trong khoang miệng cô, chia sẻ miếng bơ vừa trét vào.

Khi cô kịp phản ứng, anh đã nâng lên cái mông cô, bản thân kề sát vào, sau đó dùng ánh mắt nồng đậm nhìn cô, cô ý thức được chuyện tiếp theo xảy ra, không khỏi ảo não nhăn mày lại.

Bọn họ vừa mới ở trong phòng tắm...

Chương 89: Tiramisu: Dẫn em đi

Edit: Hiếu Đồng

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Qua tết âm lịch Lục Cảnh Hoằng gần như bắt đầu bận rộn, tuy rằng cô không biết anh đang bận rộn cái gì, nhưng mỗi lần cô đi qua thư phòng thì cửa thư phòng mở ra một khe hở nhỏ, có thể nhìn thấy toàn bộ tình cảnh bên trong anh ngồi ở trước bàn đọc sách vùi đầu xử lý tài liệu.

Cô nhớ tới Thái Luân Tư có nhắc tới việc ra nước ngoài làm đại sứ quán nước Pháp, anh ta nói đó là một bước tiến trong lý tưởng cả đời của Lục Cảnh Hoằng, cô lại nhớ tới Lục Cảnh Hoằng không chỉ một lần hỏi cô có nguyện ý đi nước Pháp hay không, mà đáp án của cô luôn là hoàn toàn từ chối cùng Lục Cảnh Hoằng sống chung mỗi ngày, giống như là tiết lạnh mùa xuân trong đám sương mù, giống như nước mắt rơi trong lòng bàn tay, cô nghĩ không có người phụ nữ nào lại không thích người đàn ông hoàn mỹ cao quý hơn nữa vô hình trung mang theo lãng mạn này.

Nếu như thời điểm Lục Cảnh Hoằng xuất hiện trong sinh mệnh cô, cũng giống như Cố Lăng Thành, đối với lời mời “Có muốn cùng đi Pháp không” kia, cô cũng sẽ đủ dũng cảm mà gật đầu, hơn nữa sau này cũng sẽ không chút nào bận tâm.

Khi cô nghĩ đến Tô Chấn Khôn suy yếu nằm trên giường bệnh, người mà đối với sinh mệnh không còn chút kỳ vọng nào, điều chống

chơi sống sót duy nhất chính là nhìn thấy cô hoàn toàn đoạt được quyền lợi, cô làm sao có thể buông xuôi mặc kệ ông?

Tô Noãn một thân một mình đi trên đường lớn, cô không để cho Lục Cảnh Hoằng đi cùng cô, không chỉ bởi vì Lục Cảnh Hoằng công việc bận rộn, nguyên nhân chủ yếu vẫn là cô cho rằng có một số việc vẫn cần chính cô đi đối mặt.

Cô dừng lại ở trước một cửa hàng bánh ngọt, quay đầu nhìn đủ các loại bánh ngọt được trưng bày trong tủ, nếu thực sự nghĩ muốn ở cùng một chỗ với anh, sẽ không nên né tránh một vài vấn đề thực sự còn tồn tại, ví dụ như người nhà của Thiếu Thần... Sau giờ Ngọ vào đông, gió thổi bay vài sợi tóc trên trán cô, lại rơi xuống, Tô Noãn đứng ở cửa nơi trưng bày tranh ảnh được trang trí tao nhã, tay cầm bánh ngọt không khỏi xiết chặt, lại không dám tiến lên một bước, cũng không nguyện cứ như vậy rời đi.

Cô cho rằng cô đã hoàn toàn buông xuống, lại phát hiện như cũ không cách nào lừa gạt lo lắng và day dứt tận sâu trong nội tâm, Cơ Tố Thanh không muốn gặp cô là hợp tình hợp lý, dù sao nếu không có cô, Thiếu Thần hiện tại hẳn là sống rất tốt đi.

Hôm nay là sinh nhật Cơ Tố Thanh, lần đầu tiên cô bước vào “Tố Họa Lang”, cũng là dịp sinh nhật Cơ Tố Thanh, bất quá chính là đi cùng Thiếu Thần, mọi người trong cửa hàng triển lãm tranh đối với cô rất nhiệt tình, xem cô như người một nhà, cũng xem cô như vợ Thiếu Thần.

Chỉ là cô bây giờ, cũng không tìm được thân phận thích hợp bước vào chỗ này nữa.

Bên trong truyền đến âm thanh náo nhiệt, cô rất dễ dàng có thể tưởng tượng ra nhân viên làm việc trong cửa hàng triển lãm tranh ồn

Cơ Tố Thanh, dùng nghi thức phương tây chúc mừng sinh nhật vui vẻ cho bà, những thứ kia đối với cô, đều là xa xỉ để nhớ lại.

Cô đột nhiên cảm thấy cô không nên đi vào, không nên đi quấy rầy phần nào nhiệt này, sự xuất hiện của cô chỉ làm cho Cơ Tố Thanh trong ngày vốn nên vui vẻ này nhớ tới những chuyện kia làm cho toàn bộ vui sướng của bà bị phân chia thành bi thương. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Tô Noãn cúi người xuống, đặt bánh ngọt trong tay trên thềm đá cửa hàng triển lãm tranh, còn chưa kịp đứng thẳng người, chợt nghe thấy âm thanh cửa lớn mở ra, chuông gió treo trên cửa kêu leng keng thùng thùng, âm sắc rõ ràng mà tao nhã.

Tô Noãn nghe thấy lòng mình hung hăng một cái, nghe tiếng ngẩng đầu, liền nhìn thấy Cơ Tố Thanh, đó là một phu nhân trung niên mang khí chất vô cùng nghệ thuật, không có trang điểm nhiều lại trời sinh khi tức giận lộ ra một cổ nhả nhận xinh đẹp cánh cửa chỉ mở ra một nửa, Cơ Tố Thanh đứng ở nơi đó, lẳng lặng nhìn Tô Noãn còn đang khom người.

Hai năm qua, vào ngày quan trọng nhất cô đều đến nhà Thiếu Thần, cô muốn thay thế Thiếu Thần, chỉ là mỗi một lần, cô đều nhếch nhác trở về thế giới thuộc về cô.

Lúc này đây, cô như cũ không mong đợi điều tốt đẹp gì, tuy rằng đáy lòng của cô, muốn cố gắng thay đổi kết quả như thế, cô nhớ tới Lục Cảnh Hoằng, lại cũng không thể ngăn nghĩ tới Lục Thiếu Thần.

“... Sinh nhật vui vẻ.” Tô Noãn ngáp ngừng mở miệng, hai tay trống rỗng có chút chật vật, cô không biết nên làm gì để xoa dịu không khí.

Cơ Tố Thanh nhìn cô thật lâu, chợt vươn tay ra, từ trên mặt đất xách

bánh ngọt lên, “Ba” một tiếng, vút xuống trên người Tô Noãn cái hộp bể tan tành rơi xuống ngay chân cô, bánh ngọt dính đầy quần áo cô, cô ngửi thấy hương vị bơ ngọt ngào phiêu tán trong không khí, nhưng không có mang cho cô bất kỳ tâm tình ngọt ngào nào.

Cô trầm mặc nhắm mắt lại, đứng ở nơi đó, không có bởi vì chật vật mà bỏ đi, chỉ chờ đợi một trận mưa nắng.

Đó là cô nên chịu, cũng chỉ có như vậy, mới có thể cho cô cảm giác không còn áy náy nữa.

Nhưng là, cũng không có.

Mở mắt ra, cửa hàng triển lãm tranh đã đóng cửa, cô nhìn thấy bóng lưng của người mẹ khổ sở, không có cuồng loạn khóc rống, so với bất kỳ phương thức phát tiết thống khổ nào cũng làm đau nhói thần kinh của cô.

Ánh mắt Tô Noãn khô khốc đến phát đau, nếu có thể, cô thật hy vọng hai năm trước người chết đi chính là cô, chứ không phải là Lục Thiếu Thần, chỉ là, trên thế giới này không có khả năng nhất chính là nếu như.

Cô biết cô không nên tới, nhưng là cô chỉ muốn, cô đứng ở nơi đó, để mình được nhìn thấy qua cửa thủy tinh bóng dáng cố nén tang thương đau đớn tịch liêu kia, trong lòng đột nhiên giống như có một cây chủy thủ đâm vào.

Hai tay của cô hung hăng siết chặt, mặc kệ móng tay sắc bén đâm vào lòng bàn tay đau đớn, nửa bước cô cũng không cho phép bản thân mình bỏ đi, đây là trừng phạt đối với cô, cô nhất định tiếp nhận.

Cô cho là có thể nghĩ ra được biện pháp nhận được sự tha thứ, lại ở

một khắc này phát hiện, thì ra hai chữ tha thứ viết ra rất dễ dàng, nhưng để làm được cũng khó như lên trời, cô nhìn thấy Cơ Tố Thanh thương tâm, chỉ càng thêm thống hận chính mình, chỉ có thống hận mà thôi.

Người ta thường hy vọng thời gian trôi qua có thể quên đi những đau xót kia, cũng là do cô ảo tưởng có thể cùng sống chung với Lục Cảnh Hoảng, lại quên mất cô từng gây ra tổn thương cho Lục gia, cho dù chỉ một chút, cũng không phải nói quên là có thể quên.

Cánh cửa mở hé ra một khe nhỏ, Tô Noãn kinh ngạc ngẩng đầu, khoé mắt Cơ Tố Thanh loé lên thuỷ quang:

“Cô đi đi, không cần đến nữa, đi sống cuộc sống của chính cô đi, đi đi.”

Tô Noãn cơ hồ đứng yên bất động, trong nháy mắt quên mất giác quan của mình, ánh mắt của cô trở nên mờ mịt, bởi vì cô không thể tin, cô thế nhưng đã được sự tha thứ, liền trong khoảnh khắc đó, đột nhiên ngoài dự đoán.

Thật giống hai năm trước cô đột nhiên quyết định buông tha Cố Lăng Thành, mặc dù câu chuyện không có liên quan gì với nhau, trong một khắc này cô lại cảm nhận được vận mệnh linh hoạt.

Cô không nói ra được bất kỳ lời nói xin lỗi hoặc cảm ơn nào, chỉ là khom người cúi mình vái chào, khoảnh khắc cô cúi đầu một giọt lệ trong suốt, chảy ra khỏi hốc mắt, rơi vào trên mặt, nhìn không thấy, giống như chưa từng xuất hiện.

“Tôi thật ra không có quyền đối với cô như vậy. Chuyện đó căn bản không phải lỗi của cô, nếu... nếu Thiếu Thần nhìn thấy tôi đối đãi với cô như vậy, nó nhất định sẽ rất đau lòng. Nó thích cô như thế... Cô

nên sống cho tốt đi, đừng đến đây nữa.”

Cánh cửa lần nữa đóng lại, đóng rất chặt, Tô Noãn bất động đứng nguyên tại chỗ, lúc lâu sau, mới xoay người, bắt đầu đi về, lại nhìn thấy một người phụ nữ đứng cách đó không xa, cô nhớ mang máng, là vợ của Lục Thiếu Phàm, trong hôn lễ bọn họ từng gặp qua.

Nếu cô nhớ không lầm, cô ấy hẳn tên là Mẫn Nhu, Tô Noãn không biết cô ấy đã đứng ở đó bao lâu, khi cô xoay người, cô nhìn thấy trên mặt Mẫn Nhu hiện ra lúng túng cùng lo lắng, nhưng mà cô ấy chỉ là thản nhiên nở nụ cười.

Cô không nghĩ tới tình cảnh như thế lại bị những người Lục gia nhìn thấy, trong nháy mắt có chút kinh ngạc, nhưng theo sau đó chính là như trút được gánh nặng nhẹ nhõm, có lẽ như vậy cũng tốt, ít ra cô không cần tiếp tục mang cảm giác áy náy lừa dối Lục gia.

Cô chậm rãi đi về phía trạm xe buýt, đi một đoạn đường rất xa, có lẽ đã bỏ lỡ trạm gần nhất, nhưng là cô không có dừng lại, bánh ngọt ở trên người trên mặt cô, cô không có lau đi, cứ thế làm cho chúng nó cứ như vậy mà khô đi.

Một trận gió lạnh thổi mạnh qua, tâm tình của cô lại thông suốt, nhìn dòng người ồn ào náo nhiệt đầu đường, tháo xuống chiếc nhẫn trên ngón áp út bàn tay trái.

Trên ngón tay có một dấu vết vòng tròn màu trắng nhàn nhạt, cô đem nhẫn cầm trong lòng bàn tay, chậm rãi khéps lại, hai năm, tất cả sai lầm cũng nên có một kết quả, mà cô cũng nên buông tha chính mình, hoàn toàn tiếp nhận cuộc sống mới.

Thiếu Thần, nếu như anh còn sống, hẳn là cũng hy vọng em làm như vậy đúng không?

Đi tới bên cạnh bồn hoa ngay trung tâm mới chậm lại bước chân, ánh mắt Tô Noãn không có mục đích đảo quanh, sau đó dừng lại ở bên trong tủ cửa hàng bánh ngọt, níu lấy hai chân của cô.

Tủ bánh ngọt tinh xảo đáng yêu, một ít sản phẩm trang trí xinh xắn được bày trí linh tinh ở cửa hàng, ngọn đèn sáng ngời dịu dịu rơi xuống, phản chiếu ra các loại ánh sáng khác nhau, hấp dẫn ánh mắt người đi đường.

Bánh ngọt nằm ở giữa trên tầng cao nhất trong tủ, cũng là nơi hấp dẫn người ta chú ý nhất, có một cái bánh ngọt tinh xảo đẹp đẽ, bên mép phủ lên một lớp ca cao thật mỏng, phía trên mặt là một quả anh đào nhỏ, giống như khuôn mặt cô gái ngượng ngùng.

Tiramisu....

Tô Noãn nhìn thấy phía dưới bánh ngọt lớn như bàn tay có dán một mảnh giấy cứng nhỏ màu hồng nhạt, mặt trên dùng hoa văn kiểu chữ viết Italy, Anh văn và Trung văn.

Dùng ba loại ngôn ngữ khác nhau, lại chỉ có một nghĩa, là tên của một chiếc bánh ngọt nho nhỏ, phía dưới tên, là một cái giá xa xỉ.

Ngón tay Tô Noãn đặt trên tủ thủy tinh, cách lớp thủy tinh lạnh lẽo vuốt ve bánh ngọt bên trong, sau đó nghe thấy một đạo âm thanh ngọt ngào:

“Hoan nghênh ghé thăm, cô muốn mua bánh ngọt sao? Tiramisu này chính là do đầu bếp tự mình làm ra, hương vị rất tuyệt vời, mới ra lò không bao lâu, chỉ nghe mùi thôi là khiến người ta chảy nước miếng!”

Đó là một cô gái trẻ tuổi có dáng dấp tròn trĩnh, khuôn mặt đỏ rục, đang dùng một loại ánh mắt chờ mong nhìn Tô Noãn, Tô Noãn nghĩ hẳn đây là một học trò vừa mới tới, hy vọng có thể bán được một chiếc bánh ngọt. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Tô Noãn nở nụ cười với cô ấy, lắc đầu, không có ý định bởi vì một câu chiêu khách hàng mà mua bánh ngọt:

“Không, mắc quá.”

Cô gái nhỏ thế nhưng không có nhụt chí lập tức rời đi, mà là đến gần Tô Noãn, một đôi mắt trong nháy mắt sáng lên:

“Mua đi mua đi, tôi xem ra tâm tình cô không được tốt lắm, ăn miếng bánh ngọt đảm bảo sẽ tốt hơn một chút a, nhất là Tiramisu, cô có biết ý nghĩa của nó không? Chính là bánh ngọt này sẽ mang đến cho cô tình yêu a!”

Trước ánh nhìn sâu thẳm của Tô Noãn, cô gái nhỏ ra vẻ thần bí cười cười, lộ ra hai cái răng khểnh, dùng ngữ điệu vô cùng dịu dàng mà chờ mong nhẹ giọng nói bên tai Tô Noãn:

“Dẫn... em... đi.”

“Đây là ý nghĩa của Tiramisu đó!”

Tô Noãn bởi vì sự cố gắng cùng nụ cười đáng yêu của cô gái, cô cũng từng trải qua cuộc sống khờ dại vô ưu vô lo như vậy, chỉ là khoảng cách của cô hình như có chút xa vời, Tô Noãn cúi thấp người, nhìn miếng bánh Tiramisu kia:

“Nếu như đứa con trong tương lai của tôi muốn ăn, tôi sẽ suy nghĩ

đến việc mua một hộp.” Cô gái khuôn mặt tròn trĩnh nhìn Tô Noãn khoé miệng cười cười, sau đó cũng nhìn thấy chiếc nhẫn kết hôn trên ngón áp út của Tô Noãn, không dám tin trừng to mắt:

“Không thể nào? Cô đã kết hôn ư?”

Tô Noãn lắc đầu, vì để cho cô gái khỏi nghi ngờ, rất không để ý, thản nhiên thành thật nói:

“Tôi đã ly hôn, hai năm trước.”

“Tôi còn tưởng rằng cô rất giống tôi đấy chứ! Hai năm trước ly hôn, vậy tại sao cô còn đeo chiếc nhẫn kết hôn...” Tô Noãn mím môi cười, ánh mắt nhìn về phía chiếc bánh ngọt kia, chiếc hộp đựng bên ngoài của nó đẹp đẽ cũng như giá tiền vậy “Không, tôi hai mươi bốn rồi, chiếc nhẫn này... là người yêu tôi tặng.”

Cô gái mặt tròn dùng đôi tay nâng cằm, ao ước hâm mộ nhìn chiếc nhẫn kim cương kia của Tô Noãn, đáng yêu thờ dài:

“Nếu như chồng sau của tôi cũng tặng tôi chiếc nhẫn kim cương lớn như vậy thì tốt quá rồi, tôi nghĩ, bạn trai của cô nhất định là một người giàu có tài giỏi đẹp trai rồi.”

Tô Noãn cười mà không nói, xem như là một loại cam chịu, cô gái không ngừng ca ngợi ao ước còn không phải sùng bái nhìn cô, Tô Noãn đưa mắt nhìn Tiramisu kia một lần cuối cùng, lúc này định rời đi, bên tai lại bỗng nhiên vang lên thanh âm của một người đàn ông:

“Vậy còn em? Em có muốn ăn không?” Hơi thở mát lạnh quen thuộc tới gần, Tô Noãn thậm chí cảm nhận được có một thân thể người đàn ông đứng ở sau lưng cô, mang theo cảm giác áp bách không kịp đề phòng, nhưng cũng làm cho hô hấp của cô bị kiềm hãm, bỗng

dung quay đầu lại.

Ánh mặt trời sáng lạng giữa trưa làm cho thị giác của người ta mê loạn, đại khái bởi vì động tác xoay người quá nhanh còn giống như là cố ý, Tô Noãn chỉ cảm thấy trước mắt như có cái gì đó nhanh chóng thoảng qua, phảng phất giống như gò má của một người đàn ông.

Cô đã đoán ra được là ai, nhưng vẫn là không cách nào che dấu đi kinh ngạc hiện trên khuôn mặt, không phải Lục Cảnh Hoằng đang bận công việc sao? Tại sao lại xuất hiện ở trên đường, hay là anh vẫn luôn đi theo cô?

Mái tóc Tô Noãn quét qua trước ngực của anh, Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy ngực nhiên trong mắt cô, anh đứng thẳng người, nhìn xuống sườn mặt nghi hoặc của Tô Noãn, khoé miệng thản nhiên lộ ra nụ cười:

“Vậy em có muốn ăn không?” Lục Cảnh Hoằng nói xong liếc mắt nhìn bánh ngọt trong tủ sau lưng Tô Noãn, điều này không kinh sợ đôi mắt thâm thúy trở nên ôn nhu, nhìn cô, dừng lại một chút, nói ra bốn chữ:

“Tiramisu.”

Tô Noãn ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Lục Cảnh Hoằng đột nhiên từ trên trời giáng xuống, còn chưa làm rõ ràng tình huống, cũng quên mất trả lời anh, Lục Cảnh Hoằng sau đó không đợi câu trả lời của cô, trực tiếp nhìn về phía cô gái ánh mắt trở nên kinh ngạc:

“Gói bánh ngọt lại.” Cô gái khuôn mặt tròn trĩnh hơi giật mình hoảng hốt, lập tức chạy vào lấy bánh ngọt gói lại, không quên cảm thán trong lòng: quả nhiên là hội đủ đẹp trai giàu có cao quý, không có một chút hàm lượng trộn lẫn nào!

Lục Cảnh Hoằng sau khi xử lý xong công việc liền phát hiện ra không thấy Tô Noãn, chỉ nhìn thấy tờ giấy trên bàn cơm, cô nói cô có việc đi ra ngoài một lát, anh liền lập tức hiểu ran gay, hôm nay là sinh nhật chị ba của anh. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Chờ anh đuổi tới cửa hàng triển lãm tranh thì không nhìn thấy bóng dáng Tô Noãn, chỉ nhìn thấy nhân viên làm việc đang thu dọn bơ bánh ngọt vung vãi trên mặt đất, giống như lường trước được điều gì, làm cho tâm tình của anh trở nên lo lắng mà buồn bực.

Anh lái xe ven đường xung quanh cửa hàng triển lãm tranh tìm kiếm, cảnh sắc ngoài cửa sổ chậm rãi lui dần về phía sau, sau đó ở ven đường, anh đột nhiên phanh xe lại, bởi vì anh rõ ràng nhìn thấy ven đường thân ảnh đang đứng bên ngoài tủ kính bánh ngọt được trưng bày tinh xảo.

Anh xuống xe, dáng người thẳng đứng đi về phía cô, toàn bộ sốt ruột cùng lo lắng trên mặt trong nháy mắt khi gặp cô trở nên mỉm cười, tiêu tán không còn một mảnh, bước chân của anh rất nhẹ, bởi vì không muốn thức tỉnh tình nụ cười trên mặt cô.

Nhìn thấy cô mỉm cười tự nhiên như vậy, không giống như bộ dạng khoa trương cố làm ra vẻ khiến cho anh không khỏi cũng cảm thấy an tâm, anh nhìn thấy trên quần áo cô có dính một chút bơ, trong trái tim bé nhỏ bỗng nhiên xuất hiện đau đớn, nhẹ nhàng, ôn nhu.

Anh đi đến phía sau Tô Noãn cô gái mặt tròn đang cầm chiếc bánh ngọt, vui vẻ thuyết phục nói, cố ý nói nhỏ nhẹ, nhưng anh cảm thấy rõ ràng mình nghe được ba chữ kia: Dẫn, em, đi!

Cô gái mặt tròn kia vẻ mặt hưng phấn nói: đây là ý nghĩa của Tiramisu đấy!

Tiramisu? Anh nhúu nhúu mày, phát hiện bàn tay Tô Noãn đặt trên tủ kính thuỷ tinh, sau đó anh nhìn thấy khối bánh ngọt tinh xảo kia, nhìn khối bánh ngọt nhỏ bé kia một lát, lần đầu tiên cảm thấy được, thứ này cũng không tệ lắm.

Cho nên, anh mở miệng: “VẬY còn em? Em muốn ăn không?”

VẬY còn em? Em có nghĩ tới anh dẫn em theo không?

Tô Noãn nhìn Lục Cảnh Hoằng quên mất mở miệng, sau đó bọn họ nghe được ở bên kia đường có một chàng trai trẻ đang quỳ gối xuống trước mặt một cô gái, trong tay cầm một bó hoa hồng, bọn họ nghe được thanh âm giống như làm nũng của cô gái:

“Gả cho anh có thể đấy, nhưng từ bây giờ trở đi, chỉ cho phép anh thương một mình em, chỉ cưng chiều em, không được gạt em, đồng ý với em mỗi một chuyện đều phải làm được, lời nói với em mỗi một tuần đều phải thật lòng, không được khi dễ em, la mắng em, phải tin tưởng em... Trong giấc mơ cũng phải gặp được em, trong lòng của anh chỉ có thể có em...”

Giọng cô gái nhỏ nói đến cả nửa con phố cũng có thể nghe thấy rành mạch, rõ ràng, tuổi trẻ tinh thần phấn chấn mạnh mẽ, cái gì cũng dám nói ra khỏi miệng, chẳng sợ đó chỉ là lời kịch trong một bộ phim điện ảnh.

Tô Noãn không tự chủ được nở nụ cười, bên tai giống như còn quanh quẩn thanh âm nhẹ nhàng hỏi của Lục Cảnh Hoằng, cô quay đầu nhìn Lục Cảnh Hoằng cũng giống như đang nhìn đôi nam nữ trẻ tuổi, gật gật đầu:

“Muốn.” Lục Cảnh Hoằng nghe thấy một tiếng đồng ý rất khế, thu hồi

tầm mắt, nhìn má lúm đồng tiền kiều my trên khuôn mặt Tô Noãn, cô đón nhận chiếc hộp đã đóng gói cô gái mặt tròn trĩnh đưa tới, sau đó vươn tay về phía Lục Cảnh Hoảng:

“Bây giờ thì dẫn em đi thôi.”

Trước khi lên xe, Tô Noãn lơ đãng quay đầu một cái, tầm mắt ngẫu nhiên dừng lại ở tên của một cửa tiệm, nhàn rỗi nhìn vào bên trong, liền nhìn thấy Thái Luân Tư, có chút kinh ngạc, sau đó nhìn thấy Lăng Tử Ngữ phía sau lưng anh ta.

Thái Luân Tư đi rất nhanh, giống như là đang đi tị nạn, chau mày, mà Lăng Tử Ngữ giẫm phải giày cao gót, lao đảo đi sát theo sau, trong nháy mắt một giây sau đó, Tô Noãn nhìn thấy Lăng Tử Ngữ đột nhiên chạy tới.

Cô ấy từ phía sau nhào tới trên lưng Thái Luân Tư, hai tay gắt gao ôm chặt cổ Thái Luân Tư, cọ sát giày cao gót hai chân vòng qua eo anh ta, giống như con bạch tuột bám trên người Thái Luân Tư.

Còn Thái Luân Tư thì né tránh không kịp, biểu cảm trở nên có chút buồn bực xấu hổ, hình như quay đầu lại gào thét cái gì đó với người trên lưng, hai tay lôi kéo hai bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn, nhưng chẳng thấm vào đâu.

Tô Noãn đột nhiên cảm nhận thấy đó là một đôi rất có tình, cô cũng lại một lần nữa nhìn ra được sự gian xảo của Lục Cảnh Hoảng, trong hình anh và Lăng Tử Ngữ có động tác thân mật, chắc là tránh làm trước mặt Thái Luân Tư, anh rõ ràng là vì tiêu diệt trái bom tiềm tàng Thái Luân Tư này, thế nhưng lại không tiếc dâng hiến bản thân mình ra, chỉ vì để cho Lăng Tử Ngữ bắt được Thái Luân Tư.

Tô Noãn liếc mắt nhìn Thái Luân Tư bị Lăng Tử Ngữ làm cho run sợ,

bất đắc dĩ cười cười:

“Xem ra vị Lăng tiểu thư này hai mươi bốn giờ đều đuổi theo Thái Luân Tư.”

“Ừ, là vừa rồi anh gọi điện thoại nói cho cô ấy biết, trùng hợp nhìn thấy Thái Luân Tư ở đây.” Tô Noãn khoé mắt vừa kéo, nhìn về phía Lục Cảnh Hoàng, sắc mặt anh như thường nhìn lại cô, vẻ mặt vô tội:

“Tại sao lại nhìn anh như vậy?”

Chương 90: Cho anh giả bộ

Edit: Hiếu Đồng

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Từ tối đêm 30 tết đến sáng mừng bảy tháng giêng, Tô Noãn vẫn luôn ở lại nhà trọ của Lục Cảnh Hoảng, cảnh vệ Cù gia cũng không thấy xuất hiện, cho đến khi vào xế chiều ở sân bay, nhìn thấy Tiểu Chu đã sớm đợi ở đây, Tô Noãn cười một cái.

Cô dời đến chỗ này ở cùng Lục Cảnh Hoảng, nếu như không có Cù Dịch Minh ngầm đồng ý, thân là cảnh vệ viên bảo vệ cô, làm sao lại cả tuần liên tiếp không xuất hiện, rồi lại ở thời điểm mấu chốt đứng ở trước mặt cô?

Tiểu Chu đi về phía Tô Noãn lễ phép gật đầu với Lục Cảnh Hoảng, sau đó đón nhận rương hành lý trong tay Lục Cảnh Hoảng, tay kia cầm chính là hai vé máy bay, nhìn thời gian nói với Tô Noãn:

“Nhị tiểu thư, đến thời gian lên máy bay rồi.”

“Được.”

Tô Noãn quay đầu lại muốn tạm biệt với Lục Cảnh Hoảng, nhưng không biết phải nói gì, mấy ngày nay bọn họ cũng không đề cập tới vấn đề này, cho dù trước khi bước vào sân bay, lúc sắp chia tay bọn họ cũng không dặn dò nhau một tiếng nào.

“VẬY... anh nhớ chăm sóc tốt chính mình, em...”

Tô Noãn ấp úng còn chưa nói xong, Lục Cảnh Hoằng lập tức đi tới cửa lên máy bay, giống như người vội vàng lên máy bay chính là anh, thấy Tô Noãn còn sững sờ đứng bất động tại chỗ, quay đầu lại nhú nhú mày:

“Không phải nói phải lên máy bay sao? Sao lại không tới đây? Không phải muốn anh kéo em đi đấy chứ?”

Có lẽ diện mạo Lục Cảnh Hoằng quá xuất chúng, anh vừa nói câu đầu tiên, đã hấp dẫn không ít ánh mắt đi ngang qua, sau đó những ánh mắt kia theo tầm mắt nhìn về phía Tô Noãn, đều cười cười ám muội, giống như hiểu rõ chuyện gì rồi.

Bên tai Tô Noãn nóng lên, cúi đầu che mặt, nửa đi nửa chạy đuổi theo, mới vừa nhìn thấy một đôi giày da màu đen, một cổ quen thuộc ấm áp liền dò tìm lòng bàn tay cô, ngẩng đầu lên nhìn Lục Cảnh Hoằng như có như không khẽ cong khoé miệng.

Thần thái của anh không thấy có chút nào lưu luyến biệt ly, bộ dạng không thèm để ý mơ hồ như vậy thật ra khiến cho Tô Noãn quẹt quẹt khoé môi, theo như tính tình của cô thật sự cũng không nói thẳng ra, ra lệnh cho Lục Cảnh Hoằng tạo ra biểu cảm nước mắt khóc rùng rùng không muốn xa rời.

Cho đến khi xếp hàng để lên máy bay, Lục Cảnh Hoằng cũng không có ý rời đi, điều này làm cho Tiểu Chu không ngừng nghi hoặc, ngay cả Tô Noãn cũng có chút hoang mang, nhìn Lục Cảnh Hoằng đứng ở trước mặt cô tiện tay lật xem một quyển tạp chí, cứ mãi do dự, vẫn là dự định khuyên anh rời đi, nhìn về phía bóng lưng Lục Cảnh Hoằng nói:

“Việc này... thật ra anh không cần lên máy bay tiễn em, hơn nữa em

cũng không nghĩ rằng bọn họ sẽ cho anh đi vào.”

Lục Cảnh Hoằng khép lại tờ tạp chí, tiện tay để lại chỗ cũ, sau đó xoay người lại, nhìn Tô Noãn vài giây, như đang ngẫm nghĩ lời cô nói đúng lý hợp tình, sau đó lại nhìn về phía Tiểu Chu sau lưng Tô Noãn, vươn tay ra:

“Lấy ra.”

Tiểu Chu không hiểu a một tiếng, không hiểu ý Lục Cảnh Hoằng muốn kêu anh lấy ra cái gì, Tô Noãn cũng tò mò đảo ánh mắt qua lại giữa hai người đàn ông, Tiểu Chu lấy cái gì của Lục Cảnh Hoằng thế, tại sao cô lại không biết?

Lục Cảnh Hoằng liếc mắt nhìn hành khách trước mắt không nhiều lắm, nhíu chặt chân mày, chẳng quan tâm đến cái gì mà dáng vẻ tao nhã, lại đi lên phía trước một bước, lướt qua Tô Noãn trực tiếp đưa tay lấy vé máy bay cùng thẻ căn cước trong tay Tiểu Chu. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Tiểu Chu xuất thân là quân nhân, phản ứng tự nhiên so với người bình thường nhanh nhẹn hơn, phát hiện có một bàn tay chộp lấy cái gì trong tay anh thì xuất phát từ bản năng gắt gao siết chặt, khi Lục Cảnh Hoằng dùng hết sức tóm lấy, bày ra trạng thái đứng lì lì bất động.

“Buông tay.”

Lục Cảnh Hoằng lạnh giọng ra lệnh, ánh mắt có chút lạnh thấu xương, trên tay cũng không khỏi tăng thêm lực đạo, Tiểu Chu ngoài dự đoán đối với lời nói và việc làm của Lục Cảnh Hoằng tỏ ra mờ mịt, cúi đầu ánh mắt nhìn về phía Tô Noãn như dò hỏi, lại phát hiện Tô Noãn cũng mang vẻ mặt kỳ dị nhìn chằm chằm Lục Cảnh Hoằng

cướp đoạt vé máy bay cùng thẻ căn cước trên tay.

Chờ cho tới khi Tô Noãn kịp phản ứng, phát hiện tầm mắt xung quanh bỗng còn có hành khách phía sau lo lắng chờ đợi, lập tức đưa tay tách tay Lục Cảnh Hoằng ra, nhỏ giọng ra vẻ trách cứ:

“Lục Cảnh Hoằng, anh làm gì vậy hả! Em muốn lên máy bay, ngày mai em còn phải đi làm, hôm nay vé máy bay bán hết rồi, nếu bỏ lỡ chuyến bay này em sẽ bỏ lỡ hội nghị ngày mai mất.”

Đáng tiếc Lục Cảnh Hoằng thế nhưng lại không có ý buông ra, một đôi mắt lộ ra ánh sáng lạnh nhìn chằm chằm Tiểu Chu không biết là đang nắm chặt hay là buông tay, lông mày nhíu chặt, nhìn thấy như thế nào cũng đều có chút doạ người.

“Tôi nói buông ra, có nghe hay không?”

Khí thế kia nghiêm nhiên là cấp trên ra lệnh cấp dưới, Tiểu Chu khó xử nhìn Tô Noãn một chút, Tô Noãn lại khó xử nhìn Lục Cảnh Hoằng một chút, Lục Cảnh Hoằng thì gắt gao nhìn chằm chằm Tiểu Chu, trên tay càng thêm dùng lực, cầm lấy được vé máy bay đã bị biến dạng:

“Hành khách phía sau đang chờ, cậu cứ ngăn cản như vậy không biết xấu hổ hả?”

Tiểu Chu bị Lục Cảnh Hoằng nói làm cho mặt đỏ lên, cũng bởi vì vậy mà bị lung lay, tuy rằng chỉ là trong nháy mắt, cũng đã không lấy lại được vé máy bay cùng thẻ căn cước đã bị Lục Cảnh Hoằng lấy mất, muốn đi cướp lại, lại phát hiện Lục Cảnh Hoằng đã nhanh chân bước đến lặng lẽ đưa cho giám sát.

Đối với hành động thừa thải này của Lục Cảnh Hoằng, Tô Noãn và

Tiểu Chu có chút u mê, vài giây sau đó, bọn họ liền hiểu ra, hơn nữa khoé miệng cùng lúc vừa kéo, bởi vì Lục Cảnh Hoảng lặng lẽ đi qua chỗ kiểm tra, vẻ mặt bình tĩnh lãnh đạm yên lặng đứng ngay chỗ nhân viên kiểm an đối chiếu thẻ căn cước.

Nhân viên kiểm an cũng phát hiện có gì đó không đúng, nhìn Tô Noãn phía sau Tiểu Chu mấy lần, nhìn nhìn thẻ căn cước, lại ngó ngó Lục Cảnh Hoảng bên trong, muốn nói gì đó, lại bị Lục Cảnh Hoảng không nói tiếng nào nheo mắt nhìn.

Tô Noãn quay đầu lại nhìn Tiểu Chu, rất muốn hỏi một câu, đây là cái tình huống gì, Lục Cảnh Hoảng đây là muốn làm gì, anh không phải là đến để đưa tiễn sao? Tại sao lại vào cửa đăng ký, còn không có một chút tính tự giác rút lui?

“Ta nói, tiểu thư cô còn không lên máy bay, chúng tôi phía sau đều đang chờ đợi đấy!”

“Đúng vậy nha, chúng tôi đều đang rất tranh thủ thời gian...”

Tô Noãn xấu hổ hướng về phía hành khách lộ ra không kiên nhẫn liên tục giải thích, sau đó bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Tiểu Chu, đành phải đem vé máy bay cùng thẻ căn cước giao cho nơi kiểm an, sau đó chậm rãi đi vào.

“Máy bay sắp bay rồi, nhanh vào đi thôi.”

Tô Noãn tròn tròn đôi mắt phượng hẹp dài, nhìn người đàn ông hồn nhiên không hay hành vi mới vừa rồi của mình có bao nhiêu vô sỉ, bất luận có lời kéo anh như thế nào cũng không lay động, chỉ là nói ra vấn đề chính:

“Tiểu Chu làm sao bây giờ? Vé máy bay ngày hôm nay đều bán hết

rồi, anh còn lấy chứng minh nhân dân của anh ấy!”

Trên mặt Lục Cảnh Hoằng vẫn luôn lạnh băng, thuộc dạng sắc mặt không chút thay đổi, nhưng bên tai hồng hồng tiết lộ tâm tình của anh, giờ phút này ở trước mặt Tô Noãn bất quá cũng chỉ là cố chấp chống đỡ sĩ diện, ánh mắt lãnh chìm, dẫu dễ Tô Noãn không chịu đi:

“Em cho là máy bay này chỉ có một hành khách là em hay sao? Đừng có hồ nháo, có vấn đề gì lên máy bay chúng ta nói sau, chính em cũng đã nói nếu bỏ lỡ chuyến bay này, sẽ không tham dự hội nghị ngày mai được.”

“Lục Cảnh Hoằng, không cần phải lấy lời em nói để chống lại em! Em bây giờ là đang hỏi anh, anh lên máy bay làm gì vậy, ngay cả hành lý cũng không có chuẩn bị, hay tay trống rỗng như vậy, vé máy bay vẫn là cướp đoạt, anh muốn làm gì?”

Thanh âm của Tô Noãn vốn không lớn, nhưng có thể càng nghĩ càng cảm thấy uất ức Tiểu Chu, Lục Cảnh Hoằng ngang ngược không nói lý lẽ chút nào, càng nói về sau càng không nhịn được giọng nói nâng cao, dẫn tới những người khác tò mò quay đầu nhìn qua.

Lục Cảnh Hoằng trước những ánh mắt đánh giá kỳ dị, trên mặt có chút không nhịn được, cho dù vẻ mặt vẫn nghiêm túc, cũng đã không còn biểu hiện đúng lý cần phải làm như lúc ban đầu, đối mặt với ánh mắt chất vấn sắc bén của Tô Noãn, ánh mắt liếc về phía khác:

“Hành lý... buổi sáng đã bỏ vào trong vali hành lý của em...”

“Tại sao em lại không biết?”

Lục Cảnh Hoằng vội ho một tiếng, nhú mày, biểu hiện có chút buồn bực, liền tóm lấy tay Tô Noãn kéo lên máy bay, ngoài miệng thuy

chung không chịu xuống nước:

“Không nên nhiều lời như vậy, anh đã phân phó Kiều giúp em mua vé máy bay cho cảnh vệ viên kia, em không cần phải lo lắng cho cậu ta.”

Anh tuyệt đối không thể nói cho cô biết, bởi vì tham lam vui mừng quá độ, mà bỏ lỡ thời gian mua vé máy bay, cũng tuyệt đối không dám nói cho cô biết, mình nhân lúc cô soạn xong hành lý đi toilet, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai sớm sắp xếp xong quần áo nhét vào trong vali hành lý của cô.

Nếu trước đó nói với cô muốn đi lấy vé máy bay của cảnh vệ viên, dựa theo tính khí Tô Noãn, chỉ sợ sẽ trực tiếp xách vali hành lý đón xe, ngay cả đưa tiễn cũng không cần anh đưa ra sân bay, chứ đừng nói chi là cho vé máy bay.

Vì thế, dưới ánh mắt tâm không cam lòng không chịu của Tô Noãn, Lục Cảnh Hoảng kiên trì tóm lấy cô lên cabin, cho đến khi thắt dây an toàn, Tô Noãn giống như vẫn còn đang dùng một loại ánh mắt khinh bỉ liếc xéo anh.

“Lục Cảnh Hoảng, anh có thể hay không càng vô sỉ một chút?”

Đây là trước khi Tô Noãn đeo lên miếng bịt mắt, chỉ nói duy nhất một câu với anh, Lục Cảnh Hoảng bàn tay cầm nước uống lay động một cái, sắc mặt bình thản ung dung như cũ, thấy Tô Noãn không để ý đến mình, cũng không thấy thú vị đeo miếng che mắt nghỉ ngơi.

———

Lần nữa đặt chân lên mảnh đất kinh thành này, tâm tình Tô Noãn so với hai lần trước đều nặng nề hơn, vừa ra khỏi sân bay, cô liền lấy điện thoại ra mở máy lên, tâm tình ôm một tia may mắn, gửi tin nhắn

vào dãy số lần trước Tô Chấn Khôn cho:

“Ba, con đã đến kinh thành, ba ở đó có khoẻ không?”

Lục Cảnh Hoằng lúc kéo hành lý đi ra, điện thoại trong tay cô như cũ nằm im lặng, không có bất kỳ hồi đáp nào, cô lắc đầu, khoé miệng tràn lên nụ cười nhàn nhạt, nhìn mặt trời chói chang trên cao mơ mơ màng màng.

“Làm sao vậy?”

Cho dù Tô Noãn vẫn luôn duy trì tư thế chiến tranh lạnh với anh, nhưng nhìn thấy bộ dạng tinh thần Tô Noãn uể oải, Lục Cảnh Hoằng vẫn là quan tâm tiến lên hỏi, không quên đem bả vai làm chỗ dựa cho cô.

Tô Noãn lần này không đẩy Lục Cảnh Hoằng ra, tựa đầu vào vai anh, trong nháy mắt, mắt tiệp chớp chớp giống như cánh bướm:

“Lục bộ trưởng, em hình như muốn ngất xỉu rồi.”

Lời lẽ giống như đùa giỡn, nhưng mà ngay sau đó, cô thật sự an nhiên nhắm mắt lại, cứ như vậy mất đi ý thức.

Thân thể nhỏ gầy cứ như vậy ôn nhu gục xuống, Lục Cảnh Hoằng đúng lúc đưa tay ra đón được cô, nhìn cô nằm gọn trong lòng ngực của mình, cuộn thành một đoàn, giống như loài động vật họ mèo ngủ đông.

Lục Cảnh Hoằng lặng đi một chút, kề sát cô, nghe được tiếng ngáy khe khẽ, lòng ngón tay của anh mơn trớn sợi tóc bên khoé miệng cô, mang theo một luồng ôn nhu thương tiếc, mấy ngày nay cô tập trung cố gắng viết ra kế hoạch, cơ hồ mất ăn mất ngủ.

Anh rất may mắn, cô là ngủ ở trong lòng anh, chứ không phải trong lòng bất kỳ người đàn ông nào khác, vừa nghĩ như thế, khoé môi của anh không khống chế được gợn lên một chút ý cười.

Chỉ là nụ cười này không kéo dài được bao lâu, đã bị một âm thanh còi xe phá hỏng, Lục Cảnh Hoằng ôm Tô Noãn ngẩng đầu, liền nhìn thấy một chiếc xe có cờ đỏ chậm rãi dừng lại bên cạnh anh, Cù Dịch Minh xuất hiện trong tầm mắt anh. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Cù Dịch Minh liếc mắt nhìn chăm chăm Tô Noãn ngủ say trong lòng Lục Cảnh Hoằng, sau đó lại nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng, ánh mắt cũng không hề lạnh dịu dàng giống như mới vừa rồi, cũng có chút nghiêm khắc quan sát cẩn thận cấp dưới, ánh mắt không chuyển nhìn chăm chăm hồi lâu.

Lục Cảnh Hoằng cũng không né tránh, thản nhiên chống lại ánh mắt Cù Dịch Minh, hai tay vẫn luôn không buông Tô Noãn ra, sau đó nhìn thấy Cù Dịch Minh trước tiên dời ánh mắt đi, cũng nghe thấy ông phân phó một tiếng:

“Nếu cùng đến rồi, thì lên xe đi.”

Cù Dịch Minh nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng ôm Tô Noãn lên xe hình như không được thuận lợi, liền chủ động nhường chỗ ngồi phía sau, còn mình thì ngồi trên ghế lái phụ, Lục Cảnh Hoằng cũng không có một chút khiếm nhường, bế Tô Noãn an vị ngồi ở phía sau.

Tô Noãn ý thức mơ hồ nửa hé mí mắt lên, lăm bầm một tiếng, Lục Cảnh Hoằng liền dịu dàng trấn an một câu “Đi về nhà”, Tô Noãn liền nghe lời nhắm mắt lại, một lần nữa dựa vào trên người anh.

Hơi thở ấm áp mang theo hương thơm ngát phả trên xương vai xanh của anh, hai cánh môi mềm mại như có như không vuốt ve cổ của anh, theo xe quẹo cua, cái đầu xù kia làm cho lòng anh ngứa ngáy khó chịu.

Nhớ tới cả một tuần nay mỗi đêm đều vui hưởng lạc thú, hầu kết Lục Cảnh Hoảng không khỏi chuyển động lên xuống, một bàn tay của anh giống như bị ma ám từ sau lưng Tô Noãn một đường vuốt thẳng xuống dưới mông, sau đó cứ đặt ở nơi đó, không chịu dời đi.

Bánh xe gặp phải trở ngại, nhẹ nhàng chấn động một cái, bàn tay Lục Cảnh Hoảng lại đột nhiên rơi lỏng sức lực, không nặng không nhẹ nhéo Tô Noãn một cái, Tô Noãn vốn bị chấn động có chút thanh tỉnh hừ hừ một tiếng:

“Tay anh đang làm gì vậy?”

Một tiếng này nói ra rất nhỏ, chỉ có một mình Lục Cảnh Hoảng nghe thấy, anh liếc mắt nhìn Cù Dịch Minh trên ghế lái phụ, sau đó đầu gối sát bên tai Tô Noãn, động tác rõ ràng là trêu chọc, ngoài miệng cũng rất vô tội:

“Vừa rồi xe chấn động một chút, anh sợ em bị đập đầu, nên giúp em một phen, sao hả, làm đau em hả?”

Tô Noãn dưới ánh mắt mông lung vụt sáng, chẹp chẹp khoé miệng khô ráo bên dưới, lúc này mới an tâm lần nữa nhắm mắt lại, thoải mái ngoạ nguẩy ở trong lòng ngực anh, cảm giác được bàn tay dưới mông căng thẳng, bất mãn hừ nhẹ một tiếng.

Lục Cảnh Hoảng lần thứ hai nghe thấy Tô Noãn kháng nghị thì bàn tay nhanh chóng, nhẹ nhàng lấy ra, gác lại bên eo cô, vẫn nhìn bộ dạng buồn ngủ của cô, không quên thỉnh thoảng quét mắt một vòng

về phía Cù Dịch Minh phía trước.

Xe đang chạy trên đường, có người gọi điện thoại cho Cù Dịch Minh, Cù Dịch Minh vốn lúc nào cũng chú ý đến chỗ ngồi phía sau bị điện thoại quấy rầy, khó tránh có chút mất hứng, nhưng nhìn thấy là điện thoại trong quân đội, đành phải đón nghe.

Bầu không khí vốn yên lặng bởi vì một cuộc điện thoại mà bị đánh vỡ, Lục Cảnh Hoảng nhìn thấy bộ dạng Cù Dịch Minh trò chuyện qua điện thoại rất vui vẻ, thần kinh cũng không còn căng thẳng như mới vừa rồi nữa, tư thế ôm Tô Noãn cũng thả lỏng hơn.

Lục Cảnh Hoảng thoáng cúi đầu, cánh môi vừa mới lướt qua hai má của cô, theo con đường gấp ghe, xe thỉnh thoảng xóc nảy lên xuống, môi của anh vững chắc hôn trên gương mặt cô, nhìn như vô ý nhưng thực ra là cố tình làm như vậy.

Mỗi một nụ hôn hạ xuống như vậy giống như là một trò chơi ném phi tiêu, khiến cho Lục Cảnh Hoảng trông rất vui vẻ, Tô Noãn vẫn cứ mơ mơ màng màng nghỉ ngơi, cho dù cảm nhận được Lục Cảnh Hoảng mờ ám cũng mặc kệ anh.

Đoạn đường đã khôi phục lại bằng phẳng, Lục Cảnh Hoảng cũng không cứ cúi đầu nữa, giật giật xương cổ có chút hơi đau, đem tầm mắt chuyển hướng ra bên ngoài cửa sổ, xuyên thấu qua kính chiếu hậu nhìn thấy Cù Dịch Minh nói điện thoại rất tập trung, một bàn tay lại có chút không quá thành thật.

Chỉ là ngay lúc này còn chưa thực hiện được, liền phát hiện có hai đạo ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm anh, Lục Cảnh Hoảng ngẩng đầu nhìn lại, lại nhìn thấy Cù Dịch Minh không biết đã cúp điện thoại từ lúc nào, quay đầu nhìn lại, một đôi mắt thâm thúy chìm liếm không nhìn rõ cảm xúc, đang theo dõi anh muốn với tay vào trong áo

khoát của Tô Noãn.

Giữa ánh đèn chiếu rọi, hai đôi mắt bùm bùm đối địch trong không trung, Lục Cảnh Hoằng rút cuộc ngưng ngáp rút tay ra, nhưng sắc mặt Cù Dịch Minh vẫn trước sau như một âm trầm, âm thầm suy nghĩ kỹ trong hai giây, bộ mặt cố kiềm chế nói với lái xe:

“Dừng xe.”

Lái xe phục tùng mệnh lệnh tham mưu trưởng một cách vô điều kiện, cho dù là đem xe lái vào ven đường để đi WC, anh ta cũng không có nháy mắt một chút nào, sau đó anh ta nhìn thấy khuôn mặt tham mưu trưởng xanh mét, nâng lên một ngón tay:

“Cậu, xuống xe.”

Theo ngón tay kia, đồng chí lái xe rất chuẩn xác nhìn thấy đó là Lục Cảnh Hoằng, mà vị quan ngoại giao xưa nay tao nhã khắc chế sắc mặt cũng không được tốt lắm, giống như đối với quyết định đó của tham mưu trưởng rất có ý kiến.

Lục Cảnh Hoằng nghe thấy Cù Dịch Minh ra lệnh, nhướng mày, nghĩ thầm, tôi đây cũng không có làm cái gì, không phải chỉ là vươn tay vào trong áo khoát của Tô Noãn thôi sao, cũng không phải là bên trong áo sơ mi, trời lạnh sưởi ấm chẳng lẽ không được sao?

Chỉ là Cù Dịch Minh cũng sẽ không tin lý do như vậy, chính ông cũng lười đi tin tưởng, bất quá ở tại nơi xe ngược xuôi lên xuống trên cầu vượt này ông nghĩ, khó tránh khỏi có chút không nói nên lời...

“Xuống xe, lên phía trước ngồi.”

Cù Dịch Minh thấy Lục Cảnh Hoằng ngồi ở chỗ kia vẫn không nhúc

nhích, lại một lần nữa mở miệng giọng nói có hơi lớn một chút, mặc dù thoát nhìn vẫn là một quân nhân ôn hoà, một khi nổi giận lên cũng có thể la hét đánh thức con sư tử đang ngủ say ngay tức khắc.

Mặc dù biết rõ quan hệ của Tô Noãn và Lục Cảnh Hoằng, bọn họ ở chung dưới một mái hiên ông đều biết hết, nhưng thành thật mà nói, trong tưởng tượng của ông cũng không chấp nhận một “sự thật” như vậy, cảm giác Tô Noãn không phải là đối thủ của Lục Cảnh Hoằng.

Mà nay nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng ở trước mặt ông không coi vào đâu muốn làm chuyện mờ ám, chiếm tiện nghi của Tô Noãn, không khỏi cảm thấy được hỗn tiểu tử này lá gan cũng thật là lớn, hiện tại cứ như vậy mà khi dễ, sau khi kết hôn còn như thế nào nữa đây?

Mà Tô Noãn bị thanh âm của Cù Dịch Minh dọa sợ tới mức bỗng chốc tỉnh lại, cơ hồ từ chỗ ngồi giật bắn lên, bị kinh hãi làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt, đôi mắt nhấp nhèm buồn ngủ mở lên liền nhìn thấy mắt to trừng mắt nhỏ giữa Cù Dịch Minh và Lục Cảnh Hoằng.

“Chú...”

Tô Noãn nhẹ nhàng gọi một tiếng, kèm theo không ít lo lắng hoà giải, điều này làm cho Cù Dịch Minh vốn bị Lục Cảnh Hoằng làm cho nổi nóng chút ít ngay lập tức khôi phục nét mặt ôn hoà, ánh mắt nhìn về phía Tô Noãn cũng không làm cho người ta sợ hãi:

“À, không có gì, Lục Cảnh Hoằng nói đoạn đường xóc nảy quá, sợ con ngủ không được an ổn, con cũng tỉnh rồi, chú với con đổi chỗ ngồi, như vậy con cũng không bị chấn động khó chịu nữa.”

Tô Noãn nhìn thấy vẻ mặt hiền lành của Cù Dịch Minh, cũng không tiện cự tuyệt, mỉm cười gật gật đầu, giờ phút này không nhìn tới vẻ

mặt của Lục Cảnh Hoằng, rất dứt khoát mở cửa xe đổi chỗ ngồi với Cù Dịch Minh, ngồi vào phía trước. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Xe một lần nữa khởi động, Tô Noãn cuộn người trên ghế lái phụ, rất nhanh lại ngủ mất.

Ý thức朦胧 lung cô trước sau như một không phát hiện ra hai người đàn ông ngồi phía sau mỗi người đều có một mục đích riêng phải đạt được, Lục Cảnh Hoằng ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, giống như một pho tượng tạc nhả, nhưng trên thực tế cũng là một pho tượng sắp sụp đổ.

Cù Dịch Minh từ sau khi lên xe vẫn luôn gắt gao nhìn trừng trừng anh, khi thì hừ nhẹ một tiếng, cho cậu giả bộ, để tôi xem có tôi ở đây với tia X quang bắn chết người này, cậu còn có thể giả bộ như thế nào?

Hôm nay là Cù Dịch Minh cố ý từ chối bữa tiệc tới đón Tô Noãn, kết quả còn chưa có ra khỏi cửa liền nhận được điện thoại của Tiểu Chu, nói cho ông biết chỉ có Tô Noãn và Lục Cảnh Hoằng trở lại kinh thành, nghe bộ dạng Tiểu Chu muốn nói lại thôi, ông không cần đoán nhiều cũng biết là Lục Cảnh Hoằng động tay động chân.

Lăn lộn quan trường nhiều năm như vậy, cho dù bề ngoài nhìn qua vẫn là người nghiêm túc đứng đắn, nhưng thật ra bản tính đã sớm giống như càng già càng lão luyện, nào có giống như bề ngoài thoát nhìn vô hại như vậy?

Lục Cảnh Hoằng trước đây luôn biểu hiện thanh cao xa cách, đó là đối với chuyện khác không có để ở trong lòng, bởi vì không có gì đặc biệt để quan tâm, cho nên tự nhiên đem phần giả dối trắng trợn đó che dấu đi, bây giờ gặp được Tô Noãn...

Cù Dịch Minh nghĩ đến đây, mắt nhìn Tô Noãn ngủ say, qua kính chiếu hậu còn có thể nhìn thấy dấu hôn màu đỏ nhạt bên má phải cô, không khỏi cảm khái, lấy đạo hạnh của Tô Noãn và Tiểu Chu, xác thực không phòng được lão hồ ly như Lục Cảnh Hoằng.

Sau đó Cù Dịch Minh bỗng nhiên sững sốt, lập tức liền che cái trán cười cười, có chút bất đắc dĩ, ngay cả chính ông cũng không hiểu nổi tại sao mình lại quan tâm Tô Noãn như vậy, giống như chỉ muốn mối quan hệ với cô là thực sự, ông cũng nhìn không được mà tự hỏi.

Ông hình như là quên mất chính mình dù sao miễn cưỡng cũng chỉ được xem là bố dượng của Tô Noãn, nếu một khi Tô Noãn ra vẻ mất hứng, bất quá những chuyện ông đang làm cũng là tự mình đa tình, chỉ là, biết rõ như thế, thế nhưng ông vẫn luôn không nhìn được lại đi làm.

Không tiếng động thờ dài, đem ánh mắt nhìn về phía phong cảnh vội vã thụt lùi về phía sau, có lẽ cũng bởi vì Hình Nhi qua đời và Ninh Nhi thân thể ốm yếu, làm cho ông đem một phần tình thương của cha dành cho con gái ký thác trên người Tô Noãn.

Nhớ lại những chuyện Niếp Hiểu Dĩnh làm đối với Tô Noãn, Cù Dịch Minh không thể không khỏi phiền não, ông đã cố gắng xoa dịu tình cảm của hai mẹ con này, lại phát hiện kết quả lại luôn trái với ý nguyện ban đầu, Hiểu Dĩnh giống như là hận Tô Noãn thấu xương, mà Tô Noãn có vẻ như cũng không nghĩ đến đón nhận người mẹ thân sinh là Niếp Hiểu Dĩnh.

Ông mặc dù không có giống như Niếp Hiểu Dĩnh lúc nào cũng bầu bạn với Ninh Nhi, nhưng vẫn thường xuyên hỏi thăm bác sĩ trưởng bệnh tình của Ninh Nhi, tự nhiên cũng biết rõ thân thể Ninh Nhi bây giờ chỉ sợ là chống đỡ không được bao lâu.

Cù Dịch Minh nghĩ tới bộ dạng tiều tụy của Ninh Nhi, đáy mắt thoáng qua đau lòng, ông nhìn về phía bóng lưng Tô Noãn, ông luôn hy vọng sau khi Ninh Nhi rời đi Tô Noãn có thể thay thế Ninh Nhi cùng Niếp Hiểu Dĩnh, mà bây giờ xem ra chờ đợi như thế này cũng không phải dễ dàng...

— — — —

Tô Noãn mặc đồ công sở, đeo trang sức trang nhã, kiểu dáng quần áo mùa xuân mới của Prada, hàng loạt trang sức của Guerlain nước Pháp, một đầu tóc ngắn trông hơi lớn tuổi không cân xứng với vẻ mặt, không có bất kỳ chải chuốt nào.

Cô soi gương thoa môi lần nữa, tuy rằng mười phút trước cô đã thoa rồi, nhưng cô biết mình phải ăn mặc tao nhã cao quý, hơn nữa lúc nào cũng phải nở nụ cười trên mặt.

Không thể quá khoa trương, cũng không thể không chút nào khoa trương, bởi vì ít nhất hiện tại, cô ngoại trừ có thân phận là tổng giám phòng ban nghệ thuật Hoa Đông Mị Ảnh, cô còn là Nhị tiểu thư Cù gia vừa mới được thừa nhận.

Có đôi khi thân phận giống như là một bộ quần áo, bạn mặc thành kiểu phong cách nào, thì sẽ có phong cách làm việc như thế, thái độ khí chất đến trời buộc bạn.

Tô Noãn đi vào cao ốc trụ sở chính của Mị Ảnh, sau đó vào thang máy, trong thang máy có rất nhiều người, khuôn mặt mỉm cười, thân thiện hoặc là không thân thiện đánh giá cô, loại đánh giá này cũng không kéo dài, bọn họ rất nhanh lại bắt đầu chăm chú vào văn kiện tiếng Nhật trong tay mình.

Công việc vĩnh viễn là bận rộn, cạnh tranh vĩnh viễn là kịch liệt, không cách nào giải thích sơ sài được cũng không cách nào nói rõ lý do thoái thác, điều thông minh nhất khi làm việc là biết xác định được giá trị công việc đối với bản thân.

Hoặc là công việc đã trở thành toàn bộ cuộc sống.

Tô Noãn nhàn nhạt cười cười, đột nhiên nội tâm âm thầm vui mừng, đối với cuộc sống, cho dù đã từng cảm thấy sống không nổi, nhưng giờ phút này cô vẫn như trước đây vẫn có thể duy trì một phần tò mò cùng thăm dò, có lẽ là bởi vì... một người đi!

Thẳng một đường đi nhanh đến văn phòng tổng giám đốc Hoa Nam Hoa Đông, mọi người đi lại làm việc đều có biểu tình nghiêm túc cẩn thận, đàn ông âu phục giày da, trang phục làm việc của nữ thì kiềm chế đường nét lời lỡm.

Tô Noãn đưa tay đẩy cửa văn phòng, đây không phải phòng làm việc của cô, nhưng không biết vì cái gì, có lẽ bởi vì khẩn trương hoặc là kích động, cô quên gõ cửa, cứ như vậy một bước đi vào.

Sau đó cô nhìn thấy ở phía trước cửa sổ, Lê Sùng Sâm giờ máy ảnh lên chụp ảnh, Lê Sùng Sâm giống như vẫn chưa phát hiện ra Tô Noãn, vẫn duy trì động tác thời gian dài, nhưng vang lên tiếng nút chụp không ngừng được ấn xuống.

“Chào Ngài.”

Lê Sùng Sâm như cũ không quay đầu lại chào hỏi Tô Noãn, ông lại chụp ảnh một lát nữa, nhưng sau đó xoay người đến bên cạnh sofa, cúi đầu cầm lấy hộp đựng máy ảnh, nhân tiện khoát lên áo khoác đặt trên lưng ghế sofa, liền đi ra cửa.

Tô Noãn có loại cảm giác bị coi thường trắng trợn, Lê Sùng Sâm như thế này cùng với Lê Sùng Sâm ngày đó ở bên dưới lầu chi nhánh Mị Ảnh nhìn qua như hai người khác nhau, Tô Noãn lúc này mới nhớ tới cô từng một lần cho rằng Lê Sùng Sâm và Lục Cảnh Hoằng là quen biết cũ.

Lê Sùng Sâm lướt qua bên người Tô Noãn đi đến cửa, sau đó giống như chợt nhớ ra cái gì đó xoay người lại, đứng trước mặt Tô Noãn, Tô Noãn nhìn thấy ý cười vô cùng miễn cưỡng trên khuôn mặt ông, thanh âm có chút nhẹ nhàng:

“Tôi cảm thấy cách ăn mặc này của cô hoàn toàn không phù hợp với yêu cầu của một nhiếp ảnh gia vĩ đại.”

Ông bỗng nhiên cho cô một loại tác phong làm việc công tư rõ ràng, lúc này Lê Sùng Sâm nhìn qua rất khó để chung đụng, đôi mắt tinh nhuệ của ông hết sức sắc bén, ông không liếc mắt nhìn Tô Noãn lấy một cái, nhưng lại cho ra nhận xét về cách ăn mặc của cô:

“Trước khi diễn ra hội nghị vào lúc xế chiều thay đổi tạo hình một chút, tôi không hy vọng cộng sự của tôi là một Miss*prim (tiểu thư bảo thủ).”

Ông từ trong túi rút ra tờ danh thiếp đưa tới trước mặt Tô Noãn, sau khi Tô Noãn đưa tay nhận lấy, liền cứ thế cầm máy ảnh ra khỏi văn phòng, căn bản không quan tâm tới có phải là còn có người trong văn phòng của mình hay không.

Chẳng lẽ không sợ cô trộm tác phẩm của ông hay sao?

Tô Noãn đưa mắt nhìn Lê Sùng Sâm rời đi, bệt bệt miệng, giơ tay lên nhìn danh thiếp trong tay, là một tiệm salon, từ điều này cho thấy, Lê Sùng Sâm hẳn là hội viên cao cấp ở nơi đó.

Cô cũng chuẩn bị rời đi, trước khi xoay người nhìn thấy một vài bức ảnh chụp được treo trên vách tường, xuất phát từ niềm đam mê chụp ảnh, Tô Noãn đi qua thưởng thức, cô vừa nhìn xem ảnh chụp vừa chậm rãi đi thụt lùi, lơ đãng đụng phải khay trà bên cạnh sofa.

Giống như có gì đó rơi xuống trên thảm trải sàn, Tô Noãn cúi người kiểm tra, phát hiện là một khung hình, cô lật qua nhìn thấy một tấm hình, khi cô nhìn thấy rõ khuôn mặt người đó thì không cách nào không có biểu hiện giật mình.

Đó là ảnh chụp chung của Lê Sùng Sâm và Thiếu Thần, bối cảnh là bờ sông Seine của Pháp, Tô Noãn nhớ lại Lục Thiếu Thần trong lúc vô tình đã từng nhắc qua với cô một lần, anh đang theo học một thầy hướng dẫn xuất sắc người Hoa.

Chỉ là làm sao cô cũng không nghĩ ra người khiến Thiếu Thần kính nể thậm chí coi là mục tiêu phấn đấu không ngờ lại là Lê Sùng Sâm, tổng giám đốc Mị Ảnh.

Một chút hồi ức có liên quan đến Thiếu Thần, cô chưa bao giờ nhắc qua với bất kỳ người nào, không phải bởi vì sợ hãi gợi lên cảm xúc đen tối nơi đáy lòng, chẳng qua là cô cố ý để nó phủ lên một lớp bụi, quên đi từng chuyện trước kia, một lần nữa làm lại từ đầu.

Cô đi vào trung tâm phòng khách, không mang theo một chút thấp thỏm khẩn trương nào, giống như đã từng trải qua vô số lần, thật ra là cũng không phải không hề cố kỵ, chẳng qua từng phút từng giây cô đều tự nói với chính mình: mày phải bắt đầu thích ứng thôi.

Nhìn chính mình trong gương, cô thuận tiện nhớ tới thời thơ ấu của mình, cô không cảm thấy mất mát lắm, cũng không cảm thấy có gì là không ổn, cho dù cuộc sống khốn khổ, nhưng cô vẫn đuổi sát theo

bước chân của ba, cũng cảm thấy hạnh phúc.

Ba nói, thời gian sẽ trấn an tất cả, lại quên mang tôi theo.

Tô Noãn ngồi ở trên ghế, nhìn cây kéo sắc bén kia một phen thao tác trên đầu cô, cô im lặng hiểu ra lời ba từng nói, nội tâm dần dần biến thành một mảnh mênh mông, càn quét bức tường sụp đổ, chậm rãi nhắm mắt lại.

Cô không dám quên cái tên “Tô Noãn” này, cô vĩnh viễn là con gái Tô Chấn Khôn, khi trong tay của cô cầm thẻ công tác ghi ba chữ “Cù Ý Noãn”.

Lần nữa mở mắt ra, nhìn chăm chăm chính mình trong gương hoàn toàn xa lạ, Tô Noãn cong môi cười cười, cô đích thực không thích hợp mặc chiếc váy quý giá này, khi linh hồn thanh lệ của cô chỉ biết bị giam cầm. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Cô mang theo một cái túi màu vàng ngọc lưu ly đi vào trụ sở chính của Mị Ảnh, mặc cái quần màu xám tro tinh tế bó sát người làm lộ ra mu bàn chân tinh xảo nghênh đón ánh mắt khắc chế của nhân viên làm việc tới lui trong đại sảnh, những ánh mắt kia hoảng hốt trong một giây.

Thợ khéo tay may chiếc áo khoát da màu đen toàn thân tinh xảo, cứ như vậy tùy ý khoát lên vai gầy yếu bén nhọn của cô, phối hợp với một chiếc áo T-shirt màu đỏ sậm, nhìn thấy càng giống như là một đứa bé ăn cắp mốt thời trang của người lớn mà mặc.

Một bàn tay tao nhã nhẹ nhàng giơ lên, cô nhìn thấy thang máy sắp khép lại một lần nữa mở ra, vì thế dùng đôi giày cao gót mạ vàng tràn đầy nguy hiểm trên chân, yếu điệu giẫm đạp bước tới.

Trong thang máy ngoại trừ Lê Sùng Sâm mới đi chụp cảnh từ bên ngoài về không còn ai khác, khoe mắt ông ta liếc về phía Tô Noãn đi vào thang máy, thần sắc trên mặt không còn lãnh đạm như lúc ban sáng, khẽ gật đầu:

“Tuy rằng thưởng thức vô cùng không ổn, nhưng coi trọng phối hợp màu sắc cũng đủ bắt mắt.”

Đánh giá rất đúng trọng tâm, Tô Noãn cúi đầu nhìn bộ quần áo mình mặc một lần, mơ hồ nhìn về phía Lê Sùng Sâm đang bắt đầu ngắm nghía máy chụp ảnh trong tay, có chút không biết làm sao nở nụ cười một chút:

“Tôi còn tưởng rằng ánh mắt nhìn tôi vừa rồi là kinh ngạc chứ.”

Động tác trong tay Lê Sùng Sâm dừng lại một chút, thang máy cũng ding một tiếng mở ra, ông trước khi đi ra ngoài lại quét mắt nhìn bộ dáng ngây thơ của Tô Noãn, mím môi lại suy tư vài giây nói:

“Tôi hy vọng người hợp tác sau này với tôi có thể đem phần không chút sợ hãi tự tin này dùng vào trong công việc.”

Ông giơ máy chụp ảnh trong tay giao cho Tô Noãn, sau đó hai tay trống trơn bỏ vào túi quần của mình, ra khỏi thang máy, vừa bước ra được vài bước liền lui trở lại, dằn dò Tô Noãn đang còn mờ mịt:

“Đem ảnh chụp bên trong rửa ra, tôi hy vọng ngày mai nhìn thấy trên bàn, cô vào phòng hội nghị trước đi, tôi đi thay quần áo rồi vào, nếu hội nghị đã bắt đầu, nói với tổng tài, tôi đang sửa soạn lại hồ sơ.”

“Được....”

Tô Noãn ngoan ngoãn gật gật đầu, cầm lấy cái máy ảnh quý giá kia, trước khi cửa thang máy khép lại, ánh mắt dõi theo Lê Sùng Sâm đi xa, ông ta đi rất thanh thản, không có chút vội vã cho kịp hội nghị.

Ông ta cứ như vậy đem máy chụp ảnh của mình giao cho cô, chẳng lẽ không sợ cô đánh cắp ảnh chụp của ông ta, sau đó dùng tên của mình đi phát biểu sao, tác phẩm của nhiếp ảnh gia có thể làm cho Thiếu Thần tôn trọng, tuyệt đối không thua kém tiêu chuẩn chụp ảnh hoàng tử.

Đến tầng cao nhất của Mị Ảnh, tự nhiên có người dẫn cô đi vào phòng hội nghị, cửa lớn bị đẩy ra, ánh đèn sáng ngời làm chói mắt cô, Tô Noãn không ngờ tới hít mắt lại, đi vào, đón nhận ánh nhìn chăm chú từ bốn phương tám hướng phóng tới.

Hội nghị quan trọng đầu năm của Mị Ảnh, có Niếp Hiểu Dĩnh, Cù Ý Ninh, còn có nhóm đại hội cổ đông đang ngồi, người phụ trách tất cả những phòng ban đều tham dự, báo cáo tổng kết năm trước như mọi năm.

Khi những tầm mắt tự cao tự đại kia hướng tới cửa thì mặc dù vốn không để ý quá mức, nhưng ngay khi thấy khuôn mặt đó của Tô Noãn thì đều có chút kinh ngạc, mặc dù đã sớm nghe nói, chân thật nhìn thấy rồi lại là một cảm tưởng khác.

Nam nữ áp dụng Lê Hoa đầu, đôi mắt xếch kiên nghị cùng đôi môi đơn bạc, áo khoát da màu đen trên bả vai thon gầy bén nhọn, xương cảm cẩn thận mắt cá chân cùng dưới chân điểm lệ đến suy sút lưu kim tím hài.

Khi cô dùng một bộ dạng vô cùng mâu thuẫn, rối loạn, chật vật, lại giả vờ tự tại tùy ý xuất hiện, dùng một loại ánh mắt hồn nhiên trong suốt nhưng lạnh nhạt đối đãi xung quanh mình thì tất cả mọi người đều

kiềm chế quay đi.

Cô có vẻ đẹp của riêng mình mà không biết, tùy ý đối đãi, giống như một đứa trẻ không biết gì dùng màu cọ vẽ loạn lên một kiệt tác diễm lệ, thô bạo không chút để ý, làm người ta suy nghĩ nhiều nhìn mấy lần.

Nhưng mà cũng không có người nào vào giờ phút yên tĩnh trong buổi hội nghị quan trọng này, đứng lên vạch trần cái bí mật không phải là bí mật này, Tô Noãn lớn lên quá mức giống với Niếp Hiểu Dĩnh, chẳng qua khác nhau ở chỗ một trẻ trung một thành thục.

So với Ninh Nhi công chúa như sao vây quanh trăng, vị thiên kim Cù gia mới vừa được biết đến này, mới càng giống như là người thừa kế Niếp Hiểu Dĩnh, đối với một số người tục tũn có vẻ sành đời, chỉ sợ ngay từ cái nhìn đầu tiên đều đã tin nhiệm Tô Noãn, chứ không phải là Ninh Nhi.

Có thư ký dẫn đường Tô Noãn tìm được chỗ ngồi của cô, cô nhìn đến tấm danh thiếp kia, phía trên rõ ràng là tên Cù Ý Noãn, cho tới bây giờ cũng sẽ không là Tô Noãn. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Sau đó có vài người đàn ông tây trang giày da cùng phụ nữ trong trang phục OL lục đục đi vào phòng hội nghị, trên khuôn mặt của bọn họ đều là biểu hiện nghiêm túc mà im lặng, sau đó tìm được chỗ ngồi của mình ngồi xuống.

Trên bàn hội nghị hình bầu dục vô cùng dài, bố trí sẵn tài liệu, giấy trắng mực đen, nhìn chằm chằm vào tâm người hoảng hốt, nội tâm của cô có chút trống rỗng, nhưng không cách nào không liếc nhìn những ngón tay lật tài liệu kia, ngón tay bình tĩnh kiềm chế, móng tay cắt ngắn sạch sẽ.

Một loại cảm giác lạnh lạnh bị áp bức, làm cho cô đứng lên, lạnh lùng bình tĩnh chạy ra ngoài, bước chân hỗn độn tìm không thấy phương hướng, lạnh lẽo tịch mịch.

Cô đeo đồng hồ, biết được thời gian, hơn nữa biết được khi đến giờ, mình nhất định phải đi trở vào, cho dù là sắp gặp phải cái gì là lũ lụt thú dữ, cô đều phải nghĩa vô phản cố, dũng cảm tiến tới.

Cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, hơn nữa cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, ở một nơi hành lang hẻo lánh không thể phân biệt, đứng ở trước cửa sổ thủy tinh, ngắm nhìn những con kiến dưới tầng lầu trăm thước.

Sau đó khi chuẩn bị xoay người lại, nhìn thấy một vài người đang đi tới, hình như cũng là tầng lớp cấp cao của Mị Ảnh, dẫn đầu là Niếp Hiếu Dĩnh toàn thân trang phục công sở, bên cạnh bà là Ninh Nhi một thân váy màu hồng nhạt.

Sắc mặt của Ninh Nhi so với lần gặp trước hồng hào lên không ít, nhưng mà hai gò má lại hay gầy gò, vẫn nhỏ nhắn mềm mại xinh đẹp như trước đây, lại đoan trang cao quý, một đầu tóc dài đen bóng xoa xuống trên vai.

Tô Noãn cùng Niếp Hiếu Dĩnh lặng lẽ nhìn nhau một phen, sau đó không dấu vết cùng dời đi tầm mắt, bởi vì âm thanh của Cù Ý Ninh nhẹ nhàng vang lên bên tai:

“Chị, hoan nghênh chị gia nhập Mị Ảnh, sau này chúng ta cùng nhau nỗ lực.”

Ánh mắt thủy nhuận của Ninh Nhi mang theo chân thành hữu nghị, cô vươn tay ra về phía Tô Noãn, năm ngón tay trắng nõn mảnh

khánh, nụ cười trên mặt giống như ánh mặt trời ngày xuân trong rừng cây.

Quả là một thiên sứ thuần khiết, so sánh với, người có ý đồ rắp tâm chiếm lấy Mị Ảnh thuộc về Ninh Nhi như cô, quả nhiên là một ác ma tội ác tày trời, từ trong ánh mắt Niếp Hiếu Dĩnh, cô đã đọc được điều này.

Tô Noãn nhìn bàn tay chỉ đại biểu cho thân tình thân thiện, mờ mịt nở nụ cười, chuẩn bị nói tiếng cảm ơn.

“Người không có thực lực, cho dù phía sau có hậu thuẫn mạnh mẽ thế nào, cũng sẽ bị đuổi ra ngoài.”

Niếp Hiếu Dĩnh nhẹ nhàng nói xen vào, tầm mắt lại đặt vào phong cảnh lưu động bên ngoài cửa sổ, Tô Noãn không tiếng động, cười cười, không trả lời, ba từng nói, khi con không thể cùng tình địch đối đầu thì chỉ có một việc con nên làm đó là: ẩn nhẫn.

“Tôi nhớ rõ tôi đã nói với cô hôm nay tham gia là hội nghị lên kế hoạch hàng năm, chứ không phải là một buổi party nhảy nhót.”

Lời nói lạnh lạnh của Niếp Hiếu Dĩnh khiến cho ánh mắt của những người khác đều dính vào trang phục trên người Tô Noãn, Tô Noãn ngưng mi quét qua quần áo của những người khác, nhưng không có một ai ăn mặc giống như cô, đều là đồng nhất nghiêm túc đứng đắn.

“Hành lang bên này có phong cảnh nào đẹp sao? Tôi đây có phải hay không nên tiếp tục cầm máy ảnh chụp một chút?”

Một giọng nam trầm thấp cứng rắn tươi cười chọc phá Niếp Hiếu Dĩnh, Tô Noãn không kịp làm bất kỳ phân biệt nào, liền bị một bàn tay to hiền hậu dời đi toàn bộ lực chú ý.

Bàn tay mang theo độ ấm ôn hòa trên vai, dễ dàng làm cho cô theo đó xoay người lại, liền nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười của Lê Sùng Sâm, ông thấy Tô Noãn quay đầu liền thu hồi tay của mình, nhìn về phía Niếp Hiểu Dĩnh:

“Tổng tài, hình như hội nghị một phút trước đó đã chính thức bắt đầu.”

Niếp Hiểu Dĩnh nhìn thấy người cắt ngang bà giáo huấn Tô Noãn là Lê Sùng Sâm, sắc mặt có chút khó coi, nhưng cũng không có ý làm khó Tô Noãn nữa, ngược lại hướng phòng hội nghị đi vào.

Cù Ý Ninh khi đi ngang qua bên cạnh Lê Sùng Sâm thì lịch sự khiêm tốn cười chào hỏi thăm, Lê Sùng Sâm chỉ là cười nhạt đáp lại, tiễn mọi người đi rồi mới nhìn về phía Tô Noãn, một lần nữa nhìn lên xuống đánh giá quần áo Tô Noãn lần nữa:

“Thật ra thì cũng không có tệ như vậy không phải sao?”

Tô Noãn sừng sốt một chút, phát hiện Lê Sùng Sâm là đang nói chuyện với cô, cô cũng phát hiện Lê Sùng Sâm đã thay trang phục thoải mái trên người, cách ăn mặc giờ phút này là tây trang thẳng thớm, thậm chí ngay cả cà vạt cũng đều được đeo vào.

“Không phải Ngài nói với tôi, để cho tôi ăn mặc thành ra cái bộ dạng này tới tham gia hội nghị, còn mình tại sao...”

Ngữ khí bất mãn ẩn giấu trong nửa câu nói lấp lửng, Lê Sùng Sâm sửa ống tay áo lại một chút, cười nhạt:

“Phải không? Tôi đã nói với cô như thế nào?”

Bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, Tô Noãn dần dần quên chính mình làm thế nào theo ông một đường đi thẳng về phòng hội nghị, chỉ là trước khi đẩy cửa vào, cô thành thực đưa ra câu trả lời:

“À, Ngài nói, trước khi diễn ra hội nghị vào xế chiều này thì thay đổi tạo hình một chút, tôi không hy vọng cộng sự của tôi là một Miss*prim (tiểu thư bảo thủ)”

“Tôi nói với cô như vậy ư?” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Lê Sùng Sâm làm ra bộ dáng nghi hoặc mà hứng thú, Tô Noãn ngược lại đối với câu hỏi lại của ông ta không hài lòng lắm, nhú mày:

“Đương nhiên là Ngài nói rồi.”

Đợi cho Tô Noãn phản ứng kịp, bản thân cô đã ở trong phòng hội nghị, đồng thời phát hiện Lê Sùng Sâm thế nhưng nhẹ cười kéo ghế dựa ra cho cô, đang kiên nhẫn chờ đợi, nhân tiện cô đành phải tiếp tục, trước vô số ánh nhìn soi mói quỷ dị.

Sau đó trước những ánh mắt tò mò khó hiểu kia, nhìn Lê Sùng Sâm ngồi vào vị trí bên trái Niếp Hiểu Dĩnh, cô nhớ lại Lục Cảnh Hoằng từng nói, Lê Sùng Sâm là đại boss thứ hai của Mị Ảnh, địa vị không thua kém gì Niếp Hiểu Dĩnh.

Chương 91: Em muốn chụp ảnh nude cho anh

Edit: Hiếu Đồng

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Tô Noãn thu hồi tầm mắt nhìn Lê Sùng Sâm, tầm mắt sắc bén bên cạnh đánh vào trên mặt, cô khẽ nghiêng đầu, ánh mắt thanh thanh đậm đậm trong suốt của Niếp Hiếu Dĩnh thản nhiên nhìn cô, Tô Noãn chỉ là lạnh nhạt quay mặt đi, sau đó cúi đầu.

“Xin giới thiệu với mọi người một chút, tổng giám phòng ban nghệ thuật Hoa Đông Mị Ảnh tiểu thư Cù Ý Noãn.”

Âm thanh trầm thấp của Lê Sùng Sâm vang lên bên trong phòng hội nghị im ắng, cô không có nghe thấy bất kỳ âm thanh thổn thức thảo luận nào, vì vậy cô đứng lên, tao nhã khắc chế gật đầu chào hỏi mọi người, khóe môi thanh thanh đậm đậm thản nhiên xẹt qua một tia cười:

“Xin chào.”

Sau đó, dưới tất cả ánh nhìn soi mói mang theo thăm dò khắc chế, một lần nữa ngồi xuống, không có vỗ tay hoan nghênh, cũng không có tiếng phản đối nghi ngờ, mọi người chỉ là ai có chức vụ nấy, cúi đầu nhìn báo cáo trong tay mình.

Nhưng mà điều này đối với Tô Noãn mà nói, Cù Ý Noãn là người mới đại biểu cho giới kinh doanh, một chân chính thức bước vào

chốn giang hồ.

Với thân phận Cù Ý Noãn, cô phải tranh thủ cố gắng, bởi vì Tô Noãn là tự do, cô không hy vọng Tô Noãn bởi vì đã tâm mạnh mẽ trong nội tâm của cô ấy mà làm mất đi sự hồn nhiên cùng trong sáng lúc ban đầu.

Thiết kế độc đáo trong phòng hội nghị khiến cho mọi người không cần sử dụng bất kỳ dụng cụ âm thanh nào, mỗi người ngồi nghiêm túc đều nghe thấy, khi thì truyền đến âm thanh lật giở trang giấy, còn âm thanh của người phát ngôn tuy nhẹ nhàng lại dùng từ chính xác mà tiết chế.

Nhìn nội dung báo cáo trên văn kiện kia đối với cô mà nói hoàn toàn xa lạ, Tô Noãn cảm thấy có chút chán ghét, cô đột nhiên hiểu được tại sao Niếp Hiểu Dĩnh để cho cô tham gia hội nghị này, là muốn cho cô thấy rõ mình không thể chịu nổi trọng trách này đi?

Đây chính là hoạt động thương mại chân chính, phức tạp rườm rà, cũng không phải chỉ đơn giản cần cầm máy chụp ảnh là có thể giải quyết hết tất cả mọi công việc.

Con đường là do chính cô chọn lựa, nếu như không có đường lui, dù cho tiền đồ gặp nhiều chông gai, cũng chỉ có thể thăm dò đi tới.

Tô Noãn nhìn chằm chằm mấy chữ này, chợt nhớ tới câu nói tối hôm qua lúc tạm biệt Lục Cảnh Hoằng nói, anh nói:

“Một người quản lý không cần cái gì cũng biết.”

Anh đoán được lo lắng của cô, cho nên vuốt ve tóc cô, không tiếng động an ủi, anh biết rõ, một khi vạch trần, chỉ có thể làm cho cô thêm ăn ngủ không yên, cho nên anh chỉ là lãnh đạm lạnh lẽo nhìn cô cười

cười.

Nhưng mà cô cũng hiểu được, một người quản lý tuyệt đối không nên cái gì cũng không biết, mà tình trạng hiện tại của cô, mặc dù là trong phòng hội nghị có nhiều nhân tài ngồi ở đây, lẽ nghiễm nhiên có loại cảm giác vô lực bị chặn ngoài cửa. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Lơ đãng ngẩng đầu, Tô Noãn nhìn thấy Cù Ý Ninh ngồi đối diện, cô một tay cầm bút, hơi hơi nghiêng đầu, nét chữ được tỏa ra bên dưới ánh đèn đầy màu sắc, ánh mắt thâm thúy trước sau như một êm ái, khi thì nhíu mày, một bộ tư thế kiên nhẫn lắng nghe.

Khi người phát biểu nói đến điểm mấu chốt thì Cù Ý Ninh sẽ nhẹ nhàng nhìn sang người đang phát biểu, sau đó lộ ra lúm đồng tiền trong veo, nhẹ nhàng đặt ra vài câu hỏi.

Tùy ý lên tiếng như vậy lại tuyệt đối không đột ngột, người phát biểu cũng không vì vậy mà không vui, đáp lại một nụ cười, sau đó những người khác đang ngồi sẽ thuận theo Ninh Nhi đặt ra vài đề tài mới cùng tham khảo.

Mà Niếp Hiểu Dĩnh và Lê Sùng Sâm đều là một bộ dạng không để ý tới, lạnh lùng để mặc cho biện luận đột nhiên phát sinh kéo dài bên trong phòng hội nghị, trao đổi để hiểu rõ hơn, cho đến lúc đưa ra quan điểm mới hoặc là mâu thuẫn mới xuất hiện.

Sau đó, cũng không lâu lắm, những vị tinh anh này sẽ cho ra đáp án, bình thường là đáp án vừa ý sau khi thảo luận:

“Tổng tài, sáng mai lúc 8 giờ, ngài sẽ nhìn thấy phương án giải quyết trên bàn làm việc của mình.”

“Rất xin lỗi tổng tài, vấn đề này, tôi cần phải cùng cấp dưới tiến hành điều tra nghiên cứu một lần nữa.”

“Nếu như ngài đồng ý, tôi sẽ chuẩn bị thực hiện theo kế hoạch này, nếu đồng nghiệp khác còn đề nghị gì, xin mời nhân đây chỉ giáo, tôi vô cùng cảm kích.”

Phản ứng còn lại của Niếp Hiểu Dĩnh là, hơi suy nghĩ vài giây, sau đó gật đầu, mỉm cười, gật đầu, hoặc là nghiêm túc ngưng mắt nhìn sang, ngữ khí kiên định, không cho phép thương lượng.

“Một tuần lễ quá dài, tôi cho cậu ba ngày, nếu ngày thứ tư không nhìn thấy bản kế hoạch của cậu trên bàn của tôi, ngoài ra bốn ngày đó coi như là thưởng cho thời gian nghỉ của cậu, nếu cậu làm không được, có thể bàn giao cho một vị nào đó ở đây.”

Lúc này câu trả lời bình thường là: “Ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ làm được.”

Khi một người khác bên trong phòng hội nghị phát biểu thì Tô Noãn cúi đầu, móc ra một thanh chocolate trong túi quần, ở thời điểm không ai chú ý, cho vào miệng, mặc cho hương vị cay đắng thuần khiết kia hòa tan bên trong khoang miệng.

Cô không thể không đi thừa nhận, cô chưa có năng lực nghe hiểu hết những thuật ngữ chuyên nghiệp này, tuy rằng cô cảm thấy phần lớn tranh luận đối thoại cũng rất đặc sắc, cho nên vì vậy cô hé miệng nở nụ cười, ủng hộ cho các vị tinh anh này một chút.

Nhưng mà, cô lại không nghĩ tới một nụ cười dễ hiểu như vậy, lại rước lấy phiền toái cho cô, vốn người phụ trách phòng ban đang diễn thuyết bị cắt ngang, không khí trong phòng hội nghị căng thẳng là âm thanh nhàn nhạt nặng nề của Niếp Hiểu Dĩnh:

“Tổng giám Cù Ý Noãn, không biết có phải lời nói của tổng giám phòng ban Hoa Bắc vừa rồi lấy lòng cô hay không, mà làm cho cô cười đến sung sướng như vậy?”

Tất cả mọi người bao gồm tổng giám phòng ban Hoa Bắc đang đứng diễn thuyết bên cạnh tổng giám phòng ban Hoa Đông vừa mới nhập môn này, bật cười trong khi người khác đang diễn thuyết, thật là một hành vi không lễ phép.

“Cô đã không muốn nghe người khác nói, vậy cô nói một chút tình trạng kế hoạch nghiệp vụ phòng ban Hoa Đông trong nửa năm đi, tôi nghĩ chuyện này đối với cô mà nói, chỉ cần đã làm bài tập, hẳn không phải là quá khó khăn chứ?”

Niếp Hiểu Dĩnh gõ cây bút trong tay, vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói không có chút đùa giỡn nào, vậy mà lời nói cứng ngắt của bà vừa thốt ra, Lê Sùng Sâm vốn duy trì giữ im lặng lại đột nhiên thò người ra, đem một phần tài liệu vút sang trước mặt Tô Noãn.

Tô Noãn nhìn lướt qua phần văn kiện kia, vừa lật mở thì trên vống mạc liền rơi vào mấy chữ: đề án kế hoạch hàng năm của phòng ban Hoa Đông Mị Ảnh năm 2012.

Niếp Hiểu Dĩnh bởi vì hành động này của Lê Sùng Sâm mà sắc mặt khó chịu, quay đầu nhìn về phía Lê Sùng Sâm, lại phát hiện trên mặt ông hiện lên một nụ cười là lạ, ông rất không kiên kỵ dựa trở về trên lưng ghế da, tư thế hài lòng.

Không có ai hiểu được Lê Sùng Sâm lại bảo vệ một người mới như vậy, ngay cả Tô Noãn cũng không lý giải được nhìn về phía Lê Sùng Sâm, nhưng ông cũng đã nhắm mắt lại, giống như là đang chớp mắt, tuyệt không để ý đến suy nghĩ của những người khác.

Tô Noãn cầm lấy đề án thiết kế đi lên bục diễn thuyết, bắt đầu máy móc tiếp tục đọc, âm thanh cũng không mơ hồ.

Cô cảm thấy mình không cần thiết phải cật lực, cho dù có mất mặt thì thế nào, điều này cũng chỉ vền vẹn có một lần, mà vền vẹn một lần cũng sẽ trở thành bài học kinh nghiệm trên bước đường sự nghiệp của cô, từ nay về sau lúc nào cũng ghi nhớ.

Khi cô lật qua một trang giấy thì cô nghe thấy âm thanh mang nụ cười của Lê Sùng Sâm:

“Niếp tổng không nên làm khó xử cấp dưới mới của tôi, cô ấy tới Mị Ảnh chỉ mới có tám tiếng.”

Những lời này nhanh chóng khiến cho không khí bên trong phòng hội nghị yên tĩnh lại, giống như tuyết muốn bắt đầu trận kế tiếp, vẻ mặt Lê Sùng Sâm không khác gì thường ngày, vậy mà người được ông bảo vệ lại xấu hổ, cho nên chuyện liền không đơn giản như vậy.

Những người đang ngồi không có người nào không biết Tô Noãn chính là nữ nhân vật chính chim sẻ biến thành phượng hoàng hơn nửa tháng trước, được phó tổng tham mưu trưởng quân ủy thừa nhận con gái, là thiên kim tổng tài làm việc sắc bén, hiện nay là nhị tiểu thư của Mị Ảnh.

Đương nhiên, cũng không có ai không biết Niếp Hiểu Dĩnh vừa ý là Cù Ý Ninh, Cù Ý Ninh là một tay bà đào tạo, bà hy vọng mình sau khi về hưu, Cù Ý Ninh có thể tiếp nhận vị trí của bà, tiếp tục hướng tới giấc mơ chụp ảnh này.

Về phần Niếp Hiểu Dĩnh đem Tô Noãn có vụ xì căng đan với vị quan ngoại giao to lớn kia nhảy vọt lên an bài ở tầng lớp quyết sách...

Không phải không thừa nhận, trong gen của con người có tồn tại một phần nhiều chuyện, cho dù đám người đó được coi là tinh anh, loại phần tử này cũng không hề khan hiếm chút nào.

Cho nên mọi người nín thở yên lặng lắng nghe, thật ra là có nguyên nhân khác, Tô Noãn ngồi ở chỗ kia, thản nhiên cười cười, thanh chocolate đã hoàn toàn hoà tan trong miệng, rất ngọt, cô cũng không biết thanh chocolate này là từ đâu có.

Lê Sùng Sâm, Tô Noãn đoán không ra đến tột cùng ông có chủ ý gì, cô cũng không cho rằng ông chính là loại người thích công khai khiêu khích tổng tài trên bàn hội nghị, mặc dù giọng điệu của ông nghe qua giống như là vui đùa.

“Tiếp tục.”

Niếp Hiểu Dĩnh lạnh lùng kết thúc khiêu khích, Tô Noãn liếc mắt nhìn vẻ mặt không tốt lắm của Niếp Hiểu Dĩnh một cái, không thể phủ nhận, Niếp Hiểu Dĩnh là một người lãnh đạo thành công, bà biết mình có quyền lực khổng lồ, cũng biết làm như thế nào nắm trong tay có chừng mực.

Tô Noãn trước một tràng khiêu khích giữ vững trầm mặc, cô chỉ là tiếp tục đọc cho xong phần giấy còn lại trong tay, cô không thể không nói, phần nội dung báo cáo này so với văn viết của học sinh tiểu học không thể tốt hơn chỗ nào, văn chương làm cho người đọc so với người viết nhìn qua càng khổ sở thêm.

Tô Noãn đem văn kiện lần nữa trả lại cho Lê Sùng Sâm, sau đó trở lại vị trí của mình ngồi xuống, cô nhận thấy được có hai đạo ánh mắt nhìn chăm chú, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Ninh Nhi nhìn về phía mình ôn nhã cười, liền lịch sự yếu ớt cười đáp lại.

Chỉ là trong nháy mắt khi cúi đầu, nụ cười trên mặt liền tiêu tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

3h sau hội nghị kết thúc, tất cả mọi người cầm văn kiện của mình chạy lấy người, Tô Noãn chỉ là cầm lấy máy ảnh Lê Sùng Sâm đưa cho cô, cô mới vừa muốn đứng lên rời đi, lại phát hiện Lê Sùng Sâm vẫn ngồi trên ghế ngủ. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Lê tổng, tan họp rồi, Ngài có cần phải về văn phòng nghỉ ngơi không?”

Lê Sùng Sâm nghe vậy nhìn thẳng, không thèm để ý gật gật đầu, chỉ chỉ văn kiện trên bàn, sau đó lập tức đứng dậy rời đi, để Tô Noãn ở lại sửa soạn văn kiện rồi tung này.

Tô Noãn ôm văn kiện đi tới thì liền nhìn thấy Lê Sùng Sâm và Cù Ý Ninh đứng nói chuyện với nhau ở cửa, Lê Sùng Sâm nhìn thấy Tô Noãn đi ra, lời nói trong miệng thế nhưng không có dừng lại:

“Chú tin tưởng với thực lực của con, không cần chú chỉ đạo cũng sẽ đưa ra được một phương án hoàn mỹ, lượng tiêu thụ của khu Hoa Nam Mị Ảnh cho tới nay đều đạt mức cao nhất, không phải sao?”

Cù Ý Ninh trước sau vẫn điềm nhiên ôn hoà cười, nghe thấy Lê Sùng Sâm khen ngợi, dưới ánh mắt vụt sáng có chút ngượng ngùng:

“Nếu không có chú Lê đây và các tiền bối khác dạy bảo, con cũng sẽ không trưởng thành nhanh như vậy.”

Khi nghe thấy âm thanh giày cao gót, Ninh Nhi quay đầu lại, mái tóc dài của cô hơi bay phất phơ trên không trung, nhìn Tô Noãn mỉm cười, trong âm thanh hàm chứa không ít thân thiết:

“Chị chị đã đến rồi, em mới vừa cùng chú Lê thảo luận về lượng tiêu thụ thiết kế trong nửa năm nay.”

“À, vậy các người cứ tiếp tục nói chuyện đi, tôi đi trước.”

Tô Noãn gật đầu, cười với Ninh Nhi, không quên nghiêm túc cung kính cúi đầu về phía Lê Sùng Sâm, sau đó lướt qua bọn họ đi về phía cửa thang máy, trước khi cô đi vào thang máy thì cô nghe thấy Lê Sùng Sâm dặn dò:

“Trong phòng làm việc của tôi có rất nhiều tài liệu cần chỉnh sửa lại, ngày mai nhớ giúp tôi sắp xếp tốt lại chỗ đó.”

“Được, tôi biết rồi, tạm biệt.”

Trước một giây thang máy khép lại, Tô Noãn còn nghe thấy âm thanh thở dài của Ninh Nhi:

“Chú Lê, chú phải giúp chị con một chút, mẹ con luôn yêu cầu rất cao.”

Tô Noãn mơ hồ nhìn thấy Lê Sùng Sâm vô cùng buồn chán che khoé miệng nở ra một nụ cười, một tay ông đặt trong túi quần, tùy ý nói:

“Gần đây chú có ý định mở quán trà gia đình, con có biết khu vực nào tốt không giới thiệu cho chú biết đi?”

Tô Noãn vừa đi vào văn phòng Lê Sùng Sâm, liền bị từng chồng từng chồng chất ngay cạnh cửa, giấy A4 bụi bám chất thật cao hấp dẫn ánh mắt, cô đến gần mới nhìn rõ ra là tư liệu Mị Ảnh hợp tác cùng khách hàng trong gần mười năm, bày đầy một góc văn phòng.

Cô thậm chí còn nhìn thấy bên dưới bàn làm việc, có ba cái thùng giấy thật to, tài liệu bên trong túi văn kiện đầy cộm nặng nề nằm lộn xộn, cũng lặng lẽ bám đầy tro bụi.

“Có thể là do để lâu trong kho lưu trữ, Cù tổng giám, có cần tôi giúp cô cầm qua văn phòng không?”

Trợ lý của Lê Sùng Sâm đoán chừng cũng cảm thấy thật xin lỗi, vốn đây là công việc của anh ta, nhưng bây giờ lại để Tô Noãn ôm đi, là tổng giám khu Hoa Đông, làm công việc như vậy hình như có chút dùng dao giết gà mổ trâu.

Nhưng mà, Tô Noãn chỉ là cởi áo khoác, xoắn tay áo lên, bắt đầu từng chuyển từng chuyển đem đồng tư liệu cũ kỹ này dọn sạch sẽ sang phòng làm việc của mình, mà cô chỉ nhờ trợ lý làm, là giúp cô cầm quần áo về văn phòng.

— — — — —

Trên ghế sofa trong đại sảnh Mị Ảnh, chỉ thấy Lục Cảnh Hoảng tao nhã ngồi, một đôi chân thon dài bắt chéo, vị tiểu thư quầy tiếp tân đã rót một ly trà xanh đặt ở trên bàn, ngón tay thon dài của anh đặt ở trên quai hàm, như có như không liếc về phía thang máy.

Lê Sùng Sâm đi ra thang máy liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoảng đang chờ đợi giữa lớp hương trà lượn lờ, Lục Cảnh Hoảng giống như cũng nhìn thấy ông, khi ông đi về phía sofa thì Lục Cảnh Hoảng liền đứng dậy, cho dù trên mặt vẫn là vẻ mặt thản nhiên.

“Lục phó bộ đổi tính rồi, quá khư cho dù tôi đi đến trước mặt cậu, cậu cũng chưa chắc sẽ đứng dậy đón chào.”

Lê Sùng Sâm cười chào hỏi với nhân viên đi ngang qua, nhưng tất

cả lực chú ý chủ yếu đều đặt trên người Lục Cảnh Hoằng, giống như nhìn thấu Lục Cảnh Hoằng tâm không cam tình không nguyện khom mình cúi người, không khỏi cười cười:

“Thế nào? Đang chờ ai sao?”

Trong nhà hàng Italy tiếng nhạc du dương như tiếng dương cầm, Lê Sùng Sâm cười dài nhìn Lục Cảnh Hoằng tỉnh bơ phía đối diện, nghiêng người sang bên rót đầy ly rượu, đưa tới trước mặt Lục Cảnh Hoằng, sau đó mình cũng rót một ly.

“Xem ra tin tức trước đây quả không ngoa, cậu thật sự yêu thích tiểu nha đầu sao?”

Lục Cảnh Hoằng chỉ là nhìn ông một cái, không có trả lời câu hỏi, Lê Sùng Sâm cười đến ý vị sâu xa, cầm lấy ly rượu hớp một ngụm, tiếp tục thì thầm một mình:

“Tôi vẫn cho rằng Thiếu Thần thích chính là cô gái cơ trí như Ninh Nhi, không ngờ tới lại là một cô gái ngây thơ cụ, càng khiến cho tôi kinh ngạc chính là, ánh mắt của hai chú cháu các cậu đều khác thường, đôi mắt đều dài hơn mọi thứ...”

Làm như là nhận thấy ánh mắt lãnh đạm của Lục Cảnh Hoằng, Lê Sùng Sâm biết điều không tiếp tục đề tài này nữa, tùy tiện uống cạn ly rượu trong tay, cười nhìn Lục Cảnh Hoằng:

“Đột nhiên mời tôi uống rượu, vô sự mà ân cần, nói đi, có chuyện gì?”

“Giúp cô ấy sống yên ở Mị Ảnh, một khi Niếp Hiểu Dĩnh gây khó khăn cho cô ấy, tôi nhờ ông đứng về phía cô ấy.”

Lê Sùng Sâm như là thấy được chuyện kỳ lạ, nhìn chăm chăm Lục Cảnh Hoằng không tha, sau đó là không thể tin được cười:

“Tôi có nghe lầm hay không, cậu cũng học được cách quan tâm người khác khi nào vậy?”

Dừng một chút, Lê Sùng Sâm nhìn khuôn mặt tuần tú hơi có vẻ nghiêm túc của Lục Cảnh Hoằng, mang theo tò mò hỏi:

“Cậu cứ như vậy tin tưởng cô ấy thích hợp làm việc ở Mị Ảnh sao? Theo như tính cách của cô ấy, chỉ sợ sẽ bị cắn đến xương cốt cũng không còn, cậu xác định còn muốn để cô ấy ở lại chỗ này sao?”

“Tôi chỉ tin tưởng kết quả, tôi không thích suy đoán quá trình không biết chắc chắn.” Lục Cảnh Hoằng không cho Lê Sùng Sâm cơ hội lên tiếng: “Ông là người đứng thứ hai ở Mị Ảnh, cũng biết rõ không ít nhân vật ở tầng lớp quyết sách, chỉ cần ông nguyện ý, Niếp Hiểu Dĩnh tự nhiên không thể tùy tiện đuổi cô ấy.”

“Tôi vì sao phải giúp cô ấy, tư chất của cô ấy so với Thiếu Thần, khác nhau một trời một vực, cho dù tôi tùy tiện có một đệ tử, đều so với sự thông minh của cô ấy, làm nhiều công ít như vậy cho tới bây giờ không phải là nguyên tắc làm việc của tôi.”

Lê Sùng Sâm cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Lục Cảnh Hoằng nhìn chăm chú, tay cầm ly run lên, ngẩng đầu lên, tròn mắt vụt sáng liếc một cái, khoé miệng thoáng hiện một nụ cười có thâm ý:

“Tiểu Kỳ nhà tôi vẫn luôn rất muốn đi tham quan bộ ngoại giao một chút, tiểu tử đó hình như đối với quan ngoại giao có loại tình cảm đặc biệt sùng bái, khi điền vào bản nguyện vọng thi đại học làm ầm ỹ lên nói muốn học ngành phát ngôn.”

Lục Cảnh Hoằng liễm mi trầm mặc vài giây, cũng chỉ có vài giây, sau đó liền thản nhiên mở miệng:

“Con của ông biết được mấy thứ tiếng?”

“À, ngoại trừ tiếng phổ thông nói lưu loát, tiếng Phúc Kiến cũng không có trở ngại gì, sao thế?”

“Anh ngữ cấp bốn vượt qua không?”

“Tiểu tử đó từ nhỏ đã yêu nước, nó thề sống chết không sính ngoại, tôi không lay chuyển được nó, cũng không bắt buộc nó học, cậu cũng rõ đấy, văn nghệ sĩ đều tôn trọng tự do dân chủ mở ra...”

Lê Sùng Sâm còn chưa nói xong, Lục Cảnh Hoằng đối diện liền đứng dậy, sắc mặt Lục Cảnh Hoằng thoát nhìn không phải rất vui vẻ:

“Số người thực tập trong bộ ngoại giao năm nay tôi sẽ chọn ra được một người, ngày mai kêu con của ông đi tới bộ ngoại giao tìm tôi.”

“Vậy cũng được sao, Lục phó bộ?” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Lê Sùng Sâm xoa xoa đầu chân mày, xác định mình không có nghe lầm, không tiếng động cười cười, gật gật đầu:

“Xem ra tôi không có cơ hội cự tuyệt, hôm nay chỉ sợ cậu phải chờ thêm một chút, cô ấy cần phải tăng ca.”

— — — — —

Mệt mỏi.

Trong đầu óc của cô chỉ tồn tại duy nhất từ này, cô khép lại tài liệu kẹp trong tay, cô nhìn đồng hồ chỉ được một phần năm, nhìn ánh sao sáng ngời trên bầu trời ngoài cửa sổ, Tô Noãn đứng dậy cầm áo khoác để trên ghế da, vừa mặc vào vừa đi ra ngoài.

Cầm theo túi xách đựng máy chụp hình của Lê Sùng Sâm ra khỏi văn phòng, thời điểm Tô Noãn xoay người tắt đèn, khoé mắt cô thoáng nhìn thấy thân ảnh ngồi trên ghế sofa bên ngoài phòng làm việc, bước nhẹ đến gần, khi nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng thì Tô Noãn có chút kinh ngạc.

Cô không biết anh đã ở đây bao lâu, anh đang nằm trên ghế sofa, giống như là đang ngủ, nương theo ánh trăng sáng ngời, Tô Noãn ngồi xổm xuống bên cạnh sofa, đây là sau khi cô nhận ra được tình cảm của mình, lần đầu tiên nghiêm túc cẩn thận nhìn anh như vậy.

Chỉ là một phút, cô chỉ nhìn có một phút, Lục Cảnh Hoằng bỗng nhiên mở mắt ra, anh phát hiện ánh mắt cô nhìn chăm chú, vươn tay chạm nhẹ khuôn mặt cô, trên khuôn mặt mơ hồ của anh mang theo ý cười nhàn nhạt, giống như vẫn còn đang trong mơ:

“Đã xong rồi sao?”

Tô Noãn gật gật đầu, nhìn Lục Cảnh Hoằng từ trên ghế sofa ngồi dậy, anh dụi dụi khoé mắt, hai chân dài tùy ý co lên, nhưng mà bộ dạng của người đàn ông hoàn mỹ này lần nữa khơi dậy hứng thú của cô.

Cô nhớ tới ý đồ của mình trước đây, cũng hiểu được rất nhiều chuyện, cơ hội chỉ có một, bỏ lỡ một lần thì sẽ không còn nữa, khi Lục Cảnh Hoằng cầm ly trà nóng trên bàn lên thì cô bình thản nói một hơi:

“Lục Cảnh Hoằg, em muốn chụp ảnh nude cho anh!”

Chương 92: Mãi mãi ở bên nhau

Edit: Hiếu Đồng

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Tô Noãn hơi xoắn chặt hai tay, cô chờ đợi Lục Cảnh Hoằng hoặc xấu hổ hoặc mặt lạnh tanh trả lời, càng hồng bét hơn chính là cô nghe thấy âm thanh tiếng nước phun, sau đó là anh cố gắng áp chế tiếng ho khan, Lục Cảnh Hoằng làm như phản ứng như thế mới thích hợp.

Kết quả cô không thể không đánh giá lại hiểu biết của mình đối với Lục Cảnh Hoằng.

Bởi vì anh ngẩng đầu cười, rất nhanh trên khuôn mặt vốn có chút sa sút tinh thần, trầm tư giống như gật gật đầu, sau đó giống như tràn ngập chờ mong nhìn cô:

“Đề nghị không tệ, vậy chúng ta cùng nhau chụp đi!”

Tô Noãn toàn bộ lời nói trong nháy mắt nghẹn lại, cô chỉ là ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Hoằng đứng lên, anh đưa tay về phía cô, lôi kéo cô, trên khuôn mặt tuần tú mỉm cười nói cho cô biết, cô đã không còn cơ hội để thay đổi ý định.

Sau đó cô quên mất mình như thế nào ngồi trên xe Lục Cảnh Hoằng, làm như thế nào đi theo anh về nơi ở của anh ở kinh thành, cũng không nhớ rõ mình như thế nào đứng ở trên mảnh đất này, cô rõ ràng nghe thấy tiếng tim đập của mình.

Không biết là thấp thỏm bởi vì lo lắng hay là bởi vì kích động hờ mong.

Giống như cô đã từng thấy qua một tình tiết trong một bộ phim cũ nào đó, mặc dù cô đã không còn nhớ rõ lời thoại của nó, nhưng cô thuỷ chung đối với hình ảnh dưới ánh sao kia vẫn còn nhớ rõ, cũng khát vọng đưa nó vào trong tác phẩm.

Lục Cảnh Hoằng đưa lưng về phía cô, rất thản nhiên cởi xuống áo khoác của tây trang, cô mặt đỏ tai hồng chỉ có thể nhìn anh dùng ngón tay cởi bỏ nút áo sơ mi, từng chút, chậm rãi, cởi ra áo sơ mi, lộ ra đôi ngực gầy gò trắng nõn.

Khi anh đã chuẩn bị sẵn sàng tất cả, thân không mảnh vải xoay người, đứng trên một gò đất phía sau vườn hoa, quay về phía cô trưng ra vẻ mặt cười mà như không cười thì Tô Noãn không nhịn được nuốt nước miếng, cảm giác một luồng nhiệt lưu hướng đại não lao tới.

Giá để máy ảnh Hasu H3DII-39MS của Lê Sùng Sâm đã để sẵn trên cỏ, sau đó dưới bầu trời sao sáng như kim cương thạch tinh, cô sững sờ nhìn vẻ xinh đẹp kia, thân thể thẳng thắn thành khẩn, cùng linh hồn ngây thơ, nguyên thủy. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Lục Cảnh Hoằng, có được xem là một kỳ tích trên thế giới này không?

“Thời tiết rất lạnh.”

“Ừ.”

Lục Cảnh Hoằng ngữ khí có chút nghiêm túc, Tô Noãn lại đột nhiên cười ra tiếng, cô đứng bên cạnh máy ảnh, đồng ý gật đầu, giống như có lẽ đã quên chính mình đã đồng ý điều kiện cùng chụp với anh.

“Vậy em còn không qua đây?”

Lục Cảnh Hoằng châm mày đã muốn xoắn lại, mắt thấy anh có xu thế cúi người nhặt lấy quần áo trên mặt đất, Tô Noãn cắn môi, cuối cùng vẫn là quyết định vì nghệ thuật hiến thân, trước khi anh đổi ý, đã di về phía anh.

Tô Noãn khống chế hô hấp của mình, cố gắng giữ vững trấn định, đứng ở trước mặt Lục Cảnh Hoằng, dưới ánh mắt trong veo thâm thúy của anh, chậm rãi cởi quần áo trên người mình.

Màn đêm đen kịt, sạch sẽ giống như trẻ con mới sinh.

Hai người đều hơi có chút khẩn trương, cho dù là Lục Cảnh Hoằng, cũng bỗng nhiên không biết phải nói gì, chỉ là vội ho một tiếng, tìm không được thân nhiên tự nhiên lúc trước, nhưng chung quy so với Tô Noãn tốt hơn không ít.

Tô Noãn hô hấp khẩn trương rối loạn, một tay bắt lấy cánh tay kia, không có ngẩng đầu, như thế này cảm giác hoàn toàn bại lộ, làm cho cô không có chỗ dựa, mất đi toàn bộ cảm giác an toàn.

Cảm giác yếu ớt giống như nước lũ tràn ngập toàn thân, khiến cho cô kim lòng không đậu hơi hơi run rẩy, sau đó một cổ ấm áp nắm lấy mu bàn tay cô, cũng ngăn trở cỏ dại lan tràn trong khoảng trống cô đơn trong lòng cô.

“Em rất đẹp.”

Âm thanh thản nhiên nghiêm túc của Lục Cảnh Hoằng lảng lảng truyền đến, Tô Noãn ngẩng đầu, nhìn anh, mỉm cười:

“Anh cũng rất đẹp.”

Lục Cảnh Hoằng bên tai lảng lẽ bắt đầu đỏ lên.

“Chúng ta còn có ba giây đồng hồ.”

“Ừm... có lẽ như vậy sẽ tốt hơn một chút.”

Tô Noãn khó hiểu ngẩng mặt lên, Lục Cảnh Hoằng lại hơi hơi tiến lên, cầm hai tay cô, một nụ hôn rơi vào mí mắt cô.

Răng rắc!

— — — — —

Tô Noãn ngủ một giấc tỉnh lại mới nhìn thấy tấm ảnh phóng lớn trong phòng Lục Cảnh Hoằng, cô cho là mình nhìn lầm rồi, dụi dụi mắt, lát sau mới giật mình ngạc nhiên quỳ ở trên giường, nhìn lên, hơn nữa có chút choáng.

Chờ sau khi nhìn rõ tấm hình kia, cô đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, không ngờ là một tấm ảnh tổng hợp, cô trong tấm hình chính là nửa tấm hình Lục Cảnh Hoằng từng xé trong nhà tắm, mà anh trong tấm hình, nhìn như thế nào cũng giống như một tấm ảnh chuyên nghiệp, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng nghiêm túc cộng thêm mang giày Tây.

Ảnh chụp cứ như vậy được phóng lớn, được treo phía trên đầu giường, nhưng cũng không thể phủ nhận, ảnh ghép vào từng chi tiết nhỏ được xử lý quả không tệ, trong tấm ảnh cô giống như là dựa vào

Lục Cảnh Hoằng giả vờ ngủ say.

Tô Noãn nhìn, nhìn, dần dần cảm thấy kỳ quái, như thế nào cảm thấy...

“Rất giống hình đám cưới chứ.”

Tô Noãn quay đầu lại, Lục Cảnh Hoằng dựa ở cạnh cửa, trong tay anh cầm một ly sữa, khoé miệng cười rất vui vẻ.

Tô Noãn chớp đôi mắt tiếp, lại ngẩng đầu nhìn lên ảnh chụp kia, lại nhất thời cũng không tìm ra được một từ ngữ nào để hình dung, một lát sau, mới cười hắc hắc hai cái, ngay cả chính cô cũng cảm thấy rất qua loa.

Lục Cảnh Hoằng nụ cười thế nhưng không có ngừng lại, đi đến bên giường ngồi xuống, đem sữa đưa tới trước mặt của cô, ánh mắt thâm thúy gọn sóng nhìn cô cúi đầu chậm rãi uống sữa:

“Anh nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên em cưỡng hôn anh.”

“Khụ khụ...”

Anh như ý nguyện nhìn đến bộ dạng quẫn bách của cô, cầm lấy cái ly sữa cô uống hơn phân nửa, tự mình uống một ngụm, khi cô bất mãn nhìn chăm chăm, nghiêng người thăm dò, nhẹ nhàng hôn đôi môi cánh hoa của cô một chút:

“Từ đó về sau, chúng ta đã định trước là mãi mãi sẽ ở bên nhau.”

Cô khom môi cười, khoá chặt cổ anh, ghé vào trong lồng ngực anh, nhìn ánh sao thừa thốt rạng sáng bên ngoài cửa sổ, cảnh tượng sau đó giống như là một hồi cướp bóc kim cương bị thất lạc.

“Anh sẽ đi Pháp sao?” Cô đột nhiên mở miệng, hơn nữa rời khỏi lồng ngực anh, ngồi trên giường, nhìn thẳng hai mắt anh, về mặt chân thành mà nghiêm túc: “Anh sẽ đi sao?”

Lục Cảnh Hoằng ý cười trên mặt có chút thừa thớt, anh im lặng vài giây, sau đó đưa tay kéo lấy đầu vai cô, ôm cô vào lòng, môi của anh, trong lúc vô tình lướt qua cái trán cô, như có như không mang theo một chút cảm giác mát lạnh.

“Chuyện này còn chưa có ra quyết định, còn hai ngày nữa bên trên mới có thông báo.”

Câu trả lời như vậy đủ làm cho lòng cô trở nên cô đơn lạnh lẽo, ánh trăng lạnh lẽo rơi xuống người anh, để cho anh nhìn qua càng thêm cao vợi vợ không thể với tới, nhưng mà người đàn ông này hiện giờ lại ở bên cạnh cô, như vậy, quá đủ rồi.

“Nếu như em không muốn anh đi...”

“Anh đã quyết định, em sẽ không phản đối, tuy rằng phải tách xa nhau, nhưng khi em nhớ anh em có thể đi Pháp gặp anh, đừng quên em bây giờ là tổng giám Mị Ảnh, thỉnh thoảng lấy việc công làm việc tư vốn cũng là chuyện có thể.”

Giọng điệu cứng rắn của Lục Cảnh Hoằng nói đến một nửa, Tô Noãn liền nắm chặt lấy tay anh, ngữ điệu trước sau như một địa nhiệt mà thoải mái, chỉ là mặt của cô, ngược với ánh sáng sáng ngời, bóng dáng ẩn trong sắc tối.

Anh cúi đầu nhưng không nhìn thấy nét mặt của cô, chỉ cảm thấy cả bàn tay cô khẽ toả ra hơi lạnh, yết hầu bỗng nhúc nhích lên xuống, cuối cùng cũng không nói ra nửa câu sau, anh giữ chặt lấy năm ngón

tay cô, thốt ra một chữ:

“Được.”

— — — — —

Hơn sáu giờ sáng Tô Noãn trở về dinh thự U Liên, trời hãy còn tờ mờ sáng, cô mới vừa đi tới bên cạnh hồ phun nước liền nhìn thấy bóng dáng yếu điệu phía trước biển hoa bách hợp tươi xanh trong tiết xuân, áo choàng rèm tua nhẹ nhàng lay động trong gió.

Tô Noãn không có chuẩn bị cùng người mẹ vĩ đại này ân cần chào hỏi, không hề dừng lại bước chân, giống như một làn gió hư vô, lướt qua hồ phun nước đi về phía Bắc lâu, chỉ là mới đi được vài bước, âm thanh của Niếp Hiểu Dĩnh liền vang lên từ phía sau:

“Tôi cho là cô đã quên mình còn ở đây chứ.”

Tô Noãn quay đầu lại, Niếp Hiểu Dĩnh đứng ở cách đó không xa, cho dù vẫn xinh đẹp, nhưng dung nhan thuần khiết trắng trong kia vẫn lưu lại dấu vết của năm tháng, vào sáng sớm hôm nay, không cách nào dùng trang điểm che dấu, đôi mắt phượng thành thực phong tình kia có chút mệt mỏi.

“Lục Cảnh Hoằng đưa cô về?”

Tô Noãn lặng lẽ nhìn Niếp Hiểu Dĩnh, nhưng mà sự trầm mặc của cô ở trong mắt Niếp Hiểu Dĩnh là câu trả lời tốt nhất, Niếp Hiểu Dĩnh lạnh lạnh đảo qua túi văn kiện trong tay Tô Noãn, đó là ảnh chụp cô rửa ra lúc ban tối.

“Thân thể Ninh Nhi ngày càng kém,” Niếp Hiểu Dĩnh dừng lại một chút, nhìn chằm chằm ánh mắt hờ hững của Tô Noãn, tiếp tục nói:

“Tôi muốn cô hoàn toàn trả Lục Cảnh Hoằng lại cho Ninh Nhi.”

“Ừ, lần sau tôi gặp Lục Cảnh Hoằng sẽ đem lời bà nói chuyển tới cho anh ấy.”

Âm thanh của Tô Noãn lặng lẽ bay trong không trung ở dinh thự U Liên, cô nhìn Niếp Hiểu Dĩnh khó có thể kìm chế tự động giơ tay lên, đôi mắt phượng ngâu ngô xinh đẹp vụt sáng, không có khiếp sợ:

“Tôi vẫn nói câu kia, Lục Cảnh Hoằng không phải tài sản của bất cứ ai, không thuộc về bất luận kẻ nào, anh ấy là tự do.”

Không nhìn tới sắc mặt khó coi của Niếp Hiểu Dĩnh nữa, Tô Noãn xoay người rời đi, chỉ là khi đi ngang qua Đông lâu thì nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ bên trong, ngay sau đó là tiếng kêu cứu thất kinh của người giúp việc.

Tô Noãn quên mất rời đi, cô đứng ở cửa, nhìn thấy Niếp Hiểu Dĩnh lệ đầy mặt chạy xông vào, chỉ nhìn thấy Cù Dịch Minh chỉ cởi ra áo khoác ba đờ xuy từ lầu chính chạy tới, cô đoán được, Ninh Nhi hẳn là lại đột nhiên té xỉu.

Cô thờ ơ lạnh nhạt, ngay cả chính mình cũng bội phục mình máu lạnh, nhìn Cù Dịch Minh ôm Ninh Nhi hôn mê bất tỉnh vào trong xe, cô chậm rãi xoay người, cổ tay lại bị hung hăng nắm lấy, cô nhìn đến khuôn mặt vặn vẹo sợ hãi của Niếp Hiểu Dĩnh.

Niếp Hiểu Dĩnh giống như bị ma yểm, đồng tử có chút tan rã, thế nhưng bà vẫn liều chết nắm lấy tay Tô Noãn đi về phía chiếc xe, dùng sức nhét Tô Noãn vào trong xe, lập tức khoá cửa lại, bên tai cô là cảnh cáo lạnh lùng:

“Tôi mặc kệ cô có đồng ý hay không, nếu Ninh Nhi có chuyện gì, tôi

cũng sẽ không cho phép cô sống trên cõi đời này, cho dù là đồng quy vu tận, tôi cũng sẽ không tiếc.”

Tô Noãn tâm vốn chết lặng chợt tê rần, nhìn xe điên cuồng chạy nhanh ra khỏi dinh thự, lạnh lùng cười:

“Tôi có rất nhiều máu, cũng đủ cho Ninh Nhi dùng, yên tâm đi.”

Từ giây phút ban đầu cô quyết định quay về Cù gia, cô đã lường trước được có một ngày sẽ như thế này, cô cũng sẽ không ôm lấy tâm lý mau mắn, mặc dù là Cù Dịch Minh, khi đối mặt với sống chết của con gái ruột thì cũng sẽ không chút do dự hy sinh cô không phải sao?

— — — — —

Hai mươi mấy năm qua, cô trưởng thành, ba ba cũng già rồi, người phụ nữ thành công vứt bỏ bọn họ này cơ hồ cũng không có thay đổi gì, bà ta đứng trong phòng chăm sóc đặc biệt, bà ta trông coi Ninh Nhi công chúa.

Tuy rằng bà ta độc ác, chỉ là, bà ta rất yêu con gái bà ta, Tô Noãn đứng trên hành lang bệnh viện, chăm biếm một tiếng, xoay người lại, nhìn thấy Cù Dịch Minh đang hỏi thăm bác sĩ trưởng về bệnh tình của Ninh Nhi đi tới.

Cù Dịch Minh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Noãn lãnh lãnh thanh thanh một mình đứng ở nơi đó, sửng sốt, khí thế trên mặt giờ phút này được bao phủ lo lắng cùng mệt mỏi, vậy mà đối mặt Tô Noãn vẫn hiền hậu cười cười. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Bệnh tình Ninh Nhi đã ổn định rồi, con về nghỉ ngơi trước đi.”

Cù Dịch Minh vừa mới dứt lời, cửa phòng bệnh liền bị đột ngột mở ra, giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị khăng khăng kiên định của Niếp Hiểu Dĩnh vang lên:

“Nó không thể đi, nó cần ở lại truyền máu cho Ninh Nhi, bác sĩ Lâm, phiền ông đi chuẩn bị dụng cụ thiết bị.”

“Hiểu Dĩnh, bà điên rồi sao? Bà có hỏi qua ý kiến của đứa nhỏ này chưa?”

Cù Dịch Minh hiển nhiên không đồng ý Niếp Hiểu Dĩnh chuyên quyền độc đoán như vậy, kết quả chỉ đổi lấy Niếp Hiểu Dĩnh điên cuồng bác bỏ, trong đôi mắt phượng xinh đẹp kia kéo căng chảy xuôi trong suốt thống khổ:

“Tôi đã sớm điên rồi, ở thời khắc bắt đầu biết Ninh Nhi mắc bệnh, tôi liền đã sống không nổi, nếu trong thân thể của nó chảy một nửa dòng máu của tôi, hiện tại tôi mời nó đổi lại thì có gì sai?”

Niếp Hiểu Dĩnh trong mắt là khát máu chán ghét mà vứt bỏ, chán ghét như vậy chỉ có khi nhìn tới Tô Noãn thì mới có thể không khống chế được lan tràn, bà nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Tô Noãn, gần từng tiếng lạnh lùng tàn nhẫn:

“Thời điểm Tô Chấn Khôn dẫn cô lưu lạc năm đó, tôi lái xe gặp được cô, khi đó thật muốn lái xe nghiền nát cô, bất quá may mắn nhận được, bằng không bây giờ Ninh Nhi đi đâu mà tìm ống nuôi cấy...”

“Ba!”

Mặt của Niếp Hiểu Dĩnh hung hăng nghiêng qua một bên, tiếng bạt tai làm cho người ta sợ hãi còn quanh quẩn giữa hành lang im ắng,

Cù Dịch Minh nhìn lòng bàn tay ửng hồng của mình, cũng quay mặt đi, không muốn nhìn khoé mắt tiết lộ không dám tin của Niếp Hiểu Dĩnh.

“Trẻ con là vô tội, chuyện năm đó lỗi đều là do tôi, bà muốn oán thì cứ oán tôi, có lẽ Ninh Nhi chính là sự trả thù của ông trời dành cho tôi, trừng phạt tôi cùng lúc cô phụ hai người phụ nữ, cho nên khiến cho con của tôi lần lượt rời khỏi nhân thế.”

Cù Dịch Minh chậm rãi nhắm mắt lại, thở sâu, thời gian cũng chỉ trong nháy mắt, thế nhưng ông lại giống như già hơn mười tuổi, đầu tóc bạc tưa hồ lên không ít.

“Nó cũng là con gái của bà, cho dù đoạn hồi ức kia đối với bà là sỉ nhục, bà cũng không nên giận lây sang trẻ con, ngoài Ninh Nhi ra bà còn có nó, nếu bà vẫn cứ khăng khăng một mực, một ngày nào đó, Hiểu Dĩnh, bà sẽ hối hận.”

“Không, nó không phải là con của tôi, con của tôi đời này, kiếp sau, vĩnh viễn đều chỉ có Ninh Nhi!”

Khi thù hận oán hận đã dâng lên đến mức độ điên cuồng kịch liệt như vậy, dùng đau thương để hình dung thì là cừu hận đau thương, nghe qua, giống như mang một chút mê lương.

Cù Dịch Minh không tiếng động thở dài, mang theo phiền muộn bi thương không đếm hết, ông nhìn về phía Tô Noãn đứng yên ở một bên, muốn an ủi chút gì đó, lại phát hiện đã sớm không biết nói gì, cuối cùng đành chuyển sang một âm thanh than nhẹ:

“Một lát nữa còn phải đi làm, về nghỉ ngơi trước đi.”

Thế nhưng Tô Noãn cũng không có giống như mọi khi, cung kính cúi

đầu về phía ông, sau đó rời đi, cô đi lên phía trước một bước, nhìn bác sĩ vẫn còn lúng túng đứng ở một bên nói:

“Bác sĩ, xin ông dẫn tôi đi truyền máu, tám giờ tôi còn phải về đi làm.”

“Nha đầu...”

Cù Dịch Minh lên tiếng muốn ngăn cản, Tô Noãn ngay sau đó mở miệng, khoé miệng là thản nhiên tươi cười:

“Nếu sớm muộn gì cũng có một ngày như thế, vậy thì nhân dịp hôm nay hiến đi, máu của bà chảy trong cơ thể tôi, tôi sẽ cố gắng trả lại cho bà, đây là lần đầu cũng là một lần duy nhất.”

Thanh âm của Tô Noãn nhẹ nhàng mà không có chút tình cảm nào, Cù Dịch Minh nhìn thấy trong mắt Tô Noãn ý cười giễu cợt cùng cảm giác mát mát, ông không đành lòng tiếp tục xem tiếp, nhưng mà vẫn như cũ lặng lẽ nhìn cô thương xót mỉm cười.

Cô cứ như vậy thương hại nhìn Niếp Hiểu Dĩnh, mang theo chế giễu châm chọc, theo bác sĩ đi ngang qua Niếp Hiểu Dĩnh, cũng không nhìn tới bà, giống như bà là không khí, giống như bà là trong suốt cô căn bản không thể nhìn thấy.

Bác sĩ hình như đã sớm nhận ra cô, cũng không có hỏi thăm cái gì, chỉ là dặn dò cô chú ý một chút, Tô Noãn nghĩ, Niếp Hiểu Dĩnh quả nhiên là có sự chuẩn bị đầy đủ, ắt là muốn bức cô đi vào khuôn khổ, tới cứu Ninh Nhi.

Trước khi đi vào phòng truyền máu, cô đột nhiên dừng bước lại, chỉ là chợt rất muốn gọi một cú điện thoại cho Lục Cảnh Hoảng, bất quá cuối cùng, vẫn là nhịn được, cô theo bác sĩ đi vào, đập vào mặt là mùi thuốc khử trùng.

Vẫn là không muốn đi quấy rầy anh, tại sao phải làm cho anh lo lắng chứ? Những chuyện này một mình cô chịu đựng là được rồi, cô không thể luôn mang phiền toái không cần thiết đến cho anh, anh cũng có công việc của mình, có cuộc sống của mình.

Nằm trên thiết bị lạnh lẽo, nhìn thấy một cây kim thật dài đâm thủng cột sống cô, ống tiêm ghim vào hai cánh tay cô, dòng máu đỏ tươi chảy vào trong thiết bị, sau đó lại chảy về trong thân thể của cô.

Nhưng cô biết, dòng máu trân quý nhất chảy trong những thứ đó, được lưu vào trong máy móc, là để cống hiến cho Ninh Nhi.

Cô nhắm mắt lại, hiểu rõ cảm giác lạnh lẽo mất đi kia, không có run rẩy, không có sợ hãi, cũng không có nước mắt, bất quá giống như là thực hiện một loại hứa hẹn đã từng đồng ý.

Lấy tuỷ xong cô gỡ thiết bị ra, đẩy y tá ra, lẻ loi một mình đi ra khỏi phòng truyền máu, cô chống tay vào vách tường, hai chân vẫn là nhịn không được run lên, cô vừa mới bị rút 500CC máu.

Sắc mặt của cô tái nhợt, ánh mắt trống rỗng, nhìn qua như là mới từ trong phần mộ chui ra, đây cũng là nguyên nhân tại sao cô không muốn nói cho Lục Cảnh Hoảng, cô không hy vọng anh nhìn thấy bộ dạng giống như quỷ của mình.

Cô nhớ tới lời hôm qua Ninh Nhi và Lê Sùng Sâm nói chuyện với nhau, người chị ích kỷ như cô, coi như là vì em gái kính dâng một lần đi, chỉ một lần. Em gái, cô cắn răng, trong lòng lướt qua từ này.

Cô vô lực tựa vào cửa phòng bệnh, muốn tạm nghỉ một chút, lại trong lúc vô tình nghe thấy tiếng la khóc, đó là tiếng của Ninh Nhi, cứ như vậy không có dấu hiệu nào xông vào lỗ tai cô.

“Me, tại sao lại như vậy, như vậy là giết người, mẹ biết không, tại sao mẹ có thể vì một đứa con gái của mẹ, mà giết chết đứa con gái kia của mẹ?”

“Nhưng thân của con đã bắt đầu suy kiệt.”

“Ít ra đây là thân của con, con đã hỏi qua bác sĩ Lâm, ông ấy nói cho con biết, thân thể của chị không thể tiếp tục làm phẫu thuật cấy ghép thân, mẹ, mẹ không biết sao? Mẹ làm sao có thể không biết?”

“Nhưng mà con sẽ chết, mẹ làm sao có thể để cho con chết?”

“Người chết vốn nên là con, nếu như không có tuỷ của chị, có lẽ con sẽ không sống qua tới ngày mai, chỉ là mẹ làm sao mẹ có thể tàn nhẫn ích kỷ như vậy!”

Bàn tay của Niếp Hiểu Dĩnh rớt cuộc cũng dừng lại trên khuôn mặt đứa con gái mình yêu thương nhất, Tô Noãn nhìn xuyên qua khe cửa, nhìn thấy hai mẹ con nước mắt chảy xuôi trên mặt, nhưng mà đối thoại của bọn họ chỉ là làm cho cô trống rỗng cười cười.

Cũng không cảm thấy kinh ngạc, cô giống như đã sớm đoán được kết quả là như vậy.

Ninh Nhi rất tốt đẹp, nên tiếp tục sống, chỉ là dưới cái nhìn của Niếp Hiểu Dĩnh, sinh mệnh của cô là có thể bị tước đoạt sao?

Tô Noãn khó khăn đứng vững thân thể, quay lưng lại, nhìn thấy Cù Dịch Minh, ông muốn nói lại thôi, Tô Noãn chỉ là lặng lẽ nở nụ cười một chút, lễ phép gật đầu chào hỏi, sau đó run run rẩy rẩy tập tễnh rời đi.

Nếu là như vậy, cô cũng không cần tiếp tục vì đã tâm của mình mà thấy áy náy, ba nói không sai, vận mệnh vốn không công bằng, nếu muốn có được công bằng, trước hết phải có được quyền lực.

— — — — —

Tô Noãn không ngờ tới buổi chiều sẽ nhận được điện thoại của Lục lão gia, nằm ngoài dự kiến của cô, khi nghe ông lão hắng giọng nói gửi chút đồ cho cô, kêu cô phải đi đến Nam kinh thành lấy, quá giờ không đợi.

Mặc dù cô rất hoài nghi tại sao đồ vật lại được gửi đến trạm cao tốc, nhưng bởi vì Lục lão gia ở đầu kia điện thoại ý vị cường điệu, Tô Noãn không có cách nào hơn, đành phải xin nghỉ vội vàng lái xe chạy tới.

Tô Noãn thể lực vẫn chưa hồi phục, trước khi cô đi đã uống một ly nước nóng bổ sung năng lượng, cô vừa xuống xe, còn chưa có bắt đầu vào trạm phía nam, liền nhìn thấy dưới cây đại thụ xum xuê ven đường phía nam, hai người đang đứng gác tay.

Hay là, nói chính xác hơn là, hai người một lớn một nhỏ.

Tô Noãn lập tức đứng vững, cảm thấy tấm lưng kia nhìn cực kỳ quen mắt, không khỏi đến gần vài bước, một đôi mắt phượng trợn to nhìn thật lâu, khoé mắt đột nhiên vừa kéo: thì ra đây chính là “đồ vật” được gửi tới! (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Tô Noãn từ từ đến gần, có lẽ là nghe được động tĩnh, đạo bóng dáng nhỏ bé kia dẫn đầu xoay người lại, sau đó Tô Noãn mới phát hiện ra phong cách ăn mặc của hai người này, nhin không được bật cười một cái.

Hai ông cháu này nên nói là mặc quần áo dành cho ba mẹ và con, trên đầu còn đội mũ lưỡi trai, kính mát đeo trên sống mũi, tay phải hai người cầm cần câu một lớn một nhỏ, hai bên cũng chia nhau cầm theo thùng nước một lớn một nhỏ, muốn có bao nhiêu thần khí thì có bấy nhiêu thần khí, chỉ là hai ông cháu như vậy càng giống như là đi ra ngoài câu cá, tại sao lại đến kinh thành này?

Đậu Đậu dùng ngón tay núc ních thịt gỡ xuống mắt kính nhỏ, một đôi mắt to đen như nho nhanh như chớp đảo quanh một vòng, cuối cùng dừng lại trên mặt Tô Noãn, nheo mắt lại mấy lần nhìn rõ hơn, mới lớn tiếng hô:

“Noãn Noãn của con, con ở đây này!”

Nhìn Đậu Đậu nhiệt tình hươ tay gọi, Tô Noãn vẫn là bước nhanh đi tới, Đậu Đậu liền bổ nhào chạy tới, hai cánh tay củ cải gắt gao ôm lấy hai chân Tô Noãn, giương lên khuôn mặt trái táo trơn mịn ai oán nói:

“Noãn Noãn của con, Đậu Đậu nhớ dì muốn chết! Ừm, dì có nhớ con hay không hả?”

Tô Noãn ngồi xổm người xuống, vuốt cái nón lưỡi trai của Đậu Đậu, xoa bóp hai má trơn mịn kia, thả mềm giọng nói:

“À, mới vừa rồi có nghĩ tới a, có điều thật sự không ngờ tới, tham mưu trưởng tự đóng gói mình và Đậu Đậu gửi qua đường bưu điện đã tới.”

“Sao hả, tự chúng tôi đóng gói gửi qua bưu điện không được sao?”

Vốn đang đứng giả bộ trầm tư Lục lão gia một tiếng bá đạo xoay người lại, đôi mắt hổ trợn tròn, hé ra khuôn mặt đen so với đáy nồi

chỉ có hơn chứ không kém, Tô Noãn sợ tới mức lui về phía sau, xem chút nữa té ngã.

“Tham mưu trưởng lỗi tai thật thính, có thể đi làm Thuận Phong Nhĩ* á!”

*Ý chỉ người lỗi tai cực thính, trong Bảng Phong Thần có đề cập tới nhân vật này.

Lục lão gia này là không thèm khen, Tô Noãn thuận miệng bịa một câu khiến cho Lục lão gia có cảm giác thành tựu thật lớn, lộ ra khuôn mặt đen cũng có chút không nhịn được, hắng giọng một cái, chân mày rậm nhướng lên, dùng cằm chỉ chỉ cái hộp bên cạnh cái cây:

“Trong đó là cá trích đồng ta đặc biệt cố ý đem tới cho con bồi bổ cơ thể, cầm lấy đi.”

“Vâng,” Tô Noãn thấy Lục lão gia không có dấu hiệu tức giận, cũng không khỏi thả lỏng thần kinh, ngồi xổm xuống mở hộp ra, quả nhiên là cá trích vẫn còn động đậy ở trong nước, liền xoay người cười thuận theo vẻ mặt của lão gia tử nói:

“Thật ra ông không cần tự mình vất vả đưa tới như vậy, để cho ông mệt nhọc như vậy, con cũng không biết làm sao để cảm ơn ông?”

Lời nói này làm cho lão gia nheo lại đôi mắt hổ, vui nha vui nha, trong lòng vô cùng vui mừng, ngoài miệng lại một phen oán giận:

“Phụ nữ các cô thật là phiền toái, tới trạm phía Nam cũng lâu như vậy, thật sự lãng phí thời gian của tôi, còn không mau, ngồi xe mấy giờ đồng hồ, xương cốt của tôi đều rã rời hết rồi, đưa tôi đi tìm một chỗ nghỉ ngơi đi.”

Chương 93: Em vẫn luôn ở đây

Edit: Hiếu Đồng

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Tô Noãn đã có chút hiểu rõ về tính khí của Lục lão gia, cũng không bởi vì lời nói tức giận của ông mà không vui, lão già này xưa nay ngoài miệng không thích chịu thua, nhưng trong lòng so với ai khác đều vui vẻ, Tô Noãn đứng lên:

“Ừm, tham mưu trưởng và Đậu Đậu ở đây chờ một chút, con đi lái xe lại đây, đúng rồi, hình như hôm nay Lục Cảnh Hoảng có đi bộ ngoại giao, lát nữa con sẽ điện thoại cho anh ấy.”

Tô Noãn thốt ra lời này, thân thể Lục lão gia đột nhiên cứng đờ, mắt thấy Tô Noãn xoay người muốn đi, lập tức một phen gọi Tô Noãn lại, cau mày hừ hừ nói:

“Tìm hỗn tiểu tử kia làm chi, tôi là đem cá tời cho cô, cô không muốn đón tiếp chúng tôi lập tức đi ngay, không cần đem hai ông cháu tôi sang cho người khác.”

Tô Noãn nhất thời bị Lục lão gia nói đến ngượng ngùng, thật ra là cô không có ý này, Lục lão gia cố tình quay đầu đi không nhìn cô, cô chỉ đành cúi đầu nhìn Đậu Đậu, Đậu Đậu đang ngược khuôn mặt ngây thơ trắng nõn như tờ giấy nhìn cô.

Điều này đối với hai ông cháu đúng thật là kẻ dở hơi, tuy rằng Lục

lão gia hơi cậy mạnh một chút, nhưng cũng không mất đi vẻ đáng yêu, bởi vì sự xuất hiện của bọn họ làm cho buổi chiều của cô vốn nhạt nhẽo vô vị đã tràn ngập vui vẻ. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Chỉ là trên mặt Tô Noãn vừa lộ ra một nụ cười, xuất phát từ nội tâm vui vẻ, lại nghe thấy Lục lão gia nói:

“Cười cái gì mà cười, nghiêm túc một chút, việc chúng tôi đến Kinh thành, ăn mặc, ở, đi lại tất nhiên cô là chủ nhà phải an bài, điều này xuất phát từ lễ phép cơ bản, làm vợ của thằng Út, tuy rằng không có yêu cầu gì nhiều, nhưng tư tưởng kính già yêu trẻ phải biết hay là muốn tôi dạy cho cô. Đúng rồi, những lời này là Đậu Đậu mới vừa rồi ở trên xe phàn nàn với tôi, còn cứ luôn lôi kéo tôi kêu tôi nhất định truyền đạt tới cho cô, đừng cho rằng do tôi quá rảnh rỗi nên cố ý nói như vậy là khó dễ cô.”

Nụ cười vốn gần như rực rỡ của Tô Noãn đông cứng lại trước mấy lời này, nhìn bộ dạng đúng lý hợp tình của Lục lão gia, trong lòng thầm nghĩ, ông lão này quả nhiên là con cua, không nói lời ngang ngược như vậy hình như sẽ không thấy thoải mái, liều chết cũng sẽ diện.

Đậu Đậu bị chỉ mặt gọi tên vẻ mặt hiển nhiên mờ mịt, nghe không hiểu ông nội của mình đang nói từ ngữ ngoài hành tinh gì, đến nỗi khi ông nội đem lời cuối cùng đổ lên trên đầu nó, Đậu Đậu lại càng uỷ thêm vô tội, vừa định giải thích với Tô Noãn, bị Lục lão gia trừng mắt liếc một cái, Đậu Đậu đành phải quệt mồm ai oán cúi đầu.

Tô Noãn cũng không so đo với Lục lão gia, bất đắc dĩ mang theo nụ cười đi mở xe, lại thấy một nhân viên đường sắt đi về phía bọn họ, sau đó liếc mắt nhìn về phía một già một trẻ sau lưng Tô Noãn, quyết định tiến hành nói chuyện với Tô Noãn:

“Tiểu thư, bên trong xe còn có một con Báo Đen nhỏ, hy vọng cô nhanh chóng đi xử lý, bằng không chúng tôi chỉ có thể bàn giao cho hiệp hội bảo vệ động vật hoang dã xử lý con Báo Đen này.”

“Báo Đen?”

Tô Noãn cho là mình nghe lầm, lập lại hai từ then chốt kia, nhân viên công tác cho cô đáp án khẳng định, thuận tiện dùng cầm chỉ chỉ về phía Lục lão gia sau lưng Tô Noãn:

“Đúng vậy a, không phải là đi theo ông lão kia lên tàu cao tốc thử nghiệm từ thành phố A đến Kinh thành tới sao?”

Tô Noãn lời nói trong nháy mắt bị nghẹn lại, thì ra là Lục lão gia cùng Đậu Đậu câu xong cá nhàn rồi không có việc gì, đi dạo đến trạm cao tốc vừa mới xây ở thành phố A, lại nhàn rồi không có việc gì ngồi cao tốc chuẩn bị thử nghiệm, sau đó đã tới rồi nơi này?

Kết quả tới Kinh thành lại phát hiện trong người không có đồng nào, lại không chịu lột bỏ cái mặt mo đi tìm con của mình, nên gọi điện thoại cho cô, thuận tiện lấy cá đang cầm kia làm cái cớ, kêu cô thu nhận và giúp đỡ hai ông cháu bọn họ.

Tô Noãn quay đầu ánh mắt dò hỏi Lục lão gia, Lục lão gia không hề hay biết mưu kế của mình đã bị nhìn thấu, trên khuôn mặt đen là thần thái uy nghiêm, sai khiến Tô Noãn vài câu, liền cứ thế xoay người rời đi.

“Noãn Noãn của con, dì phải cứu Billy, Billy thật đáng thương, ưm, nếu không có Billy ông cậu nhỏ sẽ rất tức giận, ông cậu nhỏ tức giận, Noãn Noãn của con sẽ mất hứng, Đậu Đậu cũng sẽ đau lòng, cho nên Noãn Noãn của con nhất định phải cứu được Billy về.”

Đậu Đậu hai cánh tay ngấn chắp sau lưng, nâng cao bụng nhỏ về phía Tô Noãn đầu ra đầy biểu đạt tầm quan trọng của Billy, Tô Noãn xem như đã hiểu, hai ông cháu này gọi điện thoại kêu cô tới là để giải quyết hậu quả.

Một già một trẻ này, một tác phong hành quân, một bộ dạng ra sức giả bộ đáng thương, làm cho cô không thể tức giận, Tô Noãn thở dài, cùng nhân viên đường sắt đi xử lý chuyện của con Báo Đen nhỏ kia.

“Vậy trước hết để dì đi bảo lãnh con Billy ra.”

Tô Noãn đưa mắt nhìn Đậu Đậu rời đi, để tay xuống xua xua tay, nghiêng đầu ngược nhìn Lục lão gia đã xoay người, nhíu chặt hai cái chân mày nhỏ, hai cánh môi mềm mại lăm bằm, mang theo lo lắng hỏi:

“Ông nội, ông nói xem Noãn Noãn của con có thể bỏ mặc chúng ta không a?”

“Nói hồ đồ cái gì đó.”

Lục lão gia trừng mắt nhìn Đậu Đậu, Đậu Đậu lập tức bịt chặt cái miệng nhỏ nhắn, mím chặt khoé môi lộ ra lúm đồng tiền trên hai má phấn nộn, sau đó nhìn thấy Lục lão gia từ trong túi quần lấy ra toàn bộ gia tài – Một tờ 10 đồng nhân dân tệ, ba đồng tiền xu một tệ.

*Theo tỷ giá hiện tại quy đổi từ NDT sang VN, 13 tệ ~ 47 000 VNĐ.

“Ông phải suy nghĩ lại một chút, tiểu tử con nói có chút đạo lý đó, vẫn là trước đem đồ dọn qua thôi.”

Đậu Đậu: “...”

— — — — —

Tô Noãn định dẫn theo một già một trẻ đi thuê khách sạn ở, lại phát hiện ánh mắt mở to vô tội của con Báo Đen trở thành phiên toái lớn nhất, cho dù cô có giải thích thế nào thì nhân viên bảo vệ khách sạn cũng không chịu cho Báo Đen vào.

Báo là loài động vật hung ác, cho dù là nuôi trong nhà, cũng không ai biết trước liệu con Báo nhỏ một giây trước còn ngoan hiền một giây sau có bộc phát tính ngông cuồng hay không, há ra cái mõm to như cái chấu máu ở trong khách sạn tùy ý cắn người.

Khi Tô Noãn vốn còn đang đứng ở cửa phân vân suy tính thì một già một trẻ một báo lại không thấy bóng dáng đâu, đợi đến khi Tô Noãn phát hiện, tìm kiếm khắp nơi lại chỉ nhìn thấy Lục lão gia ôm bọc áo khoát giống như một người nhỏ đi tới:

“Đậu Đậu thân thể không thoải mái, tôi ôm nó vào trước, sau đó cô vào xe lấy thuốc lại đây.”

Tô Noãn vừa định nói xe của con không có thuốc, liền lơ đãng thoáng nhìn thấy trong áo khoác kia lộ ra một móng chân màu đen, đó rõ ràng là tứ chi của Báo Đen, nói cách khác...

Dưới ánh mắt tiếp tục nghi ngờ, Lục lão gia mặt không đổi ôm con Báo Đen giả đi vào khách sạn, Tô Noãn nghĩ đến Đậu Đậu có thể vẫn còn đang chờ ở bên cạnh chiếc xe, xoay người định chạy tới, lại chỉ nhìn thấy một đạo thân ảnh cao to.

Lại chỉ nhìn thấy Lục Cảnh Hoàng sắc mặt rất không tốt, anh đang đi về phía cô, trong tay phải đang ôm một người, chính là Đậu Đậu vốn nên ở bên cạnh xe đợi cô, thế nhưng lúc này mặt lộ vẻ thấp thỏm khẽ

đào mắt.

Lục Cảnh Hoằng đặt Đậu Đậu xuống bên chân Tô Noãn, sau đó lập tức đi vào khách sạn, chưa quá một phút liền dẫn theo Lục lão gia đi ra, trong tay Lục lão gia còn xách con Báo Đen còn bị bọc kín kia.

“Ba, ba có biết ba cứ như vậy dẫn theo Đậu Đậu tự tiện chạy tới đây, sẽ làm cho bao nhiêu người sốt ruột hay không hả?”

Lục lão gia bị Lục Cảnh Hoằng lạnh lùng trách cứ giáo huấn một hơi toàn bộ khí phách trong nháy mắt xẹp xuống, ôm Báo Đen đã thò đầu ra, len lén trừng mắt với Tô Noãn báo tin, hừ một tiếng:

“Ta đây còn không phải mang cá đến cho vợ con hay sao, nghe nói ăn nhiều cá đồng, rất có lợi cho việc mang thai, con không cảm tạ ta thì thôi, sao con lại nói chuyện với lão tử như vậy chứ!”

“Con lập tức đưa hai người ra sân bay.”

Lục Cảnh Hoằng giọng điệu không giống như là nói đùa, Lục lão gia vừa nghe con trai xác thực vô cùng không muốn nhìn thấy mình, đang gọi điện thoại cho thư ký của nó mau chóng đi đặt vé máy bay, vội vàng chuyển động một đôi mắt hổ uy lực, quát:

“Tao có nói tới tìm mày hả? Tao là tới gặp con dâu tương lai của tao, còn có thông gia tương lai, nếu không có tao đi làm thuyết khách, mày một năm nửa năm cũng đừng mong có người vợ này.”

Lục Cảnh Hoằng và Tô Noãn không hện mà cùng nhìn về phía Lục lão gia khoe khoang khoác lác, Lục lão gia chỉ biết cố chấp phóng đại, lại càng không phải là người chịu thua, chỉ có thể liều chết chống chế, ngạnh cổ lên nói:

“Nếu nói thật thì Cù Dịch Minh còn là cháu của ta, năm đó cha của Cù Dịch Minh chính là cái người hung nhớ mẹ mày nhất, vì đem mẹ mày lừa tới tay thủ đoạn đê tiện vô sỉ nào cũng dùng, nếu không phải là vì ba mày cơ trí hơn người, sớm bị hấn gài bẫy ở trong khe núi chim không đẻ trứng đó rồi.”

“Đây là ba của Cù Dịch Minh thiếu nợ ta, ta sáng mai phải đi tìm ông ta, để cho ông ta trả nhân tình này, ngược lại tên tiểu tử mày lại được tiện nghi.”

Lục lão gia quả thật nói rất uy phong, nhưng Tô Noãn đối với lời ông miêu tả về giai đoạn vong phu của Cù Dịch Minh chỉ duy trì thái độ bán tín bán nghi, sau đó Lục Cảnh Hoằng một phen phản bác hoàn toàn chứng thực hoài nghi của cô:

“Nếu con nhớ không lầm, năm đó ba của ba lừa ba của Cù tham mưu trường đi chăn nuôi heo lập ba công lao cái huân chương kia vẫn bị Cù gia dùng để lấy đó mà làm gương làm máu dạy dỗ, vì để phòng ngừa một ít sai lầm phát sinh không thể vấn hồi, ba vẫn là nên lập tức khởi hành trở về thành phố A thì hơn.”

Nói xong Lục Cảnh Hoằng liền không hàm hồ nữa, bấm số điện thoại Kiều, lại nhận được tin vé máy bay về thành phố A tối nay đã bán hết, trầm mặc vài giây, vừa định nói vậy thì mua vé xe lửa, lại như cũ vẫn là kết quả giống nhau. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Khụ khụ, ta nói Tiểu Tô à, giữa mùa đông đứng ở chỗ này dễ cảm lạnh lắm, mau đi lái xe tới đây đi.”

Lục lão gia phỏng chừng coi thường ánh mắt lạnh lùng của Lục Cảnh Hoằng, bỏ Billy xuống, chấp tay sau đích lại bắt đầu vênh mặt hất hàm sai khiến sai bảo vị con dâu hiếu thuận nhất của mình, trong

lòng đặc ý: chỉ cần ta ở lại, nhất định sẽ thu phục Cù Dịch Minh.

— — — —

Lục lão gia và Đậu Đậu cuối cùng không đi khỏi Kinh thành, đêm đó ở tại biệt thự của Lục Cảnh Hoằng ở Kinh thành, Tô Noãn thấy sắc trời không còn sớm liền không về Mị Ảnh nữa, khi Lục lão gia nói muốn ăn đồ ăn do con dâu nấu thì Lục Cảnh Hoằng chỉ cười mà không nói, khó được không có chống đối.

Giống như giờ phút này, Tô Noãn đang ở trong phòng bếp cắt dưa Cáp Mật, Đậu Đậu la hét muốn ăn salad trái cây, cô chân tay vụng về như trước đây, thủy chung học nấu ăn không được, ngay cả nấu cháo cũng không vượt quá tiêu chuẩn trung bình.

Lục Cảnh Hoằng đi vào phòng bếp, liền nhìn thấy bóng lưng nhỏ nhắn mỏng manh nhưng chuyên chú của Tô Noãn, anh nhẹ nhàng đến gần, khi cô nghe tiếng quay đầu lại đúng lúc ôm lấy cô, sau đó đem cô đặt ở trên bồn rửa, gắt gao ôm cô, ngẩng đầu nhìn cô:

“Em đã dành rất nhiều thời gian cho bọn họ, anh hy vọng chúng ta có thể một mình ở chung.”

Tô Noãn cười rộ lên: “Ha, thì ra đây mới là nguyên nhân anh vội vã đưa bọn họ đi à?”

“Sắc mặt của em không được tốt lắm, có phải là công việc bận rộn quá hay không, anh sẽ nói Lê Sùng Sâm giảm công việc cho em....”

“Có thể là do cơm trưa ăn không được ngon, công việc rất tốt, làm tổng giám nhảy dù mới, nếu không cố gắng, sẽ bị kẻ đến sau coi thường.”

Tô Noãn cười tủm tỉm, ánh mắt nhu hoà, cô nhẹ nhàng vỗ về nếp uốn giữa chân mày Lục Cảnh Hoằng, cúi người xuống, cũng kéo anh ôm vào trong lòng, tựa đầu trên vai anh, nói:

“Bất quá ba anh và Đậ Đậ rất biết điều, nhìn thấy cũng làm cho tâm tình người ta rất vui vẻ.”

Lục Cảnh Hoằng nghiêng thân thể qua một chút, dễ dàng ôm nửa người Tô Noãn, ánh mắt của anh liếc nhìn về hai mắt ở cửa, sau đó hôn lên hai má trắng nõn của Tô Noãn một cái:

“Là Cát Tường nhị bảo* sao?”

*Hai món tượng trưng cho sự may mắn.

Tô Noãn ngẩng ra, nhưng lập tức hiểu rõ ý tứ, cô nhìn Lục Cảnh Hoằng thĩnh thoảng lạnh như băng, trên mặt không có biểu cảm gì, không khỏi hiếu kỳ có phải là đã xảy ra đột biến gen hay không, nhất thời nhin không được, cười đến nằm ở trên vai anh.

Lục Cảnh Hoằng nhú mày, hơi nghiêng đầu, nhìn người trên vai cười to, nâng lên đầu ngón tay xẹt qua gương mặt cô, không hẹn mà ngẩng mặt lên, nhìn thấy bên cạnh cửa phòng bếp hai cái đầu cùng chụm vào một chỗ, ánh mắt nhú lại.

Một già một trẻ kia ghé vào cạnh cửa, tâm tự vụn trộm rình coi, len lén nhìn quanh quất bên trong, nhìn thấy bị bộ mặt lạnh lùng hung thần kia bắt quả tang, ngượng ngùng dờn ánh mắt đi, lập tức biết điều rút trở về.

“Tại sao dùng ánh mắt như thế nhìn ngoài cửa?”

Tô Noãn vừa hỏi vừa muốn quay đầu, Lục Cảnh Hoằng đè đầu của

cô lại, không cho cô nhìn thấy tình huống ngoài cửa, đầu ngón tay cảm thụ độ ẩm thuộc về cô, ấp úng nói:

“Không có gì, chỉ là phòng này hàng năm không có người ở, khó tránh khỏi có vài con chuột, ngày mai kêu thợ làm thêm giờ đến dọn dẹp sạch sẽ, phun thuốc diệt chuột.”

Tô Noãn từ vẻ mặt rầu rĩ không vui của Lục Cảnh Hoằng nhìn ra chút gì đó, nhưng không có vạch trần, chỉ gật đầu hé miệng cười, trên tay của cô còn dính mùi thơm mát của dưa Cáp Mật, hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái làm cho anh kìm lòng không đậu ôm chặt cô:

“Khi nào thì dọn đến ở cùng với anh đây?”

“Anh không phải muốn đi Pháp sao? Nếu bây giờ em dọn đến, sẽ rất không tiện, thật đáng tiếc, khi đó không thể hầu ở bên cạnh anh.”

Lục Cảnh Hoằng ngẩng đầu, nhìn thấy nụ cười tươi trên khuôn mặt thanh lệ của cô, nâng tay lên sờ soạng cái đầu Lê Hoa đã nhuộm trở lại màu đen.

“Không, em vẫn luôn ở đây.” Ở trong lòng của anh...

“Ừ, có lẽ khoảng cách này sinh sẽ làm cho mỗi khi chúng ta nói chuyện với nhau trở nên chân thật hơn,” cô gật gật đầu, mang theo tiếng cười nhẹ nhàng, hôn anh một cái, sau đó từ bồn rửa trượt xuống, một lần nữa cầm lấy dao gọt trái cây:

“Em phải làm việc đây, em nhất định phải cắt cho được quả dưa Cáp Mật đáng giận kia.”

Giọng điệu của cô giống như một đứa bé. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Lục Cảnh Hoằng đứng ở bên cạnh cô, nhìn cô nghiêm túc điều khiển thanh đao không biết dùng kia, lông mi thon dài của cô không chỗ vụt sáng, anh không dám quấy rầy cô, chỉ là lẳng lặng đứng bên cạnh bầu bạn.

Nhưng mà, lập tức trong khoảnh khắc đó, trong tim của anh như muốn hạ quyết tâm nào đó, con người dù sao cuối cùng cũng sẽ có lúc hối hận muốn đi cứu vãn tiếc nuối, mà tiếc nuối của anh, anh không muốn làm cho nó thực trở thành tiếc nuối...

Chương 94: Áo cưới và Bobby

Edit: Hiếu Đồng

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Ngày thứ ba đi làm ở Mị Ảnh, khi toàn bộ nhiếp ảnh gia cùng cán bộ cấp cao đều bận rộn chuẩn bị tuyên truyền chụp ảnh có đầy đủ tư cách tham gia tranh cử thì Lê Sùng Sâm cũng ném cho cô một máy ảnh Hasu, lý do rất đơn giản: chụp được một bức ảnh sinh động rồi hãy trở về.

Tô Noãn cầm máy ảnh đi trên đường cái, khi thì chụp được khuôn mặt tràn đầy tươi cười, so sánh với Thiếu Thần, tư chất của cô tuyệt đối không tính là xuất sắc, nhưng mà Lê Sùng Sâm đối với cô dụng tâm lương khổ vun trồng, hơn nữa ba kỳ vọng, cô chỉ có không ngừng cố gắng, cố gắng tiến gần tới mục tiêu lý tưởng kia.

Lúc đó cô đang mặc một cái quần màu đen chín phân, mặc một cái áo khoác màu trắng gọn gàng, đôi giày cao gót màu đỏ sậm giẫm trên nền gạch, ngồi xổm người xuống chụp vài tấm hình trong cửa tủ ven đường, sau đó tiếp tục tìm kiếm phong cảnh tiếp theo.

Dòng người xung quanh mình giống như mạch nước ngầm lưu động, Tô Noãn chậm rãi bước đi, lại phát hiện có cảm giác hình như có người theo dõi, thế nhưng khi cô quay đầu lại, trong dòng người đi đường trên đường dành cho người đi bộ thế nhưng không có người lén lút.

Cứ như vậy lập lại tới hai ba lần, Tô Noãn nghi ngờ có phải mình bị

tố chất thần kinh rồi hay không, dứt khoát dừng bước lại, đến chiếc ghế ven đường ngồi xuống, lau chùi màn hình máy ảnh, không chút để ý nói:

“Ra mặt đi, tôi đã phát hiện ra cậu rồi.”

Tô Noãn chỉ có ý thử một câu, cúi đầu hết sức khoé mắt lại liếc về phía cô mới vừa đi tới, kết quả một lúc lâu cũng không có người đi ra tự thú, cũng làm cho cô càng cho rằng mình nhạy cảm suy nghĩ nhiều.

Lắc lắc đầu, Tô Noãn chần chờ đứng dậy bắt đầu tiếp tục đi về phía trước, chỉ là chưa đi được mấy bước, loại cảm giác bị người nhìn chăm chú này lại xông tới, bất quá lần này Tô Noãn cũng không hề trực tiếp quay đầu lại bắt người, mà là thả chậm dần cước bộ, lơ đãng đi qua một chiếc xe hơi, sau đó mắt liếc xuyên qua kính chiếu hậu nhìn lại. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Kết quả bị cô thực sự nhìn thấy được người theo dõi cô, chỉ là không nghĩ tới, không ngờ là...

“Được rồi, Đậu Đậu, xuất hiện đi, dì nhìn thấy con và Bobby rồi!”

Tô Noãn dừng bước lại, thở dài, xoay người hướng về phía một người một báo núp ở một góc gọi.

“Noãn Noãn của con!” Quả nhiên, Đậu Đậu vừa gọi vừa chạy tới bên Tô Noãn, trong tay còn cầm một sợi dây thừng cột chó, dĩ nhiên, bị cột giờ phút này không phải là chó, mà là con Báo Đen so với chó còn hung ác hơn.

“Noãn Noãn của con, làm sao dì biết được Đậu Đậu và Bobby ở đây

há?”

Đậu Đậu lập tức liền nhào vào trong lòng Tô Noãn, mà một cái đầu trơn láng của Bobby cũng dán lên mắt cá chân cô, giương đầu lên há miệng cố gắng lấy lòng nữ chủ nhân tương lai.

“Dì đương nhiên là biết, bất quá một đứa bé như con làm sao lại cùng Bobby ra ngoài rồi, ông nội và ông cậu nhỏ đâu, sao không kêu bọn họ đi cùng con, có biết như vậy rất nguy hiểm không hả?”

Tô Noãn cúi thấp người vuốt cái đầu nắm mềm mại của Đậu Đậu, đôi mắt đồng thời cũng nhìn về phía xung quanh, cô không tin Lục Cảnh Hoằng cùng Lục lão gia sẽ yên tâm để cho tên tiểu tử này một mình ra ngoài, chung quanh đây nhất định là có người đi theo, phối hợp với tên tiểu tử kia chơi trò theo dõi.

“Ừm, ông nội nói muốn tìm thông gia câu cá, đoạt lấy cần câu và thùng nước của Đậu Đậu mang đi rồi, ừm, ông cậu nhỏ, à, đang ở phía sau, kìa, Noãn Noãn của con dì nhìn xem!”

Đậu Đậu dùng ngón tay thịt chỉ phía xa xa, Tô Noãn quay đầu liền nhìn thấy một chiếc xe màu đen lịch sự tao nhã chậm rãi chạy về phía bọn họ, cửa kính xe hạ xuống, nhìn thấy đúng là Lục Cảnh Hoằng hé ra khuôn mặt tuần tú lạnh lùng căng thẳng.

Lát sau Tô Noãn chụp hình, Lục Cảnh Hoằng và Đậu Đậu cùng với Bobby cũng theo sát bên cạnh, chỉ là khi đi ngang qua một tiệm áo cưới thì Lục Cảnh Hoằng lại đột nhiên tiến lên cầm lấy tay cô:

“Lần trước đồng ý chuyện của anh, bây giờ không phải là lúc nên thực hiện sao?”

Tô Noãn ngây ngô nhìn Lục Cảnh Hoằng, thế nhưng anh lại ngoan

cường lôi kéo cô, dẫn cô tới cửa tiệm áo cưới, xem một chút áo cưới trưng bày bên trong, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm Tô Noãn đã muốn hiểu rõ nói:

“Tuy là ngày kết hôn vẫn chưa định, chụp hình cưới cũng không có hẹn trước, nhưng là...”

Khi Tô Noãn quay đầu lại nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng vốn không có biểu cảm gì trên mặt, đột nhiên chậm rãi nở nụ cười:

“Trước tiên chúng ta có thể đi thử áo cưới một lần, em hy vọng hôn lễ của chúng ta có thể được chuẩn bị đầy đủ, anh có thể từ từ chọn lựa, cho đến khi chọn được một món đồ anh thích nhất.”

Mỗi người đàn bà hoặc là cô gái cũng sẽ không vì cái áo cưới trắng tinh xinh đẹp lộng lẫy kia mà cảm thấy xa lạ, dù là chưa từng mặc qua, từ nhỏ đến lớn, không biết đã chờ mong bao nhiêu lâu rồi.

Đối với Tô Noãn là người đã từng mặc qua một lần, đối với áo cưới sức chống cự hiển nhiên không đủ, làm hôn lễ với Cố Lăng Thành rất đơn giản, căn bản không có ai tham dự, cho dù là thời điểm đi chụp hình cưới, cô lo lắng đến điều kiện của bọn họ, cho nên lúc đó tuy rằng Cố Lăng Thành sắp sửa trở thành chồng của cô, cô cũng không thể dồn hết lòng hết dạ đi chọn lựa.

Tô Noãn nhìn ánh mắt chân thành tha thiết của Lục Cảnh Hoằng, nhẹ nhàng kéo khoé miệng mỉm cười, lúc này đây, so với lần trước rõ ràng không hề giống nhau, cô tin tưởng lựa chọn của mình, tin tưởng người đàn ông trước mắt này.

Đối với việc thay áo cưới lần nữa, dù sao cũng hơi thấp thỏm, Tô Noãn đi theo thợ trang điểm vào phòng trang điểm, phát hiện thợ trang điểm muốn trang điểm cho cô, cô muốn cự tuyệt, thợ trang

điểm lại cười giải thích: “Là ý của vị tiên sinh kia.”

Sau đó cô nhìn thấy nhân viên mang vào chiếc váy dài màu trắng, Tô Noãn nhíu lại mày dưới, có chút khó hiểu đưa tay đón lấy chiếc váy màu trắng hoa lệ kia, bên tai là lời trêu đùa của nhân viên:

“Là vị hôn phu của cô tự mình chọn lựa đó nha!”

Mái tóc không ngại phiền toái bị xốc tung lên, một lần, rồi lại một lần, lại tìm không thấy kiểu tóc thích hợp, cuối cùng, thợ trang điểm trẻ tuổi kia bất đắc dĩ lắc đầu, vỗ vỗ bả vai Tô Noãn:

“Vẫn là đi thay áo cưới trước đi thôi, tôi lại đi tìm một chút, xem có thể tìm được một kiểu tóc thích hợp với khí chất của cô hay không?”

Tô Noãn đang cầm chiếc áo cưới vào phòng thay đồ, đầu Lê Hoa xoắn tung ngắn ngủn kia của cô cuối cùng cũng không tìm được kiểu tóc thích hợp, mặc một thân áo cưới Lục Cảnh Hoằng chọn đi ra, mang theo vài phần không tự biết chờ mong.

Người đàn ông ngồi một mình trên ghế sofa bằng mây tre nghe thấy tiếng giày cao gót, từ phía sau tạp chí ngẩng đầu lên, đôi mắt màu hổ phách thật sâu trầm trầm quan sát trong chốc lát, mới đứng lên, khoe miệng phát họa lên độ cong rõ ràng.

“Noãn Noãn của con thật xinh đẹp, nha, giống như công chúa Bạch Tuyết, không đúng không đúng, là công chúa người cá mới đúng.”

Công chúa người cá?

Tô Noãn đôi mắt chợt loé, nhìn bộ dạng Đậu Đậu hưng phấn vui vẻ hoa chân múa tay, cũng theo đó cười rộ lên, phảng phất trong phút chốc đó thật sự biến hoá thành người phụ nữ trong câu chuyện cổ

tích kia, là nàng tiên cá ngốc nghếch kia, dùng bước chân nhẹ nhàng khiêu vũ trên mũi đao.

Chỉ là cô biết được, Lục Cảnh Hoằng thực sự không phải là vị hoàng tử bỏ qua công chúa người cá kia, mà cô giờ phút này cũng không phải người bị vận mệnh tình yêu bóp chặt kia, bọn họ, bất quá là một đôi đang yêu nhau, là người yêu.

Cô xách lên vạt áo quá dài đi về phía Lục Cảnh Hoằng, anh đã đứng ở trước cái gương thật lớn đợi cô, cô từ trong gương nhìn thấy hai mắt dịu dàng của anh, ánh mắt của anh nói cho cô biết: Noãn Nhi, tới chỗ của anh đây này.

Mấy bước này cô đi rất cẩn thận, thả mềm hô hấp, giống như là cô dâu đi về phía chú rể trên lễ đường, cô nhớ rõ ràng mỗi một bước đi, mỗi một động tác giẫm chân cùng với lực nhắc người lên.

Cô biết mình không còn là Tô Noãn bị nhiều thứ kiềm chế rồi, ở bên cạnh Lục Cảnh Hoằng, anh rất vô cùng sủng ái và dung túng cô, anh đã biến cô trở thành một người khác, một phụ nữ nhỏ bé hạnh phúc.

Lục Cảnh Hoằng nhẹ nhàng cầm lấy bả vai cô, khi cô nhẹ nhàng xoay người, sau đó cô nhìn thấy chính mình trong gương, giống như một cô gái tham ngủ lười trang điểm vào ban đêm, một đôi mắt phượng mê ly.

Lục Cảnh Hoằng chuyên chú ngưng mắt nhìn cô trong kính, ánh mắt dịu dàng như vậy, dịu dàng giống như là cây bút làm bằng lông thiên nga, không nói gì chỉ một lần miêu tả vẻ đẹp.

Mái tóc ngắn hơi mềm mại, dịu ngoan uốn lượn dọc theo quỹ đạo, thấm vào một loại uyển chuyển hàm xúc cùng yên tĩnh không cách nào mong đợi, chiếc váy dài màu trắng không có tay ôm sát ngực,

bao vây lấy thân thể hoàn mỹ nhỏ gầy của cô, kéo, kéo, hồi hộp trông càng thêm cao quý.

Ánh mắt của anh chợt loé lên một cái, từ phía sau chồm lên, khoát lấy eo cô, thuận thế tiến sát gần:

“Em có biết tại sao trước đây anh không thích em mặc đồ màu trắng không?”

Thanh âm của anh, giống như là đá băng tan ra, róc rách chảy xuôi, Tô Noãn nhìn cái gáy thơm mát kề sát cô, hơi thở mát lạnh kia tùy ý phả vào trên cổ cô, nhẹ nhàng mà lắc lắc đầu.

“Bởi vì rất giống thiên sứ, anh thật sự rất kỳ quái, lần đầu tiên em mặc một chiếc váy dài màu trắng đứng ở trước mặt anh thì anh cho là mình nhìn thấy thiên sứ trong tranh vẽ chúa Giê-su, anh không thích thiên sứ, cho tới bây giờ cũng không thích, bọn họ quá hoàn mỹ, tốt đẹp chính là làm cho người ta tâm không đành lòng. Mà bọn họ, cuối cùng lại muốn bay đi, bọn họ chỉ có thể đứng ở bên cạnh của Thượng Đế, nhân gian, bất quá chỉ là nơi để cho bọn họ thỉnh thoảng vui đùa giải trí, cuối cùng cũng phải rời khỏi.”

Thanh âm trầm thấp, tốc độ âm thanh thông thả, nghe qua giống như là thuận miệng nói lời tùy ý, nhưng mà ánh mắt lại lưu luyến.

Tô Noãn chỉ là nhìn qua gương, nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng mỉm cười, nhìn tốt đẹp như vậy, đẹp giống như một làn gió không dấu vết, làm cho mặt hồ gợn sóng trong lòng cô thay nhau nổi lên, cô không nghĩ tới anh từng không thích cô mặc đồ trắng thì ra là nguyên nhân này.

Người đàn ông anh tuấn mà thành công này, anh có thói quen vì một việc gì đó mà đưa ra quyết định, sau đó quyết định chiều sâu bên

trong của nó, hơn nữa chưa bao giờ phạm lỗi, bởi vì anh luôn chuẩn xác như vậy, nên khi đối mặt cô, lại thường thường mất đi phần lý trí này.

“Em muốn hỏi anh tại sao bây giờ lại muốn em mặc đồ màu trắng đúng không?”

Trên mặt Lục Cảnh Hoằng đột nhiên xuất hiện nụ cười tươi, rất bình thản, nhưng là thật tâm: “Lục thiếu phu nhân hẳn là người phụ nữ thích hợp với màu trắng nhất trên đời này, anh không muốn bởi vì ích kỷ của anh mà làm cho em mất đi thời khắc đẹp nhất trong đời.”

Lục Cảnh Hoằng gắt gao dựa vào gò má cô, Tô Noãn nhắm mắt lại an tĩnh tựa vào trong lòng ngực anh, hình ảnh của bọn họ trong gương thân mật như vậy, ân ái như vậy, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, tựa hồ đã sớm quên mất đám người và vật khác ở bốn phía xung quanh.

“Chúng ta đi làm giấy đăng ký kết hôn đi, trước khi anh đi Pháp.”

Tô Noãn ở trong lòng ngực anh xoay người lại, Lục Cảnh Hoằng lông mi chớp chớp, khoé miệng chứa đựng nụ cười, thâm vị nhìn cô:

“Không đi Pháp thì không thể đăng ký sao?”

“À, nếu như không đi, vậy chậm thêm vài ngày nữa, dù sao em vẫn chưa kiểm tra đánh giá anh xong.”

“Vậy thì đi đăng ký đi, anh muốn để cho tên của em lập tức xuất hiện trong hộ khẩu Lục gia.”

Tô Noãn mím môi cười gật đầu, hai tay vòng quanh cổ anh, Lục Cảnh Hoằng nhìn bộ dạng then thùng dễ thương của cô, nhin không

được muốn âu yếm, lại phát hiện ống tay áo bị ai đó túm lấy, vừa cúi đầu nhìn thấy khuôn mặt trái táo như màu gan heo:

“Ông cậu nhỏ, Đậu Đậu nhin không nổi rồi, muốn ừ...”

— — — — —

Tô Noãn ngồi trên ghế công cộng ở tiệm áo cưới, trong tay dắt Bobby bị Đậu Đậu bỏ xuống, không bao lâu cửa kính mở ra, đi ra chính là Lục Cảnh Hoằng, anh ngồi ở bên cạnh Tô Noãn, cùng nhau chăm sóc Bobby.

Tô Noãn bởi vì mới vừa rồi đi suốt dọc đường chụp hình, tiếp theo là thử áo cưới, lúc này cảm thấy hơi mệt một chút, liền tự nhiên cứ như vậy một tay khoác tay Lục Cảnh Hoằng, đem đầu tựa vào trên người anh. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Lục Cảnh Hoằng sờ sờ đầu cô, lại cảm giác Tô Noãn trên người anh cọ xát, sau đó dùng âm thanh nhỏ đến không nghe thấy nói tiếng cảm ơn, khoé miệng của anh thoáng gợn lên, nhìn người đến người đi ngoài đường:

“Em vĩnh viễn cũng không cần cảm ơn anh, anh nói rồi, của anh chính là của em, dĩ nhiên, của em cũng là của anh.”

Anh từ trong tay Tô Noãn cầm lấy sợi dây dắt chó, khi Bobby nhiệt tình bổ nhào qua thì nhẹ nhàng tránh đi, không cho móng vuốt bắn thui kia đụng tới quần áo của anh, sau đó vuốt ve cái đầu của Bobby ha ha vui vẻ:

“Trong phạm vi năng lực của anh, anh sẽ làm cho em có được hạnh phúc lớn nhất, nếu một ngày kia anh nghèo rớt mùng tơi, tuy rằng không thể tiếp tục lãng mạn được nữa, nhưng anh cũng sẽ không để

cho em bụng đói đến một ổ bánh mì cũng không có ăn.”

“Nửa câu sau nói nghe mất hứng quá phải không?” Tô Noãn bỗng nhiên vui vẻ lên, một đôi mắt phượng bên dưới ánh sáng hoàng hôn long lánh nhìn người đàn ông trước mắt này: “Lục Cảnh Hoằng, anh thực sự là một người đàn ông đích thực.”

Lục Cảnh Hoằng vừa vui đùa cùng Bobby, vừa nhíu mày nhìn cô:

“Thật ra thì em có thể đổi lại cách xưng hô.”

Nhìn thấy sắc mặt Tô Noãn quẫn bách, hình như có ửng đỏ nhiễm lên, lại mím chặt môi không nói lời nào, Lục Cảnh Hoằng đẩy kính mắt trên sống mũi, tiến đến bên vành tai Tô Noãn thấp giọng nỉ non:

“Ví dụ như... Chồng?”

Nhìn thấy mặt cùng cổ Tô Noãn chợt đỏ lên, Lục Cảnh Hoằng tự nhiên đoán được Tô Noãn nghĩ tới điều gì, bằng không tại sao có thể nhìn mình lom lom như vậy, nhìn cánh môi đỏ bừng của Tô Noãn, vừa định đến gần, đột nhiên lại bị một đạo âm thanh bén nhọn vang lên cắt ngang, toàn bộ màu hồng mập mờ biến mất sạch sẽ.

Tô Noãn nghe thấy âm thanh cũng ngẩng đầu lên, so với sắc mặt buồn bực của Lục Cảnh Hoằng, là tràn đầy tò mò, bởi vì âm thanh kia đối với cô mà nói có chút quen thuộc, liền nhìn về phía phố đối diện, cũng nhìn thấy được hai người không muốn gặp chút nào.

Tô Noãn bỗng nhiên có loại cảm giác không muốn buông tha, khi cô nhìn thấy phía đối diện mẹ Cố nổi trận lôi đình cùng Doãn phu nhân vẻ mặt khiêu khích, hai vị này nhìn thế nào cũng đều thấy là loại người đàn bà nội trợ dã man không nói lý lẽ.

Mẹ Cố trước mắt mặt một cái áo tơ lụa rộng nách màu đỏ thẫm, phía trên có thêu mấy chữ Phúc bắt mắt, ngược lại với không khí vui vẻ, nhẫn kim cương trên ngón tay tốt cuộc cũng chỉ còn lại một chiếc, chiếc vòng Phỉ Thuý xanh biếc, đeo rộng thùng thình, khiến cho bà ta vốn có chút béo múp quả nhiên có vẻ “Phúc hậu”, chột liếc mắt nhìn qua, cơ hồ có lẽ đã không tìm thấy được thô tục đại náo bệnh viện lúc trước.

Nếu không phải là bộ dạng mắt trừng mắt giận kia khơi gợi trí nhớ Lục Cảnh Hoảng, anh cơ hồ cũng không nhận ra vị đại thẩm ngang ngược vô lễ này, sau đó anh cũng nhớ tới vết thương trên cằm kia, tuy rằng không để lại sẹo.

Mà mẹ Cố trước mặt nữ chủ nhân của Doãn thị hay còn là mẹ của Doãn Thuy Hàm, dáng người yếu điệu được chăm sóc tốt, so với mẹ Cố hoàn toàn tương phản, phong cách ăn mặc theo một thời trang mùa xuân thanh lịch, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác lông chồn, một đầu tóc quăn màu rượu đỏ kéo ở sau ót, cách ăn mặc của mẹ Cố nhìn như thế nào cũng giống như là người của hai thế hệ.

Ở trong trí nhớ Tô Noãn, Doãn phu nhân xuất thân cũng không cao quý, cũng là tiểu tam lên làm chính thất, cho dù có ăn mặc đẹp cỡ nào cũng không thay đổi được điểm trọng yếu của bản thân, điểm này từ lần đầu tiên ở cửa hàng quần áo khi nhìn thấy Doãn phu nhân cô đã lĩnh ngộ được.

Mà giờ khắc này hai vị đột nhiên xuất hiện ở Kinh thành, là phụ nữ trung niên lại đang cãi lộn ở đầu đường, phong cảnh hiện tại biến thành một trận gió, Tô Noãn xoay người nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng cũng đang chú ý tới cãi nhau bên kia, phát hiện thủ đoạn của Lục Cảnh Hoảng quả nhiên rất cao tay, lần trước không xử trí mẹ Cố, thời điểm đem bà giao cho Cố Lăng Thành, anh liền dự liệu được có ngày hôm nay đi.

Ba người đàn bà làm thành cái chợ, hai người đàn bà này có ngày có thể làm cho Cố gia ầm ĩ náo loạn, chớ nói chi là, còn có Doãn Thuy Hàm kia không chỉ đèn đã cạn dầu, cứ như vậy, chỉ sợ là Cố gia sớm muộn cũng chia năm xẻ bảy.

Mẹ Cố không phát hiện ra hai “người quen” ở bên này, chống nạnh chỉ vào lỗ mũi hướng lên trời của Doãn phu nhân mắng rất vui vẻ, dù sao cháu là không trông cậy vào được rồi, điều này đối với mẹ con bà sẽ bị cả thôn cả làng khi dễ, không lấy bà noi gương nữa.

Thậm chí ngay cả A Thành nhà bà cũng bị mẹ già này hô đến gọi đi, A Thành nhà bà chính là tâm can của bà, từ nhỏ đến lớn được bà nâng niu trong tay, lại bị mẹ già giống yêu tinh này tùy tiện sai bảo, còn ở sau lưng hô hào bốn phía, nếu không có Doãn gia ở sau lưng chống đỡ, con đường làm quan của Cố Lăng Thành không được thuận buồm xuôi gió như vậy.

Giống như A Thành lần này an bài cho bà tới thành phố lớn này để du lịch giải sầu, kết quả lại đi cùng với mẹ già đáng chết này, suốt dọc đường này bà lãnh hết chèn ép châm chọc của bà ta, mới vừa mua nước uống ở bên đường, Doãn phu nhân này còn nói tiền Cố Lăng Thành xài đều là của Doãn gia, là giống như ăn cơm chùa, càng nói càng hăng say.

Mẹ Cố tất nhiên là không phục, sao có thể để cho con trai mình chịu uỷ khuất như vậy, lúc này mới nháo lên, có loại oán khí gặm nhắm chồng chất mấy ngày nay, mẹ Cố là nửa điểm cũng không còn nề tình, lời khó nghe nào cũng đều tuôn ra một hơi.

“Có người mẹ cũng không thua gì một người đàn bà không biết nói lý lẽ như bà vậy sao, chỉ biết tới tiêu tiền gì gì đó, con tôi cưới con của bà, thật sự là xui xẻo tới tám đời, bà còn dám đẩy tôi? Mẹ già bà, cần

thận bị sét đánh!”

“Bà hồ ly tinh già này, mặt tỏ vẻ như vậy là sao, cũng bôi trét phải những thứ gì, bà có phải cho là con trai của tôi nên nghe lời hai mẹ con bà hay không? Tôi nói cho bà biết, đó là con trai của tôi, tôi muốn đuổi bà và con gái bà đi khỏi, chỉ là một câu nói thôi!”

“Đừng cho là A Thành nhà tôi bây giờ hướng về bà cùng con gái của bà, bà có thể giở trò sinh sự! Con gái của bà bước vào cửa Cố gia chúng tôi, thì tôi chính là mẹ nó, con gái gả đi giống như bát nước đổ ra ngoài, bà nhằm nhò gì! Tôi muốn thu phục nó, có rất nhiều biện pháp, bà tốt nhất ít nói chuyện huyền thuyên đi cho tôi, bằng không hai mẹ con bà càng dễ chịu hơn đấy!”

Doãn phu nhân vừa nghe thấy những lời này, cũng chỉ chế giễu cười, gõ gõ ngón tay được làm đẹp, hai tay khoanh trước ngực, cao ngạo khế nhếch cằm lên, liếc xéo khuôn mặt trắng toát đỏ lên của mẹ Cố, mặt mĩa mai:

“Lời này của bà nói đúng đấy, con trai của bà hiện tại là muốn xem mặt mũi Doãn gia chúng tôi còn tồn tại không! Nếu không có Doãn gia chúng tôi ở sau lưng ủng hộ nó, thì con trai bà cái gì cũng không có, chỉ có thể về nhà chăn trâu với bà thôi!”

“Hừ, thật sự xem mình là cái gì, một bà lão quê mùa không kiến thức, trừ phi con trai bảo bố kia của bà không muốn mặt mũi cùng vị trí hiện tại, bằng không nó thật đúng là không thể không lấy lòng mẹ con chúng tôi!”

Mẹ Cố sắc mặt lập tức thay đổi, đôi môi run run chỉ vào Doãn phu nhân đắc ý, tay không ngừng run rẩy:

“Bà... Cái đồ đàn bà chết tiệt này, bà nói gì hả?”

Doãn phu nhân chán ghét tát một tiếng mở ngón tay mẹ Cố ra, cười lạnh nhìn bà ta:

“Nói gì? Đương nhiên là nói tiếng người a! Tôi là đàn bà chết tiệt, cũng so với bà ở nông thôn cái gì cũng không biết hầu như mạnh hơn bà gấp mấy trăm lần, bà nói chuyện với tôi nên cẩn thận một chút, nếu tôi mất hứng một cái, xem con của bà chinh bà như thế nào!”

“Bà nếu biết điều, lần này trở về liền ngoan ngoãn thu xếp hành lý lại một chút, cầm lấy vài ngàn đồng về quê với ông bà đi, không cần ở lại biệt thự để mất mặt xấu hổ, mạo xưng là trang hảo hán, đây chỉ là vì muốn tốt cho bà thôi, cũng là tốt cho con của bà!”

Doãn phu nhân khinh thường hừ lạnh một tiếng, lắc lắc túi xách quý giá trong tay, không chút nào để ý tới vẻ mặt tức giận của mẹ Cố, không cam lòng cùng khiếp sợ, vẻ mặt tươi cười quay lưng đi, sau đó, liền nhìn thấy Tô Noãn và Lục Cảnh Hoảng ở con phố đối diện.

Doãn phu nhân sững sốt một chút, nhưng lập tức liền phản ứng lại kịp, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạn, kéo cái túi to, phong thái thướt tha đi về phía bọn Tô Noãn, vẫn không quên vẫy vẫy tay chào hỏi:

“Tôi nói còn tưởng là ai, thì ra là vợ trước không có phúc của Lăng Thành chúng ta a, sao nào, tới đây chọn áo cưới sao?”

Tô Noãn thông thả trừng mắt nhìn, ít nhiều hiểu được Doãn phu nhân vì sao ăn ở không đi gây sự, Lục Cảnh Hoảng như cũ mặt không chút thay đổi, nâng tay khoát lên vai Tô Noãn, tay trái lại kéo sợi dây trong tay, kéo Bobby hướng về bên cạnh.

“Ơ, hình như vị này là bộ trưởng lần trước đụng phải a, lần trước cậu nói tới cái gì bộ nhỉ, tôi tại sao không tìm thấy trong chính phủ, thật không biết là cái bộ phận nhỏ bé nằm ở nơi vắng vẻ hẻo lánh nào nhỉ, ha ha...”

Doãn phu nhân về mặt ý nghĩa mà nói, cùng mẹ Cố là cùng một loại người, à không, người gian liền giẫm đạp, liều mạng mà nâng mình lên, sợ người khác không biết bà là bà lớn có tiền rộng rãi:

“Đúng rồi, Tô tiểu thư, cô thật sự đã nghĩ kỹ muốn cùng vị bộ trưởng này ở cùng một chỗ sao?”

Nếu không phải Tô Noãn nhận ra được bộ mặt thật của Doãn phu nhân, thật đúng là sẽ bị quan tâm giả dối của bà ta đánh lừa, Tô Noãn giật giật khoé môi, muốn mở miệng phản bác cắt đứt trận đối thoại này, Lục Cảnh Hoằng lại ấn xuống đầu vai cô. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Đa tạ Doãn phu nhân quan tâm, Noãn Nhi nhà tôi, lúc trước còn trẻ, nhất thời hoa mắt, đã chọn sai người, nhưng bây giờ thì sẽ không, sẽ không tiếp tục làm việc ngốc nghếch dẫn sói vào nhà.”

Lục Cảnh Hoằng lời nói lạnh nhạt trả lời một câu hai nghĩa, nhưng cũng đều là châm chọc Cố Lăng Thành cùng Doãn gia, lựa chọn Cố Lăng Thành là bởi vì còn trẻ không biết, cho nên cuộc hôn nhân giữa Tô Noãn và Cố Lăng Thành, bất quá chỉ là một bài học; mà Doãn gia từ sau khi chứng kiến trường hợp của Tô Noãn, còn ngu xuẩn đem con gái gả cho loài lang sói như Cố Lăng Thành, thật sự là buồn cười.

Doãn phu nhân bị một câu nói của Lục Cảnh Hoằng đâm trúng chỗ trọng yếu, cắn răng, túi xách gắn đầy trân châu đang nắm trong tay hung hăng xiết chặt, ánh mắt cừu hận như muốn đem Lục Cảnh

Hoảng lắng trĩu róc xương lóc thịt.

Lục Cảnh Hoảng lại hồn nhiên không thèm để ý, chỉ là lạnh lùng nhìn Doãn phu nhân hờn giận, nắm tay Tô Noãn:

“Phu nhân còn gì muốn nói không? Không có chuyện, chúng tôi không có thời gian lãng phí cùng bà, ngoài ra, nếu không biết bộ ngoại giao ở đâu, phu nhân có thể đi ra con đường này, đón taxi, tôi nghĩ ông ta sẽ nói cho bà biết bộ ngoại giao rốt cuộc ở ngõ ngách nào.”

Doãn phu nhân lần này là hoàn toàn bị nghẹn họng, đang sắp không biết phải làm sao, mẹ Cố bị mắng chửi thậm tệ thế nhưng từ bên kia chậm chạp chạy tới, vốn là tìm đến Doãn phu nhân chiến đấu tiếp tục, kết quả lại nhìn thấy được Tô Noãn, nhất thời cơn tức dâng lên.

“Họ Tô kia, mày sao lại ở đây?”

Tô Noãn ngưng mi, bị mẹ Cố chỉ vào mũi, cũng không còn tốt tính nhẫn nại nữa, lôi kéo Lục Cảnh Hoảng, nắm Bobby muốn đi vào tiệm áo cưới, không muốn cùng hai người đàn bà này đại náo ở trên đường.

Cô lúc này không còn giống như ngày xưa, Lục Cảnh Hoảng lại là người có danh tiếng, ở trên đường cái khóc lóc ôm sòm cái nhau với người khác, khó tránh khỏi có vài phần **, cô tuyệt không cho rằng có thể nói lý lẽ đạo lý với mẹ Cố cùng Doãn phu nhân.

Mắt thấy Tô Noãn không để ý tới mình, mẹ Cố bỗng nhiên thấy không còn mặt mũi, tức giận đến hai mép môi màu đỏ run run, đi lạch xạch liền đuổi theo Tô Noãn và Lục Cảnh Hoảng đã đi, không ngờ động vật màu đen đang bị Lục Cảnh Hoảng nắm kia quay đầu lại rống lên một cái.

Ánh mắt âm trầm kia, bộ dạng hung ác nhe răng trợn mắt nhìn thân thể mập mạp của mẹ Cố run lên, vội lui về phía sau mấy bước, còn Tô Noãn thì đang thấp giọng răn dạy và quở mắng con chó dử màu đen kia:

“Bobby, đừng làm rộn, bằng không ba ba của mày sẽ tức giận đó!”

Lục Cảnh Hoảng nghe xong xưng hô như thế, khoé miệng vừa kéo, lại không phản bác, chấp nhận xưng hô như thế, dù sao Bobby là anh trước kia một tay nuôi lớn, muốn đi vào tiệm áo cưới lại nhìn thấy Đậu Đậu cầm theo dây thắt lưng quần xuất hiện, cũng không đi vào.

Vì thế, Lục Cảnh Hoảng và Tô Noãn liền đứng ở cửa, chờ Đậu Đậu đi ra, về phần Doãn phu nhân và mẹ Cố dĩ nhiên là hoàn toàn không để mắt tới, coi như hai vị Bồ Tát sống kia là người trong suốt, không đi trêu chọc cũng không mong các bà tới trêu chọc.

Mẹ Cố bị con được gọi là Bobby kia sửa đến cực kỳ không phục, ở nhà bà cũng có nuôi chó, một con chó vàng lớn, tiếng sửa có thể so với con chó dử này lớn hơn không biết gấp bao nhiêu lần, kêu một tiếng đều vang vọng khắp thôn núi, đừng nói chi tới giữ cửa phòng trộm, đó chính là tay giữ cửa cao cấp.

Nhưng súc sinh cuối cùng cũng là súc sinh, làm sao lại còn có tên, nhìn xem trên người con chó dử màu đen này, còn mặc một bộ quần áo, vải vóc nhìn thấy so với trên người bà còn tốt hơn, vừa rồi họ Tô kia còn nói cái gì nhỉ? Ba ba?

Mẹ Cố nhú mày nhìn thẳng, trong miệng chặc chặc mấy tiếng bản thủ, trong lòng thẳng mắng này không đứng đắn, người lùn bại!

Sau đó ở thời điểm bà rất không nghĩ ra, con chó dữ kia thế nhưng đột nhiên quay đầu một cái, thừa dịp bọn Tô Noãn không chú ý, lại hướng về phía mẹ Cố nhe ra chiếc răng nanh trắng hếu, mẹ Cố sắc mặt nhất thời xanh trắng, lão đảo một cái thiếu chút nữa té ngã, sợ hãi bị con chó dữ kia cắn.

Chưa hoàn hồn mẹ Cố lập tức nghe thấy một tiếng xoẹt khế, vừa quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Doãn phu nhân, tức giận đến đứng nguyên tại chỗ nhìn quanh quất, hồi lâu sau, mới nhìn thấy trên đường phố có một công nhân làm vệ sinh đang xử lý rác thải ở đó, để cây chổi bên chân.

Vừa mắng to súc sinh mày được lắm xem tao có đánh chết mày không, vừa lập tức tiến lên, thừa dịp thời điểm công nhân làm vệ sinh ngây người một chút, không để ý tới tiếng hét thất thanh của công nhân vệ sinh ở phía sau lưng, cầm lấy cái chổi bỏ chạy, nhìn thân thể mập mạp, tuổi tác cao, thân thủ thế nhưng vẫn là lưu loát như vậy.

Nhân viên bảo vệ trước cửa tiệm áo cưới căn bản không chú ý tới phải đề phòng vị lão thái bà này, đang đứng ở cửa nhìn phong cảnh nơi khác, vì thế, mẹ Cố cứ như vậy đột nhiên từ phía sau bảo vệ thoát ra, đảo đảo cây chổi cứ như vậy hung hăng quất về phía Bobby.

Mẹ Cố không quên mở miệng mắng to: “Mày được đó con chó dữ kia, xem lão bà đây có quất chết mày không nhé!”

Báo Đen vốn là loài động vật có lỗ tai rất thính, lần này thấy mẹ Cố hung hăng tiến tới, nhất thời lông mao nổi tung, không đợi cho Lục Cảnh Hoảng và Tô Noãn ngăn cản, liền gầm lên giận dữ, giẫy thoát khỏi Lục Cảnh Hoảng, lao thẳng về phía mẹ Cố.

Chương 95: Thủ đoạn của lão thái bà

Mẹ Cố nhìn thấy ánh mắt hung ác của Bobby như muốn đem bà ăn tươi nuốt sống vào trong bụng, nhưng vẫn cầm lấy cây chổi trong tay, không hề giác ngộ nguy hiểm tới gần chút nào, chờ đến khi nhìn thấy Bobby vồ đến, lại càng thêm tức giận, mắng tiểu súc sinh này càng ra vẻ hung hăng càn quấy!

Bà từ khi còn trẻ tuổi đã không có đàn ông bên cạnh, về già bị người trong thôn xem thường, già còn bị người nói này nói nọ, lấy chổi quét người có thể nói là thực sự rất thuận tay, cũng chính cái loại dũng mãnh này, mới có thể làm cho bà đứng vững chân ở trong thôn.

Chỉ là, bà lại chưa bao giờ nghĩ tới, trước kia bà quét đi đám người đó, còn không phải đều là bọn đàn bà nội trợ lấm mồm trong thôn, còn không phải là mấy đứa bé hi hi ha ha cố ý đến gây chuyện chọc tức bà sao, làm gì có chuyện giải quyết qua động vật hung tợn ăn thịt nào?

Huống hồ, giờ khắc này bà còn cho rằng con tiểu súc sinh mặc quần áo này bất quá chỉ là một con chó chỉ biết sủa.

Đám đàn bà nội trợ trong thôn núi kia được nuông chiều thành thói, mặc dù vẫn còn tồn tại một chút ít tâm tư xấu xa, nhưng thật bị mẹ Cố tóm được, cũng khó tránh khỏi xấu hổ, chân tay luống cuống, vào lúc này mẹ Cố cầm lấy cái chổi lo loại mà dùng để quét nhánh cây, chỗ nào không mạnh mẽ? Dĩ nhiên là một người liền có thể đuổi đi một đám người rồi.

Mà mấy đứa nhỏ kia, bắt quá là ngày thường hay nghe nhiều người lớn nói ngắn nói dài, bị ảnh hưởng, cố ý chạy tới đùa giỡn chế nhạo mẹ Cố, mẹ Cố còn chưa có ra tay, bọn chúng nó cũng đã nhanh như chớp vừa chạy vừa cười không thấy bóng dáng đâu.

Chỉ là, thật đối với loài báo hoang dại có sức mạnh cường hãn như Bobby vậy, khí lực đã không lớn bằng mẹ Cố năm đó thì như thế nào còn có thể đòi chiếm tiện nghi đây?

Lục Cảnh Hoảng và Tô Noãn vốn cho là mẹ Cố lớn tuổi già cả như vậy mà còn muốn khóc lóc om sòm, chắc chắn sẽ tránh qua một bên, nhân tiện khống chế Bobby, sau đó nhờ bảo vệ ngăn cản bà phòng ngừa náo loạn, chỉ là, mẹ Cố nửa đường nhảy ra, có ý đồ đánh bất ngờ khi nó chưa kịp chuẩn bị chiêu thức, thu phục con chó dữ kia, kết quả lại là đào hố chôn mình.

Chốt buộc chó trong tay Lục Cảnh Hoảng siết lại, anh không kịp đi buộc chặt, đầu dây liền đã rời khỏi tay, mà anh đang chạy tới nhìn thấy một bóng đen bá một tiếng đập xuống vào đầu, phản ứng đầu tiên không còn là đi quản Bobby nữa, mà là ôm Tô Noãn tránh sang một bên, sắc mặt trên mặt cũng không hề tốt chút nào.

Tô Noãn bị Lục Cảnh Hoảng đột nhiên lôi kéo mà kinh hồn trấn định, nghi hoặc nhìn Lục Cảnh Hoảng, nhìn thấy sắc mặt anh âm trầm, đang mím môi mắt lạnh lùng nhìn về phía trước, Tô Noãn không khỏi tò mò nhìn lại.

Lại thấy cánh tay mẹ Cố đảo mạnh hung hăng quất về phía Bobby, Bobby cũng nhảy lên cao một cái, tránh thoát đánh lén của mẹ Cố, gầm lên giận dữ, tư thế mạnh mẽ gắt gao vọt về phía mẹ Cố.

Mẹ Cố nhất thời hét lên một tiếng, thân thể mập mập cuộn cuộn lại được bác sĩ cho là có phúc kia liền bị Bobby lập tức bổ nhào về phía

trước, mất đi thân bằng bà rớt cuộc không chịu nổi thân thể ngã nhào về phía trước, liền cứ như vậy bị toàn bộ sức mạnh của Bobby hất văng ra bên ngoài, dưới chân lão đảo hai bước, sao đó tiếng thét chói tai ai ui liên tiếp vang lên, cứ như vậy văng tới vách tường tiệm áo cưới, cũng làm bể nát một chậu hoa ở cửa.

Chữ Hỷ được trang trí màu đỏ thắm, giống như là cây kẹo đường trong tay trẻ con, lăn một vòng trên mặt đất láng mịn, sau đó quỳ rạp trên mặt đất sống chết không động đậy, mặt hướng xuống tứ chi nằm sấp, cây chổi văng ra thật xa. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Trời ơi, bà thông gia, đây chính là chết người nha!”

Doãn phu nhân trước hết hét lên nhưng từ đầu đến cuối vẫn là đứng ở một bên xem náo nhiệt, bà cố ý nén cười, nhưng khoé miệng vẫn là gọi lên vui sướng khi người gặp họa, mang theo túi xách giữa lòng mày khế nhú lại:

“Bà thông gia, bà thông gia, chết chưa?”

Doãn phu nhân dùng giày cao gót xoẹt xoẹt mẹ Cố không phản ứng, ngược lại nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng và Tô Noãn ở cửa, còn có con “chó dữ” kia trở lại vây quanh bọn họ tranh công, hừ cười một tiếng, mang theo may mắn hài hước:

“Bộ trưởng gì kia ơi, còn không kêu xe cứu thương? Người này nếu mà chết, là ăn cơm tù đó.”

“Ai ô ô, cái xương già của tôi, ai ui.....”

Doãn phu nhân vừa mới làm khó dễ, mẹ Cố liền hợp thời rên lên vài tiếng, nhưng thật ra làm cho Doãn phu nhân bên cạnh sợ tới mức

thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhưng vì ở trước mặt bọn Tô Noãn nên giữ thể diện, còn có thể liều mạng đem sợ hãi nuốt trở vào bụng.

“Chuyện vừa rồi là tôi nhìn thấy rất rõ ràng, các người thả một con chó dữ ra có ý định hành hung, bị bắt về đồn cảnh sát hỏi thăm, chúng tôi cũng là nói lý thôi.”

Doãn phu nhân không phân biệt chậm rãi nâng mẹ Cố đắp máy trên mặt đất đau đớn không ngừng thở phì phì, nhưng mà khiêu khích liếc xéo Lục Cảnh Hoảng và Tô Noãn, cứng rắn giống như là muốn ép bọn họ tại đây vì chuyện này mà rơi xuống thế hạ phong, đến nhìn sắc mặt của bà cầu xin tha thứ.

Tô Noãn liếc mắt đúng lý hợp tình nhìn Doãn phu nhân, nhú mày, lại cúi đầu nhìn mẹ Cố nửa chết nửa sống, chỉ cảm thấy so với việc vướng víu khi bôi thuốc cao trên da chó còn phiền toái hơn, trên đường cái đã có rất nhiều người dừng bước nhìn qua.

“Vậy bà muốn thế nào? Nếu như là muốn báo cảnh sát, tự nhiên làm gì cũng được, chỉ cần bà chịu mang bà thông gia của bà rời đi đi, chúng tôi cũng có rất nhiều thời gian theo tới cùng, vừa rồi cũng có không ít người chứng kiến chính vị lão thái bà này động tay trước, ai đúng ai sai, trong lòng mọi người đều hiểu nhưng không nói thôi.”

Tô Noãn khi nói lời này ngữ điệu bình tĩnh, mi mắt ngay cả run cũng không run chút nào, hai mắt gợn sóng không nhúc nhích nhìn Doãn phu nhân trong lòng giật mình một cái, dáng vẻ bệ vệ vốn ngang ngược càn rỡ nháy mắt có chút cảm giác bị áp đảo, lại như cũ cứng cổ bới móc:

“Tôi tiểu thư, bây giờ là không giống nhau á, có một người đàn ông làm chỗ dựa vững chắc, bản thân có thể so với lúc trước đứng ở trong cửa hàng bán mì thoải mái hơn nhiều, có thể làm thiếu phu

nhân, cũng không đem bọn trưởng bối chúng tôi để ở trong mắt.”

Tô Noãn ngưng mi nhìn vẻ mặt đặc ý của Doãn phu nhân, thật không muốn cùng người như thế nói thêm cái gì nữa, loại đàn bà khó đối phó như Doãn phu nhân vậy cứ thích bới móc đến tận xương tủy, bạn nói cái gì với bà ta cũng đều sai lầm cả, chẳng thà câm miệng an tĩnh một chút.

Nhưng mà Lục Cảnh Hoảng giống như sớm đã không còn kiên nhẫn, gắt gao nhú chân mày, nói chuyện cũng không khách khí nữa:

“Xem ra là bà không hiểu được thân phận của mình, không nói Tô Noãn và Doãn gia không có quan hệ gì, cho dù có cũng không tới phiên bà một người từng là tiểu tam phòng ngoài tới xoi xé cô ấy, bà không có bất kỳ tư cách nào bắt bẻ cô ấy, chúng tôi cũng không cần khiến bà tới nói này nói nọ, thân phận bất chính đó khó có thể là người chính trực nói những lời này, vẫn là hy vọng bà hãy nhớ kỹ.”

Doãn phu nhân chống lại ánh mắt sắc bén lãnh liệt của Lục Cảnh Hoảng, không dám tiếp tục nói bậy bạ gì nữa, chỉ có thể oán hận túm chặt túi xách, khoé mắt liếc Tô Noãn một cái, trong lòng thầm nghĩ: cái con Tô Noãn này thủ đoạn thật cao tay, đến bây giờ còn làm cho con rể của bà không quên được nó, vẫn còn giấu hình của nó ở trong thư phòng, bây giờ vừa xoay một cái nó đã làm cho vị bộ trưởng này mê muội đến đầu óc choáng váng.

“Đậu Đậu đã ra rồi, chúng ta về thôi.”

Tô Noãn nhìn lên thấy Đậu Đậu đã đi tới cửa, liền lôi kéo ống tay áo của Lục Cảnh Hoảng, âm thanh có chút đè thấp thông báo nói, nhưng không ngờ lại bị Doãn phu nhân thích nghe lén sừng sốt nghe thấy.

Cửa kính tiệm áo cưới bị kéo ra, Đậu Đậu đi ra, nó cầm nắm quần yếm, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún như một tờ giấy nhìn Noãn Noãn của nó và ông cậu nhỏ đối diện lão thái thái thoát nhìn rất là ác độc, sau đó nghe thấy lão thái thái kia nói:

“Ồ, không ngờ Tô tiểu thư và vị bộ trưởng này có đứa con lớn vậy, cũng không biết có phải là lúc trước đang cùng Lăng Thành tốt đẹp cũng đã sinh ra đứa bé vô danh này hay không.”

Tô Noãn ánh mắt lạnh lẽo, sớm nên nghĩ đến Doãn phu nhân không bịt kín miệng, nghĩ muốn nói phản kích lại bị Lục Cảnh Hoàng kéo lại, chỉ thấy Đậu Đậu đột nhiên đi lên phía trước một bước, trừng to mắt nhìn Doãn phu nhân lỗ mũi hướng lên trời, sau đó quay đầu lại:

“Noãn Noãn của con, ông cậu nhỏ, lão bà này thật hung dữ a!”

Đều nói đồng ngôn vô kỵ*, lại thật sự nói ra được tiếng lòng của người lớn, Tô Noãn hé miệng nhin cười, nhưng cô vẫn là nhìn Đậu Đậu một câu nói nói rõ bộ mặt thật của Doãn phu nhân, tức giận tới mức giơ chân, trên đầu rõ ràng phun ra lửa.

*Trẻ nhỏ nói lời không kiêng kỵ, nghĩ gì nói đấy.

“Họ Tô kia, mày giáo dục con nít như vậy hả? Thật là cha mẹ như thế nào thì con thế đó mà, đồ con hoang không có giáo dục, mày cùng với người mẹ không biết xấu hổ của mày giống nhau, đều là...”

Chỉ là Doãn phu nhân lời này còn chưa nói xong, chợt nghe thấy một tiếng quát non nớt của Đậu Đậu, ngón tay trắng noãn của nó chỉ vào Doãn phu nhân, hai hàng lông mày rậm phần nộ nhíu lại:

“Bobby, mau, đuổi lão bà ác độc xấu xí này đi, Bobby, nhảy lên, cắn cho bà ta một phát!”

Doãn phu nhân nghe thấy cả người run lên, bởi vì bà nhìn thấy mẹ Cố bị con chó dữ kia đụng ngã, vừa nghe thằng nhóc kia nói xong, lại thật sự cười toe toét răng bén nhọn đi từng bước về phía bà, không đợi bà kêu lên thành tiếng, liền gào thét một cái.

“Họ... Họ Tô kia, còn... Còn không kêu thằng nhóc giữ con chó lại!”

“Doãn phu nhân sợ rằng nói sai một chút rồi, loài động vật này cũng không phải là con chó ngoan hiền như vậy.”

Lục Cảnh Hoằng không nóng không lạnh xen vào một câu, Doãn phu nhân cứng đờ nhìn chăm chăm con “chó dữ” lúc nào cũng có thể tiến công, chờ cho tới khi nghe thấy câu giải thích của Lục Cảnh Hoằng, không khỏi theo bản năng hỏi ngược lại một câu:

“Vậy đây là con súc sinh gì?”

“Không biết Doãn phu nhân có xem thế giới động vật hay không, nếu không hẳn là cũng nhận ra được loài động vật báo đen này, mặc dù rằng nanh có chút sắc bén, tính khí có chút hung tàn, những cái khác cũng thật sự rất tốt, nhất là đối với chủ nhà, đặc biệt nghe lời.”

Tô Noãn tựa tiểu phi tiểu bồ sung, nhìn sắc mặt Doãn phu nhân đột biến, cuối cùng ổn định lại, liền định cùng Lục Cảnh Hoằng dẫn Đâu Đâu đi, nhưng không ngờ Doãn phu nhân từ trong hoảng sợ lấy lại tinh thần lại vẫn muốn trở tài miện lưỡi nhanh nhẹn:

“Họ Tô kia, mày đừng quá kiêu ngạo, sau này vẫn có người chờ xem mày đó!”

“Bobby, lão bà xấu xa khi dễ người kia, mau đi cắn bà ấy, cắn bà ấy đi!”

Đậu Đậu vốn cùng bọn Tô Noãn bỏ đi rồi đột nhiên quay người lại, thân thể béo lùn chắc nịch ngồi xổm xuống, vỗ mông Bobby, một tiếng non nớt mệnh lệnh, Bobby liền hăng hái chạy về phía Doãn phu nhân vốn còn đang sĩ diện ở đằng kia, Doãn phu nhân sợ tới mức chẳng quan tâm tới cái gì là thân phận, co giò bỏ chạy, trên đường cái nhộn nhịp bỗng nhiên phát ra tiếng thét chói tai rung trời lở đất.

“Anh cứ như vậy yên tâm để Bobby đuổi theo làm náo loạn trên đường cái như vậy sao? Không sợ giữ trật tự đô thị bắt đi làm đồ nhảm lể mừng năm mới sao?”

Tô Noãn liếc nhìn Lục Cảnh Hoàng đứng khoanh tay, người sau nhíu mày liếc xéo nhìn cô, ý tứ kia giống như đang nói “Bọn họ dám?” Tô Noãn bật cười, nhìn Đậu Đậu vỗ tay khen hay, thở dài: Doãn phu nhân này cũng chỉ có đối phó như vậy mới có thể khiến cho bà ta câm miệng.

Mà Doãn phu nhân bị báo đen đuổi đến thở không ra hơi vội vàng trốn vào một nhà trọ nổi tiếng, bàn tay run rẩy lấy điện thoại ra gọi cho con gái mình, kết quả lại bị Doãn Thụy Hàm lạnh lùng răn dạy và khiển trách:

“Mẹ, mẹ không có chuyện gì làm sao đi gây chuyện với người Lục gia, đừng nói là con báo nhỏ đuổi theo mẹ không tha, coi như hôm nay nó cắn mẹ một cái, chúng ta cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo, mẹ yên tĩnh lại một chút đi, chơi cho vài ngày thật vui vẻ, nếu lại thấy Lục gia liền đi đường vòng, đừng có xung đột ngay trước mặt bọn họ nữa, ngay cả Tô Noãn, cũng đừng đi gây chuyện với nó nữa.”

Doãn phu nhân vén vén sợi tóc mai xốc xếch, vốn là một lòng thấp thỏm sợ hãi, lại sau khi tiếp tục nghe thấy những lời này của Doãn Thụy Hàm thì càng thêm tức đến xanh mét cả mặt mày, rốt cuộc bất

chấp đây là đang ở nơi công cộng, lớn tiếng mắng:

“Sao lại có đưa con gái cư xử như mày, nhìn thấy mẹ của mình bị súc sinh cắn không ai ủi vài câu ngược lại đi giáo huấn tao, đến kinh thành còn đem bà lão quê mùa kia giao cho tao, có phải hay không là tao rất dễ khi dễ hả?”

Doãn Thuy Hàm bên kia tạm ngưng lại vài giây, cố gắng đè nén tính khí của mình, thả mềm giọng nói:

“Mẹ nên biết gần đây đang bầu chọn đại biểu nhân dân toàn quốc, con thân làm vợ hoàn toàn hy vọng chồng mình có tiền đồ, mẹ so với ai khác cũng đều rất rõ ràng, bọn danh lưu chân chính này căn bản xem thường mẹ con chúng ta, mẹ nếu như có một người con rể vượt trội, ở trong cái vòng lẩn quẩn đó cũng được ngẩng đầu lên, mẹ nói xem đạo lý này có phải hay không?”

Doãn phu nhân bị Doãn Thuy Hàm nói đến không thốt được một câu, trong lòng cũng hiểu được con gái nói đúng, tuy rằng bà có thân phận tốt trong nhà hào phú, nhưng lại cùng đám danh lưu này không hợp nhau, bởi vì là một người có quá khứ mờ ám, ở trước quý tộc chân chính, trước sau vẫn không thể thẳng cột sống làm người.

Ở trong khu nhà cao cấp của Doãn gia xung quanh đều là người có thân phận, nhìn thấy đều rất hoà khí, nhưng trên thực tế không có dễ dàng đón nhận người từ bên ngoài vào, trong số bọn họ có học giả nổi tiếng, có cán bộ về hưu, có nhà xí nghiệp cũ, mỗi người đều có vòng lẩn quẩn của mình.

Học giả cùng Doãn phu nhân nhà giàu mới nổi giống như phu nhân giả danh nên cũng không có cùng chung đề tài, tự nhiên cũng sẽ không đi để ý bà, cán bộ mặc dù là về hưu nhưng vẫn như cũ là thích lên mặt nhìn người, công ty cơ quan càng ưa thích xem cổ phiếu,

khoé miệng treo các nơi du lịch trên thế giới, không ai thích một người không học thức mà vẫn còn giả bộ là phụ nữ cao quý.

Mặc dù đã đến Doãn gia hơn hai năm, trong lòng Doãn phu nhân lại đặc biệt rõ ràng, mình ở khu nhà cao cấp Doãn gia kia là bị cô lập, cho dù là người hầu cũng không thể nào coi trọng bà, đây cũng là nguyên nhân bà không thích mẹ Cố – nhìn thấy mẹ Cố bà giống như thấy được chính mình trong quá khứ, bên ngoài có tiếp tục che đậy giả bộ hoa lệ cũng không thay đổi được bản chất thực ở bên trong!

Hôm nay nghe thấy Doãn Thuy Hàm nói cửa Lục gia giàu có lớn như vậy, ngẩng đầu nhìn thấy con báo đen còn ngồi xổm ở cửa hung tợn trừng mắt nhìn bà, trong lòng không khỏi có tính kế, thuận tiện liên tưởng tới công việc của Cố Lăng Thành năm trước gặp phiền phức.

“Con hãy thành thật nói cho mẹ biết, vấn đề phá dỡ và dời đi nơi khác lần trước của Lăng Thành gặp khó khăn, có phải hay không cũng là do vị bộ trưởng này động tay động chân, ở giữa làm khó để phá hư mọi chuyện?”

Doãn phu nhân này cũng khó có được một lần thông minh, Doãn Thuy Hàm không nghĩ tới Doãn phu nhân sẽ hỏi đúng một câu, trong lúc nhất thời không biết phải trả lời như thế nào, kết quả Doãn phu nhân lại cúp điện thoại, chỉ nói một câu: mẹ hiểu rõ rồi.

Báo đen ở bên ngoài cửa nhà trọ được đưa bé phần nộn kia mang đi, đương nhiên không quên nhớ hướng về phía bà đang trốn bên trong làm mặt quỷ, giống như là thêm dầu vào lửa, làm cho bà tâm tình vốn đang khó chịu càng phát ra hoả khí, trong mắt lộ ra màu sắc ngoan tuyệt.

Cái đứa họ Tô kia hiện tại cứ như vậy muốn trừng trị nhà bọn họ, con đó nếu như thật giống lời con gái nói bước vào Lục gia danh vọng ở

thành phố A, vậy thì hỏng mất?

Nhớ tới con gái của mình chính là đầu sỏ phá hư chuyện hôn nhân của Tô Noãn và Cố Lăng Thành, khó bảo toàn Tô Noãn sẽ không nhớ hận trong lòng, về sau thường xuyên ở trước mặt Lục gia nói bóng gió, sớm muộn gì cũng sẽ đi đối phó bà và con gái bà, quyết không thể để cho nó được như ý!

Doãn phu nhân nắm chặt điện thoại, ánh mắt chìm lạnh, khoé miệng bỗng nhiên hiện lên một nét thoáng cười, sửa sang lại quần áo có chút rối loạn, mới tao nhã đứng dậy, tay cầm túi xách ra khỏi nhà trọ nổi tiếng, không quên nhìn xem bà Cố kia còn sống không.

Nhưng mà vị phu nhân tự cho là đúng kia cũng không biết, cũng bởi vì bà tự cho mình là thủ đoạn cao minh, cuối cùng làm giả hoá thật, bà lo lắng cái gì thì cái đó liền tới, cũng phá huỷ cuộc sống phú quý trong suốt cuộc đời còn lại của mình.

— — — — —

Sinh nhật 55 tuổi của Cù Dịch Minh, đối với một nhân viên quan trọng trong trung ương chính uỷ mà nói, cho dù ông muốn chúc mừng sinh nhật khiêm tốn, cũng sẽ có rất nhiều người đem quà mừng tới cửa, Cù gia dứt khoát cũng không giấu diếm, trực tiếp làm bữa tiệc lớn đãi khách.

Chờ tới khi Tô Noãn và Lục Cảnh Hoằng trở lại Cù gia thì sắc trời đã tối, yến tiệc tựa hồ cũng đã bắt đầu rồi, cô không có mặc một thân lễ phục dạ hội xa hoa để biểu hiện cho thân phận của mình, vẫn trang điểm như ban ngày, ở trong buổi tiệc trông có vẻ chẳng ra sao cả.

Cô nhìn thấy có rất nhiều nhân vật trong quân đội và chính phủ hoặc là giới chính khách, đương nhiên cũng không thiếu nhân vật nổi tiếng

trong thương giới, đều giơ ly rượu trong tay cùng người khác trò chuyện với nhau bộ dáng thật vui vẻ, khi Lục Cảnh Hoằng và cô đứng ở cửa thì có vài ánh mắt khắc chế nhìn sang, nhưng cuối cùng bọn họ gật đầu chào hỏi đối tượng duy nhất là Lục Cảnh Hoằng.

Tô Noãn lúc này mới nhớ tới Lục Cảnh Hoằng hình như cũng là một nhân vật trong giới chính khách, cũng không thực sự chỉ là một người đàn ông bình thường nói chuyện yêu đương với cô, cho nên khi có tiền bối lại đây bắt chuyện thì Tô Noãn liền tự giác rời đi.

Cô mỉm cười như con thoi trên bữa tiệc, cũng không tránh né tầm mắt của mọi người, chọn một vài miếng bánh ngọt đáng yêu ăn, sau đó uống một ít rượu trái cây đỏ xanh, bất quá cô cảm thấy vẫn là rượu nho có hương vị ngon nhất.

Tô Noãn bung ly rượu lui sang một bên, đúng lúc cô nhìn thấy nhân vật trung tâm Cù Dịch Minh trong bữa tiệc, cô định đợi sau khi mấy nhân vật trong giới chính trị và quân sự xung quanh ông rời đi thì đi lên chúc mừng, sau đó đảo mắt, nhìn thấy Ninh Nhi đã xuất viện.

Ninh Nhi sắc mặt cũng không tốt, mặc dù là có phủ một lớp phấn lót hơi mỏng, cũng không cách nào che dấu được mệt mỏi trong mắt, nhưng thủy chung dịu dàng lễ phép trò chuyện với một vài chú bác lớn tuổi, phía sau Lý Tư Đặc bảo vệ một tấc cũng không rời.

Tô Noãn nhìn làn váy trắng tinh tung bay của Ninh Nhi, lạnh lạnh cười cười, nhấp chút rượu trái cây, sau đó dờn tầm mắt, xem ra cho dù cô có hiển tuý của mình, Ninh Nhi cũng sống không lâu, cho nên Niếp Hiểu Dĩnh mới chịu cho cô một quả thận.

Giữa khuôn mặt ôn hoà của Ninh Nhi là nụ cười ấm áp, Tô Noãn đi vài bước về phía trước cửa sổ sát đất, ẩn thân sau bức màn, nhìn hoa bách hợp mọc xung quanh bên ngoài lầu chủ, đoá hoa nở xum

xuê, sắc màu trắng có chút quý dị.

Nhưng mà điều này lại đi ngược với quy luật thiên nhiên, so với được trồng ở nhà kiếng, bọn chúng nó hẳn là nên sống ở ngoài đồng phơi sương gió, thời điểm nên chết thì chết, thời điểm nên sống lại thì sống lại, tính mạng con người cũng là như thế...

Khi Tô Noãn nhận được điện thoại từ bệnh viện ở thành phố A gọi tới thì bữa tiệc đang tiến hành được một nửa, cô cơ hồ không chần chờ liền lựa chọn xoay người rời đi, trong nháy mắt khi xoay người lại nhìn thấy Cù Dịch Minh chẳng biết từ lúc nào đứng ở phía sau.

“Chú, con...”

Tô Noãn khi đối diện với ánh mắt hiền hoà của Cù Dịch Minh thì đột nhiên có chút nghẹn lời, chỉ là nắm chặt điện thoại trong tay, cô cũng không hiểu mình vì sao phải có biểu hiện khó xử như vậy, khi cô nhìn thấy vẻ mặt thân thiết của Cù Dịch Minh.

“Để chú gọi Tiểu Chu đưa con ra sân bay, nơi này không có tiện gọi xe.”

“Không cần đâu...”

Mắt nhìn thấy Cù Dịch Minh thật sự muốn vẫy tay về phía nhân viên cảnh vệ luôn đi theo cách đó không xa, Tô Noãn vội vươn tay ngăn lại, đón nhận ánh mắt dịu dàng của Cù Dịch Minh, nói thêm:

“Hôm nay là sinh nhật của chú, hãy để cho Tiểu Chu ở bên cạnh giúp đỡ chú một chút, con tự mình lái xe ra sân bay cũng được, dù sao một hai ngày sẽ trở lại, đem xe để ở sân bay cũng không có gì đáng ngại.”

Tô Noãn vẫn chưa giải thích với Cù Dịch Minh mình muốn đi đâu, nhưng Cù Dịch Minh đã nghĩ đến, người có thể làm cho Tô Noãn lo lắng như vậy rồi đi cho đến tận thời điểm này ngoại trừ Lục Cảnh Hoằng thì đó là Tô Chấn Khôn, Lục Cảnh Hoằng đang rất tốt đứng ở chỗ này, như vậy xảy ra chuyện tự nhiên chỉ có Tô Chấn Khôn.

So với an nguy khoẻ mạnh của cha ruột, một bữa tiệc sinh nhật của người bố dựng tự dựng giữa đường nhảy ra tựa hồ cũng không thể nào quan trọng hơn, Cù Dịch Minh hiểu rõ gặt đầu, vừa định nói vậy đề gọi Lục Cảnh Hoằng đưa đi, Tô Noãn lại giành nói:

“Một mình con có thể tự lái xe xuống núi, Lục Cảnh Hoằng đang nói chuyện phiếm với mọi người, bây giờ đi qua quấy rầy chỉ sợ không được tốt cho lắm, phiền chú chờ một chút nói cho anh ấy biết một tiếng, nay mai con sẽ trở lại kinh thành, chờ cho ba con không có việc gì con sẽ trở lại.”

Cù Dịch Minh còn chưa có kịp đồng ý, Tô Noãn liền cúi mình vái chào, vội vàng rời đi, nhìn bóng lưng để lộ vẻ kích động kia, Cù Dịch Minh thở dài, từ chối viên quan muốn bắt chuyện với ông, xoay người nhìn về phía ánh trăng luân phiên sáng tỏ bên ngoài cửa sổ kia.

Kết quả Tô Noãn vừa mới mở ra cửa ghế lái ngồi vào, chưa kịp khởi động động cơ, cửa xe ghế lái liền bị mở ra, một đạo bóng dáng thon dài bao trùm thân thể của cô, cô kinh ngạc ngẩng đầu, người đã bị kéo ra khỏi xe thể thao.

Ánh trăng lành lạnh lộ ra bên dưới ánh đèn, cô nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng nắm lấy tay cô, trực tiếp dẫn cô vòng qua đầu xe, không đợi cô hỏi cái gì, mở ra cửa ghế lái phụ đem nhét cô vào.

Tô Noãn giật mình sửng sờ nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng ngồi vào ghế

lái, chỗ ngồi của xe thể thao nhỏ hẹp không để được hai cái chân dài của anh, anh cau chặt mày nhìn cô trong chốc lát, hơi nghiêng người xoay chìa khoá, trong tiếng rít gào của động cơ là âm thanh không vui của anh:

“Không có việc gì đi nhanh như vậy làm chi? Trường hợp giống như thế này, em nên trực tiếp nói cho anh biết, ngồi ở bên cạnh anh, mà không phải một mình cật lực làm cái việc xuống núi ban đêm.”

Tô Noãn không có tiếp thu lời nói nhận sai hoặc là phản bác, chỉ là nhìn khuôn mặt nghiêng chuyên chú lái xe của Lục Cảnh Hoảng, xiết chặt dây an toàn trên người, xe thể thao chạy như bay trên đường lớn vòng vèo, cô chậm rãi tựa đầu nghiêng người nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ.

Cô không hỏi anh tại sao kịp thời đuổi theo như vậy, bởi vì cô đã biết đáp án, thời điểm khi bạn vô cùng quan tâm một người, liền đều sẽ trong lúc lơ đãng đi chú ý sự tồn tại của cô ấy, Lục Cảnh Hoảng chính là như thế.

“Đang cười cái gì?” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Xe thể thao dừng lại ở ngã tư dưới chân núi, Tô Noãn nghe thấy giọng điệu không tốt lắm của Lục Cảnh Hoảng, quay đầu, thu lại nụ cười nơi khóe miệng, chỉ là lặng lẽ ngắm nhìn anh, con mắt hơi chuyển liền phát hiện đèn xanh thay thế đèn đỏ phía trước.

“Không có gì, chẳng qua là cảm thấy lần tới anh có việc em có nên làm tài xế?”

Lục Cảnh Hoảng nhếch lên khóe miệng nở nụ cười, không nhiều lời, một lần nữa khởi động xe, Tô Noãn như cũ thưởng thức phong cảnh

hai bên, thật ra thì cũng không có bao nhiêu hứng thú, lại bởi vì tâm tình vui vẻ mà nhìn cái gì cũng thuận mắt, sau đó thuận tiện nghĩ đến nếu như cô thực sự quyết định cùng Lục Cảnh Hoằng kết hôn, có phải hay không anh cũng nên tìm thời gian chính thức gặp Tô Chấn Khôn một chút?

Lục Cảnh Hoằng khẳng khẳng muốn đưa cô đi thành phố A, mặc dù ngày thứ hai anh đã tới hạn đi làm, vẫn như cũ tính khí khó lay chuyển mua vé máy bay ngồi bên cạnh cô, theo như lời của anh nói là phải quan tâm đến cha vợ tương lai một chút.

Chờ cho đến khi bọn họ đến thành phố A thì Tô Chấn Khôn mới vừa được đưa vào trong phòng phẫu thuật, bác sĩ gọi điện thoại cho cô chính là để cho cô có sự chuẩn bị tâm lý, không nghĩ tới đợi cho đến khi cô đuổi tới thì Tô Chấn Khôn ngay cả ý thức cơ bản cũng hôn mê.

Bác sĩ và y tá đi qua bên người cô, vội vàng, đeo khẩu trang và bao tay, tiếng bước chân rối loạn, mau chóng đi về phía phòng phẫu thuật vừa mới bật đèn xanh lên, không ai nói cho cô biết phẫu thuật xác suất thành công là bao nhiêu.

Khi Lục Cảnh Hoằng nắm tay cô ngồi trên ghế dài ở hành lang chờ đợi thì cô không còn thấy sợ hãi thấp thỏm giống như lúc trước, nhìn phòng phẫu thuật khép chặt, cô bỗng nhiên nghĩ thông suốt, có lẽ cái chết đối với ba ba bệnh tật triền miên mà nói có lẽ là một giải thoát.

Trời tối mịt thì cửa phòng giải phẫu mở ra, Tô Noãn mờ mịt quay đầu nhìn lại, là bác sĩ sau khi tháo khẩu trang xuống thở phào một cái thoải mái, trên khuôn mặt chuyên nghiệp mang mỉm cười, đến gần Lục Cảnh Hoằng vẻ mặt thận trọng thông báo:

“May mắn phát hiện cấp cứu kịp thời, bất quá tôi thấy các người tốt nhất chuẩn bị tâm lý thật tốt, chức năng thận của người bệnh đã suy

yếu nghiêm trọng, coi như có chống đỡ được chỉ sợ cứng không qua khỏi mùa đông này.”

Trong phòng phẫu thuật đẩy giường bệnh ra, Tô Noãn đứng lên đi qua, nhìn sắc mặt già nua mà suy yếu của Tô Chấn Khôn, bởi vì bị chích thuốc tê mà hoàn toàn mất đi ý thức, lại làm cho người ta có ảo giác cứ như vậy mà ngủ yên không tỉnh lại nữa.

Lục Cảnh Hoảng theo cô đứng trước hành lang bên ngoài phòng bệnh, Tô Chấn Khôn còn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, Lục Cảnh Hoảng nhìn Tô Noãn im lặng bên cạnh, phản ứng như thế so với cô thương tâm rơi lệ trước kia hoàn toàn khác biệt, không khỏi cau mày:

“Nếu khó chịu thì cứ khóc đi, không cần phải tự mình liều chết chống đỡ.”

“Không có, em tuyệt không muốn khóc, trước kia là quá mức cố chấp, bây giờ nghĩ thông suốt nên rất tốt, đối với ba ba mà nói, cuộc đời của ông trải qua cũng không tốt, có lẽ kết quả như thế cũng tốt.”

“Có lẽ sẽ có kỳ tích...”

“Ừm, hy vọng có kỳ tích thôi...”

Tô Noãn hướng Lục Cảnh Hoảng cười cười, sau đó nhìn phía bên ngoài cửa sổ, một trận gió âm u lạnh lẽo lướt qua, mê loạn mái tóc cô, cô nheo mắt lại nhìn mặt trời đỏ đã muốn thay thế từ từ nhô lên từ phía chân trời, thân thể không tự chủ run lên một chút.

Lạnh như vậy, hẳn là phải có tuyết thổi tới mới đúng.

Nhưng mà phương nam thì không dễ dàng có tuyết, cho dù là lạnh đến xương cốt cũng phát ra tiếng gào thét, bông tuyết cũng không ưa

thích vùng trời này.

Lục Cảnh Hoằng bỗng nhiên nhẹ nhàng bắt lấy tay cô, tiếp thêm ấm áp khô hanh cho cô đơn lạnh lẽo của cô, anh kéo cô đến ngồi xuống ghế sofa, sau đó buộc cô nằm xuống nghỉ ngơi:

“Năm giờ là anh phải bay, anh giúp em trông bác trai, chờ anh đi rồi lay tỉnh em.

Lục Cảnh Hoằng nói đến hai chữ bác trai thì có chút không được tự nhiên, anh không dám nói với Tô Noãn anh đã từng gặp mặt Tô Chấn Khôn, Tô Noãn cũng cho là anh không có thói quen gặp gỡ ba vợ tương lai, nên giọng nói mới có thể kỳ lạ như vậy, cũng không có đi tra hỏi nhiều.

Trong phòng bệnh mở hệ thống lò sưởi, cũng không lạnh giống như bên ngoài vậy, Tô Noãn mắt nhìn Tô Chấn Khôn liền từ từ khép mắt lại, cô ngủ rất ít, rất không yên, bỗng nhiên mở to mắt, giống đầu con thú nhỏ, ánh mắt có chút bối rối, khi nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng ngồi bên cạnh thì mới có thể một lần nữa nhắm mắt lại ngủ, sau đó thật sự chống đỡ không được chìm sâu vào giấc ngủ.

Cô mơ thấy ở cửa Thanh Nham, nhìn thấy ba của cô thích ngồi ở bên dưới ánh đèn xem vài quyển sách không quá nổi tiếng, cô mơ thấy mình nằm trên giường gỗ lén mở mắt nhìn bóng lưng của ba, lại không dám lên tiếng quấy rầy ba.

Cô trong mơ mơ màng màng cảm nhận được có tấm thảm giữ ấm phủ lên người, trên hai má của cô hình như có ngón tay thô ráp dịu dàng vuốt ve, thậm chí, cô còn nghe thấy âm thanh như giọt nước mưa dừng lại ở bên tai cô, sau đó cô bỗng nhiên mở mắt ra.

Tô Noãn từ trên ghế sofa ngồi dậy, lại không nhìn thấy người trên

ghế sofa, cô nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn tám giờ, Lục Cảnh Hoằng đã đi rồi, cô nhìn về phía trên giường bệnh, Tô Chấn Khôn còn đang hôn mê, cô đứng dậy định xuống lầu mua chút gì đó ăn đỡ đói, lại nhìn thấy trên bàn đã để sẵn hai hộp bánh chèo, còn bốc hơi nóng.

Cô lần nữa ngồi xuống, cầm lấy một miếng bánh chèo bỏ vào miệng, thế nhưng thực không biết nhà ăn bệnh viện sớm như vậy đã mở cửa, nhớ tới Lục Cảnh Hoằng, tinh tế nhai miếng thức ăn trong miệng.

— — — — —

Cô nghĩ đây là phương thức duy nhất cô và ba ba cô ở chung, lặng im ít nói, từ ánh bình minh sáng sớm cho đến trời chiều hoàng hôn, Tô Chấn Khôn tựa vào đầu giường, nói câu nói đầu tiên cũng là duy nhất:

“Con cần phải trở về, ta không muốn con bởi vì chăm sóc ta mà mất đi phần công việc này.”

Tô Noãn động tác sửa sang lại hộp cơm dừng lại một chút, nhưng nháy mắt liền khôi phục lại như lúc ban đầu, cô đem đồ bỏ đi ném vào trong thùng rác, ngược lại uống một ly nước nóng, mới đến cầm lấy áo khoác trên ghế sofa, một bộ tư thế phải rời khỏi.

“Con mời một vị hộ lý chăm sóc ba, quản giáo bên kia con cũng đã giao phó xong rồi, nếu có chuyện gì ba trực tiếp nói với hộ lý một tiếng, bà ấy sẽ gọi điện thoại nói cho con biết, nếu không có việc gì, vậy con đi trước.”

Cô không có biểu hiện ra một chút lo lắng khổ sở nào, chỉ là nhợt nhạt cười, đi ra cửa, giày cao gót yếu điệu giẫm đạp đi, mỗi một

bước đều giống như giẫm đạp ở trong lòng, nơi đó an bài một chút tình cảm yếu ớt, vì vậy mà vỡ vụn.

Giống như vậy là có thể quên đi lo lắng và sợ hãi bởi cái chết.

“Con và Lục Cảnh Hoảng định kết hôn sao?”

Âm thanh suy yếu khô khốc mang theo mất tiếng vang lên ở sau lưng, Tô Noãn dừng bước lại, quay đầu lại nở nụ cười:

“Đúng là có ý này, bất quá sẽ kéo thêm vài ngày, dù sao công việc bây giờ mới vừa khởi sắc.”

Tô Chấn Khôn trầm mặc, ông lẳng lặng nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, khi cô chuẩn bị cứ như vậy chấm dứt cuộc nói chuyện đi ra ngoài thì ông thẽ nhưng lại sâu kín bổ sung một câu:

“Có lẽ... Con đi theo nó ra nước ngoài cũng tốt...”

“Con sẽ không theo anh ấy đi Pháp, nếu con đã đồng ý với ba thì sẽ hoàn thành kỳ vọng của ba, ba không cần lo lắng.”

Cô đột nhiên chặn ngang lời nói của Tô Chấn Khôn, giọng điệu có chút kỳ lạ, cùng nét mặt yên lặng trống rỗng của Tô Chấn Khôn hoàn toàn trái ngược, khoé miệng của cô còn mang theo nụ cười cung kính, nhưng tầm mắt lại không dừng trên mặt Tô Chấn Khôn, nhàn nhạt liếc rồi thu hồi lại:

“Sắc trời không còn sớm, con muốn về sắp xếp lại kế hoạch, hẹn gặp lại.”

Ngay cả chính cô cũng không rõ tại sao giọng điệu lại trở nên lạnh lùng như vậy, cô yêu ba của mình, cô cũng tin tưởng ba là yêu

thương mình, lại như cũ trong nội tâm không thể khống chế âm thầm lên án tình cảm đối với ba.

Cô sau khi nói xong liền không chờ Tô Chấn Khôn trả lời, cô sợ nói thêm gì nữa thì cô liền áp chế không được sợ hãi của mình, xoay người mở cửa đi ra ngoài, cứ như vậy đi thẳng, đi vào thang máy đi ra bệnh viện.

Lục Cảnh Hoảng đứng ở bên cạnh xe, anh vừa tan tầm lại chạy tới. Tay áo của anh bị gió đêm mùa đông thổi nhấc lên một góc, vẫn ưu nhã, lên lên xuống xuống.

Cô nhìn thấy, thanh lịch tao nhã tốt đẹp, như mới gặp gỡ, từ từ đi tới, không có lập tức lên xe, chỉ là nhìn anh, nghe thấy âm thanh yên tĩnh của mình:

“Khi nào thì xác định đi Pháp?”

“Kết quả đã được đưa xuống, hẳn là còn ở đây được một hai tuần, em không muốn anh đi?”

Lục Cảnh Hoảng cúi đầu khàn giọng hỏi cô, Tô Noãn lại quay mắt đi, bướng bỉnh nháy mắt mấy cái, chui vào trong xe, đem giày đá sang một bên, nâng hai chân lên ghế, đầu úp sấp xuống nhìn anh:

“Đúng nha, không muốn anh đi, nếu anh đi rồi, chụp ảnh tuyên truyền của em làm sao bây giờ, anh chính là nam diễn viên chỉ định tốt nhất của em, nếu không em đem anh trói lại rồi giấu đi, chờ cho tới khi bộ ngoại giao đổi được người phái sang nước ngoài em sẽ thả anh ra được không?”

Lục Cảnh Hoảng cười khổ một cái, quay đầu mong nhìn thấy đôi mắt đen đầy trong sáng của cô, cô lại bởi vì mệt mỏi mà từ từ nhắm mắt

lại, rất nhanh liền ngủ say, hồi lâu sau mới nhẹ nhàng đáp một chữ:

“Được.”

— — — — —

Lê Sùng Sâm giống như là cố ý muốn bồi dưỡng cho cô, phân công việc cho cô căn bản đều là nền tảng của việc chụp ảnh được học ở trường. cũng không có liên quan gì đến thương mại, nội bộ Mị Ảnh đối với việc lựa chọn nhiếp ảnh gia chụp ảnh tuyên truyền đang được tiến hành bưng bưng khí thế, mà cô vẫn không ngừng gặm nhấm các loại sách chụp ảnh, kế hoạch của cô cũng bởi vì như thế mà bị gác sang một bên.

Cô dùng thời gian ba ngày để xem hết đồng tạp chí chụp ảnh mà Lê Sùng Sâm đưa tới, lại tốn thời gian hai ngày tìm hiểu hết một lượt toàn bộ cấu tạo máy ảnh, dần dần, nảy sinh một chút hứng thú.

Thời điểm cô đi vào thư phòng của Cù Dịch Minh, có nghi hoặc, ở Cù gia mấy ngày nay, dường như mỗi ngày Ninh Nhi đều sẽ đi bệnh viện, nhưng cô thủy chung kiên trì ở trong nhà, Tô Noãn biết kiên trì chịu đựng như thế, là vì Niếp Hiểu Dĩnh.

Niếp Hiểu Dĩnh đối với Ninh Nhi ôm lấy kỳ vọng cùng việc Tô Chấn Khôn muốn cô làm sự việc tuy khác nhau nhưng có hiệu quả như nhau, đối mặt Niếp Hiểu Dĩnh ngậm đắng nuốt cay trả giá, chỉ sợ cái mà Ninh Nhi có thể hồi báo chính là đồng ý với bà ta cố gắng bảo vệ Mị Ảnh.

Tô Noãn bước chân giẫm đạp lên thảm trải sàn không phát ra âm thanh nào, Cù Dịch Minh ngồi ở phía sau bàn sách, nghe thấy tiếng động mở cửa liền ngẩng đầu lên, ông hướng về phía Tô Noãn cười cười, hình tượng trưởng bối thực ôn hoà mạnh mẽ tràn vào đại não

Tô Noãn, cô ngồi xuống ở phía đối diện.

“Con thực sự muốn nhanh như vậy cùng Lục Cảnh Hoằng làm giấy đăng ký kết hôn sao?”

“Chú sẽ đem hộ khẩu đưa cho con sao?”

Đầu lông mày Cù Dịch Minh nhíu nhíu, đối với câu hỏi trắng trợn của Tô Noãn cũng không khác thường, chỉ là nụ cười trên mặt phóng đại, ông mở ngăn kéo lấy ra quyển sổ màu đỏ đặt lên bàn, sau đó nhìn Tô Noãn tiếp tục nói:

“Ông lão Lục lần trước quần lấy chú suốt một ngày, ông ta nói con thật sự rất thích con Út của ông ta, trừ con trai Út của ông ta ra đàn ông khác ai cũng chướng mắt, chú vốn muốn áp chế nhuệ khí của ông ta, vẫn không có phản ứng đến ông ta.”

“Kết quả mấy ngày hôm trước Lục Cảnh Hoằng tự mình tới tìm chú, nói là đời này không phải con không cưới, cũng thay ba nói xin lỗi với chú, nó cũng biết rõ ba mình nhất định đắc tội với chú, bây giờ, chú chỉ muốn nghe xem tự con nói thế nào.”

“Chúng con từ lần đầu tiên gặp nhau nhìn thẳng vào mắt nhau vượt quá 8,2 giây, con nghĩ khi đó có lẽ con liền đã yêu anh ấy rồi.”

Tô Noãn trên mặt lặng lẽ mỉm cười, thoáng để lộ ngượng ngùng, Cù Dịch Minh nhìn ở trong mắt, chỉ là nhẹ thở dài, liền đem hộ khẩu đẩy tới, gật gật đầu:

“Con Út Lục gia lúc trước chú cũng đã điều tra qua, đích thực là một người đàn ông, đáng giá phó thác cả đời, con đi ra ngoài trước đi.”

Tô Noãn nhìn quyển hộ khẩu kia, cuối cùng cũng quyết định lấy đi, cô

khom người cung kính về phía Cù Dịch Minh, sau đó cầm lấy quyển hộ khẩu vốn đại biểu cho ý nào đó đi ra ngoài.

— — — — —

“Hôm nay không phải là ngày đại sứ Pháp ra nước ngoài nhậm chức sao? Cô không biết?”

Tô Noãn giương mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Lê Sùng Sâm, ông chỉ là bĩu môi, đem một xấp tài liệu đặt lên trên bàn Tô Noãn mới chuẩn bị rời đi, ông đã nhìn thấy quyển hộ khẩu trong tay cô, cũng nghe thấy cô gọi điện thoại cho Lục Cảnh Hoàng mà không liên lạc được.

Tô Noãn không quá tin lời nói của Lê Sùng Sâm, thậm chí vì vậy mà nhúu mày, Lục Cảnh Hoàng căn bản không có nói với cô, chẳng qua là cô muốn cho anh một ngạc nhiên, nên tối hôm qua mới không liên lạc với anh, nhưng không ngờ hôm nay không gọi điện thoại được cho anh.

“Cô nếu không tin thì cứ ra sân bay xem đi, có lẽ còn có thể kịp đuổi theo nhìn mặt vị đại sứ kia lần cuối cùng.” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Lê Sùng Sâm lời còn chưa dứt, bên trong phòng làm việc liền không còn bóng dáng Tô Noãn, bên trong hành lang gấp khúc là tiếng vang giày cao gót vội vàng giẫm đạp, Lê Sùng Sâm thoáng ngó ra, sau đó bất đắc dĩ che lấy cái trán cười cười:

Không ngờ cô ta thế nhưng chạy thang bộ, thật là từng phút từng giây cũng không chờ nổi nữa, Lục Cảnh Hoàng, cậu làm sao để cảm ơn tôi giúp cậu thử thăm dò thật lòng của cô ấy đây?

Cô không kịp dừng xe đang hoàng liên chạy vào sân bay, giống như là ruồi bọ không đầu tìm kiếm khắp nơi, cô đi qua chỗ bán vé hỏi chuyển bay đi Pháp, cô mặc kệ dòng người di chuyển, đứng vào một đám lữ khách, bả vai truyền đến từng trận đau đớn.

Mặc dù hai chân bởi vì khẩn trương cùng mệt mỏi mà như nhũn ra, cô cũng không cách nào dừng lại hai chân, không ngừng nhìn xung quanh, không ngừng tìm kiếm bóng dáng thon dài mảnh mẽ rắn rỏi kia, cô nghe thấy tiếng thông báo phát ra từ truyền thanh, giọng nói tiếng Anh lưu loát làm cho nhịp tim của cô không ngừng tăng lên, cô lấy điện thoại di động ra liên tục gọi vào dãy số của Lục Cảnh Hoàng, sau đó đuổi về phía cửa lên máy bay.

Cô nghe thấy mình thở hồng hộc, cô vọt tới chỗ cửa lên máy bay, lại phát hiện sớm đã không còn bóng người, toàn bộ hành khách cũng đều đã lên máy bay, nghe thấy máy bay trên đường băng vang lên tiếng gầm rú, cô ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng ở bên cạnh cửa lên máy bay.

Chẳng biết tại sao cô cảm thấy cách chặn đường máy bay hai năm trước của Cố Lăng Thành như vậy cũng không phải là không muốn sống, cô bỗng dừng hoàn hồn, bắt đầu chạy trở về, vội vàng chạy xuống thang máy, chạy tới đường băng máy bay.

Trong tay của cô còn cầm quyển hộ khẩu vốn bị uốn cong kia, cô nhìn thấy một chiếc xe lửa chứa hành lý, một cỗ vui sướng nảy lên trong lòng, cô chạy tới nghĩ muốn ngăn cản chiếc xe này, cho dù biết là tùy hứng cũng muốn làm như vậy một lần.

Trong trận tình cảm này của cô và Lục Cảnh Hoàng, cô luôn biểu hiện sợ đầu sợ đuôi, thủy chung nhận định một lòng đã già nua,

không hề muốn tuyên ngôn tình yêu oanh oanh liệt liệt nữa, bây giờ lại phát hiện là một nhận thức sai lầm.

Cô vẫn như trước đây ngu ngốc thích câu chuyện cổ tích xưa cũ, cô vẫn là nguyện ý vì Lục Cảnh Hoằng mà bỏ trốn, muốn bất chấp tất cả đi yêu nhau, để cho anh biết chính mình cũng yêu anh không ít, không muốn tiếp tục kiềm chế áp lực nữa!

Khi cô đang muốn vọt tới chiếc xe hàng trước mặt thì cánh tay của cô bị một cổ trọng lực kéo xoay một vòng, bởi vì quán tính xông về phía trước thân thể đụng vào một đôi ngực vững chắc, hơi thở quen thuộc từ âu phục màu đen kia truyền đến, Tô Noãn tim đập bị kiềm hãm, cô ngẩng đầu, đôi mắt đột nhiên co rút lại, khi cô nhìn thấy người đàn ông đứng ở trước mặt.

“Không ngoan ngoãn đi làm chạy tới đây làm chi, còn không muốn sống sao mà chạy đi chặn đầu xe, ai dạy em lỗ mãng như vậy hả?”

Lục Cảnh Hoằng chân mày gắt gao nhú chặt, giọng điệu cũng có chút lạnh lùng, rất không đồng ý với cách làm vừa rồi của Tô Noãn, Tô Noãn lại chỉ là gắt gao nhìn anh, cô nghe thấy tiếng máy bay cất cánh, thân thể có chút cứng ngắc:

“Anh muốn đi đâu? Tại sao không nói cho em...”

Lục Cảnh Hoằng làm như không hiểu tại sao Tô Noãn có thần thái hốt hoảng như vậy, anh lên xuống nhìn Tô Noãn, cũng nhìn thấy quyển hộ khẩu trong tay cô, giật mình hiểu ra ngẩng lên tay giúp cô sửa sang lại vài sợi tóc hỗn độn, động tác cẩn thận tỉ mỉ:

“Trong bộ ngoại giao hôm nay có đồng nghiệp đi lãnh sự quán Pháp chính thức đảm nhiệm chức vụ, anh đưa bọn họ đến sân bay, vừa rồi mới phát hiện điện thoại hết pin, kết quả quay người lại liền nhìn thấy

em.”

Lục Cảnh Hoằng tạm ngừng lại, anh liếc mắt nhìn Tô Noãn càng nắm chặt quyền hộ khẩu, tựa tiểu phi tiểu nhìn cô:

“Em là đến nói cho anh biết, em định cùng anh đi đăng ký kết hôn?”

Đáp lại câu trả lời là Tô Noãn đột nhiên nhào vào lồng ngực anh, bất ngờ, nhưng Lục Cảnh Hoằng vẫn là xuất phát từ bản năng đưa tay, chuẩn xác nghênh đón cô, để cô chiếm cứ ở trên thân thể anh, nghe hơi thở sâu nặng của cô.

Tô Noãn lông mi có chút ướt át, hai tay của cô nâng chặt mặt của anh, ở trước mắt bao nhiêu người, gần như thô lỗ hôn lên khoé miệng gợn cong của anh, sau đó là thâm tình lưu luyến hôn môi, thì thào nói nhỏ bên khoé miệng anh:

“Anh dám... Anh dám... Gạt em...”

Hai người đều ngửi được mùi máu tươi chảy trong miệng lẫn nhau, nhưng không cách nào dừng lại được hấp dẫn lẫn nhau, cô dùng lưỡi liếm răng môi của anh, đã muốn hôn đến mãnh liệt, anh không thể không dùng sức ngăn chặn đôi môi cánh hoa của cô:

“Em không phải là... thích anh đi Pháp sao?”

“Không thích, tuyệt không thích, hãy ở lại bên cạnh em.”

Gần như mãnh liệt làm nũng, anh chỉ là cười một tiếng, tìm lấy môi của cô, kịch liệt mà ngọt ngào hôn.

Dòng người qua lại chờ đợi xuất hiện hoặc chờ đợi rời đi, tầm mắt của bọn họ hình như cũng lặng lẽ trở thành một bức tranh sơn dầu,

tất cả vội vàng đều ở một khắc này mà chậm lại, kiềm lòng không
đâu nhìn về phía đôi nam nữ cứ như vậy mà hôn nhau.

— — — — —

Bọn họ từ sân bay đi ra, Tô Noãn mặt như cũ không cách nào rút đi
đỏ ửng, cô bởi vì chính mình xúc động mà ảo não, Lục Cảnh Hoảng
cũng mỉm cười thỉnh thoảng liếc nhìn cô một cái, giống như rất hài
lòng cô vừa rồi điên cuồng như vậy.

Anh không có nói cho cô biết chính là, thật ra từ lúc mà cô vọt vào
sân bay chạy về phía phòng chờ, anh dựa vào kính thủy tinh thật lớn
nhìn thấy cô phía trước, anh không có lập tức gọi cô lại, chỉ là đi phía
sau cô im hơi lặng tiếng nhìn cô.

Cô chân tay luống cuống nhìn bốn phía, lại bởi vì lo lắng mà không
chú ý phía sau lưng mình, chỉ là anh biết mình thấy vui vẻ, khi cô
thừa nhận cô hy vọng anh ở lại, anh biết một điểm này, cho nên
trước khi có kết quả phái sang nước ngoài, liền đi từ chối chuyện này
rồi.

Lục Cảnh Hoảng nhìn thấy Tô Noãn bóp quyển hộ khẩu không còn
hình dạng gì, lại nhìn đồng hồ tay một chút, quyết định về biệt thự
trước, sau khi lấy được hộ khẩu của mình, trực tiếp kéo Tô Noãn đi
cục dân chính đăng ký.

Chỉ là hai người vừa mới ngồi trên xe, điện thoại Lục Cảnh Hoảng
liền vang lên, Tô Noãn phát hiện Lục Cảnh Hoảng sau khi nghe điện
thoại sắc mặt có chút khó coi, sau khi nói xong điện thoại anh cầm
điện thoại tùy ý ném một cái, liền chuyển động xe quẹo khúc quanh.

“Đây không phải là hướng đi về nhà anh, nếu như mà em nhớ không
lầm.”

“Ừ, bộ ngoại giao tạm thời có chuyện, cần anh trở về.”

Tô Noãn nghi hoặc được giải trừ nên không hỏi tới nữa, cô yên lặng ngồi tại chỗ, chuyện của bộ ngoại giao không phải là điều cô có thể hỏi nhiều, nếu không phải chuyện quan trọng, chỉ sợ Lục Cảnh Hoảng sau khi cúp điện thoại sẽ nói cho cô nghe ngay.

Tô Noãn ngồi ở trong đại sảnh bộ ngoại giao chờ Lục Cảnh Hoảng, nhưng mà kể từ lúc sao khi cô bị Lục Cảnh Hoảng mang vào, cô cảm giác mỗi người đi ngang qua hoặc nhân viên làm việc ở lâu một ánh mắt nhìn cô có chút kỳ quái, mang theo một loại tư vị nói không ra, có chút tò mò, có chút tìm tòi nghiên cứu, còn có chút mâu thuẫn nói không rõ.

Cô ngồi ở chỗ kia cả người cũng không được tự nhiên, cho đến khi nhìn thấy Kiều cầm mấy tập tài liệu từ trong thang máy đi ra, anh cũng phát hiện ra Tô Noãn ngồi đợi ở chỗ này, còn có những ánh mắt không thể nào thân thiện kia, dứt khoát tạm dừng công việc trong tay, đi về phía Tô Noãn.

Trước khi Kiều đi tới Tô Noãn liền đứng dậy, cô cũng nhìn thấy trong mắt Kiều ngưng trọng, hình như không hề giống với trong quá khứ mỗi lần gặp nhau đều thoải mái mỉm cười, không khỏi nghĩ tới Lục Cảnh Hoảng, bởi vì Kiều là thư ký của anh.

“Tô tiểu thư, chuyện trên báo chí cô cũng đừng quá để ý, bộ trưởng chúng tôi cũng chỉ nói với Lục phó bộ vài câu, đợi chút nữa phó bộ sẽ đi xuống, về phần những thứ tin đồn nhảm bậy bạ này, cô cũng không cần phải hiểu, tin tưởng phó bộ sẽ xử lý tốt.”

Chương 96: Thật sự kết hôn rồi

Tô Noãn nghe mà không hiểu ra làm sao, nhưng trong lòng lại ẩn chứa dự cảm chẳng lành, cô chú ý tới ánh mắt quái dị như cũ đang nhìn mình, mà Kiều cũng nhìn ra Tô Noãn dường như cũng không không biết chuyện gì xảy ra.

“Báo chí gì? Lục Cảnh Hoảng tại sao lại bị trưởng phòng giáo huấn?”

Kiều giật mình, có chút chần chờ, anh cảm thấy chính mình nói ra lời không nên nói, muốn mất bò mới lo làm chuồng, Tô Noãn giống như phát hiện ra tâm tư lừa dối qua cửa của anh, không đợi anh trả lời liền đi tới phòng nào đó của lầu một.

“Tô tiểu thư...”

Kiều đuổi theo, lúc Tô Noãn từ trong phòng làm việc mượn lấy một tờ báo, cô nhìn thấy tin tức trên đó cơ hồ chiếm lấy một trang báo, sắc mặt không được tốt cho lắm, Kiều đập vào trán, thầm mắng mình xen vào chuyện người khác.

Tờ báo mà Tô Noãn mượn là Thần báo được phát hành toàn quốc, cô nhìn đến nội dung bài báo, vẻ mặt lập tức khó coi, thậm chí còn một tấm hình kèm theo, cô thế này mới nhớ tới hôm nay ở phòng làm việc không nhìn thấy tờ báo này, cô một lòng vui đầu vào công việc không phát giác tới sự khác thường của những công nhân khác nhìn cô, cô chỉ nghĩ chẳng qua là họ đối với cô bất mãn.

“Cậu Kiều, còn có tờ khác không?”

Tô Noãn hướng Kiều nâng lên tờ báo trên tay, ánh mắt của cô rất nghiêm túc, không cho phép Kiều tìm lời nói qua loa cho có, hai người giằng co một lúc, Kiều cuối cùng thỏa hiệp mà thờ dài:

“Đi theo tôi.” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Kiều đưa Tô Noãn đến chỗ làm việc của mình, ở trên bàn vợ vét một hồi, mở ngăn kéo lấy ra vài tờ báo, sau đó cùng đưa tới trước mặt Tô Noãn:

“Đều ở trên đây, trên mạng cũng có các bài tương tự, xem ra đối phương tìm không ít người đến bịa đặt tung tin gây sự, mục đích chỉ sợ là muốn đem tên tuổi của Tô tiểu thư làm cho xấu đi, cô tốt nhất nên có tâm lý chuẩn bị.”

Tô Noãn ngồi trên ghế sofa, đem tất cả tờ báo mở ra từng cái một, Thần báo, Văn báo, Nhất Chu, tuần san Bát Quái, báo giải trí, tạp chí cuối tuần, chiếm nhiều nhất lại là báo của thành phố A, mà trên những báo này, không ngoại lệ, đều đăng một tin tức bát quái có chút ý vị sâu xa.

Con gái của tham quan thủ đoạn, sau khi ly hôn vợ được quan lớn, khoảng cách nhà giàu chỉ còn bước ngắn.

Tất cả tin tức đều kèm theo hình ảnh, hơn nữa đều có kèm theo lời giải thích rõ ràng, dường như ở trước mặt công chúng chứng minh tính khả tin của những tin tức này.

Trong tin đưa có nhắc tới không ít người, nhưng nhân vật trọng yếu cũng chỉ có một mình Tô Noãn, nhìn như là tán dương một phen, cũng bụng một bồ gao găm, ý tứ hàm xúc mười phần châm chọc, chỉ

cần hơi chút tinh ý là nhận ra được ý đồ thật sự của những tờ báo này.

Lời văn bên trong có nhắc tới Tô Noãn từng là con gái của bí thư thị uỷ sa cơ thất thế, sau khi cô ly hôn với người chồng đầu tiên liền cùng ở chung một chỗ với người từng là bạn học đồng môn nhiếp ảnh gia Lục Thiếu Thần, nhưng không được mấy tháng Lục Thiếu Thần gặp tai nạn xe bị chết, Tô Noãn liền từ đó sa đoạ, trải qua mỗi ngày sống mơ mơ màng màng, cho đến gần đây nhất được Cù gia nhận lại trở về biến thành thiên kim tiểu thư.

Lời cuối cùng là tốn không ít văn chương nhắc tới Tô Noãn hiện giờ là đang ở cùng một chỗ với một người đàn ông, mặc dù không có chỉ mặt gọi tên, nhưng người viết tiết lộ người đàn ông này là trưởng bối của Lục Thiếu Thần năm đó ở cùng Tô Noãn, còn là quan chức cấp cao trong bộ ngoại giao ở kinh thành, mỗi năm đều được phái ra nước ngoài, lần trở về nước báo cáo công việc gần đây nhất thì quen biết Tô Noãn.

Một tờ báo khác, lấy tấm hình chụp bên ngoài khu lão thành Tô Noãn thuê hai năm trước đặt chung với ảnh chụp dinh thự U Liên của Cù gia, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng, phỏng đoán có thể cô mới chính là con gái riêng do Cù gia phu nhân ngoại tình với vị quan sa cơ thất thế kia kết hôn sinh ra.

Thậm chí còn có một tờ báo khác đem những người bạn khác giới cô từng tiếp xúc qua thời đại học liệt kê ra hết, tiến hành một loạt phân tích xưng là người có quyền uy nhất, ám muội nói cho độc giả biết Tô Noãn là một người phụ nữ phóng đãng có lối sinh hoạt cá nhân thối nát, mà đây cũng là nguyên nhân chồng cũ khẳng khái ly hôn với cô.

Tô Noãn trợn mắt há hốc mồm nhìn xem, trên báo chí có ảnh chụp

của cô gần đây, là chụp trong bữa tiệc sinh nhật của Ninh Nhi, cô lúc ấy đang mặc chiếc váy lễ phục sa hoa, sau đó bên cạnh chính là ảnh chụp cô nghèo kiết xác chập vệt đi làm công hai năm trước, đầu đề còn ghi là: gà rừng phát lên sau khi lột xác.

Lục Cảnh Hoàng từ trong văn phòng bộ trưởng đi ra liền nhìn thấy Kiều đợi ở cửa, nhíu mày, anh lập tức tiến về phòng làm việc của mình, liền ở bên ngoài nhìn thấy Tô Noãn ngồi trên ghế sofa đang cầm một chồng báo chí ngẩn người.

Chuyện này anh cũng là vừa mới biết đến, không nghĩ tới sẽ làm lớn như vậy, xem ra đối phương cũng là lố vốn, có loại ngoan tuyệt chính là không phải người chết thì ta chết, Lục Cảnh Hoàng nhẹ nhàng đi đến sofa, ngồi xuống bên cạnh Tô Noãn, đưa tay cầm lấy chồng báo chí Tô Noãn đang xem:

“Anh thế nhưng chưa bao giờ biết em thích xem tin tức báo chí như vậy. Xem ra sau khi kết hôn nên đặt thật nhiều báo chí.”

Tô Noãn nghe thấy âm thanh của Lục Cảnh Hoàng, liền tự động buông báo chí trong tay xuống, sắc mặt nhìn không tốt nhưng cũng không nhìn khó coi như mới vừa rồi, cô cao thấp đánh giá Lục Cảnh Hoàng một lần, xác định anh không có việc gì, mới tựa đầu vào trên vai anh:

“Bộ trưởng của bọn anh nói cái gì, có phải khuyên anh giữ khoảng cách với em không, không nên bị bọn chó săn chụp ảnh, để tránh đối với công việc của anh tạo thành ảnh hưởng không tốt?”

“Ngược lại thật bị em đoán đúng tám chính mười phần trăm, có phải em đặt máy nghe trộm trên người của anh không, hả?”

Tô Noãn nghe thấy âm thanh của Lục Cảnh Hoàng, liền không khỏi

an lòng, cô giơ hai tay ra vòng chắc bên eo anh, chép miệng, ánh mắt lại nhìn về phía đồng báo chí này, ánh mắt loé lên tức giận, hai tay gắt gao nắm thành quyền.

“Không có gì muốn nói với anh sao?”

Lục Cảnh Hoằng chậm rãi gỡ hai tay cô ra, không cho cô tiếp tục nắm thành quyền nữa, khiến móng tay đau nhói lòng bàn tay, anh cầm lấy tay cô, đặt ở trong lòng bàn tay mình, ngược mắt nhìn hai mắt cô:

“Bây giờ có phải là nên nói cái gì đó cho anh yên tâm không phải sao?”

Phần uất trong lòng của Tô Noãn bị một câu của Lục Cảnh Hoằng ngăn lại, cô cầm ngược lại bàn tay của Lục Cảnh Hoằng, liếc mắt nhìn mấy tin khó coi kia, khoé miệng hàm chứa nụ cười, ánh mắt lại cực kỳ kiên quyết:

“Lúc này đây em sẽ không cứ như vậy mà âm thầm chịu đựng, anh yên tâm, em sẽ tìm luật sư xử lý chuyện này, còn có... Nếu mấy tin tức đó tạo thành quấy nhiễu cho công việc của anh, chúng ta liền tạm thời trước không gặp mặt nhau tránh sóng gió, để luật sư tới xử lý những chuyện này.”

Lục Cảnh Hoằng nghe xong Tô Noãn nói ra lý do thoái thác, mày cũng so với vừa rồi nhíu càng chặt hơn, nặng nề nhéo mu bàn tay cô, nhìn chăm chăm cô bộ dạng ý chí chiến đấu hiên ngang xù lông:

“Đã xảy ra chuyện lớn như vậy, em thế nhưng kêu anh tránh bị tình nghi sao? Anh còn cho là em sẽ ôm anh nói, giúp đỡ em Lục Cảnh Hoằng, chỉ là trên thực tế em lại muốn một mình chống chọi việc này, nếu anh không mở miệng, em vĩnh viễn cũng sẽ không cầu cứu anh,

có đúng hay không?”

Tô Noãn nhất thời trở nên nghẹn lời, toàn bộ cố gắng kiên cường chống đỡ bị Lục Cảnh Hoằng nhìn chăm chăm làm cho sụp đổ, cô quay đầu đi không nhìn tới ánh mắt của Lục Cảnh Hoằng, sợ nhìn nữa chính mình thật sự sẽ bổ nhào vào trong lòng ngực anh nhu nhược sợ hãi.

“Không phải... Em chỉ là không muốn một lần hai lượt gây thêm phiền toái cho anh... Anh giúp em đã đủ nhiều rồi.”

“Đứa ngốc...” Lục Cảnh Hoằng thở dài, giơ cánh tay dài ôm lấy bả vai nhón của Tô Noãn, đem cô ôm vào trong lòng, ở trên cái trán cô khẽ hôn một cái, như muốn phất nhẹ cô giờ phút này cảm xúc trong lòng quay cuồng:

“Em chẳng lẽ không biết anh hận không thể khiến cho em bổ nhào qua cầu cứu anh sao? Như vậy mới có thể để cho em càng thêm xác định việc lựa chọn anh bởi ở bên cạnh em không phải là một lựa chọn sai lầm.”

“Em đã sớm tin tưởng lựa chọn của em là chính xác.”

Đúng nha, lựa chọn này chính là một việc mà cả đời này cô làm tốt nhất, Tô Noãn tựa vào trên người của anh, Lục Cảnh Hoằng thấy trên mặt Tô Noãn toát ra nụ cười dịu dàng, cũng không tiếp tục mặt lạnh nữa, hơi cong môi một cái, ôm chặt cô:

“Nếu tin tưởng lựa chọn của mình, như vậy việc này cứ giao cho anh xử lý đi, em tốt nhất cứ trở về làm việc, coi như không có chuyện này, chờ anh xử lý tốt toàn bộ mọi chuyện rồi hãy lần nữa mở mắt và lỗi tai của em ra.”

“Nhưng người nhà của anh...”

Có lẽ trước đây người Lục gia đã điều tra qua lai lịch của cô, thế nhưng kiểu ở ngoài sáng bị người tới chỉ điểm cũng là một chuyện khác, hướng hồ chi, chuyện của Lục Thiếu Thần cũng là một kết thúc đau đớn, Cơ Tố Thanh nếu như biết được lại sẽ nghĩ như thế nào đây, sẽ làm như thế nào đây, bà có thể hay không không tiếp nhận nỗi cô và Lục Cảnh Hoằng ở chung một chỗ?

Nhìn ra lo lắng của Tô Noãn, Lục Cảnh Hoằng sờ sờ đầu cô, khi cô sưng sờ thì gõ vào cái ót của cô:

“Đứa ngốc, ba của anh và các anh chị của anh trường hợp nào mà chưa từng gặp qua, đừng nhìn hoàn cảnh của ba của anh bây giờ, trước lúc mà anh chưa sinh ra, ông ấy cũng gặp qua không ít sóng to gió lớn, mỗi ngày bị kéo ra ngoài chiến đấu đi điều hành, muốn bao nhiêu bi thảm có bấy nhiêu bi thảm, em cảm thấy mấy loại tin tức này có thể chọc tức hù ngã được ông ấy hay sao, với tính tình của lão già, chỉ sợ hận không thể thấy ảnh chụp của hai chúng ta trên mấy tờ báo này, như thế ông ấy cảm thấy được em nhất định phải phải gãi cho anh không hơn không kém.”

“Lão gia thật sự là một đoá hoa tuyệt thế.”

Tô Noãn có chút không thể lý giải được ý tưởng của Lục lão gia, một người sống lạc quan như vậy không nghĩ tới từng nếm qua nhiều đau khổ như vậy, cô loáng thoáng biết 67 năm hỗn loạn, người bị chiến đấu đến chết chiếm không ít.

“Nếu em đã nghĩ như vậy, cũng không cần đi để ý tới những mầm mống hư hư ảo ảo này, người Lục gia nhìn quen mấy chuyện nhỏ nhặt này, căn bản sẽ không đem mấy tin này để vào trong mắt, cho nên, việc em cần phải làm là, đem tinh lực tập trung vào công việc,

nếu rảnh có thể học tập làm một người mẹ như thế nào.”

Lục Cảnh Hoằng vỗ về cái đầu xù lông của cô, giống như là nhìn một đứa bé còn chưa có lớn, Tô Noãn lại sau khi nghe chữ cuối cùng của anh thì ngồi ngay ngắn lại, mặt có chút xấu hổ, ngượng ngùng phản bác:

“Ai muốn sanh con với anh cái loại sinh vật đáng sợ...”

“Có lẽ trong bụng đã có.” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Lục Cảnh Hoằng nói xong liền đưa tay đặt lên cái bụng bằng phẳng của Tô Noãn, Tô Noãn tức giận liếc mắt nhìn anh một cái, đưa tay đẩy cánh tay không an phận của anh ra, hã còn thì thầm: có không đây, không phải là anh ấy có làm biện pháp an toàn sao?

Lục Cảnh Hoằng nhàn nhã tựa vào trên ghế sofa, cười nhìn Tô Noãn ở bên kia tính toán, cầm lấy ly nước của Tô Noãn đặt một bên hộp một cái, đuôi lông mày khều nhẹ: như thế nào cũng không thể để cho cô ấy biết anh có động tay động chân vào Durex...

Hai người đều có tâm tư nhỏ mọn không chú ý tới, Kiều chạy tới xem sự tình được xử lý như thế nào, đứng ở giữa góc rẽ hành lang, thoải mái mỉm cười, nhưng sau đó xoay người rời đi, lấy điện thoại ra bấm gọi cho một số.

Bước tiếp theo chuyện Lục bộ giao cho anh làm, anh dường như có lẽ đã đoán ra được...

— — — — —

Hôm sau trước khi Tô Noãn đi làm có kiểm tra mạng lưới tin tức của

báo chí thành phố A, vẫn là cô chiếm cứ hết trang đầu, nội dung cũng là liên miên bất tận chê bai, lần này lại lấy trình độ học vấn bối cảnh thái độ đối nhân xử thế của cô và Cù Ý Ninh đều được lôi ra làm một loạt so sánh:

Cù Ý Ninh là học trò một tiến sĩ kinh tế học nổi tiếng trong trường cao đẳng ở kinh thành có bằng cấp cao đẳng, Tô Noãn là học sinh một trường nghệ thuật bình thường xếp hàng thứ 60 trên cả nước; Cù Ý Ninh là tổng thanh tra Mị Ảnh, Tô Noãn là nhân viên bán hàng trong siêu thị; họ Cù xứng đáng là thiên kim đại tiểu thư, họ Tô lại là con gái riêng không thể lộ ra ngoài ánh sáng; họ Cù đối nhân xử thế dju dàng lễ phép, họ Tô cách đối nhân xử thế quái gở lạnh lùng...

Kết luận là, Tô Noãn sau một đêm bước vào nhà giàu có giả làm thiên kim như thế nào cũng không bằng so với Cù Ý Ninh học thức cao quý thái độ đúng mực, mà Tô Noãn lần này trèo lên người một công tử Lục gia, vị này cũng từng là người trong lòng Cù tiểu thư, cho nên nói, Tô Noãn là một người phụ nữ độc ác cướp đoạt cao tay, háms lợi, không từ thủ đoạn...

Tô Noãn sau khi xem xong cười khở, lần này ngay cả Cù gia cũng đã lôi hết cả ra rồi, cuối cùng là muốn cho cô một kích thật nặng nề, bị người nhà Cù gia xem thường cùng đả kích, làm cho cô lâm vào nghìn người điều chi, hoàn cảnh khốn cùng không thể bào chữa...

Ở dinh thự U Liên ai cũng không nhắc tới chuyện này, Cù Dịch Minh sắc mặt như thường, vẫn như cũ nhắc nhở cô thời tiết không được tốt ra ngoài nhớ mang theo dù, hoặc là một đứa con gái ở bên ngoài không an toàn buổi tối về nhà sớm một chút, đối với tin tức trên báo không nói tới một chữ.

Còn Niếp Hiểu Dĩnh thì chỉ nghiêm mặt lạnh lùng nhìn cô, ngay cả Ninh Nhi, vẫn vẻ mặt lo lắng nhìn cô, thỉnh thoảng muốn nói lại thôi,

còn Tô Noãn lại chỉ là chuyên tâm vào công việc của mình, đối với loại tin tức càng ngày càng hung hãn càn quấy này thì mặc kệ.

Trong Mị Ảnh bàn tán sôi nổi không phải ít, cô lại làm như không thấy, Lê Sùng Sâm cũng không thể hiện ra khác thường, như mọi khi phân phó cô làm này làm kia, có một ngày ông đột nhiên đem tư liệu chụp ảnh tuyên truyền thành phố A đưa đến tay cô.

Có chút bất ngờ rồi lại thấy hợp tình hợp lý, đây là ước mơ tha thiết của cô, lấy được tư liệu chụp ảnh tuyên truyền lần này, Lê Sùng Sâm không thềm để ý nhìn khuôn mặt hơi có vẻ hưng phấn của cô:

“Đề án thiết kết của cô tốt nhất là giao trước ngày hôm nay, tôi phải nhắc nhở cô một câu, Ninh Nhi cũng tham gia lần tranh cử này, theo như thiên phú của cô ấy, đánh bại cô không khó đâu.”

Sau đó Tô Noãn trong nháy mắt trầm xuống, cô cầm tư liệu ở trong tay, cúi đầu trước Lê Sùng Sâm, nghiêm túc nói:

“Trong khoảng thời gian này cảm ơn ngài đã chỉ bảo tôi, tôi sẽ cố gắng.”

Vị quan chức cấp cao Mị Ảnh làm việc tùy ý này chỉ hơi hơi gật đầu, đối với thắng bại của Tô Noãn không có bao nhiêu quan tâm, chỉ là sau khi Tô Noãn rời khỏi, nhìn bóng lưng thẳng thắn của cô cười cười, cúi đầu nhìn ảnh chụp trong khung hình thủy tinh trên bàn làm việc, đó là hình chụp chung của ông và Lục Thiếu Thần.

Lục Cảnh Hoằng mấy ngày gần đây bắt đầu bận rộn, như mọi khi gọi một cuộc điện thoại chưa nói được mấy câu, cô có thể nghe thấy tiếng máy bay cá nhân vang lên bên đầu kia điện thoại, sau đó vội vàng cắt đứt.

Tô Noãn biết rằng việc trong bộ ngoại giao vốn không phải thoải mái, nhưng mà phát hiện Lục Cảnh Hoằng so với ngày thường càng thêm không có thời gian nghỉ ngơi, lòng của cô mơ hồ đoán được là chuyện gì, cứ phân vân giữa việc hỏi và không hỏi, nhưng cuối cùng cũng không có hỏi ra lời.

Cô từng nói tin tưởng anh xử lý tốt, liền không thể để cho mình biểu hiện ra lo lắng cùng hoài nghi cái gì, cho nên chỉ là dặn dò Lục Cảnh Hoằng phải chú ý thân thể, không nên quá mệt nhọc, Lục Cảnh Hoằng chỉ là cúi đầu cười:

“Nếu lo lắng như vậy, tại sao không dọn qua ở cùng nhau đi?”

Đứng ở trên sân thượng, cúp điện thoại quay người lại, Tô Noãn liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng dựa vào cạnh cửa, không biết anh đi lên từ khi nào, anh cất điện thoại vào trong túi quần, lôi kéo cô đi xuống lầu.

“Đi đâu vậy?”

Tô Noãn đuổi theo kịp cước bộ của Lục Cảnh Hoằng, nhưng như cũ kinh ngạc hỏi ra lời, Lục Cảnh Hoằng cũng không có quay đầu lại, mở cửa xe, đem Tô Noãn nhét vào, kèm theo một câu:

“Anh biết em đã làm xong công việc ngày hôm nay, hơn nữa không có cuộc hẹn trước nào.”

“Cho nên là?”

“Cho nên, chúng ta có thể thừa dịp hôm nay rảnh rỗi đi đăng ký kết hôn.”

Tô Noãn hếch lên chân mày, hai tay trống trơn, kể từ sau khi báo chí

phát hiện ra sự việc, bọn họ thê nhưng lại quên mất chuyện kia, Lục Cảnh Hoằng lấy trong tủ để đồ ra hai quyển hộ khẩu đặt lên trên đùi Tô Noãn:

“Lần trước em quên cầm đi.”

Tô Noãn nhìn hai quyển hộ khẩu á khẩu đến không trả lời được, mọi chuyện làm được rất thuận lợi, cho dù bọn họ xuất hiện ở cục dân chính đưa tới không ít lực chú ý, lúc này đây không chỉ có riêng gì diện mạo Lục Cảnh Hoằng, mà còn bởi vì cô là khách quen trên báo chí.

Nhưng mà Lục Cảnh Hoằng vẫn như cũ mặt không đổi sắc làm tốt một loạt thủ tục, khi Tô Noãn bị anh lôi ra khỏi cục dân chính, vẫn như cũ lọt vào trong sương mù, cầm lấy quyển sổ hồng trong tay, có chút không dám tin tưởng mình thật sự đã kết hôn.

“Lục Cảnh Hoằng!” Tô Noãn bỗng nhiên hô to một tiếng, “Em còn chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt!”

Tô Noãn bám vào cửa cục dân chính không chịu đi về phía trước, Lục Cảnh Hoằng cũng dừng bước lại, từ trong tay Tô Noãn cầm lấy giấy hôn thú kia của cô, tự mình xếp lại bỏ vào trong túi quần của mình, sau đó khuôn mặt nghiêm túc ra hình ra dáng:

“Anh cho là lần trước em nói muốn đi đăng ký với anh thì đã làm chuẩn bị đầy đủ rồi.”

Nói xong đi trở lại vài bước, kéo Tô Noãn đi về phía xe bên cạnh, Tô Noãn vẫn ngược nhìn chung quanh, phát hiện bọn họ đã trở thành tiêu điểm của nhiều con mắt, rất nhiều người đều cười híp mắt nhìn bọn họ giằng co nhau.

“Bây giờ lại đi đâu?”

Tô Noãn che lấy mặt mình, bị Lục Cảnh Hoằng nắm một tay đi tới bên cạnh xe, đè lại Lục Cảnh Hoằng mở cửa xe vội vàng hỏi, trong lòng của cô phát hoảng, cũng hoàn toàn cảm giác như mình giống như bị Lục Cảnh Hoằng bán.

Lục Cảnh Hoằng vẫn chưa trả lời, lúc này không biết từ góc nào nháy ra một người đàn ông xa lạ, dùng máy ảnh nhắm chính xác về phía bọn họ chụp điên cuồng, tiếng bấm máy ảnh không ngừng, trong miệng của anh ta cũng giống như là súng liên thanh bắn phá:

“Ô tiểu thư và vị tiên sinh này là tới làm giấy đăng ký kết hôn sao? Vị tiên sinh này có để ý hay không tiết lộ một chút tin tức của ngài cho tôi biết? Ngày kết hôn của hai người định khi nào? Người nhà của tiên sinh cũng đón nhận cô gái như Ô tiểu thư rồi sao? Nghe nói Ô tiểu thư đã có mang, có phải vì có con nên các người mới cưới không? Nhìn từ việc này...”

Sắc mặt Tô Noãn trắng nhợt, ánh đèn nhấp nháy cơ hồ chọc mù mắt cô, muốn lên xe lại phát hiện Lục Cảnh Hoằng đứng ở bên cạnh xe bất động, trên mặt anh mang nụ cười thản nhiên, nhưng mà ánh mắt anh lạnh đến đủ để đông cứng chết một người.

Khi thấy chó săn lòng tham không đáy quá phận hỏi ra vài vấn đề không thể chịu đựng được thì Lục Cảnh Hoằng đột nhiên buông tay Tô Noãn ra, không để lại dấu vết đem cô lui về phía sau che chở, sau đó chính mình lập tức nhanh nhẹn giơ tay, bắt lấy cổ tay của chó săn, hơi dùng sức vặn một cái, chó săn kêu đau một tiếng, mà máy ảnh trong tay đã bị Lục Cảnh Hoằng đoạt đi:

“Trả máy ảnh lại cho tôi!”

Lục Cảnh Hoằng bộ dạng tức giận quét mắt nhìn chó săn, cười lạnh xem từng tấm hình một trong tay, phát hiện hẳn ta đã theo dõi Tô Noãn vài ngày, hôm nay vừa đúng chớp được bọn họ ở chung một chỗ mới lờ mờ mà lờ mờ lao tới chụp mạnh liệt.

Lục Cảnh Hoằng ngón tay ở nơi nào đó của máy chụp hình nhẹ nhàng đẩy, liền đẩy ra pin máy ảnh, vừa kéo nhấn một cái, ngay sau đó liền đem máy ảnh ném trả lại cho chó săn còn ở đằng kia đau đến chảy mồ hôi, nhưng thẻ nhớ máy ảnh cũng là nằm trong tay Lục Cảnh Hoằng.

Động tác hoàn thành này phải nói là một cái đơn giản lưu loát, có loại khí thế sét đánh không kịp che tai, hoặc là nói ở trong điện quang hoả thạch, Tô Noãn còn chưa có từ trong giật mình sững sờ dần hồi phục lại, Lục Cảnh Hoằng đã đem thẻ nhớ giấu vào trong túi xách của mình.

“Trả thẻ nhớ lại cho tôi! Cái người này sao trắng trợn cướp đoạt vật phẩm riêng tư là phạm pháp!”

Chó săn căm giận trừng mắt nhìn vẻ mặt lãnh đạm của Lục Cảnh Hoằng, cố chấp gào thét, một bên còn cầm lấy cánh tay trật bị thương của mình, cái trán chảy mồ hôi đầm đề, nhưng Lục Cảnh Hoằng bất vi sở động, ngược lại cười lạnh lên tiếng:

“Anh tên gì? Làm ở toà soạn nào, tôi chờ anh đi gọi luật sư đấy.”

“Anh chờ đó cho tôi, tôi sẽ không cứ như vậy cho qua!”

Chó săn giống như bị khí thế nghiêm nghị của Lục Cảnh Hoằng làm cho kinh sợ, giống như lưu manh bị đánh bại bỏ chạy trốn để lại một câu thoại kinh điển như trong kịch bản truyền hình, vừa xoa cổ tay bị thương vừa cầm lấy máy ảnh trong nháy mắt chạy không thấy bóng

dáng.

Lục Cảnh Hoằng đối với uy hiếp của chó săn ngay cả chân mày cũng không động một cái, xoay người mở cửa xe, lại thấy Tô Noãn sững sờ nhìn mình không nháy mắt, có điểm giống một con chuột vờ ngớ ngẩn, không khỏi trong lòng vừa động, sờ sờ đầu của cô:

“Không cần phải sùng bái nhìn anh như vậy, rất ngại đó.”

Tô Noãn khoé mắt vừa kéo, ánh mắt nhìn anh cười tủm tỉm, cũng lười đi giải thích, dù sao nói như thế nào anh cũng đều nói được, dứt khoát ngoan ngoãn ngồi vào trong xe, không quên hỏi lại một câu hỏi ngoài lề:

“Vừa rồi anh chưa có trả lời em, anh muốn mang em đi đâu?”

“Quay về Cù gia.” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Về đó làm gì?”

“Dọn dẹp quần áo đem đi.”

Tô Noãn nghe thấy Lục Cảnh Hoằng lời ít mà ý nhiều trả lời, chau mày, cô nói qua muốn chuyển nhà từ khi nào?

“Em còn chưa có nói chuyện qua với chú, đột nhiên nói phải đi như vậy sao giống như không có lễ phép....”

“Hoàng lịch nói hôm nay thích hợp dọn nhà khởi công.”

Tô Noãn nhất thời không tiếp nhận nổi lời nói, Lục Cảnh Hoằng vẫn là nghiêm trang chạy qua mấy ngã tư, đột nhiên không đầu không

đuôi tuôn ra một câu:

“Nghe Kiều nói, chính thức sang nhà gái ra mắt cần phải mua một chút gì đó để bày tỏ tâm ý...”

Tô Noãn cảm thấy Lục Cảnh Hoằng rất khác thường, khác thường đến có chút quá đáng, mặc dù gương mặt anh biểu cảm thản nhiên, cô lại cảm thấy anh tâm tình kích động, có vẻ như anh... Rất để ý đến việc đi ra mắt gia trưởng nhà gái.

Trong đầu óc cô bỗng nhiên hiện lên một suy nghĩ: trước đây Lục Cảnh Hoằng hai tay trống rỗng đi Cù gia, không phải bởi vì anh sĩ diện thanh cao, căn bản chính là anh không biết nhà trai đến nhà gái cần phải mua cái gì đó để bày tỏ tâm ý.

Tô Noãn che xuống cái trán, Lục Cảnh Hoằng đem xe dừng ở ven đường, cô nhìn thấy anh xuống xe đi đến ven đường, ngồi xổm người xuống trước một quầy hàng, Tô Noãn thấy anh lâu quá chưa trở lại, liền xuống xe đi qua, kết quả liền nhìn thấy anh mới vừa trả tiền xong xoay người lại, trong tay cầm một cái thùng nước, cô liếc nhìn vào bên trong, vội ho một tiếng, chần chờ hỏi một câu:

“Anh xác định muốn tặng cái này cho chú sao?”

Chương 97: Đời người nơi đâu không gặp lại

Trở lại dinh thự U Liên, Cù Dịch Minh vừa lúc cũng ở nhà, khi Lục Cảnh Hoằng đem quyển hộ khẩu trả lại cho Cù Dịch Minh thì Cù Dịch Minh liền hiểu rõ gật đầu, liền dặn dò Tô Noãn đi sắp xếp lại hành lý, ông gần như đoán được mục đích Lục Cảnh Hoằng đến đây.

Tô Noãn không có ra về làm một phen từ chối hoặc là biểu đạt một chút lưu luyến của mình, cô chỉ là im lặng lên lầu trở lại phòng của mình, bỏ lại Lục Cảnh Hoằng và Cù Dịch Minh ở trong phòng khách nói chuyện phím, thùng nước kia vẫn còn để bên cạnh sofa.

Tô Noãn không có mang đi quần áo Cù Dịch Minh chuẩn bị cho cô, cô lúc trước tới như thế nào thì bây giờ rời đi như thế ấy, mới vừa kéo khoá rương hành lý lại, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Cù Ý Ninh đứng ở cửa.

Tô Noãn trên mặt có kinh ngạc, không ngờ rằng Cù Ý Ninh ở nhà, cũng không dự đoán được cô ấy thế nhưng sẽ đến tìm mình.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Ninh Nhi nở nụ cười nhàn nhạt, trong tay cô ấy cầm một ly trà xanh, dịu dàng mờ mịt cười trong mùi hương cay đắng của trà xanh, chậm rãi đến gần Tô Noãn, nhìn về mặt hơi chần chừ của Tô Noãn, cô gái tốt đẹp này chỉ là cười nói:

“Em sớm nên nghĩ đến sẽ có một ngày như thế, em quen biết anh rề hơn sáu năm, em giờ nào khắc nào cũng có suy nghĩ quan tâm yêu thích tới anh rề, đáng tiếc đến cuối cùng hiểu biết của em đối với anh ấy thế nhưng không cách nào vượt qua chị, biết không, chị, em có

chút ghen tị với chị.”

Tô Noãn lẳng lẳng nhìn Ninh Nhi chớp lông mi che dấu cảm xúc, Ninh Nhi lại chỉ là êm ái cười yếu ớt, cô ngược mặt lên, đôi môi mất màu sắc cười đến lịch sự tao nhã:

“Em mới vừa ở cửa thang lầu nhìn thấy anh rể, em chưa bao giờ nhìn thấy qua bộ dạng vui vẻ đó của anh ấy, em cho rằng anh ấy thích nhất chính là nghiêm mặt, thì ra bất quá là chưa có gặp được người đáng giá khiến anh ấy thật lòng thích.”

Ninh Nhi do dự một chút, hình như có nước mắt muốn chảy ra ngoài, lại chung quy một mảnh thủy nhuận sáng bóng, chiếu rọi lên một ít độ cong tuyệt đẹp trên đôi mắt phượng của Tô Noãn:

“Mẹ luôn nói chỉ có em mới xứng với người như anh rể vậy, nhưng em biết với tình trạng thân thể của em, em sớm nên buông tay thôi, sau đó an tĩnh chờ đợi cái chết tới, chị, em biết chị cũng không muốn thừa nhận mẹ và em, nhưng em thật sự thật sự rất vui khi có sự tồn tại của chị, như vậy sau khi em đi rồi mẹ cũng không cô độc.”

“Bà ta là mẹ của em, với chị mà nói, bất quá chỉ là người xa lạ, chuyện giữa mẹ con chị vĩnh viễn không có khả năng.” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Tô Noãn nói xong đứng dậy đi về phía nhà tắm, thu thập đồ dùng rửa mặt chải đầu của mình, không đi để ý tới Ninh Nhi còn đứng ở đó, Ninh Nhi quay đầu lại nhìn bộ dạng lãnh đạm của Tô Noãn, không tiếp tục đi khuyên nhủ nữa, ánh mắt bi thương, liền yên lặng rời đi.

Trong phòng ngủ vắng vẻ, động tác sắp xếp đồ đạc trong tay Tô Noãn dừng lại một chút, cô ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương, Ninh Nhi vĩnh viễn cũng sẽ không biết rõ được Niếp Hiểu Dĩnh tàn

nhân đối với cô, giống như cô, vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu rõ được Niếp Hiểu Dĩnh yêu thương không dứt với Ninh Nhi.

Tô Noãn xách theo hành lý xuống lầu, Lục Cảnh Hoảng nghe thấy động tĩnh liền ngẩng đầu lên, khoé miệng chứa đựng một nét thoáng hiện cười nhạt, đứng dậy đến cầm giúp cô, rưng rưng hành lý không nặng, bất quá chỉ là mấy bộ quần áo gì đó, quần áo thuộc về Cù gia cũng không có lấy đi.

Cù Dịch Minh nhìn Lục Cảnh Hoảng và Tô Noãn đứng cùng một chỗ giống như kim đồng ngọc nữ, ông chú ý thấy khi Tô Noãn nhìn Lục Cảnh Hoảng thì trong mắt chảy qua sáng rọi, cũng không có bỏ qua ánh mắt chuyên chú của Lục Cảnh Hoảng nhìn Tô Noãn, mỉm cười, uống một ngụm trà.

Cù Dịch Minh không ngăn cản Tô Noãn mang đi, bởi vì ông phát hiện Tô Noãn ở đây cũng không vui vẻ gì, nếu Tô Noãn mở miệng ông cũng đồng ý mua một căn nhà nhỏ bên ngoài cho cô, chỉ cần cô có thể trôi qua thoải mái nhẹ nhõm một chút.

Kết quả ông chờ tới hôm nay không phải là Tô Noãn yêu cầu, mà là một quyển giấy hôn thú, cho dù đã sớm đoán trước, chân chính nhìn thấy, ông vẫn còn có chút kinh ngạc, hiện giờ nhìn thấy là Tô Noãn cam tâm tình nguyện, cũng yên tâm.

Ông vẫn muốn Niếp Hiểu Dĩnh có thể bỏ qua khúc mắc, cải thiện tình cảm với Tô Noãn, để cho hai mẹ con này hoà thuận sống chung, nhưng vẫn đối với việc này bỏ quên cảm thụ của Tô Noãn, có lẽ hiện tại ở chung với Lục Cảnh Hoảng cũng là chuyện tốt.

“Chú sẽ mua một căn nhà bên cạnh khu biệt thự nơi bọn con ở, xem

như là quà tân hôn chú tặng cho bọn con.”

Cù Dịch Minh giọng điệu cứng rắn vừa nói xong, ngoài cửa liền vang lên tiếng giày cao gót, Tô Noãn nhìn qua, là sắc mặt lãnh chìm của Niếp Hiểu Dĩnh, hình như bà nghe thấy lời Cù Dịch Minh nói, cho nên nhíu mày nhìn Cù Dịch Minh, giọng điệu không tốt:

“Nếu ông thật sự yêu thương con gái, nên quan tâm nhiều hơn tới Ninh Nhi, chứ không phải một người ngoài cái gì cũng không phải.”

Niếp Hiểu Dĩnh nói xong liền chập chờn bước lên lầu, đi ngang qua Tô Noãn cũng không có liếc nhìn nhiều, Tô Noãn mím môi, nhìn về phía vẻ mặt không vui của Cù Dịch Minh, giống như Niếp Hiểu Dĩnh từ đầu tới cuối không có xuất hiện:

“Tâm ý của chú bọn con nhận lấy, còn về phần nhà cửa, thật ra thì cũng chỉ lãng phí tiền thôi, coi như mua cũng sẽ không có ở, cho nên, chú cũng không cần phải hao tâm tổn phí sức lực nữa.”

“Sắc trời không còn sớm, chú, bọn con đi trước.”

Tô Noãn từ biệt với Cù Dịch Minh, Cù Dịch Minh nhìn Tô Noãn ánh mắt phức tạp mà áy náy, muốn nói cái gì lại phát hiện không mở miệng được, cuối cùng khoát tay, nếu không phải Niếp Hiểu Dĩnh xuất hiện tạo thành không vui, ông vốn muốn mời bọn họ ở lại dùng bữa.

Chỉ là theo như bầu không khí giờ phút này, không có ai nguyện ý ở lại để tự tìm mất mặt.

Lục Cảnh Hoảng cũng gật đầu từ biệt với Cù Dịch Minh, “Chúng tôi xin cáo từ trước.” Nói xong liền lôi kéo Tô Noãn đi về phía cửa, Cù Dịch Minh lại kêu bọn họ lại, chỉ vào thùng nước bên chân mình, mắt

nhìn sinh vật kia nhả mòi lại:

“Sau này nếu tới đây, nếu quên mua quà tặng thì đừng mua, không cần phải tùy tiện bắt mấy con rùa trên sông đem tặng, nhìn thùng nước xem, còn dính không ít nước bùn.”

Lục Cảnh Hoảng nghe xong chân mòi vừa động, vẻ mặt lạnh lùng như cũ, nhưng bên tai cũng đang từ từ chuyển hồng, Tô Noãn nhin không được cười khế, lấy tay thọt khuỷu tay Lục Cảnh Hoảng, Lục Cảnh Hoảng mím môi, thật lâu sau mới phun ra một câu:

“Thật ra thì tên của nó là Giáp Ngư.”

Cù Dịch Minh và Tô Noãn đồng thời đen mặt lại, trong biệt thự hình như có một đám quạ bay qua đỉnh đầu...

— — — — —

Có một số việc cho dù có dự cảm không tốt, nhưng chúng ta cũng phải đi đối mặt nó, không có cách nào trốn tránh.

Trong phòng hội nghị cấp cao của Mị Ảnh, Tô Noãn ngồi ở vị trí tổng giám khu Hoa Đông, nhìn người phụ nữ đang chậm rãi diễn thuyết một phần đề án trên bục đài, lạnh lùng nheo mắt lại, hung hăng siết chặt đề án thiết kế của mình trong tay.

Tất cả xảy ra quá mức đột nhiên, không hề có dấu hiệu nào bày ra trước mặt cô, không chỉ có cô kinh ngạc, ngay cả nhóm người chức vụ cao đi theo Lê Sùng Sâm giúp cô làm bản kế hoạch tuyên truyền, bọn họ nhìn hình ảnh trên màn hình máy chiếu, nghe vị nhiếp ảnh kia giải trình, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Tô Noãn liếc mắt một cái liền nhận ra vị nhiếp ảnh gia tóc ngắn bóng

mắt vẽ màu xanh nước biển kia, trong đầu óc của cô hiện ra hình ảnh đã vài lần gặp nhau, người phụ nữ phong tình vạn chủng kia nói cho cô biết, cô ta tên là Nam Giản Tâm, cô ta nói cô ta là bạn học cùng khóa của Lục Thiếu Thần...

“Kế hoạch chụp ảnh tuyên truyền lần này đại khái chính là như vậy, nếu như các vị muốn tìm hiểu tình huống cụ thể, đành phải chờ tôi bổ sung căn cứ đầy đủ lại vài chỗ.”

Trong phòng hội nghị vang lên tiếng vỗ tay, Nam Giản Tâm giống như là ban ân cười cười, sau đó đi về vị trí của mình ngồi xuống, bắt chéo hai chân thon dài, một đôi mắt sáng rõ không lộ ra dấu vết quét qua sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt của Tô Noãn.

Tô Noãn nhìn thấy trong mắt Nam Giản Tâm một tia khinh thường, như muốn đem tài liệu trong tay xé rách, trong phòng hội nghị im lặng, không ít người cũng nhìn về phía cô, nhìn về phía tài liệu trong tay cô, bởi vì người diễn thuyết tiếp theo chính là cô.

“Thật xin lỗi, tôi phát hiện bản kế hoạch của tôi có chút vấn đề, nếu các vị cho phép, hy vọng có thể cho tôi thêm chút thời gian đi hoàn thiện lại.”

Tô Noãn cho ra câu trả lời làm cho hơn phân nửa nhân viên cấp cao trong phòng hội nghị nhú mày, giống như không thể tin được đường đường là tổng giám Hoa Đông thế nhưng lại xuất hiện sơ sót như vậy, nhất là khi nghĩ tới Tô Noãn là nhân viên từ trên trời rơi xuống, sắc mặt càng thêm khó coi.

Cả trong phòng hội nghị, bao phủ một cỗ áp suất thấp, Tô Noãn giống như là tín đồ đang chờ đợi thẩm phán, cô cúi đầu nhìn phần đề án thiết kế kia của mình, ngay cả chính cô cũng cảm thấy buồn cười, vậy mà lại cùng với Nam Giản Tâm giống nhau như đúc.

Cô tin tưởng trên thế giới này có người tâm linh tương thông, nhưng cô tuyệt không thừa nhận, hai người xa lạ thế nhưng lại có lối suy nghĩ tương thông đến giống nhau như đúc, cứ cho là chữ viết có hơi khác nhau, lối suy nghĩ cũng có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ lạ.

Nhưng cô biết mình im lặng khẳng định là chịu thiệt thòi, không ai tin tưởng bản kế hoạch đề án của cô bị ăn trộm, tại hội nghị như thế này, nếu như cô chỉ trích Nam Giản Tâm, lại không tìm được chứng cứ chỉ biết có thể bị trục xuất ra khỏi Mị Ảnh.

“Ở Mị Ảnh mấy ngày nay, Cù tổng giám hy vọng tôi lấy phép tắc rõ ràng với cô ở Mị Ảnh, sẽ không lưu lại kẻ tầm thường chỉ biết nói mà không làm, nhân viên cấp cao của Mị Ảnh cần một người có năng lực có hiệu suất.”

Niếp Hiểu Dĩnh lạnh giọng giáo huấn Tô Noãn chỉ là đành chịu đựng, cô không có lý do gì phản bác, phần đề án kế hoạch này cô không có đưa cho bất kỳ kẻ nào xem qua, cô vẫn luôn lưu giữ trên máy tính, cho đến sáng nay mới in ra...

Đồng tử Tô Noãn đột nhiên co rút lại, cô nhìn về phía Cù Ý Ninh ngồi đối diện, Ninh Nhi đang lo lắng nhìn cô, Tô Noãn cũng nhìn thấy phần đề án kế hoạch kia ở trong tay Ninh Nhi, cô nhớ đến Lê Sùng Sâm từng nói, Ninh Nhi cũng tham dự cạnh tranh.

Lê Sùng Sâm ngồi ở bên cạnh Niest Hiểu Dĩnh, từ đầu tới cuối một bộ dạng thờ ơ, cũng không có một chút xấu hổ bởi Tô Noãn không giao ra được công việc mà chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, không giúp đỡ nói hộ cũng không bỏ đá xuống giếng, chỉ là vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Tuyên truyền chụp ảnh không bao lâu nữa sẽ bắt đầu tập trung vào, cô lại vào đúng lúc này nói chưa có chuẩn bị kế hoạch hoàn hảo, tôi nghĩ đáp án này mỗi một vị đang ngồi ở đây đều không muốn nghe, cái bọn họ muốn chỉ là một phương án hoàn mỹ.”

Niếp Hiểu Dĩnh dùng bút vừa định gạch tên Tô Noãn, Ninh Nhi vốn từ đầu tới cuối im lặng đột nhiên đứng dậy, trước ánh mắt khó hiểu của mọi người, nhìn Niếp Hiểu Dĩnh quần bách cười nói:

“Chủ tịch, con đột nhiên phát hiện ra bản thiết kế đề án của con cũng có chút chỗ không hợp lý, nếu tổng giám khu Hoa Đông cũng vừa đúng lúc nhắc tới vấn đề này, không biết người có thể hay không cho con thêm thời gian vài ngày, con tin tưởng, đến lúc đó đưa ra trước mặt người chính là đề án thiết kế hoàn mỹ nhất.”

Âm thanh dịu dàng của Ninh Nhi cứ như vậy vang lớn bên trong phòng hội nghị, ánh mắt của cô ôn nhu mang theo thỉnh cầu, chậm rãi cũng không rất tình nguyện từ trên mặt Niếp Hiểu Dĩnh rời đi, nhất nhất nhìn về phía bộ phận cấp cao ngồi ở hai bên, giống như không tiếng động thỉnh cầu.

Trầm mặc thật lâu đi qua, Niếp Hiểu Dĩnh nhìn thấy sắc mặt Ninh Nhi dần dần tái nhợt, biết cô có lẽ nhịn không được giằng co như vậy, liếc mắt nhìn Tô Noãn, gật gật đầu, cho dù cũng không xuất phát từ nội tâm cam lòng:

“Ba ngày, nhiều nhất là ba ngày, nếu vẫn không có đề án thiết kế, tôi cũng sẽ không giữ cô lại nữa.”

“Cám ơn chủ tịch.”

Ninh Nhi lẳng lặng cười, có một tia ý vị nũng nịu, không cho người ta cảm thấy được làm ra vẻ, mặt khác bộ phận cấp cao đều cung chiêu

nhìn vị công chúa tao nhã này, thờ dài, tỏ vẻ chấp nhận thỉnh cầu của cô.

Vì thế hội nghị cứ như vậy bị tạm dừng, nhân viên cấp cao từng người từng người một biến mất ở ngoài cửa đại sảnh, khiến cho không khí nghiêm nghị giảm phân nửa.

Tô Noãn chỉ là đứng ở nơi đó, nhìn Cù Ý Ninh gầy ốm yếu ớt, cô gái nhu nhược này, dùng một loại phương thức yếu ớt, không để lại chút dấu vết nào xử lý trận nguy cơ cô có thể bị khai trừ này.

Khi trong phòng hội nghị chỉ còn lại có một mình cô, Tô Noãn thờ ơ cười cười, ánh mắt lại càng phát ra lãnh liệt, cô cầm lấy bản đề án kế hoạch trên bàn rời đi, các đốt ngón tay tái nhợt nổi lên, hỏi qua thư ký trực tiếp vào một văn phòng.

“Ba!” Tô Noãn đem bản kế hoạch của mình lạnh lùng ném lên bàn làm việc của Nam Giản Tâm, cũng đưa tới không ít ánh mắt của nhiếp ảnh gia đi ngang qua, Nam Giản Tâm cũng thích ý dựa vào trên ghế da, thanh thần đùa bỡn móng tay.

“Đường đường là tổng giám khu Hoa Đông Mị Ảnh... Tôi không nghĩ tới cô sẽ tìm tôi.”

“Tôi cũng vậy không nghĩ tới cô khiến cho người khác kinh ngạc còn có giả dối.”

“Ày, xem ra tổng giám đối với nhiếp ảnh gia nho nhỏ như tôi có chút hiểu lầm, nếu như vậy, cô lại càng không nên.”

Tô Noãn nhìn đến bộ dạng Nam Giản Tâm nhàn nhã ngồi ở chỗ kia uống cà phê, nội tâm ngọt ngào không cách nào kiềm chế bùng lên, hai tay của cô nặng nề chống lên bên cạnh bàn, thân thể hơi nghiêng

về phía trước, trong mắt phượng dâng lên nụ cười lạnh chế giễu:

“Tại sao lại không nên? Bởi vì bản đề án thiết kế của tôi còn chưa có trình lên đã bị cô giành lấy phát biểu trước hội nghị cấp cao sao? Hay là bởi vì, các vị lãnh đạo cấp cao của Mị Ảnh thế nhưng sẽ trực tiếp đề cập tiến cử sách lược của cô trước mặt ban quản trị?”

Tô Noãn trước khi vào phòng làm việc của Nam Giản Tâm đã nghe được một chút lời đồn, Nam Giản Tâm là nộp đơn vào, bởi vì bản thiết kế đề án vừa rồi xuất sắc, bộ phận cấp cao của Mị Ảnh đã quyết định tiến cử cô ta thay thế vị trí của Tô Noãn.

“Tôi không có IQ cao gì, thậm chí có đôi khi còn cho là chỉ số thông minh của mình không đủ dùng, cùng người có tâm cơ như cô vậy giao tiếp tôi chỉ có phần thua.” Tô Noãn đột nhiên nở nụ cười, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm Nam Giản Tâm cực kỳ rét lạnh đến thấu xương. “Biết không, vì phần đề án kế hoạch này, tôi đã tốn rất nhiều máu mũi.”

“Vậy thì có quan hệ gì với tôi nào? Bọn người lãnh đạo cấp cao có quyền tự mình lựa chọn kế hoạch thích hợp, bọn họ thích cái của tôi, không thích của cô, tôi cũng không có cách nào, tôi cũng không thể lấy súng chĩa vào đầu bọn họ, đe dọa bọn họ bảo, các người không cần chọn cái của tôi mà hãy chọn cái của tổng giám của chúng ta, Cù tổng thanh tra, làm người không thể buồn cười như vậy.”

Nam Giản Tâm tựa vào lưng ghế, dùng ngón tay làm súng ra dấu tay, chỉ chỉ huyết thái dương của mình, nói xong không tự chủ được cười rộ lên, nhìn Tô Noãn giống như là đang nhìn một người buồn cười biết bao:

“Đến bây giờ tôi cũng không rõ vì sao Cù tổng giám phải đột nhiên xông vào ngang ngược chỉ trích tôi một phen, tôi chỉ là dùng tâm để

làm việc, tổng giám cần gì phải gây khó xử với một nhiếp ảnh gia nhỏ bé không có gì như tôi vậy?”

“Cô không biết? Cô không cảm thấy ở trước mặt tôi nói lời này quá mức đê tiện sao?”

“Đê tiện?” Nam Giản Tâm nhìn vị tổng thanh tra dễ bị kích động này, rốt cuộc cười khanh khách đứng lên:

“Tôi lại không có làm gì, tại sao phải cảm thấy đê tiện, ngược lại tổng giám một lần hai lượt vũ nhục một cấp dưới như tôi vậy, không biết muốn gì, là muốn ở trước mặt tầng lớp quyết sách bày ra đề án kế hoạch để cho tôi biết khó mà lui sao?”

Tô Noãn móng tay cơ hồ muốn bấm nát mặt bàn, Nam Giản Tâm mắt liếc thấy Tô Noãn hung hăng nắm chặt hai tay, cười nhạo trên mặt thu lại không ít, khoanh hai tay ngồi lại trên ghế, ưu nhã chuyển động cái ghế:

“Nếu như tổng giám không còn chuyện gì khác, xin mời rời đi, tôi còn muốn hoàn thiện bản đề án kế hoạch của tôi.”

Nam Giản Tâm nâng tay trái lên, làm động tác “xin mời”, Tô Noãn nhìn thấy trên bản đề án kế hoạch kia đội tên Nam Giản Tâm, đã không còn xúc động phẫn nộ, sắc mặt yên tĩnh, mang theo lạnh lạnh:

“Nếu là như vậy cô cứ hảo hảo hoàn thiện phần đề án kế hoạch này đi, ba ngày sau, mặc kệ tôi có phải là kẻ đạt được thắng lợi cuối cùng hay không, cô, tôi nhất định sẽ đem cô dẫm nát dưới lòng bàn chân.”

Tô Noãn cười đến có chút ngây thơ, giống như theo lời cô nói là chuyện thực sự rất dễ dàng làm được, không đợi Nam Giản Tâm phản bác, xoay người đi ra ngoài, hơn nữa thuận tay đóng cửa

phòng làm việc.

— — — — —

Văn phòng chủ tịch, Lê Sùng Sâm ngồi trên sofa lựa chọn tin tưởng Tô Noãn đứng ở trước mặt mà bộ phận cấp cao phía bên này, sắc mặt đều là khó coi, mà Niếp Hiểu Dĩnh giờ phút này cũng ngồi trong đó, bà đang nhìn về phía Tô Noãn đang đứng.

“Tôi nghĩ Cù tổng giám tốt nhất nên cho mọi người một công đạo hợp lý, cũng là để cho mọi người tiếp tục tin tưởng cô.”

Bên trong phòng làm việc có mở máy sưởi, nhưng mà Tô Noãn vẫn cảm thấy toàn thân lạnh cả người, cô mờ mịt cười, lại rất nhanh tiêu tán đi, thanh âm có chút xa xôi:

“Nếu tôi nói bản kế hoạch đề án kia của Nam Giản Tâm chính là của tôi, các người sẽ tin sao?”

Chỉ là trong đám người quyết sách Niếp Hiểu Dĩnh cũng nhú mào, ánh mắt nhìn Tô Noãn càng thêm thất vọng, nét mặt căn bản nhất trí, dưới khoé miệng khẽ động:

“Bản đề án kế hoạch kia thực sự là của tôi, đáng tiếc, các người sẽ không tin.”

Tất cả mọi người đều nghe rõ một câu giải thích mang theo tính trẻ con này, đúng vậy, bọn họ sẽ chỉ tin tưởng sự thật mà bọn họ nhìn thấy, đó chính là Tô Noãn trình bày không được bản đề án kế hoạch của mình, nhưng cấp dưới của cô lại đưa ra được một phần đề án kế hoạch.

Điều này đủ để chứng minh, thực lực của Tô Noãn đã không xứng

ngồi vào vị trí tổng giám khu Hoa Đông.

“Tôi gần đây luôn chuyên tâm làm phần đề án kế hoạch này, vẫn luôn lưu giữ nó ở trên máy tính, bình thường nếu đi khỏi cũng sẽ hầu như đều khoá cửa cho dù là ở văn phòng hay còn là ở nhà, chỉ có hôm trước ở nhà, Ninh Nhi tới tìm tôi thì tôi có bỏ đi một lần, không chú ý có người nào khác bước vào động tay động chân trên máy tính của tôi hay không.”

Không ai trả lời cô, cũng chỉ là yên lặng nghe cô nói tiếp, Tô Noãn biểu hiện rất bình tĩnh, tuy rằng bả vai của cô đang run rẩy nhẹ nhàng, không biết bởi vì là sợ hãi hay vẫn là tức giận.

“Cô đang ở đây ám chỉ với chúng tôi cái gì?” Niếp Hiểu Dĩnh âm thanh lạnh lùng: “Đương nhiên không thể nào là Ninh Nhi!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Bà chặn đứng toàn bộ lời nói của Tô Noãn, ánh mắt cũng càng phát ra sắc bén, bà sẽ không cho phép bất luận kẻ nào ở trước mặt bà nói một câu không tốt về Ninh Nhi, cho dù bà nhìn thấy trong mắt Tô Noãn là buồn bã lặng lẽ tự giấu “Tôi cũng biết là như vậy.”

Ngón tay xinh đẹp của Niếp Hiểu Dĩnh khép lại áo choàng trên người, giống như cảm thấy rét lạnh, bà đứng dậy thong thả đi đến phía trước cửa sổ, nghe thấy Tô Noãn thổi phù một tiếng cười khế, chưa có quay đầu lại liền nghe được một tiếng mở cửa, sau đó là tiếng đóng cửa nặng nề.

— — — — —

“Xem ra hiện tại không có cách gì, gió chiều nào theo chiều nấy đều nhất trí nghiêng về phía Ninh Nhi.”

Tô Noãn nhìn Lê Sùng Sâm không chút để ý nói, ông đem một tờ chi phiếu đặt ở trước mặt cô:

“Tôi hy vọng cô tạm thời rời đi, tôi không hy vọng cô bị thương, thừa dịp ba ngày này thiết kế lại một lần nữa bản đề án kế hoạch.”

“Được rồi.” Âm thanh Tô Noãn nghe vào rất ngọt, cô cầm lấy vé máy bay, đó là vé buổi chiều bay đi thành phố A, cô trầm mặc một lát, bỗng nhiên ngăn người nhìn Lê Sùng Sâm xoay bút:

“Vì sao ngài tin tưởng tôi?”

Lê Sùng Sâm cho cô vé máy bay đi thành phố A, chính là hy vọng cô đi thành phố A tìm kiếm linh cảm, dù sao chụp ảnh tuyên truyền cũng ở thành phố A, so với việc ngồi một chỗ càng không có chuyện thức tỉnh linh cảm sáng tác trong nội tâm ngủ say của nhiếp ảnh gia.

“Tuy rằng tôi không thể nào thích người ngu ngốc, nhưng tôi biết một tháng qua cô rất muốn có được phần đề án thiết kế này, trước kia tôi có liếc qua máy tính của cô.”

Lê Sùng Sâm nhìn máy tính của mình một chút, sau đó nhìn đồng hồ:

“Cô còn có một giờ, bỏ qua chuyến bay này có lẽ cô sẽ bỏ lỡ không ít thời gian tìm kiếm linh cảm.”

“Cám ơn.”

Cô nắm chặt vé máy bay, lễ phép nói cám ơn, liền bắt đầu bước nhanh đi ra cửa, từ đây đến sân bay phải mất 40 phút, cô mới vừa định điện thoại thông báo với Lục Cảnh Hoàng cô đi thành phố A lo công chuyện, lại nhìn thấy Ninh Nhi đang đứng đợi giữa hành lang.

Ninh Nhi tóc dài vừa đen lại thẳng, giống như một tấm vải, giống màn đêm đen đặc, Tô Noãn thả chậm cước bộ.

“Chị không nên hoài nghi em.” Âm thanh như ngọc của Ninh Nhi vẫn dịu dàng như trước. “Nếu quả thật chính là em, em làm gì ngu như vậy, cần gì ngay lúc chị ở nhà mới đến phòng của chị.”

“Như vậy phải là tại em, nếu toàn bộ chứng cứ đều nhắm vào em, em hẳn là nên tin tưởng những chứng cứ này, là do em không có làm tốt phần đề án kế hoạch này, vẫn còn muốn đổ oan cho cấp dưới của mình.”

Tô Noãn đem điện thoại bỏ vào trong túi xách, lẳng lặng nhìn Ninh Nhi cười rộ lên:

“Ninh Nhi, thật ra thì chị cũng không cần được an ủi.”

Tô Noãn tao nhã nói tạm biệt, sau đó giẫm giày cao gót rời đi, giữa hành lang gió nhẹ phất qua tà váy trắng tinh cùng suối tóc dài nhu tĩnh của Ninh Nhi, cô nhìn theo phương hướng Tô Noãn rời đi, cầm lấy điện thoại của mình:

“Mẹ, tại sao mẹ phải làm như vậy, con chưa từng nghĩ tới mẹ sẽ dùng phương thức này đối phó chị.”

“Con không có chị, nó muốn đoạt tất cả của con, mẹ không thể không ngăn cản.”

Văn phòng chủ tịch, Niếp Hiểu Dĩnh cúp điện thoại, bà đi đến trước bàn làm việc, mở hòm thư trong máy tính, bên trong có một bưu kiện được gửi từ địa chỉ IP dinh thự U Liên...

— — — — —

Máy bay đáp xuống thành phố A là hơn 4 giờ chiều, Tô Noãn mới vừa xuống máy bay, đã bị một bó hoa hồng to ngăn cản, lộ ra khuôn mặt cười hiếp mắt của Tô Noãn, nhìn qua có chút nịnh hót:

“Tiểu Noãn, cậu thế nhưng lại biết điện thoại cho mình.”

Sau đó đem bó hoa hồng nhét vào trong tay Tô Noãn, dang hai tay ra, cho Tô Noãn một cái ôm thật to.

Tô Noãn bởi vì chuyện ban ngày cộng thêm vừa đáp máy bay có chút không thoải mái, cô không đi ở khách sạn, mà trở về nhà ở khu phố cổ cùng với Lâm Gia Gia, ở đó hai năm, không thể nói không có một chút tình cảm nào.

Từ sau khi cô đi Lâm Gia Gia chỉ ở có một mình, theo như Lâm Gia Gia nói, chủ nhà không có lấy thêm tiền thuê nhà của cô, cũng không còn kêu công ty môi giới giới thiệu khách đến thuê nhà nữa, Tô Noãn nghe xong chỉ là cười cười, không có bất kỳ câu trả lời nào.

Nhưng mà càng làm cho Tô Noãn không an lòng chính là báo chí đưa tin ở thành phố A, Lâm Gia Gia cầm mấy tờ báo muốn nói với Tô Noãn nhưng lại thôi, ngược lại là Tô Noãn tự mình chủ động đoạt lấy xem, trên mỗi một tờ báo là đăng bức ảnh chụp ngày đó Tô Noãn và Lục Cảnh Hoằng đi cục dân chính, còn có một vài bức ảnh cũ năm xưa không biết từ đâu có, đặt cùng một chỗ, sau đó là cái tiêu đề bắt mắt thu hút: hạ đường phụ* gả lần hai nhà hào môn trở thành thiếu phu nhân.

*phụ nữ bị chồng bỏ.

Ngoài ra mấy tờ báo còn đăng không ít ảnh chụp hai năm trước của cô, ảnh chụp rất quy củ, bề ngoài trông có vẻ rất lôi thôi, trang điểm

đậm, giống như là con nhóc đầu đường xó chợ học đua đòi, rất có ý tứ bồi nhọ cô.

Giữa những hàng chữ đều là ngấm ngầm ám chỉ hại người, Tô Noãn từ nhỏ đã dùng tiền của người ba tham ô nhận hối lộ trải qua cuộc sống xa hoa dâm dật, bởi vì ba bận rộn công việc... Vì công việc liên lui tới kết giao với một vài thanh niên lêu lổng, cuộc sống thối nát thiếu sự giáo dục, sau lại ly hôn với chồng thì sinh hoạt cá nhân lại càng thêm phóng đãng không kiềm chế được, ham chuộng hư vinh liên tìm cách kết giao với nhân vật nổi tiếng trong giới chính khách.

Tô Noãn đem một chồng báo tiện tay ném vào thùng rác, Lâm Gia Gia lại gần lo lắng nhìn sắc mặt tiêu tụy của Tô Noãn, dịu dàng khuyên nhủ:

“Tiểu Noãn cậu đừng để ý tới những người không ăn được nho thì nói nho chua, bọn họ chính là ghen tị cậu có thể ở cùng một chỗ với Lục Cảnh Hoằng tinh anh lợi hại như vậy, đúng rồi, bọn cậu thực sự đi cục dân chính kết hôn sao?”

Nhìn bộ dạng bà tám của Lâm Gia Gia, Tô Noãn hết hứng thú ừ một tiếng, liền gối đầu trên ghế sofa ngủ mất, cô quá mệt mỏi, cần phải ngủ một giấc thật ngon, bởi vậy không thấy được bộ dạng Lâm Gia Gia ghen hòng trôn trối khiếp sợ nhìn cô.

Hơn tám giờ tối, Tô Noãn mới có cảm giác tỉnh ngủ, vừa định đi vào phòng bếp tìm chút gì ăn, chuông cửa liền vang lên, Lâm Gia Gia đoán chừng ở trong phòng lấy tai nghe xem phim trong điện thoại, Tô Noãn đành phải đi mở cửa, lại nhìn thấy được Lục Cảnh Hoằng.

Tô Noãn trước khi lên máy bay có để lại lời nhắn cho anh, nói cho anh biết mình cần phải đi công tác ở thành phố A vài ngày, để cho anh không cần phải lo lắng, không nghĩ tới cô chân trước vừa đi anh

chân sau cũng đã tới nơi, trong lòng không khỏi ấm áp.

Lục Cảnh Hoằng cởi áo ba đồ xuy, bên trong còn mặc âu phục đi làm, Tô Noãn đem áo ba đồ xuy của anh treo vào trong phòng của mình, sau đó đi ra trực tiếp vào thẳng phòng bếp, Lâm Gia Gia bởi vì cô tới mà chuẩn bị không ít đồ ăn.

“Anh ăn cơm chiều chưa? Có cần em nấu cho anh một phần không?”

Không nghe thấy tiếng của cô, Tô Noãn tò mò quay đầu lại, lại thấy một lòng ngực ấm áp xông tới trước mặt, Lục Cảnh Hoằng ở phía sau nhận lấy hai sợi dây buộc trong tay cô, im lặng giúp cô buộc lại tạp dề, nhưng không có lên tiếng.

“Làm sao vậy?”

Tô Noãn mơ hồ có chút bất an, cô vừa rửa cà chua, vừa quay đầu lại hỏi Lục Cảnh Hoằng, cô không có ý định đem việc mình gặp khó khăn ở Mị Ảnh nói cho anh biết, dù sao cô còn có một lần cơ hội, tuy rằng cũng chỉ có ba ngày.

Nếu quả thật bị đuổi khỏi Mị Ảnh, đến lúc đó nói với Lục Cảnh Hoằng cũng không có muộn.

Lục Cảnh Hoằng bỗng nhiên vươn cánh tay ôm chầm lấy cô, cúi đầu tới gần hai má cô, cô nghe thấy anh cuối đầu nói:

“Anh sẽ không để cho bất luận kẻ nào tiếp tục có cơ hội khi dễ em, những người đó, một người cũng không buông tha.”

Âm thanh che chở bằng mọi giá, giọng điệu thương yêu, hơi thở ấm áp, tiếng tim đập vững vàng, từ sau người như thủy triều bay vọt tới, ấm áp bao bọc lấy quanh người cô.

Lòng của cô giống như là một viên ô mai bị bỏ vào trong ly nước, tùy ý chìm nổi, Tô Noãn nhìn bầu trời sao bên ngoài cửa sổ, cố gắng nháy mắt mấy cái, trong hốc mắt đã là một mảnh nóng ẩm.

Bị báo chí truyền thông vu tội cô sẽ không khóc, bị nhân viên Mị Ảnh chỉ trích cô sẽ không khóc, bị bộ phận cấp cao của Mị Ảnh nghi ngờ cô sẽ không khóc, thậm chí là bị Nam Giản Tâm trộm đi bản đề án thiết kế cô cũng sẽ không khóc, cô chẳng qua chỉ tức giận mà thôi.

Mà bây giờ mới hiểu được, không phải cô đủ kiên cường mạnh mẽ, chỉ cần là một câu thật lòng của Lục Cảnh Hoằng, là có thể làm cho cô rơi lệ, cô vẫn là muốn khóc, muốn trốn trong lòng ngực của anh để lộ yếu đuối của mình.

Không muốn Lục Cảnh Hoằng vì mình mà lo lắng, Tô Noãn lau khô cà chua, cũng thuận tiện xoa nhẹ hai mắt của mình, không cho Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy nước mắt của mình, sau đó xoay người lại cười tủm tỉm tựa đầu vào ngực anh:

“Được, vậy sau này anh phải bảo vệ em thật tốt.”

Tô Noãn ngửi thấy hương vị tuyết trên người anh, chợt dạ một chút bình tĩnh lại, tựa đầu vào bên cổ anh:

“Nếu có người khi dễ em, anh liền giúp em đánh nó, nếu mà em khi dễ người khác, anh cũng phải giúp em đánh người đó!”

Lục Cảnh Hoằng đỡ lấy cô, dùng ngón tay nâng cằm cô lên, cúi mắt thấy trong mắt phượng của cô còn có chút giọt nước lóng lánh, trong đôi mắt màu hổ phách có chút xao động thương tiếc, giống như đã sớm nhìn thấy yếu ớt cô cố gắng đè nén tận đáy lòng.

Chỉ chốc lát sau, anh dùng lòng ngón tay vuốt ve khoé mắt có chút ướt át của cô, cúi đầu cánh môi mềm dẻo lướt qua mi mắt cô, cuối cùng dừng trên trán cô hôn một cái, anh chỉ nói một chữ: “Được.”

Một chữ vô cùng đơn giản, lại bao hàm ý nghĩa ý vị sâu xa, không lâu sau, Tô Noãn mới hiểu được đây không phải là một lời bông đùa, mà là Lục Cảnh Hoằng trịnh trọng hứa với cô, càng giống như là một lời thề....

— — — — —

Ngày hôm sau Tô Noãn tỉnh lại thì trên giường đã không có bóng dáng của Lục Cảnh Hoằng, choàng chiếc áo khoát bên ngoài áo ngủ vẫn còn chưa tỉnh ngủ hốt hoảng ra khỏi phòng, liền nhìn thấy bữa ăn sáng trên bàn, còn có một tờ giấy mở ra:

“Nhớ ăn xong điếm tâm rồi đi, buổi tối đợi anh trở lại ăn cơm.”

Tô Noãn đem tờ giấy kề gần sát tim, thư thái cười, sau đó liền ngồi xuống ăn điếm tâm, sau đó cô lại phát hiện Lâm Gia Gia cũng không có ở nhà, sau khi cô ăn điếm tâm xong thì nhận được một tin nhắn, đến từ Lâm Gia Gia:

“Tiểu Noãn, Lục bộ trưởng tặng mình một vé đi bơi ngắm cảnh ba ngày ở Seoul Hàn Quốc, ba ngày này mình sẽ không trở về.”

Tô Noãn miệng cắn bánh quẩy, cái này phải gọi là Lục Cảnh Hoằng dọn dẹp tất cả những nhân tố nào quấy rầy bọn họ sống chung, Tô Noãn nghĩ đi nghĩ lại, bỗng nhiên nghĩ tới một phương diện khác, hai má không khỏi đỏ lên, cũng sẽ không thôi...

Ăn xong bữa sáng Tô Noãn liền bắt đầu bận rộn tập trung vào công việc, đeo ba lô máy ảnh trên lưng ra cửa, đương nhiên cô không

quên đeo thêm một cái kính mát lên sống mũi mình, hiện tại mức độ nổi tiếng của cô ở thành phố A không thua gì minh tinh.

Thành phố A đối với Tô Noãn mà nói cũng không xa lại gì, cho nên một ngày trôi qua cô cũng đi dạo tới một vài nơi có phong cảnh đẹp, cũng chụp được không ít hình, cô nhớ tới Lục Cảnh Hoằng nói sau khi tan việc sẽ tới, liền quyết định đi siêu thị mua một ít rau dưa thức ăn.

Chỉ là Tô Noãn không nghĩ tới mình lại gặp được Cố Lăng Thành, nói gặp được không bằng nên nói là va vào, cô tay cầm hai túi đồ ăn đầy có thể dùng đủ trong 3 ngày vội vàng đi ra, ở góc rẽ đụng vào người đang đi đến trước mặt.

Đồ đạc của cô văng tứ tung, cô ngồi xổm người xuống nhặt lấy, nhìn thấy một đôi giày da màu đen, cô không kịp nói xin lỗi, nhặt lại từng cái từng cái một văng ra xa, khi ngẩng đầu đứng dậy kết quả liền nhìn thấy một đôi mắt thâm thúy.

Là Cố Lăng Thành, hình như hai năm sau mỗi một lần đều có thể gặp phải, đời người nơi đâu không gặp lại, hình như cũng không thể biểu đạt được tâm cảnh giờ phút này của cô, trong thiên hạ sao lại khéo có chuyện trùng hợp như thế, bạn có tin không?

Mi mắt Tô Noãn vụt sáng dưới ánh mắt, cô nắm chặt hai bao to phòng ngừa bị rách, cô mang giày cao gót, khi đứng lên thân thể có chút không ổn, cô nhìn thấy Cố Lăng Thành đưa hai cánh tay ra, nhưng bị cô lui về phía sau nửa bước tránh khỏi tay anh đỡ lấy.

Cố Lăng Thành bước một bước tới trước mặt cô, Tô Noãn ngược mắt trông thấy khoé miệng anh thản nhiên nở nụ cười, bên khoé mắt, liền nhìn thấy một người phụ nữ thân thể uyển chuyển đi về phía bọn họ, sau đó nghe thấy thanh âm dịu dàng của người đàn bà kia:

“A Thành, anh không sao chứ?”

Tô Noãn cũng chưa gặp qua người phụ nữ này, nhưng xem ra theo cách xưng hô thân mật của người phụ nữ kia dành cho Cố Lăng Thành, quan hệ không nhỏ, Tô Noãn nhìn vài lần người phụ nữ kia dừng lại cách đó không xa, người phụ nữ kia cũng nhìn về phía Tô Noãn gật đầu cười cười.

Tô Noãn không biết Cố Lăng Thành từ khi nào thích phụ nữ hơn ba mươi tuổi, tuy rằng không thể phủ nhận dáng vẻ người phụ nữ kia xinh đẹp, nhất là khi cô ấy cười lên, ánh mắt kia giống như có thể mê hoặc tâm hồn người ta.

Tô Noãn không muốn đợi lâu, liền xách đồ còn sót lướt qua Cố Lăng Thành, bước chân có chút rất nhanh, giống như là đang tránh ôn thần, làm như vội vã muốn phủ sạch quan hệ với anh, cánh tay của Cố Lăng Thành vẫn còn dừng lại ở giữa không trung, thật lâu cũng chưa bỏ xuống.

— — — — —

Bữa ăn tối đêm đó là Lục Cảnh Hoằng vào bếp, cô chỉ cần đứng ở một bên cười híp mắt thưởng thức hình tượng người chủ gia đình mang tạp dề của anh, mà phần lớn nguyên nhân khiến cho tâm tình cô vui vẻ chính là, sáng nay cô lật khắp tiệm bán báo chí, lại phát hiện tin tức liên quan tới cô cũng đã không còn, không còn có tờ báo nào đưa tin phỉ báng cô.

Một bữa cơm Tô Noãn ăn đến mồ hôi đầm đìa, mới vừa dọn dẹp xong canh cần thịt thừa, cô liền vọt vào nhà tắm tắm rửa.

Mở vòi sen ra, nước nóng hồi chảy róc rách vào trong bồn tắm, trong

phòng tắm vốn không lớn bị hơi nước bốc hơi dày đặc, Tô Noãn ngâm vào trong nước, dòng nước dịu dàng mạnh mẽ từ vòi sen bắn lên da thịt, xoa nắn lên mỗi một tế bào trên thân thể.

Dần dần, cả người cùng linh hồn như trút bỏ hết mệt mỏi cùng hỗn loạn phàm tục, Tô Noãn chậm rãi nhắm mắt lại, ghé dọc theo mép bồn tắm, cam tâm tình nguyện bị cỗ ấm áp này vây quanh.

Dưới đáy nước hắt ánh đèn, yên tĩnh toả ra sắc sáng chanh, mơ hồ nổi lên mặt nước, hương thơm bạc hà tinh khiết, hồng nhuận ướt át, bốc hơi lên một chút, cô tham lam hít mùi vị đầm tĩn và uyển chuyển hàm xúc vào trong cơ thể.

Cầm dán vào nước, hương thơm bạc hà càng phát ra mềm nhẹ, hỗn loạn, suy nghĩ dần dần trượt vào một loại trạng thái mê ly. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Có lẽ là đang lạng lẽ ngủ, có lẽ là mơ thấy chính mình đang chạy băng băng trong một vườn hoa có vô số hoa Molly (hoa nhài) đang nở rộ, ánh nắng tươi sáng, làn gió mềm dịu êm ái. Chỉ là, có lẽ trong mộng vẫn là cô đơn chiếc bóng, càng rực rỡ tươi đẹp lại càng tịch mịch.

“Chú à, tôi rất thích chú!” Nửa tỉnh nửa mê, Tô Noãn giống như nhớ lại chuyện phát sinh ở Long gia sau khi cô ăn hết ly kem rượu đỏ sau đó đi theo Lục Cảnh Hoằng về nhà, bao gồm chuyện Lục Cảnh Hoằng như thế nào đem cô lừa gạt đến trên giường.

Ở sâu trong trí nhớ, giống như có cái gì đó vô cùng rõ ràng tái hiện ở trước mặt của cô...

“Noãn Nhi, nếu người em gặp đầu tiên chính là anh, em nhất định sẽ không yêu người đàn ông khác, đúng không?”

Âm thanh khàn khàn dễ nghe của Lục Cảnh Hoằng vang bên tai cô, dụ dỗ cô cho ra một đáp án thoả mãn.

Cô bị dày vò đến chóng mặt, cộng thêm uống rượu, chui đầu và trước ngực anh:

“... Ừ....”

“Vậy thì bây giờ? Bây giờ thích ai?”

Lục Cảnh Hoằng âm thanh sâu kín, cô ngẩng lên khuôn mặt đỏ hồng, hai tay trơn mịn giơ lên, bung lấy mặt của anh, bẹp một tiếng, hôn lên bờ môi anh, sau đó giống như con chuột hoa nghịch ngợm cọ xát trên người anh:

“Tôi đương nhiên là thích chú a...Chú này, thật kỳ quái, á, chú này sao ngủ chung với tôi...”

“Noãn Nhi... Ngày mai em sẽ hối hận chứ?”

Thanh âm của Lục Cảnh Hoằng khàn khàn, hô hấp của anh chợt dồn dập, xoay người đè lên người cô, vuốt ve gương mặt cô, ánh mắt trở nên nóng bỏng: “Nói cho anh biết... Em sẽ đổi ý chứ?”

Cô chỉ là quyến rũ hé miệng cười, vừa vòng trên cổ anh, vừa hôn cằm của anh:

“Em thích anh a... Hoằng...”

Tô Noãn bỗng nhiên mở mắt ra, đầu bởi vì những thứ xấu hổ trong trí nhớ kia mà lặn vào trong nước, một ngụm nước ấm mãnh liệt chui vào mũi miệng cô, Tô Noãn nhin không được nặng nề ho khan.

Xuyên thấu qua hơi nước mờ lung, cô nhìn vào chính mình mờ ảo trong gương, vẻ mặt đỏ ửng ngượng ngùng, tránh không khỏi trốn không xong.

“Em thích anh a... Hoằng...”

Thì ra đêm đó cô cũng không phải là hoàn toàn say rượu, cô rõ ràng kêu tên của Lục Cảnh Hoằng.

Mặc dù ban đầu cô không ngừng tự nói với mình, đó là Lục Cảnh Hoằng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn chiếm hết tiện nghi của cô, nhưng bây giờ sự thật rành rành ra đó, đã không cho phép cô lại đi biện hộ, bất quá chỉ là lừa mình dối người.

Cửa phòng tắm đột nhiên bị đẩy ra, Tô Noãn đột nhiên mở mắt ra, liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng một tay cầm tay cầm cánh cửa, một tay vịn khung cửa, sau đó vội vã đi tới, xem xét vuốt ve khuôn mặt cô:

“Làm sao vậy? Bị sặc nước sao?”

Tô Noãn cắn cắn cánh môi, nhưng mà hai bên má bên tai bên cổ đã bắt đầu từ từ phồng hồng, hai tay của cô che kín ngực, nhưng vẫn bao lấy thân mình lui vào trong nước.

Lục Cảnh Hoằng giống như cũng ý thức được Tô Noãn còn trong bồn tắm, trên người không một mảnh vải, nhưng không có lập tức xoay người rời đi, ngược lại là kề sát vào đôi môi cánh hoa của cô, hơi nước mờ mịn trắng xóa, bao phủ cả phòng tắm, ướt át quanh quẩn...

Ngày hôm sau tỉnh lại, mở mắt ra, Tô Noãn vừa quay đầu liền nhìn

thấy ánh mắt chăm chú của Lục Cảnh Hoằng nhìn chăm chăm mình, cô theo thói quen kéo chăn lên, Lục Cảnh Hoằng lại giống như dự liệu được, ngựa quen đường cũ bò lại gần, vừa nhanh lại vừa dịu dàng.

Tô Noãn từ đầu tới cuối lại bị sủng ái một phen, chờ cho mọi thứ hoàn toàn chấm dứt, đã là giữa trưa, cô dùng ga giường bọc lấy chính mình đi đến phòng tắm, nhìn thấy chính mình trong gương đều hồng từ đầu đến chân, hoàn toàn tỉnh ngộ:

Lục Cảnh Hoằng căn bản chính là đang chờ cô tỉnh lại, để tiếp tục thực hiện cho xong hành vi man rợ của anh!

Tô Noãn vỗ vỗ hai gò má của mình hồng đến không nhìn ra hình dạng gì, trong lòng phỉ nhổ mình là sắc nữ, cũng không quên thuận tiện âm thầm thăm hỏi Lục Cảnh Hoằng một lần, nhưng cũng không cách nào thay đổi sự thật: cô bị anh ăn đến gất gao.

Cô ngồi ở trên ghế sofa phòng khách, dùng khăn lông lau khô mái tóc ướt sũng, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, Lục Cảnh Hoằng đang tắm trong đó, cô liếc mắt nhìn về phía phòng tắm vài lần, đáng tiếc không phải là nửa thủy tinh mờ ảo....

Khi Lục Cảnh Hoằng đẩy cửa đi ra thì Tô Noãn quay đầu nhìn sang, Lục Cảnh Hoằng trên mặt mang nụ cười rõ ràng, có chút lười biếng, cũng rất sexy (hấp dẫn), chỉ là, Tô Noãn lập tức dùng khăn che mặt nhảy dựng lên, chột dạ kêu to:

“Anh làm gì mà không mặc quần áo vào, đồ sắc lang!”

Anh chỉ quần quanh thắt lưng một cái khăn tắm lớn, trên lưng gầy gò rần chắc cùng trước ngực có chút vết trầy, Lục Cảnh Hoằng lại nhướn mày, khi cô đột nhiên lớn tiếng hét thì tới gần, ôm cô.

Tô Noãn ghé vào ngực anh, nghe thấy mùi hương bạc hà trên người khô ráo của anh vừa tắm xong, không hề kêu la, ngoan ngoãn vòng chắt thân thể anh, để cho mình kề gần sát ngực anh, cảm thấy rất an tâm, cũng có cảm giác từng tia hạnh phúc khó tả.

“Anh đói rồi, đi nấu chén cháo...”

“Anh không đi làm sao?”

“Hôm nay là cuối tuần.”

Sau đó chuông cửa đột nhiên vang lên, Tô Noãn ngẩng đầu, nhàn nhạt cười:

“Không cần nấu cháo, bởi vì em đã gọi bên ngoài rồi.”

Lục Cảnh Hoằng sâu kín nhìn cô, sau đó đơn giản mà cười, vuốt ve cái đầu hoa lê của cô, Tô Noãn đẩy anh ra, vui vẻ chạy đi mở cửa.

Nụ cười trên mặt Tô Noãn có chút cứng ngắc, sững sờ đứng ở đó, nhất thời có chút phản ứng không kịp, quên muốn nói gì, chỉ là bỗng nhiên không muốn vận động suy nghĩ.

Cố Lăng Thành đứng ở nơi đó, một bàn tay giơ lên, tươi cười chứa ở khoé miệng:

“Anh còn nghĩ em muốn để cho anh ấn đến hư chuông cửa chứ...”

Chương 98: Tặng kinh thương hải nan vi thủy

*Nghĩa thứ 1: Người đàn ông sau khi yêu, mặc dù đã chia tay nhưng vẫn không yêu người khác

Nghĩa thứ 2: Người đàn ông tìm được người phụ nữ thích hợp với mình, đối với người cũ không còn cảm giác.

Cho dù biết rõ căn bản không có cần thiết, nhưng Tô Noãn vẫn là không khỏi cảm thấy da đầu tê dại, tình cảnh này, rất giống với một từ, cô đứng ngay tại cửa, trong đầu cô bỗng hiện lên bốn chữ — bắt kẻ thông dâm.

Cô đứng ở nơi đó, trong lòng cũng không có bao nhiêu phập phồng, chỉ là cảm thấy người đàn ông trước mặt và phía sau cô hình như cũng có chút quý dị, im lặng khác thường, trên thực tế, ngay cả chính cô cũng có vẻ rất quý dị.

Cố Lăng Thành đứng ở cửa nhìn thoáng qua bên trong, trên mặt bỗng nhiên hiện lên vẻ mặt nhìn không thấy hiểu không rõ, khoé miệng của anh vẫn lộ nụ cười thản nhiên như trước, nhưng mà một chút cũng không cảm thấy tâm tình vui vẻ của anh:

“Xem ra tôi tới rất không đúng lúc...”

Âm cuối có chút kéo dài, Tô Noãn quay đầu sang bên không có đi để ý, khoé mắt lại nhìn thấy Cố Lăng Thành đã xoay người rời đi, không có một chút biểu hiện dừng lại nào, cứ như vậy rời đi, cho cô ảo giác chạy trốn chết.

Tô Noãn nhìn bóng lưng Cố Lăng Thành, nội tâm yên tĩnh gần như biến ảo khôn lường, không thể che dấu có chút buồn cười.

Đã từng, sau khi mở cửa ra phát hiện trong nhà có nhiều hơn một đôi giày cao gót, sau đó cũng không quay đầu lại bối rối bỏ chạy lấy người, là Tô Noãn cô.

Lúc đó bọn họ vừa mới ly hôn, ba của cô vào ngục giam, cô chỉ có thể vút hết tôn nghiêm đi cầu anh, kết quả mỗi một lần cô luôn nghiêng ngã lão đảo chạy được rất xa, không muốn đi nhìn người phụ nữ ở trên giường. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Khi đó nội tâm của cô điên cuồng hỗn loạn chông chênh, một mình ngồi ở bậc thang công viên, ngẩng đầu nhìn ngọn đèn mờ mịt của dãy nhà kia, giống như là một con cá phơi bày trong không khí, im ắng thở sâu, phần lớn phần lớn nước mắt chảy xuống.

Nhưng mà, vĩnh viễn cũng đừng hoài nghi người kiên cường đương nhiên có năng lực thích ứng, rốt cuộc có một ngày, cô lấy chìa khoá nhà mở cửa ra, nhìn hai cổ thân thể đang lưu luyến trên giường thì hốc mắt khô khốc của cô cũng không có chảy ra lệ.

Cô chỉ là im lặng ngồi ở trên ghế sofa, sau đó chờ anh ta xong việc, chờ được một ít tia mong đợi trong lòng, chỉ cần anh ta nguyện ý cứu ba cô, cô có thể chịu đựng được những thứ âm thanh vui thích kia hung hăng đâm vào ngực cô, chỉ cần anh ta nói một câu sẽ giúp ba cô, cô liền sẽ lặng lẽ rời đi, không quấy rầy anh ta nữa.

Có một lần, khi rời đi, Cố Lăng Thành lại bỗng nhiên đuổi theo, anh mặc áo ngủ tơ lụa màu đen, tựa vào trên khung cửa uống một ly nước đá, giống như phụ nữ trên giường chưa từng tồn tại, giống

như là do cô tự mình ảo giác.

Anh thản nhiên mở miệng: “Em khóc?”

“Không có.” Cô giống vậy không có tình cảm trả lời, xoay người rời đi, thế nhưng anh lại vươn tay, cầm lấy cổ tay cô, dùng tay kia lau lệ nơi khoé mắt cô, sau đó bỏ vào trong miệng, cười đến không chút để ý:

“Đều nói nước mắt của phụ nữ là có độc...”

Tô Noãn không thể chịu đựng được lắng trì nhục nhã như vậy, muốn gạt bỏ tay anh ra, nhưng chỉ là càng chặt hơn, khoé miệng anh cười càng trở nên có chút tà khí, ánh mắt thế nhưng có chút lương bạc lạnh lùng.

Cô nhìn thấy người đàn bà trên giường kia đi tới, miễn cưỡng ngồi ở trên ghế sofa, hai chân nhỏ nhắn trắng mịn bắt chéo, áo ngủ khêu gợi vắt gao bao lấy thân thể cô ta, nhìn qua giống một trái cây chín mùi, khoé mắt khinh miệt rõ ràng.

Tô Noãn nghe thấy âm thanh tàn nhẫn của Cố Lăng Thành vang lên từ ống nghe điện thoại: “Em có thể hận anh, nhưng ngay từ đầu anh đã nói, anh đối với một đoạn hôn nhân gấn bó cũng không có lòng tin như vậy, em nên rõ ràng anh là người đàn ông đa tình.”

Đúng vậy, anh đã từng nói, thẳng thắn như vậy, anh không trao ra nổi một đoạn hôn nhân hoàn chỉnh, chỉ là do tôi ngu xuẩn lại có ý định muốn dùng chân ái nhớ nhung cảm động anh, nếu không cho nổi tình yêu, vì sao ngay từ đầu lại cho tôi hưởng nhiều sướng ái như vậy, vì sao phải kéo tôi rời khỏi cạnh Lục Thiếu Thần, tại sao có thể tàn nhẫn như vậy, một bên cho tôi tình yêu vô biên vô hạn, một bên lại nói với tôi không cần có ý đồ lấy được tình yêu từ trên người

anh...

Những lời này Tô Noãn cũng không có nói ra khỏi miệng, cũng chẳng thèm đi chất vấn anh, rất nhiều lần, cho dù như cũ đau lòng, cho dù nửa đêm nằm mơ vẫn còn rơi lệ, nhưng tóm lại đau đớn đã thành thói quen, một ngày nào đó sẽ quen thôi.

Ngay lúc đó cô còn thiếu rất nhiều kiên cường, bởi vì yêu cho nên cũng không cách nào không cho nước mắt tuôn rơi, cô giấy thoát khỏi anh, chạy xuống lầu, thế nhưng anh lại đuổi theo, nhẹ kéo một cái liền đem cô ôm vào trong lòng.

“Đừng khóc, nha đầu ngốc, đừng khóc, anh đồng ý với em, sẽ không tiếp tục mang bọn họ về nhà của chúng ta nữa.”

Nhà của chúng ta? Lúc này anh làm sao nói ra khỏi miệng như vậy được?

Nhưng mà âm thanh của cô chỉ là nghẹn ngào, nói không ra một chữ, cô đột nhiên hiểu được, điều duy nhất anh muốn nhìn nhất là nước mắt của cô, muốn nghe nhất chính là tiếng nức nở của cô.

Từ đó về sau, cô mỗi một lần bởi vì ba không thể không đi cầu anh, trong nhà cũng không nhìn thấy dấu tích của phụ nữ nữa, nhưng cô biết, anh không hề mang phụ nữ về nhà, bởi vì anh mang phụ nữ ra bên ngoài.

Tô Noãn từ trong suy nghĩ của mình hồi phục, cười cười, đóng cửa lại, xoay người chống lại ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chú của Lục Cảnh Hoảng, anh nhìn thấy cô không nói gì, nhưng cô biết, anh cũng nhìn thấy Cố Lăng Thành.

“Anh tưởng là người giao đồ ăn bên ngoài.”

Tô Noãn vội vàng cười cười, cột lại cái đầu hoa lê lộn xộn, không biết nên giải thích như thế nào với Lục Cảnh Hoằng vì sao Cố Lăng Thành lại xuất hiện ở đây, cô liếc mắt về phòng tắm, liền chạy về phía đó, miệng nhắc tới:

“Em quên đánh răng...”

Cô còn chưa có chạy được hai bước, một bàn tay từ phía sau vươn tới, Lục Cảnh Hoằng vòng cổ ở bên eo cô, ôm lấy cô vào trong ngực mình, không nói gì, chỉ là dùng cái cằm kiên nghị của mình cọ đỉnh đầu của cô, càng giống như là không tiếng động an ủi.

Tô Noãn tránh ở trong lòng Lục Cảnh Hoằng, trong lòng bỗng nhiên êm ả, cô đã trải qua quá nhiều, đau khổ quá lâu, một lòng sớm đã mọc đầy vết chai, sau khi đầu rơi máu chảy, con người đều sẽ học được cách ngoan ngoãn, học được cách nguy trang, học được cách giả vờ để ý hoặc là giả vờ không cần, giả vờ đứng đắn hoặc là giả vờ không đứng đắn.

Trước khi gặp được Lục Cảnh Hoằng, cô vốn đã hết lòng tin từ cuộc sống cũng không phải rất cần loại tình yêu giống như liều thuốc này, cô vốn đã hết lòng tin vào sinh vật là con người luôn có xu hướng nghiêng về lợi ích này, cô đã sinh sống tại cái nơi thành thị đông đúc này lâu như vậy, hơn nữa dần dần thuận buồm xuôi gió, mang mặt nạ đi tiếp cuộc sống.

Nhưng mà, Lục Cảnh Hoằng khiến cho cô cảm thấy được trân quý, cũng cảm giác mình đang tham lam chiếm giữ phần tình yêu thanh khiết này.

Quá lâu, cũng quá lạnh, không còn nhiều hơi sức để kháng cự tình yêu như vậy.

Tô Noãn nước mắt chảy xuống, cho dù là còn sống hay là chết đi, những người cô yêu thương đều lấy một bộ tư thế xa lạ bức ép cô phải đối diện cuộc sống, nhiều năm như vậy, Lục Cảnh Hoằng là người thứ nhất làm cho cô khát vọng một người chồng có kết cuộc như truyện cổ tích.

Cô gắt gao ôm chặt Lục Cảnh Hoằng, giọt lệ nóng bỏng thấm ướt lồng ngực anh, Lục Cảnh Hoằng cũng dùng lực ôm chặt lấy cô, hơn nữa nhẹ nhàng thở dài.

“Lục Cảnh Hoằng...” Cô đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nhìn anh: “Em muốn anh đi nấu cháo ăn.”

Lục Cảnh Hoằng cúi đầu sờ sờ đầu cô, nhin không được cười rộ lên, mà cô đã đẩy anh ra, tung tăng chạy vào phòng bếp, không có nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng ngược lại nhìn chăm chăm ở cửa, ánh mắt thâm vị không rõ.

— — — — —

Anh cũng không dự đoán được chính mình sẽ tận mắt nhìn thấy khung cảnh kia, anh cho là cả đời này của anh cũng sẽ không chạm phải một màn kia, anh cho là cả đời này nếu như chạm phải một màn kia cũng không hề có cảm giác gì.

Trên thực tế, anh biết mình muốn phát điên, đang bùng nổ, có một cổ phần nộ tức giận nôn nóng kêu gào đau đớn tích tụ ở trong ngực, lan toả không đi.

Lục Cảnh Hoằng ăn mặc như vậy, hơn nữa trên mặt lộ ra cái biểu cảm kia, Cố Lăng Thành không tìm được biện pháp gì thuyết phục mình, Tô Noãn và Lục Cảnh Hoằng trong lúc đó không có gì.

Con mẹ nó làm gì có chuyện không có gì!

Anh đem toàn bộ bình Hennessy ném tới trên vách tường, âm thanh vỡ nát rõ ràng, hoà với mùi rượu tản đi, vách tường thấm ướt, nước đọng một mảng lớn, giống như hai mắt rơi lệ của Tô Noãn.

“A!”

Anh giận dữ gầm lên một tiếng, đập vách tường phía bên kia làm người ta chán ghét, sau đó đi đến bên cạnh bàn ăn, nhưng không cách nào bình tĩnh suy nghĩ rối loạn của chính mình, vừa nghĩ tới khuôn mặt yêu kiều dễ thương của Tô Noãn, vô cùng tức giận xông lên đầu.

Anh đứng ở trong phòng, đứng thẳng thật lâu, bỗng dưng tiện tay đảo qua, nguyên cái bàn thức ăn, rượu, chén đĩa tất cả đều bay hết ra ngoài, anh ngồi trên ghế sofa, lạnh lùng nhìn chăm chăm đồng hồ dưới đất.

Cửa phòng bị mở ra, một người mặc đồng phục làm việc, cô gái trang điểm tinh xảo tinh bơ đi tới, bắt đầu sửa sang lại bàn ăn rơi trên thảm sàn, anh nhìn chăm chăm thân thể xinh đẹp của cô trong bộ đồng phục làm việc bó sát người, khi cô xẹt qua anh với tay lấy bình trà bị lật thì anh một phát nắm chặt eo cô, đem cô kéo về phía mình.

Anh ngồi ở chỗ kia, giống như một con Báo Đen tao nhã, anh tuần hơn nửa tràn ngập tội lỗi tàn ác, im lặng đánh giá ánh mắt kia của cô, trong lòng cỏ dại lại bắt đầu sinh trưởng, anh đem một xấp tiền bỏ lên trên bàn.

Anh xé rách váy của cô, ấn cô hướng về phía mình, động tác thô lỗ mà mãnh liệt, trên mặt cô gái cũng không có kích động, trái lại quyến

rũ cười một tiếng, liền dùng sức bắt lấy hai tay anh, ngồi vào trên người anh, hai tay vòng quanh cổ anh.

Người đàn ông như Cố Lăng Thành vậy căn bản không cần dùng tiền đến giao dịch, bản thân anh đã khiến phụ nữ khó có thể kháng cự.

Không có bất kỳ bước dạo đầu, tiếng rên của cô gái có chút khổ sở tỉ mỉ hài hoà quanh quẩn bên trong phòng kín, anh nghe thấy thân thể bên dưới sofa phát ra tiếng vang xèo xèo, nhưng mà chỉ là dùng sức phát tiết tâm tình của mình, tất cả hành động cùng tình cảm không liên quan.

Đây không phải là lần đầu tiên anh tới chỗ này ăn cơm, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy cô gái xinh đẹp này lúc ẩn lúc hiện trước mặt anh, là anh biết trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì.

Cô muốn tiền tài, anh muốn hưởng thụ, theo như nhu cầu, có sao mà không làm?

Bởi vì đau đớn, tiếng kêu của cô gái nghe vào càng thêm êm tai, ưm giống như là mèo hoang, trên khuôn mặt cảnh xuân vô hạn, anh không muốn đi nhìn vào đôi mắt phượng quyến rũ kia, bởi vậy nhắm hai mắt lại, vội vã phát tiết.

Không lâu sau, anh bình tĩnh lại, kéo khoá quần lên, mặc áo mũ chỉnh tề vào, một loạt biến hoá này chưa tới ba giây đồng hồ, sau đó anh thành nhiên nhìn phụ nữ kia vội vã rồi lại im lặng sửa sang lại quần áo, tóc, dung nhan.

Đợi cho cô tự mình làm xong hết tất cả, thời điểm thản nhiên ngược lên nhìn về phía anh mỉm cười, anh rút cuộc thản nhiên, lười biếng mở miệng:

“Giúp tôi lấy thêm một chai Hennessy tới đây.”

Anh đem làm tình vừa rồi quy tội do say rượu loạn tính, bất quá chỉ là nhất thời hứng thú kích động.

Mặc dù là quen bị nhìn là phụ nữ phong tình, nghe thấy nói như vậy, ánh mắt cũng phai nhạt xuống, cô cắn môi, yên lặng lui ra ngoài, cô hiểu được, người đàn ông này cũng không có ý muốn cùng cô tiếp tục phát triển.

Cố Lăng Thành thản nhiên nhìn chăm chăm cô, không có vẻ mặt dư thừa, cho đến khi cô rời đi, đáy mắt mới hiện lên một màn chán ghét mà vút bỏ.

Anh biết mình đã biến thành một cái đầm sâu đen tối không thấy đáy, cho dù có được toàn bộ phụ nữ trên thế giới, cũng như trước cô độc, tìm không được một nơi để cho anh gửi gắm tâm tình, đã từng có, lại bị anh đánh mất.

Tối hôm qua anh nằm ở trong xe nguyên một buổi tối, xe đậu trong khu phố cổ, anh vì Tô Noãn mua căn phòng nhỏ dưới lầu kia, anh chỉ là lặng lẽ nhìn ngọn đèn sáng bên cửa sổ, rồi tắt, rồi tiếp tục sáng lên.

Anh không biết mình có nên lên đi tìm cô ta hay không, anh từ nơi ở của cô ta trở lại, cô ta, người phụ nữ anh yêu từ sâu trong đáy lòng nhiều năm như vậy, bây giờ cô ta cũng yên lặng đi theo phía sau anh cầu xin.

Anh vẫn tin tưởng vận mệnh, tuy rằng cuối cùng cả đời anh cũng không đem nó để vào trong mắt.

Nhưng mà thật chết tiệt phong thủy luân chuyển là một chân lý, khi người đàn bà vút bỏ anh gả vào nhà giàu có kia thật sự cởi hết quần áo đứng ở trước mặt anh, cầu xin anh buông tha cho chồng của cô ta, thời điểm giúp đỡ chồng của cô ta, anh thiếu chút nữa muốn ói ra.

Cô vẫn xinh đẹp như cũ, ánh mắt vẫn rung động lòng người như cũ, nhưng mà dù sao đã không còn là cô gái quang vinh chói lọi năm đó, cho dù tao nhã cao quý, lại cuối cùng vẫn không thể quay về năm bọn họ mười chín tuổi sạch sẽ trong sáng.

Anh muốn nôn mửa, đều không phải là do cô làm cho anh ghê tởm, mà là, trái tim đó khó chịu muốn chui ra.

Cô là thật sự không biết, hoặc là giả bộ không biết nói, là anh bức người đàn ông của cô đi vào bước đường cùng, anh đã từng thề sẽ làm chuyện đó, một ngày kia, anh quả nhiên làm được, cũng không phải là cố ý, chỉ là vừa khéo có một cơ hội như vậy.

Anh là một tên tiểu nhân hèn hạ, nhắm chừng tình yêu không thể nào làm được, tính toán chi li, thậm chí lợi dụng những người phụ nữ khác để một bước leo lên trên, sau đó tham lam trả thù, cũng làm cho tinh thần và thể xác của mình tê liệt.

Mười ba năm, anh thành công, cũng rốt cuộc chờ đến một ngày kia, nhìn thấy thân thể run rẩy loã lồ của cô, thế nhưng anh lại nói không ra cảm giác ** gì, anh chỉ lạnh lùng ngồi ở chỗ kia, anh nhớ tới một màn chạm mặt Tô Noãn ở siêu thị vừa rồi, ở trong đầu óc anh thật lâu xưa đi không được.

Hồi lâu sau, đứng dậy đi qua, anh cầm lên cái mền, thật cẩn thận che kín cô, sau đó đi ra khỏi phòng, chỉ là một lòng lại khó chịu đến thở không thông.

Đây là người phụ nữ anh từng dùng toàn bộ sinh mệnh để yêu, anh cho là một ngày cô như vậy đứng trước mặt anh thì anh sẽ rất sung sướng, anh nghĩ anh sẽ khai chai Champagne để chúc mừng, anh sẽ vô sĩ đến khiến cho cô quỳ gối dưới chân anh cầu xin anh muốn cô.

Chỉ là, kết quả cũng không phải như thế, anh vô cùng thất vọng, anh đứng ở quảng trường rét lạnh, chợt phát hiện, anh đã không còn thương cô, thật sự đã không còn yêu.

Qua nhiều năm như vậy, anh thật sự cảm nhận sâu sắc tình yêu được chôn dấu trong đáy lòng, là thuộc về ai?

Anh nằm ở trong xe suy nghĩ một buổi tối.

Giữa trưa, anh gõ cửa nhà Tô Noãn.

Khi nhìn thấy hình ảnh bên trong kia, anh nghe thấy âm thanh khó nghe giống như ma quỷ của chính mình, anh xoay người chạy trốn, chỉ là một trái tim càng thêm đau đớn, anh đột nhiên hiểu rõ cái gì, lại chỉ cảm thấy buồn bã mất mát.

— — — — —

Rượu rất dễ dàng làm cho người ta đắm chìm, bởi vì tính chất chua cay ngọt hợp lại làm một, cũng bởi vì thời gian ủ lâu năm khắc lên tình cảm thâm lương, không thể bởi vì nó chua cay mà mất đi vị ngọt thanh thuần, cũng không cách nào bởi vì vị ngọt thanh thuần của nó liền xem nhẹ vị chua cay.

Rượu rất dễ dàng khiến cho người ta đắm chìm. Bởi vì nó khiến cho người ta say...

Cố Lăng Thành tin tưởng mình lúc này đây là say, anh không thể không cười giễu cợt bản thân mình.

Có thể là anh có lòng tham rõ ràng, anh không biết mình uống nhiều bao nhiêu, anh chỉ là không có nhìn tới tờ giấy nhân viên phục vụ đưa cho anh, nhắm vào phía trên ký tên, tên của anh thế nhưng lại đáng giá như vậy.

Sau đó anh cầm áo khoát lên, lung la lung lay rời khỏi phòng.

Đêm đã khuya, sương mù mênh mông, buổi tối mùa đông đặc biệt mang theo tiêu điều, giống như một câu chuyện xưa cũ, gương mặt mơ hồ, vắng vẻ.

Có ánh đèn máy bay màu đỏ chớp nhoáng loé lên trong bầu trời đêm xa xăm, đi xuyên qua một thành phố, anh tựa vào cây cột điện, ngẩng đầu nhìn lên, rồi lại không biết mình đến tột cùng tìm kiếm cái gì.

Nhân viên phục vụ nói rất đúng, tinh thần của anh nhìn qua không tốt lắm, nhưng là chuyện này với anh mà nói không vấn đề gì, anh vẫn có thể lái xe như trước, cũng như cũ chuẩn xác lái xe về đến trước cửa nhà.

Sau khi mở cửa, bên trong có ngọn đèn ấm áp, mẹ của anh, đang ngồi trên ghế sofa phòng khách tùy ý cầm điều khiển chuyển kênh truyền hình, bà đêm khuya cũng không muốn ngủ, cũng chỉ là vì chờ anh trở về, để phàn nàn với anh là vợ anh không tốt.

Nhìn thấy anh vào cửa, mẹ Cố thật sự cười ha hả đứng dậy, giọng nói vang dội giống như muốn tốc bay nóc nhà biệt thự.

Cố Lăng Thành cũng nhàn nhạt nở nụ cười, “Chỉ có một mình mẹ

sao?”

Mẹ Cố vừa giơ chân đạp một cước vào con chó cưng nghe tiếng chạy tới, vừa nhìn lên lầu mắt trợn trắng, hừ hừ nói:

“Làm sao chỉ có thể có một mình mẹ,” bà nhìn anh, “Hết ăn lại nằm, đàn bà ăn cây táo, rào cây sung nằm ở trên kia kia, nửa chết nửa sống làm cho ai xem đây!”

Trong mắt mẹ Cố là tràn đầy ghét bỏ cùng chán ghét, làm như nghĩ tới cái gì đó, mẹ Cố kè sát vào Cố Lăng Thành, đè thấp thanh âm, một đôi mắt gắt gao theo dõi anh, lén lút nói:

“A Thành à, người đàn bà đáng chết này không sinh con cũng không phải là cách, con dù sao cũng phải tìm lại một người có thể sinh, bằng không hương khói Cố gia chúng ta lo là có thể gãy gánh, mẹ thấy cái đứa họ Tô kia, hình như là có con với vị bộ trưởng kia.”

Cố Lăng Thành hô hấp cứng lại, anh cảm thấy thân thể của mình giống như chợt muốn khóc, Tô Noãn, Tô Noãn, Tô Noãn...

“Ách,” anh làm một động tác nuốt vào, cau mày, anh suy sụp đứng ở trước mặt mẹ Cố, bị vấn đề này ném vào trên mặt, anh giãn chân mày ra, nhưng là chúng nó một lần nữa nhấn lại.

Không phải bởi vì chuyện nổi dối tông đường của mẹ Cố mà phiền não, chỉ là bởi vì nghĩ tới Tô Noãn, cho nên cũng không cách nào chịu được trái tim ấm ức nữa, anh hé miệng lại cuối cùng cũng không nói cái gì.

Anh không để ý tới mẹ Cố nữa. Giống như một con rối gỗ mất hồn phách, chậm rãi đi lên lầu, anh biết mẹ Cố đang nhìn anh, bởi vì anh trầm mặc mà lo lắng bất an, có thể là trong lòng anh trống trải giống

như tuyết rơi, chông chất lắng đọng thành lớp băng, anh tìm không ra được đáp án.

Anh đứng ở cửa phòng ngủ, áo khoát trên tay vững vàng rơi trên sàn nhà, tay anh nâng lên lại hạ xuống, tiện đà xoay người đi về phía thư phòng, thân hình lão đảo, tinh thần suy sụp mà vô lực dựa vào trên cửa, sau đó đẩy cửa vào.

Cố Lăng Thành không có dừng bước lại, anh cũng không biết Doãn Thuy Hàm tại sao lại xuất hiện trong thư phòng, khoanh chặt hai tay, tựa vào bên cửa sổ, gió đêm từ lúc mở cửa sổ xông vào, thổi bay rèm cửa sổ.

Kia từng là động tác thói quen của Tô Noãn, trong nháy mắt, anh cho rằng đó là Tô Noãn. Chỉ là Tô Noãn cũng không có bóng lưng yếu điệu như vậy, bóng lưng Tô Noãn luôn rất cô đơn.

Nghe thấy thanh âm, Doãn Thuy Hàm quay đầu lại, trong phòng chỉ mở một chiếc đèn bàn nho nhỏ, sắc mặt của cô có chút tái nhợt, hơn nữa do dự:

“Anh đi đâu vậy, tại sao một ngày một đêm không trở về nhà?”

“Em tìm tôi?”

Cố Lăng Thành hỏi ngược lại, thanh âm cực kỳ ôn hoà, nhưng cũng là như thế không thềm để ý, Doãn Thuy Hàm nhìn anh, nhìn thật lâu, ánh mắt lạnh lẽo, thậm chí mang theo một tia hận ý.

“Anh đi tìm Tô Noãn, đúng không, biết cô ta đã trở lại, cho nên một khắc cũng không ngừng chạy tới nơi cô ta ở?”

Doãn Thuy Hàm có chút hùng hổ dọa người, cô cúi đầu bên trong

thư phòng vốn tĩnh mịch là âm thanh thở gấp gấp, bởi vì phần nộ, bởi vì không cam lòng, đôi mắt bắt đầu phấp phồng.

Cố Lăng Thành ánh mắt **, anh buông tay, chau mày, dạ dày bắt đầu quặn đau, một chút lông mi của anh vụt sáng, luống cuống giống như con gỏi rỗi, sau đó khoé miệng thoáng hiện lên một nụ cười nhạt, nhưng là cực kỳ trống rỗng:

“Tôi tìm cô ấy thì thế nào, đây không phải là điều em nên quan tâm, em chỉ cần làm tốt vai trò Cố phu nhân là được rồi.”

“Chỉ cần làm tốt Cố phu nhân? Anh cho rằng tôi là Tô Noãn sao? Cố Lăng Thành, tôi là Doãn Thuy Hàm nhất định không là Tô Noãn thứ hai, ngu xuẩn như vậy, tự cho là đúng như vậy, là người phụ nữ ngốc nghếch thiếu niềm tin vào tin yêu.”

“Cô nói cái gì, cô nói như vậy là có ý gì?” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Cố Lăng Thành đã khôi phục vài phần thanh tỉnh, mặc dù anh vẫn như vậy lười biếng tựa vào cạnh cửa, nhưng ánh mắt của anh cũng trong sáng như vậy, cho nên khi nghe thấy Doãn Thuy Hàm rít gào thì hiện lên tức giận.

“Tôi cũng chỉ là nói cô ta một chút anh lại nổi giận, trước kia anh so với tôi quá đáng hơn nhiều, ở trước mặt cô ta cùng người phụ nữ khác triền miên, nói ra những lời nói tàn nhẫn với cô ta như vậy, tôi làm những chuyện nhỏ nhất kia hẳn cũng sẽ không tạo thành cái gì không tốt ảnh hưởng tới cô ta, cùng lắm là làm cho cô ta thấy rõ thái độ đối nhân xử thế của Cố Lăng Thành anh.”

Cố Lăng Thành không thấy được đau đớn trong mắt Doãn Thuy Hàm, hiện tại trong đầu anh đều là đầy áp hình ảnh Tô Noãn lần lượt

nhìn thấy anh cùng người phụ nữ khác ở cùng một chỗ xoay người rời đi, anh cảm giác mình sắp bị hình ảnh này lập đi lập lại làm cho hít thở không thông.

Anh chậm rãi bước tới bên giường, con người mỉm cười nhìn Doãn Thụy Hàm, giọng âm u hỏi:

“Vậy cô đã làm gì, bây giờ có thể nói cho tôi nghe một chút.”

“Hai năm trước vào một buổi sáng tôi đến bệnh viện kiểm tra thân thể.”

Doãn Thụy Hàm không nhìn tới Cố Lăng Thành, cô ngẩng nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, thanh nhiên nói, Cố Lăng Thành lại cảm thấy được cô giống như là một phán quan, cho nên tựa vào trên cửa chờ cô nói tiếp:

“Sau đó gọi điện thoại cho anh, anh không nghe máy, thư ký của anh nói anh có hẹn với người khác.”

Cố Lăng Thành cười rộ lên, tiếng cười rất nặng nề ngọt ngào, anh nhìn khuôn mặt bất lực mà phẫn nộ của Doãn Thụy Hàm.

“Cho nên là?”

“Cho nên tôi gọi cho Tô Noãn!” Doãn Thụy Hàm gào lên, trong đôi mắt toát ra giọt nước mắt lớn, “Tôi nói cho cô ta biết tôi mang thai con của anh! Tôi có ý định sinh nó ra!”

Ánh mắt Cố Lăng Thành hiện ra một mảnh tro tàn, anh nhớ tới bộ dạng Tô Noãn giữa trưa ở trên bậc thang ôm chầm Lục Thiếu Thần, bọn họ chặt chẽ ôm nhau, Lục Thiếu Thần lôi kéo cô chạy đi, cô vẫn là nhàn nhạt mỉm cười.

Khi đó Tô Noãn vừa mới nghe điện thoại của Doãn Thụy Hàm xong, chỉ là cô lại cười đến vui vẻ như vậy, đáy mắt nhìn không thấy nước mắt, thậm chí đến nửa đêm anh về nhà, cô cũng chỉ là nhìn anh, hỏi anh, anh ăn cơm chiều chưa?

“Biết không? Khi đó tôi ở trong hành lang nghe thấy Tô Noãn nói muốn vì anh sinh một đứa bé, cô ta thế nhưng lại nói với bác sĩ, cô ta không sợ chết, thậm chí không muốn để cho anh tiếp tục cô đơn như vậy nữa, bởi vì cô ta sẽ chết, cho nên cô ta tình nguyện rút ngắn thời gian sống, cũng muốn sinh ra một đứa bé khỏe mạnh sống cùng với anh.”

“Còn có tư liệu trả thù Tô Chấn Khôn, cũng là tôi gửi đi, có biết không hả? Tôi còn vì vậy mà nhận được một khoản tiền, cùng với số tiền Tô Noãn cho, mới vừa lúc có thể để cho tôi trước khi sinh đứa bé ra không cần phải lo cơm áo gạo tiền.”

Cố Lăng Thành run rẩy, trái tim che đậy của anh bỗng nhiên tràn ngập tuyệt vọng vô cùng, những thứ rượu uống vào kia va đập vào thân thể anh, làm anh lung lay sắp đổ.

Anh vọt vào toilet, bước chân nghiêng ngã, ghé vào trên bồn cầu điên cuồng nôn mửa, anh đang nôn mửa đến nỗi nghe thấy âm thanh nước nở cuối đầu nghẹn ngào của mình, nồng đậm nặng nề, đến từ bóng tối xa xăm.

Nước mắt của anh bị động tác nôn mửa làm cho chảy ra ngoài, anh dùng tay che lấy ánh mắt, chỉ là như cũ nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống, khuôn mặt thương tổn, bỗng nhiên anh rút cuộc cũng nếm được cảm giác tê tâm liệt phế.

Ói thật lâu, cho đến ói cạn sạch, cũng không cách nào ngừng lại nôn

khan, anh nghe thấy tiếng nước nở rõ ràng của mình, giống như trẻ con mới sinh ra, đem theo sinh mạng không nhận thức được liều mạng khóc nỉ non.

Anh quên mất bên dưới lầu còn có mẹ của anh, anh quên còn có người phụ nữ đang đứng ngoài toilet, anh đã quên mình là Cố Lăng Thành, anh chỉ cảm thấy thống khổ, hơn nữa không ngăn cản được chính mình.

Anh quỳ trên mặt đất, đón nhận một nỗi đau như roi quất, đau thấu tim phổi.

— — — — —

Tô Noãn mất thời gian hai ngày để tìm kiếm chủ đề thích hợp, thừa dịp cuối tuần cô cũng dẫn Lục Cảnh Hoảng theo đến chỗ khu vườn cỏ lau mà trong lúc vô tình cô tìm kiếm được.

Lục Cảnh Hoảng nhìn mảnh đất mênh mông bát ngát màu xanh biếc kia, biết Tô Noãn vì nó mà tốn không ít tâm tư.

Trong cái nắng ngày đông chiếu rọi xuống, lúc này đây ngắm nhìn dòng nước sâu rộng tĩnh mịch cùng với cỏ lau đón gió lay động, bất luận kẻ nào cũng muốn từ nay về sau sinh sống trong vùng trời này, không muốn rời đi.

Hai ngày nay Tô Noãn nhất định tới đây vô số lần, đứng ở mảnh đất bao la này vô số lần, ánh mắt của cô nhất định mang theo yên tĩnh cùng tò mò, tôn sùng cùng tán dương.

Nghĩ tới ánh mắt của cô từng như vậy thận trọng lướt hết phong cảnh nơi này, Lục Cảnh Hoảng cũng không cách nào khống chế sâu trong nội tâm mình thận trọng run rẩy, nhưng mà anh không thể nói

ra lời gì, chỉ có gác tay mà đứng, yên lặng nhìn sự kỳ diệu do trời đất tạo nên cùng Tô Noãn đang đứng trên mảnh đất thần kỳ này nhìn về phía anh mỉm cười.

Anh nhớ tới Kiều báo cáo qua với anh, có thể tưởng tượng ra ở lần họp hội nghị cấp cao của Mị Ảnh Tô Noãn đã bị làm khó dễ, nghĩ đến chuyện cô có thể bởi vì chuyện đề án kế hoạch mà bị vô số cấp cao chèn ép trách cứ, tay anh lạnh lùng nắm lại thành quyền.

Lục Cảnh Hoảng im lặng nghe thấy sâu trong nội tâm của mình quay cuồng, những người đó, ai cũng trốn không thoát...

Ngày cuối cùng Tô Noãn ở lại thành phố A, sáng sớm cô tỉnh lại, liền nhìn thấy tám danh thiếp trên tủ đầu giường, không ngờ là người mẫu Lăng Tử Ngữ, cô nghe thấy tiếng di động vang lên, mở ra là một tin nhắn:

“Đi tìm Lăng Tử Ngữ, có lẽ cô ấy có thể giúp được em.”

Tin nhắn đến từ Lục Cảnh Hoảng, Tô Noãn hồi phục một cái, liền rời giường mặc quần áo, sửa sang xong tất cả, khoác giỏ xách trên lưng ra cửa, vừa mới đi ra, lại nhận được một tin nhắn mới:

“Anh đã giúp em hẹn trước rồi, nhà hàng XX, chín giờ.”

Cô khôi phục lại: “Được, vâng, em lập tức tới ngay.”

“Dưới lầu có chiếc xe màu đen, bảng số 4587, lái xe tên Lâm Diệu Huy, nam, 42 tuổi, tóc húi cua.”

Thấy như thế nào cũng giống như là một tin nhắn truy nã, Tô Noãn

hiểu rõ đơn giản đáp một tiếng “Được.”

Tô Noãn xuống lầu liền nhìn thấy một chiếc xe màu đen lịch sự tao nhã, một người đàn ông vóc dáng không cao không thấp trong bộ âu phục đứng ở cửa thang lầu, khi nhìn thấy cô đi xuống, cung kính cười cười:

“Tô tiểu thư, Lục phó bộ phận phó tôi tới đón cô.”

Tô Noãn gật gật đầu: “Cảm ơn.” Sau đó cùng lên xe.

Mới vừa ngồi xuống, tin nhắn liền tới: “Thắt chặt dây an toàn.”

Ngồi ở phía sau ít có thắt dây an toàn, cơ bản có thể nói là quên mất còn có dây an toàn, thế nhưng một lát Tô Noãn vẫn là ngoan ngoãn làm theo, đang vừa định gõ một chữ “Nha” đáp lại, một tin nhắn mới lại tới:

“Ngủ một chút đi, không sai thì một giờ mới có thể đến.”

Tô Noãn liền đem cái từ “Nha” đó gửi đi, cô nhắm mắt lại giả vờ ngủ, nhưng thật sự ngủ thiếp đi, bàn tay cầm điện thoại đã yên tĩnh lại, an tâm khác thường.

— — — — —

Bên ngoài bộ ngoại giao ở kinh thành.

Kiều lấy điện thoại trả lại cho Lục Cảnh Hoảng: “Lục bộ, không nghĩ tới có thể dạy anh gửi tin nhắn.”

Lục Cảnh Hoảng nhìn anh một cái, nở nụ cười, nụ cười rất hiếm thấy:

“Người nào phát minh ra tin nhắn điện thoại?”

“Việc này...” Kiều ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm túc nhíu mày suy nghĩ, một lát sau: “Phải tìm ra người này sao?”

Lục Cảnh Hoằng cong cong khoé miệng, nâng lên một ngón tay lắc lắc hai cái, khó có được tâm tình tốt.

Kiều cầm điện thoại trong tay bỗng nhiên lại nghĩ tới, anh nhìn thoáng qua, liền đi ra phòng làm việc bên ngoài, một lát sau liền trở lại, Lục Cảnh Hoằng đang ngồi ở trước bàn sờ cằm, khoé miệng hơi hơi gợn lên, sững sờ mất hồn.

“Lục bộ, tám giờ sáng hôm nay, cổ phiếu mà anh bảo Thái Luân Tư, tất cả cổ phiếu trên thị trường của toà soạn tập đoàn Doãn thị đã được thu mua sạch.”

Lục Cảnh Hoằng nhếch mày, hơi hơi gật đầu, không nói gì, bởi vì Kiều chưa nói xong.

“Thái Luân Tư kêu tôi hỏi một câu, có phải Lục bộ biết tin tức bên trong gì hay không, cho nên muốn mượn việc này kiếm một số tiền lớn?”

“Nói thế nào?”

“Vừa rồi Thái Luân Tư ở trong điện thoại nói, chỉ riêng từ buổi tối hôm qua cho tới tám giờ sáng hôm nay, liền có rất nhiều người thu mua số lượng lớn toà soạn báo cùng cổ phiếu tập đoàn Doãn thị.”

Lục Cảnh Hoằng nhíu mày run sợ, đôi mắt sau tròng kính hơi nheo lại, vẫn còn có những người khác thu mua toà soạn báo cổ phiếu tập

đoàn Doãn thị sao?

“Thái Luân Tư có nói đối phương là người nào không?”

“Anh ấy chỉ biết là có bốn tài khoản mới mở, tên cũng không phải trong vòng quen thuộc, càng giống như là nhà giàu mới nổi sau một đêm.” Kiều như có suy nghĩ gì: “Nếu cần, tôi sẽ lập tức giúp anh đi thăm dò.”

Lục Cảnh Hoằng lại nâng tay làm động tác ngăn cản Kiều: “Tạm thời chưa cần, nếu như là đã thu mua vào hết rồi, cũng không cần phải truy cứu truy vấn những người đó nữa, còn về tư liệu của người tên Nam Giản Tâm đó...”

“Lục bộ yên tâm, bên kia đã có tin tức, đoán chừng chậm nhất là ngày mai, ngày sẽ nhìn thấy được điều ngài muốn.”

“Vất vả cho cậu rồi, Kiều.”

Kiều nhìn bộ dạng Lục Cảnh Hoằng ngoài cười nhưng trong không cười, cũng không đi so đo nhiều nữa, nói thêm vài câu liền rời đi.

Lục Cảnh Hoằng ánh mắt trầm tư, anh đứng dậy đi đến trước cửa sổ sát đất, nhìn dòng xe tới lui bên dưới lầu, nhưng trong lòng thì một chút xúu rõ ràng: Cù gia, Long gia, Lục lão gia, còn có...

Nếp uốn giữa lông mày Lục Cảnh Hoằng càng nhíu chặt lại, Cố Lăng Thành, sẽ là anh sao?

Nếu như là anh... Mất bò mới lo làm chuồng, thì đã trễ rồi, đây là mấy chữ mà tôi muốn khuyên anh.

— — — — —

Tô Noãn ở trước cửa nhà hàng gặp được Thái Luân Tư, so với việc nói là ngẫu nhiên gặp, chi bằng nói là Thái Luân Tư cố ý đợi chờ, anh dựa vào cạnh cửa xe mình, vừa nhìn thấy Tô Noãn xuống xe liền đi tới.

Nhìn thấy Thái Luân Tư xuất hiện, Tô Noãn ngây ngốc một chút, cô lập tức liền hiểu ra, Thái Luân Tư quen biết Lăng Tử Ngữ, mà anh ta xuất hiện ở nơi này, có lẽ là Lục Cảnh Hoằng dặn, đương nhiên cũng mới có thể là Lăng Tử Ngữ yêu cầu.

Kết quả Thái Luân Tư mới vừa đi đến gần cô liền nhíu mày, nhìn chăm chăm vào quần áo của cô, mở miệng câu đầu tiên là:

“Tiểu Noãn, bộ quần áo này cô mặc mấy ngày rồi sao?”

Tô Noãn giơ cánh tay lên người người, sau đó không có gì khác thường ngẩng đầu trả lời anh:

“Tính cả hôm nay, chỉ có bốn ngày.”

Thái Luân Tư không nói gì chỉ cười cười, xoa nhẹ huyệt thái dương, ánh mắt nhìn cô lại dịu dàng khác thường :

“Cũng không biết tôi vì cái gì lại muốn cùng cô vào nhà hàng sang trọng như vậy, tôi sợ bị đuổi ra ngoài.”

“Bởi vì anh khoan dung nhân hậu, tâm địa thiện lương.”

Tô Noãn đi lên, sau đó vươn tay về phía Thái Luân Tư trước mặt, làm cái tư thế “Xin mời”, ánh mắt giống như là gặp được lão bằng hữu rất thân quen, còn mang theo chút tính kế:

Thái Luân Tư dĩ nhiên biết cô đang toan tính cái gì, chỉ là cười nhạt, trong ánh mắt có một chút cô đơn:

“Tôi sẽ tiến cử anh với Tử Ngữ.”

Tô Noãn ngược mặt lên, mắt nhấp nháy phong tình vô hạn, sau đó cũng nhẹ cười một cái:

“Lục Cảnh Hoằng nói với anh?” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Thái Luân Tư gật đầu một cái, cũng không có tiếp tục nói hết, chỉ lẳng lặng nhìn Tô Noãn.

Anh vẫn luôn không có vạch trần sự yêu thích dành cho Tô Noãn, bởi vì anh còn chưa kịp vươn tay, cô đã bị Lục Cảnh Hoằng kéo vào trong lòng, nhưng mà đối với Lục Cảnh Hoằng, anh chỉ có thể tâm phục khẩu phục, so với anh, Lục Cảnh Hoằng quả thật càng xứng đáng để dựa vào.

Cho dù anh giờ phút này khi nhìn thấy Tô Noãn như cũ vẫn cảm thấy có chút sàu sảo, đến nay gặp lại, Tô Noãn vẫn trông suốt giống như lúc ban đầu làm cho người khác tràn ngập ham muốn giữ lấy cùng chiếm lấy nhục dục, bởi vì cô nhìn qua tràn đầy sức sống, giống như ẩn chứa rất nhiều năng lực cùng trí tuệ.

Anh tin tưởng, Tô Noãn càng mạnh mẽ, về sau chỉ sợ càng thêm làm người ta chạy theo như vịt, càng muốn tóm lấy được.

Cô bây giờ, giống như đại sứ danh họa phái trừu tượng Picasso, trộn lẫn xinh đẹp trầm tĩnh trong trẻo nhưng lạnh lùng luân phiên nhau.

Đồ tốt luôn làm cho rất nhiều người muốn có được, muốn cất giấu,

Tô Noãn chính là có một loại sức mạnh như vậy.

Đáy lòng Thái Luân Tư thoáng hiện một nét mất mát ngẫm chịu, chỉ tiếc bỏ lỡ gió xuân.

“Tôi chỉ là đang vẽ một món đồ trang sức thanh nhã.” Đi vào phòng ăn, Tô Noãn hơi kinh ngạc nhìn anh, “Vẽ rất giống bức tranh sao? Nếu không tại sao cứ nhìn chăm chăm vào tôi?”

Tô Noãn đại khái không biết trong đầu Thái Luân Tư cũng vừa mới đem cô liên hệ tới bức tranh Picasso, vì vậy vừa nghe tới cực kỳ bất đắc dĩ mà kinh động, cô kinh động linh hồn của anh, đây cũng là nguyên nhân anh luôn khát vọng cô.

Anh chỉ buồn cười cười, hơn nữa dời đi ánh mắt, nhìn về nơi khác:

“Nhìn quen rồi đáng vẻ cô ăn mặc tự tại, bỗng nhiên ăn mặc như vậy, trong lúc nhất thời có chút thích ứng không kịp, nên nhìn nhiều lần, đành phải thật cẩn thận.”

Tô Noãn cúi đầu nhìn quần áo của mình, chín phần bó sát người, giày cao gót màu vàng phấn, trang phục màu đen sát người, bị đại đa số nhiếp ảnh gia Mị Ảnh bình luận là trang phục cực kỳ hồng bét.

“Tôi cũng sẽ không ăn anh, có gì cần phải cẩn thận chứ.”

Thái Luân Tư vuốt ve cái trán, anh thật hy vọng mình có thể bị cô làm thịt.

Chỉ là lời này cả đời anh cũng không dám nói, thật sự là thực tế áp lực quá lớn, anh ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một cô gái cao gầy đến trước mặt, quần sam màu vàng nhạt, trên tay lúc nào cũng là một cái bao tay sa mỏng, là Lăng Tử Ngữ tới.

Tô Noãn theo tầm mắt Thái Luân Tư nhìn lên, liền nhìn thấy vị người mẫu xinh đẹp kia, ngũ quan của cô ấy thực sự rất xinh đẹp, hình dáng có chút cổ điển, đang hướng về phía cô mỉm cười, nhân nhật thân nhiên, là một cô gái rất kiêu căng.

Lăng Tử Ngữ đồng ý quá nhanh, nhanh đến nỗi Tô Noãn còn chưa nói xong một câu, Tô Noãn nhìn thấy Thái Luân Tư sắc mặt âm trầm, tiếp tục nhìn thì thấy tay Lăng Tử Ngữ gắt gao bám dính trên người anh không buông, đột nhiên mình bạch rồi, cũng trầm mặc.

Tô Noãn ho nhẹ cười một tiếng, liền lấy cớ đứng dậy đi toilet, tự mình để lại không gian cho hai người, còn chưa đi xa, liền nghe thấy tiếng Thái Luân Tư đè nén hoả khí ra lệnh, nhưng Lăng Tử Ngữ lại giả vờ ngu ngốc như cũ không buông tay.

Thật ra thì tâm ý của Thái Luân Tư dành cho cô, Tô Noãn rất rõ ràng, tuy rằng cô nhìn qua chậm chạp, nhưng so với bề ngoài thì càng thông minh hơn một chút, cho nên có đôi khi giả vờ câm điếc thì tốt hơn, bằng không cô sẽ mất đi một tình bạn tốt.

Cô không muốn đi quấy rầy bọn họ, liền một mình dạo chơi trong hành lang nhà hàng, trong lúc vô tình nhìn thấy Doãn Thụy Hàm cũng xuất hiện trong phòng ăn, mà cô ta giờ phút này đang ngồi cùng một người đàn ông trung niên, sắc mặt của cô ta quả thật không tốt.

Tô Noãn nhìn thấy Doãn Thụy Hàm đem một ít quà tặng quý giá đưa cho người đàn ông, người đàn ông thoái thác vài câu liền nhận lấy, bởi vì ông ta ngồi dựa lưng về phía Tô Noãn, Tô Noãn không nhìn thấy mặt ông ta, nhưng vẫn lơ mơ nghe thấy tiếng ông ta nói.

“Chuyện nhà Cố gia các người, cần gì phải khiến cho ồn ào huyên náo như vậy, làm cho mọi người đều biết, tuy rằng báo chí không

nhắc gì tới chồng của cô, nhưng người biết chuyện cũng biết là chuyện gì xảy ra.”

“Chồng của cô cũng đã ly hôn người ta, khuyên cô khoan dung mà độ lượng, mẹ của cô dùng của công cho việc tư như vậy, mượn tay báo chí tiết lộ tin tức đả kích người ta, coi như Cố gia các người không chừa cho mình con đường lui, cũng nên cho Doãn gia chúng tôi con đường rút lui chứ? Có cần phải giết sạch sẽ vậy không? Hiện giờ thì tốt rồi, có người nhìn không được....”

Tô Noãn cũng không muốn nghe chuyện nhà của người khác, vốn xoay người muốn đi, kết quả vừa nghe thấy tin tin tức đưa tin, cô liền bất động bước chân, khi cô nghe thấy người đàn ông trung niên nói có người thay cô trút giận, càng muốn biết rõ sự tình đầu đuôi.

Mà Doãn Thụy Hàm nghe nói như thế, sắc mặt sớm đã tái nhợt vài phần, đoán được điều gì, rồi lại không dám xác định:

“Cậu, ý của cậu là...”

“Hiện bên ngoài đã người thu mua toà soạn báo tập đoàn Doãn thị, rất nhiều cổ đông lớn nhỏ đều lần lượt tung ra cổ phần trong tay, Thụy Hàm à, cậu cũng không gạt con, nếu tiếp tục như vậy, toà soạn báo tập đoàn Doãn Thụy sớm muộn gì cũng đổi chủ.”

Cái ly trong tay Doãn Thụy Hàm chao đảo một cái, đổ ra một ít nước nóng:

“Vậy ba đâu, ba nói như thế nào, ông làm sao sẽ cho phép bọn người ác ý đó thu mua...”

Người đàn ông được Doãn Thụy Hàm xưng là cậu bất đắc dĩ thở dài:

“Vậy thì có biện pháp gì, ba của con gọi điện thoại cho cổ đông, muốn tiến một bước đem cổ phiếu vào công ty, kết quả đám cổ đông hoặc là kiếm cớ nói đi vắng, hoặc là trực tiếp tắt máy không nghe điện thoại, ý tứ cũng đã rõ rồi.”

Doãn Thuy Hàm thần sắc hoảng hốt, cô bỗng nhiên thấy đau đầu, người ở phía sau thao túng, không đem toà soạn báo tập đoàn Doãn Thuy nắm vào trong tay thề không bỏ qua.

“Thuy Hàm, mẹ con nói như thế nào cũng là nữ chủ nhân Doãn gia, có mấy lời chúng ta không tiện mở miệng, con trở về nói với bà ấy, kêu bà ta đừng gây ra chuyện gì nữa, Doãn gia ở trên thương trường thế nào đi nữa cũng có thể lực, nếu như thực sự đắc tội với những người có bối cảnh chính trị, hôm nay còn là công ty riêng, có lẽ ngày mai vừa mở mắt chính là không biết như thế nào rồi...”

“Con đã hiểu, thưa cậu, bên phía mẹ con trở về con sẽ nói, còn phải làm phiền cậu tận tình giúp ba quản lý công ty.”

Doãn Thuy Hàm có chút vô lực than nhẹ một tiếng, lơ đãng ngẩng đầu thoáng nhìn lên, lại cùng ánh mắt Tô Noãn không hẹn mà giao nhau, hai người trong khoảnh khắc đều giật mình sửng sò.

Chương 99: Bí mật không nói nên lời

Doãn Thuy Hàm có chút vô lực than nhẹ một tiếng, lơ đãng ngẩng đầu thoáng nhìn lên, lại cùng ánh mắt Tô Noãn không hẹn mà giao nhau, hai người trong khoảnh khắc đều giật mình sửng sờ.

“Thuy Hàm à, con là cốt nhục duy nhất mà anh trai cậu sinh ra, con trở về Doãn gia, bên ngoài có rất nhiều người đều đang nhìn chăm chăm vào con, chỉ cần con có nhược điểm nằm ở trong tay bọn họ, bọn họ đều có thể kéo con từ vị trí kia xuống.”

Cậu của Doãn Thuy Hàm nói xong lời thăm thía, Doãn Thuy Hàm thu hồi tầm mắt giao nhau cùng Tô Noãn, nhìn cậu mình thái độ khiêm tốn nhã nhặn mà cung kính, nhưng cũng mang theo chút cười khổ.

“So với mẹ con, con càng thêm thức thời, cũng càng có năng lực tiếp quản Doãn thị, chỉ tiếc là ba con bởi vì chuyện trong quá khứ cảm thấy bà ấy thua thiệt, nên luôn dung túng cho bà ấy, về tư thì điều này cũng không sai, bất quá con nếu muốn nắm giữ quyền lực Doãn thị, e rằng phải đợi mẹ con cưới hạc về tây thôi, con hiện tại mọi chuyện đều thuận theo bà ấy, mỗi ngày chỉ sợ cũng không dễ chịu.”

Nghe lời nói của cậu, sắc mặt Doãn Thuy Hàm càng trắng thêm vài phần, đúng nha, Doãn gia có mẹ của cô ta, cô ta căn bản không thể nói rõ điều gì, mẹ của cô ta quá mức **, căn bản nghe không vô bất luận ý kiến của người nào.

“Cậu cũng biết tính tình của mẹ con là thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, không cho phép bất luận kẻ nào làm trái ý niệm của bà, chuyện

báo chí, bà chính là chuyên quyền độc đoán qua mặt tầng quản lý trực tiếp ra chỉ thị hạ lên cho người bên dưới, hẳn là đắc tội không ít người phụ trách quản lý công ty.”

“Xem ra con là một người hiểu lý lẽ,” ông cậu trầm ngâm trong chốc lát, nói tiếp: “Thuy Hàm a, cậu khuyên con ở lâu rồi thử tưởng tượng, mẹ con lần này làm quá mức, đoán chừng không thể bỏ qua, cũng chỉ có thể nghe theo mệnh trời.”

Doãn Thuy Hàm thừa nhận, ông cậu lại công đạo với cô thêm vài câu liền đứng dậy rời đi, Doãn Thuy Hàm ngẩng đầu cũng không còn nhìn thấy Tô Noãn ở giữa hành lang đâu nữa, nhưng mà nghĩ đến Tô Noãn nghe được khốn cảnh của Doãn gia bọn họ, không khỏi cười tự giễu.

— — — — —

Tô Noãn mượn cớ tạm biệt với Thái Luân Tư cùng Lăng Tử Ngữ, không muốn quấy rầy thế giới hai người bọn họ, Lăng Tử Ngữ đồng ý với cô trở thành một phần trong phương án cô đề ra, chuyện này sẽ làm cho kế hoạch cô đề ra có nhiều tỷ lệ thành công hơn.

Tô Noãn vừa đi tới cửa, di động liền vang lên, là Doãn Thuy Hàm, Tô Noãn không biết Doãn Thuy Hàm tại sao phải điện thoại cho cô, nhưng trong điện thoại truyền tới giọng nữ mà cả đời Tô Noãn cũng không thể quên được.

Âm thanh này dãy số này từng khiến cho cuộc đời của cô thay đổi, cho dù không hề hận, cũng đã khắc sâu tận đáy lòng, cho nên, vừa mở miệng, ngay cả lời nói ân cần thăm hỏi không hề có, cô trực tiếp nói ba chữ lạnh như băng:

“Doãn Thuy Hàm?” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch

Thiên Lâu.)

Cửa kính nhà hàng được mở ra, phát ra âm thanh dạn dò trong trẻo, Tô Noãn dừng bước lại, đứng ở cạnh cửa nghe thấy tiếng của Doãn Thuy Hàm ở đầu kia điện thoại: “Ừ, là tôi.”

Trong điện thoại trầm mặc một hồi, Tô Noãn không có nói tiếp, cô cũng không biết mình và người phụ nữ này có cái gì để nói, cô cho rằng mình và cô ta dù không phải là kẻ địch thì cũng nên là người xa lạ, sẽ không bao giờ gặp nhau nữa.

“Có thể hàn huyên một chút được không?”

Tô Noãn hơi nhú mào, hít một hơi thật sâu, đứng ở nơi đó, lưng thẳng tắp, khoé miệng mang theo nụ cười yếu ớt, nhưng thoáng có chút lạnh lùng, so với cú điện thoại hai năm trước đây, cô giờ phút này càng thêm ung dung bình tĩnh.

“Cố phu nhân, tôi không biết tại sao cô lại đột nhiên muốn hàn huyên tâm sự cùng tôi, nếu vẫn là thị uy hoặc thử dò xét, vậy thì, tuyệt đối không cần, tôi và Cố Lăng Thành đã ly dị, cho nên tuyệt đối sẽ không tiếp tục cùng anh ta có bất kỳ liên quan nào, thậm chí, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện kết giao bạn bè.”

Những lời như mặc dù không còn gì cũng có thể làm bạn bè, chỉ có mấy đứa con nít mới tin. Ngay cả ở trên con đường đá té một cái, cũng sẽ lưu lại vết sẹo trên đầu gối, huống chi té bị thương chính là trái tim là tình cảm.

Nên ngừng không ngừng trái lại đi làm loạn, cô ta đều lần nữa đã bắt đầu rồi, đoạn tuyệt phải đoạn tuyệt hoàn toàn, không muốn nhìn thấy Cố Lăng Thành cùng ai có quan hệ, cũng tránh cho những người đó lại trở thành cái đinh trong mắt, tỏ ra “điềm đạm đáng thương” thế

đấy.

“Dĩ nhiên, nếu như là cô muốn khoe khoang, như vậy, thì lại càng không cần.” Tô Noãn nhớ tới bộ dạng đứng đắn của Lục Cảnh Hoảng, cười cười, hơi có chút ngây ngô kiêu ngạo: “Mặc dù hình thức cưới xin đối với phụ nữ mà nói không phải là chuyện về vang gì, nhưng mà tôi thật may mắn, tôi gặp được một người tốt, tôi vô cùng... May mắn.”

Tô Noãn cúp điện thoại, quay đầu chú ý tới ánh mắt kinh ngạc của người phục vụ đứng ở cạnh cửa, anh ta có lẽ cũng không ngờ tới một cô gái còn trẻ tuổi như thế lại đem chuyện ly hôn nói ra thản nhiên như vậy, không hề có một chút nào là khổ sở cố che che giấu giấu lúng túng khó chịu.

Mặc dù đang đi xuống bậc thang không cẩn thận vấp chân một cái, cộng thêm cú điện thoại chẳng ra gì của Doãn Thuy Hàm không thông suốt này, bất quá nhìn chung mà nói, tâm tình Tô Noãn vẫn là rất không tệ.

Cô đi về phía chiếc xe đậu cách đó không xa, dọc theo đường đi nhìn thấy không ít cây hoa hồng đang trở chồi non, mùa xuân dần dần tới, những chiếc lá ẩn dưới cành cây khô và chồi non đang mọc lên.

Nếu như có cơ hội, cô muốn đón Tô Chấn Khôn trở lại Thanh Nham Môn, tuy rằng nơi đó nghèo khó, nhưng lại là nơi làm cho người ta cảm thấy ấm áp, hiện tại mùa này, dưới cỏ khô ở Thanh Nham Môn, hoa xuân cùng bông cải cũng đang đua nở.

Cảm giác được phía trước có người, Tô Noãn thả chậm bước chân, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Doãn Thuy Hàm cách đó không xa, cô ta hình như là đặc biệt cố ý đợi cô, nhưng Tô Noãn không tiếp tục đi qua, khi xe lái tới thì đi về chỗ ngồi phía sau chiếc xe.

Doãn Thuy Hàm nhìn thấy Tô Noãn cũng không quay đầu lại ngồi vào xe, bước thật nhanh băng qua đường, khiến cho một chiếc taxi thắng gấp, chọc cho tài xế xe taxi tức giận mắng một trận, chỉ là, lái xe đang muốn đóng cửa lại để cô vịn lại.

“Tôi không có ác ý, chỉ là muốn tâm sự với cô thôi.”

— — — — —

Cuối cùng bọn họ đành đi đến một tiệm nước giải khát gần đó, Tô Noãn ngồi ở chỗ đó, nhìn Doãn Thuy Hàm cầm thực đơn chuyên chú gọi Thánh Đại, trong lúc cô ta nhiệt tình giới thiệu với Tô Noãn món kem mới ra mắt thị trường thì lại bị lạnh nhạt cự tuyệt, Tô Noãn chỉ muốn một ly nước sôi.

Doãn Thuy Hàm thật cũng không nói gì, chỉ là vô tình nhún vai một cái, động tác này, cộng thêm cách ăn mặc của Doãn Thuy Hàm một thân tao nhã quý báo, khiến cho Tô Noãn cảm thấy xa lạ, nhưng lại có một chút quen thuộc.

Doãn Thuy Hàm từ nhỏ cũng không phải được nuôi dưỡng trong nhà danh môn, là đứa bé được sinh ra trong gia đình bình thường, ở độ tuổi này như cô, phần lớn nên là động tác giống cô ta vừa làm, bừa bãi, khoa trương, hoạt bát, tùy ý.

Doãn Thuy Hàm ngồi đối diện Tô Noãn, híp mắt thích thú ăn Thánh Đại, một bàn tay cẩn thận vén mái tóc dài, đề phòng nó dính vào trong ly, tiếp theo đó lại ném một cái đồ uống mát lạnh nhìn qua rất ngon.

“Nếu như là cô muốn cho tôi tới nhìn cô uống cái gì, tôi đây xin cáo từ trước, tôi không có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy.”

Tô Noãn nói xong thật đi lấy túi, Doãn Thuy Hàm mới ngẩng đầu, múc một muỗng Thánh Đại bỏ vào trong miệng, nhìn Tô Noãn bộ dạng vẻ mặt không kiên nhẫn, cong cong môi:

“Anh ấy nói cô thích ăn kem nhất, không nghĩ tới cô ngay cả liếc mắt một cái cũng không nhìn, xem ra anh ấy đối với cô hiểu rõ chẳng qua cũng chỉ có vậy.”

Tô Noãn tự nhiên biết Doãn Thuy Hàm ám chỉ “anh ấy” là ai, cô là yêu thích ăn kem, ví dụ như... Lục Cảnh Hoằng mua, nhưng cô ta là Doãn Thuy Hàm, xin thứ cho cô không có phước để ăn.

“Cô rốt cuộc muốn thế nào?”

Doãn Thuy Hàm mím môi cười cười, không e dè hướng về Tô Noãn nháy mắt mấy cái, có một chút thiên tính của cô gái nhỏ:

“A quả nhiên đã bị cô nhìn ra, cô càng ngày càng trở nên thông minh, Tô Noãn.”

“Đây là nguyên nhân cô chặn xe tôi lại sao? Tôi không thích người tự cho là đúng, có việc gì cứ nói thẳng đi.”

Sắc mặt Doãn Thuy Hàm lúc này mới sầm xuống, dùng sức khuấy đồ uống mát lạnh trước mặt: “Không có gì, tôi chỉ là muốn nói cho cô biết, hôn nhân của tôi và Cố Lăng Thành có thể phải đối mặt tan vỡ.”

Cô ngẩng đầu nhìn Tô Noãn ánh mắt có chút kinh ngạc, sau đó, tựa lưng vào ghế, bất đắc dĩ cười cười:

“Tôi vốn nghĩ bằng tâm cơ của tôi, có thể buộc anh ấy ở bên cạnh tôi, bây giờ mới biết, Cố Lăng Thành, người đàn ông này, không

thuộc về bất kỳ người phụ nữ nào, bao gồm tôi, cũng bao gồm cô, Tô Noãn.”

“Biết không? Hai năm trước tài liệu tố cáo ba cô là do tôi gửi đi, tôi nghĩ, một khi cái này được gửi đi thì cô và Cố Lăng Thành sẽ không còn hy vọng, cô hẳn là sẽ hận anh ấy thấu xương, với tính cách của anh ấy nhất định sẽ không giải thích, như vậy hiểu lầm giữa hai người sẽ càng ngày càng sâu...”

“Còn có, lần cô ở trong rạp thiếu chút nữa bị bọn người đó làm nhục, Cố Lăng Thành cũng không biết chuyện, thật ra anh ấy hận những người này để giúp ba cô, bất quá sau đó tôi có động tay chân một chút, mọi chuyện mới có thể diễn biến như vậy.”

Doãn Thuy Hàm ngẩng cằm lên, giống như con rắn độc xinh đẹp đang thè lưỡi ra:

“Còn có khi chúng tôi xác định ngày đính hôn thì tôi nhìn thấy do dự trong mắt anh ấy, anh ấy nói không thương cô, có thể tôi không tin, cho nên tôi chọn ngày ba cô bị phán tử hình, tôi biết cô nhất định sẽ tới gây chuyện, cô biết không? Ngày đó tôi lên chuẩn bị đội an ninh thành một hàng dài, nếu cô thật sự làm chuyện gì, tôi sẽ bắt cô đưa vào ngục giam.”

“Ai biết Lục Thiếu Thần kia lại không sợ chết như vậy, thế nhưng lại đẩy cô ra tự mình chịu bị xe đụng, bất quá hẳn ta chết cũng tốt, ít ra cô có thể sống khoẻ mạnh...”

Doãn Thuy Hàm còn chưa nói xong, sắc mặt Tô Noãn đã sớm lạnh lẽo, đưa tay cầm cái ly trước mặt cơ hồ nước đá không thể trôi tan, ào ào một tiếng dội hắt lên mặt Doãn Thuy Hàm, chống lại ánh mắt khiếp sợ của Doãn Thuy Hàm, lạnh lùng nói:

“Cô cho là cô theo tôi nói này nọ, tôi sẽ dao động quyết tâm ở cùng Lục Cảnh Hoằng sao? Cô muốn nhìn thấy tôi ở giữa Lục Cảnh Hoằng và Cố Lăng Thành phân vân do dự, muốn nhìn ba người chúng tôi thống khổ, ngại quá, cô hẳn là có nghe qua nước đổ khó hốt, tôi hy vọng cô có thể tỉnh táo một chút.”

Tô Noãn xách giỏ đứng dậy, nhìn xuống Doãn Thuy Hàm: “Tôi nhớ là, lần đầu tiên tôi gặp cô, hình như tôi đã làm đổ cà phê lên đầu cô, bất quá lần đó tôi không cố ý, thế nhưng một lần, tôi là thật lòng muốn hất vào cô.”

Nước đá theo mái tóc dài dịu dàng rơi tí tách lên mặt bàn, tay Doãn Thuy Hàm chống trên bàn phát ra tiếng run nhẹ: “Đúng, tôi không cam lòng, tại sao cái gì cô cũng chạm tay tới được, còn tôi cố tình nhón chân lên, cũng đều như cũ không chạm được.”

“Đó là do lòng cô quá tham lam, chúng ta không cùng đề tài, tôi hy vọng sau này cô không gọi điện thoại cho tôi nữa, cứ vậy đi, tạm biệt.”

Tô Noãn khoát túi xách ra khỏi tiệm giải khát, sau lưng lại mơ hồ truyền đến tiếng cười khế lúc liên lúc đứt, mang theo chua xót, mang theo không cam lòng, chỉ là, liên quan gì tới cô chứ?

Cô không phải thánh mẫu Maria, phải có nhiệm vụ đi che chở một đứa bé bị thương, cho nên chuyện giữa Cố Lăng Thành và Doãn Thuy Hàm, cũng không có nhân rồi đâu mà đi quan tâm.

———

Tô Noãn kêu lái xe đưa cô về khu phố cổ, cô quyết định lại đi đến đồng Cỏ Lau tìm một chút linh cảm, kết quả vừa xuống xe liền nhìn thấy một chiếc Lexus, cũng nhìn thấy thân ảnh cao ngất tựa bên

cạnh xe, anh ta cũng đang quay đầu lại.

“Em đã trở lại.”

Cố Lăng Thành nhìn thấy cô trên mặt lập tức hiện lên nụ cười, vẻ mặt không của anh thật không tốt, giống như đang trong tình trạng mệt mỏi, Tô Noãn dừng chân lại, cảm thấy buồn cười lại cảm thấy đáng thương.

Hai vợ chồng bọn họ lần lượt từng người một tìm tới, làm như vậy đến tột cùng là vì cái gì?

Tô Noãn nhìn xung quanh, sắc trời chuyển nhiều mây, giờ phút này giống như là một bộ phim điện ảnh cũ được phát lại, nội dung là bối cảnh âm u, nhánh cây vươn về phía bầu trời, chim bay thưa thớt, không tiếng động, cộng thêm một khúc đàn vi-ô-lông-xen trầm thấp, ngoài ra không có anh ta, không có bất kỳ tình tiết nào.

Cố Lăng Thành cứ đứng như vậy, không có đi tới, anh chỉ là ngẩn nhìn cô chăm chăm, ánh mắt thực dịu dàng, cũng không thích hợp để Tô Noãn nhìn lại, liền đi lên lầu lấy máy ảnh cùng ba lô.

Nhưng mà hôm nay Cố Lăng Thành có chút âm hồn bất tán, cứ đi theo sau cô, nhưng mà trước sau vẫn duy trì một khoảng cách không để cho cô nổi giận, từ khu phố cổ theo cô đến đồng Cỏ Lau ở ngoại ô, anh ta vẫn luôn chưa từng rời đi.

Khi Tô Noãn trong lúc lúc vô tình quay đầu lại nhìn thấy anh thì anh chỉ hướng về phía cô cười thản nhiên, dường như rất vui vẻ, lại duy chỉ không nói lời nào, Tô Noãn cũng không có để ý đến anh, cứ thế mà tìm kiếm phong cảnh thích hợp để chụp ảnh.

Tô Noãn một bước hụt chân té xuống một vũng nước ướt át thì có

một cánh tay mạnh mẽ đưa qua, đúng lúc giữ chặt cô lại, đem cô đứng vững trên mặt đất bằng phẳng, chỉ có một đôi giày cao gót bị thấm ướt, kéo theo ống quần cũng bị ướt.

Cô đã ý thức được người giúp mình là ai, cho nên không để lại dấu vết tránh đi, động tác kháng cự rất rõ ràng, cánh tay Cố Lăng Thành cứng đờ, nhưng vẫn theo ý của cô buông ra, cúi đầu nhìn giày của cô.

“Giày của em bị ướt...”

Anh nói xong liền cúi người xuống, ngồi xổm xuống bên chân cô, động tác rất dịu dàng thân sĩ, nhưng Tô Noãn lại lui ra phía sau một bước, đưa tay đẩy ngăn lại, ngăn cản động tác anh muốn lấy tay giúp cô xử lý giày ướt.

“Tôi rất biết ơn anh mới vừa rồi kéo tôi một phen, nhưng ngoài biết ơn ra, sẽ không có gì khác.”

Tô Noãn nói xong cũng không quay đầu lại bỏ đi, không chụp ảnh nữa, bởi vì không có tâm tư, cô quyết định về sửa sang lại kế hoạch đề án của cô, chỉ là còn chưa đi tới bên cạnh xe liền nhận được một cuộc điện thoại, đến từ Cơ Tố Thanh, mẹ của Thiếu Thần.

Trong phòng vẽ tranh có một vị phu nhân cao quý trang nhã thanh lịch đang ngồi, ngón tay phải thon dài của bà cầm bút vẽ liên tục phác hoạ một hình dáng trên giấy, thời điểm khi cánh cửa mở ra, bà quay người nhìn lại.

Tô Noãn cảm thấy bước chân nặng nề, nhưng cô vẫn đi đến trước mặt Cơ Tố Thanh, cô không nhìn thấy biểu tình trên mặt Cơ Tố Thanh, chỉ là chính cô sắc mặt cũng nhìn không ra bất kỳ tâm tình nào, cô cũng không biết nên lấy tâm tình bình thản như thế nào để

đối mặt Cơ Tố Thanh.

“Tôi còn một chút là vẽ xong bức tranh, cô ngồi xuống đó đi.”

Cơ Tố Thanh nói không hề nhìn cô, tiếp tục phác hoạ bức hình chưa hoàn thành, Tô Noãn ngồi trên ghế mềm thật to, phía trên được phủ lên một tấm vải sợi thêu màu bạc, nhìn qua cổ điển đẹp để quý giá.

Không quá bao lâu, Cơ Tố Thanh liền buông bút xuống, Tô Noãn lướt qua đầu vai của bà, nhìn giấy vẽ, là vẽ Thiếu Thần được một nửa, người con trai có nụ cười sáng lạng như ánh mặt trời kia, chỉ là Cơ Tố Thanh rốt cuộc cũng không cầm bút nổi nữa.

Tô Noãn bị đả kích một cái nặng nề trong ngực, cô nhẹ cuối đầu xuống, đối với Cơ Tố Thanh cô vĩnh viễn không thể bù đắp lại phần áy náy kia, cho dù bà nói muốn cô rời khỏi cuộc sống của bà, cô biết, cô biết, Cơ Tố Thanh cũng chưa hoàn toàn tha thứ cho cô.

“Tôi nghe nói cô vào Mị Ảnh làm việc.”

Cơ Tố Thanh thản nhiên mở miệng, không quay đầu lại, ánh mắt như cũ dừng lại ở nơi nửa bức vẽ trên giấy, tràn đầy nhớ nhung cùng tình thương của người mẹ hiền từ, Tô Noãn nhẹ nhàng dạ một tiếng.

Thời gian Thiếu Thần còn sống, anh không muốn thấy mẹ anh, sau khi anh chết, cô lại thường chạy tìm đến trước mặt bà tìm mắng haizz, Tô Noãn mỗi một lần đều im lặng nghiêm túc thừa nhận.

Mỗi một lần, cũng không cảm thấy uất ức, cũng cảm thấy đây là mình nên thừa nhận.

Cơ Tố Thanh tuy rằng như trước không thể thích cô, nhưng cũng không cách nào tiếp tục mở miệng trách mắng cô kịch liệt nữa.

Đây là người phụ nữ con trai bà yêu mến, bà khinh miệt đối đãi như vậy, Thiếu Thần ở trên trời nhìn thấy cũng sẽ đau lòng đi?

Huống hồ mấy năm qua, cuộc sống của cô ấy cũng không được tốt, bà trong lúc vô tình nghe được tin tức có liên quan đến cô ấy, cô ấy còn tự sát mấy lần, tuy rằng đều không thành công.

Cơ Tố Thanh nhìn con trai trong tranh trong sáng tươi sáng như nước biển, thở dài, quay đầu lại nhìn về phía Tô Noãn, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía cổ tay cô, chỉ nhìn thấy một chiếc đồng hồ, nhưng bà đoán được che dấu bên dưới chính là vết dao kia.

Trong lòng bà cũng hiểu được, Tô Noãn là một cô gái rất tốt, nhưng đúng là vẫn còn cùng Thiếu Thần không có duyên, chỉ là, bà nhớ tới tin tức đã xem cách đây không lâu, liền đem ánh mắt từ trên người Tô Noãn dời đi.

Cơ Tố Thanh bỗng nhiên đứng dậy, Tô Noãn ngẩng đầu nhìn theo, Cơ Tố Thanh đi về phía một học tủ, bà mở ngăn kéo ra, từ bên trong nhìn ra một cái hộp, sau đó đi đến trước mặt Tô Noãn, mở ra, là một chiếc nhẫn bạch kim giản dị, lại sáng lóng lánh choá mắt Tô Noãn, trong phút chốc mắt của cô chưa xót vài giây.

“Chiếc nhẫn này được tìm thấy trên thi thể của Thiếu Thần, tôi nghĩ, hẳn là nó định cầu hôn với cô?”

Cơ Tố Thanh nhìn thấy Tô Noãn trầm mặc, biết mình đã đoán đúng, cũng chú ý tới chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của Tô Noãn, ngẫm nghĩ vài giây, sâu kín nói tiếp:

“Thiếu Thần đã đi rồi, tôi biết không nên tiếp tục để cho cảm giác tội

lỗi đê ép cô không thờ nổi, đây cũng không phải là nguyện ý Thiếu Thần muốn nhìn thấy, cho nên tôi hy vọng cô đi tìm kiếm hạnh phúc của mình, bắt đầu cuộc sống mới...”

Tô Noãn biết Cơ Tố Thanh còn chưa nói xong, cho nên lẳng lặng chờ, chỉ là nhìn không chớp mắt chiếc nhẫn kia.

“Chỉ là... Tại sao người này lại là em trai? Cho đến bây giờ tôi hỏi cô, tôi cũng không thể tin được em trai thì ra chính là bến bờ hạnh phúc mới của cô, người Lục gia đều có ý gạt tôi, không ai nói với tôi cô cùng em trai ở chung một chỗ, tôi cho rằng bọn họ không biết cô và Thiếu Thần qua lại, bây giờ nghĩ lại, bọn họ hẳn là rõ ràng đi...”

Cơ Tố Thanh nhìn về mặt kính ngạc của Tô Noãn, không có bao nhiêu cảm xúc, cầm lấy chiếc nhẫn kim cương kia đặt trong lòng bàn tay, nhìn bức phác hoạ được vẽ một nửa trong phòng vẽ tranh lẩm bẩm nói:

“Tôi biết tôi không có tư cách nói với cô những lời như vậy, chỉ là làm một người mẹ cùng một người chị dâu, tôi không muốn em trai dẫm vào vết xe đổ của Thiếu Thần, lúc trước tôi rõ ràng nhìn ra cô không thích Thiếu Thần, vậy mà vẫn còn cố vũ nó theo đuổi cô, kết quả...”

“Ba của cô là tội phạm tham ô, về mặt chính trị có điểm nhor, tôi xem mấy tin tức kia đưa tin, tuy rằng bây giờ Cù gia đã đón nhận cô, nhưng điểm này đã phơi bày ra thì không thể thay đổi được, chức vụ của em trai ở bộ ngoại giao, nếu nó cưới một người phụ nữ phạm tội tham ô, cấp trên của nó sẽ nghĩ như thế nào, người trong xã hội không biết chuyện sẽ nghĩ như thế nào?”

Cơ Tố Thanh giọng điệu rất thông thả, chỉ là Tô Noãn nghe xong so với những người lời nói khó chịu kia càng làm cho cô khó chịu, bởi vì Cơ Tố Thanh nói rất đúng sự thật, cô nhớ tới Lục Cảnh Hoàng hơn

một lần bị một cuộc điện thoại gọi về bộ ngoại giao.

Lục Cảnh Hoằng không nói cho cô biết, cấp trên của anh đã nói gì với anh, cô rõ ràng cảm thấy có gì đó, nhưng vẫn an ủi mình, cho là thật không có gì, lại không biết Lục Cảnh Hoằng một mình phải mang trên lưng bao nhiêu áp lực.

“Tôi nói những lời này là hy vọng cô nhìn rõ thực tế, hy vọng cô hiểu được cuộc sống cũng không dễ dàng đơn giản như trong tưởng tượng vậy, tôi sẽ không bắt buộc cô ra quyết định gì, cô đi đi, tôi cũng mệt rồi.”

Tô Noãn nhìn Cơ Tố Thanh đứng dậy ngồi trở lại vị trí ban đầu, bà mất hồn nhìn Thiếu Thần trong bức vẽ, không nói với Tô Noãn nữa, Tô Noãn một mình ngồi im lặng hồi lâu, sau đó yên lặng rời đi, đóng cửa lại.

— — — — —

Không biết đi qua bao nhiêu con đường, Tô Noãn dọc theo khu phố buôn bán một vòng rồi lại một vòng, cô cảm thấy hơi mệt một chút, chỉ là cô không cách nào khiến cho mình dừng lại, cho đến khi phát hiện rang chiều lặn xuống trong bóng đêm dày đặc.

Ánh mắt mờ mịt, không có hơi thở, lời Cơ Tố Thanh vẫn còn vang rõ bên tai, thật ra bà nói cũng không sai, bối cảnh sau lưng cô đối với con đường làm quan của Lục Cảnh Hoằng chỉ là chướng ngại vật, cho dù Lục Cảnh Hoằng không để ý tới, cô cố ý xem nhẹ, người ngoài cũng đều biết.

Từ trong tủ kính bày hàng bên cạnh có chiếc xe lướt qua phía sau lưng, ngọn đèn rọi sáng trưng trên tủ kính thủy tinh, chợt loé chợt loé, Tô Noãn nhìn thấy bóng dáng của mình được vây quanh trong

bóng đêm yên tĩnh, chỉ có một vệt đèn rọi lên trán cô chảy xuống một mảng sắc sỡ sáng ngời.

Cô quên mất mình gần tối muốn trở lại kinh thành, vé máy bay giờ phút này vẫn đang còn nằm im lìm trong ba lô của cô, đường phố vào khuya vẫn ồn ào như cũ, vẫn là một toà Bất Dạ Thành, xe giống như cá lội qua lại không ngớt, so với ban ngày thiếu một chút huyền ảo, người đi đường vẻ mặt mệt mỏi mang theo hành lý vội vàng lướt qua, nhanh chóng không để lại bất kỳ mùi vị nào.

Cô cũng không nhìn thấy sau lưng cô vẫn luôn có một chiếc xe đi theo, cũng không biết có người vẫn luôn nhìn theo bóng lưng cô, cũng không nhìn thấy hai tay nắm lấy tay lái của người kia các đốt ngón tay tái nhợt, chỉ là, cô rút cuộc cũng không nhìn thấy anh.

Tô Noãn lại đi thêm một lát, cô đang cố gắng tìm một phương pháp vện toàn đôi bên, kết quả lại là vết nhơ kia thế nào cũng xoá không mất, cô cười nhạo chính mình, sau đó đi trở lại tủ kính của một quán bên cạnh, ngồi xuống trước bậc thang trống, nhìn xe tới lui trên đường cái.

Cô ngồi thật lâu, lâu đến thiếu chút nữa ngủ quên, sau đó trong lúc cô còn đang buồn ngủ thì nhìn thấy trước mặt một đôi giày da dừng lại, cô ngẩng đầu lên nhìn thấy bóng dáng kiên nghị phản sáng, cô ngồi lặng lẽ, thản nhiên mỉm cười với anh:

“Sao anh lại tới đây?”

Lục Cảnh Hoằng hẳn là ở kinh thành, lại xuất hiện ở đây, bởi vì cô đột nhiên mất tích, anh đến đây, có lẽ ở trong thành thị rộng lớn này anh đã tìm kiếm cô hơn nửa đêm, nhưng may mắn chính là, anh đã tìm thấy cô.

“Không phải nói gần tối sẽ trở về sao? Tại sao lại đột nhiên ngồi ở đây?”

Lục Cảnh Hoằng thản nhiên nói, anh lần lượt ngồi xuống bên cạnh cô, cảm giác có chút không chân thật, nhưng mà anh chỉ bình tĩnh nhìn cô, sau đó cười cười, đưa tay vuốt ve sợi tóc bù xù mềm mại của cô.

Tô Noãn theo động tác của anh, rúc đầu vào vai anh, nhợt nhạt cười:

“Không có gì, đột nhiên muốn dạo quanh thành phố này, quên mất cả thời gian.”

Lục Cảnh Hoằng không tiếp tục ép hỏi, anh biết cô đang nói dối, nhưng bởi vì cô không muốn nói, anh không có ý đi hỏi nữa, nếu như cô muốn nói, cô nhất định sẽ nói cho anh biết.

Bọn họ lặng lẽ ngồi cùng nhau, bóng đêm trôi qua, bầu trời âm đạm ánh rạng đông dần dần hiện lên, bóng dáng gần bó trán kề trán trong nắng sớm từ từ kéo dài, vây quanh trên cửa kính thủy tinh ở phía sau.

— — — — —

Trong cuộc hội nghị Mị Ảnh ba ngày sau, hai bản kế hoạch đồng thời giao vào tay Niếp Hiểu Dĩnh cùng Lê Sùng Sâm.

Tô Noãn cùng Cù Ý Ninh ngồi đối diện, im lặng chờ đợi kết quả xét duyệt.

Trong tay các cô cũng đều cầm bản kế hoạch của đối phương, các vị lãnh đạo cấp cao khác cũng cầm hai bản đề án thiết kế trong tay, tỉ mỉ nghiên cứu, bên trong phòng họp chỉ có âm thanh của tiếng giấy

lật mở.

Bản kế hoạch của Cù Ý Ninh chuẩn mực mà chính thức, các chi tiết đều được cân nhắc cặn kẽ khác thường, hoàn cảnh xung quanh thành phố A, từng khu vực khác nhau cùng với việc lựa chọn người nào phát ngôn đều có nội dung trình bày cụ thể rõ ràng, mà chủ đề của cô ấy là “Tần Thiên.”

Hai chữ này quả thật cũng đủ nói lên tất cả, một cuộc buổi chụp tuyên truyền hoàn mỹ cần nhất là một nhà thiết kế ưu tú, mà lựa chọn của Cù Ý Ninh là ngôi sao sáng mà giới thiết kế không người có thể địch nổi.

Một lát sau trong phòng hội nghị vang lên tiếng cúi đầu thảo luận, các vị lãnh đạo cấp cao này vẫn thường nhìn về phía Ninh Nhi đang nói chuyện với cấp dưới và Tô Noãn lặng lẽ ngồi ở vị trí của mình, đáy mắt hiện lên ánh sáng ngời ngời.

“Chị... Chủ đề của Cù tổng giám vô cùng tốt, mới mẻ, hơn nữa đặt việc bảo vệ tự nhiên môi trường lên hàng đầu, mà mấy năm nay quốc gia cũng rất chú trọng bảo vệ môi trường, bản đề án thiết kế này tôi nghĩ nhất định sẽ làm cho chính phủ thành phố A hai mắt toả sáng.”

Ninh Nhi như cũ dùng âm thanh dịu dàng để trình bày, không kêu ngạo không tự ti:

“Bất quá tôi không thể không đưa ra thắc mắc, chỉ cần tính toán giản lược thô sơ là có thể biết, nếu muốn tiến vào vùng đất ẩm ướt này chụp ảnh chỉ sợ tiêu không ít tài chính, chỉ sợ sẽ vượt qua tổng số tiền đầu tư chụp ảnh tuyên truyền, cô có cân nhắc qua vấn đề này chưa?”

“Theo tôi biết, muốn thiết kế của thầy Thái Đầu Tàn Thiên trong hội thiết kế sư người hoa, khoảng tiền dùng này càng lớn.”

“Chỗ không cần tiết kiệm, tự nhiên không cần tiết kiệm, số tiền này dùng trên quay phim, chỉ càng tăng thêm giá trị, phương án thiết kế là chủ đề của phim tuyên truyền, dĩ nhiên phải đầu tư tiền hàng đầu, Tàn Thiên có đủ giá trị thực lực trên phạm vi lớn và nâng cao để làm phim tuyên truyền.”

“Tôi cảm thấy hoàn cảnh cũng rất quan trọng, đồng Cỏ Lau ẩm ướt tồn tại là trải qua kết quả chọn lọc tự nhiên, nếu chính phủ lần này thông qua việc chụp ảnh tuyên truyền tới xác minh nói lên tầm quan trọng của việc bảo vệ môi trường, tôi nghĩ điều này đối với quốc gia có ảnh hưởng rất lớn nếu có thể đưa ra chiến lược phát triển liên tục nhanh chóng.”

“Nếu như chỉ cân nhắc tới tự nhiên môi trường hoặc là sinh thái, thì hôm nay thành phố phát triển cũng sẽ không quy mô đến như thế, bỏ qua một bên thân phận nhà thiết kế, chúng ta vẫn là người làm ăn, coi trọng chính là hiệu quả và lợi ích, xây dựng bảo vệ môi trường chính phủ tự nhiên sẽ có các biện pháp để chọn lựa, nếu như áp dụng cả vào việc tuyên truyền chụp ảnh, sẽ làm cho dân chúng thành phố cảm thấy nhàm chán không thú vị.”

“Ninh Nhi, không biết cô có từng nghe qua phương Bắc có lưu truyền một câu nói, trước mắt mua bán nhỏ, buôn bán lớn sẽ lâu dài. Chính sách quốc gia càng ngày càng ủng hộ bảo vệ môi trường, tôi cũng là suy nghĩ cho lâu dài, người dân thành phố sẽ dần dần chán ghét tiếng động lớn ồn ào, khát vọng trở về tự nhiên, đây là báo cáo điều tra của tôi.”

Tô Noãn đứng dậy đem mấy phần kết quả điều tra ý kiến của người dân cùng đầu tư phân tích giao cho thư ký một bên đi phát công văn,

thư ký đứng dậy đi phát.

Đây là Tô Noãn mất hết nửa ngày trong ba ngày phép ở trung tâm thành phố làm một cuộc điều tra khảo sát, trong khi cô lấy ra mấy quyển khảo sát này thì cô đã nhìn thấy trong mắt các vị lãnh đạo kinh ngạc cùng tán thưởng.

“Về phần giá trị tài nghệ của phim tuyên truyền,” Tô Noãn mỉm cười, “Nếu Ninh Nhi chịu đem nhà thiết kế bên cạnh cho tôi mượn, tôi tin tưởng tôi sẽ giao ra tác phẩm đặc sắc hơn.”

Bên trong phòng hội nghị nhất thời thốn thức, chưa từng nghe nói có ai mượn người bên cạnh đối thủ cạnh tranh, nếu như mấy người đó có ý đồ xấu, thì chẳng phải tất cả thành công sẽ bị huỷ hoại trong phút chốc sao?

Tô Noãn vờ như không nghe thấy mấy câu hỏi nghi ngờ kia, nhìn chăm chú vào Ninh Nhi:

“Cho dù cuối cùng người thắng chính là Ninh Nhi, hay là tôi, đều là thắng lợi của Mị Ảnh.”

Cù Ý Ninh tao nhã cười rộ lên, hình như không có bất kỳ kinh ngạc nào, một đôi tay xinh đẹp lưu luyến ở trên cái ly trắng tinh, nhìn Tô Noãn vẻ mặt bình thản phía đối diện:

“Tôi đương nhiên đồng ý, Angle, xin anh trợ giúp Cù tổng giám, hoàn thành kế hoạch đề án của cô ấy.” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Tô Noãn cùng Cù Ý Ninh yên lặng nhìn đối phương, đôi mắt xinh đẹp lạnh lùng chống lại vẻ mặt ôn hoà, nở nụ cười dễ thương ấm áp với nhau, giống nhau làm cho người ta mê say, mở mắt không ra.

“Chị, chị vô cùng xuất sắc.” Ninh Nhi ấm áp cười.

“Ninh Nhi, cô cũng rất giỏi.” Tô Noãn đáp lại một câu, sau đó im lặng, không nói tiếp nữa.

Các vị lãnh đạo khác cũng đang ngồi nhìn về phía Niếp Hiểu Dĩnh cùng Lê Sùng Sâm, sau đó bọn họ nhìn hai bản kế hoạch, đã tự động quên mất mấy phương án trình bày mấy hôm trước, đến nỗi mấy nhiếp ảnh gia còn lại đó, cũng thức thời lựa chọn bỏ cuộc.

Giờ phút này Niếp Hiểu Dĩnh cùng Lê Sùng Sâm cũng đều một vẻ mặt im lặng, nhìn không có chút gợn sóng nào, bọn họ chỉ là nhú mày xem hai bản đề án thiết kế trong tay, rất lâu không lên tiếng, thật lâu sau, Lê Sùng Sâm rốt cuộc tuyên bố:

“Đề án thiết kế chú ý giữ bí mật, chúng tôi thảo luận sau đó sẽ ra quyết định cuối cùng.”

Nhưng mà kết quả thảo luận lại là: Ninh Nhi làm việc đại khí hợp quy tắc, suy nghĩ toàn cục; Tô Noãn thì mới mẻ đột phá, tâm tư lâu dài, hai phần kế hoạch đều rất tốt, tốt đến nỗi khó có thể quyết định được lấy hay bỏ.

Hai người cạnh tranh giống như là một trận chém giết ướn át, không biến sắc, cũng đã quét dọn sạch sẽ toàn bộ quân địch xung quanh, đến cuối cùng, chỉ còn lại có hai người giằng co, có người đem nó tóm tắt thành “Thiên sứ PK (đồ sát) yêu tinh.”

Ninh Nhi ngã xuống, trong một khắc hội nghị vừa kết thúc, gục ở bên chân Tô Noãn, Tô Noãn còn chưa kịp cúi người ôm lấy cô ấy, một

đôi tay khác đã thay thế động tác của cô, cô nhìn thấy Niếp Hiểu Dĩnh hốt hoảng la khóc.

Ninh Nhi đã tiêu hao hết cơ hồ toàn bộ tinh lực, cố gắng chống đỡ để hoàn thành hội nghị này, trong khoảnh khắc khi thần kinh của cô thả lỏng, sớm đã khống chế không nổi đau đớn cùng mệt mỏi trong thân thể, ngất xỉu trên mặt đất.

Có người bấm 120, vị điều dưỡng vẫn luôn đi theo bên cạnh Ninh Nhi đem Ninh Nhi đặt ngang ở trên bàn, vén vén mí mắt của cô, sau đó từ trong túi tiền lấy ra một cây kim, cùng một ống tiêm, mấy thứ này vẫn luôn nằm trong túi của cô ấy.

Điều dưỡng giống như một hồn ma, vẫn luôn trầm mặc theo sát phía sau Ninh Nhi, hơn nữa lúc nào cũng chuẩn bị lấy chúng ra, trong giới hạn Ninh Nhi sắp tử vong.

Tử vong... Tô Noãn nghĩ tới hai chữ này, hai tay có chút run rẩy, thông qua Cù Ý Ninh cô nghĩ tới Tô Chấn Khôn.

Tô Noãn không biết tại sao mình lại theo đến bệnh viện, trong đầu óc của cô là tình trạng lúc Tô Chấn Khôn bị bệnh, Ninh Nhi ngã bệnh lúc đó có nhiều người bên cạnh, còn Tô Chấn Khôn thì sao? Không phải một mình sao?

Mười ba phút sau, Tô Noãn đứng ở bên ngoài phòng cấp cứu cửa sổ thủy tinh, nhìn bác sĩ y tá đẩy Ninh Nhi đi vào, áo bào trắng, nón trắng, khẩu trang màu trắng, ánh mắt bác sĩ lạnh lùng, có lẽ ông ta đã quen xử lý cái chết cùng đối mặt cái chết.

Ông vội vã bước ngang qua người Tô Noãn, từng người lần lượt ra vào khiến cho Tô Noãn cau mày lại, cô lặng lẽ đứng bên ngoài một cửa kính thủy tinh, nhìn tấm rèm màu trắng mờ hồ tầm mắt cô, sau

đó cô nhìn thấy bóng dáng pháp phòng lên xuống.

Ninh Nhi đang được chích điện, giống như con cá đang bơi trên mặt biển, nhảy lên, sau đó chìm xuống.

Trái tim Tô Noãn cũng theo đó mà pháp phòng pháp phòng, rối loạn không chịu nổi, cảnh tượng này cô có thể tưởng tượng, không lâu trước đây trước khi Tô Chấn Khôn được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, cũng có thể đã trải qua hình thức cấp cứu tàn khốc này.

Ngón tay đè lên cửa kính thủy tinh mất đi màu máu, Tô Noãn im lặng đứng ở nơi đó, cảm giác tâm sự như gió, mùa đông lá vàng khô rụng bay đầy, cô lại không xác định được việc mình làm là đúng hay sai.

Toàn bộ trở về trong im lặng, Tô Noãn nghĩ nếu như Ninh Nhi thật đã chết rồi, toàn bộ trở về im lặng, phía sau mặt kính thủy tinh tĩnh lặng lại, bác sĩ từ bên trong đi ra, ông lấy nón phẫu thuật xuống, Niếp Hiểu Dĩnh lão đạo lao qua bắt lấy ống tay áo của ông.

“Bệnh nhân đã khôi phục nhịp tim.”

Một câu nói đơn giản lại hút hết toàn bộ hơi sức của Niếp Hiểu Dĩnh, bà vô lực ngã ngồi trên mặt đất, nước mắt chảy ướt hai gò má, trôi hết phấn trang điểm, nhưng là bà chỉ dùng hai tay bịt mắt, để không khóc, không biết là vì vui mừng hay vẫn là vì sợ hãi.

“Bệnh nhân vừa rồi tỉnh lại, nói muốn gặp chị của cô ấy.”

Bác sĩ bổ sung làm cho trong hành lang nhất thời mất đi tiếng náo loạn, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tô Noãn bên cửa sổ, chỉ là Niếp Hiểu Dĩnh, đều không thể tin được đây là câu nói đầu tiên khi Ninh Nhi tỉnh lại.

Niếp Hiếu Dĩnh từ trên mặt đất, trước khi Tô Noãn đi vào phòng bệnh, trở tay nắm cánh tay của cô, bà dùng sức rất mạnh, xuất phát từ che chở Ninh Nhi và chán ghét đối với Tô Noãn, Tô Noãn cho là như vậy.

“Nếu không phải cô, Ninh Nhi căn bản không cần phí nhiều sức lực như vậy muốn đi làm đề án thiết kế này, nếu không phải cô, Ninh Nhi bây giờ hẳn là khoẻ mạnh ở nhà, đều là cô, đều là cô...”

Niếp Hiếu Dĩnh cuồng loạn chỉ trích, dùng hết toàn lực vung xuống một cái tát, Tô Noãn con người co rụt lại, ý thức tự bảo vệ mình khiến cô lui sang một bên, bạt tay sắc bén theo gió thổi bay mái tóc cô, cô biết gương mặt của mình có chút nóng hừng hực sưng đỏ, không có bị đánh, nhưng cũng không phải thật một chút cũng không đụng tới.

Bởi vì âm thanh vô cùng kịch liệt, đèn trên hành lang nháy mắt sáng lên, Tô Noãn càng thấy rõ nước mắt trên mặt Niest Hiếu Dĩnh, nhưng mà cô chỉ thản nhiên mở miệng:

“Đây là lựa chọn của Ninh Nhi, tôi chỉ cố gắng làm tốt công việc của mình, bàn tay này, bà không có tư cách đánh.”

Tô Noãn thanh âm nói năng có khí phách, cô coi thường mấy ánh nhìn quái dị kia, xoay người vào phòng bệnh, đóng cửa lại, ngăn cách toàn bộ trên hành lang, cũng làm cho tâm phiền não của mình yên tĩnh lại trong không gian màu trắng.

Ninh Nhi sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, nhìn thấy Tô Noãn đi vào, cười đến rất suy yếu:

“Chị, vừa rồi em cẩn thận suy nghĩ một chút tới đề án của chị, không phải không thừa nhận, ý tưởng của chị so với em tốt hơn rất nhiều,

một lần đối diện với cái chết, mới phát hiện... Em sớm nên bỏ cuộc, em sẽ nói với mẹ, đưa nhiệm vụ này giao cho chị, hy vọng chị sẽ không để cho mọi người thất vọng, thật ra thì mẹ cũng rất mong chờ phim tuyên truyền này.”

Tô Noãn nhìn Ninh Nhi, khi cô ấy nói tới mẹ thì hạnh phúc, đó là điều Tô Noãn chưa từng có được, có lẽ cũng từng hâm mộ qua, nhưng hiện giờ cũng chỉ có thể tỏ ra thờ ơ.

Một câu nói của Ninh Nhi, quyết định Tô Noãn chiến thắng, ngay cả chính cô cũng cho rằng đây chỉ là hư ảo, nhưng mà đây là sự thật, cuối cùng cô là người thắng cuộc, khi cô ngồi ở trong phòng làm việc thì cô vẫn còn sững sờ mất hồn.

“Tô Noãn, cô ra đây cho tôi! Ra đây!”

Còn cách một cánh cửa dày, Tô Noãn nghe thấy ngoài cửa truyền tới âm thanh rít gào mờ hồ, cô nhìn qua khe cửa thấy bóng người đứng đưa, đoán chừng không ít người xem náo nhiệt, còn có tiếng khuyên bảo của thư ký của cô, nhưng cuối cùng cũng không ngăn lại được người tự tiện xông vào này.

Cửa bị hung hăng mở ra, Nam Giản Tâm mặc một thân thời thượng xông vào, tới trước mặt Tô Noãn, đem một phần văn kiện hung hăng ném xuống trước mặt Tô Noãn, động tác này ba ngày trước Tô Noãn cũng làm qua.

“Tô Noãn, đề án của tôi bị các vị lãnh đạo bác bỏ, cô hẳn là hài lòng chứ?”

“Cô đủ ác độc, đủ âm hiểm, cô muốn đối phó tôi, cứ việc quang minh chính đại làm, tôi không sợ cô, tại sao phải lén lút viết thư nặc danh để hại tôi...”

Ba ngày ngẩn ngẩn không thấy, Nam Giản Tâm ngang ngược càn rỡ ba ngày trước hình như đã sớm biến mất, dung nhan sắc sảo trên mặt cũng khó dấu được sắc mặt tái nhợt tiêu tụy, điều này làm cho Tô Noãn thiếu chút nữa không nhận ra cô ta.

Lời Nam Giản Tâm nói, làm cho Tô Noãn có chút lờ mờ, nhưng mà dần dần, đáy lòng mềm yếu nhất như là thông suốt được cái gì, móng tay bấm lại lòng một mảnh chết lặng, người phụ nữ này ăn cắp bản quyền của mình như vậy, bây giờ dựa vào cái gì ở trong đây giả bộ vô tội?

Lại nói không biết mình còn làm ra cái chuyện không tốt gì, thư nặc danh? Chỉ sợ cũng chính do cô ta làm, giá họa lên đầu Tô Noãn, nghĩ đến đây, ánh mắt Tô Noãn lạnh xuống, bình tĩnh nhìn bộ mặt vụn vụn của Nam Giản Tâm.

Nam Giản Tâm giống như điên loạn bỏ nhào tới, muốn kéo lấy Tô Noãn chất vấn, lại bị bảo vệ từ sau lưng chạy tới nhanh tay bắt lấy cánh tay của cô ta, thoáng ngăn cản trận thế của người đàn bà chanh chua kia.

Ngoài cửa những nhân viên khác cũng ríu rít tò mò nhìn sang, vừa nhỏ giọng thì thầm, vừa lắc đầu thờ dãi, việc cạnh tranh vu cáo hãm hại nhau như thế này cũng thấy không ít.

Nhưng Tô Noãn không có thời gian đâu đi giải thích, chỉ lạnh lùng nhìn Nam Giản Tâm, bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, Tô Noãn lấy ra vừa nhìn, là một tin nhắn, là số Tô Chấn Khôn lần trước đã dùng qua.

“Tô Noãn, cô ngoài việc đổ kị người tài thì còn có thể làm cái gì?”

Nam Giản Tâm giống như cảm xúc rất không ổn định, chỉ trích vùng vẫy khỏi bảo vệ, tức giận chỉ vào Tô Noãn đang nhìn chăm chăm điện thoại trách mắng, bỗng dưng nước mắt tràn mi, muốn bao nhiêu uỷ khuất có bấy nhiêu uỷ khuất.

Tô Noãn không biết cô ta nói thư nặc danh có nội dung gì, cũng chẳng muốn đi hỏi, cô đứng dậy, quay lưng lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ:

“Đưa cô ấy ra ngoài, nếu để cho cô ấy tiếp tục tới làm phiền tôi, ngày mai các người cũng không cần phải đi làm.”

Thanh âm của Tô Noãn lạnh lùng mà run rẩy, cô cũng không phải vì Nam Giản Tâm bồi nhọ, mà là do cô mới vừa chính mắt nhìn thấy Ninh Nhi sau khi được cứu chữa, liền nhận được tin nhắn của Tô Chấn Khôn, điều này làm cho cô từ vui sướng lập tức chuyển sang lo lắng khổ sở.

Cô xoay người lại cầm điện thoại lên, mở tin nhắn ra: “Hy vọng con có thời gian tới đây một chuyến, Tô Chấn Khôn.”

Vô cùng sợ hãi ùn ùn kéo đến, Tô Noãn toàn thân run rẩy, giơ cổ tay lên cắn, không để cho mình sợ hãi đến mất đi hơi sức, thân thể run rẩy làm cho bước đi hỗn độn, đi về phía cửa, lập tức biến mất.

— — — — —

Không biết phải hình dung chuyện này như thế nào, Tô Noãn cả đời này cũng chưa từng từ trong sự kiện này hiểu được, tới quá đột ngột.

Cô chạy thật nhanh thẳng tới sân bay, sau đó đi chuyển bay sớm nhất tới thành phố A, khi cô đẩy cửa phòng bệnh ra thì chỉ thấy Tô

Chấn Khôn bộ dạng gầy gò chỉ còn lại đôi mắt.

Tô Chấn Khôn ngồi ở trên giường, khoác một chiếc áo khoát ngoài màu đen, hình như ngồi cũng không thoải mái, thân thể có chút run rẩy, rồi lại dùng hết toàn lực để kiềm chế, lặng lẽ nhìn Tô Noãn mở cửa, thật lâu sau không nói gì.

Tô Noãn chậm rãi đi qua, sau đó ngoan ngoãn ngồi đối diện ông, nước mắt lại tuôn rơi xuống đất.

“Tại sao không nói với con, thân thể của ba yếu như vậy, ba nên nói với con...”

“Con cũng không phải bác sĩ, nói cho con biết con có thể trị được cho ba sao?”

“Rất không thích bộ dạng chảy nước mắt của con.”

Tô Chấn Khôn có chút cố hết sức nói, nhưng trước sau như một tràn đầy lạnh lùng trách cứ.

“Thà cứ như vậy, ba nên để cho con tới xem ba, con cho là ba đã sớm không cần con nữa.”

Cô nức nở lên tiếng, gương mặt giống như trẻ con, ánh mắt trong suốt khát vọng yêu thương, Tô Noãn chưa bao giờ lớn lên, thời thơ ấu của cô bị Tô Chấn Khôn đánh mất.

Bất luận cô ở trước mặt người khác giả vờ kiên cường như thế nào, cũng không nói đến việc bức bách chính mình hoàn thành công việc như thế nào, lòng của cô thủy chung non nớt vô tội, ở trước mặt Tô Chấn Khôn, cô thu nhỏ lại trở thành đứa trẻ chỉ biết bò trên mặt đất kia.

Tô Chấn Khôn quay đầu đi, không nhìn tới cô.

Tô Noãn liền rất nhanh lau khô nước mắt, cố gắng cười lên, rất nhanh tiến lại gần: “Ba, tại sao ba gầy như vậy...”

“Ba”, cô kêu một tiếng, “Con đã thành công, vừa rồi con đã đánh bại toàn bộ đối thủ, thật ra thì Cù gia cũng không có gì hay, cho dù cùng ba ở căn nhà nhỏ hơn một chút, vậy mà con lại thích sống chung với ba.”

Tô Chấn Khôn quay lưng lại với cô lau một chút nước mắt, biểu cảm trước sau bình thản, đoạn tuyệt.

“Tiểu Noãn, ba có lời muốn nói với con, con phải nghe cho kỹ.”

Tô Noãn ngồi xuống, cười cười, không muốn để Tô Chấn Khôn bận tâm, nhẹ giọng đáp: “Con nghe đây, ba.” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Tô Chấn Khôn thản nhiên nhìn cô, sau đó bình tĩnh mở miệng:

“Con sinh ngày 18 tháng 12, ba và mẹ con là kết hôn vào ngày 20 tháng 4, tên khai sinh của con là Cù Ý Noãn, là con gái lớn của Cù Dịch Minh và Niếp Hiểu Dĩnh.”

Bên trong phòng bệnh tĩnh mịch thật lâu vẫn còn vang vọng âm thanh Tô Chấn Khôn nhấn rõ từng chữ, nước mắt đọng lại nơi khoé mắt Tô Noãn đã quên chảy xuống, cô ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Tô Chấn Khôn, không kịp phản ứng.

Cô như thế nào cũng nghĩ không thông, tại sao Tô Chấn Khôn có thể lạnh lùng bình tĩnh nói ra những lời này.

Tuy rằng bọn họ từ đầu đến cuối, cũng chỉ là chung đụng bình thản như vậy.

Nghe xong, cái chân tướng kia, hình như cũng rất có khả năng.

Nhưng mà, hẳn là nên cảm ơn Tô Chấn Khôn, dạy dỗ cô trong hai mươi mấy năm dài đằng đẳng, làm cho cô không có năng lực thích ứng không chê vào đâu được.

Cho nên Tô Noãn một giọt nước mắt cũng không có chảy nữa, chỉ là siết chặt tay, vài giây sau, lạnh giọng hỏi: “Chứng cứ?”

Tô Chấn Khôn cười nhạt: “Tô Chấn Khôn còn sống chưa bao giờ nói dối, con có thể trực tiếp đi làm xét nghiệm DNA kiểm tra.”

Tô Noãn giùng giàng đứng lên: “Con không tin.”

“Là không tin? Hay là không dám đối mặt?”

Nước mắt của cô rơi xuống, rơi vào mắt đau giống như đau cắt, đem một cái tay dùng sức nắm chặt vết thương dưới ống tay áo, hung hăng dùng sức, sắc mặt bình tĩnh không có gợn sóng, cô biết mình đã tin, bởi vì Tô Chấn Khôn chưa bao giờ nói dối.

Chỉ là đột nhiên thấu hận ông tàn nhẫn, lại phút chốc tha thứ ông tàn nhẫn.

Ngày sống chung cùng Niếp Hiểu Dĩnh ở Thanh Nham Môn, Tô Chấn Khôn chịu đau khổ, nhất định vượt qua cô gấp trăm lần, cô đã thấy được Niếp Hiểu Dĩnh vô tình, đối với ba, bà cũng nhất định không mềm lòng, nhất là cách yêu đàn ông của bà.

Chỉ là nghĩ đến thân phận buồn cười của mình, đã cảm thấy trong lòng bị đâm một cái động khổng lồ, nhin không được muốn cười điên cuồng.

Tô Noãn đáng thương, à, không, Cù Ý Noãn đáng thương, mà thậm chí có một thân thể mang tính chất cổ tích đặc biệt như thế, chuyện này rất đáng chúc mừng, sinh mệnh mà như thế tốt cuộc cũng có một chút liên quan tới cổ tích.

Khi còn bé, Tô Chấn Khôn chưa bao giờ kể chuyện cổ tích cho cô nghe, cũng không cho phép cô xem bất kỳ truyện cổ tích nào, cô từ nhỏ đã được giáo dục, đó là hư ảo, là gạt người, xem xong rồi sẽ chỉ làm cho người ta yếu đuối.

Quả nhiên, hiện tại cô đã tận mắt nhìn thấy chính mình bị sắp đặt vào một câu chuyện cổ tích tàn nhẫn, ở trong đó bị gạt sang một bên lớn lên.

Tô Noãn ngược mặt lên, lạnh lùng cười cười, nụ cười kia, lại hoàn toàn giống Tô Chấn Khôn là không mang chút tình cảm nào:

“Con biết rồi, cảm ơn ba tốt cuộc vẫn phải nói cho con biết, tuy rằng nghe vào không phải là chuyện tốt đẹp gì, ba gọi con về không có chuyện gì khác, vậy thì con đi đây, tạm biệt.”

Cô xoay người, bỗng nhiên tự mình vấp té, ngã lăn trên mặt đất.

Tô Chấn Khôn dường như muốn đỡ cô, vội vã xuống giường, bỗng nhiên từ trên giường tuột xuống.

“Vì sao phải như vậy?” Tô Noãn bỗng nhiên hét chói tai, vươn tay về phía ông: “Dù sao cũng không phải con gái ba, ba đau lòng cái gì! Từ nhỏ tới lớn cũng không thay đổi được tật xấu té ngã, cũng chưa bao

giờ nhìn thấy ba đưa tay đỡ một lần! Dù sao cho tới bây giờ cũng không có ý định yêu thương con! Cho tới bây giờ cũng không có!”

Tô Chấn Khôn thu tay về, ngồi dưới đất, rồi đột nhiên nước mắt vỡ oà, nức nở nghẹn ngào không cách nào dừng lại, giống như gió mùa đông phương Bắc.

Người đàn ông ốm yếu già nua này, còn già hơn cả Niếp Hiểu Dĩnh nữa, tuy rằng chưa từng tinh tế tỉ mỉ yêu thương cô, nhưng đã từng để cho cô tin tưởng, bọn cô sống nương tựa vào nhau trên thế giới này, bởi vì cuộc sống gian khổ, Tô Chấn Khôn cũng từng đem toàn bộ bát cơm để dành chia sẻ vào trong bát cô, lại quay đầu lại oán giận cô không có đem hạt gạo vo sạch sẽ.

Cô làm sao lại không biết, nghĩ là do ba thô kệch không biết biểu đạt yêu thương, thì ra nguyên nhân lại là, chính là trả thù Niếp Hiểu Dĩnh.

Nhiều năm mãnh liệt lạnh nhạt đối đãi như vậy, bỗng nhiên tìm được nguyên nhân, cũng không khó chấp nhận như trong tưởng tượng.

Cô từ trên mặt đất đứng lên, bước chân run rẩy tiến lên phía trước.

“Con định khi nào thì nói với Niếp Hiểu Dĩnh?” Từ sau lưng lặng lẽ truyền tới tiếng hỏi.

Tô Noãn xinh đẹp xoay người, nhìn xuống Tô Chấn Khôn ngồi dưới đất run rẩy:

“Không phải ba muốn báo thù sao? Vậy thì nên đối xử Niếp Hiểu Dĩnh tàn nhẫn hơn, ba cảm thấy, nếu bà ta biết, bà ta vẫn hận không thể tự tay giết chết được Tô Noãn, nhưng thật ra so về tàn nhẫn là con gái lớn của bà ta và Cù Dịch Minh, hãy để cho bà ta tuyệt vọng

tin tưởng, Ninh Nhi của bà ta sắp chết, cho dù có thay thận, cũng sống không được bao lâu, bà không còn con nữa, làm cho bà ta trắng tay...”

Âm thanh của Tô Noãn trong trẻo nhưng lạnh lùng, thương xót cười nhạt, nước mắt cũng thương xót rơi xuống:

“Ba, người tàn nhẫn hơn một chút đi? Con quyết tâm hoàn thành nguyện vọng của ba, con sẽ dùng phương thức vô cùng tàn nhẫn đối đãi bà ta. Làm cho bà ta trắng tay!”

Cô kéo cửa ra: “Con cũng không muốn trở lại nữa, chúng ta rút cuộc không cần gặp lại. Dù sao, ba nhìn thấy con cũng ghét hận như vậy, bây giờ, con cũng như vậy, ba!”

Cô đi ra ngoài, không hề quay đầu lại, cũng nhất định rồi đời này không có cơ hội quay đầu lại.

Cô ngồi chuyển bay sớm nhất trở lại kinh thành, lao vào trong xe thể thao của mình, giống như phát cuồng thẳng một đường chạy như bay.

Vừa lái xe, vừa gào thét điên cuồng, nước mắt tùy ý tuôn rơi, hai cánh tay run rẩy, khàn cả giọng.

Cô biết mình còn lý trí, lý trí đến làm cho mình hồng mắt, cho nên cảm giác được đau đớn rõ ràng như vậy, mà lại cảm thấy buồn cười, la hét chói tai sau đó là cười điên cuồng, đạp chân ga đến mức cao nhất, muốn bay lên.

Cô cảm thấy mình sắp điên rồi, rút cuộc cũng biết, thì ra điên cuồng lại là một loại mùi vị tốt như vậy.

Cô thẳng một đường lái về Mị Ảnh, trong chốc lát cô thậm chí có xúc động, muốn vọt tới trước mặt Niếp Hiểu Dĩnh, nói cho bà biết:

“Tốt lắm, phu nhân, tôi đồng ý hiến thân của tôi cho Ninh Nhi, cho nên sau này cũng không cần tiếp tục tìm cách hành hạ tôi cũng như thương yêu ba tôi, tôi sẽ đồng ý ký tên vào sổ, sau đó lập tức tiến vào phòng phẫu thuật, không phải đây là điều bà luôn tính toán sao?”

Cô đi vào văn phòng của mình, còn chưa kịp đóng cửa lại, liền nhìn thấy có vị lãnh đạo cầm một ít tin tức đi vào, bày ở trước mặt cô, đều là một vài bí mật kinh khủng của Nam Giản Tâm đã bị vạch trần, nói là cô ta có thói quen ăn cắp bản quyền nên bị đuổi ra khỏi trường học.

“Đúng vậy, chính tôi làm thì sao? Trong thư nói đều là sự thật, nếu cô ta không có làm, tại sao phải thẹn quá hoá giận, nếu làm, cũng đừng trách người khác muốn nói.”

Tô Noãn nói rất cay nghiệt, không thể ngăn được cười ra tiếng, cười đến càn rỡ mà vui sướng, mà vị lãnh đạo nhìn thấy Tô Noãn thất thố như vậy cũng nhíu mày, Tô Noãn lại đẩy ông ta ra vòng vo đi về phía bàn làm việc.

“Tôi rất mệt, mời ra ngoài trước.”

Tô Noãn ngã ngồi trên ghế sofa, lấy tay che mắt, thật lâu thật lâu, điện thoại vang lên, một lần lại một lần vang lên, là dãy số rất nhiều lần cô mộng ảo, là Tô Chấn Khôn.

Cô cười nhạo chính mình, vẫn là còn thương Tô Chấn Khôn, trong đáy lòng vẫn là xem ông khi làm ba, cho dù ông nói những chuyện kia không phải là sự thật, cuộc đời này cô chỉ có một người thân, một người ba.

Ba của cô từng rất yêu thương cô, không thấy rõ tình yêu của ba, là lỗi của cô, là do cô nhìn không ra, bởi vì tiêu chuẩn nhìn của cô còn chưa tới.

Cô vẫn luôn sâu sắc tin tưởng như thế, suốt đời đều có thể tin tưởng như vậy, cô nói những lời tàn nhẫn kia, cô mới vừa nói ra khỏi miệng liền hối hận.

Người đàn ông đau khổ kia, con gái của ông nhìn thấy ông cả đời khó khăn gian khổ, cuối cùng lại chỉ nói vài lời tàn khốc lạnh lùng bất hiếu.

“Ba...”

Cô run rẩy gọi một tiếng, uất ức mà khổ sở, mang theo bao nhiêu là hối hận.

“Là Tô tiểu thư phải không?” Đầu bên kia điện thoại không phải là Tô Chấn Khôn, “Tôi là bác sĩ chữa trị cho Tô Chấn Khôn, vừa rồi sau khi cô đi, ba cô vẫn cứ nhìn ra cửa, nói cô đã trở về, nhìn dáng vẻ của ông giống như rất muốn gặp cô, tôi liền ra ngoài nhìn một chút, lúc trở lại, ba cô... đã qua đời.”

Chương 100: Giấc mộng Nam Kha

Tôi là Tô Chấn Khôn, nhưng mà tên khai sinh của tôi là Chu Kỳ Minh.

Tôi sắp chết rồi.

Tôi không phải là Cơ Đốc Giáo Đồ, cho nên ở thời khắc tôi nhắm mắt lại, tôi cũng không cần sám hối.

Trong cuộc sống muôn màu muôn sắc, cũng đều không thể trở thành ràng buộc của tôi, tôi không thể mang đi cái gì, dĩ nhiên cũng không muốn để lại cái gì.

Thế nhưng, tôi là một người ba, tôi biết, trong lòng của tôi vẫn đang mang vương bận nói không nên lời.

Đêm khuya không thể ngủ, cầm bút viết thư, xem như đây là di ngôn, gửi cho con gái Tiểu Noãn của tôi.

Từ nhỏ được sinh ra và lớn lên trong gia đình nho giáo ở Phương Bắc, gia đình không giàu có, lại gia giáo nghiêm khắc, có trí nhớ nên biết bản thân ham học hỏi, ba cũng vì vậy mà chỉ dạy tôi, quanh năm học tập cùng anh chị, tôi bởi vì tư chất thông minh nên đặc biệt được gia tộc yêu mến tán dương.

Đáng tiếc, việc đời khó đoán trước, khi mười tuổi xảy ra biến cố, tôi mất đi ba cùng anh chị em, chỉ còn, một mình tôi và mẹ già sống nương tựa vào nhau.

Rơi vào bước đường cùng, tôi chỉ có thể mang theo mẹ đi về phương Nam, khi còn nhỏ trên vai mang gánh nặng gia tộc, khi tôi cống mẹ đặt chân đến vùng đất cửa Thanh Nham thì gặp được những khuôn mặt nhiệt tình thật lòng, tôi quyết định tạm thời ở lại.

Một năm kia khi tôi mười chín tuổi, tôi tin tưởng Chu Kỳ Minh sẽ không khốn khổ tại một nơi hẻo lánh này, sinh mệnh của Chu Kỳ Minh là ở phương xa, khát vọng thế giới bên ngoài đường chân trời, tôi nói với mẹ, cuối cùng có một ngày tôi sẽ đem tất cả những gì tốt đẹp nhất đến trước mặt của bà.

Quả nhiên khi tôi rời đi, không có bao nhiêu hành lý, chỉ có một cái gói to trong tay, bên trong là vài bộ quần áo khi mẹ lấy toàn bộ tiền tích góp nhờ thầy dạy may vá ở cửa Thanh Nham may cho có chút thể diện. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Chỉ là, tôi cũng chưa đi xa bao nhiêu, bởi vì một người con gái tên là Niếp Hiểu Dĩnh, làm cho tôi vĩnh viễn sống ở mảnh đất này, không thể bước đi được nữa.

Tôi nghĩ Adam ăn trái cấm, lần đầu tiên khi nhìn thấy Eve nhất định là không có ngưỡng ngùng, mà là ái mộ, trong một khắc kia, mới chính thức rõ ràng, thế giới xinh đẹp có thể tập trung trên thân của một người.

Niếp Hiểu Dĩnh, chính là một người như thế trong sinh mệnh tôi, khi lần đầu tiên tôi gặp cô ấy, tôi liền biết tôi làm sao cũng không đi được, trừ phi cô ấy nguyện ý đi cùng tôi.

Tôi đứng trên đường đá ở cửa Thanh Nham, nhìn thấy cô ấy bị mấy đứa bé cùng tuổi khác khi dễ ngã nhào trên mặt đất, đá đập vào đầu gối Niếp Hiểu Dĩnh, hai chân không thể bước đi, chỉ lặng lẽ ngược nhìn lên nước mắt đọng trên đôi mắt xinh đẹp của cô ấy.

Có lẽ tình yêu nảy sinh ở mỗi người là không giống nhau.

Tôi chưa bao giờ nghĩ tới trong sinh mệnh Chu Kỳ Minh sẽ có một cuộc gặp gỡ như vậy.

Nếu có thể cho tôi cơ hội lựa chọn một lần nữa, tôi không muốn ở vùng núi Phương Nam căn cứ vì cô gái xa lạ kia đưa ra một chiếc khăn sạch sẽ, càng không muốn nhìn thấy rõ ánh mắt kia khi cô ấy ngược nhìn lên.

Nhưng mà cả đời tôi cũng khó quên, quần áo của cô ấy bị bạc màu cũ nát, nước mắt của cô ấy rơi trên khoé miệng, hai mắt hẹp dài mở to, cùng đoàn sương mù tràn ngập phía sau lưng cô ấy.

Tôi biết cô gái này, là đứa bé trong một gia đình ở bên kia sườn núi cửa Thanh Nham, mẹ của cô ấy đã qua đời, ba lại cưới người phụ nữ khác, còn sinh ra một đứa con trai ngang ngược, nghe nói gần đây lại sinh ra một đứa con gái, tôi ở cửa Thanh Nham mấy ngày nay, thường xuyên nghe người ta nhắc tới cô bé số khổ này.

Rốt cuộc tôi cũng thừa nhận mình chỉ là một người đàn ông bình thường, tôi không thể chịu đựng ánh nhìn hấp dẫn cùng chăm chú như vậy, khi tầm mắt của cô ấy lướt qua Cỏ Lau lay động trong gió nhìn về phía tôi, tôi chỉ có thể đứng ở đằng kia ngơ ngác ngấm nhìn.

Ánh mắt của cô ấy quật cường, lại dấu không được trong mắt để lộ yếu ớt, khoé môi của cô ấy lại xẹt qua một tia cười.

Nụ cười kia xinh đẹp quý dị, lại làm cho tâm của một người trẻ tuổi như tôi kích động mà đau đớn, cô ấy hình như ngay vừa mới bắt đầu đã biết tôi đối với cô ấy là thương hại, khó khăn đứng lên, cự tuyệt tôi đỡ, cái chân khập khiễng chậm rãi đi trở về.

Tôi nghĩ, cô ấy đại khái sẽ không hiểu rõ, chàng trai sắp đi xa này đã không cách nào chạy trốn, chàng trai ngây ngô quật cường Phương Bắc, lần đầu nhìn thấy cô ấy si mê, hơn nữa vừa thấy đã yêu không cách nào kháng cự.

Với quãng đời còn lại mà nói, thâm tình như vậy cũng là một loại si nhục khắc cốt ghi tâm..

Tình tiết ôm lấy ảo tưởng trong tình yêu này chỉ có tuổi thiếu niên mới có, yêu một người lần đầu gặp mặt, hơn nữa cả đời yêu cô ấy, không xa không rời.

Tôi cho là tình yêu trói buộc chỉ có phụ nữ mới có, vậy mà nó cũng làm tôi đánh mất chính mình, mất đi tự do, nháy mắt tan thành mây khói thật không thể tin.

Suy nghĩ của tôi là chính xác, là tôi từ nhỏ khi bắt đầu vẫn luôn tôn thờ, tôi nói với mẹ, tôi sẽ không yêu một ai, sẽ không cưới một người phụ nữ trói buộc tôi, tôi muốn tự do, tự do du hành trong thế giới của Chu Kỳ Minh, một phen tự do xông pha thế giới rộng lớn thuộc về mình.

Vậy mà, một Niếp Hiểu Dĩnh, khi tên này vây quanh sinh mệnh tôi thì bánh răng cuộc sống bắt đầu nhanh chóng dịch chuyển, tôi không nắm được tốc độ của nó trong tay, đành phải thuận theo tự nhiên, chỉ là càng không thể quên được ánh mắt kia.

Bởi vì có vướng bận, tôi không có rời khỏi sông núi cửa Thanh Nham, tôi ngồi ở trên bờ ruộng khói mùa đông dày đặc, nhìn thấy Niếp Hiểu Dĩnh cách đó không xa, thân thể nhỏ bé và yếu ớt của cô ấy mặc áo kẻ ô vuông giống như vườn trà vây quanh.

Cô ấy bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, tôi chỉ cảm thấy bỗng nhiên bị một đôi mắt vô tội nhẹ nhàng tập kích, cô ấy đi về phía tôi, dùng một đôi mắt hơi nheo lại cùng ngang ngược trông thật xinh đẹp bao vây lấy tôi, cô ấy đem chiếc khăn đã được giặt sạch trả lại cho tôi.

Chu Kỳ Minh vẫn kiên trì tín nhiệm của mình, nhưng anh ta lại không khống chế được chính mình tự đi yêu cô gái nhu nhược không chỗ nương tựa này, anh ta tin, không có người đàn ông nào có thể cự tuyệt được ánh mắt đó.

Cô ấy hỏi anh tên gì.

Lòng của tôi đang gào thét, chạy trốn đi, Chu Kỳ Minh, chạy trốn đi, Chu Kỳ Minh.

Kết quả cuối cùng tôi chỉ nói ra ba chữ.

Nụ cười của cô ấy từ đó quanh quẩn trong thế giới của tôi, bao trùm hai mắt tôi.

Niếp Hiếu Dĩnh từ nay về sau trở thành thiên sứ trong sinh mệnh của tôi, cũng trở thành bóng ma trong sinh mệnh tôi.

Tôi tạm thời từ bỏ khát vọng lý tưởng của tôi, tôi không thể trơ mắt nhìn cô ấy mỗi ngày trên thân thể có nhiều vô số vết thương, tôi nghĩ muốn bảo vệ linh hồn yếu ớt này, tôi muốn vì cô ấy xây một bến tàu ấm áp.

Cô ấy nói, anh Chu anh quả thực là một chàng trai kỳ lạ, tại sao anh có thể có rất nhiều ý tưởng kỳ lạ?

Cô ấy nói, nếu anh Chu có thể vẫn luôn ở bên cạnh em thì tốt rồi, ở cùng anh Chu là những ngày vui vẻ nhất trong trí nhớ của em, cảm

ơn anh xuất hiện trong sinh mệnh của em, cảm ơn anh vẫn luôn bảo vệ em.

Cô ấy nói, em rất nhớ vườn hoa hồng được trồng trước nhà, anh Chu giống như là một trong những điều kỳ diệu trong sinh mệnh của em mỗi một tháng mỗi một mùa.

Sau đó tôi dần dần hiểu được, tôi chỉ là một trong những điều kỳ diệu trong sinh mệnh của cô ấy.

Sau đó tôi dần dần phát hiện ra, tất cả những suy nghĩ kỳ lạ của tôi cuối cùng cũng biến thành cái cớ để cô ấy lạnh lùng chế giễu.

Cô ấy nói, không phải anh từng nói, anh không tin vào hôn nhân sao.

Cô ấy nói, không phải anh từng nói, tôi cũng chỉ giống như là một mảng phong cảnh của anh sao.

Cô ấy nói, anh thật sự yêu tôi sao, yêu tôi sẽ phải thành toàn hạnh phúc cho tôi, tôi chưa bao giờ yêu cầu anh cả đời trói buộc bên cạnh tôi, cho nên anh cũng không thể.

Tôi không cách nào nhìn người đàn ông khác ngồi bên cạnh cô ấy, cũng không cách nào nhìn người đàn ông khác làm cô ấy si mê, trong ánh mắt của cô ấy là thâm tình mà tôi chưa từng nhìn thấy qua, vậy mà loại thâm tình này, lại trong sáng như vậy.

Đã từng vào một đêm khuya say rượu tỏ tình, anh Chu, rất xin lỗi, rất xin lỗi, chỉ là tôi thực sự thương anh ấy.

Cô ấy hướng về người đàn ông khác lộ ra mỉm cười say mê, điều này cũng không phải là lỗi của cô ấy.

Khoé mắt tràn ngập diêm dúa lẳng lơ pha lẫn xinh đẹp cùng với cô gái suy sụp tinh thần, vì sao lại lấy đi lòng của tôi dễ dàng như vậy, rồi sau đó lại coi thường phần tình cảm này?

Tôi bắt đầu tỉnh lại, trên thế giới nhiều xinh đẹp này, có phải hay không không nên tự hưởng thụ một mình...

Tôi không thể thừa nhận, cho nên tôi lựa chọn trở lại cửa Thanh Nham, đây là nơi tôi và cô ấy cùng lớn lên, tôi cũng không phải là ngựa tre của cô ấy, cô ấy cũng chưa bao giờ là cây mơ của tôi, tôi chỉ là, ở lúc cô ấy khó khăn nhất bắt được cây cỏ cứu mạng.

Cô ấy chưa bao giờ nói yêu tôi, chỉ là một mình tôi tình nguyện yêu đơn phương cô ấy, tình yêu hiện tại của cô ấy, dành cho người đàn ông ưu tú kia, người đàn ông kia là nơi chốn cô ấy quyết định phó thác cả đời.

Nhưng mà tôi biết, có lẽ tôi cả đời cũng không cách nào tìm được tình yêu của tôi, trong vai hài của một vở tuồng tình yêu, tôi thua cuộc thất bại thảm hại, tôi nghĩ cô ấy nói đúng, nếu như tôi yêu cô ấy, thì nên thả cho cô ấy tự do, không để cho cô ấy sống trong thống khổ.

Chỉ là, Chu Kỳ Minh đáng xấu hổ, Chu Kỳ Minh thanh cao cao ngạo, không thể ngừng yêu.

Khi tôi nhìn thấy cô ấy mang theo một thân mệt mỏi cùng chạt vật trở lại cửa Thanh Nham, tôi bắt đầu hiểu được, tôi không trốn thoát được vận mệnh, biết rõ thống khổ lại không ngừng được bước chân vào vực sâu.

Cô ấy bỏ lại tất cả hành lý, chạy về phía tôi, hai tay của cô ấy gắt gao ôm lấy tôi, tôi nghe thấy cô ấy thấp giọng nức nở, trong miệng cô ấy thì thảo gọi tên tôi, một tiếng lại một tiếng anh Chu...

Tôi chỉ lặng lẽ đứng, mặc cho nước mắt của cô ấy thấm ướt quần áo tôi, cô ấy bỗng nhiên buông tôi ra, trưng ra khuôn mặt càng toả ra xinh đẹp động lòng người, một đôi mắt phượng tuyệt đẹp quyến rũ hoà hợp sương mù, cô ấy hỏi tôi:

Anh Chu, anh hoàn toàn nguyện ý lấy em sao? Anh nguyện ý sao? Anh đã từng nói anh sẽ chăm sóc em cả đời.

Tôi cảm thấy lòng mình chợt co rút một trận, như là đau đớn, hoặc như là vui sướng, tôi đã không phân biệt được, tôi biết cô ấy đã không còn là cô gái ỷ lại vào tôi kia, mà do tôi còn yêu cô ấy.

Tôi không hỏi cô ấy tại sao không sống cùng người đàn ông kia, mỗi khi thấy lệ trong khoé mắt cô ấy, tôi cũng khó mà mở miệng, tôi không dám chạm vào vết sẹo trong trái tim của cô ấy, cho dù tôi biết rõ, cô ấy như cũ vẫn yêu người đàn ông kia.

Hôn sự của chúng tôi không hề trì hoãn liền quyết định, mẹ kế của cô ấy hận không thể đuổi cô ấy đi, mẹ của tôi đã qua đời, chuyện trong nhà chỉ cần tôi gật đầu một cái là quyết định kết quả.

Song khi tôi đem toàn bộ phí tổn tôi để dành được làm sính lễ đến nhà Niếp gia thì cái tôi được đáp lại cũng là bóng lưng đối ý của cô ấy, cô ấy đẩy một bàn sính lễ rơi xuống, cô ấy cầm lấy hành lý xoay người liền đi, tôi ngăn lại đường đi của cô ấy.

Cô ấy chỉ là nhìn tôi, lạnh lùng mở miệng, là do lúc ấy tôi xúc động, rất xin lỗi, tôi không thể kết hôn với anh, anh không cần đợi tôi nữa, tôi sẽ không trở về nữa.

Tôi sững sờ đứng ở cửa, giật mình chợt hiểu: vì một mối tình khuất nhục, đến tận cùng tôi đã bỏ quên cái gì.

Giây phút cô ấy tông cửa bỏ chạy, tôi liền dễ dàng tóm được cô ấy, tôi có thể tưởng tượng tôi ngay lúc đó cười, cứng chiều tàn nhẫn như vậy, không để ý giấy giụa của cô ấy, bỏ lại một phòng sinh lễ, đem cô ấy trở về nhà tôi.

Móng tay bén nhọn xước qua mặt tôi, tôi lại càng thêm dùng sức giam giữ cô ấy, hung hăng khoá cửa lại, khoanh khoắc hôn lấy cô ấy, lúc đó răng môi máu tươi đầm đìa, tôi không nghe thấy tiếng khóc của cô ấy, chỉ nghe thấy nhịp tim đập cùng tiếng thở gấp của mình.

Lúc kết thúc, một đống lộn xộn trên đất, nhìn cô ấy trên giường ánh mắt đờ đẫn, tôi biết tất cả đã không thể quay trở lại, rốt cuộc cũng không thể quay lại, không thể quay lại những ngày hạnh phúc trong trí nhớ kia.

Cô ấy nói, nói cho tôi biết, anh yêu tôi nhiều bao nhiêu, anh yêu tôi nhiều bao nhiêu.

Tôi không nói nên lời, chỉ có trầm mặc chống đỡ.

Trong phòng tối tĩnh mịch, là tiếng của cô ấy từng chữ từng chữ: anh yêu tôi nhiều bao nhiêu, tôi sẽ hận anh nhiều bấy nhiêu.

Những lời này cuối cùng cũng đem tôi dồn đến ranh giới cuối cùng, tôi lại có thể đạt tới hèn mọn như thế nào.

Chiếm được thân thể của cô ấy, lại không chiếm được trái tim của cô ấy.

Tôi cách nào cũng không thể hận người phụ nữ này, nếu như hận cũng là minh chứng của tình yêu.

Niếp Hiểu Dĩnh không cần làm cái gì, cũng đã làm cho toàn bộ thanh cao cùng cao ngạo của Chu Kỳ Minh đập nát, chỉ trong một giây đó, cô ấy nói, cô ấy biết vợ của người đàn ông cô ấy yêu đã qua đời, cô ấy phải trở về, trở lại bên cạnh anh ta.

Cô ấy quay đầu thẳng tắp nhìn chăm chăm tôi, tàn nhẫn mà vô tình: tôi sẽ vĩnh viễn không yêu anh, cho dù chết cũng sẽ không.

Tôi hận cô ấy nhìn thấu trái tim hèn mọn của tôi, rốt cuộc cũng phải trốn chạy khỏi căn phòng còn lưu lại hơi thở triền miên này.

Tôi chạy trốn cũng hèn mọn không chịu nổi, có rất nhiều lần tôi liền nghĩ xoay người lại, tôi không biết mình đến tột cùng yêu cô ấy nhiều bao nhiêu, không biết mình đến tột cùng yêu điều gì ở cô ấy, tôi chỉ biết là, tôi yêu cô ấy, yêu đến chính mình đi từ thấp đến đường chân trời, phủ phục dưới cửa địa ngục.

Nhưng mà chạy trốn chung quy đã cứu thoát tôi, càng đến gần ruộng đất phì nhiêu ở cửa Thanh Nham, càng tiếp cận bầu trời sáng sủa phương Bắc, đau đớn của tôi càng cách xa tôi.

Tôi không cho phép cô ấy rời đi, giam cầm cô ấy ở bên cạnh tôi, cho đến một ngày phát hiện bụng của cô ấy dần dần to ra.

Tôi quên mất cây dao kia trong tay của cô ấy làm sao xẹt qua cổ tay của cô ấy, tôi cũng quên mất làm sao đoạt được dao khi trên cánh tay để lại mấy vết dao, lại cả đời khó quên đôi mắt oán hận đến tận cùng kia của cô ấy.

Chu Kỳ Minh, cái tên này, từ nay về sau là ác mộng đánh thức Niếp Hiểu Dĩnh mỗi đêm, Niếp Hiểu Dĩnh cái tên này quả thật là ngọn nguồn thống khổ làm cho tôi khó có thể đi vào giấc ngủ mỗi đêm, chúng tôi tra tấn nhau, tôi như cũ vẫn không buông cô ấy ra.

Tôi nhìn cô ấy ngoan tuyệt đặc ý dập bụng vào góc bàn, cô ấy muốn dùng hành động nói cho tôi biết, cô ấy đến cỡ nào chán ghét mà vứt bỏ đứa bé này, giống như cô ấy chán ghét người đàn ông tên Chu Kỳ Minh đến cỡ nào.

Anh ta phá huỷ tất cả hạnh phúc tốt đẹp của cô ấy, cho nên cô ấy cũng không muốn lưu lại cái gì có liên quan đến anh ta, bao gồm mầm sống trong bụng này, đó là một đứa trẻ không được mong đợi, như vậy thì đáng chết đi.

Tôi nhìn đã hiểu ý tứ trong mắt của cô ấy, không thể lui được nữa, tôi không thể không thừa nhận, tôi không cách nào giữ lại người phụ nữ này nữa, cuộc sống như thế tôi cũng không biết còn có thể chống đỡ được bao lâu, tôi nói cho cô ấy biết:

Sinh ra đứa bé này, vì tôi sinh ra đứa bé này, tôi sẽ thả cho cô được tự do, từ nay về sau đều không liên quan.

Cô ấy dừng lại động tác va chạm, giữa hai chân đã có máu đỏ tươi chảy ra, nhưng mà trên mặt của cô ấy là lạnh lùng kiên quyết, cô ấy cho tôi đáp án chỉ có một chữ: được.

Đứa bé kia cứ như vậy không có mất đi, bác sĩ nói đó là một kỳ tích, đứa bé này hẳn là nên rất được yêu thương, tôi lại chỉ nhìn thấy khoé mắt Niếp Hiểu Dĩnh càng phát ra lạnh lùng hận ý.

Cô ấy hận đứa bé này liên lụy cô ấy, cô ấy hận đứa bé này làm cho cô ấy không thể trở về bên cạnh người đàn ông kia, cũng hận số mạng, để cho cô ấy gặp phải tôi, huỷ diệt tình yêu cả đời của cô ấy.

Nhưng mà, tôi phải làm bộ như không để ý tới lạnh lùng của cô ấy, giữa chúng tôi không hề mở miệng nói chuyện với nhau, ở chung so

với người lạ còn xa lạ hơn, còn ở chung với nhau cũng đều chỉ vì đứa bé sắp ra đời trong bụng.

Mùa xuân tới, cây hoa hồng tôi trồng trước núi bắt đầu nảy nở, nở rộ xinh đẹp, cô ấy đứng trước một bụi hoa hồng màu hồng phấn nhạt, điều này lại giống như là một luồng không khí lạnh bất chợt ập đến, đánh trúng cô ấy.

Tôi không nhìn thấy một chút dấu vết vui sướng nào trên mặt cô ấy, tôi nhìn cô ấy xoay người trở về phòng, nhìn thấy cô ấy cầm một cây đuốc từ bên trong đi ra, nhìn thấy cô ấy dùng ngọn lửa dữ dội nhấn chìm nơi chốn cổ tích khi cô ấy còn trẻ.

Cô ấy nói cô ấy rất yêu thích loại hoa này.

Cô ấy khen loài hoa này là hoa hoàng hậu trong các loài hoa, đại khí, mộc mạc, mảnh mai, loại hoa này rất phổ biến mà ở Trung Quốc rộng lớn loại hoa này lại bị lịch sử bỏ quên mất, nó đại biểu cho tinh khí cùng linh hồn của Phương Bắc, từng là ông tổ thực vật bộ tộc hoàng đế phương Bắc tiên dân Hoa Hạ.

Bởi vì cô ấy nói cô ấy yêu nó, cho nên tôi nghĩ bằng mọi biện pháp ở Phương Nam, vì cô ấy bố trí một mảnh bầu trời màu hồng.

Vậy mà lòng của tôi kịch liệt kêu gào, vậy thì thế nào đây, tình yêu của cô ấy không cách nào chỉ thuộc về mày.

Mọi chuyện xảy ra, phảng phất giống như giấc mộng Nam Kha, ở một khắc này, đều sụp đổ trước mắt tôi.

Suốt tám tháng, có lẽ là biết suy nghĩ khát vọng muốn mau chóng rời đi của mẹ, đứa bé kia không đủ tháng cứ như vậy sinh ra, mang theo hận ý mẹ dành cho ba, đi tới thế giới này.

Đứa bé này chính là con, có một đôi mắt xếc xinh đẹp, lúc ba ôm lấy con, con đột nhiên mở mắt ra, mở to đôi mắt trong trẻo, không biết mà tin tưởng nhìn ba, phát ra tiếng cười khanh khách.

Niếp Hiếu Dĩnh rốt cuộc mở miệng nói, tôi đã sinh ra đứa bé này, anh đồng ý với tôi không cần đổi ý, bằng không tôi không biết mình sẽ làm ra chuyện gì, bây giờ, anh lập tức ôm đứa bé này rời đi, tôi không muốn gặp lại các người.

Ba thê lương hỏi, trong tám tháng qua có phải cô chưa từng thay đổi ý niệm rời đi trong đầu hay không? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Cô ấy cau mày, dùng nụ cười lạnh lùng đáp trả ba, như vậy anh muốn tôi ở lại sao?

Ba im lặng không nói, chỉ là ôm chặt con trong lòng, con khi đó, giống như là nghe hiểu mẹ vô tình, khóc thét lên, ba cũng không quay đầu lại nữa, ôm con xoay người rời đi.

Niếp Hiếu Dĩnh cuối cùng cũng đem một linh hồn thanh cao kiêu ngạo biến thành một nắm tay khô héo.

Ba không muốn lại đi nhớ đoạn hồi ức thối rữa kia, ba cũng đã không đau lòng, cũng không khổ sở.

Đây chỉ là vết thương thời niên thiếu thanh xuân của ba.

Nhưng mà ba phải thừa nhận, lòng bị thương, cả đời không thể khép lại, không cách nào quên lãng, không muốn nhớ tới.

Có người nói, con người sau khi chết đi là miệng vết thương bắt đầu

thối rửa, như vậy Chu Kỳ Minh thối rửa trước hết là trái tim.

Chỉ là hiện tại, Tiểu Noãn, đối với ba mà nói, đó bất quá chỉ là lý do ba tự tìm ra để bào chữa cho chính mình, để giải thích cho việc sống chung thảm đạm lúc đó của ba và mẹ con.

Niếp Hiếu Dĩnh dừng lại ở tuổi trẻ nông cuồng của ba, con lại chiếm cứ toàn bộ thời gian trong cuộc đời của ba.

Niếp Hiếu Dĩnh cuối cùng cũng đi rồi, sau khi xuất viện không có trở về cửa Thanh Nham, trực tiếp lên xe lửa về phương Bắc, ba ôm con đứng ở góc sân ga, trong tiếng xe lửa xình xịch, nhìn bóng lưng không hề quyến luyến của cô ấy.

Ba chưa nói với Niếp Hiếu Dĩnh, ba cũng không thương trẻ con, cho dù là con ruột của mình.

Ba đã không có khả năng để yêu.

Ba là một người lưu lạc không có cội nguồn, nguyện vọng của ba là không cần phải đem hài cốt mai táng, cả đời đều muốn được tự do cho dù như thế nào. Cho dù biến thành một linh hồn mờ nhạt, cũng không tìm được nơi trở về.

Nhưng ba là một người ba, trong tám tháng lặng lẽ che chở, nhìn thấy một sinh mệnh nhỏ bé không biết gì can dự mạnh mẽ vào cuộc sống của ba, nước mắt cùng thống khổ của ba làm cho ba không cách nào đối mặt với con.

Ba như cũ không rời khỏi cửa Thanh Nham, tại nơi mảnh đất thê lương này, mỗi ngày nhìn mặt trời lặn rồi mọc, nhìn con trong tã lót ngày từng ngày lớn khôn, ba không có nhiều tiền, chỉ có tự mình mưu sinh.

Cuối cùng có một ngày ba bước ra khỏi cửa Thanh Nham, dựa vào một bụng văn thơ nhận làm giáo viên dạy học cho một trường tiểu học ở Phương Nam xa xôi. Mang theo con, bị người ta dị nghị.

Đó là một chuỗi những ngày gian nan, lúc ấy cơ thể của ba cũng xảy ra vấn đề, chỉ có thể từ chức, đi đến một nơi thuê một căn nhà rẻ tiền, dựa vào phiên dịch để có chút thu nhập, nuôi sống bản thân và con.

Có một ngày, con bỗng nhiên mất đi hô hấp, ba đưa con đến bệnh viện cấp cứu, cũng vào lần cấp cứu này mà ba biết được một chân tướng vô cùng buồn cười, ba bắt buộc Niếp Hiểu Dinh sinh ra con, hoá ra lại là cốt nhục của cô ấy và người yêu của cô ấy.

Ba đã quyết tâm muốn bỏ đi, chính là nhìn ánh mắt đơn thuần ỷ lại của con, ba lại do dự, làm sao có thể nhẫn tâm bỏ con lại một mình ở cái nơi xa lạ kia, ai tới chăm sóc con, ai tới thay con lau nước mắt, ai tới bảo vệ con lớn lên?

Cuối cùng ba cũng lựa chọn ôm con cùng đi, dù là con của mình ba cũng không thể yêu thương, cho nên ba cũng càng không thể thích con.

Lần đầu lên chức làm ba không rảnh rỗi cộng thêm thể lực thân thể suy kiệt, hơn nữa cảm xúc gần như hỏng mất, làm cho ba vẫn thường không rảnh rỗi trông nom con, cũng thường xuyên đem oán hận trút vào tã lót trên người con.

Ba mang theo mâu thuẫn vô cùng hối hận mình làm ra quyết định sai lầm, lại mang theo oán hận thật sâu nuôi lớn con đáng thương.

Con là đứa bé của Niếp Hiểu Dinh cùng người đàn ông cô ấy yêu,

ba làm sao có thể đem chút tình yêu thương cho con đây?

Nhưng ba cũng không cách nào hoàn toàn hiểu rõ chính mình, lúc trước làm sao lại ra quyết định như vậy?

Con người nhất thời xúc động, vĩnh viễn không thể vấn hồi.

Con dần dần học được cách bò trên mặt đất, cười khanh khách tự làm cho mình vui, ba phải đi làm, kiếm tiền thuê nhà cùng tiền cơm gạo, không có dư thừa một đồng nào, trước khi ra đường đành phải dùng mảnh vải buộc con ở đầu giường.

Có một lần đi làm về, tìm không thấy con, hô hoán xung quanh, nước mắt tuôn rơi, mới hiểu được nội tâm của mình khẩn trương.

Trong những năm tháng Chu Kỳ Minh thống khổ cùng bị thương nhất, là con dùng nụ cười trong trẻo cùng không muốn xa rời trẻ con chống đỡ một thân thể ốm yếu tiều tụy, lúc nào cũng nghĩ tới ba của mình.

Hàng xóm đưa con về, nói con ngủ trong khe hở ở chày đá, không đành lòng liền đem con về, nhỏ giọng trách cứ ba, con bò đi như vậy không phải một hai lần.

Trong nháy mắt nhìn thấy con, hai chân ba như nhũn ra, không thể nói nên lời, con lại bỗng nhiên vương nước mắt kêu một tiếng ba.

Đây là câu nói đầu tiên của con.

Cho dù thương tổn đến mình đầy thương tích, lòng tràn đầy vết sẹo, nghe được một câu như vậy, cũng nháy mắt hoà tan.

Ba nghe nói người phụ nữ ba từng dùng linh hồn để yêu đã kết hôn,

cô ấy gả cho người đàn ông cô ấy yêu, người đàn ông kia không ngờ là quan lớn trong giới chính trị và quân sự, người vợ đầu tiên của ông ấy đã mất một năm rưỡi trước do bệnh nặng.

Ba đã sớm thất vọng đối với Niếp Hiểu Dĩnh, nhưng như cũ trong đêm khuya yên tĩnh vẫn cảm thấy cô đơn trống vắng.

Ba cảm thấy ba nên đưa con trở về, như vậy con có thể có cuộc sống giàu sang, có lẽ bệnh của con cũng có thể được trị liệu triệt để, chỉ là, khi ba bước lên chuyến xe lửa về Phương Bắc, trong khoảnh khắc xe lửa chuyển động, ba lại nhảy xuống xe lửa.

Ôm con đi giữa đám đông nhốn nháo, hai tay của ba hung hăng giữ chặt, chung quy không có đem con giao cho bọn họ, ngay cả ba cũng không biết đến tột cùng là vì cái gì?

Trả thù, hoặc là đối với con không nỡ bỏ...

Con trời sinh tính tình hồn nhiên cùng với cảm giác áy náy ba dành cho con, cũng dần dần khiến cho ba xem con là con của mình mà đối đãi.

Cho dù nội tâm u ám, nhưng mà cũng sống nương tựa vào nhau.

Con vui vẻ hơn nữa hiểu chuyện, dùng ngón tay trẻ con nhỏ bé mềm yếu vuốt ve trên vầng trán mệt mỏi của ba, bi bô tập nói, phát ra âm tiết không rõ, tất cả những âm thanh này trở thành quầng đời địa ngục của ba, ba biết rõ chúng ta sống nương tựa vào nhau.

Chỉ là ba không biết nên làm sao biểu đạt tình yêu của ba, bởi vì khi đó, ba chỉ cho là toàn bộ tình yêu của ba đều đã theo gió biến mất rồi.

Lúc còn nhỏ tần suất con phát bệnh cũng không nhiều, lại một lần ba dẫn con đi Phương Bắc tìm việc làm, con lại đột nhiên bị ngất, sau khi tỉnh lại ba mang con rời đi, gió Phương Bắc rót vào trong lòng ba, ba chỉ cảm thấy nơi đó một mảnh trống rỗng.

Cuộc sống lưu lạc như vậy không có được tiền lương ổn định, ba căn bản không có số tiền lớn để trả tiền thuốc men, con gắt gao đi theo sau chân ba, bất an nhìn sắc mặt khó coi của ba, lại chạy lên trước cầm tay ba.

Ba cúi đầu nhìn thấy ánh mắt yêu thương của con, bỗng nhiên oán hận vận mệnh là không công bằng, cho dù không có tham vọng vinh hoa phú quý quá đáng, tại sao cũng không chịu cho ba cuộc sống yên ổn bình thường?

Ba trong lúc buồn chán phần nộ cuối cùng cũng học được cách chung sống cùng vận mệnh, bình thản lãnh khốc nhìn vào nó bước đi, nó xấu bụng hành hạ. Ba quyết tâm cố gắng phấn đấu, quyết tâm nhìn xem linh hồn Chu Kỳ Minh cuối cùng có thể đi tới đâu.

Ba bắt đầu tìm việc làm khắp nơi, liên tục bị cự tuyệt ngoài cửa, rồi lại lần lượt gõ cửa khép chặt, ba rất cần tiền, đây là mục đích cuối cùng của ba, nhìn mấy người quyền quý kia dùng mắt chó nhìn người thấp kém, ba ý thức được, không có quyền lực, con vĩnh viễn cũng đừng có tham vọng xa vời vận mệnh cho con công bằng công đạo.

Ba sống trong khốn khổ không ngừng giãy giụa, mà con lại giống như bông hoa hoang dại trong đất, bán rế, trở lá vươn lên, dần dần lớn lên.

Con giống như một đứa trẻ sống vô tự, luôn chạy băng băng, luôn mỉm cười, luôn thật cẩn thận đối đãi ba, từng bước đi bắt đầu hiểu

được cách chăm sóc ba kiệm lời, chưa từng oán hận.

Ba biết con vẫn luôn mong chờ tình yêu của ba, cũng dần dần trong những năm tháng sống nương tựa vào nhau hiểu được nội tâm của mình là yêu thương con, âm thầm không nói ra.

Con là vô tội, thậm chí con là kẻ bị hại, là do chính tay ba hẹp hòi kéo con vào trận xung động trả thù này.

Trên quan trường tranh giành cấu xé lẫn nhau, người lừa gạt ta chiếm mất thời gian của ba, con dùng nụ cười trong sáng cùng vui vẻ yêu thương vây quanh ba, trong những năm tháng cuối đời của ba cũng dần dần hiểu được, chuyện cũ sớm đã qua, là ba cứ khur khur không chịu bỏ xuống.

Ba bắt đầu học cách buông tay.

Chu Kỳ Minh cũng không để cho ba thất vọng, linh hồn của ông ta dần dần đứng lên, một lần nữa trở thành trong suốt.

Nhưng mà tổn thương về mặt tình cảm, lại làm cho ba đánh mất khả năng biểu đạt tình yêu.

Ba mất đi gia tộc mất đi chính mình, đem toàn bộ tình cảm ký thác trên người con, lại thủy chung không biết đến tội cùng đối xử với con như thế nào.

Suốt ngày đau lòng, lại suốt ngày lãnh đạm, nói xong những lời nói lạnh lùng tàn nhẫn, chết lặng mà rơi lệ.

Nhìn thấy con dần dần lớn khôn, cũng nhìn thấy khuôn mặt con, ánh mắt con rất giống Niếp Hiểu Dĩnh, nhưng lớn lên lại dần dần giống dáng vẻ của ba, ba nghĩ điều này không chừng là do ý của ông trời,

ông ấy thật sự chấp nhận ba đem con trở thành con gái ruột của ba.

Ba quyết tâm dạy bảo con thật tốt, ba quyết tâm dạy bảo con lạnh lùng tàn khốc, hy vọng con học được cách tàn nhẫn, học được cách dứt khoát, như vậy mới không cần giống như ba, cả đời gặm nhấm thống khổ.

Ba đã cho là ba làm được rồi, ba cho rằng đây là cách ba đền bù cho con, nhưng dần dần phát hiện ra nụ cười trên mặt con bị ai, phát hiện con khờ dại âm thầm tuyệt vọng, con không thể nhận biết phương hướng, lực thăng bằng không tốt.

Ba biết, thiếu thốn tình yêu đối với trẻ con, mới có thể lớn lên bất thường như vậy, ba coi thường thời gian của con quá lâu, chỉ lo để ý đến nỗi ưu thương của mình, chờ cho ba từ trong thống khổ bừng tỉnh muốn đổi theo thời gian của con, con đã tự mình lớn lên, con đã học được cách che giấu, một phần sinh mệnh của con đã bị thời thơ ấu xé thành từng mảnh nhỏ vĩnh viễn.

Đây là do ba tạo nên, chính ba tàn nhẫn đã làm cho tính cách của con không trọn vẹn.

Ba không biết nên bù đắp như thế nào, không biết nên nói cái gì.

Đối với con, ba trước sau trầm mặc, không cách nào nhìn con, không cách nào ôm con.

Con dùng đôi mắt khát vọng yêu thương lại cố chấp chống đỡ thất vọng nhìn ba, con mỉm cười, con dùng đôi vai non nớt gánh vác nước mắt của ba tuyệt vọng của ba, ba lại đem tất cả giao phó cho một đứa bé vị thành niên.

Đây là một người ba tàn nhẫn nhất.

Ba không cách nào kêu gọi vận mệnh.

Niếp Hiếu Dĩnh đúng là vẫn còn tìm được con, nhưng mà bà ta lại bị thù hận che mắt, bà ấy chưa bao giờ hoài nghi con và Ninh Nhi lại có cùng HLA như vậy, bà ấy chỉ biết oán hận trách móc đứa bé mà bà ấy sinh ra.

Bà ấy dùng hết thủ đoạn lợi dụng ba để bức hiếp con hiến tuỷ cho Ninh Nhi, thậm chí, còn khát vọng quả thận trong thân thể con.

Khi đó ba cũng tự hỏi chính mình, nếu con biết chân tướng sẽ như thế nào, ba hẳn là phải ngăn cản con ư, nếu như con biết Ninh Nhi là em ruột của con, con có hay không vì con bé trao ra sinh mạng?

Niếp Hiếu Dĩnh tàn nhẫn nếu biết tất cả chuyện này, có thể hay không như cũ lựa chọn huỷ diệt con?

Ba là không muốn.

Ba tuyệt không muốn làm như vậy.

Con là nguồn an ủi hy vọng cuối cùng trong sinh mệnh ba, ba tuyệt đối không muốn nhìn thấy trong ánh mắt của con có chút hận ý nào dành cho ba.

Tiểu Noãn, con nói con hy vọng đem toàn bộ vui vẻ trên thế giới dâng đến trước mặt ba.

Ba lại nguyện ý đem toàn bộ thế giới đặt ở dưới chân con.

Ba hy vọng con vĩnh viễn không bị tổn thương, hy vọng con giẫm đạp thế giới mà không phải là bị số mạng hành hạ, hy vọng con vĩnh

viễn yêu thương ba, vĩnh viễn tin tưởng ba mới là ba của con. Ba càng hy vọng, con sẽ không bởi vì ba chết đi, mà buông tha cho sinh mệnh.

Nhưng khi đó, con nói, nếu ba chết đi, con nhất định sẽ theo cùng.

Ba lại nên làm cái gì bây giờ? Là ba giam giữ thể giới của con, ánh sáng của con, ép buộc con nhận con nhận một cái thể xác và tinh thần bị tàn phá của ba, rồi lại đối xử với con lãnh đạm cay nghiệt.

Ba tin con cũng không nói dối, ba nhìn thấy trong đôi mắt thiếu niên của con rõ ràng yêu thương cùng tuyệt vọng số mạng rất sâu nặng.

Nhưng ba muốn con sống sót thật tốt, bởi vì con là con gái của Chu Kỳ Minh, bởi vì con là người mà cuộc đời này ba yêu thương nhất, vượt qua cả máu mủ.

Ba quyết tâm cải tạo lại tính cách của con. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Ba quyết tâm đem tất cả những gì thuộc về con trả lại cho con, ba thà rằng cô độc, thà rằng con hận ba, thà rằng có một ngày con cười nhạo sự ích kỷ của ba.

Ba muốn con dũng cảm sống sót, ba muốn con coi nhẹ tình cảm coi nhẹ sống chết lại kiên nghị dũng cảm sống sót.

Con là con gái của Chu Kỳ Minh, Niếp Hiểu Dĩnh cho con sinh mệnh, Chu Kỳ Minh lại quyết tâm đem toàn bộ cuộc sống của mình cho con.

Vì vậy ba cùng Niếp Hiểu Dĩnh đạt thành hiệp nghị, đồng ý cho con hiến tủy, nhưng phải đồng ý cho con trở về nhà, tham dự quyền thừa kế cạnh tranh Mị Ảnh, ba muốn con trong lúc cạnh tranh tìm được

năng lực phấn đấu, ý nghĩa sinh tồn.

Ba muốn để cho Tiểu Noãn của ba ở trong hoàn cảnh tàn khốc mà mạnh mẽ hơn, không cần phải giống như ba yếu đuối vô lực.

Thân tình hoặc tình yêu, đều không thể trở thành ràng buộc của con, sau khi ba chết đi, không cần tiếp tục chịu uất ức nào, không cần bị bất cứ tia tình cảm nào ràng buộc, ba muốn con mạnh mẽ mà nghênh đón thế giới này.

Ba muốn cho con là những thứ này, mà không phải là tình thương của ba không có chút ý nghĩa nào.

Tiểu Noãn, đây chính là toàn bộ.

Ba từng đem toàn bộ đau khổ cùng hiểu biết trong cuộc đời của ba đều dạy cho con, bây giờ không còn giữ lại chút nào, ích kỷ của ba chính là, trước sau vẫn luyến tiếc mang con trả lại cho Cù Dịch Minh, cũng trước sau không cho con được ấm áp cùng bảo hộ.

Hiện tại ba sắp chết rồi, ba không thể mang theo bí mật rời đi.

Sự thật có lẽ là tàn nhẫn, nhưng sai lầm trước sau vẫn là sai lầm.

Ba đem chân tướng nói cho con biết, chỉ hy vọng con bình tĩnh đón nhận nó, xử lý nó, đây đã là cuộc đời của con, là đề tài để con lựa chọn, không cần bởi vì yêu ba hoặc là hận ba, mà dễ dàng ra quyết định.

Điều tiếc nuối duy nhất của ba, chính là chưa nhìn thấy con thành công.

Ba đã sớm quên Niếp Hiểu Dĩnh, cũng đã nhìn thấu đủ loại tình yêu

trong cuộc sống, oán hận đều đã mất, toàn bộ yêu thương ba dành cho con đều dùng một loại phương thức này, con chính là tất cả của Chu Kỳ Minh, con chính là cuộc đời kiêu ngạo của ba.

Có lẽ cách giáo dục của ba cũng không thoả đáng, nhưng mà ba đã không đi tính toán, không đi hối hận nông nổi. Ba biết thời gian của mình không nhiều, không thể tiếp tục bảo vệ con.

Chỉ cần con có thể hạnh phúc, ba tình nguyện con hận ba, hơn nữa quên đi ba.

Tiểu Noãn, ba ba rất yêu con, con có tin hay không?

Hy vọng đem toàn bộ hạnh phúc cùng vui vẻ trong cuộc sống dâng đến trước mặt con, nhưng mà không thể làm được, cho nên lúc ban đầu đã đem toàn bộ thống khổ cùng tuyệt vọng giao cho con nhấm nháp, muốn con biết thế gian có đủ loại, như vậy, khi ba rời đi, con có thể dũng cảm, kiên cường.

Con không phải là con gái của tham quan, cho nên con có thể hoàn toàn có được hạnh phúc mới, quên đi Cố Lăng Thành đã mang đến tổn thương cho con, quên đi áy náy đối với Lục Thiếu Thần, nếu Lục Cảnh Hoảng xứng đáng phó thác, vậy thì hãy đi cùng cậu ta thôi.

Chương 101: Niết Bàn trọng sinh

Có đôi khi, con người vốn thừa nhận gánh nặng nề bỗng nhiên có được tự do, thời hoàng kim mà trống trải, hoàn toàn buông thả, hy vọng ngay sau đó thất vọng cùng tuyệt vọng cùng nhau cách xa cô ấy, nhưng mà lại không cảm thấy vui sướng.

Tô Noãn từng cảm thấy Tô Chấn Khôn phủ kỳ vọng lên người cô rất nhiều, khiến cho cô thống khổ thậm chí không thể thở, nhưng bây giờ, toàn bộ áp lực đều tiêu tan hết, từng chút một cũng đều không còn lưu lại.

Tốc độ vô cùng mau, mau đến mức cô còn chưa kịp phản ứng từ tin ba mất.

Cô cảm thấy giống như một khinh khí cầu nơi chân trời, lão đảo bay lên trời, không thể chạm vào mặt đất, linh hồn của cô trong khoảnh khắc mất hết trọng lượng, càng bay càng xa.

Thời điểm Tô Chấn Khôn được đem đi hoá táng, Tô Noãn ngồi trên hàng ghế bệnh viện, toàn thân áo đen, một giọt nước mắt cũng không có, nhưng Lục Cảnh Hoảng biết: bình tĩnh đáng sợ hơn là khóc to một trận.

Trong tay của cô cầm hồ sơ bệnh án của Tô Chấn Khôn được lưu lại, Tô Chấn Khôn trong ảnh gầy đến khô héo, trên mặt là bình tĩnh không chút gợn sóng sợ hãi, giống như sớm nhìn thấu sống chết, nhưng mà trong mắt như cũ tồn tại một nét lưu luyến không biết.

Lục Cảnh Hoằng cả ngày nay vẫn luôn canh giữ bên cạnh Tô Noãn, mặc tây trang đen áo sơ mi trắng, thật cẩn thận trông coi, anh nhẹ bước đến gần, Tô Noãn lại bỗng nhiên ngẩng mặt lên, vẻ mặt có chút mờ mịt, giống như là đứa trẻ lạc đường:

“Ba, ba đi đâu vậy?”

Tô Noãn phát hiện đứng trước mặt chính là Lục Cảnh Hoằng, đôi mắt vốn mong đợi nháy mắt ảm đạm, cô sâu kín nhắm mắt lại, Lục Cảnh Hoằng cảm thấy khuôn mặt đó giống như trời sắp mưa, vì thế anh ngồi xổm xuống, vươn cánh tay ra, kéo cô vào trong lòng.

Tô Noãn chỉ lặng lẽ đẩy anh ra, vẻ mặt cô đơn, nhàn nhạt hỏi anh: “Bọn họ muốn đưa ba của em đi đâu?”

Lục Cảnh Hoằng không biết trả lời thế nào, chỉ có một lần nữa nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô, che chở trong lòng bàn tay ấm áp.

Cô bỗng nhiên nức nở một tiếng, lại dừng lại, gục đầu xuống, rút người vào trong ngực anh, rơi vào trầm mặc.

Chỉ là hai giờ, Tô Chấn Không hoá thành một đống tro cốt, Tô Noãn nhận lấy cái hũ từ trong tay Lục Cảnh Hoằng, nhẹ nhàng, cơ hồ không có trọng lượng, cô lại ôm thật chặt.

Đi trên con đường nhỏ phủ đầy đá hoa trắng, không nói lời nào, Tô Noãn đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng đi phía sau, khoé môi nhếch lên một nét thoáng hiện nụ cười ảm đạm ưu thương:

“Lục Cảnh Hoằng, để em được yên tĩnh một mình một chút.”

Tô Noãn ôm hũ tro cốt đứng bên ngoài hàng rào trường hoá táng,

ánh mắt xa xăm nhìn về phía chân trời ảm đạm, Lục Cảnh Hoằng không dám quấy rầy kích động cô, liền thối lui sang một bên, không để cho cô rời khỏi tầm mắt của mình. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Lục Cảnh Hoằng nhớ tới ở trong phòng bệnh tìm thấy lá thư này, trong lòng cũng trống trải một mảnh, cảm thấy không chân thật, cho nên chết lặng trở nên đau đớn, rốt cuộc cũng mất hết toàn bộ cảm giác, chỉ có hỗn độn cùng không thể tin vào sự thật.

Di động bỗng nhiên vang lên, Lục Cảnh Hoằng sợ ảnh hưởng đến Tô Noãn, bắt máy đi vài bước về hướng bên cạnh, là chị hai của anh gọi điện thoại tới, hỏi thăm Tô Noãn có ổn không, trước sau giỏi nhất là lời lẽ thể nhưng anh lại tìm không được một từ thích hợp nào để hình dung.

Xoay người nhìn về phía Tô Noãn đứng, kết quả lại chỉ nhìn thấy một mảnh mênh mông trống vắng, bàn tay nắm điện thoại của anh có chút căng lên, nghe thấy tiếng lo lắng mà tự trách của mình: “Không thấy đâu.”

Lục Cảnh Ngưng dừng một chút, như có chút đau lòng, đoán được không chừng một cuộc điện thoại của bà làm cho Lục Cảnh Hoằng phân tâm:

“Nhanh đi tìm con bé, đừng để nó làm ra chuyện ngu ngốc gì.”

Giọng của Lục Cảnh Ngưng nghe vào, tràn ngập đau lòng mà hơi cảm khái:

“Có một số việc là do trời định, con người không thể làm trái, người đã chết đi, kêu con bé không cần phải tiếp tục chấp niệm.”

Lục Cảnh Hoằng cảm thấy lo lắng nặng nề, anh bước nhanh về phía bãi đỗ xe, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi, nghe thấy Lục Cảnh Ngưng cảm thán, áp chế âm thanh:

“Em biết rồi.”

Tô Noãn mở cửa xe thể thao một đường chạy như điên, nội tâm bình tĩnh, vẻ mặt vắng lặng, không nhìn ra màu sắc gì, cũng nhìn không ra nội tâm đang nghĩ gì, hủ hài cốt để trên ghế lái phụ.

Lặn lội đường xa hai ngày một đêm, trở về vùng quê nhỏ bé ở gần biển Phương Nam, cô ôm hủ tro cốt đi trên đường gồ ghề ở Thanh Nham Môn, giống như đang vì người chết trong ngực tìm kiếm một chốn nương thân.

Những người quen biết cũ gần tuổi của ba sống ở Thanh Nham Môn cũng vội vàng chạy tới, nhìn thấy Tô Noãn ôm hủ tro cốt quỳ gối trên cục gạch ở trước nhà, rối rít ân cần tiến lên nghênh đón.

Âm thanh Tô Noãn lên tiếng: “Ba của con đã qua đời, lo lắng mình biến thành cô hồn dạ quỷ, dặn dò con nhất định đem ông ấy về Thanh Nham Môn, ông ấy từ nơi này ra đi, bây giờ muốn để cho mình quay về nơi đây.”

Cô định quỳ ở trong này, cô sợ người dân ở Thanh Nham Môn sẽ không cho phép người đã rời đi một lần nữa mai táng ở mảnh đất này, một vị chú bác búi ngùi cảm thán một tiếng, cũng quỳ xuống theo, hai hàng giọt lệ tuôn rơi.

Một lần nữa, Tô Noãn ngẩng đầu nhìn theo nước mắt của ông, trước kia cô không biết cái từ “giọt lệ vẫn đục” này làm sao có, nước mắt trong trẻo trong suốt, làm sao vẫn đục.

Bây giờ mới hiểu được, thì ra là thế sự tang thương, làm cho nước mắt chiếu rọi thế tục nặng nề, người vô tâm rơi lệ, lại đem chuyện xưa kia khóc một giọt lệ nhỏ vào trong nước, chịu đựng quá nhiều, không đực làm sao được.

Tô Chấn Khôn mang cô cùng phiêu bạt tha hương mười mấy năm, chết nơi đất khách quê người, chung quy cũng không cách nào có được một cái kết cuộc làm người khác an ủi, có vài người hình như nhất định phải lưng đeo số mạng nặng nề.

Tang lễ của người Phương Nam, rất nhiều nghi thức cảm tạ cùng kính trọng, Tô Noãn đốt giấy tang, theo sau là đội ngũ màu trắng đi trên vùng đất lạnh cứng như cũ của tiết trời đầu xuân Phương Nam.

Phong tục ở địa phương, tất cả mọi người ở Thanh Nham Môn đều đến xem lễ, màn trắng đầy trời, tiếng khóc một mảnh, hoà cùng tiếng khóc là xen lẫn tiếng cười của những đứa bé hồn nhiên không biết gì theo xem lễ.

Tô Noãn trấn định lạnh lùng, nước mắt cũng rất nhiều, nhớ tới năm đó vội vàng đuổi theo phía sau ba đánh mất giày, khi đó người đàn ông bị thương kia đang chịu đựng nội tâm vô cùng đau khổ, không rảnh quay đầu lại liếc nhìn cô một lần.

Cả Thanh Nham Môn đều ưu thương trong tiếng khóc gào thét, có lúc cũng muốn, ly biệt nhiều năm, vì sao tất cả mọi người ở Thanh Nham Môn đều bị thương giống như cô.

Nhưng mà cũng rất nhanh hiểu ra, cảm nhận nghi thức quá nặng nề, làm lòng người sinh ra kính sợ, thừa nhận trong lòng mỗi người đều có một đoạn vết thương cũ âm u thâm lương, tìm được lý do để khóc trước mặt mọi người, liền tùy ý mà rơi nước mắt.

Ghim giấy tiền vàng bạc, giấy kiệu, chỗ thiêu huỷ trên đồi núi trong đêm khuya trống trải, chú bác ra lệnh cô dùng gậy dài gõ ghế gỗ.

Tô Noãn hung hăng nện xuống, hướng về phía sao trời đêm tối chỉ đường cho linh hồn: “Ba, đại lộ Tây Phương! Ba! Đại lộ Tây Phương!”

Cả linh hồn cũng rút chặt, càng kêu càng thê lương, cuối cùng chỉ còn tiếng gào khóc giống như đứa trẻ, “Ba! Ba! Ba...”

Được mọi người an ủi, bỗng nhiên ngã xuống đất ngất đi, được khiêng trở về, nửa đường giùng giăng tỉnh lại, bỗng nhiên phát hiện giày lại rơi mất, cô đẩy mọi người ra, tóm lấy di ảnh, hai mắt trong trẻo lạnh lùng, chân trần đi trở lại.

— — — — —

Bình minh chưa qua, hai chiếc xe lao nhanh chạy trên đường đá vào Thanh Nham Môn chật hẹp, bỗng chiếc xe màu đen lịch sự tao nhã chạy phía trước đột nhiên quẹo cua thật nhanh, tia lửa bắn ra bốn phía, xuyên thấu màn đêm mênh mông yên tĩnh, xe thể thao chạy sát phía sau đã vội vàng thắng lại, lốp xe ma sát trên mặt đá phát ra tiếng kêu bèn nhọn.

Lục Cảnh Hoằng xuống xe liền vội vàng chạy về phía một gia đình mở cửa cách đó không xa, làn gió rít gào thổi tung mái tóc rối tung như thời cổ đại của anh, anh chỉ là không ngừng nhún chân mày, nghe xong người dân báo cho biết, xoay người chạy về phía xa xa.

Ngựa Tô Noãn cưỡi đậu ở chỗ này, sát mép vách núi se lạnh, mọc đầy loại cây nhỏ gầy, mùa đông mùa xuân thay phiên nhau bờ biển Phương Nam rít gào ở dưới vực sâu, Lục Cảnh Hoằng nghe được đáy lòng phát ra tiếng gào thét.

Anh đi về phía trước từng bước, có cục đá nhỏ vụn rơi vào vực sâu sườn núi tối đen, không có bất kỳ tiếng vang, cánh tay anh bị người từ phía sau tóm lấy, trong gió biển lạnh thấu xương quay đầu lại, sắc mặt Thái Luân Tư nặng nề nhìn anh:

“Nếu cô ấy lại từ nơi này nhảy xuống, cậu phải nhảy cùng cô ấy sao? Ansel, trước kia cậu tuyệt đối sẽ không làm như vậy, tự tử đối với cậu mình dám nói là cái ý tưởng vô cùng vô căn cứ.”

Lục Cảnh Hoằng tính tình lạnh lùng kiêu ngạo, trong xương cũng lộ ra một phần bá đạo, Thái Luân Tư có thể hiểu được anh đối với Tô Noãn là tham muốn giữ lấy, lại không thể hiểu được khi nào lại cũng có khát vọng loại hạnh phúc mát mát này?

“Đây là quyết định của bản thân mình, không cần cậu tới xen vào, nơi đây không có chuyện của cậu, cậu có thể về rồi.”

Lục Cảnh Hoằng đôi mắt lãnh đạm, gió làm khô nước mắt lãnh đạm của anh, Thái Luân Tư nhìn hai gò má nguội lạnh của anh, biết anh sẽ không bởi vì bất cứ người nào mà thay đổi suy nghĩ của mình, ngoại trừ Tô Noãn...

Thái Luân Tư nửa quỳ ở bên bờ đá chỉ chốc lát sau, đứng dậy, quay mặt về phía đáy vực chênh vênh: “Có lẽ cậu không cần nhảy núi rồi, bởi vì Tô Noãn căn bản không có nhảy xuống, cô ấy đại khái bị Cù phu nhân mang đi.”

Lục Cảnh Hoằng cúi đầu, nhìn theo tầm mắt Thái Luân Tư, cỏ tranh bên dưới khô héo gãy đổ bốn phía, mầm cỏ non xanh tươi mới mọc, bị giẫm đạp, vẫn chọn rời khỏi lá cây bé nhỏ yếu ớt, nhưng một số gần vách đá, cũng còn y nguyên một mảnh xanh tươi, cũng không giống như bị người chà đạp.

Thái Luân Tư nhìn về mặt Lục Cảnh Hoằng nặng nề: “Cù gia rốt cuộc có bí mật gì?”

“Nếu chúng ta không kịp, cũng chỉ có thể nhìn bi kịch xảy ra.”

Lục Cảnh Hoằng nói xong bắt đầu xoay người cấp tốc chạy nhanh, chạy về chiếc xe của mình, giống như lúc đến, xe chạy thật nhanh ma sát với đường đá để lại tia lửa điện, giống như tâm cảnh của chủ nhân giờ phút này, bất an gào thét.

Thái Luân Tư nghiêng mắt nhìn cò tranh bị bước chân hỗn độn giẫm đạp lên, trong lòng dù có lan toả nỗi băn khoăn nghĩ không ra, lại cũng không dám dừng lại lâu, đi theo chạy về phía xe thể thao của mình.

— — — — —

“Lục bộ, phía inh thự U Liên bên đây cũng không có tin tức của Cù phu nhân.”

Lục Cảnh Hoằng cúp điện thoại, nhìn phòng bệnh trống rỗng của Ninh Nhi, buồn bực tháo cà vạt ra, cởi âu phục hung hăng ném qua một bên, trong phòng bệnh chỉ có tiếng thở hỗn hển của anh, còn có tiếng rơi vỡ vụn của bình hoa bị anh ném.

Hoa Bách Hợp vừa được hái xuống vào lúc sáng sớm rơi xuống đất, trên mặt lá trắng nõn còn đọng lại giọt sương ban mai, giống như là giọt nước mắt trong suốt của thiếu nữ.

Lục Cảnh Hoằng nghe thấy tiếng mở cửa, quay đầu nhìn lại, là Thái Luân Tư cũng với vẻ mặt khó coi, anh ấy đi tới, nói tin tức anh dò xét được với Lục Cảnh Hoằng:

“Sáng sớm hôm nay Cù phu nhân đã thay mặt Ninh Nhi làm thủ tục xuất viện, ngay sau đó bác sĩ điều trị cũng đi theo, cũng không nói muốn chuyển đến bệnh viện nào, vừa rồi mình đã lục soát khắp kinh thành cùng với việc thăm dò bệnh nhân ở các bệnh viện hôm nay, nhưng không có cái tên Cù Ý Ninh.”

Lục Cảnh Hoằng thân thể gầy gò bên dưới lớp áo sơ mi trắng có chút rối rắm, anh vỗ vỗ cái trán, ánh mắt càng phát ra lạnh lẽo dọa người, Thái Luân Tư nhìn ở trong mắt, nhìn quanh phòng bệnh Ninh Nhi một lần, ngửi được mùi thuốc khử trùng trong đoá Bách Hợp thơm ngát.

Đột nhiên điện thoại reo vang, Lục Cảnh Hoằng và Thái Luân Tư liếc nhìn nhau, sau đó lấy điện thoại ra đưa vào sát lỗ tai của mình:

“Lục tiên sinh, người ngài cần tìm đã tìm thấy rồi.” Trong điện thoại truyền đến tiếng của một người đàn ông.

Lục Cảnh Hoằng cầm lấy áo khoác của mình lao về phía cửa, bàn chân giẫm lên hoa bách hợp rơi trên mặt đất, đoá hoa vốn tươi xinh nháy mắt bị giẫm vùi giống như mất đi toàn bộ xinh đẹp, sức sống cuối cùng khô héo tàn rụi.

— — — — —

“Bà xác định phải làm như vậy?”

Bác sĩ Lâm hỏi, ông đã mặc xong quần áo phẫu thuật, chuẩn bị đeo khẩu trang đi vào phòng giải phẫu.

Hành lang âm u, Niếp Hiểu Dĩnh nâng tay gạt đi nước mắt chảy nơi khoé mắt, bà không biết tại sao nước mắt của mình vẫn cứ tuôn

không dừng, thật muốn xé đôi mắt mình ra, để xem nước mắt đến tột cùng là từ đâu tới.

Bà một đường theo dõi Tô Noãn trở lại Thanh Nham Môn, cho đến khi cô ta ôm di ảnh Tô Chấn Khôn ngồi bên vực vách núi.

Trong khoảnh khắc Tô Noãn đứng lên, bà đã sớm ản núp phía sau lưng Tô Noãn, giờ một cái cây nặng lên, một cước đánh vào đầu Tô Noãn, một cước mang theo hận ý vô tận, đi về phía cô ta mềm yếu tê liệt ngã xuống mặt đất.

Tô Noãn hẳn là không muốn sống chẳng, cô ta ngồi ở bên vách núi là muốn đi tự sát.

Tô Chấn Khôn đã chết, Tô Noãn cũng muốn đi theo ông ta, dù sao đều là phải chết.

Mà mình là một người mẹ, dù sao cũng muốn vì con gái tranh thủ một cơ hội sống sót, Tô Noãn là muốn chết, nhảy vào biển cả, sẽ chỉ làm thi thể phù thũng.

Cho nên, bà đánh ngất Tô Noãn, mang cô ta trở về, bà muốn giữ lại thân của Tô Noãn, cấp cho Ninh Nhi.

Tô Noãn vốn có ý muốn chết, cho nên bà không tính là phạm tội, bà chỉ là từ trên người một người chết lấy một vài thứ đem đi cứu mạng con gái mình không còn sống được bao lâu nữa mà thôi.

Những ý tưởng hỗn loạn đó cuối cùng thuyết phục bà, khiến một gậy dùng sức đó, cũng đủ ngoan tuyệt, một khắc kia cũng rõ ràng trong lòng trong óc nhảy ra cái từ từ vong, thật giống như toàn bộ tội nghiệt đều có một lý do xứng đáng để biện hộ.

“Dù sao cũng là cô ta muốn tìm đến cái chết”, Niếp Hiểu Dĩnh nói với bác sĩ, “Không phải ông nói là ý chí sinh tồn của cô ta không cao sao!” Thanh âm chua ngoa, ẩn chứa ghen ngào.

“Phu nhân, bà làm như vậy suốt đời sẽ không được yên lòng.” Bác sĩ nói.

“Câm miệng!” Niếp Hiểu Dĩnh đã có chút chứng cuồng loạn, ánh mắt bối rối, nước mắt tuôn rơi, “Chỉ cần Ninh Nhi có thể sống sót, cái gì tôi cũng đều nguyện ý làm..”

Bác sĩ trầm mặc, sau đó gật đầu, đi vào phòng phẫu thuật.

Ngọn đèn màu đỏ kia sáng lên, toàn thân Niếp Hiểu Dĩnh cũng bắt đầu run rẩy, hai tay bà khoanh ở trước bụng, không thể kiềm chế tái nhợt, nước mắt không có bất cứ lý do nào rơi xuống, không còn lau kịp nữa.

Một phút đồng hồ sau, hai người đàn ông cùng chen nhau vào, nước mắt trống rỗng của bà đã không nhìn thấy rõ, chỉ ở trong mơ hồ run rẩy, bà nghe thấy có người chất vấn bà, có người thì vọt vào phòng phẫu thuật.

Bộ não Niếp Hiểu Dĩnh nhất thời thiếu dưỡng khí, trong một khắc khi bà nhìn thấy cửa phòng phẫu thuật bị một cước nặng nề đá tung, khuôn mặt vốn đang đại ra nháy mắt dữ tợn, bà ra sức theo sát xông vào phòng phẫu thuật, muốn ngăn cản người đàn ông đột nhiên xâm nhập kia.

Chỉ là, cánh tay của bà lại bị hung hăng giữ chặt, có người chặn lại đường đi của bà, bà nhìn không rõ đó là khuôn mặt như thế nào, chỉ ở trong lúc hoảng hốt nghe thấy tiếng khiển trách bao hàm phần nộ của người đàn ông:

“Cô ấy là Cù Ý Noãn, là con gái của bà và Cù Dịch Minh, năm xưa trước khi bà trở về Thanh Nham Môn, hẳn là đã cùng Cù Dịch Minh phát sinh quan hệ, đây là di thư của Tô Chấn Khôn, còn có kết quả kiểm tra... DNA của Cù Dịch Minh và Tô Noãn.”

Thái Luân Tư giơ lên mấy tờ giấy trắng trong tay, sau đó đưa chúng nó ném lên trước mặt Niếp Hiểu Dĩnh, rào rào tờ giấy bay lả tả rơi xuống mặt đất, giống như một âm thanh tàn khốc, thức tỉnh cảm giác tội ác trong cơ thể Niếp Hiểu Dĩnh.

“Không có khả năng! Không có khả năng!”

Giọng nói của Niếp Hiểu Dĩnh thê lương khàn khàn, ánh mắt mờ màng, giơ tay lên, như muốn bám víu vào cái gì, nhưng mà bên người một mảnh trống rỗng, chẳng có gì cả, vì thế chỉ có theo không khí, trượt xuống, ngã ngối.

Bà vẻ mặt hốt hoảng đem từng tờ giấy một nâng niu trong tay, giọt nước mắt rơi trên chữ màu đen lan toả từng tầng nước sáng bóng, không biết trong lòng tràn ngập điều gì, mà ngay cả bi thương cũng không dám có.

Phía sau phòng phẫu thuật lại được mở ra, nồng nặc mùi máu tươi bay ra, Lục Cảnh Hoảng thở hồng hộc ôm Tô Noãn đi ra, vẻ mặt của anh âm lãnh mà tức giận, hai bàn tay dùng sức ôm chặt, giống như nhận lấy toàn bộ thế giới.

Trên trán Tô Noãn còn lưu lại vết máu, đó là kết quả mà Niếp Hiểu Dĩnh nện xuống một gậy, bà chỉ lo cứu Ninh Nhi, thậm chí còn đem Tô Noãn ném lên bàn mổ thì như thế nào nhớ rõ bằng bó miệng vết thương lại cho đứa bé này.

Giống như đập nước lớn đột nhiên tắt, nước mắt điên cuồng trào ra, Niếp Hiểu Dĩnh nhìn miệng vết thương trên trán mà giật mình, trái tim hung hăng bị nhéo chặt, bà cố gắng muốn đứng lên đi xem đứa bé này thế nào, bàn tay chống vách tường lại dùng không được một chút hơi sức, chỉ có trơ mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng ôm Tô Noãn đi ngang qua.

“Bà vĩnh viễn cũng không có cơ hội.”

Không khí trầm lắng giữa hành lang, gấp khúc lên Lục Cảnh Hoằng trước khi đi lướt ngang qua bà lạnh giọng để lại một câu nói, Niếp Hiểu Dĩnh tê liệt ngồi dưới đất, ôm mấy tờ giấy bị cuốn nhãn, đau lòng đến mức, không khống chế nổi nước mắt trào ra tiếng.

Nếu như toàn bộ chân tướng đều giống như cái kết quả xét nghiệm này, như vậy bị kịch trên thế giới so với trước mắt này nhất định là nhiều rất nhiều.

“Nếu như” chỉ là từ ngữ do con người phát minh ra, chưa được Thượng Đế đồng ý mà đã bắt đầu sử dụng, đây là sự ngu muội của loài người.

Có rất nhiều chuyện, chỉ là không kịp, bởi vì thời gian không nhiều, mà loài người mình, cũng hầu như là sinh tồn trên đầu sóng ngọn gió.

Có đôi khi, không... cách nào thừa nhận hậu quả, ngược lại lại tới một cách dễ dàng, chúng nó cũng chỉ có thể va chạm nhau ở một thời khắc nào đó, đây cũng không phải là điều ai cũng mong muốn.

Thái Luân Tư nhìn Niếp Hiểu Dĩnh gào khóc trên mặt đất, dĩ nhiên không muốn vì người mẹ này tìm một cái cớ để giải vây cho bà, anh chỉ trầm mặc thở một hơi, xoay người đuổi theo bước chân Lục

Cảnh Hoằng kiên quyết rời đi.

Nếu không phải Lục Cảnh Hoằng cho anh xem lá thư này, để cho anh biết tất cả về Tô Noãn, bây giờ anh cũng không cách nào tin tưởng, Tô Noãn thế nhưng lại có thân thế lặn độn bi thảm như vậy, là cô gái mà anh gặp qua trên thế giới này có sinh mệnh đáng để đồng cảm thương hại nhất, một khắc kia, anh kinh ngạc đến nói không ra một chữ.

Mẹ của cô người đàn bà Niếp Hiểu Dĩnh, xuống tay quá nặng, nặng đến đủ để làm tan nát toàn bộ tình yêu thương của đứa trẻ dành cho mẹ.

Huống hồ, giữa bọn họ, trong hai mươi mấy năm qua cũng không có cái gì gọi là tình mẹ con, đây là câu chuyện xưa cũ làm người ta thấy thốn thớt nhất, Niếp Hiểu Dĩnh đã hoàn toàn phá hỏng hình tượng một người mẹ trong lòng Tô Noãn.

Sau khi tỉnh lại Tô Noãn trở nên làm cho người ta khó có thể đến gần, hai mắt mở to hoảng sợ suốt đêm, giống như một con thỏ nhỏ đang sợ hãi, nhìn chằm chằm mọi người, sợ hãi bất cứ vật gì di chuyển về phía cô.

Cô cự tuyệt ngủ ở trên giường bệnh, nhất định kéo cái đầu có dán băng ngủ ở đáy giường, thường hay vừa ngủ vừa gào khóc trong mơ.

Bất kỳ kẻ nào cũng làm cho cô sợ hãi tới cực điểm, xoay người liền chui vào góc, lấy một bàn tay nhét vào trong miệng, cho đến khi máu tươi giấy bày tâm can, giống như là muốn ngăn cản mình phát ra âm thanh. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Cô chân trần núp vào trong thế giới nho nhỏ của mình, nước mắt mù

mật, tinh thần cũng mơ hồ.

Bác sĩ tâm lý tốt nhất trong nước và ngoài nước đồng thời đối với lần này bó tay hết cách.

“Tôi chỉ có thể nói, cô ấy đang phát tiết nội tâm sợ hãi, tôi cũng chỉ có thể nói, cô ấy rất bất hạnh, hơn hẳn bệnh nhân bất thường nhất mà tôi đã từng gặp qua.”

Lục Cảnh Hoảng nhìn thân ảnh tránh ở góc tường trung cầu ý kiến của thầy dạy cố vấn chuyên môn tâm lý, bất đắc dĩ thời dài: “Quan trọng là, xem tình trạng trước mắt của cô ấy, cô ấy không tín nhiệm bất cứ kẻ nào, các ông làm sao bức cô ấy thành ra cái dạng này?”

Lục Cảnh Hoảng chỉ nhìn vào một đôi mắt phượng ướm sưng đang trợn to, Tô Noãn cảnh giác đề phòng bọn họ, hầu kết rung động, lại không nghĩ ra được một giải thích hợp lý, mọi người và mọi chuyện bên cạnh cô, đều bức cô thành một con quái vật.

Lục Cảnh Hoảng tay không co lại, nắm thành một quả đấm cứng rắn, không thể tha thứ cho những người gây tổn thương hoặc có ý tổn thương cô, khi anh hạ quyết tâm làm lễ kết hôn đồng thời, Jason báo cho anh một cái kết quả cũng không hề lạc quan:

“Không ai có biện pháp gì, ngoại trừ cô ấy đồng ý làm cho chính mình trở lại bình thường.”

Vận mệnh Tô Noãn cho tới hôm nay, giống như có lẽ đã không còn đường để đi, cho dù rất nhiều năm sau, chính cô và Lục Cảnh Hoảng đề cập đến đoạn lịch sử bi thảm này, cũng cau mày mỉm cười:

“Bị lạc mất phương hướng cũng là một loại hạnh phúc.”

Đây là nhận xét duy nhất cô đưa ra.

Một tháng sau khi Tô Noãn bắt đầu bị lạc mất phương hướng xuất hiện bước ngoặt mới, giống như một quả trứng được bọc kín bỗng nhiên xuất hiện một cái khe hở nhỏ, tới lúc da sẽ lập tức bị nứt từng chút từng chút một, Tô Noãn dần dần bắt đầu hồi phục.

Jason phụ trách trị liệu cho Tô Noãn hồi phục, ông vô cùng hứng thú và vẫn luôn kiên nhẫn dụ dỗ Tô Noãn nói chuyện, đã hơn một tháng Tô Noãn chưa từng mở miệng, ông có chút lo lắng, có phải hay không bởi vì cô bị đánh một gậy mà có khả năng đánh mất ngôn ngữ.

Giống như con quái vật nhỏ bé Tô Noãn có khi im lặng đến làm cho người ta không cảm nhận được hơi thở, mỗi lần có người tới gần, cô vừa hoảng sợ vừa chết lặng, bối rối ôm lấy hai cánh tay của mình, tạo thành trạng thái phòng ngự.

Cũng chỉ có thời điểm ngủ say tương đối đáng yêu, bất quá khi đó Lục Cảnh Hoảng mới được như mọi khi ở một bên trông coi, cho dù ban ngày anh công việc bận rộn, vừa tan tầm liền chạy đến bệnh viện, cho đến ngay cả va ly hành lý cũng đem vào bệnh viện treo trong tủ quần áo.

Tô Noãn có một đôi mắt phượng hẹp dài mang phong thái cổ điển Phương Đông, cho dù là ở thời điểm vô thần trống rỗng cũng có phong thái khác, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ như nước, cho dù phù thũng cũng như biển nước Phù Dung.

Trước kia chưa bao giờ từng cảm thấy, nhưng mà Tô Noãn từ sau khi bị lạc mất phương hướng, thần khí Phương Đông trên người càng rõ ràng hơn, phảng phất giống như quốc túy (tinh hoa văn hoá của đất nước), văn hoá ở Đông Tây Phương ngày càng pha lẫn nhiều thực thể hoá Trung Quốc, từ dáng vẻ bề ngoài cho đến khí

chất, Tô Noãn cũng bắt đầu hình thành riêng một ngọn cờ lưu giữ được sự kinh điển mà không cách nào nhái theo được.

Từ trong xương cốt tản mát ra vẻ xinh đẹp Đông Phương thường xuyên mê hoặc ánh mắt người khác, không thể tin đây là một đứa trẻ vốn có dư thừa xinh đẹp thần kinh có chút vấn đề.

“Cô lớn lên có nét cổ điển thú vị như vậy, có sợ sẽ bị mất đi hay không hả?” Jason vui đùa nói.

Cũng không mong đợi Tô Noãn trả lời, dù sao thời gian nói chuyện mỗi tuần hai lần mỗi lần một giờ, thường là một mình ông tự nói tự trả lời.

Thế nhưng lần thứ nhất Tô Noãn đột nhiên nghiêng đầu hỏi, “Chú đi đâu rồi?”

Ly cà phê trên tay Jason vừa trượt, cà phê nóng bỏng bắn tung toé lên người ông, nhưng ông chỉ gắt gao quan sát Tô Noãn, thật giống như Tô Noãn thật sự cuỡi mây đạp gió trở về từ trong lịch sử cổ trang xa xưa.

Từ chú trong miệng Tô Noãn, người đầu tiên Jason nghĩ đến là Lục Cảnh Hoảng, trên thực tế ông cũng không có đoán sai, khi ông gọi điện thoại nói cho Lục Cảnh Hoảng nghe những lời này, đầu bên kia điện thoại thật lâu không có tiếng vang, sau đó truyền tới tiếng rè rè đáp lại.

Chẳng lẽ ông đã đoán sai, Jason quệt quệt khoé môi, Lục Cảnh Hoảng đã xuất hiện trước mặt ông, cậu ta lạnh lùng đẩy ông ra, bước về phía Tô Noãn, đi đến trước mặt Tô Noãn ngồi xổm xuống, dáng vẻ ôn nhu so với vừa rồi như hai người khác nhau.

Jason nhìn hai người đắm chìm trong ánh mặt trời, bất giác có chút kinh ngạc: “Chú của quái vật nhỏ, hay là người tình?”

Lục Cảnh Hoảng chỉ là mặt lạnh liếc ông một cái sắc nhọn, tràn đầy cảnh cáo: “Ai cho phép ông gọi cô ấy là quái vật nhỏ?”

— — — — —

Tô Noãn đều không phải là hoàn toàn nhận ra anh, có đôi khi tinh thần cũng hết hoảng, cô không thích lên tiếng, từ đầu tới cuối đều im lặng.

Lục Cảnh Hoảng nội tâm dần dần mừng rỡ, khi cô từ từ há miệng đón nhận miếng thức ăn anh đưa tới, chỉ là thường thường cắn cái miếng không buông, không tin tưởng nhìn anh, anh liền dùng toàn bộ kiên nhẫn cùng toàn bộ mỉm cười để chờ đợi.

Trên đỉnh đầu đội một cái mũ dệt kim, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì chích thuốc mà hơi bị sưng phù, nhìn qua giống như đứa bé chưa bao giờ lớn.

Lục Cảnh Hoảng trong lòng có vô hạn triu mến, cũng thường thường cảm thấy được đây là thời khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời anh, bởi vì chưa từng có ai có cơ hội, ở sát cạnh cô như vậy, trở thành duy nhất để cô lệ thuộc vào.

Cù Dịch Minh không chỉ tới một lần, từ sau khi ông biết được chân tướng, tóc mai trong vòng một đêm trắng xoá không ít, chỉ là mỗi lần còn chưa có đến gần, Tô Noãn liền lẩn đi thật xa, ánh mắt vô cùng không tin nhiệm cùng sợ hãi.

Khi cô cắn cánh tay tràn đầy vết thương của mình để giảm bớt nội tâm sợ hãi thì Lục Cảnh Hoảng nguyện ý lấy tay của mình thay thế.

Tô Noãn giống như bị tức giận cắn xuống, anh đau đến cả người đổ mồ hôi, lại đem cô thật chặt ôm vào trong ngực, khẽ vuốt sau lưng cô, cho đến khi cô nguyện ý nhả ra.

Lục Cảnh Hoằng chỉ hy vọng, đứa bé lưng đeo số mệnh nặng nề này, sau khi tùy ý phát tiết, có thể tiêu tan thống khổ chất chứa trong lòng, anh phải để cho cô biết, cô cũng không phải là hai bàn tay trắng, cho dù toàn bộ thế giới đều ruồng bỏ cô, anh vẫn sẽ ở bên cạnh cô như cũ, sẽ không tùy ý buông tay cô ra.

Ngày qua ngày, anh chăm sóc cô giống như đối đãi với trẻ con.

Một ngày nào đó, trẻ con dần dần từ trong đáy giường chui ra, thay đổi gối lên cánh tay anh đi vào giấc ngủ, anh cảm thấy nội tâm chua xót mà vui mừng khác thường, rốt cuộc anh đã lấy lại được tín nhiệm của cô.

Ngày sau, tương đối khổ cực, bởi vì mỗi đêm dỗ dành cô đi ngủ trở thành vấn đề khó khăn mới của Lục Cảnh Hoằng.

Cô luôn rất im lặng, vì vậy cũng rất khó khăn để biết cô đến tột cùng có ngủ hay không, anh ngồi ở bên cạnh cô, mỗi lần hơi chút rời đi, cô liền mở hai mắt ra, hoảng sợ nhìn về phía anh rời đi.

Một lần anh ngẫu nhiên quay đầu lại mới phát hiện, từ đó về sau không dám tùy tiện rời đi, cho dù là đi làm, anh cũng không dám bỏ cô lại một mình, cho dù sẽ chịu rất nhiều lời phê bình, anh như cũ vẫn mang theo cô cùng đi làm mỗi ngày.

Bọn họ dọn về biệt thự của anh, buổi tối bọn họ ôm nhau ngủ, trước lúc cô ngủ anh sẽ nghe theo đề nghị của Jason, kể một câu chuyện cổ tích xưa, tuy rằng điều này với anh mà nói có chút quái dị, nhưng

nhìn thấy Tô Noãn chăm chú trợn to mắt phượng, chỉ có thể kiên trì dùng giọng điệu vô cùng dịu dàng đem truyện cổ tích truyện này tới truyện khác thay nhau kể lại.

Sáng sớm anh gọi cô rời khỏi giường, giống như lúc ở trong bệnh viện dạy cô đánh răng, Tô Noãn cũng trước sau như một phun bọt màu trắng lên quần áo của anh, sau đó ghé vào cạnh cửa nhìn anh cố gắng rửa sạch vết bẩn bộ dạng làm chuyện xấu mà cười.

Anh sẽ sau khi ăn sáng mặc quần áo đội nón chinh tề cho cô, sau đó dẫn cô ra cửa, có đôi khi cô sẽ nửa đường ngồi ở trên cầu thang không chịu đi tiếp, khi anh ngồi xổm ở trước mặt cô, cô sẽ rất ăn ý nằm sấp tới khoá chặt cổ của anh, để cho anh cõng cô trên lưng thâm chạy qua mảnh vườn hoa đỗ quyên cạnh ven đường.

Khi anh chuyên tâm tập trung làm việc thì cô sẽ nhu thuận rúc vào trên ghế sofa ngủ, hoặc là ngồi chồm hổm trên ghế sofa, một tay tựa vào trên lưng sofa, sau đó một đôi mắt nhìn chăm chăm anh, nếu anh vẫn cứ không ngẩng đầu lên, cô sẽ giận dỗi suốt một buổi sáng hoặc một buổi chiều, sau đó là tức giận không muốn để ý đến anh.

Những người khác trong Lục gia nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng dỗ Tô Noãn hờn dỗi, đều nói không nên lời làm tổn hại nào, bọn họ đã biết được thân thế Tô Noãn, cũng biết đứa bé này quá khứ số mạng đau khổ, lại như thế nào có thể tiếp tục bức bách cô nữa?

Cơ Tố Thanh từng đứng bên ngoài cửa sổ chứng kiến Tô Noãn nhìn Lục Cảnh Hoằng không chớp mắt, bất luận người bên ngoài hỏi cô cái gì, cô cũng hình như là hủ đấm chìm trong thế giới hai người của cô và Lục Cảnh Hoằng, không cho người khác tiến vào, chỉ chờ Lục Cảnh Hoằng quay đầu lại, liền lộ ra nụ cười ngốc nghếch chân thật, sau đó chạy tới nhào vào trong ngực anh.

Cơ Tố Thanh trước khi đi chỉ thở dài, có lẽ đây là vận mệnh, bà lại có lý do gì cản trở lần nữa, có lẽ thuận theo tự nhiên mới có thể khiến cho mọi người cùng vật đạt được kết quả hoàn mỹ nhất.

Người Cù gia cố gắng đón Tô Noãn về ở, nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt kháng cự của Tô Noãn cùng ỷ lại vào Lục Cảnh Hoảng, cuối cùng khuyên bảo đều trở thành trầm mặc im lặng, sau đó lặng lẽ rời đi trong tiếng kể lại câu chuyện cổ tích xưa.

Một ngày Lục Cảnh Hoảng đem sách cổ tích đặt trước mặt Tô Noãn, cô bỗng nhiên lẳng lặng mà cười một cách quái lạ khác thường, nụ cười trên mặt lại tràn đầy khờ dại, cô nói: “Chú nè, tôi đã không xem cổ tích.”

Tô Noãn bị lạc mất phương hướng lần này kéo dài tới hai tháng rưỡi, mà cuối cùng trước khi cô khôi phục, em gái ruột của cô Cù Ý Ninh lại vào bệnh viện, hơn nữa được bệnh viện thông báo là bệnh tình nguy kịch.

Nghe cái tin không may đó thì Tô Noãn đang đứng ở tầng ba biệt thự, cây tử đằng bò đầy cửa sổ, lá cây che phủ sáng sớm, cô đùa nghịch một chậu hoa lan thảo trong tay, lúc đó khoé môi đang tràn đầy một nét thoáng hiện nụ cười yếu ớt.

Một con chim màu trắng đứng ở cửa sổ, thềm thì kêu một tiếng, sau đó ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn cô.

Dưới lầu truyền đến tiếng bước chân, lộc cộc vang trên lầu, cô không có chờ đợi, nhưng trong lòng biết, có người đang đi về phía cô, có lẽ một giây sau sẽ xuất hiện, trong nháy mắt, lại có chút không biết làm sao, chỉ có thể đứng ở nơi đó.

Cô và cái thế giới hiện thực này ngăn cách quá lâu, cơ hồ sắp muốn

quên làm sao để ở chung với người ngoài ngoài trừ Lục Cảnh Hoàng, mặc dù cô không có đang chờ đợi, lại trong thời gian chờ đợi này siết chặt ngón tay tái nhợt.

Lê Sùng Sâm xuất hiện ở cửa, còn có một vị cấp cao khác của Mị Ảnh đi theo phía sau ông, Tô Noãn nhìn bọn họ đứng ba giây, sau đó tao nhã lặng lẽ đi qua, ánh mắt yên tĩnh tràn đầy ôn nhu, ngay cả chính cô cũng không biết, giờ phút này áo sơ mi màu trắng rộng thùng thình trên người cô, khoảnh khắc giống như biến thành lễ phục dạ hội.

Cô đứng cách Lê Sùng Sâm ba bước, nụ cười ấm áp nhàn nhạt, cho dù nụ cười kia có chút cứng nhắc:

“Phiền Ngài đích thân đến.” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Lê Sùng Sâm gật gật đầu: “Tôi thiết nghĩ, tổng giám khu Hoa Đông của tôi nên nghỉ ngơi đủ rồi.”

“Tổng giám khu Hoa Đông?”

“Tuy rằng cuối cùng cô không tham gia tuyên truyền chụp ảnh, nhưng thiết kế đề án của cô đã lấy được đánh giá cao của chính phủ cùng xã hội, tổng giám khu Hoa Đông, vị trí này đúng là phần thưởng cho cô.”

“Đây là tin tức kinh hãi nhất tôi nghe được từ lúc tôi hồi phục cho tới nay.”

Cô nói, gương mặt nhàn nhạt ửng hồng, khiến người mê say, chỉ là trong ánh mắt vụt sáng thần thái, bộc phát trong sáng, làm cho người ta cảm thấy chỉ cần liếc mắt một cái liền thấy rõ toàn bộ của cô, rồi lại

không biết đến tột cùng nhìn thấy cái gì.

“Có lẽ tôi trước hết nên đi cắt tóc, sửa sang dung nhan lại một chút.”

Tô Noãn tóc đã qua vai, sợi tóc hơi xoắn khiến cô nhìn qua càng lộ ra nét xinh đẹp Trung Quốc, không giống với Ninh Nhi thuần khiết dịu dàng, Tô Noãn ngược lại là đánh vào mị lực bộc phát nên sự xinh đẹp.

“Sau khi hội đồng quản trị kết thúc, gọi trợ lý của cô đưa cô đi.”

“Cấp cao của Mị Ảnh lựa chọn thế nào?”

Lê Sùng Sâm nhìn cô một cái, “Đây là kết quả vật đua trời lựa, cô thắng, cũng làm cho Ninh Nhi thua tâm phục khẩu phục”. Sau lúc trầm mặc ngắn ngủi, Lê Sùng Sâm vừa cười ha ha vừa nói tiếp: “Có một ngày cô sẽ phát hiện, vạch trần so với che giấu cũng có sức mạnh.”

Ông vươn một bàn tay: “Hoan nghênh cô chính thức gia nhập Mị Ảnh.”

“Cám ơn.”

Tô Noãn bắt bàn tay mạnh mẽ kia, câu chào đón này của Lê Sùng Sâm đã thừa nhận thực lực của cô, không còn là nhân viên nhảy dù mà Niếp Hiểu Dĩnh từng an bài ở Mị Ảnh, cô là nhân viên thuộc tầng lớp quyết định mọi chuyện trên dưới ở Mị Ảnh.

“Có lẽ có thời gian, cô có thể đi thăm Ninh Nhi một chút, tôi nghĩ cô bé hẳn là rất muốn nhìn thấy cô.”

“Chỉ sợ làm ngài thất vọng rồi, theo tình hình trước mắt của tôi, tôi

không muốn gặp lại người và vật có liên quan đến Cù gia, tôi cũng hy vọng ngài có thể thông cảm khó xử của tôi.”

Lê Sùng Sâm nhìn nụ cười lạnh lùng trên mặt Tô Noãn, không tiếp tục đề tài buồn chán này nữa, ngược lại nhìn chậu hoa lan thảo bên kia cửa sổ vài lần, sau đó nhìn về phía Tô Noãn một thân áo ngủ:

“Được rồi, bây giờ thay quần áo theo tôi trở về đi.”

— — — — —

Cuộc sống một lần nữa rộng mở trước mặt cô.

Cho tới bây giờ, cô mới chính thức hiểu được câu nói mà ba từng nói qua:

Tất cả mọi chuyện cuối cùng đều phải trả một cái giá thật lớn, cho nên ngay từ đầu sẽ phải lường lẽ chuẩn bị nghênh đón, cho dù là tốt, hay xấu, đều chỉ có thể cắn răng chịu đựng, nếu không thể, thì bình tĩnh tiếp nhận thất bại.

Tô Noãn bởi vì kế hoạch tuyên truyền chụp ảnh cho thành phố A thành công, trong thời gian một tháng liền đem khu Hoa Đông Mị Ảnh lên đứng hàng thứ hai, trước đó, nó xếp hạng thứ năm.

Đánh giá trong công việc đối với cô cũng giống như cách đánh giá thưởng thức ăn mặc của cô: thật kinh khủng, nhưng...

Có phóng viên phỏng vấn tân tổng giám mới nhậm chức khu nghệ thuật Hoa Đông Mị Ảnh, đó là một người đàn ông lớn tuổi bụng đầy mỡ, hơn nữa hơi bị hói đầu, phóng viên hỏi ông ta:

“Sao có thể khoan dung một cô gái chỉ mới có hai mươi mấy tuổi đầu

tranh giành với những nhiếp ảnh gia xuất sắc kia?”

Người đàn ông lớn tuổi đáp: “Hết cách rồi, cô ấy chức vị cao, hơn nữa đáng người xinh đẹp.”

Sau đó phóng viên đem chuyện này nói với Tô Noãn, Tô Noãn trả lời càng hay, cô nói:

“Đây là câu trả lời quy định của tôi, tất cả nhân viên khu Hoa Đông Mị Ảnh khi đối mặt giới truyền thông thì đầu tiên phải thừa nhận tôi rất xinh đẹp, sau đó mới có thể bắt đầu công kích người khác.”

Phóng viên lại hỏi: “Tại sao cô phải ra quy định như thế?”

Tô Noãn dùng một đôi mắt dễ thương cười với phóng viên: “Tôi sẽ không làm khó người đã từng khen ngợi tôi.”

Lúc đó, cô đang mặc chiếc quần màu đen bảy phần, cùng một chiếc áo khoác sẫm màu có in hình con ngựa thật to, trên chân mang đôi giày cao gót cực kỳ nguy hiểm, đỏ sẫm hoặc là tím đậm, xanh thẫm hoặc là phấn kim.

Đợi đến khi cuộc tranh tài khu Hoa Đông Mị Ảnh đoạt giải nhất thì người trong giới mới bắt đầu lạng lẽ bắt chước loại trang phục này của cô.

Cho nên khi cô tham dự tiết mục phỏng vấn trên kênh đời sống thì người chủ trì cũng ngẫu hứng hỏi một câu:

“Cù tiểu thư có phải là đối với một thời thượng có xúc giác nhạy bén hay không?”

Tô Noãn bỗng nhiên ngô nghê không biết phải làm sao đành cười

một cái: “Tôi ăn mặc như vậy, là bởi vì ngày đầu tiên tôi đi thử quần áo, số tiền trong thẻ chỉ đủ cho tôi chọn được một chiếc áo khoác rẻ tiền nhất trong đó.”

Người chủ trì nhất thời nghẹn lời, nói không ra một lời.

— — — — —

Thời điểm Tô Noãn đi xuống bậc thang, như mọi khi mất thăng bằng trật mắt cá chân một cái, Lục Cảnh Hoảng đợi ở bên ngoài, lập tức vươn tay đón được cô, đem cô vững vàng kéo vào trong lòng:

“Anh còn nghĩ rằng em sẽ cho ra một đáp án tốt hơn.”

Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt lưu luyến thâm tình, Tô Noãn mặc cho anh ôm eo, chống lại ánh mắt mỉm cười của anh, có chút ngạc nhiên: “Em làm sao có thể nói dối nhiều người xem như vậy được?”

Lục Cảnh Hoảng dưới ánh mắt vụt sáng, gợn lên khoé miệng hôn xuống hai má cô: “Tiệc tối anh không thể tham gia cùng với em.”

Tô Noãn thông hiểu gật đầu, tụ hội trên thương trường quan cao giống như Lục Cảnh Hoảng, nếu không có lý do chính đáng gì, quả thực không nên đi giao du với kẻ xấu, cô xoay người đi về phía bãi đỗ xe, bước chân giẫm đạp lung lay kiên định, vừa đi vừa móc chìa khoá xe:

“Có muốn em đưa anh về hay không?”

“Sẽ không kịp, bây giờ em sẽ phải mở hội nghị.”

Tô Noãn nhìn đồng hồ tay một chút, lại nhìn Lục Cảnh Hoảng ven đường, sắc trời dần tối, cô vừa định nói vậy anh đưa em qua đó, sau

đó lái xe về nhà, kết quả mới vừa mở miệng liền nhìn thấy một chiếc xe dừng lại ở ven đường, Kiều đi xuống xe.

“Anh còn có chút chuyện phải xử lý, không thể đưa em qua đó, lái xe cẩn thận một chút.”

“Dạ.”

Tô Noãn và Lục Cảnh Hoằng nói lời tạm biệt, liền bước nhanh đi về phía xe thể thao, một đầu ngắn ngắn lộn xộn loé lên trong ngọn đèn.

Cô ngồi ở trong xe, đưa mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng rời đi, mới đi khởi động động cơ, lại phát hiện trong hệ thống hướng dẫn có tiếng nói êm tai nhắc nhở cô thắt dây an toàn, cô tiếp tục nhìn thấy trên màn hình dấu hiệu hình tam giác màu đỏ từng mục hướng dẫn.

Cô không biết Lục Cảnh Hoằng làm xong những thứ này khi nào, cho tới bây giờ cô cũng không có biết qua, giờ phút này biết được trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua, cô giẫm xuống chân ga, xe thể thao liền xông ra ngoài.

Cù Dịch Minh xuất hiện ở lối vào hội trường đợi cô, điều này làm Tô Noãn bất ngờ, trong lúc cô dường như muốn quên mất trong thế giới của cô còn có thời gian tồn tại của Cù gia, Cù Dịch Minh cứ như vậy đứng trước mặt cô.

Chương 102: Marry * me

Bên trong phòng trà U Ninh bên cạnh hội trường, bọn họ ngồi thoải mái trên ghế ngồi bằng gỗ lê sáng bóng thanh nhã, trong tay đều đang cầm một ly trà xanh thanh đậm, Tô Noãn nhìn qua tự tại lạ thường, không nhanh không chậm mở miệng:

“Không nghĩ tới lại gặp chú ở chỗ này.”

Cù Dịch Minh nhìn nụ cười nhu tĩnh trên mặt Tô Noãn, ngoại trừ lần đầu tiên nhìn thấy cô nhất thời hiện ra kinh ngạc, ngay sau đó vẫn luôn duy trì nụ cười dịu dàng và xinh đẹp, nhưng mà lại không thể che dấu được mâu thuẫn xa cách qua vẻ mặt và ngôn ngữ.

Tô Noãn lại để quả đầu lê hoa ngấn cùn cùn, dịu dàng suông mượt, dập dờn ở sau ót, phảng phiu giống như một cái đầm nước sâu thăm thăm không thấy đáy, làm cho người ta đoán không ra suy nghĩ nội tâm chân thật của cô giờ phút này.

Cù Dịch Minh nhìn thấy Tô Noãn như vậy, phát hiện mình không tìm ra được lời mở đầu thích hợp nào, chỉ có khẽ thở dài, bưng ly trà đưa đến bên miệng, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, chậm rãi uống từng ngụm trà xanh.

Một khắc kia khi ông biết được chân tướng, cũng không cách nào từ trong cơn chấn kinh tỉnh lại, sau đó nghĩ đến Tô Noãn những năm kia trải qua cuộc sống khổ sở cùng hành động của Niếp Hiểu Dĩnh đối với cô mà không thể không thấy đau lòng, đây cũng là con gái của ông, con gái ruột của ông.

Trong một lần say rượu ngoài ý muốn hai mươi mấy năm trước, ông tự trách rất nhiều, ông cố ý làm rất nhiều bù lại cho Niếp Hiểu Dĩnh, chỉ là Niếp Hiểu Dĩnh lại bất vô âm tín rời đi, một năm sau xuất hiện lần nữa, ông nghĩ tới rất nhiều, riêng chỉ không nghĩ tới, Niếp Hiểu Dĩnh lại một lần ngoài ý muốn kia mang thai đứa bé.

Bây giờ nghĩ lại, ông hiểu được là chính bản thân ông một lần yếu đuối, ông sợ hãi nghĩ về đứa bé kia, ông biết mình không thương vợ trước của mình, kia bất quá chỉ là do bị kích ép duyên, chỉ có trách nhiệm chứ không có tình yêu.

Nhưng cho dù sau này ông lại yêu Niếp Hiểu Dĩnh, chịu đựng tinh thần tra tấn, nhưng cũng không muốn thân thể đi phản bội vợ trước, chỉ là, một lần ngoài ý muốn lại vi phạm ước nguyện ban đầu của ông, ông đúng là thể xác và tinh thần đều đi sai hướng, ông không thể tha thứ cho chính mình, cũng cắt đứt toàn bộ quan hệ với Niếp Hiểu Dĩnh, hy vọng tất cả mọi chuyện cũng có thể trở lại như lúc ban đầu.

Đáng tiếc, cuối cùng sai lầm thì không cách nào tha thứ, vợ trước của ông đã chết, ông tái hôn cưới người phụ nữ mình yêu mến, cho là trải qua cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp, nhưng không biết hạnh phúc này nổi khổ chồng chất của biết bao nhiêu người. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Từng đứa con gái của ông thay ông nhận lấy toàn bộ trừng phạt, Hình Nhi của ông bị mất trong tai nạn xe cộ, còn Ninh Nhi của ông thì sắp chết, Noãn Nhi của ông lại trải qua cuộc sống lưu lạc khổ nhọc mà ba đứa trẻ vốn nên được nâng niu trong lòng bàn tay yêu thương của ông.

Nhiều thứ như thế, làm sao ông có thể ngẩng đầu lên trước mặt Tô Noãn, là ông và Niếp Hiểu Dĩnh khiến cho Tô Noãn cả đời này gian

khổ, Niếp Hiểu Dĩnh lại còn hung hăng bổ một đao trong sinh mệnh vốn bị thương của cô, mà ông bởi vì áy náy cùng tình yêu, mà một mắt nhắm một mắt mở đối với Niếp Hiểu Dĩnh, không khác gì đồng lõa dung túng bà làm thương tổn con gái của mình.

Từ trong suy nghĩ của mình lấy lại tinh thần, Cù Dịch Minh nhìn Tô Noãn cầm lấy bình trà trên bàn, nhẹ nhàng cúi người, rót nước vào trong ly của ông, tóc xẹt qua bên quai hàm, ánh mắt nhìn xuyên thấu, lại làm cho người ta có một loại xúc động muốn đi vỗ về.

Ông đã từng có thể dùng ánh mắt hiền lành nhìn Tô Noãn, hôm nay lại trở thành một loại vô cùng châm chọc, chứ đừng nói chi là cứ luôn miệng đem tình thương của ba bắt tại bên khoé môi, cho nên, đối mặt Tô Noãn ông chỉ có trầm mặc, trầm mặc áy náy đau lòng.

Tô Noãn từ sau khi khôi phục so với trước đây càng thêm im lặng, đã học được che giấu cảm xúc chân thật của mình, nếu không phải ông biết rõ Tô Chấn Khôn có ảnh hưởng đối với Tô Noãn, ông cũng sẽ không tin Tô Noãn giờ phút này lễ phép với ông là có bao nhiêu cố ý cùng xa lánh.

“Trong khoảng thời gian này sống có khoẻ không? Chú nghe nói con là tổng giám đốc khu Mị Ảnh.”

Cù Dịch Minh cố gắng muốn để cho giọng điệu của mình nghe qua có vẻ tùy tiện một chút lại cuối cùng phát hiện, cũng không che giấu được một chút đau lòng cùng áy náy từ trong đáy lòng thoát ra, nhưng Tô Noãn chỉ nhìn ông cười, để cái bình trong tay xuống:

“Đây là kỳ vọng duy nhất khi ba ba con còn sống đối với con, bất luận quá trình có bao nhiêu khó khăn, con cũng sẽ tìm được vị trí thuộc về con ở Mị Ảnh, chỉ có như vậy, mới có thể giảm bớt áy náy của con đối với ba ba ở lần cuối kia.”

Cù Dịch Minh nhất thời không biết nên nói tiếp như thế nào, lần nữa trầm mặc lẫn nhau.

Ông uống một ngụm nước trà, hương trà thấm vào ruột gan, nhiệt độ ấm nóng vừa phải xẹt qua tâm tình của ông, từ “ba ba” trong miệng Tô Noãn không phải là ông, cho tới nay cũng không phải là ông, là một tiếng gọi dành cho “Tô Chấn Khôn” và cô không có quan hệ huyết thống, lại dùng hết cả đời một người đàn ông để giáo dục nuôi lớn cô.

Có cấp dưới đứng ở cửa Mị Ảnh nhìn quanh, khi nhìn thấy Tô Noãn thì vui mừng, cũng không dám đi qua quấy rầy, Tô Noãn nhìn thấy được, liền đứng dậy nói tạm biệt, nhàn nhã rời đi, giống như vừa rời nhàn nhã theo ông tới đây.

“Tiểu Noãn, mặc kệ con oán ta và mẹ con như thế nào đều không sao cả, Ninh Nhi là em gái ruột của con, nó trước khi nhắm mắt muốn gặp mặt con lần cuối cùng, con hãy đi gặp nó được không?”

Tô Noãn đứng ở cửa quán trà, gió đêm đầu hạ ấm áp thổi tung làm rối tóc cô, cô quay đầu lại, nụ cười dễ thương trong sáng, đáy mắt lại nhìn không ra gợn sóng gì:

“Được, con sẽ suy nghĩ lại đề nghị của chú, bây giờ con có việc, cáo từ trước.”

Tô Noãn cực kỳ khiêm tốn nhã nhặn gật đầu, giống như là cáo biệt với một người lớn tuổi xa lạ, sau đó cũng không quay đầu lại giẫm giày cao gót rời đi, lưng của cô rất thẳng đứng, bóng lưng cho dù mỏng manh, lại kiên nghị mạnh mẽ.

Để Cù Dịch Minh thật xa ở phía sau lưng, Tô Noãn hướng hội trường

đi đến, nội tâm lại phảng phất giống như là chịu qua một cơn roi thể lương trổng vắng, nhưng cô cũng không vượt qua được, cũng không vui, mặc dù cô giờ phút này có được thân phận là một người cao quý.

Bởi vì cô là con gái của Tô Chấn Khôn, đời này kiếp này, cũng có lẽ, kiếp sau kiếp sau nữa, không có bất kỳ người nào có thể cắt đứt mối quan hệ giữa bọn họ, về điểm huyết thống buồn cười này dĩ nhiên càng không thể.

Trên thực tế, cô cũng là cho tới bây giờ mới hiểu được, ba cũng không từng hoàn toàn cô độc, ít ra là có cô làm bạn, cho nên hiện tại, mặc dù có lúc sẽ cảm thấy đau lòng áy náy, nhưng đại đa số thời điểm như cũ đều cảm thấy nội tâm an lành.

Nhìn cửa lớn hội trường xa hoa gần ngay trước mắt, Tô Noãn dừng lại bước chân, ngẩng đầu nhìn lên, liên tưởng tới nhân vật nổi tiếng ăn uống linh đình bên trong, nhưng trong lòng là nghĩ tới Tô Chấn Khôn.

Nếu ba còn sống, không biết sẽ nói như thế nào.

Trong di ngôn của ba chỉ hy vọng cô có thể thành công, nửa đời người đàn ông phiêu dạt kia nhất định cảm thấy, đối với một người con gái, tự bản thân thành công so với việc người khác ban cho hạnh phúc sẽ càng vững bền hơn.

Hiện tại Tô Chấn Khôn nằm ở Thanh Nham Môn, thầy phong thủy nói đó là vùng đất trù phú, Tô Noãn chỉ cảm thấy, ba trở về đến cố hương, rốt cuộc không còn cô đơn nữa, khắp núi biển đầy phong cảnh, cũng rốt cuộc có thể có thời gian từ từ nhìn thông suốt.

Cô và Niếp Hiểu Dĩnh sau đó cũng không gặp lại, cho dù trong lúc

hội nghị, cũng chưa từng chạm mặt, nghe nói bà luôn túc trực bên cạnh Ninh Nhi, ngày đêm chẳng phân biệt được, thậm chí quyết định bỏ mặc công việc.

Tô Noãn nghĩ, điều này rất tốt, Niếp Hiểu Dĩnh một cơn đánh xuống, làm cho cô thiếu chút nữa chết đi, làm cho sau đầu cô để lại vết sẹo vĩnh viễn không thể phai mờ, cũng làm cho tay trái của cô cho tới nay cũng chưa hoàn toàn khôi phục hoạt động lại như bình thường.

Đó là người mẹ thân sinh của cô, chỉ là bọn cô thật không có duyên phận làm mẹ con, cho nên vĩnh viễn cũng không cần làm.

Bây giờ nghĩ lại, thật ra thì không có gì đáng giận, người kia chỉ biết không ngừng hao phí tế bào tình cảm của cô, chẳng thà hoàn toàn quên người kia đi, đem bà ta trục xuất ra khỏi thế giới của mình, không hận cũng không đi yêu, coi như là buông tha chính mình.

Bọn họ nói đúng, trong lòng Tô Noãn và Niếp Hiểu Dĩnh giống nhau là đều ngoan tuyệt và lạnh lùng, cho nên, cô quyết định thuận theo nội tâm của mình, Niếp Hiểu Dĩnh đã làm gì với cô cô đều quyết định tha thứ, tha thứ là sau đó xem như người xa lạ không có liên quan với nhau.

Lần đầu tiên Tô Noãn tham gia tiệc liên hoan kể từ sau khi khôi phục, vì liên tiếp gặp phải người mà trong cuộc đời cô không hề muốn gặp lại nên bất đắc dĩ, cô muốn không để ý tới xoay người rời đi, bước chân phía sau lại gắt gao đi theo, không chịu cứ như vậy buông tha.

Dứt khoát không tránh đi nữa, thềm lặng xoay người lại, một đôi giày xăng-đan cao gót màu vàng xuất hiện giữa hành lang, cô lập tức ngẩng đầu lên, không có chút bất ngờ nào khi nhìn thấy Doãn Thụy Hàm, cô ta cũng mặc một bộ quần áo dạ tiệc, cao quý mà thanh lịch.

“Cô tìm tôi có việc?” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Doãn Thuy Hàm nhìn bộ dạng mệt mỏi của Tô Noãn khi xoa đầu chân mày, lắc đầu, Tô Noãn ánh mắt yên tĩnh, sau đó bình thản, thật lâu không nói câu nào, Tô Noãn cầm ly Champagne phục vụ mang tới, tươi cười phát phơ, chuẩn bị rời đi.

“Tên phóng viên kia một tháng trước chính thức nghỉ việc, sau đó không tìm được công việc, bị cuộc sống bức bách, không thể không đi Seberia làm một thầy giáo đo địa môi trường.”

“Tôi hình như không biết cái tên phóng viên gì đó.”

Doãn Thuy Hàm nhìn nụ cười lãnh đạm của Tô Noãn, cũng cười theo:

“Cô cần gì phải giả ngu, chỉ là bọn chó săn theo dõi chụp hình cô, anh ta vốn nhận được mệnh lệnh làm cho cô ở giới thượng lưu không thể sống yên ổn, tốt nhất là mất hết danh dự, kết quả lại tự đem mình cả đời ngoi lên không nổi.”

Tô Noãn bĩu bĩu mắt, dễ thương lưu chuyển, nhẹ nhấp một ngụm Champagne: “Anh ta đi Seberia mắc mớ gì tới tôi?”

“Vào một tháng trước sau khi tuần báo cuối cùng được xuất bản tập đoàn Doãn thị chính thức bị thu mua, nhân viên ban lãnh đạo miễn là người từng có liên quan tới tin tức của cô, đều đồng loạt bị sa thải hơn nửa không cách nào tiếp tục hành nghề báo chí, đến nỗi tên phóng viên kia, mặc dù là anh ta chịu nhận lỗi hơn nửa không tiếc quỳ xuống trước mặt tổng giám mới, đều không thay đổi được kết quả, không chỉ anh ta, ngay cả những người khác trong nhà anh ta đều trong cùng một ngày bị công ty sa thải, một nhà vài miệng ăn mất

đi thu nhập ổn định cho cuộc sống.”

“Cô nói cho tôi biết những điều này để làm gì, tôi không phải nhà từ thiện, thứ cho tôi lực bất tòng tâm.”

Doãn Thụy Hàm nhìn Tô Noãn đối diện vẻ mặt không quan tâm lắm, tự giễu cười ra tiếng, quên mất đây là một nơi công chúng, cho đến cười ra nước mắt, thanh âm nghẹn ngào:

“Nghe nói cô là thiên kim tiểu thư chính thức của Cù gia, biết tin này rất vui đúng không? Dù sao thoát khỏi thân phận con gái của phạm nhân tham ô, rất nhiều việc cũng trở nên thuận buồm xuôi gió, giả sử như...”

“Cô không được vũ nhục ba tôi, không cho phép cô vũ nhục ông ấy!”

Đôi mắt Tô Noãn có chút màu đỏ tươi, cô tay cầm ly rượu dùng sức, rất nhiều việc cô không cần, nhưng không cách nào tha thứ cho bất kỳ kẻ nào nhắc tới Tô Chấn Khôn, chứ đừng nói chi là dùng lời nói vũ nhục, đó là người ba kính trọng nhất của cô.

Doãn Thụy Hàm nhìn thấy Tô Noãn rút cuộc xuất hiện thất thố, lặng im trong chốc lát, học bộ dạng cười nhạt vừa rồi của Tô Noãn:

“Biết không? Tối nay là cơ hội cuối cùng của tôi, nếu tôi không thuyết phục được một người có quyền thế coi tiền như rác gia nhập cổ phần Doãn thị, tôi đây cũng sẽ bị gia tộc Doãn thị đuổi ra ngoài, giống như người mẹ kia của tôi, chẳng qua là tôi chậm vài ngày.”

“Tôi không muốn nghe một chút chuyện không liên quan gì đến tôi, nếu cô muốn nói hết, có thể tìm giáo sư tâm lý trung cầu ý kiến.”

Tô Noãn lạnh lùng cắt đứt lời nói của Doãn Thụy Hàm, xoay người

liền đi, thanh âm của Doãn Thuy Hàm lại không dừng lại:

“Ô Noãn, nếu không phải bởi vì cô có một bạn trai xuất thân bối cảnh đủ mạnh mẽ, cô cho là, bây giờ cô có thể có cuộc sống trời yên biển lặng như vậy, mà tôi lúc nào cũng lo lắng đến sẽ mất đi tất cả... Cố Lăng Thành... Chúng tôi đã làm thủ tục ly hôn rồi, cô vĩnh viễn sẽ không hiểu, chồng của cô đang làm tình với cô lại gọi tên một người phụ nữ khác, gọi một cách đau đớn, cô vĩnh viễn sẽ không hiểu...”

Tô Noãn đi thật xa, giống như là vẫn còn nghe thấy dư âm của Doãn Thuy Hàm, cô không nhìn ánh mắt kinh ngạc xung quanh, liền một mình đi ra ngoài, một mình vào thang máy, sau đó một mình xuyên qua một ngã tư đường náo nhiệt.

Xe thể thao của cô đậu đối diện quảng trường, đoạn đường này cô cần đi bộ qua.

Cảnh ngộ của Doãn Thuy Hàm sau khi cô khôi phục hình như có nghe qua một chút, ngẫu nhiên lên mạng lướt web lơ đãng cũng nhìn thấy tin tức tài chính kinh tế của Doãn thị cùng vụ xì căng đan lung tung, đều không phải là chuyện tốt làm cho người ta vui vẻ gì.

Có lẽ vào lần cô nghe được đoạn đối thoại giữa Doãn Thuy Hàm và chú của cô ấy lúc trước, hoàn cảnh khó khăn của Doãn thị cũng đã bắt đầu, mà người âm thầm điều khiển tất cả chuyện này, lúc ấy vẫn luôn phút giây không rời dịu dàng chăm sóc mình đang chìm đắm trong thất lạc.

Doãn phu nhân khur khur cố chấp, làm cho mọi chuyện sau đó khó có thể bỏ qua, cô chỉ biết là Doãn thị tiền tài nhiều, lại quên mất Lục gia có bối cảnh gì, không nói người Lục gia ở giới chính trị và quân sự đều có giao thiệp với ba giới thương nhân, chỉ riêng Lục lão gia anh em vô số, rất nhiều đều ở trong vòng lẩn quẩn trong giới quân sự và

chính trị danh vọng rất cao, cũng có rất nhiều quan chức đến từ bộ ngoại giao chính quyền trung ương, dù không đông nhưng cũng là lãnh địa của quan to.

Tô Noãn đã từ trên người Lục Cảnh Hoằng nhìn ra, người Lục gia cũng không phải là người hiền lành, bắt quá bao che khuyết điểm mà thôi, nếu là Doãn thị không biết điều, đá chọi với đá, chạm tới giới hạn nhẫn nại thấp nhất của Lục gia, như vậy cuối cùng bị tai hoạ chỉ có Doãn thị.

Theo cô được biết, Doãn thị không dừng lại công ty con bên dưới khó giữ lại được, ngay cả vốn lập nghiệp ban đầu cũng xuất hiện nguy cơ rất nhiều khách hàng lớn có lui tới với Doãn thị trong một đêm huỷ bỏ tất cả đơn đặt hàng.

Mà nội bộ sản xuất nguyên liệu hàng hoá của Doãn thị cũng xuất hiện thiếu hụt trước nay chưa từng có, nguyên liệu tốt vốn được đặt trước lần nữa kéo dài thời gian giao hàng, cho đến khi chủ tịch Doãn thị tự mình ra mặt thúc giục, nguyên liệu đặt trước lại kéo dài giao hàng, cũng không chịu đem nguyên liệu chất đầy kho hàng đổ ra bán cho Doãn thị.

Doãn thị phát hiện tình thế không ổn, vội vàng qua nhà sản xuất nguyên liệu khác mua, mới giặt mình hiểu được, các xưởng nguyên e là sớm tính toán trả tiền vì ước, ngay từ đầu bọn họ nói là có hàng chỉ là chưa có sản xuất ra, bắt quá là vì bàn tay đen đứng phía sau thuyết phục mặt khác là ngăn chặn kéo dài thời gian bán nguyên liệu cho Doãn thị.

Mà điều này đồng thời, một công ty nhỏ tài chính vốn thua xa Doãn thị đột nhiên xuất hiện, thậm chí hung hăng càn quấy hàng hoá Doãn thị xuất ra tỏ vẻ đồng ý bán với mức giá thấp, hấp dẫn mảng lớn thương nhân tiêu thụ phản bội, hậu tri hậu giác Doãn thị mới phát

hiện nhân viên kỹ thuật của xưởng thế nhưng cũng đã bị lương cao mua chuộc, chỉ để lại một vài thợ học nghề chủ trì đại cuộc.

Doãn thị bởi vì không thể giao hàng đúng hạn, tổn thất ngày hơn trăm vạn, trừ bỏ bồi thường lượng lớn tiền vi ước, cơ hồ vét sạch tài chính bên trong của Doãn thị, nghiêm trọng nhất chính là hình tượng thành tín (thành thật + uy tín) Doãn thị lâu nay tạo nên cũng sụp đổ tan tành.

Càng bi thảm hơn là, khi ban lãnh đạo Doãn thị có nguy cơ vội vàng xoay vòng vốn thì Bộ công thương lại đột nhiên quyết định điều tra ban lãnh đạo Doãn thị có lui tới với tập đoàn buôn lậu thuốc phiện ở nước ngoài, thay nhau mời chủ tịch Doãn thị cùng những người trong nhà khác đến hỏi chuyện, vốn là giả dối không nói thật, tới phòng thẩm vấn nhìn thấy những tư liệu kia, cũng là có lý có cứ. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nghe nói, chủ tịch Doãn thị khi chứng cứ xác thực Doãn thị bị bôi đen này, tức giận đến bệnh tim tái phát ngay tại chỗ, bất tỉnh nhân sự, đến nay vẫn còn nằm trong bệnh viện trong tình trạng đời sống thực vật, mà Doãn gia bị em trai của chủ tịch Doãn khống chế.

Tô Noãn cảm thấy mấy chuyện cạnh tranh trên thương trường đó có thể quay thành một bộ phim truyền hình, cô nhớ tới vừa mới gặp Doãn Thụy Hàm có nói, chuyện Doãn phu nhân từng làm đối với cô hiện tại rơi xuống trên người Doãn phu nhân, Tô Noãn cũng không cảm thấy đồng tình.

Ước chừng nửa tháng trước, có tạp chí bát quái công bố tin tức Doãn phu nhân ở bên ngoài bao nuôi một tình nhân trẻ chỉ có hai mươi tuổi, càng làm người ta thổn thức chính là, hai tháng sau khi Doãn chủ tịch mất đi ý thức, Doãn phu nhân tuổi đã hơn năm mươi thế nhưng lại trở thành một sản phụ mang thai hơn một tháng.

Mà tiết lộ tin tức này chính là tập đoàn xuất bản báo chí Doãn thị còn kêu bọn chó săn theo dõi Doãn phu nhân, liên tiếp chụp ảnh yêu đương vụng trộm, Doãn phu nhân lời nói lớn mật cùng việc làm khiến cho Doãn gia trong vòng một đêm trở thành trò cười trong thương giới rộng lớn.

Tập san báo chí thậm chí mật mờ nói ra, Doãn Thụy Hàm giữa chừng trở thành thiên kim thật ra cũng là con hoang của Doãn phu nhân cùng người đàn ông khác tăng tị với nhau sinh ra, bất quá là do thấy người sang bắt quàng làm họ, mới cố ý không nói đứa trẻ có thể không phải là con ruột của chủ tịch.

Sau đó tin tức này lan truyền nhanh, Doãn gia trong cơn tức giận liền đuổi Doãn phu nhân ra khỏi nhà, nếu không phải kết quả DNA chứng thực Doãn Thụy Hàm đúng thật là con ruột của chủ tịch, sợ là cũng sẽ bị Doãn gia ném hành lý ra ngoài.

Nhưng mà, cảnh tượng thiên kim thường ngày của Doãn Thụy Hàm cũng đã không còn nữa, ba bệnh tình nguy cấp nằm viện, mẹ bị đuổi ra ngoài, để cho cô mỗi bước đi ở Doãn gia tiếp nối gian nan, ngày trôi qua càng thêm khó khăn, thậm chí biệt thự của cô cùng Cố Lăng Thành cũng bị Doãn gia thu hồi.

Đến nỗi Doãn Thụy Hàm cùng Cố Lăng Thành ly hôn, Tô Noãn cũng không có bao nhiêu cảm xúc, nhiều nhất là chỉ cảm thấy ở trên người Doãn Thụy Hàm nhìn thấy được bóng dáng của mình, lúc trước khi cô ly hôn với Cố Lăng Thành cũng là ở trong khốn khổ và thất vọng nhất.

Tô Noãn bỏ hết toàn bộ suy nghĩ phức tạp, mở xe đóng xe lại, lái xe qua một siêu thị lớn, nhớ tới thức ăn trong tủ lạnh ở nhà hình như cũng không còn, liền dừng xe quyết định mua một ít mang về.

Chỉ là, cô vừa xuống xe còn chưa đi vào siêu thị, liền phát hiện trong ví tiền không còn thừa tờ tiền giấy nào, chỉ có chi phiếu lộ ra, cô cũng không nhớ đã lấy tiền và mấy thứ lặt vặt khác ra khi nào, nhưng cũng chỉ đi đến máy rút tiền gần đó rút tiền.

Đúng lúc các thẻ tín dụng của cô cùng một ngân hàng, đút thẻ, nhấn mật khẩu, rút tiền, một loạt động tác, khi tiền được rút ra Tô Noãn bị hoảng sợ, cúi đầu kêu một tiếng, lui về sau một bước.

Cô cho là mình nhìn nhầm rồi, tâm tình thấp thỏm lấy ra một xấp tiền, lại phát hiện trên tờ nhân dân tệ thứ nhất chính xác viết hai từ tiếng Anh “marry*me”, lật tiếp những tờ khác, đều lặp lại những lời này.

Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, Tô Noãn bắt đầu đỏ hồng từ hai má đến cổ, cô nhin không được len lén liếc nhìn một người đang rút tiền bên máy ATM khác, lại bị đối phương cảnh giác ngăn trở tầm mắt, dùng ánh mắt quỷ dị đánh giá.

Tô Noãn xấu hổ ho nhẹ một tiếng, mắt thấy chính mình sẽ trở thành tiêu điểm của vô số con mắt, sau khi đem tiền bỏ vào trong túi, vội vàng từ bên trong đi ra, chỉ là chân trước vừa mới bước ra, chân sau còn ở bên trong, liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng ngoài cửa.

Chương 103: Thiên sứ ngã xuống

Bóng đêm mờ lung, nụ cười trên khuôn mặt sương mù của Lục Cảnh Hoằng ấm áp, ngũ quan trong suốt, Tô Noãn không khỏi có chút giật mình sửng sờ mất hồn, cô cũng không phải là thánh nhân, cũng chỉ là người bình thường trong số những người bình thường, tự nhiên cũng sẽ bị sắc đẹp mê hoặc.

Có đôi khi, cô sẽ cảm thấy Lục Cảnh Hoằng đẹp đến làm cho người khác mở mắt không ra, hơn nữa sống cùng anh thời gian càng lâu càng cảm nhận vẻ đẹp của anh cũng dần dần nồng đậm hơn, sau đó cô sẽ cảm khái sự thiên vị của thượng đế.

Giống như giờ phút này, Lục Cảnh Hoằng cầm một bó hoa màu lam yêu mị đứng ở ven đường, đã sớm trở thành tiêu điểm chú ý, thế nhưng anh lại cố tình hồn nhiên không hay, chỉ là đi về phía cô, khiến Tô Noãn có chút khản trương mà nghĩ muốn kéo anh bỏ chạy.

Tô Noãn đột nhiên nhớ tới mấy tờ nhân dân tệ trong ví kia, lại nhìn một chút Lục Cảnh Hoằng cầm bó hoa màu lam yêu cơ, trong lúc giật mình hiểu rõ rồi cái gì, khuôn mặt không giải thích được phấp hờn, khi Lục Cảnh Hoằng đứng trước mặt của cô ngẩng nhìn cô.

“Anh không phải nói có việc phải đi sao? Sao lại xuất hiện ở đây?”

“À, bận rộn xong rồi, bây giờ nghiệm thu thành quả.”

Tô Noãn còn chưa nghe hiểu Lục Cảnh Hoằng là có ý gì, anh lại đột nhiên trước bàn dân thiên hạ quỳ gối trước mặt của cô, mà ở cửa

ngân hàng chẳng biết từ khi nào xuất hiện tay chơi đàn vi-ô-lông, cũng chẳng biết bắt đầu âm nhạc từ khi nào.

Cảnh tượng như vậy đã hấp dẫn rất nhiều tầm mắt trên đường, có không ít người đều dừng chân lại nhìn sang, dưới ánh trăng, bó hoa màu lam ma mị to lớn kia tản ra màu sắc diêm dúa lẳng lơ làm lòng người say mê, làm nổi bật da thịt phiếm hồng của Tô Noãn.

Cô lui về sau hai bước, cắn môi, liếc mắt nhìn đội kéo đàn vi-ô-lông kéo đến, vừa cúi đầu tránh những ánh mắt tò mò vừa đề thấp âm thanh hướng Lục Cảnh Hoằng cũng đỏ hồng bên tai quần bách nói:

“Lục Cảnh Hoằng, anh còn dám dung tục cầu huyết hơn không hả?”

Lục Cảnh Hoằng như cũ quỳ một chân xuống đất, khẽ nâng lên cái cằm kiên nghị, đối diện ánh mắt ngưng ngù mà dễ thương của Tô Noãn, nhìn thấy sóng nước menh mông lấp lánh trong đó, bậm môi hồi lâu, nháy ra một câu:

“Xin em tiến hành hôn lễ cùng anh, anh muốn kết hôn với em.”

Tô Noãn nhất thời có chút ghen lời, chợt đột nhiên muốn nói lảng sang chuyện khác, mới vừa nói ra một câu “Anh có phải hay không vẫn luôn theo dõi em...”, Lục Cảnh Hoằng lại đột nhiên đứng dậy, trong lúc cô kinh ngạc trợn to tròn mắt, lại là khuôn mặt anh tuấn phóng đại của anh.

Xung quanh là tiếng hoan hô ồn ào hết đợt này đến đợt khác, Tô Noãn không cách nào từ trong khiếp sợ từ từ khôi phục lại, bó hoa xinh đẹp nâng niu kia đã ngã xuống trên mặt đất, Lục Cảnh Hoằng hai tay vịn chặt đôi vai của cô, cúi đầu lên dấu son môi lạnh bạc mềm mại của cô.

Anh rời khỏi bờ môi đỏ bừng của cô, người xem náo nhiệt xung quanh vẫn chưa có tản đi, Tô Noãn không khỏi trốn vào trong ngực của anh, ngược mắt nhìn lên cũng nhìn thấy cái cổ đỏ rực của anh, vẫn còn lan tràn tới áo sơ mi, trong bụng một hồi cảm động.

Để một người đàn ông thanh cao tự phụ như Lục Cảnh Hoằng chính thức cầu hôn với cô trong trường hợp này, trước đó lại vừa dặn dò nhân viên làm việc trong ngân hàng làm chu đáo, lại vừa mời đến tay đàn vi-ô-lông, tuy rằng tầm thường nhưng cũng là lãng mạn mà con gái thích.

Tô Noãn vuốt ve nhẫn kim cương trên ngón áp út, cười đến giống một đoá hoa Phượng Hoàng tươi đẹp: “Thật ra không cần làm như vậy, em cũng sẽ đồng ý cùng anh cử hành hôn lễ, chúng ta đã cùng nhau chứng minh rồi không phải sao?”

“Chỉ là, anh hy vọng có thể đường đường chính chính theo sát em cầu hôn một lần, không phải nói, phụ nữ thích nhất là như vậy sao?”

Lục Cảnh Hoằng hôn một cái lên thái dương của cô, khoé miệng phỉếm nụ cười, bên tai càng phát ra phỉếm hồng, Lục Cảnh Hoằng, ở phương diện khác, quả thực rất giống với thiếu niên mới biết yêu, Tô Noãn cảm thấy thật ấm áp, hốc mắt có chút ướt át, cô hôn lên tai hồng hồng của anh:

“Ừ, rất thích, cảm ơn anh, cho nên em quyết định cùng anh tiến hành hôn lễ.”

Tô Noãn nửa trêu chọc nửa nghiêm túc trả lời, Lục Cảnh Hoằng có chút mất tự nhiên đỏ mặt, đưa tay che hai tay của cô, nâng lên đặt ở khoé miệng, hôn lên nhẫn kim cương trên ngón áp út của cô, sau đó vờ mặt ngượng ngùng kéo cô rời đi.

Tô Noãn bị bàn tay rịn đầy mồ hôi này dắt đi, khoé miệng không thể át chế tràn lên nụ cười, chạy chậm lên đi đến bên cạnh anh, khoác cánh tay anh, đối với vẻ mặt không được tự nhiên của Lục Cảnh Hoảng coi như không nhìn thấy.

“Bao giờ chúng ta đi chọn áo cưới, còn có lựa ngày, đãi tiệc mừng ở đâu...”

“Em quyết định là tốt rồi.” Lục Cảnh Hoảng cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt dịu dàng.

— — — —

Tô Noãn buổi sáng đi làm, nhìn thấy trợ lý của cô đứng ở cửa phòng làm việc, ánh mắt hốt hoảng, Tô Noãn rất nhanh hiểu được, đưa mắt nhìn vào trong phòng, thời điểm xoay người, đã quá muộn.

Lý Tư Đặc giống như liệt báo từ trong rừng nhảy ra một cái, chặn đường đi của cô, Tô Noãn chỉ nhìn hàm râu lồi thối lếch thếch trên cằm Lý Tư Đặc, nhú mày nhàn nhạt mở miệng:

“Không biết anh tìm tôi có chuyện gì, nếu tôi nhớ không nhầm, chúng tan gay cả bạn bè cũng không phải.” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Ninh Nhi muốn gặp mặt cô một lần cuối cùng.”

“Cô ấy muốn gặp tôi tôi sẽ nhất định phải đi sao? Thật xin lỗi, gần đây tôi rất bận.”

Lý Tư Đặc tỉ mỉ nhìn vẻ mặt lạnh bạc vô tình của Tô Noãn, run sợ đầu lông mày ngoài cười nhưng trong không cười kéo kéo khoé miệng:

“Nhưng cô cũng nên trở về một chuyến, dù sao Ninh Nhi cũng là em gái của cô.”

Tô Noãn chuyển con mắt nhìn đôi mắt hàm chứa tức giận của Lý Tư Đặc, nghe thấy hai từ “em gái”, tự dưng trong cổ họng nghẹn lại một cái, tiếp theo lạnh giọng trả lời: “Đó bất quá chỉ là cách xưng hô.”

“Cù Ý Noãn!”

Lý Tư Đặc nổi giận bởi vì Tô Noãn từ đầu tới cuối giọng điệu lãnh đạm mà bị kích thích, anh hung hăng nắm lấy cánh tay Tô Noãn, trợ lý thấy thế tiến lên trước một bước, Tô Noãn giơ tay ngăn cản cô ấy.

Tính khí của Lý Tư Đặc, cô tự nhận là vẫn còn có chút hiểu biết, càng chống lại, càng bức bách.

“Ninh Nhi là em gái ruột của cô, làm sao cô có thể máu lạnh vô tình như vậy?”

Lý Tư Đặc âm thanh gần như là gào thét chất vấn, Tô Noãn chỉ trực tiếp chống lại hai mắt phần nộ của anh, bình thản hỏi lại:

“Không phải chỉ là một chút huyết thống thôi sao? Tôi và Niếp Hiểu Dĩnh vẫn là quan hệ huyết thống trực tiếp, vậy thì thế nào?”

Khi tất cả mọi người chất vấn khiến trách cô vô tình thì có hay không đứng ở góc độ của cô mà suy nghĩ, Cù gia, rồi Niếp Hiểu Dĩnh đã làm gì với cô, nếu không phải cô mạng lớn, hiện tại người nằm dưới đất thối rữa chính là cô.

Lý Tư Đặc từ trong ánh mắt Tô Noãn nhìn thấy được lạnh lùng trào phúng, đột nhiên trầm mặc, Niếp Hiểu Dĩnh vì Ninh Nhi đã làm ra

những chuyện như vậy đối với Tô Noãn quả thật không thể khiến người khác hiểu thông và bỏ qua, chỉ là đó vốn không phải là ý của Ninh Nhi, Ninh Nhi là lương thiện.

“Tôi hỏi cô một lần cuối, cô thật sự không chịu trở về Cù gia sao?”

Tô Noãn đem tầm mắt dời về phía người đang treo một tấm poster bên cạnh: “Tôi chỉ mang họ Cù mà thôi, đó quả thật không phải là nhà của tôi, nhà của tôi là ở Phương Nam, ở Thanh Nham Môn, ba của tôi họ Tô.”

Tô Noãn lạnh lùng lướt qua anh đi vào văn phòng, vẻ mặt vắng lặng, ở thời khắc sắp đóng cửa, Lý Tư Đặc đột nhiên xoay người lại, đầu lông mày run lên, nhìn trợ lý tiến lên ngăn cản liếc mắt một cái, vẫn lạnh lùng túm cánh tay Tô Noãn đi về phía thang máy.

Tô Noãn đi xiêu xiêu vẹo vẹo, cũng một đường miễn cưỡng, đụng vào khung cửa, há mồm ra, nhưng không có âm thanh, chỉ là lúc này đây, Lý Tư Đặc hình như rớt cuộc phát giác mình lạnh lùng thô lỗ, nhúu chân mày góc nếp quay đầu nhìn cô.

Tô Noãn đụng vào tầm mắt của anh, cười cười giống như tự giễu, đứng trong thang máy, nhìn con số liên tục biến hoá, nhìn như tùy ý mở miệng: “Tuy rằng thân thể Ninh Nhi không tốt, nhưng mà cô ấy so với tôi lại hạnh phúc hơn gấp trăm ngàn lần, mấy người các người luôn bảo vệ thiên sứ này, đối với người vô tội làm mấy chuyện như vậy, đủ để cho thiên sứ bị giáng xuống thành ác ma.”

Thân thể Lý Tư Đặc run lên, Tô Noãn thản nhiên cười rộ lên, lặng lẽ nhìn anh ta ở phía trước, nụ cười bao quanh cô đột nhiên giờ phút này liên tục xuất hiện lo lắng: “Nếu anh cảm thấy để tôi trở về, sẽ trình diễn một màn chị em thâm tình, vậy thì anh đã sai lầm rồi.”

“Cho dù Ninh Nhi vô tội, tôi chịu toàn bộ khổ sở tổn thương đều là do Niếp Hiểu Dĩnh tạo thành, tôi cũng không cách nào tha thứ Ninh Nhi, những lời này anh có thể thuật lại toàn bộ cho Ninh Nhi nghe, tôi nghĩ cô ấy càng có thể hiểu rõ được tâm tình của tôi.”

Tô Noãn đi ra thang máy, lập tức đi về phía cửa, không nhìn xem phía sau Lý Tư Đặc có đuổi kịp hay không, nhưng cô biết, anh ta nhất định sẽ theo tới, dựa theo bảo vệ của anh ta đối với Ninh Nhi:

“Bây giờ dẫn tôi đi gặp Ninh Nhi đi, coi như là lần cuối cùng ly biệt.”

— — — — —

Gặp Cù Dịch Minh ở trong lầu phía Đông, Tô Noãn đang đứng trước một vườn hoa Bách Hợp nở rộ, thời điểm Cù Dịch Minh gặp được cô trong mắt hiện lên ngạc nhiên cùng thương yêu, nhưng cô chỉ cười khách khí:

“Con tới xem Ninh Nhi.”

Nụ cười kiều my, ánh mắt lãnh diễm, khi giơ tay nhắc chân lại lộ ra ấm áp, Cù Dịch Minh muốn mở miệng quan tâm một chút vấn đề của cô, Tô Noãn nhân lúc Lý Tư Đặc đi tới, cúi đầu lễ phép với ông:

“Lý Tư Đặc đến rồi, con đi trước đây, tạm biệt.”

Lý Tư Đặc ở phía trước dẫn đường, Tô Noãn liền nhắm mắt đuổi sát theo sau, cô không quay đầu nhìn lại xem Cù Dịch Minh còn đứng ở đó nhìn mình hay không, cho dù cô đã biết ông mới là ba ruột của cô, cô lại không có bao nhiêu cảm xúc.

Dù sao cô từng có một người ba vĩ đại, ông đem toàn bộ tình yêu của ông dành cho cô, điều đó đủ để cho quãng đời còn lại của cô

tưởng nhớ, ánh mắt xẹt qua vườn hoa bách hợp mênh mông lầu Đông, cô nhớ tới vườn hoa hồng ba đề cập trong thư.

Vô luận là bách hợp hay hoa hồng, đều do một người đàn ông vì một người phụ nữ mình yêu mến mà gieo trồng, hai mươi mấy năm trước là Tô Chấn Khôn, hôm nay là Lý Tư Đặc, nhưng là kết cục câu chuyện lại như cũ không có gì thay đổi.

Tô Chấn Khôn đã an nghỉ, Cù Ý Ninh đang hương tiêu ngọc vẫn (sắp chết), cô cũng đã không thích hoa bách hợp.

Ninh Nhi cũng không có ở trong lầu Đông, Lý Tư Đặc vì cô ấy mới xây một nhà kính trong đình viện, phòng thủy tinh trong suốt, cả phòng đủ loại hoa bách hợp, xinh đẹp trắng nõn, làm nổi bật ánh mặt trời nóng bỏng đầu mùa hạ Phương Bắc.

Những đóa hoa bách hợp xinh đẹp này hình như luôn nở rộ trong thời kỳ điêu linh, Tô Noãn cong lên khoé môi, trong lòng âm thầm cảm khái, đảo mắt liền nhìn thấy Ninh Nhi trong phòng hoa.

Cô ấy đang nằm trên chiếc ghế được phủ lên lớp vải lụa trang nhã, trên người đang đắp một chiếc chăn mỏng, mái tóc như tơ từ trên ghế dựa rơi xuống, khuôn mặt tái nhợt gầy yếu, nhưng mà như cũ vẫn xinh đẹp đến làm cho người ta không thể rời mắt đi.

Ánh mặt trời vung vãi khắp nơi trong phòng hoa thủy tinh trong suốt này, Ninh Nhi giống như thiên sứ thuần khiết đang nghỉ ngơi, làm cho cả phòng hoa bách hợp rực rỡ giảm đi, mảnh mai vô lực, đôi mắt rũ xuống.

Tô Noãn đứng ở bên ngoài nhà kiếng thủy tinh, chỉ cảm thấy trước mắt là một viên pha lê thủy tinh xinh đẹp thật lớn, tất cả mọi thứ bên trong đều đọng lại, yên lặng, vĩnh hằng, nếu có người nguyện ý cầm

lên rung một cái, có lẽ sẽ có bông tuyết màu bạc rơi tràn khắp nơi.

Cù Ý Ninh, cô là thiên sứ dịu dàng chốn nhân gian, bất luận kẻ nào gặp lại cô hẳn là cũng không bỏ qua được mà nháy mắt một cái, muốn chống đỡ hai tay che gió che mưa cho cô, chỉ cần cô bình yên, nguyện ý dùng tính mạng ngăn cản chuyện phạm tục ở bên ngoài thế giới của cô.

Mẹ của chúng ta cũng nguyện ý vì cô mà chết, bà ta càng muốn mặc kệ tính mạng của tôi, để cứu lại thân thể không thể nào tiếp tục của cô, vì cứu cô, bà ta hung hăng giáng một gậy lên đầu tôi.

Mà người đàn ông cố chấp bên cạnh tôi đây, vì cô có thể làm bất cứ chuyện gì, nếu tôi đoán không sai, nếu như tuý của anh ta thích hợp với thân của cô, anh ta sẽ không hề ngần ngại mà dâng hiến toàn bộ cho cô.

Lý Tư Đặc nhìn biểu tình yên tĩnh không chút dấu vết trên mặt Tô Noãn, nhẹ nhàng đẩy cửa ra cho cô, nụ cười chậm rãi nở bên môi, giống như lãnh ý vừa rồi chẳng qua là ảo giác của Lý Tư Đặc, Tô Noãn xẹt qua anh ta đi vào.

Ninh Nhi vốn đang chớp mắt nghe được tiếng mở cửa, ngược mắt lên cho cô một nụ cười lúm đồng tiền thuần khiết, cúi đầu gọi một tiếng: “Chị”. Thanh âm nhẹ nhàng, thật sự suy yếu, cũng rất ngọt ngào. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Tô Noãn không có đáp lại một tiếng chị này, chỉ bình tĩnh nở nụ cười, ngồi xuống chiếc ghế sofa cách ghế nằm cách đó không xa, hai người ngồi im lặng, thỉnh thoảng nói chuyện với nhau, dịu dàng quen biết, đề tài không nhiều lắm, nhưng cũng không xa cách.

Lý Tư Đặc bung vào một đĩa đồ ăn, gồm bồi căn, trứng chiên, miếng

bánh mì, nước ép trái cây cùng sữa tươi, bữa sáng thực phong phú, chén đĩa để bên cạnh còn có một đoá hoa bách hợp hồng nhạt.

Tô Noãn ngửi mùi hoa nức cả phòng, nhìn mặt tràn đầy rực rỡ, nhìn Lý Tư Đặc đem bữa sáng cẩn thận đặt bên bàn trà cạnh ghế nằm, liền đứng dậy chuẩn bị rời đi, Ninh Nhi lại dùng giọng điệu mềm nhẹ của cô cố hết sức gọi lại:

“Chị, có thể ngồi lại lâu thêm một chút nữa được không, khụ khụ, đây là lần đầu tiên em cùng chị nói chuyện phiếm.”

Tô Noãn nhìn ánh mắt nhợt nhạt khẩn thiết của Ninh Nhi, gật đầu ngồi trở lại trên ghế sofa, cầm lấy một quyển tạp chí bên cạnh mở ra xem, hoa bách hợp trong mắt Ninh Nhi có một loại sương mù, cô nhìn thấy trên bàn ăn có một đoá hoa bách hợp.

“Lý Tư Đặc, có thể giúp em cài nó lên được không?”

Lý Tư Đặc bàn tay có chút phát run, anh không nghĩ tới Ninh Nhi có thể nói như thế, nghẹn ngào một tiếng, nhưng vẫn là cầm lấy, ngắt bỏ cành cùng lá hoa, sau đó nhẹ nhàng chải vuốt sợi tóc dài bên tai cô, cài nó vào trên lỗ tai cô.

Tô Noãn nhìn xuyên qua tấm thủy tinh trong suốt chứng kiến động tác ôn nhu của Lý Tư Đặc, nhưng cô không có ngẩng đầu, tiện đà nhìn về phía hình ảnh trên tạp chí, sau đó cô nghe thấy tiếng Ninh Nhi đuổi Lý Tư Đặc đi:

“Lý Tư Đặc, em bỗng nhiên muốn xem lại hình chụp trước đây, anh có thể đi lấy đem lại đây giúp em được không?”

Lý Tư Đặc hiểu rõ Ninh Nhi có chuyện muốn nói riêng với Tô Noãn, liếc mắt nhìn Tô Noãn vẫn còn đang cúi đầu đọc sách một cái, không

dám làm trái ý tứ của Ninh Nhi, âm thầm lặng lẽ lui ra ngoài, đồng thời lúc này Ninh Nhi quay đầu nhìn về phía Tô Noãn đang xem tạp chí.

Mới vừa rồi gặp được chị của cô thì cô phát hiện trong lòng phát ra một hồi rung động kích thích, làm sao có thể không phát hiện, như vậy rõ ràng, nhưng cô không dám nói ra, chị của cô là sợ cô, làm sao không sợ đây?

Ở trong mắt Tô Noãn, thân thể Cù Ý Ninh có lẽ quái vật ăn thịt người, cả ngày lẫn đêm khát vọng xương tuỷ của chị ấy, thậm chí còn muốn ăn hết một quả thận của chị ấy mới có thể sống sót, cuối cùng là muốn đem toàn bộ sinh mệnh của chị ấy một hơi nuốt vào.

Cù Ý Ninh thế nhưng đúng thật là một con quái vật, thế nhưng con quái vật cũng có khát vọng đơn giản là khoẻ mạnh sống còn, chỉ là Thượng Đế bất công chưa từng cho cô một phán quyết công bằng, ông cho rằng đã đến lúc Cù Ý Ninh phải chết rồi.

Thường thường ở trong đêm khuya tháo bộ tóc giả đẹp để xuống, nhìn chính mình trong gương giống như con quái vật, mẹ của cô, người phụ nữ đáng thương kia, vì cô, nguyện ý lấy sinh mệnh đến đánh cược, thế nhưng bà sẽ được cái gì đây?

Cô độc tuyệt vọng sống ở U Liên, mất đi cô sau đó cũng mất đi đứa bé kia.

Hai mươi mấy năm trước người đàn ông kia khiến mẹ đau đến không muốn sống, mà Cù Ý Ninh, chẳng qua là bị mẹ bức đến điên cũng đem mẹ bức điên theo mà thôi, đã không muốn hỏi tại sao thêm lần nào nữa, không muốn hỏi thêm một lời nào.

Tô Noãn trong suốt tinh linh như vậy, không ngờ lại là chị ruột của cô,

cùng cha cùng mẹ, thời điểm biết được, vừa cười vừa rơi lệ, ngay cả chính cô cũng cảm thấy được tiếng cười của mình xơ xác tiêu điều kinh khủng, may nhờ tới kịp, không có giết chết chị ấy.

Ninh Nhi nhìn Tô Noãn hai mắt tràn nước mắt, đây là chị của cô, cô xấu hổ biết bao, đã từng đối xử với chị ruột của mình như vậy, hay là kết quả hiện tại, chính là báo ứng đi...

Chị, rất xin lỗi, rất xin lỗi, nếu em chết đi, chị sẽ tha thứ cho mẹ chứ?

Đáng tiếc, lời nói cuối cùng cũng không thể hỏi ra miệng, em có tư cách gì yêu cầu chị tha thứ cho mẹ đã nhẫn tâm thương tổn chị như vậy, ngay cả chính mình, quỳ trên mặt đất cũng không có được sự tha thứ của chị.

“Ninh Nhi, nếu như cô không có chuyện gì khác, tôi nghĩ tôi phải đi đây, trước buổi trưa tôi còn có một cuộc họp...”

Tô Noãn thanh âm nghe vào lạnh lẽo như là đang giải quyết công việc, cô lấy tạp chí đặt ở một bên, nói xong đứng dậy, lại nhìn thấy tình cảnh trên ghế dựa đến quên mất cả ngôn ngữ, chỉ là sững sờ đứng tại chỗ.

Hoa bách hợp bên tai Ninh Nhi nghiêng xuống, hai mắt nhắm nghiền, khoé mắt còn đọng lại giọt lệ trong suốt, trong tay cô ấy còn cầm bánh bao Lý Tư Đặc cắt, phía trên bề mặt có vài vết cắn, khe cong giống như trăng non thanh nhã.

Ánh mắt trời sáng sớm trong suốt, Ninh Nhi ngủ ở nơi đó, khoé miệng chảy xuống một vũng máu, vấy bẩn chiếc váy dài màu trắng, cũng không thể coi như không hề có chút thống khổ nào rời đi, chỉ là, cô ấy từ đầu tới cuối không hề lên tiếng, vẻ mặt bình tĩnh tịch liêu.

Gió nhẹ theo cửa sổ bay vào, làm lay động vài sợi tóc của cô, hoa bách hợp ở bên tai hơi đung đưa, hong gió sớm mai, Tô Noãn nhìn dáng vẻ tình cảnh này, lẳng lặng đứng, không cách nào đi tới, không cách nào xoay người.

Nước mắt của cô rơi xuống, cũng không đau nhức, chỉ có khổ sở.

Cô nhớ tới mình không có ở bên cạnh Tô Chấn Khôn vào thời khắc cuối cùng của ông, lại còn thốt ra vài câu nói tàn nhẫn, cô không biết lúc ông mất đi có yên lòng hay không, hay vẫn là mang theo tiếc nuối cùng tuyệt vọng?

Cửa nhà ấm trồng hoa được mở ra, Cù Dịch Minh đi tới, ông đứng bên cạnh Ninh Nhi, một giọt lệ lẻ loi nơi khoé mắt rơi xuống, ông không có lau đi, chỉ cúi người cẩn thận lau vết máu bên khoé môi Ninh Nhi.

Rồi sau đó đứng dậy, lặng lẽ đứng, ngắm nhìn Ninh Nhi ánh mắt hình như không cách nào tập trung.

Tô Noãn cảm thấy mình hẳn là nên rời đi, liền xoay người, lại đụng vào một lồng ngực kiên cố, cô cả người co rụt lại, bả vai liền bị nắm lấy, cô ngửi thấy hơi thở quen thuộc mà ỷ lại, “Là anh”, thanh âm của Lục Cảnh Hoằng bay vào vành tai cô.

Niếp Hiểu Dĩnh bỗng nhiên xuất hiện, tóc của bà vén lên một nửa, lọn tóc dài bay phất phới trong không khí, nước mắt của bà cũng thế, va phải bọn họ, Lục Cảnh Hoằng lập tức ôm Tô Noãn lui về phía sau một bước, Niếp Hiểu Dĩnh liền lao vào nhà ấm trồng hoa, bi thương âm u một hơi khóc thất thanh.

Bà đè lên Ninh Nhi trên ghế dựa, khóc lớn, lại không nói lên được bất cứ lời nào, âm u đáng sợ.

Tô Noãn ở trong lòng Lục Cảnh Hoàng xoay người, biểu cảm yên lặng: “Tôi còn phải mở một cuộc họp, không thể tới trễ.”

“Anh đưa em qua đó.” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Tiểu Noãn.”

Bọn họ lạnh lùng xoay người muốn rời đi, Cù Dịch Minh lại đột nhiên gọi một tiếng Tô Noãn, Tô Noãn không có quay đầu lại, bóng lưng thẳng đứng giống như khi tới đây, trong phòng hoa, lẫn trong tiếng khóc thảm thiết của Niếp Hiểu Dĩnh là thanh âm của Tô Noãn:

“Người đã qua đời, nên thuận theo nén bi thương.”

Đây là câu nói duy nhất trước khi Tô Noãn ra khỏi nhà ấm trồng hoa để lại, Cù Dịch Minh nhìn cô không chút nào lưu luyến bước đi, đưa tay che hai mắt, nhưng ngón lệ vẫn loé ra trên gương mặt, thấm ướt khuôn mặt kiên cường.

Lý Tư Đặc phía trước vội vàng chạy tới, nhìn thấy Tô Noãn cùng Lý Tư Đặc ở cửa thì như là hiểu rõ chuyện gì rồi, trên mặt nháy mắt là trống không vô lực, album hình trên tay rơi xuống trong bùn đất, vấy bẩn mấy tấm hình.

Tô Noãn trước khi ra khỏi Lầu Đông thì bỗng nhiên quay đầu lại mắt nhìn nhà ấm trồng hoa, đến bây giờ vẫn là không thể tin, Cù Ý Ninh đã bình an rời khỏi thế giới, cuối cùng chỉ trở thành một tấm hình trên mộ bia, luôn tươi cười trong gió xuân mưa đông.

Niếp Hiểu Dĩnh giống như là bị rút mất linh hồn, ngã ngồi bên cạnh ghế nằm, giống như khi Tô Noãn mới vừa mất đi Tô Chấn Khôn, thất

hồn lạc phách, giống như toàn bộ thế giới đều sụp đổ huỷ diệt trong khoảnh khắc.

Nếu như trên thế giới này, mỗi người đều có thể sống dựa vào người khác, như vậy mỗi người đều có một lần cơ hội, ngậm nhấm cẩn thận thăm dò đau đớn, điều này không hẳn không phải là chuyện tốt, ít ra điều này có thể chứng minh được bạn yêu rất sâu đậm.

Hơn nữa đã trải qua trận ly biệt, có lẽ sẽ làm cho bạn từ nay về sau trở nên kiên cường hơn, hoặc là yếu đuối hơn.

Cô cảm thấy cô không có năng lực đi an ủi người đàn bà thương tâm kia, bởi vì có đôi khi, mẹ, cũng chỉ là một cách xưng hô mà thôi, Niếp Hiểu Dĩnh cho cô sinh mệnh, khi bà lấy tuýp đem cho Ninh Nhi thì cũng đã biết rõ, Tô Noãn nghĩ thế.

Tô Noãn quay đầu trở lại, không nhìn tới người giúp việc vội vàng đi về phía nhà ẩm trồng hoa, chậm rãi hướng cửa lớn đi tới, Lục Cảnh Hoằng vẫn luôn lặng lẽ đi phía sau cô, anh không quấy rầy cô, bởi vì anh biết cô cần một mình an tĩnh một lát.

Đi ra dinh thự U Liên, Lục Cảnh Hoằng mở cửa xe đợi cô ngồi vào, Tô Noãn ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời vốn đang trong xanh bỗng trở nên âm u, u tối, giống như giấy cũ dính đầy bụi đất năm xưa.

“Có phải cảm thấy em rất lãnh huyết vô tình không, thậm chí ngay cả thân tình cũng không để ý nhớ nhung?”

Lục Cảnh Hoằng nhìn thấy Tô Noãn khoé môi hiện lên một nét thoáng hiện nụ cười yêu mị, đi qua ôm lấy cô, vuốt ve đầu cô, giống như vỗ về một đứa bé bị tổn thương trong lòng:

“Không, anh biết em yêu ba của em, tình thân của em đều dành cho

ba của em, đây không phải là lỗi của em.”

Tô Noãn bật cười, nhân thể rơi xuống một giọt lệ, cô sững sờ ghé vào trước ngực Lục Cảnh Hoằng, nói không ra lời.

Đúng nha, cô đem toàn bộ tình thân đều dành cho người đàn ông đáng để cô yêu kính kia, bây giờ làm sao có thể phân chia ra một chút cho người khác, quan hệ huyết thống chưa bao giờ biểu đạt được điều gì, nhất là đối với Tô Noãn mà nói, không có nghĩa là thân tình.

Chương 104: Quỳ xuống cầu xin tha thứ

Edit: Hiếu Đồng

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Tang lễ Ninh Nhi, Tô Noãn đúng giờ xuất hiện ở nhà tang lễ, đi cùng Lục Cảnh Hoằng, nhưng không có nhiều lời, có lẽ chạm phải ban lãnh đạo Mị Ảnh vội đến chịu tang, cô cũng chỉ là gật đầu chào hỏi, sau đó lặng lẽ rời đi.

Hơn thế cùng một ngày, Tô Noãn trong cuộc hội nghị ban lãnh đạo cấp cao nêu ra kế hoạch tiêu thụ quý thứ ba khu Hoa Đông cũng được thuận lợi thông qua, hơn nữa chụp ảnh tuyên truyền thành phố A thành công mà khiến cho thương nhân nước ngoài lựa chọn là một trong những đối tượng đầu tư tuyển chọn.

Tô Noãn ở cửa cao ốc Mị Ảnh gặp Nam Giản Tâm, cô ta vẫn mặc áo sơ mi cùng quần jean bình thường đến không thể bình thường hơn, đỉnh đầu đội nón mũ lưới trai hạ mi mắt tựa vào cột cửa, giữa ngón tay đang kẹp một điếu thuốc, cả người tản ra dáng vẻ lưu manh sa đoạ, nhưng trong lúc cô ta ngẩng đầu nhìn về phía Tô Noãn thì ánh mắt như trước tràn ngập ghen ghét cùng cay nghiệt miệt thị. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Tô Noãn từ sau khi bình phục trở lại Mị Ảnh hầu như không gặp qua Nam Giản Tâm, cô có nghe Lê Sùng Sâm đề cập tới một việc, lá thư nặc danh kia thật ra là do Nam Giản Tâm tự mình bày trò, có nhân viên trong lúc vô tình đã bắt gặp điện tín tài liệu bằng tiếng Nhật chưa

được xóa sạch sẽ trên máy tính của cô ta, mục đích sợ là muốn dùng lá thư nặc danh này bôi đen Tô Noãn lúc ấy bản đề án được lựa chọn, hơn nữa đồng thời để cho mình ở tầng lớp lãnh đạo được đồng tình, như vậy có lẽ sẽ làm cho bản đề án của cô ta cuối cùng giành thắng lợi.

Toàn bộ trong thư nặc danh đó vốn đều là những tin tức giả dối, chỉ cần cẩn thận đi dò la là chứng minh được Nam Giản Tâm trong sạch, chỉ là sau đó không biết cô ta lại trêu chọc vào người nào, không cách nào giải thích được trên mặt những tờ báo, lại có rất nhiều chứng cứ chính xác lên án cô ta những năm gần đây ăn cắp bản quyền ăn cắp tác phẩm của người khác lan tràn ở khắp trên mạng, thậm chí ngay cả Nam Giản Tâm tự mình giả tạo “sự thật” kia đều có thể thành công tìm được chứng cứ, đối phương sừng sốt đem trắng biến thành đen.

Nam Giản Tâm trộm gà không được còn mất nắm gạo, kết quả là nhận được kết cục tồi tệ, bị đuổi ra khỏi Mị Ảnh, hơn nữa danh tiếng đã bị bêu xấu, ở trong ngành chụp ảnh này xem như là hoàn toàn xong rồi, thậm chí ngay cả những công việc khác cũng ghét bỏ cô ta có tiền án trộm đạo, không chịu thuê cô ta nữa.

Nhớ tới Nam Giản Tâm ăn trộm tác phẩm của mình, Tô Noãn liền không thể đồng tình đối với người này, thậm chí còn mang theo chán ghét, khi Nam Giản Tâm tiến về phía cô, Tô Noãn ngửi thấy nồng nặc mùi thuốc lá, cô nhìn chằm chằm ngón tay cô ta hút thuốc có chút ố vàng, sau đó đem tầm mắt dời đến trên mặt Nam Giản Tâm.

“Hơ, trùng hợp thế nào lại gặp được Cù quản lý chân chính ở đây vậy ta, thật sự là vinh hạnh của tôi a!”

Nam Giản Tâm giọng điệu châm chọc khác thường, Tô Noãn không có ý định để ý đến cô ta, liền lướt qua cô ta muốn đi vào đại sảnh, lại

phát hiện Nam Giản Tâm chưa từ bỏ ý định theo sát sau cô, cô đi đến nhà ăn dùng cơm, cô ta cũng bám sát theo không rời.

Nhân viên phục vụ mỉm cười đi tới, thấp giọng hỏi Tô Noãn cần gì, Tô Noãn lật xem menu trong tay, trong mắt lơ đãng nhìn thấy thân ảnh thẳng đứng của Nam Giản Tâm phản chiếu trên cửa sổ thủy tinh, đầu lông mày giương lên, khép lại hoá đơn chọn phần thịt bò bít tết.

Nam Giản Tâm không chịu đi, vẫn đứng ở bên cạnh ghế đối diện cô, Tô Noãn cũng không mời cô ta ngồi xuống, cứ thế nhẹ nhàng dựa lưng vào ghế, quay đầu quan sát ngựa xe như nước bên ngoài, hoàn toàn coi thường Nam Giản Tâm.

Rốt cục thì Nam Giản Tâm thiếu kiên nhẫn, có lẽ cô ta không ngờ tới Tô Noãn hôm nay có thể bình ổn như vậy, nếu là trước kia sợ là sớm bị chọc giận phải giơ chân mở miệng trách mắng cô rút ngay, cho nên trong lúc nhất thời cũng có chút lúng túng không biết phải làm sao.

“Cù quản lý, tôi biết trước đây là tôi không đúng, chỉ là, tôi cũng chỉ là làm việc theo mệnh lệnh của chủ tịch, cô cũng như vậy mới quay lại, hẳn là nên thông cảm cho cấp dưới bất đắc dĩ...”

Nam Giản Tâm cắn bờ môi cánh hoa, kéo xuống mũ lưỡi trai che hơn phân nửa khuôn mặt cô ta, nhưng cho người khác cảm giác chính là cô ta đang tìm cách ăn nói khép nép khẩn cầu một thủ trưởng ngang ngược càn rỡ cho cô ta một cơ hội.

Khi Tô Noãn nghe thấy Nam Giản Tâm nói chính Niếp Hiểu Dĩnh sai khiến cô ta phát biểu đề án thiết kế của mình, dao nĩa trong tay dừng lại một chút, nhưng chờ đón chính là một nét thoáng hiện cười yếu ớt, cô đã sớm dự đoán được là do Niếp Hiểu Dĩnh, bây giờ rốt cục đã được chứng thực.

“Cù quản lý, thật ra ngay từ đầu tôi cũng không biết đó là bản thiết kế của cô, tôi chỉ cho là chủ tịch không tiện phát biểu bản thiết kế của mình, mới để cho tôi phát biểu thay, nếu sớm biết là do cô vất vả thiết kế...”

“Biết là do tôi thiết kế thì cô sẽ như thế nào?” Tô Noãn buông dao nĩa, dùng khăn ăn lau chùi khoé miệng, động tác tao nhã ung dung có chút bóng dáng của Lục Cảnh Hoằng, không mẫn không nhạt, lại có thể làm cho người ta khiếp sợ: “Cô muốn quay về Mị Ảnh, không có khả năng, muốn tôi đi cục nhân sự huỷ bỏ vết bẩn trên hồ sơ của cô, không có khả năng, về phần xin lỗi của cô, tôi hiện tại đón nhận, cho nên cô có thể rời đi.” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Giống như là kinh ngạc vì Tô Noãn bình tĩnh khác hẳn với người thường, Nam Giản Tâm đứng thẳng cúi người xuống, hai mắt dưới vành mũ nhìn thẳng Tô Noãn, Tô Noãn tùy ý quan sát cô ta, đem đĩa thịt bò bít tết còn dư lại để qua một bên:

“Rất giật mình sao? Thật ra ngay cả bản thân tôi cũng không ngờ tới, khi nhìn thấy cô lần nữa tôi lại lạnh lùng bình tĩnh như vậy, tôi vẫn luôn không hiểu rõ cô vì sao phải dùng ánh mắt ghen ghét nhìn tôi, cho dù khi ấy tôi vẫn còn trong tâm trạng chán nản, cô cũng không buông tha bất kỳ cơ hội nào có thể nói móc châm chọc tôi.”

“Nếu muốn tôi tin tưởng chuyện bản thiết kế là cô vô tội, chỉ sợ so so với việc để cho tôi tin mặt trời mọc từ phía tây còn khó hơn.” Nam Giản Tâm hé miệng muốn giải thích, Tô Noãn đi trước một bước: “Tôi không muốn nghe bất kỳ cớ nào nữa, cũng không quan tâm việc gặp mặt Nam tiểu thư, cho nên chúng ta không có bất kỳ đề tài chung nào.”

Nam Giản Tâm sắc mặt lập tức trắng bạch, hai tay rũ xuống bên người gắt gao nắm chặt, giống như cũng không ngờ tới Tô Noãn lạnh lùng cự tuyệt, tất cả cảm xúc tốt cùng lý do giải thích hoàn hảo đã được chuẩn bị tính toán sẵn không cần phải dùng đến nữa.

Nhìn thấy Nam Giản Tâm sắc mặt bộc phát khó coi cùng màu đỏ tươi trong mắt, Tô Noãn thế nhưng trong lòng xẹt qua một tia ác ý khoái cảm, sau đó hé miệng mỉm cười đưa ra một tờ khăn giấy, Nam Giản Tâm không nhận lấy cô cũng không sao cả, lau lau tay của mình:

“Chuyện cổ người nông dân và xà tinh chắc hẳn cô không xa lạ gì chứ? Cô cảm thấy tôi sẽ nhả độc xà ra, sau đó chờ một ngày nào đó nó lại đến cắn tôi một phát sao? Vài vết cắn trước đó ký ức tôi hãy còn mới mẻ, cuộc đời này cũng khó mà quên.”

Nụ cười giải quyết việc chung trên mặt Tô Noãn khiến cho Nam Giản Tâm cảm giận cắn cắn khoé môi, giữa hàm răng trắng tinh như có một luồng đỏ tươi chảy ra, Tô Noãn cũng cầm lấy túi xách chuẩn bị rời đi, mới vừa đứng lên, Nam Giản Tâm liền quỳ gối bên cạnh ôm lấy chân cô:

“Cù quản lý, tôi van cầu cô cho tôi một con đường sống, tôi biết Lục tiên sinh chỉ nghe lời một mình cô, cô nói với anh ấy, nếu muốn đối phó hãy nhắm vào tôi, không cần phải lại làm khó gia đình tôi, tôi cầu xin cô!”

Nam Giản Tâm sắc mặt tái nhợt, mũi lướn trai trên đầu bởi vì động tác vô cùng mạnh mà rơi trên mặt đất, nước mắt giống như trân châu đứt dây rơi xuống, thân thể xưa nay cao ngạo yếu điệu run lấy bầy, chỉ thiếu chưa dập đầu trước Tô Noãn.

“Cù quản lý, tôi biết tôi sai rồi, tôi không nên có lòng tham, không nên đoạt những gì thuộc về cô, van cầu cô, không cần đuổi tận giết tuyệt

nữa, tôi cầu xin cô...”

Cúi đầu nhìn Nam Giản Tâm bầu vú mình không buông tay, Tô Noãn bỗng nhiên nghĩ tới Doãn Thụy Hàm mấy năm trước, lúc trước Doãn Thụy Hàm cũng quỳ bên chân cô như vậy, khác nhau chính là, lúc ấy cô quả thật có khoảnh khắc mềm lòng, bây giờ lại là lạnh lùng cười một tiếng, những người này tại sao lại cảm thấy cô sẽ còn như thánh mẫu Maria tình cảm sâu đậm?

Tô Noãn cũng nhận thấy, bên trong phòng ăn có rất nhiều khách đều hướng ánh mắt không đành lòng về phía bên này, cũng có không ít người có ý chỉ trích Tô Noãn, chỉ tiếc đồng tính tương khắc, đối mặt trước nước mắt phụ nữ, trong lòng Tô Noãn cũng chỉ có không kiên nhẫn.

Nếu không thoát được Nam Giản Tâm dây dưa, Tô Noãn dứt khoát cũng không đi tranh chấp với cô ta, một lần nữa ngồi trở lại trên ghế, ngoắc nhân viên phục vụ mang tới một đĩa salad hoa quả, chậm rãi ăn từ từ, đưa tới bên môi nhẹ cắn một cái, tinh tế nhai, sau đó thành thoi chuyển sang nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, duy chỉ không thấy chút dấu vết mềm lòng.

Nam Giản Tâm bên chân thấp giọng nức nở, tiếng khóc kia được cô ta kìm nén ở cổ họng, chỉ có đầu vai run run, mặc kệ cái nhìn khắp xung quanh, vô cùng giống như một con động vật nhỏ nhận hết uy khuất.

Đối với biến hoá cảm xúc quá nhanh của Nam Giản Tâm, Tô Noãn làm ra vẻ theo không kịp, vừa rời ở cửa Mị Ảnh vẫn là bộ dạng vú cả lấp miệng em, hiện tại cũng là bộ dạng đau khổ động lòng người như thế.

Tô Noãn liếc mắt về phía những ánh mắt liên tục nhìn về bên này,

không khỏi cảm thấy buồn cười, quả nhiên, nước mắt của phụ nữ cùng nhu nhược mới là vũ khí chiến vô bất thắng* tốt nhất, cô chưa từng học được.

*Không gì đánh được, ví với sức mạnh vô cùng to lớn.

Nước mắt Tô Noãn, sẽ chỉ có ở trước mặt người cô yêu mới có thể lưu lại, vĩnh viễn sẽ không vì đổi lấy thương hại thương tổn người khác mà chảy, nghĩ đến đây không khỏi vô cùng chán ghét, lui ghế ra sau, động tác của Nam Giản Tâm còn nhanh tàn nhẫn chính xác hơn cô, thân thể run rẩy vô lực vịn bàn đứng lên, không ngừng cúi đầu giải thích với cô:

“Cù quản lý rất xin lỗi, tôi biết hôm nay tìm cô rất đường đột, là tôi không đúng, sau này không dám nữa, cầu xin cô không cần đem chuyện ngày hôm nay nói cho Lục tiên sinh biết, bằng không anh ta nhất định.... Nhất định sẽ ép tôi cùng người nhà vào bước đường cùng! Anh ta thương cô như vậy, yêu cô như vậy, như vậy...” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Nam Giản Tâm sợi tóc rối loạn, dấu vết nước mắt loang lổ hai mắt, vẻ mặt thấp thòm lo âu, giống như từ “Lục tiên sinh” trong miệng cô ta là ma quỷ tội ác tà trời đến cỡ nào, Tô Noãn lạnh lùng nhú chân mày, mạnh mẽ kéo Nam Giản Tâm lại muốn quỳ xuống:

“Nam tiểu thư đây là nói một đằng làm một nẻo sao? Cô biết rõ đây là bên dưới nhà ăn Mị Ảnh, hiện tại có rất nhiều nhân sĩ ngồi ở đây dùng cơm, cô vừa quỳ lại vừa khóc như vậy, là muốn để cho người ta nghĩ tôi khi dễ cô sao? Vậy thì thật là không biết xấu hổ rồi, việc người không biết Nam tiểu thư làm những chuyện kia, bây giờ còn đang treo dán thông cáo kia, tôi nghĩ Nam tiểu thư hẳn là nên quỳ gối giải thích với mấy người cũng bị cô trộm đạo tác phẩm bên kia đi.”

Giọng nói Tô Noãn không nhỏ, bên trong phòng ăn sau giữa trưa vắng vẻ càng trở nên rõ ràng, Nam Giản Tâm hai tay nắm kéo của cô ta dừng lại, ánh mắt xung quanh nhìn về bên này rất nhanh liền thay đổi, cũng bắt đầu sôi nổi khinh bỉ khi nhìn thấy Nam Giản Tâm chật vật.

Đã có bảo vệ chạy tới, Tô Noãn nhú mày quét mắt liếc bọn họ một cái, bọn họ liền biết điều giữ chặt Nam Giản Tâm dẫn ra bên ngoài, Nam Giản Tâm hành động bị khống chế, vẫn là bị mất mặt kéo ra ngoài, trong lúc nhất thời từ nhu nhược nháy mắt chuyển thành phần nộ dữ tợn:

“Tô Noãn, cô cho là đối họ thì có thể muốn làm gì thì làm sao? Tôi sẽ không cứ như vậy bỏ qua, ác ma Lục Cảnh Hoằng làm mấy chuyện điên rồ đối với tôi tôi sẽ không cứ như vậy mà bỏ qua, tôi sẽ không bỏ qua!”

Tô Noãn bị huyền não cảm thấy có chút mệt mỏi, cúi đầu cầm lấy đồ đạc của mình, trước vô số ánh mắt đủ loại xoay người đi về phía cửa chính, lại nhìn thấy Cố Lăng Thành đứng ở cửa, anh nhìn cô, khoe miệng mang theo một nét thoáng hiện cười ấm áp, anh thậm chí cũng không có liếc mắt nhìn tới Nam Giản Tâm bị giữ tròn méo cùng anh gặp thoáng qua một cái.

Chương 105: Nụ cười xinh đẹp

Edit: Hiếu Đồng

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Tô Noãn đi ở bên cạnh, ánh mặt trời giữa trưa rọi sáng rực rỡ trên tấm kính thủy tinh, phản chiếu vào khuôn mặt anh, che dấu toàn bộ vẻ mặt của anh, Cố Lăng Thành liền đứng ở phía sau cô, bất quá chỉ là cách một bước, không xa không gần.

Cô không dám trực tiếp quay về cao ốc Mị Ảnh, cô không xác định được Cố Lăng Thành có thể đi theo cô vào hay không, cô sợ vì vậy mà phải phát sinh chuyện không cần thiết phiền phức, Tô Noãn nở nụ cười, mình bây giờ làm việc cũng nhìn trước ngó sau, sợ hãi rụt rè.

Nhìn thấy trong tủ kính ở cửa hàng bên đường có trưng bày một cặp nhẫn kim cương tình nhân, Tô Noãn bị hấp dẫn ánh mắt, cô chậm rãi cất bước, đi đến trước tủ kính thủy tinh, quan sát chiếc nhẫn bên trong, suy tính có muốn mua hay không mua một đôi đem về nhà cùng Lục Cảnh Hoàng.

“Anh đã từ chức.”

Nghe được một câu nói như vậy, nói không giật mình là giả, Tô Noãn vẫn duy trì tư thế xoay người, không có xoay hết mức, nhưng cô nhìn thấy thân ảnh Cố Lăng Thành phản chiếu trên kính thủy tinh, anh hình như cũng không có bao nhiêu cảm xúc, chỉ chuyên chú nhìn

cô.

Nghe một người hứng thú với tranh quyền đoạt lợi chợt đột nhiên buông tha cho con đường làm quan, chắc phải có quyết tâm nhiều lắm mới có thể áp chế nội tâm dã tâm cùng không cam lòng, nhất là với một người như Cố Lăng Thành vậy một tay gầy dựng nên, nói như thế nào từ chức liền từ chức sao?

Điều này không giống Cố Lăng Thành, ít ra không giống Cố Lăng Thành cô quen biết trước kia...

Tô Noãn thẳng người lên, hơi xoay người nhìn về phía tầm mắt chờ đợi của anh ở phía sau lưng, Cố Lăng Thành chỉ im lặng mỉm cười, thật lâu sau, quay mặt đi chỗ khác nhìn phong cảnh, lại quay đôi mắt lại, nhìn về phía cô, ánh mắt ôn hoà mà lưu luyến:

“Anh đã tiếp nhận một công ty studio nhỏ chuẩn bị khai trương.”

Vứt bỏ chính trị làm thương nhân? Tô Noãn cũng trầm mặc theo, gật gật đầu, sau đó ngược mắt lên nhìn anh nhàn nhạt cười:

“Vậy chúc mừng anh, hy vọng anh đang ở trong giới thương nhân cũng giống như trong giới chính trị thuận theo thiên thời địa lợi thuận lợi tiến lên.”

“Em biết rõ, đây không phải là điều anh muốn nghe, Noãn Noãn...”
(Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

“Ồ? Anh không nói làm sao tôi biết, Cố Tiên sinh, chúng ta trên thực tế cũng không có thân quen như vậy.”

Tô Noãn trả lời thật sự có thứ tự, vẻ mặt hờ hững, ngược lại lại liếc về phía chiếc nhẫn trong tủ kính, Cố Lăng Thành ngược lại thần khí

nháy mắt sáng ngời, nhưng lập tức liền giật giật khoé miệng, nhìn cái cằm vót nhọn của cô mà hầy còn thất thần.

Cù Ý Noãn dù sao cũng không còn là Tô Noãn kia, nhưng mà cũng không phải là Cù Ý Noãn lúc ban đầu, tất cả đều đang thay đổi, Tô Noãn cuối cùng đã trưởng thành, có thể dựa vào sức mình để trưởng thành trong cuộc sống.

Cô thậm chí trở nên khác lạ hơn khiến người ta mê mẩn, khoé mắt quyến rũ dần dần biến thành một loại lưu chuyển như viết nguệch ngoạc, phảng phất như tô thuốc màu, một cái nhãn mày một nụ cười trong nháy mắt biến đổi, sắc thái sắc sỡ.

“Anh và Doãn Thuy Hàm đã làm xong thủ tục ly hôn ngày hôm qua...”

“Thật xin lỗi, tôi không biết phải an ủi anh cái gì.” Tô Noãn ánh mắt nhìn kim cương, không chút để ý mở miệng: “Về phương diện này, anh vẫn luôn thành nhiên hơn tôi, bây giờ tôi cần phải đi mua đồ.”

Tô Noãn nói xong liền đi vào cửa chính tiệm châu báu, Cố Lăng Thành lại như hình với bóng đi phía sau cô, cô thử nhấn anh liền lặng lẽ đứng ở một bên trông chừng cô, khi nhân viên bán hàng đem nhẫn đàn ông đưa về phía Cố Lăng Thành thì Tô Noãn nhẹ nhàng đi xuống:

“Cô hiểu lầm rồi, anh ta không phải là chồng của tôi, tôi chọn số nhỏ xong rồi, cô gói lại cho tôi là được.”

Nhân viên bán hàng nhìn Tô Noãn lại nhìn Cố Lăng Thành, đáy mắt hiện lên tia sáng đáng tiếc, có lẽ ở trong mắt cô ta Cố Lăng Thành và Tô Noãn thoát nhìn thật sự như là một đôi, nhưng Tô Noãn chỉ cười trừ, lấy nhẫn trên ngón áp út tháo xuống.

Tô Noãn cầm hộp nhẫn kim cương được gói cẩn thận có chút vui vẻ, thế cho nên khi bước chân xuống bậc thang đầu tiên không chú ý, giày cao gót lao đảo muốn té ngã, Cố Lăng Thành khác thường thân nhiên ôm lấy cô, chờ cho cô đứng vững, ở trong ngực của anh.

“Tôi đại khái thiếu một nhiệm sắc thể thôi.” Tô Noãn cũng không có bao nhiêu để ý, không để lại dấu vết rời khỏi nâng đỡ của anh, tự giễu nói một câu liền an ổn đi xuống cầu thang.

Tô Noãn bước xuống bậc thang cuối cùng dừng bước lại, xoay người, nhìn về mặt trống rỗng khuôn mặt tuần tú của Cố Lăng Thành, cúi xuống chào: “Cám ơn anh không để cho tôi té ngã úp mặt xuống đất trước mặt mọi người, tôi còn phải đi làm, vậy cứ như vậy đi.”

“Anh muốn dẫn em đi, Noãn Noãn, anh muốn dẫn em đi.”

Tô Noãn nhìn Cố Lăng Thành ngăn lại đường đi của mình, trong mắt lộ ra kinh ngạc, nhưng mà lập tức liền biến mất, vẫn là bình tĩnh thoải mái mỉm cười, cười như vậy làm cho Cố Lăng Thành có chút nghèo từ không biết phải làm sao.

“Anh tới quá muộn,” cô mỉm cười nói, “Một người không có khả năng hai lần bước vào cùng một con sông, giống như rời khỏi một chỗ, phong cảnh sẽ không còn thuộc về anh nữa, cũng giống như vậy, bỏ qua một người, người nọ liền sẽ không còn quan hệ với anh.”

Cố Lăng Thành nếp uốn giữa chân mày giống như một nét mực đậm tan không được: “Anh hối hận, là em khiến cho anh hối hận.”

“Cho dù trong lòng tôi có người đàn ông khác anh cũng nguyện ý dẫn tôi đi sao? Bất kỳ quyết định gì cũng có cái giá tương ứng của nó, anh chiếm được quyền thế, tôi cũng đã có được hạnh phúc, đây thật là một kết cục đúng.”

“Một người sau khi có được quyền thế, mới có năng lực hối hận.”

Cố Lăng Thành tâm tư thay đổi trong nháy mắt, anh bỗng nhiên thản nhiên cười cười, đi tới cầm cổ tay Tô Noãn:

“Anh hiện tại cái gì cũng không muốn, anh chỉ biết là anh muốn dẫn em đi.”

Tô Noãn nhận lúc anh còn chưa dùng sức nắm chặt liền rút tay của mình về, thân thể cũng bởi vì cảnh giác mà run rẩy, cô tiện tay đem sợi tóc phe phẩy bên quai hàm vén ra sau tai, ánh mắt lại không hề nhìn Cố Lăng Thành:

“Ba của tôi từng nói sớm hay muộn anh sẽ hối hận, thì ra lại là sự thật.”

“Anh vẫn cho rằng đó chính là điều anh muốn, chỉ là anh càng ngày càng phát hiện mình giống như một quả khinh khí cầu, theo gió mà lay động, thích ứng trong mọi hoàn cảnh, nhưng là nội tâm của anh cũng không nở, anh cảm thấy được mất cứ lặp đi lặp lại không yên, buồn bã mất mát.”

Cố Lăng Thành có chút gian nan tìm kiếm ngôn ngữ thoả đáng, ánh mắt trở nên u tối mà chua xót: “Thật ra ba của em... Đã cho anh lời khuyên, ông dự đoán được khi anh công thành danh toại sẽ nhớ lại quá khứ, sẽ hối hận từng bị anh bỏ qua, không ngờ rằng lời tiên đoán này chỉ mới vài năm liền thành hiện thực.”

Tô Noãn nghe xong sắc mặt cũng không có biến hoá nhiều lắm, chớp hàng mi dưới, cười ha ha lên tiếng:

“Ông ấy cũng đã cho tôi lời khuyên nhủ chân thành, nếu lúc ấy lựa

chọn buông tay, thì tuyệt đối không cho phép anh quay đầu lại lần nữa.”

Cố Lăng Thành cũng không biết mình còn nên nói cái gì, đứng ở nơi đó ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn bóng lưng Tô Noãn đi xa, bên tai còn lưu lại thanh âm của Tô Noãn, trong lòng lại hung hăng nhúu chặt phát đau, để cho anh không thở nổi.

Anh đã từng, không thương cô lại không buông tha cô, cô đi được quá xa, anh liền sẽ đem cô xích lại gần hơn, cô đi được gần quá, anh sẽ đem cô ra xa, lại không dự đoán được có một ngày, cô đi không trở lại, cứ như vậy, không nói một tiếng đi xa.

Cố Lăng Thành xoay người, trong cửa tủ còn trưng bày một cặp nhẫn kim cương, anh khẽ động dưới khoé miệng, cũng như thế nào cũng cười không nổi, anh tinh tế nhìn chiếc nhẫn, nhìn thấy trên mặt có khắc chữ *for*my*love.

Tặng cho tình yêu của anh.

Anh nâng tay vuốt vệt tủ kính, như muốn chạm vào chiếc nhẫn bên trong, bỗng nhiên khoé mắt trái chảy xuống một giọt lệ, nóng nóng, bỗng nhiên ngời xồm người xuống, bỗng nhiên ngăn không được không cách nào điều khiển tự động ghen ngào.

Anh đã rất nhiều năm chưa từng khóc như vậy.

— — — — —

Tô Noãn cũng không cảm thấy kinh ngạc, trong lúc cô trong mơ không ngừng nhìn thấy Cù Ý Ninh, mái tóc dài xinh đẹp không chệ vào đâu được của Ninh Nhi hốt hoảng bay qua trước mắt cô, có nhiều lúc, Tô Noãn còn tưởng rằng đây là thật.

Có lẽ, Cù Ý Ninh cũng chưa chết, đang trốn ở đâu đó ngấp nghé thân của cô, hoặc là, cô ấy ở trong đầu óc Tô Noãn giống như một khối u phút chốc sống lại.

Công chúa thuần khiết kia trầm mặc không nói, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm cô...

Tô Noãn đột nhiên từ trong mơ tỉnh lại, trên trán của cô cùng sau lưng chảy ra mồ hôi, cô run run rẩy rẩy đứng lên, sắc trời dần tối, cô không có mở đèn, bản năng kêu vài tiếng: “Ba... ba...”

Sau đó mới chợt nhớ đến Tô Chấn Khôn đã chết rồi, ông được an táng tại Thanh Nham Môn, cô ở trong mộng đã quên mất chuyện này, bây giờ hồi tưởng lại, cũng tỉnh táo lại.

Tô Noãn một lần nữa ngồi trở lại trên ghế, mở đèn lên mới phát hiện cô còn ngồi trong phòng làm việc, trên bàn còn bày ra bản thiết kế đấu thầu, cô híp mắt, làm cho mình thích ứng với ánh sáng ngọn đèn, sau đó nghe thấy một tiếng gõ cửa chần chờ.

“Mời vào.”

Tô Noãn thuận miệng đồng ý, tay cầm bút lên tiếp tục tính toán vẽ vẽ trên bản thiết kế, nghe thấy tiếng mở cửa, cũng không ngẩng đầu, hồi lâu sau, không thấy động tĩnh gì, mới khó hiểu ngẩng mặt lên nhìn qua.

Niếp Hiểu Dĩnh đứng ở cửa, tay bà còn nắm trên tay cầm cánh cửa, có chút mất tự nhiên, không dám đi lên phía trước vài bước, cũng không chịu cứ như vậy lui ra ngoài, chỉ có thể luống cuống đứng chết trân tại cửa.

Tô Noãn lẳng lẳng nhìn người mẹ này của mình, cũng giống như mẹ lẳng lẳng nhìn cô, im lặng yên tĩnh cứ như vậy lan truyền khắp trong phòng làm việc.

Bọn cô là có chung dòng máu, đây là một loại ràng buộc thần kỳ mà không thể bị vứt bỏ, chỉ là, nếu giữa bọn cô cũng có tình cảm, vậy không phải chữ yêu cùng hận có thể giải thích sao.

“Tôi nghe thấy tiếng thét đỉnh tai của cô ở đây....”

Thanh âm của Niếp Hiểu Dĩnh rất lãnh đạm, mang một ít ngập ngừng, nhìn thấy biểu tình của Tô Noãn lại vô cùng kinh ngạc, gần như hoảng sợ.

Tô Noãn nâng lên một bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve vài sợi tóc đen qua vai, sau đó khoé môi dần dần hiện ra một nụ cười dễ thương xinh đẹp: “Bà cho là Ninh Nhi đã trở lại?”

Cô nghe thấy thanh âm thản nhiên của mình, hoà tan vào trong trời chiều mênh mông.

Đôi bàn tay xinh đẹp của Niếp Hiểu Dĩnh ở trong không khí bắt đầu xoắn vặn, bà nhìn về mặt Tô Noãn giọng điệu mỉa mai, nước mắt cứ thế rơi xuống: “Đừng nói như vậy, Ninh Nhi đã mất rồi.”

“Sẽ không.” Tô Noãn lẳng lẳng, lẳng lẳng cười, “Cô ấy ở đây, ở trong đầu của tôi, một gậy đánh xuống kia cảm giác, tôi cảm thấy cô ấy chui vào trong đầu tôi.”

“Tiểu Noãn... Ta...”

Không để ý Niếp Hiểu Dĩnh nước mắt khắp mặt, Tô Noãn gật gật đầu, sau đó đứng dậy, cầm lấy áo khoác treo trên giá cùng xách tay,

đi ra ngoài, từ đầu tới cuối cũng không có bao nhiêu biểu tình: “Tôi hết giờ làm việc rồi, tạm biệt.”

Tô Noãn lướt qua Niếp Hiểu Dĩnh rời đi, thuận tay đóng cửa lại, đi vào thang máy, giống như Niếp Hiểu Dĩnh cũng chỉ là một người trong mộng, cô cũng không cảm thấy đau lòng, chỉ là có chút đau đầu, bởi vì giấc mộng không giải thích được kia.

— — — — —

Tô Noãn ở trong sảnh khu nghỉ ngơi nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng, anh đi tới, vuốt ve khuôn mặt hơi có vẻ tái nhợt của cô, nhú mày nổi lên ấn đường: “Sắc mặt của em không tốt.”

“Có lẽ là bởi vì gần đây không ngủ ngon giấc,” Tô Noãn cười cười, thuận thế kéo lấy cánh tay Lục Cảnh Hoằng, có chút buồn ngủ tựa vào trên vai anh, thì thào tự nói đại loại như: “Em hình như mơ thấy Ninh Nhi quá nhiều, có chút quái lạ.”

Lục Cảnh Hoằng ở đỉnh đầu của cô xuất hiện trầm mặc ngăn ngủ, lập tức liền chặn ngang ôm lấy cô đi ra ngoài, Tô Noãn hai tay vẫn choàng qua cổ của anh, ý thức cũng thanh tỉnh vài phần, liếc thấy ánh mắt mập mờ xung quanh nhìn qua.

“Thật ra thì em có thể tự mình đi...”

Lục Cảnh Hoằng thế nhingw không có buông cô ra, một đường bế cô ra xe, dịu dàng săn sóc giúp cô thắt chặt dây an toàn, vén sợi tóc hỗn độn của cô, Tô Noãn im lặng chăm chú nhìn nhất cử nhất động của anh, bỗng nhiên nói một câu:

“Có phải là em... Quá hạnh phúc hay không?”

Lục Cảnh Hoằng buồn cười sờ sờ đầu của cô, hời hợt hôn xuống cái trán của cô:

“Hạnh phúc chẳng lẽ không được sao?”

Toàn bộ nỗi lòng không yên của Tô Noãn bởi vì Lục Cảnh Hoằng một nụ cười liền được an ủi, khi Lục Cảnh Hoằng lên xe đóng cửa thì nhìn anh nói ra suy nghĩ của mình: “Cử hành hôn lễ trước, em muốn đi thành phố A ra mắt bác trai, còn có... mẹ của Thiếu Thần, em hy vọng bà có thể hoàn toàn chấp nhận em.”

Lục Cảnh Hoằng không có phản đối: “Hai ngày nữa anh phải ra nước ngoài tham dự một hội nghị Đông Nam Á, chờ anh trở lại liền đưa em đi, thật ra chị ba cũng không có để ý như vậy anh nghĩ chị ấy sẽ đồng ý.”

Tô Noãn vui vẻ cười một tiếng, cảm giác cái mũi ẩm ướt, chẳng lẽ bị một câu của Lục Cảnh Hoằng làm cảm động? Cảm giác có chút kỳ quái, cô nâng tay sờ một chút, một tay dính màu đỏ.

“A...”

Cô cúi đầu sợ hãi hét lên một tiếng, hơn nữa lập tức nhắm mắt lại, nhưng vẫn là màu đỏ đầy trong đầu, cô có chút thấy máu là choáng váng. (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Lục Cảnh Hoằng dừng xe lại ven đường, nhìn thấy Tô Noãn mũi dính đầy máu, vội rút ra một đồng khăn giấy lau cho cô, đã sớm quên mất chính mình có bệnh thích sạch sẽ ném ra sau đầu:

“Tại sao lại đột nhiên chảy nhiều máu mũi như vậy? Có phải là gần đây công việc quá mệt mỏi hay không?”

Tô Noãn không dám mở mắt ra, cũng không có sức để nói, đầu càng ngày càng choáng, khi Lục Cảnh Hoằng tuôn ra một câu “Em thấy máu là choáng” thì Tô Noãn hoàn toàn mất đi ý thức, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Thời điểm cô tỉnh lại, cô đang nằm trên giường ở nhà, trên mu bàn tay có ghim một cây kim, cô mệt mõi ngẩng đầu nhìn thoáng qua túi chất lỏng trong suốt treo ở bên cạnh, lại không nhìn thấy bóng dáng Lục Cảnh Hoằng.

Cửa phòng ngủ mở ra, Tô Noãn tinh thần uể oải đi ra ngoài, chính cô rút ống tiêm truyền dịch, trong biệt thự vắng vẻ không tìm thấy thân ảnh Lục Cảnh Hoằng, cô chậm rãi đi về phía cửa thang lầu, lại nghe thấy âm thanh trong thư phòng hơi khép hờ truyền ra:

“Ừ, cậu đi điều tra một chút, đến lúc đó báo tin tức cho tôi... Tôi không hy vọng xuất hiện chỗ sơ xuất, ít ra trong thời gian khi tôi không ở đây, tôi phải bảo đảm cô ấy có thể an ổn ngủ.”

Lục Cảnh Hoằng đột nhiên xoay người nhìn về phía Tô Noãn ở cửa, sắc mặt của cô như cũ có chút tái nhợt, Lục Cảnh Hoằng không tiếp tục điện thoại nữa, bước nhanh tới cửa ôm lấy Tô Noãn trở về phòng ngủ:

“Em đang sốt, nên nằm ở trên giường nghỉ ngơi.”

Tô Noãn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, gật gật đầu, rúc vào trong cổ anh, mím khoé môi:

“Vâng, không sao, rất nhanh sẽ khoẻ mà.”

Lục Cảnh Hoằng một lần nữa đặt cô trở lại trên giường, đắp kín chăn cho cô, không cho cô tiếp tục tùy tiện, bàn tay ấm áp sờ lên trán cô,

lại sờ vào trán mình, xác định cô đã hạ sốt nên khuôn mặt khẩn trương mới tiêu tan đi:

“Ngủ một giấc cho thật ngon, tỉnh dậy anh dứt cháo em ăn.”

Tô Noãn hai tay cầm lấy đệm chăn, dưới ánh mắt tràn đầy cưng chiều của Lục Cảnh Hoằng, ngoan ngoãn gật đầu, khoé miệng lộ ra một nét thoáng hiện nụ cười ngọt ngào hạnh phúc nhắm mắt lại, một hồi lâu nữa đánh úp tới, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Tỉnh lại lần nữa đã là buổi sáng ngày hôm sau, Tô Noãn giật giật, phát hiện phía bên trái cơ thể có cái gì đó.

Vừa quay đầu nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng co rút ở nơi đó, đầu gối gần cổ cô, tư thế có điểm giống trẻ con, chỉ là đầu gối không ít, Tô Noãn nhìn, cô nghĩ phiên bản thu nhỏ của Lục Cảnh Hoằng sẽ là trẻ con xinh đẹp nhất trên đời.

Tô Noãn chậm rãi đứng dậy, rón ra rón rén đi đến giá áo bên cạnh, từ trong ví tiền lấy ra chiếc nhẫn kim cương mua ngày hôm qua, sau đó lại nhẹ nhàng bỏ lại trên giường, nằm xuống bên cạnh Lục Cảnh Hoằng, mặt đối mặt, nhìn về mặt ngây thơ ngủ của anh.

Cô chậm rãi cầm lấy tay trái Lục Cảnh Hoằng, cẩn thận lấy xuống chiếc nhẫn vốn đang đeo, đem chiếc nhẫn kim cương mới mua đeo vào, trên ngón áp út của mình cũng đeo một chiếc nhẫn mới mua, hai tay đưa tới cùng một phía, hai chiếc nhẫn ở trong nắng sớm lấp lánh loé ra ánh sáng trong suốt dịu dàng.

Tô Noãn vừa định cười một cái, Lục Cảnh Hoằng lông mi nhắm chặt bỗng nhiên run rẩy, an tĩnh mà xinh đẹp, giật mình, chậm rãi tới gần, trên lông mi mềm mại của anh in lại bờ môi cánh hoa của mình, còn chưa kịp rút về thắt lưng liền bị ôm.

Lục Cảnh Hoằng mở mắt ra, đôi mắt màu hổ phách nhìn cô, hơi hoang mang, Tô Noãn cúi đầu nghiêm túc nhìn anh, từng ở nơi nào đó trong sách đọc được, biểu cảm đầu tiên của con người khi tỉnh lại vào lúc sáng sớm, là dáng vẻ linh hồn chân thật nhất của anh ta.

“Lục Cảnh Hoằng, anh nằm mơ...”

Cô muốn hỏi, anh mơ thấy cái gì, lại bỗng nhiên bị Lục Cảnh Hoằng xoay người áp đảo, động tác của anh rất nhanh, rất chính xác, cũng rất dịu dàng, anh vùi mặt ở trong tóc cô, sóng mũi cao thẳng vuốt ve da thịt trên cổ cô.

Một đôi mắt sáng quắc, gắt gao khoá cô lại, nhìn khuôn mặt Tô Noãn có chút khẩn trương, hai tay của cô chạm vào thân thể anh, bất an mở miệng hỏi: “Lục...”

Lục Cảnh Hoằng lại cúi đầu nuốt lấy âm thanh, anh hôn cô có chút gấp gáp nóng nảy, hơn nữa mãnh liệt, khiến cho Tô Noãn có chút đau.

Cô muốn giãy giụa, cuối cùng lại nhịn xuống, bởi vì nụ hôn cuối cùng cũng bỗng trở nên dịu dàng, bắt đầu nhẹ nhàng đáp lại anh, Lục Cảnh Hoằng hôn dừng ở trên cổ cô:

“Sinh cho anh đứa con đi, anh muốn có đứa con...”

Anh ngẩng đầu nhìn chăm chăm cô, anh giống như cũng không cần có câu trả lời của cô, giọng nói nghe vào cũng không chẳng hề yếu, càng giống như là một mệnh lệnh, một lần nữa bắt được cô, đầu lưỡi đẩy ra môi cô, dịu dàng lưu luyến.

Tô Noãn trong lòng có một tia mờ mịt ngỡ ngàng, cô nghĩ có phải là

Lục Cảnh Hoằng nằm mơ thấy cái gì hay không, tại sao trong lúc bất chợt liền nói chuyện đùa trẻ, tuy rằng cô hiện tại cũng không phản đối muốn có một đứa bé.

Sau đó tay cô bị nắm lấy, theo Lục Cảnh Hoằng ánh mắt lặng lẽ nhìn sang, tay cô ở trong lòng bàn tay của anh có vẻ càng nhỏ, khi bọn họ mười ngón tay nắm chặt hai chiếc nhẫn kim cương có vẻ càng thêm chói mắt tốt đẹp hơn.

Lục Cảnh Hoằng lại đột nhiên cười nhẹ ra tiếng, anh tươi cười ánh mắt liếc nhìn Tô Noãn thế nhưng quẩn bách, nắm tay cô đặt ở bên miệng, dịu dàng dùng môi hôn mỗi một ngón tay của cô, cuối cùng bờ môi mềm dẻo dừng lại trên viên kim cương kia.

“Noãn Nhi, em rất ngọt.”

Ca ngợ hơi sắc tình như vậy khiến cho khuôn mặt Tô Noãn nổi đỏ lên, Lục Cảnh Hoằng lại nói được nghiêm trang, không thể không biết chính mình nói từ đó có nghĩa gì khác, chỉ ôm chặt thiên hạ trong lòng.

“Chờ anh đi Đông Nam Á về, chúng ta sẽ sinh đứa trẻ....”

Tô Noãn nhẹ giọng thì thầm, Lục Cảnh Hoằng tay ôm cô hung hăng siết chặt, dùng âm mũi ừ một tiếng, chỉ là trên tay cũng không có đàn hoàng buông ra, Tô Noãn bất đắc dĩ thở dài, quay đầu lại chủ động hôn khoé môi của anh:

“Nếu không thì hiện tại cứ vậy đi....”

Trong phòng ngủ tràn ngập ánh mặt trời, cửa sổ sát đất bị mở tung, bức rèm màu trắng tinh khiết chậm rãi lay động, mùi hoa khô đầu hạ nhẹ nhàng khoan khoái, thản nhiên, mơ hồ...

— — — — —

“Nếu có gì khó khăn hãy gọi điện thoại cho Thái Luân Tư, cậu ta sẽ giúp cho em.”

“Chẳng lẽ anh không có chuyện gì khác muốn nói với em sao?”

Tô Noãn chép môi miệng, ngẩng người nhìn Lục Cảnh Hoằng âu phục phẳng phiu, một đôi tay liều chết nhanh chóng bắt lấy ống tay áo của anh, bắt luận cô an ủi mình chỉ mấy ngày mà thôi như thế nào, cô vẫn như cũ có loại dũng khí buổi tiệc tân hôn bị bắt chia lìa thương cảm.

Lục Cảnh Hoằng nhìn ra Tô Noãn uỷ khuất, mặt mũi vốn lạnh lùng nghiêm túc nháy mắt dịu dàng, cũng chẳng quan tâm một đám đồng nghiệp xem náo nhiệt phía sau lưng, vỗ vỗ đầu Tô Noãn, khoé môi duyên dáng cong lên rõ ràng:

“Ngoan ngoãn chờ anh trở lại,” Tô Noãn không hài lòng níu chặt tây trang của anh, Lục Cảnh Hoằng lại đột nhiên cúi người, kề sát vào tai cô, hơi thở nóng ấm phun trên hai má cô, tiếng nói trầm thấp làm cho tim cô đập rộn lên:

*pom*rak*kun*

Tô Noãn nghe không hiểu anh đang nói cái gì, anh dùng chắc là tiếng Thái, khi anh vừa nói xong Tô Noãn chợt nghe từ phía sau anh truyền tới tiếng cười cùng tiếng ho khan, mà Lục Cảnh Hoằng cũng là khuôn mặt nghiêm chỉnh buông cô ra.

“Sao anh không nói tiếng mẹ đẻ? Vừa rồi em nghe không hiểu gì hết.”

Lục Cảnh Hoàng làm thế nào cũng không chịu lặp lại một lần nữa, cùng cô miệng trâu chả ăn khớp đuôi ngựa mà từ biệt, liền cùng đồng nghiệp của anh vào cửa máy bay, nhìn bóng lưng cao ngất của anh đi xa dần, Tô Noãn cảm thấy đôi mắt có điểm chua xót.

Ánh mặt trời quynh rũ mùa hè chiếu rọi lên cửa sổ thủy tinh thật lớn ở phi trường, phản xạ một một chút tia sáng chói mắt, Tô Noãn nước mắt cũng thật sự không có chảy xuống, cô âm thầm nhắc lại câu tiếng Thái Lục Cảnh Hoàng nói kia, chạy về phía một đám tiếp viên hàng không đang lúi lét kéo hành lý đi ra ngoài.

*pom*rak*kun* — anh yêu em, Tô Noãn đi ra sân bay, mặt đỏ hồng, trên bầu trời một chiếc máy bay xông về phía bầu trời, cô ngẩng đầu thật lâu nhìn theo, nhớ tới Cơ Tố Thanh, Tô Noãn không còn cảm thấy khốn nhiều nữa, bên khoé miệng cô là nụ cười ấm áp, tất cả rồi sẽ tốt, tuy rằng con đường là quanh co, nhưng tiền đồ cũng sáng lạng.

— — — — —

Một mùa mới bắt đầu, Tô Noãn liền bận nhiều việc... Chuẩn bị thiết kế tạp chí tuyên truyền, những việc này bây giờ đối với cô không phải người trong nghề mà nói cũng đã không trở thành cản trở, tầng lớp cấp cao của Mị Ảnh cố ý đào tạo cô trở thành người thay thế Niếp Hiểu Dĩnh.

Tô Noãn thoa bóng mắt màu lam lạnh đứng ở phía trên mặt bìa tạp chí kinh tế và tài chính thì có nghĩa là Mị Ảnh đã gián tiếp thừa nhận thân phận người thừa kế của cô, Fashion Magazine cũng gửi công văn tuyên bố: bức hình kỳ này yêu mị không thua gì mẹ cô năm đó.

Tô Noãn nhìn chăm chăm đầu đề tạp chí vài giây, liền tiện tay đem

tạp chí ném vào thùng rác, cô đứng dậy đi ra cửa, lúc đó trong phòng làm việc của cô phóng viên còn ngồi phỏng vấn cô, thời điểm đóng cửa cô ném lại một câu:

“Lần sau tôi không hy vọng đem tôi cùng với cái từ người mẹ này nhập lại làm một để nói, nếu không tôi từ chối hết toàn bộ phỏng vấn.”

Tô Noãn lạnh lùng nói xong câu đó lại nhìn thấy Niếp Hiểu Dĩnh ngay tại hành lang, bà ta hình như ngày càng tiêu tụy, trong đôi mắt phượng xinh đẹp kia hình như thường có giọt nước rưng rưng, nhất là ở hội nghị nhìn về phía Tô Noãn thì không che dấu được bi thương.

Nhưng mà điều này nói với Tô Noãn mà nói, cũng không đủ để tảng đá sâu trong nội tâm của cô xúc động (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.), cô hướng Niếp Hiểu Dĩnh lễ phép gật đầu chào hỏi, ở dưới không ít ánh mắt xoay người vào thang máy, xế chiều hôm nay cô muốn ra sân bay nhận điện thoại.

Từ trong thang máy ra ngoài, Tô Noãn nhìn thấy Cố Lăng Thành ngồi trên ghế sofa ở khu nghỉ ngơi, nơi đó từng là vị trí dành riêng cho Lục Cảnh Hoằng, hôm nay đã bảy tám ngày cũng đổi thành một người đàn ông khác, cô bé ở quầy thu ngân như cũ sẽ pha một ly trà xanh.

“Gần đây anh thường xuyên xuất hiện ở trước mặt tôi.”

“Rất thường xuyên sao?”

Cố Lăng Thành như có nghi ngờ, sau đó thản nhiên cười cười ấm áp, ánh mắt nhìn Tô Noãn nhu tình khác thường, Tô Noãn gật gật đầu, đón nhận con người thâm thúy mà dịu dàng của Cố Lăng Thành, lẳng lặng nói:

“Lục Cảnh Hoằng hôm nay đi Đông Nam Á về, tôi không muốn anh ấy có gì hiểu lầm, cho nên anh sau này không cần đến nữa.”

Cố Lăng Thành trở nên hời hợt, nhưng không có bởi vì lời nói tổn thương lòng tự trọng này mà xoay người rời đi, anh nhìn thấy chìa khoá xe trong tay Tô Noãn, rất nhanh liền đoán được Tô Noãn muốn đi đâu:

“Sắc trời không còn sớm, một mình em lái xe không an toàn, anh đưa em ra sân bay.”

“Không cần, tôi tự mình lái xe được.”

Tô Noãn nhẹ nói với anh, sau đó chui vào xe, khởi động động cơ, xe thể thao lập tức chạy như bay ra ngoài.

Cố Lăng Thành cười khổ một cái, ngón tay xoa nhẹ lên trán, nhưng không có cử thế từ bỏ, mà lái xe đuổi theo, từ sau sự kiện Niếp Hiểu Dĩnh bắt cóc Tô Noãn, anh không bao giờ yên tâm để Tô Noãn ra ngoài một mình nữa.

Tô Noãn lái xe không chậm, Mercedes-Benz chạy băng băng trên đường, Cố Lăng Thành chỉ có gắt gao bám theo, cho đến khi phát hiện, chạy theo sau Tô Noãn không phải chỉ có một mình anh, dần dần phát hiện, một cái đuôi xe dài còn sót ruột hơn cả anh, cuối cùng mãnh liệt va vào xà bảo hiểm của xe thể thao.

Cố Lăng Thành nhìn thấy Tô Noãn đột nhiên quẹo một cái thật nhanh, hoa lửa bắn ra bốn phía, xuyên thấu ánh sáng mờ mịt gần tối, anh phát hiện trong xe tải đựng xe thể thao của Tô Noãn nhảy xuống mấy người, lông mày cau lại, muốn đuổi theo, lại bị một chiếc xe tải cỡ lớn chặn đường đi, cũng không thấy rõ tình huống xe tải bên kia.

Cố Lăng Thành vội vàng dừng xe lại, không để ý đèn xanh đèn đỏ trực tiếp chạy đến, tiếng còi xe từ phía chân trời vọng lại, anh chạy đến mở rộng cửa xe thể thao, lại cũng không tìm thấy bóng dáng Tô Noãn, ngực đột nhiên bị kiềm hãm.

Anh nhìn thấy điện thoại trên ghế lái phụ không ngừng rung, rốt cục chẳng quan tâm xem đối phương có phải kẻ thù không đội trời chung hay không, mở miệng đi thẳng vào vấn đề: “Tô Noãn trên đường đi ra sân bay bị bắt cóc.”

— — — — —

Phân xưởng bỏ hoang, bốn phía tối đen một mảnh, chỉ có chạng đèn nhỏ treo trên đỉnh đầu dưới sự thúc đẩy của gió đêm đung đưa tới lui, phát ra tiếng vang xèo xèo dạt dạt chói tai, ngọn đèn yếu ớt trong màn đêm này có vẻ yếu ớt như vậy.

Trong không khí tràn ngập tro bụi và mùi xăng làm cho Tô Noãn nhìn không được ho khan ra tiếng, từ trong hôn mê tỉnh lại đã là hơn hai tiếng, khi vừa tỉnh lại đầu óc choáng váng, giữa mũi giống như còn có thể nghe thấy mùi thuốc mê đánh ngất cô.

Cô tựa vào trên vách tường, hai tay bị trói lại ở phía sau, cả người không có chút sức lực nào, cách đó không xa hé ra mép bàn cũ kỹ, có hai người đàn ông cường tráng đang ngồi, thường hay nhìn chăm chăm cô, sợ cô chạy trốn.

Cô không biết người bắt cô là ai, nhưng phát hiện những người này bất quá là nhận tiền thay người khác làm việc, bàn tay đen thực sự phía sau còn chưa có xuất hiện, cô nhắm mắt lại nghỉ ngơi trong chốc lát, liền nghe thấy cửa phân xưởng bị kéo ra, trong âm thanh cửa sắt ma sát mặt đất chói tai, xen lẫn là tiếng vang giày cao gót

đạp đất.

Bởi vì ngược sáng, Tô Noãn chỉ nhìn thấy ba bốn bóng dáng đi vào phân xưởng, không nhìn thấy rõ mặt mũi bọn họ, nhưng cũng nhận ra bên trong có hai cô gái, trong đó một cô đang đi về phía cô, tiếng giày cao gót giẫm đạp bén nhọn làm cho cô nhúu mày.

“Cù quản lý, không nghĩ tới chúng ta nhanh như vậy đã gặp lại, vẫn là dùng phương thức này.”

Tô Noãn ngẩng đầu nhìn đến Nam Giản Tâm nửa gương mặt ẩn giấu trong âm u, đúng vậy, là Nam Giản Tâm, từ lúc cô ta mở miệng Tô Noãn liền nhận ra, cũng không cảm thấy kinh ngạc sợ hãi, chỉ nhàn nhạt quay mặt đi, nhìn về nơi khác.

Nam Giản Tâm nhìn thấy Tô Noãn không giống mọi phụ nữ khác khi bị bắt cóc thì thét chói tai, lồng lộn lên, sau đó bị trói đe dọa bon thổ phỉ một phen sau đó mới ngoan ngoãn im lặng, mở to đôi mắt sưng đỏ đầm lệ làm dung động lòng người, nhẹ nhàng mà cười một tiếng:

“Tôi không biết Cù quản lý gan dạ sáng suốt như vậy, cho dù lúc này lâm nguy cũng không sợ hãi, là có lòng tin được người khác cứu ra an toàn, hay vẫn là ngu xuẩn cho rằng chúng tôi sẽ để cho cô bình yên vô sự đi ra ngoài?”

Nam Giản Tâm vừa nói xong, bên trong phân xưởng liền vang lên tiếng cười thô lỗ của bọn đàn ông kia, giống như cười giễu Tô Noãn khờ dại, Nam Giản Tâm nhẹ nhàng gợn lên khoé miệng, nửa người trên chậm rãi nghiêng về phía Tô Noãn, Tô Noãn nhúu mày xê dịch qua bên cạnh, trong mắt là chán ghét, Nam Giản Tâm lại nhìn ở trong mắt là cười, chậm chọc cười ra tiếng:

“Quả nhiên là thiên kim đại tiểu thư tài trí hơn người, bất luận là ở

trường đại học trước kia hay bây giờ ở Mị Ảnh, cô biết không? Mỗi lần nhìn thấy mặt cô cũng đều làm cho tôi chán ghét.”

Nam Giản Tâm vươn tay chế trụ cằm Tô Noãn, móng tay sắc nhọn xẹt qua làn da Tô Noãn, tinh tế vuốt ve:

“Tôi vẫn luôn không hiểu Lục Thiếu Thần vì cái gì liền nhất định phải thích cô, cô có cái gì tốt, cả ngày tự cho mình rất thanh cao, đối với người khác xa cách, cho dù cô kết hôn anh ta vẫn còn ngu ngốc chạy bám theo cô, ngay cả chết cũng không chịu rời đi!”

Tô Noãn hất đầu, lại không thoát được khống chế của Nam Giản Tâm, nghe thấy lời Nam Giản Tâm nói, ngừng giãy giụa, nhìn bộ mặt giễu cợt của cô ta, trong lòng mơ hồ toát ra ý niệm trong đầu, Nam Giản Tâm lại chủ động tháo gỡ thắc mắc của cô:

“Đúng vậy, là tôi thích Lục Thiếu Thần, từ nhỏ đã thích, cho dù Thiếu Thần chưa bao giờ có biểu hiện đặc biệt dành cho tôi, nhưng ít ra anh ấy sẽ không xua đuổi tôi rời khỏi như vậy, nếu không phải sự xuất hiện của cô, Thiếu Thần sẽ từ từ đón nhận cô, đều là cô cái người phụ nữ lẳng lơ này, đã kết hôn còn không chịu buông tha anh ấy, phá huỷ anh ấy cũng phá huỷ hạnh phúc của tôi!”

Nam Giản Tâm thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi, móng tay của cô ta từ từ xẹt qua gò má Tô Noãn, Tô Noãn chỉ cảm thấy một hồi nóng rát đau đớn, giống như nhìn thấy gò má bên tóc mai của mình có khả năng bị Nam Giản Tâm làm tổn thương.

“Cô nhìn cô xem, dựa vào khuôn mặt này, không biết lừa bao nhiêu người đàn ông, ngay cả chú của Thiếu Thần cũng bị cô câu được, ở trong đám đàn ông cô đúng là được hoan nghênh, cùng với người mẹ không biết xấu hổ kia đúng là một dạng mà.”

Bàn tay của Nam Giản Tâm nhẹ nhàng vỗ gò má Tô Noãn, Tô Noãn một bộ dạng xem như không liên quan đến mình khiến cho cô ta có chút phát cáu, nặng nề hừ một tiếng, đang muốn rời đi, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một tia nghiền ngẫm, một lần nữa ngồi xổm xuống:

“Quên nói cho cô biết, tôi gọi điện thoại cho Lục Cảnh Hoảng gần đây đang bận rộn trong việc giấy tờ đấu thầu cùng thiết kế hay tin cô bị bắt cóc tới cứu cô, cũng đã được mấy tiếng, cô đoán anh ta có tới không?”

Tô Noãn như cũ không có lên tiếng, hơi gục đầu xuống, không thấy rõ biểu tình cùng cảm xúc gì, Nam Giản Tâm bị bức có chút phát cáu, đang muốn nói những lời khó nghe hơn kích thích Tô Noãn, lại nghe thấy người phụ nữ đi cùng cô ta mở miệng:

“Lục Cảnh Hoảng sẽ đến,” người phụ nữ đội mũ lưỡi trai kia thản nhiên cười, giống như hoa anh đào hồng nhạt cánh môi hơi nhếch lên, “Có lẽ trước kia Lục Cảnh Hoảng sẽ không, nhưng là anh ta hiện tại nhất định sẽ tới cứu người.”

Tô Noãn nghe thấy âm thanh êm ái giống như nước đọng, như quen thuộc lại xa lạ, thân thể đột nhiên cứng ngắc, ngẩng đầu nhìn qua, liền nhìn thấy người bên dưới mũ lưỡi trai kia cũng đang nhìn cô, hơn nữa còn cho cô một nụ cười xinh đẹp.”

Chương 106: Lục Cảnh Hoằng, anh quỷ xuống

Màn đêm buông xuống, phòng sách bên trong biệt thự mấy người đàn ông dưới ánh sáng mờ tối ngồi im lặng trên ghế sofa, trên bàn trà đặt một cái điện thoại, đúng là Tô Noãn mất tích, bọn họ căng thẳng thần kinh chờ đối phương gọi điện thoại tới uy hiếp đòi tiền bạc.

Trầm mặc thật lâu, có người từ trên ghế sofa đứng dậy bước đến phía trước cửa sổ, vén bức rèm nhìn bầu trời đêm bên ngoài, ánh trăng lạnh lùng chiếu sáng khuôn mặt anh, đúng là Thái Luân Tư nghe tin chạy tới, anh ngưng mi quay đầu nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng:

“Ansel, bây giờ báo cảnh sát còn kịp, thừa lúc tình thế còn chưa có nghiêm trọng.”

Lục Cảnh Hoằng cái gì cũng không nói, anh nhìn chăm chăm điện thoại, không có bất kỳ biểu tình nào.

Thái Luân Tư than nhẹ một tiếng, nếu bị bắt không phải là Tô Noãn, chỉ sợ Lục Cảnh Hoằng ngay cả phản tặc cũng sẽ không đợi, trực tiếp giao cho cảnh sát trực tiếp đến xử lý tên bắt cóc, còn mình thì toàn thân thoái lui, ngồi trên vách đá mà nhìn sự tình phát triển.

Thái Luân Tư đảo mắt nhìn về phía Cố Lăng Thành ngồi đối diện Lục Cảnh Hoằng, anh không nghĩ tới Lục Cảnh Hoằng thế nhưng có thể ôn hoà nhã nhặn ở chung một chỗ với Cố Lăng Thành như vậy, anh cho rằng Lục Cảnh Hoằng sẽ đánh lớn một trận với Cố Lăng Thành,

khi cậu ta biết mấy ngày nay Cố Lăng Thành thừa dịp cậu ta đi vắng thế nhưng muốn bắt cóc Tô Noãn, kết quả hai người đàn ông này chỉ là ăn ý ngồi chờ điện thoại ở đằng kia.

Cửa biệt thự được mở ra, Kiều vội vàng đi đến trước mặt Lục Cảnh Hoảng, đem tư liệu mình thu thập được để trên bàn:

“Lục bộ, camera trên đường quay được bằng số chiếc xe kia là giả, cho nên cảnh sát giao thông cũng không truy ra được tung tích cụ thể chiếc xe bắt cóc Tô tiểu thư, màn bắt cóc này chắc chắn là đã được lên kế hoạch cẩn kẽ.”

Lục Cảnh Hoảng thủy chung không nói lời nào, chỉ là sắc mặt càng ngày càng tối tăm, vẻ mặt sương lạnh bao trùm, mà Kiều tiếp tục đem tư liệu mở ra để cho Lục Cảnh Hoảng coi, không quên giải thích một phen:

“Tô tiểu thư ở Mị Ảnh lên như điều gặp gió khiến cho những người đứng đầu Mị Ảnh mâu thuẫn xung đột, lần này thương nhân nước ngoài cạnh tranh đấu thầu, Tô tiểu thư vô cùng có khả năng đoạt giải, bởi vậy rất có khả năng đối thủ cạnh tranh bắt cóc Tô tiểu thư.”

Cơ hồ là Kiều vừa dứt lời, điện thoại liền vang lên, cũng không phải là di động mà là máy bàn riêng trong biệt thự, Thái Luân Tư và Kiều liếc nhìn nhau, xem ra bọn cướp hẳn là rất quen thuộc với Lục Cảnh Hoảng, đó cũng không phải là chuyện tốt.

Chuông điện thoại cứ như vậy vang chói tai quanh quẩn trong phòng khách, Lục Cảnh Hoảng và Cố Lăng Thành đồng thời phản xạ có điều kiện giống nhau đứng dậy, đều vươn tay muốn nghe điện thoại, nhưng bàn tay Cố Lăng Thành cuối cùng dừng lại giữa không trung, Lục Cảnh Hoảng cầm lấy điện thoại.

Là một dãy số xa lạ, Lục Cảnh Hoảng nhấn nút nghe, đầu bên kia liền truyền đến giọng một người phụ nữ mang âm thanh kiều mỹ tức giận, trong ngữ điệu là tràn đầy đùa cợt cùng châm chọc: “Mạnh khoẻ chứ, Lục bộ trưởng.”

“Tô Noãn ở đâu, cô muốn cái gì, nói rõ ra đi.”

Lục Cảnh Hoảng đi thẳng vào vấn đề, ngữ khí bình bình đạm đạm, nghe không ra một chút ít lo lắng không yên.

Người phụ nữ cười khanh khách vài tiếng, sau đó không còn âm thanh, Lục Cảnh Hoảng nhíu mày, trong ống nghe vắng vẻ liền truyền đến tiếng âm thanh va chạm của đồ vật bằng sắt cùng tiếng giày cao gót, anh chờ trong chốc lát chợt nghe thấy một âm thanh dạn dò bình tĩnh:

“Lục Cảnh Hoảng không cần lo cho em, báo cảnh sát...”

Là tiếng của Tô Noãn, chỉ là cô còn chưa nói xong, đầu bên kia điện thoại liền vang “ba” một tiếng, một cái bật tay, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) Lục Cảnh Hoảng bàn tay nắm điện thoại gắt gao giữ chặt, anh cảm giác được thân thể của mình nhẹ nhàng run rẩy:

Ống nghe truyền đến tiếng nói ồn ào không rõ, sau đó người đàn bà kia giống như nhớ tới điện thoại trong tay, cô ta hình như trở nên nóng nảy, không còn bình tĩnh như lúc đầu: “Anh có báo cảnh sát không?”

Lục Cảnh Hoảng bàn tay đặt trên đùi nắm thành quyền, các đốt ngón tay xanh trắng nổi lên, hầu kết trên cổ anh lên xuống vài cái, giống như nổi lên tâm tình của mình, sau một lát lãnh đạm trả lời: “Không có.”

“Ha ha, rất tức thời đó, bất quá đáng tiếc, anh đã cho người khác biết.”

“Tôi rất xin lỗi.” Lục Cảnh Hoảng nghe thấy âm thanh của mình trở nên khàn khàn, đó là do ả nhả lửa giận đưa đến: “Các người muốn cái gì cũng được, tôi lập tức đi chuẩn bị, chỉ cần thả cô ấy an toàn trở về.”

Người phụ nữ cười rộ lên: “Thật sự cái gì cũng có thể sao? So với Lục bộ trưởng rộng rãi ra tay, chúng tôi những dân thường nhỏ bé ngược lại chính là thực sự không coir a gì, những người bạn kia của anh rất dễ gây chuyện, tôi cũng không dám mạo hiểm phiêu lưu để cho bọn họ phá hư chuyện tốt của tôi, tôi không biết khi tôi đối với đồ tôi muốn của anh còn cảm thấy hứng thú hay không.”

“Tôi sẽ lập tức bảo bọn họ không nhúng tay vào chuyện này.”

“Anh cứ như vậy tin chắc mình làm được?”

“Các người không có lý do không tin tôi, không nên thương tổn cô ấy, tôi sẽ các người những gì các người muốn, tôi biết cô nhất định hiểu rõ về tôi nên mới gọi cuộc điện thoại này.”

Lục Cảnh Hoảng lạnh nhạt nói, anh thậm chí chậm rãi bùng ly trà trên bàn trà chậm rãi uống một ngụm, nhìn qua vừa lòng nhàn nhã:

“Thật ra người các người muốn tìm là tôi, không nên thương tổn cô ấy, cô ấy bất quá là con gái, trừ phi các người thả cô ấy, nếu không cô ấy căn bản trốn không thoát, cho nên đừng động tới cô ấy, chờ tôi qua đó.”

Vài người bên trong phòng khách nghe thấy Lục Cảnh Hoảng nói

nghư vậy, cũng không khỏi nhìn chòng chọc điện thoại trong tay Lục Cảnh Hoằg, bọn họ đại khái nghe được một ít lời nói đứt quãng, cũng chỉ có mình Lục Cảnh Hoằg có thể nghe hiểu rõ ý đối phương.

“Như vậy à, cô ấy bấ quá là con gái.” Người phụ nữ ha ha cười, “Bất quá cô ta thự sự là một cô gái xinh đẹp, có thể khiến cho đàn ông xúc động, ha ha, Lục bộ trưởng lúc trước chắc cũng là vì vậy bị dụ dỗ a?”

“Không nên chạm vào cô ấy!”

Lục Cảnh Hoằg âm thanh có chút trở nên lãnh túc, để lộ lo lắng áp chế, người phụ nữ cười rộ lên, nở nụ cười thật lâu:

“Đây cũng là điều tôi không thể đảm bảo, cho nên Lục bộ trưởng động tác phải nhanh, nếu chậm một giây, chuyện có thể không phải như vậy.”

“Rốt cục cô muốn cái gì?”

Khôi phục lý trí Lục Cảnh Hoằg thu lại thần thái luống cuống, âm thanh nghe vào giống như là từ trong phòng băng phát ra, rầu rĩnh, lạnh lùng, làm cho người ta có cảm giác áp bách mãnh liệt, người phụ nữ ngắ ra, lập tức như cũ cười yếu ớt:

“Không hổ là quan ngoại giao, lâm nguy không sợ, tôi muốn tài liệu cùng bản thiết kế Tô Noãn cạnh tranh đấu thầu, ngoài ra tôi còn thiếu một trăm ngàn đô mới có thể mua cái hạng mục cạnh tranh đấu thầu kia.” Cô ta dừng một lát, giống như cho Lục Cảnh Hoằg thời gian tự tiêu hoá: “Trước hừng đông sáng tôi sẽ gọi điện thoại cho anh, anh cần phải đi một mình.”

Không hề nghe Lục Cảnh Hoằg mở miệng liền cúp điện thoại.

Trong điện thoại truyền đến tiếng rè rè, Lục Cảnh Hoằng đứng lên, những người khác đều lặng lẽ nhìn anh, anh chỉ là quay về phía Thái Luân Tư phân phó: “Giúp tôi nghĩ cách trong vòng một tiếng đồng hồ có được một trăm ngàn đô.”

Thái Luân Tư nhìn Lục Cảnh Hoằng là phân phó công việc cho Kiều, trong lòng không biết là cảm xúc gì, khi Lục Cảnh Hoằng xoay người đi lên lầu thì Cố Lăng Thành chặn đường đi của anh, gờ tay bám chặt bờ vai anh:

“Tôi và anh cùng đi.”

Lục Cảnh Hoằng nhẹ nhàng lạnh lùng cười nói: “Tuy rằng tôi rất cảm ơn anh cho tôi biết chuyện này, nhưng đây là chuyện của tôi và Noãn nhi, cũng không cần người ngoài đến giúp đỡ, lòng tốt của anh trong lòng tôi hiểu.”

Cố Lăng Thành nhú mày run sợ: “Anh cứu được cô ấy sao?”

“Chưa thử qua làm sao biết, nếu cứu không được tôi sẽ liên tục vẫn cùng cô ấy, anh phải biết rằng thật ra anh đi chẳng giúp được cái gì cả, bây giờ anh đi đi.”

Lục Cảnh Hoằng tuyệt không khách khí hạ lệnh đuổi khách, Cố Lăng Thành nhú mày hí mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng, Lục Cảnh Hoằng chỉ hất tay anh ra đi lên bậc thang, bước chân mau lẹ kiên nghị, giống như đã tính trước nắm giữ tất cả.

Chợt trong máy fax chạy ra mấy trang giấy, Kiều lúc này đi qua nhanh chóng lấy ra xem, anh không ngừng xem, sắc mặt bộ phát nặng nề, xem xong tờ cuối cùng đi tới bên cạnh cầu thang, đưa cho Lục Cảnh Hoằng:

“Lục bộ, anh đoán đúng, ngày đó vội hoả táng cũng không có hoả táng thi thể, giữa chừng có người lén vào mang thi thể đi, người kia... có thể là Lý Tư Đặc...”

Trong biệt thự bỗng nhiên không tiếng động, cho dù ngay từ đầu từng có suy đoán, nhưng chân chính nghe được tin tức này thì vẫn là bất ngờ khiếp sợ, Lục Cảnh Hoằng lật trở mấy lần tài liệu điều tra trong tay, nhanh chóng xoay người lên lầu.

— — — — —

Một cái tát kia hung hăng tát vào mặt Tô Noãn, Tô Noãn không thể át chế quay mặt sang một bên, hai má lập tức sưng đỏ, cô nghe thấy tiếng bước chân thong thả của Nam Giản Tâm trong phân xưởng, cũng nghe thấy Nam Giản Tâm uy hiếp Lục Cảnh Hoằng.

Tô Noãn nhắm mắt lại thở hỗn hển, trong lỗ mũi đều là không khí dơ bẩn, cô cố gắng bình phục đáy lòng cuồn cuộn sóng của mình, lần nữa hé mắt nhìn về phía người ngồi trên ghế, cô gái toàn thân mặc một bộ quần áo màu trắng nghỉ ngơi.

Như thế nào Tô Noãn cũng không nghĩ tới lại là cô ta, làm sao có thể, rõ ràng là cô ta chết ở trước mặt cô, làm sao có thể hồi sinh sống lại, cỗ thi thể hoá thành hũ tro cốt trong nhà tang lễ kia vậy là cái gì?

Người vốn đang cúi đầu ngồi ở chỗ kia giống như là đón nhận ánh mắt Tô Noãn, liền quay đầu nhìn sang, mũ lưỡi trai vốn cố ý đè thấp hơi giơ lên, lộ ra khuôn mặt trong bóng mờ, tái nhợt tới không nhìn thấy một tia huyết sắc.

Hai mắt xưa nay nhẹ nhàng như nước giờ phút này chứa đựng nộ

cười thâm vị, bờ môi phẩn đạm của cô ta vênh lên, nhìn xuống Tô Noãn trên mặt đất hai mắt mở to, chậm rãi đứng dậy đi về phía Tô Noãn, giống như nhàn rỗi đi dạo sau ánh hoàng hôn:

“Nhìn thấy em có phải cảm thấy rất đáng sợ hay không, thật ra em cũng không có ngờ tới nhanh như vậy đã được gặp lại chị, Tô Noãn, à, hẳn là nên gọi chị là Cù Ý Noãn, chị của em...”

Tô Noãn không muốn nhìn hai mắt ôn hoà của Ninh Nhi, cảm giác được điều này thật đối trá đáng sợ, cô vẫn còn có chút không thể tin, Thiên sứ thể nhưng lại giao dịch với ma quỷ, đối mặt Tô Noãn không thèm nhìn, Ninh Nhi cười cười, trong suốt tốt đẹp như trước:

“Vốn là, em cũng không muốn sớm như vậy xuất hiện, chỉ là Lục Cảnh Hoằng lại đột nhiên tìm người điều tra em, những người đó giống như chó điên cắn chặt không buông, em cũng không có cách nào khác, đành phải mời chị đến đây thôi.”

Ninh Nhi cúi người xuống hai mắt không chớp chớp nhìn chăm chú Tô Noãn ngồi im lặng ở chỗ kia, làn da trắng nõn, mà bây giờ đã muốn phủ kín một lớp tinh tế bụi bặm, cái cằm nhọn hơi nhô lên trong ánh sáng lấp lánh.

“Em đột nhiên phát hiện chị thật sự rất xinh đẹp, giống như nữ thần Muse trong thần thoại Hy Lạp.”

Tô Noãn quay đầu chống lại hai mắt trong suốt đơn thuần của Ninh Nhi, cô lại nhìn thấy trong đáy mắt màu nâu đen của Ninh Nhi là ghen ghét, đó là một đôi mắt phẩn nộ cùng ngoan tuyệt muốn phá huỷ hết sức đồ vật đẹp.

“Cô hao hết tâm tư giả chết, lại hợp tác với Nam Giản Tâm bắt trói tôi tới đây, rốt cuộc muốn thế nào?”

Tiếng Tô Noãn hỏi quanh quẩn trong phân xưởng vắng vẻ, ánh mắt của cô dừng lại ở vị trí bụng của Ninh Nhi, Ninh Nhi tự nhiên cũng đoán được Tô Noãn đoán gì, cũng không phủ nhận, nâng lên đôi mi đen nhánh thanh tú hầy còn cười đến vui vẻ:

“Chị không phải đã đoán được rồi sao, tại sao còn muốn hỏi em? Em bỗng nhiên hiểu được chú Lê tại sao đối với em khách khí xa cách như vậy, lại coi trọng chị như vậy, bởi vì chị luôn không ngừng đem thông minh của mình khoe khoang.”

Ninh Nhi cười đến phiếm lãnh, điều này làm cho dung nhan xinh đẹp yên tĩnh cố tình tạo ra của cô ta nhìn qua có chút dữ tợn, bản thân cô ta lại không để ý, không chút do dự lấy mũ lưỡi trai xuống, không có mái tóc đen dài hiền thực, chỉ có đầu trọc, khoé miệng ngẩn cười:

“Biết không, chị, từ năm tuổi em đã bắt đầu không thể để tóc, bởi vì em phải trị bệnh bằng mấy thứ hoá chất chết tiệt, em không thể không nhìn những sợi tóc trên quý từng sợi một rơi rụng, cho đến một ngày, em chỉ sờ thấy một cái đầu trọc.” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Ninh Nhi ngẩng đầu vuốt những sợi tóc nhỏ bé không thể mọc ra trên đỉnh đầu của mình, trong mắt hiện lên một luồng chán ghét cam chịu, ngược lại khi đã khôi phục nhìn về phía Tô Noãn thân nhiên tươi cười, ánh mắt đã tràn ngập khát khao hạnh phúc:

“Biết không em hâm mộ chị nhiều, cho nên cũng muốn sống còn khoẻ mạnh như chị, sau đó để cho người em yêu mến nhìn thấy một Cù Ý Ninh hoàn toàn mới, mà không còn là ma ốm trên giường bệnh kia cái gì cũng không thể làm!”

“Nhưng điều này không thể trở thành cái cớ để cô hại người khác,

Thiên sứ cũng sẽ không giao dịch với ma quỷ, Ninh Nhi.”

Tô Noãn gợn sóng không sợ hãi tự thuật khiến cho Ninh Nhi vẻ mặt cứng đờ, tha lại vẻ mặt ngọt ngào, lạnh lùng quét mắt nhìn Tô Noãn đang bị trói: “Thiên sứ?” Đột nhiên giễu cợt cười ra tiếng, “Thiên sứ có cái gì tốt, chốn về của Thiên sứ là thiên đường, đó chưa bao giờ là điều em muốn, em cũng không có làm tổn hại người khác a...”

Ninh Nhi dừng lại, nhìn Tô Noãn ha ha cười: “Chị là chị ruột của em, quả thận của em không tốt, dù sao chị cũng có hai quả, hiến cho em một quả cũng sẽ không chết, chính là chị ích kỷ không chịu, tình nguyện trơ mắt nhìn em đi tìm cái chết, cũng không chịu đem thận cho em... Chị, em không muốn chết, chị cảm thấy em nên làm thế nào?”

Trong phân xưởng mờ tối, tiếng cười của Ninh Nhi có chút âm trầm, Tô Noãn đã hiểu Ninh Nhi muốn làm cái gì, cô ta muốn thận, cô ta giả chết bất quá là muốn mọi người buông lỏng cảnh giác, lại không nghĩ rằng bị Lục Cảnh Hoảng điều tra được, chỉ có thể bí quá hoá liều, Nam Giản Tâm cần tài liệu đấu thầu, Ninh Nhi cần thận của cô, cho nên bọn họ hợp tác.

“Tại sao chị lại nhìn em như vậy? Là cảm thấy cái đầu trọc bóng lưỡng của em xấu xí hay sao?”

Ninh Nhi ra vẻ không hiểu sờ sờ đầu mình, cười khanh khách một tiếng, từ phía sau lấy ra một phần văn kiện, giơ lên trước mặt Tô Noãn: “Bất quá chị yên tâm, sau khi em có thể sống khoẻ mạnh giống chị, tóc của em cũng sẽ mọc ra.”

Tiếp theo dưới ánh đèn ảm đạm Tô Noãn nhìn thấy hàng chữ trên văn kiện, là bức thư đồng ý hiến nội tạng, mà chỗ ký tên người được hưởng chính là Ninh Nhi, đến nỗi chỗ người hiến tặng bỏ trống, còn

thiếu tên của cô.

“Ninh Nhi cô điên rồi, cô biết mình đang làm gì sao?”

“Em tự biết mình đang làm cái gì.” Ninh Nhi đối mặt ánh mắt lạnh lùng chất vấn của Tô Noãn, cũng thu hồi tươi cười, giữa chân mày là ôn hoà sắc bén, vẻ mặt kiên quyết mà tự tin: “Toàn bộ cũng đều được tiến hành từng bước, chị bất hạnh chết trong tai nạn xe cộ, bởi vì khi còn sống đã đồng ý ký tên lên thư quyên tặng bộ phận, cho nên em gái Cù Ý Ninh luôn được điều dưỡng ở nước ngoài của chị, có được hai quả thận của chị.”

Khi Ninh Nhi tuyên bố kế hoạch sặc mùi máu tanh tàn nhẫn của mình thì mặt không đổi sắc, thậm chí là nóng lòng kích động muốn thử, cười đến giống như là trẻ con trong sáng mới ra đời: “Chị cảm thấy kế hoạch của em thế nào? Có phải là không chê vào đâu được hay không?”

Tô Noãn nhìn thấy Ninh Nhi như vậy, cảm giác giống như là đang nhìn một Thiên sứ miệng đầy máu tanh, đột nhiên một trận buồn nôn, Ninh Nhi đã nhận ra Tô Noãn đối với mình chán ghét vứt bỏ, tươi cười thông đậm, ngồi trở lại trên ghế, nhìn chăm chăm Tô Noãn nói:

“Người sống khoẻ mạnh giống như chị vậy làm sao lý giải được khát vọng sinh mạng đối với em, tình thân, tình yêu, tình bạn, những thứ đó vốn thuộc về em, lại bởi vì sự xuất hiện của chị làm cho em hai bàn tay trắng, Lục Cảnh Hoằng đối với em chẳng thềm nhìn tới nhưng em cố nhường nhịn, chỉ là tại sao ngay cả ba mẹ của em cũng muốn thay đổi?”

“Bọ họ đều mơ tưởng có một cô con gái có nụ cười ấm áp, linh hồn sinh động, em đây tính là cái gì, em chống đỡ bệnh tật chỉ đấu tranh tình yêu cũng bị chị đoạt đi, còn có cái gì có thể cho em sống sót? Khi

bọn họ muốn dùng mọi cách để bồi thường cho chị thì có nghĩ tới em sắp chết hay không, nhưng chị của em cũng không chịu đem một quả thận cho em!”

Tiếng chỉ trích của Ninh Nhi hơi có chứng cuồng loạn, Tô Noãn lại bình tĩnh khác thường, chỉ thản nhiên nhìn Ninh Nhi điên cuồng, Ninh Nhi lại bỗng nhiên dừng lại, nâng lên đầu ngón tay lau đi một giọt lệ, bình phục cảm xúc kích động:

“Người xấu xa như chị có cái gì tốt mà sống ở trên đời, Thượng Đế thật là không công bằng.”

“Gọi điện thoại kêu Lục Cảnh Hoằng đừng tới, chị phải là của em, mặc kệ chuyện của anh ta.”

“Chị quan tâm tới anh rể sao? Chị yên tâm đi, em sẽ không làm gì anh rể đâu.” Ninh Nhi vượt cái cằm nhọn, như suy nghĩ điều gì gật đầu một cái, sau đó bình tĩnh nhìn về phía Tô Noãn: “Chờ sau khi cchij qua đời, em sẽ thay chị chăm sóc tốt anh rể, chị bởi vì có trái tim của Lục Thiếu Thần nên anh rể thích chị, em đây có thận của chị, anh rể nhất định cũng sẽ quý trọng em giống như đối với chị!”

“Không từ thủ đoạn để đạt được như vậy, cho dù Lục Cảnh Hoằng ở bên cạnh cô, cô vẫn như trước đây không có hạnh phúc, bởi vì đêm khuya cô nằm mộng cô sẽ bị ác mộng bủa vây bưng tỉnh, Ninh Nhi, đây mới thật là điều cô muốn sao?”

Ninh Nhi bởi vì những lời Tô Noãn thuận miệng nói mà khuôn mặt tro tàn, nhưng cô ta lập tức liền cười khế che dấu cảm xúc,:

“Làm sao mà em không nghĩ tới, tất cả bất hạnh và tội ác đều là do chị mang tới, chỉ cần chij chết, mọi chuyện cần thiết cũng đều chấm dứt, ba, mẹ, anh rể, em, đều cũng sẽ có lại cuộc sống hạnh phúc!”

Cửa phân xưởng rộng lớn được mở ra, một cổ gió đêm thổi tới, cũng cắt đứt đối thoại giữa Tô Noãn và Ninh Nhi, Tô Noãn hành động bất tiện nên chỉ có thể quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Nam Giản Tâm đi tới, cô ta mang nụ cười đắc ý trên mặt:

“Thế nào, tiểu thư Ninh Nhi, cùng chị gái ôn chuyện riêng ra sao rồi?”

Ninh Nhi đối với Nam Giản Tâm cũng không có thái độ tốt gì, thậm chí có chút xem thường: “Chúng tôi chỉ là theo nhu cầu hợp tác quan hệ, cô không có tư cách thăm dò nội dung nói chuyện giữa tôi và con mồi của tôi.”

Nam Giản Tâm khế hừ một tiếng, cũng không thèm để ý, hai tay vẫn khoanh trước ngực nhìn về phía Tô Noãn: “Tại sao bị bắt cóc vẫn còn lạnh lùng bình tĩnh như thế, bản thân tôi thật muốn xem một lát Lục Cảnh Hoằng đến đây, cô còn có thể bình tĩnh như vậy hay không.”

“Đừng quên cô đã đồng ý với tôi, đạt được những thứ cô muốn, không cho phép cô thương tổn anh ấy.”

Ninh Nhi ôn hoà cảnh báo đối lấy Nam Giản Tâm không chút để ý trả lời: “Lục Cảnh Hoằng làm hại tôi thảm như vậy, cô cảm thấy tôi sẽ để cho anh ta hoàn hảo không bị tổn thương gì đi ra ngoài hay sao? Ninh Nhi tiểu thư, ha ha, cô rất đơn thuần.”

“Cô không thể không giữ chữ tín...”

“Cô có từng thấy lưu manh giữ chữ tín không?”

Nhìn thấy Nam Giản Tâm cùng Ninh Nhi cãi vã, Tô Noãn lại bắt đầu bất an, bởi vì cô phát hiện Nam Giản Tâm muốn đối phó Lục Cảnh

Hoàng, cô bắt đầu phát run, bởi vì sợ mà phát run, cô không biết mình nên làm gì để bảo vệ Lục Cảnh Hoàng.

Tốt nhất Lục Cảnh Hoàng đừng tới, anh nên báo cảnh sát tìm sự giúp đỡ, ít nhất là nên để cho người khác biết được...

Đáng tiếc, cô nhìn thấy anh, ngay tại cửa phân xưởng, lưng quay về phía ánh trăng nhìn không rõ mặt, nhưng cô biết chính là anh, trong tay anh cầm theo một cái gương khoá mật mã, mà phía sau anh là đám đàn ông bắt cóc cô, đang có ý khống chế Lục Cảnh Hoàng.

Lục Cảnh Hoàng cho dù tại nơi dơ dáy bẩn thỉu như thế này từ đầu tới cuối vẫn là tao nhã tự xử, khi cô đang nhìn anh thì tựa như tâm ý tương thông, anh cũng nhìn về phía cô, phát hiện cô không bị thương tích gì, trên mặt lập tức hiện ra nụ cười nhàn nhạt ôn nhu.

Anh đang trấn an lòng cô, không để cho cô phải sợ, chỉ là khuôn mặt của Tô Noãn lại tái nhợt giống như một trang giấy, thân thể run rẩy, cô liều mạng khống chế thân thể của mình, nhưng mà vẫn phát run như cũ, cô hướng về phía Lục Cảnh Hoàng mở miệng:

“Tại sao anh lại đến, không phải kêu anh báo cảnh sát rồi sao?”

Thanh âm của cô không ngờ lại lạnh lùng, ngay cả chính cô cũng không tưởng được, cô muốn đuổi anh rời đi, thật ra cô cũng không sợ cái chết, cô đã trải qua một lần, lại sợ hãi anh vì vậy mà bị tổn thương nhiều hơn.

“Anh rất nhớ em, vẫn luôn nghĩ tới em.”

Nụ cười phóng đại trên khuôn mặt anh, giống một đoá hoa ngàn năm vẫn nở trên băng sơn Tuyết Liên, đúng vậy, đẹp như thế, Tô Noãn lại biết không có thời gian đi thưởng thức, cô nhìn thấy Lục Cảnh Hoàng

quay về phía Nam Giản Tâm, đưa cái rương trong tay vút trên mặt đất:

“Đây là tài liệu đấu thầu và tiền cô muốn, người tôi muốn mang đi...”

Lục Cảnh Hoằng còn chưa nói xong, cửa sắt rộng lớn phía sau liền ầm ầm một tiếng khép lại, phản xướng một mảnh tối đen, chỉ còn một chút ngọn đèn mờ tối hiu hắt, Lục Cảnh Hoằng liếc mắt nhìn đám người vây vòng chặt chẽ cửa sắt phía sau, nhíu chân mày:

“Có ý gì, là muốn giết con tin sao?”

“Ha ha, lời nói này của Lục bộ trưởng, tôi cũng chưa có lá gan lớn như vậy.”

Nam Giản Tâm đeo kính râm và đội mũ lưỡi trai, bắt chéo hai chân ngồi ở vị trí vốn là của Ninh Nhi, mà Ninh Nhi không rõ tung tích, Tô Noãn nghĩ hẳn là Ninh Nhin tránh ở một góc nào đó trong phân xưởng chưa rời đi, Ninh Nhi quan tâm Lục Cảnh Hoằng thậm chí còn muốn chiếm giữ riêng Lục Cảnh Hoằng, với cá tính cực kỳ thông minh của cô ta, tuyệt đối sẽ không để cho Lục Cảnh Hoằng bắt gặp bộ mặt xấu xa của cô ta.

Một đạo bóng tối bao trùm trên đỉnh đầu cô, Tô Noãn còn chưa kịp ngẩng đầu, mái tóc liền bị hung hăng kéo lấy, là Nam Giản Tâm, cô ta chẳng biết đi tới từ lúc nào, hai tay túm lấy tóc của Tô Noãn cười nói với Lục Cảnh Hoằng:

“Lục bộ trưởng, anh làm nhiều chuyện tàn nhẫn với tôi như vậy, chẳng lẽ không cảm thấy áy náy sao? Bởi vì anh, ba của tôi cũng không tìm được công việc, mẹ tôi không chịu nổi sự châm chọc cùng khinh bỉ của hàng xóm quê nhà nhất thời đau khổ giận giữ tâm lý chịu không nổi làm cho nửa người dưới tê liệt, quán ăn nhỏ của gia

đình cũng đóng cửa, mà tôi cũng bởi vì những tin tức đó trở thành chuột chạy qua đường từng người kêu đánh!”

Nam Giản Tâm kích động lên án Lục Cảnh Hoằng đắc tội, lực trên tay cũng tăng thêm sức, Tô Noãn đau đến mi tâm nhú lại, Lục Cảnh Hoằng nhìn ở trong mắt, hai chân khống chế không nổi tiến về phía trước nửa bước, đối với chỉ trích lạnh lùng của Nam Giản Tâm phản bác:

“Những tin tức đó là do cô tự mình cho lan truyền rộng rãi, như lời cô nói những tin tức đó đều là do cô tham lam tạo thành, không oán trách ai được, chỉ có thể nói cô tự làm tự chịu.”

“Tôi tự làm tự chịu? Nếu không phải do anh điều khiển sau lưng, xui khiến bọn giáo sư ra vẻ đạo mạo trong trường đại học kia bôi xấu tôi, Mị Ảnh mới tin những tin tức hư hư ảo ảo kia rồi đuổi tôi đi sao? Nếu không phải anh bịa đặt những tin tức đó, bây giờ tôi còn có một gia đình hạnh phúc giàu có, mà không phải dựa vào tiền cứu tế sống qua ngày.”

Nam Giản Tâm nói đến hốc mắt trở nên phồng đỏ, thanh âm nghẹn ngào, Tô Noãn bị cô ta một phen đẩy ngã xuống đất, hai tay bị trói buộc khống chế không được quán tính, nặng nề ngã nhào trên đất, xương cốt toàn thân đều truyền đến đau đớn kịch liệt.

“Tôi nói rồi không được đụng vào cô ấy!”

Lục Cảnh Hoằng thanh tuyến không còn bình tĩnh kiềm chế như lúc vừa rồi nữa, vội vàng để lộ lo lắng, Nam Giản Tâm thay đổi tâm tình kích động, như là nắm được điểm yếu của Lục Cảnh Hoằng, ngồi xổm người xuống vuốt ve Tô Noãn, ngẩng đầu nhìn về phía anh:

“Có thể không động vào cô ta a, Lục Cảnh Hoằng anh quỳ xuống xin

lỗi tôi sẽ thả cô ta ra thế nào?”

“Không cần!” (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.)

Chợt một tiếng bèn nhọn của Tô Noãn ngăn cản, chỉ là vừa nói xong, bàn tay kia vốn đang vuốt ve trên tóc cô bỗng nhiên dùng lực đẩy xuống đất một cái, Tô Noãn chỉ cảm thấy đại não phát ra tiếng ông ông, má phải của cô hung hăng va chạm mặt đất, một trận ma sát hùng hực đau đớn, Nam Giản Tâm bàn tay còn gắt gao ấn cô té xuống đất, nhưng Tô Noãn chỉ là nhìn Lục Cảnh Hoảng hô:

“Không cần, đừng nghe lời cô ta, Ninh Nhi không có chết, coi như anh quỳ xuống Ninh Nhi cũng sẽ không bỏ qua cho em!”

Tô Noãn khó khăn xoay chuyển khuôn mặt, dưới sợi tóc hỗn độn, lộ ra đôi mắt phượng trong suốt xinh đẹp, khuôn mặt cô bị dơ bẩn bao kín, nhưng mà vẫn xinh đẹp động lòng người như cũ, cô nhin đau lặp lại lời nói:

“Đừng nghe lời cô ta, Lục Cảnh Hoảng, anh đi đi, anh gọi cảnh sát tới cứu em...”

Lục Cảnh Hoảng lại thẳng tắp đứng ở nơi đó, không có xoay người rời đi, anh nhìn thấy Nam Giản Tâm thô bạo, nắm tay thành quyền, “Tôi, nói, không, được, động, vào, cô ấy.” Anh lặp lại một lần nữa, dường như muốn khóc ra máu.

“Tôi cũng nói rồi, anh quỳ xuống tôi liền buông cô ta ra, cho nên quyền quyết định ở trong tay Lục bộ trưởng anh, không phải ở tôi.”

Nam Giản Tâm kề sát vổ vổ mặt Tô Noãn: “Tôi còn tưởng rằng sự bình tĩnh của cô có thể duy trì đến cuối cùng, không ngờ rằng Lục

Cảnh Hoằng vừa đến liền luống cuống, tôi lại không cần mạng của anh ta, chỉ quỳ xuống mà thôi nha, cô lo lắng cái gì?”

Tô Noãn không tin lời nói của Nam Giản Tâm, cô nhìn về phía những người đàn ông cầm ống thép trong tay đứng phía sau lưng Lục Cảnh Hoằng, bất cứ lúc nào cũng có xu hướng động thủ, ánh mắt Tô Noãn đột nhiên rất đau, cô tránh không được sợi dây, chỉ có thể như vậy nhìn.

“Lục Cảnh Hoằng...”

Thì thầm thật nhỏ, bây giờ cô rất hy vọng có người đột nhiên phá tung cửa sắt, đáng tiếc, nhưng ước muốn xa vời này của cô cũng không thể trở thành sự thật, bên eo của cô bị giày cao gót hung hăng đạp một cước, cô cũng không dám kêu đau thành tiếng, sợ Lục Cảnh Hoằng lo lắng, mặc cho mồ hôi lạnh làm ướt sợi tóc trên trán.

“Xem ra tình cảm của Lục bộ trưởng đối với Cù quản lý chẳng qua cũng chỉ có như thế, Cù quản lý, khuôn mặt này của cô làm tôi thống hận chán ghét cực kỳ, cô nói thử xem nếu tôi khắc lên mặt vài chữ có thể hay không nhìn thuận mắt một chút?”

Nam Giản Tâm khoé miệng thoáng hiện một nét nụ cười tà ác, trong tay của cô ta là một thanh chuỳ thủ sắc bén, vỗ vỗ má trái Tô Noãn, Tô Noãn thế nhưng không có kích động, chỉ lạnh lùng đối diện cô ta, Nam Giản Tâm khinh miệt cười, nhưng không có đâm xuống.

Bởi vì bên trong phân xưởng trống trải im lặng, đột nhiên vang lên lên một tiếng va chạm mặt đất nặng nề của vật gì đó, trong lòng Tô Noãn có dũng khí dự cảm bất an, cô tránh khỏi tầm khống chế của Nam Giản Tâm nhìn lại, Lục Cảnh Hoằng đang cúi đầu quỳ một gối ở nơi đó, thanh âm khô khốc:

“Rất xin lỗi, xin cô thả cô ấy ra...”

Một chân kia của anh không có quỳ xuống, một người đàn ông phía sau liền vung ống sắt lên hung hăng nện vào trên lưng anh, anh nhất thời bất ngờ cả người đều ngã về phía trước, một tay chống trên mặt đất, chịu đựng thân thể đau đớn run rẩy ngắc đầu:

“Như vậy được chứ, buông cô ấy ra...”

Chương 107: Tự làm bậy không thể sống

Edit: Hiếu Đồng

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Nam Giản Tâm nhìn Lục Cảnh Hoằng bị một kích nặng nề nhưng như cũ cũng không chịu hai đầu gối đều quỳ xuống, nếu không phải cô nghe thấy âm thanh trầm đục của ống sắt va chạm thân thể kịch liệt, nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng hai tay khế run, cô sẽ hoài nghi ống sắt kia làm bằng cao su, lần đầu nhìn thấy một người đàn ông thanh cao kiêu căng như Lục Cảnh Hoằng chật vật như vậy, Nam Giản Tâm kiềm chế không nổi cười khế:

“Tôi rất tán thưởng tinh thần vì tình yêu mà hy sinh của Lục bộ trưởng, đáng tiếc tôi không có cách nào đồng tình anh, thật sự rất có lỗi.”

“Cô không cần đồng tình tôi.”

Lục Cảnh Hoằng ngẩng đầu yên lặng nhìn về phía Tô Noãn, trong ánh mắt của anh chảy ra một loại sáng bóng, như là lệ quang, nhưng mà cũng không phải, đó chỉ là một loại sáng bóng, hơn nữa dịu dàng, giống như một mảnh hồ nước không gió, không có gợn sóng.

Sợ rằng không có cô gái nào dám đối diện thời gian dài như vậy, phảng phất như có loại sa vào nguy hiểm.

“Tôi thế nhưng dám đến một mình, không có ý định có thể bình yên

vô sự đi ra ngoài, đây không phải điều cô muốn sao?”

Lục Cảnh Hoằng thanh âm u lãnh, cho dù ánh mắt anh nhìn Tô Noãn vô cùng dịu dàng, nhưng lưu luyến dịu dàng như vậy chỉ giới hạn ở một mình Tô Noãn, tuyệt đối không thuộc về bất kỳ một người phụ nữ nào khác.

Chuyển thủ trong tay Nam Giản Tâm lắc lắc trên người Tô Noãn, ánh mắt trầm mặc thưởng thức, giống như cô ta đang cầm một món đồ cổ, sau đó quay đầu nhìn tư thế nửa quỳ của Lục Cảnh Hoằng:

“Ha ha, bởi vì anh nhanh như vậy thoả hiệp trò chơi trở nên không thú vị, tôi cho rằng Lục bộ trưởng nên hảo hảo rối rắm một phen, tận mắt nhìn Tô Noãn chịu nhiều đau đớn một chút mới bằng lòng ngoan ngoãn quỳ xuống, không nghĩ tới lại dễ dàng như vậy, chắc chắc...”

“Xem ra tình yêu thực sự đáng sợ, ngay cả người cơ trí như Lục bộ trưởng cũng trở nên ngu xuẩn như vậy.”

“Cô quá nhiều lời.” Lục Cảnh Hoằng thanh âm nhẹ như nước, quét mắt liếc về phía Nam Giản Tâm đòi không có gì vui một cái: “Muốn thế nào nói rõ một lần, không cần đùa giỡn nhiều trò, tin tôi, tôi sẽ cho cô biết cái gì là sống không bằng chết.”

Lục Cảnh Hoằng thanh âm lại âm lại lãnh, khiến cho mấy người đàn ông phía sau cũng không khỏi tản ra một chút, không khỏi tin là thật, lo lắng thủ đoạn trả thù của Lục Cảnh Hoằng, bọn họ vẫn là lần đầu gặp được người thân con tin dám uy hiếp bọn cướp.

Nam Giản Tâm lại không có cái gì để lo lắng về sau, liếc mắt nhìn lá bài chúa của mình trên mặt đất, ha ha nở cười hai tiếng:

“Khí thế của Lục bộ trưởng quả nhiên có thể dọa nạt người ta, đáng

tiếc, nơi đây cũng không phải buổi họp báo ngoại giao, cũng không phải hiện trường đàm phán, Lục bộ trưởng cũng không phải là người khí phách hăng hái phát ngôn, anh chỉ là một tên ngốc bị tình yêu mê hoặc.”

Nam Giản Tâm chán ghét Lục Cảnh Hoằng luôn một bộ hình tượng người chỉ huy, cho dù giờ phút này, bọn đàn ông cô bỏ tiền thuê thiếu chút nữa bị Lục Cảnh Hoằng nắm mũi dắt đi, cô nhìn ra bọn họ khiếp đảm dao động, rõ ràng là Lục Cảnh Hoằng đang bị họ uy hiếp, rõ ràng anh quỳ xuống đất đã mất đi quyền chủ đạo, nhưng mà như cũ cường thế, áp bức hệ thống thần kinh con người.

Nam Giản Tâm dời khỏi bị ánh mắt nghiêm nghị bức bách lạnh lùng của Lục Cảnh Hoằng, dáng vẻ bệ vệ vốn ngang ngược càn rỡ thế nhưng không hiểu ra sao liền tiêu xuống, Nam Giản Tâm đem lực chú ý dời đến trên người Tô Noãn, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) ngồi xuống bên người cô dùng chủy thủ chỉ vào mặt Tô Noãn:

“Quả thật trai tài gái sắc ông trời tác hợp cho a, cũng khó trách Ninh Nhi công chúa ghen tị với cô như vậy, trăm phương ngàn kế muốn phá huỷ cô,” Nam Giản Tâm trào phúng liếc mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng, “Cô thật sự khiến cho người ta đổ kị đến phát điên.”

Nói xong, đưa tay sờ vào mặt Tô Noãn, Tô Noãn không kịp né tránh vừa vặn bị cô ta sờ soạn, Nam Giản Tâm cười khanh khách vài tiếng, lực đạo dịu dàng khiến cho da thịt toàn thân Tô Noãn căng thẳng:

“Lục bộ trưởng, có một loại thống khổ gọi là sống không bằng chết, trước khi anh cho tôi nhấm nháp, tôi định trước hết để cho anh nếm thử, tận mắt nhìn thấy người phụ nữ của mình bị người đàn ông khác chạm vào, cảm giác này không biết có đủ kích thích hay không.”

“Cô dám!”

Lục Cảnh Hoằng vừa nghe, cái gì là lý trí cũng không để ý tới, nghiêng rãng nghiêng lợi âm u trờng mắt nhìn Nam Giản Tâm, từ trên mặt đất đứng lên, bắt đắđ dĩ phía sau lưng lại trúng một gậy, có chút không đứng nổi đau đớn.

“Ha ha, anh nói tôi có dám hay không, những huynh đệ này ra sức như vậy, cuối cùng tôi cũng phải cho phần thưởng chứ?”

Nam Giản Tâm lời vừa ra khỏi miệng, bọn đàn ông dáng vẻ lưu manh trong phân xưởng này, đều đồng loạt đem ánh mắt ném về phía Tô Noãn trên mặt đất, ánh mắt dần trở nên dâm loạn xấu xa, trong lòng bọn họ nghĩ cái gì, cũng đã hiện rõ trên mặt.

Tô Noãn vẫn luôn im lặng nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng lại trúng một gậy nữa, giật mình trong lòng, hai tay bị buộc ở sau lưng dùng sức hoạt động, nhưng mà dây thừng buộc rất chặt, cơ hồ là không thể động đậy đượđ, cổ tay bị dây thừng cọ sát nóng rất đau đớn.

Nam Giản Tâm phát hiện Tô Noãn mờ ám, châm chọc hừ một tiếng, vừa định kêu những tên lưu manh kia lại đây, lại bị thanh âm của Lục Cảnh Hoằng cắt đứđ, nghe thấy lời nói châm ngòi ly gián của Lục Cảnh Hoằng sắc mặt lại càng đại biến.

“Giám giữ phi pháp, chắc chắn đủ để cấu thành hành vi phạm tội, các người chịu nhiều cực khổ thay cô ta trói người, bắt quá kết quả chỉ lấy đượđ một số tiền nhỏ, mà cô ta nhất lao vĩnh dật*, thế nhưng có thể có đượđ tới 100 ngàn đô la, đáng giá sao?”

*một lần vất vả, cả đời nhàn nhẽ.

Âm thanh của Lục Cảnh Hoằng mang theo giễu cợt quanh quẩn rõ ràng ở trong phân xưởng, bọn lưu manh kia vốn rục rịch bị lời nói hấp dẫn của Lục Cảnh Hoằng gây sự chú ý, nhất là nghe thấy 100 ngàn đô la hai mắt lại càng đăm đăm, bọn họ cũng không biết Nam Giản Tâm cùng người thân trao đổi một khoản tiền lớn như vậy, chỉ cho là một cuộc xung đột vướng mắc trên thương trường.

“Cô ta cho các người mấy vạn đồng tiền lại cho các người từ nay về sau bỏ mạng nơi chân trời, các người có biết người các người bắt cóc là ai không, là con gái cũng là con dâu tương lai của vị lãnh đạo trung ương quận uỷ, thật sự cho rằng lấy tiền chuộc thì có thể sống chết mặc bây sao?”

“Lục Cảnh Hoằng anh câm miệng cho tôi!” Nam Giản Tâm phát hiện Lục Cảnh Hoằng càng nói càng không đúng, có ý đồ làm cho nội bộ bọn họ tranh chấp, lập tức bèn nhón quát bảo ngưng lại: “Các người thấy bản lĩnh thấy người nói tiếng người, thấy quý nói tiếng quý, trong trường hợp này là không dùng được!”

“Không dùng được, thế tại sao cô không cho tôi nói tiếp? Là sợ tôi vạch trần kế hoạch của cô, sợ bọn họ không giúp cô bán mạng nữa, sợ cô cầm 100 ngàn đô la nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, còn bọn họ lại bị cả nước truy nã sao?”

Lục Cảnh Hoằng ngữ khí từng bước ép sát khiến cho Nam Giản Tâm lại không tìm được cách phản bác tốt nào, cô ta không có nói cho những tên lưu manh này biết cô muốn một khoản tiền lớn như vậy, chính là lo lắng sợ chia của không đều dẫn đến chiến tranh bên trong, kết quả lại bị Lục Cảnh Hoằng nắm được nhược điểm.

Nam Giản Tâm chú ý tới những ánh mắt dao động bất mãn của những tên lưu manh kia, trong lòng hoảng hốt, giống như chó cùng rứt dậu lập tức túm lấy Tô Noãn từ trên mặt đất, chuyển thủ để ở dưới

cổ Tô Noãn, có lẽ bởi vì tâm thần hốt hoảng, tay có chút run run:

“Lục Cảnh Hoằng anh nói thêm một câu nữa tôi sẽ cắt đứt cổ họng cô ta, không nên ép tôi làm chuyện điên cuồng!”

Lục Cảnh Hoằng phát hiện chủy thủ của Nam Giản Tâm ó chút cọ xát đến da thịt Tô Noãn, một luồng tơ máu lan tràn hiện ra trên đầu mũi nhọn chủy thủ, người xem nhìn thấy mà ghê người, hầu hết vừa động, hơi nhếch bờ môi, thật sự không nói thêm gì.

Thật ra điều anh muốn nói đã nói hết, đám lưu manh kia mặc dù không có văn hoá gì, nhưng cũng không trở nên ngốc nghếch đến cái gì cũng không rõ, anh chỉ muốn cho bọn họ thêm thời gian nên học một biết mười, phát sinh khoảng cách với Nam Giản Tâm, không còn một lòng nữa.

Lục Cảnh Hoằng khoé mắt dư quang liếc về phía một góc mờ tối trong phân xưởng, mắt tiếp rũ xuống che kín hàn quang ở đáy mắt, nhưng mà động tác như thế nhìn trong mắt người khác cũng là biểu hiện mê mang bất lực, những tên lưu manh kia thả lỏng giám sát Lục Cảnh Hoằng, ngược lại ánh mắt nhìn về phía Nam Giản Tâm bộc phát không tốt, giống như có mưu đồ gì đó.

Nam Giản Tâm thấy Lục Cảnh Hoằng không còn phá hư chuyện tốt của cô ta, nhưng mà mấy người đàn ông khác lại giống như loài lang sói nhìn chăm chăm mình, vội hắng giọng lớn tiếng giải thích, kết quả người khác nghe vào trong tai lại càng giống che dấu:

“Các người đừng nghe anh ta nói hư nói vượn, chuyện anh ta đổi trắng thay đen xưa nay vốn rất lợi hại, anh ta chỉ là muốn để cho chúng ta tự tàn sát lẫn nhau, hảo hảo cứu người phụ nữ của anh ta ra, các người không thể tin lời anh ta kiếm củi ba năm thiêu một giờ.”

“Vậy cô đem cái rương mật mã đó mở ra, cho chúng tôi biết rốt cuộc có bao nhiêu tiền, không phải cô nói sẽ không bạc đãi chúng tôi sao? Nếu quả thật đúng là 100 ngàn đô, an hem chúng tôi lấy 500 vạn cũng là chuyện đương nhiên!”

Nam Giản Tâm nghe xong lời này chuỷ thủ trong tay run lên, Tô Noãn bị đau khế nhíu chân mày, cô cũng nhìn ra ý đồ của Lục Cảnh Hoằng, tự nhiên sẽ không hô to gọi nhỏ phá hư dụng tâm lương khổ của Lục Cảnh Hoằng, chỉ quét mắt nhìn cái rương.

Nam Giản Tâm giống như nhìn ra Tô Noãn châm chọc, hung hăng lôi kéo quần áo Tô Noãn, căm giận mắng:

“Cô cho là như vậy tôi sẽ không có cách nào sao? Coi như phải chết tôi cũng muốn kéo cô theo làm đệm lưng!”

Tô Noãn như cũ trầm mặc không nói lời nào, Nam Giản Tâm lừa trong lòng bỗng nhiên tươi tốt, đang muốn dạy dỗ Tô Noãn, lại nhìn thấy hai tên lưu manh đi về phía mình, trong tay của họ cầm ống sắt dùng để đối phó Lục Cảnh Hoằng, không khỏi lui về phía sau vài bước, thân thể chạm vào tấm sắt sau lưng, phát ra tiếng vang dội.

“Các người muốn làm gì? Các người điên rồi sao? Chúng ta chính là cùng trên một chiếc thuyền...”

“Đồ đàn bà thúi, ít nói nhảm đi, đưa rương cho chúng tôi, nếu không cô sẽ biết tay đấy!”

Một kẻ lưu manh trong đó không có kiên nhẫn, nhất là nhìn thấy cái rương mật mã nặng trịch kia, lại càng thêm không có kiên nhẫn ứng phó Nam Giản Tâm, trực tiếp tiến lên muốn đi đoạt lấy, Nam Giản Tâm xô Tô Noãn ra trực tiếp bảo vệ cái rương, cô ta biết một khi bị đám người kia lấy được, cô ta chỉ sợ một phen tiền cũng đừng mong

có được, thuần túy thuộc loại làm công vô ích.

“Các người muốn tiền tôi có thể cho các người, nhưng là trước hết giải quyết cho xong người đàn ông và đàn bà này phân chia...”

Nam Giản Tâm tranh chấp ôm lấy cái rương trong lòng, vừa định thương lượng với những tên lưu manh kia, người đàn ông trong lúc tranh đoạt bị ngón tay của Nam Giản Tâm cào làm tổn thương mặt trong cơn tức giận, nâng bàn tay to lên tát xuống một cái:

“Con bà nó, nữ tiện nhân, bớ nói nhảm cho tao nhờ, đưa rương cho tao! Muốn độc chiếm số tiền kia, cũng không nhìn một chút xem cô hoàn toàn có bản lĩnh hay không, muốn gạt chúng tao làm công tử Bạc Liêu đi ngồi tù, tao nhổ vào!”

Nam Giản Tâm bị đánh đến choáng váng, cả người lao đảo một cái, té lăn quay trên mặt đất, muốn đứng lên đoạt lấy rương tiền lại bị ống sắt trong tay kẻ lưu manh khác đánh đến sợ tới mức không dám hành động thiếu suy nghĩ, bộ dạng đáng thương lại đáng trách.

“Quý ca, đúng là 100 ngàn đô, người đàn ông kia không gạt chúng ta!”

Lưu manh giật lấy cái rương sau khi nhìn thấy đô la Mỹ chồng chất, kích động hướng về phía người đàn ông mặc bộ đồ đen đứng sau lưng Lục Cảnh Hoàng hô, tiếp tục quay đầu sờ vào tờ tiền trong lúc lơ đãng nhìn thấy Tô Noãn bị trói chặt một góc, sắc tâm nổi lên:

“Quý ca, người đàn bà này đáng vẻ thật đúng là câu người, an hem muốn...”

Nói xong, buông tiền xoa xoa tay đi về phía Tô Noãn, chỉ là còn chưa đi được hai bước, người đàn ông tên gọi Quý ca liền một tiếng chỉ

tiếc rèn sắt không thành thép giáo huấn:

“Mày đúng là không có đầu óc, mọi thứ nói lên thân phận cô ta không đơn giản, mày còn chạm vào cô ta, không muốn sống nữa phải không? (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) Chúng ta con mẹ nó chỉ vì tiền, không phải vì đàn bà, có tiền muốn loại đàn bà nào mà không có, còn muốn vì ả đàn bà này đem mạng đi nạp à?”

Lời này thốt ra mấy người đàn ông để lộ ham muốn lập tức không còn tiếng vang, Tô Noãn bọn họ sẽ không động vào mình, nhưng cũng có cơ hội lâm thời trở què, cho nên cũng không dám dễ dàng lơ là phòng bị trong lòng mình, nhìn về phía Lục Cảnh Hoảng vẫn luôn cúi đầu không nói lời nào, cô tin tưởng Lục Cảnh Hoảng nhất định có hậu chiêu, tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn bị người khác xử trí như vậy.

Quý ca và mấy tên thuộc hạ vừa kiểm tra rương tiền xong, nhất thời vui sướng ngất ngây, đời này cũng chưa từng cầm qua số tiền nhiều như vậy, nhìn nhìn Lục Cảnh Hoảng và Tô Noãn, trong lòng lại nổi lên tâm tư tham luyến, phân phó hai người đàn ông đi ra ngoài canh chừng, vừa có cái gì không đúng sẽ trở lại nói cho anh ta biết, còn mình thì cười ha hả đi tới bên cạnh Tô Noãn:

“Cô cũng thấy đó, tôi và đám huynh đệ đã mấy ngày không có chạm qua phụ nữ, chỉ cố tưởng niệm nghĩ tới, nhất là chống lại một đại mỹ nhân như cô, chỉ sợ một khi có cơ hội liền không khống chế được muốn đỡ thêm.”

Tô Noãn không ngốc, nghe hiểu ý lời nói đó, mà mấy người đàn ông lòng tham không đáy này cho là muốn tiền chuộc rất dễ dàng, xem chừng muốn tiếp tục vơ vét một số của cải, dù sao bọn họ mười mấy người, một trăm ngàn chia đều cũng khoảng một trăm vạn.

Tô Noãn ngẩng đầu chống lại uy hiếp của Quý ca cười cười, trong lúc mắt liếc nhìn Lục Cảnh Hoằng, nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng hướng mình gật gật đầu, nội tâm sợ hãi giảm đi không ít, mâu quang chợt loé, hướng Quý ca lộ ra một nụ cười thật tươi:

“Dây thừng này quá chặt, buộc làm đau tôi, mới vừa rồi bị hoảng sợ, số điện thoại nhà tôi không nhớ gì hết, anh cho tôi vài phút suy nghĩ một chút có được không?”

Tô Noãn một đôi mắt phượng đáng vẻ câu hồn lạc phách người ta được thừa nhận là sự thật, hiện giờ tươi cười như vậy tuyệt đối được cho là phong tình vạn chủng, mở mí mắt ma mị thấy Quý ca nhất thời thất thần, đây là bốn mươi mấy năm nay anh ta mới gặp được người xinh đẹp lại có mùi vị phụ nữ như vậy, nhất thời nhìn Tô Noãn lại thấy lâng lâng, ý vị nuốt nước miếng.

Tô Noãn bị Quý ca nhìn toàn thân lạnh đến buồn nôn, nhưng lại không thể không cố nén ghê tởm lộ ra tươi cười, Quý ca nhìn thấy Tô Noãn cổ tay bị trói đỏ đến thật sự sinh lòng không chịu được, muốn đưa tay giúp Tô Noãn cởi dây thừng.

Nam Giản Tâm mới vừa rồi bị lưu manh đánh quỳ rạp trên mặt đất liếc mắt một cái liền nhìn thấy tên Quý ca kia bị Tô Noãn mê hoặc tâm thần, còn mình không những không chiếm được một phân tiền mà còn bị liên lụy, tức giận bò lên xông lên trước hung hăng tát một cái trên mặt Tô Noãn.

Tô Noãn nhất thời không phòng bị bị Nam Giản Tâm vừa vặn đánh, đầu ngã lệch một bên, khoé miệng tơ máu chảy xuôi xuống dưới, đủ để nhìn ra Nam Giản Tâm có bao nhiêu oán hận Tô Noãn, lực đạo này khiến cho dư âm trong phân xương tản ra thật lâu không hết.

Mà lúc Tô Noãn hất mặt vừa vặn nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng sắc mặt xanh mét muốn đứng lên, sợ nhất thời nhin không được phá hư tính toán, vội lên tiếng nói: “Tôi không sao, chỉ là bị thương ngoài da một chút, không đau.”

Lời này vốn là nói với Lục Cảnh Hoằng, nhưng bởi vì Tô Noãn hướng về phía Quý ca, làm cho ngoại trừ Lục Cảnh Hoằng và bản thân Tô Noãn, những người khác đều cho rằng Tô Noãn đang an ủi Quý ca, ngay cả Nam Giản Tâm cũng có nhận định này.

“Tô Noãn cái đồ đàn bà không biết xấu hổ này, đến bây giờ còn muốn câu dẫn đàn ông!”

Nam Giản Tâm lửa giận vụt vụt tăng lên, quên mất chính mình giờ phút này cũng bị người khác khống chế, nhắc chân muốn đạp lên người Tô Noãn, Tô Noãn bởi vì hành động bất tiện không né được, ai ngờ tên Quý ca kia một phen túm lấy tóc Nam Giản Tâm kéo sang phía bên cạnh mấy bước, sau đó là hung hăng bặt mấy tay:

“Đồ đàn bà tiện nhân, ở đây khi nào tới phiên cô nói chuyện hả? Tao xem ra mày quên mất đây là người nào, là món hàng gì, Nhị A Tam A, hai đứa bây hạo hạo dạy cho cô ta biết phép tắc tốt nhất, hừ, đồ không biết sống chết!”

Quý ca một phen buông Nam Giản Tâm ra, lập tức có hai người đàn ông vây quanh Nam Giản Tâm, ý xấu cười, một tên kéo nách Nam Giản Tâm đi về phía trong góc, Nam Giản Tâm nội tâm kinh hoàng rống to:

“Bọn cầm thú các ngươi, qua cầu rút ván, tao là người thuê mướn bọn mày, bọn mày làm sao có thể đối với tao như vậy, bọn mày là đồ súc sinh cầm thú, đồ vương bát đần, buông ra, bọn mày chết không được tử tế đâu, ô ô...”

Nam Giản Tâm miệng bị che lại, Tô Noãn lòng còn sợ hãi nhìn theo hướng Nam Giản Tâm bị lôi đi, mới phát hiện, phía trong góc có một cái giường bằng thép, phía trên có treo một cái sợi dây điện treo bóng đèn lắc lư, bức tường bên cạnh phản chiếu tình huống tình cảnh xảy ra trên giường.

Tô Noãn đồng tử co rút một cái, cứ như vậy trơ mắt nhìn hai người đàn ông kia xé toang quần áo Nam Giản Tâm ném ra bên ngoài, sau đó tùy tiện giật sợi dây thừng trói hai tay cô ta vào hai bên cột giường, hình như nghe không quen Nam Giản Tâm miệng đầy thô tục, tìm mảnh vải ngăn chặn miệng Nam Giản Tâm, sau đó tiến người lên...

Tô Noãn không đành lòng nhìn nữa, quay đầu sang một bên, Quý ca liền lại gần cười hì hì nói: “Thấy không, nếu cô ngoan ngoãn phối hợp, tôi cam đoan sẽ không động tới cô, đừng sợ.”

“Không được tới gần cô ấy!”

Lục Cảnh Hoảng lạnh giọng cảnh cáo, anh đã đứng lên, dáng người cao ngất, Quý ca không nghĩ tới Lục Cảnh Hoảng sẽ đột nhiên thay đổi tư thế vô năng suy nhược kia, quay đầu lại đánh giá Lục Cảnh Hoảng vài lần, vừa rồi không nhìn kỹ, hiện tại nhìn lại, trong mắt sinh ra ánh sáng ghen tị.

Không thể không mẹ nó thừa nhận, người đàn ông này rất xuất sắc, mặc dù là cũng giống như bọn họ đang đứng trong phân xưởng dơ bẩn hoang vu bị bỏ phế, cái loại cường thế tao nhã này là xuyên thấu từ trong lòng ra ngoài, rất rõ ràng có thể thấy được, cũng càng thêm làm nổi bật hành vi phạm tội bất cớ đáng khinh và trơ trẽn của bọn họ.

Hơn nữa, người đàn ông này khí thế quá mạnh mẽ, thế nhưng rất có can đảm đơn thương độc mã tới cứu người, Quý ca không dám xem nhẹ Lục Cảnh Hoảng, trong lòng cũng có cân nhắc, quay đầu lại nhìn nhìn Tô Noãn, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt Tô Noãn nhìn Lục Cảnh Hoảng nói:

“Mày có một cô bạn gái xinh đẹp như vậy, nói thật, là đàn ông tao thật sự vô cùng hâm mộ mày.”

Lục Cảnh Hoảng đột nhiên cau chặt chân mày, từ trong túi quần lấy ra cái bóp da tùy tay ném đến bên chân Quý ca:

“Phía bên trên tôi đã viết mật mã, anh muốn bao nhiêu tiền cứ tự mình đi đến máy rút tiền trực tiếp rút ra là được rồi, nếu không đủ, tôi lập tức gọi điện thoại cho người của tôi chuẩn bị đem tới cho anh.”

Kèm theo tiếng của Lục Cảnh Hoảng còn có âm thanh xấu xa không hề có nhân tính kia, chiếc giường sắt nhiều năm bỏ hoang phát ra âm thanh cọt kẹt cọt kẹt, tiếng cười dâm loạn chói tai của bọn đàn ông, tiếng rên rỉ hừ hừ yếu ớt của đàn bà, từ trong góc truyền tới rõ ràng, người khác không rét mà run, ngoại trừ Quý ca, bốn người đàn ông khác trong phân xưởng liên tục nhìn về phía ba đạo thân ảnh quần lấy nhau trên vách tường, trong ánh mắt toát ra dục vọng đen tối, sau đó một người tiếp một người cũng đi qua.

Quý ca nghe thấy âm thanh khiêu khích kịch liệt kia, nở nụ cười tà khí, châm một điếu thuốc hút vài hơi, sau đó chậm rãi nhả khói về phía Tô Noãn, Tô Noãn sắc mặt một trận, xê dịch về phía bên cạnh, Quý ca cũng theo đó không buông tha ngang nhiên xông qua:

“Như thế nào, sợ à? Cô sợ cái gì? Đàn ông của cô không phải đứng ở đây sao? Anh ta nhìn qua trông bản lĩnh như vậy, làm sao có thể để cho cô bị tội giống như cái đồ lẳng lơ bên trong kia đây?”

Lục Cảnh Hoằng hai tay gắt gao xiết chặt, cố gắng khống chế chính mình xúc động muốn xông lên trước, liếc mắt nhìn lướt qua phía bên ngoài phân xưởng, tận lực giữ cho giọng bình tĩnh đàm phán với Quý ca:

“Giống như anh nói, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) chỉ cần có tiền muốn bao nhiêu phụ nữ cũng được, một trăm ngàn đô la, tôi cho anh thêm số tiền này, anh tháo bỏ dây thừng cho cô ấy lại đây, tôi lập tức gọi điện thoại cho thư ký của tôi, kêu cậu ta mang tiền qua đây.”

“Tìm người mang lại đây? Mày thật cho là lão tử tao thiếu não à, chỉ sợ tiền còn chưa kịp đưa đến, một đoàn theo đuôi đã đuổi tới rồi, hừ, lão tử suy nghĩ một chút, nếu không cũng không cần tiền, liền mang cái bô của mày cùng đi tốt lắm...”

“Vậy anh thử xem, nếu anh dám động tới một sợi lông tơ của cô ấy, tôi để cho anh hối hận vì sinh ra ở trên đời này.”

Lục Cảnh Hoằng nheo mắt nhìn chăm chăm sắc mặt che trời của Quý ca, lời nói ngoan độc gần từng tiếng từng tiếng theo bờ môi phun ra, mang theo lực kinh sợ rất mãnh liệt, Quý ca không tự chủ được run lên, chờ cho tới khi phát hiện mình bị người khác uy hiếp, sắc mặt có chút khó coi, lại vẫn cố gắng cố chấp chống chế khí thế của mình, hừ hừ nói:

“Vậy phải xem mày có hợp tác hay không.”

Quý ca nói xong sờ sờ đầu mũi của mình, liếc mắt nhìn Tô Noãn bên cạnh, xê dịch về một bên, sau đó hướng về phía người đàn ông cao ngất sau lưng Lục Cảnh Hoằng nói:

“Mày đi bảo bọn nó đừng đùa chơi nữa, một ả đàn bà nhiều người chơi như vậy, nếu đùa chết người, phá hỏng đại sự.”

Người đàn ông vóng dáng hơi có chút lùn thấp kia liếc ánh mắt bí ối nhìn Tô Noãn, dậm ô nở nụ cười hai tiếng:

“Làm sao dễ dàng đùa chết như vậy được, Quý ca anh nghe xem, con quỷ nhỏ đó làm cho nhiều người vui vẻ, không chừng có bao nhiêu thoải mái, nếu không Quý ca anh cũng qua chơi một lát đi? Hai người kia chúng tôi trông là được rồi.”

Quý ca nghe xong lời này như có chỗ động lòng, nhưng ánh mắt vừa đảo qua Tô Noãn tuy rằng trên mặt dính bụi bặm nhưng vẫn động lòng người như cũ, dục vọng mới vừa dâng lên lập tức dập tắt, đối với món hàng sáng sủa như vậy bị chơi nát thật không làm sao có hứng thú nổi.

Vì thế quay đầu nhìn Lục Cảnh Hoảng nói: “Chờ một chút tôi phái hai anh em theo mày cùng đi lấy tiền, mày tốt nhất không cần tính toán, bằng không cho bạn gái của mày còn dễ chịu hơn nữa đấy!”

“Tôi hy vọng anh thức tỉnh một chút, bây giờ đã hơn nửa đêm, ngân hàng đều đã đóng cửa, dùng máy rút tiền tự động đoán chừng ngay cả mười vạn cũng không được hưởng chi là 100 ngàn đô, anh đã không cho tôi gọi điện thoại cho thư ký của tôi, tự nhiên cũng không thể làm cho cán bộ nhân viên ngân hàng thay tôi nghĩ cách lấy cho được số tiền kia, nếu anh không vội chín giờ sáng mày mai dẫn thuộc hạ của anh cùng đi lấy tiền.”

Quý ca nghe xong Lục Cảnh Hoảng phân tích rõ ràng mạch lạc, dừng một chút, liếc nhìn Tô Noãn, nhìn Lục Cảnh Hoảng hừ một tiếng, trong lòng nhưng thật ra là càng thêm ghen tị, chính mình phấn đấu hơn nữa đời người dựa vào bắt cóc lấy mạng đổi tiền, người đàn

ông này ngay cả chân mày cũng không hạ xuống, con mẹ nó rất không công bằng!

Lúc đó trong một góc giường sáng sủa nhoáng âm thanh dừng lại, không quá bao lâu, mấy người đàn ông liền mặc lại quần đi ra, trên mặt đều là nụ cười dâm đãng thoả mãn, cuối cùng một người đàn ông mặc áo sát nách nắm tóc Nam Giản Tâm trực tiếp lôi kéo ra ngoài.

Nam Giản Tâm bị ba bốn tên đàn ông chơi đùa căn bản không ra hình dạng gì, cả người mềm nhũn như con chi chi, hơi thở ra vào yếu ớt, nếu đôi mắt không còn mở to, thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng rên đau đớn, Tô Noãn cũng hoài nghi cô ta đã bị giết chết.

Tô Noãn ánh mắt nhìn về phía thân thể trần truồng của Nam Giản Tâm, không ngăn được một hồi ghê tởm, cả người nhịn không được run rẩy một chút, bất luận là ở trên ti vi hay trong thực tế, cô cũng chưa từng thấy qua tình cảnh như thế.

Đôi chân của Nam Giản Tâm bởi vì mấy người đàn ông không chút nào thương hương tiếc ngọc đối đãi, bị lực rất lớn tách ra duy trì một tư thế đó quá lâu, đã đến nỗi bị biến dạng, cho dù là hiện tại bị kéo lôi ra, vẫn mở rất rộng như cũ, có thể nhìn thấy chất lỏng màu trắng dơ bẩn hoà cùng vết máu lây dính khắp nơi rõ ràng.

Da thịt Nam Giản Tâm vốn trắng nõn bóng loáng đã muốn tìm không ra một khối da thịt hoàn hảo, vết thương máu ứ đọng lan khắp toàn thân, nhất là ở nơi ngực là một mảng lớn màu xanh tím nhìn thấy mà ghê người, ánh mắt tan tác đại ra, lớp trang điểm trên mặt đã muốn bay hết, cánh môi sưng đỏ đến không ra bộ dáng gì, cũng khép lại không được, đó hẳn là kết quả của hành vi khó có chút nào mở miệng được...

Tô Noãn sớm đề nén không được buồn nôn của mình, xoay đầu đi đồng thời nôn ra một trận, trong óc lan tràn bộ dạng thê thảm kia của Nam Giản Tâm không đi khỏi, bọn đàn ông này đúng là suy nghĩ cầm thú bằng nửa thân dưới.

Nhưng mà Tô Noãn đối với Nam Giản Tâm lại không cảm thấy đồng tình một chút nào, bởi vì cô rất rõ ràng, nếu Lục Cảnh Hoằng không đuổi tới đúng lúc, hiện tại bị bọn đàn ông này đối đãi như thế rất có thể chính là Tô Noãn cô.

Cô chưa từng quên mới vừa rồi Nam Giản Tâm đặc ý nói muốn đem cô thưởng cho những người đàn ông này, chỉ sợ bản thân Nam Giản Tâm cũng không ngờ tới cuối cùng trở thành món ăn trên bàn cơm của bọn đàn ông này thế nhưng lại chính là cô ta, không biết có thể hay không nói, đó là báo ứng của việc Nam Giản Tâm tự mình làm bậy thì không thể sống?

Lục Cảnh Hoằng từ đầu tới cuối bất động đứng thẳng ở nơi đó, đôi mắt cũng không có liếc nhìn Nam Giản Tâm một cái, vẫn nhìn Quý ca đứng cạnh Tô Noãn cách đó không xa, giống như giám sát Quý ca có thể hay không làm ra hành động gì quá phạm đối với Tô Noãn:

“Đàn bà trong phân xưởng này, ngoại trừ vợ của tôi anh muốn chơi ai cũng có thể, bây giờ giao cô ấy cho tôi.”

Lục Cảnh Hoằng lời nói không mang theo cảm xúc dao động gì, Tô Noãn lại nghe ra hàm ý sâu xa của người đó, cô không thể tin được nhìn về phía Lục Cảnh Hoằng, lại chỉ nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh, nhưng mà trong góc phân xưởng lại vang lên tiếng động nhỏ.

Bọn đàn ông bên trong bao gồm cả Quý ca đều nghe không hiểu được ẩn ý của Lục Cảnh Hoằng, chỉ cho là Lục Cảnh Hoằng đang cảnh cáo bọn họ không được động tới Tô Noãn, vừa định nhận lời

nói đưa tiền sẽ không động, lại nghe thấy trong góc nào đó phát ra tiếng bước chân rõ ràng.

“Ai ở trong này, còn không ra đây cho tao!”

Quý ca hướng hai huynh đệ nháy mắt ra hiệu, hai người lập tức chạy tới trong góc, lập tức lôi kéo một thân thể mảnh mai đi ra, đúng là Cù Ý Ninh vẫn luôn núp trong bóng tối xem cuộc vui, giờ phút này sắc mặt của cô ta khó coi khác thường.

Nhất là khi Cù Ý Ninh nhìn thấy Nam Giản Tâm bị đàn ông làm cho hấp hối, lại càng sợ đến lạnh run, bây giờ cô ta cũng không phải giả bộ, mà là thật sự sợ, vì mình về điểm này tâm tư âm u, không nghĩ tới lại tự đem mình nạp vào, cô ta vừa rồi tới gần quan sát cái giường sắt, bọn đàn ông kia đối với Nam Giản Tâm ở trên giường lãng nhục nhìn thấy rất rõ ràng, bọn đàn ông này quả thực không bằng súc sinh, bỉ ổi dơ bẩn vô sỉ tới cực điểm.

Hai người đàn ông này không chút nào thương tiếc đẩy Cù Ý Ninh té nhào trên mặt đất, Cù Ý Ninh cả người run rẩy, có lẽ là không chịu đựng được sợ hãi như vậy, ngay cả cánh môi cũng mất đi màu sắc, giống như sợ hãi của cô ta mới đúng là khẩu vị của bọn đàn ông này, bọn họ đều cười lên ha ha, càng cười càng liều lĩnh, hơn nữa Ninh Nhi nhìn thấy hai mắt Quý ca bắn ra loài lang sói:

“Chắc chắc, không nghĩ tới bên trong còn ẩn nấp một khuôn mặt nhỏ nhắn bị sợ hãi tới mức này, anh đây nhìn thấy cũng đau lòng!”

Chương 108: Lục Cảnh Hoảng tức giận

Người tình mới của quan ngoại giao –

Người tình mới của quan ngoại giao 19/05/2016 Comments: 3

5 Votes

Edit: Hiếu Đồng

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

“Chắc chắc, không nghĩ tới bên trong còn ẩn nấp một khuôn mặt nhỏ nhắn bị sợ hãi tới mức này, anh đây nhìn thấy cũng đau lòng!”

Lời nói của Quý ca khiến cho thân thể Ninh Nhi nặng nề run rẩy, sắc mặt càng phát ra không có huyết sắc, cô ta ngã ngòai dưới đất, hai tay run rẩy ôm lấy thân thể của mình, bởi vì cảm xúc bị kích động làm cho bệnh tình không ổn của cô ta bắt đầu tái phát.

“Ồ, cô nàng này hình như có cái gì đó nhìn không đúng, đội mũ làm chi khiến chúng tôi không nhìn rõ diện mạo?”

Có một gã đàn ông trông không thật thà trực tiếp ngồi xổm xuống bên cạnh Ninh Nhi, muốn lấy mũ lưỡi trai của cô, vốn biết ý Ninh Nhi mơ màng đột nhiên mở đôi mắt hỗn độn, một đôi tay gắt gao ôm lấy đầu của mình không chịu buông ra, sợ hãi kêu lên:

“Không được lấy xuống, không được lấy xuống, không nên nhìn, không được... Không nên bị anh ấy nhìn thấy... Không được!”

Ninh Nhi giống như nổi điên giãy giụa, mang theo tiếng kêu la khóc nức nở bèn nhón vang vọng trong phân xưởng trống vắng, nhưng mà không có ai mềm lòng buông tha cô, người đàn ông kia bị cô làm cho buồn bực, phun khói thuốc lên mặt đất, mở miệng mắng một câu thô tục:

“Mẹ nó, mặt hàng gì thế này, thật xem mình là trinh tiết liệt nữ sao? Buông tay cho tao!”

Nước mắt xâm nhiễm khuôn mặt trái xoan vô cùng trắng nõn, khí lực của Ninh Nhi không thể so với đàn ông, chỉ là nội tâm sợ hãi gì đó khiến cho cô không muốn tháo mũ xuống, cô trong lúc ngắc ngẩn hỗn loạn ngắc ngẩn đầu nhìn thấy đôi giày da kia, cô không thể để cho anh bắt gặp bộ dạng xấu xí của cô được, tuyệt đối không thể.

Ninh Nhi cho dù là ma quỷ ăn thịt người, nhưng cô vĩnh viễn không để cho anh nhìn thấy bộ mặt đen tối khác của cô, anh là một chút khác vọng trong sinh mệnh cô, sao có thể huỷ diệt như vậy được, ở trước mặt Tô Noãn và anh hoàn toàn huỷ diệt?

Cô sợ hãi ngăn không được phát run, bắt đầu rơi vào hồi hận vô cùng, cô như thế nào cũng không nghĩ tới Nam Giản Tâm tìm đám người không đáng tin như vậy, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) không chỉ có đánh chủ ý Tô Noãn, thậm chí ngay cả người thuê mướn cũng đụng tới, cô không chịu nổi kết cục của Nam Giản Tâm, cô sẽ chết mất, không còn nhịp tim hơi thở thân thể của cô sẽ lập tức chết đi ...

Lý Tư Đặc, đột nhiên, trong đầu óc cô hiện ra người đàn ông thời thời khắc khắc che chở cô, nhưng cũng biết anh không ở đây, mặc

dù Lý Tư Đặc nguyện ý vì cô làm bất cứ chuyện gì, bao gồm giúp cô che giấu được mọi người xác chết thối rữa.

Nhưng mà kế hoạch bắt cóc này của cô và Nam Giản Tâm cô cũng không dám nói cho Lý Tư Đặc nghe, cô chưa từng để cho Lý Tư Đặc biết được cô một khắc cũng không ngừng ham muốn thân của Tô Noãn, có lẽ đã từng áy náy bồi hồi, nhưng cuối cùng dục vọng muốn sống cũng chiến thắng tất cả, bao gồm một chút huyết thông tình thân ngăn cản trước mắt.

Tô Noãn không muốn đi nhìn thân thể cuộn tròn run rẩy phát run giãy giụa của Ninh Nhi, quay mặt sang một bên chợt nghe thấy tiếng lãnh đạm của Lục Cảnh Hoảng: “Tôi không hy vọng anh để cho tôi lặp lại một lần nữa, cởi bỏ trói cho cô ấy.”

Quý ca cùng đám anh em đang hưng phấn bùng bùng đùa giỡn với Ninh Nhi, khinh thường liếc mắt nhìn Lục Cảnh Hoảng, liền đi tới bên cạnh Tô Noãn thay cô cởi bỏ dây thừng, vừa cởi vừa ha ha nói chuyện với Tô Noãn:

“Tôi nói người phụ nữ có vẻ bệnh hoạn trên mặt đất kia cũng thật giống với cô đấy, nếu không phải tôi nhìn thấy cô ta và người đàn bà họ Nam kia một phe, tôi rất hoài nghi có phải hai cô là chị em không.”

Những lời này nghe vào trong tai ba người hiểu rõ sự tình, sợ là một loại châm chọc bén nhọn, Tô Noãn liếc mắt nhìn Quý ca một cái, sau khi hai tay cô hoàn toàn khôi phục tự do, vuốt cổ tay gật gật đầu:

“Anh hoài nghi đúng đó, cô ta đúng thật là em của tôi, là đứa em cùng cha cùng mẹ.”

Tô Noãn không sao cả nở nụ cười, bởi vì áp sát quá gần, Quý ca cơ hồ có thể ngửi được trên người Tô Noãn tỏa mát ra mùi hương

thanh tịnh và đẹp đẽ, cũng không phải là do nước hoa tạo ra, khiến cho anh ta kiềm chế không được tiến tới, Tô Noãn nhanh chóng thối lui hướng bên cạnh.

Một cổ lực đạo mạnh mẽ túm lấy Tô Noãn vững vàng kéo cô lui về phía sau đưa vào khu vực an toàn, Tô Noãn vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng đang nhấc chân hung hăng gạt ngã Quý ca đang động tay động chân với cô, sắc mặt lạnh lùng âm trầm:

“Xem ra lời của tôi anh còn chưa rất rõ ràng, vậy tôi đây chỉ có thể cho anh ghi nhớ thật lâu rồi!”

Quý ca thật đúng là không ngờ tới Lục Cảnh Hoằng vốn chịu kiềm chế thế nhưng sẽ đột nhiên động thủ, xuống tay nặng đến làm cho anh ta cảm giác một cái xương sườn bị đập đứt, làm nhiều trò trước mặt anh em như vậy bỗng nhiên thấy mất hết thể diện, chật vật đứng dậy gầm lên:

“Dám đập tao, tao xem ra mày không muốn sống nữa, các an hem, phế tên nhãi thúi này cho tao!”

Lời còn chưa dứt, cửa sắt trong phân xưởng đột nhiên nổ vang, chỉ thấy một người đàn ông được Quý ca phái ra ngoài canh gác thất tha thất thểu chạy tới, trên mặt đã chảy máu, đứng nói chuyện cũng không lưu loát:

“Quý... Quý... Quý ca, bên ngoài... bên ngoài có rất nhiều binh lính đang tiến gần về phía bên này, thằng Năm nói... nói đi xem nhưng không thấy trở lại, Quý ca, làm sao bây giờ...”

Sắc mặt Quý ca đột biến, ngay cả mấy người dân ô Nam Giản Tâm đến hôn mê cùng bọn lưu manh trêu chọc Ninh Nhi cũng đều mặt lộ vẻ sợ hãi căm giận, đều tụ tập về phía Quý ca, đâu còn dáng vẻ bệ

vệ hung hăng càng quấy vừa rồi.

“Tên tiểu tử mày được đấy, dám lừa gạt tui tao nói đến một mình không có báo cảnh sát, con mẹ nó!”

Quý ca nghe rằng trợn mắt một hồi ảo não, dùng sức giật mái tóc ngắn ngắn vài cái, đi qua đi lại mấy lần, chỉ vào Lục Cảnh Hoằng đang đứng ở nơi đó bảo vệ Tô Noãn phần nộ rít gào, anh ta xem như gặp phải người đàn ông này, khó trách vừa rồi phối hợp như vậy, vừa quỳ xuống vừa đưa tiền, thì ra anh ta căn bản chính là kéo dài thời gian chờ cứu binh!

Lục Cảnh Hoằng nhìn vẻ mặt lo âu khủng hoảng của mấy người đàn ông này, vẻ mặt bình tĩnh đến không gợn sóng: “Tôi chỉ đồng ý với các người không báo cảnh sát, không có nhận lời các người không đi điều động binh lính trong quân đội.”

Lời này trực tiếp làm cho Quý ca tức giận đến nhảy chân lên, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) hơn nữa nhìn thấy khoé miệng một nét thoáng hiện cười lạnh lùng cùng đáy mắt loé lên khinh thường của Lục Cảnh Hoằng, thì càng không cách nào bình tĩnh được nữa, tiện tay đoạt lấy ống sắt trong tay đồng bọn xông tới đánh về phía Lục Cảnh Hoằng.

Tô Noãn mặc kệ có phải phụ nữ hay không, nhìn thấy người đàn ông của mình sắp gặp nguy hiểm, cô theo bản năng muốn đi bảo vệ anh, kết quả Lục Cảnh Hoằng cũng đẩy cô sang phía bên cạnh, đẩy cô đến chỗ góc tối tăm.

Khi những người đàn ông kia đồng loạt tiến lên phía trước, anh lập tức xông lên phía trước một phen chế trụ cổ tay Quý ca, động tác nhanh nhẹn bẻ ngoặt về một bên, khi Quý ca đau đớn trong tiếng gào thét giống như giết heo túm lấy ống sắt kia, sau đó là một cước

đạp làm mất đi năng lực phản kháng của Quý ca.

Tô Noãn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tài nghệ của Lục Cảnh Hoằng, cô vẫn cho rằng Lục Cảnh Hoằng chỉ là một thư sinh nho nhã yếu ớt, nhiều lắm là thường rèn luyện thân thể mỗi ngày, làm sao mà biết được anh nói đến đánh nhau một chút cũng đâu ra đó, không khỏi ghen hòng nhìn trân trối.

Trong phân xưởng trống trải xen lẫn âm thanh chửi bới, tiếng đánh nhau vỡ vụn, tiếng vật nặng đập lên thân thể, tình cảnh trong lúc nhất thời rối loạn đến không ra dáng vẻ, tuy rằng Lục Cảnh Hoằng bị đánh cũng không ít, nhưng anh rất nhanh liền đánh cho hai gã kia ngã xuống đất bò dậy không nổi.

Tô Noãn cũng nghe thấy bên ngoài phân xưởng mơ hồ có tiếng chó sủa, lo lắng thoáng vơi bớt không ít, nhưng mà vẫn không yên tâm nhìn chăm chăm Lục Cảnh Hoằng, khoé mắt liếc đến cây gậy cách đó không xa liền muốn đi qua lấy tới bên thân, kết quả mới vừa đi hai bước chân đã bị người giữ lại, cúi đầu nhìn không ngờ là Ninh Nhi lạnh run, mũ trên tóc đã rớt ra lộ ra da đầu trọc lóc.

“Buông ra, nếu cô không muốn chết ở đây!”

Tô Noãn nhỏ giọng trách, có một chút ánh trắng xuyên thấu qua phân xưởng chiếu vào cánh cửa sổ hơi rộng mở phía trên, cô nhìn thấy Ninh Nhi sắc mặt tro tàn còn có ánh mắt tan rã, trong lòng lạnh lên từng chút một, ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Hoằng hai tay nắm chặt.

Chỉ là Ninh Nhi chẳng những không có buông tay mà ngược lại còn nắm thật chặt, khó khăn ngẩng đầu, nhìn lo lắng trên mặt Tô Noãn kéo kéo khoé miệng, thở phì phò chậm rãi nói từng chữ từng chữ:

“Chị, chị nói xem nếu như... chúng ta cùng chết, khụ khụ, anh rể có

thể hay không liếc mắt nhìn em một cái?”

Tô Noãn hận không thể một cước đạp ra, nhưng là nhận thấy được thân thể Ninh Nhi không thích hợp, chỉ có thể cắn răng nói:

“Cô còn muốn khăng khăng một mực tới khi nào, tại sao phải làm chuyện tổn hại đến người khác mà không có lợi cho mình, mau buông tôi ra!”

“Tại sao?” Ninh Nhi cúi đầu tự lẩm bẩm, đột nhiên ngẩng khuôn mặt thù hận trừng mắt nhìn Tô Noãn, giọng khàn khàn vang lên: “Đều là tại cô, bởi vì cô, anh ấy mới không ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn tôi lấy một cái, anh ấy mới có thể không quan tâm tới tôi...”

Chỉ là Ninh Nhi điên cuồng còn chưa nói xong, Tô Noãn đã tát một cái lên mặt cô ta, ngồi xổm người xuống nắm lấy cổ áo của cô ta: “Nếu là Lục Cảnh Hoàng, tôi cũng không cần cô, ngu xuẩn ích kỷ thì muốn có tình yêu có ích lợi gì!”

Ninh Nhi bất ngờ không đề phòng nên bị Tô Noãn đánh trúng, tức giận đến trong mắt phát ra tia lửa, tuy rằng sắc mặt cô ta đã tái nhợt giống như quỷ, như cũ muốn giơ tay lên phản kích, lại bị Tô Noãn bắt được, hung hăng hất ra:

“Cô hận tôi đoạt đồ thứ thuộc về cô cảm thấy uất ức, vậy cô có biết trên thế giới này còn có một câu nói như vậy, uất ức có thể nói ra khỏi miệng không được coi là uất ức, tôi sợ rằng vị công chúa được nâng niu trong lòng bàn tay lớn lên giống như cô vậy sẽ không hiểu được!”

Tô Noãn vân đạm phong khinh một câu nói xong, liền không để ý tới nữa Ninh Nhi khoé mắt còn treo giọt lệ, mới vừa đứng dậy, bên ngoài phân xưởng vang lên một hồi tiếng động lớn, “Loảng xoảng loảng

xoảng” một tiếng, cửa phân xưởng trực tiếp được mở ra từ bên ngoài.

Tô Noãn vừa quay đầu liền nhìn thấy bên dưới bóng đêm chen chúc mà vào không ít người mặc đồ rằn ri nhằm che dấu binh lính cảnh sát cùng vũ trang, đồng loạt chia súng nhắm ngay vào đám đàn ông đang vây quanh Lục Cảnh Hoằng, mà những người đàn ông kia cũng lập tức phối hợp buông rơi ống sắt trong tay, vẻ mặt mờ mịt cộng thêm sợ hãi, bọn họ biết mình thật sự chọc nhăm người.

Lưu manh đều ôm đầu ngồi xổm xuống một góc không dám hành động thiếu suy nghĩ, Tô Noãn nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng tiện tay ném ống sắt qua một bên, trên miệng của anh có chút vết thương, khoé miệng cũng xanh tím một mảng, chảy ra một chút tơ máu, cô chạy tới muốn xem xét vết thương của anh, Lục Cảnh Hoằng lại đi về phía Quý ca vẫn còn bùm cổ tay kêu cha gọi mẹ.

Chuyện xảy ra tiếp theo khiến binh lính trinh sát cùng vũ ttrang xem ra có chút bất ngờ, nhưng mà ở trong mắt Tô Noãn cũng hợp tình hợp lý, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) chỉ thấy Lục Cảnh Hoằng một phen níu lấy Quý ca, một quyền lại một quyền hung hăng nện lên mặt anh ta, trong miệng mũi anh ta không ngừng trào ra máu, đáng tiếc Lục Cảnh Hoằng thế nhưng không có ý buông tha, ánh mắt âm u đến đáng sợ, binh lính trinh sát vũ trang đứng một bên lại hình như không thấy có ý đi ra ngăn cản, đều cảm thấy rằng Quý ca này là tự làm tự chịu.

“Tao đã đầu hàng, sao mày còn đánh tao, cứu mạng a! Bọn quan binh các người làm gì vậy, còm không cứu tôi!”

Tô Noãn ôm lấy Lục Cảnh Hoằng lại giơ lên quả đấm, vừa vuốt ve bàn tay sưng đỏ của anh, vừa kéo anh về phía bên cạnh hai bước, mà Quý ca thì mềm nhũn từ trên người Lục Cảnh Hoằng trượt chân

lên nền đất lạnh như băng, từng ngậm từng ngậm thở.

“Đừng đánh nữa, nếu tai nạn chết người làm sao bây giờ...”

Lục Cảnh Hoằng lại đột nhiên xoay người lại ôm cô, hai tay không ngừng siết chặt, không nói gì, hơi thở nóng bỏng toàn bộ phun lên sau gáy cô, thân thể Tô Noãn run lên, cũng gắt gao ôm lấy Lục Cảnh Hoằng, cô cảm giác được Lục Cảnh Hoằng lo lắng, hơn nữa vì vậy mà cảm động mà chua xót, một người đàn ông như vậy vì cô dám đơn thương độc mã mà tới.

“Tiểu Noãn, Tiểu Noãn ở đâu! Tại sao xảy ra chuyện lớn như vậy không nói cho tôi biết!”

Ngoài cửa phân xưởng vội vàng đi vào một thân ảnh cao ngất, Tô Noãn quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Cù Dịch Minh sắc mặt lo lắng do cảnh vệ đi theo bảo vệ tới đây, cùng lúc đó không biết là ai kinh ngạc kêu lên một tiếng:

“Vị này không phải là tam tiểu thư thứ ba đã mất sao? Tại sao lại ở đây?”

Chương 109: Thật sự thoải mái

“Các người không cần lo lắng, mặc dù bệnh nhân toàn thân có nhiều chỗ bị thương ngoài da, nhưng vô cùng may mắn là không có tổn thương tới tim gan tỳ phổi bên trong, chỉ là phía sau lưng bởi vì chịu đựng vật cứng đập vào nên cần phải ở trong bệnh viện quan sát vài ngày, ngoài ra cũng không có gì đáng lo...”

Ngoài cửa phòng cấp cứu, bác sĩ máy móc nói kết quả khám bệnh còn chưa xong, Tô Noãn liền vội vàng đẩy cửa vào, Thái Luân Tư và Kiều nhìn nhau một cái, ngầm hiểu lẫn nhau cười cười, đem tầm mắt ném về phía giày cao gót ngồi trên ghế ở hành lang.

“Lục bộ thể nhưng lại lên vận dụng quan hệ đi quân đội điều động binh lính trinh sát, trái ngược với sự hiểu biết đơn giản của chúng ta.”

Thái Luân Tư hai tay bỏ vào túi quần tựa người vào tường, nhìn cánh cửa phòng vẫn còn đóng cửa, trong mắt hiện lên dịu dàng nở nụ cười:

“Kiều, cậu có thể chuẩn bị tiền lì xì uống rượu mừng rồi đó.”

Kiều liếc nhìn Thái Luân Tư, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) sáng tỏ hé miệng cười, trước khi bác sĩ chuẩn bị đi, gọi bác sĩ lại dặn dò bảo:

“Bác sĩ, nếu chốc lát nữa có người hỏi thương thế của bệnh nhân bên trong, ông hãy nói thật nghiêm trọng vào.”

Đối mặt bác sĩ không hiểu, Kiều vừa định giải thích, Thái Luân Tư liền ngăn cản y tá vừa muốn đi vào phòng cấp cứu, thay Tô Noãn cầm lấy dụng cụ xử lý vết thương trong tay cô ta:

“Những thứ này cũng từ từ, chờ có người tới rồi cô hãy tiếp tục đi vào giúp cô ấy bôi thuốc.”

Tô Noãn vén lên tấm màn trắng liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng ngồi ở bên giường, anh đang cúi đầu cài nút áo sơ mi, Tô Noãn nhìn sang vừa đúng lúc nhìn thấy miếng băng trắng ở bên dưới lớp áo sơ mi của anh, Lục Cảnh Hoằng nghe thấy tiếng bước chân cũng ын ý ngẩng đầu.

Ngũ quan xưa nay tinh xảo sáng láng có chút trầy xước cùng vết máu lắng đọng, cặp mắt kính trên sống mũi đã không thấy đâu, con ngươi thâm thúy ẩn giấu phía sau tròng kính nhìn Tô Noãn giống nhau bị thương trên mặt, hơi nhúu mày:

“Tại sao không cho người giúp em xử lý vết thương trên mặt, y tá đâu?”

Tô Noãn lúc này mới nhớ tới hai gò má đau đớn của mình, mà Lục Cảnh Hoằng tầm mắt dời xuống, dừng lại ở đôi chân trần của cô, mày nhúu lại càng chặt hơn, từ bên mép giường đứng lên, ngồi xổm xuống bên chân cô, đưa tay sờ đầu ngón chân của cô.

Tô Noãn cúi đầu mới phát hiện mình không có mang giày, hơn nữa chân còn chảy máu, cô nhớ tới lúc mới ra khỏi phân xưởng thì cô chỉ khẩn trương tới thương thế của Lục Cảnh Hoằng, sợ không thể lên cùng một xe với Lục Cảnh Hoằng, liền đá rơi giày, vội vàng đuổi theo anh lên xe.

Vừa rồi không cảm thấy, bây giờ an tĩnh lại mới nhận thấy miệng vết

thương đau đớn, khi lòng ngón tay của Lục Cảnh Hoằng chạm vào cô thì Tô Noãn nhin không được thoái lui muốn tránh khỏi động tác của anh, ý tứ nhằm giảm bớt đau đớn.

Lục Cảnh Hoằng cũng không cho phép cô né ta, đứng dậy lập tức ôm lấy cô đặt ở trên giường, khi anh khom lưng thì Tô Noãn nghe thấy một tiếng hít sâu rất nhỏ, cô theo bản năng xoa nhẹ phía sau lưng của Lục Cảnh Hoằng, cách một lớp áo sơ mi sờ tới miếng băng thật dày:

“Anh hẳn nên chờ binh lính trinh sát bố trí ổn thoả, nghĩ ra được kế hoạch cứu viện kỹ càng tỉ mỉ chu đáo chặt chẽ hãy đến, em lúc ấy rất sợ anh xảy ra chuyện gì, như vậy xem như cứu em ra cũng không có ý nghĩa gì, nếu như muốn lấy tính mạng của anh ra làm trao đổi an toàn.”

Một bàn tay nhỏ nhắn như lông vũ nhẹ nhàng đảo qua phía sau lưng của anh, Lục Cảnh Hoằng nắm lấy ngón tay của cô hôn, không có ngay lập tức trả lời câu hỏi của cô, mà lại ngồi xổm người xuống xem xét kỹ vết thương của cô, một lát sau mới ngẩng đầu nhìn cô:

“Em là vợ của anh, có lẽ trong bụng của em có con của anh, anh đợi không được, chờ đợi thêm một giây nào nữa có khả năng anh có thể mất đi em, huống chi anh cũng không có lỗi mǎng đến chỉ đi một mình.”

Tô Noãn nhìn khoé miệng Lục Cảnh Hoằng nhẹ nhếch nở nụ cười, cũng nghiêng người qua ôm lấy Lục Cảnh Hoằng, chôn đầu trong cổ anh: “Để khen ngợi anh hùng cứu mỹ nhân tinh thần không biết sợ của anh, em quyết định lập tức sinh cho anh một cục cưng!”

Lục Cảnh Hoằng cau lại đầu mi, đối với Tô Noãn có lối suy nghĩ toát ra giạt mình sừng sốt một lát, chờ lấy lại tinh thần, trên mặt tuy có

mừng rỡ vui vẻ, nhưng có vẻ xấu hổ không được tự nhiên, nhìn cửa phòng đóng chặt, ngại ngùng ho nhẹ một tiếng:

“Được là được, chỉ là vừa rồi đánh nhau tiêu hao không ít thể lực, hơn nữa trên lưng có thương tích, anh lo lắng... Đợi lát nữa có lòng không đủ lực...”

Lời tuy là nói như vậy, nhưng anh rất phối hợp đứng lên ôm Tô Noãn thật sự ngã xuống trên giường, Tô Noãn có chút không rõ lời nói và việc làm của Lục Cảnh Hoằng, chờ cho tới khi hiểu được người đã bị đè ở phía dưới, không khỏi quần bách đỏ mặt:

“Em không phải có ý này, em chỉ là... Chờ sau khi vết thương của anh bình phục rồi mới...”

Tô Noãn còn chưa giải thích xong, cũng đã bị Lục Cảnh Hoằng cực kỳ chặt chẽ ngăn chặn miệng, trời đã sáng, tia nắng ban mai từ cửa sổ phòng bệnh rọi vào, dừng lại ở đôi nam nữ trên giường sống sót sau tai nạn...

Cửa phòng cấp cứu đột nhiên bị mở ra, ngay sau đó là một đạo âm thanh lo lắng ân cần thăm hỏi đi qua là vài giây im lặng, lập tức song song đó là tiếng đóng cửa cùng kinh ngạc nói xin lỗi:

“A... Em trai em cứ tiếp tục làm việc đi... Chị hai không biết em đang ở đây... Khụ khụ, chị hai lập tức đi ngay!”

Tô Noãn choáng váng khi nghe thấy tiếng của Lục Cảnh Ngưng, lập tức tỉnh táo lại, bỗng dưng đưa tay đẩy Lục Cảnh Hoằng ra, cũng quên mất anh là bệnh nhân đang bị thương, chỉnh sửa lại đầu tóc một chút, sau lưng là khuôn mặt hắc ám của Lục Cảnh Hoằng.

“Em... đi xem ai tới, anh nghỉ ngơi đi.”

Tô Noãn da thịt toàn thân đều nóng lên, tuy tiện tìm cơ liền chạy trốn, bỏ lại Lục Cảnh Hoảng bởi vì chuyện tốt giữa chừng bị cắt ngang tức giận cầm cái gối ném xuống mặt đất, gương mặt chưa thoả mãn dục vọng.

Tô Noãn vừa mở cửa liền nhìn thấy đông người vây kín cửa, mà những người này khi nhìn thấy cô đi ra đều tự giác tản ra, sau đó như không có việc gì đi một vòng ở giữa hành lang rồi mới một lần nữa trở lại trước mặt cô hỏi thăm:

“Mặt làm sao thành ra sưng phù thế này, em trai bảo vệ em như thế nào vậy, một người đàn ông còn không bằng phụ nữ!”

“Chị nhớ là em trai ra tay là thô bạo đến chảy máu luôn mà, như thế nào lại không đối phó được một đám người ô hợp hả?”

“Y tá đâu? Tại sao y tá còn chưa thấy đâu, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) vừa rồi em tự đi hỏi thăm bệnh tình của em trai, kết quả bác sĩ nói bị thương không nhẹ, xem ra tuổi càng lớn thể năng của em trai xuất hiện xu thế giảm sút nghiêm trọng!”

Tô Noãn bị một đám phu nhân nói đến sắc mặt lúng túng, trong lúc vô ý nhìn thấy Cơ Tố Thanh đứng ở hành lang bên cạnh, bà cũng không có biểu hiện thân thiện giống mấy người Lục Cảnh Ngưng, khi cùng ánh mắt Tô Noãn chạm nhau thì cũng chỉ là bình tĩnh dời đi, sau đó mở cửa vào phòng bệnh, khi xoay người lại nhìn Tô Noãn mấy lần, chung quy cái gì cũng không nói ra miệng.

Lục Cảnh Ngưng hình như phát hiện Tô Noãn thất thần, vỗ vỗ bả vai Tô Noãn, đại loại ngầm an ủi, sau đó lại cùng mấy chị em dâu khác bàn luận chuyện bắt cóc, không bao lâu đề tài tự nhiên nhắc tới

chuyện cưới xin.

“Tôi xem chừng chuyện cưới xin gần đây nên làm đi, miễn cho đêm dài lắm mộng, cô khuê nữ Cù gia kia, xem như là đủ gây sức ép, ngay cả chuyện giả chết mà cũng làm ra được, vừa rồi khi đi qua phòng bệnh của cô ta còn nhìn thấy mấy thứ đồ vật dùng để trút cơn giận.”

“May là em trai chúng ta cũng không thích cô gái như vậy, càn quấy như vậy còn ra thể thống gì nữa, nếu gả vào nhà mình chắc phải đem cô ta cung phụng như Bồ Tát sống...”

Tô Noãn nghe thấy các bà nhắc tới Cù Ý Ninh mới nhớ tới Cù Dịch Minh đã biết Ninh Nhi không chết, hơn nữa cũng đều đưa cô ta và Nam Giản Tâm vào bệnh viện điều trị, về phần chuyện về sau cô toàn tâm toàn ý nghĩ Lục Cảnh Hoằng vẫn chưa đi dò la.

Đám lưu manh kia đã bị bắt, tự nhiên cũng sẽ khai là Nam Giản Tâm sai khiến bọn họ bắt cóc, Nam Giản Tâm sau khi tỉnh lại nếu ý thức còn rõ ràng thì tuyệt đối sẽ không giúp Ninh Nhi che giấu, khi đó, trừ phi Cù Gia ra mặt bảo vệ Ninh Nhi, nếu không...

Tô Noãn không muốn suy nghĩ nhiều về chuyện của Cù Gia, thu hồi tinh thần của mình liền phát hiện Cơ Tố Thanh đã đi tới, Cơ Tố Thanh thủy chung vẫn chưa đi lại nói một câu nào với Tô Noãn, tình huống như vậy khiến cho Tô Noãn không khỏi lo lắng: nếu Cơ Tố Thanh vẫn luôn không muốn tha thứ cho cô, như vậy chuyện của cô và Lục Cảnh Hoằng kết hôn có phải sẽ làm cho Lục Cảnh Hoằng rất khó xử hay không?

Lục Cảnh Ngưng và ba người chị em dâu Lục gia thật ra cũng nhìn ra sắc mặt rối rắm phức tạp của Tô Noãn và Cơ Tố Thanh, chỉ là các bà cũng không có vạch trần ngay tại chỗ, tuy rằng Tô Noãn bị đuổi đi

rất nhiều lần, nhưng Cơ Tố Thanh cũng đã không đòi hỏi Tô Noãn trở thành vợ của Thiếu Thần, tự dung, tự dung đối với chuyện hôn sự của cô và Lục Cảnh Hoằng có chút vướng mắc.

Mà hôm nay nhìn thấy bộ dạng Tô Noãn và Lục Cảnh Hoằng đều gặp tai nạn vết thương chồng chất, Cơ Tố Thanh hẳn là có dao động, nhưng nếu hiện tại cố ý đi nhắc tới chuyện Tô Noãn, Lục Cảnh Hoằng cùng Lục Thiếu Thần, chỉ sợ sẽ chỉ làm cho Cơ Tố Thanh cảm thấy đây chỉ là khổ nhục kế, kết quả càng làm thêm không đồng ý chuyện hôn sự này cũng là rất có thể.

Chẳng thà ai cũng không nói, để cho Cơ Tố Thanh tự mình suy nghĩ thông suốt, mà Cơ Tố Thanh từ sau khi trong phòng bệnh đi ra, trên mặt mặc dù không có biến hoá gì lớn, nhưng khi bà nhìn về phía Tô Noãn ánh mắt cũng không không thân thiện như vậy nữa.

“Được rồi, chúng tôi cũng không đi quấy rầy em trai, Tiểu Noãn à, chúng tôi đều có công việc ở thành phố A không thể có thời gian ở đây lâu được, mấy ngày này đành phải nhờ em chăm sóc em trai.

Sau khi Lục Cảnh Ngưng hoàn toàn đem giao Lục Cảnh Hoằng cho Tô Noãn, đưa đôi mắt ra hiệu cho vài vị khác, tất cả mọi người cực kỳ nhất trí, ồn ào quay về phía Tô Noãn biểu đạt lòng cảm kích, không đợi Tô Noãn mở miệng liền lần lượt rời đi rất nhanh.

“Chú ba trong nhà, không phải nói muốn đi kinh thành xem triển lãm tranh sao? Dù sao buổi chiều chị cũng không có làm gì, hay là theo thím đi đi!”

Cơ Tố Thanh bị Lục Cảnh Ngưng kéo đi về phía thang máy, chỉ là trước khi đi vào thang máy lại quay đầu nhìn về phía Tô Noãn, giống như thật sự có gì muốn nói với Tô Noãn, há miệng, rồi lại nhin xuống không nói, đi theo bọn người Lục Cảnh Ngưng vào thang máy.

Khi cửa thang máy mau khép lại thì Lục Cảnh Ngưng đưa tay ngăn cản cửa thang máy khép lại, liếc mắt nhìn Cơ Tố Thanh vẫn còn đang phân vân đấu tranh do dự, hướng về phía Tô Noãn đang chuẩn bị vào phòng bệnh hô lên:

“Tiểu Noãn, chờ khi vết thương em trai tốt lên có thời gian em đến nhà chị ba ngồi chơi một lát, chị ba nói không đuổi em rồi!”

Tô Noãn thân thể đột nhiên chấn động, quay đầu lại chỉ nhìn thấy qua cửa thang máy đang khép lại Lục Cảnh Ngưng bị Cơ Tố Thanh khinh bỉ bằng nửa con mắt, Lục Cảnh Ngưng chỉ là cười cười nhìn Tô Noãn, mà đối lại các vị khác cũng kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau:

“Không phải các người sớm cũng không biết sao? Sớm biết vậy tôi sẽ không giả bộ làm như cái gì cũng không biết.”

“Không phải bà không biết chuyện kia sao?”

Thì ra tất cả các bà đều biết rõ chuyện của Lục Thiếu Thần, nhưng không một ai đứng ra phản đối...

Tô Noãn đứng nhìn thang máy khép lại thật lâu, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) khó có thể tự khống chế nước mắt chảy xuống, bờ vai bỗng nhiên có một đôi tay, đem cô ôm vào trong lòng, Tô Noãn rúc vào trong người anh, ngẩng khuôn mặt ngẩn lệ nhìn Lục Cảnh Hoảng:

“Anh là cố ý sao?”

Lục Cảnh Hoảng nhìn theo cô nhìn về phía thang máy, một lúc lâu sau khẽ lên tiếng: “Đây là phương pháp đơn giản mau lẹ nhất để cho chị ba chấp nhận chúng ta, anh.... Không muốn chờ đợi thêm nữa.”

Tô Noãn cảm động cười một tiếng, nước mắt ươn ướt, bỗng nhiên ôm lấy Lục Cảnh Hoàng, cảm giác được anh bởi vì vết thương mà run rẩy, ngón chân đặt cầm lên bờ vai anh, chỉ là mở to mắt nhìn Niếp Hiểu Dĩnh cách đó không xa.

Chương 110: Đại kết cục

Edit: Hiếu Đồng

Beta: Tuyết Ảnh Nhi

Niếp Hiếu Dĩnh lại xuất hiện ở đây, trong đầu Tô Noãn hiện ra suy nghĩ đầu tiên là bởi vì Ninh Nhi cũng ở trong bệnh viện này, mà không phải bởi vì Tô Noãn cô ở đây, không hiểu tại sao lại cảm thấy như vậy, cô nghĩ có lẽ là kết quả của việc tích lũy từng ngày mà thôi.

Tình thương của mẹ Niest Hiếu Dĩnh cô hưởng thụ không nổi, cho tới nay đều chỉ thuộc về một mình Ninh Nhi, Tô Noãn nghĩ như vậy, buông Lục Cảnh Hoằng ra nắm tay anh định đi vào phòng bệnh, lại nhìn thấy Niest Hiếu Dĩnh từ trong góc lại đột nhiên đi về phía trước vài bước: “Tiểu Noãn.”

Âm thanh ghen ngào muốn nói lại thôi, Tô Noãn nghe thấy dáng vẻ chần chừ của Niest Hiếu Dĩnh, quay đầu lại nhìn thấy trong mắt Niest Hiếu Dĩnh đọng lại giọt lệ giống như sương sớm, Tô Noãn như cũ muốn biết, nước mắt này rơi xuống có thể biến thành thủy tinh hay không.

Người mẹ cao quý xinh đẹp này có phải hay không muốn đến van xin cô bỏ qua cho Ninh Nhi, nghĩ muốn lấy tình lấy lý nói rõ, để cho cô hiểu được thân thể Ninh Nhi không thích hợp đi vào nơi ngục giam tối tăm, chỉ thích hợp ở trong thành bảo hưởng thụ sự yêu thương cùng quan tâm của mọi người?

Tô Noãn ngơ ngác nhìn Niest Hiếu Dĩnh, ánh mắt thẳng thắn như vậy

làm cho thân thể Niếp Hiểu Dĩnh hơi run rẩy, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào hai mắt chất vấn của Tô Noãn, vô luận là vì Ninh Nhi hay đơn thuần vẫn là nhớ tới Tô Noãn, bà ở trước mặt Tô Noãn cũng đã không nói được lời lẽ nghiêm khắc, bà nợ Tô Noãn nhiều lắm, nhiều đến cuộc đời này không thể bù đắp lại sai lầm.

Lục Cảnh Hoằng chợt khoát tay lên đầu vai cô, Tô Noãn bèn ngừng đầu, liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng vừa lúc rũ mắt xuống, anh dịu dàng sờ sờ đầu cô, “Em vào trong chờ anh, anh ra ngoài một chuyến.”

Tô Noãn cơ hồ ngay lập tức biết được Lục Cảnh Hoằng muốn cho cô và Niếp Hiểu Dĩnh cơ ở cùng một mình, cô không nghĩ Lục Cảnh Hoằng vì sao đột nhiên muốn giúp Niếp Hiểu Dĩnh, nhưng cô như cũ sẽ không từ chối ý của Lục Cảnh Hoằng, gật gật đầu: “Anh muốn đi đâu một lát em sẽ đi với anh, bây giờ anh vào nghỉ ngơi đi.”

Lục Cảnh Hoằng không có cự tuyệt an bài của Tô Noãn, anh vào phòng bệnh đồng thời Tô Noãn liền quay đầu lại liếc nhìn Niếp Hiểu Dĩnh, sau đó đi về phía cửa cầu thang cuối hành lang, cô biết Niếp Hiểu Dĩnh sẽ tự động đi theo qua, nếu Niếp Hiểu Dĩnh thật sự là muốn tới cầu cạnh cô, cô sẽ không bỏ qua cơ hội tốt không có người ngoài này.

Niếp Hiểu Dĩnh đứng yên lặng bên ngoài cửa, nhìn bóng lưng Tô Noãn trong cầu thang mờ tối, hai chân không di chuyển được, chỉ là lẳng lẳng nhìn Tô Noãn, khoé mắt lại chảy ra một ít nước mắt, bà tự nhiên cũng nhìn thấy hai má sưng đỏ của Tô Noãn, bà định thử vươn tay, chỉ là còn chưa chạm vào Tô Noãn liền e sợ rút về, đôi tay xoắn vặn bên người.

“Muốn nói gì thì nhân tiện bây giờ nói hết một hơi đi, tôi không có nhiều thời gian rảnh rồi đâu, huống chi, giữa chúng ta, cũng không có

gì có thể nói, ngoại trừ cãi nhau.”

Tô Noãn đột nhiên xoay người lại, khoé môi dần dần hiện ra một nụ cười một giọng nói ngọt ngào, giống như một loại trái cây sữa ngọt ngấy như vậy, thế nhưng giữa nụ cười như vậy lại ẩn chứa càng nhiều hơn nữa là một loại châm chọc cùng lạnh nhạt được che giấu.

Niếp Hiểu Dĩnh thấy Tô Noãn nói chuyện lạnh lùng như vậy, nước mắt không được khống chế chảy xuống, yên tĩnh bên ngoài cửa sổ hành lang cứ thế kéo dài không chịu mất đi, bà ngập ngừng lấy tay che kín bờ môi, từng bước tiến lại gần Tô Noãn, lại phát hiện Tô Noãn lui về phía sau hai bước thì không dám tới gần thêm chút nữa, đành phải đứng xa xa nhìn đôi mắt phượng ánh lên tia sáng xinh đẹp và thanh u lãnh đạm.

Chẳng bao lâu sau, bọn bà đều có một đôi mắt phượng giống nhau, bọn bà là mẹ con, nhưng chưa từng có một chút tình cảm mẹ con với nhau, thậm chí ngay cả một giây cũng chưa từng có, đã từng là do bà keo kiệt ban cho, bây giờ là Tô Noãn khinh thường đón nhận.

“Con, một... Bị thương có nặng không, có gọi bác sĩ điều trị không?”

Tô Noãn không có mở miệng, trầm mặc nhìn bà, Niếp Hiểu Dĩnh cổ họng tắc nghẽn, không phát ra được một tiếng nào, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) yên tĩnh trong cầu thang, thật dài lâu không có một chút tiếng vang, khi Tô Noãn chuẩn bị lướt qua Niếp Hiểu Dĩnh rồi đi thì bà lại đột nhiên mở miệng: “Tiểu Noãn, muốn như thế nào con mới bằng lòng tha thứ cho mẹ, con nói cho mẹ biết, cái gì mẹ cũng đồng ý đi làm.”

Niếp Hiểu Dĩnh cuống quýt nắm lấy tay Tô Noãn, bà run rẩy một cái cố gắng giữ vững bình tĩnh, nhưng đôi mắt hốt hoảng đau xót để lộ bà bất an không yên, Tô Noãn rất nhanh mạnh mẽ rút tay mình về:

“Tôi nhớ tôi đã nói rồi, tôi không thích người xa lạ đột nhiên đụng vào tôi.”

Người xa lạ... Ba chữ làm cho nước mắt Niếp Hiểu Dĩnh trong nháy mắt ngừng chảy, hai tay của bà sững sờ dừng lại trong không trung, Tô Noãn cũng đã không hề cho bà cơ hội, Niếp Hiểu Dĩnh yên lặng, lập tức liền đuổi theo nắm tay Tô Noãn, quên mất tao nhã, quên mất đã từng chán ghét, chỉ là ưu tư ngưng mắt nhìn gò má lạnh nhạt của Tô Noãn: “Tiểu Noãn, cho... mẹ một cơ hội nữa, mẹ nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt, mẹ sẽ không tiếp tục... sẽ không tiếp tục...”

Rõ ràng là đối mặt với Tô Noãn đưa ra lời hứa hẹn, đáng tiếc đến cuối cùng lại không nói nên lời những gì mình từng nói và làm qua khiến người khác sợ hãi, những gì làm tổn thương Tô Noãn hiện giờ hàng đêm cứ quanh quẩn ở trong giấc mơ của bà, để cho bà mỗi một phút mỗi một giây nhận lấy lương tâm khiển trách của mình, bà đã từng thiếu chút nữa tự tay giết chết con gái của bà cùng người đàn ông bà yêu.

“Mẹ biết để cho con nhất thời trong chốc lát tha thứ mẹ là không được, mẹ có thể đợi, chỉ cần con muốn, cho dù là Mị Ảnh, mẹ cũng có thể cho con, chỉ cần con có thể cho mẹ một cơ hội bù đắp cho con.”

Tô Noãn quay lưng lại, từng âm thầm hạ quyết tâm không khổ sở vì cái gọi là thâm tình kia nữa, mà giờ phút này trong mắt cô không nhận được có giọt lệ trong suốt, chẳng lẽ đây là do hiệu ứng như chân với tay tạo thành ảnh hưởng sao?

Nhưng mà, Tô Noãn lại không muốn thoả hiệp, cô quay lại nhìn chằm chằm về mặt áy náy tự trách của Niếp Hiểu Dĩnh, nở nụ cười châm chọc, trong mắt mang theo oán hận xoá không hết, chậm rãi gồng từng tiếng nói: “Thật sự cái gì cũng nguyện ý cho tôi sao? Vậy trả lại

cho tôi tất cả những gì đã mất đi, tuổi thơ không trọn vẹn, cảm giác công bằng, cha của tôi, hạnh phúc của tôi cũng bởi vì không có mẹ mà bỏ lỡ tất cả tất cả.”

Tô Noãn một hơi nói xong, khoé mắt có lệ xẹt qua, lời của cô giống như một con rắn độc thè lưỡi gắt gao liếm lên cổ Niếp Hiểu Dĩnh, khiến cho bà có chút ngạt thở, nhất là khi nghe được câu “Bởi vì không có mẹ mà bỏ lỡ tất cả tất cả” kia thì toàn thân Niếp Hiểu Dĩnh đều run rẩy, đôi tay chậm rãi trượt xuống.

Khi Tô Noãn đang chân trần chạy băng băng đi theo Tô Chấn Khôn trên vùng đất lạnh băng ở Thanh Nham Môn thì bà đang nằm trên chiếc giường công chúa ấm áp hoa lệ, lời nói dịu dàng nhẹ nhàng dỗ Ninh Nhi đang gào khóc đòi ăn trong lòng, bà đã sớm quên bà còn từng có một đứa con.

Bà từ bỏ đứa bé sinh ra từ trong khổ nạn, đồng thời từ chối làm mẹ đứa bé kia.

Niếp Hiểu Dĩnh vẻ mặt thống khổ cùng tự trách, phảng phất có một bàn tay vô hình gắt gao bóp chặt trái tim bà, làm cho bà khổ sở nhàu mày, nước mắt không khống chế được mạnh mẽ chảy ra: “Rất xin lỗi, khi đó mẹ không biết con cũng là... Nếu không...” “Sẽ như thế nào?” Tô Noãn cười ép hỏi: “Bà sẽ như thế nào? Bà sẽ dẫn tôi đi sao?”

Niếp Hiểu Dĩnh đau khổ đến nỗi câu nói cũng không nói nên lời, trong mắt chỉ có ẩm ướt đau đớn, nếu khi đó bà dẫn Tô Noãn đi, nếu muốn tiếp tục lời thề quay trở về bên cạnh Dịch Minh, như vậy Tô Noãn cũng sẽ bị khoác lên gông xiềng con của chồng trước, con bé trong mắt người ngoài, nhất định không phải là con của Cù Dịch Minh, như vậy mới có thể bảo toàn danh tiếng và địa vị của Cù Dịch Minh.

Bất luận lựa chọn trước đây của bà là gì, bà đều không thể thay đổi. Tô Noãn sẽ gánh lấy hết tuổi thơ bị xem thường, mà người khơi mào tất cả đều là bà, đều là do ích kỷ của bà tạo thành, mà bà còn hung hăng tổn thương đứa con đáng thương này.

Tô Noãn nâng tay tao nhả lau một giọt lệ rơi bên má: “Mẹ? À, lúc trước bà hận ba tôi bao nhiêu, bây giờ tôi sẽ hận bà bấy nhiêu, cho bà một cơ hội ư? Bà trở nên khờ dại như vậy từ bao giờ thế?”

Còn tưởng rằng cô sẽ hoàn toàn cùng với Niếp Hiểu Dĩnh ‘Phân rõ ranh giới cả đời không qua lại với nhau’, cũng cho rằng thời gian sẽ hoà tan hết tất cả hận thù, vì sao hiện tại nhớ tới, tâm vẫn sẽ đau đến làm cho cô khó có thể hô hấp?

Tại sao muốn quên đi những đau khổ kia lại hiện về rõ ràng ngay trước mắt cô?

Cô mất đi người ba cô yêu thương nhất, bởi vì người mẹ trước mắt này của cô, cô trách lầm ba cô, khiến cho ba cô mang theo tiếc nuối rời khỏi thế gian, một khắc nhắm mắt lại này, Tô Chấn Khôn phải khổ sở đến cỡ nào?

Con gái của ông thế nhưng lại không hiểu rõ tình yêu thương bao la của ông...

Tô Noãn xoay người muốn đi, hơi bị trật giày cao gót, nhưng cô không có ngã té xuống, đi rất tốt, đi rất tao nhã, bỏ Niếp Hiểu Dĩnh lại phía sau, cô không nghĩ cần phải lưu lại một bóng lưng xinh đẹp, nhưng mà, đó là nói dối.

Trong góc cầu thang, Niếp Hiểu Dĩnh cố gắng ấn nhấn nước mắt của mình, không để cho mình gào khóc, từng mảng lớn mảng lớn hối hận

từ trong mắt tràn ra, bà bụm miệng mình, cắn bờ môi cánh hoa tràn đầy máu, hai mắt đăm lẹ xoa nhẹ nhìn theo bóng dáng kiên quyết rời đi của Tô Noãn phía trước.

“Vậy trả lại cho tôi tất cả những gì đã mất đi, tuổi thơ không trọn vẹn, cảm giác công bằng, cha của tôi, hạnh phúc của tôi cũng bởi vì không có mẹ mà bỏ lỡ tất cả tất cả.”

“...., trước đây bà hận ba tôi bao nhiêu, bây giờ tôi sẽ hận bà bấy nhiêu...” Cừu hận là mầm mống đáng sợ nhất trên đời này, nó ngủ say ở chỗ sâu nhất trong lòng mỗi người, một khi bị đánh thức, gai nhọn sắc bén liền sẽ dài ra, không tới nở hoa kết trái, thì cũng sẽ không kết thúc sinh mạng của mình.

Mầm mống kia ngủ say mọc rễ trong cơ thể Tô Noãn đã bị đánh thức, nó đang lớn dần từng chút một, muốn làm cho nó dừng lại sinh trưởng giữa chừng, triệt để bóp chết sinh sôi, biện pháp chỉ có một, chính là nhổ bỏ tận gốc, nhưng tiếp theo đó trái tim của cô cũng không chút do dự mọc xuống.

Nhưng mà Niếp Hiểu Dĩnh cũng không thể tiếp tục làm được tàn nhẫn như vậy, cho nên đã định trước rồi Tô Noãn không muốn lần nữa tha thứ cho bà.

— — — — —

Phong hoa năm tháng đi qua, toàn bộ rườm rà phức tạp cũng trở nên tinh khiết, tựa như trời mưa to rửa sạch trôi đi hết, trăng sao sáng sủa, nắng ráo yên tĩnh.

Bệnh tình của Ninh Nhi từ sau vụ bắt cóc liền chuyển biến xấu nguy kịch hơn, Tô Noãn không hiểu một người không tiếc hy sinh tính mạng của chị ruột để thành toàn cho mình lại đột nhiên mất đi ý chí

muốn sống, thế nhưng bác sĩ điều trị xác thực đã cho ra kết luận như vậy.

Tô Noãn chỉ biết là một ngày kia, sau khi cô và Niếp Hiểu Dĩnh nói chuyện xong không trở về tìm Lục Cảnh Hoằng ngay, mà là đang trong lúc lang thang ở tầng trệt bệnh viện không mục đích, lơ đãng nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng từ trong một phòng bệnh đi ra, người nằm trong đó là ai, lúc ấy cô cũng không có chú ý mấy, bây giờ ngẫm lại, vô cùng có khả năng là Ninh Nhi.

Về phần Lục Cảnh Hoằng đi tìm Ninh Nhi nói gì làm gì, không ai biết đến, ngoại trừ mình Lục Cảnh Hoằng và Ninh Nhi, nhưng mà Lục Cảnh Hoằng cũng không có chủ động nói cho Tô Noãn nghe, mà Ninh Nhi sau buổi trưa đã thực sự rời khỏi thế gian.

Bởi vì Ninh Nhi trước đây từng có bản án giả chết, cộng thêm kẻ tình nghi bắt cóc, cho nên trước khi chết cũng không được yên lòng, thi thể bị đình chỉ mai táng, vài ngày đầu luôn có cảnh sát phái người trông coi, phòng ngừa lại phát sinh xuất hiện chuyện trộm thi thể.

Trong vụ án bắt cóc Nam Giản Tâm từ người thuê mướn chuyển sang thành người bị hại, từ sau khi trải qua một trận lầy nhụa vô cùng tàn ác, mặc dù là được cứu chữa đúng lúc bảo vệ tính mạng, nhưng về mặt tinh thần lại xảy ra vấn đề rất lớn, được đưa vào bệnh viện tâm thần chữa trị, cho dù là từ sau khi bị đưa lên báo chí cũng không có chiếm được nhiều sự đồng tình của dân chúng.

Về phần bọn tội phạm bắt cóc kia, Tô Noãn chỉ nghe tin tức nói là tên Quý ca kia ở trong tù sợ tội tự sát, những người khác đều hoặc ít hoặc nhiều bị án tử hình, án bắt cóc này từ lúc đầu không ai biết gì cứ thế mà hạ màn, hôn lễ của Tô Noãn và Lục Cảnh Hoằng cũng không có bởi vì một vụ bắt cóc mà kéo dài thời hạn, việc Ninh Nhi mất đối với Tô Noãn mà nói, cũng không có mang đến cho cô bao

nhieu cảm xúc phản ứng, ở trong cái nhìn của Tô Noãn, Ninh Nhi chết tại trong phòng hoa duy mỹ đó, chứ không phải ở cái nơi lạnh lẽo, sau đó cô lựa chọn quên đi vị Thiên Sứ sa đoạ Ninh Nhi này ra khỏi trí nhớ.

Hôn lễ là do công ty tổ chức đám cưới nổi tiếng nhất kinh thành chuẩn bị, mọi việc cũng coi như được an bài đầu vào đấy, tiệc cưới cũng không phải tổ chức ở khách sạn, mà là được lựa chọn ở một nơi phong cảnh xinh đẹp ở vùng ngoại ô.

Khi ngày này thực sự đến thì Tô Noãn thế nhưng không có tâm tình quá mức khẩn trương, cô đứng bên trong giáo đường cách hiện trường tiệc cưới không xa, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn thấy nhiều loại xe sang trọng nối liền không dứt trên lối đi bộ hôn lễ đầu tiên của Tô Noãn ngoại trừ cô và chú rể còn có một vị Mục Sư, vắng vẻ mà đơn giản, còn bây giờ cũng trường hợp như vậy, Tô Noãn vẫn còn có chút kinh ngạc, quá mức xa hoa náo nhiệt, hoa hồng điểm lệt được đính đầy cổng vòm, thông suốt với thảm đỏ hạnh phúc, còn có cột Rome toả sáng tuyệt đẹp, pháo hoa nở rộ sáng chói trên không trung, hoa rung rục rở...

Ở trong ấn tượng của cô, đái ngộ như vậy chỉ có đại minh tinh trên tivi mới nhận được, không nghĩ tới có một ngày cô cũng sẽ trở thành loại nhân vật chính trong hôn lễ này, ai bảo cô gả chính là một vị cao quan đủ danh môn ưu tú, giá trị con người xa xỉ?

Nghĩ đến Lục Cảnh Hoằng sẽ mặc lễ phục chú rể màu đen đứng ở nơi đó chờ đợi mình, Tô Noãn không nhịn được kéo khoé môi, tất cả phiền phức cũng sẽ qua đi, bọn họ sẽ hạnh phúc, nhất định sẽ có cuộc sống hạnh phúc.

“Mợ nhỏ, cần phải trấn định trấn định, bằng không một mình cậu nhỏ chống đỡ không được nha!”

Tô Noãn nghe thấy tiếng vui cười dương dương tự đắc kia, vừa quay đầu liền nhìn thấy Long Diên vui tươi hơn hờ ở cửa, ngày hôm nay Long Diên cũng mặc một thân váy màu đen, mái tóc dài nhu thuận được bới lên thật cao, tự nhiên tùy tiện rũ xuống sau lưng, thấy Tô Noãn xoay lại nhìn mình, không quên nhiệt tình gửi cho Tô Noãn một nụ hôn gió.

Tô Noãn kéo tà váy cưới rườm rà đi đến ngồi trước gương trang điểm, nhìn thấy trong gương Long Diên cầm lấy một bó hoa trong tay thưởng thức, ánh mắt có chút mập mờ liếc nhìn cô mấy lần, giống như có điều gì muốn nói.

“Nói đi có chuyện gì tôi có thể ra sức?”

Long Diên bị Tô Noãn nhìn thấu nhăn nhó nhí nhí, quả thật không thích hợp tính cách của cô, nhất là khi nghe Tô Noãn hỏi thẳng vào vấn đề, màu lúa mì trên da thịt đỏ hồng nhàn nhạt, nhưng vẫn là chết không chịu thừa nhận, cái đầu lắc như trống lắc: “Không nha, con có thể có chuyện gì để cho mẹ ra sức, mẹ vẫn là ngoan ngoãn làm cô dâu đi!”

Tô Noãn thấy Long Diên không chịu nói cũng không ép buộc, để cho thợ trang điểm dặm phấn lại một chút, chợt nghe thấy một tràng tiếng gõ cửa, còn chưa quay đầu lại liền phát hiện thấy Long Diên từ trong gương bối rối đứng dậy khỏi bàn trà, đoan trang thực nữ đứng phía sau cô.

Đối mặt ánh mắt nghi ngờ dò hỏi của Tô Noãn, Long Diên chỉ xấu hổ kéo kéo khoé miệng, ngại ngùng liếc mắt đi, sau đó cúi đầu tìm kiếm mấy món đồ trên bàn trang điểm chơi đùa, mà Tô Noãn bây giờ đã nghe thấy âm thanh ngoài cửa: “Quan khách đã đến đông đủ rồi, mời cô dâu mười phút nữa đi ra ngoài.”

Chỉ thấy Kiều một thân giầy tây đứng ở nơi đó, trên khuôn mặt tuần tú là nụ cười nhàn nhạt, mới vừa thông báo xong với Tô Noãn, điện thoại trong tay liền vang lên, anh nhìn thoáng qua, liền vội vàng nói lời tạm biệt với Tô Noãn và bắt máy điện thoại đi ra ngoài Tô Noãn liền quay đầu lại liếc nhìn về phía Long Diên, quả nhiên phát hiện cô nàng còn nhìn chăm chăm ra ngoài cửa không rời, mặc dù nói Long Diên thấy Kiều thế nào, Tô Noãn bị bộ dạng vẫn cứ lén lén lút lút của Long Diên làm cho nổi tâm muốn trêu đùa: “Đợi lát nữa tôi cầm hoa ném cho cô nha.”

Long Diên thỉnh linh nghe thấy Tô Noãn hài hước, quay nhìn lại thấy Tô Noãn hướng cô nháy mắt, sau đó dùng cằm chỉ chỉ ra cửa, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) nhất thời khuôn mặt đỏ hồng giống như tôm luộc chín, khoát tay nguy biện nói: “Con chưa nói muốn bắt hoa, con vẫn còn nhỏ lắm, sớm bước vào hôn nhân để bị trói buộc làm chi chứ?”

“Vậy tôi đây sẽ ném cho Kiều tiên sinh, Kiều tiên sinh hậu sinh khả úy, hẳn là sẽ có rất nhiều cô gái chấp nhận cùng cậu ấy bước vào cái mà Long đại tiểu thư cho là trói buộc đi?”

“Thím dám!”

Long Diên tính khí nhất thời nóng nảy, trừng to mắt uy hiếp ý vị mườì phần, đợi đến khi nhìn thấy Tô Noãn một bộ mặt “Tôi đây cũng biết là như vậy”, lập tức liền biết mình bị trúng kế, vừa định nói vài lời biện hộ liền bị Tô Noãn chặn họng: “Rõ ràng cũng rất để ý cậu ta, tại sao không chịu thừa nhận chứ? Chờ một ngày nào đó có một cô gái khác đứng bên cạnh cậu ta, đến lúc đó hối hận không kịp chỉ có một mình cô, cũng không phải mỗi người đàn ông đều như chú Út của cô...”

Tô Noãn cầm lấy son nước soi gương dọc theo bờ môi tinh tế tô lên

một lớp, sau đó xác định hoàn hảo mới đứng dậy, cô mỉm cười nhìn Long Diên còn đang ngơ ngác sửng sờ một cái, vỗ vỗ bả vai của cô ấy nói: “Nếu cô thực sự thích cậu ta, tôi sẽ mang nó ném cho cô, nếu không thích, tôi sẽ đem hoa ném cho cậu ta, để cho cậu ta a quyết định.”

Tô Noãn cầm lấy bó hoa cô dâu kia, mặc cho Long Diên còn đứng chết trân ở đây một mình rối rắm, do thợ trang điểm giúp một tay cầm vạt áo cưới đi theo ra khỏi phòng, đồng thời nhìn thấy Cù Dịch Minh tại hành lang giáo đường, ông khoanh tay đứng ở nơi đó, giống như là đặc biệt đang đứng đợi cô, nghe thấy động tĩnh liền xoay người, nhìn cô một thân áo cưới trắng tinh, trong mắt có chút ướt át.

Từ sau khi Ninh Nhi chết, Tô Noãn liền cùng Cù gia thật sự cắt đứt quan hệ, thậm chí ngay cả lần kết hôn này cô cũng không có thông báo với Cù gia, đối với việc Cù Dịch Minh xuất hiện ở trước mặt cô, Tô Noãn chỉ có một suy đoán: Chắc là Lục gia mời?

Thật ra đối với Cù Dịch Minh, Tô Noãn cũng không có bao nhiêu oán hận, nhưng mà giữa bọn họ còn cách một Tô Chấn Khôn, mỗi lần nhìn thấy Cù Dịch Minh, mỗi lần nhìn thấy Cù Dịch Minh, Tô Noãn liền không thể ngăn chặn nghĩ tới linh hồn được an táng ở Thanh Nham Môn kia, tình thương của cô dành cho ba gần như cũng đã cho Tô Chấn Khôn, làm sao có thể chia ra một chút ít cho Cù Dịch Minh được đây?

Trong giáo đường vắng vẻ chỉ có một tiếng than nhẹ, Tô Noãn ngẩng đầu nhìn Cù Dịch Minh đang đi đến trước mặt cô, ánh mắt hiền từ, ông nâng cánh tay của mình lên, ý bảo Tô Noãn đi lên khoát tay, con gái lấy chồng là nên do cha vợ giao vào trong tay con rể.

Tô Noãn thế nhưng không có khoát tay lên ngay, cô nhìn chằm chằm cánh tay cong lại của Cù Dịch Minh, nội tâm là cảm xúc mâu thuẫn

phức tạp, ánh mắt của cô có chút hốt hoảng, tay cầm bó hoa không tự chủ được siết chặt, có nên đi lên khoát tay hay không?

Khúc quân hành hôn lễ vui vẻ và trang nghiêm từ bên ngoài giáo đường vang lên, nhưng mà trong giáo đường lại bao trùm một tầng áp suất thấp, ép cho người ta thở không nổi, Tô Noãn há miệng thở dốc, nhưng thế nhưng cô không phát ra được một tia âm thanh nào.

Có đôi khi đưa ra một lựa chọn là vô cùng khó khăn, nhưng mà sự an bài của vận mệnh là phải nghe theo, trong vòng một hai giây bạn nhất định phải đưa ra lựa chọn, bất luận là đúng hay sai, tự gánh lấy hậu quả.

“Ta biết có lẽ cả đời này ta cũng không thể có đủ tư cách làm một người cha, nhưng ta vẫn muốn tự tay đem giao vào trong tay Lục Cảnh Hoảng, bất luận chuyện đã qua thế nào, con cũng đều là con gái của Cù Dịch Minh ta.”

Cù Dịch Minh nói xong câu đó liền nở nụ cười, trong ánh mắt sắc bén xưa nay của ông là một tầng hơi nước thương cảm, Tô Noãn nhìn vào hai mắt của ông, cũng nở nụ cười, nước mắt lại chảy xuống róc rách.

Cô rút cuộc phát hiện, tâm trạng của con người thật là hèn mọn cũng rất yếu đuối, trong lúc cô khoát cánh tay Cù Dịch Minh, cô biết có lẽ mình sẽ không trách cứ người ba này nữa, dù sao ông cũng không có làm ra chuyện gì thực sự gây tổn thương cho cô, từ sau khi ông biết cô là con gái của ông, ngược lại vẫn luôn bù đắp.

Mặc dù, cô không cần bồi thường, bởi vì trong hai mươi mấy năm cô trải qua, chưa bao giờ từng thiếu thốn tình thương của ba, cô có một người ba vĩ đại, người ba vĩ đại nhất trên toàn thế giới, sẽ không ai yêu thương cô hơn ông!

— — — — —

Toàn cảnh hôn lễ có thể nói là hoàn mỹ, không kể ông và chú rể Lục gia xưa nay qua lại tốt, cho dù là không có giao tình gì, đã biết là con gái Cù gia gả vào Lục gia, không tới tham dự tiệc cưới cũng sẽ đưa tới một phần lễ chúc mừng.

Ngay cả khách khứa cũng có hai mươi mấy bàn, chủ yếu là giới chính khách cùng quân sự và nguyên lão giới chính trị, quan chức cấp bậc quan trọng của trung ương cùng địa phương, cho tới quan chức thành phố mới thăng chức, giới kinh doanh có tiếng tăm, vô cùng đáng xem; nếu cẩn thận quan sát còn có thể phát hiện chịu trách nhiệm chụp ảnh cho hôn lễ không ngờ là nhân vật được mọi người kính trọng trong giới chụp ảnh trong nước Lê Sùng Sâm, ngoài ra còn có bậc thầy nghệ thuật trong giới hội họa, giới người mẫu cùng diễn viên từng nổi tiếng nhất một thời đã rời khỏi ánh đèn sân khấu có mặt chúc mừng, nhất thời cả tiệc cưới ánh sao lấp lánh.

Có không ít người dân sống ở vùng lân cận chống cự không nổi tò mò, xúm lại ở bên ngoài xem thiên kim tiểu thư nhà nào lấy chồng, cũng có không ít phóng viên truyền thông ngồi chờ sẵn bên ngoài hội trường, hy vọng có thể chụp được những bức ảnh khi cô dâu đã từng trải qua một cuộc hôn nhân giống như Tô Noãn đi vào, lại mang thân phận con gái của tham quan, ở thời đại xã hội chủ nghĩa có thể nói không có vấn đề gì, nhưng Tô Noãn lại lẫn lộn đến gió thổi nước dâng, còn một phen bắt được pháo đài chính trị không thể vượt qua, một cú xoay người tuyệt đẹp, không chỉ thoát khỏi thân phận con gái của tham quan, mà còn trở thành con gái của nhân viên chính trị và quân sự quan trọng của trung ương, lại còn bước chân vào nhà cách mạng giàu có.

Cho nên, Tô Noãn đối với những cô gái khát vọng từ lọ lem biến

thành công chúa Bạch Tuyết mà nói, đích thực là một ví dụ đặc biệt thành công ngay trước mặt, hôm nay đi qua, đoán chừng có khả năng tạo thành một đề tài truyền kỳ quạ đen biến thành Phượng Hoàng.

Vậy mà tất cả mộng ảo này Tô Noãn cũng không cảm kích, cô đi vào hội trường hôn lễ, khách nhìn soi mói đông nghìn nghịt ở hai bên, một tay khoác tay Cù Dịch Minh, một tay cầm bó hoa, chậm rãi đi về phía thảm đỏ ở nơi khác.

Lục Cảnh Hoằng đứng ở cuối thảm đỏ, anh chấp tay sau lưng hơi xoay người, giống như tháp Tokyo tao nhã lặng lẽ đứng dưới ánh mặt trời, ánh mắt thâm tình mà ẩn chứa vui sướng, đang chờ cô đi qua.

Lục Cảnh Hoằng nhìn Tô Noãn không ngừng tiến lại gần, dung nhan thanh tú xinh đẹp, áo cưới ưu nhã sang trọng, khăn lụa trắng tinh phủ kín một đầu tóc đen ngắn, ở trong gió nhẹ ánh mặt trời, làm say mê lòng người khác, khoé miệng của cô lộ nụ cười thản nhiên làm xúc động thương tiếc tận sâu nhất trong đáy lòng anh.

Đây là người đàn ông (phụ nữ) sắp cùng cô (anh) bên nhau trọn đời, bọn họ đều nguyện ý vì nhau mà không màng tới tất cả những gì thuộc về bản thân mình, cho dù là sinh mạng của mình.

Khi Tô Noãn đứng lại trước mặt Lục Cảnh Hoằng, ngẩng đầu nhìn Lục Cảnh Hoằng trong hai mắt là nước mắt hạnh phúc, Cù Dịch Minh cầm tay cô giao vào trong lòng bàn tay Lục Cảnh Hoằng, xúc động nghiêm túc mang theo không nổi thềm kín, nhưng hơn nữa là chúc phúc.

“Tôi xin cậu nhất định phải chăm sóc con bé thật tốt, nhất định khiến cho nó hạnh phúc.”

Cù Dịch Minh hốc mắt phiếm hồng, thiên ngôn vạn ngữ chỉ hoá thành một tiếng phó thác, Lục Cảnh Hoằng cũng trịnh trọng gật đầu, nắm lấy tay Tô Noãn, nắm thật chặt ở trước mặt mọi người, giống như một khắc cũng không muốn tiếp tục buông ra.

Quan khách hai bên trông thấy Lục Cảnh Hoằng không hợp cách kéo lấy Tô Noãn không buông, đều thổn thức cười khế, Mục Sư chứng hôn đọc xong lời chứng hôn, sau khi hỏi chú rể và cô dâu có đồng ý hay không, người dẫn chương trình liền tuyên bố trao đổi nhẫn cưới Lục Cảnh Hoằng liền xoay người đi lấy nhẫn cưới đúng là chiếc nhẫn kim cương có khắc chữ “Mật Hỏa Kêu Hỏa...” anh dùng lòng ngón tay đánh bóng mấy chữ cái kia, nắm lấy tay trái Tô Noãn vừa định đeo nhẫn vào, anh liền nghe thấy một âm thanh: “Lục Cảnh Hoằng!”

Tô Noãn ngẩng ra, tiếng gầm gừ quen thuộc mang theo hận ý vô tận, cô theo tầm mắt Lục Cảnh Hoằng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy cây súng trong tay Lý Tư Đặc, lệ trong mắt, còn có khoé miệng phần nộ cùng một thân đồ màu trắng.

Trong khoảnh khắc, toàn trường quan khách bốn phía, kêu gào, chạy trốn, còn có ít người giữ được bình tĩnh, có bảo hộ cùng bảo vệ lập tức vây quanh Lý Tư Đặc, nhưng mà lại bởi vì không có súng mà có vẻ có lòng không có sức.

Sau đó toàn trường nháy mắt trở nên yên tĩnh, Lục Cảnh Hoằng ánh mắt trong sáng đối diện hai mắt đỏ tươi của Lý Tư Đặc, ngoại trừ từ lúc đầu anh lạnh tay lệ mắt đứng chắn trước mặt Tô Noãn, giờ phút này liền cứ đứng như vậy, vẫn không nhúc nhích, nắm chặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay.

“Chỉ có hai viên đạn!” Lý Tư Đặc hét to, “Một viên là để dành cho chính mình, một viên khác là tôi không biết nên để lại cho người nào

trong các người!”

Trong mười mấy năm qua Lý Tư Đặc đã bị tình yêu với Cù Ý Ninh huỷ diệt mất rồi, người mạnh mẽ đơ thuần giống như anh vậy lại như là lẽ đương nhiên vì yêu mà làm người đàn ông cầm súng bắn người, không biết nên nói anh ngu xuẩn hay vẫn là không biết sợ?

Tay Tô Noãn được giữ chặt trong lòng bàn tay to của Lục Cảnh Hoằng, sắc mặt trắng bệch, Lục Cảnh Hoằng luôn cố gắng muốn ngăn cản cô, lại không biết cô ở sau lưng cũng muốn bảo vệ anh, Tô Noãn nghe thấy Lý Tư Đặc hét to về phía cô: “Cô là ma quỷ, ngay cả em gái ruột của mình cũng không chịu cứu đồ ma quỷ! Các người muốn cùng nhau sống hạnh phúc, tôi sẽ không để cho các người thực hiện được!”

Tô Noãn hô hấp không thông, cô nhìn thấy Lý Tư Đặc chảy nước mắt bóp cò, toàn bộ bảo vệ cùng cảnh vệ đang ngăn cản động thủ phía trước, một tiếng vang thật lớn xẹt ngang phía chân trời, viên đạn mang theo phần nộ cùng tuyệt vọng xuyên thấu linh hồn của anh ta.

Tô Noãn dùng hết sức lực của mình đẩy Lục Cảnh Hoằng ra, Lục Cảnh Hoằng lại xoay tròn một cái, trước cả khi bộ não kịp phản ứng đem cô bảo vệ thật chặt chẽ, Tô Noãn ngẩng đầu lên chống lại khoé miệng gợi lên nụ cười nhạt của Lục Cảnh Hoằng, nước mắt trào ra.

“Lục xấu xa.....Lục xấu xa.”

Tô Noãn hai tay run rẩy nâng chặt khuôn mặt anh tuấn của Lục Cảnh Hoằng, khóc thét chói tai, vet mặt Lục Cảnh Hoằng lại biến đổi, trên mặt anh cũng không phải vì trúng đạn mà khổ sở, anh đem đầu Tô Noãn đặt vào trong ngực, sau đó lập tức xoay người quay đầu lại.

Một khối thân thể thể nhưng chắn trước mặt Tô Noãn và Lục Cảnh

Hoàng, khi Lục Cảnh Hoàng quay đầu nhìn lại thì anh nhìn thấy một đạo thân thể nhỏ nhắn chậm rãi ngã xuống, anh nghe được một tiếng hét thống khổ, đến từ Cù Dịch Minh được cảnh vệ viên bảo vệ, không ai phát hiện Niếp Hiểu Dĩnh là từ đâu chạy tới, bởi vì hôn lễ cũng không có mời bà.

Trên bãi cỏ xanh tươi ngày hè, Niếp Hiểu Dĩnh giống như là con bướm khô héo mất đi sức sống, máy đồ tưới dọc theo tà váy của bà nhanh chóng nhuộm thấm trên bãi cỏ tạo thành một mảng lớn màu đỏ xinh đẹp, tất cả đều cứ như vậy nhanh chóng xảy ra.

Hiện trường sau khi tiếng súng vang lên cùng với Niếp Hiểu Dĩnh ngã xuống, tiếng kinh hô phát ra hết đợt này đến đợt khác, Tô Noãn tránh trong lòng Lục Cảnh Hoàng, cô không nhìn thấy bên ngoài rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cô chỉ nghe thấy Lý Tư Đặc tâm thần cuồng loạn cười to cùng một tiếng súng vang.

“Các người cho là như vậy sẽ kết thúc sao? Sẽ không, tôi sẽ không thành toàn cho các người, các người nhất định phải sống thật tốt, nhất định phải sống lâu trăm tuổi, như vậy mới là trừng phạt tốt nhất!”

Lý Tư Đặc hô to, sau đó giống như một đoạn cây bị chặt đứt, bỗng nhiên ngã quỵ, một lần nữa trở về sự yên tĩnh, giống như là trái đất lần đầu tiên toả sáng.

Tô Noãn trong thời gian một giây khi Lục Cảnh Hoàng buông cô ra, liền lao ra khỏi ngực của anh, cầm theo tà váy áo cưới chạy về phía sau, cô nhìn thấy Niếp Hiểu Dĩnh cả người đầm máu nằm trên mặt đất, hai chân run run, ngã ngời bên cạnh Niếp Hiểu Dĩnh tại sao lại là bà... Tô Noãn từ đầu tới cuối đều không thể tin, là Niếp Hiểu Dĩnh giúp cô và Lục Cảnh Hoàng đỡ viên đạn, không phải bà yêu thương Ninh Nhi sao? Nhìn thấy Lý Tư Đặc thay Ninh Nhi “báo thù”, bà không phải nên vui sướng sao? Vì sao phải giúp bọn cô, là muốn

cứu bọn cô sao?

Cù Dịch Minh đã vội chạy tới bên cạnh Niếp Hiểu Dĩnh, ông vừa đè lại miệng vết thương của Niếp Hiểu Dĩnh, vừa an ủi Niếp Hiểu Dĩnh hấp hối, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) nếp nhăn nơi khoé mắt càng phát ra rõ ràng, Tô Noãn nhìn thấy ông cúi đầu nháy mắt chảy xuống giọt lệ trộn lẫn vào trong máu đang chảy của Niếp Hiểu Dĩnh, Cù Dịch Minh vẫn luôn nhẹ giọng nói chuyện với Niếp Hiểu Dĩnh: “Hãy chịu đựng, tôi biết là rất đau, đừng ngủ, xe lập tức tới ngay, chỉ cần đi bệnh viện là sẽ không có việc gì rồi.”

“Hiểu Dĩnh, không phải bà nói là muốn cho Tiểu Noãn biết bà rất hối hận sao, rất muốn làm một người mẹ tốt của con bé sao? Bà xem, Tiểu Noãn đang bên cạnh bà này, nếu như bà ngủ, thì vĩnh viễn sẽ không biết được Tiểu Noãn có đồng ý tha thứ cho bà hay không?”

Tô Noãn được Lục Cảnh Hoảng ôm vào trong ngực, cô lại đứng lên không nổi, cứ ngồi chồm hổm bên cạnh Niếp Hiểu Dĩnh, tiếng huyền não xung quanh cũng đều bị cô ngăn cản ở thế giới bên ngoài, cô chỉ là nhìn chăm chăm Niếp Hiểu Dĩnh, vẻ mặt trở nên hoang mang và trống rỗng.

Kết cục như vậy đối với cô mà nói hết sức tàn nhẫn, cô chỉ là hận Niếp Hiểu Dĩnh, chứ chưa từng nghĩ muốn cho bà chết đi, tại sao tất cả mọi người đều muốn dùng cái chết để có được sự tha thứ của cô hoặc là để cô ghi nhớ? Cô nhìn thấy Niếp Hiểu Dĩnh trong lòng Cù Dịch Minh trưng ra nụ cười, bà khó khăn quay đầu, hình ảnh Tô Noãn áo lụa trắng tinh dưới ánh mặt trời rơi vào trong con mắt bà dần dần tan biến, Niếp Hiểu Dĩnh giật giật miệng, dịu dàng nỉ non: “Tiểu Noãn, Tiểu Noãn, Tiểu Noãn, tha thứ cho mẹ..., mẹ... biết sai rồi...”

— — — — —

Tô Noãn một thân quần áo màu đen, đứng ở trong nghĩa địa, trên đầu cô quấn một mảnh khăn lụa màu đen, chặn lại những người khác chú ý tới cô, Lục Cảnh Hoằng cũng một thân âu phục màu đen đứng bên cạnh cô, tay bọn họ nắm chặt vào nhau.

Lễ tang của Niếp Hiểu Dĩnh cô không có tham dự, cho dù là Niếp Hiểu Dĩnh bởi vì cô nên mới chết, cho dù Niếp Hiểu Dĩnh đỡ một phát súng cho cô, nhưng như cũ cô cũng không thể khôi phục vương mắc trong lòng, đợi cho cô nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện thì Niếp Hiểu Dĩnh đã hoá thành một nắm tro cốt chôn vùi dưới lòng đất mãi mãi.

Ảnh chụp trên bia mộ là dáng vẻ Niếp Hiểu Dĩnh khi sáng chói nhất, trẻ tuổi, xinh đẹp không gì sánh được, khoé miệng thuỷ chung mang theo ý cười dịu dàng, là một người phụ nữ rất dịu dàng, nhìn ảnh chụp, rất khó liên tưởng tới bà và quý phu nhân tàn nhẫn đối đãi với Tô Noãn là cùng một người.

Tô Noãn ngồi xổm xuống trước mộ bia, đưa tay vuốt ve tấm ảnh trắng đen, Niếp Hiểu Dĩnh phong tình vạn chủng bây giờ chỉ tồn tại ở trong tấm hình này, còn lại, là dưới tấm mộ bia ở một nơi nho nhỏ này. Trong túi áo của cô để một tấm ảnh gia đình, trong đó có cô, có Niếp Hiểu Dĩnh, còn có Tô Chấn Khôn, ảnh chụp là do Cù Dịch Minh giao cho cô, tấm hình này Tô Noãn từng nhìn thấy trong túi xách tay của Niếp Hiểu Dĩnh.

Niếp Hiểu Dĩnh là một người phụ nữ mâu thuẫn, nếu như oán hận Tô Chấn Khôn như vậy, tại sao còn phải lưu lại tấm hình bị buộc phải chụp này, có lẽ đến chết bà cũng không làm rõ được cảm tình của mình dành cho Tô Chấn Khôn, Tô Noãn cảm thấy, Niếp Hiểu Dĩnh hẳn là thích Tô Chấn Khôn, chẳng qua phần thích này từ sau khi yêu Cù Dịch Minh bị bà bỏ qua hoàn toàn.

Lục Cảnh Hoằng đi tới, đặt một bó hoa cúc ở trước mộ bia, vây quanh dung nhan đã từng xinh đẹp này, đỡ Tô Noãn đứng lên, để cô rúc vào trên vai mình, sau đó hai người đứng thật lâu.

Thời tiết khá tốt, không có bất kỳ dư âm thương cảm, Tô Noãn nghĩ, cô chỉ là nhận lời thỉnh cầu của Cù Dịch Minh nên mới tới nơi này vấn an Niếp Hiểu Dĩnh, cô không tìm thấy được bất kỳ thương cảm nào tới trả cho linh hồn biến mất này.

Nếu không có Cù Dịch Minh, cô có tới đây hay không, có vài điều vẫn chưa rõ, bởi vì cô còn chưa có nghĩ kỹ tới vấn đề này, xuất phát từ nội tâm nghĩ tới việc tha thứ Niếp Hiểu Dĩnh, cho dù bà dùng sinh mạng của bà để sám hối.

“Noãn Nhi, chúng ta về thôi.”

Lục Cảnh Hoằng khẽ nghiêng đầu nhìn cô một cái, phần trang điểm trên mặt Tô Noãn còn chưa bôi, có chút tái nhợt, lại hàm chứa nụ cười, cô nhẹ nhàng lên tiếng, liền theo anh rời đi.

Vài ngày sau đó quả thật vẫn luôn rất yên bình, cho đến khi có người của bộ quốc an tới cửa mang Lục Cảnh Hoằng đi hỗ trợ điều tra, Tô Noãn mới nhớ tới câu nói Lý Tư Đặc nói trước khi chết, anh ta ngay cả đã chết cũng không để cho bọn họ được bình yên.

“Lục Cảnh Hoằng tiên sinh, trước đó không lâu chúng tôi có nhận được tin báo, sau khi điều tra chúng tôi tình nghi anh có liên quan đến hoạt động làm gián điệp cho thương nhân, mời anh theo chúng tôi về hợp tác điều tra.”

Sau khi kinh ngạc đi qua Tô Noãn ngược lại lo lắng, Lục Cảnh Hoằng thản nhiên quan sát kỹ người đối diện, anh siết chặt bàn tay lạnh lẽo

của Tô Noãn trong lòng bàn tay, tay chồng lên nhau, đều có một chiếc nhẫn sáng chói.

Lục Cảnh Hoằng trước khi cùng bộ công an đi, ôm lấy Tô Noãn, trước khi buông ra hạ giọng nói bên tai cô: “Tin tưởng anh, chờ anh trở lại”, ngữ điệu dịu dàng kiên định đè xuống dự cảm bất an trong lòng Tô Noãn, không bao lâu Thái Luân Tư tới, Tô Noãn đoán được có thể là Lục Cảnh Hoằng gọi anh ta tới, Lục Cảnh Hoằng cũng lo lắng để cô một mình đối diện chuyện như vậy thì bất ngờ xảy ả biến cố, điện thoại trong nhà cũng không có ngừng reo, là người của Lục gia sau khi nhận được tin đã gọi tới trấn an cô... Còn có Cù Dịch Minh.

Tô Noãn ở trước mặt bọn họ không có ra vẻ quá nhiều sợ hãi, nhưng mà sau khi cúp điện thoại đôi mắt của cô liền đỏ lên.

Thái Luân Tư nhìn cô, người phụ nữ nhỏ bé này sợ hãi, lại liều mạng trấn định, tuổi của cô còn chưa đủ để chịu đựng hỗn loạn cùng phiền toái sau khi Lục Cảnh Hoằng bị đưa đi, khó trách Lục Cảnh Hoằng cứ luôn nhấn mạnh anh phải bồi ở bên cạnh cô.

Giờ phút này Tô Noãn đang dùng một loại ánh mắt tín nhiệm cùng khẩn cầu nhìn anh, cô hy vọng anh có thể giúp đỡ Lục Cảnh Hoằng, anh bỗng nhiên không đành lòng để cho cô thất vọng, vì thế nhàn nhạt nở nụ cười, một bàn tay vỗ nhẹ nhẹ vào bả vai cô: “Yên tâm đi, giao cho tôi, tôi lập tức đi điều tra ra ngay kẻ nào đã tung ra tin tức này.”

Tô Noãn chỉ là gật gật đầu, nắm điện thoại còn chưa buông, suy nghĩ rối loạn mà mơ hồ, Thái Luân Tư cũng bất lực, điều duy nhất anh có thể làm là để cho Tô Noãn an tâm, còn mình thì đi tìm xem ai là kẻ đã tung ra tin tức này cho bộ công an.

Chương 111: Đại kết cục 2

Tô Noãn đột nhiên mở mắt ra, nằm trong phòng ngủ được trang hoàng thành phòng tân hôn, đỉnh đầu là tấm ảnh cưới chiếm cứ cả trần nhà, tất cả hạnh phúc đều giống như một hồi mộng cảnh tuyệt vời, khi cô mở tầm mắt thì đột nhiên trời đất quay cuồng, bóng tối mênh mông như lốc xoáy nháy mắt nuốt sống cô, cũng nói cho cô biết tất cả chuyện xảy ra ngày hôm qua đều là hiện thực.

Vượt ve vị trí vắng vẻ bên cạnh, Tô Noãn cũng khó mà tiếp tục đi vào giấc ngủ, nhắm mắt lại là nhất cử nhất động của Lục Cảnh Hoàng, một cái nhướn mày khoé miệng cười yếu ớt lại hiện lên trong tâm trí cô càng thêm rõ nét, bất quá chỉ mới đi có một ngày, cô cũng đã nhớ nhung như thế.

Tô Noãn biết mình có tiếp tục cũng không cách nào đi vào giấc ngủ, cô vén chăn lên, mặc quần áo chỉnh chang xuống lầu, trong biệt thự lặng yên yên tĩnh không một bóng người, cô mở cửa thấy hoa trong vườn phủ ánh trăng, rọi sáng trên đất, sau đó đi ra ngoài.

Cô rất nhanh nhìn thấy ở một góc bể bơi, một ánh lửa trong gốc tối, cô ngửi thấy hương vị xì gà, ở trong đêm khuya, mang theo một cổ sấp hương vị ngọt ngào, cô yên lặng đi qua, ngồi xuống bên cạnh bể bơi, một trận gió lạnh thổi qua, cũng thổi tỉnh ý thức mông lung của cô.

“Tại sao cô vẫn chưa ngủ?”

Thái Luân Tư quay đầu nhìn ánh mắt mê ly của Tô Noãn, đồng tử của cô phản xạ nước bể bơi gợn sóng, nghe thấy anh hỏi, trên mặt

của cô là nụ cười thanh thanh đăm đăm, nhưng mà người khác lại không nhìn thấy rõ ánh mắt trong suốt sâu thẳm kia: “Ngủ nằm mơ, liền tỉnh lại, tỉnh lại, sau đó không ngủ được.”

Tô Noãn giọng nói rất điềm tĩnh, giống như nước, cũng giống như là ánh trăng trên mặt hồ, Thái Luân Tư nhìn khuôn mặt Tô Noãn ẩn núp trong bóng đêm, chiếc áo khoác khoác bên ngoài bộ quần áo ngủ cô đang mặc, hai cánh tay vây quanh đầu gối, một cước tùy ý dẫm nát cạnh bể bơi, sau đó nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt của anh lúc sáng lúc tối trong ánh lửa xì gà.

“Tìm ra chưa?”

Tô Noãn không đầu không đuôi hỏi một câu khiến cho thân thể Thái Luân Tư chấn động, anh nghe hiểu, dập tắt điếu xì gà trong tay, trầm mặt, khuôn mặt của anh có chút nặng nề, có lẽ bởi vì đêm khuya cho nó một loại màu sắc khác.

Tô Noãn không muốn đi tra cứu, vì thế cô không nhìn anh nữa, đem tầm mắt hướng về phía cả vườn hoa, không khí lạnh bạc an tĩnh, không có mùi hoa nồng đậm, cũng không có côn trùng mùa hè hát khế, chỉ có tiếng hít thở vô cùng lặng lẽ lẫn nhau.

“Chẳng lẽ không có tìm được sao?”

Khoé miệng Tô Noãn chứa nụ cười thản nhiên, lại ẩn nhẫn rất nhiều lo lắng và kinh hoàng, một đôi tay siết chặt túi áo khoác.

Thái Luân Tư thấy được bất an lo lắng của cô trong mắt, từ đôi chân trần của cô đến gương mặt ấm áp trong ánh sáng khế rọi của hừng đông, một lát sau, anh mới sâu kín mở miệng: “Tìm ra rồi..., tôi đã lâu rồi không có hút thuốc như vậy, cũng rất lâu rồi không có mất ngủ như vậy...”

Tô Noãn nghe xong lời Thái Luân Tư nói, lặng lẽ nhìn về mặt người đàn ông che dấu trong bóng đêm, anh đem điều thuốc kẹp ở ngón trỏ cùng ngón giữa, nhìn về phía xa xa: “Chưa bao giờ nghĩ tới Lục Cảnh Hoằng cũng sẽ có một ngày té ngã như thế, lại nói thật giống như là Dum Kum.

*Phim truyền hình thể loại hài của Thái được sản xuất năm 2009.

Thanh âm thì thảo, Tô Noãn không có cắt ngang anh, chỉ là chiếc áo khoác phủ xuống thân thể mong manh gầy yếu của cô hung hăng run lên một cái, không lâu sau đó, Thái Luân Tư giống như quyết định, thanh âm như cũ lãnh đạm giống như sương mù: “Người kia tôi tìm ra rồi... không nghĩ tới không ngờ là Cố Lăng Thành, những tư liệu kia hẳn là Lý Tư Đặc trước khi chết đem giao cho Cố Lăng Thành.”

Tô Noãn có chút khó có thể tin kinh ngạc, Lý Tư Đặc vì ngăn cản cô và Lục Cảnh Hoằng hạnh phúc, lại đem những tư liệu tố cáo Lục Cảnh Hoằng kia giao cho Cố Lăng Thành, cô khẽ co rúm lại một chút, vòng chặt thân thể của mình: “Anh ta nói, trừ phi cô ở lại bên cạnh anh ta.”

Thái Luân Tư nhìn chằm chằm Tô Noãn nhàn nhạt bổ sung hết những lời này, Tô Noãn đứng dậy bước đi, đôi chân tái nhợt đến dọa người, Thái Luân Tư theo sát đứng dậy, vội vàng bắt lấy cánh tay cô: “Cô không thể đi tìm anh ta, nếu anh ấy biết, cô nên rõ sẽ có hậu quả gì.”

“Tôi có nói muốn đi tìm Cố Lăng Thành sao? Tôi chuẩn bị đi xa một thời gian, bây giờ tôi đi chuẩn bị hành lý, anh không nghĩ sẽ trông chừng chứ?” Tô Noãn cười khoé miệng có chút cứng ngắc, cô lắc lắc cổ tay bị Thái Luân Tư nắm chặt: “Bây giờ xin anh buông ra.”

Thái Luân Tư trong đêm tối tập trung nhìn đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tô Noãn, hai tay giữ đôi lấy đôi vai gầy yếu của Tô Noãn: “Tôi có thể tra ra chứng cứ trên người Cố Lăng Thành dễ dàng như vậy, mà bộ công an vẫn còn đang vất óc điều tra, chỉ có thể nói Cố Lăng Thành cố ý tiết lộ cho tôi, mục đích của anh ta chỉ có một, dụ cho cô mắc câu.”

“Anh ta muốn tôi làm gì chứ, chỉ sợ cái anh ta muốn là quyền thế Cù gia đi? Tôi chỉ muốn cùng người đàn ông mình yêu thương bình bình đạm đạm sống qua ngày, muốn đấu đá thì mấy người các anh cứ đi đấu đá, tại sao phải lôi kéo tôi vào, chẳng lẽ trông cậy vào tôi thay đổi lịch sử hay sao?”

Đôi mắt Tô Noãn phấp hờng, có chút thờ ơ, cô không biết mình khó chịu cái gì, cô cũng không biết vì sao mình phải tức giận như vậy, mà những lời kia nói ra trong lúc tức giận, như là bọt nước trên bờ biển, trôi lướt qua.

Cô ngay cả bản thân mình cũng quản không tốt, muốn như thế nào đi quản chuyện của Lục Cảnh Hoảng, vạn nhất làm không tốt, Lục Cảnh Hoảng biết đâu cũng giống Lục Thiếu Thần rời khỏi cô mà đi, Tô Noãn không dám nghĩ nhiều, nhưng nước mắt lại nhỏ giọt rơi xuống.

Thái Luân Tư khẽ thở dài, buông lỏng cô ra, Tô Noãn xoay người lau nước mắt: “Cố Lăng Thành không thương tôi, tôi đã nói rất nhiều lần rồi, hoặc có lẽ bây giờ anh ta đang hối hận, nhưng anh ta vĩnh viễn yêu nhất chỉ có bản thân anh ta, càng sẽ không..., vì một người phụ nữ buông tha cho cả đời anh ta theo đuổi, quyền thế lợi ích cuối cùng vẫn là trên tất cả, bao gồm... tình yêu.”

“Nếu như anh ta thật sự yêu cô thì sao? Cô phải quay lại sao?”

“Làm sao có thể, tại sao anh không tin, tôi và anh ta dính dáng nhau

tám năm trời, thậm chí còn có cả kết hôn, nhưng mà cuối cùng kết thúc lại thảm đạm, bây giờ, chẳng lẽ anh ta lại đột nhiên yêu tôi? Anh cho là anh ta ngu ngốc sao?”

Thái Luân Tư thâm vị nhìn dáng vẻ tự giễu của Tô Noãn, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, người phụ nữ trước mắt anh thế nhưng có phần nửa ngốc ngếch, bất quá lại cười không nổi, Cố Lăng Thành tổn thương cô ấy quá sâu, mới có thể khiến cho cô ấy không cách nào tin anh ta nữa.

“Cố Lăng Thành nói, Cù gia và cô, anh ta đều muốn.”

Thái Luân Tư rốt cuộc nói ra những lời này, đó là Cố Lăng Thành chính miệng nhấn mạnh, một chữ cũng không sai.

Tô Noãn nén lệ dừng một chút, không cách nào phản ứng kịp những lời này, sau đó cô lau giọt lệ rơi từ khoé mắt, không chút do dự xoay người rời đi, trong bầu trời đêm giống như còn vang vọng hai chữ cô đáp lại trước khi rời đi: “Chuyện cười.”

Thái Luân Tư trông theo bóng lưng Tô Noãn, nhưng không biết cô nói chuyện cười là có ý gì, là chỉ khát vọng của Cố Lăng Thành chính là chuyện cười, hay vẫn là do anh chuyển ý của Cố Lăng Thành là một chuyện buồn cười.

———

Ngoài xe một trận mưa xối xả kéo dài, Tô Noãn một mình ngồi trên ghế lái, tựa vào cửa sổ, một đôi chân trần, dùng đôi mắt nhìn căn biệt thự bề thế trên lưng chừng núi cách đó không xa.

Cũng không có cái gì gọi là hoài niệm hoặc là khổ sở, chỉ là không nghĩ ra biện pháp đi giải quyết, vì vậy lẳng lặng ngăn người, từ lúc

ánh bình minh sáng sớm cho tới khi hoàng hôn trời chiều, vẫn luôn nhìn cái nơi mà cô và ba ở hơn nhiều năm qua.

Cố Lăng Thành không chịu nghe điện thoại của cô, chỉ là kêu thư ký của anh ta nói cho cô biết địa chỉ này, chẳng qua là muốn cho cô tự mình tới cửa, cô hiểu rõ ẩn ý trong mắt của thư ký, nhưng mà lại cũng do dự, lúc này con hơi chần chừ.

Chuông điện thoại trong túi xách tai vui mừng reo lên, là điện thoại của Lục Cảnh Ngưng: “Tiểu Noãn, em đang ở đâu? Chị tới biệt thự không tìm thấy em.”

“Em ở trong phòng tối rửa ảnh bên ngoài, tạm thời em không hàn huyên với chị được, lát nữa em sẽ gọi lại cho chị.”

Tô Noãn muốn mau chóng cúp điện thoại, Lục Cảnh Ngưng lại vội vàng ngăn cản cô: “Tiểu Noãn, chuyện của em trai em đừng lo lắng, nếu trong nhà có thể nói được với cấp trên thì em trai hai ngày nay cũng tiếp nhận điều tra, lập tức sẽ về nhà ngay.”

“Dạ, em biết rồi chị hai, chị đừng lo lắng cho em, em rất khỏe.”

Tô Noãn nghe thấy tiếng của mình, rất bình tĩnh, cô vừa quay mặt, trên cửa kính xe thủy tinh, phản chiếu cái bóng mơ hồ của một cô gái, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt mềm mại đáng yêu, lại cố chấp trung ra nụ cười.

Lục Cảnh Hoằng đã 2 ngày rồi không về, đây cũng là nguyên nhân tại sao Tô Noãn xem xét lý lại lời Thái Luân Tư nói lần nữa, cô có thể xem lời Cố Lăng Thành nói là chuyện cười một chút rồi thôi, nhưng không cách nào không để ý tới Lục Cảnh Hoằng, chỉ sợ Cố Lăng Thành nắm được điểm yếu này của cô, anh ta hẳn là đang ngồi trên ghế sofa trong căn biệt thự kia chờ cô tìm tới cửa.

Tô Noãn há miệng hít vào một cái, đè thấp tiếng nói không ngừng cam đoan với Lục Cảnh Ngưng vài câu rồi cúp điện thoại, cô tiếp tục ngồi trong xe thật lâu thật lâu, nhìn biệt thự qua màn mưa, không biết khi nào mình mới cần phải đi qua triền núi, cần phải đi vào?

Dùng lời của cô mà nói, cô suy tính tới cuối cùng thời gian gần như kéo dài đằng đằng, lại như cũ chỉ là nắm chặt tay lái, cô nghe thấy tiếng nói từ trong nội tâm, nó kêu cô thay đổi đầu xe rồi đi, quăng đi ý tưởng không thực tế.

Chỉ là... ngay cả thử cũng không dám thử một chút, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) lại làm sao biết Cố Lăng Thành có phải thật sự không quan tâm nhớ nhung qua lại hay không?

Tô Noãn khởi động động cơ, lại thật lâu không đạp chân ga, nếu hôm nay cô rút lui, nếu hôm nay cô rút lui, nếu Cố Lăng Thành thực sự đem những chứng cứ kia giao cho bộ công an quốc gia, nếu tất cả chuyện này đều là sự thật, như vậy Lục Cảnh Hoằng...

Cô không dám nghĩ tiếp, cô sợ chính mình càng nghĩ càng không khống chế được, sợ hãi bất an sẽ như làn sóng nuốt sống chính mình, cô không muốn bị cuốn vào đấu tranh của đàn ông, nhưng mà vẫn cứ luôn làm trái ý nguyện, cô đem cả người mệt mỏi thả lỏng, nhắm mắt lại xoa huyệt thái dương, tất cả đều tới quá mức đơn giản ngoài sức tưởng tượng.

Rốt cuộc Tô Noãn cũng cảm thấy ngồi đủ rồi, cô tắt động cơ xe thể thao, cuối người đem đôi chân mang vào giày cao gót màu đỏ sậm, sau đó lập tức mở cửa xe tao nhã đi xuống.

Trên người cô đã có khí chất người thừa kế Mị Ảnh, lung linh trầm

ổn, thanh cao cường thế, duy nhất không che dấu được, chính là toàn thân cô lộ ra linh khí bức người.

Ngoại trừ lúc bước xuống xe thể thao không chú ý vướng chân một cái, mọi động tác khác đều hoàn thành rất lưu loát, tầm mắt trong sáng của cô dừng ở dưới mưa, mưa vẫn cứ mờ mờ ảo ảo dưới đất, không ngưng lại.

Tô Noãn nhẹ đóng cửa xe, khoá lại, không mang theo ô, cứ như vậy đi vào trận mưa đêm không dứt này, mỗi một bước bước đi cũng khác thường đơn giản, lại dùng hết toàn bộ khí lực của cô, ngăn cản mình xoay người rời đi.

Cô đã quyết định rồi, xem như Cố Lăng Thành vô tình muốn làm khó dễ thế nào cũng được cả, cô đều muốn có được phần chứng cứ kia, mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, cô đồng ý..., cô sẽ tận dụng hết khả năng!

Mưa tí tách rơi làm ướt búi tóc đen của cô, Tô Noãn nheo lại đôi mắt bị ướt, nhìn về phía biệt thự càng ngày càng gần, khoé miệng chậm rãi gợi lên một nét thoáng hiện cười tựa tiểu phi tiểu chúa sột.

Đó cũng không phải là lần đầu tiên trong đời cô nghiêm túc đi giải quyết quan hệ của cô và Cố Lăng Thành, cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy người mình quan tâm cứ như vậy bị bộ quốc an đưa đi, bất quá hơn một lần là cảnh sát mà thôi.

Cô biết, bên dưới mặt biển phẳng lặng là dự báo trước sóng lớn mãnh liệt, ở nơi cô không nhìn thấy, chỉ sợ là người Lục gia đã vất óc tìm kế khơi thông quan hệ, mặc kệ Lục Cảnh Hoàng có làm hay không, bọn họ cũng đều sẽ dùng hết toàn bộ khả năng cứu lấy cục diện bế tắc.

Chỉ là những thứ chứng cứ tố cáo kia thật sự được đưa ra, truyền tới chính phủ nước ngoài tham dự thì cho dự bộ quốc an có ý định biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chỉ sợ không thể như vậy mà bỏ qua, ít nhất thì sinh mạng an toàn của Lục Cảnh Hoằng mới chính là vấn đề chính.

Cô không thể nào lấy người đàn ông mình yêu thương nhất ra nói giỡn, cô có thể có khí khái, nhưng không muốn hối hận cả đời.

Tô Noãn tầm mắt rất kiên định, vẫn luôn nhìn xuyên thấu mục tiêu, lòng của cô trống trải lúc này đây có thể dung nạp được là bầu trời ướt át, sau đó ướt sũng xuất hiện bên ngoài cửa sắt biệt thự, còn cách hàng rào, nhìn thấy phía trước cửa sổ sát đất Cố Lăng Thành vẫn luôn ngồi nơi đó chờ đợi.

Ánh mắt của bọn họ qua màn mưa chạm nhau, Cố Lăng Thành dùng một loại tư thế ưu buồn như trong dự liệu nghênh đón cô, ánh mắt sâu thẳm, bắn khoắn nhìn mưa rơi trên tóc trên quần áo cô, cô mặc chiếc quần lửng màu xám tro bó sát người, lộ ra mu bàn chân xinh đẹp, mang đôi giày cao gót màu đỏ sậm dưới chân dính đầy bùn đất.

Sau đó trở lại trên khuôn mặt cô, tầm mắt tiếp cận khoé mắt xinh đẹp.

Tô Noãn cũng không có biểu tình dư thừa nào, bên dưới đôi mắt tiếp của cô nhàn nhạt vụt sáng, nhìn cổ họng Cố Lăng Thành nhẹ nhàng mà căng thẳng, anh dời đi tầm mắt, nhưng sau đó xoay người, bóng lưng cao ngất biến mất khỏi tầm lựa màu trắng lả lướt bên cửa sổ, mở cửa cho cô là một người đàn ông trung niên hiền lành, ông ấy từ đầu tới đuôi cũng không hề liếc nhìn cô lấy một cái, giống như là một người máy làm theo mệnh lệnh, đưa cô tới cửa biệt thự, mở cửa lớn biệt thự ra cho cô.

Cô trở lại nhà mình, biệt thự vùng núi nơi cô sinh sống mười mấy năm, chỉ là hiện tại, nó thuộc về Cố Lăng Thành, biệt thự từ trong ra ngoài không thay đổi cái gì, thế cho nên cô nhắm hai mắt lại cũng có thể tìm đến được nơi cô muốn đi.

Cô không biết Cố Lăng Thành ra sao khi đến mua ngôi biệt thự này, dù sao khi cô kéo vali rời đi thì nó đang trong tình trạng chờ mấy tháng sau bán đấu giá, mà khi đó Cố Lăng Thành vẫn chưa đủ tiền mua nó.

Tô Noãn trước khi bước chân vào một bước, cô quay đầu liếc nhìn vườn hoa Phượng Hoàng được trồng trên mảnh đất trống trước ngôi biệt thự kia, một mảnh hoa màu đỏ au, hoa Phượng Hoàng hoa mỹ mang theo sự chết chóc, không hề có điềm báo trước nở rộ đầu màu thu tràn ngập tầm mắt cô, giữa hè lại chết đi, khiến cho hoa Phượng Hoàng rơi xuống đầy đất, rơi mà không mất đi màu sắc kia, hồng đến xinh đẹp mà không biết hối hận.

Ánh mắt Tô Noãn chợt loé, cô chưa từng nghĩ tới ở nơi đây có thể nhìn thấy loại hoa vốn nên thuộc về vùng duyên hải thành thị, giống như lần đầu tiên cô nhìn thấy hoa Bách Hợp vào mùa đông trong vườn hoa của Ninh Nhi, cũng kinh ngạc như thế, cũng thất thần như thế.

Cô từng tại một buổi sáng sớm, trong giấc mộng của cô có một vườn hoa Phượng Hoàng xinh đẹp kéo dài nhìn không thấy bến bờ.

Khi đó, anh đang ngủ bên cạnh cô, cô rúc đầu vào vai anh, cúi đầu lờ lờ nói nhỏ nhẹ, anh nhắm chặt mắt, hơi thở đều đều, giống như không nghe thấy.

Nhưng mà hiện giờ, Cố Lăng Thành lại ở thành phố này, vì cô bố trí một mảnh bầu trời đỏ rực.

Nhưng là bây giờ Tô Noãn không nói nổi bất kỳ một chút xiu hưng phần vui sướng nào, cô kéo kéo khoé miệng, vậy thì thế nào chứ, tất cả hết thảy đều đã không thể quay về, mảnh hoa Phượng Hoàng này không thuộc về một người tên là Tô Noãn.

Đem mảnh hoa kia kia vút vào trong hồi ức, Tô Noãn đi vào biệt thự, xuyên qua phòng khách, vòng qua sofa, lên lầu, cô gần như sớm đoán được Cố Lăng Thành đang ở trên lầu, suy đoán như vậy khiến cho chính cô cũng đoán ra được Cố Lăng Thành đang ngồi nghỉ ngơi ở chỗ khúc quanh lầu hai, cuối đầu lật xem một trang báo, dựa người trên ghế sofa, sương khói lượn lờ, bất cứ lúc nào, khi anh giơ tay nhất chân đều có một cỗ khí thế trầm ổn.

Trên mặt từ đầu tới cuối cũng chỉ lộ vẻ cười nhạt, làm như chuẩn bị xong những thứ muốn đùa cợt, vừa nhìn thì biết đó là một người đàn ông có chí khí lớn và dục vọng khổng lồ, hơn nữa đẹp trai, cho nên anh ta hoàn toàn có thể làm cho phụ nữ điên cuồng, có lẽ đây là mị lực của người đàn ông thành thực.

Tô Noãn sai bước bậc thang cuối cùng, đứng ở cửa thang lầu, bỗng nhiên nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào.

Cố Lăng Thành mặc một cái áo sơ mi màu Violet, cùng một cái quần tây màu đen, chân dài tùy ý bắt chéo, cao quý vô cùng, khi anh nghe thấy tiếng bước chân hất cảm lên, khẽ quay đầu nhìn thoáng qua, Tô Noãn đành phải cúi đầu.

Lúc này lịch sử tái diễn, cô lại một lần nữa mang theo khăn cầu đứng ở trước mặt anh, vẫn như cũ cô không có lợi thế chiến thắng nào.

“Tới rồi à?” Anh buông tờ báo trong tay xuống, thản nhiên mở miệng, khoé miệng tràn đầy ý cười.

Tô Noãn gật đầu, không có hàn huyên quá lâu, đi đến bên cạnh sofa tìm một chỗ ngồi xuống, mưa trên người cô rất nhanh liền thấm ướt vài bộ sofa, thấm nhiễm một vũng nước mờ mờ.

Thời gian trầm mặc rất lâu, Tô Noãn như cũ vẫn không tìm được từ ngữ thích hợp, ánh mắt Cố Lăng Thành giống như là một luồng sương khói ấm áp, yên lặng bao phủ, cô biết, ở trước mặt anh, cô không có chỗ nào che dấu.

Vừa định mở miệng, Cố Lăng Thành lại nghe một cuộc điện thoại, Tô Noãn đem lời muốn nói nuốt trở vào.

Không quá ba câu, Tô Noãn liền biết là một người phụ nữ gọi tới, tiếng của anh rất nhỏ, rất dịu dàng kêu tên người phụ nữ bên kia điện thoại: “Tuệ Tuệ, buổi tối cùng ra ngoài ăn cơm sao? À, hôm nay anh về thành phố rồi, có chút công việc phải xử lý, ừ, phải mấy ngày nữa mới có thể trở về, chờ anh trở về chúng ta sẽ đi nghe nhạc hội.”

Tô Noãn cười cười, cũng không phải cười châm biếm, chẳng qua là bỗng nhiên muốn cười, rất bình thản tươi cười, cô quay mắt đi nhìn về màn mưa ngoài cửa sổ hành lang, nếu cô đoán không sai, là con gái của một vị quan lớn ở bộ ngoại giao, trong buổi tiệc xã giao chính khách ở kinh thành cô có nhìn thấy qua.

Cô nhìn thấy một chai rượu đỏ trên bàn trà, liền cầm lấy một cái ly thủy tinh để cao sạch sẽ, rót một ly, tựa hồ như muốn đem lòng tràn đầy phiền muộn giống ly rượu này uống cạn một hơi, tạm thời quên đi, ý đồ thả lỏng chính mình.

Cố Lăng Thành cúp điện thoại, sau đó đi tới, nhẹ nhàng linh hoạt lấy đi ly rượu cô đưa tới bên miệng, tiện tay đặt trên bàn trà, động tác vân đạm phong khinh, sau đó ngồi trở lại vị trí của mình.

“Uống rượu đối với thân thể không tốt, không biết sao?” Giọng nói vẫn vẫn đậm phong khinh như cũ.

Tô Noãn lạnh lùng cười một chút, trả lời một câu: “Chẳng lẽ không uống rượu thân thể có thể khoẻ mạnh sao?”

Cố Lăng Thành nhìn cô, cười rộ lên, anh vẫn luôn thích bộ dạng cô khắp người xù lông, vẫn luôn thích, cho dù là ở trong mộng, lại khắc sâu hoài niệm, chưa từng quên đi người phụ nữ anh bỏ lỡ một lần này.

“Lúc mua ngôi biệt thự này, anh liền chuẩn bị xong nơi này để nghỉ ngơi” khoé môi anh nghiêng một cái, để lộ một nụ cười hơi có vẻ tà mị: “Từ lúc đó trở đi, anh liền lúc nào cũng chờ đợi, chờ em đi xuyên qua mảnh vườn hoa Phượng Hoàng kia, đi tới.

Anh hít khói thuốc một hơi thật sâu, phả ra luồng khói: “Em đã không để cho anh chờ thật lâu.”

Tô Noãn không ngược mắt nhìn lên, hai tay của cô cầm túi xách thủ sẵn trên đầu gối, ngồi im lặng, giống như một búp bê bằng vải đánh mất linh hồn, một lúc lâu sau, Cố Lăng Thành dập tắt tàn thuốc, nhếch lông mày một cái, tiện đà cười nhạt: “Gọi em tới là có một tin tốt muốn nói cho em biết, anh đã lấy được Lục Lâm, vào tối hôm qua, ngay tại chỗ em đang ngồi, tự mình ký tên.”

Tô Noãn kinh ngạc ngẩng đầu lên, vì tin tức mà Cố Lăng Thành đột nhiên nói ra mà kinh ngạc, Cố Lăng Thành chuyển sang làm kinh doanh không bao lâu, lại dễ dàng thu tóm được nhà xuất bản Lục Lâm trong tay, anh dựa vào cái gì đây?

Chẳng lẽ đầu óc buôn bán của anh thực sự lợi hại như vậy, bỏ làm

chính trị theo kinh doanh chẳng qua là anh đối với giá trị cuộc sống một lần nữa quyết định?

Chỉ là rất nhanh, Tô Noãn cũng chỉ khẽ cuối đầu cười khẽ, cô nhớ tới cuộc điện thoại vừa rồi kia, Cố Lăng Thành cũng không để ý tới người phụ nữ làm bàn đạp trên đường thành công của anh, đây cũng là nguyên nhân thật sự anh vĩnh viễn không thuộc về một người phụ nữ.

“Tại sao phải cười như vậy? Em biết không, anh không thích nhìn thấy em cười như thế.”

Không biết từ khi nào thì Cố Lăng Thành đứng bên cạnh chân cô, tay anh xoa lên tóc của cô, độ ấm trong tay làm cho cô cảm giác mình được thương xót, tiếng của anh thản nhiên vang trên đỉnh đầu: “Noãn Noãn, em nguyện ý trở về sao?”

Tô Noãn khẽ nghiêng đầu, rời khỏi bàn tay ấm áp của anh, “Cố Lăng Thành, điều này không có ý nghĩa...”

Bàn tay Cố Lăng Thành dừng lại ở giữa không trung, vài giây sau, anh để tay trở lại vào trong túi, cười thành tiếng: “Thế nào?”

Tô Noãn cười giấu cợt, ý tứ của cô, thông minh như anh làm sao lại không biết?”

“Có thể..., lấy chứng cứ tố cáo Lục Cảnh Hoàng trả lại cho tôi sao?” Cô nói.

Nụ cười trên mặt Cố Lăng Thành tắt dần, sắc mặt bình tĩnh đến gần như muốn kết một tầng băng, anh xoay người đi trở về ghế sofa của mình ngồi xuống, bọn họ liền không gần không xa đối diện nhau.

Trên người anh vẫn tồn tại toàn bộ khí chất của chính khách cùng thương nhân vốn có, trầm ổn, bình tĩnh, khôn ngoan sắc sảo, nhìn xa trông rộng, vô cùng kiên nhẫn, hơn nữa am hiểu chờ đợi.

Trong ánh mắt của anh lộ ra một tia nguy hiểm quang mang, nhưng là anh cười híp mắt nhìn cô.

Chúng có tổ cáo Lục Cảnh Hoằng và cô có quan hệ gì? À, anh quên mất, bọn họ là muốn kết hôn, nếu không phải Lý Tư Đặc bắn một phát súng, bây giờ hẳn là bọn họ đã là vợ chồng, đúng nha, bọn họ cũng đã lên giường với nhau, cô thế nhưng thực sự cùng người đàn ông khác lên giường.

Chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của cô là do Lục Cảnh Hoằng tặng, chờ khi Lục Cảnh Hoằng trở về, bọn họ hẳn là lập tức lại sẽ cử hành hôn lễ, cô cứ như vậy yêu Lục Cảnh Hoằng sao? Không có khả năng,... tuyệt đối không thể có..., cô thế nhưng thật sự không hề lưu luyến quá quá khứ của bọn họ...

Nhớ tới một ngày nào đó ở tiệm châu báu, trái tim Cố Lăng Thành chợt đau xót, anh cười tàn nhẫn với chính mình, cũng tự nói với mình, không, mình tuyệt đối không nên hỏi, một chữ mình cũng không nên hỏi.

Chỉ cần có thể đem cô giữ bên cạnh là tốt rồi, khi thời khắc cuối cùng anh hối hận nhất, anh muốn đem cô giữ ở bên cạnh, như vậy đêm khuya nằm mộng thì anh mới có thể không cần lau đi nước mắt chảy ra từ khoé mắt, anh mới có thể bình yên đi vào giấc ngủ.

“Thời gian không còn sớm, cũng nên dùng cơm tối rồi, muốn ăn gì, nhà bếp hôm nay mới mua mấy con tôm càng, muốn ăn thử không, không phải em thích nhất món tôm càng hành gừng hay sao?”

Tô Noãn nhìn anh cười, có chút khó chịu lắc đầu, mục đích của cô rất rõ ràng: “Những tư liệu kia...” Cố Lăng Thành lại đột nhiên cầm lấy điện thoại trên bàn trà, bấm một dãy số, trên bậc thang rất nhanh truyền đến tiếng bước chân, người đàn ông trung niên vừa mới đưa Tô Noãn vào về mặt cung kính hướng Cố Lăng Thành cúi đầu: “Tiên sinh, bữa tối cậu muốn ăn món gì, tôi sẽ cho đầu bếp đi chuẩn bị.”

Tô Noãn lẳng lặng, lại như đứng trong đồng lửa, như ngồi đồng than, nghe tên vài món thức ăn quen thuộc hoặc là xa lạ xuyên qua không khí, bay vào lỗ tai của cô, cô nắm chặt túi xách tay, cô cũng không muốn ăn tối cùng Cố Lăng Thành.

Sau khi người đàn ông trung niên rời đi, thanh âm của Cố Lăng Thành thanh nhã giống như vị cư sĩ nơi vùng núi âm u: “Cứ thử xem đi, không phải em mỗi lần đều ăn không đủ sao?”

Tô Noãn cuối cùng cũng không đủ bình tĩnh, đứng lên, nhìn xuống Cố Lăng Thành vẻ mặt mờ mịt, cố gắng khống chế ngữ điệu của mình: “Lục Cảnh Hoằng và anh không thù không oán, anh cần gì phải như vậy mà đố kỵ một gia tộc lớn như Lục gia còn có thể lực sau lưng của bọn họ?”

Sau khi nói xong, Tô Noãn cũng cảm thấy mình có chút hành sự lỗ mãng, Cố Lăng Thành rõ ràng muốn cùng cô so sự kiên trì, đáng tiếc quan tâm sẽ bị loạn, không không làm được thái độ thản nhiên, lòng đều tràn đầy an nguy của Lục Cảnh Hoằng, cô cắn môi, tâm loạn như ma.

“Cho nên?”

“Cho nên, anh đem tư liệu trả lại cho tôi, tôi mang về đưa cho người Lục gia.” Câu trả lời của cô cũng rất trực tiếp, nếu tất cả mọi người đều đã đem sự tình phơi bày hết ra, cũng không cần phải tiếp tục

quanh co lòng vòng, bữa cơm này cũng không cần ăn nữa.

Cố Lăng Thành lại đột nhiên bật cười, cười đến cả vai run lên một cái, ánh mắt âm u lạnh lùng: “Noãn Noãn, vì sao em cứ phải luôn thẳng thắng thành khẩn như vậy, em thật sự yêu Lục Cảnh Hoằng sao?”

Tô Noãn có chút buồn bực phản bác: “Anh có thể không cười có được không?”

Cố Lăng Thành liền thật sự không cười, sâu kín dừng lại, nhìn chằm chằm cô: “Em bị người Lục gia bán, còn muốn thay Lục Cảnh Hoằng kiếm tiền sao? Những chứng cứ kia lấy về có ích lợi gì, dựa theo năng lực của Lục Cảnh Hoằng, coi như anh đem những chứng cứ kia gửi vào mail của bộ quốc an, anh ta cũng có thể bình yên vô sự đi ra ngoài thôi.”

“Noãn Noãn, rốt cuộc em đang lo lắng điều gì, em lo lắng anh sẽ bị người Lục gia âm thầm gây khó dễ khiến cho anh vấp ngã, hay là.... quá lo lắng cho Lục Cảnh Hoằng sẽ ngồi tù?”

“Anh ấy không làm những chuyện kia, tại sao phải ngồi tù, những chứng cứ kia bất quá là do Lý Tư Đặc làm giả, nếu anh tưởng thật, cuối cùng người thua cũng sẽ chỉ là anh thôi.”

Tô Noãn nói rất nhanh, thực sự muốn Cố Lăng Thành tin tưởng lời của cô, nhưng mà Cố Lăng Thành hơi thở nồng đậm, nhìn cô, anh kỳ thật rất muốn hỏi, rốt cuộc em quan tâm ai hơn?

Chỉ là, anh nhin được, vô cùng nhiệt liệt cười, thật lâu sau, trầm mặc như cả một thế kỷ dài, anh nói: “Anh lấy tư liệu đưa em, em liền sẽ trở lại bên cạnh anh sao?”

“Tôi quay lại, anh sẽ bỏ hậu cung của anh, sao đó toàn tâm toàn ý theo tôi sao?”

Tô Noãn trong ánh mắt đã muốn phủ kín tơ máu, hỏi ra câu này không cần chờ đợi nghe được đáp án thì khoé miệng gợn lên một nét thoáng hiện giọng cười mỉa mai, Cố Lăng Thành cau mày nhìn cô, đáy mắt hiện lên một tia thống khổ, quay mặt sang một bên: “Noãn Noãn, em chưa bao giờ bày tỏ bỏ qua oán hận đối với anh, đúng không?”

Giữa bọn họ sợ rằng vĩnh viễn vẫn không thể làm được tâm bình khí hoà đi?

Có một ít lời nói, chôn ở trong lòng quá lâu, lâu đến biến thành một mầm móng ngấm ở ngực, nhưng cong nói ra khỏi miệng lại như hoa nở ở trên lưỡi dao, xinh đẹp vô cùng mà cũng thống khổ vô cùng.

Tô Noãn buồn bã cười: “Đúng vậy, tôi từng thể hiện rõ ràng như vậy, anh vẫn là coi thường tình yêu của tôi, hiện tại không cần nói mấy chuyện đó với tôi, anh đem những chứng cứ kia đưa cho tôi, sau đó tôi rời đi, chuyện gì cũng đều chấm dứt như vậy.”

“Quá khứ đã qua tôi không muốn tiếp tục so đo, bây giờ tôi chỉ muốn cùng Lục Cảnh Hoàng sống thật tốt mà thôi, tôi cũng hy vọng anh có thể thành toàn cho nguyện vọng hèn mọn này của tôi.”

Cố Lăng Thành chỉ là lẳng lặng nhìn cô, nhìn màu đỏ tươi nơi khoé mắt cô, anh biết ngực của mình đang chảy máu, nhưng anh nói không nên lời anh yêu, anh sợ hãi cô xem thường cô không cần, giống như người đàn bà kia đem tình yêu của anh vứt trên mặt đất sau đó xoay người rời đi, cho nên, anh chỉ là nhú mày nhìn khoé mắt Tô Noãn trong suốt mơ hồ. Bây giờ là do cô vì một người đàn ông khác mà thương tâm lo lắng sao?

Phải vậy không?

“Tôi đã cho là tôi thể hiện đã quá rõ ràng, không nghĩ tới còn có thể để cho anh hiểu lầm, chúng ta đã không thể nào quay trở lại được, hai năm trước cũng đã không quay trở lại được, cho dù là như thế anh còn chưa chịu buông tay sao?”

Cố Lăng Thành chỉ có im miệng không nói, anh dời tầm mắt đi, một lần nữa rút điều thuốc ra châm, ngậm ở bên miệng, từng ngụm phun ra vòng khói dày đặc, đôi mắt của mình cũng mịt mờ đi, nhìn không rõ thân ảnh đối diện đang nói chuyện kia.

Im lặng tựa như trầm mặc bắt đầu quanh quẩn, một lúc lâu sau, thế nhưng anh lại thay đổi dáng vẻ phiền muộn, búng tàn thuốc đi, tư thế tao nhã, ngẩng đầu lên nhìn Tô Noãn đứng ở nơi đó, nở nụ cười như thường thấy: “Nếu anh nói anh không muốn buông tay thì sao? Anh muốn em trở lại bên cạnh anh, vĩnh viễn không rời đi.”

Tô Noãn nghe xong những lời này, chỉ là hơi mệt mỏi cười cười, không nói tiếp nữa, cô biết đấu khẩu như vậy không có kết quả, có lẽ cô cũng không nên tới, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) một lòng vắng vẻ trống trải, xoay người xuống lầu rời đi, cô chỉ có thể làm điều này.

Còn chưa bước xuống bậc thang thứ nhất, Cố Lăng Thành liền lập tức giống như cái bóng lặng lẽ, chắn trước mặt cô, Tô Noãn ngẩng mặt lên nhìn anh, phong độ mới vừa rời trong nháy mắt biến mất hầu như không còn, trên mặt là ẩn nhẫn phần nộ không phát tác.

Tô Noãn vòng qua Cố Lăng Thành muốn đi, thế nhưng anh lại túm lấy cổ tay cô, hung hăng kéo một cái, túi xách tay đang cầm trong tay quên kéo khoá rơi xuống đất, đồ đạc lật vật bên trong rơi tán loạn

khắp nơi, trong tiếng truy hỏi dồn dập Tô Noãn cảm giác cái ót bịch một tiếng va vào trên cánh cửa, cả người cứ như vậy bị giam cầm giữa Cố Lăng Thành và vách cửa.

Cố Lăng Thành nhìn chằm chằm cô, ánh mắt lạnh lùng hỗn độn, Tô Noãn cũng không tránh né, tầm mắt giăng co giữa không trung, tràn ngập ý vị đối nghịch, anh bỗng nhiên buông bàn tay cô sớm đau đến không chịu nổi ra, hơn nữa dời đi tầm mắt, nhưng lại không rời khỏi cô.

Tô Noãn rốt cuộc được giải phóng, cô chống hai tay đẩy người Cố Lăng Thành ra, liếc nhìn qua cổ tay hồng hồng của mình, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, một đôi tay mạnh mẽ trong nháy mắt liền giữ chặt khuôn mặt cô.

Hơi thở Cố Lăng Thành gần trong gang tấc, đôi môi mỏng của anh như có như không đảo qua gương mặt cô, tư thế mập mờ mà kiều diễm, Tô Noãn không ngờ tới kết quả, bị kinh hãi, thế cho nên giãy giụa hết sức kịch liệt.

Giống như là một bộ phim thiện ác không tiếng động, giữa bọn họ giãy giụa cùng giam cầm vô cùng kịch liệt, “Ba” một tiếng, anh lật nhật đón nhận một bàn tay lạnh lùng, tiếng vang thanh thúy xuyên suốt ở cả giữa hành lang.

Không có tránh né, cho dù là ánh mắt, cũng không có một chút né tránh, anh nhìn Tô Noãn vẻ mặt lạnh nhạt chống đỡ, bờ môi cánh hoa của anh còn in đậm trên khoé miệng cô, một ít mùi thuốc lá xộc vào mũi miệng cô, ngón tay của anh phớt qua khoé mắt ướt át của cô.

Cố Lăng Thành cúi đầu nhìn đầu ngón tay có vài giọt nước mắt nóng rực, khó chịu đến có chút ngạt thở, đây là lần đầu tiên cô đánh anh,

thời điểm anh hôn cô rơi xuống vài giọt nước mắt, nét mặt vô cùng chết lặng làm cho lồng ngực của anh đè nén khổ sở.

Anh buông cô ra rút lui một bước, nhìn xuống lông mi ẩm ướt của Tô Noãn, hai tay đút lại vào trong túi quần, kiêu ngạo mà nắm chặt, tim của anh đang từ từ rơi xuống, rơi đến trong một cái động không đáy, sẽ không còn được gặp lại ánh sáng.

Anh thậm chí cảm nhận được hốc mắt mình ẩm ướt, chung quy anh không thể chịu đựng được sự coi thường của cô, hai tay gắt gao chế trụ đầu vai cô, khi cô cúi nhặt túi xách tay phía trước, gắt gao nhìn chăm chăm cô, hô hấp dồn dập mà không an: “Em từng nói yêu anh, hiện tại, em... còn châm chọc bao nhiêu nữa đây?”

“Đã từng cũng như đã qua, tiếp tục truy cứu có ích lợi gì, hiện tại người tôi yêu chính là Lục Cảnh Hoàng, anh cần gì phải lừa mình dối người, nếu như anh còn một chút áy náy như thế dành cho tôi...”

Tô Noãn ánh mắt lưu luyến, lạnh lùng nhìn Cố Lăng Thành hồng hồng đôi mắt: “Hy vọng anh không cần lại gây khó dễ cho Lục Cảnh Hoàng, coi như là tôi cầu xin anh, thành toàn cho một chút hạnh phúc còn sót lại của tôi.”

Anh dừng lại tất cả động tác, sắc mặt chợt trở nên lạnh lùng hơn nữa là nguy hiểm, nước mắt đọng ẩm ướt cũng bởi vì lời của cô mà khô cạn: “Vậy em nói cho anh biết, em vì như thế định trả giá cái gì?”

“Anh cần Mị Ảnh không? Ngoại trừ Mị Ảnh sắp có được, tôi hai bàn tay trắng...”

Tô Noãn nụ cười châm biếm còn chưa kịp tắt đi ở khoé miệng, Cố Lăng Thành lại bỗng đứng ôm lấy cô, xoay người, lùi về phía sau, tiện tay ném cô vào trên ghế sofa, lập tức đè lên.

Cô không kịp giãy giụa thoát đi, phía sau lưng liền đụng vào ghế sofa thật dày, khi cô nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của anh, thấy được nỗi đau không thể ngăn chặn, khi hai tay anh muốn chạm vào gương mặt cô, cô không để lại dấu vết tránh đi, quay đầu đi, ánh mắt bình tĩnh, một loại thái độ không liên quan.

Cô cứ như vậy an tĩnh nằm ở trên ghế sofa, lấy bất động chế vạn động, bởi vì từ đầu tới cuối cô hiểu được, một người phụ nữ thì không thể ngang cường so mạnh yếu với đàn ông, mặc kệ bạn có không cam lòng đến như thế nào, nếu không cuối cùng gặp nạn cũng sẽ chỉ là bạn.

Trong tám năm có khoảng thời gian ba năm, bọn họ chung đụng chỉ có một hồi giằng co kịch liệt, ngoại trừ khắc khẩu ra có rất ít thời điểm yên ổn với nhau, anh cẩn thận từng li từng tí cất dấu suy nghĩ thật sự trong lòng, cố gắng khống chế chính mình không nghĩ tới nữa.

Nhưng mà cuối cùng, kiểm chế mình như thế kết quả là, cô đem toàn bộ tình yêu đối với anh dành cho một người đàn ông khác, anh như thế nào cho phép cô dễ dàng liền đem linh hồn yếu ớt của anh ném ra khỏi thân thể mình?

Đúng ha, anh là phong lưu không kiềm chế được, lưu luyến bóng hồng, mặc dù là bây giờ, anh như cũ vẫn phải có người đàn bà khác, có lẽ cả đời anh không làm được một người thuần khiết, có thể cô cũng là phụ nữ duy nhất anh muốn sống chung cả đời, anh muốn cô vì anh sinh con nuôi con, anh muốn trở lại như lần đầu kết hôn, mỗi đêm bọn họ đều chờ anh về nhà.

“Nếu Lục Cảnh Hoảng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hoặc là Mị Ảnh, tôi sẽ nhảy xuống từ lầu Mị Ảnh.” Cô nói, sắc mặt bởi vì sau một trận dầm mưa xối xả tái nhợt tiều tụy: “Anh không nên trở thành một

người ngăn cản tôi.”

“Tại sao anh lại phải ngăn cản?” Trên miệng anh đột nhiên hiện lên nụ cười tà mị cùng hơi chút tức giận, “Muốn thay người khác làm quần áo không công ư.”

“Tôi đã từng mất đi quá nhiều, thậm chí không phải chỉ một lần nghĩ muốn cứ như vậy kết thúc cuộc đời vô vị, ba ba, Thiếu Thần, thậm chí là Niếp Hiểu Dĩnh tôi oán hận, những người này đều bởi vì tôi mà chết, nếu như thêm Lục Cảnh Hoằng nữa” cô ngây ngô cười: “Biết không? Đã hai đêm rồi tôi không ngủ, khi tôi không cảm giác được anh ấy ngủ bên cạnh tôi.”

Lời của cô làm cho sắc mặt Cố Lăng Thành đen tối không rõ, hai tay của anh gắt gao nắm thành quyền, buông cô ra, hãy còn ngồi, hai cánh tay còn đặt trên lưng sofa, tao nhã vén hai chân, giống như một gốc cây tràn đầy sức sống.

Sau đó tay anh nhẹ nhàng giơ lên, làm một động tác “Xin mời”, anh muốn nhìn cô rốt cuộc, có thể vì Lục Cảnh Hoằng làm tới mức độ nào?

Có đôi khi người luôn quá mức kiêu ngạo, quá kiêu ngạo mà che dấu quan tâm của mình, Cố Lăng Thành nhìn Tô Noãn nhẹ nhàng đi khỏi sofa, chân không leo lên bệ cửa sổ thì cô quay đầu lại nhìn đôi giày cao gót màu đỏ sẫm của mình, ánh mắt trong sáng.

Khắp thân thể Cố Lăng Thành đều rối rắm cả lên, tuy rằng tư thế của anh vẫn không thay đổi chút nào, bởi vì anh từ đầu tới cuối đều không tin Tô Noãn sẽ thật sự nhảy xuống, nhưng mà anh quên mất một câu: tình yêu là mù quáng, dễ bị kích động.

Kết quả khi anh chạy tới chỉ còn kịp phát ra một tiếng kỳ lạ, một giọt

nước mắt chảy xuống, sau đó nhanh chóng chạy xuống dưới lầu, anh đánh giá thấp quyết tâm của Tô Noãn, tuy rằng khi cô đứng bên ngoài cửa sắt anh liền phát hiện cô tuyệt vọng cùng bất lực.

Anh làm sao có thể trơ mắt nhìn lòng của cô bị một người đàn ông khác chiếm đoạt, làm không được, cũng không muốn đi làm.

Từ độ cao hai tầng nhảy xuống, tốc độ rơi rất nhanh, tựa hồ chỉ trong nháy mắt, không kịp nhìn thấy gì, mặc dù cô vẫn luôn mở to mắt.

Rơi xuống trên bãi cỏ, đè gãy vụn một nhánh hoa Phượng Hoàng, cô ngửi thấy mùi vị chất lỏng mới mẻ mà hơi kích thích. Phía sau lưng bị mất đi cảm giác, thê lương đến tê dại, mưa bụi bay xuống không trung, giống như vụn mũi tên tàn lụi, bao la mà đến, lọt vào ánh mắt trống rỗng của cô, hoảng hốt theo tai mắt của cô chảy xuống. Nếu cô cứu không được Lục Cảnh Hoảng, như vậy hãy cùng với anh chịu đau... Cô toét miệng cười cười, Tô Noãn, cô quả nhiên có dũng khí, một chuỗi nước mắt chảy ra, sau đó vẻ mặt lộ ra lo lắng, phẫn nộ, xem thường, thống khổ xuất hiện trong tầm nhìn của cô.

Anh nhẹ nhàng cúi người xuống, thanh âm phảng phất như đến từ thiên đường: “Lục Cảnh Hoảng đáng giá để cho em làm như vậy sao?” Cô há miệng, cắn ngón tay của anh, gần như bạo lực cắn, miệng đầy máu tươi, hoà với mưa chảy vào khoé môi, Cố Lăng Thành cau mày nhìn cô, anh không có rút tay mình ra.

Cố Lăng Thành rất ít có cơ hội nhắm nháp loại cảm giác trái tim mất đi thăng bằng này.

Khi một người phụ nữ ở trước mặt bạn nhảy xuống, cô ấy giống như là uy hiếp bạn, rồi lại giống như là lơ đãng chơi đùa anh thấy không rõ vẻ mặt của cô trong nháy mắt đó, khi cô quay đầu lại, anh còn nghĩ là cô do dự, bây giờ mới nghĩ ra, nó giống như là một loại tạm

biệt.

Tuy rằng chỉ là lần hai, nhưng mà không phải mỗi người đều có cái loại dũng khí lạnh lùng này, cho đến khi bác sĩ nói, vì cô ấy rơi xuống đất trong tư thế chính xác, cho nên chỉ trầy da và chấn thương não nhẹ.

Anh ngồi trên ghế bên cạnh giường, nhìn người phụ nữ đang truyền nước biển, nếu như nhảy xuống từ nhà cao tầng, còn có thể duy trì tư thế rơi xuống đất chuẩn xác như thế hay không.

Tô Noãn khép chặt đôi mắt, tai mắt hẹp dài, giống như một đạo ưu thương rõ ràng.

Anh vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào độ cong xinh đẹp như mang theo sức kéo, đầu ngón tay dính một giọt lệ lạnh lạnh, rơi vào ngón tay quấn băng của cô, nháy mắt bị hấp thu, anh bỗng nhiên cười cười.

Nâng tay lên che đôi mắt của mình, ngẩng mặt tựa lưng vào ghế ngồi, giống như một loại chán chường bất lực. Làm sao cô dám cho rằng, như vậy là có thể uy hiếp được anh?

Hồi tưởng lại bộ dạng cô cắn ngón tay anh, khoé môi đầy máu lạnh lùng mang theo xinh đẹp, ngoài hai mắt ra, gương mặt thuần khiết thanh lịch, mang theo ngây thơ cùng không hề quyến luyến, đặng đặng sát khí lọt vào tầm mắt anh, trong màn mưa mờ mịt chạm lấy thần kinh anh.

Anh từng đặt quá nhiều tầm mắt vào trong ánh mắt cô, cho đến khi nhìn thấy rõ gương mặt vô tội kia, thanh thanh đậm đậm, tái nhợt không có sức sống.

Mà người gây ra kết cuộc cho cô như thế này, giờ phút này an vị ở cạnh cô, không thể rời đi, cho nên chỉ có thể như vậy trông coi cô, trước khi cô còn chưa có khôi phục ý thức, một thân một mình bá chiếm dung nhan an tĩnh của cô khi ngủ.... Tô Noãn tỉnh lại vào lúc rạng sáng. Cô đứng dậy xuống giường, mang giày cao gót của mình vào, ra khỏi phòng ngủ, cho dù không bật đèn cũng có thể lần mò xuống lầu, xuyên qua phòng khách, sau đó không cẩn thận té lên sofa, trước khi cô ngã xuống, phía trước phát ra một tiếng hô trầm trầm sợ hãi.

“Có đụng đau chỗ nào không?”

Thanh âm truyền đến từ đỉnh đầu, anh ôm cô trong lòng tư thế không mấy thích hợp: “Tôi phải đi về, tạm biệt.” Cô giãy giụa thoát khỏi hai cánh tay anh, đi về phía cửa.

“Chẳng lẽ em không muốn thuyết phục thêm anh đem tư liệu giao ra nữa sao?”

“Vậy tôi thuyết phục anh, anh sẽ đưa sao? Là tôi đánh giá thấp anh Cố Lăng Thành, mới có thể giống như đũa ngốc tìm tới cửa, tôi làm sao lại quên, anh sẽ không vì bất luận người nào mà thay đổi quyết định của mình.”

Tô Noãn phản bác đi qua phòng khách trong nháy mắt yên lặng, yên lặng đến giống như là ánh bình minh trước tịch liêu.

“Nếu anh nói, chỉ cần em ở đây, có thể anh sẽ không tố cáo Lục Cảnh Hoằng?”

Tiếng của anh thản nhiên, hơn nữa nhìn chăm chăm ánh mắt cô, Tô Noãn trước cái nhìn soi mói này cũng không tránh né chút nào, thật lâu sau, cô trả lời: “Anh cảm thấy tôi có tin hay không?”

Cửa biệt thự lớn mở ra, đột nhiên trước mắt cô xuất hiện một màn sương trắng, khiến cho cô cảm thấy tứ chi vô lực, trong miệng một tràng đau khổ, cô mang giày cao gót sai bước đi ra ngoài, nghe thấy âm thanh từ phía sau truyền tới: “Nếu như hôm nay em rời đi, anh sẽ không cho em thêm cơ hội nào nữa!”

“Vậy thì đừng cho tôi bất cứ cơ hội nào!”

Tô Noãn thì thào, khoé miệng cười khổ lan tràn tới khoé mắt, một khắc cô đóng sầm cửa lại, Cố Lăng Thành lại cảnh cáo vang lên bên tai: “Anh cho em thời gian ba ngày để suy nghĩ, nếu như không muốn ảnh hưởng đến danh dự của Lục Cảnh Hoảng, tính mạng không sao, ba ngày sau về đến nhà, anh muốn nhìn thấy em.”

Anh là đang uy hiếp cô, cô không có nghe lầm, lấy Lục Cảnh Hoảng uy hiếp cô, chỉ là đối mặt với uy hiếp trắng trợn như vậy, cô trở nên bất lực, cô lặng lẽ đứng bên cạnh xe thể thao, nhìn khuôn mặt trong suốt của mình trên cửa kính xe từng chút từng chút một.

— — — — —

Lục Cảnh Hoảng như cũ vẫn chưa có trở về, ngược lại, thỉnh thoảng có nhân viên làm việc ở bộ an ninh đến nhà thu thập chứng cứ, lo lắng trong lòng Tô Noãn càng càng hiện ra rõ ràng hơn, cô nhận được một chuyển phát nhanh, sau khi mở ra là một xâu chìa khoá, ký tên là Cố Lăng Thành.

Đột nhiên Tô Noãn cảm thấy mệt mỏi, cô ném chìa khoá xuống, ném thật xa, xoay người đi vào phòng rửa mặt, chiếc gương sáng trong phản chiếu gương mặt tái nhợt của cô, cô cười với chính mình, có phải thật là chỉ có cô mới có thể thay đổi Càn Khôn hay không?

Cô biết người Lục gia tuyệt đối sẽ không nói cho cô biết tình hình thực tế tiến triển tới đâu, chỉ có gọi điện thoại hỏi Cù Dịch Minh, Cù Dịch Minh trầm mặc trong chốc lát mới nói cho cô biết chuyện còn lâu mới có thể kết thúc dễ dàng như trong tưởng tượng được.

Tô Noãn nhìn chăm chăm ánh mắt trong gương kia, bây giờ dùng đầu của cô suy nghĩ cho kỹ lại đi, Tô Noãn, vì Lục Cảnh Hoảng, đến tận cùng mà có thể trả giá cái gì đây?

Lục Cảnh Hoảng là người duy nhất mà có tình cảm trên thế gian này, anh ấy là cuối cùng, ngoại trừ ba ra mà cuối cùng có được phần tình yêu này, anh ấy đem cả người anh ấy đều giao hết cho mà, mà muốn cô phụ phần tình cảm này của anh ấy sao?

Tô Noãn nhìn chính mình trong gương, thản nhiên cười phá lên, cười toét môi, lộ ra hàm răng trắng muốt, bất luận sắc mặt tái nhợt bao nhiêu, đôi môi kia thủy chung vẫn đỏ tươi, giống như mảnh hoa Phượng Hoàng kia.

Cô nói với chính mình: mà có thể làm được, lần này đây cũng có thể, mọi chuyện rồi cũng sẽ qua, bởi vì là chuyện của quá khứ, toàn bộ sẽ trở thành quá khứ, lần này cũng sẽ không ngoại lệ, chỉ cần cô đi, Cố Lăng Thành sẽ dừng tay, khi Thái Luân Tư mở ra cửa lớn biệt thự, tìm từng phòng từng phòng, cuối cùng cũng tìm thấy thân ảnh nhỏ quen thuộc trong phòng tắm, trái tim treo ngược cũng từ từ thả lỏng, lại khi nhìn thấy tình trạng của cô thì trong lòng không khỏi thất chặt lại.

Tô Noãn cuộn tròn ôm lấy hai chân, ngồi dựa vào tường, hai mắt nhắm nghiền, vòi tắm giống như nước sông không ngừng đổ lên toàn thân cô, cô đang phát run, nhưng hai mắt lại nhắm nghiền, đó là nước lạnh.

Dày đặc đan xen, sương khói hừng hực, một phụ nữ nhỏ bé gầy yếu ngồi bên trong, giống như đang tiếp nhận nghi thức cúng tế thần thánh nào đó, tự ngược, sắc đẹp, do dự, khiến người mất phương hướng, tràn đầy dục vọng khinh nhờn.

Vẻ mặt của cô rất bình tĩnh, thậm chí bình tĩnh giống như là hương thụ.

Đầu tóc xoắn theo dòng nước, dày đặc ở hai bên, bất kỳ một chút sắc màu đều tràn ngập sinh mệnh, giống như là cây Tường Vi màu đen khẽ nhấp nháy, chiếm cứ dục khắp linh hồn.

Cô ngẩng mặt lên, mặc áo sơ mi trắng trên người, cùng với một loại tư thế động lòng người ngồi giữa vòi phun nước lạnh, đọng lại trong một khoảnh khắc.

Bức tranh này, giống như đến từ thiên đường, nhưng mà hoàn toàn không có khảo cứu, lực đánh vào làm cho người ta như có ảo giác... Hốt hoảng say mê ở trong máu.

Cho dù là Thái Luân Tư cũng không cách nào phủ nhận, cảm thấy Tô Noãn giờ phút này xinh đẹp đến tàn phá lòng người, ít nhất là vào thời khắc này, không có gì lạ khi thấy Tô Noãn phải có loại quyết định huỷ hoại sức lực giống như thế này.

Thái Luân Tư đi vào, tắt vòi nước, Tô Noãn hoàn toàn không có ý thức có người đi vào không gian cô phong bế, cho tới khi vòi nước tắt đi, cô lập tức mở mắt ra.

Ánh mắt của cô nhìn Thái Luân Tư, hơi giùng giàng nở nụ cười, sau đó há miệng thờ dốc, rốt cuộc phát ra tiếng: "Tôi..., chỉ là muốn thanh tĩnh lại." Sau đó cô nở nụ cười, trắng bệch nghiêm mặt cười.

Thái Luân Tư ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Anh không dám nói cho Tô Noãn biết tin tức liên quan Lục Cảnh Hoảng, tình hình của Lục Cảnh Hoảng không có khả quan, chỉ cần Cố Lăng Thành còn nắm những chứng cứ kia, Lục Cảnh Hoảng liền không có một ngày bình yên, mà Cố Lăng Thành lại chỉ muốn Tô Noãn này.

Thái Luân Tư yên lặng lấy khăn tắm thật to bao lấy cô, thời điểm lau chùi cho cô, Tô Noãn lặng lẽ mà ngồi trên ghế sofa, lặng lẽ nhìn về một hướng khác, khi anh lau tóc cho cô thì cô lại ngăn cản động tác của anh.

“Cám ơn anh, nhưng tôi tin mình có thể làm được.”

Tiếng của Tô Noãn có chút run run, bất quá trừ bỏ run run ra, nghe qua không có vẻ gì là không như thế, Tô Noãn cười với Thái Luân Tư, sau đó cầm lấy khăn tắm, đi về hướng vừa rồi nhìn chăm chú ngồi xổm người xuống nhặt một xâu chìa khoá lên.

“Tôi phải đi thay quần áo ướt, cho nên tôi nghĩ là muốn đi tắm nước nóng, mười phút sau gặp lại, Thái Luân Tư, tôi hy vọng anh có thể nhân dịp này nhín chút thời gian giúp tôi đặt một vé máy bay đi về thành phố A.” Cô đóng cửa phòng tắm lại.

Thái Luân Tư vẻ mặt có chút nghiêm túc, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) anh giống như đoán trước được điều gì đó, lại không muốn tin, khi anh còn đang do dự xem có nên gọi điện thoại đặt vé máy bay hay không thì Tô Noãn đã thay đồ xong đi tới.

Tô Noãn không có thúc giục anh, cũng không nói thêm lời nào, cô chỉ là an tĩnh ngồi trên sàn nhà, gục đầu lên đầu gối, nhìn xâu chìa khoá

cô đặt ở trước mặt, trời đã sáng, Thái Luân Tư ngồi xuống nhìn cô: “Ít ra chúng ta nên ăn chút gì đó... Một...”

Thái Luân Tư đứng lên, cho Tô Noãn một tiếng cười thật to, anh đưa tay cho cô, cô không có cự tuyệt, nở nụ cười cho anh kéo đứng dậy, khi anh dạo bước đi vào phòng bếp, gọi anh lại: “Tôi muốn đi ra ngoài mấy ngày, nếu Lục Cảnh Hoàng có trở về, thay tôi giấu anh ấy được không?”

Thái Luân Tư quay lại quan sát kỹ nụ cười yếu ớt trên khuôn mặt cô, như là đoán được cái gì, nhíu mày, nâng tay lên chạm vào đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng mà từ tốn vuốt ve tóc cô: “Đừng cười, rất khó coi.”

— — — — —

Thái Luân Tư nói: “Tô Noãn, các người đã ly hôn, các người không có quan hệ gì.” Cô cuối đầu, thanh thanh lãnh lãnh cười nói: “Đàn ông và đàn bà, vĩnh viễn không có khả năng không có quan hệ gì, loại quan hệ này, coi như không có đi, tiếp tục tạo thì được thôi.”

Thái Luân Tư đỡ lấy bờ vai cô, trịnh trọng khuyên nhủ: “Em chỉ có thể bị thương tổn, em cũng biết điều đó, đừng đi... Thành thật mà nói, anh không cho là như vậy.” Cô ngẩng đầu nhìn ánh mắt lo lắng của anh, ánh mắt xem thường chợt loé lên, tiếp theo nở nụ cười: “Được rồi tôi đi đây.” Cô cầm lấy điện thoại và áo khoác, mở cửa đi ra ngoài, bước chân nhanh nhẹn kiên nghị, giống như vội vã muốn đi tham dự một cuộc thi quan trọng, Thái Luân Tư đứng một chỗ, nét tươi cười của anh đã biến mất hoàn toàn.

Nhưng vẫn là không nhịn cười được, cười cái người phụ nữ khi thì nhát gan yếu đuối, khi thì không sợ hãi cái gì, vì tình yêu trong lòng mà bất chấp tất cả, cô là làm sao làm được, đoạn tuyệt như vậy, không chút do dự?

Anh biết mình không ngăn cản được cô, nghị lực của phụ nữ không phải là đàn ông thì có thể tưởng tượng ra được, một khi họ nghiêm túc, thường thường sẽ khiến cho đàn ông cảm thấy kinh ngạc sợ hãi.

Thieu thân cũng không làm hoả chết vì tình, cái nó yêu tha thiết bất quá chỉ là đôi cánh của mình.

Xe taxi dừng lại trước vườn hoa khu nhà trọ Nam Đô, xuống xe, Tô Noãn nhìn dãy nhà trọ trước mặt cô, có loại cảm giác dường như đã qua mấy đời, lúc trước, lúc trước ly hôn cô đã dọn sạch đi khỏi đây, bây giờ lần nữa đứng ở nơi này, không khỏi có chú ý trời trên người.

Khi cô nhìn thấy xâu chìa khoá thì chỉ cần liếc mắt là nhận ra ngay của căn nhà trọ này, bởi vì trên xâu chìa khoá kia là cái vòng khoá cô tự mình lựa chọn khi cô và Cố Lăng Thành thuê căn nhà trọ này, là một cặp thú bông tình yêu.

Mở cửa ra, cô chậm rãi đi vào, toàn bộ bốn phía vẫn là hình dạng ba năm trước đây, sàn nhà mới thay đổi, sàn gỗ màu ngà, trên vách tường vẫn là hình đám cưới của bọn họ và mấy tác phẩm ảnh chụp của cô.

Nhưng mà khi cô đứng ở nơi đây, nét mặt lại hoàn toàn xa lạ, rốt cuộc không tìm thấy được cảm giác đã từng có.

Tất cả đều đang thay đổi, đã sớm cảnh còn người mất....

Cố Lăng Thành nói từ sau khi cô dọn đi khỏi đây, trong nhà vẫn không tiếp tục mời người giúp việc nữa, nói đúng hơn không thích người ngoài ở trong căn nhà của bọn họ, anh gộp chung cái từ “nhà của bọn họ”, giống như là gửi gắm một thứ tình cảm nồng nàn say mê.

Tô Noãn trước khi rời đi mang theo toàn bộ quần áo, hiện tại trong tủ được nhét đầy quần áo, cô không nghĩ tới sẽ ở đây lâu, tự nhiên không mang theo cái gì, định giải quyết tốt xong vấn đề liền rời đi, không ở lại thêm phút giây nào nữa.

Tô Noãn đứng dậy đi đến trước tủ quần áo, do dự trong chốc lát vẫn là mở tủ quần áo ra, xuất hiện trước mắt chính là kiểu quần áo Paris vừa mới trình làng năm nay, vẫn là mỗi kiểu vài bộ, cô ngơ ngẩn ngẩn không thấy thích thú gì.

“Thế nào, có thích không?”

Tô Noãn bị âm thanh đột nhiên vang lên từ phía sau làm cho hoảng sợ, bỗng nhiên xoay người, nhìn thấy Cố Lăng Thành không biết về từ lúc nào, lúc này đang tựa vào cửa, nhìn cô mỉm cười.

Tô Noãn trầm mặc chớp mi mắt tiếp, không nói gì, chỉ khép cửa tủ lại.

Cố Lăng Thành nhẹ mỉm cười, hai tay đặt ở trong túi quần, từng bước từng bước đi đến bên cạnh cô, nhìn đồng quần áo này “Mỗi năm anh đều mua đồng trang phục mới, một năm bốn mùa, những năm qua này, chưa bao giờ quên.” Anh nhẹ nhàng nói xong, các ngón tay được cất sạch sẽ chậm rãi lướt qua loại vải dệt sang trọng quý phái này, động tác của anh dịu dàng, giống như vuốt ve người yêu của mình.

Tô Noãn chỉ cảm thấy trong lòng mơ hồ khó chịu, không muốn nghĩ tới quá khứ đã qua, cho dù là vui vẻ hay đau buồn, quay mặt sang một bên thản nhiên nói “Anh không cần thiết làm những việc này, đã qua cũng đều đã qua.”

Thật ra thì cô muốn nói: đã qua cũng đã không thể vãn hồi, không nên tiếp tục theo đuổi không buông, chỉ khiến cho đau khổ lẫn nhau.

Nhưng mà lo lắng đến những tư liệu kia, cuối cùng Tô Noãn cũng không thẳng thắn nói đoạn tuyệt, cho nên chỉ có thể trầm mặc không nói.

Cố Lăng Thành lại thu hồi ánh mắt nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: “Tại sao lại nói không cần thiết?” Dừng một chút lại nói tiếp: “Nhưng là do anh cam tâm tình nguyện, mặc dù quá khứ có nhiều tiếc nuối, nhưng anh thủy chung muốn bù đắp lại.”

Cho nên mượn Lục Cảnh Hoảng đến uy hiếp cô ư? Lần lượt uy hiếp?

Tô Noãn cúi thấp đầu, Cố Lăng Thành tiến lên xoay cô về phía mình, một bàn tay nâng cô nhìn lên, để cho cô nhìn vào hai mắt mình, vẻ mặt dịu dàng cùng cương chiều của anh, khiến cho Tô Noãn rơi vào tình huống giống mấy năm trước, ngượng ngùng nhưng không thấy hạnh phúc.

“Căn nhà này trống không đã quá lâu, anh tin tưởng em nhất định sẽ trang trí nó lại thật đẹp, đúng không?”

Giọng điệu của anh trầm nhẹ, giống như đang nói nhớ nhung với người tình, đối với mỗi người đàn bà, Cố Lăng Thành đều duy trì phong độ cùng dịu dàng như thế, điểm này Tô Noãn sớm đã rõ ràng, cũng sẽ không vì vậy mà bị mê hoặc.

Tô Noãn cảm thấy suy nghĩ của mình nhất thời có chút rối loạn, cô không biết rốt cuộc đã làm sai cái gì, Cố Lăng Thành thay đổi có chút khác lạ, trong mắt của anh tràn đầy tình ý dịu dàng, chỉ là ở sâu trong nội tâm của cô có tiếng nhắc nhở cô: anh ta không thương mày, mày

bất quá chỉ là món đồ chơi anh ta nhất thời thấy hứng thú mà thôi.

Cô nhẹ nhàng cười một tiếng, không để lộ dấu vết tránh khỏi anh, Cố Lăng Thành có chút kinh ngạc nhìn cô, Tô Noãn cũng không nhìn ánh mắt anh, mệt mỏi nói: “Tôi đã ngồi máy bay mấy tiếng, thấy mệt rồi, muốn được nghỉ ngơi.”

Cố Lăng Thành cười, nói: “Vậy em nghỉ ngơi đi.” Thật sâu nhìn cô một cái, liền đóng cửa ra khỏi phòng ngủ.

Tô Noãn vô lực thối lui đến trước giường, thân thể mềm nhũn ngồi trên giường, đột nhiên cô phát hiện ra, quyết định lần này hình như có sai lầm chỗ nào đó, Cố Lăng Thành dịu dàng tiến công khiến cho cô mệt mỏi đối phó, quá nhiều kế hoạch cô đã bày ra.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên khiến cho nhịp tim của cô đập nhanh, cô lấy điện thoại giấu trong túi quần ra, trên màn hình hiển thị là Thái Luân Tư, Tô Noãn ấn nút nghe, bên trong rất im lặng, cô bỗng nhiên có cảm giác lòng hiểu mà không nói “Yên tâm đi, tôi sẽ xử lý tốt chuyện khác, trở về sớm một chút.”

Từ đầu tới cuối đây là câu duy nhất Thái Luân Tư nói, Tô Noãn hiểu là Thái Luân Tư có ý giúp cô giấu những người khác việc cô trở lại bên cạnh Cố Lăng Thành, Tô Noãn im lặng lắng nghe, muốn nói một tiếng cảm ơn lại phát hiện có chút vô lực “Từ sau chuyện Thiếu Thần, không có bất cứ chuyện gì có thể làm khó tôi, bao gồm chuyện ba tôi qua đời, lần này nhất định cũng sẽ làm tốt, Thái Luân Tư, tin tưởng tôi.”

Trầm mặc ngăn ngủ đi qua, cô nghe thấy đầu bên kia truyền tới một tiếng cười khế, giọng điệu có chút hâm mộ: “Ở Pháp tôi và Lục Thiếu Thần từng có vài lần duyên phận, cũng từng cùng uống trà chiều với cậu ta, lúc ấy vẫn luôn nghe cậu ta nhắc tới tên của một cô bé, cậu ta

nói đó là cô gái mà cậu ta gặp có linh khí bức người nhất, nhưng khi tôi thật sự quen biết cô bé này, mới phát hiện linh khí cô ấy chẳng những không ngừng bức người, mà còn ngu ngơ bức người.”

Tô Noãn cũng không mở miệng, chỉ nghe Thái Luân Tư nói, “Thiếu Thần không muốn ở trước mặt cô nói những lời đại loại như là khen ngợi, có thể bởi vì đó là thói hư tật xấu của đàn ông, cậu ta tình nguyện cô không biết mình tốt đến như thế nào, như vậy mà vẫn thuần túy chấp nhất, vẫn luôn ở lại bên cạnh cô....”

Tô Noãn ghen ngào một tiếng, cười rộ lên, không nghĩ tới sau nhiều năm như thế, còn có thể nghe được khen ngợi của Thiếu Thần dành cho cô từ miệng người khác.

Cô có thể có cái gì tốt chính cô còn không biết sao? Chẳng qua là trong mắt người tình nhìn ra Tây Thi, chẳng lẽ thật sự là đạo lý này sao: một người bình thường có bình thường như thế nào, thì cũng sẽ trở thành quý giá nhất có được trên cõi đời này.

Lục Cảnh Hoảng... Cũng nghĩ như vậy ư?

Lòng của cô, bỗng nhiên đau nhói một cái, cô có thể làm được gì cho anh rồi cuộc có bao nhiêu?

Tô Noãn ánh mắt chua xót, cô khẽ nở nụ cười nhìn mình trước gương, cô đã muốn cúp điện thoại, trong điện thoại lại có tiếng đô đô tiết tấu vang lên, nhưng là cô vẫn duy trì tư thế nghe điện thoại thật lâu thật lâu.

Chương 112: Đại kết cục 3

Thời gian ăn cơm chiều, Cố Lăng Thành ngồi ở phòng khách tập trung xem ti vi, thang lầu truyền tới tiếng bước chân nhẹ nhàng, Cố Lăng Thành khẽ nghiêng đầu, liền thấy Tô Noãn chậm rãi xuống lầu.

Trên người cô còn mặc bộ quần áo hồi sáng tới tìm, áo sơ mi màu trắng đơn giản phối hợp với chiếc quần bút chì chín phân màu đen, một đôi giày cao gót màu đỏ sậm vững vàng bước trên sàn nhà, cô lặng lẽ dùng mí mắt quan sát, bước xuống cầu thang.

Màu đỏ sậm như vậy, ở dưới ánh đèn, giống như đóa hoa tối tăm ngủ mê, hoa nở đến nhàm chán, rồi cũng bắt đầu điêu linh, cuối cùng máu tươi, cuối cùng nở rộ, chính là màu sắc này.

Một đầu tóc xoắn đen hơi dài xõa tung xốc xếch ở sau lưng, lười biếng lại thêm một phần gợi cảm, giống như là thiếu nữ ham ngủ gần tối bị mạnh mẽ đánh thức, trong một mảnh sương mù mờ lung sóng mắt lưu chuyển, nhìn qua tinh khiết đến vô tội.

Đôi mắt phượng nhỏ bé kia mở to, đường cong khoé mắt tuyệt đẹp, giống như là kiếp nạn cả đời của người đàn ông.

Cố Lăng Thành trong lúc lơ đãng khẽ chau mày, ánh mắt lại chặt chẽ tập trung vào người đang đi xuống lầu, trên người Tô Noãn còn mang theo vẻ mệt mỏi, quét mắt qua một cái, giọng điệu của anh khi mở miệng mang theo một tia trách cứ: “Sao không thay áo ngủ ngủ lại?”

Tô Noãn lúc này mới bừng tỉnh lại, Cố Lăng Thành không nháy mắt

nhìn cô, cô gãi gãi đầu tóc vốn rối bù, trên mặt là vẻ mặt thản nhiên, sau đó nhẹ nhàng cười, mới hiểu được cô đã trở lại cái nơi đã từng là “nhà”.

Ý cười bất tri bất giác hiện trên khóe miệng, Cố Lăng Thành đứng dậy đi đến bên cạnh cô, mới vừa khoát tay, Tô Noãn theo bản năng lui về phía sau một bước, Cố Lăng Thành tận đáy lòng cười khổ, tay dừng lại ở giữa không trung, âm thanh trầm thấp vang lên: “Ngủ lâu như vậy đói bụng chưa?”

Đầu óc Tô Noãn chạm mạch một chút, cô gật đầu, trong chốc lát lại lắc đầu, Cố Lăng Thành nhú lại đuôi lông mày, giống như tâm tình rất là vui mừng, nhìn bộ dạng mơ hồ của cô nói: “Anh cũng thấy đói, đi làm cơm ăn đi.”

“Cái.... Cái gì?” Tô Noãn cho là mình nghe nhầm, ánh mắt chống lại hai mắt mỉm cười của anh, rất nhanh lại cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia chán nản, ấn đường nhú lại nhẹ giọng bất mãn: “Tại sao là tôi?”

Cố Lăng Thành sờ sờ cái cằm trơn bóng, quan sát khắp người Tô Noãn không cam lòng, không có tức giận, như không có chuyện lạ gật đầu một cái: “Bởi vì anh không biết nấu cơm.” Cho nên chỉ có em đi nấu.

Nửa câu sau nói anh cũng không nói ra khỏi miệng, lại thấy Tô Noãn lặng lẽ quyết miệng, khóe miệng không tự chủ được gợi lên: “Anh chờ em.” Anh lướt qua bên người cô, một làn gió, mang theo mùi nước hoa đàn ông nhàn nhạt.

Tô Noãn trừng mắt nhìn Cố Lăng Thành vẻ mặt nhàn nhã đi lên lầu, rầu rĩ trong lòng, xoay người vào phòng bếp, không có nhìn thấy Cố Lăng Thành đột nhiên dừng bước quay đầu lại ánh mắt dịu dàng

ngóng nhìn theo bóng dáng cô.

Trong phòng bếp, Tô Noãn mở tủ lạnh ra, lại phát hiện không có gì bên trong, cô cắn chặt răng, nhịn xuống buồn bực bực phát, mang dép, lạch xạch xông lên lầu, gõ cửa thư phòng: “Cố Lăng Thành, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Phía sau cửa phòng bị nhẹ nhàng mở ra, Cố Lăng Thành đứng ở cửa nhìn bóng lưng cô, rõ ràng trong lòng một mảnh mềm mại, trên mặt cũng là không lộ sông núi bình tĩnh, chỉ có bên môi như có như không cười: “Sao vậy?”

Cô mím môi nói một câu: “Không có thức ăn, ngay cả gạo cũng không có, cái này căn bản là căn nhà bỏ trống, một chút sinh khí ở lâu cũng không có.”

Phía sau Cố Lăng Thành trầm trầm cười một tiếng: “Anh quên mất, bởi vì bình thường đến anh đều mua thức ăn nhanh.”

Bình thường... Tô Noãn nghe thấy mấy chữ này khó trách có chút cảm xúc, nhưng không đủ để làm cô dao động quyết tâm, cô xoay người sang chỗ khác, Cố Lăng Thành mím môi nhìn cô cười, vẻ mặt cô nhìn không tốt chút nào, giống như có chút tức giận, anh đột nhiên cất bước đến trước người cô, cúi đầu nhìn cô dịu dàng hỏi: “Bây giờ còn kịp không?”

Tô Noãn tim có chút đập mạnh và loạn nhịp, chờ cho tới khi hiểu ra, chậm chạp gật đầu, sau đó như thế nào cũng không còn cố ý bài xích Cố Lăng Thành, cùng anh đi siêu thị gần đó mua nguyên liệu nấu cơm tối.

Trong siêu thị, Tô Noãn phụ trách đẩy xe, Cố Lăng Thành nhìn xung quanh, hai tay bỏ vào trong túi quần đi bên cạnh cô, đàn ông ba

mười mấy tuổi, đưa tới vô số phái nữ ghé mắt nhìn, không thể phủ nhận đối với phụ nữ mà nói đó là một sức hấp dẫn trí mạng.

Tô Noãn chỉ lo chăm chăm tự mình chọn đồ, coi như hoàn toàn xem nhẹ Cố Lăng Thành đi theo bên cạnh, đối với những ánh mắt ghen tị kia cũng chỉ là thản nhiên đối mặt, việc bị làm phiền này khi đi dạo siêu thị cùng Lục Cảnh Hoằng cũng đã luyện thành công lực.

Nghĩ đến cảnh đi mua đồ cùng Lục Cảnh Hoằng trước đó, Tô Noãn không khỏi kéo khéo miệng, tâm tình cũng không khỏi mới tốt lên được mấy phần, lại không biết một màn nhìn người bên cạnh này trong mắt có chút chói mắt, nhưng mà lại cũng không có nói ra.

Mặc dù nói anh đi mua thức ăn cùng cô, nhưng trên thực tế chủ yếu lựa chọn đồ đặc cũng chỉ có anh, càng làm cho cô buồn bực chính là, người đàn ông trước mắt này cho tới bây giờ chỉ lo chọn đồ mà cũng không nhìn bảng giá, nhìn trúng cái gì thì lấy xuống cái đó.

Tô Noãn dưới đáy lòng lặng lẽ đếm một lần, nên mua hầu như đều mua đủ rồi, nhưng là Cố Lăng Thành hình như càng đi dạo càng hăng say, bất cứ cái gì cũng đều ném vào trong xe, cứ như vậy lãng phí một cách vô ích mấy trăm đồng, đương nhiên điều này đối với Cố Lăng Thành mà nói cũng không tính là số lượng lớn, thời điểm tính tiền, bàn tay hiện rõ khớp xương duỗi ra, một thẻ tín dụng xuất hiện đưa ra phía trước chặn lại ví da của cô, khi anh cười nhạt tiến sát quầy thu ngân nói với cô bé thu ngân quẹt thẻ thì Tô Noãn đoán không sai cô bé quầy thu ngân bộ dạng bị mê hoặc ngượng ngùng xoay vòng vòng.

Cô có chút không rõ đàn ông ở trước mặt đến tột cùng có phải là Cố Lăng Thành mà cô từng quen biết hay không?

Về tới nhà, nấu cơm xong đã gần tám giờ rưỡi, Cố Lăng Thành cái gì

cũng không làm, miễn cưỡng tựa vào ghế sofa, xem diễn viên chính không rõ là ai trong phim điện ảnh thi thoảng phát phá ra cười, giống như đàn ông tốt ở nhà chờ vợ nấu cơm.

Tô Noãn ở trong phòng bếp nghe thấy tiếng hi hi ha ha kia, Cố Lăng Thành không để lộ suy nghĩ trong lòng ra ngoài hiếm có thời điểm không kiêng nể gì bộc lộ cảm xúc như vậy, hôm nay làm như vậy, không biết là tốt hay là xấu.

Trong lúc mình đang trong trạng thái suy nghĩ miên man, làm bể hai cái chén, sau đó là làm cháy khét một món ăn, Tô Noãn đem một ít món gì đó đen thui bùng lên bàn ăn, trong chén cơm thì dính hạt cơm.

Ở chung Lục Cảnh Hoảng, làm việc nhà nấu cơm vĩnh viễn không phải là cô, Lục Cảnh Hoảng luôn che chở cô trong lòng bàn tay, chỉ cần bước vào biệt thự, cô nhìn thấy sẽ là người chồng tốt nhị thập tứ hiếu.

Trước bàn cơm, Cố Lăng Thành ăn đến vẻ mặt thỏa mãn, từng miếng từng miếng đem món ăn khó nuốt nuốt vào, Tô Noãn nhiều lần trộm liếc nhìn anh, mấy thứ này cô ngay cả đựng một chút cũng đều cảm thấy ngán.

“Trên mặt anh có dính gì sao?” Cố Lăng Thành bất thành linh hỏi một câu, dừng lại động tác bới cơm, ánh mắt tha thiết nhìn chăm chăm cô, trong xoáy nước sâu thẳm kia là tràn đầy sủng ái và dung túng.

Tô Noãn lắc đầu, không hề nhìn nữa, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) tự mình cố vui đầu ăn chén cơm, Cố Lăng Thành lại sau khi nuốt xuống một miếng trứng chiên bị cháy khét liền thỏa mãn cười: “Thật lâu rồi anh chưa có được một lần trải qua buổi cơm tối vui vẻ như vậy.”

Tay cầm đĩa siết chặt, Tô Noãn tỉnh bơ, Cố Lăng Thành cũng không nói tiếp nữa, gấp đồ ăn bắt đầu say sưa ăn cơm.

Mau chóng dọn dẹp xong, Tô Noãn vào phòng tắm tẩy đi mùi dầu mỡ khói bụi toàn thân, khi đi ra nhìn thấy Cố Lăng Thành đang đứng ở cửa, ánh mắt lười biếng nhìn cô.

Nhìn từ góc độ này, anh giống như đức vua vừa mới tỉnh ngủ, quần ngủ màu xám tro mềm nhũn rũ dài xuống mắt cá chân, nửa người trên vạt áo mở rộng, bộ ngực bắp thịt kia lặng lẽ đứng ở nơi đó, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rối lên.

Tô Noãn bỗng nhiên ý thức được mình đang nhìn cái gì, lập tức cúi đầu, nhịp tim có nháy mắt tăng nhanh, sau đó tỏ ra bình tĩnh từ bên cạnh anh đi qua, một tràn hương thơm sữa tắm thơm ngát thổi qua giữa mũi.

“Đây đâu phải lần đầu tiên em nhìn thấy anh lộ ra nửa người trên mà thần thái lại tỏ ra ngượng ngùng.”

Cố Lăng Thành mỉm cười, hai cánh tay của anh tùy ý khoanh ở trước ngực, nhìn qua thậm chí có chút đắc ý, nhưng loại ánh mắt đắc ý này cũng không có kéo dài được bao lâu, sắc mặt của anh rất nhanh liền khôi phục lại, giống như điều đó bất quá chỉ là phù dung sớm nở tối tàn.

Anh theo bản năng chụp lấy cổ tay Tô Noãn, ngăn chặn cô rời đi, tiếng nói trầm thấp vang lên bên màng nhĩ của cô: “Noãn Noãn, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không?”

Tô Noãn thân thể khẽ run lên, nhưng không có rút tay ra, tay anh dần dần trượt xuống nắm tay cô, kéo cô về phía mình, để cho cô nhìn

mình.

“Chúng ta lần nữa bắt đầu lại được không?” Anh hỏi lại lần nữa, “Cho anh thêm một lần cơ hội cho chúng ta bắt đầu lại lần nữa được không? Quên đi chuyện đã qua, quên em là Tô Noãn anh là Cố Lăng Thành, một lần nữa bắt đầu.”

Tô Noãn rũ mắt xuống nhìn bọn họ nắm tay nhau, trầm mặc thật lâu, một lúc sau, cô ngước mắt nhìn về phía anh, kéo khóe miệng, cười đến rất chân thành thẳng thắn, đương nhiên cũng có chút không được tự nhiên, trong lúc cô chuẩn bị mở miệng thì Cố Lăng Thành lại phớt lờ cô giành nói: “Thời gian không còn sớm nữa, tắm rửa rồi trở về phòng ngủ đi, sáng mai cùng anh tới nhà xuất bản đi làm.”

Không đợi Tô Noãn đáp lại, Cố Lăng Thành đã đi lên bậc thang, anh giống như đã đoán biết được đáp án của cô, đó không phải là điều anh muốn nghe, cho nên anh không chút do dự lựa chọn tránh né.

Tô Noãn chậm rãi ngồi xổm người xuống, lấy tay che dạ dày khẽ âm thầm nhói đau, cô ngước cổ lên, nhìn về phía khe hở hẹp của bức rèm dày để lộ ra ánh trắng, lông mi an tĩnh giống như một tấm lưới, che phủ cảm xúc dao động nơi đáy mắt cô.

Tô Noãn không có làm trái ý nguyện của Cố Lăng Thành, sáng sớm hôm sau cô liền theo anh đi tới nhà xuất bản, có một danh hiệu rất êm tai, trợ lý riêng của tổng tài, khi cô đi ra thang máy thì các nhân viên làm việc với chức vụ riêng, cũng không tránh khỏi tò mò trộm nhìn một cái.

Người có mắt nhìn một chút liền nhận ra ngay Tô Noãn là người thừa kế của tổng tài Mị Ảnh, bây giờ đã trở thành trợ lý tạm thời của nhà xuất bản của bọn họ, không khỏi có chút không coi trọng nhân tài, nhưng mà lời này chỉ có thể để trong lòng.

Tô Noãn trước tầm mắt của mọi người đi đến văn phòng Cố Lăng Thành, đem cà phê ngon để lên bàn của anh, Cố Lăng Thành đang xử lý tài liệu, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, Tô Noãn liền trở lại dọn dẹp bàn làm việc của mình được đặt trong một góc sáng sủa trong văn phòng Cố Lăng Thành, trợ lý riêng, nói cho cùng thì là do Cố Lăng Thành tùy tiện tăng thêm chức vị, chứ căn bản không có chuyện quan trọng nào cho cô làm cả.

Chuyện cần làm bất quá chỉ là mấy chuyện lật vật như pha cà phê, chỉnh sửa lại tài liệu, nghe điện thoại, từng việc từng việc một, một khắc cũng không được nghỉ ngơi, bởi vì ở Mị Ảnh khi còn làm dưới trướng của Lê Sùng Sâm cô từng làm qua, cho nên ngày đầu tiên đi làm cũng là vô cùng thuần thục.

Có đôi khi trong lúc vô tình ngẩng đầu sẽ chạm phải tầm mắt của Cố Lăng Thành, anh hình như có chút thất thần, trước ánh mắt chống lại của cô thì liền lập tức dời đi, tiếp tục soạn tài liệu trên tay, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

Bên cạnh Cố Lăng Thành, thường xuyên sẽ xuất hiện những cái liếc mắt công khai hoặc lén lút của đám người oanh oanh yến yến, gần một ngày trôi qua, trên bàn trà trong văn phòng xuất hiện trên năm hợp tiện lợi trong chuyện này còn không phải là Cố Lăng Thành lấy cô làm bia đỡ đạn ngăn cản một ít sao.

Ngày hôm sau anh bảo cô giúp anh đi đến cửa hàng gần đó chọn quà tặng mà phụ nữ thích, chờ tới giờ hẹn buổi chiều thì đưa cho một mỹ nữ, khi đó Tô Noãn an tĩnh ngồi trên ghế sofa gần đó chờ đợi.

Đợi anh cùng bóng hồng giai nhân dùng bữa tối, sau đó có tiếng gọi ở cửa nhà hàng, liền đi ra bãi đỗ xe lấy xe đi, Tô Noãn vẫn luôn không có miệng nói chuyện, chỉ là yên lặng theo sau, đến khi khởi

động xe hơi, Cố Lăng Thành phá vỡ trầm mặc: “Em không ăn tối, tại sao lại không ăn?”

“Không đói bụng nên không ăn, bây giờ về thôi.” Tô Noãn nói xong liền nhìn ra ngoài cửa sổ, từ đầu tới cuối đều nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ừ.” Thật lâu sau, Cố Lăng Thành nói bằng giọng mũi, “Có phải anh không đủ quan tâm em nên làm cho em mất hứng hay không?”
Thanh âm của anh hàm chứa nụ cười.

“Không có, anh là ông chủ, làm cấp dưới không có quyền bàn luận với cấp trên.”

Không còn gì để nói nữa, liền đều tự trầm mặc.

“Đối với em mà nói, bây giờ anh chỉ đơn thuần là cấp trên thôi sao? Dù sao chúng ta cũng coi như là...”

“Một lần vợ chồng.” Tô Noãn tiếp lời của anh, sau đó lại là trầm mặc thật lâu.

Xe chạy như bay trên đường cái, chậm rãi từ hoang vắng tiến vào phồn hoa, dân cư ở đây tuy rằng bình dân, nhưng mà dù sao cũng làm cho tâm hồn ấm áp, tiến vào nội thành, tốc độ xe từ từ giảm xuống.

Ngọn đèn ven đường lóe lên, phồn hoa vô cùng, tòa nhà cao tầng che trời, không khí khô ráo, đầy mùi vị sơn phấn trụy lạc xa hoa, các loại tạp âm cũng theo con đường mà tới, xen lẫn trong tiếng nhạc, khi thì thô bạo khi thì dịu dàng, tiếng động cơ xe gào thét lướt qua, sát bên cạnh theo không khí chạm vào thần kinh thính giác.

“Tôi biết anh có chuyện muốn nói với tôi, nhân dịp bây giờ có chuyện

gì cứ nói thẳng ra đi. Thật ra thì chúng ta không có gì không thể nói.” Tô Noãn trong bóng đêm cười cười, “Anh còn muốn có được cái gì từ trên người của tôi đây? Thật ra, tôi đã không còn gì có thể cho anh nữa rồi.”

Cố Lăng Thành không nói gì, anh chỉ yên lặng lái xe, giống như đang nghe, lại giống như không có nghe.

“Thật ra mà nói, dường như cho tới bây giờ tôi cũng chưa cho anh được cái gì, chúng ta lúc trước cùng nhau, nói trắng ra bất quá là do nhu cầu mà thôi.”

Anh muốn quyền thế, mà cô thì khát vọng được che chở yêu thương.

“Chờ anh một ngày nào đó đồng ý đem những bằng chứng kia giao cho tôi, sau đó chúng ta, cũng đừng có gặp lại nữa.”

Thanh âm của Tô Noãn thản nhiên bao phủ lẫn trong tiếng vang bén nhọn của lốp xe Lexus ma sát mặt đất, xe hơi đột nhiên tăng tốc, giống như là muốn vứt bỏ thân thể nặng nề dày cộm, tốc độ càng lúc càng nhanh, tránh né giữa các đoàn xe.

Tô Noãn nắm chặt dây an toàn, nhìn thấy chiếc xe phân phối lớn vừa mới chạy nhanh qua cách bọn họ càng ngày càng gần, sau đó, nhẹ nhàng bị bỏ lại đằng sau, sau đó xe hơi đột nhiên dừng ở ven đường.

Hai người đối chọi như cũ, cùng thả bom giống như trong quá khứ, một chiếc xe vận tải lớn chở đầy cát, chạy sát cạnh xe, lao tới rất nhanh.

Bên trong xe hai người lặng lẽ hô hấp, tiếng hít thở lẫn trong các loại tạp âm lộ ra cô đơn không chịu nổi, sau đó bình tĩnh lần nữa phủ

xuống.

“Xuống xe.”

Cố Lăng Thành tiếng nói lạnh lùng, Tô Noãn không tỏ vẻ gì, chỉ là hơi tạm dừng mấy giây, sau đó mở cửa ra, đi xuống.

Trong gió đêm, cô quần chặt lấy áo khoác, nhưng sau đó đi về một hướng khác, bước đi kiên định, không chút do dự, Cố Lăng Thành nhìn thân ảnh kia trong kính chiếu hậu, còn mơ hồ nhanh hơn so với ban ngày. Cô cứ như vậy mà đi, thậm chí không có mở miệng một câu nào, hoặc là quay đầu lại liếc nhìn anh một cái, giống như đây là kết quả cô muốn có, anh nghe thấy tiếng tim của mình đập, không thay đổi, có tiết tấu, mạnh mẽ mà không mãnh liệt.

Anh lặng lẽ khởi động xe, tiếp tục đi, anh không có định trước phương hướng, cho nên bọn họ càng chạy càng xa.

Trong bụi cỏ ven đường không có đom đóm, ngẫu nhiên có mấy con dế mèn đang gọi, còn có muỗi, bay lẩn quẩn bên tai, đôi cánh phát ra lớn tiếng giống như là khát máu.

Tô Noãn đi trong đêm tối, trên mặt hiện ra nụ cười trong trẻo, chỉ là cô nhìn không thấy, không thấy cũng không cảm giác được. Cô lấy một thanh chocolate từ trong túi tiền ra, nhẹ nhàng ngậm trong miệng.

Vạn sự khởi đầu nan, lộ trình còn lại, nhất định cô cũng có thể đi được, bởi vì cô vẫn luôn đi rất tốt.

Mấy ngày tiếp theo Cố Lăng Thành cũng không có trở về, cũng không còn cưỡng ép Tô Noãn đi công ty nữa, đây là điều mà Tô Noãn cầu còn không được, nếu là một ngày hai mươi bốn tiếng đồng

hồ đều đối diện Cố Lăng Thành, cô sợ sớm hay muộn tự mình cũng sẽ phá hỏng mất.

Tô Noãn từ Thái Luân Tư biết được tin tức của Lục Cảnh Hoảng ở nơi kia, bộ quốc an yên lặng là vì còn chưa lấy được chứng cứ xác thực, nhưng cô lại bắt đầu thấp thỏm, những chứng cứ kia ở trong tay Cố Lăng Thành, nếu Cố Lăng Thành nhất thời kích động giao ra... Cô lắc đầu, xua đi toàn bộ suy nghĩ hỗn loạn, cô đi lên lầu, bước chân rất nhẹ, hơn nữa chính xác tìm được thư phòng của Cố Lăng Thành, cô đẩy cửa ra, đi vào.

Đây là mục đích cuối cùng của cô, giống như là một kẻ gian, cẩn thận từng li từng tí tìm được thứ cô cần tìm, sau đó thừa dịp trước khi đối phương phát hiện chạy trốn thật xa, kế hoạch nghe ra rất đơn giản, đáng tiếc thực hiện thì....

Tô Noãn đứng trong thư phòng tối tăm, trong lòng cũng đang lăm bầm lăm bầu: bây giờ Tô Noãn, mày phải biến mình thành một tên tội phạm trộm cướp, ngấm lại mà xem, lúc mày đói bụng nhất, mày cũng không có biến thành một tên trộm. Bây giờ, trở thành người thừa kế Mị Ảnh, là thời điểm có tiền nhất trong đời, mày lại bỗng nhiên biến thành một tên tội phạm trộm cắp. Đây đúng là thay đổi vô cùng buồn cười.

Cô biết phần tài liệu kia Cố Lăng Thành đã bắt đầu chuẩn bị từ rất lâu rồi, thậm chí cô còn biết anh sẽ để nó ở đâu, cô so với tưởng tượng của mình càng thêm hiểu anh hơn.

Cô biết đến một khi phần chứng cứ tố cáo này được đưa ra, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) Cố Lăng Thành thu được hồi báo không phải ít, nói không chừng bờ cõi sự nghiệp của anh sẽ được thay đổi, tính quyết định phát triển, anh sẽ leo lên đỉnh núi cao này đến đỉnh núi cao khác, cho tới độ cao mà

anh dự kiến đạt được.

Người đàn ông đầy tham vọng này, Tô Noãn muốn hào phóng chúc phúc cho anh, rồi lại không thể không đi phá hư kế hoạch của anh, cô sẽ không trơ mắt nhìn người đàn ông mình yêu thương bởi vì Cố Lăng Thành mà bị tổn thương.

Tô Noãn chuẩn xác mở ngăn kéo bàn đọc sách, lấy chiếc chìa khóa, ở ngăn phía bên phải giá sách bằng gỗ, cô nhìn thấy cái lỗ đục chìa khóa kia, giống như màu đen bí ẩn, hấp dẫn người ta sảy chân.

Nội tâm của cô bình tĩnh không gợn sóng, bình tĩnh hoàn thành chính cô cũng cảm thấy một tia sợ hãi.

Cô mở ngăn kéo, nhìn thấy tập tài liệu màu xanh đậm kia.

Sau đó, giống như là muốn nghiệm chữ dự cảm của mình, cô quay người lại nhìn về phía cửa thư phòng.

Cố Lăng Thành, lặng lẽ đứng ở đó, cô biết anh đến, cô cảm nhận được, cô chỉ là không biết anh đến tốt cùng bắt đầu biến cô thành diễn viên trong vở kịch câm này từ khi nào.

Ánh mắt của anh quá mức sắc bén, trong bóng đêm thậm chí phát ra tia sáng trong suốt, giống như một đầu dã thú, nhưng mà thân thể lại nghiêng dựa vào bên cạnh, hai chân dài mạnh mẽ lần lượt thay đổi, quả nhiên giống như một người đang xem cuộc vui.

Chỉ là Tô Noãn cũng không nhìn tới sắc mặt anh, trong lúc cô khẽ cuối đầu thì cô biết mình bắt đầu sợ, nhưng cô không tự chủ được khẽ nở nụ cười, nhớ tới lời Thái Luân Tư nói: em cũng chỉ nhận được tổn thương.

Đúng vậy, Cố Lăng Thành là một trong hai người đàn ông còn sống trên cõi đời này làm cho cô cảm thấy khổ sở.

Lục Cảnh Hoằng làm cho cô khổ sở bởi vì tình yêu cùng an nguy, còn Cố Lăng Thành, thì là bởi vì do anh cản trở.

Tô Noãn trong mấy ngày gần ngủi một lần nữa nhận ra thế nào là khổ sở thế nào là tình cảm, sau đó cô biết cô không cách nào chịu đựng được nữa, cho nên cô đi đến đây, đi vào thư phòng này, lấy đi thứ cô muốn lấy, sau đó rời đi.

Có lẽ cô là một người phụ nữ vô tình, chỉ muốn để ý đến chuyện tình yêu của mình, còn phần tình cảm của người khác cô coi như không nhìn thấy, người phụ nữ giống như cô vậy hoặc là nên bị người đàn ông rất vô tình kia thương tổn đi, đây là logic nhân quả báo ứng.

Nhưng mà quan trọng là..., cho dù khó có thể thừa nhận, cô như cũ không quan tâm, cô càng triệt để thả lỏng.

Tô Noãn không quan tâm bất cứ ai, ngay cả nện vào xương cốt, chán ghét bản thân mình không có chí tiến thủ, ngay cả biết mình có thể bị Cố Lăng Thành thương tổn, chỉ là cô không quan tâm, cô chỉ nghĩ tới việc Lục Cảnh Hoằng mau chóng trở về bên cạnh.

Lục Cảnh Hoằng không thể cứ luôn ngồi ở phòng thẩm vấn của bộ quốc an, cô cũng không thể vẫn cứ luôn ở bên cạnh Cố Lăng Thành.

“Tôi muốn cái này.”

Cô rút cuộc ngẩng đầu lên, thản nhiên mở miệng, cảm thấy miệng đầy cay đắng, chuyện này giống như là một bộ phim điện ảnh, bất quá chỉ là mới bắt đầu hát nhạc mở màn.

Cô cầm lên tập tài liệu vốn màu xanh đậm kia, nó nằm ở đó, giống như là một buổi thực vật ngủ đông.

Cố Lăng Thành lặng yên không một tiếng động đi tới, một phen bắt lấy cánh tay cô, Tô Noãn ngược mắt nhìn anh, lông mi cô khẽ vụt sáng, từng phát từng phát, cô nhìn đường nét như điêu khắc trên gương mặt anh.

“Đây là nguyên nhân em trở về, em cứ như vậy không kịp chờ đợi muốn rời khỏi anh sao?”

Thanh âm của anh khàn khàn, nhưng mà hấp dẫn, loại hấp dẫn này xen lẫn cùng thú tính của đàn ông, Cố Lăng Thành là một người đàn ông thuần túy, trầm ổn mà mạnh mẽ, cho tới bây giờ đối với con mồi một phát là phải trúng.

Trong nháy mắt, trên người anh phát ra lạnh lẽo làm cho Tô Noãn cơ hồ muốn run rẩy, chỉ là cô còn chưa nghĩ kỹ đến tốt cùng phải nói như thế nào, chỉ lo dùng hai tay nắm chặt phần tài liệu kia, cô không muốn giao ra.

Thật ra Cố Lăng Thành nói không sai, đây là mục đích trở về của cô, chỉ cần có thể cứu được Lục Cảnh Hoàng, cô có thể đè nén nội tâm bài xích cùng không thích đối với Cố Lăng Thành, buộc bản thân ở lại đây, ở lại bên cạnh anh ta.

“Em cho rằng anh chỉ có một phần chứng cứ này sao?”

Anh khẽ nở nụ cười đẹp mà tàn nhẫn, sinh động như vậy, giống như sinh linh trong đồng tuyết, anh càng ngày càng nắm chặt cô, trong ánh mắt của cô tràn đầy hung dữ, tuyệt vọng hung dữ, thậm chí anh hơi cong lên bờ môi mỏng hiện ra một nét thoáng hiện nụ cười lạnh lùng: “Loại người phòng ngừa chu đáo như anh, em cảm thấy anh sẽ

không đem bản chính sao ra thành nhiều bản cất giữ hay sao? À, anh biết rõ em tới đây là vì nó, chỉ là anh không nghĩ phải đi hoài nghi dụng tâm của em, rốt cuộc là do em quá thông minh lanh lợi, hay vẫn là do anh ngu ngốc đây? Tô Noãn, có ai tin, em chỉ là cô gái mười tuổi chứ?

“Tôi cần nó.” Tô Noãn chỉ trả lời như vậy: “Đưa nó cho tôi.”

“Anh phải làm như thế nào em mới bằng lòng tha thứ cho anh, thật lòng ở bên cạnh anh?”

Cố Lăng Thành hai tay hung hăng nắm chặt cánh tay cô, cằm của anh chạm vào trán cô, rũ mắt nhìn bộ dạng gợn sóng không sợ hãi của cô thấp giọng hỏi, cố gắng khống chế tâm tình của mình không phát tiết ra ngoài.

“Nếu tôi tha thứ cho anh, anh sẽ đem bản sao phần tài liệu này giao cho tôi sao?” Cô nhìn anh, giống như đang nói..., có phải hay không chỉ cần tôi nói ba chữ tha thứ anh, anh liền sẽ bỏ qua cho Lục Cảnh Hoằng, nếu là như vậy, lúc nào và bất cứ ở đâu tôi cũng có thể nói ra đáp án anh muốn.

Cố Lăng Thành có chút tức giận, khi anh đọc hiểu điều đó trong mắt cô, “Vì anh ta như vậy đáng giá sao?” Anh gắt gao túm lấy cổ tay trắng nõn của cô, dùng sức kéo một cái, trong mắt thiêu đốt lửa cháy hừng hực: “Mấy ngày vừa rồi tất cả chỉ là hư tình giả ý của em đúng không? Thậm chí một giây em cũng không có nghĩ tới muốn ở cùng anh, trong đầu em bất quá chỉ là muốn tìm cách thừa dịp anh chưa chuẩn bị trộm đi phần chứng cứ này!”

“Cứ như vậy mà thương anh ta sao? Như vậy trong lòng của em, anh là cái gì đây?”

Tô Noãn bị anh nắm lấy hai bả vai đến đau đớn, cô liều mạng cắn bờ môi cánh hoa, không để cho mình bởi vì đau mà phát ra tiếng, thậm chí không cho phép bản thân nhú mào, chỉ là ánh mắt lãnh đạm lướt qua anh nhìn về phía góc hẻo lánh “Tôi muốn phần tài liệu này, là chính anh nói, chỉ cần tôi trở về anh sẽ không tố cáo Lục Cảnh Hoàng, đây là giao dịch giữa chúng ta, anh lại hy vọng tôi bỏ ra bao nhiêu chân tình báo đáp lại anh đây?” Cô nhìn thấy Cố Lăng Thành giờ cao cánh tay, sau đó nghe thấy đầu óc của mình phát ra tiếng nổ ùng ùng bên nhọn, cô bị một lực rất mạnh đánh vào, giống như một xấp vải quần loan trên mặt đất.

Cảm giác cay nóng xâm nhập má trái, khóe miệng trong nháy mắt sừng lên, cay đắng trong miệng đã hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa, bởi vì máu tươi đầy trong miệng thay thế chúng, cô cũng không có chảy máu, ngay cả khóe miệng cũng không có một giọt máu nào. Cô chỉ là nếm thấy miệng đầy máu tươi. Cô ngồi dưới đất, lãnh lãnh thanh thanh cười lên, cô chỉ cảm thấy buồn cười, bị đánh như thế, cô nhớ tới bàn tay lạnh lùng của Niếp Hiểu Dĩnh, tiếc nuôi kia chính là một tay của mẹ để lại trên mặt cô.

Mà vết thương trên miệng kia vĩnh viễn sẽ không ngốc nghếch đọng lại trong lòng cô, giống như ruộng lúa mùa thu, vĩnh viễn không thể kết thúc, cô vẫn luôn tin tưởng, miệng vết thương là một cái gì đó có sinh mạng, cuối cùng có một ngày, cô sẽ thu hoạch vận mệnh.

Cho nên một tát này của Cố Lăng Thành không có nghĩa gì, bất quá chỉ làm cho cô nhớ lại cảm giác bị đánh trong quá khứ, bất quá lúc đó là phụ nữ còn bây giờ khác chẳng là đàn ông mà thôi.

Tô Noãn lạnh lùng cười, cười đến chảy nước mắt.

“Tại sao em lại cười? Anh rất đáng để cười sao?”

Cố Lăng Thành nắm chặt bả vai cô, kéo cô từ trên mặt đất, thanh âm của anh mang theo sầu não khó có thể phát hiện, giống như là một con đào hát âm vực phong phú, ánh mắt chìm lĩm dao động gợn sóng.

Anh kẹp bả vai cô, nhắc cô lên, chân của cô rời khỏi mặt đất, mặt của cô cảm giác được hô hấp của anh: “Anh cũng cảm thấy mình rất buồn cười, buồn cười đến nghĩ rằng em thật sự sẽ cam tâm tình nguyện về nhà.”

Tô Noãn quay mặt đi nơi khác, nhắm chặt hai mắt, hai tay từ đầu tới cuối không có buông phần tài liệu kia ra, cho dù phải thừa nhận Cố Lăng Thành cảm giận ngút trời, cô cũng không khiếp đảm đầu hàng tranh đấu, chỉ ôm chặt tài liệu trong tay.

“Em nghe rõ không hả? Không cần làm ra bộ dạng điềm đạm đáng thương này, anh muốn nói là anh yêu em, em có thể lấy nó ra làm uy hiếp anh sao, muốn anh làm chuyện buồn cười đó sao?”

“Nhưng vậy thì thế nào đây, chuyện sẽ không có bất kỳ thay đổi nào, em biết anh là một người đàn ông không cách nào yêu, bất luận bây giờ anh có lừa gạt mình như thế nào, cũng vẫn phát hiện mình yêu em.”

Anh phá lên cười, lạnh lùng, thậm chí tỏ tình lần này cũng lạnh lùng, Tô Noãn lại không nghe vào bao nhiêu, cho dù có nghe cô cũng không cho là thật, từ đầu tới cuối cô đều nhận định: Cố Lăng Thành không thương Tô Noãn, không thương!

Không thương... Hai chữ này làm đau đốn trái tim anh, anh làm sao có thể không thương, như thế nào có thể không thương cô?

“Em biết rõ anh là ma quỷ.” Anh nói, “Ma quỷ không tổn thương

người khác sẽ chết. Đây là thiên tính.”

Anh cười tàn nhẫn, sao đó không hề báo trước giữ lấy cô thật chặt:
“Noãn Noãn, anh muốn thương tổn em.”

Anh từ đầu tới cuối bình tĩnh, hô hấp từ đầu tới cuối vững vàng, toàn bộ trong lời nói của anh, nói ra đều không hề có cảm xúc, không hề có độ ấm, cho dù Cố Lăng Thành nổi giận, cũng thủy chung nở nụ cười thâm thúy trên mặt, xen lẫn hung ác nham hiểm tức giận, anh rất thương hương tiếc ngọc dắt cô ra khỏi thư phòng, đẩy cửa phòng ngủ, Cố Lăng Thành quăng cô ngã xuống giường, Tô Noãn từ giật mình sững sờ đến hoàn hồn, Cố Lăng Thành đã chồm người lên, anh gắt gao nắm lấy cánh tay cô, màu đen trong ánh mắt toát ra ngọn lửa khó hiểu, lờ mờ, ngọn lửa kia sẽ đem tất cả toàn bộ thiêu đốt hầu như không còn.

“Buông ra, tôi không đồng ý với anh đây cũng là nội dung giao dịch!”

Vừa dứt lời, Tô Noãn đã cảm thấy thắt lưng căng thẳng, Cố Lăng Thành ép buộc cô dán sát vào trước ngực anh, Tô Noãn liều chết giãy giụa, lại nhạy cảm cảm nhận được nơi nào đó của Cố Lăng Thành bởi vì dục vọng mà phát sinh biến hóa đang để lên bụng cô.

Hô hấp của anh lúc nhanh lúc chậm, cũng càng ngày càng nóng bỏng, nghe thấy âm thanh ra lệnh của Tô Noãn, Cố Lăng Thành hơi nhếch môi, không trả lời, chỉ cúi thấp người hung hăng cán một cái lên gáy cổ thơm mát của cô.

Mùi thuốc lá thanh thanh đậm đậm trên người anh hoàn toàn bao vây Tô Noãn, Tô Noãn cũng càng thêm tỉnh táo và khủng hoảng, đây không phải là hương vị của Lục Cảnh Hoảng, Lục Cảnh Hoảng chưa bao giờ hút thuốc.

“Cố Lăng Thành, đừng để cho tôi hận anh, buông ra!”

Tô Noãn ra sức giãy giụa, khuôn mặt trắng nõn chợt mất đi huyết sắc, cô dùng hết sức lực đẩy Cố Lăng Thành hơi nói lỏng ra, Cố Lăng Thành không kịp chuẩn bị, mất trọng tâm, bị cô đẩy ngã ngời trên mép giường.

Cố Lăng Thành nhìn Tô Noãn trong lúc vội vàng xuống giường, ngã nhào trên đất bộ dạng chật vật, cô run rẩy hai vai lại không dẫn đến sự chú ý của anh, bởi vì anh không quên phần tài liệu chứng cứ kia vẫn luôn được cô ôm chặt trong tay.

Phần tài liệu kia lúc nào cũng nhắc nhở anh, đây mới là nguyên nhân cô đồng ý trở về, không phải bởi vì thương anh, mà là bởi vì an nguy của một người đàn ông khác mới miễn cưỡng bản thân đi vào cùng anh xây đắp căn nhà này!

Tô Noãn còn chưa chạy ra khỏi phòng ngủ liền bị Cố Lăng Thành dễ dàng bắt lấy, hai cánh tay của anh giống như vòng sắt gắt gao nhốt chặt thân thể phong phanh của cô, đi trở lại giường, thân thể cao lớn của mình liền ngăn chặn hành động muốn chạy trốn của Tô Noãn.

Điện thoại trong túi quần bởi vì phản kháng kịch liệt mà rơi xuống giường, bởi vì va chạm nên màn hình bị sáng lên, đó là tấm ảnh cô chụp chung Lục Cảnh Hoằng, Tô Noãn quay mặt đi, không dám nhìn vào ánh mắt Lục Cảnh Hoằng trong ảnh.

Cô thuộc về Lục Cảnh Hoằng, cũng như Lục Cảnh Hoằng thuộc về một mình cô, ngọt ngào hạnh phúc như vậy, tuyệt đối không nên bị phá hủy, bị vấy bẩn, nếu bị dính một vết bẩn, hạnh phúc sẽ không còn là hạnh phúc.

“Buông ra, buông...”

Bất luận là cô đánh đá hay là khẩn cầu là thóa mạ, Cố Lăng Thành đều không nhúc nhích chút nào, anh giam cầm hai cổ tay cô, nhìn chăm chú hai người đang tươi cười ôm chặt nhau trên màn hình điện thoại, hời hợt khẽ mỉm cười: “Ô Noãn, quy tắc trò chơi là do anh đề ra, nếu trò chơi bắt đầu rồi, em cho rằng có đạo lý rút lui an toàn sao? Lúc trước là do tự em đồng ý, nên cam tâm tình nguyện chấp nhận hết tất cả mọi chuyện phát sinh bây giờ và sau này!”

Anh không để ý tới phản kháng của cô nữa, giống như con sư tử oai phong tức giận đến mức tận cùng, Ô Noãn bị anh cưỡng chế giam giữ ở trên giường không thể động đậy, anh chế trụ quả đấm dùng sức của Ô Noãn, một tay đặt trên đỉnh đầu cô.

Tay kia thì không thương tiếc xé rách quần áo cô, dục vọng trong tròng mắt tối tăm lạnh lùng cắn nuốt thân thể cô, cũng không uồng nhiệt, cũng không kích tình, tất cả vắng ngắt, anh chỉ là muốn trừng phạt cô, trừng phạt chần chừ của cô!

Áo của cô bị anh xé thành giống như một cái giẻ lau, nửa người dưới mặc chiếc quần bó sát rất tốt, khi anh cúi người cởi bỏ quần của cô thì cô không hề thất kinh quát to hay là đấm đá đánh anh nữa.

Bầu không khí dường như cũng ngưng trệ bất động, áp suất thấp bao phủ xung quanh thật đáng sợ, giống như tượng trưng cho một trận bão sắp đến, đáng tiếc, anh thế nhưng không có tiếp tục nữa, khi anh ngược mắt bắt gặp con người cô không còn tức giận liều chết nữa.

Khóe mắt của cô từng giọt từng giọt nước mắt rơi giống như trên châu bị đứt, cô mặc kệ anh muốn làm gì thì làm, lặng lẽ nhắm mắt lại, không phản kháng nữa, giống như đứa con nít bị khiếm khuyết, không khí trầm lặng nằm dưới người anh.

Tô Noãn cũng không sợ chết, cô chỉ sợ Lục Cảnh Hoằng sẽ xảy ra chuyện, cũng sợ Lục Cảnh Hoằng không cần cô nữa, nhưng nếu như bởi vì bộ dạng này mà không cần cô nữa, cô cũng không thể nói gì hơn, từ nay về sau cô sẽ bỏ đi thật xa, không hy vọng tình yêu xa vời nữa, “Nếu tôi đồng ý với anh, có phải anh sẽ thực hiện lời hứa của anh không, nếu anh tiếp tục nói mà không giữ lời nữa, có thành ma tôi cũng sẽ không bỏ qua cho anh, Cố Lăng Thành, chỉ một lần này thôi, từ nay về sau tôi và anh không còn liên quan nhau.”

Khuôn mặt của cô tái nhợt đến dọa người, bờ môi bị cắn thật chặt, đến nỗi máu chảy ra, bên trong đôi mắt cô giống như có nước mắt rơi không hết, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) ẩn chứa tuyệt vọng vô tận cùng với châm biếm bị huỷ hoại phá vỡ.

“Anh ta tốt như vậy sao? Em có biết em đang làm cái gì không, giống như một dâm phụ đi bán dâm, Tô Noãn, Lục Cảnh Hoằng anh ta đáng giá để em làm như vậy vì anh ta sao?”

Cố Lăng Thành nhìn cô, ánh mắt của anh tràn ngập dự cảm, thế nhưng như cũ quạnh quẽ mà trống rỗng, anh kề vào màng nhĩ tai cô, nóng bỏng mang theo nồng đậm tình dục hơi thở phả vào bên tóc mai: “Em hiến thân cho anh, còn có thể tiếp tục trở lại bên cạnh Lục Cảnh Hoằng sao?”

“Nếu... Nếu anh ấy thật sự vì vậy mà không còn yêu tôi nữa, tôi đây liền rời đi, tôi vốn là một người không biết yêu, mất đi một lần nữa thì có là gì, chỉ là, tôi cũng sẽ không tha thứ anh Cố Lăng Thành.”

Cô khó khăn khổ sở mở miệng, khoe miệng thậm chí còn mang theo một nét thoáng hiện nụ cười, anh nhìn cô, cô không biết mình giờ phút này nhìn qua xinh đẹp đến cỡ nào, mê hoặc cỡ nào, ngay cả vết

thương trên mặt cũng trở thành một phần xinh đẹp của cô.

Xung quanh thân người lóe sáng, bởi vì dũng khí làm việc chính đáng của cô cùng với dự vọng của anh đan vào nhau tạo thành xinh đẹp, để cho cô nhìn qua giống như một đám mây lửa, Cố Lăng Thành cảm thấy chỉ cần nhìn cô, thì khó có thể hô hấp.

Tại sao... Tại sao không chịu đợi anh, bất quá anh chỉ chậm một chút, đối gặt bản thân quá lâu, sao cô lại không đợi anh, có lẽ đã đợi nhưng không có kiên nhẫn, tám năm, tám năm dây dưa, là anh bỏ lỡ sao?

Tình yêu bất quá chỉ là một cuộc thích ứng trong mọi tình cảnh, lại có cái gì hay ho mà cố chấp, không có mấy người phụ nữ có thể bảo thủ yêu người đàn ông giống như anh đến tám năm, bọn họ gặp nhau sai thời điểm, bỏ lỡ nhiều mùa hoa nở rộ đẹp nhất.

Cố Lăng Thành ngưng lại toàn bộ động tác, trong miệng anh mơ hồ than thở, không nghe được một chữ gì, nhưng mà lại có loại dũng khí đau đến khắc ghi trong lòng cũng bị tổn thương, Tô Noãn nhìn không thấy cũng không nghe được, bởi vì cô chỉ nghĩ tới một Lục Cảnh Hoảng.

Trên mí mắt nhắm chặt của Tô Noãn có một giọt lệ nóng bỏng, sau đó chuyển lạnh lướt qua mắt phượng của cô, cô hình như cảm nhận được một luồng ướt mẩn mẩn.

Cô cảm nhận được sức nặng vốn đang đè lên người cô biến mất, sâu kín hé mở mắt, chỉ nhìn thấy bóng dáng kia trước cửa sổ sát đất, cô nhìn thấy Cố Lăng Thành nhặt lên tập tài liệu màu xanh đậm kia, anh điên cuồng xé nát, xé nát, sau đó hất tung bay đầy trời, từng mảnh nhỏ tuyết trắng rơi trên tóc cô, rơi trên da thịt lộ ra, nghe thấy giọng nói lạnh lùng của anh: “Đây là kết quả em cần, bây giờ hài lòng

chưa?”

Tô Noãn trong khoảnh khắc an tĩnh lại, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn mấy tờ giấy kia, an tĩnh giống như một đất nước, một đất nước tuyết rơi bốn mùa, sau đó trong phòng vang lên tiếng chuông quen thuộc, là điện thoại của Tô Noãn.

Là ai điện thoại tới, không ai đi quan tâm, bởi vì trong lòng bọn họ biết rõ, Tô Noãn cầm lấy điện thoại ôm vào trong ngực, cô cố gắng che lấy thân thể bị lộ, chạy ra khỏi phòng ngủ, chạy xuống lầu, chạy ra phòng khách, chạy qua đình viện.

Cô đứng bất động bên cạnh vườn hoa Phượng Hoàng, nước mắt ào ào tuôn rơi, điện thoại trong tay vẫn kiên trì rung, nhìn thấy dãy số trên màn hình, Tô Noãn nín khóc mà cười, vừa ổn định tâm tình của mình vừa ấn nút nghe.

“Em ở nhà xem ti vi, vâng... Đừng lo cho em...” Tiếng của Lục Cảnh Hoàng có chút mệt mỏi, trải qua thẩm vấn mấy ngày nay, cho dù giờ phút này gọi điện thoại bên cạnh cũng sẽ có người nghe lén, Tô Noãn cố gắng không cho anh phát hiện sự khác thường của mình, nhìn tảng lớn hoa Phượng Hoàng kia cười cười: “Anh mau trở về nhà đi, em chờ anh trở về, sẽ vẫn luôn chờ, cho nên không cần ở bên ngoài chờ lâu lắm...” “Được, anh rất nhanh sẽ trở về.”

Tô Noãn nghe xong lời hứa của Lục Cảnh Hoàng, nỗi lòng vốn rối loạn dần dần được an ủi, cô tắt điện thoại, nội tâm một mảnh cảm kích, chỉ cần Lục Cảnh Hoàng không phát hiện sự khác thường của cô, tất cả rồi sẽ qua.

Quay đầu nhìn về phía lầu hai của biệt thự, trong một góc tối tăm, Cố Lăng Thành có phải hay không quyết định buông tha cho cái gọi là chứng cứ tố cáo Lục Cảnh Hoàng này?

Chương 113: Đại kết cục 4

Lục Cảnh Hoảng đứng ở nơi đó, cúp điện thoại di động.

Lục tiên sinh, Tô Noãn tiểu thư mới từ nhà trọ Cổ Lăng Thành đi ra, có vẻ như quần áo không có được...”

hững lời này giống như một cây gai kích thích lòng anh, rốt cuộc anh không thể chịu đựng được, ly thủy tinh trong tay hung hăng ném trên sàn nhà, âm thanh tan vỡ thanh thúy mà chói tai, anh xoay người ra khỏi phòng ngủ biệt thự.

Khi anh đứng ở trong phòng ngủ bọn họ tự tay trang trí, nghe thấy cô ở đầu kia điện thoại nói, cô đang ở trong phòng xem ti vi, anh rất hiểu rõ cái gì gọi là “Đau lòng đến không cách nào hô hấp.”

Đại ngốc, vì sao phải lừa anh, chẳng lẽ cô cảm thấy anh ngay cả phụ nữ của mình cũng bảo vệ không được sao, muốn cô vì anh mà phải bỏ tôn nghiêm đi cầu xin Cổ Lăng Thành sao?

Lục Cảnh Hoảng cười rộ lên, cười đến ngực co rút lại, anh ngồi chồm hổm trên mặt đất, chỉ ha ha cười, trong lòng một mảnh trống vắng, chỉ là muốn cười mà thôi, anh cảm thấy không có vấn đề gì, cho dù là người luôn tạo nhĩ cũng có thể cười như vậy.

—————

Tô Noãn mở ra cửa biệt thự, cơ thể căng thẳng mới thả lỏng được, cô ngồi ở trước cửa, thở thật sâu, điều chỉnh tâm tình của mình, sắp xếp quên hết mọi chuyện xảy ra ở thành phố A, mới vừa đứng dậy

liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng ngồi trên ghế sofa phòng khách.

Mái tóc đen nhẹ nhàng khoan khoái, áo trắng thuần khiết, chiếc quần ở nhà màu xanh đậm tùy ý, nụ cười nhẹ nhàng ấm áp, ánh mắt thâm tình mà chuyên chú, bộ dạng giống như những lần sau khi đi vào giấc ngủ, giống như chân thật, lại như mộng ảo...

Giống như một câu nói đã từng bắt gặp trong tập thơ của Emily:

“Chờ đợi một giờ, rất lâu; nếu như yêu, đúng lúc sau khi ở đó: chờ đợi một vạn năm, không lâu; nếu, cuối cùng cũng có tình yêu hồi báo trái tim, vui sướng nồng đậm nhất phảng phất giống như thác nước từ trên vách núi dựng đứng nháy mắt chảy xuống âm âm, trong trời đất một mảnh yên tĩnh, Tô Noãn im lặng ngắm nhìn anh, sợ hãi nhưng một khi thấy động tĩnh của Lục Cảnh Hoằng thì liền rất nhanh tiêu tán giống như bọt biển.

Lục Cảnh Hoằng chạy tới chỗ cửa, anh cúi thấp người, ngũ quan anh tuần rõ ràng phóng lớn bên trong con ngươi của cô, Tô Noãn thử định vươn tay ra, trong tầm mắt hiện rõ khuôn mặt nhớ vô số lần này, có chút ghen ngào vui mừng, đầu ngón tay hơi lạnh của cô là ấm áp ấm áp, chân thật tồn tại, không phải là không khí vắng ngắt, cũng không phải là ảo ảnh trong bóng tối quay về giữa đêm khuya mộng ảo.

“Lục Cảnh Hoằng, anh đã trở lại, tốt quá.”

Cô còn chưa có đứng lên liền nhào vào lồng ngực của Lục Cảnh Hoằng, giống như là chú mèo lưu lạc bị chủ nhân vứt bỏ, lại gặp được nơi chốn đi về ấm áp, ôm chặt vòng eo của anh, dùng đầu cọ lên lồng ngực của anh, vô cùng vui mừng mà khóc.

“Đứa ngốc...”

Lục Cảnh Hoằng than nhẹ một tiếng, dùng ngón tay lau đi giọt lệ nơi

khóe mắt cô, sau đó ôm chặt thân hình càng ngày càng gầy gò của cô, vỗ vỗ sau lưng cô, dịu dàng trấn an, màu hổ phách trong con ngươi là cuộn cuộn ánh trắng sáng tỏ.

“Không phải anh đã nói, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh, ở đâu cũng không nên đi sao?”

Lục Cảnh Hoằng trầm nhẹ trách cứ âm thanh giống như một khúc Piano êm tai, nhưng mà Tô Noãn nghe xong cả người cứng đờ, vui mừng ngẩn ngủi qua đi, kinh ngạc kinh hoàng chột lóe lên ở trên mặt, cô ý thức được điều gì, nâng tay lên sờ khóe miệng.

Nhưng mà Lục Cảnh Hoằng giống như không có phát hiện mờ ám của cô, chỉ là càng ôm cô chặt hơn, Tô Noãn cũng không dám biểu hiện ra rõ ràng, cô nhìn nhìn bộ dạng của mình phản chiếu trên tủ kính thủy tinh, ngoại trừ hai má có chút sưng, những cái khác vẫn ổn.

Tô Noãn vẫn còn có chút chột dạ, cô lo lắng Lục Cảnh Hoằng hỏi cô đi đâu, nhưng mà Lục Cảnh Hoằng thế nhưng không có truy xét hành tung của cô, hơn nữa ngày, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) cô cứ như vậy dính vào trong lồng ngực của anh, rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cùng nhịp tim đập của anh, dần dần thỏa mãn.

Thì ra, đây là hạnh phúc cô muốn, chỉ cần có Lục Cảnh Hoằng, hạnh phúc chính là đơn giản như vậy, không ai có thể thay thế vị trí của Lục Cảnh Hoằng trong lòng cô, không ai cả, cho dù là Cố Lăng Thành, cũng chưa từng khiến cho cô mê muội như vậy.

Lục Cảnh Hoằng cái gì cũng không nói, cái gì cũng không muốn làm, cứ như vậy ôm cô đứng ở trong phòng khách, Tô Noãn tham lam thưởng thức hơi ấm trên cơ thể Lục Cảnh Hoằng, hốc mắt dần dần chuyển sang ửng ửng, đưa tay trái nhốt chặt Lục Cảnh Hoằng... Cái

tên thấm trên đầu lưởi ngọt ngào giống như đường, hôm nay đọc lên lại thấm trong đầu lưởi chua xót, thế nhưng cô không ngừng tự nhủ với mình: chỉ cần Lục Cảnh Hoằng đã trở lại, tất cả không vui rồi cũng sẽ qua, chỉ cần Lục Cảnh Hoằng bình an là tốt rồi.

“Đột nhiên rất muốn cùng em ra ngoài một chút, ngày mai, chúng ta đi hẹn hò đi.”

Tô Noãn chợt nghe thấy câu này, không thể ngoại lệ mà run lên, nhưng Lục Cảnh Hoằng thật sự là dùng giọng điệu thận trọng lặp lại những lời này, anh thoáng thối lui một bước, hai tay khoát lên đầu vai cô, hạ mi mắt nhìn về mặt có chút mệt mỏi của cô, hơi mang theo vài phần vui đùa ý tứ hàm xúc nói: “Lần đầu tiên mời con gái cùng đi du lịch, sẽ không nể tình như vậy chứ?”

Nhìn đôi mắt Lục Cảnh Hoằng lộ ra nghiêm túc, Tô Noãn hé miệng cười, khẽ động vết thương nơi khóe miệng, nhíu mày lại, nhưng vẫn không che dấu được vui mừng giữa chân mày, hai tay của cô tự động vòng qua cổ Lục Cảnh Hoằng, kề sát gương mặt anh: “Làm sao chứ? Em muốn cầu mà cầu cũng không được, chồng à!”

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Tô Noãn liền cùng Lục Cảnh Hoằng chuẩn bị đi hẹn hò, cô hiếm khi được thực nữ trong chiếc váy công chúa màu trắng, giày xăng đan đế bằng màu hồng, trên đỉnh đầu là chiếc nón đan bằng lá mây tre che ánh mặt trời màu sắc rực rỡ, nắm tay Lục Cảnh Hoằng ra khỏi biệt thự.

Người đàn ông bước vào tuổi lập gia đình, đã đến giai đoạn đứng vào hàng ngũ thành thực, Tô Noãn quay đầu lại nhìn Lục Cảnh Hoằng theo sát phía sau, không thể phủ nhận, người đàn ông có tuổi như Lục Cảnh Hoằng này, giống như một hũ rượu nho bốc mùi thơm và tinh khiết, là mê người nhất, nhất cử nhất động đều mang theo một cỗ sự dụ hoặc khó tả.

Lục Cảnh Hoằng không có mặc tây trang nghiêm túc, nhưng cách ăn mặc cũng là vừa phải thành thực kín kẽ, sơ mi màu trắng gạo, tay áo được vén lên gọn gàng tới khuỷu tay, nút cổ áo chỉ gài đến cái thứ hai, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, khoe miệng lộ nụ cười dễ hiểu, nhìn ánh mắt của anh giống như một mặt hồ gợn sóng chao đảo trôi nổi âm u.

Tô Noãn vẫn luôn nhìn Lục Cảnh Hoằng không rời mắt, đôi môi mỏng của Lục Cảnh Hoằng khẽ vênh lên, tạo thành một độ cong duyên dáng, rất nhanh đưa tay bóp mạnh chóp mũi cô, làm cho cô bởi vì khó thở mà bừng tỉnh lại, nén giận trừng mắt liếc anh một cái “Lam nhan họa thủy!”

“Chẳng lẽ em không vui?”

Tô Noãn trừng mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng mang theo ý xấu cười, tay bị anh nắm, anh đang trêu đùa cù lét trong lòng bàn tay, từ lòng bàn tay dần dần thấm vào da thịt, tới tận đáy lòng, Tô Noãn mặt càng đỏ, chơi chiêu bài đánh võ bình, ôm lấy cổ Lục Cảnh Hoằng, nhón chân lên nhiệt liệt ngăn chặn môi anh, thử dò xét định tham lam tiến vào trong miệng anh, thưởng thức tư vị xa cách.

Lục Cảnh Hoằng nhướn mày lên, bên miệng ý cười càng đậm, nhiệt liệt đáp lại, Tô Noãn dùng hết sức mình bám vào trên người anh, cảm giác được mùi hương tuyết thanh khiết của Lục Cảnh Hoằng chảy xuôi vào trong máu huyết mình, kích thích phập phồng ở trong lòng của cô.

Thật lâu sau, từ từ buông nhau ra, Lục Cảnh Hoằng dắt cô đi về phía nhà xe, dưới ánh mặt trời, Tô Noãn nhìn bóng dáng đi chung với nhau trên mặt đất, trong lòng từng đợt cảm động: “no, matten, the ending laensrct, on not, you cannot disappean some my world” không

cho phép anh biến mất khỏi thế giới của em, mặc kệ kết thúc có hoàn mỹ hay không, Lục Cảnh Hoảng, anh hiểu không?”

— — — —

Từ lúc bắt đầu đây là lần đầu tiên bọn họ hẹn hò không có người thứ ba, bọn họ làm tất cả những chuyện người yêu nhau thường làm, giống như là mới biết yêu, trở lại cái thời mới mười tám đôi mươi.

Đi bờ biển chơi thả diều, tuy rằng không đúng mùa; đi ăn kem ở bến tàu, điểm đặc biệt của nó là có chocolate, ăn đến miệng đầy bơ; bọn họ đi ăn Tô Noãn thích nhất là món ăn hè phố bình dân, Tô Noãn đem toàn bộ ma lạt nóng hâm hấp đều điểm một lần, sau đó cầm một tô thật to ngồi xồm ở ven đường, Lục Cảnh Hoảng một thân xa hoa quần áo đứng phía sau cô.

Tô Noãn mỗi một lần đều chỉ cắn một miếng, sau đó ném vào trong tô, đợi cô cắn hết tất cả một lần, mới nhảy dựng lên, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn bên dưới chiếc nón rơm lên, cười đến cong cong bờ mi, ghim một viên thịt nhét vào miệng Lục Cảnh Hoảng.

Lục Cảnh Hoảng nheo đầu chân mày, mạnh mẽ ăn thức ăn mà từ trước tới nay anh cho là không sạch sẽ, kết quả Tô Noãn cứ thế tiếp tục đưa qua, anh mới vừa muốn mở miệng cự tuyệt, lại khi chạm phải ánh mắt hơi bị thương của Tô Noãn thì lập tức phối hợp hé miệng, để mặc cô đem toàn bộ đồ ăn nhét vào trong miệng anh.

Tô Noãn căn bản không ăn được bao nhiêu, Lục Cảnh Hoảng lại ăn quá no, sắc mặt có chút quái dị, bụm môi lại, Tô Noãn ném cái tô xuống, nhìn khuôn mặt tâm tình bất định của anh gập bụng xuống cười to, anh chỉ đành bất đắc dĩ cứng chiều nhìn cô.

Sau đó thừa dịp người khác không chú ý, Tô Noãn nhích lại gần, hôn

nhẹ lên cái miệng vừa đỏ lại vừa cay, anh bởi vì một bụng khó chịu túm lấy cô hôn lên, cô cũng không phản kháng, chỉ là ở bờ môi xấu xa cười trộm.

Đi ngang qua một cửa hàng bán quần áo lớn ở ven đường thì Tô Noãn tâm huyết dâng trào, liều chết mạnh mẽ túm lấy anh kéo đi vào, không để ý anh khó chịu phản đối, đưa cho anh một bộ quần áo đẩy anh vào phòng thay đồ, kèm theo một câu uy hiếp: “Nếu anh không thay, tối nay cũng đừng hòng ngủ trên giường của em!”

Lục Cảnh Hoằng nhìn dáng vẻ đắc ý của Tô Noãn, cổ họng giật giật, uy hiếp như vậy càng giống lời mời trắng trợn hơn, không còn vẻ không tình nguyện nữa, không nói hai lời liền thay bộ quần áo trẻ con kia.

Đúng ngay giờ cao điểm tan làm, trên đường cái tấp nập dòng người tới lui, Tô Noãn hưng phấn lôi kéo Lục Cảnh Hoằng hết nhìn đông tới nhìn tây, thỉnh thoảng hưng trí thúc giục Lục Cảnh Hoằng thiếu thiếu vài câu, Lục Cảnh Hoằng liền miễn cưỡng theo sau không thể trách Lục Cảnh Hoằng tiêu cực uể oải, nói tới tình anh xã hội khoảng chừng ba mươi tuổi ăn mặc thành bộ dạng này đi tản bộ chung quanh, đều không thể ra vẻ một bộ dạng rất cao hứng.

Lục Cảnh Hoằng dừng bước chân, quay đầu nhìn chính mình trên tủ kính thủy tinh, áo sơ mi ngắn, quần dài bảy phần, giày cứng, đi cùng Tô Noãn một thân ăn mặc mát mẻ, nhìn xa xa giống như là học sinh yêu nhau trốn học đi trên đường cái.

Hai người cùng nhau đi hấp dẫn không ít ánh mắt, Lục Cảnh Hoằng tuy rằng gặp biến không sợ hãi, nhưng bởi vì hình dạng này..., cách ăn mặc nhất thời bị người ta nhìn chăm chú, xác thực có cảm giác là lạ, liền tiện tay mua kính mát đeo lên, ngăn cản những ánh mắt nhàm chán kia, cũng che luôn hơn phân nửa khuôn mặt thối thối của mình.

“Oa, không nghĩ tới Lục bộ trưởng đeo kính mát đẹp như vậy a! Cho em mượn đeo đi!”

Tô Noãn vây quanh anh vài vòng lấy lòng, nhin cười thừa dịp anh không chú ý lấy xuống kính mát của anh, để cho khuôn mặt anh tuần xinh đẹp của anh lộ ra dưới ban ngày ban mặt, Lục Cảnh Hoằng trên mặt nháy mắt âm trầm, Tô Noãn cười khế thè lưỡi, giờ giờ kính mát trong tay, liền chạy lên phía trước, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía anh nói to: “Đuổi theo em đi, đuổi được em sẽ trả lại cho anh!”

Vì thế Lục bộ trưởng tính tình trầm ổn kín kẽ xưa nay, chịu đựng ánh mắt quái dị bắn tới từ bốn phía, chạy đuổi theo Tô Noãn, Tô Noãn nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng tới gần, cười đến đau bụng, cũng rất ngọt ngào hạnh phúc.

Bọn họ dừng lại trước cửa một trường trung học gần đó, đúng lúc vừa mới tan trường, đàn em chạy xe máy nối đuôi nhau mà ra, Tô Noãn đột nhiên buông tay anh ra vọt tới đám đàn em, Lục Cảnh Hoằng bị đám đàn em lao tới ngăn cản.

Không bao lâu sau, Tô Noãn liền trở lại, bắt quả trong tay là chiếc xe đạp, Lục Cảnh Hoằng nghi hoặc nhíu mày, Tô Noãn cũng rất hưng phấn mà hướng về phía anh vẫy tay, Lục Cảnh Hoằng tới gần nhìn chiếc xe đạp cũ kỹ kia hỏi: “Chiếc xe đạp này từ đâu ra?”

“Mua đó nha, vừa rồi có một người bạn nhỏ theo em vay tiền, em liền cho cậu ấy năm đồng, cậu ấy liền đem xe đưa cho em.”

Lục Cảnh Hoằng khóe mắt giựt giựt, Tô Noãn lại ý vị mà kích động vui sướng, đáng yêu kéo cánh tay anh lắc qua lắc lại: “Thế nào? Có thể chạy chiếc xe này không?”

Trong trí nhớ hai mươi mấy năm của Tô Noãn, tuy rằng cũng đã từng lái qua xe đạp, nhưng không có một lần chính thức thưởng thức được người mình thích chở xuyên qua đường cái ngõ hẻm lớn nhỏ, việc này ở thời tuổi trẻ, là một việc lãng mạn mà hạnh phúc, mấy năm nay ngồi qua không ít chiếc xe sang trọng, nhưng khát vọng nhất cũng là thứ hạnh phúc bình thường này.

Đạp một chiếc xe đạp cũ kỹ rêu rao khắp nơi, đối với cuộc đời ba mươi mấy năm của Lục Cảnh Hoảng mà nói, cũng chưa từng trải qua, nhưng mà ánh mắt Tô Noãn vô cùng khát vọng và chờ mong, anh chỉ có thể yên lặng ngồi xổm người xuống kiểm tra xe.

“Đi lại được, chỉ là hơi cũ kỹ thôi...”

Lục Cảnh Hoảng vừa mới dứt lời, Tô Noãn liền tuyệt không khách khí nhảy lên chỗ ngồi phía sau, ngoẹo đầu nhếch miệng cười cười, Lục Cảnh Hoảng không tiếng động thở dài, ngồi lên phía trước, thất lưng lập tức bị Tô Noãn ôm từ phía sau: “Honey, chúng ta đạp chiếc xe này về thế nào hả?”

Vì dụ dỗ anh đồng ý điều thỉnh cầu này, lại có thể ngọt ngào gọi anh “Honey” Lục Cảnh Hoảng quay đầu nhìn điệu bộ nịnh hót của Tô Noãn, trong đôi mắt phượng trẻ trung sáng trong kia là tràn đầy hưng phấn, anh tinh tường nhìn thấy chính mình trong ánh mắt của cô, không khỏi có chút thất thần, khi Tô Noãn hỏi lại lần nữa, mới hàm hồ suy nghĩ ừ một tiếng.

“Mặt trời sắp xuống núi, chúng ta mau lên đường thôi!”

Tô Noãn ôm sát eo Lục Cảnh Hoảng, mặt tựa vào trên lưng Lục Cảnh Hoảng, cảm nhận được nhịp tim trầm ổn của anh, nhắm hai mắt lại, giờ phút này, cô cảm thấy vô cùng an lòng, vứt bỏ toàn bộ phiền não, chỉ muốn coi chừng người đàn ông trước mặt này.

Lục Cảnh Hoằng cũng không nhiều lời, tự động để chân lên bàn đạp nhấn một cái, liền chạy hòa vào trong dòng xe cộ, bên lề đường, Tô Noãn lú lú nói gì đó, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) một tay nắm chặt thân thể Lục Cảnh Hoằng, tay kia gói phần eo của anh, Lục Cảnh Hoằng khuôn mặt bất đắc dĩ, cuối đầu liếc mắt nói gì đó, một tay cầm ghi đông xe đạp, tay kia lại gỡ tay cô ra.

Chỉ là vừa bị lấy ra, tay kia sẽ không từ bỏ liền tiếp tục gói, híp mắt cười hì hì, Lục Cảnh Hoằng không thể nhịn được nữa, cuối cùng đành phải nhân lúc hai tay của cô vòng qua lưng anh thì dùng bàn tay to một phen chế trụ hai cổ tay cô, bắt giữ trước eo ngăn cản cô quấy rối.

Kết quả Tô Noãn cũng mờ ám xoa bóp lòng bàn tay của anh, lại vươn ngón tay ấn vào bụng của anh, Lục Cảnh Hoằng trời sinh sợ ngứa, vì thế một chiếc xe đạp ngay tại vòng cua bên đường quanh co uốn lượn chạy về phía trước, nhìn thấy người đi đường ùn ùn lướt qua sát bên cạnh họ, mọi người có thể nghe thấy tiếng cười của Tô Noãn ngồi phía sau xe đạp, mang theo hương vị của cô gái nhỏ, dí dỏm hồ nháo hơn nữa sang sảng, hai chân đung đưa, sau đó ôm chặt thân thể Lục Cảnh Hoằng.

Ở ngã tư đường, một đoàn thật dài đang nối đuôi nhau chờ đèn xanh đèn đỏ, Lục Cảnh Hoằng cưỡi một chiếc xe đạp cũ kỹ chờ Tô Noãn hòa lẫn vào trong một đám học sinh trung học mặc đồng phục, quả nhiên là hạc trong bầy gà thấy được khí phách.

“Nhìn chú kia kìa, còn học chúng ta tán gái, thật sự là ngốc à nha!”

Chịu đựng ánh mắt khinh bỉ của các bạn nhỏ, Tô Noãn âm thầm cười trộm, trên mặt thì nghiêm túc, Lục Cảnh Hoằng thì âm trầm, cố gắng

không để cho mình để ý tới cuộc trò chuyện của mấy đứa nhỏ này cùng tiếng cười đắc ý của Tô Noãn.

“Lục Cảnh Hoằng, chúng ta cứ như vậy đạp xe đi thật tốt!” Trên đường trở về, Tô Noãn ôm eo Lục Cảnh Hoằng, “Anh chờ còn em cứ thưởng thức phong cảnh, chờ tới khi anh mệt thì đến lượt em chờ anh, thấy sao hả?”

“Em xác định em chờ nổi anh không?”

Tô Noãn cũng không có một chút nào bởi vì câu nói này của Lục Cảnh Hoằng mà mất hứng không vui hỏi ngược lại, trái lại dựa vào trên lưng anh, hừ hừ nói: “Đàn ông không hiểu phong tình gì hết, đó chỉ là cách nói của em thôi, hiểu hay không hả, anh nên nghe hiểu hàm ý trong lời nói của em, mà không phải phân vân về việc chờ nổi hay không, khó trách trước kia cũng không theo đuổi được nữ sinh, đồ khó hiểu...”

Lục Cảnh Hoằng cười nhẹ một cái, quay đầu nhìn Tô Noãn khế vênh vênh môi: “Có sao? Anh sẽ theo đuổi em, nói anh khó hiểu, không phải bây giờ em như cũ ngồi phía sau anh hay sao?”

“Miệng lưỡi trơn tru! Muốn bị mắng có đúng không, cái người ngốc nghếch này!”

Lần đầu tiên bị người ta mắng đồ ngốc, vẫn không thể cãi lại, Lục Cảnh Hoằng chống lại hai mắt phũ phàng mù của Tô Noãn, đầu hàng cũng như quay đầu lại, bỗng nhiên bên hông tê rần, Tô Noãn đang ngoẹo đầu cắn một bên eo của anh, khó được tùy hứng “Noãn Nhi, đừng làm rộn, anh đang lái xe!”

“Noãn Nhi, mau buông ra, nếu không anh bỏ em ở ven đường đó.”

“Ô Noãn!”

.....

Anh đang ngủ.

Rất đẹp trai, người đàn ông của cô rất đẹp trai, khỏe miệng mang theo một loại kiêu căng trẻ con. Những vui vẻ lúc ban ngày còn rõ như in trước mắt, cũng chưa từng tùy tiện làm như thế bao giờ, cùng người mình thích không kiêng kỵ gì là chuyện trước kia không dám mơ tới.

Anh đem tình yêu của anh cho cô, người đàn ông không biết đến tình yêu này trong nháy mắt đem toàn bộ tình cảm trao cho cô: anh chưa từng biết đến trả giá, tình thân tình bạn tình yêu hay thậm chí là tín nhiệm đồng nghiệp, toàn bộ đều dành cho một mình cô.

Cô chỉ hy vọng anh sẽ không bởi vì một lần cho ra quá nhiều mà trở nên thiếu máu.

Nhưng mà những việc này cô đã không cách nào lo lắng, không lẫn tạp chất, nhưng lại không trong sáng, ánh sáng lung linh, cũng xen lẫn hỗn loạn.

Tô Noãn hôn trán Lục Cảnh Hoảng, sau đó vén chăn lên đi xuống giường, ra khỏi phòng ngủ, xuống phòng bếp rót nước đá uống, đột nhiên không ngủ được nữa, tỉnh táo mở to mắt, nhìn trời đang lúc một mảnh tối đen.

Cô đi đến phòng khách ngồi xuống, mở ti vi, chỉnh tới kênh âm nhạc, bắt đầu vừa nghe hát vừa nhớ lại từng chút từng chút một những chuyện đã trải qua cùng Lục Cảnh Hoảng, chờ tới khi tất cả mọi chuyện đều đã qua, cô quyết định đi xa một lần, lừa Lục Cảnh

Hoàng.

Phía chân trời dần dần sáng tỏ, ánh bình minh chiếu vào, Tô Noãn xoa nhẹ mí mắt nhập nhèm mệt mỏi, tiếng nhạc còn vang khắp nơi trong phòng khách trống vắng, Tô Noãn đứng lên quyết định tắt đi, cô đưa tay tắt tivi, thế nhưng tay dừng lại trước hình ảnh bên trong, bởi vì cô nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn trên ti vi.

“Bây giờ xin phát một đoạn tin tức, hôm nay, tại bãi đỗ xe của tập đoàn Minh Thượng ở kinh thành ngầm xảy ra vụ nổ lớn, chủ xe đúng là tổng tài mới vừa thành lập Minh Thượng cách đây không lâu Cố Lăng Thành tiên sinh. Bởi vì Cố Lăng Thành tiên sinh say rượu ra khỏi xe nôn mửa, may mắn tránh thoát được kiếp nạn, thế nhưng trong lúc nổ không tránh khỏi bị thương.”

Trước mắt Cố Lăng Thành tiên sinh như cũ cấp cứu tại bệnh viện nhân dân thành phố, bởi vì lúc ấy người đi đường không nhiều lắm, cho nên chưa phát hiện ra người bị nạn mới, cảnh sát đối với vụ mưu sát có chủ ý này tiến hành điều tra mọi mặt, có phát hiện tin tức mới nhất có liên quan, đài sẽ tiếp tục đưa tin tới mọi người, kính mong chú ý!”

Tô Noãn sau khi nghe tin tức xong thật lâu không kịp phản ứng, cô nghe thấy trái tim truyền đến tiếng đập mạnh mẽ, thế cho nên cô không nghe thấy mọi âm thanh khác, một bàn tay trắng nõn to lớn bao phủ trên lưng bàn tay cô, thay cô tắt đi ti vi.

Tô Noãn đột nhiên quay đầu, liền nhìn thấy Lục Cảnh Hoàng không biết từ khi nào đứng ở sau lưng cô, đôi mắt xinh đẹp kia, cứ như vậy, rõ ràng cách cô gần trong gang tấc, lại làm cho cô phảng phất cảm giác giống như là từ dãy Ngân Hà ngoài kia nhìn sang, xa cách đến làm cho người ta sợ hãi, mà phương hướng anh nhìn chăm chú, chính là hình ảnh trên ti vi vừa rồi.

“Lục Cảnh Hoằng...”

Tô Noãn không xác định gọi một tiếng, cô vẫn luôn nhìn Lục Cảnh Hoằng chăm chăm, sau đó anh nghe thấy tiếng cô, hàn ý trên mặt nháy mắt tan thành mây khói, ngược lại thay vào là vẻ mặt dịu dàng che chở tươi cười: “Sao không ngủ được, còn sớm như vậy dậy làm chi?”

Lục Cảnh Hoằng nói xong liền dẫn cô đi về phía phòng ngủ, Tô Noãn lại đứng yên tại chỗ không chịu động đậy, hai tay của cô nắm cổ tay áo của Lục Cảnh Hoằng, cắn chặt răng, ngẩng đầu lên nhìn Lục Cảnh Hoằng đôi mắt ân cần: “Cố Lăng Thành sẽ không có chuyện gì, người như anh ta, sẽ sống thật mạnh khỏe, đúng không?” Lục Cảnh Hoằng nhíu mi nở nụ cười, biết cô đang chờ đáp án của anh, liền gật đầu, âm thanh thanh nhuận, đông lạnh giống như một mũi tên lạnh lẽo, lạnh lẽo lướt qua cổ cô.

“Ừ, anh ta vận khí không tốt, sắc trời còn sớm, ngủ tiếp một chút đi.”

“Anh ta sẽ không sao, cho nên anh cũng không có chuyện gì đúng không? Chuyện này không liên quan đến anh, anh cái gì cũng không biết đúng không?”

Tô Noãn hiếm khi khóc nức nở khi nói chuyện cùng anh như thế, ánh nắng ban mai ấm áp chiếu vào, Lục Cảnh Hoằng vẻ mặt vẫn anh tuấn tốt đẹp như vậy, nhưng mà lại xa lạ đến đáng sợ như thế, giống như là một gốc cây Mạn Đà La thuần trắng.

Nhìn qua tao nhã cao thượng, tản ra vô hại hấp dẫn, đưa đến người dừng chân ái mộ, chỉ là càng đến gần, mới phát hiện anh tùy hứng giống như là kịch độc, lúc nào cũng có thể đưa người vào chỗ chết.

Bầu không khí xung quanh, cục diện hình như đáng buồn, nặng nề làm người ta hít thở không thông, con người sâu không thấy đáy của Lục Cảnh Hoằng thật sâu ngấm nhìn Tô Noãn, bên trong có một bóng dáng nho nhỏ mờ ảo không chừng.

Tô Noãn nhìn vẻ mặt thản nhiên của Lục Cảnh Hoằng, không khỏi lo lắng, không khỏi tiến lên ôm lấy anh, việc này không phải do Lục Cảnh Hoằng làm, cũng không phải anh, cô tin tưởng cũng không phải Lục Cảnh Hoằng.

Cũng không phải tin tưởng vào bản thân mình, cũng không phải tin vào phán đoán của mình, mà là, tin tưởng vào tình yêu của Lục Cảnh Hoằng.

Anh yêu cô như thế, không muốn mất đi cô, cô biết nếu như là anh, Cố Lăng Thành chết chính anh cũng sẽ bị liên lụy, như vậy cô cũng sẽ sống không nổi, cho nên Lục Cảnh Hoằng sẽ không đi giết người.

Cô có thể hoài nghi tất cả mọi người trong thiên hạ, thậm chí hoài nghi chính mình, nhưng cô tin tưởng Lục Cảnh Hoằng.

Cho dù cô có nghĩ tới, đêm qua Lục Cảnh Hoằng đi ra ngoài một chuyến, rất lâu mới trở về, anh nói anh đi mua nước tương, đúng nha, chai nước tương kia còn để trên kệ, như vậy cũng đã chứng minh được Lục Cảnh Hoằng trong sạch.

.....

Khi hình cảnh tìm tới cửa thì Tô Noãn biểu hiện rất tốt, rất cố gắng bình phục tâm tình đưa mắt nhìn Lục Cảnh Hoằng bị bọn họ mang đi, suy nghĩ của cô trở nên đơn giản khác thường, không hề có bất kỳ suy nghĩ lung tung nào.

Cô chưa bao giờ chuyên tâm như vậy, hơn nữa hiểu rõ, việc này khiến cho cô nhìn qua chính chắn và tràn đầy sức mạnh, đủ để cô chống đỡ tới khi Lục Cảnh Hoằng trở về.

Cô nói với chính mình, có cái gì ghê gớm đâu, không phải chỉ là được mời đi phối hợp điều tra thôi sao, không phải Lục Cảnh Hoằng làm, anh căn bản không cần phải chịu trách nhiệm hình sự gì, nhưng sự thật chứng minh, hai tay của cô run rẩy sợ hãi.

Cô hốt hoảng chạy ra khỏi biệt thự, chạy về phía Lục Cảnh Hoằng bị hình cảnh dẫn đi, chỉ là cô còn chưa chạm được vào Lục Cảnh Hoằng, đã bị hai vị hình cảnh dùng súng chặn cô lại, không cho cô tiếp xúc với người bị tình nghi.

Lục Cảnh Hoằng nghe tiếng quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Tô Noãn, cô quá mức trấn định, trấn định đến bất kỳ người nào cũng đều nhìn ra được cô giả tạo, âm thanh trong trẻo của cô rơi vào trong tai anh: “Lục Cảnh Hoằng, bao giờ anh về?”

Tô Noãn móng tay nắm chặt trong lòng bàn tay, cô bị hình cảnh ngăn lại không thể tới gần Lục Cảnh Hoằng, chỉ là bàn tay vị hình cảnh nắm chặt cánh tay không dám nháy mắt một chút, nhìn chăm chăm Lục Cảnh Hoằng, Lục Cảnh Hoằng sâu thẳm nhìn cô, an ủi cười cười: “Vậy em tin anh sao?”

Tô Noãn gật gật đầu, một giọt lệ trong mắt chảy xuống, chỉ có một giọt, Tô Noãn cắn môi, gật đầu, Lục Cảnh Hoằng khóe miệng tươi cười đến vô hạn, ánh sáng nhu hòa tĩnh lặng chảy xuôi trong ánh mắt thâm thúy của anh: “Ở nhà chờ anh về, đừng chạy loạn lung tung nữa, nghe lời biết chưa?”

“Dạ, em chờ anh, em ở nhà chờ anh...”

Tô Noãn đưa mắt nhìn xe cảnh sát rời đi, xung quanh không ít tò mò quan sát cô không rảnh đi để ý tới, chỉ xoay người đi trở về như cái xác không hồn, cô đã đồng ý với Lục Cảnh Hoằng, phải về nhà chờ anh.

Chỉ là vừa đi đến cửa biệt thự, hai chân của Tô Noãn liền mềm nhũn, quỳ ngời trên mặt đất, bắt đầu khóc, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) sự tình làm sao lại ra nông nổi như thế này, tiếng của Cố Lăng Thành như đinh đóng cột quanh quẩn bên tai cô: “Lần này tôi sẽ không bỏ qua cho anh ta!”

Nếu Cố Lăng Thành tố cáo Lục Cảnh Hoằng xui khiến người khác đặt bom trong xe anh ta, nếu Cố Lăng Thành đồng thời đưa phần chứng cứ kia cho bộ quốc gia, chuyện sẽ tiến triển theo phương hướng nào, cô có thể nghĩ tới chỉ có màu đen khủng hoảng ùn ùn kéo đến.

Tô Noãn đau lòng đến cô thở không nổi, Cố Lăng Thành không thương cô, là may mắn của anh ta, bởi vì tất cả người yêu thương cô đều gặp bất trắc, ba đã chết, Thiếu Thần đã chết, bây giờ ngay cả Lục Cảnh Hoằng cũng bị giày vò.

Nếu không phải cô, Lục Cảnh Hoằng căn bản sẽ không gặp bất hạnh này, anh vẫn là một quan ngoại giao cao cao tại thượng, không ai sánh bằng, người tao nhã hoàn mỹ như vậy, làm sao có thể ngây ngô ở trong ngục.

Cô có được cái gì đây? Cả người cũng không tìm thấy được chỗ nào đáng yêu, cô mới phải nên chết đi a, mẹ của cô từng nói, cô là không được kỳ vọng xuất hiện trên cõi đời này, thế nhưng lại sống tạm bợ cho tới bây giờ.

Tô Noãn, mày không nên hại cổ tay, kiểu cách tự sát như vậy làm

sao thích hợp với mây?Mây hần là nên trực tiếp nhảy từ tầng cao xuống, mây hần là nên té thành thít nát xương tan sau đó bị chó cắn xé đi.

Tô Noãn không thể khống chế ghen ghét, khi Thái Luân Tư đuổi tới liền nhìn thấy bóng lưng nức nở của Tô Noãn, anh dựa vào cửa xe, đôi mắt lạnh đậm nhìn phía trước, vẫn nhìn, anh rất muốn đi lên đỡ lấy cô, nhưng anh lại không động đậy bước chân.

Nếu là kiếp này, có một người phụ nữ, khóc vì người khác như vậy, ngồi tù, có lẽ cũng xứng đáng thử một lần.

Cô hần là rất yêu Lục Cảnh Hoằng, yêu đến ngay cả chính cô cũng không biết thì ra một người có tình cảm có thể nồng đậm đến mức này chứ?

Người đàn ông không hiểu phong tình kia, cuối cùng cũng chiếm được lòng cô, chỉ tiếc, cậu ta nhìn không thấy, nếu thấy được, khuôn mặt hé ra núi băng hần là sẽ hòa tan trong nháy mắt, có lẽ không bao giờ đóng băng nữa rồi.

.....

“Chúng ta mau nghĩ ra cách gì đi, anh cũng biết, những nơi không phải người ta muốn đó, người sạch sẽ như Lục Cảnh Hoằng, không thể kéo dài thêm thời gian ngồi ở trong đó, anh ấy sẽ khó chịu.”

“Thái Luân Tư, chúng ta làm sao lại quên mất, Lục gia không phải có người ở trung ương sao? Còn có Thôi gia, tôi có thể đi cầu xin..., chỉ cần có thể giúp được Lục Cảnh Hoằng, tôi có thể trở về Cù gia, có Lục gia cộng thêm Cù gia, Lục Cảnh Hoằng sẽ không có chuyện gì.”

Tô Noãn không ngừng lăm bắm một mình, nhìn ánh mắt của cô trở

nên sáng quắc, Thái Luân Tư có chút lo lắng nhìn cô, nhưng vẫn là lựa chọn trả lời: “Lần này phụ trách vụ án chính là bộ trưởng quốc an Trịnh Lô, thế lực đứng phía sau ông ta cùng thế lực đại biểu cho chính trị của Lục gia ở mảng chính trị xưa nay mâu thuẫn rất sâu.”

“Vậy thì Lục Cảnh Hoằng bị giam giữ thì sao, anh ấy là vô tội, bọn họ cũng không thể đổ tội cho anh ấy được đúng không?”

Tô Noãn ánh mắt vô cùng trống rỗng, lời này nói ra khỏi miệng ngay cả chính cô cũng không tin, huống chi là vị chính khách đầu óc tinh tế kia, Trịnh phó bộ trưởng... Trong đầu Tô Noãn hiện ra cái tên Trịnh Tuệ Tuệ kia, tiểu thư nhà giàu có xuất hiện cùng Cố Lăng Thành, ánh mắt của cô có chút hoảng hốt: “Là cô ta...”

“Cho dù Cố Lăng Thành lần này bị ám sát, để tỏ ra công chính, phía trên tuyệt đối sẽ không để cho qua chức có liên quan tới Lục gia tới tiếp nhận, vì vậy việc điều tra vụ án này rất có khả năng là phía bất hòa nhất với Lục gia trong giới chính trị.”

Tầm mắt Tô Noãn thẳng tắp, cô hoảng sợ cười một cái: “Sao lại phức tạp như thế, có thể là bọn họ không có chứng cứ, không có chứng cứ là có thể kết luận bậy bạ được sao?”

“Tiểu Noãn.” Thái Luân Tư lặng lẽ như cũ, nhưng cũng phá vỡ Tô Noãn an ủi mình, “Cố Lăng Thành đã giao cho tòa án M chứng cứ chính xác xung đột với anh ta trong quá khứ, có người ra tòa làm chứng đã từng gặp qua một đứa trẻ.”

Tô Noãn đứng lên, lão đảo muốn ngã, cô tức giận không còn hơi sức hét lên: “Thái Luân Tư, anh như thế này làm cho tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, tại sao phải nói thẳng để cho tôi tức giận!”

Thái Luân Tư lẳng lặng nhìn cô, trầm mặc thật lâu, nặng nề dày đặc

giống như tuyết Seberia.

“Anh ấy cũng là anh em của anh, tại sao anh có thể không hề áy náy phá vỡ toàn bộ hy vọng của người khác như vậy?”

“Rất xin lỗi, chỉ là anh không muốn lừa mình dối người, những sự thật và chứng cứ kia đều còn nằm ở đó....” Anh dừng một chút: “Chỗ dựa sau lưng Cố Lăng Thành thế lực vô cùng mạnh, anh cũng không đủ sức nhúng tay vào, hơn nữa..., mấy ngày nay Lục gia cũng gặp phải chướng ngại, chuyện còn lâu mới có thể giải quyết dễ dàng như trong tưởng tượng.”

Anh lặng lẽ nhìn Tô Noãn, nhìn thấy mặt cô tái nhợt, bọn họ cũng đều biết, anh đã đem tất cả nói ra rõ ràng, rõ ràng như vậy, Tô Noãn cũng đều nghe rõ.

Cô gật gật đầu, như chưa từng sợ hãi, vẻ mặt rất bình tĩnh: “Thái Luân Tư, chuyện đó hẳn là anh nên sớm nói ra, tôi không nên trở thành rào cản, tôi đồng ý bất kỳ trả giá nào, chỉ cần có thể cứu được anh ấy, Lục Cảnh Hoằng vốn vô tội, nếu như không có lời nói của tôi.”

“Mặc dù tôi và cậu ấy là bạn bè thân thiết nhiều năm, cũng không cách nào hoàn toàn tin tưởng cậu ấy vô tội, Tiểu Noãn, tôi không nhớ tôi có nói với cô chưa, Lục Cảnh Hoằng, cũng không phải là người lương thiện.”

Chỉ cần là chuyện cậu ta muốn làm, trên căn bản không có gì là không làm được, cho dù là giết người.

“Ừ.” Tô Noãn gật đầu, “Anh cũng đã nói với tôi, anh ấy chỉ đối tốt với người anh ấy thích, Lục Cảnh Hoằng không chỉ có thích tôi, hơn nữa yêu tôi, tuy rằng..., tôi không xứng với tình yêu đó, nhưng tôi tin

tưởng tình yêu đó.”

Cô nói xong liền đi, Thái Luân Tư không kịp ngăn cản, chỉ có thể nhìn bước chân kiên nghị cùng bóng lưng gầy gò bén nhọn của cô.

Chương 114: Đại kết cục 5

Vụ án của Lục Cảnh Hoằng trải qua hơn một tháng điều tra mới dần dần sáng tỏ, cái gọi là chứng cứ tố cáo kia nhìn như là thật, thật ra là bởi vì Lục gia và Cù gia vẫn luôn yêu cầu, bộ quốc an phải trải qua mấy phen điều tra xác minh, lại phát hiện có không ít lỗ hổng, cuối cùng chứng minh được Lục Cảnh Hoằng là bị từng là cấp dưới Lý Tư Đặc hãm hại vu oan.

Về phần chân tướng như thế nào, bởi vì Lý Tư Đặc an nghỉ dưới đất, chết không có đối chứng, không còn ai dám đến tới chất vấn hiệu suất làm việc của bộ quốc an cùng một loạt nghiệm chứng báo cáo của chuyên gia, hơn nữa với năng lực của hai nhà Lục Cù những chứng cứ kia trở thành vu oan giả dối không có thật.

Về phần Cố Lăng Thành cũng hủy bỏ kiện tụng đối với Lục Cảnh Hoằng, anh nói một câu “Trời tối nên nhìn lầm, chỉ là hiểu lầm” để kết thúc vụ ám sát lần này, không có ai tiếp tục đi truy xét, đây là kết quả mà mọi người muốn.

Chỉ là khi Lục Cảnh Hoằng từ bộ quốc an đi ra, anh liếc mắt nhìn, trong những người tới đón anh cũng không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia.

Trải qua mấy ngày ở trong phòng thẩm vấn của bộ quốc an, anh cũng không cảm thấy sẽ trở thành ám ảnh trong cuộc đời, nhân viên thẩm vấn mặc quần áo tây trang thắt cà vạt, mặt không chút thay đổi ở đối diện, nghe tiếng động xào xạc trong máy ghi âm, anh vẫn thản nhiên bất động như cũ, tương đối bình tĩnh.

Khi đó anh không hề suy nghĩ bất cứ điều gì, không hề suy nghĩ những chứng cứ tới tay của bộ quốc an là thật hay không, không có nghĩ tới sau khi đại sứ quán nước ngoài biết chuyện có thể trừng phạt mình hay không, trong đầu óc của anh chỉ có câu nói khi Tô Noãn chạy đến gặp anh.

Cô nói, em tin tưởng anh, em chờ anh trở về.

Thế nhưng, người phụ nữ này lại lần nữa lừa gạt anh.

Trước ánh mắt né tránh của người Lục gia, anh túm lấy chìa khóa xe từ anh Hai, không quan tâm anh chị ngăn cản, mở cửa xe chạy như bay về biệt thự, mở cửa, đứng ở ngoài cửa, cuối cùng cũng không bước được một bước.

Kéo chặt rèm cửa sổ ngăn lại ánh mặt trời sau giữa trưa, sắc mặt của anh âm u lờ mờ.

Cách bài trí biệt thự vẫn là của một tháng trước, chỉ là quá mức vắng lạnh, thiếu một loại hơi thở ánh mặt trời, cũng thiếu hơi thở con người, trong phòng khách quá mức vắng vẻ, hay là những thứ đồ dùng trong nhà bọn anh định mua khi kết hôn, anh không có mang dép, từ từ đi về phía phòng ngủ khép chặt, mở cửa phòng, đi vào căn phòng mới thuộc về anh và cô, bên trong phòng là một mảng màu tím nhạt, anh ngẩng đầu nhìn lên, có thể nhìn thấy ảnh cưới hạnh phúc được rọi to, trong tấm ảnh cô cười đến ngọt ngào hạnh phúc, rúc vào lòng anh.

Hai bên tủ đầu giường trưng hai bình hoa, trong bình hoa cắm hoa bách hợp tươi mới, hoa bách hợp không quá mức sáng lạn, không quá mức chói mắt, khiến cho ánh mắt của anh khẽ nhói đau, anh ngo ngoe ngẩn ngẩn nhìn, quên cả phản ứng.

Trong lòng đã có suy đoán nào đó, chỉ là anh không muốn tin, anh nghe thấy một hồi tiếng mở cửa, trong lòng vui vẻ, bối rối xoay người chạy ra, nhưng mà chiếu vào đôi mắt anh là người giúp việc làm ngoài giờ đang cầm cây lau nhà và túi rác.

Người giúp việc nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng vẻ mặt từ vừa mới bắt đầu vui mừng chuyển sang giờ phút này tối tăm mất mát, không biết anh là vì chuyện gì, nhưng vẫn là truyền lời dặn dò của bà chủ biệt thự với Lục Cảnh Hoằng: “Tiên sinh, ngài là khách mới tới ở sao? Bà chủ ở đây để cho tôi hai ngày tới đây quét dọn một lần, bất quá không nói cho tôi biết hôm nay ngài sẽ đến, nếu không ngày mai tôi mới tới quét dọn.”

“Cô ấy thuê bà làm từ khi nào?”

Lục Cảnh Hoằng nghe thấy âm thanh khô khan của mình quanh quẩn trong phòng khách, người giúp việc khó hiểu nhìn vẻ mặt tái nhợt của Lục Cảnh Hoằng hoang mang, nghĩ thầm người đàn ông nhìn đẹp trai như vậy tại sao cử chỉ hành vi lại là lạ, nhưng trên mặt vẫn là thành thật trả lời: “Đại khái là khoảng hai mươi mấy ngày trước, sau đó tôi không thấy cô ấy ở đây nữa, lúc ấy tôi nhìn thấy cô ấy kéo hành lý đi, chắc là đi ra ngoài du lịch rồi, ngài tìm cô ấy sao?”

Rèm cửa tuyết trắng trước cửa sổ sát đất bị gió thổi bay phất phới, Lục Cảnh Hoằng cứ như vậy ngây ngốc đứng ở nơi đó, cầm trong tay tấm ảnh anh và Tô Noãn chụp chung, anh ngẩng đầu xem tin tức trên tivi Lcd do người giúp việc mở.

Là nghi thức cắt băng khánh thành của Mị Ảnh hợp tác với nhà xuất bản Minh Thượng mới thành lập nhưng sức mạnh bức người, Cố Lăng Thành ngồi ở bàn khách quý phía trước của bữa tiệc, vẻ mặt tươi cười chuyên nghiệp tiếp nhận phỏng vấn, anh ta được ánh đèn chiếu sáng xung quanh.

“Cậu cũng biết phải không?” Thái Luân Tư bỗng nhiên xuất hiện ở cửa biệt thự, anh liếc mắt nhìn Cố Lăng Thành trên ti vi, xoa xoa huyệt thái dương cười khổ: “Tôi không nghĩ tới cuối cùng anh ta thế nhưng lại bỏ qua như vậy...”

Thái Luân Tư còn chưa nói xong, Lục Cảnh Hoằng liền đẩy anh ra đi nhanh về phía cửa lớn, bước đi của anh không tìm thấy ung dung tao nhã trong quá khứ, tiết lộ chủ nhân lòng nóng như lửa đốt.

Khi người Lục gia đuổi tới biệt thự thì chỉ nhìn thấy Thái Luân Tư ngồi trên ghế sofa, lặng lẽ nhìn tấm hình cưới Lục Cảnh Hoằng và Tô Noãn, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) phát hiện bọn họ đến chỉ là nhếch miệng: “Chuyện này các người cũng không giấu được bao lâu, nếu cậu ấy thực sự yêu Tô Noãn, cậu ấy tất nhiên phải biết, Tô Noãn vì cậu ấy ra quyết định có xứng đáng hay không, để xem quyết định của cậu ấy.”

Vài vị trưởng bối của Lục gia đưa mắt nhìn nhau, lại không tìm được lời lẽ thích hợp để phản bác, bọn họ cũng không dự đoán được Tô Noãn sẽ rời đi, chờ tới khi bọn họ kịp phản ứng thì lại nhìn thấy được thân ảnh Tô Noãn bên cạnh Cố Lăng Thành, mà hiện giờ, ngay cả Cố Lăng Thành rốt cuộc cũng không tìm được tung tích Tô Noãn.

Bọn họ sao lại không biết ý đồ của Tô Noãn, cô muốn dùng chính mình đổi về Lục Cảnh Hoằng, rồi lại không thể đối mặt Lục Cảnh Hoằng khi đứng cạnh Cố Lăng Thành, cho nên mới phải biến mất hoàn toàn ngay trước mắt của bọn họ...

Chỉ là bây giờ, em trai phải làm sao, tình cảm của nó dành cho Tô Noãn, tuyệt đối không phải nói quên là có thể quên, mọi người Lục gia lo lắng đúng, khi bọn họ nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng một lần nữa đứng ở trước mặt bọn họ, cũng không vì hoảng sợ, anh nhú chân

mày, đi vào biệt thự, lướt qua mọi người, vô thanh vô tức, đóng cửa thư phòng.

Khi Lục Cảnh Hoằng xuất hiện ở cửa thì trên chân mày của anh xuất hiện nhiều vết thương thật dài, trong vết thương kia chảy ra chất lỏng màu đỏ, từ khuôn mặt anh chảy xuống trên cổ áo sơ mi màu trắng, chỉ là, anh thế nhưng không có lấy tay lau đi.

Đang lúc mọi người khó hiểu lo lắng nhìn soi mói, cửa thư phòng lại mở ra, Lục Cảnh Hoằng đi tới, cầm một tập tư liệu trong tay, cổ áo của anh đã bị nhuộm đỏ, Lục Cảnh Ngưng cũng không nhìn được nữa tiến lên trước quan tâm, lại bị Lục Cảnh Hoằng tránh đi.

“Em trai, em đi đâu vậy? Sao cái trán lại bị thương, vẫn là nên đi bệnh viện băng bó một chút đi.”

“Em trai, chuyện khác từ từ nói sau, trước hết em chăm sóc tốt vết thương có được không?” Cơ Tố Thanh cũng có chút nhìn không được, tuy rằng cũng bởi vì Tô Noãn bỏ đi mà khổ sở, nhưng là không muốn nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng vì vậy mà bỏ mặc thân thể của mình, thế nhưng lại bị ánh mắt nhìn sang của Lục Cảnh Hoằng nói không ra lời.

Ánh mắt lãnh đạm của anh xuyên thấu qua màu đỏ xinh đẹp, một kiểu chói mắt khác, anh không có quan tâm nhiều đến ân cần của mọi người, cũng không đi xử lý vết thương trên trán, nâng bước bước đi, đối với khuyên can của mọi người chỉ có chất vấn một câu: “Tôi nói rồi, nhờ các người quan tâm tốt cô ấy, chỉ là, bây giờ cô ấy ở đâu?”

Người Lục gia chỉ có trầm mặc chống đỡ, nhìn bóng dáng kiên quyết của Lục Cảnh Hoằng đẩy cửa mà đi, sau một hồi im lặng thật lâu, là một chuỗi tiếng thở dài, bọn họ nhìn nhau một cái, tất nhiên là hiểu

được tính khí Lục Cảnh Hoằng, không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

Bọn họ dùng hết mọi quan hệ giao thiệp cũng đều không tìm thấy Tô Noãn, điều đáng nói là, sau thời gian dài thất vọng có lẽ sẽ buông tha tìm kiếm, thế nhưng Lục Cảnh Hoằng không giống với họ, nó vẫn sẽ luôn đi tìm, cho tới khi tìm được con bé mới thôi, không sợ phải đi tìm khắp mọi ngõ ngách của thế giới.

Làm như nghĩ tới khả năng đó, trong mắt Lục Cảnh Ngưng và mấy vị khác hiện rõ tình ngộ, Lục Cảnh Ngưng dẫn trước một bước đi vào thư phòng, chỉ nhìn thấy một bàn lộn xộn cùng vết máu, còn có trên máy tính là nội dung văn bản vẫn chưa kịp tắt.

Là một lá thư từ chức, Lục Cảnh Ngưng ngược nhìn mấy chữ to lớn kia, giật mình sửng sờ thờ dài, Lục Cảnh Hoằng bây giờ lại nguyện ý vì một người phụ nữ mà cam lòng buông tha cho lý tưởng của mình, vậy thì rốt cuộc phải yêu như thế nào mới có thể làm được?

Nó biết với thân phận Quan Ngoại Giao của mình hạn chế việc xuất cảnh, liền đạo nghĩa không thể chùn bước lựa chọn từ chức, Lục Cảnh Ngưng ngẩng nhìn mặt trời lặn về phía tây bên ngoài cửa sổ, cười cười tựa như tìm niềm vui trong đau khổ, nếu Tô Noãn nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng vì con bé mà điên cuồng như vậy, có phải là ngay cả ngủ mà cũng cười thành tiếng hay không?

Nhớ tới tình yêu oanh oanh liệt liệt trong những năm tháng thanh xuân của mình, Lục Cảnh Ngưng rũ mi mắt xuống mà cười, không hề lo lắng, cũng không tiếp tục tự trách, đóng máy tính, quay đầu lại nhìn về phía em trai em gái đứng ở cửa lo lắng: “Người trẻ tuổi luôn luôn có một lần điên cuồng như vậy, các em nên thông cảm cho em trai điên cuồng muộn lần này một chút, nếu đây là quyết định của nó, chúng ta cũng không nên ngăn cản không phải sao? Huống chi,

không phải chúng ta cũng từng có những năm tháng trải qua như vậy sao?”

Anh trai trưởng vốn vội vàng đi ngăn cản Lục Cảnh Hoằng làm loạn, sau khi nghe Lục Cảnh Ngưng nói, nhìn thấy ánh mắt Lục Cảnh Ngưng mang nụ cười bất đắc dĩ, cũng thu hồi hai chân bước ra, sôi nổi nhìn về phía vợ mình, đang nhớ tới giai đoạn yêu say đắm chôn sâu trong trí nhớ kia. Đúng vậy a, không phải ai cũng từng trải qua những năm tháng đó sao?

Có lẽ để Lục Cảnh Hoằng vẫn luôn tự chủ hơn người điên cuồng một lần, cũng không phải là chuyện xấu gì, còn hơn cả đời mất đi tình cảm chân thành của một người phụ nữ, một phần công việc, một cái lý tưởng, thì có là gì?

.....

Tô Noãn từ trong túi lấy ra một thỏi xé bao, bỏ vào trong miệng nhai nói: “Tôi không phải phóng viên từ chiến trường!”

Một anh chàng trẻ tuổi như ánh mặt trời chuẩn bị buông cánh tay đang giữ chặt cô, chân thành cười, tại cái nơi tràn ngập chiến tranh này: “Vậy thì có quan hệ gì, cô chỉ để ý chụp là được, còn muốn có đề tài tốt hơn so với chiến tranh sao? Chúng ta hẳn là nên để toàn bộ người trên thế giới nhìn thấy, chiến tranh trong thời đại hòa bình là hình dạng ra sao — chẳng lẽ cô sợ chết?”

Sợ chết sao? Tô Noãn nghĩ tới một lần rơi xuống từ tầng hai, cô cười, gật gật đầu: “Có chút sợ.”

Cậu thiếu niên lại cầm lên máy ảnh chụp vài tấm ảnh: “Thật ra tôi cũng sợ, nhưng mục đích căn bản của sợ hãi là dũng cảm.”

Tô Noãn nghe lời nói của cậu ta không có chút logic nào, nhú lại ấn đường, sau đó ngồi xuống bóng cây bên cạnh cậu thiếu niên, không bằng khuôn xem có bị dơ quần hay không, cô cúi đầu lau chùi máy ảnh trước ngực.

Cậu thiếu niên nhìn thấy Tô Noãn không đi, tâm tình nhất thời vui mừng không ít, cười nói thêm: “Giống như mục đích của chiến tranh căn bản là bộ dạng hòa bình.”

Tô Noãn nhìn cậu ta cười: “Không phải là chúng ta đã gặp nhau ở đâu sao?”

Cậu thiếu niên hứng thú quay đầu lại: “Ở đâu?”

Tô Noãn mơ màng, ngay sau đó cười nhạt một cái: “Ha ha, Tôi chỉ tùy tiện nói thôi.”

Cậu thiếu niên cầm lấy máy ảnh treo trên cổ chụp tới, đặt mõng ngồi xổm xuống bên cạnh cô, nhìn Tô Noãn từ trên xuống dưới: “Thiệt là, chuyện như vậy cũng tùy tiện nói, cô nhất định là phụ nữ rất nhiều chuyện đây?”

“Á?” Tô Noãn tay lau máy ảnh dừng một chút, có chút xấu hổ.

“Răng rắc” một tiếng, khoảnh khắc xấu hổ của cô bị đối phương chụp lại, mặt cậu thiếu niên dính tro bụi dưới ánh mặt trời rạng rỡ lóe lên, cậu ta đóng máy ảnh, tiến lại gần Tô Noãn tinh thần hoảng hốt hỏi: “Một cô gái gia giáo như cô sao phải đến cái nơi nguy hiểm này? Người trong nhà của cô tại sao không quản cô?”

Tô Noãn rũ mắt xuống cười cười, không có trả lời, vậy mà suy nghĩ cũng không mong đợi thế nhưng trôi dạt về hình ảnh của hai tháng trước. Cô chỉ mang theo hộ chiếu chạy tới sân bay, ghé vào trước

bàn bán vé, thờ hớn hênh nói một câu: “Có thể bán vé chuyển bay sớm nhất được không, đi đâu cũng được.”

Tiểu thư bán vé nhìn cô một cái, trên con người còn phản chiếu bộ dạng chật vật của cô, trả lời: “Có” Cô cầm vé, đăng ký, ngồi xuống, ngủ, vô tri vô giác mơ một giấc mơ dài, tỉnh dậy, tiếp viên hàng không nói: “Tiểu thư, phi cơ đã tới Palestine.”

Đó là nơi cô chỉ thấy qua giữa bản tin thời sự, xung quanh là khói thuốc súng chiến tranh cùng quân đội xe tăng pháo đạn, mà cô lại trong lúc sai lầm đi tới đất nước này, cho đến khi ra khỏi cabin cô cũng không kịp phản ứng.

Khi đó cô không có mua vé máy bay đi về thoát khỏi mảnh đất nguy hiểm này.

Cô ra khỏi sân bay, đứng ở đầu đường, bỗng nhiên bị đám người vọt tới cuốn đi, cô đeo chiếc ba lô trên lưng lao đảo, khi cô sắp ngã, một cậu thiếu niên chụp được tay cô, sau đó kêu to: “Chạy mau, quân địch đến rồi!”

Vì thế Tô Noãn bị cậu thiếu niên xa lạ này kéo liều mạng chạy theo sau dòng người, cô cảm giác trái tim của mình như muốn nhảy ra, sợ hãi, kích thích, hưng phấn, từng cái từng cái một tràn ngập đầu óc cô.

Chạy chạy, cô chợt nghe một tiếng súng vang, vang vọng phía chân trời, sau đó cô thể nhưng thoải mái hơn.

Khi đó cô nghĩ, cuộc sống thật kỳ diệu, phát súng kia cũng không biết bắn trúng người đen đui nào...

Bọn họ chạy thật lâu, cho đến khi chạy tới vùng đất trống hoang vu

mới dừng lại, cậu thiếu niên nhìn chăm chăm vết thương trên cổ tay cô, một vết tiếp một vết, làn da chỗ đó mỏng khác thường giống như chiếc bánh gạo nếp dày, bao lấy vài dây mạch máu rõ ràng.

Tô Noãn không quen bị người khác nhìn chăm chăm vào vết thương đó, đây là minh chứng rõ ràng cô từng tự mình sa đọa, cô rút tay mình ra, ngây ngô cười cười, cố gắng che dấu nội tâm không được tự nhiên của mình.

Cậu thiếu niên sững sốt, cũng cười theo, thật lâu sau mới hỏi ra một câu: “Cô thích tự sát sao?”

Tô Noãn cắn một miếng bánh bao hơi cứng, không biết nói gì cho phải, vì thế lại từ trong túi lấy ra bình nước suối, mở nắp uống một ngụm, nhìn khói đen lượn lờ từ từ dâng lên ở phương xa.

“Đừng để tâm nha, tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi, cô cũng biết đó, làm phóng viên nên chuyện gì cũng tò mò.”

“Vậy thì cũng không cần vạch trần vết sẹo của người khác chứ.” Tô Noãn liếc cậu ta một cái, giống như nói giỡn nói sang chuyện khác.

“Tôi vừa cứu cô một mạng, cô để cho tôi phỏng vấn một chút xem như là báo đáp cũng không tính là quá phận chứ?”

Tô Noãn có chút bực mình, nhú chân mày nhìn cậu ta: “Báo đáp? Tại sao cậu không nói để tôi lấy thân báo đáp luôn đi?”

Cậu thiếu niên ngượng ngùng gãi gãi tóc ngắn, sau đó cười lên, trong đôi mắt to đen là tràn đầy tươi cười: “Vậy thì tốt quá, đầu năm nay rất khó lấy vợ nha, nếu cô thật sự đồng ý, tôi vốn còn thiếu một cô vợ...”

Cậu thiếu niên sau đó nói tiếp cái gì Tô Noãn cơ bản không nghe thấy, thính giác của cô vẫn luôn dừng lại khi cậu ta nói mấy câu đầu tiên, âm thầm thì thầm ở trong lòng mình: vợ à..., vợ à....

Tô Noãn không thể ngăn được nhớ tới Lục Cảnh Hoằng, hơn nữa đôi mắt có chút ảm áp khổ sở, cô cúi đầu, hít một hơi thật sâu, xé miếng bánh bao, nuốt cả quả táo xuống, khiến cho cổ họng phát đau.

Mấy ngày trước cô gọi điện thoại vượt biển cho Lâm Gia Gia, Lâm Gia Gia có thể xem như là bạn bè đáng tin cậy nhất của cô, Lâm Gia Gia thất kinh sợ hãi kể cho cô nghe Lục Cảnh Hoằng bám sát cô ấy, Cố Lăng Thành cùng Cù gia còn có Lục gia điên cuồng tìm cô như thế nào, cũng kể cho cô biết Lục Cảnh Hoằng đã không sao, những thứ gọi là chứng cứ tố cáo đều là giả tạo....

Sau đó Lâm Gia Gia hỏi cô: “Tiểu Noãn cậu ở đâu, sao mình nghe thấy tiếng ồn ào trong điện thoại, mình nghĩ Cố Lăng Thành cũng sẽ không bức ép cậu làm chuyện gì nữa đâu.”

Tô Noãn lúc ấy cầm điện thoại, ngồi trong một cái sân hoang tàn, nhìn lên bầu trời đêm tối tăm nói: “Mình rất tốt, chỉ là hơi bận rộn, có thể tạm thời chưa về.”

“Cô bận chuyện gì sao?”

“Hả, à không có bận chuyện gì, ha ha...”

“Là vì anh ta làm hại sao?” Cậu thiếu niên tò mò mở to mắt hỏi.

Tô Noãn ngẩng đầu, miệng dừng nhai: “Anh ta là ai vậy?”

Cậu thiếu niên đưa mắt nhìn cổ tay cô, bĩu bĩu môi, hừ hừ nói: “Cái người hiện tại trong lòng cô đang nghĩ tới đó.”

“Không phải!” Tô Noãn rất lạnh nhạt mà cười, cầm lấy một miếng bánh bao bỏ vào miệng, “Tôi nhiều lần tự tử vì một người đàn ông, nhưng hiện tại tôi yêu lại là một người đàn ông khác!”

Cô quay sang nhìn cậu thiếu niên cười, hất cằm lên, giống như một con Khổng Tước kiêu ngạo: “Sao hả? Tôi chính là rất lãng nhăng, chần chừ, cậu nếu mất hứng thì cần tôi đi!”

Cậu thiếu niên bị cô khinh bỉ xem thường nói một câu như vậy, có chút uất ức, giật lấy cái bánh bao trong tay Tô Noãn cắn một cái đứng lên “Không phải là tôi chỉ tò mò thôi sao, hung dữ như vậy, đúng là, ba nói không sai, phụ nữ đều là động vật lòng dạ hẹp hòi.”

Nói xong đứng dậy vỗ vỗ hông, xoay người rời khỏi căn phòng nhỏ, lúc trở lại bê một tô mì ăn liền, cười hì hì: “Ai da, là vị thịt bò cay, một tô cuối cùng.”

Tô Noãn ngửi thấy mùi hương, nuốt nước miếng một cái, quăng miếng bánh bao khô khốc đi, chạy tới đoạt lấy tô mì ăn liền, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) bộ dạng ăn như hổ đói nhìn thấy cậu thiếu niên ha ha cười to, chỉ vào Tô Noãn miệng đầy cay đỏ nói: “Tô mì này vốn chính là cho cô ăn, cô giành cái gì chứ, không hề giống một cô gái rụt rè chút nào hết.”

Tô Noãn căn bản không kích liệt chế giễu cậu ta nữa, chỉ là cầm đầu ăn một đũa lại một đũa, gần đây cô luôn ăn không vô cái gì, lại duy nhất chỉ thích ăn chua cay, giờ phút này lại bị mùi ớt kích thích, khẩu vị trở nên ngon một cách lạ lùng.

“Nói nói, cái người hiện tại trong lòng cô đang yêu, là loại người gì?”
Vẻ mặt của cậu thiếu niên có chút gần như là nịnh hót.

Tô Noãn liền bắt đầu nhớ lại, dừng lại động tác ăn mì, đang cầm một cái tô lớn ngồi ở trên một cái ghế nhỏ, vẻ mặt cũng là vô vàn hạnh phúc, khoe môi quăn quanh nụ cười yên tĩnh, nhưng mà ánh mắt cũng là nhàn nhạt ưu thương: “Anh ấy là một người đàn ông rất hoàn mỹ, rất nhiều người nói anh ấy lạnh lùng vô tình, có lẽ thế nhưng anh ấy lại vì tôi làm rất nhiều chuyện khó có khả năng xảy ra, cuối cùng tôi cũng không thể tránh được mà yêu anh ấy, cũng không nghĩ tới tôi cũng vì vậy mà thực sự trưởng thành.”

“Chỉ là, chúng tôi là người của hai thế giới, không có cách nào ở cùng một chỗ.” Lời nói xoay chuyển, Tô Noãn nghe thấy tiếng ừng ực nơi cổ họng mình: “Chỉ là, người đàn ông tôi cũng từng yêu kia, vì anh ta tự tử rất nhiều lần, bởi vì anh ta không thương tôi, bởi vì anh ta mà tôi mất đi rất nhiều thứ, người giống như tôi, hoàn toàn tự mình làm tự mình chịu.”

Nói xong, cười một cái, lại phối hợp ăn, giống như giờ phút này đang hưởng thụ món ăn ngon bắt mắt trong phòng ăn cao cấp.

Tô Noãn cứ ăn, chợt nghe cậu thiếu niên mở miệng:

“Thật ra người đầu tiên Romeo yêu cũng không phải là Juliet, là một cô gái tên Rosalie, Romeo vẫn luôn yêu sâu đậm Rosalie, chỉ là Rosalie vẫn không có đáp lại Romeo, cô ta cho rằng Romeo sẽ vẫn luôn như vậy, vĩnh viễn ở bên cạnh cô ta.”

“Rosalie thế nhưng chưa bao giờ phát hiện Romeo khổ sở, sau đó Romeo vì thấy Rosalind lẫn vào buổi lễ vũ hội của nhà kẻ thù Capulet, ai ngờ ở buổi vũ hội lần đầu tiên gặp được con gái nhà Capulet là Juliet, đối với cô ấy vừa gặp đã yêu, diễn ra một cuộc tình yêu đau khổ vĩ đại, mà Rosalie cứ như thế dần dần bị phai nhòa đi trong trí nhớ Romeo.”

Tô Noãn ngẩng đầu lên, nhìn cậu ta, thiếu niên có chút ngượng ngùng cười cười, nói tiếp: “Không ai trách Romeo lãng nhăng, ngược lại cho là anh ta tình cảm”, mỗi một lần anh ta đều yêu đến khắc sâu trong tim, cho đến khi anh ta tìm được linh hồn là người kia, anh ta nguyện ý vì người kia mà trả giá sinh mệnh, hơn nữa cuối cùng cũng đã thực hiện.”

Tô Noãn không thể khống chế nước mắt chảy ra khỏi hốc mắt, bùm bùm rớt vào trong tô mì ăn liền, cô cúi đầu lè lưỡi liếm một cái, sau đó mới nhìn lên cậu thiếu niên vẻ mặt lo lắng cười cười: “Ha ha, không ngờ rằng mì ăn liền này lại cay như vậy a!”

Cậu thiếu niên nhìn thấy cô cố chấp cưỡng chế nén xuống ghen ngào, hơi thở không tiếng động than nhẹ, giống như nhìn hiểu khổ sở xoa vuốt trong mắt của cô, đưa khăn tay lên: “Nhưng đừng để nước mắt rơi vào trong tô mì, trong nước mắt có độc tố, cô đây không phải trở thành tự sát sao?”

Tô Noãn bị chọc cho nín khóc cười, đón nhận khăn tay lè lưỡi lau một cái, cô chỉ là chợt nhớ tới Lục Cảnh Hoàng, hơn nữa vì thế mà đau lòng, cô có lẽ nên trở về, chỉ là cô sợ, sợ Cố Lăng Thành quyết tuyệt.

Một khi cô xuất hiện, cô phải đối mặt vấn đề khó khăn đủ để cho cô nổi điên, vì thế, cô học trốn tránh, tình nguyện trốn ở cái nơi đất nước chiến tranh nổi lên bốn phía này, cũng không nguyện trở về gặp dày vò trong lòng.

Ăn mì xong Tô Noãn hỏi cậu thiếu niên: “Ngày mai chúng ta định làm gì hả?”

“Ngày mai tôi sẽ vận chuyển đồ cứu trợ, cô cứ ở nhà chờ, đồ đạc tới, cô liền phụ trách chia chúng ra nhiều phần nhỏ thôi.”

“Được.” Tô Noãn gật đầu, vừa cười: “Nhà? Cậu xem ở đây là nhà hả?”

Cậu thiếu niên dương dương tự đắc pha trò: “Anh đây bốn phía là nhà.”

Tô Noãn gõ một đũa lên đầu của cậu ta: “Không biết lớn nhỏ!”

Cậu thiếu niên khoa trương kêu đau, sau đó lặng lẽ sao đó lặng lẽ tiến lại gần, tiến đến bên tai Tô Noãn hề hề hỏi: “Hi, chị...” Tiểu tử này thật đúng là không xem mình là người ngoài, sáp lại liền lôi kéo làm quen, Tô Noãn xem thường đẩy cậu ta một cái, nhưng cũng không đẩy cậu ta ra được: “Nam nữ khóa thân trong máy ảnh kia của chị là ai vậy hả?”

“Cái..., cái gì khóa thân... Nam nữ nào?”

Tô Noãn có chút kinh ngạc, không khỏi cầm lấy máy ảnh trước ngực, cô cũng không biết tên tiểu tử này động vào máy ảnh mình từ khi nào, trong lúc suy nghĩ lung tung thì cậu thiếu niên còn ý vị ngồi đó lẩm bẩm: “Chính là đứng trên tấm gò đất, tấm bầu trời đầy sao kia, có một chàng trai xinh đẹp lỏa thể giống như minh tinh kia, ai da... Cô gái kia... Dáng người như vậy...” Trên đôi mắt của cậu thiếu niên lưu chuyển một cái, bỗng nhiên nhìn chằm chằm vẻ mặt quái dị của Tô Noãn con người mở lớn, ngón tay chỉ vào Tô Noãn không thể tin hô to gọi nhỏ: “Đừng nói đó là cô chứ?”

Tô Noãn bị cậu ta hét một cái lớn tiếng như vậy, trên mặt hiện lên hai vệt ửng đỏ, cũng tức giận đến xù lông, đứng dậy liền đuổi theo cậu ta đánh. Miệng hét: “Ai cho cậu lục tung đồ của tôi!”

“Oa, xem ra đúng là cô rồi, không nghĩ tới nha không nghĩ tới!”

“Đứng lại cho tôi, xem tôi giáo huấn cậu nè đồ tiểu quỷ không nghe lời!”

“Nói tôi tiểu quỷ, bản thân cô chẳng qua cũng chỉ hơn tôi mấy tháng thôi...”

Hai người ở trong sân rượt đuổi, ầm ĩ, cũng là một lần thả lỏng vui vẻ khác.

Trong sinh mệnh của cô người đến người đi, yêu yêu hận hận, hối hả nhận nhịp, đến cuối cùng, chỉ còn lại một mình.

Tô Noãn tự nói với mình: một mình, mới là chân lý đích thực của cuộc sống.

Một mình đơn độc cũng không phải là cô độc tuyệt đối, mà là một người chân chính cô độc trên mặt tình cảm trong linh hồn, bất luận được bao nhiêu người vây quanh, cũng không kể đến bị bao nhiêu người cô lập, cũng là một mình.

Đây mới là điều mà con người thật sự cần phải có trong cuộc sống thực tế.

.....

Từ lúc vừa mới bắt đầu có vẻ như cũng rất thân quen với cậu thiếu niên, thiếu niên cũng từ lúc vừa mới bắt đầu đuổi theo cô đã gọi một tiếng chị rồi chị, giống như đã quen biết nhau nhiều năm, đối với Tô Noãn xưa nay không thích tiếp xúc với người lạ mà nói là một kỳ tích.

Cậu thiếu niên tên Trương Kiệt Minh, mới tốt nghiệp khoa văn, chạy tới chiến khu, làm rất nhiều việc chống đối chiến tranh, cũng phụ giúp

trẻ em chiến khu, hành động đó bất quá là một bầu nhiệt huyết, cùng Tô Noãn đánh bậy đánh bạ như vậy hoàn toàn không giống với người ở chỗ này.

Sau đó Tô Noãn cũng cố gắng tham gia, phát tặng đồ vật cứu trợ cho trẻ em địa phương, chụp hình cho bọn chúng, có đôi khi cũng đi theo Trương Kiệt Minh cùng nhau lén vào trong đội ngũ biểu tình, chụp được một số tình huống xung đột kịch liệt.

Có đôi khi viên đạn sượt qua sát bên tai, Tô Noãn sợ tới mức trái tim cũng ngừng đập, thề lần sau không tới nữa, nhưng mà vẫn là lần lượt, lần lượt dù sống hay chết bên cạnh việc bỏ chạy, vui đến quên trời đất.

Không có cách nào, ai kêu cô lên phải thuyền giặc, hơn nữa tinh thần trọng nghĩa cùng tư tưởng đồng tình cỏ dại lan tràn, lại bị Trương Kiệt Minh vì “Nữ nhân siêu cấp lạm tình.”

Có đôi khi đồ vật khan hiếm gay gắt, mà máy bay chuyên chở bỗng nhiên gián đoạn, những đứa bé kia đói bụng đến phát khóc, cô nghĩ tất cả mọi cách lấy tất cả những gì có thể ăn được đều làm thành cơm, cho bọn chúng ăn, sau đó bản thân cô nhịn đói.

Vì thế bắt đầu nhớ về thành phố, nhớ mùi hương của quán cơm trong thành phố nhộn nhịp, nhớ tới những ngày có Lục Cảnh Hoảng bầu bạn, cô cố gắng khuyên nhủ bản thân buông xuống, song đôi khi càng khuyên nhủ thì sức mạnh ý chí càng thêm bùng bình, khắc ghi càng hiện ra rõ ràng.

Từ đó cho tới một tháng sau, Tô Noãn mệt đến ngất ngây, cũng thường xuyên nhịn đói đến bụng đau đớn, ngay cả thở cũng khó khăn, cô không biết vì sao lại như vậy, ngay từ lúc đầu tưởng dì ghê tới, sau đó mới phát hiện cũng không phải như vậy từng đợt từng

đợt đau đớn khó chịu đã kéo dài tới mấy ngày, nhất là hôm nay, ngày hôm nay tình trạng của cô cực kỳ không ổn, khi thì đau đến một giây cũng đứng không vững.

Sau khi kết thúc công việc, ngồi trong đình viện thấp bé chờ Trương Kiệt Minh trở lại, cô đói bụng, vô cùng muốn ăn gì đó, gần đây sức ăn cũng mạnh hơn, nhưng cô như cũ không biết nấu cơm, cần một bảo mẫu vì cô chuẩn bị tất cả.

Phía sau có tiếng giày của quân nhân truyền đến, nhịp tim Tô Noãn hơi chậm lại, cô không biết là địch hay là bạn, cô vẫn là sợ chết, cho nên đứng dậy liền nhanh chân chạy về phòng.

“Tô Noãn!” Cô nghe thấy một tiếng hét kích động mà tức giận.

Tô Noãn hai chân không tự chủ được dừng bước, không phải vì âm thanh kia, mà là cô cảm giác giữa hai đùi của mình bỗng nhiên nóng lên, trong lòng dâng lên dự cảm bất thường, cúi đầu nhìn, hai ống quần dính màu đỏ diêm dúa lẳng lơ, cô ngẩng đầu nhìn thấy Cố Lăng Thành, anh cứ như vậy đứng ở cửa đình viện, cũng đã phát hiện sự khác thường của cô, Tô Noãn lại cúi đầu nhìn màu đỏ tươi trên quần của cô, người liền mềm nhũn ra, cũng ngã xuống trước một đôi tay rắn chắc.

Tô Noãn vẫn cứ thấy máu là ngất, rất quái lạ, có người dờ hơi nào có thể ở cái nơi lúc nào cũng tràn ngập chém giết nguy hiểm cứ gần ngơ mấy tháng trời.

.....

Từ cái ngày Tô Noãn biến mất anh đã bắt đầu tìm kiếm, mang theo lửa giận tìm kiếm, ba tháng sau cuối cùng cũng tìm được.

Nếu không phải trong lúc vô tình anh nhìn thấy trong bản tin buổi tối phát sóng hình ảnh mấy tin xung đột, Tô Noãn ngồi xổm ở đầu đường tràn ngập khói thuốc súng, đang chụp hình cho mấy đứa bé ăn mặc rách rưới, vẻ mặt bình an khẽ nở nụ cười.

Anh cả đêm tìm ra tòa soạn báo, không để ý nhân viên của bọn họ đã tan làm hay chưa, mạnh mẽ yêu cầu tra xét nguồn gốc của bức ảnh, cuối cùng phát hiện tình nguyện viên chụp hình tên Trương Kiệt Minh.

Anh lo lắng suy tính thật lâu mới lên máy bay đi tới đây, cũng từng ở thời điểm bước lên cabin, từng một lần lo lắng mình có thể bị đạn bắn trúng đầu ở cái nơi đất nước mâu thuẫn trở nên gay gắt này hay không.

Nhưng là, cuối cùng anh vẫn tới, nghe theo nội tâm mách bảo mà đến, hơn nữa thật sự gặp được cô.

Cô mặc bộ quần áo dính bùn đất đến không thể nào dính hơn, trên mặt bám đầy bụi bặm, mái đầu hoa lê hơi dài giống như là một cái ổ gà, hơn nữa khi nhìn thấy anh nháy mắt liền lập tức hôn mê bất tỉnh.

Anh liên hệ với đại sứ quán, kêu tài xế đưa Tô Noãn vào bệnh viện trong thành phố, Tô Noãn da môi khô lở, hơn nữa rất yếu ớt, đôi mắt hằn đậm màu xanh đen, anh ôm lấy cô vào trong ngực, chặt chẽ ôm, nổi lên mơ hồ lo lắng.

Ngày đó cô lại chạy tới đàm phán với anh, cầu xin anh tha cho Lục Cảnh Hoảng, anh quả thực không thể tin cô thể nhưng sẽ có ý chí kiên định mạnh mẽ như vậy, lần lượt không giữ uy tín với anh, rồi lại lần lượt vì người đàn ông khác cầu xin anh.

Cô làm sao lại cho rằng, anh nhất định sẽ đồng ý thỉnh cầu của cô,

cứ như thế nhẹ nhàng buông tha cho việc vạch một vết thương khó mà khép lại cả đời ở ngực anh ta?

Đàn ông còn lâu mới có thể rộng lượng như phụ nữ nghĩ, bọn họ luôn ở trong bóng tối tính toán chi li, lừa người gạt ta đối phó đối phương, hướng hồ, anh không đổ oan Lục Cảnh Hoảng, nhìn những tài liệu kia là anh biết chứng cứ xác thực toàn bộ đều là sự thật.

Nhưng mà Tô Noãn lại cứ khẳng khẳng tin tưởng Lục Cảnh Hoảng tuyệt đối không thể làm chuyện trái pháp luật, chỉ vì Lục Cảnh Hoảng nói với cô ba chữ, tin tưởng anh. Cho nên cô thật sự tin, tận lực tin.

Vì thế anh cho cô một cái tát, anh không cách nào có thể tha thứ cô cứ như vậy kiên quyết biện hộ thay một người đàn ông khác, nhất là ở trước mặt anh. Trước đây, biện hộ cùng tin tưởng đó của Tô Noãn chỉ thuộc về mình Cố Lăng Thành anh.

Bất luận anh làm cái gì, Tô Noãn đều tin tưởng anh không lung lay.

Bây giờ, cô giống như là đem tất cả tình yêu đều trao hết cho Lục Cảnh Hoảng, thậm chí ngay cả một chút xíu cũng không còn dành cho anh, cho dù anh có cố gắng bao nhiêu, dụng tâm bao nhiêu, cô đều chưa từng nhìn anh thêm lần nào nữa, trong mắt của cô chỉ có người đàn ông tên Lục Cảnh Hoảng kia.

Cho nên anh không thể nhịn được nữa cho cô một cái tát, mặc kệ khoe miệng cô chảy máu, Tô Noãn lại lập tức phịch một cái quỳ xuống trước mặt anh, khóc nức nở, cô chưa bao giờ khóc như vậy, nhất là làm trò trước mặt anh.

Cô giống như thật sự sợ, sợ đến hai tay phát run, cô đứt quãng giải thích nếu những chứng cứ kia được đưa ra Lục Cảnh Hoảng sẽ gặp nguy hiểm, nước mắt không ngừng rơi.

Mặc dù lúc trước van cầu anh là vì Tô Chấn Khôn, cô cũng chưa từng thương tâm tuyệt vọng như vậy, nhìn Tô Noãn hèn mọn quỳ gối bên chân, Cố Lăng Thành nghe thấy trong lòng chua xót, giống như có một thanh chủy thủ đâm vào trong ngực của anh, mỗi một lời cô nói, liền chui sâu một tấc vào trong đầu anh, cho đến khi chủy thủ hoàn toàn không còn ở trong ngực của anh.

Người đàn bà ngốc nghếch này, chẳng lẽ cô không biết cô càng vì người đàn ông khác cầu xin anh, anh lại càng tức giận hay sao?

Anh muốn khiến Lục Cảnh Hoằng vĩnh viễn không thoát được, thân bại danh liệt, vĩnh viễn không chiếm được cô!

Anh như cũ vẫn nhớ rất rõ những lời cô nói, mỗi khi đêm khuya tĩnh lại cũng nhớ rõ đối thoại của bọn họ, cô nói: “Tôi sẽ bỏ đi, sẽ không xuất hiện nữa, chỉ cần anh có thể tha cho Lục Cảnh Hoằng, tôi sẽ đi rất xa, đồng ý biến mất ở chân trời góc biển.”

Thấy anh thờ ơ, cô tiếp tục cố gắng thuyết phục, cô nói cô đã cầu xin Lục gia, chỉ cần Cố Lăng Thành bỏ qua cho việc tố cáo Lục Cảnh Hoằng, tiêu hủy những chứng cứ kia, người Lục gia cũng không trách lỗi cũ, thậm chí thiếu một món nợ ân tình của anh.

Từ trong lời của cô Cố Lăng Thành nghe ra rất nhiều vấn đề, cô sẽ rời khỏi, từ nay về sau biến mất hoàn toàn trước mặt những người quen biết, đúng vậy, cô là ý này, nhưng là, cô cho là bỏ đi thì có thể giải quyết toàn bộ mâu thuẫn sao?

Sau đó anh lạnh lùng nói với cô: “Anh muốn em ở lại, cả đời làm tình nhân bên cạnh anh!”

Đây là điều kiện duy nhất, cũng là điều kiện tàn nhẫn nhất, Tô Noãn

cơ hồ không do dự, cô đã từng nghe được câu này khi cô cầu xin anh cứu Tô Chấn Khôn với điều kiện sẽ rời đi không quay đầu lại, cô liên tục gật đầu, đồng ý.

Thậm chí ngay cả Cù gia cũng tới tìm anh, vì Tô Noãn, Cù Dịch Minh thế nhưng cũng ăn nói khép nép cầu xin anh không cần tố cáo Lục Cảnh Hoằng, Cù Dịch Minh nói với anh, anh có yêu cầu gì cứ nói hết ra, chỉ cần Cù gia có thể sẽ làm tất cả.

Anh cũng không có nói với bất kỳ ai giao ước giữa anh và Tô Noãn, đó là bí mật anh chôn sâu dưới đáy lòng, hổ thẹn khi nói ra khỏi miệng bí mật, nhưng cũng là khát vọng nội tâm chân thực nhất của anh.

Cuối cùng Cố Lăng Thành lén lút cùng Lục gia và Cù gia đạt thành hiệp nghị, sau đó anh đem chứng cứ có động tay động chân giao cho bộ quốc an, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) hơn nữa nghĩ cách để cho Lục gia ngụy tạo một số tin tức, khiến cho việc điều tra có trăm ngàn chỗ hở, toàn bộ đều được chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ vụ án kết thúc là Lục Cảnh Hoằng có thể an toàn ra khỏi bộ quốc an.

Nhưng là, Tô Noãn lại đột nhiên biến mất, anh thề nhất định phải tóm được cô trở về, tên nhóc lừa đảo này!

Cô lại một lần nữa lừa gạt tình cảm của anh, khi anh hưng trí bừng bừng về tới nhà, chỉ nhìn thấy một phòng tối đen lạnh lùng, cô ngay cả hành lý cũng không có lấy, có lẽ cô vẫn luôn dõi theo anh, xác định Lục Cảnh Hoằng không có chuyện gì liền quay người bỏ chạy.

Cố Lăng Thành giận quá cười thành tiếng, anh ngồi trên sofa, gỡ một đầu tóc ngắn rối loạn, tháo cà vạt chỉnh tề, trong đêm tối rút ra một điều thuốc vuốt vuốt, đột nhiên thấy đùa giỡn rất khá.

Chạy trốn như thế quả thực đã vượt qua tất cả trò chơi của bọn họ trong quá khứ, làm anh cảm thấy kích thích, làm anh cảm thấy khẩn trương, làm anh tràn ngập ý chí chiến đấu hơn nữa vô cùng đau lòng.

Nhưng mà anh cũng không bị bất kỳ tổn thất nào, anh thậm chí thành công mượn sự kiện này, chiếm được những thứ vật chất mình muốn có: địa vị, cùng với của cải.

Vì thành công, anh có thể hy sinh nho nhỏ một chút, cho dù là một cơ hội, anh nắm được cũng sẽ không nhả ra, anh tin là Lục Cảnh Hoằng sẽ vì bản thân, cho anh tạo ra cơ hội này.

Mặc dù là người phụ nữ khiến anh vui giận bất thường kia, cũng là Lục Cảnh Hoằng tự tay đẩy cô đến bên cạnh anh, nhớ lại mấy tháng trước Lục Cảnh Hoằng đột nhiên nổi điên xông vào phòng làm việc của anh, so với vẻ mặt thản nhiên của anh, trên mặt của Lục Cảnh Hoằng là phần nộ cùng lo lắng không kiềm chế được, không còn là người đàn ông thâm trầm che dấu cảm xúc không lộ ra ngoài nữa.

Lục Cảnh Hoằng bảo anh giao Tô Noãn ra, anh ta giống như khẳng định là anh dấu Tô Noãn, anh chỉ chỉ chỉ vào mô hình đua xe trưng bày trong tủ kính, nếu Lục Cảnh Hoằng thắng, anh sẽ giao ra Tô Noãn.

Lúc đua xe cuối cùng Lục Cảnh Hoằng thắng, vượt ra ngoài dự kiến của anh, bởi vì Lục Cảnh Hoằng liều lĩnh, anh ta vì Tô Noãn thậm chí ngay cả sinh mệnh cũng không đếm xỉa tới, cho nên cái người lạnh lùng này sau đó vượt lên trước thắng anh.

Lục Cảnh Hoằng từ đầu tới cuối đều thắng anh, nếu Tô Noãn thật sự ở bên cạnh anh, giờ phút này hẳn là cô sẽ bỏ đi theo Lục Cảnh

Hoàng.

Nhận thức được điều này làm cho anh không thể ngăn nắm chặt nắm tay, nhìn Lục Cảnh Hoàng chân mày không ngừng chảy máu, anh cười nhạo thật lâu, chỉ có một câu: “Anh điên rồi sao?”

Lục Cảnh Hoàng không trả lời anh, chỉ lạnh lùng theo dõi anh, để cho anh thực hiện lời hứa của mình, thế nhưng anh lại đọc hiểu trong mắt Lục Cảnh Hoàng, Lục Cảnh Hoàng thật sự điên rồi, điên đến mất đi cảm giác đau đớn, anh ta chỉ muốn nắm giữ Tô Noãn.

Tô Noãn nếu nhìn thấy Lục Cảnh Hoàng bò ra từ trong chiếc xe đua bị lật, chỉ sợ sẽ càng thêm kiên định lựa chọn người đàn ông này, đáng tiếc tất cả đều muộn rồi, anh biết, Tô Noãn đi rồi, bất kỳ ở chỗ nào cũng đều không tìm thấy cô vì thế anh đề ra quy ước với Lục Cảnh Hoàng, nếu ai tìm thấy được Tô Noãn trước, người còn lại sẽ không được phép xuất hiện trước mặt Tô Noãn nữa.

Lục Cảnh Hoàng thế nhưng không có nhận lời, anh ta chỉ không tiếng động xoay người, không đồng ý bất kỳ quy ước nào với anh, cứ như thế, vội vàng lái xe rời đi, vết thương chảy máu trên trán lại bị anh ta bỏ quên mất.

Lục Cảnh Hoàng không muốn để cho Tô Noãn mạnh mẽ biến mất khỏi sinh mệnh của mình, cho nên anh trở nên can đảm, anh có thể đua xe cùng Cố Lăng Thành, có thể lấy tính mạng của mình đi đánh cược, lại riêng chỉ không thể dùng Tô Noãn đi đặt cược.

Cố Lăng Thành chỉ là nhìn lòng bàn tay của mình suy nghĩ đến xuất thần, anh yêu chẳng lẽ so với Lục Cảnh Hoàng thật sự không bằng sao?

Đáp án là không phải.

Anh yêu Tô Noãn, rất yêu, yêu đến một ngày một đêm đau triệt nội tâm, yêu đến khi đối mặt Tô Noãn chỉ biết trầm mặc mà chống đỡ.

Chỉ là phần yêu này, cả đời anh cũng nói không nên lời....

Chương 115: Đại kết cục 6

Bệnh viện Palestine tương đối hơi lạc hậu hơn so với Trung Quốc, Tô Noãn bị đẩy vào phòng cấp cứu, Cố Lăng Thành cũng đi theo vào, nhưng rất nhanh đã bị y tá ở đó đẩy ra, hơn nữa kéo bức rèm trắng như tuyết lại.

Anh ngồi ở trên hành lang, trong lòng thế nhưng không có một chút niềm vui nào khi tìm được cô, trái lại là vô cùng nặng nề, cảm thụ này ngay cả chính anh cũng không thể giải thích được, cả đời cũng chưa từng có.

Bác sĩ đi tới, muốn anh điền vào một vài chữ, sau đó dứt quăng nén giân, ánh mắt nhìn anh cũng là mười phần không thân thiện, lại xoay người chỉ chỉ vào trong phòng cấp cứu, bùm bùm tuôn ra một hơi thứ ngôn ngữ nước ngoài.

Cố Lăng Thành nghe không hiểu tiếng Ả Rập, một nhân viên làm việc trong đại sứ quán dùng tiếng Anh dịch lại cho anh nghe, ý là: rất tốt, chăm sóc thai nhi, người thể trạng như cô ấy vốn không nên mang thai, tại sao còn để cho cô ấy chạy khắp nơi?

Cố Lăng Thành đứng nguyên tại chỗ quên cả ngôn ngữ, chỉ ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn cửa phòng cấp cứu rộng mở.

Vì thế bác sĩ cứ trách mắng trừng mắt nhìn anh vài lần, sau đó nghiêm túc nói vài câu, liền xoay người rời đi.

Nhân viên phiên dịch nói: vị tiểu thư kia có vẻ như đã làm phẫu thuật tim, cho dù hiện tại bình phục, nhưng mang thai vẫn nguy hiểm,

không biết cái thai này có giữ lại được không.

Vì thế Cố Lăng Thành liền nhớ tới một buổi tối khi anh say rượu Doãn Thụy Hàm đã nói những lời này với anh. Cô nói cho anh biết, Tô Noãn vốn vì anh không quan tâm sống chết quyết định mang thai nhân tạo, nhưng một giây sau đó Tô Noãn biết được bên ngoài có người đàn bà khác mang thai con của chồng cô, đó là chuyện đã kích và châm biến biết bao nhiêu.

Khi Tô Noãn hỏi anh, nếu như cô muốn có một đứa con thì anh sẽ cảm thấy thế nào.

Cố Lăng Thành khi đó một lòng chỉ nghĩ tới sự nghiệp, hơn nữa đối với tình yêu trong lòng như cũ vẫn là chán ghét, nhớ tới cảnh ban ngày nhìn thấy cô và Lục Thiếu Thần ôm nhau ở cửa bệnh viện, vì thế lạnh lùng trả lời cô: anh không muốn phải tăng thêm phiền phức không cần thiết.

Sau đó, anh thậm chí cũng không nhìn tới sắc mặt của cô lúc đó, liền đá cánh cửa rời đi.

Khi đó, Tô Noãn chỉ mới hai mươi mốt tuổi, cũng là lần duy nhất nhắc tới đề tài đứa con với anh.

Khi đó chính cô cũng còn là một đứa trẻ chưa lớn.

Anh cảm thấy cần phải xác nhận một chút, vì thế chạy tới phòng cấp cứu, y tá ngăn không được, đành phải để cho anh đi vào, vì thế cho rằng anh là một người cha tràn đầy hưng phấn.

Tô Noãn đang làm siêu âm b, nhìn thấy điểm đen hiện lên trên màn hình, trên mặt là biểu tình hạnh phúc thỏa mãn.

“Ba của đứa bé là ai?” Anh nhàn nhạt hỏi, sau đó lại cảm thấy vấn đề này thật ngu xuẩn.

Tô Noãn tầm mắt không có một giây rời khỏi điểm đen sinh ra sinh mạng nhỏ bé kia, nghe thấy có người hỏi, cũng không suy nghĩ là ai, buột miệng nói ra: “Chuyện đó ai thèm quản?” Cô cười nói, ngữ điệu mang theo dí dỏm hưng phấn.

Sau khi nói xong, cô mới nhớ tới ngẩng đầu nhìn một cái, nhìn thấy Cố Lăng Thành đứng trước giường bệnh thì lập tức dừng lại nụ cười: “Rất xin lỗi, tôi chỉ là một... Rất vui.” Có thể cảm giác mình không đủ thành ý, vì thế lại bổ sung một câu, cao hứng phấn chấn: “Biết không, trước kia bác sĩ nói cho tôi biết, cả đời này tôi rất khó làm mẹ.”

Y tá nói câu gì, Tô Noãn nghe không hiểu, sắc mặt mờ mịt, hai người phụ nữ nhiều lần khoa tay múa chân, Tô Noãn cuối cùng cũng hiểu được cô ấy hỏi cô muốn chụp tấm hình lưu niệm hay không.

Tô Noãn ánh mắt sáng lên, tinh thần kích động gật đầu một cái, một hơi nói “Ra I, Ra I!”

Cố Lăng Thành liền đem lời nói vọt tới khoe miệng nuốt trở về.

Tô Noãn không biết mình mang thai, mấy tháng đều bồn ba khắp nơi trên trái đất, cuối cùng khiến cho kết quả kiểm tra là tim thai không ổn định, sợ tới mức cô cũng không dám đi lại nhiều, khó được như thuận cả ngày nằm ở trên giường.

Sau lại thông qua sự trợ giúp của nhân viên phiên dịch, bọn họ biết, Tô Noãn vô cùng có khả năng mang song thai, kết quả như vậy làm cho Tô Noãn đang cầm ảnh chụp rất cẩn thận từng li từng tí, tươi cười nhàn nhạt kéo dài lên tới tận đuôi lông mày, giống như hoa

Phượng Hoàng màu đỏ mới hé nở.

“Nếu bác sĩ cho phép, tôi muốn lập tức bay trở về, tôi không thể tiếp tục sống ở đây, nơi này quá nguy hiểm, tôi muốn ăn ngon ngủ được cho thật tốt, cần phải cẩn thận cung cấp dinh dưỡng nuôi cực cưng của tôi!”

Nói lời này thì Cố Lăng Thành ngồi ở bên cạnh giường ngủ của cô, nhìn bộ dạng giống như một hạt đậu không tim không phổi của cô, cô giống như hoàn toàn quên mất xung đột mâu thuẫn trước đây.

Hiện tại cô cuối cùng cũng vì chính mình mà hoàn toàn tìm thấy đối tượng tốt nhất cho tình yêu sâu sắc không bị cản trở, chính là các con của cô, các con của cô sẽ không cự tuyệt cô, cũng sẽ không phản đối cô yêu thương, đương nhiên cũng sẽ không có bất kỳ kẻ nào lại đến ngăn cản cô yêu thương con của mình.

Vì thế cô lại lần nữa đem toàn bộ tình yêu cho sinh mạng nhỏ bé còn chưa ra đời, chuyện những người khác đều bị cô vứt bỏ ra khỏi đầu, trong mắt của cô chỉ có cái bụng có dấu hiệu nhô lên kia.

Tô Noãn chính là như vậy, cũng không keo kiệt, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) mỗi một lần bỏ ra cũng là toàn tâm toàn ý toàn bộ, đã từng tiếp nhận đối tượng là anh, sau đó là Lục Cảnh Hoảng, nhưng hiện tại, bọn họ đều bị cô bỏ rơi.

Cô muốn con của mình, những người khác nhất thời không là gì cả.

Mẹ của cô chưa từng quan tâm cô một giây phút nào, chỉ có sau cùng dùng tính mạng để đổi lấy sự tha thứ của cô, cô không muốn để cho con của mình giẫm vào vết xe đổ của mình.

Cô vỗ về bụng, vẻ mặt ngọt ngào, “Các tiểu bảo bối, chờ mẹ cơ thể

khỏe lên sẽ đưa các con về nước.”

Cố Lăng Thành ngồi trên ghế trong công viên phía sau bệnh viện, bỗng nhiên chặn ngang cuộc nói chuyện giữa cô cùng đứa bé, hoặc là nói đúng hơn cô đang lăm bằm lầu bầu một mình: “Em từng... Nghĩ đến chuyện mang thai nhân tạo, chuyện đó có đúng không?”

Tô Noãn đang uống một ly sữa ấm áp, cô dừng lại, quay đầu nhìn anh, sau đó gật gật đầu, vẻ mặt rất thản nhiên rất bình tĩnh, cũng không có nhiều lời bận tâm hay oán hận.

“ Là vì anh sao?”

“Ừ.”

Tô Noãn tiếp tục ừng ực uống sạch sữa tươi, vẫn chưa thỏa mãn dùng lưỡi liếm liếm khóe môi.

“Không phải do vấn đề ở anh, chỉ là bản thân tôi sau đó lại không muốn, nên đã nói dối ý với bác sĩ.”

Cô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía từng đám từng đám mây nơi chân trời, màu trắng : “Các cục cưng, thấy không, đám mây kia nhìn thật là đẹp.” Lại quay đầu nói với Cố Lăng Thành: “Hoàng hậu nhìn thấy Bạch Tuyết sau đó sinh ra công chúa Bạch Tuyết, tôi nhìn thấy Bạch Vân, anh nói xem tôi sẽ sinh ra cái gì?”

Cố Lăng Thành nhìn bộ dạng tự đắc hiển nhiên của cô, cô đại khái đã hoàn toàn không bận tâm cái gì, cho nên nhanh như vậy liền vui vẻ, cô vẫn luôn am hiểu tìm niềm vui trong đau khổ, cũng biết cách quên đi, cô trong mắt của mọi người nhiều đau khổ học được bản lĩnh.

Chỉ là người bị cô vứt bỏ, không có khôi phục nhanh như cô vậy thôi.

Anh lắc đầu, đôi mắt chưa từng rời khỏi cô một giây nào.

“Là chó con a.” Cô đặc ý hé miệng cười: “Bởi vì thay đổi khôn lường.”

Cố Lăng Thành cũng cười khổ, hầu kết nứt nở trước mấy chữ kia.

Đời người như giấc mộng, thay đổi khôn lường, sai sai đúng đúng, ân ân oán oán, cuối cùng chỉ có năm tháng lặng lẽ, nước chảy không dấu vết...

Trong đầu của anh tràn ngập hình ảnh Tô Noãn hai mươi mốt tuổi, nhẹ giọng hỏi anh câu: nếu em muốn có một đứa trẻ anh cảm thấy như thế nào?

Khi đó anh thậm chí không muốn dùng một phút đồng hồ nào để đi đoán xem cô hỏi như vậy có mục đích gì.

Cô có bao nhiêu khăn trương cùng thấp thỏm, nhất là cô còn biết có một người phụ nữ khác mang thai con của anh, cô vẫn như cũ lựa chọn thông cảm và bỏ qua, thầm nghĩ cùng anh an ổn sống, không xa không rời.

Thế nhưng anh lại lạnh lùng trả lời bằng một câu tàn nhẫn.

Anh tưởng tượng một mình cô nói với bác sĩ không cần đứa bé, tưởng tượng cô xấu hổ cùng thất vọng khi đối mặt ánh mắt khác thường của bác sĩ, tưởng tượng cô tuyệt vọng cùng thương tâm khi biết người phụ nữ khác vì anh sinh con dưỡng cái.

Sau đó cô biến mất một đoạn thời gian rất dài, đi Yarlung Zangbo

chụp ảnh, khi đó, cô đi cùng Lục Thiếu Thần.

Cô một chữ cũng không có ý định đề cập đến chuyện mang thai nhân tạo và chuyện cô biết Doãn Thụy Hàm mang thai nữa.

Cho dù là hiện tại, cô cũng không có một câu trách cứ, giống như đã sớm xem như phai nhạt rồi.

Cô nói, đó là vấn đề của mình, mặc kệ chuyện của anh.

Cố Lăng Thành ngồi ở một nơi cách cô không xa, Palestine vào chiều, trước ánh mặt trời rọi che phủ tầm mắt, anh sợ nước mắt chảy xuống.

.....

Cố Lăng Thành vẫn luôn không có rời đi, giống như là một cái bóng lặng lẽ canh giữ bên cạnh Tô Noãn, ngay từ lúc đầu Tô Noãn còn dùng lời nói dịu dàng thuyết phục anh đi về, sau dần dần biến thành trầm mặc cười nhạt.

Cô dùng hết sự chú ý đặt lên người đứa bé, về phần anh, cô có thể lựa chọn không nhìn thấy, mà cô, từ đầu tới cuối cũng không có nhắc tới việc điện thoại cho Lục Cảnh Hoảng, nói tin mang thai cho Lục Cảnh Hoảng nghe.

Cô sợ anh phát hiện cô và Lục Cảnh Hoảng có liên quan, trong cơn tức giận lấy ra những tư liệu kia uy hiếp Lục Cảnh Hoảng sao? Cô làm sao biết được, anh đã xé những tư liệu kia ra thành từng mảnh nhỏ, ném vào trong thùng rác.

Cố Lăng Thành nhìn nụ cười sáng lạng của Tô Noãn, giống như lần đầu tiên gặp mặt, một vài tia ánh mặt trời trên lưng chừng núi. Cô

nhìn qua cũng giống như khi đó, lạc quan, tinh thần phấn chấn, không sợ hãi, giống như không sợ một khi yêu ai thì Cố Lăng Thành cũng không cách nào đưa ra nhiều yêu cầu hơn nữa.

Bác sĩ dặn dò, không thể để cho cô chịu áp lực gì, bào thai của cô cũng không ổn định.

Anh không biết cô từ lúc hai mươi mốt tuổi đã bắt đầu thừa nhận thật nhiều đau đớn khổ sở thấm sâu vào trong lòng, mặc dù anh cho rằng cô không thích hợp với chuyện gia đình, nhưng đó cũng là khát vọng nhất mà Tô Noãn muốn có.

Anh không có can đảm nói với cô: Tô Noãn, anh đã buông tha cho Lục Cảnh Hoàng, dựa theo quy ước, em phải vĩnh viễn ở bên cạnh anh, làm tròn bốn phận một người tình.

Anh cũng không có can đảm nói với cô: mặc kệ bên cạnh anh có bao nhiêu phụ nữ, em thật ra mới là duy nhất.

Anh càng thêm không có can đảm nói với cô: Tô Noãn, anh thật ra rất yêu em.

Mặc kệ tình yêu này là như thế nào, ích kỷ cũng tốt, tự phụ cũng tốt, đó cũng là yêu.

Nhưng anh không cách nào bức bách cô thêm nữa, nếu mất đi hai đứa con này, Tô Noãn sẽ hoàn toàn hỏng mất.

Hủy diệt một ánh mặt trời, có lẽ chứng minh được một người đàn ông vĩ đại, mà Cố Lăng Thành bây giờ lại bị thật nhiều áy náy lấp đầy.

Khi anh đạt được cả danh và lợi, thời điểm cảm giác thỏa mãn lên tới đỉnh, sự áy náy chứng minh được anh vẫn còn là con người có linh

hồn yếu đuối, áy náy cũng là một sức mạnh đánh bại anh.

Một người đàn ông, khi anh ta chân chính biết được bản thân nhiều lúc thiếu một người phụ nữ, anh ta sẽ bị loại áy náy chôn vùi này sẽ vượt qua yêu hận của anh ta, khiến cho anh ta một lần nữa mở rộng thương hại cùng tình ngộ nguyên thủy của một người đàn ông, hơn nữa khiến cho anh ta đồng ý làm tất cả để đền bù cho cô ấy.

Trong cuộc đời người đàn ông cơ hội thức tỉnh như thế chỉ có một lần, hơn nữa quá hạn không đợi.

Bởi vì anh ta sẽ từ từ hiểu rõ nhược điểm này của mình, hơn nữa phát hiện ra việc tình cảm xúc động không lí trí dẫn tới hậu quả gì, anh ta sẽ dần dần vứt bỏ loại áy náy này. Đó chính là tính cách của một người đàn ông.

Cho nên nếu phụ nữ may mắn gặp được cơ hội như thế, tuyệt đối không nên bỏ lỡ.

Tô Noãn cũng không phải là phụ nữ thông minh lanh lợi, nếu trên thế giới thật sự tồn tại câu thành ngữ “Giả trư ăn cợn”, như vậy Tô Noãn thuộc dòng dõi “Con cợn giấy.”

Tuy rằng cô ngoài miệng nói nhiều câu oán hận với Cố Lăng Thành, nhưng cô thủy chung tin tưởng những thống khổ kia cuối cùng là do tự mình tạo ra cho bản thân mình, cô bỏ ra tình yêu, anh cũng trao ra cung chiêu, Cố Lăng Thành cũng không nợ cô bất cứ cái gì.

Cho nên khi Cố Lăng Thành hỏi: em muốn cái gì, cái gì anh cũng có thể cho em.

Cô cười, tùy tiện nói ra một câu: “Tôi cái gì cũng không muốn. Nếu thật sự thấy áy náy, thì cứ nợ tôi lần này, anh phải vĩnh viễn nhớ kỹ

anh nợ tôi một lần.”

Anh nợ cô một lần.

Tô Noãn tuyệt đối không ngờ rằng những lời này của cô thật sự tạo một thời cơ thích hợp chạm vào lòng Cố Lăng Thành. Cố Lăng Thành cũng bởi vì nợ cô lần này, từ nay về sau không thể ngẩng đầu lên ở trước mặt Tô Noãn.

Cái loại thời điểm áy náy lên tới cao trào này, ở trong cuộc sống sau này, hoặc khắc sâu hơn, hoặc phai nhạt dần, nhưng sẽ không bao giờ quên đi, kéo dài cả đời.

Người tha thứ người khác, luôn mạnh hơn so với người được tha thứ, đó là chân lý thật sự, Tô Noãn rất may mắn chạm đến chân lý, bởi một khắc kia, cảm giác tình thương tràn ngập của một người mẹ từ trước tới nay cô chưa từng có.

Với điều kiện tiên quyết là, Cố Lăng Thành thật sự xứng đáng là một người đàn ông tốt nhất nếu như bạn không phải mong đợi cùng sống cả đời, đầu bạc răng long với anh.

.....

Tô Noãn nằm yên trong bệnh viện được bốn năm ngày, tình trạng thai nhi lúc đầu không ổn định, có nhiều lúc giữa hai chân chảy ra chút máu, sợ tới mức giữa đêm cô khóc to kêu lên, làm cho bác sĩ y tá buồn ngủ mơ hồ chạy tới phòng bệnh.

Rốt cuộc có một ngày Cố Lăng Thành cũng rời đi, cũng không chào cô một tiếng nào, trước khi anh đi tìm cho cô một người địa phương biết tiếng anh làm hộ lý, Tô Noãn cảm thấy Cố Lăng Thành hẳn là phải trả lương tháng rất cao.

Tô Noãn cảm xúc thường xuyên không ổn định, hộ lý liền cả đêm nói chuyện phím với cô, cố gắng phân tán lực chú ý quá mức khẩn trương của Tô Noãn đặt trên người thai nhi, Tô Noãn dần dần thả lỏng bản thân, thường lôi kéo hộ lý nói chuyện phím giết thời gian, cũng không quan tâm xem hộ lý có mệt hay không, chỉ để ý mình thoải mái.

Nói tóm lại, một đồng tình hướng lớn, nhưng mà đứa bé so với tưởng tượng của cô kiên cường hơn nhiều.

Khi thời điểm thai nhi được bốn tháng, Tô Noãn trên căn bản không ói ra, trở nên thích ăn uống đi lại, hơn nữa thích ăn cay, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) hộ lý dùng tiếng Anh nói cho cô biết, chua trai cay gái, chắc là hai bé gái, nhưng hộ lý lại lời thề son sắt nói hiếu động như vậy, nhất định là một đôi song sinh nam.

Tô Noãn chỉ cười trừ vuốt cái bụng càng hiện lên rõ ràng, hoàn toàn quên mất thời gian sớm tối ra sao, quên mất đủ thứ loại người, quên mất bản thân mình còn ở nơi chiến tranh.

Cô bây giờ chỉ một lòng chờ đợi hai đứa con trai xuất hiện trên cõi đời này, rốt cuộc có một ngày hộ lý hỏi cô, ba của cục cưng là ai, nếu như là người đàn ông anh tuần tới mời bà kia, tại sao phải bỏ lại mẹ con cô.

Tô Noãn chỉ cười cười, lắc đầu: anh ấy không phải là ba của các con tôi, anh ấy đối với tôi mà nói, là một người quen thuộc xa lạ, cho là áy náy đi, anh ấy mới có thể quan tâm tôi như vậy.

Từ đó về sau hơn mười ngày, hộ lý liền im lặng không hề đề cập tới chuyện có liên quan tới ba của cục cưng nữa, Tô Noãn thật ra cũng

không để ý, đối với cô mà nói, cái gì cũng đều không quan trọng, ngoại trừ cục cưng trong bụng.

Tô Noãn ở trong bệnh viện điều dưỡng khoảng một tháng, mỗi ngày đều được chăm lo ăn uống thật tốt, đợi tới khi cô cảm thấy thân thể ổn định liền bắt đầu thương lượng với bác sĩ xuất viện về nước, lại bị bệnh viện lấy có phụ nữ mang thai một mình đi xa nguy hiểm nên không đồng ý.

Bác sĩ lùi bước thỏa hiệp với điều kiện: dẫn một người thân tới đây hộ tống Tô Noãn về nhà.

Điều này đối với Tô Noãn mà nói, cũng không là vấn đề to tát gì, cô lập tức nghĩ tới Trương Kiệt Minh ở chiến trường, chỉ là còn chưa kịp gọi điện thoại, đã nhìn thấy Trương Kiệt Minh trong ti vi, lúc đó cậu ta đang tiếp nhận phỏng vấn.

Nét tươi cười của cậu ta vẫn như ở một tháng trước, bất quá có một cánh tay bị thương, được quấn băng cùng thanh nẹp treo ở trước ngực.

Đối mặt với sự quan tâm của phóng viên, cậu ta gãi tóc ha ha cười nói: “Chỉ một chút thôi không sao, không tới ba tháng là có thể phục hồi rồi.”

Phóng viên hỏi tiếp một vấn đề rất tầm thường, có được thành tựu ngày hôm nay muốn cảm ơn ai nhất.

Trương Kiệt Minh lại trả lời bằng một câu không tầm thường mà ít ra Tô Noãn cho là độc đáo nhất.

Cậu ta nói: “Muốn cảm ơn tiểu thư Tô Noãn nhất, mặc dù tôi là phóng viên chiến trường, nhưng kỹ thuật chụp ảnh chưa đủ, may mà gặp

được người có cùng chí hướng và nguyện vọng (Tô Noãn thầm nghĩ trong lòng nói có một chút nói dối) là nhiếp ảnh gia trong nước Tô Noãn tiểu thư, cô ấy chụp được rất nhiều hình ảnh quý giá, hỗ trợ rất nhiều cho tôi.”

Không phải không thừa nhận, thằng nhóc này thật sự là có thể nói, ít nhất là Tô Noãn sau khi nghe xong thì cảm giác lâng lâng, rất là thoải mái, vuốt bụng mình có chút dương dương tự đắc.

Tô Noãn tắt ti vi, mới nhớ tới ngày đó Cố Lăng Thành đưa cô đến bệnh viện vội vàng, nên cái gì trong đình cũng không kịp mang theo tới bệnh viện, thậm chí cũng không có chào hỏi một tiếng với Trương Kiệt Minh.

Cho tới bây giờ, cô muốn mượn Trương Kiệt Minh làm giả thân phận của mình mới nhớ tới chuyện đó, nhưng mà khi hôn lý mang lên cho cô một đĩa salad trái cây thì Tô Noãn lại hoàn toàn quên mất chuyện này.

Cho tới ngày thứ ba kể từ lúc xem thấy tin tức, cô nhận được một tập sách ảnh, lúc ấy cô đang đi dạo trong công viên nghĩ tới chuyện lên kế hoạch về nước, khi cô mở ra xem tác phẩm ảnh chụp thì phát hiện bên trong đều là một vài tấm ảnh chụp chiến trường, cô đã không chắc chắn được những bức ảnh đó có phải do mình chụp không.

Chỉ là ở một khắc này cô bị chấn động khiếp sợ.

Không phải bởi kỹ thuật chụp ảnh của mình, cũng không phải bởi những chi tiết được chụp trong tác phẩm, mà là mấy đứa bé trong tấm hình kia.

Đó là những đứa trẻ chân chất xinh đẹp, làm cô trong phút chốc nhớ lại từng cùng bọn chúng sớm chiều ở chung từng giây từng phút, khi

đó cô bận rộn nhiều việc, vội vàng chụp hình vội vàng chăm sóc bọn chúng, vội vàng tham gia du kích, vội vàng phản chiến tranh, rửa ảnh ra rồi lại vội vàng quan tâm tới các cục cưng trong bụng cô.

Cô chưa bao giờ nhìn kỹ thần thái ẩn giấu đằng sau nét mặt của mấy đứa trẻ chiến trường, cô cho rằng đó chẳng qua là một phần trong cuộc sống, khác xa với cái gọi là tác phẩm

Cô cho rằng chỉ có nhân vật hoặc phong cảnh xinh đẹp mới là khuôn khổ đẹp, cho tới giờ khắc này mới hiểu được, xinh đẹp nhất là nét mặt chân thật sinh động trên mặt con người.

“Những đứa bé này rất đáng thương.” Hộ lý dùng tiếng Anh hơi có vẻ không chuẩn cảm khái, hốc mắt ướt át.

Tô Noãn lại quay đầu về phía bà ta nói: “Đúng vậy, là có chút đáng thương, nhưng mà bọn chúng mỗi ngày đều dùng hết sức để cho mình trải qua vui vẻ một chút.”

Hộ lý có chút kinh ngạc mở to hai mắt.

Tô Noãn khẽ cười, cho là mình nói một câu rất thâm sâu làm chấn động tới bà, ai ngờ hộ lý về mặt kinh ngạc chỉ vào một tấm hình trong tập sách ảnh: “Ôi tiểu thư, tấm ảnh này, cũng là cô chụp sao?”

Tô Noãn khó hiểu cúi đầu, nhìn sang, liền nhìn thấy tấm ảnh nude được cô giấu trong máy ảnh, cô vẫn luôn không có rửa ra, chỉ là ở trong đêm khuay vắng vẻ lặng lẽ nhìn, có khi rơi lệ.

Biển cả rất nhiều ngôi sao, mệnh mông lóe sáng một mảng, một nam một nữ, bằng cơ thể trái ngược với ngây thơ tiếp xúc nhau, gần giống với phiên bản Adam Eve Đông Phương.

Hai tay lặng lẽ giao nhau, người nam đặt một nụ hôn lên đôi mắt phượng của người nữ, thật cẩn thận, yên tĩnh giống như một bản nhạc nhẹ.

Bóng tối đúng lúc che lấp bộ vị bí ẩn trên cơ thể, ánh sao sáng đúng lúc soi rọi rõ hình dán thân thể nam nữ riêng biệt, đường nét tao nhã xinh đẹp này đưa tới những tầm mắt bí ẩn truy đuổi không ngừng.

Phía dưới bên trái tấm hình có mấy chữ tiếng Anh, đại khái ý là: đêm khuây, hộ lý khế nghiêng đầu thưởng thức tấm ảnh, không chú ý tới vẻ mặt Tô Noãn, nói: “Mặc dù là ảnh nude, thế nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy dâm đãng xấu xa...” Thật sâu thở dài một hơi, “Quả nhiên thế giới nghệ thuật không phải người bình thường như chúng tôi có thể hiểu được.”

Tô Noãn nhìn chăm chăm hình dáng người đàn ông trong tấm ảnh một lúc lâu, đầu ngón tay mượt mà mềm mại vuốt ve, sau đó đột nhiên khép lại tập sách ảnh, giống như cảm xúc đột biến mạnh mẽ nghiêng rãng nghiêng lợi: “Trương Kiệt Minh, tốt nhất đừng để cho tôi gặp được cậu.”

“Gặp tôi thì thế nào, cần tôi à?” Tiếng hì hì của cậu thiếu niên truyền tới.

Tô Noãn quay đầu, liền nhìn thấy Trương Kiệt Minh, nâng tay muốn đánh, lại phát hiện cánh tay cậu ta vẫn còn quấn bằng, vì thế có lòng từ bi dừng tay, lên xuống một phen đánh giá cậu ta, gật gật đầu, dịu dàng cười, đôi mắt phượng nhướng lên: “Ây da, dạng chó hình người.”

Trương Kiệt Minh cũng cười, nhìn chăm chăm cái bụng thật sự nhô ra của Tô Noãn, giống như trầm tư gật gật đầu: “Cũng biết trong miệng của cô chó nhà không ra gà voi.”

Tô Noãn vỗ vỗ đầu của cậu ta dạy bảo: “Không biết lớn nhỏ.”

Trương Kiệt Minh bị vỗ vào cái ót, cười hì hì ngồi ở bên cạnh Tô Noãn, trên cổ treo máy ảnh chụp hình, không nói ra thì nhìn rất giống nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp: “Còn không phải cô sao, không nói cho tôi biết một tiếng, bụng liền lớn, thì ra là lúc đầu cô mang quả bóng bỏ chạy nha! Đúng rồi, tôi nghe mấy đứa bé trong viện nói, ngày đó đưa cô đi chính là một người đàn ông Trung Quốc, là một...”

Trương Kiệt Minh không có tiếp tục nói hết, chỉ dùng ánh mắt ám chỉ nhìn bụng của Tô Noãn một chút, Tô Noãn dịu dàng cười, cũng không trả lời, tầm mắt lần nữa nhìn vào tác phẩm đen trắng đang di chuyển trong tập ảnh, bỗng nhiên thốt ra một câu: “Trương Kiệt Minh, quen biết cậu thật tốt.”

Thiếu niên nhìn cô, giơ máy ảnh trước ngực lên lắc lắc, phe phẩy: “Thực sự cảm động đó nha?”

Tô Noãn gật đầu, tỏ vẻ chấp nhận cậu ta đặc ý.

“Vậy có muốn tôi lấy thân báo đáp không?” Nụ cười của cậu thiếu niên vẫn rực rỡ như cũ.

Tô Noãn vỗ nhẹ khuôn mặt cậu ta, giống như bắt một con chó nhỏ: “Nếu tôi sinh con gái, liền hứa sẽ gả cho cậu.”

Thiếu niên cười đến giống một con hồ ly, Tô Noãn nhẹ hừ một tiếng, túm lấy máy ảnh từ trong tay Trương Kiệt Minh, cô vì cục cưng nên đã ngưng chụp ảnh, bây giờ cầm lấy được máy ảnh liền không nhìn được nữa ngửa tay.

Cô chĩa màn hình máy ảnh về một hướng khác, sau đó nheo mắt lại

điều chỉnh tiêu cự và ánh sáng, tùy tiện phối cảnh, sau khi chuyển sang một vị trí nào đó, nụ cười yếu ớt trên mặt Tô Noãn chuyển thành khiếp sợ, cô hoàn toàn quên mất thao tác cô chỉ sửng sờ nhìn vào màn hình LCD máy ảnh, nhìn một người đàn ông đột nhiên xuất hiện bên trong, bốn tháng trôi qua cô vẫn còn được nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng.

Anh giống như cái bóng đứng trước mặt cô, không nói một lời, cô biết cô yêu anh, yêu người đàn ông hoàn mỹ lạnh lùng này, giống như là yêu bản thân mình, yêu sâu sắc như cục cưng trong bụng.

Dáng vẻ của anh dần dần mơ hồ, cô không phân rõ đó là sự thật, hay là ảo giác, vì thế cố gắng nháy mắt mấy cái, máy ảnh trong tay bị lấy đi, cô như cũ lặng lẽ ngồi ở đó nhìn, nhìn thấy anh nhú mày lại, nhìn thấy vết sẹo nhàn nhạt trên trán anh.

Bọn họ ai cũng không có mở miệng, bị dày đặc ưu thương vây quanh.

Tay trái Lục Cảnh Hoằng cầm theo một túi hành lý, trên người anh không còn là giày Tây cà vạt chỉnh tề, toàn thân mặc quần áo thoải mái, so với mấy tháng trước càng thêm ồm ồm đi, anh đứng cách cô chỉ có mấy bước, lại như là dừng lại ở nơi nào, Tô Noãn cúi đầu vụt sáng liếc trông mắt, bỗng nhiên cười rộ lên, “Anh bị thương... Một” cô lẩm bẩm một mình, sau đó nhìn thấy Lục Cảnh Hoằng đi tới cạnh cô, ngồi xổm xuống bên cạnh chân cô, hành lý bị anh tùy tiện ném sang bên.

Anh nắm tay cô nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trên trán anh, có chút lạnh lẽo, anh bao bọc lấy hai tay cô, nắm thật lâu, “Noãn Nhi, không cần phải rời đi, hãy để anh trở lại bên cạnh em.”

Trong ánh mắt của anh có nước mắt chảy ra, đôi mắt xinh đẹp màu

hồ phách kia thấm vào trong sương mù, anh đã không còn đeo kính mắt, bởi vì cô từng trong lúc vô tình nói đùa một câu, cô thích dáng vẻ của anh khi không đeo kính mắt.

Tô Noãn rút tay của mình về, cô chạm đến nước mắt của anh, ẩm áp, ướt át, người đàn ông kiêu ngạo không gì là không làm được này, rơi lệ là bởi vì cô sao?

Đây không phải là ảo giác, anh thật sự, thật sự xuất hiện ở trước mặt cô, giống như cảnh trong mơ của hơn một trăm buổi tối, chân thật ngồi xổm ở bên cạnh chân cô, cẩn thận che chở cô. “Em đã đồng ý với Cố Lăng Thành, vĩnh viễn không được gặp anh nữa...” Cô nhẹ nhàng nói, trên mặt lộ vẻ tươi cười, “Ở đây rất nguy hiểm, anh không nên tới, anh biết không, em không muốn nhìn thấy anh có chuyện gì ngoài ý muốn.”

“Anh biết,” Lục Cảnh Hoằng nắm chặt tay cô, anh mỉm cười, nụ cười có chút lạnh lùng, có chút trầm tĩnh, nhưng mà đó là nụ cười của anh, “Việc này không hề gì, em cũng biết đó, vận mệnh của anh vẫn luôn vô cùng lương bạc, anh chỉ muốn hưởng thụ tình yêu, cùng tình yêu của em, trừ em ra, ai cũng không thể thay thế.”

“Anh thật sự yêu em như vậy sao? Lục Cảnh Hoằng, xác định yêu như vậy sao?”

Cô biết đáp án, hơn nữa tin vào đáp án kia, nhưng mà cô như cũ muốn nghe chính miệng anh thừa nhận, đó là lời tâm tình cô muốn nghe nhất, từ sau khi cô bị buộc phải đi xa rời khỏi anh, đó là lời ngon tiếng ngọt duy nhất cô muốn nghe.

“Đúng vậy, anh xác định, anh xác định lần đầu tiên bắt gặp ánh mắt của em ở trên thương trường liền bắt đầu yêu em.”

“Đó chẳng qua là phỏng đoán, tình yêu khiến con người ta không nhìn thấy được chân thật.”

“Đúng thế, có lẽ chính là phỏng đoán, (Các bạn đang xem truyện được dịch bởi Bạch Thiên Lâu.) tình yêu xác thực làm cho con người ta không nhìn tới chân thật, cho nên anh cảm nhận được tình yêu của anh ở thời khắc đó bắt đầu rồi, như vậy Noãn Nhi, em có thể thành toàn cho anh không?”

Anh ngẩng mặt lên, tầm mắt không xa không gần giằng co với cô, Tô Noãn trong nháy mắt nhìn thấy anh cô đơn cùng sợ hãi, còn có phần nộ cùng thống khổ mơ hồ, bởi vì sự rời đi không lời từ biệt của cô, làm cho anh giẫm đạp lên toàn bộ đất nước trên trái đất.

Chỉ là, bây giờ Tô Noãn đã không còn thấy tội lỗi, cô có bảo bối của bọn họ, toàn bộ tình yêu của cô đều có lối đi về, cho nên cô vừa không thấy có tội cũng không sợ, cô giơ tay lên vuốt ve hai má gầy gò của Lục Cảnh Hoằng.

Trong ánh mắt của anh không ngừng có nước mắt chảy ra, không giống như là khóc ròng, mà là một loại phản ứng tự nhiên, không liên quan tới phát tiết cảm xúc, chỉ là từng tảng từng tảng lớn ưu thương nở rộ nơi đáy mắt anh: “Anh rất sợ, Noãn Nhi, trong mấy mươi năm qua chưa bao giờ sợ hãi như vậy, anh sợ hãi mỗi sáng thức dậy không nhìn thấy em, sợ hãi trong quãng đời còn lại không có em bầu bạn, sợ hãi mỗi một phút mỗi một giây một thân một mình.”

Tô Noãn hai tay bưng lấy mặt anh, khẽ thở dài, bởi vì cô cũng hoài niệm khuôn mặt này: “Lục Cảnh Hoằng, anh thật ra là một người đàn ông rất tốt nha!” Cô bậm môi mình, hôn lên cánh môi mềm dẻo của anh, Lục Cảnh Hoằng thoáng nhón người lên, đón lấy nụ hôn của cô, nụ hôn của anh có chút mãnh liệt bá đạo, không ngừng hôn sâu hơn, khiến cho cô thở không nổi.

Hai tay Lục Cảnh Hoằng theo bờ vai của cô chậm rãi trượt xuống, lơ đãng chạm vào bụng cô, nụ hôn trong khoảnh khắc kết thúc, Tô Noãn nghi hoặc mở mắt ra nhìn, Lục Cảnh Hoằng vẻ mặt rất cổ quái, thân hình của anh có chút cứng ngắc, thậm chí bởi vì quá mức kinh ngạc mà lùi về sau một bước.

Tầm mắt của anh ở trên mặt của Tô Noãn cùng cái bụng nhô lên của cô bắn khoắn, cuối cùng dừng ở đôi mắt bởi vì mang thai mà hơi bị sưng của cô, nhưng như cũ vẫn xinh đẹp động lòng người, ánh mắt trong sáng chứa nhiều ẩn ý.

Tô Noãn nụ cười nhàn nhạt tản đi, trong lòng của cô sôi trào gay gắt, cô không biết là bởi vì cảm xúc quá mức phức tạp, hay vẫn là cô lại muốn bắt đầu nôn nghén trong cổ học, trong lòng cô cố gắng tìm câu nào đó để giải thích nguyên nhân hậu quả, Lục Cảnh Hoằng lại bỗng nhiên chậm rãi tiến tới quỳ xuống bên cạnh cô, áp sát mặt vào trên bụng cô không dám thở, sau đó ngược mắt lên nhìn cô: “Noãn Nhi, em lại nói dối...”

Tô Noãn cười rộ lên, khóe mắt lóe ra dòng nước, kéo anh vào trong ngực của mình: “Em thề, đây là lần cuối cùng.”

HOÀN CHÍNH VĂN